

הדבר מופיע בבשר

כנסיית האל הכול יכול

ספר זה תורגם במלואו על-ידי מתרגמים מקצועיים. עם זאת, בשל הבדלים בין השפות ומסיבות אחרות, אין להימנע ממספר מצומצם של אי-דיוקים בתהליך התרגום. אם נתקלתם באי-דיוקים כאמור, אנא בדקו את הנוסח המקורי בסינית. אתם מוזמנים גם ליידע אותנו בנושא, כדי שנעדכן את הספר במהדורתו הבאה.

הקדמה

למרות שבני אדם רבים מאמינים באלוהים, מעטים מבינים מהי משמעותה של אמונה באלוהים ומה עליהם לעשות כדי להיות כלבבו של אלוהים. זאת משום שעל אף שבני האדם מכירים את המילה "אלוהים" ומכירים צירופים כמו "עבודתו של אלוהים", הם לא מכירים את אלוהים, וקל וחומר שהם לא מכירים את עבודתו. לכן, אין פלא, שכל אלו שאינם מכירים את אלוהים אוחזים באמונה מבולבלת. בני האדם לא מתייחסים ברצינות לאמונה באלוהים משום שהאמונה באלוהים היא דבר זר ומוזר מדי עבורם. כך הם לא עומדים בדרישותיו של אלוהים. במילים אחרות, אם בני האדם לא מכירים את אלוהים ולא מכירים את עבודתו, הם לא ראויים לשימוש של אלוהים, וקל וחומר שהם לא יכולים למלא את רצונו של אלוהים. "אמונה באלוהים" פירושה להאמין שיש אלוהים. זו התפיסה הפשוטה ביותר של אמונה באלוהים. מעבר לכך, האמונה שיש אלוהים אינה זהה לאמונה אמיתית באלוהים. במקום זאת, זוהי מעין אמונה פשוטה עם רבדים דתיים משמעותיים. אמונה אמיתית באלוהים פירושה חוויה של דבריו ועבודתו של אלוהים על פי האמונה שאלוהים הוא ריבון הכול. כך תוכלו להשתחרר מטבעכם המושחת, תמלאו את רצונו של אלוהים ותכירו את אלוהים. רק לאחר מסע כזה ניתן יהיה לומר שאתם מאמינים באלוהים. אולם בני האדם לרוב רואים באמונה באלוהים דבר מאוד פשוט וקל דעת. האמונה של בני אדם כאלה היא חסרת משמעות ואלוהים לעולם לא יאשר אותה, מפני שהם פוסעים בנתיב הלא נכון. כיום, עדיין יש כאלה שמאמינים באלוהים לפי האות הכתובה ולפי דוקטרינות נבובות. הם לא מודעים לכך שאמונתם באלוהים ריקה מתוכן ושאלוהים לא יאשר אותה, והם בכל זאת מתפללים לשלום ולמספיק חסד מאלוהים. עלינו לעצור ולשאול את עצמנו: האם האמונה באלוהים באמת יכולה להיות הדבר הכי פשוט בעולם? האם פירושה של האמונה באלוהים אינו אלא קבלת חסד רב מאלוהים? האם בני אדם שמאמינים באלוהים אך לא מכירים אותו, ומאמינים באלוהים אך מתנגדים אליו באמת ממלאים את רצונו של אלוהים?

אי-אפשר להתייחס לאלוהים ולאדם כאל שווים. האדם לא מסוגל לתפוס ולהבין את מהותו ועבודתו של אלוהים. אם אלוהים לא היה עושה את עבודתו באופן אישי ולא היה מדבר בעולמו של האדם, האדם לעולם לא היה מסוגל להבין את רצון האל, וכך אלוהים לא היה מאשר אפילו את מי שהקדיש את כל חייו לאלוהים. בלי עבודתו של אלוהים, גם אם מעשיו של האדם יהיו טובים מאוד, לא תהיה לכך כל חשיבות, משום שמחשבותיו של אלוהים תמיד יהיו נעלות יותר ממחשבותיו של האדם, ומשום שהאדם לא מסוגל לתפוס את חוכמתו של אלוהים. לכן אני אומר שמי שכביכול "מבין בבירור" את אלוהים ועבודתו הוא חסר-תועלת, יהיר ובור. אסור לאדם להגדיר את עבודתו של אלוהים, יתרה מכך, אדם לא יכול להגדיר את עבודתו של אלוהים. בעיני אלוהים, האדם קטן מנמלה. אם כן, איך יוכל האדם לתפוס את עבודתו של אלוהים? אלה שתמיד אומרים "אלוהים לא עובד כך או אחרת" או "אלוהים הוא כך או אחרת" – האין הם יהירים? על כולנו לדעת שבני אדם, שהם בשר ודם, כולם הושחתו ע"י השטן. זהו אופיים להתנגד לאלוהים, והם לא באותה רמה של אלוהים, והם, על אחת כמה וכמה,

לא יכולים לייעץ על עבודתו של אלוהים. האופן שבו אלוהים מכווין את האדם הוא עבודתו של אלוהים עצמו. האדם צריך להישמע לו, ואסור לו להחזיק השקפה כזו או אחרת, כי האדם אינו אלא אבק. מכיוון שאנחנו מנסים לחפש את אלוהים, אסור לנו לכפות את תפיסותינו על עבודת אלוהים ושיקוליו, ופחות מכל להשתמש בנטייתנו המושחתת להתנגד במכוון לעבודת אלוהים. בכך נהפוך לצוררי משיח, הלא כן? איך בני אדם כאלה יכולים לומר שהם מאמינים באלוהים? מכיוון שאנחנו מאמינים שיש אלוהים, ומכיוון שאנחנו רוצים לרצות אותו ולראות אותו, עלינו לחפש את דרך האמת, ועלינו לחפש דרך להיות תואמים לאלוהים. אסור לנו להתנגד לאלוהים בקשות עורף. מה יועילו מעשים כאלה?

כיום, יש לאלוהים עבודה חדשה. יכול להיות שאתם לא מקבלים את המילים האלה, ויכול להיות שהן נראות לכם מוזרות, אבל אני מציע לכם לא לגלות את הטבעיות שלכם, משום שרק מי שבאמת רעב וצמא לצדק בפני אלוהים יכול לזכות באמת, ורק מי שבאמת אדוק יכול לזכות בנאורות ובהכוונה של אלוהים. שום דבר לא יצא מחיפוש האמת באמצעות ויכוח. רק בחיפוש בשלווה ניתן להגיע לתוצאות. כשאני אומר "היום יש לאלוהים עבודה חדשה", אני מתכוון לחזרתו של אלוהים לבשר ודם. אולי לא אכפת לכם מהמילים האלה, אולי אתם בזים להן ואולי הן מעניינות אתכם מאוד. יהיה אשר יהיה, אני מקווה שכל מי שבאמת משתוקק להופעתו של אלוהים יכולים להתמודד עם העובדה הזאת ולשקול אותה היטב. מוטב לא להסיק מסקנות חפוזות. זה האופן שבו בני אדם חכמים צריכים לנהוג.

לא כל כך קשה ללמוד דבר כזה, אבל הדבר מצריך את כולנו לדעת את האמת הזאת: מי שהוא התגלמות האל יחונן גם במהותו של אלוהים, ומי שהוא התגלמות האל יחונן גם בביטוי של אלוהים. מכיוון שאלוהים הופך לבשר, הוא יביא את העבודה שעליו לעשות, ומכיוון שאלוהים הופך לבשר, הוא יבטא את מה שהוא ויהיה מסוגל להביא לאדם את האמת, להעניק לאדם חיים ולהראות לאדם את הדרך. בשר ודם שלא ניחנים במהותו של אלוהים הם ודאי לא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. אין ספק בכך. כדי להבין אם זו התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, על האדם להכריע זאת על פי הטבע שהיא מבטאת והדברים שהיא אומרת. כלומר, יש לשפוט אם מדובר בהתגלמותו של אלוהים כבשר ודם ואם זו הדרך הנכונה רק על פי המהות. אם כן, המפתח להכרעה^[א] אם מדובר בהתגלמותו של אלוהים הוא שימת לב למהות (עבודתו, דבריו, טבעו ועוד הרבה) ולא למראה החיצוני. אם האדם רואה רק את המראה החיצוני ומתעלם מהמהות, הדבר מעיד על הבורות והתמימות של האדם. מראה חיצוני לא קובע מהות. יתרה מזאת, עבודתו של אלוהים לעולם לא תוכל לתאום את תפיסותיו של האדם. האם המראה החיצוני של ישוע לא סתר את תפיסותיו של האדם? מראהו ולבושו לא יכלו לרמוז על זהותו האמיתית, הלא כן? זו הרי הייתה זאת הסיבה לכך שהפרושים המוקדמים התנגדו לישוע, משום שהם הביטו רק במראהו החיצוני ולא הפנימו את הדברים שהוא אמר, הלא כן? אני מקווה שהאחים והאחיות שמחפשים את מראהו של אלוהים לא יחזרו על הטרגדיה ההיסטורית. אסור לכם להיות הפרושים של ימינו ושוב למסמר את אלוהים לצלב. עליכם לחשוב בזהירות איך לקדם בברכה את שובו של אלוהים, ועליכם להיות בטוחים איך להיות בני אדם הנשמעים

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "באשר לשאלה."

לאמת. זו האחריות של כל מי שמחכה לשובו של ישוע עם העננים. עלינו לשפשף את עיני רוחנו ולא לשגות בדברים המלאים בחלומות באספמיה. עלינו לחשוב על העבודה המעשית של אלוהים, ועלינו להתבונן בהיבט האמיתי של אלוהים. אל תיסחפו ואל תשקעו בחלומות בהקיץ, ותמיד המתינו ליום שבו האדון ישוע ירד אליכם פתאום על ענן כדי לקחת אתכם, על אף שמעולם לא הכרתם אותו או ראיתם אותו, ועל אף שאתם לא יודעים איך למלא את רצונו. מוטב לחשוב על עניינים מעשיים !

אולי פתחתם את הספר הזה למטרת מחקר או בכוונה לקבל את הדברים. תהיה עמדתכם אשר תהיה, אני מקווה שתקראו אותו עד הסוף ולא תוותרו עליו בקלות. אולי לאחר קריאת הדברים האלה עמדתכם תשתנה, אך הדבר תלוי במוטיבציה שלכם ובמידה שבה אתם מפנימים דברים. עם זאת, יש דבר אחד שעליכם לדעת: לא ניתן לומר את דבר האל כדבר האדם, וקל וחומר שלא ניתן לומר את דבר האדם כדבר האל. אדם המשמש את אלוהים הוא לא התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, והתגלמותו של אלוהים כבשר ודם היא לא אדם המשמש את אלוהים. יש הבדל מהותי בין השניים. אולי לאחר קריאת הדברים האלה לא תקבלו את העובדה שהם דברי האל, ותקבלו אותם רק כדברי אדם שזכה להפוך לנאור. אם כך, הבורות עיוורה אתכם. איך ייתכן שדברי האל יכולים להיות זהים לדבריו של אדם נאור? דברי האל בהתגלמותו כבשר ודם פותחים עידן חדש, מכוונים את האנושות כולה, מגלים תעלומות ומראים לאדם את הכיוון קדימה בעידן חדש. הנאורות שהאדם זוכה בה היא רק נוהג או ידע פשוטים. היא לא יכולה לכוון את האנושות כולה לעידן חדש או לגלות התעלומה של אלוהים עצמו. אחרי הכל, אלוהים הוא אלוהים והאדם הוא אדם. לאלוהים יש המהות של אלוהים ולאדם יש המהות של האדם. אם האדם רואה בדברים שאלוהים אומר נאורות של רוח הקודש ותו לא, ומתייחס אל דברי השליחים והנביאים כדברים שאלוהים ביטא באופן אישי, האדם טועה. כך או כך, אסור לכם להפוך דברים נכונים ללא נכונים, להתייחס לדברים רמים כנחותים או לקרוא לדברים עמוקים רדודים. כך או כך, אסור לכם לסתור במכוון את מה שאתם יודעים שהוא אמת. כל מי שמאמין שיש אלוהים צריך לחשוב על הבעיה הזאת מזווית הראייה הנכונה, ועליו לקבל את עבודתו החדשה של אלוהים כברוא אל. אחרת, אלוהים ייפטר ממנו.

אחרי עבודתו של יהוה, ישוע הפך לבשר ודם כדי לעשות את עבודתו בקרב בני האדם. עבודתו של ישוע לא בוצעה באופן מבודד, אלא התבססה על עבודתו של יהוה. הייתה זו עבודה לעידן חדש לאחר שאלוהים חתם את עידן החוק. באותו אופן, לאחר שעבודתו של ישוע הסתיימה, אלוהים עדיין המשיך את עבודתו לעידן הבא, משום שכלל ניהולו של אלוהים תמיד ממשיך להתקדם. כשהעידן הישן יחלוף, הוא יחלוף בעידן חדש, וברגע שהעבודה הישנה תושלם, עבודה חדשה תמשיך את ניהולו של אלוהים. ההתגלמות הזו היא התגלמותו השנייה של אלוהים, לאחר שעבודתו של ישוע הושלמה. מובן שההתגלמות הזו לא מתרחשת באופן מבודד, אלא היא השלב השלישי של העבודה לאחר עידן החוק ועידן החסד. כל שלב חדש של עבודתו של אלוהים תמיד מביא איתו התחלה חדשה ועידן חדש. כך גם עם השינויים המקבילים בטבעו של אלוהים, באופן עבודתו, במיקום עבודתו ובשמו. לכן אין זה פלא שקשה לאדם לקבל את עבודתו של אלוהים בעידן החדש. אולם גם כשהאדם מתנגד אליו מאוד, אלוהים תמיד עושה את עבודתו, והוא תמיד מוביל את כל האנושות קדימה. כשישוע בא אל עולמו של האדם, הוא הביא את עידן החסד וסיים את עידן החוק. באחרית הימים, אלוהים הפך שוב לבשר ודם, וכשהוא הפך לבשר ודם הפעם, הוא סיים את עידן החסד והביא את עידן המלכות. כל מי שמקבל את התגלמותו

השנייה של אלוהים יובל אל עידן המלכות ויהיה מסוגל לקבל באופן אישי את הכוונתו של אלוהים. אף על פי שישוע עשה עבודה רבה בקרב בני האדם, הוא רק השלים את גאולת האנושות כולה והיה לקורבן החטאת של האדם, והוא לא ריפא את טבעו המושחת של האדם. על מנת להושיע את האדם מהשפעתו של השטן באופן מלא, לא רק שישוע צריך היה לקחת על עצמו את חטאי האדם כקורבן חטאת, אלא שאלוהים צריך היה לעשות עבודה רבה יותר כדי להשלים את ריפוי האדם מטבעו, שהושחת על ידי השטן. על כן, לאחר שאלוהים מחל לאדם על חטאיו, אלוהים חזר לבשר ודם כדי להוביל את האדם לעידן חדש, והתחיל את עבודת הייסור והמשפט, והעבודה הזו הביאה את האדם למישור נעלה יותר. כל מי שנשמע לריבונותו של אלוהים ייהנה מאמת נעלה יותר ויקבל ברכות רבות יותר. בני האדם האלה יחיו באור באמת ובתמים ויזכו באמת, בדרך ובחיים.

אם בני האדם יישארו בעידן החסד, הם לעולם לא ייפטרו מטבעם המושחת, ועל אחת כמה וכמה לא יכירו את טבעו הפנימי של אלוהים. אם בני האדם תמיד יזכו בחסד בשפע אך בלי אורח חיים המאפשר להם להכיר את אלוהים ולקרוא את אלוהים, הם לעולם לא יזכו בו באמת אפילו שהם מאמינים בו. איזו צורת אמונה מעוררת רחמים! לאחר שתסיימו לקרוא את הספר הזה, לאחר שתחוו כל שלב בעבודה של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם בעידן המלכות, אתם תרגישו שסוף-סוף התגשם הדבר שקיוויתם לו במשך שנים רבות. אתם תרגישו שראיתם את אלוהים פנים אל פנים בפעם הראשונה, שהתבוננתם בפניו של אלוהים בפעם הראשונה, ששמעתם את אמירתו האישית של אלוהים, שהבנתם את החוכמה בעבודתו של אלוהים, ושהרגשתם בפעם הראשונה כמה אלוהים אמיתי וכול-יכול. אתם תחושו שזכיתם בדברים רבים שבני האדם מימים עברו לא ראו או זכו בהם. באותו רגע, תדעו בבירור מה פירוש הדבר להאמין באלוהים ומה מה פירוש הדבר להיות כלבבו של אלוהים. מובן שאם תיצמדו להשקפות העבר ותדחו ותפסלו את ההתגלמות השנייה של אלוהים, תישארו בידיים ריקות ולא תשיגו דבר, ובסופו של דבר תהיו אשמים בהתנגדות לאלוהים. מי שנשמע לאמת ושומע לעבודתו של אלוהים יהיה תחת חסותה של התגלמותו השנייה של אלוהים, האל הכול יכול. בני האדם האלה יהיו מסוגלים לקבל את ההכוונה האישית של אלוהים והם יזכו באמת רבה יותר ונעלה יותר ויקבלו חיים אנושיים אמיתיים. הם יחזו בחזון שבני האדם מהעבר לא ראו מעולם: "פָּנִיתִי לְרֹאוֹת אֶת הַקּוֹל הַמְדַבֵּר אֵלַי, וְקִשְׁפִּיתִי רְאִיתִי שִׁבְעַת מְנוֹרוֹת זָהָב, וּבֵין שִׁבְעַת הַמְנוֹרוֹת כְּמֵרָאָה בֶּן-אָדָם עוֹטָה מְעִיל עַד מְרָגְלוֹתָיו וְחָגוּר חָגוּרֹת זָהָב עַל חֲזוֹהוּ. רָאִשׁוֹ וּשְׁעָרוֹ לְבָנִים כְּצֶמֶר לָבֵן כְּשֶׁלֶג, וְעֵינָיו כְּשֶׁלֶהֶבֶת אֵשׁ; רַגְלָיו כְּמוֹ נְחֹשֶׁת נּוֹצֶצֶת שֶׁנֶּצְרָפָה בַּפּוֹר, וְקוֹלָו כְּקוֹל מַיִם רַבִּים. בְּיַד יְמִינוֹ שִׁבְעָה כּוֹכָבִים; מִפִּי יוֹצֵאת חֶרֶב פִּיפִיּוֹת חֲדָה, וּפִנְיוֹ כְּשֶׁמֶשׁ הַמְאִירָה בְּגִבּוֹרָתָהּ" (ההתגלות א' 12-16). החזון הזה הוא ביטוי לכלל טבעו של אלוהים, וביטוי כזה של כלל טבעו הוא גם ביטוי של עבודתו של אלוהים כשהוא הופך לבשר ודם הפעם. במבול הייסורים והמשפטים, בר האנוש מבטא את טבעו הפנימי באמצעות הבעת דברים, מה שמאפשר למי המקבל את הייסורים שהוא מטיל ואת משפטו לראות את פניו האמיתיים של בר האנוש, פנים שהם ייצוג נאמן של פניו של בר האנוש שראה יוחנן. (מובן שכל זה יהיה בלתי-נראה למי שלא מקבל את עבודתו של אלוהים בעידן המלכות). אי אפשר להביע לגמרי במילים אנושיות את פניו האמיתיים של אלוהים, ולכן האל משתמש בביטויים של טבעו הפנימי כדי להראות לאדם את פניו האמיתיים. כלומר, כל מי שחווה את טבעו הפנימי של בר האנוש ראה את פניו האמיתיים של בר האנוש, מכיוון שאלוהים אדיר מדי ואי-אפשר לבטא אותו לגמרי באמצעות מילים אנושיות. לאחר שהאדם יחוה כל שלב

בעבודתו של אלוהים בעידן המלכות, הוא ידע את הפירוש האמיתי של דברי יוחנן כשהוא דיבר על בר האנוש בין המנורות: "ראשו וישערו לבנים כצמר לבן כשלהג, ועיניו כשלהבת אש; רגליו כמו נחשת נוצצת שנצרכה בפור, וקולו כקול מים רבים. ביד מינו שבועה כוכבים; מפיו יוצאת חרב פיפיות חדה, ופניו כשמש המאירה בגבורתה". בשלב הזה, תדעו מעל לכל ספק שהבשר ודם הרגיל הזה שאמר דברים כה רבים הוא באמת התגלמותו השנייה של אלוהים. ואתם תחושו באמת עד כמה אתם ברוכים, ותרגישו בני המזל הרב ביותר. האם לא תהיו מוכנים לקבל את הברכה הזו?

החלק הראשון של הספר הזה הוא דבריה של רוח הקודש לכנסיות. הדברים האלה מייצגים את המעבר מסופו של עידן החסד לתחילתו של עידן המלכות, והם העדות הציבורית של רוח הקודש לכנסיות על בר האנוש. הדברים האלה גם מגשימים את הפסוק מספר ההתגלות, "מי שאזן לו, ישמע נא מה שהרוח אומרת לקהלות". זו העבודה שאלוהים החל בעידן המלכות. החלק השני של הספר הזה הוא הדברים שאמר בר האנוש באופן אישי לאחר שהוא התגלה באופן רשמי. הם כוללים תוכן עשיר ממספר סוגים של אמירות ודברים כגון נבואה, גילוי תעלומות ואורח החיים. יש חיזויים באשר לעתיד המלכות, גילויים של התעלומות באשר לתוכנית ניהולו של אלוהים, ניתוחים של טבע האדם, דברי תוכחה ואזהרה, שיפוטים חמורים, דברי נחמה כנים, דיונים בחיים, דיונים בהיווכחות וכו'. בסיכומי של עניין, מה שיש לאלוהים, מה שאלוהים הינו וטבעו של אלוהים מבוטאים כולם בעבודתו של אלוהים ובדבריו. מובן שכאשר אלוהים הופך לבשר ודם הפעם, עבודתו היא לבטא את טבעו, בעיקר באמצעות הטלת ייסורים ובאמצעות שיפוט. על בסיס הדברים האלה, הוא נותן לאדם אמת רבה יותר וחושף דרכים רבות יותר לנוהג, ובכך הוא משיג את מטרתו לכבוש את האדם ולהושיע אותו מטבעו המושחת. זה מה שעבודתו של אלוהים בעידן המלכות טומנת בחובה. האם אתם רוצים להיווכח בעידן החדש? האם אתם רוצים להיפטר מהטבע המושחת? האם אתם רוצים לזכות באמת נעלה יותר? האם אתם רוצים לראות את פניו האמיתיים של בר האנוש? האם אתם רוצים לחיות חיים שאינם לריק? האם אתם רוצים שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים? אם כן, איך תקדמו בברכה את שובו של ישוע?

תוכן עניינים

חלק א'

אמירותיו של המשיח בראשית

—דברי רוח אל הכנסיות

(מ-11 בפברואר 1991 עד 20 בנובמבר 1991)

מבוא

- פרק 1
- פרק 2
- פרק 3
- פרק 4
- פרק 5
- פרק 6
- פרק 7
- פרק 8
- פרק 9
- פרק 10
- פרק 11
- פרק 12
- פרק 13
- פרק 14
- פרק 15
- פרק 16
- פרק 17
- פרק 18
- פרק 19
- פרק 20
- פרק 21

פרק 22
פרק 23
פרק 24
פרק 25
פרק 26
פרק 27
פרק 28
פרק 29
פרק 30
פרק 31
פרק 32
פרק 33
פרק 34
פרק 35
פרק 36
פרק 37
פרק 38
פרק 39
פרק 40
פרק 41
פרק 42
פרק 43
פרק 44
פרק 45
פרק 46
פרק 47
פרק 48
פרק 49
פרק 50
פרק 51
פרק 52
פרק 53
פרק 54

פרק 55
פרק 56
פרק 57
פרק 58
פרק 59
פרק 60
פרק 61
פרק 62
פרק 63
פרק 64
פרק 65
פרק 66
פרק 67
פרק 68
פרק 69
פרק 70
פרק 71
פרק 72
פרק 73
פרק 74
פרק 75
פרק 76
פרק 77
פרק 78
פרק 79
פרק 80
פרק 81
פרק 82
פרק 83
פרק 84
פרק 85
פרק 86
פרק 87

פרק 88
פרק 89
פרק 90
פרק 91
פרק 92
פרק 93
פרק 94
פרק 95
פרק 96
פרק 97
פרק 98
פרק 99
פרק 100
פרק 101
פרק 102
פרק 103
פרק 104
פרק 105
פרק 106
פרק 107
פרק 108
פרק 109
פרק 110
פרק 111
פרק 112
פרק 113
פרק 114
פרק 115
פרק 116
פרק 117
פרק 118
פרק 119
פרק 120

חלק ב' דברי האל לתבל כולה

(מ-20 בפברואר 1992 עד 1 ביוני 1992)

מבוא

פרק 1

פרק 2

פרק 3

פרק 4

פרק 5

פרק 6

פרק 7

פרק 8

פרק 9

פרק 10

המנון המלכות

פרק 11

פרק 12

פרק 13

פרק 14

פרק 15

פרק 16

פרק 17

פרק 18

פרק 19

פרק 20

פרק 21

פרק 22

פרק 23

פרק 24

פרק 25

בני אדם ! התרוננו !

פרק 26

פרק 27

פרק 28

פרק 29

פרק 30

פרק 31

פרק 32

פרק 33

פרק 34

פרק 35

פרק 36

פרק 37

פרק 38

פרק 39

פרק 40

פרק 41

פרק 42

פרק 43

פרק 44

פרק 45

פרק 46

פרק 47

נספח:

פירושים של מסתרי דברי האל לתבל כולה

(פירושים לפרקים מסוימים)

פרק 1

פרק 3

פרק 4

פרק 5
פרק 6
על חייו של פטרוס
פרק 8
פרק 9
נספח 1 : פרק 1
פרק 10
פרק 11
נספח 2 : פרק 2
פרק 12
פרק 13
פרק 14
פרק 15
פרק 16
פרק 17
פרק 18
פרק 19
פרק 20
פרק 21
פרקים 22 ו-23
פרקים 24 ו-25
פרק 26
פרק 27
פרק 28
פרק 29
פרק 30
פרק 31
פרק 32
פרק 33
פרק 35
פרק 36
פרק 38
פרק 39

פרק 40

פרק 41

פרק 42

פרקים 44 ו-45

פרק 46

חלק ג'

דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות

(מיוני 1992 עד אוגוסט 2014)

מבוא

א'

(מיוני 1992 עד אוקטובר 1992)

הנתיב... (1)

הנתיב... (2)

הנתיב... (3)

הנתיב... (4)

הנתיב... (5)

הנתיב... (6)

הנתיב... (7)

הנתיב... (8)

באיזו נקודת מבט צריכים להחזיק מאמינים

אודות שלבי עבודתו של אלוהים

האדם המושחת לא מסוגל לייצג את אלוהים

יש לאסור על שירות בנוסח דתי

באמונתכם באלוהים עליכם להישמע לאלוהים

חשוב מאוד לייסד קשר הולם עם אלוהים

חיים רוחניים רגילים מובילים את בני האדם אל דרך הישר

הבטחות למי שהפך למושלם

על הרשעים להיענש

כיצד להיכנס למצב רגיל
 איך לשרת בהרמוניה עם רצון האל
 כיצד להכיר את המציאות
 בנוגע לחיים רוחניים תקינים
 דיון בחיי הכנסייה ובחיים האמיתיים
 אודות כל אחד שמבצע את תפקידו
 בנוגע לשימוש של אלוהים באדם
 הנהיגו את האמת לאחר שתבינו אותה
 אדם שזוכה בישועה הוא אדם שמוכן להנהיג את האמת
 היכולות שרועה ראוי צריך להיות מצויד בהן
 בנוגע לחוויות
 דיברות העידן החדש
 מלכות אלף השנים הגיעה
 מה מצבו של הקשר שלכם עם אלוהים?
 התמקדו יותר במציאות
 קיום הדברות והנהגת האמת
 עליכם לדעת שהאל המעשי הוא אלוהים עצמו
 רק הנהגת האמת פירושה החזקה במציאות
 הכרת עבודתו של אלוהים כיום
 האם עבודתו של אלוהים פשוטה כפי שהאדם חושב?
 עליכם לחיות למען האמת משום שאתם מאמינים באלוהים
 רעש שבעת הרעמים – הנבואה שבשורת המלכות תתפשט בכל קצוות תבל
 ההבדל המהותי בין אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם ובני אדם שאלוהים משתמש בהם
 הימלטו מהשפעת השטן ותיפלו בנחלתו של אלוהים
 האמונה באלוהים צריכה להתמקד במציאות ולא בטקסים דתיים
 רק מי שמכיר את עבודתו הנוכחית של אלוהים יכול לשרת את אלוהים
 אהבה אמיתית לאלוהים היא ספונטנית
 בנוגע לנוהג התפילה
 הכירו את העבודה החדשה ביותר של אלוהים וצעדו בעקבות אלוהים
 בני האדם שטבעם השתנה הם אלה שנוכחו במציאות של דבר האל
 בנוגע להשקטת לבכם בפני אלוהים
 היו קשובים לרצונו של אלוהים כדי לזכות להפוך למושלמים
 אלוהים הופך למושלמים את בני האדם שהם כלבבו

מי ששומע לאלוהים בלב טהור ייפול לבטח בנחלתו
 עידן המלכות הוא עידן הדבר
 דבר האל משיג הכל
 בני אדם שיכולים להיות צייתנים לחלוטין למעשיות של אלוהים הם אלה שאוהבים את אלוהים באמת
 בני האדם שיהפכו למושלמים חייבים לעבור זיכוך
 רק על ידי חוויית ניסיונות כאובים תוכלו להכיר את חביבותו של אלוהים
 רק אהבת האל היא אמונת אמת באלוהים
 דיון קצר על" מלכות אלף השנים הגיעה"
 רק מי שמכיר את אלוהים יכול לשאת עדות על אלוהים
 כיצד פטרוס הכיר את ישוע
 רק על ידי כך שהאדם יחוה זיכוך, הוא יוכל לאהוב את אלוהים באמת
 בני האדם שאוהבים את אלוהים יחיו לאורו לנצח
 רק בני האדם שמתמקדים בנוהג יכולים להפוך למושלמים
 עבודתה של רוח הקודש ועבודתו של השטן
 אזהרה למי שלא מנהיג את האמת
 עליכם לשמור על מסירותכם לאלוהים
 האם התעוררתם לחיים?
 מי שטבעו אינו משתנה צורר את אלוהים
 כל מי שלא מכיר את אלוהים מתנגד לאלוהים

ב'

(מנובמבר 1992 עד יוני 1993)

- עבודה והיווכחות (1)
- עבודה והיווכחות (2)
- עבודה והיווכחות (3)
- עבודה והיווכחות (4)
- עבודה והיווכחות (5)
- עבודה והיווכחות (6)
- עבודה והיווכחות (7)
- עבודה והיווכחות (8)
- עבודה והיווכחות (9)
- עבודה והיווכחות (10)

חזון עבודתו של אלוהים (1)

חזון עבודתו של אלוהים (2)

חזון עבודתו של אלוהים (3)

לגבי כתבי הקודש (1)

לגבי כתבי הקודש (2)

לגבי כתבי הקודש (3)

לגבי כתבי הקודש (4)

נוהג (1)

נוהג (2)

תעלומת ההתגלמות (1)

תעלומת ההתגלמות (2)

תעלומת ההתגלמות (3)

תעלומת ההתגלמות (4)

שתי ההתגלמויות משלימות את חשיבותה של ההתגלמות

האם השילוש הקדוש קיים ?

נוהג (3)

נוהג (4)

נוהג (5)

סוד העניין של עבודת הכיבוש (1)

מדוע אתם לא מוכנים להיות ניגוד ?

כיצד השלב השני בעבודת הכיבוש נושא פרי

סוד העניין של עבודת הכיבוש (2)

סוד העניין של עבודת הכיבוש (3)

סוד העניין של עבודת הכיבוש (4)

נוהג (6)

נוהג (7)

נוהג (8)

שרתו כמו בני ישראל

שיפור האיכות נועד לקבלת ישועתו של אלוהים

חשיבות ישועתם של צאצאי מואב

חווייתו של פטרוס : הידע שלו על ייסורים ומשפט

עליכם להבין את העבודה – אל תהיו חסידים מבולבלים !

כיצד עליכם לצעוד בישורת האחרונה של הנתיב

כיצד עליכם לגשת למשימתכם העתידית?
 התכלית של ניהול האנושות
 מהותו וזהותו של האדם
 מהי הזהות הטבעית של האדם ומהו ערכו?
 בני האדם שלא לומדים דבר ולא יודעים דבר אינם אלא חיות, הלא כן?
 העם הנבחר בסין לא יכול לייצג אף אחד משבטי ישראל
 מה אתם מבינים בנוגע לברכות?
 עד כמה אתם מבינים את אלוהים?
 מהו אדם אמיתי
 מה אתם יודעים על אמונה?
 כשעלי השלכת ישובו לשורשיהם, אתם תתחרטו על כל הדברים הרעים שעשיתם
 אף אדם בשר ודם לא יכול להימלט מיום חרון אפי
 המושיע כבר חזר על "ענן לבן"
 עבודת הפצת הבשורה היא גם עבודת ישועת האדם
 האופי שלכם כה עלוב!
 העבודה בעידן החוק
 הסיפור האמיתי בנוגע לעבודה בעידן הגאולה
 דברים לצעירים ולזקנים
 עליכם לדעת כיצד האנושות כולה התפתחה עד היום
 בנוגע לתארים וזהות
 רק מי שהפך למושלם יכול לחיות חיים בעלי משמעות
 עליכם להניח בצד את ברכות המעמד ולהבין את רצונו של אלוהים בנוגע לישועת האדם
 איך ייתכן שאדם שהגדיר את אלוהים בתפיסותיו יקבל את הגילויים של אלוהים?
 רק מי שמכיר את אלוהים ואת עבודתו יכול לרצות את אלוהים
 ההבדל בין כהונת האל בהתגלמותו וחובת האדם
 אלוהים הוא אדון הבריאה כולה
 איזו גישה צריכה להיות לכם כלפי שלוש עשרה האיגרות
 ההצלחה או הכישלון תלויים בדרך שבה האדם צועד
 עבודת האל ועבודת האדם

הכרת שלושת השלבים של עבודת האל היא הנתיב להכרת האל
האנושות המושחתת זקוקה יותר לישועת האל בהתגלמותו כבשר ודם
מהות הבשר שאלוהים מתגלם בו
עבודת האל ונוהגו של האדם
מהותו של המשיח היא ציות לרצון האב שבשמיים
שיקום חייו הרגילים של האדם והובלתו אל יעד נפלא
אלוהים והאדם יבואו יחד למנוחה

ד'

(מ-1994 עד 1997, מ-2003 עד 2005)

כשתראו את גופו הרוחני של ישוע, אלוהים יברא מחדש את השמיים והארץ
מי שלא תואם למשיח בוודאי מתנגד לאלוהים
רבים הקרואים אך מעטים הנבחרים
עליכם לחפש דרך להגיע להרמוניה עם המשיח
האם אתם מאמינים באלוהים באמת?
המשיח עושה את עבודת המשפט באמצעות האמת
הידעתם? אלוהים עשה מעשה אדיר בקרב בני האדם
רק המשיח של אחרית הימים יכול להראות לאדם את דרך חיי הנצח
הכינו מספיק מעשים טובים למען ייעודכם
למי אתם נאמנים?

על יעד

שלוש תוכחות

עבירות יובילו את האדם לגיהנום
חשוב מאוד להבין את טבעו של אלוהים
כיצד להכיר את אלוהים על פני האדמה
בעיה חמורה מאוד: בגידה (1)
בעיה חמורה מאוד: בגידה (2)

עשרת הצווים המנהליים שבני עמו הנבחר של אלוהים חייבים להישמע להם בעידן המלכות
עליכם לשקול את מעשיכם
אלוהים הוא מקור חיי האדם
אנחתו של האל הכול יכול
הופעתו של אלוהים הביאה לעידן חדש

אלוהים שולט בגורל האנושות כולה
האדם יכול לזכות בישועה רק תחת ניהולו של אלוהים

ה'

(מ-17 באוקטובר 2013 עד 18 באוגוסט 2014)

הכרת אלוהים היא הדרך ליראת אלוהים ולהסתלקות מרע
כיצד להכיר את טבעו של אלוהים ואת תוצאת עבודתו
עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו א'
עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו ב'
עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו ג'

אלוהים עצמו, הייחודי א'

אלוהים עצמו, הייחודי ב'

אלוהים עצמו, הייחודי ג'

אלוהים עצמו, הייחודי ד'

אלוהים עצמו, הייחודי ה'

אלוהים עצמו, הייחודי ו'

אלוהים עצמו, הייחודי ז'

אלוהים עצמו, הייחודי ח'

אלוהים עצמו, הייחודי ט'

אלוהים עצמו, הייחודי י'

נספח:

התבוננות בהופעתו של אלוהים במשפטו ובייסוריו

אחרית דבר

הסבר לגבי הערות השוליים:

הספר הזה מכיל שני סוגים של הערות שוליים. אלה המסומנות במספרים (כך^[1]) הן הערות שוליים מהטקסט המקורי, ואלה המסומנות באותיות (כך^[8]) הן הערות לגבי התרגום.

חלק א'

אמירותיו של המשיח בראשית

— דברי רוח אל הכנסיות

(מ-11 בפברואר 1991 עד 20 בנובמבר 1991)

מבוא

ב-11 בפברואר 1991, אלוהים ביטא את אמירתו הראשונה בכנסייה. הייתה לכך השפעה יוצאת דופן על כל אחד מבני האדם שהיו באותה עת בזרם של רוח הקודש. האמירה הזכירה את הדברים הבאים: "מקום משכנו של האל הופיע" ו"ראש התבל, המשיח של אחרית הימים — הוא השמש הזורחת" באמצעות הדברים המשמעותיים ביותר האלה, כל בני האדם האלה הובאו אל מישור חדש. כל מי שקרא את האמירה הזו חש רמיזה לעבודה החדשה, העבודה האדירה שאלוהים עמד לפתוח בה. האמירה היפהפייה, המתוקה והתמציתית הזו הכניסה את האנושות כולה לעבודתו החדשה של אלוהים ולעידן חדש. הדבר הכין את היסודות והכשיר את הקרקע לעבודתו של אלוהים בהתגלמות הנוכחית. אפשר לומר שהאמירה שאלוהים ביטא באותה עת היא אמירה שמגשרת בין העידנים. אפשר לומר גם שזו הפעם הראשונה מאז ראשית עידן החדש שבה אלוהים נשא דברים בפומבי בפני האנושות. יתרה מזאת, אפשר לומר שזו הפעם הראשונה שבה הוא דיבר לאחר שהוא הסתתר במשך אלפיים שנים. מעבר לכך, אפשר לומר שזו הקדמה ונקודת פתיחה חיונית לעבודה שאלוהים עומד לקחת על עצמו בעידן המלכות.

בפעם הראשונה שאלוהים ביטא אמירה, הוא עשה זאת בדמות דברי שבח בגוף שלישי, בנוסח מסוגנן ומלוטש מצד אחד ופשוט וצנוע מצד שני. בנוסף, זו הייתה אספקת חיים שניתן היה לתפוס בקלות ובפשטות. בכך, הוא לקח את קבוצת בני האדם הקטנה הזו שידעה רק כיצד ליהנות מחסדו של אלוהים בעודה ממתנה בכיליון עיניים לשובו של ישוע אדוננו, והביא אותה חרישית לשלב אחר בעבודת תוכנית הניהול של אלוהים. בנסיבות האלה, האנושות לא ידעה איזה מין עבודה אלוהים עתיד לעשות בסופו של דבר, היא לא ידעה מה צפוי בהמשך הדרך, והיא אפילו לא העזה להעלות זאת על דעתה. לאחר מכן, אלוהים המשיך לבטא אמירות נוספות כדי להוביל את האנושות לעידן החדש, צעד אחר צעד. באופן מפליא, כל אמירה של אלוהים מכילה תוכן שונה, ויתרה מזאת, כל אמירה שלו עושה שימוש בצורות שונות של דברי הלל ובסגנונות ביטוי אחרים. האמירות האלה, שהנימה שלהן דומה אך תוכנן מגוון, מלאות כולן ברגשות הדאגה והחשש שאלוהים חש, וכמעט כל אחת מהן מכילה אספקה של תוכן שונה לחיים, וכן דברי תזכורת, דברי תוכחה ודברי נחמה שאלוהים מקדיש לאדם. באמירות

האלה, מופיעים שוב ושוב פסוקים כאלה: "שאלוהי האמת האחד והיחיד התגלם כבשר ודם, שהוא אדון היקום השולט על כל הדברים"; "המלך עטור הניצחונות יושב על כיסא הכבוד שלו"; "הוא מחזיק את התבל בידיו" וכן הלאה. הפסוקים האלה מעבירים מסר. לחלופין, אפשר לומר שהפסוקים האלה מוסרים מסר לאנושות: אלוהים כבר בא אל העולם האנושי, אלוהים צפוי לפתוח בעבודה אדירה אף יותר, מלכותו של אלוהים כבר ירדה אל קבוצת בני אדם מסוימת, ואלוהים כבר זכה בכבוד וכבר הביס את המוני אויביו. כל אחת מאמירותיו של אלוהים נאחזת בלבו של כל בן אנוש בעולם. האנושות כולה ממתינה כיליון עיניים לכך שאלוהים יבטא דברים נוספים, מפני שבכל פעם שאלוהים מדבר, הוא מרעיד את לבו של האדם עד לשורשיו. יתרה מזאת, הוא מושל ותומך בכל תנועה ובכל רגש של האדם, כדי שהאנושות תתחיל להסתמך על דברי האל ותעריך אותם אף יותר... כך, בלא יודעין, בני אדם רבים מאוד שכחו את ספרי הקודש הלכה למעשה, והם מתייחסים עוד פחות לדרשות המיושנות ולכתבים של אישים רוחניים, מפני שהם לא היו מסוגלים למצוא שום בסיס לדברי האל האלה בכתבי העבר, והם לא היו מסוגלים לגלות בשום מקום מה מטרתו של אלוהים בביטוי האמירות האלה. מכיוון שכך, האנושות צריכה עוד יותר להודות בכך שהאמירות האלה הן קולו של אלוהים, שלא נראה ולא נשמע מאז ראשית הזמן, שהן נמצאות מחוץ להישג ידו של כל אדם שמאמין באלוהים, ושהן מתעלות על דבר שביטאה כל אישיות רוחנית בעידני העבר או ועל כל האמירות שאלוהים עצמו ביטא בעבר. כל אחת מהאמירות האלה דרבנה את האנושות קדימה, והיא באה בלא יודעין אל תוך הילת עבודתה של רוח הקודש ואל הדרגות הבכירות של העידן החדש. דברי האל דרבנו את האנושות והיא התמלאה בציפייה לאחר שהיא טעמה את המתקנות של ההובלה הישירה של דברי האל. אני סבור שפרק הזמן החולף הזה הוא העת שבה ייזכר כל בן אנוש לעולמים. זאת על אף שמה שהאנושות זכתה לו במהלך פרק הזמן הזה היה רק הילת עבודתה של רוח הקודש. אפשר גם לקרוא לכך הטעם המתוק של ציפוי מסוכר. זאת מפני שמרגע זה ואילך, כשהאנושות עודנה תחת הכוונתם של דברי האל, וכשהיא עודנה מצויה בתוך הילת עבודתה של רוח הקודש, האנושות הובלה בלא יודעין לשלב נוסף של דברי האל. זה היה השלב הראשון בעבודה שיצרו אמירות האל בעידן המלכות – הניסיון של עושי השירות. הדברים שנאמרו לפני הניסיון של עושי השירות לבשו בעיקר את דמותם של הוראות, תוכחה, גינוי והטלת משמעת. בנוסף, במקומות מסוימים, הם עשו שימוש באופן הפנייה הישן ששימש בעידן החסר – הפנייה אל חסידי האל בתואר "בניי" נועד להקל על האנושות להתקרב לאלוהים, או נועד כדי שהאנושות תוכל להתייחס לקשר שלה עם אלוהים כאל קשר קרוב. כך, בלי קשר לשיפוט שאלוהים שפט את היהירות והגאוותנות של האנושות וסוגים אחרים של טבע מושחת, האדם יהיה מסוגל להתמודד זהותו כ"בן" ולקבל אותה, מבלי להיות עוין כלפי האמירות של "האל האב". בנוסף לכל זה, מעולם לא היה ספק בהבטחה ש"אלוהים האב" נתן ל"בניו". במהלך פרק הזמן הזה, כל האנושות נהנתה מקיום חסר בעיות כמו זה של עולל, וזה השיג את מטרתו של אלוהים, שהיא שכאשר בני האדם יתבגרו, אלוהים יתחיל לשפוט אותם. עובדה זו גם הניחה את היסודות לעבודה של שיפוט האנושות שאלוהים משיק באופן רשמי בעידן המלכות. משום שעבודתו של אלוהים בהתגלמות הזו היא בעיקר לשפוט ולכבוש את האנושות כולה, ברגע שהאדם נעמד ביציבות על הקרקע, אלוהים תכף ומיד עבר למצב עבודתו – העבודה שבה הוא שופט את האדם וממיט עליו ייסורים. בבירור, כל האמירות שבוטאו לפני הניסיון של עושי השירות נאמרו על מנת לחולל את השינוי. הכוונה האמיתית הייתה שונה ממה שנראה לעין.

כוונתו הלהוטה של אלוהים הייתה שהוא יהיה מסוגל להשיק את העבודה שהוא עושה בעידן המלכות. אלוהים בשום אופן לא רצה להמשיך לשדל את האנושות להמשיך קדימה על ידי האכלתה בפיסות מזון המצופות בסוכר. במקום זאת, הוא היה להוט לראות את ארשת פניו האמיתית של כל בן אנוש בפני כס המשפט שלו, ועוד יותר מכך, הוא רצה בלהיטות לראות את הגישה האמיתית שהאנושות כולה תפגין כלפיו לאחר שהוא יאבד את חסדו. הוא רצה רק לראות תוצאות, ולא את התהליך. אולם בזמנו, לא היה אף אחד שהבין את כוונתו הלהוטה של אלוהים, משום שהלב האנושי התעסק רק ביעדו ובסיכוייו העתידיים. אין זה פלא ששיפוטו של אלוהים כוון שוב ושוב כלפי האנושות כולה. רק כאשר האנושות, בהיותה תחת הכוונתו של אלוהים, החלה לחיות חיים אנושיים של בני אנוש, השתנתה גישתו של אלוהים כלפי האנושות.

1991 הייתה שנה יוצאת דופן. בואו נקרא לשנה הזו "שנת הזהב". אלוהים השיק את העבודה החדשה של עידן המלכות, והוא כיוון את אמירותיו אל האנושות כולה. במקביל לכך, האנושות נהנתה מחוסר חסר תקדים, ויתרה מזאת, היא חוותה את הכאב שנגרם מהשיפוט חסר התקדים שאלוהים שפט את האדם. האנושות טעמה מתיקות שהיא לא הכירה עד אותה עת, והיא גם חשה משפט ונטישה שהיא לא הכירה עד אותה עת, כאילו היא זכתה באלוהים, ושוב כאילו היא איבדה את האנושות. תחושת הסבל של קבלה ושל אובדן – התחושות האלה ידועות רק למי שחווה אותן באופן אישי. הן דבר שהאדם חסר את היכולת והאמצעים לתאר. פצעים כאלה הם מה שאלוהים העניק לכל בן אנוש בתור חוויה ונכס בלתי מוחשיים. התוכן של האמירות שאלוהים ביטא בשנה הזו למעשה מתחלקות לשתי מחלקות עיקריות: הראשונה היא החלק שבו אלוהים ירד אל עולם בני האדם כדי להזמין את האנושות להתייצב בפני כס מלכותו כאורחים; השנייה היא החלק שבו לאחר שהאנושות אכלה לשובע ושתתה לרוויה, אלוהים השתמש בה כעושי שירות. כמובן, מיותר לציין שהחלק הראשון הוא המשאלה היקרה והטהורה ביותר של האנושות. הדבר נכון על אחת כמה וכמה מכיוון שבני האנוש התרגלו זה מכבר להפוך את ההנאה מכל הדברים של אלוהים ליעד אמונתם בו. זו הסיבה לכך שברגע שאלוהים החל לתת קול לאמירותיו, כל האנושות כבר הייתה מוכנה לבוא אל המלכות, והיא המתינה שם לכך שאלוהים יעניק לה גמולים אחרים. בני האדם במצבים האלה פשוט לא שילמו את המחיר ההולם בכך שהם חוללו שינוי בטבע שלהם, שאפו לרצות את אלוהים, התחשבו ברצונו של אלוהים וכן הלאה. במבט שטחי, נדמה היה שבני האנוש מתרוצצים הלך ושוב ללא-הרף בעודם משקיעים מאמצים ועובדים למען אלוהים, אך למעשה הם חישובו בסתר לבם את הצעד הבא שעליהם לנקוט כדי לזכות בברכות או למלוך. אפשר לומר שבמקביל לכך שהלב האנושי נהנה מאלוהים, הוא גם התחשבן עם אלוהים. אנושות שזה מצבה זוכה לשאט הנפש והתיעוב העזים ביותר מצד אלוהים. טבעו של אלוהים לא סובלני כלפי אף מקרה שבו בני האנוש מוליכים אותו שולל או משתמשים בו. אולם אף בן אנוש לא יכול להשיג את חוכמתו של אלוהים. בעיצומי חוויית הסבלות הללו, אלוהים אמר את החלק הראשון של אמירותיו. אף בן אנוש לא מסוגל להעלות בדעתו את כמות הסבל שאלוהים עבר ואת כמות הדאגה והמחשבה שהוא השקיעה באותה עת. מטרתו של החלק הראשון של האמירות האלה היא לחשוף את כל הצורות השונים של הכיעור שהאדם מפגין כשהוא ניצב בפני מעמד ורווח, וכן לחשוף את היות האדם תאב בצע ובזוי. אף על פי שבכך שאלוהים מדבר, הוא מנסח את דבריו בנימה כנה וישרה של אם אוהבת, החמה בלב לבו בוערת כמו שמש באמצע היום, ואת החמה הזו הוא מפנה אל אויביו. אלוהים לא מוכן בשום אופן לדבר אל קבוצת בני אדם

שנעדרת את דמותה הרגילה של האנושות, ולכן, כשהוא מדבר, הוא מדחיק את החמה שבתוך לבו, ובה בעת הוא מתאמץ כדי להביע את אמירתו. יתר על כן, הוא מדבר אל אנושות חסרת היגיון, ללא אנושיות רגילה, מושחתת ביותר, שתאוות בצע הפכה ללחם חוקה, ואשר ממרה את פיו של אלוהים ומתמרדת בו עד הסוף המר. ניתן לדמיין בקלות את העומקים שאליהם צללה האנושות, את מידת התיעוב והגועל שאלוהים רוחש לאנושות. הדבר שהאנושות מתקשה לדמיין הוא הכאב שהיא גרמה לאלוהים – אי-אפשר לתאר זאת במילים. אולם דווקא כנגד הרקע הזה – העובדה שאיש לא היה מסוגל לגלות כמה לבו של אלוהים סובל, ויתרה מזאת, איש לא גילה כמה האנושות חסרת היגיון וחסרת תקנה – ללא שמץ של בושה וללא שום נקיפת מצפון, כל אדם ואדם התייחס כמובנת מאליה לעובדה שיש לו זכות כבן של אלוהים לקבל את כל הגמולים שאלוהים הכין לאדם. בני האדם אפילו התחרו זה בזה. אף אחד לא רצה לפגר מאחור, וכולם פחדו עד מאוד לצאת נפסדים. עליכם לדעת כבר בשלב הזה איזה מעמד היה לבני האדם באותה עת בעיני אלוהים. איך ייתכן שגזע של בני אדם כאלה יזכה בגמולים של אלוהים? אולם מה שהאדם מקבל מאלוהים הוא בכל עת האוצר בעל הערך הרב ביותר, ומצד שני, מה שאלוהים מקבל מהאדם הוא כאב עז. מאז ראשית היחסים בין אלוהים והאדם, זה מה שהאדם תמיד קיבל מאלוהים, וזה מה שהוא תמיד נתן לאלוהים בתמורה.

אף על פי שהחרדה בערה באלוהים, כשהוא ראה את הגזע הזה של בני האנוש, המושחת עד היסוד, לא הייתה לו ברירה אלא להשליך אותו אל אגם האש, כדי שהוא יוכל לעבור זיכוכ. זה החלק השני של אמירתו של אלוהים, שבו אלוהים שכר את האנושות כעושי השירות שלו. בחלק הזה, אלוהים עבר מעדין לקשוח ועבר ממעטים לרבים, הן מבחינת השיטה והן מבחינת משך העבודה. הוא השתמש במעמד של "אדם של אלוהים" כפיתיון שנועד לחשוף את אופיו המושחת של האדם ובו בזמן לפרסם את הקטגוריות השונות של^[א] עושי השירות, בני האדם והבנים, שהאנושות תוכל לבחור מהן. ואכן, בדיוק כפי שאלוהים חזה, אף אחד לא בחר להפוך לעושה שירות למען אלוהים, ובמקום זאת, כולם חתרו להפוך לאנשיו של אלוהים. אף על פי שבמהלך פרק הזמן הזה, החומרה שבה אלוהים דיבר התעלתה על הציפיות של בני האנוש וכן על הדברים שהם שמעו עליהם, מכיוון שלמרות הכל, הם דאגו יתר על המידה ממעמדם, ויתרה מזאת, מכיוון שמה שהטריד אותם יותר מכל היה הרצון לזכות בברכות, לא היה להם זמן לגבש תפיסה לגבי הנימה של אלוהים ואופן הדיבור שלו. במקום זאת, הם היו נחושים לשפר את מעמדם ולגלות מה צופן עתידם. כך, אמירותיו של אלוהים הביאו את האנושות בלא יודעין אל ה"מבוך" שהוא יצר למענה. עתידם וגורלם של בני האנוש פיתו אותם באקראי, והם ידעו שהם לא ראויים להפוך לאנשיו של אלוהים, אך הם הסתייגו מהתפקיד של עושי השירות שלו. הם נקרעו בין הלכי הרוח הסותרים האלה וקיבלו בלא יודעין שיפוט וייסורים חסרי תקדים שאלוהים הקצה לאנושות. מן הסתם, הסוג הזה של משפט וייסורים היה דבר שהאנושות לא הייתה מוכנה לקבל בשום אופן. אף על פי כן, רק אלוהים ניחן בחוכמה ובסמכות לתבוע את הציות הכנוע של הגזע המושחת הזה של בני אנוש. על כן, בין שברצון ובין שבאי-רצון, הם כולם צייתו לו בסופו של דבר. אין לאנושות חלופות לבחור מתוכן. רק אלוהים יכול לומר את המילה האחרונה, ורק אלוהים

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "הקטגוריות השונות של".

מסוגל להשתמש בשיטה כזו כדי להעניק לאדם את האמת והחיים וכדי לכוון אותו. השיטה הזו היא כורח המציאות של עבודתו של אלוהים על האדם, וכן הצורך החיוני של האדם. אלוהים משתמש בשיטה כזו לדיבור ולעבודה כדי לבטא את העובדה הזו לאנושות: כשאלוהים מושיע את האנושות, הוא עושה זאת מתוך אהבה ורחמים ולמען ניהולו. כשהאנושות מקבלת את הישועה של אלוהים, היא עושה זאת מפני שהיא צללה לשפל כה נמוך עד שאלוהים יכול רק לדבר איתה ישירות. כשהאדם מקבל את הישועה של אלוהים, זה החסד האדיר ביותר, וזו גם טובה מיוחדת, כלומר אלמלא אלוהים נתן קול לאמירתו באופן אישי, גורלה של האנושות היה כיליון. במקביל לכך שאלוהים מתעב את האנושות, הוא בכל זאת מוכן ומזומן לשלם כל מחיר כדי להושיע את האדם. לצד זאת, בו בזמן שהאדם מדבר ללא-הרף על אהבתו לאלוהים ועל כך שהוא מקדיש הכל לאלוהים, הוא מורד באלוהים וסוחט מאלוהים חסדים מכל מיני סוגים. יתר על כן, בעת ובעונה אחת, הוא פוגע באלוהים ומכאיב ללבו של אלוהים באופן בל יתואר. זה הניגוד החד בין הקשר חסר האנוכיות ולבין הקשר האנוכי בין אלוהים והאדם!

כשאלוהים עובד ומדבר, הוא לא מוגבל לשיטה מסוימת, אלא שהוא משיג תוצאות מהצד שלו. משום כך, בחלק הזה של אמירותיו, אלוהים שם לעצמו למטרה שלא לחשוף את זהותו שלו בדיבור, אלא רק לגלות כמה מונחים, כגון "המשיח של אחרית הימים", "ראש התבל" וכן הלאה. הדבר לא משפיע בשום אופן על כהונתו של המשיח או על ההיכרות של האנושות עם אלוהים, במיוחד מאחר שהאנושות בימים המוקדמים ההם לא הכירה כלל את המושגים "המשיח" ו"ההתגלמות". לכן, אלוהים נאלץ להצטנע ולהפוך לאדם בעל "תפקיד מיוחד" כדי לבטא את אמירתו. זו דוגמה לכוונתו הקפדנית של אלוהים, מפני שבני האדם באותה עת יכלו לקבל את אופן הפנייה הזה בלבד. בלי קשר לאופן הפנייה שאלוהים משתמש בו, תוצאות עבודתו לא מושפעות מכך, מפני שכל מה שאלוהים עושה נועד לאפשר לאדם להשתנות ולזכות בישועה של אלוהים. בלי קשר למעשיו של אלוהים, הוא תמיד חושב על צורכי האדם. זו הכוונה שעומדת מאחורי עבודתו ודבריו של אלוהים. אף על פי שאלוהים כה קשוב בהתייחסותו לכל היבטי האנושות, ואף על פי שהוא חכם באופן מושלם בכל מעשיו, אפשר לומר כך: אילו לא אלוהים נשא עדות על עצמו, אף אדם מקרב הגזע של בני האנוש הברואים לא היה מסוגל לזהות את אלוהים עצמו או לקום על רגליו ולשאת עדות על אלוהים עצמו. אילו אלוהים המשיך להשתמש ב"אדם בעל תפקיד מיוחד" כאופן פנייתו בעבודתו, אף בן אנוש לא יכול היה להתייחס לאלוהים כאל אלוהים – זה הצער של האנושות. במילים אחרות, בקרב הגזע של בני האנוש הברואים, אף אחד לא מסוגל להכיר את אלוהים, אף אחד לא מסוגל לאהוב את אלוהים, אף אחד לא מסוגל לדאוג לאלוהים, ואף אחד לא מסוגל להתקרב לאלוהים. אמונתו של האדם נועדה אך ורק כדי לזכות בברכות. זהותו של אלוהים כאדם בעל תפקיד מיוחד נתנה רמז לכל אחד מבני האנוש: האנושות מצליחה בקלות להתייחס לאלוהים כאל אחד מבני האנוש הברואים. הכאב וההשפלה האדירים שהאנושות מעניקה לאלוהים טמונים בעצם העובדה שכאשר נראה שאלוהים עובד בגלוי, האדם בכל זאת דוחה אותו ואפילו שוכח אותו. אלוהים סובל את ההשפלה האדירה ביותר על מנת להושיע את האנושות. בכך שהוא נותן הכל, מטרתו היא להושיע את האנושות ולזכות בהכרתה של האנושות. המחיר שאלוהים שילם על כל זה הוא דבר שכל אדם בעל מצפון צריך להעריך. האנושות זכתה בדיבור ובעבודה של אלוהים, והיא זכתה בישועה של אלוהים. בעת ובעונה אחת, לא עלה בדעתו של אף אחד לשאול את השאלה

הבאה: במה אלוהים זוכה מהאנושות? מכל אמירה ואמירה של אלוהים, האנושות זכתה באמת; היא הצליחה להשתנות ומצאה כיוון בחייה. אולם אלוהים זכה רק במילים שבהן משתמשת האנושות כדי לבטא את הכרת התודה שלה כלפיו ובמעט דברי שבח הנאמרים בלחישתה. לא ייתכן שזה הפיצוי שאלוהים דורש מהאדם, נכון? על אף שרבות מאמירותיו של אלוהים בוטאו עד כה, האופן שבו הרוב המכריע של בני האדם מכיר ומבין את אלוהים עדיין קפוא בשלב שמייצגים דברי האל בראשית. בני האדם האלה לא התקדמו מאז – זה נושא כאוב באמת. החלק הזה של "אמירותיו של המשיח בראשית" הוא בסך הכל מפתח לפתיחת הלב האנושי. עצירה כאן רחוקה מאוד מהגשמת כוונתו של אלוהים. כוונתו של אלוהים בדיבור על אמירותיו נועדה רק להעביר את האנושות מעידן החסד אל עידן המלכות. אלוהים לא רוצה בשום אופן שהאנושות תקפא על שמריה בחלק הזה של אמירותיו, או אפילו שהיא תשתמש בחלק הזה של אמירותיו כקו המנחה שלה. אחרת, אמירותיו העתידיות של אלוהים לא יהיו נחוצות ולא יישאו שום משמעות. אם יש כאלה שעדיין לא מסוגלים להיווכח במה שאלוהים דורש שהאדם ישיג בחלק הזה של אמירותיו, הרי שההיווכחות של בני האדם האלה לא ידועה. החלק הזה של אמירותיו של אלוהים מהווה את הדרישה הבסיסית ביותר שאלוהים מציב לאדם בעידן המלכות, וזו דרך אחת שבה האנושות תעלה על דרך הישר. אם אתם בני אדם שלא מבינים שום דבר, מוטב שתתחילו לקרוא את הדברים שבחלק הזה!

פרק 1

השבחים הגיעו לציון, ומקום משכנו של האל הופיע. השם הקדוש ורב הכבוד מהולל בפי כל העמים ונישא למרחוק. הו, האל הכול יכול! ראש התבל, המשיח של אחרית הימים – הוא השמש הזורחת אשר עלתה מעל הר ציון המלכותי והמפואר בכל התבל...

האל הכול יכול! אנחנו מריעים לך. אנחנו רוקדים ושרים. אתה הגואל האמיתי שלנו, המלך האדיר של התבל! יצרת קבוצה של מתגברים והגשמת את תוכנית הניהול של אלוהים. כל העמים ינהרו להר הזה. כל העמים יכרעו ברך בפני כס המלכות! אתה האל האמיתי האחד והיחיד ואתה ראוי לתהילה וכבוד. כל הכבוד, ההלל והסמכות לכס המלכות! מעיין החיים זורם מכס המלכות, והוא משקה ומזין את אנשי האל. החיים משתנים מדי יום ביומו, ואור חדש ותגליות חדשות באים בעקבותינו ומקנים ללא-הרף תובנות חדשות על אלוהים. כך מתאפשר לנו להיות בטוחים באלוהים באמצעות חוויות. דבריו תמיד מופיעים – הם מופיעים אצל בני האדם הצודקים. אנחנו בהחלט מבורכים מדי! להיות בפני אלוהים מדי יום, לתקשר עם אלוהים בכל עניין ולהעניק לאלוהים ריבונות על הכל. אנחנו מהרהרים בקפידה בדבר האל, לבנו רגוע באלוהים, ועל כן אנחנו מתייצבים בפניו במקום שבו אנחנו מקבלים את אורו. בחיי היום-יום שלנו, במעשינו, בדיבורנו, במחשבותינו וברעיונותינו, אנחנו חיים בתוך דבר האל, ותמיד יש לנו יכולת הבחנה. דבר האל שומר על הרמוניה – הדברים שחבויים בפנים מופיעים באופן בלתי צפוי בזה אחר זה. לא ניתן לדחות את השיתוף עם אלוהים – המחשבות והדעות גלויים בפני אלוהים. בכל

רגע, אנחנו חיים בפני כס המשיח, ושם אנחנו עומדים למשפט. כל מחוז בגופינו נמצא עדיין תחת שליטתו של השטן. כעת יש לטהר את המקדש של אלוהים כדי להשיב את ריבונותו. כדי שאלוהים יוכל לדבוק בנו באופן מוחלט, אנחנו חייבים לנהל קרב לחיים ולמוות. רק לאחר שנצלב האני הישן שלנו, חייו של המשיח שקם לתחייה יכולים למשול כריבון.

כעת, רוח הקודש מסתערת על כל פינה בהווייתנו כדי לפתוח בקרב על החזרה למוטב! כל עוד נהיה מוכנים להתכחש לעצמנו ולשתף פעולה עם אלוהים, אלוהים יאיר ויטהר את קרבינו בכל עת, ויתבע מחדש את מה שהשטן כבש, כדי שאלוהים יוכל להפוך אותנו למושלמים במהירות האפשרית. אל תבזבזו זמן – חיו תמיד בתוך דבר האל. תיבנו עם הקדושים, היכנסו אל המלכות, ובואו אל כבוד עם אלוהים.

פרק 2

כנסיית פילדלפיה לבשה צורה, וזה קרה לגמרי הודות לחסדו וחמלתו של אלוהים. הקדושים הציגו את אהבתם לאלוהים ומעולם לא משו מדרכם הרוחנית. הָיוּ אֵיתָנִים באמונה שאלוהי האמת האחד והיחיד התגלם כבשר ודם, שהוא אדון היקום השולט על כל הדברים – דבר שאושר על ידי רוח הקודש ושמהווה הוכחה נחרצת! זה לעולם לא יכול להשתנות!

הו, האל הכול יכול! היום פתחת את עיני רוחנו ואפשרת לעיוור לראות, לפיסח ללכת ולמצורעים להירפא. פתחת חלון שמיימי ואנו ראינו את מסתורי העולם הרוחני. מילותיך הקדושות מילאו אותנו, ואתה הצלת אותנו מהאנושיות המושחתת שחולל השטן. זאת עבודתך האדירה וחמלתך העצומה. אנחנו עדיך!

במשך זמן רב היית עניו ונסתר בדממה. קמת לתחייה וסבלת את ייסורי הצליבה. ידעת את שמחתם וצערם של חיי אנוש, וכן ידעת רדיפה ומצוקה. חווית וטעמת את כאבו של העולם האנושי, וננטשת על ידי העידן. האל בהתגלמותו הוא אלוהים בכבודו ובעצמו. אתה הצלת אותנו מאשפתות למען רצון האל והחזקת אותנו ביד ימינך. חסדך ניתן לנו בחינם. אתה עושה מאמצים בלתי פוסקים כדי לעבד את חייך אל תוך חיינו. המחיר ששילמת בדמך, בזיעתך ובדמעותיך היה עם הקדושים. אנו הנושא של מאמציך השקדניים; אנו המחיר שאתה משלם. הו, האל הכול יכול! בגלל אהבתך וחמלתך, צדקך ומלכותיותך, קדושתך וענוותך, כל בני האדם צריכים לכרוע ברך לפניך ולעבוד אותך לנצח נצחים.

היום השלמת את כל הכנסיות – כנסיית פילדלפיה – וזאת מימושה של תכנית הניהול בת 6,000 השנה שלך. כעת הקדושים יכולים לציית לך בהכנעה; הם מחוברים זה לזה ברוחם ומלווים אלה את אלה באהבה. הם מחוברים למקור הנביעה. המים החיים של החיים מפכים ללא הפסק ושוטפים מנקים את כל הטומאה והרפש שיש בכנסייה, ושוב פעם מטהרים את מקדשך. ידענו את האל המעשי האמיתי, הלכנו בדבריו, זיהינו את תפקידנו ואת חובותינו, ועשינו ככול יכולתנו כדי להשקיע את עצמנו למען הכנסייה. עלינו לנצל כל רגע כדי להיות שקטים לפניך ולשים לב לעבודתה של רוח הקודש, כך שרצונך לא יהיה חסום בנו. בקרב קדושים ישנה אהבה הדדית, וחוסנם של חלק

מהם יפצה על חולשתם של אחרים. צעדו תמיד בנתיב הרוח ותזכו בנאורות ובהארה של רוח הקודש; הבינו את האמת ויישמו אותה באופן מיידי; תתמידו עם האור החדש ולכו בעקבות צעדיו של אלוהים. הִיו שותפים פעילים של אלוהים – לתת לאלוהים את השליטה פירושו לצעוד עמו. כל הרעיונות, המושגים והדעות שלנו, וכל ההסתבכויות שלנו בענייני חולין, נעלמים באוויר כאילו היו עשן. אנו נותנים לאלוהים למשול ברוחנו, צועדים עמו וזוכים להתעלות, מתגברים על העולם, ורוחנו נוסקת חופשיה לשמיים ומשיגה שחרור. אלה התוצאות כאשר האל הכול יכול מולך. כיצד נוכל להימנע מריקודים ושירי הלל, מהענקת שבחינו ומהצעת מזמורים חדשים?

אכן, רבות הדרכים לשבח את אלוהים: לקרוא בשמו, להתקרב אליו, לחשוב עליו, לקרוא תפילות, לערוך שיתופים, להרהר, לתהות ולהתפלל, וישנם גם שירי הלל. בשבחים מעין אלה יש הנאה ויש משיחה. בשבח יש עוצמה, אך יש בו גם נטל. בשבח יש אמונה, וכן תובנה חדשה. היו שותפים פעילים של אלוהים, שרתו אותו בתיאום והתאחדו איתו. מלאו את רצונו של האל הכול יכול, הזדרזו להפוך לגוף רוחני קדוש, רימסו את השטן, ושימו סוף לגורלו. כנסיית פילדלפיה הועלתה השמימה לפני אלוהים, ומתגשמת בתהילתו של אלוהים.

פרק 3

המלך עטור הניצחונות יושב על כיסא הכבוד שלו. הוא הביא לגאולה והוביל את כל אנשיו להופיע ברוב-כבוד. הוא מחזיק את התבל בידיו, ובחוכמתו האלוהית ובעוזו, הוא בנה וחזק את ציון. הוא שופט במלכותיות את עולם הרשע. הוא שופט את כל האומות ואת כל העמים, את פני האדמה, ואת הימים ואת כל היצורים שחיים בהם, וכן את כל מי ששיכור מיין ההוללות. אלוהים שופט אותם לבטח, והוא יכעס עליהם לבטח, וכך תתגלה מלכותיותו של אלוהים. המשפט הזה יהיה מידי ויתבצע ללא דיחוי. אש חמתו של אלוהים תשרוף את פשעיהם הנתעבים, ואסון גדול יומט עליהם בכל רגע. לא יהיה להם לאן לברוח ולא יהיה להם היכן להסתתר. הם יבכו ויחרקו שיניים, ויביאו על עצמם חורבן.

בני האל האהובים ועטורי הניצחון יישארו לבטח בציון, ולא יעזבו אותה לעולם. ההמונים יאזינו ליטב לקולו של אלוהים וישימו לב למעשיו, והם לא יחדלו מלשבח אותו. האל האמיתי האחד הופיע! אנחנו נהיה בטוחים לגביו ברוחנו, נקפיד לעשות כדבריו ונעשה כמיטב יכולתנו להתקדם במהירות ללא היסוס. סוף העולם מתרחש לפנינו. חיי כנסייה תקינים וכן בני האדם, ההתרחשויות ודברים בסביבתנו מחזקים את הכשרתנו. השיבו את לבנו, שכל כך אוהב את העולם! השיבו את הראייה שלנו, שהיא כל כך מטושטשת! לא נצעד צעד נוסף, מפחד שנעבור את הגבול, וננצור את לשוננו כדי שנוכל לחיות על פי דבר האל, ולא נתנצח עוד על הרווחים וההפסדים שלנו. התכחשו לחיבתכם לעולם החילוני ולעושר! השתחררו מהקשר הרגשי לבעלכן, לבנותיכן ולבניכן! התכחשו להשקפותיכם ולדעות הקדומות שלכם! התעוררו, משום שאין זמן! תנו לרוחכם להביט מעלה,

הביטו מעלה ותנו לאלוהים לתפוס פיקוד. אל תרשו לעצמכם להיות כמו אשת לוט. כל כך חבל להיזרק הצדה !
כל כך חבל ! התעוררו !

פרק 4

אנחנו נשקיף ונמתין תמיד, נהיה שקטים ברוחנו ונחפש בטוהר לב. ללא קשר למה שיעלה בגורלנו, אסור לנו לשתף בעיוורון. עלינו רק להיות שקטים בפני אלוהים ולשתף עמו ללא הפסקה, ואז יתגלו לנו כוונותיו. על רוחנו להיות תמיד נכונה להבדיל בין דברים שונים, ועליה להיות חדה ולא לומר נואש. עלינו לשאוב מהמים החיים בפני אלוהים – המים המרווים את צימאונה של רוחנו המיובשת. עלינו להיות מוכנים בכל עת להתנקות מצדקנותנו, מיהירותנו, מסיפוקנו העצמי ומשאננותנו, הנובעים כולם מטבענו השטני. עלינו לפתוח את לבנו כדי לקבל את דבר האל. עלינו להסתמך על דברו בחיינו. עלינו לחוות את דברו, להיות בטוחים בו ולהבין אותו ולאפשר לדבר האל להיות חיינו. זוהי שליחותנו ! אנחנו מנצחים רק כשאנחנו חיים לפי דבר האל. כיום, תפיסותינו רציניות מדי. אנחנו מדברים באופן שטחי, פועלים בפזיזות ולא מסוגלים לתת לרוח להוביל אותנו. היום הזה לא ידמה לעבר. עבודתה של רוח הקודש מתקדמת במהירות אדירה. עלינו לחוות את דבר האל בפרוטרוט. עלינו להבחין בלבנו בכל רעיון, בכל מחשבה, בכל תנועה ובכל תגובה. דבר ממה שאנו עושים בפניו של אחר או מאחורי גבו לא יכול לחמוק משיפוט בפני כסאו של המשיח. רוח הקודש מכוונת אותנו אל מישור ההתנסות העמוקה יותר, ודרך ההתנסות הזאת, אנחנו מתקרבים לוודאות לגבי האל הכול יכול. אלוהי התבל פקח את עיני רוחנו, ומסתרי הרוח נגלים לנו ללא הרף. חפשו בטוהר לב ! היו מוכנים לשלם את המחיר, התקדמו בלב שלם, היו מוכנים להסתגף, הפסיקו להיות חמדנים, היו חסידים של רוח הקודש ושאוּב הנאה מדבר האל, והאדם האוניברסלי החדש יופיע. גורלו של השטן ייחתם לנגד עיניכם ורצון האל יתגשם. כל אומות העולם יהפכו למלכותו המשיח והמשיח ימשול כמלך על פני האדמה לנצח נצחים !

פרק 5

הרים ונהרות משתנים ללא-הרף, נחלים זורמים במסלולם, וחיי האדם שורדים פחות מאשר פני האדמה והרקיע. רק האל הכול יכול הוא החיים הנצחיים שקמו לתחייה – הוא חי דור אחר דור לעולמי עד ! כל הדברים והאירועים נמצאים בידו, והשטן נמצא תחת רגליו. כיום, הודות לבחירתו של אלוהים שנגזרה מראש, הוא הושיע אותנו מאחיזתו של השטן. הוא הגואל האמיתי שלנו. החיים הנצחיים של המשיח שקם לתחייה יצוקים בתוכנו, ולכן נועדנו להתחבר לחייו של אלוהים. אנחנו יכולים

להיות מולו, לאכול אותו, לשתות אותו וליהנות ממנו. זאת מסירותו הקפדנית ונטולת האנוכיות של אלוהים. חורף הופך לאביב דרך רוחות וכפור. למרות כל כאבי החיים, הרדיפות והצרות, הדחיות וההשמצות של העולם, וההאשמות המעלילות של השלטונות, אמונתו ונחישותו של אלוהים אינן פוחתות. בלב שלם למען רצונו של אלוהים, ולמען הגשמת ניהולו ותוכניתו של אלוהים, הוא מניח בצד את חייו שלו. הוא לא בוחל באמצעים למען כל אנשיו, והוא מאכיל ומשקה אותם בקפידה. בלי קשר לשאלה כמה אנחנו נבערים או כמה אנחנו קשי עורף, כל מה שעלינו לעשות הוא להישמע לו לפניו, וחייו של המשיח שקם לתחייה ישנו את אופיינו הישן... למען הבנים הבכורים הללו, הוא עובד ללא לאות ומוותר על אוכל ועל שינה. במשך ימים ולילות רבים, בחום הלוהט ובקור המקפיא, הוא עומד על המשמר בלב שלם בציון.

הוא ויתר באופן מוחלט ומרצונו על העולם, על בית ועל עבודה, ושום הנאות מהעולם הזה לא נוגעות לו... המילים שבפיו מכות בנו וחושפות דברים שחבויים עמוק בלבנו. איך ייתכן שלא נשתכנע? כל משפט שיוצא מפיו מתקיים בנו בכל רגע נתון. אין אפילו מעשה אחד שלנו, פרטי או ציבורי, שאינו ידוע לו וגלוי בפניו, ולמרות כל התוכניות והסידורים שלנו, הכל יופיע בפניו.

כשאנחנו יושבים לפניו, רוחנו נהנית, אנחנו נינוחים ורגועים, אנחנו מרגישים תמיד ריקים מתוכן, ואנחנו באמת אסירי תודה לאלוהים. זהו פלא קשה ובלתי נתפס. רוח הקודש מוכיחה בוודאות שהאל הכול יכול הוא האל האמיתי האחד והיחיד! לא ניתן להפריך זאת! אנחנו, קבוצת בני האדם הזו, באמת מבורכים כל כך! אילולא חסדו ורחמיו של אלוהים, היינו יורדים אל הגיהנום והופכים לחסידיו של השטן. רק האל הכול יכול מסוגל להושיע אותנו!

הו! האל הכול יכול, האל המעשי! אתה הוא זה שפקח את עיני רוחנו כדי שנוכל לחזות במסתרי העולם הרוחני. נופי המלכות הם אינסופיים. היו ערניים והמתינו. לא ייתכן שהיום רחוק במיוחד.

אש המלחמות משתוללת, עשן התותחים נישא ברוח, מזג האוויר מתחמם, האקלים משתנה, מגפה תתפשט, ובני האדם ודאי ימותו – אין סיכוי רב שהם ישרדו.

הו! האל הכול יכול, האל המעשי! אתה המגדל האיתן שלנו. אתה המקלט שלנו. אנחנו מצטופפים תחת כנפך, ושום פורענות לא תגיע אלינו. אלה השגחתך וטיפולך האלוהיים.

כולנו מרימים את קולנו כדי לשיר שירי הלל, שירי הלל שמהדדים ברחבי ציון! האל הכול יכול, האל המעשי, הכין לנו את היעד המפואר הזה. היו ערניים – ערניים! לא ייתכן שהשעה רחוקה במיוחד.

פרק 6

האל הכל-יכול המתנשא לכל ראש מחזיק בכוחו המלכותי מכס מלכותו. הוא מושל בתבל ובכל ומכוון אותנו על פני האדמה כולה. לעתים קרובות נהיה קרובים אליו ונתייצב בפניו בשקט. לעולם לא נחמיץ ולו רגע אחד, ויש מה ללמוד בכל עת. כס מלכותו מתיר לנו את סביבתנו, וכן את בני האדם, את החומרים ואת החפצים. אסור

שלבכם יתלונן, משום שאחרת אלוהים לא יעניק לכם מחסדו. כשהאדם חולה, זה קורה משום אהבתו של אלוהים, ואין ספק שהדבר נובע מכוונותיו הטובות. אפילו כשגופכם חווה ייסורים, אל תקבלו רעיונות מהשטן. הללו את אלוהים בעודכם חולים והפיקו הנאה מאלוהים בעודכם מהללים אותו. אל תאמרו נואש משום המחלה. המשיכו לחפש ולעולם אל תוותרו, ואורו של אלוהים יאיר עליכם. כמה נאמן היה איוב? האל הכל-יכול הוא רופא כל-יכול! מי ששוקע במחלתו יהיה חולה, אך מי שמתמקד ברוחו יהיה בריא. אם יש לכם ולו נשימה אחת בלבד, אלוהים לא יניח לך למות.

חייו של המשיח שקם לתחייה מצויים בקרבנו. למעשה, חסרה לנו אמונה בנוכחותו של אלוהים, ומי ייתן ואלוהים יחדיר בקרבנו אמונת אמת. דבר האל הוא מתוק בהחלט! דבר האל הוא רפואה רבת עוצמה! השפילו את השדים ואת השטן המשחית! אם נתפוס את דבר האל, נזכה לתמיכה ודברו יושיע את לבנו במהרה! דבר האל מגרש את כל הדברים ומכונן שלום בכל מקום. האמונה היא כמו גשר העשוי מקורה בודדת – מי שדבק בחיים באופן עלוב, יתקשה לחצות אותו, אך מי שמוכן להקריב את עצמו יוכל לעבור ללא חשש. אם האדם חושב בביישנות ובפחד, משמע שהשטן משטה בו. השטן חושש שנחצה את גשר האמונה וניווכח באלוהים. השטן עושה כל שביכולתו כדי לשלוח אלינו את מחשבותיו. עלינו להתפלל תמיד שאורו של אלוהים יזרח עלינו, ועלינו להסתמך תמיד על אלוהים שיטהר אותנו מרעלו של השטן. עלינו תמיד לנהוג ברוחנו כדי להתקרב אל אלוהים. אנחנו ניתן לאלוהים ריבונות על כל הווייתנו.

פרק 7

השינויים בסביבתנו דוחקים בנו לסגת אל רוחנו. אל תפעלו בלב קשה, אל תתעלמו מהחשש האפשרי של רוח הקודש, אל תנסו להיות חכמים ואל תהיו שאננים ומסופקים מעצמכם או תפריזו בתיאור צרותיכם. הדבר היחיד שיש לעשות הוא לעבוד את אלוהים ברוח ובאמת. אסור לכם להפנות גב לדברי האל או להיות אטומים אליהם. עליכם לפענח אותם בזהירות, לחזור ולקרוא את תפילותיכם ולתפוס את החיים שבדברים. אל תשגו ותזללו אותם מבלי להקדיש זמן לעכל אותם. האם אתם מסתמכים על דברי האל בכל מה שאתם עושים? אל תדברו גבוהה גבוהה כילדים ואז תתבלבלו ברגע שתיתקלו בקשיים. עליכם לאמן את רוחכם מדי שעה ומדי יום. אל תירגעו ולו לרגע. רוחכם חייבת להיות נלהבת. ללא קשר לשאלה במה תיתקלו, אם תתייצבו בפני אלוהים יהיה לכם נתיב לצעוד בו. עליכם לאכול ולשתות את דברי האל מדי יום ביומו, להבין את דבריו ללא רשלנות, להתאמץ יותר, להבין כל פרט ופרט ולהצטייד באמת המלאה כדי להימנע מאי-הבנה של רצון האל. עליכם להרחיב את טווח החוויות לכם ולהתמקד בניסיון לחוות את דברי האל. באמצעות חווייתכם, תוכלו להיות בטוחים יותר לגבי אלוהים. ללא חוויות, האמירה שאתם בטוחים לגבי אינה אלא מילים ריקות מתוכן. אנחנו חייבים לשמור על צלילות דעת! התעוררו! הפסיקו להתרשל. אם אתם מתייחסים לדברים ברישול ולא שואפים להתקדם, אתם באמת עיוורים. עליכם להתמקד בעבודה של רוח הקודש, להקשיב בזהירות לקולה של רוח הקודש, להטות אוזן

לדברי האל, להוקיר את הזמן שנותר ולשלם כל מחיר. נצלו את תעוזתכם לשימוש הטוב ביותר, אחזו היטב במפתח והתמקדו בהנהגת דברי האל. גם אם מצבכם טוב מאוד כלפי חוץ, לאחר שתעזבו את דברי האל, הכל יהיה חסר תועלת. הנהגה שהיא רק תשלום של מס שפתיים לא מקובלת על אלוהים – השינוי חייב להתבטא בהתנהגות, בטבע, באמונה, באומץ והתובנות שלכם.

הזמן קרוב כל כך! גם אם הדברים בעולם טובים מאוד, עליכם להשליך את כולם מעליכם! אסור שהקשיים והסכנות הרבים יאיימו עלינו, ואסור שהפורענות תכניע אותנו. ללא החלטה כזו, פשוט יהיה לכם קשה מדי לרכוש חשיבות כלשהי. בני האדם רכי הלבב שנאחזים בחיים בפחדנות אינם ראויים להתייצב בפני אלוהים. האל הכול יכול הוא אל מעשי. ללא קשר לבורותנו, הוא בכל זאת ירחם עלינו, ידיו יושיעו אותנו לבטח והוא בכל זאת ישלים אותנו. כל עוד יהיה לנו לב שבאמת רוצה את אלוהים, כל עוד נציית ונעשה כדבריו ולא נאמר נואש, ונחפש בבהילות, אין ספק שהוא ינהג בנו בהוגנות, הוא לבטח יפצה אותנו על מה שחסר לנו ויִרְצֶה אותנו – כל הדברים האלה הם אדיבותו של האל הכול יכול.

אדם גרגרן ועצל שמנהל חיים שבעים ובטלים ומגלה אדישות לכל הדברים יתקשה להימנע מאובדן. האל הכול יכול שולט בכל הדברים ובכל ההתרחשויות! כל עוד לבנו יכבד אותו בכל עת וכל עוד ניווכח ברוחנו ונחבור אל אלוהים, הוא יופיע בכל הדברים שאנחנו מחפשים ורצונו יתגלה לנו לבטח. אז נהיה מאושרים, שלווים, בטוחים ובבהירות גמורה בלבנו. חיוני שנהיה מסוגלים לעשות כדבריו. החוויה האמיתית היחידה היא תפיסת רצונו וחיים על סמך דבריו.

רק אם נבין את דברי האל, האמת של דברי האל תהיה מסוגלת לחדור לתוכנו ולהפוך לחיינו. ללא כל ניסיון מעשי, כיצד אתם יכולים להיווכח בכך שדברי האל אמיתיים? אם לא תוכלו להפוך את דברי האל לחיכם, הטבע שלכם לא יוכל להשתנות.

עבודתה של רוח הקודש מתקדמת כעת במהירות! אם לא תישארו קרובים ולא תקבלו הדרכה, יהיה לכם קשה לעמוד בקצב המחשל של רוח הקודש. מהרו וגרמו לשינוי קיצוני, כדי שהשטן לא ירמוס אתכם וישליך אתכם לאגם האש והגופרית שאי-אפשר להימלט ממנו. לכו לחפש כמיטב יכולתכם כעת כדי שלא תושלכו הצדה.

פרק 8

מאז שבני האדם החלו לראות את האל הכול יכול, מלך המלכות, היקף הניהול של אלוהים התגלה לגמרי בכל רחבי התבל. בני האדם רואים את מראהו של אלוהים לא רק בסין, אלא בכל האומות ובכל הארצות. כולם קוראים בשם הקדוש הזה, שואפים לשתף עם אלוהים בכל דרך אפשרית, תופסים את רצונו של האל הכול יכול ומשרתים בתיאום עם הכנסייה. רוח הקודש עובדת בדרך המופלאה הזו.

השפות של האומות השונות נבדלות זו מזו, אך יש רק רוח אחת. הרוח הזו מאחדת את הכנסיות ברחבי התבל והיא זהה לאלוהים, ללא כל הבדל, וזה דבר שהוא מעבר לכל ספק. רוח הקודש קוראת להם כעת, וקולה מעיר

אותם. זה קול רחמיו של אלוהים. הם כולם קוראים בשמו הקדוש של האל הכול יכול ! הם גם אומרים דברי הלל ושרים שירים. לעולם לא יכולה להיות סטייה בעבודתה של רוח הקודש, ובני האדם האלה עושים כל מה שנחוץ כדי להתקדם בנתיב הנכון, הם לא נסוגים, ונפלאותיה רבות ומתרבות. זה דבר שבני האדם מתקשים לדמיין וזה דבר שהם לא מסוגלים להעלות לגביו השערות.

האל הכול יכול הוא מלך החיים בתבל ! הוא יושב על כס כבודו ושופט את העולם, שולט בכל ומושל בכל האומות. כל העמים כורעים ברך לפניו, מתפללים אליו, מתקריבים אליו ומתקשרים איתו. בלי קשר לשאלות מזה כמה זמן אתם מאמינים באלוהים, כמה רם מעמדכם או כמה אתם בכירים, אם אתם סותרים את אלוהים בלבכם, אתם חייבים לעבור משפט ואתם חייבים להשתטח לגליו של אלוהים תוך השמעת קולות של תחינה דואבת. זה אכן קצירת הפירות של מעשיכם שלכם. קול היללה הזה הוא הקול של העינוי באגם האש והגופרית, וזה הבכי הנובע מהייסורים תחת מוט הברזל של אלוהים. זה המשפט בפני כסאו של המשיח.

יש בני אדם שמפחדים, יש כאלה שנחבאים אל הכלים, יש כאלה שמתעוררים, יש כאלה ששמים לב ומקשיבים היטב, יש כאלה שחשים חרטה גדולה ומכים על חטא ומתחילים מחדש, יש כאלה שבוכים בכי מר בכאב, יש כאלה שמוותרים על הכל ומחפשים נואשות, יש בני אדם שבוחנים את עצמם ולא מעזים להתנהג עוד בפראות, יש כאלה ששואפים בדחיפות להתקרב לאלוהים, ויש כאלה שבוחנים את מצפונם שלהם ושואלים מדוע חיייהם לא יכולים להתקדם. יש כאלה שעדיין מבולבלים, יש כאלה שמתירים את הכבלים מרגליהם ומתקדמים באומץ, תופסים את המפתח וממהרים להתחשב בחייהם. יש כאלה שעדיין מהססים ולא בטוחים לגבי חזיונות, והעול שהם נושאים בלבם כבד בהחלט.

אם דעתכם לא צלולה, אין לרוח האל שום דרך לעבוד בקרבכם. כל הדברים שאתם מתמקדים בהם, הדרך שבה אתם צועדים וכל מה שלבכם משתוקק אליו מלאים בתפיסות שלכם עצמכם ובצדקנות העצמית שלכם ! אני בוער מרוב קוצר רוח – אני רוצה כל להשלים אתכם מיד כדי שאוכל להשתמש בהם בהקדם וכדי שיוקל העול הכבד שאני נושא. אולם כשאני מביט בכם, אני מגלה שלא מעשי לצפות בכליון עיניים לתוצאות. אני יכול רק להמתין בסבלנות, לצעוד באיטיות, ולתמוך בהם ולהוביל אתכם באיטיות. הו, עליכם לנקות את ראשיכם ! מה צריך לזנוח ? מהם האוצרות שלכם ? מה נקודות התורפה שלכם ? מה המכשולים העומדים בפניכם ? בררו יותר טוב את התשובות לשאלות האלה ברוחכם ושתפו איתי יותר. רצוני הוא שלבכם, ולא מס השפתיים שלכם, הוא שיופנה אליי בדממה. אני אחשוף הכל בפני בני האדם שבאמת מחפשים בפניי. הקצב שלי מתגבר. כל עוד לבכם יופנה אליי ותהיו חסידי אל בכל עת, אוכל לתת לכם את רצוני באמצעות השראה ואוכל לגלות לכם אותו בכל עת. בני האדם שיקפידו להמתין יזכו למזון ותהיה להם דרך להתקדם. בני האדם חסרי המחשבה יתקשו להבין את לבי ויצעדו אל תוך מבוי סתום.

אני רוצה שכולכם תקומו במהירה ותשתפו איתי פעולה, ושתתקרבו אליי בכל עת, לא רק למשך יממה אחת. ידי חייבת תמיד למשוך ולדרבן אתכם, לדחוף אתכם הלאה, לשכנע אתכם להמשיך ולעודד אתכם להתקדם ! אתם פשוט לא מבינים את רצוני. המכשולים שמציבות התפיסות שלכם והסיבוכים של העולם הם חמורים מדי, ואתם לא יכולים להשיג קרבה עמוקה יותר איתי. למען האמת, אתם באים אליי כשיש לכם בעיה, אבל כשאין לכם שום בעיה, ליבכם נעשה מוטרד. ליבכם הופך למעין שוק חופשי ומתמלא בטבע שטני, הוא עסוק בעניינים גשמיים,

ואתם לא יודעים איך להיות שותפים שלי. איך ייתכן שלא אדאג לכם? אולם דאגה לא תועיל. הזמן דוחק מדי, והמשימה מאומצת מדי. צעדיי מתקדמים הלאה במהירות. אתם חייבים להחזיק היטב בכל מה שיש לכם, לפנות אליי בכל רגע, לשתף אותי באופן אינטימי, וכך רצוני יהיה גלוי לפניכם בכל עת ללא ספק. כאשר אתם מבינים את לבי, יש לכם דרך קדימה. עליכם להפסיק להסס. שתפו אותי באמת, ואל תנקטו עורמה ואל תנסו להתחכם. אתם רק תשטו בעצמכם והדבר יתגלה בכל עת בפני כיסאו של המשיח. זהב אמיתי לא חושש מאש – זאת האמת! אסור שיהיו לכם נקיפות מצפון, אל תהיו נואשים או חלשים. שתפו אותי יותר ישירות ברוחכם, המתינו בסבלנות, ולבטח אתגלה בפניכם בהתאם לזמני. אתם באמת חייבים להיות זהירים בהחלט ולא לאפשר שמאמצי יתבזבזו עליכם, ואסור לכם לאבד אפילו רגע אחד. כאשר לבכם נמצא בשיתוף מתמיד איתי, כאשר לבכם חי תמיד לפניי, אף אחד, שום התרחשות, דבר, בעל, בן או בת לא יכולים להפריע לשיתוף שלכם איתי בתוך לבכם. כשרוח הקודש תמיד תגביל את לבכם וכשתשתפו אותי בכל רגע, רצוני ודאי יתגלה לכם. כשתתקדמו אליי כך לא-הרף, בלי קשר לסביבתכם או לאירוע שאתם חווים, לא תתבלבלו בלי קשר למי או למה ייקרה בדרככם, ותהיה לכם דרך קדימה.

אם בדרך כלל לא תפסחו על דברים קטנים כגדולים, אם לבכם ודעתכם יטוהרו, ואם תהיו שקטים ברוחכם, הרי שבכל פעם שתיתקלו בבעיה כלשהי, דבריי יתעוררו בקרבכם מיד, כמו ראי בהירה שבה תוכלו לבחון את עצמכם, ואז תהיה לכם דרך קדימה. זה נקרא התרופה המתאימה למצב הרפואי המתאים! וכל מצב רפואי יזכה לבטח לריפוי – אלוהים עד כדי כך כול יכול. אין ספק שאני אעניק הארה ונאורות לכל בני האדם הרעבים והצמאים לצדק ואשר מחפשים בכנות. אני אגלה בפניכם את כל מסתרי העולם הרוחני, אראה לכם את הדרך קדימה ואגרום לכם להשליך מעליכם את הטבע הישן והמושחת שלכם בהקדם האפשרי, כדי שתשיגו בשלות בחיים ותוכלו לשמש אותי, וכדי שעבודת הבשורה תוכל להתקדם ללא עיכוב. רק אז יתרצה רצוני, רק אז תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים תושלם בהקדם האפשרי. אלוהים יזכה במלכות, והיא תרד אל פני האדמה, ויחדיו נבוא אל כבוד!

פרק 9

אני רוצה להזכיר לכם שאסור לכם להיות מעורפלים אפילו במקצת בנוגע לדברי, וששום מידה של רשלנות לא מקובלת עליי. עליכם לשים לב לדברי ולהישמע לו, וכן לפעול בהתאם לכוונותיי. אתם חייבים תמיד להיות דרוכים ולעולם לא להתאפיין בטבע יהיר וצדקני, ואתם חייבים תמיד להסתמך עליי כדי שאגרש את הטבע הטבעי הישן ששוכן בכם. עליכם תמיד להיות מסוגלים לשמר את המצב הרגיל בפניי, וכן עליכם לשמור על טבע יציב בפניי. החשיבה שלכם צריכה להיות פיכחת ובהירה, ואסור שאף אדם, אירוע או דבר לא ישפיעו עליכם או ישלטו בכם. עליכם תמיד להיות רגועים בנוכחותי, ותמיד לשמור על קרבה תמידית אליי ושיתוף איתי. עליכם להפגין אומץ ללא רבב ולעמוד איתן בעדותכם עליי. קומו על רגליכם ודברו למעני, ואל תפחדו ממה שאחרים אומרים.

התמקדו בשאיפה לרצות את כוונותי ולא להניח לאחרים לשלוט בכם. מה שאני מגלה לכם חייב להיעשות על פי כוונותי, ולא ניתן לעכב זאת. איך אתם מרגישים בתוכם? האם לא נוח לכם? אתם תבינו. מדוע אתם לא מסוגלים לקום על רגליכם, לדבר למעני ולהתחשב בעול שאני נושא? אתם שוב ושוב זוממים מזימות קטנוניות, אך אני רואה את כל זאת בבירור. אני התמיכה והמגן שלכם, והכל מצוי בידי. אם כן, ממה אתם מפחדים? אתם רגשנים מדי, הלא כן? עליכם להשליך הצדה את הרגשות. אני לא מתייחס לרגשות, ואני מוציא צדק לפועל. אם הדבר לא מועיל לכנסייה, אמכם ואביכם לא יוצאים מהכלל! גיליתי לכם את הכוונות שלי, ואסור לכם להתעלם מהן. במקום זאת, עליכם להקדיש להן את כל תשומת לבכם ולהשליך הכל הצדה כדי להיות חסידי אל בלב שלם. תמיד אשמור אתכם בידי. אל תחששו, ואל תניחו לבני זוגכם לשלוט בכם. אתם תאפשרו לרצוני להתגשם.

האמינו! האמינו! אני האל הכול יכול. זה דבר שאולי הבנתם במידת מה, אך עדיין עליכם להיזהר. למען הכנסייה, רצוני והניהול שלי, עליכם להיות מסורים לחלוטין, וכל התעלומות והסופים יתגלו לכם בבירור. לא יהיה כל עיכוב נוסף, והימים מתקרבים לסופם. אם כן, מה תעשו? כיצד אתם יכולים לשאוף לגרום לחייכם להבשיל מהר יותר? כיצד תהפכו את עצמכם לשימושיים עבורי במהירות? כיצד תאפשרו לרצוני להתגשם? לשם כך נדרשים הרהור יסודי ושיתוף מעמיק איתי. הסתמכו עליי, האמינו בי, לעולם אל תהיו רשלנים, ותהיו מסוגלים לבצע מעשים בהתאם להכוונה שלי. האמת חייבת להיות מצוידת היטב, ואתם חייבים לאכול ולשתות ממנה לעתים קרובות יותר. יש להגשים כל אמת לפני שניתן יהיה להבין אותה בבירור.

האם אתם מרגישים כעת שאין מספיק זמן? האם אתם מרגישים גם שאתם שונים בתוכם בהשוואה לאיך שהייתם בעבר, והאם אתם מרגישים שהעול שלכם כבד מדי? הכוונות שלי נעוצות בכם. אתם חייבים לשמור על ראש צלול. אל תתנתקו בהן, ותמיד הישארו מחוברים אליי. הישארו תמיד בקרבת, תקשרו איתי, התחשבו בלבי, והיו מסוגלים לשרת בתיאום איתי, כדי שכוונותי תמיד יתגלו לכם. תמיד שימו לב היטב! שימו לב! אל תתרשלו אפילו במקצת. זו חובתכם, ועבודתי שוכנת בקרבכם.

ייתכן שאתם כבר מבינים קצת בשלב הזה, ושאתם מרגישים שזה מופלא מדי. ייתכן שהיו לכם ספקות כלשהן בעבר, ושחשבתם שהוא שונה לחלוטין מהתפיסות, הדעות והמחשבות של האדם, אך אתם מבינים כעת, הלכה למעשה. זו עבודתי המופלאה וזו גם עבודתו המופלאה של אלוהים. אתם לחלוטין חייבים להיות ערים לגמרי, להמתין ולהיכנס. הזמן נתון בידי. אל תבזבזו אותו ולעולם אל תתרפו אפילו לרגע. בזבזו זמן מעכב את עבודתי וחוסם את רצוני בכם. עליכם להרהר ולתקשר איתי לעתים קרובות. עליכם להגיש לי את כל המעשים, התנועות, המחשבות, הדעות, בני משפחתכם, בני זוגכם, בניכם ובנותיכם. אל תסתמכו על זהותכם האישית בנוהג שלכם. אחרת, אזעם ותחוו אובדנים כבדים.

היו מאופקים בצעדכם בכל עת ותמיד היו מסוגלים לצעוד בתוך דבריי. יהיה טוב רק אם תחזיקו בחוכמה שלי. התייצבו בפניי אם אתם נתקלים בקשיים, ואעניק לכם הכוונה. אל תעשו שטויות ואל תתקשרו בפזיזות. אם חייכם לא זוכים לשום תועלת, הדבר נובע מכך שחסר לכם ידע ושאתם לא יכולים להבחין בין מילים טובות ורעות. אתם לא מבינים זאת עד שאתם חווים פגיעה ומצבכם ירוד, ועד שאתם נמצאים במחיצה אחת עם רוח הקודש. בשלב הזה, כבר מאוחר מדי. הזמן דוחק כעת, ולכן אסור שחייכם ישתרכו מאחור אפילו במקצת. עליכם לצעוד בעקבותיי בקפידה. כשיעלה קושי כלשהו, הרהרו לעתים קרובות על ידי היצמדות אליי ותקשורו איתי ישירות.

אם תתפסו את הנתיב הזה, ההיווכחות שלכם תהפוך לקלה ככל שתתקדמו הלאה.

דבריי לא רק מכוונים אליכם. כל בני האדם בכנסייה לקויים ברמות שונות. אתם חייבים לתקשר יותר, להיות מסוגלים לאכול ולשתות באופן עצמאי במהלך המסירות הרוחנית שלכם, ולהיות מסוגלים לתפוס תכף ומיד את האמיתות העיקריות שיש להנהיג. אתם חייבים להסתגל למציאות של דברי, לתפוס את לב לבו ואת עקרונותיו. אל תתרשלו. הגו תמיד בדברי ותמיד תקשרו איתי, ובהדרגה, דברי ייחשף בפניכם. אתם לא יכולים להתקרב לאלוהים ברגע אחד, ואז להניח לדבר הבא שפוקד אתכם לערער אתכם, לפני שלבכם הספיק להירגע בפני אלוהים. אתם תמיד מבולבלים ולא מבינים דברים, ואתם לא מסוגלים לראות את פניי. לכן, אתם לא יכולים להבין את לבי בבירור. אפילו אם אתם יכולים להבין אותו במקצת, אתם לא בטוחים בעצמכם ואתם עדיין מפקפקים. עד שאקבל את כל לבכם, ועד שכל הדברים הארציים יפסיקו לערער אתכם, ורק כשתחכו עם דעת צלולה ושקטה, תגיע העת שבה אגלה לכם דברים לאט-לאט, בהתאם לכוונותיי. עליכם לתפוס את הנתיב הזה כדי להתקרב אליי. בלי קשר לשאלה מי מכה אתכם או מקלל אתכם, ובלי קשר לשאלה כמה חביבים הדברים שבני האדם מציעים לכם, הדברים האלה לא מתקבלים על הדעת אם הם מרחיקים אתכם מאלוהים. הניחו ללבכם להיות בידיי – אסור לכם לעזוב אותי לעולם. עם קרבה ושיתוף כאלה, בין שמדובר בהוריתכם, בני זוגכם, ילדיכם ובני משפחתכם האחרים, או כבלי העולם החילוני, הם כולם ייעלמו כלא היו. אתם תיהנו ממתיקות בל תתואר בלבכם, תחוו טעם ערב וריחני, ולא ניתן יהיה להפריד אתכם ממני. אם כך יהיה תמיד, אתם תבינו מה נמצא בלבי. אתם לעולם לא תלכו לאיבוד בהתקדמותכם הלאה, מפני שאני דרככם, ומשום שהכל קיים בזכותי. כמה בשלים חייכם? מתי תהיו מסוגלים להתנתק מהעולם החילוני? מתי תהיו מסוגלים להשליך מעליכם את הרגשות שלכם? מתי תהיו מסוגלים להיפרד מבני זוגכם ומילדיכם? מתי חייכם יהיו בשלים? כל השאלות האלה ייענו בהתאם ללוח הזמנים שלי. אין צורך ללקות בחרדה.

אתם צריכים להיווכח באופן חיובי. אם אתם ממתינים באופן פסיבי, אתם עדיין שליליים. עליכם לנקוט יוזמה ולשתף איתי פעולה, להיות שקדנים ולעולם לא להיות עצלים. תמיד שתפו איתי והיו קרובים אליי יותר. אם אתם לא מבינים, אל תהיו קצרי סבלנות בציפייה לתוצאות מהירות. העניין הוא לא שלא אספר לכם. אני רוצה לראות את תסתמכו עליי כשתשהו במחיצתי, ואם תסמכו עליי בביטחון. עליכם תמיד להישאר קרובים אליי ולהניח את כל העניינים בידיי. אל תחזרו בכם לשווא. לאחר שתהיו קרובים אליי למשך זמן מה מבלי שתהיו מודעים לכך, הכוונות שלי יתגלו לכם. אם תתפסו אותן, באמת תתייצבו מולי, פנים אל מול פנים, ובאמת תמצאו את פניי. אתם תהיו צלולים ויציבים בלבכם, ויהיה לכם משהו להסתמך עליו, ויהיו לכם גם כוח וביטחון. יהיה לכם גם נתיב לצעוד בו, ותקבלו את הכל בקלות.

פרק 10

אתם לא צריכים לפחד מדברים כאלה ואחרים. בלי קשר לשאלה עם כמה קשיים וסכנות תתמודדו, עדיין תישארו יציבים בפניי. אל תניחו לשום דבר לחסום את דרככם, כדי שרצוני יוכל להתגשם. זו תהיה חובתכם. אחרת תצטרכו להתמודד עם חרון אפי וידי... ותחוו סבל נפשי אינסופי. אתם חייבים לעמוד בכל הדברים, ואתם חייבים לוותר על כל רכושכם ולעשות כל דבר שאתם יכולים כדי להיות חסידים שלי ולשלם לי את כל המחירים הנחוצים. זו תהיה העת שבה אבחן אתכם. איך תוכיחו את נאמנותכם אליי? האם תהיו חסידים נאמנים שלי עד סוף הדרך? אל תפחדו. עם תמיכתי, מי יכול לחסום את המסלול אי-פעם? זכרו זאת! זכרו! כל דבר שקורה נובע מכוונתי הטובה, והכל תחת השגחתי. האם כל מילה ומעשה שלכם יכולים להישמע לדברי? כשניסיונות האש יפקדו אתכם, האם תכרעו בדרך ותזעקו? או שמא תתכווצו מרוב פחד ולא תוכלו להתקדם?

האומץ שלי חייב למלא אתכם, וחייבים להיות לכם עקרונות כשתתמודדו עם קרובי משפחה חסרי אמונה. אולם למעני, אסור לכם גם להיכנע לאף כוח חשוך. הסתמכו על חוכמתי כדי לצעוד בדרך המושלמת. אל תאפשרו למזימות של השטן להשתלט עליכם. הקדישו את כל המאמצים בהגשת לבכם אליי, ואני אנחם אתכם ואמלא את לבכם בשלווה ואושר. אתם לא תשאפו לאישורם של בני אדם. יש ערך רב יותר בריצוי שלי, וריצוי שלי נושא משקל רב יותר, הלא כן? כשתִּרְצו אותי, תזכו אף יותר לשלווה ואושר לכל חייכם, הלא כן? הסבל הנוכחי מציין כמה אדירים יהיו הברכות העתידיות שלכם. לא ניתן לתאר זאת. אתם לא יודעים אילו ברכות אדירות יהיו לכם. אתם אפילו לא יכולים לדמיין זאת. כיום הן הופכות לאמיתות, כה אמיתיות! היום הזה לא כל כך רחוק. האם אתם יכולים לראות אותו? כל חלק מזה מצוי בתוכי, והעתיד כה בהיר! מחו את הדמעות. אל תרגישו שום כאב או צער. הכל נמצא בתוך ידיי, ומטרתי היא להפוך אתכם למתגברים בקרוב ולהכניס אתכם לכבוד ביחד איתי. אתם תהיו אסירי תודה ומלאי שבחים על כל מה שייפול בחלקכם, וזה יִרְצה את לבי.

החיים הנשגבים של המשיח כבר הופיעו. אין שום דבר שאתם צריכים לפחד ממנו. השטן נמצא מתחת לרגלינו והזמן שלו מוגבל. התעוררו! השליכו מעליכם את עולם ההפקרות, והיחלצו מתהום המוות! היו נאמנים אליי מעל הכל, והתקדמו באומץ. אני הסלע החזק שלכם – הסתמכו עליי!

פרק 11

האם אני אלוהיכם? האם אני מלככם? האם אתם באמת מניחים לי למשול כמלך בתוכם? עליכם להרהר על עצמכם באופן יסודי. בדקתם בדקדוק את האור החדש וסירבתם לו, ואפילו הפסקתם ולא הלכתם בעקבותיו כשהוא בא, הלא כן? מכיוון שכך, אתם תעברו משפט ותיפלו אל האבדון. אתם תעברו שיפוט, תקבלו מלקות

ממטה הברזל ולא תרגישו את עבודתה של רוח הקודש. מהר מאוד תבכו, תכרעו ברך ותעבדו אותי תוך כדי בכי. תמיד סיפרתי לכם ותמיד אמרתי לכם, ותמיד סיפרתי לכם הכל. היזכרו בקפידה – מתי אי-פעם לא סיפרתי לכם משהו? אף על פי כן, יש בני אדם מסוימים שממשיכים לעשות דברים בדרך הלא נכונה. הם אבודים בערפל הספקות שחוסם את אור השמש, והם לעולם לא רואים את האור. הסיבה לכך היא שהרצון של "הזהות" שלהם חזק מדי, או שהתפיסות שלהם אדירות מדי. איך ייתכן שתראו אותי בעיניכם? איך ייתכן שיהיה לכם מקום עבורי בלבכם? אתם מתפללים אליי רק לאחר שאתם נכשלים, רק כשאתם לא מסוגלים לעשות דבר מה, ורק כשאוזלות לכם כל הברירות. אם כן, מדוע אם אתם לא עושים דברים בעצמכם כעת? הביטו בעצמכם! הזהויות האישיות הישנות שלכם הן אלה שהרסו אתכם!

יש בני אדם שלא יכולים למצוא את המסלול, והם לא יכולים לעמוד בקצב של האור החדש. הם משתפים רק לגבי מה שהם ראו בעבר. אין שום דבר חדש עבורם. מדוע? אתם חיים בתוך עצמכם, וסגרתם את הדלת בפניי. אתם רואים ששיטת העבודה של רוח הקודש משתנה, אך אתם תמיד כל כך זהירים מחשש שאתם טועים. איך ייתכן שתוכלו לירוא את אלוהים באמת? האם שאפתם לכך בשקט השורר בפני אלוהים? אתם רק מהרהרים: "האם רוח הקודש באמת עובדת כך?" יש בני אדם שראו שזו עבודתה של רוח הקודש, אך עדיין יש להם מה לומר על כך. יש בני אדם שמודים שזה דבר האל, אך לא מקבלים אותו. תפיסות שונות שורצות בקרבם, והם לא מבינים את עבודתה של רוח הקודש. הם רשלנים ואדישים, והם לא מוכנים לשלם את המחיר ולהיות כנים בפניי. רוח הקודש הפכה אותם לנאורים, אך הם לא מוכנים להתייצב בפניי כדי לשתף אותי ולשאוף אליי. במקום זאת, הם נוהים אחר הרצונות שלהם עצמם ועושים כל מה שמתחשק להם. מה הם מתכוונים להשיג?

פרק 12

אם יש לכם טבע לא יציב והפכפך כמו הרוח או הגשם, ואם אתם לא יכולים להמשיך להתקדם, הרי שהמטה שלי לא ירחק מכם. כשאתם עוברים טיפול, ככל שהסביבה מסוכנת יותר, וככל שאתם עוברים רדיפה רבה יותר, כך גדלה אהבתכם לאלוהים, ואתם מפסיקים להיצמד לעולם. ללא נתיב אחר, אתם באים אליי, ואתם משיבים לעצמכם את הכוח והביטחון. עם זאת, בסביבות קלות, אתם מתקדמים בבלבול. אתם חייבים להיווכח באופן חיובי, ולהיות פעילים ולא פסיביים. שום אדם, שום דבר ושום מצב לא יערערו אתכם, ואסור לכם להניח לדבריו של אף אדם להשפיע עליכם. חייב להיות לכם טבע יציב, ובלי קשר למה שאחרים יאמרו, אתם תנהיגו את מה שאתם יודעים שנכון. דבריי חייבים תמיד לעבוד בתוכם, בלי קשר למה שניצב בפניכם. אתם חייבים להיות מסוגלים לעמוד איתן בעדותכם עליי ולגלות התחשבות לעול שלי. אסור לכם להיות מבולבלים, ואסור לכם להסכים עם אחרים בעיוורון מבלי להחזיק בדעות משל עצמכם. במקום זאת, אתם חייבים להיות לעמוד בזקיפות ובאומץ ולהתנגד לדברים שלא נובעים ממני. אם אתם יודעים בבירור שמהו שגוי, אך אתם שומרים על שתיקה, הרי שאתם לא מנהיגים את האמת. אם אתם יודעים שמהו שגוי ואז אתם מעוותים את הנושא, אך השטן חוסם

את הנתיב שלכם – כלומר אם אתם מדברים ללא כל השפעה, ואם אתם לא מסוגלים לשרוד עד הסוף – הרי שאתם עדיין נושאים פחד בלבכם. לבכם עדיין מלא במחשבות מהשטן, הלא כן?

מהו מתגבר? החיילים הטובים של המשיח חייבים להיות נועזים, ועליהם להסתמך עליו כדי להיות חזקים מבחינה רוחנית. הם חייבים להילחם כדי להפוך ללוחמים, ועליהם להיאבק בשטן עד המוות. אתם תמיד צריכים להישאר ערים, וזו הסיבה שאני דורש מכם לשתף איתי פעולה באופן פעיל בכל רגע וללמוד להתקרב אליי. בכל עת ובכל מצב, אם תהיו מסוגלים לשמור על השקט בפניי, להאזין לקולי ולשים לב לדבריי ולמעשיי, הרי שלא יורידו אתכם מדרך הישר, ולא תאבדו את אחיזתכם. ניתן להנהיג כל דבר שאתם מקבלים ממני. כל דבריי מכוונים אל מצבכם. הם חודרים את לבכם, ואפילו אם אתם מתכחשים אליכם בפיכם, אתם לא יכולים להתכחש אליהם בלבכם. אם תבחנו בדקדוק את דבריי, אני אשפוט אתכם. במילים אחרות, דבריי הם האמת, החיים והדרך, והם חרב הפיפות שיכולה להביס את השטן. מי שמבין ואשר יש לו נתיב להנהיג דבריי הוא מבורך, ומי שלא מנהיג את דבריי יישפט ללא ספק. זה מעשי עד מאוד. כעת, הטווח של מושאי השיפוט שלי מתרחב. לא זו בלבד שאשפוט בפניי את בני האדם שמכירים אותי, אלא שגם מי שלא מאמין בי ומי שמנסה ככל יכולתו להתנגד ולפגום בעבודתה של רוח הקודש יישפטו. כל מי שצועד בעקבותיי בפניי יראה שאלוהים הוא אש רותחת! אלוהים הוא מלכותיות! הוא מוציא לפועל את המשפט שלו, והוא גוזר את דינם של כל אלה למוות. בני האדם בכנסייה שלא מתייחסים לפעולה לפי עבודתה של רוח הקודש, שמפריעים את עבודתה של רוח הקודש, שמתרברים, שיש להם כוונות ומטרות לא צודקות, שלא משקיעים את מאמצם באכילה ושתייה של דברי האל, שמבולבלים וחסדנים, שבוחנים בדקדוק את עבודתה של רוח הקודש – דבר המשפט יפקדו אותם בכל רגע. כל מעשיהם של בני האדם ייחשפו. רוח הקודש מחפשת בלב לבם של בני האדם. על כן, אל תהיו פזיזים, אלא זהירים ושקולים. אל תפעלו בעיוורון באופן עצמאי. אם מעשיכם לא יתאמו את דבריי, אתם תישפטו. לא טוב לאיים, להטעות, או לא להבין באמת. אתם חייבים להתייבב בפניי ולתקשר איתי לעתים קרובות.

כל דבר שתיקחו מתוכי יעניק לכם נתיב לנוהג, וכוחותיי ילוו אתכם, נוכחותי תהיה איתכם, ותמיד תצעדו בדבריי. אתם תתעלו על כל הדברים בעולם, ויהיה לכם כוח הקימה לתחייה. אם דבריתם, התנהגותכם ומעשיכם לא יטמנו בחובם את דבריי ואת נוכחותי, אם תתבדלו ממני ותחיו בתוך עצמכם, אם תחיו בתוך תפיסות של הדעת, ואם תחיו בתוך דוקטרינות וכללים, זו תהיה הוכחה לכך שגמרתם בדעתכם לחטוא. במילים אחרות, אתם דבקים בזהות הישנה שלכם, ואתם לא מאפשרים לאחרים לפגוע בזהותכם כלל או להזיק לנפשכם. בני אדם כאלה ניחנים באיכות עלובה מדי, והם מגוחכים. והם לא יכולים לראות את חסדו של אלוהים או לזהות את ברכותיו של אלוהים. מתי תהיו מסוגלים להניח לי לעבוד בתוכם אם תמשיכו בהימנעות שלכם?! כשאני מדבר, אתם מקשיבים אך לא זוכרים, ואתם נחלשים במיוחד כשמציינים את הבעיות שלכם באמת. איזה מין שיעור קומה הוא זה?! מתי אוכל להשלים אתכם אם אתם תמיד צריכים שאשדל אתכם?! אם אתם פוחדים מחבטות ושפשופים, עליכם למהר להזהיר את הזולת, "לא אניח לאף אחד לטפל בי. אני יכול להיפטר מהטבע הטבעי הישן שלי בכוחות עצמי." כך אף אחד לא ימתח עליכם ביקורת או ייגע בכם, ואתם תהיו חופשיים להאמין כאוות נפשכם מבלי שאף אחד ידאג לכם. האם אתם יכולים לצעוד בעקבותיי כך? האמירה שאתם סמוכים ובטוחים שאני אלוהיכם ואדונכם היא מילים ריקות מתוכן. אם באמת אין ספק בלבכם, הדברים האלה לא יהיו בעיה, ואתם תאמינו שזו

אהבתו של אלוהים ושאלה הברכות שאלוהים מעניק לכם. כשאני מדבר, אני פונה אל בניי, והתגובה צריכה להיות תודות ושבחים.

פרק 13

במצבכם הנוכחי, אתם נצמדים יותר מדי לתפיסות של הזהות, וההפרעה הדתית שלכם די חמורה. אתם לא מסוגלים לפעול ברוח, אתם לא יכולים לתפוס את עבודתה של רוח הקודש, ואתם דוחים את האור החדש. אתם לא רואים את השמש במהלך היום מפני שאתם עיוורים. אתם לא מבינים את בני האדם, אתם לא מסוגלים לעזוב את "הוריתכם", חסרה לכם יכולת הבחנה רוחנית, אתם לא מכירים את עבודתה של רוח הקודש, ואין לכם מושג איך לאכול ולשתות את דבריי. העובדה שאתם לא יודעים איך לאכול ולשתות לבדכם היא בעיה. עבודתה של רוח הקודש מתקדמת במהירות מדהימה מדי יום ביומו. יש אור חדש בכל יום, ויש דברים חדשים וטריים בכל יום, אך אתם לא מבינים. במקום זאת, אתם אוהבים לחקור, אתם מביטים בדברים דרך העדשה של ההעדפות האישיות שלכם מבלי לשקול אותם בקפידה, ואתם מאזינים בבלבול. אתם לא מתפללים בשקדנות ברוח, ואתם לא נושאים אליי עניינים או מהרהרים יותר בדבריי. על כן, כל מה שיש לכם הוא אותיות כתובות, כללים ודוקטרינות. עליכם לדעת כיצד לאכול ולשתות את דבריי ולהתייבב בפניי לעתים קרובות עם דברי.

בני האדם בימינו לא מצליחים להרפות מעצמם. הם תמיד חושבים שהם אלה שצודקים. הם תקועים בעולם הקטן שלהם, והם לא מתנהלים כשורה. אם הם מתעקשים שתהיה להם תכלית שגויה, הם יעברו משפט ללא ספק, ואם מעשיהם יהיו חמורים, הם יסולקו. אתם חייבים להשקיע מאמץ רב יותר להשגת שיתוף מתמשך איתי, ולא רק לשתף עם כל מי שאתם רוצים. אתם חייבים להבין את בני האדם שאיתם אתם משתפים, ואתם חייבים לשתף לגבי עניינים רוחניים בחיים. רק כך תוכלו לספק חיים לזולת ולפצות על הליקויים שלכם. אסור לכם לנקוט איתם נימה מחנכת – זו הגישה הנכונה לאמץ באופן מהותי. בשיתוף, עליכם להבין עניינים רוחניים. חייבת להיות לכם חוכמה, ואתם חייבים להבין מה נמצא בלבם של בני אדם אחרים. אתם חייבים להיות בני אדם נכונים על מנת לשרת את הזולת, ואתם חייבים לשתף במה שיש לכם.

הדבר המכריע כעת הוא שתהיו מסוגלים לשתף איתי, לתקשר איתי מקרוב, לאכול ולשתות בעצמכם ולהתקרב לאלוהים. אתם חייבים להבין במהירות עניינים רוחניים ולהיות מסוגלים לזהות את הסביבה ואת מה שמוסדר למענכם מסביבכם. האם אתם מסוגלים להבין מה אני? ישנה חשיבות מכרעת שתאכלו ותשתו כדי לפצות על^[א] מה שחסר לכם ולחיות לפי דברי! זהו את ידי ואל תתלוננו. אם תעשו זאת ותנתקו, אתם עלולים לאבד את ההזדמנות לקבל את חסדו של אלוהים. התחילו בכך שתתקרבו אליי: מה חסר לכם? כיצד עליכם להתקרב אליי

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "כדי לפצות על".

ולהבין את לבי? קשה לבני האדם להתקרב אליי, מפני שהם לא יכולים להרפות מזהותם. הטבע שלהם תמיד לא עקבי – פעם הוא חם ופעם הוא קר – והם הופכים לשחצנים ומרוצים מעצמם ברגע שהם טועמים במעט מתיקות. יש כאלה שעדיין לא התעוררו. כמה ממה שאתם אומרים מכיל את מהותכם? כמה ממה שאתם אומרים הוא התגוננות, חיקוי של אחרים או סתם ציות לכללים? הסיבה לכך שאתם לא יכולים לתפוס או להבין את עבודתה של רוח הקודש היא שאתם לא יודעים איך להתקרב אליי. כלפי חוץ, אתם מהרהרים בדברים ללא-הרף ומסתמכים על התפיסות של זהותכם ודעתכם. אתם עורכים מחקר בסתר וזוממים מזימות קטנוניות בסרת, ואתם אפילו לא יכולים לחשוף זאת בגלוי. הדבר מוכיח שאתם לא באמת מבינים את עבודתה של רוח הקודש. אם אתם באמת מבינים שדבר מה לא נובע מאלוהים, מדוע אתם לא מעזים לקום על רגליכם ולדחות אותו? כמה בני אדם יכולים לעמוד על רגליהם ולהגן עליי? אתם לא מפגינים שום חוט שדרה של הילד הזכר.

כל מה שהוסדר כעת נועד לשם הכשרתכם כדי שתוכלו לצמוח בחייכם, נועד להפוך את רוחכם לממולחת וחדה, ונועד לפקוח את עיניכם הרוחניות ולגרום לכם לזהות את הדברים שנובעים מאלוהים. מה שנובע מאלוהים מאפשר לכם לשרת בעוצמה ועם עול וכן לעמוד איתן ברוחכם. הדברים שלא נובעים ממני כולם ריקים. הם לא מעניקים לכם דבר, הם גורמים לרוחכם לשקוע, והם גורמים לכם לאבד את אמונתכם ומרחיקים ביניכם לביני, מה שלוכד אתכם בתוך דעתכם. אתם יכולים להתעלות כעת על כל הדברים בעולם הרוחני כשאתם חיים ברוח, אך החיים בדעתכם כמוהם כנפילה בשבי השטן, וזה מבוי סתום. העבר פשוט מאוד כעת: הביטו בי בלבכם, ורוחכם תתחזק מיד, יהיה לכם נתיב להנהיג ואני אכוון אתכם בכל צעד ושעל. דברי יתגלה לכם בעל עת ובכל מקום. בכל מקום ובכל זמן, גם בסביבה המסוכנת ביותר, אראה לכם דברים בבירור ולבי יתגלה לכם אם תביטו בי בלבכם. כך תרוצו הלאה במסלולכם ולעולם לא תלכו לאיבוד. יש כאלה שמנסים לגשש קדימה^[2] מהחוץ ולעולם לא עושים זאת ברוחם. הם לרוב לא יכולים לתפוס את עבודתה של רוח הקודש. כשהם משתפים עם אחרים, הם פשוט מתבלבלים עוד יותר, אין להם נתיב לצעוד בו, והם לא יודעים מה לעשות. בני אדם כאלה לא יודע מה הבעיה שלהם. יכול להיות שיש להם דברים רבים ושהם נראים מסופקים כלפי חוץ, אך האם יד בכך תועלת כלשהי? האם באמת יש לכם נתיב לצעוד בו? האם יש לכם הארה או נאורות כלשהן? האם יש לכם תובנות חדשות כלשהן? האם התקדמתם או נסוגתם? האם אתם יכולים לעמוד בקצב של האור החדש? אין לכם שום ציות. הציוד שאתם מדברים עליו אינו אלא מילים ריקות מתוכן. האם אתם מביאים לידי ביטוי חיים של ציות? מה גודלו של המכשול של הצדקנות, השאננות, הסיפוק העצמי והיהירות של האדם? מה אשם כשאתם לא יכולים להיווכח במציאות? עליכם לבחון את עצמכם בקפידה כדי לברר אם אתם בני אדם תקינים. האם אתם מביאים אותי בחשבון כשאתם מגדירים לעצמכם מטרות? האם דברייכם ומעשיכם נותרים בעינם בפניי? אני בוחן את כל המחשבות והדעות שלכם. יש לכם רגשות אשם, הלא כן? אתם מעמידים פנים בפני הזולת, ובקור רוח, אתם מאמצים אווירה של צדקנות. זה נעשה מתוך התגוננות. אתם עושים זאת כדי להסתיר את הרוע שלכם, ואפילו כדי לחפש דרכים לכפות את הרוע הזה על אחרים. איזו בוגדנות שוכנת בלבכם! חשבו על כל מה שאתם אומרים.

הערות שוליים:

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "קדימה".

התועלת האישית שלכם היא מה שעמד לנגד עיניכם כשפחדתם שנפשכם תיפגע, כשמשום כך הסתרתם את השטן, וכששדרתם את האחים והאחיות וגזלתם מהם את האכילה והשתייה, הלא כן? מה אתם אומרים להגנתכם? האם אתם חושבים שבפעם הבאה, תהיו מסוגלים לפצות על האכילה והשתייה שהשטן גזל הפעם? אם כן, אתם מבינים זאת בבירור כעת. האם זה דבר שניתן לפצות עליו? האם אתם יכולים לכפר על הזמן שאיבדתם? אתם חייבים לבחון את עצמכם בשקדנות כדי לבדוק מדוע לא הייתה אכילה ושתייה במפגשים האחרונים, וכדי לברר מי גרם לבעיה הזו. אתם חייבים לשתף בזה אחר זה, עד שהדבר יתבהר. אם הדבר לא ייכפה על בני אדם כאלה בחומרה, האחים והאחיות לא יבינו זאת, ואז הדברים פשוט יחזרו על עצמם. העיניים הרוחניות שלכם לא פקוחות, ורבים מדי מבינים עיוורים! בנוסף, אלה שמסוגלים לראות נוהגים ברשלנות לגבי זה. הם לא עומדים על רגליהם ומתבטאים, וגם הם עיוורים. אלה שרואים אך לא מתבטאים הם אילמים. יש כאן בני אדם רבים עם מוגבלויות. יש כאלה שלא מבינים מהי האמת, מהם החיים, ומהי הדרך, והם לא מבינים את הרוח. הם מתייחסים לדברי כאל נוסחה ותו לא, וזו תפיסה נוקשה מדי. הם לא מבינים מהם תודה ושבח אמיתיים. יש כאלה שלא מסוגלים לתפוס את הדברים המכריעים והעיקריים, ובמקום זאת הם תופסים רק את הדברים המשניים. מה פירוש הדבר להפריע לניהולו של אלוהים? מה פירוש הדבר להשמיד את בניין הכנסייה? מה פירוש הדבר להפריע לעבודתה של רוח הקודש? מהו משרת של השטן? אלה אמיתות שצריכות להיות מובנות, ושאסור לרפרף עליהן באופן מעורפל בלבד. מה הסיבה לכך שלא היו אכילה ושתייה הפעם? יש בני אדם שמרגישים שהם צריכים להלל את אלוהים בקול רם כיום, אך כיצד עליהם להלל אותו? האם הם צריכים לשיר מזמורים ולרקוד כדי להלל אותו? האם שיטות אחרות לא נחשבות להלל? יש כאלה שבאים למפגשים עם התפיסה שהלל צוהל הוא הדרך להלל את אלוהים. יש לבני האדם תפיסות כאלה, והם לא מתייחסים לעבודתה של רוח הקודש. התוצאה היא שעדיין יש הפרעות. לא היו אכילה ושתייה במפגש הזה. כולם אמרו שהם יתחשבו בעול של אלוהים ויגנו על העדות בכנסייה. מי באמת מתחשב בעול של אלוהים? שאלו את עצמכם: האם אתם מגלים התחשבות לעול של אלוהים? האם אתם יכולים להנהיג צדיקות למען אלוהים? האם אתם יכולים לעמוד על רגליכם ולהגן עליו? האם אתם יכולים לעמוד איתן ולהנהיג את האמת? האם אתם נועזים מספיק כדי להיאבק בכל מעשיו של השטן? האם תהיו מסוגלים להניח בצד את הרגשות שלכם ולחשוף את השטן למען האמת שלי? האם אתם יכולים לאפשר לרצוני להתגשם בכם? האם אתם מעלים את לבכם כקורבן מנחה כשמגיע הזמן המכריע? האם אתם מבצעים את רצוני? שאלו את עצמכם וחשבו על כך לעתים קרובות. המתנות של השטן מצויות בתוכם, ואתם אשמים בכך, מכיוון שאתם לא מבינים את בני האדם ולא מצליחים לזהות את הרעל של השטן. אתם מובילים את עצמכם אל המוות. השטן הולך אתכם שולל עד היסוד כדי כך שאתם לגמרי מבובלים. אתם שיכורים מיין ההפקרות, ואתם מתנדנדים ולא מסוגלים להחזיק בנקודת השקפה יציבה, ואין לכם נתיב של נוהג. אתם לא אוכלים ושותים כראוי, אתם נלחמים ורבים בפראות, אתם לא מבחינים בין טוב ורע, ואתם נוהים אחרי כל מי שמוביל אתכם – האם יש לכם אמת כלשהי? יש כאלה שמתגוננים ואפילו מוליכים שולל. הם משתפים עם אחרים, אך זה מוביל אותם למבוי סתום. האם ממני נובעים הכוונות, המטרות, המניעים והמקורות של בני האדם האלה? האם אתם חושבים שאתם יכולים לפצות את האחים והאחיות על האכילה והשתייה שנגזלו מהם? מצאו מעט בני אדם לשתף איתם ושאלו אותם, והניחו להם לדבר בעד עצמם: האם הם זכו לאספקה כלשהי? או שמא הם שתו מים עכורים עד שהתמלאה

בטנם, והם התמלאו בפסולת, וכעת אין להם נתיב לצעוד בו? זה ישמיד את הכנסייה, הלא כן? איפה האהבה בקרב האחים והאחיות? אתם חוקרים בסתר מי צודק ומי טועה, אך מדוע אתם לא נושאים עול למען הכנסייה? בדרך כלל, אתם מצטיינים בקריאת סיסמאות, אך כשהדברים מתרחשים במציאות, אתם מעורפלים לגביהם. יש כאלה שמבינים אך רק ממלמלים בשקט בעוד אחרים מבטאים את מה שהם מבינים, אך אף אחד לא אומר מילה. הם לא יודעים מה נובע מאלוהים ומה עבודתו של השטן. איפה הרגשות הפנימיים שלכם לגבי החיים? אתם פשוט לא יכולים לתפוס את עבודתה של רוח הקודש, אתם לא מזהים את עבודתה של רוח הקודש, ואתם מתקשים לקבל דברים חדשים. אתם רק מקבלים דברים דתיים וחילוניים, אשר תואמים את התפיסות של בני האדם. לפיכך, אתם נאבקים שלא לצורך. כמה בני אדם יכולים לתפוס את עבודתה של רוח הקודש? כמה בני אדם באמת נשאו עול למען הכנסייה? האם אתם תופסים זאת? שירת מזמורים היא דרך אחת להלל את אלוהים, אך אתם לא מבינים בבירור את האמת לגבי הלל לאלוהים, ואתם נוקשים באופן שבו אתם מהללים אותו האין זו תפיסה שלכם עצמכם? אתם תמיד נצמדים בנחישות לתפיסות שלכם עצמכם, ואתם לא מסוגלים להתמקד במה שרוח הקודש תעשה כיום, לא מסוגלים לחוש מה שהאחים והאחיות שלכם מרגישים, ולא מסוגלים לשאוף בשקט לרצונו של אלוהים. אתם עושים דברים בעיוורון, ואתם שרים את השירים היטב, אך התוצאות הן אנדרלמוסיה אחת גדולה. האם זו אכילה ושתייה באמת? האם אתם רואים מי באמת גורם להפרעות? אתם לא חיים ברוח באופן יסודי, אלא דבקים בתפיסות שונות – זו לא דרך טובה לשאת עול למען הכנסייה, הלא כן? אתם תראו שעבודתה של רוח הקודש מתקדמת אפילו יותר מהר כעת, ולכן אתם עיוורים אם אתם נאחזים בחוזקה בתפיסות שלכם ומתנגדים לעבודתה של רוח הקודש, הלא כן? הדבר משול לזכוב שמתנגש בקירות ומזמזם סביב. אם תתמידו כך, אתם תסולקו. מי שאלוהים משלים אותו לפני האסון נשמע לאלוהים. הוא מסתמך בחייו על המשיח, נושא עדות על המשיח ומרומם אותו. הוא נמנה על הילדים הבנים שנוחלים בניצחון ועל החיילים הטובים של המשיח. חשוב באופן מכריע שתירגעו, תתקרבו לאלוהים ותשתפו איתו. אם אתם לא יכולים להתקרב לאלוהים, אתם מסתכנים בכך שהשטן ילכוד אתכם. אם תהיו מסוגלים להתקרב אליי ולשתף איתי, כל האמיתות יתגלו לכם, ויהיה לכם רף לעמוד בו בחייכם ובמעשיכם. משום שתהיו קרובים אליי, דברי לעולם לא ייטוש אתכם, ואתם לא תסטו מדברי בחייכם. לשטן לא תהיה דרך לנצל אתכם, ובמקום זאת, הוא יבויש וינוס על נפשו בהפסד. אם תחפשו בחוץ את מה שחסר בתוכם, יהיו זמנים שבהם תמצאו חלק מכך, אך הרוב יהיה כללים, וייתכן שהוא לא יהיה דבר שתזדקקו לו. אתם חייבים להרפות מעצמכם, לאכול ולשתות יותר מדברי ולדעת איך להרהר בדברי. אם אתם לא מבינים דבר מה, התקרבו אליי יותר ושתפו איתי לעתים קרובות. כך, מה שתבינו יהיה אמיתי ונכון. אתם חייבים להתחיל בכך שתהיו קרובים אליי. זה עניין מכריע! אחרת, לא תדעו איך לאכול ולשתות. אתם לא יכולים לאכול ולשתות לבדכם – שיעור הקומה שלכם בהחלט זעום מדי.

פרק 14

הזמן בהחלט דוחק כעת. רוח הקודש נוקטת שיטות רבות ושונות כדי להוביל אותנו אל דברי האל. צריכה להיות לכם האמת, עליכם להיות מקודשים, עליכם להיות קרובים אליי באמת, וצריכה להיות לכם שייכות אמיתית אליי. אסור שיהיה לכם מרחב לבחירה. עבודתה של רוח הקודש חסרת רגש, והיא לא מתייחסת לאיזה סוג של בני אדם אתם. כל עוד אתם מוכנים לחפש ולהישמע לה – לא לתרץ תירוצים, לא להתווכח על הרווח וההפסד עבורכם, אלא לחפש מתוך רעב וצמא לצדק – אהפוך אתכם לנאורים. אני לא מייחס חשיבות לרמת הטיפשות והבורות שלכם. אני רוצה לראות עד כמה קשה אתם עובדים מהבחינה החיובית. אם אתם עדיין לא מרפים מתפיסת ה"עצמי" והולכים סחור-סחור בעולם הקטן שלך, אני חושב שאתם בסכנה. מה היא הילקחות? מה פירוש הדבר שאטוש אתכם? כיצד עליכם להיות בפני אלוהים כיום? כיצד עליכם לשתף איתי פעולה באופן פעיל? היפטר מהתפיסות שלכם, נתחו את עצמכם, הורידו את המסכות, התוודעו לדמותכם האמיתית, תעבו את עצמכם, דאגו שלבכם יחפש צדק מתוך רעב וצמא, האמינו שאתם לא שווים כלום, היו מוכנים לוותר על עצמכם, להיות מסוגלים לחדול מכל שיטות העבודה שלכם, להשתתק בפניי, להתפלל יותר, להסתמך עליי באמת ובתמים, להעריך אותי, ואל תפסיקו להתקרב אליי ולשתף איתי – זה מה שחשוב. לעתים קרובות, בני האדם מרוכזים בעצמם ולא מתייצבים בפני אלוהים.

בני האדם בהחלט מתקשים להעלות בדעתם את עבודתה הנוכחית של רוח הקודש, שכולה נוכחת במציאות. באמת אי-אפשר שתהיו חסרי התחשבות. אם לבכם ודעתכם לא תקינים, הרי שאין לכם דרך מוצא. מההתחלה ועד הסוף, עליכם להיות דרוכים בכל עת, ועליכם לעמוד על המשמר כדי למנוע רשלנות. אשרי בני האדם הדרוכים והממתינים ללא-הרף, ואשר שומרים על שקט בפניי! אשרי בני האדם שמעריכים אותי ללא-הרף בלבם, שמקפידים להאזין היטב לקולי, שמתייחסים למעשיי ומנהיגים את דבריי! הזמן לא סובל דיחוי. מכות מכל מיני סוגים יתפרצו וישתוללו, והן יפערו את פיהן האכזרי והזב מדם כדי לטרוף את כולכם כמו מבול. בניי! הגיע הרגע! אין עוד מקום להרהורים. המוצא היחיד שיבטיח לכם את הגנתי הוא חזרה אליי. חייב להיות לכם אופי חזק כמו זה של הבן הזכר. אל תהיו חלשים ואל תאמרו נואש. אתם חייבים לעמוד בקצב צעדיי. אל תדחו את האור החדש. באשר לאכילה ולשתייה, עליכם לציית ולאכול ולשתות כראוי. האם עדיין יש זמן להילחם או להתווכח כעת בינכם לבין עצמכם באופן שרירותי? האם אתם יכולים לצאת למלחמה אם לא תאכלו לשובע ואם לא תצטיידו במלוא האמת? אם אתם רוצים להתגבר על הדת, אתם חייבים להצטייד במלוא האמת. אכלו ושתו יותר מדבריי והרהרו יותר בדבריי. אתם חייבים לאכול ולשתות את דבריי באופן עצמאי ולהתחיל על ידי התקרבות לאלוהים. ראו זאת כאזהרה! אתם חייבים להקשיב! אתם חכמים, ואתם צריכים להתעורר מהר ולבין את האמת! הרפו מכל הדברים שאתם לא מוכנים להיפרד מהם. אני אומר לכם שוב שהדברים האלה באמת מזיקים לחייכם ולא מועילים לכם כלל! אני מקווה שתוכלו להסתמך עליי במעשיכם. אחרת, הנתיב היחיד קדימה יהיה נתיב המוות. אם כך יהיה, לאן תפנו כדי לחפש את נתיב החיים? סלקו את לבכם שאוהב להתעסק בדברים חיצוניים! סלקו את לבכם שמתמרד בזולת!

אם חייכם לא יוכלו להבשיל ותינחנו, אתם תהיו אלה ששמו לכם רגל, הלא כן? עבודתה של רוח הקודש כעת שונה ממה שאתם מעלים בדעתכם. אם לא תוכלו להרפות מהתפיסות שלכם, אתם תסבלו אובדן גדול. אם העבודה הייתה לשמר את התפיסות האנושיות, האם האופי הישן והתפיסות הישנות שלכם היו מסוגלות לצאת לאור? האם הייתם מסוגלים להכיר את עצמכם? אולי אתם עדיין חושבים שאין לכם תפיסות, אך הפעם, כל ההיבטים המכוערים השונים שלכם יצאו לאור בבירור. שאלו את עצמכם בקפידה:

האם אתם נשמעים לי?

האם אתם מוכנים ומזומנים להרפות מהעצמי שלכם ולהיות חסידיי?

האם אתם מחפשים את פניי בלב טהור?

האם אתם יודעים איך להתקרב אליי ולשתף איתי?

האם אתם יכולים לשמור על שקט בפניי ולחפש את רצוני?

האם אתם מנהיגים את הדברים שאני מגלה לכם?

האם אתם יכולים לשמור על מצב רגיל בפניי?

האם אתם מסוגלים לזהות את המזימות הערמומיות של השטן? האם אתם מעזים לחשוף אותן?

איך אתם מתחשבים בעול של אלוהים?

האם אתם מתחשבים בעול של אלוהים?

איך אתם תופסים את עבודתה של רוח הקודש?

איך אתם משרתים בתיאום עם משפחתו של אלוהים?

איך אתם נושאים עדות חזקה עליי?

איך אתם לוקחים חלק בקרב הטוב על האמת?

עליכם להקדיש זמן כדי להרהר באמיתות האלה באופן יסודי. די בעובדות האלה כדי להוכיח שהיום כה קרוב. אני חייב להשלים אתכם לפני האסונות – זה עניין חשוב ביותר שיש לפתור בהקדם! אני רוצה להשלים אתכם, אך אני רואה שאתם בהחלט משולחי רסן במידת מה. יש לכם תעוזה, אך אתם לא משתמשים בה באופן מיטבי, וטרם תפסתם את הדברים החשובים ביותר, ובמקום זאת, אתם תופסים רק זוטות. מה הטעם בהרהור בדברים כאלה? זה בזבוז זמן, הלא כן? אני מגלה לכם כך אדיבות, אך אתם לא מגלים שום הערכה, אלא רק נאבקים זה בזה. אם כן, כל המאמצים הקפדניים שלי היו לחינם, הלא כן? אם תמשיכו כך, לא אקדיש זמן לעודד אתכם להתקדם בדרך! אני אומר לכם: אם לא תתעוררו ותבינו את האמת, עבודתה של רוח הקודש תיעקר מקרבכם! לא תקבלו עוד דברים למאכל, ותוכלו להאמין כראות עינכם. דבריי נאמרו באופן מקיף. אתם יכולים להאזין להם או לא – ההחלטה תלויה בכם. כשתבוא עת שבה תהיו מבולבלים ולא תהיה לכם דרך להתקדם, ולא תוכלו לראות את האור האמיתי, האם תאשימו אותי? איזו בורות! מה צריכות להיות ההשלכות אם תיצמדו באופן הדוק לעצמי שלכם ותסרבו להרפות? במקרה זה, הרי שהעבודה שלכם תתברר כפעולה עקרה, הלא כן? כמה עלוב יהיה שתושלכו הצדה כשהאסונות יפרצו!

השלב הנוכחי הוא שלב מכריע בבניית הכנסייה. אם לא תוכלו לשתף איתי פעולה, לנקוט יוזמה ולהעלות את עצמכם כקורבן למעני בלב שלם, ואם לא תוכלו לזנוח הכל, הרי שתחוו אובדן. האם ייתכן שעדיין יש לכם כוונות אחרות?

הקלתי עליכם כך, והמתנתי עד שתכו על חטא ותפתחו דף חדש. אולם הזמן באמת לא מאפשר זאת כעת, ואני חייב להביא בחשבון את התמונה הרחבה. למען מטרת תוכנית הניהול של אלוהים, הכל מתקדם, וצעדיי מתקדמים הלאה מדי יום, מדי שעה, מדי רגע, ומי שלא יוכל לעמוד בקצב יינטש. בכל יום, יש אור חדש; ובכל יום, מעשים חדשים נעשים; יש דברים חדשים בכל יום; ומי שלא יכול לראות את האור הוא עיוור! מי שלא יהיה חסיד אל יסולק...

פרק 15

הופעתו של אלוהים כבר אירעה בכל הכנסיות. רוח האל היא זו שמדברת. היא אש בוערת, היא נושאת מלכותיות והיא שופטת. זהו בר האנוש שלובש בגד שמגיע לכפות רגליו וחוגר על חזו אבנט זהוב. ראשו ושיערו לבנים כמו צמר, ועיניו בוערות כאש. כפות רגליו הם כמו פליז איכותי, כאילו הן בערו בכבשן. קולו נשמע כמו מים רבים. בידו הימנית הוא מחזיק שבעה כוכבים, בפיו הוא מחזיק חרב פיפיות חדה, וארשת פניו היא כמו השמש המאירה במלוא עוזה!

בר האנוש התגלה, אלוהים עצמו נחשף בגלוי, כבודו של אלוהים בוקע ממנו כשמש המאירה במלוא עוזה! ארשת פניו מלאת הכבוד של אלוהים מאירה ומסנוורת. מי מעז להתריס נגדו בעיניו? התרסה תגרום למוות! אין אפילו טיפה של רחמים לכל דבר שאתם חושבים בלבכם, לכל מילה שאתם אומרים או לכל מעשה שאתם עושים. כולכם תבינו וכולכם תראו במה זכיתם – אך ורק במשפט שלי! האם אני יכול לציית לו כשאתם לא משקיעים מאמצים לאכול ולשתות את דברי, אלא מפריעים לי באופן שרירותי והרסים את בנייתי? לא אקל על בני אדם כאלה! אם תעשו מעשה חמור עוד יותר, אשרוף אתכם! האל הכול יכול מתגלם בגוף רוחני, ללא שום קשר של בשר או דם. הוא מתעלה על התבל. הוא יושב בכס הכבוד ברקיע השלישי ומנהל את כל הדברים! כל הדברים בתבל מצויים בידי. אם אני מדבר, כך יהיה. אם אני גוזר דבר מה, כך יהיה. השטן נמצא תחת רגליי. הוא בבור התהום! כשקולי יישמע, השמיים והארץ יחלפו מהעולם ויהפכו לשום דבר! כל הדברים יתחדשו וזו אמת לא ניתנת לשינוי ונכונה מאוד. התגברתי על העולם והתגברתי על כל הרשעים. אני יושב כאן ומדבר אליכם. כל מי שאוזן לו צריך להאזין וכל מי שחי צריך לקבל זאת.

הימים ייגמרו. כל הדברים בעולם יהפכו לשום דבר, וכל הדברים ייוולדו מחדש. זכרו זאת! זכרו זאת! לא יכולה להיות שום עמימות! השמיים והארץ יחלפו, אך דברי לא יחלפו! אני רוצה להוכיח אתכם שוב: אל תרוצו לשווא! התעוררו! הכו על חטא והישועה תבוא עליכם! כבר הופעתי בקרבכם, וקולי התרומם. קולי התרומם בפניכם, הוא נמצא מולכם מדי יום, טרי וחדש מדי יום. אתם רואים אותי ואני רואה אתכם, אני מדבר אליכם ללא-הרף, פנים אל פנים. אולם אתם דוחים אותי, ואתם לא מכירים אותי. הצאן שלי שומעות את קולי אך אתם עדיין מהססים! אתם מהססים! לבכם משמין, השטן מעוור את עיניכם, ואתם לא יכולים לראות את ארשת פניי רבת הכבוד – כמה עלוב! כמה עלוב!

שבע הרוחות לפני כס מלכותי נשלחות אל כל קצוות העולם, ואני אשלח את השליח שלי כדי לדבר אל הכנסיות.

אני צודק ונאמן, אני האל שבוחר את עומק לבו של האדם. הרוח מדברת אל הכנסיות, ודבריי הם אלה שבוקעים מבני. כל מי שאוזן לו צריך להאזין! כל מי שחי צריך לקבל זאת! פשוט אכלו ושתו את דבריי, ואל תטילו בהם ספק. כל מי שישמע לדבריי ויקשיב להם יקבל ברכות אדירות! כל מי שישאף בכנות לפניי יזכה לבטח באור חדש, בנאורות חדשה ובתובנות חדשות. הכל יהיה טרי וחדש. דבריי יופיעו בפניכם בכל עת, והם יפקחו את עיני רוחכם, כדי שתוכלו לראות את התעלומות של המישור הרוחני, וכדי שתראו שהמלכות נמצאת בקרב האדם. היכנסו אל המפלט, ותקבלו את כל החסד והברכות. רעב וחולי לא יהיו מסוגלים לגעת בכם, וזאבים, נחשים, טיגריסים ונמרים לא יוכלו לפגוע בכם. אתם תהיו איתי ותצעדו איתי אל כבוד!

האל הכול יכול! גופו רב הכבוד מופיע בגלוי, גופו הרוחני הקדוש מתרומם, והוא אלוהים עצמו השלם! העולם והבשר משתנים שניהם, והשינוי שחל באלוהים על ההר הוא גופו של אלוהים. הוא עונד כתר זהוב על ראשו, לבושו לבן טהור, על חזהו הוא חוגר אבנט זהוב, וכל הדברים בעולם הם הדום רגלו. עיניו הן כמו להבת אש, חרב פיפיות חדה נמצאת בפיו, ובידו הימנית הוא מחזיק את שבעת הכוכבים. הדרך למלכות שופעת זוהר, וכבודו של אלוהים עולה וקורן. ההרים מלאי אושר והמים צוחקים; השמש, הירח והכוכבים כולם חגים סביב בסדר המאורגן שלהם ומקבלים בברכה את האל הייחודי והאמיתי ששובו כמנצח מבשר על השלמת תוכנית הניהול שלו בת ששת אלפי השנים. כולם צריכים לזנק ולרקוד באושר! הריעו! האל הכול יכול יושב על כס כבודו! שירו! נס הניצחון של האל הכול יכול מונף גבוה על הר ציון המלכותי והנהדר! כל האומות מריעות; כל העמים שרים; הר ציון צוחק באושר; כבודו של אלוהים התרומם! אפילו בחלומותיי, מעולם לא חשבתי שאראה את פניו של אלוהים, אך היום ראיתי אותו. אני חושף בפניו את לבי מדי יום, פנים אל מול פנים. הוא מספק לי בשפע את כל מה שאני אוכל ושותה. חיים, דברים, מעשים, מחשבות, דעות – אורו רב הכבוד מאיר את כולם. הוא מוביל כל צעד ושעל בדרך, ואם יש לב מרדני כלשהו, אלוהים מיד שופט אותו.

אכילה ביחד עם אלוהים, היצמדות אליו, חיים ביחד איתו, שהייה במחיצתו, הליכה ביחד איתו, הנאה ביחד איתו, זכייה בכבוד ובברכות ביחד איתו, לקיחת חלק במלוכה ביחד עם אלוהים, ושהייה ביחד איתו במלכות – הו, איזה תענוג! הו, כמה מתוק! פנים-אל-פנים מדי יום, מדברים איתו מדי יום, משוחחים ללא-הרף, וזוכים לנאורות חדשה ותובנות חדשות מדי יום. העיניים הרוחניות שלנו פקוחות, ואנחנו רואים הכל. כל תעלומות הרוח מתגלות לנו. החיים הקדושים באמת חסרי דאגות. רוצו מהר ואל תעצרו, והתקדמו הלאה ללא הפסקה – יש עוד חיים מופלאים בהמשך. אל תסתפקו רק בטעם מתוק, אלא שאפו תמיד להיווכח באלוהים. הוא מקיף-כל ושופע, ויש לו כל מיני דברים שחסרים לנו. שתפו פעולה באופן יזום, היווכחו בו, ודבר לעולם לא יהיה כמו בעבר. חיינו יהיו נעלים, ואף אדם, עניין או דבר לא יוכלו להפריע לנו.

התעלות! התעלות! התעלות של ממש! חיינו הנעלים של אלוהים נמצאים בתוכנו, וכל הדברים הופכים לרגועים באמת! אנחנו מתעלים על העולם ועל הדברים הארציים, ואנחנו לא מרגישים שום קשר לבני הזוג או הילדים שלנו. אנחנו מתעלים על השליטה בחולי ובסביבה. השטן לא מעז להפריע לנו. התעלות גמורה מעל כל האסונות – זה מאפשר לאלוהים לתפוס את כס המלכות! אנחנו רומסים את השטן תחת רגלנו, נושאים עדות למען הכנסייה וחושפים באופן יסודי את פרצופו המכוער של השטן. בניית הכנסייה מצויה במשיח, הגוף רב הכבוד התרומם – זו הגשמת ההילקחות בחיים!

פרק 16

לאחר שנישאה עדות על בר האנוש, האל הכול יכול נחשף בפומבי כשמש הצדק. זה השינוי שחל על ההר ! הדבר הופך כעת ליותר ויותר אמיתי, והופך יותר ויותר למציאות. ראינו את שיטת עבודתה של רוח הקודש. אלוהים עצמו התגלה מתוך גוף הבשר והדם. הוא לא נמצא תחת השליטה של האדם, החלל או הגיאוגרפיה. הוא מתעלה על הגבולות של פני היבשה והים, הוא מגיע עד לקצות התבל, וכל האומות וכל העמים מאזינים בשקט לקולו. כשאנחנו פוקחים את עינינו הרוחניות, אנחנו רואים שדבר האל נבע מגופו רב הכבוד. זהו אלוהים עצמו שמתגלה מתוך הבשר והדם. הוא אלוהים עצמו, האמיתי והשלם. הוא מדבר אלינו בפומבי ; הוא נמצא מולנו, פנים אל פנים ; הוא מייעץ לנו ; הוא מרחם עלינו ; הוא ממתין לנו ; הוא מנחם אותנו ; הוא מטיל עלינו משמעת ושופט אותנו. הוא מוביל אותנו, יד ביד, ודאגתו לנו בוערת כלהבה בתוכו. בלב להוט הוא ממחר להתעורר ולהיווכח בעצמו. חייו הנשגבים חדרו אל תוך כולנו, וכל מי שייווכח בו יזכה בהתעלות ויתגבר על העולם ועל כל הרוחות הרעות, וכל בני האדם האלה ימשלו ביחד איתו. האל הכול יכול הוא גופו הרוחני של אלוהים. אם הוא גוזר דבר מה, כך יהיה. אם הוא אומר דבר מה, כך יהיה. אם הוא פוקד דבר מה, כך הדבר. הוא האל האמיתי האחד ! השטן נמצא תחת רגליו, בבור התהום. כל הדברים בתבל נמצאים בידו של אלוהים. הגיע הזמן, וכולם ישובו אל אפסיות וייוולדו מחדש.

פרק 17

הכנסייה נבנית, והשטן מנסה ככל יכולתו להשמיד אותה. הוא רוצה להשמיד את בנייתי בכל דרך אפשרית, ולכן הכנסייה חייבת לעבור טיהור במהירות. אסור שיהיו כל פסולת או שאריות של רוע. היא חייבת לעבור טיהור כדי להפוך לחסרת דופי ונותרת טהורה כמו בעבר. אתם חייבים להיות ערים ולהמתין בכל רגע, ואתם חייבים להתפלל בפניי. אתם חייבים לזהות את המזימות והקשרים הערמומיים של השטן, להכיר את הרוח להכיר את בני האדם ולהיות מסוגלים להבחין בבני אדם, עניינים ודברים מכל הסוגים. אתם חייבים לאכול ולשתות יותר מדבריי, ובאופן חשוב מכך, אתם חייבים להיות מסוגלים לאכול ולשתות אותם בעצמכם. הצטיידו בכל האמת, התייצבו בפניי כדי שאוכל לפקוח את עיניכם הרוחניות ואאפשר לכם לראות את כל התעלומות הנסתרות ברוח... כשהכנסייה עוברת לשלב הבנייה, פורץ הקרב של הקדושים נגד שטן^[8]. תווי פנים מזויעים שונים של השטן

הערות שוליים :

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "נגד השטן".

מופיעים בפניכם. האם אתם עוצרים ונסוגים או שמא אתם עומדים על רגליכם וצועדים הלאה, בהסתמכות עליי? חשפו את תווי פניו המושחתים והמכוערים של השטן, אל תפחדו לחוש רגשות ואל תגלו רחמים! היאבדו בשטן עד המוות! אני זה שתומך בכם, וחייבת להיות לכם הרוח של הילד הזכר! השטן משתלח בכם במהלך חבלי המיתה שלו, אך הוא עדיין לא יוכל להימלט מהמשפט שלי. השטן נמצא תחת רגליי, וגם אתם רומסים אותו ברגליכם – זה נכון!

אסור לסבול בשום אופן את כל הפרשנים הדתיים ואת אלה שמשמידים את בניין הכנסייה. אני אשפוט אותם תכף ומיד. חשפו את השטן, דרסו אותו תחת רגליכם, השמידו אותו כליל ואל תשאירו לו שום מקום מחבוא. שדים ורוחות רפאים מכל מיני סוגים יחשפו לבטח את צורתם האמיתית בפניי, ואני אגרש את כולם לבור התהום שממנו אין מפלט. הם יהיו כולם תחת רגלינו. אם אתם רוצים לקחת חלק בקרב הטוב למען האמת, קודם כל אל תספקו לשטן שום הזדמנות לעבוד. כדי לעשות זאת, תצטרכו להיות תמימי דעים, להיות מסוגלים לשרת בתיאום, להרפות מכל התפיסות, הדעות, ההשקפות ושיטות הפעולה שלכם, להשקיט את לבכם בפניי, להתמקד בקולה של רוח הקודש, להיות קשובים לעבודתה של רוח הקודש ולחוות את דברי האל בפירוט. חייבת להיות לכם רק כוונה אחת, והיא שרצוני יוכל להתגשם. לא צריכה להיות לכם שום כוונה אחרת. אתם חייבים להעריך אותי בכל לבכם, להתבונן בקפידה במעשיי ובשיטת העבודה שלי, ולא לזנוח שום דבר. רוחכם חייבת להיות חדה, ועיניכם חייבות להיות פקוחות. באופן כללי, בני האדם שכוונותיהם ומטרותיהם שגויות, אלה שאוהבים להיראות, אלה שלהוטים לעשות דברים, אלה שנוטים לפרשנויות, אלה שדבקים בדוקטרינה דתית, משרתי השטן וכו' – כשבני האדם האלה נעמדים על רגליהם, הם מקשים על הכנסייה, ואכילתם ושתייתם של האחים והאחיות יורדת לטמיון. כשאתם מוצאים בני אדם כאלה מעמידים פנים, החרימו אותם מיד. אם הם לא ישתנו חרף נזיפות חוזרות ונשנות, הם יסבלו סבל עז. אם בני האדם שמתקשים להתמיד בדרכיהם יתגוננו וינסו לחפות על החטאים שלהם, הכנסייה תצטרך להתנתק מהם תכף ומיד ולהותיר אותם ללא מרחב תמרון. אל תאבדו רבות בניסיון להציל מעט, ואל תשכחו מהתמונה הרחבה.

העיניים הרוחניות שלכם חייבות להיפקח כעת, ועליהן להבחין בין כמה סוגי בני האדם בכנסייה:

איזה מין אדם מבין עניינים רוחניים ומכיר את הרוח?

איזה מין אדם לא מבין עניינים רוחניים?

לאיזה מין אדם יש רוחות רעות בתוכו?

בתוך איזה מין אדם עובד השטן?

איזה מין אדם נוטה להפריע?

בתוך איזה מין אדם עובדת רוח הקודש?

איזה מין אדם מגלה התחשבות לעול של אלוהים?

איזה מין אדם יכול להגשים את רצוני?

מי העדים הנאמנים שלי?

דעו לכם שהנאורות שרוח הקודש מעניקה לכל הכנסיות היא החיזיון הרם ביותר כיום. אל תתבלבלו לגבי הדברים האלה. במקום זאת, עליכם להקדיש זמן לביורור באופן יסודי. זה חיוני במיוחד להתקדמותכם בחיים! אם לא

תבינו את הדברים האלה שלנגד עיניכם, לא תהיו מסוגלים לצעוד בנתיב שלפניכם, תהיו בסכנת פיתוי ובסכנת שבי בכל עת, וייתכן שתיטרפו. הדבר המרכזי כעת היא להתמקד ביכולת להתקרב אליי בלבכם ולשתף איתי יותר. כל דבר שחסר לכם או שאתם מחפשים יפוצה בכך שתתקרבו אליי ותשתפו איתי. אין ספק שתקבלו אספקת חיים ותזכו בנאורות חדשה. אני לעולם לא מביט בבורות שלכם בעבר, ואני לא זוכר את העבירות שלכם. אני מביט באהבתכם אליי: האם אתם יכולים לאהוב אותי יותר מכל הדברים האחרים? אני בודק אם אתם יכולים לשוב ולהסתמך עליי כדי לגרש את הבורות שלכם. יש כאלה שמתייצבים נגדי, מתריסים נגדי בגלוי ומותחים ביקורת על הזולת. הם לא מכירים את דבריי, ועוד פחות סביר שהם ימצאו את פניי. כל בני האדם בפניי שבאמת מחפשים אותי, שיש להם לב שרעב וצמא לצד – אני אהפוך אתכם לנאורים, התגלה בפניכם ואאפשר לכם לראות אותי כמו עיניכם ולתפוס את רצוני, פנים אל פנים. לבי יתגלה בפניכם ללא ספק, כדי שתוכלו להבין אותו. אתם חייבים להנהיג את הדברים שאני מעניק לכם כשאני הופך אתכם לנאורים, ועליכם לעשות זאת לפי דבריי. אחרת, תעברו שיפוט. היצמדו לרצוני ולא תרדו מדרך הישר.

לכל מי ששואף להיווכח בדבריי – אתם תזכו לחסד וברכות פי שניים, אתם תזכו בנאורות חדשה ובתובנות חדשות מדי יום, ואתם תרגישו רעננים יותר כשתאכלו ותשתו את דבריי מדי יום. אתם תטעמו זאת כמו פיתם: כמה מתוק זה! אתם חייבים להיות זהירים, ואל תהיו מרוצים כשיש לכם תובנה כלשהי וטעם של מתיקות – העיקר הוא להמשיך לשאוף קדימה! יש כאלה שחושבים שעבודתה של רוח הקודש באמת מופלאה ואמיתית – זו בהחלט דמות הווייתו של האל הכול יכול שנחשפת בגלוי, ואותות ומופתים אדירים עוד יותר צפויים בהמשך. היזהרו והישארו ערים בכל עת, היצמדו בעיניכם במקור, שמרו על השקט בפניי, הקשיבו והאזינו בקפידה, והיו בטוחים בדבריי. לא יכולה להיות עמימות. אם תפקפקו אפילו קצת, צרי לי, אבל אתם תושלכו אל מחוץ ללשערים. צריכים להיות לכם חזיונות ברורים. עמדו על קרקע מוצקה, התקדמו בעקבות זרם החיים הזה וצעדו בקפידה לכל כיוון שהוא יזרום. בשום אופן אל תהססו אפילו קצת. פשוט אכלו, שתו ואמרו דברי שבת, שאפו בלב טהור ואל תוותרו. הביאו לפניי עוד יותר את כל מה שאתם לא מבינים, והקפידו שלא יהיה לכם לב מלא ספקות, כדי שתוכלו להימנע מאובדן אדיר. עמדו בקצב! עמדו בקצב! הישארו קרובים! היפטרו מעכבות ואל תהיו מופקרים. עסקו בחיפוש בלב שלם ואל תיסוגו. אתם חייבים להעלות את לבכם בכל עת כקורבן מנחה, ואסור לכם להחמיץ אפילו רגע אחד. יש לרוח הקודש עבודה חדשה לעשות באופן תמידי. היא עושה דברים חדשים, ויש לה נאורות חדשה מדי יום. שינוי על ההר – גופו הרוחני והקדוש של אלוהים הופיע! שמש הצדק מפיצה אור וזורחת, כל האומות. וכל העמים ראו את ארשת פנייך רבת הכבוד. האור שלי יאיר על כל מי שיתייצב בפניי. דבריי הם אור שמוביל אתכם קדימה. אתם לא תסטו שמאלה או ימינה בצעידתכם, אלא תצעדו בתוך האור שלי, והריצה שלכם לא תהיה מאמץ עקר. אתם חייבים לראות בבירור את עבודתה של רוח הקודש, ורצונכם נמצא שם בתוכה. כל התעלומות מוסתרות, והן ייחשפו בפניכם בהדרגה. חשבו על דבריי בכל עת והתייצבו בפניי כדי לשתף איתי יותר. עבודתה של רוח הקודש מתקדמת. צעדו בעקבותיי. נפלאות רבות צפויות לכם, והן יחפשו לכם בזו אחר זו. רק מי שיוכל לשמור על עצמו ולהמתין ורק מי שיהיה ער יוכלו לראות אותם. הקפידו שלא להתרשל. תוכנית הניהול של אלוהים מתקרבת לשלביה הסופיים. בניית הכנסייה תנחל הצלחה, מספר המנצחים כבר נקבע. הילד הזכר המנצח ייווצר והוא יכנס למלכות ביחד איתי, ימלוך ביחד איתי, ישלוט בכל האומות במטה הברזל ויזכה בכבוד ביחד איתי!

פרק 18

בניית הכנסייה היא לא מלאכה פשוטה ! אני מקדיש את כל לבי לבנייתה, והשטן יעשה כל מה שביכולתו כדי למוטט אותה. אם אתם רוצים שהיא תיבנה, חייב להיות לכם חזון. אתם חייבים להיות לצדי, להיות עדים של המשיח, לרומם את המשיח ולהיות נאמנים אליו. אסור לכם לתרץ תירוצים. במקום זאת, עליכם להישמע לי ללא תנאים. אתם חייבים לעמוד בכל ניסיון ולקבל את כל מה שנובע ממני. אתם חייבים לפעול לפי כל מעשיה של רוח הקודש כשהיא מובילה אתכם. חייבת להיות לכם רוח פיקחת והיכולת להבחין בין דברים. אתם חייבים להבין את בני האדם ולא לנהות אחרי הזולת בעיוורון. אתם חייבים לשמור על עיניים רוחניות בהירות וחדורות בידע על פני הדברים. בני האדם שהם בעצה אחת עמי חייבים לשאת עליי עדות ולהילחם בקרב המכריע נגד השטן. אתם חייבים גם להיבנות וגם להילחם בקרב. אני בקרבכם, אני תומך בכם ואני המפלט שלכם. הדבר הראשון שעליכם לעשות הוא להיטהר, להשתנות ולהשיג מזג יציב. אתם חייבים להיות לצדי הן בסביבות טובות והן בסביבות רעות, ובין שאתם בבית ובין שאתם בכל סביבה אחרת, אסור לכם להסס בגלל מישו או אחר או בגלל מקרה או דבר אחרים. בנוסף, עליכם לעמוד איתן, וכרגיל, להביא לידי ביטוי את המשיח ולהביע את אלוהים עצמו. אתם חייבים למלא את תפקידכם ולמלא את חובותיכם כרגיל. זה לא קורה בבת אחת, אלא שזה דבר שיש להתמיד בו. אתם חייבים לאמץ את לבי כלבכם, וכוונותי חייבות להפוך למחשבותיכם. אתם חייבים להתבונן במצב באופן רחב, להניח למשיח לבקוע מתוכם ולשרת בתיאום עם אחרים. אתם חייבים לעמוד בקצב עבודתה של רוח הקודש ולהקדיש את עצמכם לשיטת הישועה של רוח הקודש. אתם חייבים להתרוקן ולהיות בני אדם תמים ופתוחים. אתם חייבים לשתף באופן רגיל עם האחים והאחיות שלכם, להיות מסוגלים לעשות דברים ברוח, לאהוב אותם, לאפשר ליתרונות שלהם לאזן את החסרונות שלכם ולשאוף להיבנות בכנסייה. רק אז באמת יהיה לכם חלק במלכות.

פרק 19

בזמן שעבודתה של רוח הקודש מתקדמת, אלוהים שוב מוביל אותנו לשיטה חדשה בעבודתה של רוח הקודש. כתוצאה מכך, בני אדם מסוימים לא הבינו אותי והתלוננו בפני באופן בלתי נמנע. חלקם התנגדו לי וקראו עליי תיגר, וכן בחנו אותי בדקדקנות. עם זאת, אני עדיין מחכה בחמלה להבעת החרטה שלכם ולהכאתכם על חטא. השינוי בשיטה של עבודתה של רוח הקודש הוא הופעתו של אלוהים עצמו בגלוי. דברי יישאר ללא שינוי ! מכיוון שאתם הם אלה שאני מושיע, לא אטוש אתכם באמצע הדרך. אולם יש ספקות בלבכם ואתם רוצים להסתובב ולחזור בידיים ריקות. חלקכם הפסיקו להתקדם, ואילו אחרים מתבוננים וממתנינים. אחרים נכנעים למצב באופן

פסיבי, ויש כאלה שמחקים את מעשיהם של אחרים ותו לא. באמת הקשיתם את לבכם ! לקחתם את דבריי והפכתם אותם לדברי רהב והתפארות משל עצמכם. הקדישו לכך מחשבה נוספת – אלה הם פשוט דברי החמלה והמשפט שבאים עליכם. אתם בהחלט מרדניים. רוח הקודש מדברת ישירות ומנתחת באופן ישיר. עליכם לפחד. אל תנהגו בחוסר זהירות או בפזיזות. אל תהיו גאוותנים, יהירים או דעתנים ! עליכם להתמקד יותר בהנהגת דבריי, ועליכם להביא את דבריי לידי ביטוי בכל אשר תלכו, כדי שדברי יוכל לחולל בכם תמורה של ממש מבפנים וכדי שהטבע שלי יתבטא בכם. אלה הן תוצאות אמיתיות.

כדי שהכנסייה תיבנה, חייב להיות לכם שיעור קומה מסוים, ואתם חייבים לחפש בלב שלם וללא הפסק, כמו גם לקבל את האש והטיהור של רוח הקודש כדי לחולל תמורה בדמותכם. בתנאים כאלה ניתן יהיה לבנות את הכנסייה. עבודתה של רוח הקודש הובילה אתכם כעת להשתתף בבניית הכנסייה. אם תמשיכו להתנהג בעצלתיים ובטיפשות כפי שעשיתם בעבר, לא יהיה לכם סיכוי. עליכם להצטייד בכל האמת ולהיות בעלי יכולת הבחנה רוחנית, ולצעוד בדרך המושלמת על פי חוכמתי. כדי לבנות את הכנסייה, עליכם להיות בחיי הרוח ולא רק לחקות דברים באופן שטחי. תהליך הצמיחה בחייכם הוא אותו התהליך שבו אתם נבנים. אולם שימו לב שמי שישתמך על מתנות רוחניות או לא יוכל להבין עניינים רוחניים או לא יהיה מעשי, לא יוכל להיבנות, כמו גם אלה שלא יהיו מסוגלים להתקרב ולתקשר איתי בכל עת. אלה שתפיסות אנושיות או חיים על פי דוקטרינות תופסים את כל תשומת לבם, לא יכולים להיבנות, וכך גם אלה שרגשותיהם מנחים אותם. בלי קשר לשאלה כיצד אלוהים נוהג בכם, עליכם להיכנע לו באופן מלא. אחרת לא תוכלו להיבנות. בני האדם ששקועים בחשיבותם העצמית, בצדקתם, בגאוותם ובשביעות רצונם, ואוהבים להתנשא ולהתרברב, לא יכולים להיבנות. בני האדם שלא יכולים לשרת בתיאום עם הזולת לא יכולים להיבנות. בני האדם שאין להם יכולת הבחנה רוחנית ונוהים בעיניים עצומות אחר כל מי שמוביל אותם, ובני האדם שלא מצליחים להבין את כוונותיי וחיים בתנאים המיושנים, לא יכולים להיבנות. בני האדם שאיטיים מכדי לעקוב אחר האור החדש, ואשר אין להם שום חזון כביסס, לא יכולים להיבנות. הכנסייה צריכה להיבנות ללא דיחוי, ואני דואג לכך בדחיפות. עליכם להתחיל בהתמקדות בצד החיובי ולהצטרף לשורות הבונים בכך שתעלו את עצמכם כקורבן מנחה במלוא הכוח. אחרת, תידחו. עליכם לנטוש לחלוטין את מה שיש לנטוש ולאכול ולשתות כראוי את מה שיש לאכול ולשתות. עליכם להביא לידי ביטוי את מציאות דברי, ואסור לכם להתמקד בעניינים שטחיים וחסרי חשיבות. שאלו את עצמכם: כמה אימצתם את דבריי? כמה אתם מביאים את דברי לידי ביטוי? עליכם להישאר צלולים ולהימנע ממעשים פזיזים. אחרת, הדבר רק יפגע בכם ולא יסייע לצמיחתכם בחיים. עליכם לתפוס את האמת, לדעת איך להנהיג אותה ולאפשר לדברי להפוך לחייכם באמת ובתמים. זהו עיקר העניין !

מכיוון שבניית הכנסייה הגיעה כעת לרגע קריטי, השטן עורך תוכניות ועושה את כל מה שביכולתו להרוס אותה. אסור לכם להיות רשלנים, אלא להתקדם בזהירות ולהשתמש ביכולת ההבחנה שברוח. ללא יכולת ההבחנה הזו, יפקדו אתכם אובדנות אדירים. זה לא עניין של מה בכך. עליכם להתייחס לכך כנושא בעל חשיבות. השטן מסוגל ליצור מצגי שווא ולנסות למכור זיופים שיש הבדל משמעותי באיכות התוכן שלהם. בני האדם מתנהגים באופן כה מטופש ורשלני, והם חסרים יכולת הבחנה, מה שאומר שאתם לא יכולים להישאר צלולים ושלווים בכל עת. הלב שלכם איננו בנמצא. שירות הוא כבוד וגם אובדן. הוא יכול להביא ברכה או פורענות. הישארו שקטים בפניי

וחיו לפי דברי, וכך בהחלט תישארו ערניים ותשתמשו ביכולת ההבחנה שברוח. כשהשטן יגיע, תוכלו להישמר מפניו מיד, וכן לחוש בבואו – אתם תחושו חוסר נוחות של ממש ברוחכם. עבודתו הנוכחית של השטן מתאימה את עצמה למגמות המשתנות. כשבני האדם ינהגו בטיפשות ולא ישמרו על ערנות, הם יישארו בשבי. עליכם לשמור על ערנות בכל עת ולשמור על עיניים פקוחות. אל תריבו על הרווחים וההפסדים שלכם, ואל תערכו חישובים לתועלת האישית שלכם. במקום זאת, שאפו שרצוני יתגשם.

עצמים עשויים להיראות זהים אך איכותם עשויה להיות שונה. לפיכך, עליכם לזהות בני אדם כמו גם רוחות. עליכם להשתמש ביכולת ההבחנה ולהישאר צלולים מבחינה רוחנית. כשהארס של השטן יופיע, תוכלו לזהות אותו מיד. הוא לא יכול להימלט מאור המשפט של אלוהים. כשאתם חיים ברוח, עליכם להקפיד להאזין היטב לקולה של רוח הקודש. אל תנהו בעקבות אחרים בעיניים עצומות ותחשבו בטעות את השקר לאמת. אל תנהו פשוט בעקבות מי שתופס פיקוד, פן ייגרמו לכם אובדנות אדירים. איך זה גורם לכם להרגיש? האם חשתם בהשלכות? אסור לכם להתערב בשירות באקראי או להחדיר בו את הדעות האישיות שלכם, פן אכה אתכם אפיים ארצה. גרוע מכך, אם תמשיכו לסרב להישמע לי ותמשיכו לומר ולעשות כרצונכם, אסלק אתכם! הכנסייה לא צריכה לקושש בני אדם נוספים. היא רוצה את בני האדם שאוהבים את אלוהים באמת ובתמים וחיים באמת לפי דברי. עליכם להיות מודעים לתנאים שלכם בפועל. כשעניים רואים בעצמם עשירים, זו הונאה עצמית, הלא כן? כדי לבנות את הכנסייה, עליכם להיות חסידים של הרוח. אל תתקדמו על ידי פעולה בעיניים עצומות, אלא הישארו במקומכם ומלאו את תפקידכם. אסור לכם לחרוג מתפקידכם – עליכם למלא את התפקיד שאתם יכולים למלא במלוא כוחכם, ואז לבי יהיה שבע רצון. העניין הוא לא שכולכם תמלאו את אותו תפקיד, אלא שכל אחד מכם צריך למלא את תפקידו שלו ולהקדיש את השירות שלו תוך תיאום עם אחרים בכנסייה. אסור ששירות שלכם יסטה לכיוון כזה או אחר.

פרק 20

עבודתה של רוח הקודש מתקדמת במהירות ומביאה אתכם למישור חדש לחלוטין, שבו מציאות חיי המלכות מופיעה בפניכם. דברים שאומרת רוח הקודש חשפו ישירות את העומק שבלבכם, וכתוצאה מכך, תמונה אחר תמונה מופיעה בפניכם. כל מי שרעב וצמא לצדק וכל מי שמתכוון להישמע לאלוהים, יישאר לבטח בציון, ויישאר בירושלים החדשה. בני האדם האלה יזכו לבטח בכבוד ותהילה ביחד איתי, והם יחלקו ברכות יפהפיות ביחד איתי. כעת, יש כמה תעלומות של העולם הרוחני שעדיין לא התגלו, מכיוון שעניינם הרוחניות לא פקוחות. כל הדברים מופלאים לגמרי; ונסים ונפלאות, דברים שבני האדם אפילו לא חשבו עליהם מעולם, יתגשמו אט-אט. האל הכול יכול יחשו, את הנסים האדירים ביותר שלו כדי שקצבי התבל וכל האומות והעמים יוכלו לראות אותם במו עיניהם, ולראות בהם איפה שוכנים המלכותיות, הצדק וכול היכולת. היום ממשמש ובא! עכשיו הוא רגע קריטי במיוחד – האם אתם פורשים או שמא אתם מתמידים עד הסוף ולעולם לא נסוגים? אל תביטו באף אדם,

עניין או דבר, אל תביטו בעולם או בבני זוגכם, ילדיכם או בחששות שלכם לגבי החיים. פשוט הביטו באהבתי וברחמי, ראו מה שילמתי כדי לזכות בכם ומה אני, והדברים האלה יספקו לכם עידוד מספק.

הזמן כל כך קרוב, והרצון שלי חייב להתגשם בהקדם. לא אזנח את בני האדם שמאוגדים תחת שמי, אלא אכניס את כולכם לכבודי. אולם אפשר לראות שעכשיו הוא רגע מכריע. אם מישו לא יכול לעשות את הצעד הבא, הרי שהוא יקונן על כך בכל שארית חייו ויתחרט על כך כשיהיה מאוחר מדי. כעת שיעור הקומה שלכם עובר מבחן מעשי כדי לבדוק אם הכנסייה יכולה להיבנות ואם אתם יכולים להישמע זה לזה. מההיבט הזה, הציות שלכם הוא בהחלט ציות בררני – גם אם אתם מסוגלים להישמע לאדם אחד, אתם מתקשים להישמע לאדם אחר. בהחלט אין שום דרך שבה תוכלו להיות צייתנים כשאתם מסתמכים על תפיסות אנושיות. עם זאת, מחשבותיו של אלוהים תמיד מתעלות על אלה של האדם! המשיח נשמע למוות ומת על הצלב. המשיח לא אמר שום דבר לגבי שום מצב או סיבה. כל עוד זה היה רצונו של אביו, הוא נשמע לו ברצון. הציות הנוכחי שלכם מוגבל מדי. אני אומר לכולכם, ציות הוא לא ציות לבני אדם כלפי חוץ אלא ציות לחיים הפנימיים וציות לאלוהים עצמו. דבריי מתחדשים ומשנים אתכם מבפנים. אחרת, מי היה נשמע למי? אתם כולכם ממרים את פי הזולת. אתם חייבים להקדיש זמן כדי לברר מהו ציות וכיצד תוכלו לחיות חיי ציות. אתם חייבים להתייצב בפני לעתים קרובות יותר ולשתף את העניין הזה. וכך תבינו אותו בהדרגה, וכתוצאה מכך, תרפו מהתפיסות והבחירות בתוכם. בני האדם מתקשים להבין לעומק את הדרך הזו שבה אני עושה דברים. השאלה היא לא כמה בני האדם טובים ומסוגלים – אני משתמש בבני האדם הבורים ביותר ובעלי החשיבות הפחותה ביותר כדי לחשוף את כול יכולתו של אלוהים, ובו בזמן אני משתמש בהם כדי להפריך את התפיסות, הדעות והבחירות של בני אדם מסוימים. מעשיו של אלוהים כל כך מופלאים, והם מתעלים על השערותיהם של בני האדם!

אם אתם באמת רוצים לשאת עליי עדות, אתם חייבים לקבל את האמת באופן טהור ולא באופן שגוי. אתם חייבים להתמקד יותר בהנהגת דבריי ולשאוף שחייכם יבשילו במהירות. אל תשאפו לדברים חסרי ערך. אין להם תועלת להתקדמות חייכם. אתם יכולים להיבנות רק לאחר שהבשלתם, ורק אז אתם יכולים להיכנס למלכות – אין בכך צל של ספק. אני עדיין רוצה לדבר אליכם עוד קצת. נתתי לכם הרבה דברים, אך עד כמה אתם מבינים באמת? כמה ממה שאני אומר הפך למציאות חייכם? כמה ממה שאני אומר אתם מביאים לידי ביטוי? אל תדלו מים עם סל מבמבוק – לא תזכו בכלום בסופו של דבר, ותזכו רק בריקנות. בני אדם אחרים זכו בתועלות אמיתיות בקלות רבה. מה איתכם? האם אתם יכולים להביס את השטן אם אתם לא חמושים ולא נושאים כלי נשק? אתם חייבים לחיות בהסתמכות רבה יותר על דבריי, ואלה כלי הנשק הטובים ביותר להגנה עצמית. עליכם לשים לב: אל תיקחו את דבריי כרכושכם. אם אתם לא מכירים אותם, אם אתם לא מחפשים אותם, ואם אתם לא מנסים לברר אותם או לשתף אותם איתי, אלא שאתם מרוצים מעצמכם ומרוכזים בעצמכם, הרי שתחוו אובדן. עליכם ללמד את הלקח מהבחינה הזו, ואתם חייבים להניח את עצמכם בצד ולשאוב כוח מהיתרונות של אחרים כדי לפצות על החסרונות שלכם עצמכם. פשוט אל תעשו כאוות נפשכם. הזמן לא מחכה לאיש. חייהם של האחים והחיות צומחים מדי יום, הם חווים שינוי, והם כולם מתחדשים מדי יום. כוחם של האחים והאחיות גובר, וזה דבר נפלא! אוצו אל קו הסיום. אף אחד לא יוכל לטפל באף אחד אחר, אלא רק להקדיש מאמצים סובייקטיביים כדי לשתף איתי פעולה. אין ספק שבני האדם שיש להם חזיונות, שיש להם דרך להתקדם הלאה, שלא מתיאשים ושתמיד מביטים קדימה

ינחלו לבטח בניצחון. זהו רגע מכריע. הקפידו שלא לאבד תקווה או להתייאש. אתם חייבים להביט קדימה בכל דבר ולא להביט לאחור, להקריב את הכל וליטוש את כל התסבוכות, ולעסוק בחיפוש בכל כוחכם. כל עוד נשמה באפכם, התמידו עד הסוף. רק זה יהיה ראוי לשבח.

פרק 21

עבודתה של רוח הקודש הביאה אתכם לשמיים חדשים וארץ חדשה. הכל מתחדש, הכל נמצא בידי, והכל מתחיל מחדש! עם התפיסות שלהם, בני האדם לא מסוגלים להבין זאת, והם לא מוצאים בכך שום היגיון, אך אני הוא זה שעובד, וחוכמתי מצויה בכך. לפיכך, אתם רשאים להניח בצד את כל התפיסות והדעות שלכם. את רשאים להתמקד באכילה ושתייה של דבר האל בצייתנות, ללא כל חשש. כשאני עובד כך, אני נושא אחריות קדושה. למעשה, בני האדם לא צריכים להיות כך או אחרת. העניין הוא שאלוהים הוא זה שעושה דברים מופלאים ומגשים את כול יכולתו. בני האדם לא רשאים להתרברב, אלא אם הם מתרברבים על אלוהים. אחרת, הם יסבלו אובדן. אלוהים מרומם את הנזקקים מהאבק, ואת הענווים יש לרומם. אני אשתמש בחוכמתי בכל צורותיה כדי למשול בכנסייה העולמית, כדי למשול בכל האומות ובכל העמים, כדי שהם יהיו כולם בתוכי, וכדי שכולכם בכנסייה תישמעו לי. בני האדם שלא נשמעו לי בעבר חייבים להיות צייתנים בפניי. הם חייבים להישמע זה לזה, להבליג זה עם זה, לקיים חיים משולבים זה עם זה ולאהוב זה את זה. כל הדברים האלה הם כולם צריכים לשאוב מהיתרונות של הזולת כדי לאזן את החסרונות שלהם עצמם, ולשרת בתיאום. כך, הכנסייה תיבנה, ולשטן לא תהיה אף הזדמנות לנצל. רק אז, תוכנית הניהול שלי לא תיכשל. הרשו לי לתת לכם תזכורת נוספת כעת. אל תניחו לאי-הבנות להתעורר בתוכם משום שאדם כזה וכזה נמצא במצב מסוים, או מפני שהוא פעל באופן כזה או אחר, מה שגרם לרוחכם להתנוון. לדעתי, זה לא הולם, וזה דבר חסר תועלת. מי שאתם מאמינים בו הוא אלוהים, הלא כן? זה לא סתם אדם. התפקידים אינם זהים. יש גוף אחד. כל אחד ממלא את חובתו, כל אחד נמצא במקומו וכל אחד עושה כמיטב יכולתו – לכל ניצוץ יש הבזק אור אחד – ושואף לבגרות בחייו. כך אתרצה.

עליכם להתעסק רק בשמירה על שלוה בפניי. תקשרו איתי באופן תדיר, שאפו יותר כשאתם לא מבינים, שאו תפילות והמתינו לזמן שלי. ראו הכל בבירור מתוך הרוח. אל תפעלו ברשלנות, כדי למנוע ירידה מדרך הישר. רק כך אכילתכם ושתייתכם את דבריי באמת יישאו פרי. אכלו ושתו את דבריי לעתים קרובות, הרהרו במה שאמרתי, הקפידו להנהיג את דבריי, והביאו לידי ביטוי את מציאות דבריי. זה העניין המרכזי. תהליך בניית הכנסייה הוא גם תהליך של צמיחת החיים. אם חייכם יפסיקו לצמוח, לא תוכלו לבנות. אם תסתמכו על הטבעיות שלכם, על הבשר והדם, על הקנאות שלכם, על התרומות שלכם, או על ההסמכות שלכם, גם אם אתם טובים מאוד, לא תיבנו. אתם חייבים לחיות בתוך דברי החיים, לחיות בתוך הנאורות וההארה מרוח הקודש, לדעת את מצבכם בפועל ולהשתנות. אתם חייבים להשיג את אותה תובנה ברוח, לקבל נאורות חדשה ולהיות מסוגלים לעמוד בקצב של האור החדש. אתם חייבים להיות מסוגלים להתקרב אליי ללא-הרף ולתקשר אתי, ולהיות מסוגלים לבסס את

פעולותיכם בחיי היום-יום על דבריי. אתם חייבים להיות מסוגלים להתמודד כראוי עם בני אדם מכל סוג, אירועים מכל סוג ודברים מכל סוג על סמך דבריי, כשדבריי משמשים אתכם כאמת המידה שלכם, ובעודכם מביאים לידי ביטוי את הטבע שלי בכל הפעילויות בחייכם.

אם אתם רוצים להעלות על דעתכם את רצוני ולדאוג לו, אתם חייבים לשים לב לדבריי. אל תעשו דברים בחיפזון. סופו של כל מה שאני לא מאשר יהיה רע ומר. רק הדברים שאני משבח זוכים לברכה. אם אני מדבר, כך יהיה. אם אני פוקד, הדבר יעמוד איתן. בשום אופן, אסור לכם לעשות דברים שלא התרתי, כדי להימנע מזעמי. באותה עת, כבר יהיה מאוחר מדי להתחרט.

פרק 22

האמונה באלוהים היא לא דבר קל. אתם מתקדמים בבלבול, אוכלים הכל וחושבים שהכל כה מעניין וכה טעים! יש כאלה שעדיין מוחאים כפיים – פשוט אין להם שום הבחנה ברוחם. שווה להשקיע את הזמן בסיכום החוויה הזו. באחרית הימים, רוחות מכל מיני סוגים צצות וממלאות את תפקידן. הן מתריסות בגלוי נגד התקדמותם של ילדי האל, והן לוקחות חלק בפירוק בניית הכנסייה. אם תקלו בכך ראש ותספקו לשטן הזדמנויות לעבוד, הדבר יגרום לאי-סדר בכנסייה, בני האדם ילקו בפאניקה וירגישו נואשים, ובמקרים חמורים, בני האדם יאבדו את חזיונותיהם. כך, המחיר היקר ששילמתי לאורך השנים הרבות יהיה כולו לחינם.

הזמן של בניית הכנסייה הוא גם הזמן המטורף ביותר של השטן. השטן גורם לעתים קרובות לתסיסה ולהפרעה באמצעות בני אדם מעטים, ובני האדם שלא מכירים את הרוח או את המאמינים החדשים הם אלה שמגלמים את תפקידו של השטן בקלות הרבה ביותר. לעתים קרובות, מפני שבני האדם לא מבינים את עבודתה של רוח הקודש, הם מותחים את ידיהם ועושים דברים באופן שרירותי, ולגמרי לפי הרצונות, שיטות ההתנהלות והתפיסות שלהם עצמם. נצרו את לשונכם – זה נאמר כדי להגן עליכם. האזינו וצייתו היטב. הכנסייה והחברה הן שונות. אתם לא יכולים סתם לומר כל מה שמתחשק לכם או לומר כל מה שעולה על רוחכם. זה לא לעניין, מפני שזה בית האל. אלוהים לא מקבל את אופן ההתנהלות של בני האדם. אתם חייבים לעשות דברים על ידי ציות לרוח האל, עליכם להביא לידי ביטוי את דברי האל, ואז הזולת יעריך אתכם. אתם חייבים ראשית לפתור את כל הקשיים בתוך עצמכם על ידי הסתמכות על אלוהים. שימו קץ לטבע המנוון שלכם, היו מסוגלים להבין באמת את התנאים שלכם עצמכם, ודעו כיצד עליכם לעשות דברים. הקפידו לשתף כל דבר שאתם לא מבינים. לא מתקבל על הדעת שלא תכירו את עצמכם. ראשית, רפאו את החולי שלכם עצמכם, ובאמצעות אכילה ושתייה רבה יותר של דבריי והרהור בדבריי, חיו את חייכם ועשו דברים לפי דבריי. בין שאתם בבית או במקום אחר, עליכם לאפשר לאלוהים למשול בתוכם. השליכו מעליכם את הבשר והדם והטבעיות. תמיד הניחו לדברי האל למלוך בכם. אין צורך לדאוג שחייכם לא משתנים. אתם תרגישו בהדרגה שהטבע שלכם השתנה מאוד. לפני שמיהרתם אל תוך אור הזרקורים, לא נשמעתם לאף אחד והייתם שאפתנים, צדקנים וגאוותנים. אתם

תיפטרו בהדרגה מהדברים האלה. אם אתם רוצים להשליך אותם מעליכם ברגע זה, עכשיו זה לא אפשרי! הסיבה לכך היא שהזהות הישנה שלכם לא תאפשר לאחרים לגעת בה – יש לה שורשים עמוקים בתוכם. על כן, עליכם להשקיע מאמצים סובייקטיביים, להישמע לעבודתה של רוח הקודש באופן חיובי ופעיל, להשתמש ברצונכם לשתף פעולה עם אלוהים ולהיות מוכנים להנהיג את דבריי. אם תחטאו, אלוהים יטיל עליכם משמעת. כשתחזרו ותתחילו להבין, הכל יהיה בתוכם בן-רגע. אם תדברו בפייסנות, מיד תוטל עליכם משמעת בתוכם. אתם רואים שאלוהים לא נהנה מדברים כאלה, ולכן אם תפסיקו תכף ומיד, תחוו שלוה פנימית. יש מאמינים חדשים מסוימים שלא מבינים מה הן רגשות חיים או כיצד יש לחיות בתוך רגשות חיים. האם לפעמים אתם תוהים מדוע אתם מרגישים חוסר שקט בתוכם, על אף שלא אמרתם שום דבר? בזמנים האלה, המחשבה והדעת שלכם הן שלא כשורה. לפעמים יש לכם ברירות משל עצמכם, ותפיסות ודעות משל עצמכם. לפעמים אתם מתייחסים אל אחרים כפחותים מכם. לפעמים אתם עורכים את החישובים האנוכיים שלכם עצמכם ולא מתפללים או בוחנים את עצמכם, לכן אתם חסרי שקט בתוכם. אולי אתם יודעים מה הבעיה, ולכן אתם תכף ומיד קוראים בשמו של אלוהים בלבכם, מתקרבים לאלוהים ומתאוששים. כשלכם מבולבל וחוסר שקט, בשום אופן אסור לכם לחשוב שאלוהים מאפשר לכם לדבר. המאמינים החדשים חייבים במיוחד להישמע לאלוהים היטב מהבחינה הזו. הרגשות שאלוהים מחדיר באדם הם שלוה, אושר, בהירות וודאות. לעתים קרובות, בני האדם לא מבינים, והם עושים שטויות ועושים דברים באופן שרירותי – כל אלה הן הפרעות, ואתם חייבים בהחלט לשים לב לכך. אם אתם נוטים למצב הזה, קודם כל עליכם ליטול "תרופת מנע" כלשהי. אחרת, אתם תגרמו להפרעות, ואלוהים יכה אתכם. אל תהיו צדקנים. נצלו את היתרונות של הזולת והשתמשו בהם כדי לאזן את החסרונות שלכם, ראו כיצד אחרים חיים לפי דברי האל, ובדקו אם כדאי ללמוד מחייהם, מעשיהם ודבריהם. אם אתם מתייחסים לאחרים כאל פחותים מכם, אתם צדקנים ויהירים, ואתם לא מועילים לאף אחד. כעת, הדבר החשוב ביותר הוא להתמקד בחיים, לאכול ולשתות יותר מדבריי, לחוות את דבריי, להכיר את דבריי, להפוך את דבריי לחייכם באמת ובתמים – זה הדבר המרכזי. האם חייו של אדם שלא יכול לחיות לפי דברי האל יכולים להתבגר? לא. עליכם לחיות לפי דבריי בכל עת. דבריי חייבים להיות קודם ההתנהגות שלכם בחייכם. הם יגרמו לכם לחוש שעשיית הדברים בדרך מסוימת היא מה שאלוהים מסב ממנו הנאה, ושעשיית הדברים בדרך אחרת היא מה שאלוהים שונא. אט-אט, אתם תעלו על דרך הישר. אתם חייבים להבין אילו דברים נובעים מאלוהים ואילו דברים נובעים מהשטן. הדברים שנובעים מאלוהים גורמים לכם להבין בבירור רב עוד יותר את החזיונות, והם גורמים לכם להתקרב לאלוהים יותר ויותר ולחלוק אהבה עם האחים והאחיות שלכם. אתם מסוגלים לגלות התחשבות לעול של אלוהים, ולבכם מלא האהבה לאלוהים לא מפסיק לאהוב את אלוהים. יש לפניכם מסלול שאתם יכולים לצעוד בו. הדברים שנובעים מהשטן גורמים לכם לאבד חזיונות, וכל מה שהיה לכם בעבר איננו. אתם מתנכרים לאלוהים, אתם כבר לא אוהבים את האחים והאחיות שלכם, ויש לכם לב מלא שנאה. אתם הופכים לנואשים, אתם כבר לא רוצים לחיות חיי כנסייה, ולבכם המלא אהבה לאלוהים נעלם. זו עבודתו של השטן, וזו גם ההשלכה של עבודתן של רוחות רעות.

הרגע הזה מכריע. אתם חייבים להמשיך לעבוד קשה עד הדקה האחרונה, לנקות את עיני רוחכם כדי שתוכלו להבחין בין טוב ורע, ולהשקיע כמה שיותר מאמץ לבניית הכנסייה. היפטרו ממשרתיו של השטן, מהפרעות

דתיות ומעבודתן של רוחות רעות. טהרו את הכנסייה, אפשרו לרצוני להתבצע ללא הפרעה, ובמהלך פרק הזמן הקצר מאוד הזה שקודם לאסונות, באמת אשלים אתכם כמה שיותר מהר, ואכניס אתכם לכבוד.

פרק 23

לכל האחים והאחיות ששמעו את קולי: שמעתם את הקול של המשפט החמור שלי, ועברתם סבל קיצוני. עם זאת, עליכם לדעת שמאחורי קולי הקשוח מסתתרות כוונותיי! אני מטיל עליכם משמעת כדי שתוכלו לזכות בישועה. עליכם לדעת שלמען בניי האהובים, אני אטיל עליכם משמעת, אגזום אתכם ואשלים אתכם בקרוב. לבי כה להוט, אך אתם לא מבינים את לבי, ואתם לא פועלים לפי דבריי. דבריי כיום באים אליכם וגורמים לכם להכיר באמת בכך שאלוהים הוא אל אוהב ובכך שכולכם חוויתם את אהבתו הטהורה של אלוהים. עם זאת, יש גם מספר קטן יותר של בני אדם שמזייף זאת, וכשהם יראו את הצער של בני אדם אחרים, גם להם יהיו דמעות בעיניים. יש אחרים שנראים על פני השטח כאילו הם חבים לאלוהים וכאילו הם מלאים בחרטה, אך בקרבם, הם לא באמת מבינים את אלוהים, והם לא בטוחים בו. זו רק העמדת פנים. אני מתעב את בני האדם האלה יותר מכל! במוקדם או במאוחר, בני האדם האלה יסולקו מהעיר שלי. כוונתי היא שאני רוצה את בני האדם שרוצים אותי בקנאות. רק מי שעוסק בחיפוש אחריי בלב שלם יכול לספק אותי – אני בהחלט אתמוך אותם בידיי ואבטיח שלא יפקדו אותם אסונות. בני האדם שבאמת רוצים את אלוהים יהיו מוכנים להתחשב בלבו של אלוהים ולעשות את רצוני. על כן, עליכם להיווכח במציאות בקרוב ולקבל את דברי כחייכם – זה העול הגדול ביותר שלי. אם הכנסיות וכל הקדושים ייווכחו כולם במציאות, וכולם יהיו מסוגלים לשותף איתי ישירות, להתייבב בפניי ולהנהיג אמת וצדק, רק אז הם יהיו בניי האהובים, אלה שאני מרוצה מהם, ואני ארעיף על כולם ברכות גדולות.

פרק 24

הזמן מתקרב יותר ויותר. התעוררו! כל הקדושים! אני אדבר אליכם. כל מי שישמע אותי יתעורר. אני האל שאתם מאמינים בו מזה שנים כה רבות. כיום התגלמתי כבשר ודם והתייצבתי אל מול עיניכם, וזה מגלה מי באמת רוצה אותי, מי מוכן לשלם כל מחיר למעני, מי באמת מאזין לדברי, ומי מוכן להנהיג את האמת. זאת מפני שאני האל הכול יכול. אני יכול לראות את כל הסודות של האדם שמסתתרים בחשיכה. אני יודע מי באמת רוצה בי, ואני יודע מי מתנגד לי. אני יכול להבחין בכל הדברים.

כעת, אני רוצה ליצור קבוצת בני אדם כלבבי בהקדם האפשרי – קבוצה של בני האדם שמסוגלים להתחשב בעול שלי. עם זאת, אני לא יכול להימנע מניקוי וטיהור של הכנסייה שלי. הכנסייה היא לבי. אני מתעב את כל הרשעים

שמונעים מכם לאכול ולשתות את דברי. זאת מפני שיש בני אדם מסוימים שלא באמת רוצים ב'. אלה בני אדם שמלאים בהונאה. הם לא מתקרבים אליי בלבם האמיתי. הם רעים, והם בני אדם שחוסמים את הגשמת הרצון שלי. הם לא בני אדם שמנהיגים את האמת. בני האדם האלה מלאים בצדקנות ויוהרה. הם שאפתניים עד מאוד, הם אוהבים להתנשא על אחרים, והמילים שהם אומרים ערבות לאוזן, אך בסתר, הם לא מנהיגים את האמת. הרשעים האלה יסולקו ויגורשו. הם יגועו באסונות. הדברים האלה נועדו להזכיר לכם ולהפציר בכם, כדי שתמשיכו לצעוד במסגרת הנתיב שלבי חפץ בו. תמיד חזרו לרוחכם, מפני שאני אוהב את בני האדם שאוהבים אותי בכל לבם. משום שאתם מתקרבים אליי, אני אגן עליכם ואשמור עליכם מהרשעים האלה. אני אגרום לכם לעמוד איתן בביתי, ואני אגונן עליכם עד הסוף.

פרק 25

האל הכול יכול, האב הנצחי, שר השלום, אלוהינו מולך! האל הכול יכול בא אל הר הזיתים. כמה יפה המראה הזה! הקשיבו! אנו, הצופים, מרימים את קולנו. בקולנו, אנחנו שרים יחד, מכיוון שאלוהים שב אל ציון. אנחנו רואים בעינינו את השממה בירושלים. התפרצו בצהלה ושירו יחד, מכיוון שאלוהים הביא לנו נחמה וגאל את ירושלים. אלוהים חשף את זרועו הקדושה לעיני כל האומות – דמותו האמיתית של אלוהים הופיעה! כל קצות העולם ראו את ישועתו של אלוהינו.

הו, האל הכול יכול! שבע הרוחות נשלחו מכס מלכותך אל כל הכנסיות כדי לחשוף את כל התעלומות שלך. אתה יושב על כס כבודך, לאחר שניהלת את מלכותך, וייסדת וקיימת אותה בצדק ובאופן צודק. הכנעת את כל האומות בפניך. הו, האל הכול יכול! שחררת את שריונם של מלכים. גרמת לשערי העיר להיפתח לרווחה בפניך, והם לא ייסגרו עוד לעולם. זאת מכיוון שהאור שלך בא וכבודך מאיר. החשיכה מכסה את פני האדמה, וחשיכה כבדה שורה על העמים. הו, אלוהים! עם זאת, אתה הופעת בפנינו והארת עלינו באורך. כבודך ניבט בנו. כל האומות יבואו אל אורך, והמלכים יבואו אל רוממותך. אתה מרים את מבטך ומביט סביב: בניך נאספים לפניך, והם באים מרחוק. בנותיך נישאות בזרועות. הו, האל הכול יכול! אהבתך האדירה נאחזת בנו. אתה הוא זה שהוביל אותנו בהתקדמותנו במסלול אל מלכותך, ודברייך הקדושים הם אלה שחללו אל תוכנו.

הו, האל הכול יכול! אנחנו מכירים לך תודה ומהללים אותך! מי ייתן ונביט בך, נראה אותך, נרומם אותך ונשיר לך בלב כן, רגוע ושלם. מי ייתן ונהיה תמימי דעים, ונבנה ביחד, ומי ייתן ותהפוך אותנו לבני אדם כלבבך, שתוכל להשתמש בהם. אנחנו רוצים שרצונך יתגשם ברחבי העולם ללא הפרעות.

פרק 26

בניי, הקשיבו לדבריי, האזינו בשקט לקולי, ואתגלה לכם. שמרו על השקט בתוכי, מכיוון שאני אלוהיכם, גואלכם האחד היחיד. עליכם להשקיט את לבכם בכל עת ולחיות בתוכי. אני הסלע שלכם, התומך שלכם. אל תחשבו על שום דבר אחר אלא רק הסתמכו עליי בלב שלם, ואני בהחלט אופיע בפניכם – אני אלוהיכם! הו, הספקנים האלה! אין ספק שהם לא יכולים לעמוד איתן, ואין ספק שהם לא יזכו בשום דבר. עליכם לדעת מה השעה כעת – איזו שעה מכרעת זו! איזו נקודה משמעותית זו! אל תתרוצצו סביב דברים חסרי תועלת. התקרבו אליי מהר, שתפו איתי, ואני אגלה לכם את כל התעלומות שלי.

אתם חייבים להקשיב לכל הדברים שרוח הקודש מלמדת. אל תשליכו אותם על צד הדרך. כל כך הרבה פעמים שמעתם את דבריי ואז שכחתם אותם. הו, חסרי חשיבה! איבדתם כל כך הרבה ברכות! אתם חייבים להאזין כעת בקפידה ולהקשיב לדבריי, לשתף איתי יותר ולהתקרב אליי. אני אלמד אתכם על כל דבר שאתם לא מבינים, ואני אוביל אתכם בנתיב הלאה. אל תקדישו תשומת לב רבה לשיתוף עם אחרים, מפני שיש כל כך הרבה בני אדם שמטיפים כעת לגבי האות הכתובה ודוקטרינות, ומעט מדי בני אדם מחזיקים באמת במציאות שלי. האזנה לשיתוף שלהם תבלבל אתכם ותטשטש אתכם, ולא תדעו איך להתקדם. אפילו אם אתם מקשיבים להם, אתם מבינים בסופו של דבר רק קצת יותר לגבי האות הכתובה ודוקטרינות. עליכם להתקדם בזהירות, להגן על לבכם ותמיד לחיות בפניי, לתקשר איתי ולהתקרב אליי, ואני אאפשר לכם להבין את מה שאתם לא מבינים. עליכם לשים לב למה שאני אומר, להביט בלבכם מקרוב בכל עת ולצעוד בנתיב שבו אני צועד.

לא נשאר זמן רב, אלא רק מעט זמן. הזדרזו ונששו את כל הדברים למעט אותי, ובואו להיות חסידיי! לא אתנכל לכם. פעמים כה רבות לא הבנתם נכונה את מעשיי, אך האם אתם יודעים כמה אני אוהב אתכם? הו, אתם פשוט לא מבינים את לבי. בלי קשר לאופן שבו פקפקתם בי בעבר ולדברים שהייתם חייבים לי בעבר, לא אזכור דבר מכך. עם זאת, אני בוחר בכם כדי שתוכלו להתקדם ולפעול בהתאם לרצוני.

עכשיו הוא הזמן שלא סובל שום דיחוי. מעתה והלאה, אם יהיו לכם כוונות אחרות, המשפט שלי יפקוד אתכם. אם תעזבו אותי אפילו לרגע, תהפכו לאשת לוט. קצב העבודה של רוח הקודש מאיץ כעת, ומי שלא יכול לעמוד בקצב של האור החדש נמצא בסכנה. מי שלא יעמוד על המשמר ייזנח. אתם חייבים להגן על עצמכם. עליכם לדעת שכל הדברים בסביבתכם נמצאים שם כתוצאה מהאישור שלי. אני מסדיר הכל. ראו בבירור ורצו את לבי בסביבה שנתתי לכם. אל תפחדו. האל הכול יכול וצבאותיו יהיה איתכם ללא ספק. הוא תומך בכם והוא המגן שלכם. כיום, יש לבני האדם יותר מדי תפיסות, וזה מאפשר לי רק לבטא את רצוני דרך אלה שהאחרים מזלזלים בהם. בני האדם היהירים והצדקנים, השחצנים ובעלי החשיבות העצמית, השאפתנים והמתנשאים יבוישו. כל עוד תגלו התחשבות כנה לעול שלי, אכין הכל למענכם. פשוט היו חסידיי!

פרק 27

האל האחד האמיתי שמנהל את כל הדברים בתבל – המשיח הכל יכול ! זו עדותה של רוח הקודש, והיא הוכחה שלא ניתן לערער עליה ! רוח הקודש עובדת כדי לשאת עדות בכל מקום, כך שלאף אחד לא יהיה צל של ספק. המלך המנצח, האל הכול יכול ! הוא נחל בניצחון על פני העולם, הוא נחל בניצחון על פני החטא, והוא השיג גאולה ! הוא מושיע אותנו, את קבוצת בני האדם הזו שהשטן השחית אותה, והוא משלים אותנו כדי שנעשה כרצונו. הוא מולך על כל פני האדמה, הוא לוקח את פני האדמה בחזרה, והוא רודף אחרי השטן אל תוך בור התהום. הוא שופט את העולם, ואף אחד לא יכול להימלט מידי. הוא מולך כמלך. כל פני האדמה יצהלו ! העולם מהלל את המלך המנצח – האל הכול יכול ! לנצח נצחים ! אתם ראויים לכבוד ולהלל. כל הסמכות והכבוד למלך התבל האדיר !

הזמן קצר. צעדו בעקבותיו של האל הכול יכול ותמשיכו קדימה. התקדמו בקפידה, התחשבו בעול שלו והשקיעו מאמצים בתוכנית הניהול שלו בהתאם אליו. אסור לכם לשמור על רכושכם, ולא נשאר זמן רב. העלו את רכושכם כקורבן מנחה ! אל תשמרו אותם ! העלו את רכושכם כקורבן מנחה ! אל תשמרו אותם !

פרק 28

אתם רואים שהזמן כה קצר ושעבודתה של רוח הקודש אצה רצה קדימה, מה שגורם לכם לזכות בברכות כה אדירות ולקבל את מלך התבל, האל הכול יכול, שהוא השמש הזורחת, מלך המלכות – אלה כל חסדי ורחמי. מה יכול לגרום לכם להתנתק מאהבתי ? חשבו בזהירות, אל תנסו להימלט, המתינו בשקט בפניי בכל רגע ואל תשוטטו תמיד בחוץ. לבכם חייב לדבוק ללבי, ובלי קשר למה שיפקוד אתכם, אל תעשו דברים בעיוורון או באופן שרירותי. אתם חייבים להתייחס לרצוני, לעשות את כל מה שאני רוצה ולהיות נחושים לנטוש את מה שאני לא רוצה. אסור לכם לפעול לפי הרגשות שלכם. במקום זאת, הנהיגו צדק כמוני. לא מקובל על הדעת להיות רגשנים אפילו כלפי אמכם ואביכם. אתם חייבים לנטוש את כל מה שלא תואם את האמת, ואתם חייבים להעלות את עצמכם כקורבן מנחה ולהשקיע מאמצים למעני בלב טהור שאוהב אותי. אל תניחו לאף אדם, עניין או חפץ לשלוט בכם. כל עוד דבר מה תואם את רצוני, הנהיגו אתו בהתאם לדבריי. אל תפחדו, מכיוון שידיי תומכות בכם, ואני אגן עליכם מכל הרשעים ללא ספק. עליכם להגן על לבכם, ולהיות בתוכי בכל עת, מכיוון שחייכם עוברים בנפרד מחיי. אם תעזבו אותי, אתם תקמלו מיד.

עליכם לדעת שאחרית הימים היא כעת. השטן, כאריה שואג, מהלך סביב בחיפוש אחר בני אדם לטרוף. מכות שונות פורצות כעת, ויש סוגים רבים ושונים של רוחות רעות. רק אני האל האמיתי ; רק אני מקום המפלט שלכם.

רק כעת אתם יכולים להתחבא במקום המסתור שלי, רק בתוכי, והאסונות לא יפקדו אתכם ואף פורענות לא תתקרב לאוהלכם. עליכם להתקרב אליי יותר ולשתף איתי במקום הסודי. אל תשתפו באופן שרירותי עם בני אדם אחרים. אתם חייבים לתפוס את משמעות דבריי – אני לא אומר שאתם לא רשאים לשתף, אלא רק שעדיין אין לכם יכולת הבחנה. במהלך הזמן הזה, העבודה נעשית בידי רוחות רעות שמשתוללות. הן משתפות איתכם דרך בני אדם מסוגים שונים. דבריהן נשמעים נעימים מאוד, אך יש רעל בפנים. הם קליעים המצופים בסוכר, ולפני שתבחינו בכך, הם יחדירו לתוככם רעל. עליכם לדעת שרוב בני האדם כיום אינם יציבים, כאילו הם שיכורים. כשיש לכם קשיים, וכשאתם משתפים עם אחרים, מה שהם מספרים לכם הוא רק כללים ודוקטרינה, וזה לא שווה ערך לשיתוף ישירות איתי. התייצבו בפניי ורוקנו את הדברים הישנים שבתוככם לחלוטין. פתחו את לבכם בפניי ולבי יתגלה לכם ללא ספק. לבכם חייב להיות שקדן בפניי. אל תהיו עצלנים. במקום זאת, עליכם להתקרב אליי לעתים קרובות. זו הדרך המהירה ביותר שבה חייכם יכולים לצמוח. אתם חייבים לחיות בתוכי, ואני אחיה בתוככם. אני גם אמשול כמלך בתוככם ואכוון אתכם בכל הדברים, ויהיה לכם חלק במלכות.

אל תמעיטו בערככם משום שאתם צעירים. עליכם להעלות את עצמכם כקורבן מנחה לכבודי. אני לא רואה מה טיבם של בני האדם על פי השטח או מה גילם. אני רואה רק אם הם אוהבים אותי בכנות, אם הם צועדים בדרכי ואם הם מנהיגים את האמת תוך ביטול של כל הדברים האחרים. אל תדאגו לגבי מה שיהיה מחר ולגבי מה שיהיה בעתיד. כל עוד תסתמכו עליי בחייכם מדי יום, אני אוביל אתכם ללא ספק. אל תשתהו על המחשבה "חיי בוסריים מדי, ואני לא מבין דבר", שהיא מחשבה שהשטן שלח לכם. פשוט השתמשו בלבכם כדי להתקרב אליי ללא-הרף ולצעוד בעקבותיי עד סוף המסלול. כשתשמעו את דברי התוכחה והאזהרה שלי ותתעוררו, אתם חייבים מיד לרוץ קדימה. אל תפסיקו להתקרב אליי. עמדו בקצב של העדר והמשיכו להביט קדימה. בפניי, אתם חייבים לאהוב את אלוהים בכל לבכם ובכל נפשכם. נסו יותר לפענח את דבריי בנתיב השירות. כשאתם מנהיגים את האמת, אסור שלבכם יהיה נרפה – צריכים להיות לכם לב חזק, הנחישות וחוט השדרה של הילד הזכר ולב קשוח. אם אתם רוצים לאהוב אותי, עליכם לרצות אותי עם כל הדברים שאני רוצה להשיג בכם. אם אתם רוצים להיות חסידיי, אתם חייבים לזנוח את כל מה שיש לכם ואת כל מה שאתם אוהבים, ולהישמע לי בצניעות בפניי. חייבת להיות לכם דעת פשוטה, ואסור לכם לערוך מחקר או להרהר בדברים באקראי. אתם חייבים תמיד לעמוד בקצב עבודתה של רוח הקודש.

כאן אני נותן לכם עצה: אתם חייבים לבדוק בכל מה שהחדרתי בכם בנאורות, ואתם חייבים להנהיג זאת!

פרק 29

האם אתם יודעים שהזמן דוחק? על כן, בטווח הקצר תסתמכו עליי ותשליכו מעליכם את כל הדברים שלא תואמים את טבעי: בורות, תגובה איטית, מחשבות מעורפלות, רכות לבב, היעדר נחישות, מגוחכות, רגשות מותשים, בלבול והיעדר הבחנה. יש להשליך את הדברים האלה בהקדם האפשרי. אני האל הכול יכול! כל עוד

תהיו מוכנים לשתף איתי פעולה, אני ארפה את כל החולי שלכם. אני האל שמביט עמוק אל תוך לבם של בני האדם, שמכיר את כל המחלות שלכם ושיוודע איפה נמצאים הפגמים שלכם. אלה הדברים שמונעים מכם להתקדם בחייכם, ויש להשליך אותם במהירה. אחרת, רצוני לא יוכל להתגשם בכם. כשאורי מאיר על דבר מה, אתם חייבים להסתמך עליי כדי להשליך את הדבר הזה מעליכם. עליכם להיות בהתאם אליי תמיד ולהיות קרובים אליי, ומעשיכם חייבים לגלות את דמותי. אתם תשתפו איתי יותר כשלא תהיו בטוחים מה אתם רוצים לעשות, ואני אכוון אתכם אל המעשים הנכונים כדי שתוכלו להתקדם. אם אתם לא בטוחים, אל תנקטו מעשים שרירותיים. פשוט המתינו לזמן שלי. שמרו על מזג יציב – אל תניחו לתשוקות שלכם לנוע בין שתי נקודות קיצון. חייב להיות לכם לב שתמיד ירא אותי. מה שאתם עושים בפניי או מאחורי גבי חייב להיות תמיד בהתאם לרצוני. אל תהיו סבלנים כלפי אף אחד בשמי, בין שמדובר בבן זוגכם או בבן משפחה. זה לא מתקבל על הדעת, גם אם הוא אדם טוב מאוד. אתם חייבים לפעול על סמך האמת. אם תאהבו אותי, אעניק לכם ברכות גדולות. אני לא אגלה סובלנות כלפי אף אחד שיתנגד. אהבו את אלה שאני אוהב ושנאו את אלה שאני שונא. אל תתייחסו לאף אדם, דבר או חפץ. הביטו באמצעות רוחכם וראו בבירור את בני האדם שמשמשים אותי. צרו קשר עם בני האדם הרוחניים. אל תהיו בורים. אתם חייבים להבחין בין דברים. חיטים תמיד יהיו חיטים ועשבים רעים לעולם לא יצמחו ויהפכו לחיטים. עליכם לזהות את הסוגים השונים של בני האדם. במיוחד, אתם חייבים להיזהר בדבריכם ולוודא שאתם צועדים בנתיב התואם ללבי. אתם חייבים להרהר בדברים האלה בקפידה. אתם חייבים להשליך מעליכם את המרדנות שלכם ולהפוך את עצמכם כשירים לשימוש שלי בהקדם האפשרי, כדי שלבי יהיה מרוצה.

פרק 30

התעוררו, אחים! התעוררו, אחיות! היום שלי לא סובל דיחוי. זמן הוא חיים, וניצול הזמן הוא הצלת חיים! הזמן לא רחוק! אם אתם נבחנים כדי להתקבל לאוניברסיטה ואתם נכשלים, אתם יכולים לנסות שוב ולשנן חומר לקראת המבחן. עם זאת, היום שלי לא יחוה עיכוב כזה. זכרו! זכרו! אני מפציר בכם במילים הטובות האלה. סוף העולם יתחולל לנגד עיניכם. אסונות אדירים מתקרבים במהירות. האם חייכם חשובים לכם, או שמא השינה, האכילה, השתייה או הלבוש חשובים לכם? הגיע הזמן שבו תשקלו את הדברים האלה. אל תפקפקו עוד, ואל תפחדו להיות ודאיים!

כמה עלוב! כמה אומלל! כמה עיוור! כמה אכזרית היא האנושות! למעשה, אוזניכם ערלות לדברי – האם אני מדבר אליכם לשווא? אתם עדיין כה רשלנים. מדוע? מה הסיבה לכך? מעולם לא חשבתם על זה בעבר? למען מי אני אומר את הדברים האלה? האמינו בי! אני המושיע שלכם! אני האל הכול יכול שלכם! עמדו על המשמר! עמדו על המשמר! לא ניתן להשיב זמן שאבד. זכרו זאת! אין שום מקום בעולם שאפשר לקנות בו תרופה שמשככת חרטה! אם כן, איך אומר זאת לכם? דברי לא ראוי להרהור הקפדני שלכם ולחשיבה החוזרת שלכם? אתם כה רשלנים בדבריי, ואתם כל כך חסרי אחריות עם חייכם. איך אוכל לסבול זאת? איך ייתכן?

מדוע נדרש לכם זמן כה רב לקיים חיי כנסייה הולמים? הסיבה לכך היא שחסרה לכם אמונה, שאתם לא מוכנים לשלם את המחיר, שאתם לא מוכנים להעלות את עצמכם כקורבן מנחה, ושאתם לא מוכנים להשקיע מאמצים לפני. התעוררו, בני! האמינו בי, בני! יקירי, מדוע אתם לא מסוגלים להתייחס למה שעל לבי?

פרק 31

אני אוהב את כל מי שרוצה אותי באמת ובתמים. אם תתמקדו ברחישת אהבה אליי, אין ספק שאברך אתכם עד מאוד. האם אתם מבינים את כוונותיי? בביתי, אין הבחנה בין מעמד גבוה ומעמד נמוך. כולם בני, ואני אביכם, אלוהיכם. אני עליון וייחודי. אני שולט בכל הדברים בתבל!

עליכם "לשרת אותי בצניעות ובאלמוניות" בביתי. זה ביטוי שצריך לשמש לכם כסיסמה. אל תהיו עלה על עץ, אלא השורש של העץ, והכו שורש לעומק החיים. בואו לחוויה אמיתית של חיים, חיו לפי דבריי, חפשו אותי יותר בכל עניין, התקרבו אליי ותקשרו איתי. אל תתייחסו לשם דבר חיצוני, ואל תניחו לאף אדם, אירוע או דבר לשלוט בכם, אלא רק תקשרו עם בני אדם רוחניים לגבי מי שאני. הבינו את הכוונות שלי, הניחו לחיי לזרום בתוכם, הנהיגו את דבריי והתאימו לדרישותיי.

השקיעו את כל כוחכם בעניינים שהפקדתי בידיכם. השקיעו את כל יכולתכם כדי לרצות את לבי. אני עוצמתכם, ואני שמחתכם... אני כל כולכם. פשוט עסקו בשאיפה אליי. אני מכיר את הרצונות האמיתיים של לבכם, ואני יודע שאתם משקיעים מאמצים בכנות למעני, אך עליכם לדעת כיצד להקדיש את עצמכם אליי בביתי וכיצד להיות חסידי עד הסוף.

הכנסייה היא לבי, ואני בוער בחרדה לגבי בניית הכנסייה שלי. עליכם להשקיע מאמצים למעני בכך שתעלו את עצמכם כקורבן מנחה ללא כל היסוס, ועליכם להתחשב בכוונותיי כדי שלבי יהיה מרוצה.

פרק 32

מהו אור? בעבר, התייחסתם לשינוי החל בעבודתה של רוח הקודש כאל אור. יש אור אמיתי בכל עת, שכולל את זכיייתכם במהותו של אלוהים על ידי התקרבות אליי ושיתוף איתי, וכן הפקת תובנות מדברי האל ותפיסת רצונו של אלוהים בדבריו – כלומר שבמהלך האכילה והשתייה, אתם מרגישים את דבריה של רוח האל ומקבלים את דברי האל בתוך עצמכם, תופסים את מהותו של אלוהים באמצעות חוויה וקבלה של ההארה שלו ותוך תקשורת איתו, וכן קבלת נאורות ותובנות חדשות בדברי האל בכל עת תוך הגייה והרהור. אם תתפסו את דבר האל ותרגישו אור חדש, תהיה לכם עוצמה בשירותו, הלא כן? אתם באמת דואגים בשירותו! הסיבה לכך היא שלא נגעתם

במציאות, ושאינן לכם חוויה או תובנה אמיתיות. אילו הייתה לכם תובנה אמיתית, הייתם יודעים איך לשרת, הלא כן? כשעניינים מסוימים פוקדים אתכם, עליכם לחוות אותם בשקדנות. אם תהיו מסוגלים לחיות לאור זיו פניו של אלוהים בסביבה קלה ונוחה, אתם תראו את פניו של אלוהים מדי יום. אם תראו את פניו של אלוהים ותתקשרו עם אלוהים, יהיה לכם אור, הלא כן? אתם לא נוכחים במציאות, ואתם תמיד מחפשים בחוץ. כתוצאה מכך, אתם לא מוצאים דבר, והתקדמות חייכם מתעכבת.

אל תתמקדו בחוץ. אם פשוט תתקרבו לאלוהים בתוכם, תתקשרו בעומק מספק ותגששו בעקבות רצונו של אלוהים, יהיה לכם נתיב בשירותכם, הלא כן? אתם צריכים לשים לב ולהישמע לאלוהים בשקדנות. אם רק תעשו הכל לפי דבריי ותעלו על הנתיבים שאני מצביע עליהם, יהיה לכם נתיב, הלא כן? אם תמצאו את הנתיב להיווכחות במציאות, יהיה לכם גם נתיב לשרת בו את אלוהים. זה פשוט! התייצבו בפני אלוהים לעתים קרובות יותר, הרהרו יותר בדברי האל, ואתם תזכו במה שחסר לכם. גם יהיו לכם תובנות חדשות, נאורות חדשה ואור חדש.

פרק 33

המלכות שלי דורשת את בני האדם הכנים, שאינם צבועים או רמאים. בני האדם הכנים והישרים לא פופולריים בעולם, הלא כן? אני ההיפך הגמור. מתקבל על הדעת שבני אדם כנים יבואו אליי. אני מתענג על בני אדם כאלה, ואני גם צריך בני אדם כאלה. זה בדיוק הצדק שלי. יש בני אדם בורים. הם לא יכולים להרגיש את עבודתה של רוח הקודש, והם לא יכולים לתפוס את רצוני. הם לא יכולים לראות בבירור את משפחתם ואת הסביבות המקיפות אותם, הם עושים דברים בעיוורון, והם מאבדים הרבה הזדמנויות לחסד. פעם אחר פעם, הם מתחרטים על מעשיהם, וכשהם נתקלים בעניין כלשהו, הם שוב לא יכולים לראות אותו בבירור. לפעמים, הם מסוגלים להסתמך על אלוהים כדי לחסוך ניצחון, אך כשהם נתקלים בעניין מאותו סוג לאחר מכן, המחלה הישנה שלהם מתפרצת שוב, והם לא יכולים לתפוס את רצוני. אולם אני לא מביט בדברים האלה, ואני לא זוכר את העבירות שלכם. במקום זאת, אני רוצה להושיע אתכם מהארץ המופקרת הזו ולאפשר לכם לחדש את חייכם. אני חונן אתכם פעם אחר פעם. עם זאת, השלב הנוכחי הוא המכריע ביותר. אסור לכם להיות מבולבלים עוד, ואסור לכם להתקדם כך יותר – לצעוד קדימה ולעצור. מתי תהיו מסוגלים להגיע ליעד? עליכם לעשות כל שביכולתכם כדי לרוץ לעבר קו הסיום מבלי לעצור. אל תתרשלו בזמן המכריע ביותר. התקדמו באומץ לב. משתה שופע כל טוב צפוי לכם. לבשו בזריזות את בגדי החתונה ואת גלימות הצדק שלכם והשתתפו בסעודת החתונה של המשיח. תיהנו מאושר משפחתי לנצח נצחים! לא תהיו מדוכאים עוד, ולא תהיו עצובים ותיאנחו כבעבר. בזמן הזה, הכל ייעלם כמו עשן, ורק לחייו של המשיח שקם לתחייה יהיה כוח בתוכם. יהיה זה מקדש מטהר ונקי מבפנים, וחיי הקימה לתחייה שתזכו בהם ישכנו בכם לנצח נצחים!

פרק 34

האל הכול יכול ניחן בעוצמה בלתי מוגבלת וביכולת להשיג הכל, והוא האל השלם והאמיתי! הוא לא רק נושא את שבעת הכוכבים, נושא את שבע הרוחות, מתאפיין בשבע עיניים, פותח את שבעת החותמות ופותח את המגילה, אלא שהוא גם מנהל את שבע המכות ואת שבע הקערות ופותח את שבעת הרעמים. לפני זמן רב, הוא השמיע את שבעת השופרות! כל הדברים שהוא ברא ויצר צריכים להלל אותו, להעניק לו כבוד ולרומם את כס מלכותו. הו, האל הכול יכול! אתה הכל, אתה השלמת הכל, ואיתך, הכל מושלם, הכל בהיר, הכל משוחרר, הכל חופשי, והכל חזק ועוצמתי! שום דבר לא נסתר או חבוי, ואיתך כל התעלומות מתגלות. יתר על כן, אתה שופט את המוני אויבך, אתה מגלה את מלכותך, אתה מגלה את האש הבוררת שלך, אתה מגלה את חרון אפך, ואתה מגלה את כבודך האינסופי, הנצחי וחסר התקדים! כל בני האדם צריכים להתעורר ולהריע ולשיר ללא עכבות, תוך שהם מהללים את האל הכול יכול, האמיתי באופן מוחלט, החי באופן גמור, השופע, רב הכבוד והאמיתי, שקיים מעולם ועד עולם. יש לרומם את כס מלכותו ללא-הרף, ויש לשבח את שמו הקדוש ולהעניק לו כבוד. זה רצוני הנצחי – כאלוהים – ואלה הברכות האינסופיות שהוא מגלה לנו ומרעיף עלינו! מי מבינו לא יורש זאת? כדי לרשת את הברכות של אלוהים, יש לרומם את שמו הקדוש של אלוהים ולעבוד אותו על ידי הקפת כס המלכות. האש הבוררת שלו תמיס את כל מי שיתייצב בפניו עם מניעים אחרים ובכוונות אחרות. היום הוא היום שבו אויביו יישפטו, גם הם יושמדו ביום הזה. יתרה מזאת, זהו היום שבו אני, האל הכול יכול, אתגלה, ואזכה בתהילה ובכבוד. הו, כל העמים! קומו מיד כדי להלל ולברך את האל הכול יכול שתמיד מעניק לנו חביבות וישועה, מרעיף עלינו ברכות, משלים את בניו ומשיג בהצלחה את מלכותו! זה המעשה המופלא של אלוהים! אלה הסדר הייעוד מראש הנצחי של אלוהים, שהוא עצמו בא להושיע אותנו, להשלים אותנו ולהביא אותנו לכבוד.

כל מי שלא קם ונושא עדות נמנה על האבות הקדמונים של העיזורים ועל מלכי הבורות, והוא יהפוך לבור לעולמים, לשוטה לעולמים ולמת ועיוור לעולמים. לפיכך, רוחנו צריכה להתעורר! כל בני האדם צריכים לקום! הריעו, הללו ורוממו עד אין קץ את מלך הכבוד, את אב הרחמים, את בן הגאולה, את שבע הרוחות השופעות ואת האל הכול יכול שמביא אש בוערת ומלכותית ומשפט צודק, שהוא מספק לבדו, שופע, כול יכול ושלם. כס מלכותו ירומם לעולם! כל בני האדם צריכים לראות שזו חוכמתו של אלוהים, שזו דרך הישועה המופלאה, ושזה ההישג של רצונו רב הכבוד. אם לא נקום ונישא עדות, ברגע שהרגע יחלוף, לא נוכל לשוב אחורה. השאלה אם אנחנו זוכים לברכות או לפורענות מוכרעת בשלב הנוכחי של מסענו לפי מעשינו, מחשבותינו והדברים שאנחנו מביאים לידי ביטוי בזמן הזה. אם כן, כיצד עלינו לנהוג? לשאת עדות על אלוהים ולרומם אותו לעד, לרומם את המשיח הכול יכול – האל הנצחי, הייחודי והאמיתי!

מעתה ואילך, עליכם להבין בבירור שכל מי שלא נושא עדות על אלוהים, שלא נושא עדות על האל הייחודי והאמיתי, ואשר יש להם ספקות לגביו – כל בני האדם האלה חולים, מתים ומתריסים נגד אלוהים. דברי האל כבר הוכחו בימי קדם: כל מי שלא נאסף איתי מתפזר, וכל מי שלא איתי פועל נגדי. זו אמת שלא ניתן לשנות – היא

חקוקה בסלע! מי שלא נושא עדות על אלוהים הוא משרת של השטן. את בני האדם האלה באים כדי להפריע לילדיו של אלוהים ולהונות אותם, וכן להפריע לניהול של אלוהים, צריך להוציא להורג! כל מי שיש לו כוונות טובות כלפיהם רוצה להישמד. עליכם לשמוע את נאומה של רוח האל ולהאמין לו, לצעוד בנתיב של רוח האל ולחיות את דבריה של רוח האל, ויתרה מזאת, עליכם לרומם את כס מלכותו של האל הכול יכול לעולמים!

האל הכול יכול הוא האל של שבע הרוחות! הוא גם האל של^[8] שבע העיניים ושבעת הכוכבים. הוא פותח את שבעת החותמות, והוא זה שפותח את המגילה! הוא תקע בשבעת השופרים, ושבע הקערות ושבע המכות נמצאות באחזתו – הוא ישחרר אותם כרצונו. הו, שבעת הרעמים שתמיד היו חתומים! הגיע הזמן לפתוח אותם! זה שיפתח את שבעת הרעמים כבר הופיע לנגד עיניכם!

האל הכול יכול! איתך הכל משוחרר וחופשי, אין שום קושי, והכל זורם באופן חלק! שום דבר לא מעז לחסום את דרכך או לעכב אותך. הכל נשמע לך. כל מה שלא שומע לך מת!

הכל הכול יכול, האל בעל שבע העיניים! הכל ברור לגמרי, הכל בהיר וגלוי, והכל חשוף במערומו. עם האל הכול יכול, הכל ברור כשמש, ולא רק שאלוהים עצמו הוא כך, אלא שגם בניו כך. לא ניתן להסתיר ממנו ומבניו אף אדם, אף חפץ ואף עניין!

שבעת הכוכבים של האל הכול יכול בהירים! הוא הפך את הכנסייה למושלמת, הוא ממנה את שליחי הכנסייה שלו, וכל הכנסייה נמצאת בניהולו. הוא פותח את כל שבעת החותמות, והוא עצמו משלים את תוכנית הניהול שלו ואת רצונו. המגילה היא השפה הרוחנית והמסתורית של ניהולו, והוא פתח אותה וגילה אותה!

כל בני האדם צריכים לשמוע את שבעת השופרים המדהדים. איתו, הכל נהיה ידוע, ודבר לעולם לא נסתר או מצער שוב. הכל מתגלה והכל מלא ניצחון!

שבעת השופרות של האל הכול יכול פתוחים, מלאי כבוד ומלאי ניצחון! אלה גם השופרות ששופטים את אויביו! במהלך ניצחונו, הקרן שלו מרוממת! הוא מושל בכל התבל!

הוא הכין את שבע קערות המכות, והן משתלחות במלוא עוז על אויביו ללא גבולות, והם ייבלעו בלהבות האש הבוררת שלו. האל הכול יכול מפגין את עוצמת סמכותו וכל אויביו גוועים. שבעת הרעמים האחרונים כבר לא חתומים בפני האל הכול יכול – הם כולם פתוחים! הם כולם פתוחים! הוא ממית את אויביו באמצעות שבעת הרעמים, מה שמייצב את פני האדמה, גורם לעולם לשרת אותו ומונע מהתבל להפוך שוב לשממה!

האל הכול יכול הצודק! אנחנו מהללים אותך לנצח! מגיעים לך שבח עד אין קץ, והערכה והלל עד אין קץ! שבעת הרעמים שלך אינם רק למען המשפט שלך, אלא שיותר מכך, הם למען הכבוד והסמכות שלך, והם מאפשרים להשלים את הכל!

כל העמים חוגגים לפני כס המלכות ומשבחים ומרוממים בצהלה את האל המשיח הכול יכול! קולותיהם מדהדים כמו רעם! כל הדברים כולם קיימים בזכותו, והם גם מתרוממים בזכותו. מי מעז שלא לייחס לו באופן בלעדי כל כבוד, סמכות, חוכמה, קדושה, ניצחון והתגלות? זה ההישג של רצונו, וזו ההשלמה הסופית של בניית ניהולו!

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "האל של".

פרק 35

שבעה רעמים בוקעים מכס המלכות, מרעידים את התבל, הופכים את השמיים והארץ ומדהדים במרחבי הרקיע ! הצליל כה חודר עד שבני האדם לא יכולים להימלט מפניו או להסתתר ממנו. הבזקי אור ורעמים פורצים ומשנים את השמיים והארץ בן-רגע, ובני האדם נמצאים על סף מוות. לאחר מכן, סופת גשמים אלימה סוחפת את כל היקום כמהירות הבזק, והטיפות נופלות מהרקיע ! בפינות הרחוקות ביותר של הארץ, הגשם שוטף כמו מטר שזורם אל תוך כל סדק וחרך. אף כתם לא נשאר, וכשהכל נשטף מכף רגל ועד ראש, שום דבר לא נסתר מהגשם, ואף אחד לא יכול לתפוס ממנו מחסה. רעמים, כמו הזוהר הצונן של הבזקי הברק, גורמים לבני האדם לרעוד מרוב פחד ! חרב הפיפיות החדה מכה את בני המרדות, ואסון פוקד את האויבים ללא מקום מפלט לברוח אליו. ראשיהם מסתחררים באלימות של הסופה, והם צונחים בעילפון. הם מומתים מיד במים הזורמים ונשטפים הרחק. הם פשוט מתים ללא כל דרך להציל את חייהם. שבעת הרעמים בוקעים ממני, והם מבטאים את כוונתי, שהיא להכות אפיים ארצה את בכורי מצרים, להעניק את הרשעים ולנקות את הכנסיות שלי, כדי שכולם ידבקו זה בזה ויחשבו וינהגו באותו אופן, כדי שהם יהיו בדעה אחת איתי, וכדי שכל הכנסיות בתבל יוכלו להיבנות ככנסייה אחת. זה התכלית שלי.

כשהרעם נשמע, נחשולים של יללות פרצים. יש כאלה שמתעוררים מתרדמתם ונבהלים עד מאוד. הם מחפשים בעומק נפשם וממהרים ושבים אל כס המלכות. הם מפסיקים לבצע תכסיסים, לרמות ולפשוט, ולא מאוחר מדי עבור בני אדם כאלה להתעורר. אני מביט מכס המלכות שלי. אני מביט אל עומק לבם של בני האדם. אני מושיע את אלה שרוצים אותי בכנות ובלהיטות, ואני מרחם עליהם. אני אושיע לעד את מי שאוהב אותי בלבבו מעל הכל, את מי שמבין את רצוני ואת מי שצועד בעקבותיי עד סוף הדרך. ידי תחזיק אותם בבטחה כדי שהם לא יראו את המחזה הזה, וכדי שלא יאונה להם כל רע. יש כאלה שכאשר הם רואים את הבזק הברק הזה, לבם מתמלא באומללות שהם מתקשים לבטא. החרטות שלהם באו מאוחר מדי. אם הם ממשיכים להתנהג כך, כבר מאוחר מדי עבורם. הו, הכל, הכל ! הכל ייעשה. זה אחד מאמצעי הישועה שלי. אני מושיע את מי שאוהב אותי ומכה אפיים ארצה את הרשעים. לכן המלכות שלי תהיה איתנה ויציבה על פני האדמה, וכל בני האדם מכל אומה ברחבי התבל כולה ידעו שאני מלכותיות, שאני אש בוערת, שאני האל שמחפש בלב לבו של כל אדם. מרגע זה ואילך, השיפוט של כס המלכות הלבן והגדול יתגלה להמונים, ויוכרז לכל בני האדם שהמשפט החל ! אין ספק שכל מי שדבריו אינם כנים, כל מי שיש לו ספק ושהוא לא מעז להיות ודאי, כל מי שמעביר את הזמן בבטלה, כל מי שמבין את רצונותיי אך לא מוכן להנהיג אותם – כל אלה חייבים לעבור משפט. אתם חייבים לבחון בקפידה את הכוונות והמניעים שלכם עצמכם, לתפוס את מקומכם הראוי, להנהיג ביסודיות את מה שאני אומר, לייחס חשיבות לחוויות חייכם, לא לנהוג בהתנהגות כלפי חוץ, אלא להפוך את חייכם לבוגרים, בשלים, יציבים ומנוסים, ורק אז תהיו כללבי.

דחו את משרתי השטן ואת הרוחות הרעות שמפריעים לכל מה שאני בונה והורסים אותו בכל הזדמנות כדי לנצל

את הדברים לטובתם. יש להגביל ולרסן אותם בחומרה, ואפשר להתמודד איתם רק באמצעות חרבות חדות. את הרעים ביותר יש לערוך מיד מהשורש כדי שהם לא יוכלו לסכן את העתיד. הכנסייה תהפוך למושלמת, לא תהיה שום מוגבלות, והיא תהיה בריאה ומלאה בחיים ובמרץ. לאחר הברק המהבהב, נשמעים רעמים. אסור לכם להזניח את הדברים, ואסור לכם לוותר. במקום זאת, אתם חייבים לעשות כל מה שביכולתכם כדי להדביק את הפער, ואין ספק שתהיו מסוגלים לראות מה ידי עושה, במה אני זוכה, ממה אני נפטר, מה אני הופך למושלם, מה אני עומק מהשורש, ומה אני מכה אפיים ארצה. כל זה יתגלה לנגד עיניכם, כדי שתוכלו לראות בבירור את כול יכולתי.

מכס המלכות ועד סוף התבל כולה, שבעת הרעמים מהדהדים. קבוצה גדולה של בני אדם תזכה בישועה ותישמע לי לפני כס המלכות. לאחר בואו של אור החיים, בני האדם מחפשים דרכים לשרוד, והם לא מסוגלים שלא לבוא אליי, לכרוע ברך ולעבוד אותי, כשפיהם קורא בשמו של האל הכול יכול ומבטא את הפצרותיהם. אולם עבור מי שמתנגד אליי ומקשה אל לבו, הרעם מהדהד באוזניו, ואין ספק שהוא חייב לגווע. זו פשוט התוצאה הסופית של בני אדם כאלה. בניי האהובים שינחלו ניצחון יישארו בציון, וכל בני האדם יראו במה הם יזכו, וכבוד עצום יופיע בפניכם. זו באמת ברכה נהדרת במיוחד שקשה לבטא במילים את מתיקותה.

כששבעת הרעמים נשמעים, ישנה הישועה של בני האדם שאוהבים אותי, שרוצים אותי בלב שלם. כל מי ששייך לי ושהועדתי ובחרתי מסוגל להתקבץ תחת שמי. כל בני האדם האלה יכולים לשמוע את קולי, שהוא קריאתו של אלוהים. מי ייתן ובני האדם בקצות העולם יראו שאני צודק ונאמן, שאני אהבה, שאני חמלה, שאני מלכות, שאני אש בוערת, ושבסופו של דבר, אני משפט חסר רחמים.

מי ייתן וכל העולם יראה שאני האל האמיתי והשלם עצמו. כל בני האדם משוכנעים לחלוטין, ואיש לא מעז להתנגד לי שוב, למתוח עליי ביקורת או להכפיש אותי שוב. אחרת, הם כולם יחוו קללה ואסון יפקוד אותם. הם רק יבכו יחרקו שיניים, והם יגרמו להשמדתם שלהם.

מי ייתן וכל העמים ידעו, ומי ייתן ויהיה ידוע בכל קצות התבל, כדי שכל אדם ידע זאת. האל הכול יכול הוא האל האמיתי האחד. כולם יכרעו על ברך בזה אחר זה ויעבדו אותו, ואפילו הילדים שרק למדו לדבר יקראו "האל הכול יכול"! בעלי הסמכות שהכוח בידיהם יראו במו עיניהם את האל האמיתי מופיע בפניהם, והם גם ישתחוו בפניו ויעבדו אותו, ויתחננו לרחמים ולמחילה, אך יהיה כבר מאוחר מדי, מפני שהגיע זמן מותם. כך חייב להיעשות למענם: דינם חייב להיגזר להישלח אל התהום הבראשיתית. אני אשים קץ לעידן כולו, ואחזק את מלכותי עוד יותר. כל האומות וכל העמים יישמעו לי לנצח נצחים!

פרק 36

האל האמיתי הכול יכול, המלך על כס המלכות, מושל בכל התבל, הוא פונה אל כל האומות וכל העמים, וכל הדברים מתחת לשמיים מאירים בכבודו של אלוהים. כל יצור חי בכל קצות התבל יראה זאת. לאור זיו פניו של אלוהים, ההרים, הנהרות, האגמים, הארצות, האוקיינוסים וכל היצורים החיים פתחו את וילונותיהם וקמו לתחייה,

כמו ביקיצה מחלום, כמו ניצנים שפורצים מתוך האדמה !

הו ! האל האחד האמיתי מופיע בפני העולם. מי מעז להתנגד אליו ? כולם רועדים בפחד. כולם משוכנעים לחלוטין ומתחננים למחילה שוב ושוב, כולם כורעים ברך לפניו, וכל פה עובד אותו ! היבשות והאוקיינוסים, ההרים, הנהרות וכל הדברים מהללים אותו עד אין קץ ! משבי רוח חמימים של אביב מלווים בגשם אביבי נעים. הזרמים בנחלים, כמו בני האדם, מערבבים בין צער ואושר, דמעות של חבות ורגשות אשם. הנהרות, האגמים, הגלים הנשברים על החוף והנחשולים – כולם שרים ומשבחים את שמו הקדוש של האל האמיתי ! השבחים נשמעים בבהירות כה רבה ! כל הדברים הישנים שהשטן השחית בעבר – כל אחד ואחד מהם יתחדש, ישתנה וייכנס לנסיבות חדשות לגמרי...

זו תקיעת השופר הקדוש ! הטו אוזן. הצליל המתוק הזה הוא כס המלכות המשמיע קול ומכריז בפני כל אומה וכל עם שהגיע הזמן, שהתוצאה הסופית הגיעה. תוכנית הניהול שלי הסתיימה. מלכותי מופיעה בגלוי על פני האדמה. המלכויות על פני האדמה הפכו למלכות – האלוהים – שלי. שבעת השופרות שלי נשמעים מכס המלכות, ואילו נפלאות יתחוללו ! בני האדם בקצות העולם ימהרו להתקהל יחדיו מכל עבר ובכוח של מפולת ובעוצמה של ברכים – חלקם ישוטו בימים, חלקם יטוסו במטוסים, חלקם יבואו ברכבים בכל צורה ובכל גודל, וחלקם יבואו על סוסים. הביטו בקפידה. האזינו בקפידה. רוכבי הסוסים הססגוניים האלה, אדישים למוות – רוחם משולהבת, אדירה ונפלאה, כאילו הם מסתערים לקרב. בתוך ההמולה של צהלות סוסים וצעקות של בני אדם בדבר האל האמיתי, כמה גברים, נשים וילדים יידרסו תחת פרסות סוסים בן-רגע ? חלקם ימותו, חלקם ינשמו את נשמותיהם האחרונות, חלקם ייפצעו אנושות, ואיש לא יוכל לטפל בהם. הם יצעקו בהיסטריה, וייללו בכאב. בני מרדות ! האין אלה התוצאות הסופיות שלכם ?

אני נהנה לראות את אנשיי, ששומעים את קולי ונאספים מכל אומה וארץ. כל בני האדם מדברים ללא-הרף על האל האמיתי, אומרים דברי שבח וצוהלים עד אין קץ ! הם נושאים עדות על העולם ונושאים עדות על האל האמיתי עם קול שנשמע כמו מים מרעימים. כל בני האדם יתקהלו אל תוך מלכותי.

שבעת השופרות שלי נשמעים ומעירים את בני האדם שישנים ! קומו מהר ! עדיין לא מאוחר מדי. הביטו בחייכם ! פקחו את עיניכם וראו מה הזמן הנוכחי. מה אתם מחפשים ? על מה יש לחשוב ? ובמה יש לדבוק ? האם ייתכן שלא שקלתם את הבדלי הערך בין זכייה בחיי ובין כל הדברים שאתם אוהבים ודבקים בהם ? הפסיקו להתעקש ולהתבטל. אל תחמיצו את ההזדמנות הזו. הזמן הזה לא ישוב ! קומו על רגליכם, הנהיגו את הפעלת רוחכם, השתמשו בכלים שונים כדי לזהות כל מזימה ותכסיס של השטן ולסכל אותם, וכן הביסו את השטן, כדי שתוכלו להעמיק את חוויית חייכם, להביא לידי ביטוי את הטבע שלי, להפוך את חייכם לבשלים וממולחים, ותמיד לצעוד בעקבותיי. אל תאמרו נואש, אל תיחלשו, ותמיד המשיכו קדימה, צעד אחר צעד, עד סוף הדרך !

כששבעת השופרות יישמעו שוב, תהיה זו קריאה למשפט – המשפט של הבנים המרדנים, המשפט של כל האומות וכל העמים – וכל אומה תיכנע בפני אלוהים. ארשת פניו רבת הכבוד של אלוהים תתגלה לבטח לכל האומות וכל העמים. כולם ישתכנעו כליל, ויקראו לאל האמיתי עד אין קץ. האל הכול יכול יהיה יותר רב כבוד, בניי יחלקו בכבוד ויחלקו איתי במלוכה. יחדיו נשפוט את כל האומות ואת כל העמים, נעניש רשעים, ונושיע בני אדם ששייכים לי ונגלה להם רחמים, מה שיביא חוזקה וציבות למלכות. באמצעות קולם של שבעת השופרות,

בני אדם רבים יזכו בישועה, יבואו להתייצב בפניי, יכרעו ברך ויעבדו אותי, ולא יחדלו מלשבח אותי ! כששבעת השופרות יישמעו שוב, הדבר יסמן את סופו של העידן – התקיעה בשופרות המסמנת את הניצחון על פני השטן, ההצעדה בתחילתם של החיים הפתוחים של המלכות על פני האדמה ! הקול הזה כה נשגב ; הקול הזה מהדהד סביב כס המלכות. תקיעת השופרות הזו מרעידה את השמיים והארץ, היא הסימן לניצחונה של תוכנית הניהול שלי ולמשפט השטן – היא גוזרת את דינו של העולם הישן למיתה גמורה ושולחת אותו לבור התהום ! תקיעת השופרות הזו מציינת ששער החסד עומד להיסגר, ושחיי המלכות יתחילו על פני האדמה, מה שמוצדק לחלוטין. אלוהים מושיע את מי שאוהב אותו. לאחר שבני האדם על פני האדמה ישובו למלכותו של אלוהים, הם יחוו רעב ומגיפות, ושבע הקערות של אלוהים – שבע המכות שלו – יפקדו אותם בזו אחר זו. השמיים והארץ יחלפו, אך דברי לא יחלוף !

פרק 37

אתם באמת לא מאמינים בנוכחותי, ואתם לעתים קרובות מסתמכים על עצמכם במעשיכם. "אתם לא יכולים לעשות דבר בלעדיי !" אך דבריי תמיד נכנסים מאוזן אחת ויוצאות מהשנייה בקרב בני אדם מושחתים כמותכם. החיים כיום הם חיים של מילים. ללא מילים, אין חיים, אין חוויה, וקל וחומר שאין אמונה. האמונה נמצאת במילים. רק דרך ההתמסרות לדברי האל תוכלו לקבל את הכל. אל תפחדו שלא תתבגרו. החיים מתפתחים על ידי צמיחה ולא דרך דאגה.

אתם תמיד עלולים ללקות בחרדה, ואתם לא מקשיבים להנחיות שלי. אתם תמיד רוצים להתקדם בקצב מהיר משלי. מדוע ? אלה השאיפות הפראיות של בני האדם. עליכם להבחין בבירור בין מה שמגיע מאלוהים ומה שמגיע מכם. התלהבות לעולם לא תזכה בשבחים בפני. אני רוצה שתוכלו להיות חסידים אדוקים שלי מהראשית ועד התכלית, אך אתם מאמינים שהתנהגות כזו היא מסירות לאלוהים. עיוורים ! מדוע אתם לא מתייצבים בפני יותר ומחפשים ? מדוע אתם פשוט מתנהלים בעיוורון ? עליכם להבין ! מי שפועל כעת הוא בהחלט לא בן אדם, אלא מושל הכל, האל האחד והיחיד – האל הכל-יכול ! אסור לכם להזניח דבר, אלא תמיד להיאחז בכל מה שיש לכם, משום שיומי קרוב. האם אתם לא מתעוררים בשעה הזו ? האם אתם עדיין לא מבינים ? אתם עדיין מתחברים אל העולם ולא יכולים להתנתק ממנו. מדוע ? האם אתם אוהבים אותי באמת ? האם אתם מסוגלים לחשוף את לבכם בפניי ? האם אתם יכולים להקריב לי את כל הווייתכם ?

חשבו יותר על דבריי ותמיד תבינו אותם בבירור. אל תהיו נבוכים ומבולבלים או חצויים. העבירו זמן רב יותר בפניי, קבלו יותר את דבריי הטהורים, והבינו נכון את כוונותיי. מה עוד אני יכול לומר לכם ? לבם של בני האדם קשה, ומחשבותיהם של בני האדם רציניות מדי. הם תמיד חושבים שמספיק רק לשרוד מיום ליום, והם תמיד הופכים את חייהם לבדיחה. ילדים טיפשים ! כבר מאוחר. זה לא הזמן למשחקים בלבד. עליכם לפקוח את עיניכם ולראות מה השעה. השמש עומדת לחצות את האופק ולהאיר את פני האדמה. פקחו את העיניים והביטו בהתמדה.

אל תהיו פזיזים.

אתם מתייחסים לעניין חשוב כזה כלאחר יד ונוהגים בו בהתאם! אני חרד בלבי, אך רק מתי מעט מתחשבים בלבי ומסוגלים לשמוע את דברי התוכחה הטובים שלי ולהקשיב לעצתי! המשימה מפרכת, אך רק מעטים מכם יכולים לשאת חלק מהעומס איתי. הגישה עדיין כזו. על אף שהתקדמתם במידת מה בהשוואה לעבר, אתם לא צריכים להישאר במצב הזה! צעדיי מתקדמים במהירות, אך אתם עדיין זזים בקצב כזה. איך תוכלו לעמוד בקצב של האור של היום, ולעמוד בקצב צעדיי? אל תהססו שוב. הדגשתי בפניכם שוב ושוב – יומי לא יתעכב עוד! אחרי הכל, האור של היום הוא של היום. אי-אפשר להשוות אותו לאור של אתמול, ואי-אפשר להשוות אותו לאור של מחר. יש גילויים חדשים. האור החדש מתחזק בכל יום ומבהיר בכל יום. התנערו מתמיהתכם, הפסיקו להיות טיפשים, הפסיקו להיות שמרנים, הפסיקו לעכב הזמן שלי, או לבזבז את הזמן שלי לשווא. הביטו! הביטו! התפללו אליי יותר, העבירו זמן רב יותר בפניי, ולבטח תשיגו הכל! האמינו שכך לבטח תשיגו הכל!

פרק 38

העניין אינו שאמונתכם היא טובה או טהורה – העניין הוא שעבודתי היא פלאית! הכול נובע מרחמי! אסור שבטבעכם יהיה ולו מעט מן השחיתות שבאנוכיות או יהירות, אחרת עבודתי בכם לא תתקדם. עליכם להבין בבירור שאנשים נופלים או עומדים איתן לא בזכות עצמם אלא בזכותי. היום, אם אינכם מבינים בבהירות את השלב הזה, לא תעמדו בדרישות הביאה אל המלכות! עליכם להבין שמה שנעשה^[8] היום הוא עבודתו הפלאית של אלוהים; אין לה כל קשר לבני האדם. מה שווים מעשיהם של בני האדם? כשהם אינם נוהגים באנוכיות, ביהירות ובגאוונות הם מפריעים לניהול האלוהי והורסים את תוכניותיו של אלוהים. הו, אנשים מושחתים! עליכם להתחיל לסמוך עליי היום. אלמלא תסמכו עליי, אומר לכם היום שלעולם לא תשיגו דבר! הכול יהיה לשווא, ויוזמותיכם תהיינה לשווא!

אל תשתהו ואל תהססו: היום, כל אחד מאלה שאוהבים אותי יזכה בכך שעבודתי הפלאית תתבצע בו. אין לי כל צורך באלה שאינם משפילים את עצמם, והיום אני משתמש רק באלה שהנמיכו עצמם כדבעי. אהיה פתוח לגמרי איתכם, אתם שאוהבים אותי באמת בלב שלם, אתם שאחרים מזלזלים בהם, אתם שמסוגלים להיפתח כלפיי באופן מלא. אני אאפשר לכם להבין את כוונותיי, ובכל עת אתם תימצאו בנוכחותי ותקבלו את ברכותיי. היום, אני לעולם לא אתייחס אליכם בצורה לא הוגנת, אתם שמשקיעים את עצמכם למעני, שמגישים את עצמכם עבורי ושנושאים בעול למעני – בכך מתגלה הצדק שלי. אל תתלוננו עליי – די לכם בחסדי. אתם מוזמנים לבוא ולקחת

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "מה שנעשה".

אותו כדי שתוכלו לטעום מתיקות שאין שני לה. לא רק שתיווצר בכך אהבה כלפיי בקרבכם, אלא היא גם תעמיק. עבודתי נעשית צעד אחר צעד, והיא בשום אופן אינה רשלנית או מעורפלת. כדי ללכת בעקבותיי, עליכם לעשות כך: ראו את התנהגותי ולמדו ממני. בצורה זו, אם תלכו בעקבותיי, תובאו אל הביטוי של המלכות. הריעו בקול אחד! בניי! עבודתו של אלוהים תוגשם עליכם, קבוצת האנשים. האם אינכם מרגישים שאתם מבורכים? באמת קשה להבין את זה! הבאתי אתכם לכאן היום כדי שתוכלו לראות את עבודתי הפלאית!

פרק 39

פקחו את עיניכם והביטו ואז תוכלו לראות את עוצמתי הגדולה בכל מקום! תוכלו להיות בטוחים באשר אליי בכל מקום. היקום ומלואו מפיצים את עוצמתי הגדולה. הדברים שאמרתי בנוגע להתחממות מזג האוויר, לשינויי האקלים, לאנומליות של בני האדם, לאי-הסדר השורר בדינמיקות החברתיות ולרמאות שבליבם של בני האדם התגשמו כולם. השמש מלבינה והירח מאדים; הכול שרוי באי-סדר. עדיין אינכם רואים זאת? כאן מתגלה עוצמתו הגדולה של אלוהים. אין ספק שהוא אל האמת האחד – הכול יכול – שאנשים חיפשו במשך שנים רבות! מי מסוגל לדבר תחילה ולגרום בכך לדברים להתרחש? רק האל הכול יכול שלנו. האמת מופיעה מייד ברגע שהוא מדבר. כיצד ייתכן שלא תאמרו שהוא אל האמת?

אני יודע בליבי פנימה שכולכם נכונים לשתף פעולה עמי, ואני מאמין שלכל נבחריי, אחיי ואחיותיי האהובים, יש שאיפה כזאת, אלא שאתם פשוט לא מסוגלים להיווכח או ליישם בפועל ולא יכולים לשמור על קור רוח ולהיות רגועים כשאתם נתקלים בהתרחשותן של ממשויות. לעולם אינכם מקדישים תשומת לב לכוונותיו של אלוהים, ואתם מציבים את האינטרסים האישיים שלכם בראש וצועדים ראשונים קדימה. תרשו לי לומר לכם – כך לעולם לא תשביעו את רצוני ולא תפעלו לפי כוונותיי! ילדים! פשוט תנו לי את ליבכם באופן מלא. שיהיה לכם ברור! אני רוצה בכספיכם או בחפציכם, ואני רוצה שתתייצבו לפניי כדי לשרתני בקנאות, במרמה או מתוך צרות אופקים. היו שקטים ובעלי לב טהור, המתנינו וחתרו אל האמת כאשר מתעוררות בעיות, ואני אתן לכם תשובה. אל תחיו בספק! מדוע לעולם אינכם מאמינים שדבריי הם אמת? מדוע אינכם מסוגלים להאמין בדבריי? עקשנים במידה מסוימת ועדיין לא השתניתם עד היום – אתם בורים מדי, וכלל אינכם נאורים! כמה מתוך אמיתות המפתח אתם זוכרים? האם באמת חוויתם אותן? אתם מתבלבלים ופועלים בפזיזות ומתוך חיפזון כשאתם נתקלים בבעיות! כיום, העיקר הוא שתיכנסו לרוח ותדברו איתי יותר, כאילו שליבכם חושב מפעם לפעם על בעיה. אתם מבינים? זו נקודת מפתח! יישום מושהה הוא באמת בעיה. הזדרזו, אל תשתהו! אנשים ששומעים את דבריי ואינם משתהים, אלא מיישמים אותם מייד, יזכו לברכות גדולות! אעניק לכם כפליים! אל תדאגו! עשו כדבריי, ואל תשתהו אפילו שנייה! לעתים קרובות תפסותיכם האנושיות הן כאלה, ואתם נוטים לדחות דברים; תמיד דוחים למחר את אשר יש לעשות היום. עצלנים וכל כך מגושמים. אי אפשר לתאר את זה במילים! אני לא מגזים אלא מציין עובדות. אם אינכם מאמינים לכך, בחנו את עצמכם בקפידה, בדקו את מצבכם ותגלו שאכן כך הוא!

פרק 40

מדוע אתם איטיים כל כך? מדוע אתם אדישים כל כך? כמה תזכורות לא העירו אותך. זה מצער עבורי. באמת כואב לי הלב לראות את בניי כך. איך ייתכן שלבי יעמוד בזה? אה! אני מוכרח ללמד אתכם במו ידי. הקצב שלי ממשיך להאיץ. בניי! קומו במהירות ושתפו איתי פעולה. מי משקיע מאמצים כנים כעת למעני? מי מסוגל להקדיש את עצמו באופן מלא ללא כל תלונה? אתם תמיד כה אדישים ורפי שכל! כמה מכם מסוגלים להתחשב ברגשותיי, ומי יכול באמת לתפוס את רוח דבריי? כל מה שאני יכול לעשות הוא להמתין במתח ולקוות. מכיוון שכל המעשים שלכם לא יכולים לרצות את לבי, מה אוכל לומר? בניי! כל דבר שהאב עושה כיום הוא למען בניי. מדוע הבנים שלי לעולם לא מצליחים להבין את לבי, ומדוע בניי תמיד גורמים לי, לאביכם, לדאוג? מתי בניי יגדלו, לא יגרמו לי לדאוג, ויאפשרו לי לבטוח בבניי? מתי בניי יהיו מסוגלים לחיות באופן עצמאי, לעמוד על רגליהם ולהקל את העול שנושא האב? אני רק מזיל דמעות בשקט על בניי, ואני משקיע הכל לשם השלמת תוכנית הניהול של אלוהים וכדי להושיע את בניי יקיריי. אין לי ברירה אחרת.

ההבטחות שלי התגשמו וקרמו עור וגידים לנגד עיניכם. מדוע אתם לא מתחשבים בלבי? מדוע? מדוע? עד כה, האם ספרתם: כמה דברים עשיתם שריצו את לבי, או כמה דברים עשיתם שהזינו והאכילו את הכנסייה? הרהרו בכך בקפידה ואל תתרשלו. אל תרפו משום מצב אמיתי. אתם לא יכולים סתם להתמקד במראה חיצוני ולהתעלם מהמהות. בכל עת, אתם חייבים לבדוק אם כל מילה שלכם, כל מעשה שלכם וכל צעד שלכם עברו שיפוט לפני כס המשיח, ואתם חייבים לבדוק אם השתניתם והפכתם לצלם של אדם חדש – לא כחיקוי, אלא כדבר שבוקע מעומקם בביטוי של חיים. אל תעכבו את חייכם כדי להימנע מאובדן. מהרו וטפלו במצב הזה, רצו את לבי וזכרו את עקרונות ההתנהלות: עשו דברים בצדק וביושר ורצו את לבי. אל תהיו פזיזים. האם תזכרו זאת?

פרק 41

בנוגע לבעיות שעולות בכנסייה, אל תתמלאו בכל כך הרבה חששות. כשהכנסייה בנויה, לא ניתן להימנע מטעויות, אבל אל תיבהלו כשאתם מתמודדים עם הבעיות. היו רגועים ושמרו על קור רוח. לא אמרתי לכם לנהוג כך? התפללו אליי לעתים קרובות, ואני אראה לכם בבירור את כוונותיי. הכנסייה היא לבי, וזו המטרה הסופית שלי. איך ייתכן שלא אוהב אותה? אל תפחדו. כשדברים כאלה קורים בכנסייה, אני מתיר הכל. עמדו והיו הקול שלי. האמינו שכס המלכות שלי מתיר את הדברים, ושכולם מכילים את הכוונות שלי. אם תמשיכו עם השיתוף הזדוני שלכם, יהיו בעיות. האם חשבתם על ההשלכות של כך? זה מסוג הדברים שהשטן ינצל לטובתו. התייצבו לפניי לעתים קרובות. אומר זאת בפשטות: אם אתם עומדים לעשות משהו מבלי להתייצב לפניי, אל תחשבו שתוכלו

להשלים אותו. אתם הם אלה שהעמידו אותי בעמדה הזו.

אל תתייאשו ואל תהיו חלשים. אני אתגלה בפניכם. הדרך למלכות לא חלקה עד כדי כך. שום דבר לא עד כדי כך פשוט! אתם רוצים שהברכות יבואו בקלות, נכון? כיום כולם יצטרכו להתמודד עם ניסיונות מרים, אחרת הלב האוהב שיש לכם כלפיי לא יתחזק, ולא תהיה לכם אהבה אמיתית כלפיי. אפילו אם אלה רק נסיבות פשוטות, כולם חייבים לעבור אותן. ההבדלים נמצאים רק בדרכים השונות במידת מה. הנסיבות נמנות על מהברכות שלי. כמה מכם כורעים בך בפני לעתים קרובות כדי לבקש ממני את ברכתי? ילדים מטופשים! אתם תמיד מרגישים שכמה מילים שקיבלתם במזל נחשבות כברכה שלי, אך אתם לא מרגישים שמרירות היא אחת מהברכות שלי. בני האדם שחולקים את המרירות שלי יחלקו ללא ספק גם את המתקנות שלי. זו ההבטחה שלי והברכה שלי עבורכם. אל תהססו לאכול ולשתות וליהנות. כשהחושך יחלוף, יהיה כאן אור. החושך כבד יותר מכל לפני עלות השחר. לאחר מכן, הוא מתבהר והולך, ואז השמש זורחת. אל תפחדו או תתביישו. כיום אני תומך בבני ומפעיל את עוצמתי למענם.

בכל הנוגע לענייני הכנסייה, אל תשתמשו מהאחריות שלכם. אם תביאו את העניין הזה בפניי באופן שקול, אתם תמצאו דרך. כשדבר פשוט כזה קורה, אתם מפחדים ונבהלים, ולא יודעים מה לעשות? אמרתי אינספור פעמים, "התקרבו אלי לעתים קרובות!" האם הנהגתם באופן שקול את הדברים שביקשתי מכם לעשות? כמה פעמים הרהרתם בדברי? לפיכך, אין לכם שום תובנה ברורה. האין זה דבר שאתם גרמתם לו? אתם מאשימים אחרים. מדוע אתם לא שונאים את עצמכם? שיבשתם את המצב, ולאחר מכן אתם עדיין לא שקולים, ואתם עדיין יוצאים ידי חובה. אתם תשימו לב לדברי.

בני האדם הצייתנים והממושמעים יקבלו ברכות אדירות. בכנסייה, תעמדו איתן בעדותכם עליי, תדבקו באמת – מה שנכון נכון ומה ששגוי שגוי – ולא תבלבלו בין שחור ולבן. אתם תילחמו בשטן, ואתם חייבים להביס אותו כדי שהוא לא יעלה לעולם. אתם חייבים להקריב הכל כדי להגן על העדות שלי. זאת תהיה מטרת המעשים שלכם – אל תשכחו זאת. אולם כעת, חסרה לכם האמונה וחסרה לכם היכולת להבחין בין הדברים, ואתם לא מסוגלים לעולם להבין את דברי ואת כוונותיי. אף על פי כן, אל תהיו קצרי רוח. הכל מתקדם בהתאם לצעדיי, וקוצר רוח רק מביא צרות. הקדישו זמן רב יותר בפניי ואל תשימו לב לאוכל ולבגדים למען הגוף הפיזי. חפשו את כוונותיי לעתים קרובות, ואני אראה לכם בבירור מה הן. לאט-לאט תמצאו את כוונותיי בכל דבר, כך שתהיה לי דרך להיכנס לכולם ללא כל מכשולים. לבי יהיה שבע רצון, ואתם תזכו בברכות ממני לעולמי עד!

פרק 42

כמה אדירים מעשיו של האל הכול יכול! כמה נפלאים! כמה מופלאים! שבעת השופרות נשמעים, שבעת הרעמים פורצים, שבע הקערות נשפכות – זה יתבטא בגלוי תכף ומיד, ולא יכול להיות בכך ספק. אהבתו של אלוהים תבוא עלינו מדי יום, ורק האל הכול יכול יוכל להושיע אותנו. השאלה אם תפקוד אותנו פורענות או נקבל

ברכה תלויה לגמרי בו, ואנחנו, בני האדם, לא יכולים להחליט על כך כלל. מי שיקדיש את עצמו בלב שלם לאלוהים יזכה לבטח בברכה אדירה, ואילו מי שישאף לשמר את חייו יחווה את אובדן חייו. כל הדברים וכל העניינים מצויים בידי האל הכול יכול. אל תעצרו עוד את צעדיכם. שינויים עצומים פוקדים את השמיים והארץ. לאדם אין איפה להתחבא, ויש רק בכי מחר, ואין אף ברירה אחרת. עקבו אחר עבודתה הנוכחית של רוח הקודש. כל אדם צריך להבין בבירור בתוך עצמו את השלב שאליו התקדמה עבודתה של רוח הקודש, מבלי שאחרים יצטרכו עוד להזכיר לו. כעת, התייצבו לעתים קרובות בפני אלוהים ובקשו ממנו הכל. הוא לבטח יעניק לכם נאורות פנימית, וברגעים מכריעים, הוא יגן עליכם. אל תפחדו! הוא כבר מחזיק בכל הווייתכם, ועם ההגנה והדאגה שלו, ממה יש לכם לפחד? כיום, ההישג של אלוהים יתגשם, ומי שמפחד יצא נפסד. אני לא אומר לכם שטויות. פקחו את עיניכם הרוחניות, והשמיים ישנו אתכם בן-רגע. ממה יש לכם יפחד? במגע עדין של יד האל, השמיים והארץ מושמדים מיד. מה הטעם שהאדם ידאג? כל הדברים נמצאים בידי אלוהים, הלא כן? אם הוא אומר שהשמיים והארץ צפויים להשתנות, הם ישתנו. אם הוא אומר שהוא צפוי להשלים אותם, הוא ישלים אותם. אין צורך שהאדם יהיה חרד. עליו להתקדם ברוגע. עם זאת, עליו להיות קשוב וזהיר מאוד. השמיים עשויים להשתנות בן-רגע! ייתכן שעניני הבלתי מזוינות של האדם ייפקחו לרווחה, אך הוא לא יוכל לראות דבר. מהרו להיות זהירים. רצונו של אלוהים התגשם, הפרויקט שלו הושלם, התוכנית שלו הצליחה, בניו הגיעו לכס מלכותו, והם שופטים את כל האומות ואת כל העמים עם האל הכול יכול. אלה שרדפו את הכנסייה ופצעו באכזריות את בניו של אלוהים ייענשו בחומרה – בזה אין ספק! את מי שבאמת מעניקים את כל כולם לאלוהים ומקיימים את הכל, אלוהים יאהב לבטח לנצח נצחים, ללא כל שינוי!

פרק 43

האם לא הזכרתי לכם? אל תדאגו. פשוט לא הקשבתם לי – אילו בני אדם חסרי מחשבה! מתי תהיו מסוגלים להבין את לבי? בכל יום יש הארה חדשה, ובכל יום יש אור חדש. כמה פעמים תפסתם זאת בעצמכם? האם לא אמרתי לכם בעצמי? אתם עדיין פסיביים כמו חרקים שנעים רק כשנועצים בהם אצבע, אך אתם לא מסוגלים לנקוט יוזמה כדי לשתף איתי פעולה וכדי לגלות התחשבות בעול שלי. אני רוצה לראות את החיוכים החביבים ומלאי החיים של כולכם ואת ההתנהלות הפעילה ומלאת החיים של בניי, אך אני לא יכול לראות זאת. במקום זאת, אתם רפי שכל, מטופשים ואווילים. עליכם לנקוט יוזמה ולחפש. עסקו בחיפושים בתעוזה! פשוט פתחו את לבכם והניחו לי לחיות בתוכם. היו זהירים ופקחו עין! יש בני אדם בכנסייה שהם רמאים, ועליכם תמיד לשים דגש על המילים האלה. אחרת, חייכם יושפעו או שתחוו אובדן. היו סמוכים ובטוחים. כל עוד יהיה לכם האומץ לקום ולסגור עליי, אני אשא את כל העול ואעצים אתכם! כל עוד תִּרְצוּ את לבי, אני תמיד אראה לכם את החיוך שלי ואת הרצון שלי. כל עוד יהיה לכם חוט שדרה חזק ותביאו לידי ביטוי את הטבע של הילד הזכר, אני אתמוך בכם ואציב אתכם בעמדה חשובה. כשתבואו בפניי, פשוט התקרבו אליי. אל תפחדו אם אתם לא יכולים לדבר.

כל עוד יהיה לכם לב שמחפש, אתן לכם את הדברים. אני לא צריך דברים שנשמעים טוב או מחמאות. אני שונא דברים כאלה יותר מכל. אני סולד מבני אדם כאלה יותר מכל. הם כמו קיסם בעין שלי או קוץ בבשרי שצריך להסיר. אחרת, לא ייתכן שתהיה לבניי סמכות, והם יהיו כפופים לשליטה מחניקה. מדוע באתי? באתי כדי לעודד את בניי, על מנת שהימים שבהם הם סובלים לחץ, התעמרות, רוע לב והתעללות יסתיימו לעולמים! היו נועזים. תמיד אצער איתכם, אחיה איתכם, אדבר איתכם ואפעל איתכם. אל תפחדו. אל תהססו לדבר. אתם תמיד רגשנים, ביישנים ומפחדים. יש לסלק את כל מי שלא מועיל לבניית הכנסייה. בכך נמנים בני האדם בכנסייה שמצבם לא טוב ובני האדם שלא יכולים לפעול לפי דבריי. על אחת כמה וכמה נמנים בכך אמכם ואביכם חסרי האמונה. אני לא רוצה את הדברים האלה. יש למגר אותם, ואף אחד מהם לא צריך להישאר. פשוט שחררו את הכבלים שעל ידיכם ורגליכם. כל עוד תבחנו את הכוונות שלכם, והן לא יתמקדו ברווחים, בהפסדים, בפרסום, בעושר או בקשרים אישיים, אני אלוה אתכם, אצביע בפניכם על דברים ואעניק לכם הכוונה בכל עת. בניי! מה עליי לומר? על אף שאני אומר את הדברים האלה, אתם עדיין לא מתחשבים בלבי, ואתם עדיין מתביישים מדי. ממה אתם מפחדים? מדוע אתם עדיין כפופים לחוקים ולכללים? שחררתי אתכם, אך עדיין אין לכם חירות. מדוע? תקשרו איתי יותר ואספר לכם. אל תבחנו אותי. אני אמיתי. אני חסר העמדות פנים, והכל אמיתי! מה שאני אומר הוא נכון, ואני לעולם לא חוזר בי.

פרק 44

אני צודק, אני נאמן, אני האל שבוחן את לב לבו של האדם! אני אגלה בן-רגע מי אמיתי ומי שקרי. אין צורך להיבהל. כל הדברים פועלים לפי הזמן שלי. מי שרוצה אותי באמת ובתמים, מי שלא רוצה אותי באמת ובתמים – אני אגיד לכם. פשוט אכלו היטב, שתו היטב, התייצבו בפניי והתקרבו אליי, ואני אעשה את עבודתי בעצמי. אל תהיו קצרי רוח מדי לקבל תשובות מהירות. עבודתי היא לא דבר שיכול להיעשות בן-רגע. בתוכה ישנם השלבים שלי וחוכמתי, כך שחוכמתי יכולה להיחשף. אני אניח לכם לראות את מה שידיי עושות – הענשת בני האדם הרעים והענקת גמול לבני האדם הטובים. אני בהחלט לא מעדיף אף אחד. אני אוהב בכנות את כל מי שאוהב אותי בכנות, וחרון אפי לעולם יצא על מי שלא אוהב אותי באמת, כדי שבני האדם האלה יזכרו תמיד שאני האל האמיתי, האל שבוחן את לב לבו של האדם. אל תנהגו כך בפני הזולת ואחרת מאחורי גבו, מכיוון שאני רואה הכל בבירור, וגם אם תוכלו לשטות באחרים, לא תוכלו לשטות בי. אני רואה הכל בבירור. אתם לא יכולים להסתיר דבר. הכל מצוי בתוך ידיי. אל תחשבו שאתם חכמים ואל תכינו את כל החישובים האנוכיים שלכם. אני אומר לכם: האדם יכול לערוך אלף תוכניות או עשרת אלפי תוכניות, אך בסופו של דבר, הוא לא יכול להימלט מכף ידי. כל הדברים והאירועים מנוהלים בידיי, וקל וחומר שאדם אחד מנוהל בידיי! אל תנסו להימנע ממני, להתחבא, לרמות אותי או להסתתר. האם אתם לא רואים שארשת פניי רבת הכבוד, חרון אפי והמשפט שלי נחשפו בגלוי? אני אשפוט מיד וללא רחמים את כל מי שלא רוצה אותי בכנות. תמו רחמי, ולא נותר מהם עוד.

אל תהיו צבועים עוד, והפסיקו את דרכיכם הפרועות.

בני, שמור על עצמך, העבר זמן רב יותר לפניי, ואני אתמוך בך. אל תפחדו, הביאו את חרב הפיפיות שלי, היאבקו בשטן עד הסוף בהתאם לרצוני, ואני אגן עליכם. אל תדאגו – כל הדברים המוסתרים ייפתחו וייחשפו. אני השמש שזורחת ומאירה ללא רחמים את כל החשיכה. המשפט שלי הגיע לגמרי, והכנסייה היא שדה קרב. על כולכם להתכונן, ועל כולכם להקדיש את כל הווייתכם לקרב המכריע האחרון. אני אגן ללא ספק עליך, כדי שתוכל להיאבק למעני בקרב היפהפה שאנחנו מנצחים בו.

היזהרו – לבם של בני האדם כיום ערמומי ובלתי צפוי, ואסור לבטוח בהם. רק אני לגרי למענכם. אין בי ערמומיות. פשוט הישענו עליי! בני ינצחו ללא ספק בקרב המכריע האחרון, ואין ספק שהשטן יצא וישתלח לכל עבר במהלך חבלי גסיסתו. אל תפחדו! אני עוצמתכם, ואני כל כולכם. אל תחשבו על הדברים שוב ושוב. אתם לא יכולים להתייחס לכל כך הרבה מחשבות. אמרתי זאת בעבר: אני כבר לא אמשוך אתכם איתי בהמשך הדרך, משום שהזמן יותר מדי דוחק. אין לי זמן להרים את אוזניכם שוב ולהזכיר לכם – זה לא אפשרי! פשוט סיימו את ההכנות לקרב. אני נוקט את מלוא האחריות עליכם. כל הדברים מצויים בידיי. זה קרב של חיים ומוות, והוא יהיה מאבק עד המוות. אולם אתם חייבים להבין שאני לעד המנצח, ושלא ניתן להביס אותי, ואילו השטן יגווע ללא ספק. זו הגישה שלי, העבודה שלי, הרצון שלי והתוכנית שלי!

הדבר נעשה! הכל נעשה! אל תהיו רכי לבב ואל תפחדו. אני ואתם ואתם ואני נהיה מלכים לנצח נצחים! הדברים שאמרתי לא ישתנו לעולם, ואירועים יפקדו אתכם בקרוב. עמדו על המשמר! עליכם להרהר היטב בכל מילה. אל תהיו מעורפלים לגבי הדברים יותר. עליכם להבין אותם בבירור! זכרו – העבירו יותר זמן לפניי!

פרק 45

אתם שופטים את האחים והאחיות בפומבי כאילו זה דבר פעוט. אתם באמת לא מבחינים בין טוב לרע. אין לכם בושה! האין זו התנהגות חצופה ורשלנית עד מאוד? כל אחד מכם מבולבל וכבד לב. אתם נושאים כל כך הרבה מטען, ואין בכם שום מקום עבורי. עיוורים! כמה אכזריים אתם – מתי זה ייגמר?

אני מדבר אליכם מלבי פעם אחר פעם, ואני נותן לכם את כל מה שיש לי, אך אתם כה קמצנים ואין לכם אפילו שמץ של אנושיות. זה באמת בלתי נתפס. מדוע אתם נצמדים לתפיסות שלכם? מדוע אתם לא יכולים פשוט לפנות לי מקום בקרבכם? איך ייתכן שאפגע בכם? אסור לכם להמשיך להתנהג כך – יומי בהחלט לא רחוק כעת. אל תדברו ברישול, אל תתנהגו ברשלנות, ואל תיאבקו ותגרמו לבעיות. איך זה יכול להועיל לחייכם? אני אומר לכם בכנות: אפילו אם אף אדם לא יזכה בישועה כשיבוא יומי, אני בכל זאת אטפל בעניינים בהתאם לתוכנית שלי. אתם חייבים לדעת שאני האל הכול יכול! אף חפץ, אף אדם ואף אירוע לא מעזים לעכב את צעדיי קדימה. אסור לכם לחשוב שאין לי דרך להגשים את רצוני בלעדיכם. אני יכול לומר לכם שאם תנהגו בחייכם באופן שלילי, רק תהרסו את חייכם ולי לא יהיה אכפת מכם.

עבודתה של רוח הקודש התקדמה עד שלב מסוים, והעדות הגיעה לשיאה. זו האמת לאמיתה. מהר – פקחו את עיניכם המטושטשות, אל תניחו למאמצים הקפדניים שהשקעתי בכם להיות לשווא, ואל תתפנקו עוד. אתם בשמחה עושים מעשים טובים לפניי, אך כשאני לא נוכח, האם המעשים וההתנהגויות שלכם ראויים לבחינתי? אתם לא מבחינים בין טוב לרע! אתם לא מקשיבים לי, אתם עושים דבר אחד בפניי ודבר אחר מאחורי גבי. אתם עדיין לא מבינים שאני האל שמביט לעומק לבו של האדם. כמה נבער!

לאחר מכן, בדרך שלפנינו, אסור לכם ליצור תחבולות או לנקוט הונאה או רמאות. אחרת, ההשלכות יהיו בלתי נתפסות! אתם עדיין לא מבינים מהן הונאה ורמאות. כל מעשה או התנהגות שאתם לא יכולים להניח לי לראות, ושאתם לא יכולים להציג בגלוי, הן הונאה ורמאות. כעת עליכם להבין זאת! אם תנקטו הונאה ורמאות בעתיד, אל תעמידו פנים שאתם לא מבינים. אם תעשו כך, למעשה תעשו מעשים רעים ביודעין, ותהיו אפילו יותר אשמים. זה רק יוביל אתכם להישרף באש, או גרוע מכך, להרוס את עצמכם. אתם חייבים להבין! הדבר שאתם ניצבים בפניו כיום הוא ההוכחה של האהבה. הוא בשום אופן לא משפט אכזרי. אם אתם לא רואים זאת, אתם יותר מדי עלובים, ופשוט אין לכם תקווה. אם אתם לא מוכנים לקבל את ההוכחה של האהבה, כל מה שיכול לפקוד אתכם הוא משפט אכזרי. כשזה יקרה, אל תתלוננו שלא אמרתי לכם. העניין הוא לא שהתחמקתי מאחריות, אלא שאתם לא הקשבתם לדבריי ולא ביצעתם אותם. אני אומר לכם את זה כעת, פן תאשימו אותי אחר כך.

פרק 46

אני אגן עד הסוף ללא ספק על כל מי שמשקיע מאמצים כנים ומעלה את עצמו כקורבן מנחה עבורי. אין ספק שידי תחזיק בכם כדי שתמיד תהיו שלווים, תמיד תהיו מאושרים, ומדי יום יהיו לכם האור וההתגלות שלי. אני אכפיל ללא ספק את הברכות שאני מעניק לכם, כדי שיהיה לכם מה שיש לי ומהותי תהיה ברשותכם. מה שניתן בתוכם הוא חייכם, ואף אחד לא יכול לקחת זאת מכם. אל תגרמו לעצמכם לצרות ואל תיכנסו לדיכאון. בתוכי יש רק שלווה ואושר. אני אוהב אתכם בכנות, ילדים שמקשיבים לי ונשמעים לי. אלה ששונאים אותי יותר מכל הם הצבועים, ואין ספק שאמחה אותם. אני אסלק כל זכר לעולם מביתי, ואסלק את כל הדברים שמבחילים אותי. בלבי אני יודע בדיוק מי רוצה בי בכנות ומי לא רוצה בי. בני האדם אומנם מסווים זאת היטב, ומעמידים פנים בתבונה, ואפשר אפילו לומר שהם השחקנים הכי טובים בעולם, אבל אני רואה בבירור את כל מה שעל לבם. אל תחשבו שאני לא יודע מה על לבכם. למען האמת, אף אחד לא מבין יותר בבירור ממני. אני יודע מה על לבכם. אתם מוכנים להעלות את עצמכם כקורבן מנחה לאלוהים ולהשקיע מאמצים למען אלוהים, אך אתם לא רוצים להשתמש במתק שפתיים כדי לגרום לאחרים לשמוח. ראו בבירור! המלכות של היום לא נבנית באמצעות חוזקו של האדם, אלא שהיא תיבנה בהצלחה אך ורק באמצעות החוכמה העשירה והמאמץ הקפדני שלי. לכל מי שיש לו חוכמה ולכל מי שיודע מה אני יהיה חלק בבניית המלכות. אל תדאגו עוד. אתם תמיד דואגים עד שיש לכם בחילה, ואתם לא מתייחסים להתגלות או ההארה של רצוני בתוכם. אל תעשו זאת עוד. שתפו אותי יותר לגבי

כל עניין כדי שלא תסבלו מהמעשים של עצמכם.

אולי על פני השטח נדמה שאני פושר אל כולם, אבל האם אתם לא יודעים מה אני חושב בתוך תוכי? אני תמיד מרומם את בני האדם הצנועים, ואני תמיד מוריד את בני האדם השחצנים שחושבים את עצמם. כל מי שלא יבין את רצוני יחווה אובדן אדיר. אתם חייבים לדעת שזה מה שאני ושוה הטבע שלי – איש לא יכול לשנות זאת, ואיש לא יכול להבין זאת באופן יסודי. רק באמצעות ההתגלות שלי תוכלו להבין זאת. אחרת, גם אתם לא תבינו זאת באופן יסודי. אל תהיו יהירים. על אף שיש בני אדם שמדברים היטב, לבם לעולם לא נאמן אליי. הוא תמיד סותר אותי בסתר. אני אשפוט בני אדם כאלה.

אל תתמקדו רק בחיקוי של אחרים. אתם צריכים לשים לב להתנהלות שלי ולהתנהגות שלי. רק כך תתפסו בהדרגה את רצוני. אז, מעשיכם יתאמו את רצוני, ולא תעשו טעויות. אל תבכו ואל תצטערו. אני רואה בבירור את כל מעשיכם, את כל ההתנהגות שלכם ואת כל המחשבות שלכם, ואני יודע מה הרצונות והשאיפות הכנות שלכם. אני אשתמש בכם. עכשיו הוא רגע מכריע – הגיע הרגע לבחון אתכם. האם עדיין לא ראיתם דבר? האם עדיין לא תפסתם דבר? מדוע אם נוקטים כזו גישה כלפיי? האם אתם יודעים? גיליתי לכם את הדברים האלה, ויש לכם מעט תובנות. אולם אל תעצרו – המשיכו להתקדם בהיווכחותכם, ואני אמשיך להפוך אתכם לנאורים. האם הבחנתם שככל שאתם נשמעים לי ומקשיבים לי יותר, כך אתם בהירים יותר בתוככם וכך יש לכם בתוככם יותר התגלות? וככל שאתם יודעים עליו יותר דברים, כך אתם זוכים ביותר חוויות, נכון? אל תדבקו תמיד בתפיסות שלכם, מפני שכך אתם פוגמים בזרם המים החיים שלי וחוסמים את הגשמת רצוני. אתם חייבים לדעת שלא קל לזכות לגמרי באדם מסוים. אל תחשבו באופן מסובך. פשוט היו חסידיי, ואל תהרהרו עוד!

פרק 47

האל הכול יכול הוא אל של צדק – האל הכול יכול! לא נסתר בכ שום דבר. כל תעלומה ותעלומה משחר העולם ועד נצח נצחים שבני האנוש מעולם לא פתרו מתבטאת בכ ומתבהרת. אנחנו כבר לא מחפשים ומגשים, מכיוון שכיום דמותך גלויה לנו. אתה התעלומה שנפתרה. אתה האל החי עצמו, מכיוון שכיום באת אלינו פנים-אל-פנים, וכשאנחנו רואים את דמותך, אנחנו רואים כל תעלומה של המישור הרוחני. זה בהחלט דבר שאיש לא יכול היה לדמיין! אתה נמצא בינינו כיום, ואפילו בקרבנו. כל כך קרוב אלינו שלא ניתן לתאר זאת והמסתורין בכך אינסופי! האל הכול יכול השלים את תוכנית הניהול שלו. הוא מלך התבל שנחל בניצחון. כל הדברים וכל העניינים נשלטים בידי. כל בני האדם כורעים לו ברך ועובדים אותו, וקוראים בשמו של האל האמיתי – האל הכול יכול. כל הדברים נעשים באמצעות הדברים שבוקעים מפיו. מדוע אתם כה רפים ולא מסוגלים לגרום לעצמכם לעבוד למענו בכנות, להצטרף ולהתקרב אליו ולבוא איתו אל כבוד? האם ייתכן שאתם מוכנים לסבול? האם ייתכן שאתם מוכנים שהוא יסלק אתכם? אתם חושבים שאני לא יודע מי באמת מסור לי, ומי באמת השקיע מאמצים למעני? בורים! אווילים! אתם לא יכולים לברר את הכוונות שלי, וקל וחומר שאתם לא יכולים לגלות התחשבות לעול שלי. אתם

תמיד גורמים לי לדאוג לכם ולעמול בשבילכם. מתי זה ייגמר?

הבאתי לידי ביטוי בכל הדברים, נשיאת עדות עליו בכל הדברים – האם פירוש הדבר רק לשלם מס שפתיים? אתם לא יודעים מה טוב לכם! אתם עושים בלעדיי את הדברים שאתם עושים, ועוד פחות מכך אני נוכח בחיי היום-יום שלכם. אני יודע שאתם לא מתייחסים ברצינות כלל לאמונה באלוהים, ולכן אלה הפירות שאתם נושאים. אתם עדיין לא ערים, ואם תמשיכו כך, תביישו את שמי.

שאלו את עצמכם: כשאתם מדברים, האם אני איתכם? כשאתם אוכלים או מתלבשים, האם ההבטחה שלי שם? אתם באמת חסרי מחשבה! כשיש טיעון להביע, אם הדבר לא מוסב לתשומת לבכם, אתם חושפים את פרצופכם האמיתי, ואף אחד מכם לא משתכנע. אלמלא כן, הייתם חושבים שאתם נהדרים, והייתם חושבים שיש בכם דברים רבים. אינכם יודעים שאתם מלאים בכיעור של השטן? עבדו איתי כדי לסלק את כל הדברים האלה. תנו למה שיש לי ולמה שאני למלא אתכם, וכך תוכלו להביא אותי לידי ביטוי, לשאת עליי עדות מציאותית יותר, ולגרום לבני אדם נוספים להישמע לי בפני כס מלכותי בזכותכם. אתם חייבים לדעת כמה כבוד העול שעל כתפיכם: עליכם לרומם את המשיח, לבטא את המשיח ולשאת עדות למשיח כדי ששפע בני אדם יזכו בישועה וכדי שמלכותי תישאר יציבה ובלתי ניתנת לערעור. אני מציין כל זאת בפניכם פן תתקדמו רק בבלבול, מבלי להבין את חשיבותה של העבודה של היום.

אתם חסרי אונים כשהדברים מוצגים לכם, כמו נמלים במחבת חמה – אתם רצים במעגלים: זה הטבע שלכם. כלפי חוץ, אתם נראים כמו מבוגרים, אך חייכם הפנימיים הם חייו של ילד – אתם מסוגלים רק לגרום לצרות. אם יש דבר פעוט שאני לא מתעסק בו, אתם גורמים לצרות, הלא כן? אל תהיו צדקנים. מה שאני אומר הוא האמת. אל תחשבו תמיד שאני מטיף לכם ללא-הרף, כאילו אני מדבר גבוהה גבוהה. זה מצבכם האמיתי.

פרק 48

אני חרד, אך כמה מכם מסוגלים לראות איתי עין בעין? אתם פשוט לא מקשיבים לדבריי, מתעלמים לחלוטין ולא מתרכזים בהם. במקום זאת, אתם רק מתמקדים בדברים השטחיים שלכם עצמכם. אתם מתייחסים לדאגה הקפדנית ולמאמצים שלי כאל בזבוז. האם המצפון שלכם אינו מגונה? אתם בורים וחסרי היגיון. אתם שוטים, ואתם לא יכולים לרצות אותי כלל. אני לגמרי למענכם – כמה אתם יכולים להיות למעני? לא הבנתם נכונה את כוונתי, ואלה באמת העיוורון שלכם וחוסר יכולתכם לראות דברים, מה שתמיד גורם לי לדאוג לגביכם ולהשקיע בכם זמן. לעומת זאת, כמה זמן אתם יכולים להשקיע בי ולהקדיש לי? עליכם לשאול את עצמכם יותר.

כוונתי מתמקדת בכם – האם אתם באמת מבינים זאת? אם הייתם באמת מבינים זאת, הייתם תופסים מזמן את כוונתי ומתחשבים מזמן בעול שלי. אל תהיו רשלנים שוב, פן רוח הקודש לא תעבוד בקרבכם, מה שיגרום לרווחכם למות ולרדת אל השאול. האין זה איום ונורא עבורכם? אין צורך שאזכיר לכם שוב. עליכם לחפש במצפונכם ולשאול את עצמכם: האם אני יותר מדי מרחם עליכם, או שאתם חייבים לי יותר מדי? אל תבלבלו

בין טוב ורע, ואל תהיו חסרי היגיון ! עכשיו לא הזמן להיאבק על כוח ורווח או ליצור תחבולות. במקום זאת, אתם חייבים להניח בצד במהירות את הדברים האלה שכל כך מזיקים לחייכם, ואתם חייבים להיווכח במציאות. אתם כל כך רשלנים ! אתם לא יכולים להבין את לבי או לתפוס את כוונתי. יש דברים רבים שלא הייתי חייב להגיד, אך אתם בני אדם כל כך מבולבלים שלא מבינים דבר, ולכן נאלצתי להגיד אותם שוב ושוב, ואף על פי כן, עדיין לא ריציתם את לבי.

כמה מכם יכולים באמת להתחשב בלבי ? אספור אתכם אחד-אחד.

פרק 49

כדי לשרת בתיאום, יש להצטרף נכונה, וכן להיות שוקקי חיים ומלאי חיים. יתר על כן, יש להתאפיין בחיוניות ומרץ, ולהיות שופעי ביטחון, כדי שבני אדם אחרים יקבלו תמיכה ויהיו מלאים. כדי לשרת אותי, עליכם לשרת בהתאם לכוונתי, ולא רק להיות כלבבי, אלא יתרה מזאת, לרצות את כוונתי, כדי שאתרצה ממה שאשיג בכם. מלאו את חייכם בדברי, ומלאו את דיבורכם בעוצמתי – זה מה שאני דורש מכם. האם הגשמת רצונותיכם שלכם מגלה את דמותי ? האם זה ירצה את לבי ? האם הבחנתם באמת בכוונתי ? האם באמת ניסיתם להבין את לבי ? האם העליתם את עצמכם כקורבן מנחה למעני ? האם באמת השקעתם את עצמכם למעני ? האם הרהרתם בדבריי ? האדם חייב להשתמש בחוכמה בכל היבט ולהשתמש בחוכמה כדי לצעוד בדרך המושלמת שלי. מי שמתנהל לפי דברי נמנה על בני האדם החכמים מכל שמתנהלים בהתאם לדברי ואשר נשמעים לדבריי יותר מכל. אני קובע, ואתם לא צריכים להתווכח איתי או לנסות לשכנע אותי. כל מה שאני אומר נאמר במחשבה עליכם (גם אם אני נוקשה וגם אם אני עדין). אם תתמקדו בציות זה יהיה בסדר, וזו הדרך לחוכמה אמיתית (וזו הדרך^[8] להימנע מכך ששיפוטו של אלוהים יפקוד אתכם). כיום בביתי, אל תהיו מנומסים לפניי אך תאמרו דברים אחרים מאחורי גבי. אני רוצה שתהיו מעשיים. אתם לא צריכים להשתמש בשפה מליצית. בני האדם המעשיים מקבלים הכל. בני האדם שאינם מעשיים לא מקבלים דבר. אפילו גופם ישוב לכיליון, מפני שללא מעשיות, יש רק ריקנות. אין אף הסבר אחר.

באמונתכם באלוהים, אני רוצה שתהיו כנים ושלא תעשו דברים^[2] למען הרווח או ההפסד שלכם או רק למען עצמכם. עליכם לשאוף רק לצעוד בדרך הנכונה ולא להסס למען אף אדם או להישלט בידי אף אדם. זה מה שנקרא להיות עמוד תווך של הכנסייה ומתגבר מהמלכות. לעומת זאת, לא לעשות כלום פירוש לא להיות ראוי לחיים לפניי.

מצבים יכולים להשתנות, וכך גם הדרכים להתקרב אליי יכולות להשתנות. יש בני אדם שאוהבים לומר מילים

הערות שוליים :

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "וזו הדרך".

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "תעשו דברים".

ערבות ולהתנהג אדוקים לפניי. עם זאת, מאחורי הקלעים, הם במצב נורא ואיום, ואין לדבריי שום חלק במעשיהם. הם מגעילים ומעצבנים. הם בשום אופן לא יוכלו להנחות אף אדם ובשום אופן לא יכול להיות להם משהו לספק. אתם לא מוגלים להביא בחשבון את לבי, והסיבה לכך היא רק שאתם לא יכולים להיות קרובים אליי או לשתף איתי. אתם תמיד מניחים לי לדאוג ולעבוד קשה בשמכם.

פרק 50

כל הכנסיות וכל הקדושים צריכים להיזכר בעבר וכן לחשוב על העתיד: כמה ממעשיכם בעבר כשירים, ולכמה מהם היה חלק בבניית הכנסייה? אל תהיו חכמולוגים! עליכם לראות בבירור את החסרונות שלכם ועליכם להבין את המצב שלכם עצמכם. אני יודע שאף אחד מכם לא מוכן להשקיע מאמצים ולהקדיש שום זמן בבחינה הזו, ולכן אתם לא מסוגלים להשיג דבר. אתם מעבירים בבטלה את כל זמנכם באכילה, שתייה והנאה. כשכמה מכם נפגשים, אתם משתעשעים יחדיו ולא נוגעים כלל בשיתוף עניינים רוחניים בחיים או באספקת חיים זה לזה. אני לא יכול לעמוד במראה שלכם צוחקים ומתבדחים כשאתם מדברים, אך אתם כל כך מגוחכים. אמרתי זאת פעמים רבות, אך אתם פשוט לא יודעים מה פירושם של דבריי – זה דבר כה מובן מאליו שהוא כאילו מרחף ממש בקצה אפכם, הלא כן? אמרתי דברים כאלה בעבר, אך אתם עדיין לא משוכנעים ולא מכירים במה שאני אומר, במחשבה שאני לא מבין אתכם ושמה שאני אומר לא אמיתי. זה נכון, הלא כן?

אם תתנהלו מולי באופן שטחי בלבד, אניח אתכם בצד. נראה אתכם מעזים להיות שוב שטחיים! נראה אתכם מעזים להיות שוב חסרי מחשבה ורשלנים! דבריי הם סכין – אני אחתוך בסכין הזה כל דבר שלא תואם לרצוני. אתם לא צריכים להתחשב במיוחד בכבוד העצמי שלכם. אני חותך אתכם כדי שתוכלו להתעצב ולפעול בהתאם לרצוני. אל תטעו בהבנת לבי. הדרך הסבירה היחיד היא להתחשב בלבי כמה שיותר. אם תגלו אפילו התחשבות מעטה מאוד, לא אפנה אליכם את גבי. אל תתעלמו מכך תמיד בעליות. הדרך הסבירה היחידה היא לאפשר לרצוני להתגשם בכם ללא-הרף.

המוני הקדושים מחזיקים בעמדות שונות, ולכן מן הסתם יש להם תפקידים שונים. אולם עליכם לעשות את כל מה שביכולתכם כדי להשקיע מאמצים כנים למעני, ומחובתכם לעשות ככל יכולתכם. עליכם להיות נאמנים מהבחינה הזו, להיות נכונים לציית, ובאמת לא לעשות דברים באופן לא החלטי. אחרת, המשפט שלי יפקוד אתכם ללא הפסק; בשרכם, רוחכם ונפשכם לא יהיו מסוגלים לעמוד בכך; ויהיו בכי וחריקת שיניים.

פרק 51

הו! האל הכול יכול! אמן! כך הכל משתחרר, הכל חופשי, הל פתוח, הכל מתגלה, הכל בהיר, נעדר כל הסוואה או הסתרה. אתה האל הכול יכול בהתגלמותו. מלכת כמלך. נחשפת בגלוי, אתה כבר לא תעלומה, אלא שנחשפת לגמרי לנצח נצחים! נחשפתי באמת לחלוטין, הגעתי בפומבי והופעתי כשמש הצדק, מפני שהיום הזה כבר אינו תקופת הופעתו של כוכב השחר, ומפני שהיום הזה כבר אינו שלב ההסתרה. עבודתי היא כמו ברק בוהק – היא מושגת במהירות מדהימה. כיום, עבודתי התקדמה עד לשלב הזה, וכל מי שמתמהמה או מתרשל יכול לפגוש רק במשפט אכזרי. אתם חייבים להבין במיוחד שאני מלכותיות ומשפט, ושאיני כבר לא חמלה ואהבה כפי שאתם מדמיינים. אם הנקודה הזו עדיין לא ברורה לכם, מה שתקבלו יהיה משפט, מכיוון שאתם תטעמו את מה שלא הכרתם בו. אחרת, עדיין יהיו לכם ספקות ולא תעזו להאמין בלב שלם.

האם אתם מסוגלים להשלים במסירות את המשימה שהטלתי עליכם? אני אומר שנדרשת חוכמה כדי לעשות כל דבר, אך כמה דברים אתם עשיתם שבהם עברתם פעם אחר פעם על דברי ההוכחה שלי והתייחסתם אליהם שוב? אפילו אם אתם מבינים מילה אחת מדברי ההוכחה שלי, ואתם חושבים שהיא טובה כשאתם שומעים אותה, לאחר מכן, היא לא מעסיקה אתכם. כשאתם שומעים אותה, אתם מכוונים אותה למצבכם האמיתי ומתעבים את עצמכם. אבל לאחר מכן? אתם סבורים שזה עניין פעוט.^[א] כיום השאלה היא אם חייכם יכולים להתקדם, ולא אילו פנים אתם לובשים כלפי חוץ. אף אחד מכם לא גמר בדעתו, ואתם לא מוכנים להיות נחושים. אתם לא רוצים לשלם את המחיר, ואתם לא רוצים להשליך הצדה הנאות ארציות בנות חלוף, אך אתם פוחדים לאבד את הברכות מהשמיים. איזה מין אדם הוא זה? זהו טיפש! אתם לא צריכים להרגיש פגועים – האם מה שאני אומר אינו עובדתי? האם דבריי לא הצביעו על דברים שחשבתם בעצמכם? אין לכם אנושיות! אפילו אין לכם איכות של אדם רגיל, ואפילו אם כך המצב, אתם עדיין לא רואים בעצמכם עניים. אתם נינוחים וחסרי דאגות לאורך כל היום – אתם שאננים! אתם לא יודעים כמה רבים החסכים שלכם והדברים שחסרים לכם. כמה אווילי!

האם אתם לא רואים שעבודתי כבר הגיעה לנקודה כזו? רצוני כולו בכם. מתי תהיו מסוגלים לתפוס זאת, ומתי תתחשבו בו? עצלנים! אתם לא מוכנים לשלם את המחיר, לא מוכנים לעשות את העבודה הקשה, לא מוכנים להקדיש את הזמן, לא מוכנים להשקיע את המאמץ. אני אומר לכם! ככל שתפחדו יותר לחוות מצוקה, כך חייכם יפיקו פחות תועלת. יתר על כן, ככל שתיתקלו במכשולים רבים יותר במהלך צמיחת חייכם, כך יהיה פחות סביר שחייכם יתקדמו. אני מזכיר לכם שוב (לא אומר זאת פעם נוספת)! אני אהיה אדיש אל כל מי שלא ייטול אחריות על חייו שלו, ואני אטוש אותו. כבר התחלתי להוציא זאת לפועל. האם אתם לא מבינים זאת בבירור? זו לא עסקה וזה לא מסחר, אלא החיים. האם זה ברור לכם?

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב, "אם כך, זה עניין פעוט."

פרק 52

אני מופיע כשמש הצדק, ואתם ואני חולקים יחדיו כבוד וברכות טובות לנצח נצחים ! זו האמת לאמיתה, וזה כבר התחיל להתממש בכם. זאת מכיוון שאני אגשים למענכם את כל מה שהבטחתי. כל מה שאני אומר הוא נכון, והם לא יעלו חרס. הברכות הטובות האלה ניתנו לכם, ואך אחד לא יכול לתבוע עליהם בעלות. הן פרי שירותכם בתיאום איתי ובהתאמה אליי. השליכו מעליכם את התפיסות הדתיות שלכם. האמינו באמיתות דבריי ואל תהיו ספקנים ! אני לא מתבדח איתכם – אני מתכוון לדבריי. בני האדם שאני מעניק להם ברכות מקבלים אותן ; בני האדם שאני לא מעניק להם ברכות לא מקבלים אותן – אני קובע זאת. מהו מזל טוב ארצי ? בעיניי, אין זה אלא זבל שלא שווה גרוש. לפיכך, על תעריכו הנאות ארציות יתר על המידה. הנאה מהברכות השמימיות ביחד איתי נושאת משמעות רבה יותר והיא הרבה יותר מספקת, הלא כן ?

בעבר, האמת לא נחשפה, ולא הופעתי בגלוי. אתם פקפקתם בי ולא העזתם להיות ודאיים לגביי. עם זאת, כעת כל הדברים נחשפו, והופעתי כשמש הצדק. אם אתם עדיין מפקפקים, מה ההסבר שלכם לכך ? כשהחושך כיסה את פני האדמה, אפשר היה למחול לכם על כך שלא יכולתם לראות את האור. אולם כעת השמש מאירה את כל הפינות החשוכות. הנסתר כבר לא נסתר, והחבוי כבר לא חבוי. אם עדיין תפקפקו, לא אסלח לכם בקלות ! עכשיו הוא הזמן להיות ודאיים לגמרי לגביי, הזמן להיות מוכנים להקדיש את עצמכם למעני ולהשקיע מאמצים למעני. על כל מי שמתנגד אליי אפילו קצת אמיט בן-רגע אש של משפט, ללא היסוס וללא עיכוב של רגע. זאת מכיוון שעכשיו הוא הזמן למשפט חסר רחמים. זאת מכיוון שבני האדם שדעתם ולבם אינם תקינים יישפטו מיד. זו המשמעות האמיתית של האמירה "עבודתי היא כמו ברק בוהק" שנאמרה בעבר.

הוא מתקדם במהירות. הוא לא יכול שלא להפתיע את בני האדם, הוא לא יכול שלא לגרום לבני האדם לפחד, הוא לא יכול להתעכב עוד, ודבר לא יכול לעצור אותו. ככל שעבודתי מתבצעת יותר, כך היא נעה קדימה מהר יותר. כל מי שלא דרוך ומוכן נמצא תמיד בסכנת השלכה הצדה. לעולם אל תנסו לבחון שוב את לבכם. עבודתי התחילה לגמרי, והיא מתרחבת אל אומות הגויים ואל כל התבל. אש המשפט חסרת רחמים וחסרת חמלה או אהבה לאף אחד. בני האדם שנאמנים לאלוהים אך מחזיקים מחשבות או דעות שגויות, או אפילו מתנגדים במקצת, יישפטו ללא ספק. כל מי שהאור שלי מאיר עליו יחיה בתוך האור, יפעל באור וישרת אותי עד סוף המסלול. מי שלא חיי באור חי בחושך. אני אחליט לאחר שאשפוט את בני האדם האלה, בהתאם לגישתם לאשמה שלהם עצמם.

היום שלי בא, היום שהוזכר בעבר נמצא כעת לנגד עיניכם, מפני שאתם יורדים ביחד איתי. אני איתכם, אתם איתי – נפגשנו ברקיע, ואנחנו חולקים כבוד. היום בא לגמרי בהחלט !

פרק 53

אני ההתחלה, ואני הסוף. אני האל האמיתי האחד והשלם שקל לתחייה. אני אומר את דבריי לפניכם, ואתם חייבים להאמין לדבריי היטב. השמיים והארץ יכולים לחלוף, אך אף תג או יו"ד מדבריי לעולם לא יחלפו. זכרו זאת! זכרו זאת! לאחר שאני מדבר, לא ניתן לבטל אף מילה, וכל מילה תתגשם. כעת הגיע הזמן, ואתם חייבים להיווכח במציאות מבהירות. אין זמן רב. אני אוביל את בניי אל המלכות רבת הכבוד, והדבר שחתרתם אליו במשך זמן רב יתגשם. בניי! קומו במהירות וצעדו אחריי! כבר אין לכם זמן לשקול זאת בדעתכם. זמן שהוחמץ לא ישוב. אחרי החושך יש אור. ההילקחות נמצאת לנגד עיניכם. האם אתם מבינים? פקחו עיניים! הביטו במהירות! אתם לא מורשים כעת לתקשר ביניכם כדי לעורר פטפוטי סרק או כדי לומר כל דבר שלא מועיל לבניית הכנסייה. הדבר החשוב הוא לספק לאחים והאחיות את החוויות המעשיות שלכם או לספר להם כיצד אלוהים האיר אתכם וכיצד אתם מכירים את עצמכם. למי שמסוגל לספק זאת יהיה שיעור קומה! יש בני אדם חסרי פחד, ובלי קשר למה שאומר או לדאגות שלי, אתם בכל זאת לא תפחדו. הזהות הישנה שלכם לא מתירה לדבר לגעת בה, ולכן אתם יכולים רק להתקדם כך. ראו מי יושמד! אתם תמיד חושבים על ניסיון להיאחז בעולם, משתוקקים לעושר, משתוקקים לבניכם ולבנותיכם ומשתוקקים לבני זוגכם. אתם יכולים להמשיך להשתוקק! העניין הוא לא שדבריי לא כווננו אליכם, ואתם יכולים להמשיך לעשות כאוות נפשכם! בעתיד הקרוב תבינו הכל, אך יהיה כבר מאוחר מדי, וכל מה שימתין לכם יהיה משפט.

פרק 54

אני מבין כל כנסייה כמו את כף ידי. אל תחשבו שהדברים לא ברורים לי או שאני לא מבין. אני מבין ומכיר את כל בני האדם השונים בכל כנסייה ואף יותר מכך. אני מרגיש תחושת בהילות שאני חייב לאמן אתכם. אני רוצה לגרום לכם לצמוח ולהתבגר מהר יותר, כדי שהיום שבו תוכלו לשמש אותי יוכל להגיע הרבה יותר מהר. אני רוצה שהמעשים שלכם יהיו מלאים בחוכמה שלי, כדי שתוכלו לבטא את אלוהים בכל מקום. כך תושג המטרה הסופית שלי. בניי! עליכם להתחשב בכוונותיי. אל תגרמו לי להחזיק את ידכם בעודי מלמד אתכם. אתם חייבים ללמוד לזהות את הכוונות שלי ולראות את לב העניינים, מה שיאפשר לכם להתמודד עם כל מה שיפקוד אתכם בקלות וללא קושי. ייתכן שבאימונכם, בהתחלה לא תבינו, ואז בפעם השנייה, בפעם השלישית... בסופו של דבר אתם תפענחו את כוונותיי.

דברייכם תמיד ניהנים באופי בלתי-חדיר. אתם חושבים לעצמכם שזו חוכמה, הלא כן? פעם אתם ממרים את פי ופעם אתם לא; פעם אתם מתבדחים ופעם אתם לא. לפעמים, עם התפיסות או הקנאות של האדם... לסיכום, אתם

מדברים ללא יציבות, מבלי לדעת כיצד לספק חיים לאחרים או כיצד לזהות את מצבם, והתקשורת שלכם רשלנית. החשיבה שלכם לא ברורה, אתם לא יודעים מהי חוכמה ומהי ערמומיות, ואתם פשוט מבולבלים מדי. אתם מתייחסים לערמומיות ולרמייה כאל חוכמה – האין זה מביש את שמי? האין זה מחלל את קדושת? האין זה מאשים אותי האשמות שווא? אם כן, מה היעד שאתם שואפים אליו? האם חשבתם על כך? האם שאפתם לעשות זאת? אני אומר לכם: כוונותי הן הכיוון והיעד שאתם שואפים אליהם. אחרת, הכל יהיה לריק. בני האדם שלא יודעים את כוונתי הם אלה שלא יודעים איך לשאוף, והם יינטשו וייעקרו! ברור כשמש שהלקח הראשון שאם צריכים ללמוד הוא כיצד לגלות את כוונותי. זו המשימה הדחופה ביותר, והיא לא סובלת דיחוי! אל תחכו שאצביע על החסרונות^[8] של כל אחד ואחד מכם! אתם תמיד רדומים ורפי שכל. זה כל כך מגוחך! אני לא מאמין שאתם כל כך מבולבלים! לא אכפת לכם מכוונותי! שאלו את עצמכם: באיזו תכיפות אתם מבינים את כוונותי לפני שאתם פועלים? אתם צריכים להיות אלה שיאמנו אתכם עצמכם! אתם רוצים שאטפל בכם בזה אחר זה – זה בלתי אפשרי! עליכם ללמוד לחוות חוויות במהלך מעשיכם, ולצבור ידע וחוכמה. הדברים שבוקעים מפיכם תקינים, אך מה המצב האמיתי? כשתעמיתו במציאות, לא תהיו מסוגלים לעשות דבר. מה שאתם אומרים לא תואם את המציאות. אני באמת לא סובל את מה שאתם עושים. אני מביט בכם ולא יכול שלא להיעצב. זכרו זאת! בעתיד, למדו לפענח את כוונותי!

פרק 55

האנושיות הרגילה שמדובר בה היא לא על-טבעית כפי שבני האדם מדמיינים, אלא שהיא מסוגלת להתעלות על הכבלים של כל בני האדם, האירועים והדברים, להתעלות על כוחות הסביבה ולהתקרב אליי ולשתף איתי בכל מקום ובכל סביבה. אתם תמיד מפרשים לא נכון את כוונותי. כשאני אומר שעליכם להביא לידי ביטוי אנושיות רגילה, אתם מפגינים איפוק ושולטים בבשרכם. אולם אתם לא מקדישים מאמצים לחפש בקפידה ברוחכם, אלא רק מתייחסים ללבושכם כלפי חוץ ומתעלמים מהגילויים ומהרגשות שאני מעניק לכם בקרבכם. כמה רשלנים אתם! יותר מדי רשלנים! האם ייתכן שהשלמת המשימות שהפקדתי בידיכם היא הישג אדיר? אתם שוטים מדי! אתם לא מקדישים תשומת לב להצמחת שורשים עמוקים! "אל תהיו עלה על עץ, אלא השורש של העץ" – האם זו באמת הסיסמה שלכם? חסרי מחשבה! רשלנים! אתם מרוצים כשאתם ושבים שיש לכם משהו קטן. כמה מעט אכפת לכם מרצוני! מעתה והלאה, היזהרו. אל תהיו פסיביים. אל תהיו שליליים! במהלך השירות שלכם, התקרבו אליי לעתים קרובות יותר ותקשרו איתי יותר. זה המפלט היחיד שלכם. אני מודע לכך שכבר סירבתם לעצמכם. אני יודע שאתם מכירים את הפגמים והחסרונות שלכם. אולם לא די בידיעה. אתם צריכים לשתף איתי פעולה,

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "החסרונות".

וברגע שתבינו את כוונותי תנהיגו אותן תכף ומיד. זו הדרך הטובה ביותר לגלות התחשבות בעול שלי, וזו הדרך הטובה ביותר להישמע לי.

בלי קשר לאופן שבו תתייחסו אליי, אני רוצה להגשים את רצוני בכם ובכל הקדושים, ואני רוצה שרצוני יתבצע ללא הפרעה בעולם כולו. היו מודעים לכך! הדבר נוגע לצווים המנהליים שלי! האם אתם לא מפחדים אפילו קצת? האם אתם לא רועדים מפחד במחשבה על המעשים וההתנהגות שלכם? מבין כל הקדושים, בקושי יש כאלה שיכולים לזהות את כוונתי. האם אתם לא רוצים להיות יוצאי דופן, כמי שמתחשבים ברצוני לחלוטין? האם אתם יודעים? הכוונה הבהולה שלי כעת היא למצוא קבוצת בני אדם שמסוגלים להתחשב לגמרי ברצוני. האם אתם לא רוצים להימנות על הקבוצה הזו? האם אתם לא רוצים להשקיע מאמצים למעני, ולהעלות את עצמכם כקורבן מנחה למעני? אתם לא מוכנים לשלם את המחיר המינימלי ולתרום אפילו מעט מאמץ! אם כך יימשך המצב, המאמץ הקפדני שלי יתבזבז עליכם. לאחר שהצבעתי לכם על כך, עדיין לא הבנתם את רצינות העניין הזה?

“אין ספק שאברך מאוד את אלה שישקיעו למעני מאמצים כנים.” רואים! אמרתי לכם את זה מספר פעמים, אך יש לכם עדיין חששות רבים מדי. אתם מפחדים מהסביבה המשפחתית, ואתם מפחדים מהסביבה החיצונית. אתם באמת לא יודעים מה טוב לכם! אני משתמש רק בבני אדם כנים, פשוטים ופתוחים. הייתם שמחים ונכונים לעמוד לשימושי, אך מדוע אתם עדיין כה מודאגים? האם ייתכן שדבריי לא משפיעים עליכם כלל? אמרתי שאני משתמש בכם, אך אתם לא יכולים להאמין בכך ביציבות. אתם תמיד מפקפקים ומפחדים שאטוש אתכם. התפיסות שלכם כל כך מבוצרות! כשאני אומר שאני משתמש בכם, הכוונה היא שאני משתמש בכם. מדוע אתם תמיד כל כך מפקפקים? האם העניין הוא שלא דיברתי מספיק בברור? כל מילה שאמרתי היא אמת. אין אפילו אמירה אחת לא נכונה. בניי! בטחו בי! היו מסורים בשמי, ואני בהחלט אהיה מסור לכם!

פרק 56

התחלתי לפעול כדי להעניש את בני האדם שעושים מעשים רעים, את בני בעלי הסמכות, ואת אלה שרודפים את בניי האל. מעתה ואילך, ידם של הצווים המנהליים שלי תכה לעד את כל מי שיסתור אותי בלב. דעו זאת! זו התחלת השיפוט שלי, ולא ארחם כלל על אף אחד, ואיש לא יקבל חנינה, מכיוון שאני האל חסר הרגש שמנהיג צדק. כדאי שתכירו בכך.

העניין הוא לא שאני רוצה להעניש את בני האדם שעושים מעשים רעים, אלא שאני רוצה לגמול להם באותו רוע שיש להם. אני לא ממחר להעניש אף אחד, ואני לא נוהג באף אחד באופן לא הוגן – אני מנהיג צדק לכולם. אין ספק שאני אוהב את בניי, ואין ספק שאני שונא את הרשעים שמתריסים נגדי. זה העיקרון מאחורי מעשיי. כל אחד מכם צריך לזכות בתובנה בנוגע לצווים המנהליים שלי. אחרת, לא תפחדו כלל, תהיו רשלנים בפניי, ולא תדעו מה אני רוצה להפוך למושלם, מה אני רוצה להשלים, במה אני רוצה לזכות או לאיזה סוג אדם זקוקה המלכות שלי.

הצווים המנהליים שלי הם :

1. בלי קשר לזהותכם, אם תסתרו אותי בלבכם, אני אשפוט אתכם.
 2. בנוגע לנבחרים שלי, אטיל עליהם משמעת תכף ומיד כתגובה לכל מחשבה שגויה.
 3. הניח בצד את כל מי שלא מאמין בי. אני אניח לבני האדם האלה לדבר ולנהוג ברשלנות עד הסוף, ואז אעניש אותם ואמיין אותם.
 4. בנוגע לבני האדם שמאמינים בי, אני אשגיח עליהם ואגן עליהם בכל עת. בכל עת, אני אספק להם חיים באמצעות דרך הישועה. בני האדם האלה יקבלו את אהבתי, ואין ספק שהם לא ייפלו או ילכו לאיבוד. כל חיסרון שלהם יהיה זמני, ואין ספק שלא אזכור את חסרונותיהם.
 5. בנוגע לבני האדם שנדמה שהם מאמינים אך למעשה לא מאמינים – כלומר אלה שמאמינים שיש אלוהים אך לא מחפשים את המשיח, ואשר לא מתנגדים – בני אדם כאלה הם העלובים ביותר, ובאמצעות מעשיי, אגרום להם לראות בבירור. באמצעות מעשיי, אני אושיע בני אדם כאלה ואשיב אותם.
 6. הבנים הבכורים שהיו הראשונים שקיבלו את שמי יבורכו ! אין ספק שאעניק לכם את הברכות הטובות ביותר, ושתייהנו כאוות נפשכם. איש לא יעז לפגום בכך. הכל מוכן לכם לגמרי, מכיוון שזה הצו המנהלי שלי.
- בכל היבט, עליכם להיות מסוגלים לראות מה ידי עושה ואילו מחשבות יש לי בלבי – הכל למענכם, הלא כן ? מי מכם כולו למעני ? האם בחנתם את המחשבות בלבכם או את הדברים שאתם אומרים ? האם אימצתם גישה מצפונית לדברים האלה ? מבולבלים ! מופקרים ! אתם לא מקבלים את הריסון של רוח הקודש ! שחררתי את קולי בתוכם פעם אחר פעם, אך לא הייתה שום תגובה ! אל תהיו עוד אטומים ! חובתכם היא לתפוס את רצוני, ויותר מכך, זה הנתיב שעליכם לעלות עליו. כולכם מבולבלים, אין לכם תובנות, ואתם לא רואים בבירור את מה שאתם רוצים להשיג בעצמכם, או את מה שאתם רוצים להשיג מעצמכם. כדי לתפוס את רצוני, עליכם קודם כל להתקרב אליי ולשתף איתי יותר. אתם תמיד אומרים שאתם לא מסוגלים לתפוס את רצוני. אתם כבר מלאים בדברים שלכם עצמכם, ואז איך אוכל לעבוד בכם ? אתם לא מתייצבים בפניי ביוזמתכם, אלא רק מחכים באופן שלילי. אני אומר שאתם כמו תולעת, אך אתם מרגישים שנעשה לכם עוול, ואתם לא מקבלים זאת. הפעם עליכם לקום ולשתף איתי פעולה ! אל תהיו שליליים ! זה יעכב את חייכם ! נקיטת יוזמה מעולה לעצמכם, ולא לאחרים – האם עדיין לא הכרתם בכך או הבנתם זאת ? רצוני מתגלה בכם ללא-הרף – האם לא תפסתם זאת ? מדוע מעולם לא שמתם לב לכך ? ומדוע מעולם לא הייתם מסוגלים לתפוס את רצוני ? האם תפיסה של רצוני לא תועיל לכם כלל ?
- אני מקווה שתוכלו להתחשב ברצוני מכל בחינה, כדי שתוכל להיות לי דרך לצעוד בה וכדי שיוכל להיות לי בית לנוח בו בקרבכם. אל תחסמו אותי עוד – זה אכזרי מדי ! אתם לא מבינים כלל את דבריי, ואתם לא מגיבים אליהם כלל. הביטו וראו מה העת הנוכחית – לא יכולה להיות עוד המתנה ! אם לא תצעדו בעקבותיי בקפידה, יהיה מאוחר מדי, ולא תהיה שום דרך לכפר על כך !

פרק 57

האם בחנתם את כל המחשבות והדעות שלכם, והאם בחנתם כל מעשה שלכם? האם ברור לכם אילו מהם תואמים לרצוני ואילו מהם לא תואמים לרצוני? אין לכם יכולת להבחין בכך! מדוע לא התייצבתם בפניי? האם הסיבה לכך היא שאני לא אומר לכם, או שמא יש סיבה אחרת לכך? עליכם לדעת זאת! דעו לכם שבני האדם הרשלנים לא יכולים בשום אופן לתפוס את רצוני או לקבל הארה והתגלות אדירות.

האם גיליתם את הסיבות לכך שהכנסייה לא מסוגלת לזכות בהזנה ולכך שחסר לה שיתוף אמיתי? האם אתם מודעים למספר הגורמים שנובעים מכך? הנחיתי אתכם לספק חיים ולשחרר את קולי. האם עשיתם את הדברים האלה? האם אתם יכולים לקחת אחריות על עיכוב התקדמות חייהם של האחים והאחיות? כשנתקלתם בעניינים, הייתם חרדים במקום להיות רגועים וקרי רוח. אתם באמת בורים! קולי צריך להשתחרר אל הקדושים. אל תדכאו את עבודתה של רוח הקודש, ואל תעכבו את הזמן למעני. שום דבר מכך לא מועיל לאיש. אני רוצה שתקדישו את עצמכם למעני באופן מלא, בגוף ובנפש, כדי שכל מחשבה ודעה שלכם יהיו למעני, כדי שתוכלו לרצות את מה שאני רוצה, לחשוב את מה שאני חושב, וכדי שכל מה שתעשו יהיה למען המלכות כיום ולמען הניהול שלי, ולא למען עצמכם. רק זה ירצה את לבי.

יש הוכחות לדברים שעשיתי. מדוע לא התחקיתם אחריי? מדוע לא חיפשתם הוכחה למעשיכם? מה אתם עור רוצים שאומר? לקחתי את ידכם ולימדתי אתכם, אך לא הייתם מסוגלים ללמוד – אתם כה טיפשים! האם אתם רוצים להתחיל שוב מחדש? אל תתיאשו! אתם חייבים לשנס שוב מותניים ולהקדיש את עצמכם לחלוטין בשם התקוות המשותפות והרצונות המשותפים של הקדושים. זכרו את האמירה הזו: "אין ספק שאברך מאוד את אלה שישקיעו למעני מאמצים כנים."

כל מה שאתם עושים חייב להיות מסודר ולא אקראי. האם אתם באמת מעזים לומר שאתם מכירים את מצבם של הקדושים כפי שאתם מכירים את כף ידכם? זה מראה שחסרה לכם חוכמה, שלא התייחסתם לעניין הזה ברצינות כלל, ושלא השקעתם בכך שום זמן. אם יכולתם באמת להשקיע את כל זמנכם בזה, ראו מה היה מצבכם הפנימי? אתם לא שואפים להשקיע מאמצים סובייקטיביים אלא רק מחפשים סיבות אובייקטיביות, ואתם לא מגלים שמץ של התחשבות ברצוני – זה פגע בי עמוקות! אל תמשיכו כך! האם ייתכן שאתם לא מקבלים את הברכות שהענקתי לכם?

הו, אלוהים! ילדך חב לך תודה. לא התייחסתי ברצינות לעבודתך, לא התחשבתי ברצונך, ואף לא הייתי נאמן לדברי התוכחה שלך. ילדך רוצה לחולל שינוי מן הקצה אל הקצה. מי ייתן ולא תיטוש אותי, ומי ייתן ותמשיך להגשים את רצונך דרכי. הו, אלוהים! אל תעזוב את ילדך לגמרי לבדו, אלא לווה אותי בכל רגע. הו, אלוהים! ילדך יודע שאתה אוהב אותי, אבל אני לא יכול לתפוס את רצונך, אני לא יודע איך להתחשב בעול שלך, אני לא יודע איך להגשים את מה שהפקדת בידיי, ויתרה מזאת, אני לא יודע איך לרעות את הכנסייה. אתה יודע שהדבר מייסר אותי ושלא ניתן לנחם אותי. הו, אלוהים! אנא הובל אותי בכל עת. רק כעת אני מרגיש כמה חסר לי – כל

כך הרבה ! אני פשוט לא יכול לתאר זאת. הנח לידך הכול יכולה להעניק חסד לילדך, תמוך בילדך בכל עת, ואפשר לילדך להשתטח בפניך לגמרי, כך שהוא לא יקבל עוד החלטות משלו וכבר לא יהיו לו מחשבות או דעות משלו. הו, אלוהים ! אתה יודע שילדך רוצה לעשות הכל לגמרי למענך ולגמרי למען המלכות כיום. אתה יודע מה אני חושב ומה אני עושה ברגע זה. הו, אלוהים ! חפש בתוך עצמך. אני דורש רק שתצעדו איתי ותישארו איתי בכל עת, כדי שכוחכם ילווה את מעשיי.

פרק 58

אם תתפסו את כוונתי, תהיו מסוגלים להתחשב בעול שלי ותוכלו להשיג אור והתגלות, ולקבל שחרור וחופש, מה שיִרצה את לבי, יאפשר לרצוני למענכם להתגשם, ינחה את כל הקדושים ויהפוך את מלכותי על פני האדמה למוצקה ויציבה. הדבר המכריע כעת הוא לתפוס את כוונתי. זה הנתיב שעליכם לעלות עליו, ויותר מכך, זו החובה שכל אדם צריך למלא.

דברי הוא תרופה טובה שמרפאת כל מחלה. כל עוד תהיו מוכנים להתייצב בפניי, ארפא אתכם, ואניח לכם לראות את הנוכחות של כול יכולתי ואת מעשיי המופלאים, לראות את הצדק והמלכותיות שלי, ואפילו יותר מכך, לראות את השחיתויות והחסרונות שלכם. אני מבין לגמרי כל מצב בתוכם. אתם תמיד עושים דברים בתוך לבכם ולא מפגינים זאת כלפי חוץ. עוד יותר מכך, אני מבין בבירור כל דבר ודבר שאתם עושים. אולם עליכם לדעת אילו דברים אני משבח, ואילו דברים אני לא משבח. עליכם להבחין בבירור בין שני הדברים האלה, ואסור לכם להתייחס לכך בקלות ראש.

אתם פשוט משלמים מס שפתיים ואומרים "עלינו להתחשב בעול של אלוהים". אך כשאתם מתעמתים מול העובדות, אתם לא מתחשבים כלל, על אף שאתם יודעים בבירור מהו העול של אלוהים. אתם באמת מבולבלים עד מאוד, טיפשים במידה מסוימת, ואפילו יותר מכך, נבערים עד היסוד. זה מסביר כמה קשה לטפל באדם. כל מה שהוא עושה הוא לשלם מס שפתיים ולומר דברים כגון "אני פשוט לא יכול לתפוס את כוונתו של אלוהים, אך אם אתפוס אותה, אין ספק שאפעל בהתאם לה". האין זה מצבכם בפועל ? על אף שכולכם מכירים את כוונתו של אלוהים, ועל אף שאתם יודעים מה גרום למחלתכם, הדבר המכריע הוא שאתם לא מוכנים להנהיג דברים. זה הקושי הגדול ביותר. אם לא תפתרו זאת תכף ומיד, זה יהיה העיכוב הגדול ביותר בחייכם.

פרק 59

חפשו את רצוני יותר בסביבות שאתם נתקלים בהן, ואין ספק שתזכו באישור שלי. כל עוד תהיו מוכנים לצאת לחיפושים וכל עוד יהיה לכם לב שירא אותי, אני אעניק לכם את כל מה שחסר לכם. הכנסייה נכנסת כעת לנוהג רשמי וכל הדברים עולים על דרך הישר. הדברים כבר לא כפי שהם היו כשהיה לכם טעם מוקדם של הדברים העתידיים לבוא. אסור לכם להיות מבולבלים עוד ואסור לכם להיעדר יכולת הבחנה. מדוע אני דורש שתיווכחו במציאות בכל דבר? האם חוויתם זאת באמת ובתמים? האם אתם יכולים לרצות אותי במה שאני דורש מכם, בדיוק כשם שאני מרצה אתכם? אל תהיו ערמומיים! מדובר אך ורק בסובלנות שלי אליכם פעם אחר פעם, אך אתם שוב ושוב לא מסוגלים להבחין מה טוב עבורכם, ואתם לא מביעים הערכה!

הצדק, המלכותיות, המשפט והאהבה שלי – כל הדברים האלה הם מה שיש לי ומה שאני – האם באמת טעמתם מהם? אתם באמת כה חסרי מחשבה, ואתם לא תופסים את רצוני. אמרתי לכם פעם אחר פעם שאתם צריכים לטעום את הסעודות שאני מכין לבדכם, אך אתם מנערים מהם את חוצנכם פעם אחר פעם, ואתם לא מסוגלים להבחין בין סביבה טובה וסביבה רעה. אילו מהסביבות הבאות יצרתם אתם עצמכם? ואילו מהן יצרתי אני? אל תתגוננו! אני רואה הכל בבירור מושלם, והעניין הוא רק שאתם לא יוצאים לחיפושים. מה עוד אפשר לומר? אני אפייס ללא-הרף את כל מי שיתפוס את רצוני, ואני לא אניח לו לסבול או להיפגע. הדבר המכריע כעת הוא שתהיו מסוגלים לפעול בהתאם לרצוני, ואין ספק שמי שיעשה זאת יקבל את ברכותי ויהיה תחת הגנתי. מי מביניכם יכולים באמת להשקיע מאמצים למעני ולהעלות את כל כולם כקורבן מנחה למעני? כולכם חצויים בלבכם ומחשבותיכם מסתובבות במעגלים – אתם חושבים על העולם החיצון, על מזון ועל לבוש. חרף העובדה שאתם נמצאים לפניי ועושים דברים למעני, לבכם עדיין חושב על בני זוגכם, ילדיכם והוריהם שבבית. האם כל אלה הם רכושכם? מדוע אתם לא מפקידים אותם בידי? האם אתם לא מאמינים בי די הצורך? או שמא אתם מפחדים שאתן לכם הסדרים לא ראויים? מדוע אתם תמיד מתגעגעים לביתכם? ומדוע אתם מתגעגעים לאחרים? האם יש לי מעמד כלשהו בלבכם? ואתם עדיין מדברים על האפשרות להעניק לי ריבונות בתוכם ולאפשר לי לשלוט בכל הווייתכם – אלה הם רק שקרים מטעים! כמה מכם בעד הכנסייה בלבכם? ומי מביניכם לא חושב על עצמו, אלא על המלכות של היום? חשבו על כך בקפידה רבה.

דחפתם אותי עד הרמה הזו, ולכן אני יכול רק להשתמש בידיי כדי לדרבן אתכם להתקדם. כבר לא אשדל אתכם להמשיך הלאה. הסיבה לכך היא שאני אל חכם, ושאני מתייחס לבני אדם אחרים בדרכים שונות בהתאם לשאלה כמה אתם נאמנים אליי. אני האל הכול יכול – מי מעז לעכב את צעדיי קדימה? מעתה ואילך, ידם של הצווים המנהליים שלי תכה לעד בכל מי שמעז לא להיות נאמן אליי, כדי שהוא יכיר את כול יכולתי. אני לא רוצה בני אדם רבים, אלא נבחרים מעטים. אני אזנח ואעניש כל אדם שקרן ולא נאמן, וכל מי שנוקט התנהגות ערמומית ורמאות. אל תחשבו עוד שאני רחום, או שאני אוהב ואדיב. אתם רק מתפנקים בכך. אני יודע שכל שאני מספק אתכם יותר, כך אתם יותר הופכים ליותר שליליים, וכך אתם פחות ופחות מוכנים לוותר על עצמכם. כשבני האדם

מקשים עליי ברמה כזו, אני יכול רק לדרבן אותם להתקדם ולגרור אותם איתי בכל עת. דעו זאת! מעתה ואילך, אני האל ששופט. אני כבר לא האל הרחום, האדיב והאוהב שהאדם מדמיין!

פרק 60

לא קל לחיים לצמות. הדבר דורש תהליך, ויתרה מזאת, הוא דורש שתהיו מסוגלים לשלם את המחיר ושתתפּו איתי פעולה באופן מאוחד, וכך תקבלו ממני שבחים. השמיים והארץ וכל צבאם מבוססים כולם על הדברים שבוקעים מפי, ואיתי ניתן להשיג כל דבר. משאת נפשי היא רק שתצמחו מהר, תיקחו את העול מכתפיי ותעמיסו אותו על כתפיהם, תעשו את עמלי בשמי, ותִרצו את לבי. איזה בן מסרב לקחת על עצמו את העול של אביו? איזה אב לא יעמול יומם וליל למען בנו? אולם אתם לא מבינים את רצוני, אתם לא מתחשבים בעול שלי, דבריי לא משפיעים עליכם, ואתם פועלים לפי דברי. אתם תמיד אדונים לעצמכם – כמה אנוכי! אתם רק חושבים על עצמכם! האם אתם באמת מבינים את רצוני או שמא אתם רק מעמידים פנים שאתם לא מבינים אותו? מדוע אתם תמיד נוקטים התנהגות כזו מופקרת? למען ההגינות, האם זו דרך הולמת להגשים את רצוני? לאחר שאתם מוצאים את מקור המחלה, מדוע אתם לא משתפים איתי כדי שאוכל להעניק לכם את התרופה? אני אומר לכם: מהיום והלאה, לא יהיו לכם עוד מחלות גופניות. בכל רגע, אם חלק מכם רש ברע, אל תתאמצו לחפש גורם חיצוני. במקום זאת, התייצבו בפניי ושאפו להכיר את הכוונה שלי – האם תזכרו זאת? זו הבטחתי: מהיום והלאה, תתרחקו לחלוטין מגופכם המוחשי ותיכנסו לעולם הרוחני, כלומר גופכם כבר לא יישא את העול של מחלות. האם זה מספק אתכם? האם אתם שמחים? זו הבטחתי, ויתרה מזאת, זה מה שאתם מייחלים לו מזה זמן רב. כיום, הדבר מושג בכם, המבורכים. כמה מופלא ובלתי נתפס!

עבודתי מתקדמת יומם וליל, ולא נעצרת מרגע לרגע. זאת משום רצוני הבהול לעשות אתכם כלבבי, ומשום רצוני שתנחמו את לבי בקרוב. בניי! הגיע הזמן שתחלקו בברכות הטובות שלי! בעבר, סבלתם בשמי, אך כעת ימי הניסיון שלכם עברו. אם מישהו יעז לפגוע בשיערה מראשיהם של בניי, לא אסלח לו בקלות והוא לעולם לא ישתחרר לחופשי. זה הצו המנהלי שלי, וכל מי שמפר אותו מסתכן בידעין. בניי! תיהנו כאוות נפשכם! שירו וקראו באושר! כבר לא יתעמרו בכם וידכאו אתכם, וכבר לא ירדפו אתכם. לא תצטרכו עוד להאמין בי בפחד – אמונתכם תוכל להיות גלויה לעולם.^[8] קראו בשמי, כדי שאוכל לרעום בקצוות המרוחקים של התבל. כולם יכולים לראות שאלה שהם זלזלו בהם בעבר, שבהם הם פגעו והתעללו, עומדים כיום מעליהם ושולטים בהם, מושלים בהם, ומה שחשוב יותר, שופטים אותם.

עליכם להתעסק רק בהיווכחות שלכם, ואני אעניק לכם ברכות טובות עוד יותר, כדי שתוכלו ליהנות מהן,

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "לעולם".

והברכות האלה יאפשרו לכם לטעום טוב יותר את המתיקות שלהן שאין דומה לה, לחוש בעוצמה את המסתורין האינסופי שלהן, ולהרגיש שהן עמוקות ובלתי נתפסות!

פרק 61

כשתדעו מה מצבכם, אתם תגשימו את רצוני. למעשה, לא קשה לתפוס את רצוני, אלא שמעולם לא חיפשתם בהתאם לכוונתי. מה שאני רוצה הוא לא תפיסות אנושיות או מחשבות אנושיות, וקל וחומר אני רוצה את הכסף או הרכוש שלכם. מה שאני רוצה הוא לבכם. אתם מבינים? זה רצוני, ומעבר לכך, זה מה שאני רוצה להשיג. בני האדם תמיד משתמשים בתפיסות בדעתם כדי לשפוט אותי ולשקול את שיעור הקומה שלי לפי המדידות שלהם עצמם. עם האדם, זה הדבר הקשה ביותר להתמודד איתו, וזה מה שאני מתעב ושונא יותר מכל. האם אתם מבינים? זאת משום שזה הטבע הגלוי ביותר של השטן. שיעור קומתכם נמוך, ולכן אתם נופלים קורבן לעתים תכופות למזימות הערמומיות של השטן. אתם פשוט לא מסוגלים להבחין בהן! אמרתי לכם פעמים רבות להיות זהירים בכל עת ומכל בחינה, ולא להניח לשטן לשטות בכם. אולם אתם לא מקשיבים, ואתם מתעלמים מדבריי בעליזות, ולכן אתם חווים אובדן בחייכם בסופו של דבר, והחרטות באות מאוחר מדי. כך או כך, יהיה טוב אם תפיקו מכך לקחים בנוגע לחיפוש בעתיד, הלא כן? אני אומר לכם: הפיכה לשליליים בקלות תביא אובדן לחייכם, והוא יהיה חמור במיוחד. עם הידיעה הזו, עליכם להתעורר, נכון?

בני האדם קצרי רוח ומצפים לתוצאות מהירות. הם רק רואים את מה שנמצא לנגד עיניהם. כשאני אומר שהתחלתי להעניש את בעלי הסמכות, אתם נעשים חרדים עוד יותר, ואתם שואלים: "מדוע בני האדם אלה עדיין בעלי סמכויות? אלוהים אמר מילים ריקות מתוכן, הלא כן?" התפיסות של האדם כל כך מבוצרות! אתם לא מבינים את משמעות דבריי. בני האדם שאני מעניש הם הרשעים, אלה שמתריסים נגדי, אלה שלא מכירים אותי. אני מתעלם מאלה שרק מאמינים בי אך לא מחפשים את האמת. אתם באמת כל כך בורים! לא הבנתם את מה שאמרתי כלל! על אף שכך הדבר, אתם עדיין מרוצים מעצמכם וחושבים שהתבגרתם, שאתם מבינים דברים ושאתם מסוגלים לתפוס את רצוני. אני מרבה לומר שדברים ועניינים משרתים את המשיח, אך האם אתם מבינים את הדברים האלה באמת ובתמים? האם אתם באמת מכירים את הדברים האלה? אמרתי בעבר שאני לא מעניש אף אחד בפזיזות. כל אדם ואדם בתבל תואם את ההסדרים הראויים שלי: אלה שהם מושא הענישה שלי, אלה שמשרתים את המשיח (לא אושיע את אלה), אלה שבחרתי ואלה שבחרתי אך לאחר מכן הופכים למושאי סילוק – אני מחזיק את כל אלה בידיי, ועל אחת כמה וכמה שאני מחזיק גם אתכם, הנבחרים שלי, ומבין אתכם אף יותר. הדברים שאני עושה בהמלך השלב הזה והדברים שאני עושה במהלך השלב הבא תואמים כולם את ההסדרים החכמים שלי. אתם לא צריכים להסדיר שום דבר למעני מראש. פשוט המתינו להנאתכם! זה דבר שמגיע לכם. אני שולט בכל הדברים ששייכים לי, ואני לא חס בקלות ראש על אלה שמעזים להתלונן או מעזים להחזיק דעות אחרות לגביי. אני מרבה להזדעם בימים אלה, לאחר שתוכנית הצווים המנהליים שהסדרתי התקדמה עד השלב

הנוכחי. אל תחשבו שאין לי רגשות. זאת מכיוון שאמרתי בעבר שאף חפץ, אף אדם ואף אירוע לא מעזים לעכב את צעדיי קדימה. אני עושה כדבריי, וזה מה שאני. יתרה מזאת, זה הביטוי הגלוי ביותר של הטבע שלי. אני מתייחס לכל בני האדם באותו אופן, מכיוון שכולכם בניי, ושאני אוהב את כולכם. איזה אב לא נוטל אחריות על חיי בנו? איזה אב לא עובד קשה יומם וליל למען עתיד בנו? ומי מביניכם יכול לדעת? מי יכול להתחשב בלבי? אתם עורכים תוכניות ויוצרים הסדרים ללא-הרף למען הנאות הבשר שלכם עצמכם, ואתם לא מבינים בכלל את לבי. אני דואג לכם עד שלבי נקרע לגזרים, אך אתם עורגים להנאות הבשר, אוכלים ושותים, ישנים. ראו איך אתם מתלבשים – אין לכם אפילו קצת מצפון? אם כך הדבר, הרי שאתם חיות בעור אנוש. מה שאני אומר אינו מופרז, ואתם אמורים להיות מסוגלים לשאת זאת. זו הדרך הטובה ביותר להושיע אתכם, ויותר מכך, בכך טמונה חוכמתי – הכו את חולשתו המכרעת של השטן, הביסו אותו כליל, והותירו אותו מושמד לחלוטין. כל עוד תכו על חטא ותבטיחו שאתם יכולים להסתמך עליי כדי לסלק את האופי הישן שלכם ולהביא לידי ביטוי את צלמו של אדם חדש, לבי יהיה מרוצה לחלוטין, מכיוון שזו הבאה לידי ביטוי של אנושיות רגילה, זו נשיאת עדות על שמי, וזה מה שמשמח אותי יותר מכל.

בכל רגע, אתם חייבים להיות קרובים אליי, ואפשר לראות שקצב צעדיי מאיץ מדי יום. אם יחסר לכם שיתוף רוחני לרגע, המשפט שלי יופעל עליכם בן-רגע. ברגע הזה תבינו הבנה עמוקה. הסיבה לכך שאני מוכיח אתכם היא לא שאני לא אוהב אתכם, אלא שאני מטיל עליכם משמעת מתוך אהבה. אחרת לא תצמחו, ותמיד תהיו מושחתים ללא הריסון של רוח הקודש. יתרה מזאת, זה היבט של חוכמתי.

פרק 62

תפיסת רצוני לא נעשית רק כדי שתוכלו להכיר אותו, אלא גם כדי שתוכלו לפעול בהתאם לכוונתי. בני האדם לא מבינים את לבי. כשאני אומר על כיוון כלשהו, "זה המזרח", הם שוקלים זאת ומהרהרים, "האם זה באמת המזרח? אולי לא. אני לא יכול להאמין בקלות כזו. אני צריך לראות זאת בעצמי." כל כך קשה לטפל בכם, ואתם לא יודעים מהו ציות אמיתי. כשאתם מכירים את כוונתי, עליכם להגשים אותה ללא היסוס – אין צורך לחשוב על כך! אתם תמיד מטילים ספק בדבריי ותופסים אותם באופן מגוון. על כן, איך ייתכן שיהיו לכם תובנות אמיתיות כלשהן? אתם לעולם לא שואפים להיווכח בדבריי. כפי שאמרתי בעבר, אני רוצה רק נבחרים מעטים, ולא בני אדם רבים. לאלה שלא מייחסים חשיבות להיווכחות בדבריי לא מגיע להיות החיילים הטובים של המשיח. במקום זאת, הם משמשים כמשרתי השטן, והם מפריעים לעבודתי. אל תחשבו שזה עניין פעוט. כל מי שמפריע לעבודתי פוגע בצווים המנהליים שלי, ואין ספק שאטיל משמעת בחומרה על בני האדם האלה. כלומר מעתה ואילך, אם תפנו לי את גבכם לזמן מה, המשפט שלי יפקוד אתכם. אם אתם לא מאמינים לדבריי, נסו זאת בעצמכם, כדי לבדוק באיזה מצב אתם חיים לאור זיו פניי, ובאיזה מצב אתם חיים שאתם עוזבים אותי. אני לא מפקד שלא חיו ברוח. עבודתי המשיכה עד השלב הנוכחי. אם כן, מה אתם יכולים לעשות? אני עושה

דברים בשלבים, ולכן אין צורך שתהיו חרדים. אני אעשה את עבודתי בעצמי. כשאני עושה משהו, בני האדם משתכנעים לגמרי. אחרת, אטפל בהם על ידי הטלת ייסורים חמורים יותר. הדבר נוגע יותר לצווים המנהליים שלי. אפשר לראות שהצווים המנהליים שלי כבר החלו לחלחל ולהתממש, והם כבר לא נסתרים. אתם חייבים להבין זאת בבירור! כעת, כל ההיבטים נוגעים לצווים המנהליים שלי וכל מי שפוגע בהם חייב לחוות אובדן. זה בהחלט לא עניין פעוט. האם באמת אין לכם תובנה לגבי זה? האם אתם מבינים את ההיבט הזה בבירור? כעת אני מתחיל לשתף: כל האומות וכל העמים בעולם מנוהלים מתוך ידיי, ובלי קשר לאזור מגוריהם, כולם צריכים לנהור אל כס מלכותי. כמובן, חלק מאלה שיישפטו יושלכו אל בור התהום (הם מושאי הרס שיישרפו ולא יישארו עוד), ואחרים יקבלו את שמי לאחר השיפוט ויהפכו לאנשי המלכות שלי (הם ייהנו רק במשך אלף שנים). בני האדם האלה ימלכו איתי לעולמים, וכפי שסבלתם בעבר למעני, אני אחליף את הסבל בברכות שאעניק לכם עד אין קץ. בני האדם האלה מאנשי פשוט ימשיכו לשרת את המשיח. ההנאה לא מתייחסת רק להנאה, אלא גם לבני האדם המוגנים שלא חווים אסונות. זו הסיבה לכך שיש לי דרישות כה מחמירות מכם כעת, ומכל הבחינות, הדבר נוגע למשמעות הפנימית של הצווים המנהליים שלי. זאת משום שאם לא קיבלתם את ההדרכה שלי, אין דרך שבה אוכל להעניק לכם את מה שאתם אמורים לרשת. אף על פי כן, אתם עדיין חוששים לסבול וחוששים מפצעים בנפשכם, ואתם תמיד חושבים על הפשר ותמיד מסדירים ומתכננים הכל למען עצמכם. האם לא הכנתי לכם הסדרים הולמים? אם כן, מדוע אתם שוב ושוב יוצרים הסדרים לעצמכם? אתם מכפישים אותי! האין זה כך? אני מסדיר משהו למענכם, אך אתם מנערים את חוצנכם לחלוטין ועורכים תוכניות משל עצמכם.

אתם אולי מדברים היטב, אך למעשה, אתם לא מתייחסים לרצוני כלל וכלל. אני אומר לכם: בשום אופן לא אומר שיש ביניכם מישהו שמסוגל באמת להתחשב ברצוני. גם אם המעשים שלכם יתאמו את רצוני, בשום אופן לא אשבח אתכם. זו שיטת הישועה שלי. על אף שכך הדבר, אתם עדיין שאננים לפעמים – אתם חושבים שאתם מדימים ושכל שאר בני האדם בזויים. זה היבט אחד של טבעו המושחת של האדם. כולכם מכירים בטענה הזו שאני מציג, אך רק על פני השטח. כדי להיות באמת מסוגלים להשתנות, אתם צריכים להתקרב אליי. שתפו איתי, ואני אעניק לכם חסד. יש כאלה שרוצים לשבת בבטלה ולקצור את מה שאחרים זרעו. כך הם יצטרכו רק לשלוח יד כדי להתלבש או לפתוח את פיהם כדי לאכול, ובסך הכל ימתינו עד שמישהו אחר ילעס את מזונם ואז ישים אותו בפיהם כדי שהם יבלעו. אלה הטיפשים הגדולים ביותר – הם אוהבים לאכול רק דברים שאחרים כבר אכלו – וזה ביטוי של ההיבט העצל ביותר של האדם. למשמע הדברים האלה שלי, אסור לכם עוד לפסוח עליהם. רק התייחסות קפדנית לדבריי היא הדרך הנכונה. כך רצוני יוכל להתרצות, וזה הציות הטוב ביותר.

פרק 63

הבינו את מצבכם, ומעבר לכך, דעו בוודאות באיזה נתיב עליכם לצעוד. הפסיקו לחכות שאזקוף את אוזניכם ואראה לכם דברים. אני האל שמתבונן בלב לבו של האדם ומכיר כל מחשבה ודעה שלכם, ואני מבין עוד יותר את מעשיכם ואת התנהגותכם. אולם האם מעשיכם והתנהגותכם מכילים את הבטחתי? האם הם מכילים את רצוני? האם באמת חיפשתם זאת? האם באמת הקדשתם לכך זמן כלשהו? האם באמת התאמצתם כהוא זה? אני לא מותח עליכם ביקורת. אתם פשוט מתעלמים מההיבט הזה! אתם תמיד כל כך מבולבלים ולא מבינים דבר. האם אתם יודעים מהי הסיבה לכך? הסיבה לכך היא שמחשבותיכם לא בהירות ושאתם יותר מדי מבוצרים בתפיסותיכם, ונוסף על כך, אתם לא מתחשבים כלל ברצוני. יש כאלה שיאמרו: "איך אתה יכול לומר שאנחנו לא מתחשבים כלל ברצונך? אנחנו מנסים ללא-הרף לתפוס את רצונך, אבל אנחנו לעולם לא מצליחים לתפוס אותו. מה אנחנו יכולים לעשות? האם אתה באמת חושב שאנחנו לאט מתאמצים כלל?" אני רוצה לשאול אתכם: האם אתם מעזים לומר שאתם נאמנים אליי באמת? ומי מעז לומר שהוא עומד לרשותי בנאמנות מוחלטת? צר לי, אך איש מכם לא יכול לומר זאת. זאת משום שברור מאליו שלכל אחד מכם יש הבחירות שלו והדברים שהוא אוהב, ויתרה מזאת, יש לכל אחד מכם כוונות משלו. אל תוליכו שולל! הבנתי לעומק מזמן את כל מה שאתם חושבים בלבכם. האם אני בכל זאת צריך לומר זאת באופן מפורש? עליכם לבחון דברים יותר לעומק, מכל ההיבטים (המחשבות והדעות שלכם, כל מה שאתם אומרים, כל מילה, כל כוונה וכל מניע, בכל מהלך שתבצעו). כך תוכלו להיווכח בכל היבט, ויותר מכך, תוכלו להצטייד באמת המלאה.

אילולא הייתי אומר לכם כך, עדיין הייתם מבולבלים, והייתם עורגים להנאות גופניות לאורך כל היום, ללא שום רצון להתחשב כלל ברצוני. אני משתמש ללא-הרף בידי האוהבת כדי להושיע אתכם. האם אתם יודעים זאת? האם תפסתם זאת? אני אוהב אתכם באמת ובתמים. האם אתם מעזים לומר שאתם אוהבים אותי באמת ובתמים? שאלו את עצמכם: האם אתם יכולים להתייצב בפניי ולהניח לי לבדוק כל מעשה שלכם? האם אתם באמת יכולים להניח לי לבחון כל התנהלות שלכם? אני אומר שאתם מושחתים, ואתם מזנקים להתגונן. השיפוט שלי פוקד אתכם. כעת עליכם להתעורר ולהבין את האמת! כל מה שאני אומר הוא האמת, והוא מצביע על התנאים הממשיים בתוכם. הו, בני האנוש! כל כך קשה לטפל בכם. רק כשאני מצביע על מצבכם בפעל, אתם משתכנעים בלבכם ועל פי מילים. אילולא הייתי עושה זאת, הייתם תמיד נצמדים למערכת המושגים הישנה שלכם והייתם דבקים בדרכי החשיבה שלכם, במחשבה שאף אחד על פי האדמה לא יותר חכם מכם. האין זו פשוט צדקנות? הרי מדובר בסיפוק עצמי ושאננות, וכן יהירות ושחצנות מצדכם, הלא כן? כעת עליכם להכיר בכך! אל תחשבו שאתם חכמים או יוצאים מן הכלל. במקום זאת, עליכם תמיד להיות מודעים לפגמים ולחולשות שלכם עצמכם. כך הנחישות שלכם לאהוב את רצוני לא תפחת, אלא תתגבר עוד ועוד, ומצבכם ישתפר יותר ויותר. מה שחשוב יותר, חייכם יתקדמו אף יותר מדי יום.

כשתתפסו את רצוני, אתם תכירו את עצמכם, וכך תיטיבו להכיר אותי ותתקדמו יותר בביטחונכם בי. נכון להיום,

אם אדם מסוים לא יכול להשיג ביטחון בי בתשעים אחוזים, אלא ממשיך במקום זאת לעלות ולרדת או להתחמם ולהתקרר לסירוגין, אני אומר שאין ספק שהאדם הזה הוא מושא נטישה. עשרת האחוזים הנותרים נוגעים כולם להארה והנאורות שלי, ולכן מושג ביטחון בי במאת האחוזים. ברגע זה, כלומר כיום, כמה בני אדם יכולים להשיג שיעור קומה כזה? אני מגלה לכם את רצוני ללא-הרף, ותחושת החיים זורמת בכם ללא-הפסק. אם כן, מדוע אתם לא פועלים בהתאם לרוח האל? האם אתם מפחדים לטעות? אם כן, מדוע אתם לא מתמקדים כלל בתרגול? אני אומר לכם: אתם לא יכולים לתפוס את רצוני על ידי ניסיון אחד או שניים – חייב להיות תהליך. אמרתי זאת פעמים רבות. אם כן, מדוע אתם לא מנהיגים זאת? האם אתם לא חושבים שאתם מרדניים? אתם רוצים לסיים הכל במחיר יד, ואתם לעולם לא מוכנים לעשות שום מאמץ או להשקיע שום זמן במעשים. כמה שאתם טיפשים, וכמה שאתם בורים אף יותר!

אתם לא מודעים לכך שאני מדבר ללא-הרף על דברים מבלי למתן את דבריי? מדוע אתם תמיד אטומים, עמומים ורפי שכל? עליכם לבחון את עצמכם יותר, ועליכם להתייבב בפני לעתים תכופות יותר, אם יש דבר כלשהו שאתם לא מבינים. אני אומר לכם: אני מדבר בכל הדרכים השונות האלה כדי להוביל אתכם לפניי. אחרי זמן כה רב, מדוע אתם עדיין לא מבינים זאת? האם הסיבה לכך היא שדבריי בלבלו אתכם לגמרי? או שמא הסיבה לכך היא שלא התייחסתם לכל אחד מדבריי ברצינות? כשאתם רואים את דבריי, אתם מבינים היטב את עצמכם, ואתם אומרים שאתם חבים לי משהו, או שאתם לא יכולים לתפוס את רצוני. ולאחר מכן? נדמה שלא היה לכם שום קשר לדברים האלה, כאילו אתם פשוט לא מאמינים באלוהים. אתם רק זוללים מידע מבלי לספק לעצמכם זמן לעכל אותו, הלא כן? כשאתם נהנים מדבריי, נדמה שאתם מביטים בפרחים בחטף בעודכם דוהרים על סוסים, מבלי שאתם מנסים לעולם לתפוס את רצוני בדבריי. כך הם בני האדם: הם תמיד אוהבים להיראות צנועים, ובני אדם כאלה הם השנואים ביותר. כשהם נפגשים עם אחרים כדי לשתף, הם תמיד אוהבים לשתף את הידע שלכם על עצמם בפני הזולת, וכך הם גורמים לזולת להבין שהם מתחשבים בעול שלי, כשלמעשה, הם האווילים הטיפשים ביותר. (הם לא משתפים עם האחים והאחיות את התובנות האמיתיות שלהם או את הידע שלהם לגביי, אלא רק מציגים את עצמם לראווה בפני הזולת. אני מתעב את בני האדם האלה יותר מכל, מכיוון שהם משמיצים אותי ומזלזלים בי.)

אני מרבה להגשים בכם את הנסים הגדולים ביותר שלי – האם אתם לא רואים אותם? בני האדם שאוהבים אותי באמת מביאים לידי ביטוי בחייהם את הדבר הקרוי מציאות – האם אתם לא מבינים זאת? זו ההוכחה הטובה ביותר שבאמצעותה תוכלו להכיר אותי, הלא כן? היא נושאת עדות טובה יותר עליי, הלא כן? אך אתם לא מכירים בכך. אמרו לי, מי יכול להביא לידי ביטוי את המציאות על פני האדמה המופקרת הזו, שהיא מלוכלכת ומטונפת, ואשר השטן השחית אותה? כל בני האדם מושחתים וריקים מתוכן, הלא כן? כך או כך, דבריי הגיעו לשיאם. אין מילים שאפשר להבין בקלות רבה יותר מאלה. אפילו מטומטם גמור יכול לקרוא את דבריי ולהבין אותם. אם כן, אתם פשוט לא משקיעים שום מאמץ, הלא כן?

פרק 64

אסור לכם לקבל את דבריי בדרך אבסורדית – עליכם לקבל את דבריי מכל ההיבטים ולנסות לפענח אותם יותר ולדון בהם שוב ושוב, ולא רק למשך יום אחד או לילה אחד. אתם לא יודעים מה רצוני או באיזה היבט אני משלם מחיר כבד. כיצד תוכלו להוכיח שאתם מתחשבים ברצוני? אתם כולכם כאלה – אתם לא מסוגלים להעמיק בפרטים, ואתם מתמקדים רק בפני השטח ומסוגלים רק לחקות. איך אפשר לקרוא לכך רוחניות? זו רק התלהבות אנושית, זה דבר שאני לא תומך בו, ויתרה מזאת, זה דבר שאני מתעב. אני אומר לכם: יש לחסל את כל הדברים שאני מתעב, והם חייבים לגווע באסונות ולהישרף באש שלי ובמשפט שלי. אחרת, בני האדם לא ידעו מה פירושו של "פחד", הם יהיו כל כך הוללים, והם יראו אותי תמיד בעיניים אנושיות – הם כה טיפשים! להתקרב אליי ולשתף אותי הן הדרכים הטובות ביותר לסלק את הרעיונות של השטן. אני רוצה שכולכם תפעלו על פי הכלל הזה כדי להימנע משיפוט ומחוייית אובדן בחייכם.

כל כך קשה לטפל באדם. הוא נתון תמיד לשליטתם של בני אדם, אירועים ודברים חיצוניים, ונתון תמיד לשליטתן של תפיסותיו שלו, כך שאין ביכולתו לשאת עליו עדות טובה ואין ביכולתו לשתף אותי פעולה היטב. אני תומך בכם ומטפח אתכם ללא-הרף, אך אתם פשוט לא מסוגלים לעשות כמיטב יכולתכם כדי לשתף אותי פעולה. כל הדברים הללו מבטאים בבירור את חוסר ההבנה שלכם כלפיי. בבוא העת, כאשר לא יהיו לכם עוד ספקות לגביי כלל, איש לא ימנע מכם לצעוד בדרך האמת, ואף תפיסה אנושית לא תוכל לעכב אתכם. מדוע אני אומר זאת? האם אתם מבינים באמת ובתמים את משמעות דבריי? רק כאשר אני מבהיר דברים כאלה אתם מגלים הבנה מסוימת. בני האדם הם כה טיפשים ומחשבתם כה רפה. רק כאשר המחט פוגעת בעצם הם מתחילים לחוש מעט כאב. כלומר רק כאשר דבריי מצביעים על מקור מחלתכם, אתם משתכנעים לחלוטין. על אף שכך הדבר, לפעמים אתם עדיין מסרבים להנהיג את דבריי ומסרבים להכיר את עצמכם. כעת, בשלב הזה, מדוע עדיין לא תפסתם כמה קשה לטפל באדם? האם דבריי אינם מדוברים באופן שקוף או מובן לחלוטין? מה שאני רוצה הוא שתשתפו איתו פעולה ברצינות ובכנות. בין אם דברייכם ערבים לאוזן או לא, כל עוד תהיו מוכנים לשתף אותי פעולה ותוכלו לעבוד אותי בלב שלם, תזכו להגנתי. אפילו אם מדובר באדם שהוא בור ועם הארץ, אהפוך אותו לנאור כדי שהוא יוכל להשליך מעליו את בורותו. זאת מכיוון שמעשיי חייבים לתאום את דבריי. אני האל הכול יכול שלעולם לא מבטיח הבטחה שהוא לא יכול לקיים.

רצוני יתגלה מיד לכל הכנסיות ולכל הבנים הבכורים, ודבר לא יוסתר עוד לעולם, מפני שהגיע היום שבו הכל נחשף. כלומר המילה "נסתר" לא תהיה בשימוש עוד, ויתרה מזאת, לא יהיה קיים עוד שום דבר נסתר. כל בני האדם, האירועים והדברים הנסתרים חייבים להיחשף בזה אחר זה. אני האל החכם שבידיו הסמכות המלאה. כל האירועים, כל הדברים, וכל אדם ואדם נתונים בידיי. אני נוקט צעדים משלי כדי לחשוף אותם, ואני אחשוף אותם בזה אחר זה באופן מסודר. אני אוודא שכל מי שיעז לרמות או לנסות להסתיר ממני דבר, לא יקום עוד לעולם. אנקוט פעולה כך כדי שכולכם תוכלו לראות זאת. ראו בבירור! המחיר הכבד ששילמתי אינו לשווא, אלא שהוא

יֵשָׁא פִּרִי. כָּל מִי שֶׁלֹּא יִקְשִׁיב לִי אוֹ לֹא יִשְׁמַע לִי, יִתְקַל מִיד בְּשִׁפּוּט שְׁלִי. מִי עוֹד מַעֵז לְצַאת נִגְדִי? עַל כּוֹלֶכֶם לְהִישָׁמַע לִי. אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: כָּל מֶה שְׁאֲנִי אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה, וְכָל מֶהֱלֵךְ, כָּל רַעֲיוֹן, מַחֲשָׁבָה וְתוֹכְנִית שִׁישׁ לִי כִּיּוֹם נִכּוֹנִים, וְהֵם לֹא מוֹתִירִים מִקּוֹם לְשִׁיקוֹל דַּעַת. מִדּוֹעַ אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם שׁוֹב וְשׁוֹב שְׁעֲלִיכֶם פְּשׁוּט לִהְיוֹת חֲסִידֵי אֵל וְשֹׁאֵין צוֹרֵךְ לְהִרְהֹר בְּכֶךָ יוֹתֵר? זוֹהִי הַסִּיבָה. הָאֵם עֲדִיין עֲלִי לְהַבְהִיר זֹאת?

הַתְּפִיסוֹת שֶׁלָּכֶם מֵעַכְבּוֹת אֲתֶכֶם, אֵךְ אֲתֶם לֹא חוֹשְׁבִים שֶׁהַסִּיבָה הִיא שְׁאֲתֶם עֲצַמְכֶם לֹא עֲשִׂיתֶם שׁוֹם מֵאֲמִין, וּבִמְקוֹם זֹאת, אֲתֶם מַחְפְּשִׁים אֶת הַסִּיבּוֹת אֲצִלִּי וְאוֹמְרִים שֶׁלֹּא הִפְכֵתִי אֲתֶכֶם לְנֹאֲוִירִים – אִילוּ מִיָּן דִּיבּוֹרִים הֵם אֵלֹה? אֲתֶם לֹא לוֹקָחִים שׁוֹם אַחֲרִיּוֹת בַּעֲצַמְכֶם, אֲלֹא תַמִּיד מִתְלוֹנְנִים בַּפְּנִי. אֲנִי מִזְהִיר אֲתֶכֶם! אִם תִּמְשִׁיכוּ כֶךָ וְלֹא תִשְׁלֹמוּ שׁוֹם מַחִיר, תִּסּוֹלְקוּ! אֲנִי לֹא אוֹמֵר אֲמִירוֹת מִרְחִיקוֹת לָכֶם לְאוֹרֵךְ כָּל הַיּוֹם כְּדִי לְהַפְחִיד אֲתֶכֶם. אֵלֹה הַעֹבְדוֹת לְמַעֲשֶׂה, וְאֲנִי עוֹשֶׂה אֶת מֶה שְׁאֲנִי אוֹמֵר. בְּרַגַּע שֶׁהַדְּבָרִים יוֹצֵאִים מִפִּי, הֵם מִתְחִילִים לְהִתְגַּשֵּׁם. בַּעֲבֹר, הַדְּבָרִים שֶׁאֲמַרְתִּי הִתְגַּשְׁמוּ לֹאט, אֵךְ כִּיּוֹם הַמִּצָּב שׁוֹנֶה, וְהַדְּבָרִים כִּבֵּר לֹא מִתְרַחֲשִׁים לֹאט. לְמַעַן הַהִבְהָרָה, אֲנִי לֹא דוֹחֵף אוֹ מִשְׁדֵּל עוֹד, אֲלֹא מִדְּרַבֵּן אֲתֶכֶם וְכוּפָה עֲלֵיכֶם לְהִתְקַדֵּם. אוֹמֵר זֹאת בַּפְּשׁוּט רַבָּה עוֹד יוֹתֵר: מִי שִׁיכּוֹל לְעַמּוֹד בְּקִצֵּב עוֹשֶׂה זֹאת. מִי שֶׁלֹּא יוֹכֵל לְעַמּוֹד בְּקִצֵּב וּלְהִתְקַדֵּם הָלֵאָה יִסּוֹלֵק. בַּעֲבֹר, דִּיבְרַתִּי אֵלֵיכֶם בְּסִבְלָנוֹת מְכֹל בַּחֲנִינָה, אֵךְ פְּשׁוּט לֹא הִקְשַׁבְתֶּם. כַּעַתָּה, אַחֲרֵי שֶׁהַעֲבֹדָה הַמְּשִׁיכָה עַד הַשֶּׁלֶב הַזֶּה, מֶה תַּעֲשׂוּ? הָאֵם אֲתֶם עֲדִיין מִתְפַּנְקִים? אֲנִי לֹא יוֹכֵל לְהַשְׁלִים אָדָם כֹּזֵה. בְּמִקּוֹם זֹאת, הוּא יִהְיֶה לְמוֹשָׁא סִילּוֹק שְׁלִי לֹלֵא סַפֵּק!

פֶּרֶק 65

דְּבָרַי פּוֹגְעִים לֹלֵא-הֶרֶף בְּמִטְרָתֶם, שֶׁהִיא לְהַצְבִּיעַ עַל הַפְּגָמִים הַגּוֹרְלִיִּים שֶׁלָּכֶם. אַחֲרֵת עֲדִיין הֵייתֶם גּוֹרְרִים רִגְלִיִּים, מִבְּלִי לְדַעַת מֶהֱיָה הַעַת הַנוֹכַחִית. דַּעוּ זֹאת! אֲנִי מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאוֹפֵן שֶׁכּוֹ אֲתֶם אוֹהֲבִים אוֹתִי כְּדִי לְהוֹשִׁיעַ אֲתֶכֶם. בְּלִי קֶשֶׁר לְמַצְבְּכֶם, אֵין סַפֵּק שֶׁאֲשַׁלֵּם אֶת הַדְּבָרִים שֶׁאִשְׁרַתִּי מִבְּלִי לְבַצֵּעַ שׁוֹם טַעוֹת שֶׁהִיא. הָאֵם יִיתְכֵן שְׁאֲנִי, הָאֵל הַכּוֹל יוֹכֵל הַצּוֹדֵק, אַעֲשֶׂה טַעוֹת? הָאֵין זֹאת תְּפִיסָה שֶׁל הָאָדָם? אֲמָרוּ לִי: כָּל מֶה שְׁאֲנִי עוֹשֶׂה וְכָל מֶה שְׁאֲנִי אוֹמֵר הוּא לְמַעַנְכֶם, הֲלֹא כֵן? יֵשׁ כֹּאֲלֵה שְׁאוֹמְרִים בְּצִנִּיעוֹת: "הוֹ, אֱלֹהִים! אַתָּה עוֹשֶׂה הַכֹּל לְמַעַנְנוּ, אֵךְ אֲנַחְנוּ לֹא יוֹדְעִים אֵיךְ לְשַׁתֵּף אֶתְךָ פַּעֲלָה." בּוֹרוֹת כֹּזִי! לוֹמֵר שְׁאֲתֶם לֹא יוֹדְעִים לְשַׁתֵּף אֶתִּי פַּעֲלָה! אֵלֹה שְׁקָרִים מְבִישִׁים! מֵאַחֵר שְׁאֲתֶם אוֹמְרִים דְּבָרִים כֹּאֲלֵה, מִדּוֹעַ אֲתֶם מִתְחַשְּׁבִים בְּבֶשֶׁר וְהָדָם פַּעַם אַחֵר פַּעַם? מֶה שְׁאֲתֶם אוֹמְרִים נִשְׁמַע טוֹב, אֵךְ אֲתֶם לֹא פּוֹעֲלִים בְּאוֹפֵן פַּעֲלִי וְלֹלֵא דֹאגָה. עֲלֵיכֶם לְהִבִּין זֹאת: הַדְּרִישׁוֹת שְׁלִי מִכֶּם כִּיּוֹם אֵינֶן מוֹפְרָזוֹת, וְהֵן לֹא נִשְׁגָּבוֹת מִבִּינַתְכֶם. הָאָדָם מִסּוּגֵל לְעַמּוֹד בֵּהֵן. אֲנִי כָּלֵל לֹא מִפְּרִיז בְּהַעֲרַכְתִּי אֲתֶכֶם. הָאֵם אֲנִי לֹא יוֹדַע אֶת הִיקָף יְכוֹלֹתָיו שֶׁל הָאָדָם? אֲנִי מִבִּין זֹאת בְּבִהֲיוֹת מוֹשְׁלָמָת.

דְּבָרַי מַעֲנִיקִים לָכֶם נֹאֲוֵרוֹת לֹלֵא-הֶרֶף, אֵךְ לְבַכֶּם עֲדִיין קֶשֶׁה מְדִי, וְאֲתֶם לֹא מִסּוּגֵלִים לְתַפּוֹס אֶת רִצּוֹנִי בְּרוֹחְכֶם! אֲמָרוּ לִי: כִּמָּה פַּעֲמִים הִזְכַּרְתִּי לָכֶם לֹא לְהִתְמַקֵּד בְּמִזּוֹן, בְּלִבּוֹשׁ וּבִמְרָאָה הַחִיצוֹנִי שֶׁלָּכֶם, אֲלֹא לְהִתְמַקֵּד בְּמִקּוֹם זֹאת בַּחֲיִים הַפְּנִימִיִּים? אוֹלָם אֲתֶם פְּשׁוּט לֹא מְקַשְּׁבִים. נִמָּאס לִי לוֹמֵר זֹאת. הָאֵם הִפְכֵתֶם לְעַמּוֹמִים עַד כְּדִי כֶךָ? הָאֵם אֵין לָכֶם שׁוֹם הִיגִיוֹן? הָאֵם יִיתְכֵן שְׁדְּבָרַי נִאֲמָרוּ לְשׁוּא? הָאֵם אֲמַרְתִּי מִשְׁהוּ לֹא בְּסִדֵּר? בְּנִי! הַתְּחַשְׁבוּ

בכוונותי הכנות ! כשחייכם יבשילו, לא יהיה צורך לדאוג, והכל יסופק לכם. אין ערך בהתמקדות בדברים האלה כרגע. המלכות שלי התגשמה באופן יסודי, והיא ירדה אל העולם באופן ציבורי. יתרה מזאת, זה מסמן שהמשפט שלי התבצע לגמרי. האם חוויתם זאת ? אני שונא לשפוט אתכם, אך אתם לא מתחשבים בלבי כלל. אני רוצה שמה שתקבלו ללא-הרף יהיה הדאגה וההגנה של אהבתי, ולא משפט חסר רחמים. האם ייתכן שאתם מוכנים להישפט ? אם לא, מדוע אתם לא מתקרבים אליי שוב ושוב, משתפים איתי ומתקשרים איתי ? אתם מתייחסים אליי בקרירות כה רבה, וכשהשטן מעניק לכם רעיונות, אתם מרגישים מרוממים וחושבים שהם מתיישרים עם רצונכם, אך שום דבר שאתם עושים לא נועד למעני. האם אתם רוצים תמיד לנהוג בי באכזריות ?

העניין הוא לא שאני לא רוצה להעניק לכם את הדברים האלה, אלא שאתם לא מוכנים לשלם את המחיר, ולכן ידיכם ריקות ואין לכם שום דבר. האם אתם לא רואים שעבודתה של רוח הקודש מתקדמת כעת במהירות כה רבה ? האם אתם לא רואים שלבי בוער בקוצר סבלנות ? אני דורש מכם לשתף איתי פעולה, אך אתם עדיין לא מוכנים לעשות זאת. כל האסונות יבואו בזה אחר זה. כל האומות וכל המקומות יחוו אסונות – מגיפות, רעב, שיטפון, בצורת ורעידות אדמה בכל מקום. האסונות האלה לא קורים רק במקום אחד או שניים, והם לא יימשכו למשך יום-יומיים בלבד, אלא במקום זאת, הם יתקפו אזורים גדולים יותר ויותר, והאסונות יהיו יותר ויותר חמורים. במהלך הזמן הזה, כל מיני מכות של שרצים באות בזו אחר זו, ותופעת הקניבליזם פוקדת את כל המקומות. זה המשפט שלי את כל האומות ואת כל העמים. בני ! אסור לכם לסבול את הכאב או את המצוקות של האסונות. אני רוצה שתתבגרו במהירה ותקחו על עצמכם את העול שאני נושא על כתפיי בהקדם האפשרי. מדוע אתם לא מבינים את רצוני ? העבודה שלפנינו תהפוך ליותר ויותר מאומצת. האם לבכם קשה עד כדי כך שאתם משאירים אותי בידים מלאות לעבוד כל כך קשה לבדי ? אדבר בפשטות רבה יותר. בני האדם שחיהם בשלו ייכנסו למפלט ולא יסבלו כאב או מצוקה. בני האדם שחיהם בוסריים חייבים לסבול כאב ופגע. דבריי מספיק ברורים, נכון ? שמי חייב להתפשט לכל עבר ולכל מקום, כדי שכולם ידעו את שמי הקדוש וכירו אותי. בני האדם מכל רובדי החברה בארה"ב, יפן, קנדה, סינגפור, חבר העמים, מקאו, הונג קונג וארצות אחרות יתקהלו מיד בסין בחיפוש אחר הדרך הנכונה. הם כבר שמעו עדויות על שמי, ואני רק מחכה שתבשילו בהקדם האפשרי, כדי שתוכלו לרעות אותם ולהוביל אותם. זו הסיבה לכך שכמות העבודה שלפנינו תהיה רבה יותר. שמי יופץ באופן רחב לאחר האסונות, ואם לא תיזהרו, אתם עלולים לאבד את החלק שצריך להיות שלכם. האם אתם לא מפחדים ? שמי מתפשט אל כל הדתות, אל כל אורחות החיים, אל כל האומות ואל כל הזרמים. זו עבודתי, המתבצעת באופן מסודר ובקישורים הדוקים. הכל קורה בזכות ההסדר החכם שלי. אני רוצה רק שתהיו מסוגלים להתקדם בכל צעד ולהיות צמודים לעקבותיי.

פרק 66

עבודתי ממשיכה אל השלב הנוכחי, היא מצייתת להסדרים החכמים שביצעתי, והיא גם ההצלחה האדירה שלי. איזה אדם יכול לעשות דבר כזה? בני האדם מעדיפים להפריע לניהול שלי, הלא כן? אולם עליכם לדעת שאף אחד לא יכול לעשות את עבודתי במקומי, לא כל שכן לבלום אותה, משום שאף אחד לא יכול לומר או לעשות את הדברים שאני עושה ואומר. על אף שזה המצב, בני האדם עדיין לא מכירים אותי, את אלוהים החכם והכול יכול! אתם לא מעזים להתנגד לי בגלוי מבחוץ, אך אתם מתנגדים אליי בלבכם ובדעתכם. טיפשים! האם אתם לא יודעים שאני האל שרואה את לב לבו של האדם? האם אתם לא יודעים שאני בוחן כל מילה וכל מעשה שלכם? אני אומר לכם: לעולם לא אומר עוד דברים עדינים. במקום זאת, כל דבריי יהיו דברים של שיפוט חמור, ואני אבדוק אם תוכלו לשאת זאת. מעתה ואילך, בני האדם שלא קרובים אליי בלבם, כלומר אלה שלא רוחשים לי אהבה כנה, הם אלה שמתריסים נגדי בגלוי.

כיום, עבודתה של רוח הקודש הגיעה לנקודה שבה השיטה הקודמת כבר אינה בשימוש, ושיטה חדשה באה במקומה. בני האדם שלא ישתפו איתי פעולה באופן חיובי ופעיל, ייפלו לשאול, אל תהום של מוות (בני האדם האלה ייעלמו לעולמים). השיטה החדשה היא כדלקמן: אם לבכם ודעתכם אינם נכונים, אשפוט אתכם מיד. הדבר כולל דבקות בעולם, בעושר, במשפחה, בבעל, ברעיה, בילדים, בהורים, באכילה ושתייה ובבגדים, ובכל הדברים שנמצאים מחוץ למישור הרוחני. הנאורות של הקדושים תהיה יותר ויותר גלויה. כלומר תחושות החיים יהיו יותר ויותר ברורות ויהיו בתנועה מתמדת. כל מי שיגרום אפילו להפרעה הקלה ביותר, יסבול מפלה הרסנית וישתרך הרחק מאחור על מסלול המרוצים של החיים. את בני האדם הפושרים שאינם מחפשים במסירות, אני נוטש לחלוטין, אני מתעלם מכולם ללא יוצא מן הכלל, והם יסבלו אסונות במשך אלף שנים. במקרה של בני האדם שמחפשים בלהט, כלומר אלה שתמיד מפריעים, אשליך הצדה את בורותם ואהפוך אותם לנאמנים לי. יתר על כן, יהיו להם חוכמה ובינה, ולכן הם יחפשו אמונה גדולה אף יותר. אני מכפיל את הברכות שלי על כל הבנים הבכורים שלי, והאהבה שלי שורה עליהם בכל עת. אני משגיח עליכם ומגן עליכם בכל עת, ולא אניח לכם ליפול ברשתו של השטן. התחלתי להשיק את עבודתי בקרב כל בני האדם, כלומר הוספתי פרויקט נוסף. בני האדם האלה הם אלה שמשרתים את המשיח מזה אלף שנים, והמון האדם הזה יתקהל לתוך המלכות שלי.

בניי, עליכם להעצים את הנוהג שלכם. כמה עבודה מחכה לכם שתעשו אתה, שתסיימו אותה? אני רק מקווה שתמהרו ותבשילו, כדי שתסיימו את העבודה שהפקדתי בידיכם. זו האחריות הקדושה שלכם, וזו החובה שצריכים למלא אלה מכם שנמנים על בניי הבכורים. אגן עליכם עד סוף הנתיב, ואגן עליכם כדי שתוכלו לזכות באושר נצחי איתי! לכל אחד מכם צריכות להיות תובנות לגבי העובדה שהקרבתי קורבנות רבים וסידרתי סביבות שונות, והכל כדי להפוך אתכם למושלמים. אתם יודעים שאלה כל הברכות שלי, הלא כן? כולכם בני האהובים. כל עוד תאהבו אותי בכל לבכם, לא אזנח איש מכם, על אף שהדבר תלוי בשאלה אם תהיו מסוגלים לשתף איתי פעולה באופן הרמוני.

פרק 67

בני מופיעים בגלוי, והם מופיעים בפני כל העמים. אני אמיט ייסורים קשים על בני האדם שמעזים להתריס נגדם בגלוי. אין בכך ספק. כיום, כל מי שמסוגל לקום על רגליו ולרעות את הכנסייה זכה במעמד של בן בכור והם כעת בכבוד איתי – כל מה ששלי הוא גם שלכם. אני מעניק לכל מי שנשמע לי בכנות חסד רב, כדי שתוכלו להתחזק מעבר לעוצמתו של כל אדם אחר. רצוני מוקדש לגמרי לכם, בני הבכורים, ואני רק רוצה שתבשילו בהקדם האפשרי ותשלימו את המשימות שהטלתי עליכם. דעו זאת! הדבר שאני מטיל עליכם הוא הפרויקט האחרון בתוכנית הניהול שלי. אני רק מקווה שתהיו מסוגלים להעלות את כל הווייתכם כקורבן מנחה למעני בלב שלם, בדעת שלמה ובכל כוחכם, ושתשקיעו את כל מאמציכם למעני. הזמן באמת לא מחכה לאף אדם, ואף אחד, אף עניין ואף חפץ לא יכול לעכב את עבודתי. דעו זאת! עבודתי מתקדמת על מי מנוחות ללא חסימה בכל שלב.

צעדי פוסעים עד קצות התבל, עיני בוחנות ללא-הרף כל אדם ואדם, ויתרה מזאת, אני משגיח על התמונה הרחבה של התבל. הלכה למעשה, דבריי מתפשטים אל כל פינה של התבל. כל מי שמעז לא לשרת אותי, כל מי שמעז לא להיות נאמן אליי, כל מי שמעז לשפוט בשמי, וכל מי שמעז לגנות ולהשמיץ את בני – כל מי שבאמת עושה את הדברים האלה חייב לעבור משפט חמור. המשפט שלי חל במלואו. במילים אחרות, אנחנו נמצאים בתקופת המשפט, ובאמצעות עיון קפדני, אתם תגלו שהמשפט שלי מתפרש על כל רחבי התבל. כמובן, משפחתי לא מוחרגת. בני האדם שמחשבותיהם, דבריהם ומעשיהם לא יתאמו את רצוני יישפטו. עליכם להבין: המשפט שלי מכוון אל כל התבל, ולא רק לקבוצה אחת של בני אדם או של דברים – האם הבנתם זאת? אם לרגע תהיה לכם דעה שגויה, מיד תחוו משפט בתוכם.

המשפט שלי לובש צורות שונות. דעו זאת! אני האל הייחודי והחכם של התבל! אין דבר שאני לא יכול לעשות. כל השיפוט שלי מתגלים לכם: אם יהיו לכם מחשבות שגויות, אעניק לכם השראה. כלומר אזהיר אתכם. אם לא תקשיבו, מיד אטוש אתכם (זה לא מתייחס להטלת ספק בשמי אלא להתנהגויות חיצוניות – אלה הקשורות להנאות הבשר). אם המחשבות שלכם מתריסות נגדי, אם אתם מתלוננים בפניי, אם אתם מקבלים שוב ושוב את הדעות של השטן, ואם אתם לא נשמעים לרגשות החיים, הרי שרוחכם תהיה בחשיכה ובשרכם יסכול כאב. אתם חייבים להתקרב אליי. בשום אופן לא תהיו מסוגלים לשחזר את המצב הרגיל שלכם תוך יום או יומיים בלבד, וחייכם יפגרו מאחור באופן ניכר. בני האדם המופקרים בדיבור, אני אטיל משמעת על פיהם ולשונם ואגרום ללשונם לעבור טיפול. בני האדם המופקרים במעשיהם באופן משולח רסן, אני אזהיר אתכם ברוחכם, ואני אמיט ייסורים על מי שלא מקשיב לי. בני האדם ששופטים אותי בגלוי ומתריסים נגדי, כלומר בני האדם שממרים את פי בדבריהם או במעשיהם – אני אסלק אותם לגמרי ואטוש אותם, אגרום להם לגווע ולאבד את הברכות העליונות. אלה הם בני האדם שיסולקו לאחר שאבחר בהם. בני האדם הבורים, כלומר אלה שהחזיונות שלהם לא ברורים – אני אהפוך אותם לנאורים ואושיע אותם. אולם בני האדם שמבינים את האמת אך לא מנהיגים אותה יטופלו בהתאם לכללים המוזכרים לעיל, בין אם הם בורים או לא. באשר לבני האדם שכוונותיהם היו שגויות מהרגע

הראשון – אני אגרום לכך שהם לא יוכלו לעולם לתפוס את המציאות, ובסופו של דבר, הם יסולקו בהדרגה בזה אחר זה. אף אחד מהם לא יישאר. עם זאת, הם שורדים כעת בהתאם להסדרים שלי (מפני שאני לא עושה דברים בחיפזון, אלא באופן מסודר).

המשפט שלי מתגלה לחלוטין, והוא מכוון לבני אדם שונים, והם חייבים לתפוס את מקומם ההולם. לפי השאלה איזה כלל הופר, אני אנהל ואשפוט אותם בהתאם לכלל הזה. באשר לבני האדם שלא מחזיקים בשם הזה ואשר לא מקבלים את המשיח של אחרית הימים, יש רק כלל אחד: אני אקח תכף ומיד את רוחו, נפשו וגופו של כל מי שמתריס נגדי ואשליך אותו לשאול. במקרה של כל מי שלא מתריס נגדי, אני אחכה עד שתבשילו ואז אני אשפוט אתכם בשנית. דבריי מסבירים הכל בבירור גמור, ושום דבר לא נסתר. אני רוצה רק שתהיו מסוגלים להביא אותם בחשבון בכל עת!

פרק 68

דברי מיושם בכל מדינה, מקום, אומה וזרם, ודברי מתגשם בכל פינה ובכל רגע נתון. האסונות שמתרחשים בכל מקום הם לא קרבות בין בני אדם, והם לא קרבות הניטשים באמצעות כלי נשק. לא יהיו עוד מלחמות לאחר מכן. הכל נמצא בידיי. כולם יתמודדו עם המשפט שלי וידעכו במהלך אסונות. מי ייתן ובני האדם שמתנגדים לי ואלה שלא נוקטים יוזמה לשנתף אתי פעולה יסבלו את הכאב של אסונות שונים. מי ייתן והם יבכו ויחרקו שיניים עד אין קץ ויישארו בחושך לעולמים. הם לא ישרדו. אני פעול באופן ישיר וזריז, ואני לא מתייחס למידה שבה הייתם נאמנים אליי בעבר. כל עוד תתנגדו אליי, יד המשפט שלי תשחרר עליכם במהירות את חמתי ללא כל עיכוב, אפילו לא של שנייה, וללא טיפת רחמים. לכל אורך הדרך אמרתי שאני האל שמקיים את הבטחותיו. כל מילה שאני אומר מתגשמת, ואתם תראו את הכל. זו הכוונה האמיתית בהיווכחות במציאות בכל דבר.

האסונות האדירים לא יפקדו בשום אופן את בניי, יקיריי. אני אשגיח על בניי בכל רגע ובכל שנייה. אתם בהחלט לא תחוו את הכאב והסבל. כמקום זאת, הדבר נועד למען הפיכת בניי למושלמים ולמען הגשמת דברי בהם, כדי שתוכלו להכיר בכול היכולת שלי, להמשיך לצמוח בחייכם, לשאת עול למעני יותר בקרוב ולהקדיש את כל כולכם להשלמת תוכנית הניהול שלי. אתם צריכים להיות שמחים ומאושרים ולצהול משום כך. אני אתן לכם הכל ואאפשר לכם לתפוס את המושכות. אני אתן לכם אותן. אם בן יורש את כל עיזבונו של אביו, על אחת כמה וכמה שאתם תירשו את עיזבוני, בניי הבכורים, הלא כן? אתם באמת מבורכים. במקום לסבול מהאסונות האדירים, אתם תיהנו מברכות עד אין קץ. איזה כבוד! איזה כבוד!

האיצו את צעדיכם וצעדו בעקבותיי בכל עת ובכל מקום, ואל תתעכבו מאחור. הניחו ללבכם לנהות אחר לבי, והניחו לדעתכם לנהות אחר דעתי. שתפו אתי פעולה בלב שלם ובדעת שלמה. אכלו אתי, חיו אתי ותיהנו אתי. ברכות מדהימות ממתינות שתיהנו מהן ותיקחו אותן. יש בתוכי שפע שבאמת אין כמוהו. אפילו לא קצת הוכן עבור אף אדם אחר – אני עושה זאת לגמרי למען בניי.

כעת, מה שאני חושב עליו הוא מה שיתגשם. ברגע שאפסיק לדבר אליכם, העניינים האלה כבר יושלמו. העבודה באמת מתקדמת במהירות כזו, והיא משתנה בכל רגע. אם תשומת לבכם תיקטע אפילו לרגע, תתרחש תופעה "צנטריפוגלית", אתם תושלכו הרחק-הרחק, ואני אעזוב את הזרם הזה. אם לא תחפשו בכנות, אתם תאפשרו למאמצי הקפדניים להיות לשווא. לאחר מכן, בני אדם מאומות שונות יתקלו בעת ובעונה אחת. ברמה הנוכחית שלכם, האם תהיו מסוגלים להוביל אותם? אני אאמן אתכם באופן יסודי כדי שתהפכו לחיילים טובים במהלך פרק הזמן הקצר הזה, על מנת שתוכלו למלא את התפקיד שהטלתי עליכם. אני רוצה שתעניקו כבוד לשמי מכל בחינה, ושתישאו עדויות מופלאות למעני. מי ייתן ובני האדם שהם בזו להם יעמדו מעליהם כיום ויובילו אותם וכן ימשלו בהם. האם אתם מבינים את כוונותי? האם הגשמתם את מאמצי הקפדניים? אני עושה את כל זה למענכם. הדבר תלוי בשאלה אם אתם מסוגלים ליהנות מהברכות שלי.

אני, האל שמחפש בדעתו ובלבו של האדם, מגיע עד לקצוות העולם. מי מעז שלא לשרת אותי? המתחים גוברים בקרב כל האומות, והן נאבקות במרידות, אך בסופו של דבר, הן לא יימלטו מאחיזתי. אין ספק שלא אפטור אותם מעונש. אני אביא אותם למשפט בזה אחר זה על סמך המעשים שלהם, מעמדם על פני האדמה וההנאות הארציות שלהם. אני לא אחוס על אף אחד. חרון האף שלי החל להיחשף, והוא יפקוד אותם במלואו. הכל יתגשם בהם בזה אחר זה, וזה יהיה לחלוטין מה שהם הביאו על עצמם. בני האדם שלא הצליחו להכיר אותי או אשר תיעבו אותי בעבר יתמודדו כעת עם המשפט שלי. ובאשר לאלה שרדפו את בניי בעבר, אני ממייט עליהם ייסורים במיוחד בהתאם למה שהם אמרו ועשו. אני לא אחוס אפילו על הילדים. הם כולם בסגנון של השטן. אפילו אם הם לא אומרים או עושים דברף אם הם שונאים את בניי בלבם, לא אחוס על אף אחד מהם. אני אגרום להם לראות כולם שאנחנו, קבוצת בני האדם הזו, ובהחלט לא הם, הם אלה שמולכים ומחזיקים בסמכות. מהסיבה הזו, עליכם להקדיש עד כמה וכמה את כל כוחכם ולהשקיע את כל כולכם למעני, על מנת להעניק לי כבוד ולשאת עדות על שמי בכל מקום, פינה, דת וזרם, ולהפיץ את שמי אל קצות התבל כולה!

פרק 69

כאשר רצוני יצא לאור, אני אגרש מיד כל מי שיעז להתנגד לו וכל מי שיעז למתוח עליו ביקורת או להטיל בו ספק. כיום, כל מי שלא פועל לפי רצוני וכל מי שמבין לא נכון את רצוני יושלך ויסולק מן המלכות שלי. במלכות שלי אין אף אחד אחר – כולם בניי, אהוביי, ובני אדם שמתחשבים בי. יתר על כן, הם אלה שפועלים לפי דבריי ואשר מסוגלים למלוך בשמי ולשפוט את כל האומות ואת כל העמים. יתרה מזאת, הם קבוצה של בנים בכורים שהם תמימים ומלאי חיים, פשוטים ופתוחים, ישרים וחכמים. אתם מרצים את רצוני, ומה שברצוני לעשות מתגשם בכם, ללא טעויות, בפתיחות ובגילוי גמורים. התחלתי לזנוח את בני האדם בעלי הכוונות והמטרות השגויות, ואני אפיל אותם בזה אחר זה. אשמיד אותם בזה אחר זה כדי שלא ישרדו לא ברוח, לא בנפש ולא בגוף. עליכם להבין שמה שהיד שלי עושה – תמיכה בעניים, טיפול בבני האדם שאוהבים אותי והגנה עליהם, הצלת

הבורים והקנאים שלא מפריעים לניהול שלי, הענשת בני האדם שמתנגדים לי והענשת אלה שלא משתפים איתי פעולה באופן פעיל – כל הדברים הללו יאושרו בזה אחר זה לפי דבריי. האם אתם אוהבים אותי באמת ובתמים? האם אתם משקיעים מאמצים למעני בנאמנות? האם אתם מקשיבים לדבריי ופועלים על פיהם? האם אתם יוצאים נגדי או שאתם תואמים אותי? האם הדברים האלה ברורים לכם בדעתכם? האם אתם יכולים לשאת באחריות על הדברים שאמרתי בזה אחר זה? אם אתם לא יכולים לעשות זאת, אתם עוסקים בחיפוש בהתלהבות אך לא מבינים את רצוני. אדם כזה יפריע לניהול שלי בקלות רבה ויבין את רצוני באופן שגוי. אם לאדם כזה תהיה כוונה רעה לרגע אחד, אני אגרש ואשמיד אותו.

זאת מפני שאין סוף למסתורין שבי, והוא בלתי נתפס. אגלה את המסתורין לבני האדם בהדרגה, על פי התוכנית שלי. כלומר אגלה אותו לבני הבכורים. כאשר לחסרי האמונה ואלה שמתנגדים אליי, אני פשוט אניח להם להתקדם עם הזרם, אך בסופו של דבר, עליי לגרום להם להבין שאני הנשגבות והשיפוט. חסרי האמונה של היום יודעים רק את מה שמתרחש לנגד עיניהם, אך הם לא יודעים את רצוני. רק בני האהובים יודעים ומבינים את רצוני. אני מתגלה בפני בני בגלוי, אך עבור השטן, אני הנשגבות והשיפוט, ואני לא נסתר כלל. כיום, רק בני הבכורים ראויים לדעת את רצוני – אף אחד אחר לא כשיר לכך – וזה מה שהסדרתי מראש לפני הבריאה. הסדרתי כראוי בשלב מוקדם מי יבורך ומי יוכה. הייתי ברור לגבי זה, והיום הדבר כבר בא לידי ביטוי באופן מלא: המבורכים החלו ליהנות מברכותיהם, ואילו אלה שהוכו החלו גם הם לסבול מאסונות. מי שלא רוצה לסבול מכות יסבול בכל זאת, מפני שזה מה שהסדרתי, וזה מה שדיי הורו בצווים המנהליים שלי. איזה מין אדם בדיוק מבורך, ואיזה מין אדם מוכה? כבר גיליתי את הדברים הללו. זו לא תעלומה עבורכם – הדבר גלו. מי שמקבל אותי אך כוונותיו שגויות, מי שמקבל אותי אך לא עוסק בחיפוש, מי שמכיר אותי אך ממרה את פי, מי שנוקט רמייה ובגידה כדי להונות אותי, מי שקורא את דבריי אך פולט שליליות, מי שלא מכיר את עצמו, מי שלא יודע מה מהותו, מי שחושב שהוא עצמו נפלא וחושב שהוא הבשיל (דוגמה לשטן) – אלה הם מושאי המכה. מי שמקבל אותי ומי שכוונתו מופנית אליי (אם הוא יגרום להפרעות, לא אזכור את העבירות שלו, אך הכוונות שלו חייבות להיות נכונות, והוא תמיד חייב להיות זהיר וקפדן ולא מופקר); מי שטהור; מי שפתוח; מי שישר, מי שאף אדם, דבר או עניין אחר לא שולט בו; מי שמראהו כמראה של ילד, אף שהוא בוגר בחיים; מי שנמנה על אהוביי – אלה הם מושאי הברכה שלי. כעת, כל אחד יתפוס את מקומו הראוי על פי מצבו. אתם תדעו אם אתם מבורכים או מוכים – אין צורך שאומר זאת במפורש. מי שמבורך צריך לעלוך ולהיות מאושר, ואילו מי שעתיד לסבול מכה צריך להיות שרוי במצוקה. ידי היא זו שקבעה את שני גזרי הדין, אך אני לא אשם. האשמה נעוצה בהיעדר שיתוף הפעולה הפעיל שלכם איתי ובכך שלא הבנתם שאני אל שמחפש את לב לבו של האדם. היא נעוצה במה שקבעתי מראש ובתכסיס הקטנוני שלכם שבגללו פגעתם בעצמכם. אתם האשמים! הנפילה שלכם אל השאול היא לא התעללות בכם! זה הסוף שלכם; זו התוצאה שלכם!

הבנים הבכורים המבורכים! עלו במהירה להריע לי! עלו במהירה לשבח אותי! מעתה ואילך, לא תהיה עוד מרידות, לא יהיה עוד סבל, והכל יהיה בידינו. אני אוהב את כל מי שתואם אותי, ובני האדם האלה לא יהיו נתונים לסבל כתוצאה מאסון. יהיה אשר יהיה רצונכם, אמלא אותו (אבל הוא לא יכול להיות שרירותי). זוהי עבודתי.

פרק 70

אך ורק בזכות חסדי ורחמי התעלומה שלי מתגלה ומתבטאת באופן גלוי, והיא אינה חבויה עוד. ועוד יותר בזכות חסדי ורחמי, דבריי מופיעים בקרב בני האדם ואינם חבויים עוד. אני אוהב את כל אלה שמשקיעים ומקדישים את עצמם למעני בכנות. אני שונא את כל אלה שנולדו מקרבי אך אינם מכירים אותי ואף מתנגדים לי. לא אנטוש אף אדם שהוא בעדי בכנות, אלא אכפיל את ברכותיו. את כפויי הטובה אעניש כפליים, לא אחוס עליהם ולא אקל עמם. במלכותי אין הונאה ומרמה ואין ארציות – במילים אחרות, אין צחנת מתים, והכול הוא יושר וצדק, טוהר ופתיחות. אין הסתתרות והסוואה – הכול רענן, הכול הוא הנאה וטוהר מידות. אם אדם ממשיך לשאת את צחנת המתים, אין ספק שהוא אינו יכול להישאר במלכותי – מוט הברזל שלי ימשול בו. כל התעלומות האנסופיות מאז ראשיתו של הזמן ועד היום מתגלות במלואן לכם – אלה שנופלים בנחלתי באחרית הימים – האם אינכם חשים שהתברכתם? יום הגילוי הפתוח מהווה אף יותר את היום שבו יהיה לכם חלק בשלטוני.

רק אנשים שבחרתי והועדתי מראש יכולים באמת למשול כמלכים, ואסור שיהיה מעורב בכך רצון אנושי כלשהו. אם מישהו יעז ליטול חלק בכך, יהיה עליו לחוות את מהלומת ידי, והוא יהיה מושא לאשי המשתוללת; זהו פן אחר של צדקתי ומלכותיותי. כבר אמרתי שאני מושל בכל הדברים, שאני האל החכם שאוחז בסמכות מלאה, שאיני מתייחס בסלחנות לאיש ושאין בי רחמים או רגשות אישיים. אני מתייחס לכולם במידת הצדק וההגינות ובמלכותיות (לא משנה עד כמה אדם הוא רהוט – לא אשחרר אותו), ובינתיים אני מאפשר לכולם לראות טוב יותר את הפלא שבמעשיי ואת משמעותם. אני מעניש כל מיני מעשים של רוחות רעות בזה אחר זה, ואני משליך אותן בזו אחר זו אל הבור חסר התחתית. את העבודה הזאת סיימתי לפני תחילתו של הזמן ולא הותרתי להן מעמד כלשהו או מקום כלשהו לעשות בו את עבודתן. כל נבחריי, אלה שהועדתי מראש ובחרתי, אינם יכולים להיות אחוזי דיבוק בידי רוחות רעות בשום נקודת זמן – הם קדושים תמיד. את אלה שלא הועדתי מראש ובחרתי אני מפנה אל השטן ואיני מתיר להם להישאר. צדקתי ומלכותיותי מעורבות בכל היבטי הצווים המנהליים שלי. לא אשחרר אפילו אחד מאלה שעליהם השטן עובד, אלא אשליך את כולם יחד עם גופם אל השאול, כי אני שונא את השטן. בשום פנים לא אחוס על השטן, אלא אשמיד אותו כליל ולא אתן לו שום הזדמנות לעשות את עבודתו. אלה שהשטן השחית במידה מסוימת (אלו שהאסון יכה בהם) הגיעו למצבם הזה באמצעות ההסדר החכם שקבעתי במו ידיי. אל תחשבו שזה קרה בשל אכזריותו של השטן – דעו שאני הוא האל הכול יכול המושל בכל הדברים ביקום! מבחינתי אין בעיות שאינן ניתנות לפתרון, ועל אחת כמה וכמה אין דבר שלא ניתן להגשימו ואין דבר שלא ניתן לאמרו. אסור לבני האדם לנהוג כאילו היו יועצי. היזהרו שלא אכה אתכם ארצה בידי ואשליך אתכם אל השאול. אני אומר לכם! אלה שמשתפים עמי פעולה כיום באופן פרו-אקטיבי הם החכמים מכולם – הם נמנעים מאובדן ומכאב השיפוט. כל זה נקבע בהסדריי – קבעתי את הכול מראש. אל תעירו הערות טיפשיות, אל תדברו גבוהה-גבוהה, אל תחשבו שאתם כאלה נפלאים. האם את כל זה לא קבעתי מראש? אין לכם בושה, אתם המתיימרים להיות יועצי! אינכם מכירים את שיעור קומתכם האמיתי – הוא כה קטן שזה פאתטי! ולמרות

זאת אתם מתייחסים לכך בקלות ראש ואינכם מבינים את עצמכם. שוב ושוב אתם מתעלמים מדבריי וגורמים לכך שמאמצי המרובים יהיו לשווא – כמעט אינכם מקדישים מחשבה לכך שאלו הם חסדי ורחמי. אתם מעדיפים להפגין את פיקחותכם שוב ושוב. אתם זוכרים את זה? אילו ייסורים ראויים לאלה שמחשיבים עצמם לחכמים? אתם אדישים לדבריי ואף אינכם נאמנים להם או חורטים אותם על לוח ליבכם, ואתם עושים כך וכך ומעמידים פנים שהכול נעשה בשמי. עושי-רשע! מתי תוכלו להתחשב בליבי באופן מלא? אינכם מתחשבים בליבי, ולכן איני עושה לכם עוול בכנותי אתכם עושי-רשע – התיאור מתאים לכם באופן מושלם!

היום אני מראה לכם בזה אחר זה דברים שפעם היו חבויים. התנין הגדול האדום כאש מושלך אל הבור חסר התחתית ומושמד כליל, כי אין שום טעם להמשיך ולהחזיק בו – הוא אינו יכול לשרת את המשיח. מכאן ואילך לא יהיה עוד זכר לאותו דבר אדום – עליו להתכלות בהדרגה עד שיתאיין. אני עושה את מה שאני אומר: בכך תושלם עבודתי. סלקו את התפיסות האנושיות – עשיתי את כל מה שאמרתי. כל מי שמנסה להתחכם מביא על עצמו הרס ובוז ואינו רוצה לחיות. אם כן, אשביע את רצונכם ובהחלט לא אמשיך להחזיק באנשים כאלה. מכאן ואילך מצוינותה של האוכלוסייה תגדל, וכל אלה שאינם משתפים עמי פעולה באורח פרו-אקטיבי ייסחפו אל האין. אלה שהשביעו את רצוני הם אלה שאביא לידי שלמות – לא אשליך ולו אחד מהם. אין כל סתירה בדבריי. אלה שאינם משתפים עמי פעולה באורח פרו-אקטיבי יסבלו ייסורים נוספים, אך בסופו של דבר בהחלט אושיע אותם. כשזה יקרה, חייהם יהיו שונים לגמרי בהיקפם. האם ברצונכם להיות בני אדם כאלה? קומו ושתפו עמי פעולה! בהחלט לא אתייחס באופן עלוב לאלה שישקיעו עצמם בכנות למעני. אתם שמקדישים עצמכם בכנות למעני – עליכם ארעיף את כל ברכותיי. הגישו לי את עצמכם באופן מלא! מה שאתם אוכלים, מה שאתם לובשים ועתידכם – כל אלה נתונים בידיי ואני אסדר את הכול יפה למען הנאתכם הבלתי-מוגבלת שלא יהיה לה קץ, שכן אמרתי: "אתם שמשקיעים למעני בכנות – אין ספק שאברך אתכם בברכות גדולות". כל הברכות ניתנות לכל אדם שמשקיע עצמו למעני בכנות.

פרק 71

הצגתי לכם את כל כולי, אך מדוע אתם לא יכולים להרהר בדבריי בכל לבכם ונפשכם? מדוע אתם מתייחסים לדבריי כאל אשפה? האם מה שאני אומר שגוי? האם דבריי פגעו בכם באזור חיוני? מדוע אתם משתהים ללא-הרף ומהססים ללא-הרף? האם לא דיברתי בבירור? אמרתי כל כך הרבה פעמים שצריך להרהר בדבריי בקפידה ושצריך לשים אליהם לב. האם יש בכם ילדים צייתנים וכנועים? האם דיברתי לשווא? האם אין כל תוצאה? כמה ממה שיש בתוכם יכול לתאום את רצוני? אם לא נוזפים בכם לרגע, אתם הופכים למופקרים ומשולחי רסן. אם אני לא קובע בבירור כיצד לנהוג, או כיצד לדבר, האם ייתכן שאין לכם כל מושג בלבכם? אני אגיד לכם! מי שחוה אובדן הוא מי שממרה את פי, לא נשמע לי, ומאמין בטיפשות! אם בני אדם לא שמים לב למה שאני אומר, ואם הם לא יכולים לתפוס את הפרטים, הם לא יהיו מסוגלים להעלות בדעתם את כוונתי ולא יהיו מסוגלים

לשרת אותי. אני אטפל בבני אדם כאלה ואשפוט אותם. מי שלא תופס את הפרטים חצוף ביותר ופזיז בכוונה תחילה. לכן אני שונא בני אדם כאלה, ואני לא נוהג בהם ברחמנות – אני לא נותן להם רחמים אלא רק מלכותיות ומשפט. בואו נראה אם תעזו עוד להוליך אותי שולל. אני אלוהים, אשר בוחן את לב לבו של האדם. זה דבר שכולם צריכים להבין. אחרת הם יתעסקו להם בעבודתם וירמו אותי כשיזדמן להם. זו הסיבה לכך שיש בני אדם שאני מכה אפיים ארצה מבלי שהם יודעים. אמרתי בעבר שלא אנהג באיש בחוסר צדק, שלא אעשה מעשים שגויים, ושכל מה שאני עושה הוא על פי הסדריה החכמים של ידי.

המשפט שלי חל על כל בני האדם שלא אוהבים אותי באמת, ובאותה עת, יהיה ברור את מי הועדתי ובחרתי מראש ואת מי אני מסלק. הדברים האלה יתבהרו בזה אחר זה, ודבר לא יישאר נסתר. כל בני האדם, האירועים והדברים נוכחים וקיימים על מנת להגשים את דבריי, והם עסוקים בהפיכת מוצא פי לאמת. ידי שולטת בקצוות התבל כולה. אני אכה בכל מי שיעז למרוד בדבריי ובכל מי שלא יקיים את מעשיי. לכן, בני אדם כאלה ירדו תהום שאולה ולא ישרדו. כל דבריי מתאימים והולמים ללא כל דופי. האם דיבורכם מסוגל לדמות לשלי? הוא כולו מייגע, ואתם חסרי היגיון ואינכם מסבירים את עצמכם בברור, ובכל זאת, אתם חושבים שזכית במדברים מסוימים, שכמעט הצלחתם. אני אגיד לכם! ככל שאדם מסוים יותר מרוצה מעצמו, כך הוא רחוק יותר מהרף שאני מציב. הוא לא מתחשב ברצוני, והוא מרמה אותי ומבזה את שמי בחומרה רבה! מביש! אתם לא מתבוננים בשיעור הקומה שלכם עצמכם. כמה שאתם טיפשים ובורים!

דבריי מצביעים על דברים בכל עת ובכל אזור. האם ייתכן שאתם עדיין לא מבינים, ושהדברים עדיין לא ברורים לכם? האם אתם מתכוונים לאכזב אותי? רוממו את רוחכם ואזרו עוז. אני לא מתייחס לא יפה לאף אחד מאוהביי. אני בוחן את לב לבו של האדם, ואני יודע מה על לבו של כל אדם ואדם. כל הדברים האלה יהפכו למובנים מאליכם בזה אחר זה, וכולם יעברו את בדיקתי. לעולם לא אתעלם מאף אדם שאוהב אותי באמת. כל אוהביי זוכים לברכות. זו קבוצה של בנים בכורים שהועדתי מראש להיות מלכים. באשר לבני האדם שלא אוהבים אותי באמת, הם המטרות של התכסיסים שלהם עצמם, והם חווים פורענות, וגם זה דבר שהועדתי מראש. אל תדאגו. אני אחשוף אותם בזה אחר זה. הכנתי את העבודה הזו הרבה מראש, והתחלתי לעשות את העבודה הזו. היא כולה מסודרת, ולא כאוטית כלל. כבר החלטתי מי הנבחרים ומי אלה שיסולקו. בזה אחר זה, הם יתגלו לעיניכם. ברגעים האלה, אתם תראו מה ידי עושה, כל בני האדם יראו שהצדק והמלכותיות שלי לא מאפשרים פגיעה או התנגדות מצד אף אחד, ושכל מי שפוגע בי ייענש בחומרה.

אני האחד שתמיד מחפש בלב לבו של כל אדם. אל תראו אותי רק מבחוץ. עיוורים! אתם לא מקשיבים לדברים שאמרתי בברור, ואתם פשוט לא מאמינים בי, באל השלם עצמו. אין ספק שלא אסבול אף אדם שמעז לנקוט תכסיסים ולהסתיר ממני דבר.

האם אתם זוכרים את כל מה שאמרתי? "מבט בי כמוהו כגילוי כל תעלומה נסתרת מעולם ועד עולם." האם הרהרתם בקפידה באמירה הזו? אני אלוהים. התעלומות שלי הוצגו בפניכם. האם לא ראיתם אותן? מדוע אתם לא מתייחסים אליי כלל? מדוע אתם עובדים את האל המעורפל שבדעתכם? איך ייתכן שאני – האל האמיתי האחד – אעשה טעות כלשהי? הבינו זאת בברור! היו בטוחים בכך! כל מילה וכל פעולה שלי, כל מעשה וכל תנועה שלי, החיוך שלי, האכילה שלי, הלבוש שלי, כל כולי, נעשים בידי אלוהים עצמו. אתם מותחים עליי ביקורת. האם ייתכן שראיתם את

אלוהים עוד לפני בואי? אם כן, מדוע אתם תמיד משווים אותי לאל שלכם שנמצא בלבכם? כל אלה הם מושגים אנושיים! המעשים וההתנהגויות שלי לא תואמים את מה שאתם מדמינים, נכון? אני לא מרשה לאף אדם להביע דעה בתשובה לשאלה שמא המעשים וההתנהגויות שלי תקינים. אני האל האמיתי האחד. זו אמת נכונה לגמרי שאיש לא יכול לשנות! אל תפלו קורבן לתכסיסים שלכם עצמכם. דבריי אמרו זאת בבירור גמור. אין בי שמץ של אנושות, וכל כולי הוא אלוהים צעמו, המתגלם בפניכם ללא שום דבר נסתר!

פרק 72

אתם חייבים להסתמך עליי כדי שאסיר כל פגם או חיסרון ברגע שתגלו אותו. אל תתעכבו. אחרת, עבודתה של רוח הקודש תהיה יותר מדי רחוקה מכם, ואתם תפגרו הרחק מאחור. תוכלו לבצע את העבודה שהפקדתי בידיכם רק אם תתקרבו לעתים קרובות, תתפללו ותשתפו בפניי. אחרת, לא תוכלו להשיג שום תוצאה, והכל יהיה לשווא. עבודתי כיום היא לא כפי שהיא הייתה בעבר. היקף החיים של בני האדם שאני אוהב לא דומה בכלל להיקף חייכם בעבר. הם כולם מבינים את דבריי בבירור, ויש להם תובנות מעמיקות לגביהם. זה ההיבט הברור ביותר מאליו. הוא מסוגל יותר מכל לשקף את הפלא של עבודתי. קצב עבודתי האיץ, ועבודתי בהחלט שונה מהעבר. בני האדם מתקשים לדמיין זאת, ויתרה מזאת, הם לא מסוגלים להעלות זאת על הדעת. שום דבר אינו מסתורי עבורכם עוד. במקום זאת, הכל מתגלה ומתגשם. הכל שקוף, הכל משוחרר, ומעבר לכך, הכל חופשי. אף אדם, אירוע או דבר, ואף מרחב או גיאוגרפיה לא יגבילו בשום אופן את בני האדם שאני אוהב. בני האדם האלה יתעלו על השלטון שכופה הסביבה והם יעלו מהבשר והדם. זו השלמת עבודתי האדירה. לא יישאר שום דבר. הכל יסתיים לחלוטין.

האמירה שהעבודה האדירה הושלמה מתייחסת לכל הבנים הבכורים ולכל בני האדם שאני אוהב. מכאן והלאה, אף אדם, אירוע או דבר לא ישלטו בכם. אתם תנדרו בין האומות השונות בתבל ותחצו את היקום כולו, כך שתשאירו עקבות בכל מקום. אל תתייחסו לכך כאל דבר מרוחק. זה דבר שיתגשם בקרוב לנגד עיניכם. מה שאני עושה יופקד בידיכם, ובמקומות שרגליי ידרכו יופיעו עקבותיכם. זו באמת המשמעות האמיתית של כך שאני ואתם נמלוך כמלכים ביחד. האם תהיתם מדוע הגילוי שאני מעניק הופך ליותר ויותר בהיר וברור מאליו, מבלי שהוא נסתר כהוא זה? מדוע נשאתי את העדות הרמה ביותר, ומדוע סיפרתי לכם על כל התעלומות ואמרתי לכם את כל הדברים? הסיבה לכך היא רק העבודה שהוזכרה לעיל. עם זאת, עבודתכם מתקדמת לאט מדי כעת. אתם לא מסוגלים לעמוד בקצב של צעדיי, אתם לא יכולים לשתף איתי פעולה היטב, ובינתיים, אתם עדיין לא מסוגלים להגשים את רצוני. אני חייב לאמן אתכם באופן נמרץ יותר, להאיץ את השלמתי אתכם, מה שיאפשר לכם לרצות את לבי בהקדם האפשרי.

הדבר הברור ביותר כעת הוא שהתגבשה לגמרי קבוצת הבנים הבכורים, שאישרתי את כולם, שאפילו הועדתי ובחרתי מאז בריאת העולם, ואשר קידמתי בעצמי בזה אחר זה. אין מקום לאף התחשבות אנושית בכלל, וזה לא

נתון לשליטתכם. אל תהיו גאוותנים. מדובר רק באדיבות ובחמלה שלי. בעיניי, הכל כבר התבצע. העניין הוא רק שענייכם מטושטשות מדי, ואפילו כעת אתם לא מסוגלים לראות בבירור את הפלא של מעשיי. אתם לא תופסים או מבינים בבירור את כול היכולת שלי, החוכמה שלי, כל פעולותיי וכל דבריי ומעשיי. לפיכך, אני מדבר בבירור. למען בניי, יקיריי, אני מוכן לשלם כל מחיר, אני מוכן לעמול, ואני מוכן להשקיע מאמצים. האם אתם מכירים אותי דרך דבריי? האם אתם צריכים שאומר זאת בבהירות רבה יותר? אל תהיו מופקרים עוד. התחשבו בלבי! כעת, לאחר שתעלומה כה אדירה התגלתה לכם, מה יש לכם לומר? האם עדיין יש לכם תלונות כלשהן? אם לא תשלמו את המחיר ותעבדו קשה, האם תוכלו להיות ראויים כל המאמצים שאני משקיע?

בני האדם כיום לא יכולים לשלוט בעצמם. אם לא אתמוך באדם מסוים, הוא לא יהיה מסוגל לאהוב אותי, אפילו אם הוא ירצה. לעומת זאת, בני האדם שהועדתי ובחרתי לא יהיו מסוגלים להימלט, אפילו אם הם ירצו. לא משנה לאן הם יפנו – הם לא יהיו מסוגלים להימלט מכף ידי. כזו היא המלכותיות שלי, ויתרה מזאת, כזה הוא המשפט שלי. כל בני האדם חייבים להתנהל בהתאם לתוכנית שלי ובהתאם לרצוני. הכל לגמרי מכאן ואילך חוזר לידיי ונמצא מעבר לשליטתו שלו. אני שולט לגמרי בכל ומסדיר הכל. אם אדם ישתתף במידה מועטה, אני לא ארפה ממנו בקלות. החל מהיום, אני מניח לכל בני האדם להתחיל להכיר אותי – האל האמיתי היחיד שברא הכל, שבא אל בני האדם ואשר אותו הם דחו והכפישו, ששולט בכל ומסדיר הכל, המלך שמושל במלכות, האל עצמו שמנהל את היקום, ויתרה מזאת, האל ששולט בחיים ובמוות של בני האנוש ואשר מחזיק במפתח לשאול. אני אניח לכל בני האדם (מבוגרים וילדים כאחד, בין אם יש להם רוח ובין אם לא, וגם אם הם שוטים או מוגבלים וכו') להכיר אותי. אני לא פוטר אף אחד מהעבודה הזו. זו העבודה החמורה ביותר, עבודה שהכנתי היטב, ועבודה שמתבצעת החל מרגע זה. מה שאני עושה ייעשה. פקחו את עיניכם הרוחניות, היפטרו מהתפיסות שלכם והכירו בכך שאני האל האמיתי היחיד שמנהל את התבל! אני לא נסתר מאף אחד, ואני מחיל את הצווים המנהלתיים שלי על כולם. הניחו בצד את כל הדברים שלכם עצמכם. הדברים שאתם מקבלים ממני הם משמעותיים יותר ובעלי ערך רב יותר, הלא כן? יש הבדל תהומי בינם לבין הזבל שלכם, הלא כן? אל תתמהמהו – ותרו על כל הדברים חסרי התועלת! מוחלט כעת אם מתקבלות ברכות או פורענות. עכשיו הוא הרגע המהותי. זהו אפילו הרגע המכריע. האם אתם מסוגלים לראות זאת?

פרק 73

דבריי מתגשמים מיד כאשר הם נאמרים; הם לעולם אינם משתנים והם נכונים לחלוטין. זכרו זאת! יש לחשוב בתשומת לב רבה על כל מילה וכל משפט שיוצאים מפי. נקטו במשנה זהירות, כדי שלא תחוו אובדן ושמנת חלקכם לא תהיה רק שיפוטי, חרון אפי ושריפתי. עבודתי מתקדמת כעת במהירות רבה, אך היא אינה חסרת עידון. היא עדינה במידה מסוימת, וכמעט שלא ניתן לראותה בעין העירומה, ואדם אינו יכול לגעת בה בידיו. היא עדינה במיוחד. דבריי לעולם אינם ריקים מתוכן, וכולם אמת. עליכם להאמין שכל מילה ומילה היא אמיתית ומדויקת.

אל תהיו רשלנים – זהו הרגע המכריע! ברגע הזה יוכרע אם מנת חלקכם תהיה ברכות או מזל רע. ההבדל הוא של שמיים וארץ. ההכרעה בשאלה האם תלכו לגן העדן או אל השאול נמצאת בשליטתי המוחלטת. אלה שהולכים אל השאול עסוקים במאבק הגסיסה האחרון שלהם. אלה שההולכים לגן העדן חווים את המנה האחרונה של הסבל שנקבע עבורם ומשקיעים עבורי את ההשקעה האחרונה, וכל מה שהם יעשו בעתיד יהיה ליהנות ולשבת, ללא כל הדברים הטפלים שטורדים את בני האדם (נישואין, עבודה, עושר מרגיז, מעמד וכן הלאה). אך באשר להולכים אל השאול – סבלם יימשך לנצח (הדברים מתייחסים לרוחם, לנשמתם ולגופם), והם לעולם לא יחמקו מידי המענישה. שני הצדדים האלה מנוגדים זה לזה כמו אש ומים. הם לא מתערבבים זה עם זה: אלו שיסבלו ממזל רע ימשיכו לסבול ממזל רע, בעוד שהברוכים ייהנו, וליבם ישבע אושר.

אני שולט בכל האירועים ובכל הדברים, ואין צורך להזכיר שאתם – בניי, אהוביי – שייכים לי אף יותר. אתם התגבשותה של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים שלי, אוצרותיי. נעים לי לראות את כל אלה שאני אוהב היות שהם מהווים ביטוי שלי, ואני בז לכל אלה שאני שונא מבלי שאף אביט בהם מכיוון שהם צאצאי השטן ומכיוון שהם שייכים לו. היום על כולם לבחון את עצמם: אם כוונותיכם נכונות ואתם באמת אוהבים אותי, אין ספק שאוהב אתכם. עליכם לאהבני באמת ובתמים, ואסור לכם לרמותני! אני האל שבוחן את פנים ליבם של בני האדם! אם כוונותיכם פסולות ואתם קרים ובוגדניים כלפיי, אין ספק שאתעב אתכם, ואין ספק שלא בחרתי בכם ולא הועדתיכם מראש. פשוט חכו ללכת אל הגיהנום! ייתכן שאחרים לא יוכלו לראות את הדברים האלה, אך רק אתם ואני – האל שבוחן לב וכליות – יודעים זאת. הדברים ייחשפו במועד מסוים. האנשים הכנים אינם צריכים לחוש חרדה, וחסרי הכנות אינם צריכים לחשוש. כל זה הוא חלק מתוכניתי החכמה.

המשימה היא דחופה וכבדה, והיא דורשת מכם להשקיע למעני פעם אחת אחרונה כדי להשלים את העבודה הסופית הזאת. דרישותיי אינן גבוהות: אני רק צריך שתוכלו לתאם עמי בצורה טובה מאוד, שתשביעו את רצוני בכל דבר ועניין, שתפעלו על פי הכוונתי שנמצאת בקרבכם. אל תהיו עיוורים; אני רוצה שתהיה לכם מטרה ושתחוש את כוונותי מכל ההיבטים ובכל נושא. זה מפני שכלפיכם אני אל נסתר עוד. עניין זה צריך להיות לכם מאוד ברור כדי שתבינו את כוונותיי. תוך זמן קצר מאוד לא רק שתפגשו בזרים המחפשים את דרך האמת – מה שחשוב אף יותר הוא שצריכה להיות לכם היכולת לרעות אותם. זוהי כוונתי הדחופה. זה לא ילך אם אינכם יכולים לראות זאת. אך עליכם להאמין בכול-יכולתי. כל עוד אנשים פועלים כשורה, אין ספק שאכשיר אותם ואהפוך אותם לחיילים טובים. את הכול ארגנתי כהלכה. עליכם לשאוף לסבול למעני. זהו הרגע המכריע. אל תחמיצו אותו! לא אזכור דברים מעברכם. עליכם להתפלל אליי ולהתחנן בפניי לעתים קרובות; אני אעניק לכם מידה מספקת של חסד כדי שתוכלו ליהנות ממנו ולהשתמש בו. חסדים וברכות אינם זהים. כעת אתם נהנים מחסדיי, ומבחינתי הדבר אינו ראוי לאזכור, ואילו ברכותיי הן הדבר שממנו תיהנו לנצח בעתיד. מדובר בברכות שאנשים לא חשבו עליהן ושהם אינם מסוגלים לדמיין. זו הסיבה שאני אומר שאתם ברוכים – מדובר בברכות שבני אדם לא נהנו מהן מאז הבריאה.

כבר חשפתי בפניכם את כל כולי. אני מקווה רק שתוכלו להתחשב בליבי, לחשוב למעני ולהתחשב בי בכל דבר ועניין, כדי שתמיד אראה את פניכם המחויכים. מכאן ואילך, אלה שיזכו במעמד של 'בן בכור' הם אנשים שימשלו כמלכים לצדי. אף אח לא יציק להם, ואני לא איסר אותם ולא אטפל בהם, מכיוון שזהו העיקרון שלאורו אני

פועל: חברי קבוצת הבנים הבכורים הם אנשים שמנת חלקם הייתה זלזול והצקות מאחרים, אנשים שסבלו את כל תהפוכות החיים (כבר טיפלתי בהם ושברתי אותם מראש, וכבר הבאתי אותם לידי שלמות מראש). האנשים האלה כבר נהנו יחד איתי מראש מהברכות שאותן הם ראויים לקבל. אני צודק ולעולם איני נושא פנים לאיש.

פרק 74

ברוכים הם בני האדם שקראו את דברי ומאמינים שהוא יתגשם – אני לא אתעלל בכם, אלא אגשים את מה שאתם מאמינים בו. זו ברכתי שבאה עליכם. דברי חודר אל הסודות הנסתרים בכל אדם. לכולם יש פצעים אנושים, ואני הרופא הטוב שמרפא אותם – פשוט התייצבו בפניי. מדוע אמרתי שבעתיד לא יהיו עוד עצב או דמעות? זו הסיבה לכך. בתוכי, הכל מושג, אך בבני האדם, כל הדברים מושחתים וחסרי תוחלת, והכל מוליך שולל את בני האנוש. בפניי, תקבלו את כל הדברים, ותראו את כל הברכות שלא תוכלו אפילו להעלות על דעתכם, ותיהנו מהן. בני האדם שלא מתייצבים בפניי הם בהחלט מרדנים, ואין ספק שהם אלה שמתנגדים אליי. בהחלט לא אחוס עליהם בקלות. אני אטיל על בני אדם כאלה ייסורים קשים. זכרו זאת! בני האדם שיתייצבו בפניי יותר יזכו ממני ליותר, אך יהיה זה חסד בלבד. לאחר מכן, הם יקבלו ברכות אדירות אף יותר.

מאז בריאת העולם, התחלתי להועיד ולבחור את קבוצת בני האדם הזו, כלומר אתכם כיום. אני הסדרתי בעצמי את המזג שלכם, האיכות שלכם, המראה שלכם, שיעור הקומה שלכם, המשפחה שנולדתם אליה, עבודתכם ונישואיכם, כל כולכם, ואפילו צבע השיער, צבע העור שלכם ומועד לידתכם. אני מסדיר אפילו את הדברים שאתם עושים ואת כל בני האדם שאתם פוגשים מדי יום, ועל אחת כמה וכמה, אני הסדרתי את התייצבותכם בפניי כיום. אל תלקו בסערת רגשות. עליכם להתקדם ברוגע. הדבר שאני מאפשר לכם ליהנות ממנו כיום הוא נתח שמגיע לכם, ואני הועדתי לכם אותו כשבראתי את העולם. בני האדם כולם כה קיצוניים – או שהם עקשנים מדי או לגמרי חסרי בושה. הם לא מסוגלים להתנהל בהתאם לתוכנית שלי ולהסדרים שלי. אל תעשו זאת עוד.

בתוכי, הכל משוחרר. אל תכבלו את עצמכם, מכיוון שיהיה אובדן בחייכם. זכרו זאת! האמינו שהכל מצוי בידיי. מה שחשבתם בעבר לתעלומה נחשף בגלוי כיום. הוא כבר לא נסתר (מכיוון שאמרתי שבעתיד, שום דבר לא יישאר נסתר). בני האדם קצרי רוח לעתים קרובות. הם יותר מדי חרדים להשלים את דבר מה, והם לא מתחשבים במה שעל לבי. אני מאמן אתכם כדי שתוכלו לחלוק את העול שלי ולנהל את משק הבית שלי. אני רוצה שתצמחו מהר, כדי שתהיו מסוגלים להוביל את האחים הצעירים מכם, על מנת שאנחנו, האב והבנים, נוכל להתאחד בקרוב ולא להיפרד לעולם. זה יגשים את משאת נפשי. התעלומה כבר נחשפה לכל בני האדם, ודבר לא נשאר נסתר: אני – האל השלם עצמו שיש לו גם אנושיות רגילה וגם אלוהיות גמורה – נחשפתי לנגד עיניכם כיום. כל הוויית (לבושי, המראה החיצוני שלי וצורת גופי) הם ביטוי מושלם של אלוהים עצמו, וזו דמותו של האל שבני האדם דמיינו מאז בריאת העולם אך איש מעולם לא ראה. הסיבה לכך שמעשיי טובים כמו דבריי היא שהאנושיות הרגילה שלי והאלוהיות הגמורה שלי משלימות זו את זו, והדבר מאפשר גם לכל בני

האדם להבין שכוח כה עצום נוכח באדם רגיל. אלה מכם שבאמת מאמינים בי עושים זאת משום שהענקתי לכם לב אמיתי כדי לאפשר לכם לאהוב אותי. כשאני מטפל בכם, אני שופך אור עליכם והופך אתכם לנאורים, וכך אני מאפשר לכם להכיר אותי. לפיכך, בלי קשר לאופן שבו אני מטפל בכם, אתם לא תברחו. במקום זאת, אתם תשתכנעו יותר ויותר לגביי. כשאתם חלשים, גם זה הסדר שלי, מה שמאפשר לכם להבין שברגע שתעזבו אותי, תמותו ותקמלו. מכך אתם יכולים להבין שאני חייכם. כשתתחזקו אחרי שהייתם חלשים, הדבר יאפשר לכם להבין שחולשה או חוזקה הם לא דברים שתלויים בכם, אלא שהם תלויים רק בי.

כל התעלומות נחשפות לגמרי. בפעילויות העתידיות שלכם, אעניק לכם את ההוראות שלי אחת-אחת. לא אהיה מעורפל. אהיה מפורש לחלוטין, ואפילו אדבר אליכם ישירות כדי שלא תצטרכו להרהר בכך בעצמכם, פן תפריעו לניהול שלי. זו הסיבה שאני מדגיש שוב ושוב שבהמשך, לא יהיה שום דבר נסתר.

פרק 75

הכול יתממש ברגע שדבריי יאמרו, ללא שמץ של סטייה. מעתה ואילך, כל התעלומות החבויות לא תוסתרנה ולא תוסוויה כלל – הן תתגלינה בפני כול, תתגלינה בפניכם, בניי האהובים. אני אראה לכם אותות ומופתים גדולים אף יותר בי, ותעלומות גדולות אף יותר. הדברים האלה ידהימו אתכם ללא ספק, ויקנו לכם הבנה טובה יותר שלי, האל הכול יכול. הם יאפשרו לכם להעריך את חוכמתי הגלומה בהם. היום אתם מובאים פנים אל פנים מול אל האמת האחד והיחיד שבני האדם מעולם לא ראו מאז הבריאה – ואין בי שום דבר מיוחד. אני אוכל, חי, מדבר וצוחק איתכם. אני תמיד חי בקרבכם ובאותו הזמן אני גם נע ביניכם. זו אכן נגף עבור אלו שאינם מאמינים או שיש להם תפיסות מצערות משלהם. זו חוכמתי. אני גם אחשוף אי-אילו אנשים באמצעות הדברים שאנושיותי הרגילה אינה יודעת, אך זה אינו אומר שאין אני אלוהים עצמו. נהפוך הוא, די בנקודה זו כדי להוכיח שאני הוא האל הכול יכול. עבור אנשים שמאמינים, לנקודה זו יש השפעה מכרעת, ורק בגלל הנקודה הזאת יש להם ודאות של מאה אחוזים ביחס אליי. אל תיתקפו בחרדה מופרזת, אני אגלה לכם דברים בזה אחר זה.

כלפיכם אני פתוח ולא נסתר, אך כלפי חסרי אמונה – האנשים הבוגדניים שהושחתו במידת מה בידי השטן – אשאר חבוי. עם זאת, כאשר דיברתי בעבר על התגלותי בפני כל העמים, התייחסתי לצדקתי, לשיפוטי ולמלכותיותי, כדי שעל פי התוצאה שיקבלו הם ידעו שאני שולט בכל דבר ביקום. נהגו באומץ! פשוט שמרו על ראש מורם! אל תפחדו: אני – אביכם – נמצא כאן כדי לתמוך בכם, ואתם לא תסבלו. כל עוד תרבו להתפלל אליי ולשטח את תחנוניכם, אני אעניק לכם את כל האמונה. בעלי השררה נראים אולי אכזריים כלפי חוץ, אך אל תחששו, זה רק מפני שאין בכם אמונה רבה. כל עוד אמונתכם תגדל, דבר לא יהיה קשה מדי. הריעו וקפצו כאוות נפשכם! הכול נמצא תחת רגליכם ובהישג ידי. האין זה נכון שהישג או הרס נקבעים במילה אחת שאני אומר?

את אלה שאני משתמש בהם כעת כבר אישרתי לפני זמן רב, אחד אחד. במילים אחרות, אותם אנשים שנמצאים בקבוצת הבנים הבכורים כבר נבחרו – בחרתי אותם עוד כאשר בראתי את העולם. איש אינו יכול לשנות זאת,

וכולם חייבים לסור לפקודתי. אף אדם אינו יכול לעשות זאת – כל אלה הם הסדריי. איתי הכול יהיה איתן ובטוח; איתי הכול ייעשה בצורה הולמת ונאותה, בלי כל מאמץ. אני מדבר, והדבר נקבע; אני מדבר, והדבר נעשה. כשהמצב הבינלאומי כה סוער, מדוע לא הזדרזתם להתחיל בהכשרה שלכם? עד מתי תחכו? האם תחכו ליום שבו זרים יציפו את סין כדי לפגוש בכם? אולי הייתם קצת איטיים בעבר, אך אינכם יכולים להמשיך להתפנק! בניי! התחשבו בכוונותי הקפדניות! אלה שיתקרבו אליי לעתים קרובות יותר יזכו בכול. האם אתם בוטחים בי? קצב עבודתי הוא הבזק של ברק, אך בהחלט לא צלילו של רעם מתגלגל. האם אתם מבינים את המשמעות האמיתית של המילים הללו? עליכם להיות מתואמים יותר איתי ולהתחשב בכוונותי. אתם רוצים לקבל ברכות, אך אתם גם מפחדים מסבל; האין זו האמביוולנטיות שלכם? הקשיבו לי! אם אדם מעוניין לקבל היום ברכות אך אינו מקריב את כל מה שנדרש למטרה הזאת, הוא יקבל ממני רק עונש ושיפוט. אך אלה שמקריבים את כל הקורבנות יחוו שלוה בכול ויהיה להם הכול בשפע. כל מה שהם יקבלו יהיה ברכותי. מה שדרוש היום בדחיפות הוא האמונה שלכם, ושתשלמו מחיר. אל תפרשו את כוונותי בצורה לא נכונה. הכול יקרה, ואתם תראו זאת כמו עיניכם ותחוו זאת אישית. אצלי אפילו מילה אחת אינה שקרית או מוטעית; כל דבר שאני אומר הוא נכון לגמרי ואינו נעדר חכמה. אל תאמינו-לחצאין ותפקפקו-לחצאין. אני הוא זה שהגיע לכל ההישגים בקרבכם, ואני הוא גם זה ששופט ומנפה את עושי הרע. אני אוהב אתכם ואני מביא אתכם לידי שלמות. אך מבחינתם, אני ההפך הגמור: שנאה והרס, ללא כל מרחב תמרון ומבלי להשאיר עקבות. השפע שלי גלום בכל מה שאני אומר ועושה. האם בחנתם אותם טיפין טיפין? יש דברים שאמרתי פעמים רבות, אז מדוע אינכם מבינים למה אני מתכוון? לאחר שתקראו את דבריי, האם הכול יהיה בדיוק כמו שהוא אמור להיות? האם הכול יושג אז? אין בכם כל כוונה להתחשב בליבי. מדוע אני אומר שאני האל הכול-סמכותי, בעל חכמה חובקת-כול, אל האמת האחד והיחיד שבוחן לב וכליות? האינכם מבינים עדיין את משמעות המילים הללו? האם למדתם בעל-פה כל אחד מן הדברים שהדגשתי? האם הם הפכו הלכה למעשה לעקרונות שלאורם אתם פועלים? אני עומד מעל הכול ומשקיף על היקום כולו. אני אוכיח את כוחי הגדול ואת כל חוכמתי, לכל אומה ולכל עם. אל תעשו פשוט את כל שביכולתכם כדי לרדוף את הנאות הרגע. כשכל אומות העולם תתאחדנה, במה לא תזכו? אולם אני לא אאפשר לכם להתקיים במחסור, ולא אניח לכם לסבול. האמינו שאני הוא האל הכול יכול! הכול יוגשם וישתפר עוד ועוד! בניי הבכורים! כל הברכות יורעפו עליכם! אתם תיהנו מהן לאין קץ, והן יהיו בלתי נדלות בכמות, בעושר ובשפע שלהן. דבר לא יחסר!

פרק 76

כל אמירותי מבטאות את רצוני. מי יכול להתחשב בעול שאני נושא? מי יכול להבין את כוונתי? האם נתתם דעתכם לכל אחת מהשאלות שהעליתי בפניכם? איזו רשלנות! כיצד אתם מעזים לשבש את תוכניותי? כל כך ברברי מצדכם! אם תימשך העבודה הזאת של הרוחות הרעות, אשליך אותן מייד אל מותן בבור חסר התחתית!

כבר מזמן ראיתי בבירור את מעשיהן השונים של הרוחות הרעות. ואנשים שרוחות רעות משתמשות בהם (בעלי הכוונות הרעות, המשתוקקים לתענוגות בשרים או לעושר, המהללים את עצמם, המשבשים את חיי הכנסייה ועוד) כבר נבחנו גם הם על ידי – כל אחד מהם. אל תניחו שהכול יהיה בסדר לאחר גירוש הרוחות הרעות. תרשו לי לומר לכם! מכאן ואילך, אפטר מהאנשים הללו בזה אחר זה, ולעולם לא אשתמש בהם! במילים אחרות, לא אשתמש באף אדם שרוחות רעות השחיתוהו – אנשים כאלה ייבעטו החוצה! אל תחשבו שאין לי רגשות! דעו זאת! אני האל הקדוש ולא אשכון במקדש מזוהם! אני משתמש רק באנשים ישרים וחכמים שנאמנים לי לחלוטין ושמסוגלים להתחשב בעול שאני נושא. זה מפני שהועדתי אנשים כאלה מראש. אף רוח רעה אינה עובדת בקרבם – כלל וכלל לא. תרשו לי להבהיר דבר אחד: מכאן ואילך, רוחות רעות עובדות בקרבם של כל אלה שרוח הקודש אינה עובדת בקרבם. אחזור על כך: איני רוצה ולו אדם אחד שרוחות רעות עובדות בקרבו. הם יושלכו כולם אל השאול יחד עם גופם הגשמי!

בעבר הקלתי מעט בדרישותיי כלפיהם, אך בנושא הברורים נהגתם באופן מופקר. מהיום ואילך, לא ארשה לכם להמשיך בדרך הזאת. אם לא תגלמו אותי מכל הבחינות בדבריכם ובמעשיכם או אם הם לא ימצאו חן בעיניי ולו במקצת, בהחלט לא אקל עימכם. אם לא כן, תמיד תצחקו ותתבדחו, תפרצו בצחוק משולח רסן. כשאתם טועים בהתנהלותכם, האם אינכם חשים שנטשתי אתכם? היות שאתם יודעים זאת, מדוע אתם ממשיכים להתהולל? האם אתם עדיין ממתינים לשיפוט של מגע ידי? מהיום ואילך, אעניש לאלתר את כל מי שלא יפעל לפי כוונתי ולו לרגע אחד. אם תשבו לרכל יחדיו, אנטוש אתכם. אל תדברו אם אינכם מעניקים צידה רוחנית. אני אומר זאת לא כדי לרסן אתכם – אלא כוונתי היא, שהיות שעבודתי פעלה והתקדמה עד לשלב שבו היא נמצאת כעת, אני אמשיך הלאה על פי תוכניתי. אם תשבו יחדיו ותדברו על נושאי החיים הרוחניים, אהיה עימכם ולא אתן לאף אחד מכם יחס רע. אם תפצו את פיהם, אעניק לכם את המילים המתאימות. עליכם להעריך את ליבי לאורם של דבריי. איני אומר לכם להעמיד פני אילמים, ואיני אומר לכם לעסוק בשיחות חולין.

מדוע אני חוזר ואומר שלא נותר זמן רב ושיומי, יום האלוהים, לא יתעכב עוד? האם שקלתם זאת כראוי? האם אתם מבינים באמת את משמעות דבריי? במילים אחרות, אני ממשיך לעבוד מאז שהתחלתי לדבר. כל אחד ואחד מכם היה מושא עבודתי, ולא אף אדם במיוחד; יותר מכך, ולא דווקא אדם זה או אחר. הדבר היחידי שמטריד את שלוותכם הוא שלא תיהנו מברכות, אך אינכם חושבים על חייכם. כאלה טיפשים אתם! ממש מעוררי רחמים! אינכם מתחשבים כלל בעול המוטל עליי!

כל מאמצי השקדניים והמחיר ששילמתי היו למענכם. אם אינכם מתחשבים בעול המוטל עליי, אינכם עומדים בציפיותיי מכם. כל האומות מחכות לכם כדי שתמשלו, וכל העמים מחכים לכך שתאחזו ברסן השלטון. את הכול העברתי לידיכם. כעת, כל בעלי השררה החלו לוותר על תפקידם ולקרוס – הם פשוט ממתינים לכך שאחרון את דינם. ראו זאת בבירור! העולם מתפרק, ואילו מלכותי נבנית בהצלחה. בניי הופיעו, ובניי הבכורים מושלים לצדי כמלכים – הם שולטים באומות ובעמים שונים. אל תחשבו שזה משהו מעורפל: זאת האמת הפשוטה. הלא כן? ברגע שתתפללו ותפצירו בי, אפעל מייד ואעניש את הרודפים אתכם, אטפל במי שמפריע לכם, אשמיד את השנואים עליכם ואנהל את אותם אנשים, אירועים ודברים שמשרתים אתכם. אמרתי את זה פעמים רבות: לא אביא ישועה לכל אחד שמשרת את המשיח (היינו לכל מי שמשרת את בני). שירות למען בני אין פירושו שזהו

אדם טוב – זו רק תוצאה של עוצמתי הגדולה ומעשיי הנפלאים. אל תייחסו חשיבות רבה מדי לאנושות. אנשים כאלה בהחלט אינם נהנים מעבודתה של רוח הקודש ואינם מבינים כלל עניינים שברוח. לא תהיה בהם שום תועלת לאחר שאסיים עימם. זכרו זאת! אני מאשר לכם את זה. אל תגששו באפלה בטירוף הדעת. הבנתם?

האנשים הולכים ופוחתים, אך החברים מזדככים יותר. זוהי עבודתי, תוכנית הניהול שלי ומעבר לכך – חוכמתי וכול-יכולתי. זהו התיאום בין אנושיותי הרגילה לאלוהותי המוחלטת. האם אתם רואים זאת בבירור? האם אתם באמת מבינים את הנקודה הזאת? באמצעות אלוהותי אני אגשים את כל מה שדיברתי עליו מתוך אנושיותי הרגילה – דבר אחר דבר. לכן אני חוזר ואומר שדבריי יתרחשו ללא ספק וכלי; הם יהיו ברורים מאוד וגלויים לעין. כל מה שאני אומר יתגשם, ובהחלט לא ייעשה באופן רשלני. אני אומר מילים בעלמא ואיני עושה טעויות. כל מי שמעז למדוד אותי יישפט, ובהחלט לא יוכל לחמוק מכף ידי. מי יעז להתנגד, לאחר שדבריי נאמרים? מי יעז לרמותני או להסתיר ממני דבר מה? אמרתי זאת בעבר: אני אל חכם. אני משתמש באנושיותי הרגילה כדי לחשוף את כל האנשים ואת ההתנהגות השטנית, לחשוף את בעלי הכוונות הרעות, את אלה שפועלים בצורה אחת בנוכחות אחרים ובצורה אחרת מאחורי גבם, את אלה שמתנגדים לי, אלה שאינם נאמנים לי, אלה שמשתוקקים לכסף, אלה שאינם מתחשבים בעול המוטל עליי, אלה שמתנהלים במרמה ובנוכלות מול אחיהם ואחיותיהם, אלה שמדברים דברי חלקות כדי לשמח אנשים, אלה שאינם מסוגלים להיות מתואמים עם אחיהם ואחיותיהם בפה אחד, בלב אחד ובעצה אחת. בשל אנושיותי הרגילה, כל כך הרבה אנשים מתנגדים לי בסתר ועוסקים ברמייה ובנוכלות – הם מניחים שאנושיותי הרגילה אינה יודעת. כל כך הרבה אנשים מקדישים תשומת-לב מיוחדת לאנושיותי הרגילה, נותנים לי דברים טובים לאכול ולשתות, משמשים אותי כמו משרתים ואומרים לי את אשר על ליבם, אך כל הזמן מתנהגים אחרת לחלוטין מאחורי גבי. בני אנוש עיוורים! פשוט אינכם מכירים אותי – האל שבוחן כליות ולב של בני אדם. אפילו כעת אינכם מכירים אותי; אתם חושבים שאיני מודע לכוונותיכם. חשבו על זה: כמה אנשים הביאו על עצמם הרס וחורבן בגלל אנושיותי הרגילה? התעוררו! תפסיקו לרמות אותי. עליכם להניח את כל התנהגותכם והתנהגותכם, כל מילה וכל מעשה שלכם, לפניי, ולהשלים עם בדיקתי המדוקדקת של הדברים הללו.

פרק 77

חוסר ודאות לגבי דבריי שוות ערך לגישה של הכחשת מעשיי. כלומר דבריי יצאו בפרץ מבני, אך אתם לא מייחסים להם חשיבות. אתם יותר מדי קלי דעת! מילים רבות יצאו בפרץ מבני, אך אתם ספקנים, ואתם לא בטוחים בדברים האלה. אתם עיוורים! אתם לא מבינים את המטרה של כל דבר ודבר שעשיתי. כל הדברים שאני מבטא דרך בני הם דבריי שלי, הלא כן? יש דברים מסוימים שאני לא מוכן לומר ישירות, ולכן אני מדבר דרך בני. אולם מדוע אתם כה מגוחכים ומתעקשים לדבר איתי ישירות? אתם לא מבינים אותי, ותמיד יש לכם ספקות לגבי פעולותיי ומעשיי! הרי אמרתי זאת בעבר, הלא כן? כל מהלך וכל פעולה ומעשה שלי הם נכונים, ואסור לבני

האדם לבחון אותם בדקדקנות. הסירו את ידיכם המטונפות ! אני רוצה לומר לכם : כל בני האדם שאני משתמש בהם נועדו מראש לפני שבראתי את העולם, ואני גם מאשר אותם כיום. אתם תמיד משקיעים מאמצים בדברים כאלה, בוחנים בדקדקנות את האדם שאני ובוחנים בדקדקנות את מעשיי. יש לכולכם מנטליות של סוחרים. אם זה יקרה שוב, אין ספק שידי תכה אתכם אפיים ארצה. מה שאני אומר הוא זה : אל תפקקו בי, וכן אל תנתחו את הדברים שעשיתי או תחשבו עליהם. יתרה מזאת, על תתערבו בדברים כאלה. הסיבה לכך היא שהדברים קשורים לצווים המנהליים שלי. זה לא עניין של מה בכך !

נצלו את הזמן לעשות את כל מה שהנחיתי. אני אומר זאת שוב, גם כאזהרה : זרים עומדים לנהור אל סין. זו האמת לאמיתה ! אני יודע שרוב בני האדם מפקפקים בזה ולא ודאיים, ולכן אני מזכיר לכם פעם אחר פעם כדי שתוכלו לשאוף לצמיחה בחייכם ותִרְצו את רצוני בהקדם. החל מרגע זה, המצב הבינלאומי יהפוך ליותר ויותר מתוח, ומדינות שונות יתחילו לקרוס מבפנים. לא יהיו עוד ימים שמחים בסין. כלומר עובדים ישבתו, סטודנטים יפרשו מלימודיהם, אנשי עסקים ייטשו את השווקים ומפעלים ייסגרו ולא יוכלו לשרוד. צוותים יתחילו להכין מימון לבריחה (הדבר משרת גם את תוכנית הניהול שלי), ויתרה מזאת, מנהיגים מהממשל המרכזי בכל הדרגים דואגים להווה אך לא לעתיד, מכיוון שהם כולם עסוקים בעבודת הכנה (זה ישרת את השלב הבא). הבינו זאת בבירור ! זה דבר שנוגע לתבל כולה, ולא רק לסין, מכיוון שעבודתי מכוונת כלפי העולם כולו, אך היא גם נעשית למען הפיכת קבוצת הבנים הברוכים למלכים. האם אתם מבינים זאת בבירור ? מהרו וחפשו ! לא אתנכל לכם. אני אניח לכם לחוות הנאה כאוות נפשכם.

פעולותיי מופלאות. כשיהיו אסונות עצומים בעולם, כשכל הרשעים והשליטים יענשו – או, ליתר דיוק, כשהרשעים מחוץ לשמי יסבלו – אני אתחיל להעניק לכם את ברכותיי. זו המשמעות הפנימית של המילים "אסור לכם לסבול את הכאב או את המצוקות של האסונות" שאותן אמרתי פעם אחר פעם בעבר. האם אתם מבינים זאת ? האמירה "הזמן הזה" מתייחסת לזמן שבו דבריי בוקעים מפי. עבודתה של רוח הקודש מהירה מאוד. אני לא אתעכב או אבזבז דקה או שנייה, אלא אפעל בהתאם לדבריי ברגע שהן יבוטאו. אם אני אומר שהיום אני מסלק מישהו או מתעב מישהו, זה יהיה סופו של האדם הזה בן-רגע. כלומר רוח הקודש שלי תצא ממנו מיד והוא יהפוך למת מהלך, אדם חסר תועלת. ייתכן שהוא עדיין ינשום, ילך וידבר, וייתכן שהוא עדיין יתפלל אלי, אך הוא לעולם לא יבין שעזבתי אותו. הם בני אדם חסרי תועלת באופן טיפוסי. זה לגמרי אמיתי ונכון !

דבריי מייצגים אותי, עצמי. זכרו זאת ! אל תפקקו. אתם חייבים להיות ודאים לחלוטין. זה עניין של חיים ומוות ! זה דבר נורא ! ברגע שדבריי נאמרים, מה שאני רוצה לעשות מתגשם. כל הדברים האלה חייבים להיאמר דרך בני. מי מבינים הרבה בעניין הזה ברצינות ? כיצד עוד ניתן להסביר זאת ? אל תפחדו או תתביישו תמיד. האם אני באמת מישהו שלא מתחשב ברגשותיהם של אחרים ? האם אשליך הצדה כבדרך אגב את בני האדם שאני מאשר ? כל מה שאני עושה נעשה לפי עקרונות מסוימים. לא אקרע את הברית שאני עצמי כרתי. לא אפריע לתוכנית שלי עצמי. אני לא תמים כמוכם. עבודתי היא דבר נהדר. היא דבר שאף בן אנוש לא יכול לעשות. אמרתי שאני צודק ושאני אהבה למי שאוהב אותי. האם אתם מאמינים שזה נכון ? עדיין יש לכם חששות ! מדוע אתם עדיין מפחדים אם מצפונכם נקי לגבי הכל ? הסיבה לכך היא שכבלתם את עצמכם. בני ! הזכרתי לכם פעמים רבות לא להיות עצובים ולא להזיל דמעות, ואני לא אשליך אתכם הצדה. האם אתם עדיין לא מסוגלים לבטוח בי ? אני אחז בכם

ולא ארפה מכם. אני תמיד אחבק אתכם באהבתי. אני אשגיח עליכם, אגן עליכם, ובכל דבר, אעניק לכם גילויים ותובנות כדי להראות לכם שאני אביכם, תמיכתכם. אני יודע שאתם תמיד תוהים כיצד אתם יכולים להקל את העול על כתפי אביכם. זה העול שנתתי לכם. אל תיפטרו ממנו במשיכת כתפיים! כמה בני אדם יכולים להיות נאמנים לי כיום? אני מקווה שתוכלו להאיץ את למידתכם ולצמוח במהירות כדי לרצות את לבי. האב עמל למען הבן יום וליל, ולכן הבן צריך גם להתחשב בתוכנית הניהול של הבן בכל דקה ובכל שנייה. זה שיתוף הפעולה הפעיל איתי שנהגתי לדבר עליו בעבר.

אני עשיתי את כל זה. אני אעניק עול לבני האדם שאני משתמש בהם כיום ואתן להם חוכמה, כדי שמה שהם יעשו יהיה בהתאם לרצוני, וכדי שמלכותי תתגשם ויופיעו שמיים וארץ חדשים. בני האדם שאני לא משתמש בהם הם ההיפך הגמור. הם תמיד המומים, הם ישנים אחרי שהם אוכלים, והם אוכלים אחרי שהם ישנים, מבלי לדעת כלל מה פירושו של עול. לבני האדם האלה חסרה עבודתה של רוח הקודש, וצריך לטהר את הכנסייה מהם בהקדם האפשרי. כעת אדון איתכם בכמה עניינים בנוגע לחזיונות: הכנסייה היא תנאי מקדים למלכות. בני האדם יכולים להיכנס למלכות ברגע שהכנסייה נבנית עד כמה מסוימת. איש לא יכול להיכנס למכות ישירות (אלא אם הבטחתי לו). הכנסייה היא השלב הראשון, ואילו המלכות היא מטרת תוכנית הניהול שלי. הכל יתגבש ברגע שבני האדם ייכנסו למלכות ולא יהיה עוד דבר לפחד ממנו. כעת, רק בניי הבכורים ואני נכנסנו למלכות והתחלנו למשול בכל האומות ובכל העמים. כלומר המלכות מתחילה ללבוש צורה, וכל אלה שיהיו מלכים או בני אדם הוכרוזו בפומבי. אירועים עתידיים ידווחו לכם באופן הדרגתי ולפי הסדר. אסור להם להיות חרדים או דאגנים מדי. האם אתם זוכרים כל מילה שאמרתי לכם? אם באמת תפעלו למעני, אדבר אליכם בכנות. באשר לבני האדם שמנהיגים מרמה וערמומיות, גם אני אשטה בהם ואגרום להם לראות בבירור מיהו זה שייהרס בכך!

פרק 78

כבר אמרתי שאני הוא זה שעושה את העבודה ולא אדם כלשהו. אצלי הכול רגוע ומלא אושר, אך אצלכם הדברים הם שונים, וכל מה שאתם עושים הוא קשה ביותר. אני בהחלט אגשים כל דבר שאני מאשר ואביא לידי שלמות כל אדם שאני מאשר. בני אדם – אל תתערבו בעבודתי! הדברים היחידים שצריכים להעסיק אתכם הם ללכת בעקבותיי, לעשות את מה שאני אוהב, לדחות את כל מה שאני שונא, להיחלץ מן החטא ולהטיל עצמכם אל חיבוקי האוהב. איני מתרברב בפניכם ואיני מגזים. זוהי אכן האמת. אם אני אומר שאני מתעתד להשמיד את העולם, זה אומר שבזמן שאתם ממצמצים בעיניכם מצמוץ אחד העולם יהפוך לאפר. לעתים קרובות אתם חרדים מדי ומוסיפים על העול המוטל עליכם – יש בכם פחד עמוק שאני אומר דברים בעלמא, ולכן אתם מתרוצצים כדי "למצוא דרך מוצא" עבורי. עבורי! טיפשים! אינכם יודעים אפילו מהו ערככם ואתם מנסים לשמש לי כיועצים. האם אתם ראויים? תתבוננו היטב במראה!

תרשו לי לומר לכם! יש לייסר את הביישנים בשל ביישנותם, ואילו בעלי האמונה העילאית יזכו בברכות בזכות

אמונתם. ליתר דיוק, הנקודה הקריטית ביותר עכשיו היא "אמונה". בטרם נחשפו הברכות שתהיינה מנת חלקכם, עליכם להשקיע עבורי את כל כולכם בעת הזאת. הביטויים "להתברך" ו-"לסבול אסון גדול" מתייחסים להיבט הזה. בניי! האם דבריי עדיין חקוקים על לוח ליבכם? "לא לה שמשקיעים עבורי בכנות – אני בהחלט אברך אתכם בברכות עצומות". האם אתם באמת מבינים היום את המשמעות הגלומה בדברים האלו? איני אומר דברים בעלמא: מכאן ואילך, דבר לא יהיה חבוי. במילים אחרות, הדברים שהיו חבויים בדבריי בעבר ייאמרו לכם כעת בזה אחר זה, ודבר לא יהיה נסתר. יתרה מכך, כל מילה תכלול את המשמעות האמיתית שלי, כמו כן יהיה לי קל, לא קשה, לחשוף את כל האנשים, האירועים והדברים שהוסתרו מפניי. בכל מה שאני עושה קיים ההיבט של אנושיותי הרגילה, אך גם ההיבט של אלוהותי המוחלטת. האם אתם באמת מבינים את הדברים הללו בבירור? זו הסיבה שאני חוזר ואומר: אל תמהרו מדי. לא קשה לי לחשוף אדם או דבר, ותמיד יש זמן לכך. האין אלו פני הדברים? צורתם האמיתית של כמה אנשים נחשפה בפני כרוחו של שועל, כלב או זאב? כל אחד חושף את צורתו האמיתית במועד ספציפי שאני קבעתי, כי כל מה שאני עושה הוא חלק מתוכניתי. אתם חייבים להבין את הנקודה הזאת בבירור!

האם אתם באמת מבינים למה מכוונת האמירה: "המועד אינו רחוק כל כך"? בעבר תמיד חשבתם שמדובר ביומי, יום האלוהים, אך כולכם פירשתם את דבריי על פי תפיסותיכם. תרשו לי לומר לכם! מעתה ואילך, כל מי שייתן לדבריי פרשנות שגויה הוא בהכרח אדם אבסורדי! כשאמרתי "המועד אינו רחוק כל כך", הכוונה הייתה לימים שבהם תיהנו מברכות – היינו, הימים שבהם כל הרוחות הרעות תושמדנה ותיבעטנה החוצה מן הכנסייה שלי, כל הדרכים האנושיות לעשיית דברים תידחנה. יתרה מזאת, האמירה מתייחסת לימים שבהם כל האסונות הגדולים יפקדו את העולם. זכרו זאת! מדובר ב"כל האסונות הגדולים", ואל תבינו את זה יותר בצורה לא נכונה. האסונות הגדולים שלי יפקדו את כל העולם בבת אחת, מידיי. אלה שזכו בשמי יבורכו ובהחלט לא יסבלו מהם. אתם עדיין זוכרים? ברור לכם מה שאמרתי? המועד שבו אני מדבר הוא המועד שבו אני מתחיל לעבוד (האסונות הגדולים מתרחשים ברגע הזה). אינכם מבינים באמת את כוונתיי. האם אתם מבינים מדוע אני מציב בפניכם כאלה דרישות חד משמעיות ואיני נוהג בכם כלל ביד רכה? כשהמצב הבינלאומי מתוח והאוחזים (כביכול) ברסן השלטון בסין עורכים את כל ההכנות, זהו גם המועד שבו פצצת זמן עומדת להתפוצץ. האנשים המחפשים את דרך האמת בשבע האומות יציפו בייאושם את סין כמו מים הפורצים את הסכרים, מבלי להתחשב בעלות. ישנם כאלה שבחרתי בהם, אחרים נועדו לעשות עבורי שירות, אך אין ביניהם אף בן בכור. אני גרמתי לכך! הדבר נעשה כאשר בראתי את העולם. היפטר מתפיסותיכם האנושיות. אל תחשבו שאני מדבר שטויות! מה שאני חושב הוא מה שעשיתי. תוכניתי היא גם דבר שכבר הגשמת. האם זה ברור לכם?

כל הדברים נמצאים במחשבותיי ובתוכניתי. בניי! בחרתי בך לטובתך, ויותר מכך – מפני שאני אוהב אותך. כל מי שיעז להמרות את פי במחשבתו או לטפח קנאה בליבו, ימות כאשר אקלל ואשורף אותו. הדבר קשור לצווים המנהליים של מלכותי, מכיוון שכיום המלכות כבר נוצרה. אך בניי, עליך לנקוט זהירות ואסור לך להתייחס לכך כאל הון כזה או אחר. עליך להתחשב בליבו של אבא (אלוהים) ובתוך כך להעריך את מאמציו הקפדניים של אבא. מתוך זה על בניי להבין איזה סוג של אדם אני אוהב ביותר, איזה סוג של אדם אני אוהב במקום השני, איזה סוג של אדם אני שונא ביותר ואיזה סוג של אדם אני מתעב. אל תמשיך להלחץ את עצמך. אני קבעתי והסדרתי

מראש את טבעך. הוא מהווה גילוי של היבט אחד של טבעי האלוהי. סלק את חששותיך! איני נושא בקרבי שנאה כלפיך. כיצד עליי לומר זאת? האינך מבין עדיין? האם פחדך עדיין מצר את צעדיך? מי נאמן, מי חדור להט, מי ישר, מי רמאי – אני יודע את כל זה, שכן כפי שכבר אמרתי, אני מכיר את מצבם של הקדושים כאת כף ידי. בעיניי, הכול כבר מזמן הוגשם ונחשף (אני האל שבוחן את ליבם וכליותיהם של בני האדם – זה נועד רק כדי להראות לך את ההיבט של אנושיותי הרגילה, זה הכול), אך מבחינתך הדברים נסתרים וטרם הוגשמו. כל זה מפני שאינך מכיר אותי. הכול בידיי, הכול נמצא תחת רגליי ועיניי בוחנות את כל הדברים; מי יכול לחמוק משיפוטי? כל הטמאים, אלה שיש להם דברים להסתיר, אלה ששופטים מאחורי גבי, אלה שבליבם שוכנת ההתנגדות וכן הלאה – כל האנשים שאיני רואה בהם ערך רב חייבים לכרוע בך בפניי ולפרוק את עולם. ייתכן שלאחר שישמעו זאת, יהיו אנשים שיקבלו מעט מוטיבציה, ואילו אחרים לא יאמינו שהדברים רציניים. תרשו לי להזהירכם! כדאי לחכמים לחזור בתשובה! אם אתה טיפש, פשוט תמתין! נראה מי יסבול באסונות הגדולים בבוא העת! השמיים הם עדיין השמיים המקוריים, והארץ היא עדיין הארץ המקורית, אך בעיניי השמיים והארץ כבר השתנו והם אינם השמיים והארץ שהם היו פעם. למה הכוונה במילה "שמיים"? ידוע לך? ולמה הכוונה בביטוי "השמיים של היום"? למה הכוונה בביטוי "שמי העבר"? תרשו לי לומר לכם את זה: הביטוי "שמי העבר" מתייחס לאל שהאמנתם בו אך שאיש לא ראה, וזה היה האל שאנשים האמינו בו בכנות אמיתית (מכיוון שלא יכלו לראותו), ואילו הביטוי "השמיים של היום" מתייחס לאנושיותי הרגילה וגם לאלוהותי המלאה – היינו האל המעשי בכבודו ובעצמו. זהו אותו האל, ואם כן, מדוע אני אומר שאני הוא השמיים החדשים? כל זה מופנה כלפי התפיסות האנושיות. הביטוי "הארץ של היום" מתייחס למקום שבו אתם נמצאים. בארץ של העבר לא היה מקום אחד קדוש, ואילו למקומות שאליהם אתם הולכים היום נקבע מעמד מיוחד של מקומות קדושים, ולכן אני אומר שזוהי ארץ חדשה. המילה "חדש" מתייחסת כאן למושג "קדוש". השמיים החדשים והארץ החדשה כבר התממשו באופן מלא. האם זה ברור לכם? אני אגלה לכם את כל התעלומות, עמוד אחרי עמוד. היו סבליים, ותעלומות גדולות אף יותר תיחשפנה בפניכם!

פרק 79

עיוורים! בורים! ערימת אשפה חסרת ערך! אתם מפרידים את האנושיות הרגילה שלי מהאלוהיות הגמורה שלי! אתם לא חושבים שזה חטא נגדי? יתרה מזאת, זה דבר שקשה לסלוח עליו! האל המעשי בא אליכם כיום, אך אתם מכירים רק צד אחד שלי, שהוא האנושיות הרגילה שלי, ולא ראיתם כלל את הצד שלי שהוא אלוהי לחלוטין. האם אתם חושבים שאני לא יודע מי ניסה לרמות אותי מאחורי גבי? אני לא מותח עליכם ביקורת כעת, אלא רק בודק לאיזו רמה אתם יכולים להגיע ומה תהיה התוצאה הסופית שלכם. אמרתי אלפי מילים ואתם עשיתם דברים רעים רבים. מדוע אתם שוב ושוב מנסים לרמות אותי? היזהרו שלא לאבד את חייכם! אם תעוררו את כעסי עד רמה מסוימת, לא אגלה לכם שום רחמים, ואסלק אתכם. לא אתבונן בטיבכם בעבר, בשאלה אם הייתם נאמנים

או קנאים, בשאלה כמה התרוצצתם, או בשאלה כמה השקעתם למעני – לא אבחן את הדברים האלה כלל. אתם צריכים רק להתגרות בי כעת, ואני אשליך אתכם אל בור התהום. מי עדיין מעז לרמות אותי? זכרו זאת! ועתה ואילך, כשאכעס, בלי קשר לשאלה אם מי אהיה, אטהר אתכם תכף ומיד כדי שלא יהיו בעיות עתידיות וכדי שלא אהיה חייב לראות אתכם שוב. אם תתריסו נגדי, מיד אמיט עליכם ייסורים – האם תזכרו זאת? בני האדם החכמים יכו על חטא תכף ומיד.

כיום, כלומר כעת, אני מלא חמה. כולכם צריכים להיות נאמנים אליי ולהעלות את כל הווייתכם כקורבן מנחה למעני. לא יכולים להיות עוד עיכובים. אם לא תקשיבו לדבריי, אושיט את ידי ואכה אתכם אפיים ארצה. כך אני גורם לכולם להכיר אותי. כיום, אני מלא חמה ומלכותי לכולם (זה חמור יותר מהמשפט שלי). אמרתי כל כך הרבה מילים, אך לא הגבתם כלל. האם אתם באמת כל כך רפי שכל? נכון שאתם לא כל כך רפי שכל? השטן הישן בתוככם הוא זה שעושה את מעשי הקונדס האלה – האם אתם מבינים זאת בבירור? מהרו והובילו שינוי מהקצה אל הקצה! כיום, עבודתה של רוח הקודש התקדמה עד השלב הזה – האם לא ראיתם זאת? שמי יופץ מבית לבית בכל האומות ולכל עבר, ומבוגרים וילדים כאחד יצעקו בשמי ברחבי התבל. זו האמת לאמיתה. אני האל הייחודי עצמו, ויתרה מזאת, אני דמותו האחת והיחידה של אלוהים, ואני כל בשר ודמו, ויתרה מזאת, אני התגלמותו הגמורה של אלוהים. כל מי שיעז לא לירוא אותי, כל מי שיעז להתנגד אליי בעיניו, וכל מי שיעז לומר דברי התנגדות נגדי, ימות לבטח מהקללות והחמה שלי (יהיו קללות כתוצאה מהחמה שלי). בנוסף, כל מי שיעז לא להיות נאמן אליי או לא לאהוב אותי כאב, וכל מי שיעז לנסות לשטות בי ימות לבטח כתוצאה מהשנאה שלי. הצדק, המלכותיות והמשפט שלי ישרדו לעולמי עולמים. בהתחלה, הייתי אוהב ורחום, אך זה לא טבעה של האלוהיות הגמורה שלי. צדק, מלכותיות ומשפט הם רק הטבע שלי – האל המלא עצמו. במהלך עידן החסד, הייתי אוהב ורחום. מפני שהעבודה הייתה צריכה להסתיים, התאפיינתי בנדיבות ורחמים, אך לאחר מכן, לא היה כל צורך בנדיבות ורחמים (לא היו מאז נדיבות ורחמים). הכל צדק, מלכותיות ומשפט, וזה הטבע השלם של האנושיות הרגילה שלי ושל האלוהיות הגמורה שלי.

בני האדם שלא מכירים אותי יקמלו בבור התהום, ובני האדם שבטוחים לגביי יחיו לנצח, ואדאג להם ואגן עליהם באהבה. אני אומר מילה אחת והתבל כולה רועדת מקצה לקצה – מי יכול לשמוע את דבריי ולא לרעוד מרוב פחד? מי לא יכול לפתח לב שירא אותי? מי לא יכול להכיר את הצדק והמלכותיות של מעשיי? ומי לא יכול לראות כול היכולת והחוכמה שבמעשיי? כל מי שלא ישמור על עצמו ימות ללא ספק. זאת משום שמי שלא שומר על עצמו מתריס נגדי ולא מכיר אותי, והוא הארכי-מלאך והאכזרי ביותר. בדקו את עצמכם – מי שהוא אכזרי, צדקן, יהיר ושחצן הוא בהחלט מושא לשנאתי והוא בהחלט ירד לטמיון!

אני מכריז כעת את הצווים המנהליים של מלכותי: כל הדברים נמצאים תחת השיפוט שלי, כל הדברים כלולים בצדק שלי, כל הדברים כלולים במלכותיות שלי, ואני מנהיג צדק לכולם. בני האדם שאומרים שהם מאמינים בי אך אשר סותרים אותי בלבם, או אלה שלבם נטש אותי, יסולקו, אך כל אחד יסולק בזמן המתאים לו. בני האדם שמדברים עליי בעוקצנות אך באופן שבני האדם לא מבחינים בו, ימותו מיד (הם ימותו ברוח, בגוף ובנפש). באשר לבני האדם שמדכאים את אהוביי או מפנים עורף לאהוביי, חרון אפי ישפוט אותם תכף ומיד. במילים אחרות, אני אתן לאהוביי לשפוט את בני האדם שיש להם לב שמקנא באהוביי וחושבים שאני לא צודק. כל בני

האדם המחונכים, הפשוטים והכנים (לרבות אלה שחסרה להם חוכמה) וכל מי נחוש להיות ישר איתי, יישארו במלכותי. בני האדם שלא עברו אימונים, כלומר בני האדם הכנים שחסרים להם חוכמה ותובנה, יזכו לעוצמה במלכותי. אולם הם גם עברו טיפול ושבירה. לא נכון לומר שהם לא עברו אימון בשום אופן, אלא שבאמצעות הדברים האלה, אני אגלה לכולם את כול היכולת והחוכמה שלי. אני אסלק את בני האדם שעדיין מפקפקים בי כעת – אני לא רוצה אף אחד מהם (אני בז לבני האדם שעדיין מפקפקים בי בזמן כזה). באמצעות המעשים שאני עושה ברחבי התבל כולה, אני אגלה לבני אדם כנים את נפלאות פעולותיי, ובכך אפתח את החוכמה, התובנה וההבחנה שלהם, ואני אשמיד רמאים בן-רגע בזכות מעשי המופלאים. כל הבנים הבכורים שהיו הראשונים לקבל את שמי (כלומר בני האדם הקדושים והכנים שאין בהם כל דופי) יהיו הראשונים להיכנס למלכות ולמשול בכל האומות ובכל העמים ביחד איתי, למלוך כמלכים במלכות ולשפוט ביחד את כל האומות ואת כל העמים (כלומר הבנים הבכורים של המלכות, ולא אף אחד אחר). אלה מבין כל האומות וכל העמים שנשפטו והכו על חטא ייכנסו למלכותי ויהפכו לאנשיי, ואילו בני האדם העקשנים שלא היכו על חטא יושלכו אל בור התהום (ויקמלו בו לעולמים). משפט המלכות יהיה המשפט האחרון, וכך אטהר את העולם באופן יסודי. לא יהיו עוד עוולות, צער, דמעות או אנחות, ויתרה מזאת, לא יהיה עוד עולם. הכל יהיה ביטוי של המשיח, והכל יהיה מלכות המשיח. כבוד כזה ! כבוד כזה !

פרק 80

הכל דורש תקשורת אמיתית איתי כדי לזכות לנאורות והארה. יתר על כן, רק כך יכולה הרוח להיות שלוה. אחרת, היא לא תהיה שלוה. כעת, המחלה הקשה ביותר בקרבכם היא הפרדה בין האנושיות הרגילה שלי והאלוהיות הגמורה שלי. יתר על כן, רובכם מפעילים לחץ על האנושיות הרגילה שלי, כאילו מעולם לא ידעתם שיש לי גם אלוהיות גמורה. זה מחלל את קדושותי ! האם אתם יודעים זאת ? המחלה שלכם קשה עד כדי כך שאם אתם לא תחלימו במהירה, אני אהרוג אתכם. אתם מתנהגים באופן אחד בפניי (נראים כמו בני אדם מנומסים, צנועים וסבלנים), אך מאחורי גבי, אתם מתנהגים באופן שונה לחלוטין (הנימוס שלכם מזויף, אתם מופקרים ובלתי מרוסנים, אתם עושים כאוות נפשכם, גורמים לפילוג, אתם מקימים ממלכות עצמאיות, ואתם רוצים לבגוד בי). אתם עיוורים ! פקחו את עיניכם, שהשטן מתעתע בהן ! ראו מי אני באמת ! אין לכם בושה ! אתם לא יודעים שמעשי מופלאים ! אתם לא מכירים את כול היכולת שלי ! על מי אפשר לומר שהוא משרת את המשיח אך הוא לא זוכה בישועה ? אתם לא יודעים איזה תפקיד אתם מגלמים ! למעשה, אתם מתייצבים בפניי במסווה ומציגים לראווה את הקסם האישי שלכם – אילו חדלי אישים ! אני אסלק אתכם מביתי. אני לא משתמש בבני אדם כאלה מפני שלא הועדתי או בחרתי אותם.

אני עושה כדבריי. בני האדם שעושים דברים רעים לא צריכים לפחד. אני לא עושה עוול לאף אדם. אני תמיד מתנהל בהתאם לתוכנית שלי ובהתאם לצדק שלי. מפני שמאז הבריאה, בני האדם שעושים מעשים רעים הם

תמיד צאצאי השטן, לא בחרתי בהם. זו הכוונה באמירה "היהפוך נמר חברבורותיו?". בעניינים שהאנושות לא יכולה להבין, הכל התבהר לי ודבר לא נסתר ממני. אולי אתם יכולים להסתיר דבר מה מעיניהם של מספר מצומצם של אנשים ולזכות באמונם של בני אדם רבים, אך איתי המלאכה לא קלה כל כך. בסופו של דבר, לא תוכלו להימלט מהמשפט שלי. מבטא של האנושות מוגבל, ואפילו בני האדם שיכולים להבין חלק מצומצם של המצב הנוכחי נחשבים כבעלי כישרון מסוים. עבורי, הכל מתקדם על מי מנוחות, ודבר לא מפריע לי בדרכי כהוא זה, מפני שהכל נתון לשליטתי ולהסדרים שלי. מי יעז שלא להישמע לשליטתי? מי יעז להפריע לניהול שלי? מי יעז להפר לי אמונים או לחלל את כבודי? מי יעז לומר לי דבר לא נכון, אלא לומר לי ערימת שקרים? אף אחד מבני האדם האלה לא ימלט מדיי מלאות החמה. אפילו אם הרמתם ידיים כעת, ואתם מוכנים לעבור ייסורים ולהיכנס לבור התהום, לא אחוס עליכם בקלות. אני חייה לשלוח אתכם מבור התהום כדי לתת לכם שוב עונש מלא חמה (שנאה קיצונית), ולראות לאן תברחו. הדבר שאני שונא יותר מכל הוא הפרדת האנושיות הרגילה שלי מהאלוהיות הגמורה שלי.

יבורכו בני האדם שנאמנים אליי, ויבורכו בני האדם שבאמת רואים בי אלוהים עצמו שבוחן את הלב האנושי – אין ספק שארבה את ברכותיהם ואאפשר להם ליהנות מהברכות הטובות במלכותי לעולמים. זו גם הדרך האפקטיבית ביותר להמיט חרפה על השטן. עם זאת, אל תהיו יותר מדי קצרי רוח או חרדים – אני קובע עת לכל חפץ. אם הזמן שקבעתי מראש עדיין לא הגיע, ואפילו אם נותרה שנייה עד שהוא יגיע, אני לא אפעל. אני פועל בדיוק ובהתאם לקצב, ואני לא פועל ללא סיבה. מבחינת האנושות אני לא חושש, אני יציב כמו הר טאי, אך האם אתם לא יודעים שאני האל הכול יכול עצמו? אל תהיו יותר מדי קצרי רוח. הכל נתון בידיי. הכל מוכן מזה זמן רב. הדברים לא יכולים לחכות לשרת אותי. כלפי חוץ, נדמה שהתבל כולה שרויה בתוהו ובוהו, אך מנקודת המבט שלי, היא שרויה בסדר. מה שהכנתי לכם נועד רק להנאתכם. האם אתם מבינים זאת? אל תתערבו בניהול שלי. אני אאפשר לכל העמים ולכל האומות לראות בפעולותיי את כול יכולתי, ולברך אותי ולהלל את שמי הקדוש בזכות מעשי המופלאים. זאת מפני שאמרתי ששום דבר שאני אומר אינו חסר בסיס, אך הכל מלא בחוכמה והעוצמה שלי ומלא בצדק ובמלכותיות שלי, ואפילו יותר מכך, הכל מלא בחרון אפי.

בני האדם שמתעוררים מיד למשמע דבריי יקבלו את ברכותיי ללא ספק, יקבלו ללא ספק את הגנתי ודאגתי, ולא יחוו את סבל הייסורים, אלא ייהנו מאושר השמיים. האם אתם יודעים זאת? סבל הוא דבר נצחי, אך אושר הוא אפילו יותר נצחי. שניהם נחווים החל מרגע זה. השאלה אם אתם סובלים או מאושרים תלויה בשאלה אם יש לכם גישה של חרטה. באשר לשאלה אם אתם נמנים על בני האדם שהועדתי או בחרתי, עליכם להיות בטוחים בכך לאור מה שאמרתי. אתם יכולים לשטות בבני אדם, אך אתם לא יכולים לשטות בי. בני האדם שהועדתי ובחרתי יבורכו מאוד החל מרגע זה; בני האדם שלא הועדתי ובחרתי יעברו ייסורים קשים החל מרגע זה. זו תהיה ההוכחה שלי בפניכם. אין ספק שבני האדם שמבורכים כעת הם אהוביי. מיותר לציין שלא הועדתי ובחרתי את בני האדם שעוברים ייסורים. אתם צריכים להבין זאת בבירור! כמילים אחרות, אם מה שאתם מקבלים כעת הוא את הטיפול שלי ודברי המשפט החמורים שלי, הרי שלבי שונא ומתעב אתכם, ואתם תימנו על בני האדם שאני משליך הצדה. אם קיבלתם את תנחומיי ואת אספקת החיים שלי, הרי שאתם שייכים לי, ואתם נמנים על אהוביי. אתם לא יכולים לקבוע זאת על סמך המראה החיצוני שלי. אל תצאו מדעתכם בגלל זה!

דבריי מתייחסים למצבו בפועל של כל אדם ואדם. האם אתם מאמינים שאני רק מדבר ללא הפסקה על נושאים אקראיים? שאני אומר כל דבר שמתחשק לי לומר? בשום אופן לא! בכל אחד מדבריי מסתתרת חוכמת. פשוט קבלו את דבריי כאמת. תוך פרק זמן קצר מאוד, יבואו זרים שמחפשים את הדרך האמיתית. באותו זמן, אתם תוכו בהלם והכל יושג ללא כל קושי. אתם לא יודעים שאני האל הכול יכול? למשמע דבריי, אתם מאמינים בהם ביציבות, הלא כן? אני לא עושה טעויות, וקל וחומר שאני לא טועה בהצהרותיי. האם אתם יודעים זאת? לפיכך, הדגשתי חזור והדגש שאני מאמן אתכם במהירות להוביל ולרעות אותם. האם אתם יודעים זאת? דרככם אוכל להפוך אותם למושלמים. דבר חשוב עוד יותר הוא העובדה שבאמצעותכם אני מבטא את האותות והמופתים האדירים שלי. כלומר מבין בני האדם שהאנושות מזלזלת, בחרתי קבוצת בני אדם שתבטא אותי, תעניק כבוד לשמי ותשתלט על הכל למעני, קבוצת בני אדם שימלכו כמלכים ביחד איתי. לפיכך, העובדה שאני מאמן אתכם כעת היא הניהול האדיר ביותר של העולם. זה דבר מדהים שהאנושות לא יכולה לבצע. על ידי כך שאהפוך אתכם למושלמים, אשליך את השטן אל אגם האש והגופרית ואל בור התהום. כך אשליך את התנין הגדול האדום כאש למותו לחלוטין, והוא לא ישוב לחיים לעולם. לפיכך, כל מי שמושלך לבור התהום הוא צאצא של התנין הגדול האדום כאש. אני שונא את בני האדם האלה באופן קיצוני. אני גרמתי זאת – האם אתם לא מבינים זאת? כל בני האדם הלא נאמנים, וכל אלה שנקטו ערמומיות והונאה, נחשפו. בני האדם הגאווותנים, היהירים, הצדקנים והחצופים הם צאצאיו של הארכי-מלאך, והם טיפוסיים ביותר עבור השטן – הם כולם אויביי המושבעים, היריבים שלי. אני חייב להעניש אותם בזה אחר זה כדי למגר את השנאה שבלבי. אעשה זאת פריט אחר פריט, ואפתור זאת פריט אחר פריט.

אם כן, אחרי הכל, מהם אגם האש והגופרית ובור התהום? בדמיונם של בני האנוש, אגם האש והגופרית הוא דבר מוחשי, אך בני האנוש לא יודעת שזה הסבר שגוי ביותר. עם זאת, הוא עדיין מעסיק חלק מסוים מדעתם של בני האנוש. אגם האש והגופרית הוא ייסורים שאני מקצה לאנושות. אני קוטל את כל מי שמושלך לאגם האש והגופרית. רוחם, נפשם וגופם של בני האדם האלה סובלים לעולמים. זו המשמעות האמיתית של אמירתי שאתם כולכם נתונים בידי. ומה פירושו של בור התהום? לתפיסתם של בני האדם, זוהי תהום גדולה שלא נגמרת ואשר עומקה בלתי נתפס. בור התהום האמיתי הוא השפעת השטן. אם אדם מסוים נקלע לידי השטן, האדם הזה נמצא בבור התהום. אפילו אם הוא יצמיח כנפיים, הוא לא יוכל לעוף החוצה. לכן הוא נקרא בור התהום. כל בני האדם האלה יעברו ייסורים אינסופיים – אני הסדרתי זאת כך.

פרק 81

הו, העידן הישן, הרע והנואף הזה! אני אבלע אותך! הר ציון! קום והלל אותי! למען השלמת תוכנית הניהול שלי ולמען השלמת עבודתי האדירה, מי מעז לא לקום ולהריע? מי מעז לא לקום ולזנק בצחלה ללא הפסק? אני אמית את בני האדם האלה. אני מחיל צדק על כולם, ללא שמץ של חמלה או נדיבות, ובקור רוח. כל בני האדם!

קמו כדי להלל אותי, והעניקו לי כבוד! כל הכבוד אינסופי, מעולם ועד עולם, קיים בזכותי ויוסד בידיי. מי יעז לקחת כבוד לעצמו? מי יעז להתייחס לכבודי כאל דבר חומרי? אני אקטול כל מי שיעז לעשות זאת! הו, בני אנוש אכזריים! יצרתי אתכם ותמכתי בכם, והובלתי אתכם עד כה, אך אתם לא יודעים עליי שום דבר, ואתם לא אוהבים אותי כלל. איך אוכל שוב לגלות לכם רחמים? איך אוכל להושיע אתכם? אני יכול רק לטפל בכם בחרון אפי! אני אגמול לכם בהשמדה, ואגמול לכם בייסורי נצח. זה צדק. זו הדרך היחידה.

מלכותי יציבה ומוצקה. היא לעולם לא תקרוס, אלא שהיא תתקיים לנצח! בניי, בניי הבכורים ואנשיי יזכו ממני לברכות לעולמי עולמים! מי שלא יבין עניינים רוחניים ולא יקבל התגלות מרוח הקודש, יסולק ממלכותי במוקדם או במאוחר. הוא לא יעזוב ביוזמתו, אלא שמטה הברזל שלי ומלכותי יגרשו אותו, ויתרה מזאת, אבעט בו החוצה ברגלי. בני האדם שרוחות רעות דבקו בהם בעבר (מרגע לידתם) יתגלו כעת. אני אגרש אתכם! האם אתם עדיין זוכרים מה אמרתי? אני – האל הקדוש שאין בו רב – לא שוכן במקדש מלוכלך ומזוהם. בני האדם שרוחות רעות דבקו בהם יודעים זאת בעצמם, ואני לא צריך להבהיר זאת. לא הועדתי אתכם! אתם השטן הישן, אך אתם רוצים להסתנן אל מלכותי! בשום אופן לא! אני אומר לכם! היום אבהיר זאת בפניכם היטב. בבני האדם שבחרתי בעת בריאת האנושות השרשתי את הטיב והטבע שלי. לפיכך, הם נאמנים רק לי כיום, הם יכולים לשאת עול למען הכנסייה, והם מוכנים להשקיע מאמצים למעני ולהעלות את כל הווייתם כקורבן מנחה למעני. לפיכך, השטן השחית במידה מסוימת את בני האדם שלא בחרתי, והם לא ניחנים כלל בטיב שלי ובטבע שלי. אתם חושבים שדבריי סותרים אלה את אלה, אך האמירה "הועדתי ובחרתי אתכם, אך אתם נושאים את השלכות מעשיכם" מתייחסת לשטן. אני רוצה להסביר כעת נקודה אחת: כיום, בני האדם שיכולים לקום ולקחת לידיהם את המסכות של הכנסיות, לרעות את הכנסיות, להתחשב בעול שלי, ולמלא תפקידים מיוחדים – אף אחד מהם לא משרת את המשיח. כל בני האדם האלה הועדו ונבחרו. אני אומר לכם זאת כדי שלא תדאגו יתר על המידע ותעכבו את התקדמות חייכם. כמה בני אדם יכולים לזכות במעמד של בן בכור? האם ייתכן שזה דבר שקל להשיג כמו תעודה? בלתי אפשרי! אלמלא הייתי הופך אתכם למושלמים, השטן מזמן היה משחית אתכם במידה מסוימת. זו הסיבה לכך שהדגשתי שוב ושוב שתמיד אדאג לבני האדם הנאמנים אליי, אגן עליהם ואמנע מהם להיפגע ולסבול. בני האדם שלא הועדתי הם אלה שרוחות רעות דבקו בהם, אלה המטושטשים, רפי השכל, המעוכבים רוחנית, והם לא יכולים לרעות את הכנסיות (כלומר אלה בני האדם שמתלהבים אך לא מבינים בבירור את החזיונות). יש להסיר אותם במהירה מפניי, ויפה שעה אחת קודם, כדי שלא אגעל ואתכעס למראה פניכם. אם תסתלקו במהירות, תקבלו פחות ייסורים, אך ככל שייקח לכם זמן רב יותר, כך תקבלו ייסורים קשים יותר. האם אתם מבינים? אל תהיו כה חסרי בושה! אתם מושחתים ומשולחי רסן, אגביים ורשלנים, ואתם לא יודעים כלל כמה שאתם אשפה! אתם עיוורים!

אני בוחר בקפידה את כל בעלי הסמכויות במלכות שלי, והם כולם עברו מבחנים חוזרים ונשנים. איש לא יכול להביס אותם. הענקתי להם כוח כדי שהם לעולם לא ייפלו או ירדו מדרך הישר. הם זכו באישור שלי. מהיום והלאה, הצבועים יחשפו את פרצופם האמיתי, והם יהיו מסוגלים לעשות כל מיני דברים מבישים, אך בסופו של דבר, הם לא יימלטו מהיד שלי, שממיטה ייסורים על השטן ומעלה אותו בלהבות. המקדש שלי היה קדוש וללא רבב. הכל עדות עליי, ביטוי שלי וכבוד לשמי. זה המשכן הנצחי שלי ומושא אהבתי הנצחית. אני מרבה ללטף

אותו ביד של אהבה, לנחם אותו בשפה של אהבה, להשגיח עליו בעיניים של אהבה ולחבק אותו בחיק של אהבה, כדי שהוא לא ייפול בפח של הרשעים וכדי שהשטן לא יוליך אותו שולל. כיום, בני האדם שמשרתים אותי אך לא זוכים בישועה ישמשו אותי בפעם האחרונה. מדוע אני ממחר להשליך החוצה את הדברים האלה מהמלכות שלי? מדוע אני חייב לסלק אותם מפניי? אני שונא אותם עד לשד עצמותיהם! מדוע אני לא מושיע אותם? מדוע אני מתעב אותם? מדוע אני חייב להמית אותם? מדוע אני חייב להשמיד אותם? (אף אחד מהם לא יכול להישאר בפניי, כולל האפר שלהם.) מדוע? התנין הגדול האדום כאש, הנחש הקדמוני והשטן הישן שואפים אפילו לספוג את מלכותי! חשבו שוב! כולם יעלו חרס, וכולם יהפכו לאפר!

אני אשמיד את העידן הזה, אשנה אותו למלכותי, ואחיה ואהנה לנצח נצחים עם אהוביי. הדברים הטמאים האלה לא צריכים לחשוב שהם יכולים להישאר במלכותי. האם אתם חושבים שאתם יכולים לדוג במים עכורים? חשבו שוב! אתם לא יודעים שהכל נבחן בעיניי! אתם לא יודעים שידי מסדירות הכל! אל תחשבו שאתם כה מכובדים! כל אחד מכם צריך לתפוס את מקומו הראוי. אל תעמידו פנים שאתם צנועים (הדבר מתייחס לברוכים), ואל תרעדו או תפחדו (הדבר מתייחס למוכי הפורענות). אם כן, כולם צריכים לדעת זאת בעצמם בתוך לבם. אפילו אם לא אציין את שמכם, אתם עדיין צריכים להיות בטוחים, מפני שהפניתי את דבריי לכל אדם ואדם. בין שנבחרתם או לא, דבריי מופנים לכל המצבים הנוכחיים שלכם. כלומר אם אתם נמנים על הנבחרים שלי, אני מדבר על מצבם של הנבחרים על סמך מה שאתם מציגים. במקרה של בני האדם שלא בחרתי בהם, אני גם מדבר בהתאם למצבם. לפיכך, דבריי נאמרו עד שלב מסוים. כל אדם צריך לחוש בכך באופן הולם. אל תשלו את עצמכם! אל תפחדו! מפני שמספר בני האדם מוגבל למתי מעט, הונאה לא תעבוד! בחרתי בכל מי שאני אומר שהוא נבחר, וגם אם תעמידו פנים, ללא הטיב שלי, אתם תיכשלו. משום שאני מקיים הבטחות, אני לא מפריע כבדרך אגב לתוכניות שלי עצמי. אני עושה את כל מה שאני רוצה לעשות, מפני שכל מה שאני עושה הוא נכון, ומשום שאני עליון וייחודי. האם זה ברור לכם? האם אתם מבינים?

כעת, לאחר קריאת דבריי, בני האדם שעושים מעשים רעים ואשר מושחתים ורמאים מתאמצים כדי לשאוף להתקדם. מאמצי השאיפה שלהם סובייקטיביים. הם רוצים לשלם רק מחיר מועט כדי להשתחל כתולעים אל תוך מלכותי. חשבו שוב! (אין לבני האדם האלה שום סיכוי, מפני שלא הענקתי להם הזדמנות להכות על חטא.) אני שומר על השער למלכותי. האם אתם סבורים שבני אדם יכולים להיכנס למלכותי כאוות נפשם? האם אתם סבורים שמלכותי פשוט תקבל אשפה מכל סוג? שמלכותי תקבל כל זבל חסר ערך? אתם טועים! כיום, בני האדם במלכות הם אלה שמולכים ביחד איתי. טיפחתי אותם בקפידה. זה לא דבר שניתן להשיג רק משום שרוצים אותו – אני חיי לאשר אתכם. וזה לא דבר שנידון עם אף אחד, אלא דבר שאני מסדיר בעצמי. מה שאני אומר קובע. התעלומות שלי מתגלות למי שאני אוהב. הרשעים, כלומר אלה שלא בחרתי, לא זכים לקבל אותן. אפילו אם הם ישמעו אותן, הם לא יבינו, מפני שהשטן כיסה את עיניהם והשתלט על לבם, מה שהרס את כל הווייתם. מדע נאמר שפעולותי מדהימות וחכמות, ומדוע נאמר שאני מגייס הכל לשרת אותי? אני אתן לשטן את כל מי שלא הועדתי ובחרתי, כדי שהוא יעניש וישחית את בני האדם האלה. לא אנקוט שום פעולה. אני עד כדי כך חכם! מי אי-פעם חשב על כך? ללא כל מאמץ, עבודתי האדירה הושלמה, הלא כן?

פרק 82

כולם נבעתים לשמע דבריי. כולם נמלאים חרדה. ממה אתם מפחדים? אני לא עומד להרוג אתכם! זה מפני שאתם חשים אשמים ושאתם מבועתים פן תתגלו. מה שאתם עושים מאחורי גבי הוא טיפשי וממש חסר ערך. זה גורם לי לשנוא אתכם כל כך, שיוקדת בי החרטה על שלא זרקתי את אלה שלא בחרתי וייעדתי מראש אל הבור חסר התחתית כדי שיתנפצו לרסיסים. אך יש לי תוכנית משלי ומטרות משלי. אחוס על חייכם לעת עתה ולא אעיף אתכם החוצה בבעיטה עד שיושלם השירות שאתם מגישים לי. אני רוצה לראות ברואים כאלה – הם כתם על שמי! אתם יודעים את זה? אתם מבינים? חדלי-אשים חסרי ערך! תבינו את זה בביור! כשמשמשים בכם להפקת תועלת אני הוא זה שעושה זאת, וכשאין משמשים בכם להפקת תועלת זה גם בגללי. אני מתזמר הכול, ובידיי הכול צייתיני ומסודר. כל מי שמעז לזוז כשזה לא תורו, יוכה ארצה מידית בידיי. לעתים קרובות אני אומר "יוכה ארצה" – אתם חושבים שאני באמת עושה את זה במו ידיי? אני לא צריך לעשות את זה! אני לא פועל בצורה כל כך מגושמת כמו שהאנושות מתארת לעצמה. מה הכוונה של האמירה "הכול נוסד ומושלם באמצעות דבריי"? הכול מושלם מבלי שאני אפילו נוקף אצבע. אתם מבינים את המשמעות האמיתית של דבריי?

לעולם לא אושיע אף אחד מאלה שעושים עבורי שירות. אין להם כל חלק במלכותי. זה מפני שהאנשים האלה רק מעסיקים עצמם בעניינים חיצוניים ואינם עושים כרצוני. למרות שאני משתמש בהם עכשיו, למעשה הם האנשים שאני שונא ומתעב ביותר. היום אני אוהב את כל מי שמסוגל לעשות כרצוני, את כל מי שיכול להפגין התחשבות בעול שאני נושא ואת כל מי שמסוגל לתת את כולו עבורי בלב שלם וכנה – את עיניהם של אלה שאיר ללא הרף ולא אתן להם להתרחק ממני. אני נוהג לומר כך: "אני בהחלט אברך בברכות אדירות את אלה שמשיקעים עבורי בכנות". למה הכוונה במילה "אברך"? אתם יודעים? ביחס לעבודתה העכשווית של רוח הקודש, המילה מציינת את העול שאני מוסר לכם. עולם וליבם הכנה של שכל אלה שמסוגלים לשאת בנטל למען הכנסייה, שמגישים את עצמם למעני בכנות, הם ברכה ממני, אלוהים. מלבד זאת, הגילויים שלי למענם אף הם ברכה ממני. זה מפני שלא בחרתי ולא הועדתי מראש את אלה שאינם נושאים כעת בנטל; קללותיי כבר נחתו עליהם. במילים אחרות, לאלה שהועדתי מראש ובחרתי יש חלק בהיבטים החיוביים של מה שאמרתי, ואילו אלה שלא בחרתי ולא הועדתי מראש יקבלו רק חלק מההיבטים השליליים של מה שדיברתי עליו. ככל שדבריי נאמרים יותר, הם מובנים יותר. ככל שדבריי נאמרים יותר, הם נעשים ברורים יותר. כל אחד מהרמאים המנוולים שאותם לא הועדתי כבר ספג ממני קללות לפני בריאת העולם. מדוע נאמר שאני תכננתי כראוי את השנה, החודש, היום ואפילו את השעה, הדקה והשנייה שבו נולדתם? אני כבר קבעתי מזמן ומראש מי יקבל מעמד של בן בכור. הם בבת עיני; כבר מזמן קבעתי שהם בעלי ערך רב, וכבר מזמן יש להם מקום בליבי. לכל מילה שאני אומר יש משקל והיא נושאת את רעיונותיי. בני האדם לא נחשבים! מלבד אותם מת-מעט שאני אוהב, בעלי המעמד של בנים בכורים, מה מועטים הם אלה שמפגינים התחשבות ברצוני? מה שווים בניי? מה שווים אנשיי? בעבר, המונח "בניי" היה כינוי לבניי הבכורים. אך אלה מביין בניי ואנשיי שאין להם בושה חשבו שזהו תואר כבוד המיועד

אליהם. אל תתחזו ללא בושח לבניי הבכורים. אתם ראויים למעמד כזה? כיום היחידים שאומתו הם אלה שהוצבו בעמדות חשובות בנוכחותי. הם זכו למעמד של בנים בכורים. כבר יש להם חלק בכס מלכותי, בכתי, בתפארת ובמלכותי. ארגנתי את הכול בקפידה. כל אלה שמקבלים את מעמד הבנים הבכורים היום כבר חוו כאב רב, רדיפה וצרות – למשל מה שהם עברו בחיק משפחותיהם מאז לידתם, סיכוייהם העתידיים, עבודתם, נישואיהם וכן הלאה. בנים בכורים אלה לא זכו במעמד הזה מבלי לשלם מחיר כלשהו. הם כבר עברו את כל היבטי החיים: טובים, רעים ומצבי ביניים. לכל אלה שאנשי העולם רחשו להם בעבר כבוד רב, אלה שיושבים בביתם בנוחות, אין שום ייצוג בקרב הבנים הבכורים. הם אינם ראויים להיות הבנים הבכורים. הם מביישים את שמי, ואני בשום אופן לא רוצה אותם. גם לבניי ולאנשיי שאותם בחרתי יש שם טוב בעולם, אך הם נופלים בהרבה מבניי הבכורים. אני משתמש כעת באי-אילו אנשים, אך רבים מהם אינם ראויים אפילו להיות אנשיי. הם מושא לנשיית עולם, ונעשה בהם שימוש כדי להגיש לי שירות לזמן-מה, לא לשימוש ארוך-טווח. בלבי כבר קבעתי מי יהיו אלו שישתמשו בהם לטווח ארוך. במילים אחרות, אלה שנתתי להם עמדה חשובה הם אלה שאני אוהב, והתחלתי להשתמש בהם כבר מזמן. זאת אומרת, תפקידם כבר נקבע. באשר לאלה שאני מתעב, בשלב הנוכחי נעשה בהם רק שימוש זמני. כשהזרים יבואו, הבנים הבכורים ייחשפו בפניכם בבירור.

כיום אני דורש מכם להתבגר במהירות ולהפגין התחשבות בעול המוטל עליי. זהו אינו עול מופרז, ואני אדרוש מכם לעשות רק את מה שאתם מסוגלים לו. אני מכיר את שיעור הקומה שלכם, ואני יודע אילו תפקידים אתם מסוגלים למלא. אני יודע את כל זה, ואני מבין את הדברים האלה. אני פשוט רוצה שבניי יתכחשו לעצמם מרצון ובאמת יצליחו לאהוב את מה שאני אוהב, לשנוא את מה שאני שונא, לעשות את מה שאני עושה ולומר את מה שאני אומר. אל תתנו למרחב, לגיאוגרפיה, לזמן או לאדם כלשהו לשלוט בכם. הלוואי שרוחכם תהיה חופשיה בכל מקום ושכל אחד מכם יהיה מסוגל לעמוד במקומם של הבנים הבכורים. מי מגיש לי היום את כל ישותו? מי משקיע את זמנו עבורי בנאמנות? מי עומד על רגליו עבורי יומם ולילה? מי מנהל עבורי את ענייני משק הבית שלי? מי מפחית מן העול שעל כתפיי? האין הם בניי? כל שאני עושה הוא להביא את בניי לידי שלמות ולשרת אותם, אתם מבינים? הכול למען בניי הבכורים, ואני לא עושה שגיאות. אל תחשבו שאני שופט אנשים שלא כהלכה. אל תחשבו שאני מזלזל בכם. אל תחשבו שאני משתמש מספיק בכישורונות אדירים. אל תחשבו שאני שוגה בכך שאיני מועיד אתכם מראש. האמת היא שאינכם ראויים לכך! אתם יודעים? עכשיו כאשר למענכם כמה דברים: כל מי שמעורר את חמתי לעתים קרובות, מי שמהווה לעתים קרובות מטרה לביקורתי או לטיפולי, הוא בהחלט מטרה לשנאתי. אלו בהחלט ימותו – הדבר נחקק באבן. כבר אמרתי שלא אטפל עוד בבניי הבכורים, משום שהללו כבר עברו את מבחניי המחמירים וזכו באישור ממני. כל מי שאביט בו בארשת פנים קודרת יעמוד בפני סכנה. אתם לא מפחדים? רבים ימותו ברגע שהמילים תצאנה מפי, אך יהיו כאלה שישמרו על גופם הגשמי – רק רוחם תגווע. הסימן הברור ביותר לכך הוא שעבודתה של רוח הקודש נעדרת מקרבם ושידבר אינו מרסן אותם (השטן כבר השחית אותם במידה מסוימת). כל אימת שגופם הגשמי מושמד, זה נעשה בתכנון מתאים מצדי ובזמן שאותו קבעתי במדויק. מותם הרוחני אינו יכול לעשות עבורי שירות גדול; בגופם הגשמי אשתמש כדי להראות את הפלא שבמעשיי. זה ישכנע אנשים, והם יאמרו הלל ללא הרף. לא יהיה אדם אחד שלא תהיה לו יראת כבוד כלפיי או שלא יפחד מפניי. לא אקל ראש באף פרט: כולם חיים או מתים

בגללי, ואיש אינו יכול לעזוב עד שיבצע את השירות שלו למעני. אפילו השטן אינו יכול לסגת אל הבור חסר התחתית עד שיבצע את השירות שלו למעני. כל צעד שאני נוקט בו הוא יציב, בוטח ועומד על קרקע איתנה. איני נוקט באף צעד שטחי ולו במידה מועטה.

מי יעז להשוות עצמו אליי? מי יעז להתנגד לי? אכה אתכם ארצה מיד! לא אותיר עקבות, וגופכם הגשמי יושמד – זה דבר מוחלט. אני אוציא את זה לפועל מיד כאשר אומר זאת, ולא תהיה דרך חזרה. העולם מתפורר מיום ליום. האנושות גוועת מיום ליום. ממלכתי מתעצבת מיום ליום. בניי הבכורים מתבגרים מיום ליום. זעמי גדל מיום ליום. הייסורים שאני ממית נעשים קשים יותר מיום ליום, ודבריי נעשים קשים יותר מיום ליום. אתם עדיין מחכים לכך שהשפה שבה אני משתמש בדברי אליכם תתרכך, שנימת דבריי תהיה קלילה יותר – חשבו שוב! זה תלוי במי שאני מתייחס אליו. כלפי אלה שאני אוהב אני מדבר בעדינות ותמיד מנחם אותם. כלפיכם אני רק יכול להיות נוקשה וביקורתי, ולזאת אני מוסיף ייסורים וחמת זעם. באין יודעין, המצב בכל אחת ממדינות העולם נעשה יותר ויותר מתוח. הן קורסות מיום ליום, שוקעות בכאוס מיום ליום. ראשיהן של כל המדינות מקווים לזכות בכוח בסופו של דבר. הם אינם מצפים לכך, אך ייסוריי כבר מכים בהם. הם שואפים לתפוס את כוחי, אך הם רק חולמים! אפילו מנהיג האו"ם חייב להתחנן בפניי למחילה. המעשים הרעים שהוא עשה הם רבים. זה הזמן לייסורים. איני חס עליו בקלות ראש. כל בעלי השררה חייבים להסיר את כתריהם. רק לי מגיע לשלוט בכל הדברים. הכול תלוי בי. הכול תלוי בי, ואין צורך להזכיר כמה זרים. אני אכה ארצה מיד את אלה שבוחנים אותי בדקדקנות, מכיוון שעבודתי כבר עברה דרך כה ארוכה. מדי יום ישנו גילוי חדש, מדי יום מופיע אור חדש. הכול נעשה שלם יותר ויותר. יומו האחרון של השטן מתקרב יותר ויותר, והוא נעשה ברור יותר מאי פעם בעבר.

פרק 83

אתם לא יודעים שאני האל הכול יכול, ואתם לא יודעים שכל העניינים והדברים נתונים לשליטתי! מה פירוש הדבר שאני יוצר ומשלים הכל? הברכות או ביש המזל שכל אדם מקבל תלויים בהגשמה שלי ובמעשיי. מה האדם יכול לעשות? מה האדם יכול להשיג במחשבה? בעידן האחרון הזה, בעידן המושחת הזה, בעולם החשוך הזה שהשטן השחית כל כך, כמה מעטים מוצאים חן בעיניי? אני קובע את חייהם של כולם, היום, אתמול או בעתיד הלא רחוק. אני מכריע במחי יד את השאלות אם אתם מקבלים ברכות או סובלים מפורענות, ואם אני אוהב אתכם או שונא אתכם. מי מכם מעז לטעון שאתם קובעים את הקצב שלכם, ושהגורל שלכם נמצא בשליטתכם? מי מעז לעשות זאת? מי מעז להתנגד כל כך? מי מעז לא לפחד ממני? מי ממרה את פי בלב לבו? מי מעז לפעול כאוות נפשו? אני אמיט ייסורים על בני האדם האלה בו ברגע, ובהחלט לא ארחם עוד על האנושות ולא אושיע אותה. הזמן הזה, כלומר הזמן שבו כרגע קיבלתם את שמי, הוא הזמן האחרון שבו אגלה רחמים לאנושות. במילים אחרות, בחרתי בני אנוש מסוימים שאפילו אם הברכות שלהם אינן נצחיות, הם נהנו

הרבה מחסדי. לפיכך, אפילו אם לא הועדתי אתכם לברכות נצחיות, אני לא מתנכל לכם, ומצבכם טוב בהרבה מזה של בני האדם שחווים פורענות ישירה.

אין ספק שהמשפט שלי כבר הגיע לנקודת שיא ולשטח חסר תקדים. המשפט שלי לא פוסח על איש, וכעת זהו משפט מלא חמה. בעבר, היה זה משפט מלכותי, בשונה מאוד מהיום. בעבר, בני האנוש לא התחילה לחוש מעט פחד עד שהם נתקלו במקרה שבו התקיים משפט. כעת, אם הם שומעים אפילו מילה אחת, הם מפחדים עד אובדן עשתונות. יש כאלה שאפילו מפחדים כשאני פותח את פי. אם קולי נשמע, כשאני מתחיל לדבר, הם מפחדים עד כדי כך שהם לא יודעים מה לעשות, והם רוצים לזלוג אל חור בקרקע בו-ברגע ולהסתתר בפינה החשוכה ביותר. בני אדם כאלה לא יכולים לזכות בישועה מפני שרוחות רעות דבקו בהם. כשאשפוט את התנין הגדול האדום כאש, הנחש הקדמוני, הוא יהיה חששן, ואפילו יפחד שבני האדם יראו אותו. הוא בהחלט צאצא של השטן שנולד בחשיכה.

בעבר, השתמשתי לעתים קרובות במילים "הועדה ובחירה". מה פירושן בדיוק? כיצד אני מועיד ובוחר? מדוע שאדם מסוים לא ייועד וייבחר? כיצד עליכם להבין זאת? כל הדברים האלה דורשים הסבר ברור ממני, והם כולם דורשים ממני לדבר ישירות. אם הדבר מתגלה בכם, בני אדם אטומים כאלה יסברו בטעות שמדובר במחשבה שנובעת מהשטן! אני אושמך שלא בצדק! עכשיו אדבר בבוטות ולא אסתיר דבר: כשבראתי את כל הדברים, קודם כך יצרתי את החומרים האלה למען האנושות – פרחים, דשא, אילנות, עץ, הרים, נהרות, אגמים, היבשה והים, כל סוגי החרקים, הציפורים, בעלי החיים, שחלקם נועדו למאכל אדם וחלקם נועדו למראה עינו. באזורים שונים, נבראו סוגים שונים של דגן למען האנושות. רק אחרי שבראתי את כל אלה, התחלתי לברוא את האנושות. יש שני סוגים של בני אדם: הסוג הראשון הוא בני האדם שבחרתי והועדתי, והסוג השני ניחן בטיב של השטן. הסוג הזה נוצר לפני שבראתי את העולם, אך השטן השחית אותו לגמרי, ולכן נטשתי אותו. לאחר מכן, בראתי בני אדם מהסוג שבחרתי והועדתי, שכל אחד מהם התאפיין בתכונות שלי במידות שונות. לפיכך, בני האדם שאני בוחר כיום ניחנים כל אחד בתכונות שלי במידות שונות. על אף שהשטן השחית אותם, הם עדיין שייכים לי. כל שלב הוא חלק מתוכנית הניהול שלי. תכנתי מבעוד מועד שבני האדם הכנים ימשלו במלכות. בני האדם המושחתים והרמאים לא יכלים להיות כנים בשום אופן, מפני שהם צאצאי השטן, מפני שהשטן שולט בהם, ומפני שהם תמיד משרתי השטן שמקשיבים לפקודתו. עם זאת, הכל נעשה כדי להגשים את רצוני. הבהרתי זאת כדי למנוע את הניחושים שלכם. אני אדאג לבני האדם שאני הופך למושלמים, ואגן עליהם. באשר לבני האדם שאני מתעב, לאחר ששירותם יסתיים, הם יסתלקו מביתי. כשבני האדם האלה מוזכרים, אני מזדעם. כשהם מוזכרים, אני רוצה מאוד לטפל בהם תכף ומיד, אך אני מאופק במעשיי. אני שקול במעשיי ובדבריי. אני יכול לרכא את העולם בהתקף זעם, אך למעט אלה שהועדתי. לאחר שאני נרגע, אני יכול להחזיק את העולם בכף ידי, כלומר לשלוט בכל. כשאראה שהעולם הושחת עד כמה כזו ולא אוכל לשאת זאת, מיד אשמיד אותו. יהיה די רק במילה אחת מפי, הלא כן?

אני האל המעשי עצמו. אני לא עושה אותות ומופתים על-טבעיים, אך כל מקום מתמלא במעשיי המופלאים. הדרך שלפנינו תהפוך למזהירה עוד יותר, באופן שאין דומה לו. כשאני חושף כל שלב, אני מציג בפניכם כך את תוכנית הניהול שלי. כלומר לאחר מכן, הגילויים יהיו רבים אף יותר וברורים יותר. אפילו במלכות אלף

השנים, בעתיד הלא רחוק מאוד, אתם חייבים להתקדם בהתאם לגילוי שלי והקצב שלי. הכל לבש צורה, הכל נערך, ברכות אין-קץ ממתינות למבורכים. ייסורי אין-קץ ממתינים לנענשים. התעלומות שלי רבות מדי עבורכם. המילים הכי פשוטות עבורי יכולות להיות הקשות ביותר עבורכם. לפיכך, אני אומר עוד ועוד, מפני שאתם מבינים כל כך מעט, ואתם צריכים שאסביר מילה-מילה. עם זאת, אל תדאגו יותר מדי – אני אדבר אליכם בהתאם לעבודתי.

פרק 84

מפני שהאדם לא מכיר אותי, הוא הפריע לניהול שלי ופגע בתוכניות שלי אינספור פעמים, אך הוא לעולם לא היה מסוגל לחסום את צעדיי המתקדמים. זאת משום שאני אל של חוכמה. אני מכיל חוכמה חסרת גבולות; אני מכיל מסתורין בלתי נתפס וחסר גבולות. האדם מעולם לא היה מסוגל לתפוס ולהבין זאת לחלוטין מימי קדם ולנצח נצחים. האין זה כך? לא זו בלבד שיש חוכמה בכל מילה שאני אומר, אלא שישנו גם המסתורין החבוי שלי. הכל מסתורין בי, וכל חלק ממני הוא תעלומה. בסך הכל ראיתם מסתורין כיום, והוא נובע מכך שראיתם את דמותי, אך עדיין לא חשפתם את התעלומה הנסתרת הזו. האדם יכול להיכנס למלכותי רק על ידי צעידה בעקבותי. אחרת, הוא יגווע ביחד עם העולם ויהפוך לאפר. אני האל השלם עצמו, ואני לא אף אחד מלבד האל עצמו. אמירות העבר, כגון "ביטוי של אלוהים" כבר מיושנות. אלה דברים שחוקים שלא חלים כעת. כמה מכם הבינו זאת בבירור? כמה מכם משוכנעים לגביי ברמה כזו? אני צריך להסביר ולהנחות אתכם בבירור לגבי כל דבר. מלכותו של השטן הושמדה, ואנשיו יסיימו בקרוב את שירותם למעני. הם יגורשו מביתי בזה אחר זה, כלומר פרצופם האמיתי של בני האדם שמעמידים פנים ומגלמים תפקידים שונים בפניי נחשף כיום, והם כולם יסולקו ממלכותי. אתם חייבים לזכור! מהיום והלאה, בני האדם שאני זונח, כולל אלה בעבר, הם אלה שרק משחקים תפקיד, ושהם מתחזים. הם רק העלו הצגה בשבילי, והם חייבים לרדת מהבמה ברגע שההצגה נגמרת. בני האדם שהם באמת בניי יהיו במלכותי באופן רשמי כדי לקבל את אהבתי וליהנות מהברכות שכבר הכנתי לכם. מבורכים הם הבנים הבכורים! אתם ראויים לשימוש שלי כיום, מכיוון שעברתם את ההדרכה שלי קודם לכן. האמינו שאני האל הכול יכול. אני יכול לעשות בקלות את הדברים שבני האדם לא יכולים להשיג, ואין שום מקום לתחרות. אתם חושבים שאתם לא יכולים לעשות דבר, ושאתם לא ראויים להיות בניי הבכורים, הלא כן? אתם ראויים לגמרי! זאת משום שאני הוא זה שעושה ומשיג את כל הדברים. מדוע אתם מרגישים כעת שיש לכם שיעור קומה כזה? הסיבה היחידה לכך היא שעדיין לא הגיעה העת שבה אשתמש בכם באמת. אסור להשתמש בכישרונות גדולים למטרות של מה בכך. האם אתם מבינים? אתם מוגבלים לסין הקטנה מתוך כל התבל, הלא כן? כלומר, כל בני האדם בתבל כולה יינתנו לכם לרעייה ולהובלה, מכיוון שאתם הבנים הבכורים, והובלת האחים היא החובה שעליכם למלא. דעו זאת! אני הכול יכול! אני מדגיש שוב שאני מניח לכם ליהנות. אני הוא זה שעובד – רוח הקודש עובדת בכל מקום ומובילה את הדרך באופן אישי.

בני האדם לא הבינו את הישועה שלי בעבר – האמת אתם מבינים אותה בבירור כעת? הישועה שלי כוללת מספר

היבטים: אחד מהם הוא העובדה שיש בני אדם מסוימים שאני לא מועיד מראש כלל. פירוש הדבר הוא שהם לא יכולים ליהנות מחסדי כלל. אחד אחר הוא העובדה שיש בני האדם שהועדתי מראש בתחילה, שאני מאפשר להם ליהנות מחסדי לזמן מה אבל מסלק אותם לאחר זמן מה, שהוא הזמן שקבעתי מראש. בשלב הזה, חיייהם נגמרים לחלוטין. היבט נוסף הוא העובדה שיש בני אדם שהועדתי ובחרתי, אשר נהנים מברכות נצחיות. הם נהנים מחסדי מההתחלה ועד הסוף, כולל הקשיים שהם סבלו לפני שהם מקבלים אותי וכן הנאורות וההארה שהם מקבלים אחרי שהם מקבלים אותי. מאותו רגע ואילך, הם יתחילו ליהנות מברכות. כלומר הם יהיו בני האדם שאני מושיע לחלוטין. זה הביטוי הבולט ביותר של השלמת עבודתי האדירה. אם כן, למה מתייחסת הברכה? אני רוצה לשאול אתכם: מה אתם רוצים לעשות יותר מכל? מה אתם שונאים יותר מכל? מה אתם מקווים לקבל יותר מכל? עברתם כאבים וקשיים בעבר, והכל למען הזכייה בי וכדי שחייכם יוכלו לצמוח. זה חלק מהחסד. ברכה פירושה שהדברים שאתם שונאים כבר לא יקרו לכם בעתיד. כלומר, הדברים האלה כבר לא ינכחו בחייכם האמיתיים, והם יוסרו לגמרי מה שניבט לכם. משפחה, עבודה, רעיה, בעל, ילדים, חברים וקרובי משפחה, ואפילו שלוש הארוחות ביום שאתם שונאים בכל יום ייעלמו. (פירוש הדבר שהזמן לא יגביל אתכם עוד, ושתצאו כליל מהבשר והדם. גופכם יכול להישמר רק אם תתמלאו ברוח עד אפס מקום. ההתייחסות כאן היא לגופכם ולא לבשרכם. אתם תהיו חופשיים לגמרי ותזכו בהתעלות. זה הנס האדיר והבולט ביותר שאלוהים עשה מאז בריאת העולם.) כל רכיבי האדמה בגופכם יוסרו, אתם תהיו גופים רוחניים לגמרי שהם קדושים וללא רבב, ואתם תיסעו עד קצות התבל. תיפטרו אז גם מכל השטיפה והקרצוף המציקים, ופשוט תיהנו באופן מוחלט. מאותו זמן והלאה, לא תחזיקו עוד ברעיון של נישואין (מפני שאני מסיים עידן, ולא בורא את העולם), ולא יהיו עוד חבלי הלידה, שהם כמו עינוי לנשים. גם לא תעבדו או תעמלו עוד בעתיד. אתם תיטמעו לחלוטין בחיבוק האוהב שלי ותיהנו מהברכות שהענקתי לכם. זו עובדה גמורה. בעוד תחוו את הברכות האלה, החסד ימשיך לעקוב אחריכם. כל מה שהכנתי לכם, כלומר אוצרות נדירים ויקרים מכל רחבי העולם, יינתן לכם. אתם לא יכולים להעלות את כל זאת בדעתכם כעת, ואתם לא יכולים לדמיין זאת כלל, ואיש לא נהנה מכך בעבר. כשהברכות האלה יבואו עליכם, אתם תהיו נלהבים עד אין קץ, אך אל תשכחו שהן כולן העוצמה שלי, המעשים שלי, הצדק שלי, ויתרה מזאת, המלכותיות שלי. (אעניק חסד לבני האדם שאבחר להעניק להם חסד, ואהיה רחום כלפי בני האדם שאבחר להיות רחום כלפיהם.) באותה עת, לא יהיו לכם הורים יותר, ולא יהיו לכם קרובים בדם. אתם כל בני האדם שאני אוהב, בניי האהובים. אף אחד לא יעז לדכא אתכם מאותו רגע ואילך. זו תהיה העת הנכונה להתבגרותכם, וזו תהיה העת הנכונה לכך שתשלטו בכל האומות במטה ברזל! מי יעז לחסום את דרכם של בניי האהובים? מי יעז לתקוף את בניי האהובים? כולם יתמלאו יראה מבניי האהובים מפני שהאב זכה לכבוד. כל הדברים שאף אחד לא יכול היה לדמיין אי-פעם יופיעו לנגד עיניכם. הם יהיו בלתי מוגבלים, בלתי נדלים, אינסופיים. במהירה, לא תצטרכו עוד להיצרב בשמש ולסבול את החום המענה. גם לא תהיו חייבים עוד לסבול את הקור, וכמו כן, הגשם, השלג והרוח לא יגיעו אליכם. זאת משום שאני אוהב אתכם, וזה יהיה לגמרי עולם של אהבתי. אני אתן לכם את כל מה שתמצאו, ואני אכין לכם את כל מה שתצטרכו. מי יעז לומר שאני לא צודק? אני אהרוג אתכם מיד, מפני שאמרתי בעבר שחרון אפי (נגד הרשעים) יתקיים לנצח, ולא יתמתן ולו במעט. עם זאת, אהבתי (לבניי האהובים) תתקיים גם היא לנצח. אני לא אתאפק אפילו קצת.

כיום, בני האדם ששומעים את דבריי כמשפט הם אלה שמצבם לא הולם, אך כשהם יגלו זאת, רוח הקודש כבר תיטוש אותם. הבנים הבכורים נבחרים מביניכם מקרב התבל כולה, אך הבנים ובני האדם מהווים רק חלק קטן מכם. הדגש שלי הוא על התבל כולה, כלומר על הבנים ובני האדם שאני בוחר מכל האומות בעולם. האם אתם מבנים? מדוע אני מדגיש שוב ושוב שהבנים הבכורים צריכים לצמוח במהירות ולהוביל את הזרים האלה? האם אתם מבינים את המשמעות האמיתית של דבריי? הסיבה לכך היא שסין היא אומה שקיללתי, שהיא רדפה אותי יותר מכל אומה אחרת, ושאני שונא אותה יותר מכל אומה אחרת. עליכם לדעת שבניי הבכורים ואני מגיעים מהשמיים ושהם בני האדם האוניברסליים. אנחנו לא שייכים לאף אומה. אני לא מחזיק בתפיסות אנושיות! זאת משום שהצגתי לכם את דמותי. הכל תלוי בי. האם אתם זוכרים את דבריי? מדוע אני אומר שפחות ופחות בני אדם מקרבתם ומקרב האוכלוסייה הפכו ליותר ויותר מזוככים? הסיבה לכך היא שהישועה שלי פונה בהדרגה אל התבל. בני האדם שיכולים לצאת כעת ואשר קיבלו את שמי הם אחה ששירתו אותי למען הבאת הבנים הבכורים לידי שלמות. האם אתם מבנים? מדוע אני אומר שהם כולם בני אדם שמשרתים את בניי? הבנתם באמת כעת, נכון? המספר באמת מצומצם, בהחלט יש מעטים, אך בני האדם האלה הפיקו תועלת ניכרת, משום שבניי נהנו רבות מהחסד שלי. זו הסיבה לכך שאני אומר שאני מושיע את האנושות בפעם האחרונה. כעת אתם יודעים את משמעותם האמיתית של דבריי! אני אמיט ייסורים חמורים על כל מי שיתנגד אליי, ואפנה את פניי לכל מי שיגן עליי, מפני שמההתחלה ועד הסוף, תמיד הייתי האל המלכותי והצודק, והכל יתגלה לכם. אני עובד בזריזות בדרכים מופלאות, ובקרב יקרו דברים נפלאים שבני האדם לא מסוגלים לדמיין. אני בהחלט מתכוון שהם יקרו תכף ומיד ובקרב. האמת אתם מבינים? שאפו להיווכח בחיים ללא עיכוב! בניי האהובים, כל הדברים כאן למענכם, וכל הדברים קיימים למענכם.

פרק 85

אני משתמש בבני אדם שונים כדי להגשים את רצוני: הקללות שלי מתממשות בבני האדם שאני ממיט עליהם ייסורים, והברכות שלי מתממשות באהוביי. השאלה מי נתקל בברכותיי ומי סובל את קללותיי תלויה במילה אחת מפי ובאמירתי. אתם יודעים שבני האדם שאני מאיר אליהם פנים כעת יזכו בברכותיי בכל עת (כלומר בני האדם שמכירים אותי בהדרגה, ומשתכנעים לגביי בהדרגה, שיש להם האור החדש וההתגלות ואשר יכולים לעמוד בקצב עבודתי). בני האדם שאני מתעב (זה דבר בתוכי שבני האדם לא יכולים לזהות מבחוץ) הם כאלה שיסבלו את הקללות שלי ללא ספק, ואין ספק שהם נמנים על צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש, ולכן הם יחלקו את הקללות שאני מטיל על התנין הגדול האדום כאש. באשר לבני האדם שאני נגעל להביט בהם, שאני חושב שאיכותם לקויה ואשר אני לא יכול להפוך למושלמים או להשתמש בהם – בכל זאת תהיה להם הזדמנות לזכות בישועה, והם יימנו על בניי. אם אדם מסוים לא ניחן באף תכונה שלי, אם הוא לא יכול להבין עניינים רוחניים ואם הוא לא מכיר אותי, אך יש לו לב, הוא יוקצה כאחד מאנשיי. אני רואה בבני האדם שחולקים את הקללות

שלי כאלה שלא ניתן להושיע אותם, והם אלה שרוחות ראות דבקו בהם. אני להוט לסלק אותם. התנין הגדול האדום כאש ילד אותם, ואני מתעב אותם יותר מכל. מרגע זה ואילך, אני לא צריך שהם ישרתו אותי – אני פשוט לא רוצה אותם! אני לא רוצה אף אחד מהם! אפילו הבכי וחריקת השיניים שלהם בפניי לא משפיעים עליי. אני לא מביט באף אחד מהם, אלא מסלק אותם – אילו דברים אתם? האם מגיע לכם להתייצב בפניי? האם אתם ראויים? אתם עדיין מעמידים פנים שאתם בני אדם טובים, ואתם עדיין מעמידים פנים שאתם צנועים! אחרי שאתם עושים אינספור דברים רעים, האם אני יכול לחוס עליכם? אתם מתרוממים לפני ומתחילים להתריס נגדי שוב. מעולם לא היו לכם שום כוונות טובות, ואתם פשוט רוצים לשטות בי! האם אתם יכולים להפוך לטובים כשאתם צאצאי התנין הגדול האדום כאש? בלתי אפשרי! כבר קיללתי אתכם ושפטתי אתכם כליל! שרתו אותי בלב שלם, בכנות ובאופן ממושפע, ואז חזרו לבור התהום שלכם! אתם רוצים לחלוק את המלכות שלי? אתם חולמים! מביש! אתם, עם הגוף המטונף והמלוכלך, מושחתים כל כך, אך אתם בכל זאת מעזים להתייצב בפניי! פנו דרך! אם תעכבו אותי עוד, אעניש אתכם בחומרה! כל מי שעוסק במרמה והונאה בפניי חייב להיחשף. איפה אתם יכולים להתחבא? איפה אתם יכולים להסתתר? האם תוכלו להימלט משליטתי כל כמה שתתחמקו או תסתתרו? אם לא תשרתו אותי היטב, חייכם יהיו קצרים עוד יותר – סופכם יבוא מיד!

אני אומר לכם בבירור איזה סוג של בני אדם הם בניי הבכורים, ואני נותן לכם אישורים מדויקים. אלמלא כן, לא הייתם מסוגלים לתפוס את מקומכם ההולם, והייתם מחליטים בעצמכם ללא אבחנה מה צריך להיות מקומכם. יש כאלה שהיו מצטנעים מדי, ויש כאלה שהיו מתיישרים מדי, ואלה שלא ניחנים בטיב שלי או שטיבם לקוי מדי היו כולם רוצים להיות בניי הבכורים. מה מבטאים בניי הבכורים? ראשית, הם מתמקדים בתפיסת רצוני, הם מתחשבים ברצוני, ובו בזמן רוח הקודש פועלת בהם, ללא יוצא מן הכלל. שנית, הם שואפים אל הרוח בהתמדה, הם לא מושחתים, הם נשאים בתוך הגבולות שלי בכל עת, הם רגילים להפליא, וההתנהגויות שלהם הן לא חיקוי. מכיוון שהם מתמקדים בניסיון לחוש בעבודה של רוח הקודש ומכיוון שהם מתחשבים באהבתי אליהם, הם זהירים בכל עת, והם מפחדים עמוקות שיהיה להם לב שבוגד בי או מתריס נגדי. שלישית, הם פועלים למעני בלב שלם, הם מסוגלים להעלות כקורבן מנחה את כל הווייתם, והם כבר התנערו מכל רעיון בנוגע לסיכויים העתידיים שלהם, חייהם, מה שהם אוכלים, מה שהם לובשים, הדברים שהם משתמשים בהם והמקום שבו הם מתגוררים. רביעית, תמיד יש להם לב שרעב וצמא לצדק, הם סבורים שחסרים להם דברים כה רבים וששיעור קומתם בוסרי מדי. חמישית, הם בני האדם שהזכרתי קודם לכן, אלה שיש להם שם טוב בעולם, אך אשר בני האדם הארציים השליכו אותם הצדה, ואשר יש להם יושרה מוסרית בקשרים שלהם עם המין השני. אלה כל האישורים, אך אני לא יכול לגלות אותם בפניכם לחלוטין, מכיוון שעבודתי עדיין לא הגיעה לשלב הזה. בניי הבכורים, זכרו! תחושות החיים בתוכם, היראה שלכם כלפי, ההיכרות שלכם איתי, חיפושכם אחריי, האמונה שלכם – כל הדברים האלה הם אהבתי אליכם, והם כולם אישורים שאני מעניק לכם, כדי שתוכלו להפוך לבניי האהובים באמת ובתמים, וכדי שתוכלו להיות זהים לי, לאכול איתי, לחיות איתי וליהנות איתי מברכות בכבוד שאין דומה לו.

אני לא יכול לגלות רחמים לאף אדם שרדף אותי, שלא הכיר אותי (כולל לפני שנישאה עדות על שמי) ואשר סבר שאני אנושי, וכן לאף אדם שחילל את קדושותי והשמיץ אותי בעבר. אפילו אם הוא יישא את העדות המהדהדת

ביותר עליי ברגע זה, לא יהיה די בכך. רדיפתי בעבר הייתה שירות למעני, ובני האדם האלה עדיין יהיו כלים שלי, אם הם יישאו עליי עדות כיום. רק בני האדם שאני באמת ובתמים הופך למושלמים כיום יכולים לשמש אותי, מכיוון שאני האל הצודק עצמו, ויצאתי מהבשר והדם והתנתקתי מכל הקשרים הארציים. אני אלוהים עצמו, וכל בני האדם, כל העניינים וכל הדברים שהיו בסביבתי בעבר מצויים בידיי. אני חסר רגשות, ואני מנהיג צדק לכל הדברים. אני ישר, ואני לא מזוהם בשום שמץ של טינופת. האם אתם מבינים את פירושם של דבריי? האם אתם יכולים להשיג זאת? בני האדם חושבים שגם לי יש אנושיות רגילה, משפחה ורגשות, אך האם אתם יודעים שאתם טועים לגמרי? אני אלוהים! האם שכחתם זאת? האם אתם מבולבלים? אתם עדיין לא מכירים אותי!

הצדק שלי התגלה לכם לחלוטין. כל דרך שבה אני מטפל בכל סוג של אדם מגלה את הצדק והמלכותיות שלי. משום שאני אלוהים עצמו שמביא איתו חרון אף, לא אמחל אפילו לאדם אחד שרדף אותי או השתלח בי בעבר. האם אתם מבינים זאת בבירור במסגרת הדרישה הנוקשה הזו? בני האדם שבחרתי בהם והועדתי אותם מראש הם כמו פנינים נדירות או אבני אגט נדירות – מספרם זעום. זאת מכיוון שבני האדם שימלכו כמלכים חייבים ללא ספק להיות מעטים מאלה שיהיו אנשיי, וזה מגלה את עוצמתי ואת מעשיי המופלאים. אני מרבה לומר שאגמול לכם, שאעניק לכם כתרים ושבתוכי יש כבוד ללא קץ. למה כוונתי בגמל, כתר וכבוד? בתפיסתם של בני האדם, גמולים הם דברים חומריים, כגון מזון, לבוש או דברים שניתן להשתמש בהם, אך זו לחלוטין החשיבה הישנה שלהם. זו לא כוונתי, אלא שזו הבנה שגויה. גמולים הם דברים שמושגים ברגע זה, והם חלק מחדש. אולם יש גם כאלה שמתקשרים להנאות הבשר, ובני האדם שמשרתים אותי אך לא יזכו בישועה יכולים לקבל גם הנאה חומרית (על אף שהם דברים חומריים שמשרתים אותי). כתר הוא לא חפץ שמסמל תפקיד. כלומר, הוא לא דבר חומרי שאני נותן לכם להנאתכם, אלא שם חדש שאני מעניק לכם, וכל מי שמסוגל להיות ראוי לשמכם החדש יהיה זה שיזכה בכתר – זו זכייה בברכות שלי. גמולים וכתרים הם חלק מברכות, אך בהשוואה לברכות, הם פחותים בהרבה, כמו ההבדל בין השמיים והארץ. התפיסות האנושיות פשוט לא מסוגלות לדמיין את הכבוד, מפני שכבוד הוא לא דבר חומרי, אלא דבר שנתפס באופן מופשט במיוחד. אם כן, מהו כבוד בדיוק? מה פירוש הדבר שאתם תדרו בכבוד ביחד איתי? כל כולי, כלומר מה שאני ומה שיש לי – רחמים ונדיבות (לבניי), וכן צדק, מלכותיות, משפט, חרון אף, קללה ואש (לכל בני האדם) – דמותי היא כבוד. מדוע אני אומר שיש איתי כבוד ללא קץ? הסיבה לכך היא שיש איתי חוכמה ללא קץ ושפע שאין כמוהו. לפיכך, ירידה בכבוד איתי פירושה שכבר השלמתי אתכם, שיש לכם מה שאני ומה שיש לי, שהפכתי אתכם למושלמים, שיש לכם לב מלא יראה כלפי, ושאתם לא מתנגדים אליי. אתם צריכים להבין זאת כעת, נכון?

המצב המתוח של כל האומות על פני האדמה הגיע לשיא, והן כולן נערכות בהתמדה כדי לשרת אותי ולקבל את האש שלי. כשחרון אפי והאש שלי יגיעו, לא יהיה לכך כל רמז מקדים, כך אני יודע מה אני עושה, ואני לגמרי בטוח בכך. עליכם להיות ודאים לגבי דבריי, ואתם חייבים להזדרז להכין את הכל ולהתכונן לרעות את בני האדם שבאים מחוץ לארץ בחיפושם. זכרו זאת! סין – כלומר כל אדם ומקום בסיך – סובלת את הקללות שלי. האם אתם מבינים את פירושם של דבריי?

פרק 86

בני האדם אומרים שאני אל רחום, והם אומרים שאני אעניק ישועה לכל ברואי – הדברים האלה נאמרים כולם על סמך תפיסות אנושיות. ההתייחסות אליי כאל אל רחום מכוונת אל בני הברוכים, והאמירה שאני מביא ישועה מכוונת אל בני ואנשיי. מפני שאני אל חכם, ברור לי את מי אני אוהב ואת מי אני שונא. באשר לבני האדם שאני אוהב, אני תמיד אוהב אותם עד הסוף, והאהבה הזו לעולם לא תשתנה. באשר לבני האדם שאני שונא, לבי לא זע כהוא זה, גם אם הם טובים מאוד. הסיבה לכך היא שהם לא נובעים ממני, שהם לא ניחנים בתכונות שלי, ושהחיים שלי לא ברשותם. במילים אחרות, לא הועדתי אותם מראש ולא בחרתי בהם, מכיוון שאני לעולם לא טועה. במילים אחרות, כל מה שאני עושה נקרא קדוש ומכובד, ולעולם אין לי שום חרטה. בעיניהם של בני האדם, אני יותר מדי אכזרי. אולם האם אתם לא יודעים שאני האל הצודק והמלכותי עצמו? כל הדברים שלי נכונים. בני האדם שאני שונא בהחלט יקבלו את הקללות שלי, ובני האדם שאני אוהב בהחלט יקבלו את הברכות שלי. זה שמי המקודש וזה הטבע הקדוש שלי, ואף אדם לא ישנה זאת. זה דבר מוחלט!

כיום, אין ספק שאני אשלים את בני האדם שבאמת תואמים את כוונותיי, מכיוון שעבודתי גם ישירה וגם יסודית, ומכיוון שאני משלים את העבודה עד הפרטים הקטנים ביותר. בני האדם שאני מקלל יישרפו. אם כן, מדוע זה שקיללתי את מרבית בני האדם, אך רוח הקודש עדיין עושה עליהם את עבודתה? הדבר נאמר ביחס לכך שאני לא שוכן במקדש מטונף. האם אתם מבינים את פירושם האמיתי של כל העניינים וכל הדברים שמשרתים את המשיח? רוח הקודש עושה את עבודתה דרכם כשאני משתמש בשירותם, אך בדרך כלל, כשהם לא משרתים אותי, הם לא נאורים באופן יסודי ברוחם. אפילו אם הם כן מחפשים אותי, הם עושים זאת מתוך קנאות, וזו תחבולה של השטן, מכיוון שבזמנים רגילים, הם לא מתייחסים לעבודתי כלל, והם לא מתחשבים כהוא זה בעול שלי. כעת, בניי הבכורים גדלו, ועל כן אני בועט בהם ומסלק אותם, ולכן רוחי עזבה את כל המקומות, והושם דגש מיוחד על בניי הבכורים. האם אתם מבינים? כל הדברים תלויים במעשיי, תלויים בהועדה שלי מראש ותלויים במילים שבוקעות מפני. כל המקומות שקיבלו את ברכותיי יהיה ללא ספק מקומות שבהם אני עובד וגם מקומות שבהם עבודתי מתבצעת. סין היא האומה שבה עובדים את השטן יותר מכל, ועל כן קיללתי אותה. זו גם האומה שעשתה הכי הרבה דברים כדי לרדוף אותי. בשום אופן לא אעשה את עבודתי על בני האדם שמושפעים מהתנין הגדול האדום כאש. האם אתם מבינים את פירושו האמיתי של דברי? אחרי הכל, מספר בניי ואנשיי מצומצם. הכל נתון בידיי, המרץ שלכם צריך להתמקד, וצריך להשקיע יותר מאמץ בבני האדם שבחרתי והועדתי מראש. במילים אחרות, בניי הבכורים צריכים לנהוג במהירות כדי לשאת את העול שעל כתפיי כמה שיותר מוקדם ולהשקיע את כל המאמצים בעבודתי.

בני האדם שמשרתים אותי, הקשיבו! אתם יכולים לקבל חלק מהחסד שלי כשאתם משרתים אותי. כלומר אתם תדעו לזמן מה לגבי עבודתי העתידית והדברים שיקרו בעתיד, אך לא תיהנו מכך בשום אופן. זה החסד שלי. כששירותכם יושלם, עזבו תכף ומיד ואל תתמהמהו. בניי הבכורים לא אמורים להיות יהירים, אך מותר לכם

להיות גאים, מכיוון שהענקתי לכם ברכות עד אין קץ. מושאי ההשמדה לא צריכים לגרום לכם לצרות או להצטער על גורלכם. מי הפך אתכם לצאצאים של השטן? אחרי שתסיימו לשרת אותי, תוכלו לחזור שוב אל בור התהום, מפני שכבר לא תשמשו אותי, ואני אתחיל לטפל בכם באמצעות הייסורים שלי. ברגע שאני מתחיל את עבודתי, אני לא עוצר לעולם. מה שאני עושה יושג ומה שאני משיג יימשך לנצח. הדבר חל על בניי הבכורים, בניי, אנשיי, וכן עליכם – הייסורים שאמיט עליכם יהיו נצחיים. אמרתי לכם פעמים רבות בעבר: אין ספק שאמיט ייסורים על הרשעים שמתנגדים לי. כשאתם מתנגדים אליי ללא נזיפה מרוח הקודש, אתם כבר מקוללים, ולפיכך, ידי תכה אתכם אפיים ארצה. אם רוח הקודש מטילה עליכם משמעת כשיש לכם מחשבות רעות לגביי, הרי שקיבלתם את הברכות שלי. עם זאת, אתם חייבים תמיד להיות זהירים, ולעולם לא להיות רשלנים או אדישים.

פרק 87

אתם חייבים להאיץ את הקצב שלכם ולעשות את מה שאני רוצה לעשות. זו הכוונה הלהוטה שלי עבורכם. האם ייתכן שבשלב הזה, אתם עדיין לא מבינים את פירוש דבריי? האם ייתכן שאתם עדיין לא יודעים מה כוונתי? אני מדבר בבירור רב יותר ואני אומר יותר ויותר, אך האם לא השקעתם את המאמץ לנסות לפענח את פירוש דבריי? השטן, אל תדמיין שאתה יכול להשמיד את התוכנית שלי! בני האדם שמשרתים את השטן, כלומר צאצאי השטן (הדבר מתייחס לבני האדם שהשטן דבק בהם. כשהשטן דבק בבני אדם, אין ספק שחייהם הם כחייו של השטן, ולכן נאמר שהם צאצאי השטן), מתחננים לרחמים לרגליי, בוכים וחורקים שיניים, אך לא אעשה דבר טיפשי כל כך! האם אני יכול לסלוח לשטן? האם אני יכול להעניק ישועה לשטן? זה בלתי אפשרי! אני עושה את מה שאני אומר ולעולם לא מתחרט!

כל מה שאני אומר מתממש, הלא כן? אולם אתם בכל זאת לעולם לא בוטחים בי, ואתם מפקפקים בדבריי וחושבים שאני מתבדח. זה באמת מגוחך. אני אלוהים עצמו! האם אתם מבנים? אני אלוהים עצמו! אם אין לי שום חוכמה ושום עוצמה, האם אני יכול פשוט לדבר כרצוני? אולם אתם בכל זאת לא בוטחים בי. הדגשתי בפניכם חזור והדגש, ואמרתי לכם חזור ואמור. מדוע רובכם עדיין לא מאמינים? מדוע עדיין יש לכם ספקות? מדוע אתם נצמדים לתפיסות שלכם עד המוות? האם הן יכולות להושיע אתכם? אני עושה את מה שאני אומר. אמרתי לכם מספר פעמים: התייחסו לדבריי כנכונים ואל תפקפקו בהם. האם התייחסתם לדבריי ברצינות? לבדכם, אתם לא יכולים לעשות שום דבר, אך אתם לא יכולים להאמין במה שאני עושה. מה אפשר לומר על אדם כזה? בבוטות, אפשר לומר שנדמה שמעולם לא בראתי אתכם, כלומר אתם לא כשירים מכל בחינה להיות עושי שירות שלי. כולם חייבים להאמין לדבריי! כולם חייבים לעבור את המבחן – לא אניח לאף אחד להתחמק. כמוכן, אמירה זו לא חלה על המאמינים. אין ספק שבני האדם שמאמינים לדבריי יקבלו את הברכה שלי, שתוענק בהתאם לאמונתכם ותתגשם בכם. הבנים הבכורים שלי! כעת, אני מתחיל להעניק לכם את כל הברכות שלי. אתם תתחילו להשליך מעליכם לאט-לאט את כל הכבלים הבזויים של הבשר: נישואין, משפחה, אכילה, לבוש, שינה, כל

אסונות הטבע (רוח, שמש, גשם, סופות קשות, האומללות של שלג, וכל הדברים האחרים שאתם שונאים). אתם תגדדו בים, ביבשה ובאוויר מבלי להיות מושפעים מהמגבלות של המרחב, הזמן או הגיאוגרפיה, תיהנו לכם בחיבוק האוהב שלי, ותהיו אחראים על הכל תחת הטיפול האוהב שלי.

מי לא גאה בבנים הבכורים שהשלמתי? מי לא ישבח את שמי למען בניי הבכורים? מדוע אני רוצה כעת לגלות לכם תעלומות כה רבות? מדוע לא בעבר אלא כיום? גם זו תעלומה בפני עצמה. האם אתם יודעים זאת? מדוע לא אמרתי בעבר שסין היא אומה שקיללתי? ומדוע לא גיליתי את אלה שמשרתים אותי? כיום, אני גם אומר לכם כך: כיום, לדעתי, הכל הושג – אני אומר זאת ביחס לבניי הבכורים. (מפני שכיום, בניי הבכורים מולכים לצדי, ולא רק מתגבשים אלא ממש מולכים ביחד איתי. כעת כל מי שרוח הקודש עובדת בו מולך איתי לבטח, וזה מתגלה כעת, לא אתמול ולא מחר.) כיום, אני מגלה את כל התעלומות באנושיות רגילה, מפני שבני האדם האלה שאני רוצה לגלות התגלו, וזו החוכמה שלי. עבודתי התקדמה עד השלב הזה: כלומר בשלב הזה, אני חייב ליישם את התוכנית של הצווים המנהליים שהחלטתי לגביהם בשביל השלב הזה. לפיכך, אני רק מעניק את החותם הראוי לבניי הבכורים, לבניי, לאנשיי ולעושי השירות, מפני שיש לי סמכות, ואני אשפוט ואמשול עם מטה הברזל. מי מעז שלא לשרת אותי בצייתנות? מי מעז להתלונן בפניי? מי מעז לומר שאני לא אל הצדק? אני יודע. האופי השטני שלכם נחשף בפניי לפני זמן רב: אתם מקנאים בכל מי שאני טוב אליו ואתם שונאים את בני האדם האלה. זה לחלוטין טבעו של השטן! אני טוב לבניי – האם אתם מעזים לומר שאני לא צודק? אני יכול לגרש אתכם לחלוטין. למרבה המזל, אתם משרתים אותי ועכשיו לא הזמן. אחרת, הייתי מסלק אתכם!

אתם מהסוג של השטן! הפסיקו להיות פראיים! אל תדברו עוד! אל תפעלו עוד! עבודתי כבר התחילה להתבצע בבניי ואנשיי הנבחרים, והיא כבר מתפשטת בכל האומות, בכל הזרמים, בכל הדתות, ובכל הרבדים בחברה מחוץ לסין. מדוע בני האדם שמשרתים אותי תמיד חסומים מבחינה רוחנית? מדוע הם לעולם לא מבינים עניינים רוחניים? מדוע הרוח שלי לעולם לא עובדת בבני האדם האלה? באופן כללי, אני פשוט לא יכול להשקיע יותר מדי מאמצים בבני האדם שלא הועדתי מראש ולא בחרתי בהם. כל הסבל שלי בעבר וכל הדאגה והמאמץ הקפדניים שלי הוקדשו לבניי הבכורים ולחלק קטן מבניי ואנשיי, ויתרה מזאת, הם הושקעו גם להשלים באופן חלק את עבודתי העתידית, כדי שדבר לא יסכל את רצוני. מפני שאני האל החכם עצמו, הסדרתי כל שלב כראוי. אני לא מתאמץ לשמר שום אדם (הדבר מכוון לבני האדם שלא בחרתי בהם ולא הועדתי אותם מראש), ואני לא מכה אפיים ארצה שום אדם כבדרך אגב (הדבר מכוון לבני האדם שבחרתי והועדתי): זה הצו המנהלי שלי, שאיש לא יכול לשנות! לבני האדם שאני שונא, אני אכזרי; על בני האדם שאני אוהב אני משגיח ומגן. לפיכך, אני עושה את מה שאני אומר (מי שאני בוחר נבחר, מי שאני מועיד מועד – אלה העניינים שהסדרתי לפני הבריאה).

מי יכול לשנות את לבי? מלבד העובדה שאני פועל לפי התוכניות שאני עורך כרצוני, מי מעז לפעול בחופזה ולא להישמע להוראות שלי? יש צווים מנהליים, ומי מעז להסיר ממני אפילו אחד מהם? כולם צריכים לציית לפקודותיי. יש כאלה שאומרים: האדם הזה סבל כל כך הרבה, והוא כן ומתחשב בלבי, לבו של אלוהים, באופן טהור, אך מדוע הוא לא נבחר? גם זה צו מנהלי שלי. אם אני אומר שמישהו כלבבי, האדם הזה כלבבי, ואני אוהב אותו; אם אני אומר שמישהו הוא ילד של השטן, אני שונא את האדם הזה. אל תתרפסו בפני אף אחד! האם אתם באמת יכולים לרדת לסוף דעתי? אני מחליט את כל הדברים האלה. בן הוא תמיד בן, והשטן הוא תמיד השטן.

כלומר, אופיו של האדם לא משתנה. אלא אם אני גורם לבני האדם להשתנות, הם כולם דבקים לבני האדם מסוגם והם לא מסוגלים להשתנות לעולם!

אני מגלה לכם את התעלומות שלי כשעבודתי מתקדמת. כיום, לאיזה שלב התקדמה העבודה שלי? האם אתם באמת יודעים? האם באמת תצמדו בעקבות הרוח שלי ותעשו את כל מה שאני עושה ותאמרו את מה שאני אומר? מדוע אני אומר שסין היא אומה שקיללתי? ראשית, בראתי את העם הסיני של היום בצלמי ובדמותי. לא הייתה להם רוח, ובהתחלה, השטן השחית אותם, ואי-אפשר היה להושיע אותם. לכן, כעסתי על בני האדם האלה וקיללתי אותם. אני שונא את בני האדם האלה יותר מכל, ואני מזדעם כששמם מוזכר, מפני שהם ילדיו של התנין הגדול האדום. מכך, אפשר להיזכר בתקופה שבה מדינות העולם סיפחו את סין. המצב נותר בעינו כיום, והכל נובע מהקללה שלי – השיפוט העוצמתי במיוחד שלי נגד התנין הגדול האדום. לבסוף, יצאתי סוג נוסף של בני אדם, שמתוכם הועדתי מראש את בניי הבכורים, את בניי, את אנשיי ואת אלה שמשרתים אותי. לכן, הסדרתי מזמן את מה שאני עושה היום. מדוע בעלי הסמכות בסין רודפים אתכם ומדכאים אתכם פעם אחר פעם? הסיבה לכך היא שהתנין הגדול האדום כאש לא מרוצה מהקללה שלי, ושהוא מתנגד אליי. אולם בדיוק תחת דיכוי ואיום כאלה אני משלים את בניי הבכורים, כדי לצאת בהתקפת נגד במאבק בתנין הגדול האדום כאש ובילדיו. לאחר מכן, אני מסדיר אותם. לאחר שהאזנתכם לדבריי, האם אתם באמת מבינים את חשיבות העובדה שאני מאפשר לכם למלוך איתי? כשאני אומר שהתנין הגדול האדום כאש הושלך מטה לחלוטין אל מותו, זו גם העת שבה בניי הבכורים מולכים איתי. הרדיפה של התנין הגדול האדום כאש את הבנים הבכורים משרתת אותי היטב, וכשבניי יגדלו ויוכלו לנהל את ענייני ביתי, המשרתים המרושעים (עושי השירות) יושלכו הצדה. מפני שבניי הבכורים ימלכו איתי ויגשימו את כוונותיי, אני אדחוף את עושי השירות בזה אחר זה אל תוך אדם האש והגופרית: בכל מחיר, הם חייבים להסתלק! אני מודע לחלוטין לכך שבני האדם מהסוג של השטן רוצים גם ליהנות מהברכות שלי, ושהם לא רוצים לשוב לתחומי של השטן, אך הצווים המנהליים שלי שכל בני האדם מצייתים להם חייבים לצאת לפועל, ואין יוצא מן הכלל. לאחר מכן, אומר לכם את הצווים המנהליים שלי בזה אחר זה, פן תפגעו בי.

פרק 88

בני האדם פשוט לא יכולים לעלות על דעתם את המידה שבה הוא קצב צעדיי: פלא שהאדם לא תופס זאת. מאז בריאת העולם, צעדי המשיכו, ועבודתי לעולם לא נעצרה. התבל כולה משתנה מיום ליום, ובני האדם משתנים ללא-הרף. כל זאת היא עבודה שלי, וכל זה הוא חלק מהתוכנית שלי, ויתרה מזאת, כל זה הוא חלק מהניהול שלי – אף אדם לא יודע את הדברים האלה או מבין אותם. רק כשאני עצמי מספר לכם, ורק כשאני מתקשר איתכם פנים אל פנים, אתם יודעים זאת קצת. אחרת, אף אחד לא מכיר את המתווה ששרטטתי לתוכנית הניהול שלי. כזו היא עוצמתי העצומה, וכאלה הם מעשיי המופלאים שאף אחד לא יכול לשנות אותם. לפיכך,

מה שאני אומר כיום יוצא לפועל, וזו עובדה שפשוט לא יכולה להשתנות. בתפישות האנושיות, אף אחד לא מכיר אותי כלל – הכל רק פטפוטים חסרי פשר! אל תחשבו שנמאס לכם או שאתם מלאים עד אפס מקום! אני אומר לכם: עדיין יש לכם הרבה לאן להתקדם! את יודעים רק מעט מתוכנית הניהול הכוללת שלי, ולכן אתם חייבים להקשיב לי ולעשות כדבריי. פעלו בהתאם לרצוני בכל דבר, ואין ספק שתזכו בברכה שלי. כל מי שמאמין יכול לקבל, ואילו כל מי שלא מאמין יקבל את ה"כלום" שהוא דמיון שהגשמתו בו. זה הצדק שלי, ויתרה מזאת, אלה המלכותיות, חרון האף והייסורים שלי – אני לא חס על לבו או דעתו של אף אחד, ואני לא חס על כל צעד של אף אחד.

למשמע דבריי, רוב בני האדם פוחדים ורועדים בפרצוף מודאג. האם עשיתי לכם עוול? האם ייתכן שאתם לא נמנים על ילדיו של התנין הגדול האדום כאש? אתם מעמידים פנים שאתם טובים! אתם מעמידים פנים שאתם בני הבכורים! האם אתם חושבים שאני עיוור? האם אתם חושבים שאני לא יכול להבחין בין בני אדם שונים? אני האל שבוחן את לב לבם של בני האדם: זה מה שאני אומר לבניי וזה גם מה שאני אומר לכם, ילדיו של התנין הגדול האדום כאש. אני רואה הכל בבירור, ללא כל שגיאה. איך ייתכן שלא אדע מה לעשות? הדבר ברור לי כשמש! מדוע אני אומר שאני אלוהים עצמו, שברא את כל הדברים בתבל? מדוע אני אומר שאני האל שבוחן את לב לבם של בני האדם? אני מודע היטב למצבו של כל אדם. האם אתם חושבים שאני לא יודע מה לעשות או מה לומר? זה לא צריך להדאיג אתכם – היזהרו שלא אהרוג אתכם. כך תחוו אובדן. הצווים המנהליים שלי לא סלחניים. האם אתם מבנים? כל מה שנאמר לעיל הוא חלק מהצווים המנהליים שלי. החל מהיום שבו אני מספר לכם, אם יהיו הפרות נוספות, יהיה תגמול, מפני שבעבר לא הבנתם.

כעת, אני מכריז בפניכם את הצווים המנהליים (והם תקפים מיום הכרזתם, ומקצים ייסורים שונים לבני אדם שונים):

אני מקיים הבטחות, והכל מצוי בידי: כל מי שיפקפק בי ייהרג לבטח. אין מקום לאף שיקול. בני האדם האלה יחוסלו מיד, והם יסלקו את האהבה מלבי. (הדבר מאשר שבני האדם שנהרגים חייבים שלא להיות חברים במלכות שלי וחייבים להיות צאצאים של השטן.)

כבנים הבכורים, עליכם לשמור על מעמדכם, למלא את חובותיכם היטב ולא להיות חטטנים. עליכם להעלות את עצמכם כקורבן מנחה למען תוכנית הניהול שלי, ובכל מקום שתלכו אליו, עליכם לשאת עליי עדות טובה ולהעניק כבוד לשמי. אל תעשו דברי מבישים, אלא הוו אות ומופת לבניי ולאנשיי. אל תהיו משולחי רסן אפילו לרגע: אתם חייבים להופיע תמיד בפני כולם בזהות של הבנים הבכורים, ואסור לכם להתרפס – עליכם להיות בעלי ביטחון וגאווה. אני דורש מכם להעניק כבוד לשמי ולא לבייש אותו. לכל אחד מהבנים הבכורים יש תפקיד משלו, ואף אחד מהם לא יכול לעשות הכל. זו האחריות שהענקתי לכם, ואסור לכם להשתמט ממנה. בנוסף, עליכם להקדיש את עצמכם למילוי החובות שהטלתי עליכם בלב שלם, בדעת שלמה ובכל הכוח.

לאחר מכן, ברחבי התבל, החובה של רעיית כל בניי וכל אנשיי תופקד בידי הבנים הבכורים שלי, וכל מי שלא יוכל למלא אותה בלב שלם ובדעת שלמה יסבור. זה הצדק שלי – אני לא אחוס אפילו על בניי הבכורים, ואני לא אקל עליהם.

אם מישהו מבין בניי או מבין אנשיי ילעג לאחד מבניי הבכורים ויפגע בו, אני אעניש את האדם הזה בחומרה,

מפני שבניי הבכורים מייצגים אותי עצמי, וכל מה שבני האדם עושים להם, הם גם עושים לי. זה הצו המנהלי החמור ביותר שלי. אני מרשה לבניי הבכורים להחיל את הצדק שלי בהתאם לרצונם נגד כל אחד מבניי ומאנשיי שיפר את הצו הזה.

אני נוטש בהדרגה כל אדם שמתייחס אליי בקלות דעת – כל מי שמתמקד רק באוכל שלי, בלבוש שלי, ובשינה שלי, כל מי שמטפל רק בעניינים החיצוניים שלי ולא מתחשב בעול שלי, וכל מי שלא מקפיד למלא את תפקידו כראוי. דברים אלה מכוונים לכל מי שיש לו אוזניים.

כל מי שמסיים לשרת אותי חייב לסגת בצייתנות ולא להיות חטטן. היזהרו, משום שאחרת, אטפל בכם. (זה דבר נוסף.)

בניי הבכורים ירימו את מטה הברזל מעתה ואילך ויתחילו להשתמש בסמכות שלי כדי למשול בכל האומות ובכל העמים, לצעוד בקרב כל האומות וכל העמים, והוציא לפועל את המשפט, הצדק והמלכותיות שלי בקרב כל האומות וכל העמים. בניי ואנשיי יפחדו ממני, יהללו אותי, יריעו לי ויעניקו לי כבוד ללא הפסקה, מפני שתוכנית הניהול שלי מתגשמת ובניי הבכורים יכולים למלוך איתי.

זה חלק מהצווים המנהליים שלי, ולאחר מכן, אדבר איתכם בהתאם לרמת ההתקדמות של עבודתי. מהצווים המנהליים לעיל אתם רואים את הקצב שבו אני עושה את עבודתי, ואתם רואים את השלב שבו עבודתי נמצאת. זה האישור שלי.

כבר שפטתי את השטן, מפני שדבר לא יסכל את רצוני, ומפני שבניי הבכורים זוכים בכבוד ביחד איתי. בנוסף, כבר החלתי את הצדק מהמלכותיות שלי על העולם ועל כל מה ששייך לשטן. אני לא נוקף אצבע או מתייחס לשטן כלל (מפני שהוא ראוי לדבר איתי). אני פשוט ממשיך לעשות את מה שאני רוצה לעשות. עבודתי מתקדמת באופן חלק, שלב אחר שלב, ושום דבר לא מסכל את רצוני על פני האדמה. הדבר בייש את השטן עד רמה מסוימת, והוא הושמד לחלוטין, אך הדבר לא הגשים את רצוני. אני גם מניח לבניי הבכורים להוציא לפועל את הצווים המנהליים שלי עליהם. מצד אחד, מה שאני מאפשר לשטן לראות הוא חרון האף שאני חש אליו. מצד שני, אני מאפשר לו לראות את הכבוד שלי (לראות שבניי הבכורים נושאים את העדות המהדהדת ביותר על השפלתו של השטן). אני לא מעניש את השטן באופן אישי, אלא מאפשר לבניי הבכורים להוציא לפועל את הצדק והמלכותיות שלי. מפני שבעבר התעללתי בבניי, רדפתי את בניי ודיכאתי את בניי, כיום, לאחר שהשטן מסיים את שירותו, אני מאפשר לבניי הבכורים והבשלים לטפל בו. לשטן אין שום יכולת למנוע את נפילתו. השיתוק של כל האומות בעולם הוא העדות הטובה ביותר. ההיאבקות בין בני אדם שונים והמלחמות בין מדינות שונות הם הביטויים הנראים לעין של קריסת מלכותו של השטן. העובדה שכלל לא עשיתי בפניכם אותות ומופתים נועדה להשפיל את השטן ולהעניק כבוד לשמי באופן הדרגתי. כשהשטן מחוסל כליל, אני מתחיל לגלות את עוצמתי: מה אני אומר מתממש, והדברים העל-טבעיים שלא תואמים את התפיסות האנושיות יתגשמו (הדבר מתייחס לברכות שיבואו בקרוב). מפני שאני האל החי עצמו ומפני שאין לי כללים, אני מדבר בהתאם לשינויים בתוכנית הניהול שלי. לפיכך, מה שאמרתי בעבר לא בהכרח נכון בהווה. אל תיצמדו לתפיסות שלכם עצמכם! אני לא אל שמציית לכללים. איתי, הכל חופשי, נשגב ומשוער לחלוטין. ייתכן שמה שנאמר אתמול אינו בתוקף היום, או שאני משליך אותו הצדה היום (אך הצווים המנהליים שלי לעולם לא משתנים מרגע הכרזתם). אלה השלבים בתוכנית

הניהול שלי. אל תיצמדו לכללים. בכל יום, יש אור חדש וגילויים חדשים, וזו התוכנית שלי. בכל יום, האור שלי יתגלה בכם וקולי ישתחרר לתבל. מבינים? זו חובתכם, וזו האחריות שהפקדתי בידיכם. אסור לכם להזניח אותה אפילו לרגע. אני משתמש עד הסוף בבני האדם שאני מאשר, וזה לעולם לא ישתנה. מפני שאני האל הכול יכול, אני יודע איזה מין אדם צריך לעשות כל דבר ואיזה מין אדם מסוגל לעשות כל דבר. זו כול היכולת שלי.

פרק 89

לא קל לעלות בקנה אחד עם הכוונות שלי בכל מעשיכם. אתם לא צריכים לאלץ את עצמכם להעמיד פנים. במקום זאת, השאלה המכריעה היא אם הענקתי לכם את האיות שלי לפני שבראתי את העולם, והתשובה תלויה בי. זה לא דבר שבני האדם יכולים לעשות. אני אוהב את בני האדם שאני אוהב, ואין ספק שכל מי שאני אומר שהוא בן בכור הוא אכן בן בכור – זו עובדה ודאית. ייתכן שאתם רוצים להעמיד פנים, אך זה יהיה לשווא! האם אתם חושבים שאני לא מזהה אתכם? האם מספיק להתנהג יפה בפניי? האם הדבר עד כדי כך פשוט? בשום אופן לא. חייבים להיות לכם הבטחתי וההועדה שלי מראש. האם אתם חושבים שאני לא יודע מה אתם עושים מאחורי גבי? אתם מושחתים! שובו במהירה לאגם האש והגופרית לאחר שתסיימו לשרת אותי! אני נגעל, אני מתמלא בתיעוב כשאני רואה אתכם. כל בני האדם שמשרתים אותי לא משקיעים מאמצים למעני, הם כולם מושחתים ומשולחי רסן, והם לא מפענחים את כוונותיי. לאחר שאתם מסיימים לשרת אותי, הסתלקו מפניי! אחרת אגרש אתכם! בני האדם האלה לא יכולים להישאר בביתי (כלומר בכנסייה) אפילו רגע אחד נוסף. הם חייבים לצאת מכאן כדי לא להמיט חרפה על שמי ולהרוס את שמי הטוב. בני האדם האלה הם כולם צאצאים של התנין הגדול האדום כאש – התנין הגדול האדום כאש שלח אותם להפריע לניהול שלי. הם מתמחים בהונאה כדי להפריע לעבודתי. בניי! אתם חייבים להבין זאת בבירור! אל תתקשרו עם בני האדם האלה. כשתראו בני אדם כאלה, התרחקו מהם במהירות כדי להימנע מנפילה בפח שלהם ומפגיעה בחייכם! אני מתעב יותר מכל את בני האדם שמדברים ברשלנות, שפועלים ללא מחשבה, שרק מתבדחים וצוחקים, ואשר מפטפטים פטפוטי סרק. אני לא רוצה אף אחד מבני האדם האלה – הם כולם מהסוג של השטן! הם מתגרים בי ללא כל סיבה – מה הם? הם מדברים שטויות ועושים שטויות – האם אין להם בושה? בפועל, בני אדם כאלה נושאים את הערך הנמוך ביותר. זיהיתי את טיבם לפני זמן רב, ונטשתי אותם לפני זמן רב. אחרת, מדוע הם מדברים שטויות פעם אחר פעם מבלי שאני מטיל עליהם משמעת? הם באמת הצאצאים של התנין הגדול האדום כאש! כעת, התחלתי להסיר את הדברים האלה בזה אחר זה. האם אני יכול להשתמש בצאצאיו של השטן כבניי הבכורים, כבניי וכאנשיי? אם כן, אהיה מבולבל, הלא כן? בשום אופן לא אעשה זאת. האם אתם מבינים זאת בבירור?

אני הסדרתי בידיי החכמות כל דבר שאתם נתקלים בו כיום, בין שהוא טוב או רע. אני תזמרת ושלטתי בכל הדברים. זה בהחלט לא דבר שהאנושות יכולה לעשות. יש כאלה שעדיין מזיעים בכפות ידיהם בדאגה לגביי. הם ממש לא צריכים לדאוג! הם מזניחים את המשימה העיקרית שלהם, והם לא נוכחים ברוח, אך הם בכל זאת רוצים

לצמוח בחייהם – הם מקווים לשווא! הם לא קצרי רוח כלל וכלל, אלא שהם רוצים לְרצות את כוונותי! אתם דואגים בשמי, אך אני לא דואג. ממה אתם דואגים? בעבודתכם למעני, אתם שטחיים, ואתם משקרים ביודעין. אני אומר לכם! אני אגרש מביתי בני אדם כאלה מרגע זה ואילך. הם לא ראויים לשרת אותי בביתי. אני מתעב בני אדם כאלה מפני שהוא מחלל את קודשי במעשיו. כשנאמר "חילול הקודש שלי הוא חטא שאין עליו מחילה", למי הדבר התייחס? האם זה ברור לכם? בני אדם כאלה סבורים שהבעיה לא החמירה עד כדי כך, למרות שהם כבר חטאו. בני האדם המבולבלים האלה הם בהחלט עיוורים ובורים, ורוחם חסומה! אני אגרש אתכם! (משום שזה האופן שבו השטן מפתה אותי, אני שונא זאת עד כדי כך, והנושא הזה הוזכר פעם אחר פעם, ובכל פעם הוא מכעיס אותי. אני לא יכול להתאפק, ואף אחד לא יכול לעצור אותי. אילולא הזמן הזה הגיע, הייתי מטפל בו מזמן.) (הדבר מתייחס לעבודה שכעת יש בני אדם רבים שעדיין לא סבורים שזרים ירצו להתקהל בסין. אפילו כעת, הם עדיין לא מאמינים, מה שגורם לזעם שלי לתסוס ולרתוח.)

איזה מין אדם הוא כלבבי בביתי? במילים אחרות, לפני הבריאה, איזה מין אדם הועדתי מראש לחיות לנצח בביתי? האם אתם יודעים זאת? האם חשבתם איזה מין אדם אני אוהב ואיזה מין אדם אני שונא? ביתי נועד לבני אדם שרואים אותי עין בעין, שחולקים אותי את הרגעים הטובים ואת המצוקות שלהם, כלומר בני אדם שחולקים גם ברכות וגם קושי. כל בני האדם האלה יכולים לאהוב את מה שאני אוהב ולשנוא את מה שאני שונא. הם יכולים לנטוש את מה שאני מתעב. אם אני אומר שאסור להם לאכול, הם מוכנים להישאר בבטן ריקה כדי לְרצות את כוונותי. בני אדם כאלה מוכנים לשמור על נאמנות אליי ולהשקיע מאמצים למעני, והם יכולים להתחשב במאמצים הקפדניים שלי ותמיד לעבוד קשה למעני. לפיכך, בני אדם כאלה זוכים מידיי למעמד של בן בכור, ואני נותן להם את כל מה שיש לי: יש לי היכולת להוביל את כל הכנסיות, ואני נותן להם את היכולת הזו; יש לי חוכמה, וגם אותה אני נותן להם; אני יכול לסבול משום שאני מנהיג את האמת, ואני אתן גם זאת לבני האדם האלה, מה שיאפשר להם לסבול הכל למעני; יש לי איכות טובה, ואני אתן להם גם את זה, מה שיהפוך אותם לזהים אליי – הם לא יהיו שונים ממני כהוא זה, ולכן בני האדם יראו אותי בהם. כעת, אני מכניס את האלוהיות הגמורה שלי לתוך בני האדם האלה כדי לאפשר להם להביא לידי ביטוי בחייהם היבט אחד של האלוהיות הגמורה שלי, וכדי לבטא אותי באופן מלא – זו כוונתי. אל תשאפו להיות כמוני מבחינות חיצוניות (אכילת מזון כמו שלי, לבישת בגדים כמו שלי). כל זה חסר תועלת, ואתם רק תהרסו את עצמכם כשתשאפו לדברים כאלה. זאת משום שמי ששואף לחקות אותי באופן חיצוני נמנה על משרתיו של השטן, והמאמץ הזה הוא מזמינה של השטן ושאיפה של השטן. אתם שואפים להיות זהים אליי, אך האם אתם ראויים לכך? אני ארמוס אתכם למוות! עבודתי תמיד מתקדמת, והיא מתרחבת לכל אומה בעולם. צעדו בעקבותיי במהירות!

כל העיוורים חייבים להסתלק מפניי, ואסור להם להישאר אפילו רגע אחד נוסף, מכיוון שבני האדם שאני רוצה הם אלה שיכולים להכיר אותי, שיכולים לראות אותי ואשר יכולים לזכות ממני בכל הדברים. ומי יכול באמת לזכות ממני בכל הדברים? יש בהחלט מעט מאוד בני אדם כאלה, ואין ספק שהם יקבלו את הברכות שלי. אני אוהב את בני האדם האלה, ואני בוחר בהם אחד-אחד להיות יד ימיני ולהיות הביטויים שלי בעולם, ואני אגרום לכל האומות ולכל העמים להלל אותי ללא-הרף, ולהריע עוד ועוד למענם. הו, הר ציון! הרם את נס הניצחון והרע לי! זאת מכיוון שאני נוסע בתבל מקצה אל קצה, עובר על כל פינה של ההרים, הנהרות וכל הדברים, ואז חוזר הנה שוב. אני חוזר כמנצח, עם צדק, משפט, חרון אף ואש, ויתרה מזאת, אני חוזר עם בניי הבכורים. אני משליך הרחק את כל הדברים שאני מתעב, ואת כל בני האדם, העניינים והחפצים שאני סולד מהם. אני נוחל בניצחון, והשלמתי את כל מה שרציתי לעשות. מי מעז לומר שלא השלמתי את עבודתי? מי מעז לומר שלא זכיתי בבנים הבכורים שלי? מי מעז לומר שלא חזרתי כמנצח? מי שיגיד זאת בהחלט שייך לסוג של השטן, ואלה הם בני האדם שמתקשים לזכות במחילה ממני. הם עיוורים, הם שדים מטונפים, ואני מתעב אותם יותר מכל. בנוגע לדברים האלה, אתחיל לחשוף את חרון אפי ואת כל המשפט שלי, ובאמצעות האש הבוערת שלי, אני אצית את התבל מקצה לקצה ואאיר כל פינה – זה הצו המנהלי שלי.

לאחר שתבינו את דבריי, יהיה עליכם לשאוב מהם נחמה. אסור לכם להתעלם מהם ולתת להם לחלוף על פניכם. אמירות של שיפוט נשמעות מדי יום. אם כן, מדוע אתם כה רפי שכל ואדישים? מדוע אתם לא משתפים איתי פעולה? האם אתם מוכנים להישלח לגיהנום? אני אומר שאני האל מלא הרחמים לבניי הבכורים, לבניי ולאנשיי. אם כן, איך אתם מבינים זאת? זו לא הצהרה פשוטה, ויש לתפוס אותה מנקודת מבט חיובית. הו, האנושות העיוורת! הושעתי אתכם פעמים רבות, וחילצתי אתכם מאחיזתו של השטן ומהייסורים כדי שתוכלו לזכות בהבטחה שלי. אם כן, מדוע אתם לא מתחשבים בלבי? האם מישוהו מכם יכול לזכות כך בישועה? הצדק, המלכותיות והמשפט שלי לא מגלים רחמים לשטן. אולם בעיניכם, הם נועדו להושיע אתכם, אך אתם פשוט לא מסוגלים להבין את הטבע שלי, ואתם גם לא מכירים את העקרונות שמנחים את מעשיי. חשבתם שאני פועל מבלי להתייחס לחומרת מעשיי או למטרתם – כמה נבער! אני מסוגל לראות בבירור את כל בני האדם, את כל האירועים ואת כל הדברים. אני מבין בבהירות גמורה את מהותו של כל אדם. כלומר אני תופס באופן מוחלט את כל הדברים שהאדם מסתיר בלבו. אני רואה בבירור אם מישוהי היא כמו איזבל, או אם מישוהי זונה, ואני יודע את הדברים שבני האדם עושים בסתר. אל תתהדרו בקסם האישי שלכם בפניי, חדלי אישים שכמותכם! צאו מכאן עכשיו! על מנת להימנע מביוש שמי, אין לבני אדם כאלה תועלת עבורי! הם לא יכולים לשאת עדות על שמי, אלא במקום זאת הם פועלים באופן שאינו מועיל והם ממייטים חרפה על משפחתי! הם יסולקו מביתי תכף ומיד. אני לא רוצה אותם! לא אסבול אפילו עיכוב של שנייה! עבור בני האדם האלה, השאיפה שלהם תעלה חרס, תהיה אשר תהיה, מכיוון שבמלכות שלי, כולם קדושים וללא רבב. לרבות אנשיי, אם אני אומר שאני לא רוצה מישוהו, אני מתכוון

לכך. אל תחכו שאשנה את דעתי. לא אכפת לי כמה טובים הייתם אליי בעבר !

אני מגלה לכם תעלומות מדי יום. האם אתם מכירים את שיטת הדיבור שלי? בהתאם למה אני מגלה תעלומות? האם אתם יודעים זאת? אתם מרבים לומר שאני האל שמקיים אתכם ברגע הנכון. אם כן, כיצד אתם תופסים את ההיבטים האלה? אני חושף בפניכם את התעלומות שלי בזו אחר זו בהתאם לשלבי עבודתי, ואני מקיים אתכם בהתאם לתוכנית שלי, ויתרה מזאת, אני מקיים אתכם בהתאם לשיעור קומתכם האמיתי (אמירה זו מתייחסת לכל אדם ואדם במלכות). שיטת הדיבור שלי היא כזו: לבני האדם בביתי אני מעניק נחמה. אני מקיים אותם ושופט אותם. לשטן אני לא מגלה שום רחמים, וכלפיו הכל חמה ואש. אשתמש בצווים המנהליים שלי כדי לגרש מביתי בזה אחר זה את בני האדם שלא הועדתי מראש או בחרתי. אין צורך להיות קצרי רוח. אחרי שאגרום להם לגלות את צורתם האמיתית (אחרי שהם ישרתו את בני בסוף), הם ישובו אל בור התהום. אחרת, לעולם לא ארפה מהעניין הזה ולעולם לא אניח לו. בני האדם מרבים להזכיר את הגיהנום ואת השאול. אולם האם אתם יודעים למה מתייחסות שתי המילים האלה, ומה ההבדל ביניהן? האם אתם באמת מתייחסים לאיזושהי פינה קרה ואפלה? הדעת האנושית תמיד מפריעה לניהול שלי. בני האדם חושבים שהרהוריהם האקראיים הם די מוצלחים! אך הם מדמיינים את כולם. השאול והגיהנום מתייחסים שניהם למקדש הטינופת שהשטן או רוחות רעות שכנו בו בעבר. במילים אחרות, כל מי שהשטן או רוחות רעות דבקו בו בעבר הוא זה שמצוי בשאול ובגיהנום – אין שום טעות! זו הסיבה שהדגשתי פעם אחר פעם בעבר שאני לא שוכן במקדש של טינופת. האם אני (אלוהים עצמו) יכול לחיות בשאול, או בגיהנום? האין אלה שטויות בלתי סבירות? אמרתי זאת מספר פעמים, אך אתם עדיין לא מבינים למה אני מתכוון. בהשוואה לגיהנום, השטן משחית את השאול הרבה יותר בחומרה. בני האדם שנשלחים לשאול הם המקרים החמורים ביותר, ופשוט לא הועדתי מראש את בני האדם האלה; בני האדם שנשלחים לגיהנום הם אלה שהועדתי מראש אך סילקתי לאחר מכן. במילים פשוטות, לא בחרתי אפילו אחד מבני האדם האלה.

בני האדם מרבים להוכיח את עצמם כמומחים להבנה שגויה של דבריי. אילולא הצבעתי על דברים והבהרתי אותם לאט-לאט, מי מכם היה מבין? אתם רק מאמינים למחצה אפילו למילים שאני אומר, קל וחומר לדברים שלא הוזכרו עד כה. כעת, ריבים פנימיים החלו בכל האומות: פועלים רבים עם מנהיגים, תלמידים רבים עם מורים, אזרחים רבים עם הממשל במדינה, וכל הפעילויות שגורמות למתיחות מופיעות בכל אומה ואומה, וזה רק חלק אחד שמשרת אותי. ומדוע אני אומר שהוא משרת אותי? האם אני מתענג על ביש המזל של בני האדם? האם אני יושב ולא מקשיב? ודאי שלא! זאת מכיוון שהשטן משתלח בבני האדם במהלך חבלי המוות האחרונים שלו, ומהצד השלילי, הדבר משמש כניגוד לעוצמתי ולמעשי המופלאים. כל זה הוא עדות חזקה שנישאת עליי, וזה כלי נשק שניתן להשתמש בו כדי לתקוף את השטן. בזמן שכל אומות העולם נאבקות על שטח והשפעה, בני הבכורים ואני מולכים כמלכים ביחד ומסדרים אותן. הן בשום אופן לא מעלות על דעתן שבתנאים הסביבתיים המחפירים האלה, מלכותי מתממשת לחלוטין בקרב בני האדם. יתר על כן, כשהן נלחמות על כוח ורוצות לשפוט בני אדם אחרים, בני האדם האחרים שופטים אותן וחרון אפי מעלה אותן בלהבות – כמה עלוב! כמה עלוב! מלכותי מתממשת בקרב בני האדם – איזה אירוע רב כבוד הוא זה!

בהיותכם בני אנוש (בין שאתם בני האדם של מלכותי או צאצאי השטן), אתם חייבים לראות כולכם את מעשיי

המופלאים. אחרת, לעולם לא הסדיר את העניין הזה עד תום. אפילו אם אתם מוכנים לקבל את המשפט שלי, בכל זאת לא יהיה די בכך אם לא תראו את מעשיי המופלאים. כל בני האדם צריכים להיות משוכנעים מהלב, מהדבר וממראה עיניהם, ואך אחד לא מורשה לחמוק. כל בני האדם חייבים להעניק לי כבוד. בסופו של דבר, אני אגרום אפילו לתנין הגדול האדום כאש לעלות ולהלל אותי למען הניצחון שלי. זה הצו המנהלי שלי – מי יזכור אותו? כל בני האדם חייבים להלל אותי עד אין קץ ולהעניק לי כבוד.

פרק 91

רוחי מדברת ומבטאת את קולי ללא-הרף – כמה מקרבכם יכולים להכיר אותי? מדוע אני חייב להתגלם כבשר ודם ביניכם? זו תעלומה אדירה. אתם חושבים עליי ומשתוקקים אליי לאורך כל היום, ואתם משבחים אותי נהנים ממני ואוכלים ושותים אותי מדי יום. אולם אתם בכל זאת לא מכירים אותי. כמה נבער ועיוור! כמה מעט אתם מכירים אותי! כמה מקרבכם יכולים להתרכז ברצוני? כלומר כמה מקרבכם יכולים להכיר אותי? כולכם בני אדם ערמומיים וזדוניים, אך אתם עדיין רוצים לרצות את רצוני? בשום אופן לא! אני אומר לכם: בלי קשר לשאלה כמה טובות פעולותיו של השטן, הכל נעשה כדי להשמיד את הבנייה שלי וכדי להפריע לניהול שלי. גם אם הוא עושה דברים טובים מאוד, מהותו לא משתנה – הוא מתריס נגדי. לפיכך, אני מכה בבני אדם רבים אפיים ארצה מבלי שהם מודעים לכך, והם בורחים ממשפחתי מבלי שהם מודעים לכך. כיום, האדם לא מתזמר אף עניין (גדול או קטן), (וכל העניינים נתונים בידיי. אם מישוהו אומר שהאדם שולט בכל הדברים, אני אומר שאתם מתריסים נגדי, ואין ספק שאני אמיט עליכם ייסורים חמורים ואעזוב אתכם בשום מקום, שם תוכלו לנוח לעולמים. מבין כל הדברים, מה לא מצוי בידיי? מה אני לא מסדיר או קובע? ואתם בכל זאת אומרים שאתם מכירים אותי! זה שקר מוחלט. רימיתם אחרים, ולכן אתם חושבים שתוכלו לרמות גם אותי? חשבתם שהעניין יסתיים אם אף אחד אחר לא ידע מה עשיתם? אל תחשבו שלא תיענשו! אני חייב לגרום לכם לכרוע ברך בפניי ולהביע זאת במילים. לא מקובל עליי שלא תדברו. זה הצו המנהלי שלי

האם אתם מבינים באמת מיהי רוחי ומיהו האדם שאני? מה החשיבות של התגלמותי כבשר ודם? מי מבינים הרהר בקפידה בעניין החשוב הזה וקיבל ממני גילוי כלשהו? אתם משטים בעצמכם! מדוע אני אומר שאתם צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש? כיום אני מגלה בפניכם את התעלומה של התגלמותי, תעלומה שהאדם לא הצליח לחשוף מאז בריאת העולם, שהובילה להשמדתם של כל כך הרבה ממושאי השנאה שלי. וכך גם היום משום בשרי ודמי, רבים מאהוביי הופכים למושלמים. מדוע אני חייב להתגלם כבשר ודם? בנוסף, מדוע יש לי הצלם הנוכחי שלי? כל הדברים כגון הגובה שלי, המראה החיצוני שלי, שיעור הקומה שלי וכו' (מי יכול לומר על כך דבר? יש חשיבות כה רבה להתגלמות שלי, ולכן פשוט לא ניתן לבטא את הכל במילים. רק אומר לכם כעת חלק מכך) מכיוון ששלבי עבודתי התקדמו עד הלום, אני חייב לעשות זאת ולומר זאת: (ההתגלמות שלי מכוונת בעיקר לבניי הבכורים, כדי שאוכל לרעות אותם וכדי שהם יוכלו לשוחח איתי ולדבר איתי פנים-אל-

פנים. מעבר לכך, הדבר מוכיח שאני ובניי הבכורים קרובים זה לזה) כלומר אנחנו אוכלים ביחד, שוהים זה במחיצתו של זה, חיים ביחד ופועלים ביחד, (כדי שאוכל להאכיל אותם במציאות – אלה לא מילים נבובות אלא שזו המציאות. בעבר, בני האדם האמינו בי, אך הם לא יכלו לתפוס את המציאות. הסיבה לכך הייתה שעדיין לא התגלמתי כבשר ודם. כיום, הווייתי המגולמת כבשר ודם מאפשרת לכולכם לתפוס את המציאות, והיא מאפשרת לבני האדם שאוהבים אותי בכנות להכיר אותי דרך הדיבור שלי, ההתנהגות שלי והעקרונות שעומדים בבסיס האופן שבו אני מתמודד עם עניינים – האל החכם עצמו. הדבר מאפשר גם לבני האדם שלא מחפשים אותי בכנות לראות את ההיבט שלי שהוא האנושיות שלי בפעולות הבלתי נתפסות שלי, ולהתריס נגדי בכך. לאחר מכן, הם מתים "ללא כל סיבה", כשאני מכה אותם אפיים ארצה. כשההתגלמות משפילה את השטן, היא נושאת את העדות. המהדהדת ביותר עליי. לא זו בלבד שאני מסוגל לבקוע מהבשר והדם, אלא שאני יכול גם לחיות בבשר ובדם. אני לא סובל משום מגבלות של מרחב או גיאוגרפיה, ואין איתי חסימות משום סוג, והכל זורם באופן חלק השטן מבויש עד מאוד בשלב הזה, וכשאני בוקע מהבשר והדם, אני עדיין עובד באמצעות הבשר שלי, והדבר לא משפיע עליי כלל. אני עדיין צועד ברחבי ההרים, הנהרות והאגמים ובכל פינה בתבל. התגלמתי כבשר ודם כדי לחשוף את כל בני האדם שאני הולדתי אך אשר עברו להתריס נגדי. אילולא התגלמתי כבשר ודם, לא הייתה שום דרך לחשוף אותם) כלומר את אלה שפועלים בדרך אחת בפניי ובדרך אחרת מאחורי גבי. (אילו הייתי נשאר רוח, בני האדם היו עובדים אותי בתפיסותיהם והיו חושבים שאני אל חסר צורה ובלתי נגיש. אני מתגלם כיום כהפך של התפיסות האנושיות) בכל הנוגע לגובה שלי ולמראה שלי, (ואני נראה כמו אדם רגיל שאינו גבוה במיוחד. זה השלב שמבייש את השטן יותר מכל, והוא זה שסותר באופן החזק ביותר את התפיסות האנושיות) חילול הקודש של השטן. (אילו המראה שלי היה שונה מהמראה של כולם, זה היה מצב בעייתי – כולם היו באים לעבוד אותי והיו מבינים אותי מתוך התפיסות שלהם, והם לא היו מסוגלים לשאת עדות יפהפייה עליי לכן אימצתי את הצלם שיש לי כיום, וכלל לא קשה להבין זאת. כולם צריכים לצאת מהתפיסות שלהם ולא להניח למזימות הערמומיות של השטן לשטות בהם. בעתיד, אספר לכם יותר בהצלחה, בהתאם לצרכים של עבודתי כיום, הפרויקט שלי מצליח לחלוטין, והתוכנית שלי מתבצעת עד תום. זכיתי בקבוצת בני אדם שמשתפים איתי פעולה בתיאום גמור, וזה גם הזמן שבו אני זוכה לכבוד הרב ביותר. בניי האוהבים) כל אלה שאוהבים אותי) – מסוגלים להתאפיין בלב ודעת שמסכימים איתי לגמרי ועושים ביחד איתי את כל הדברים שאני צריך לעשות זה דבר מופלא. אחרי היום, בני האדם שאני לא מרוצה מהם לא יקבלו את עבודתה של רוח הקודש. במילים אחרות, אני אשליך את בני האדם שלא תואמים את מה שאמרתי בעבר. בני האדם תואמים באופן מושלם את מה שאני אומר. זכרו זאת! מדובר בתאימות מלאה. אל תשגו בהבנתכם. הכל תלוי בי. בני האדם, אל תדברו איתי על תנאים. אם אני אומר שאתם מוסמכים, הרי שהדבר חקוק בסלע, ואם אני אומר שאתם לא מוסמכים, אל תיראו כאוהבים ואל תאשימו את השמיים והארץ – אני הסדרתי את הכל. מי גרם לכם לזלזל בעצמכם? מי גרם לכם לעשות את השטויות המבישות האלה? אפילו אם לא תאמרו דבר, לא תוכלו להסתיר ממני את האמת. אל מי אני מכוון את דבריי כשאני אומר שאני אלוהים עצמו שבוחן את לב לבו של האדם? אני אומר זאת לבני האדם השקרנים. לעשות דבר כזה מאחורי גבי – כמה מביש. האם אתם רוצים להוליך אותי שולל? זה לא עד כדי כך קל! יצאו מכאן תכף ומיד! בני מרדות! אתם לא אוהבים את עצמכם, ואתם לא מכבדים את עצמכם! לא אכפת

לכם מעצכם, אך אתם עדיין רוצים שאוהב אתכם? בשום אופן לא! אני לא רוצה אפילו אחד מחדלי האישים האלה. הם כולם יסתלקו מכאן! זה ממייט על שמי את החרפה הקשה ביותר, ולא טוב לא להבין זאת בבירור אתם חייבים להגן על עצמכם ולא להזדהם מהטינופת של העידן הישן, המרושע והמופקר הזה. אתם חייבים להיות קדושים לגמרי וללא כל רבב. כיום, בני האדם המוסמכים די הצורך למלוך איתי כמלכים הם אלה שלא, הזדהמו בשום טינופת, מכיוון שאני האל הקדוש עצמו, ואני לא רוצה אף אדם שמבייש את שמי. באשר לאלה השטן שולח אותם כדי לבחון אותי, והאמת לאמיתה היא שהם משרתים של השטן שיש להכות בהם בחזרה (להשליך אותם לבור התהום).

המשפחה שלי קדושה וללא רבב, המקדש שלי נהדר ומלכותי (כלומר בני האדם שיודעים מה אני ומה יש לי) מי מעז להיכנס ולגרום למהומה אקראית? בשום אופן לא אסלח לבני אדם כאלה. הם יושמדו כליל, והם חייבים לנחול חרפה אדירה. אני פועל בחוכמה. ללא סכין, ללא רובה ומבלי לנקוף אצבע, אני אביס את בני האדם שמתריסים נגדי וממיטים בושה על שמי. אני רחב לב, ובקצב יציב, אני ממשיך בעבודתי, על אף שהשטן יוצר הפרעות קשות. אני לא מתייחס אליו. אני אביס אותו עם השלמת תוכנית הניהול שלי. זה הכוח שלי וזו החוכמה שלי, ומעבר לכך, זה חלק קטן מהכבוד האינסופי שלי. בעיניי, בני האדם שמתריסים נגדי הם כמו חרקים הזוחלים על האדמה, וכשאני רוצה, אני יכול לדרוס אותם תחת רגלי בכל עת. עם זאת, אני עושה דברים בחוכמה. אני רוצה שבניי הבכורים יצאו ויטפלו בהם. אני לא ממנה. אני פועל באופן שיטתי, באורח מסודר ובדיוק וללא כל שגיאה. הבנים הבכורים האלה שנוולו לי צריכים להתאפיין במהות שלי ולהיות מסוגלים לראות את החוכמה האינסופית הניבטת ממעשי!

פרק 92

כל אדם ואדם יכול לראות את כול יכולתי ואת חוכמתי בדברים שאני אומר ובפעולות שאני עושה. בכל אשר אפנה, עבודתי באה איתי. צעדי לא נמצאים רק בסין – באופן חשוב מכך, הם נמצאים בכל האומות בעולם. לעומת זאת, הראשונות שמקבלות את השם הזה הן רק שבע האומות שדובר בהן בעבר, מכיוון שאלה שלבי עבודתי, ובעתיד הקרוב, העניין יתבהר לכם לחלוטין ותבינו אותו עד היסוד. אם אומר לכם כעת, אני חושש שמשום כך, מרבית בני האדם תיפול אפיים ארצה, מכיוון שאמרתי בעבר שאני מדבר אליכם ומשמיע את קולי בהתאם לשיעור קומתכם, וכל מעשי נושאים בתוכם חוכמה אינסופית שאף אחד לא יכול לתפוס. אני יכול לספר לכם על כך רק מעט-מעט. דעו זאת! אתם תמיד ילדים בעיניי. בכל צעד שאתם צועדים, אני חייב להוביל אתכם ולכוון אתכם. בני האדם, רק תחת הכוונתי תוכלו להביא לידי ביטוי את כל חייכם. אחרת, אף אחד לא יוכל להמשיך לחיות. כל התבל נתונה בידיי, אך אתם לא רואים אותי רץ אנה ואנה. נהפוך הוא: אני רגוע ושמח. בני האדם לא מכירים את כול יכולתי, והם כולם רוצים להרגיש חרדים למעני – כמה מעט אתם מכירים את עצמכם! אתם עדיין מציגים לראווה את האשפה שלכם בפניי ומעריצים את עצמכם! הבנתי את פשר ההתנהגות הזו לפני

זמן רב. בנוסף, אתם עושים תכסיסים בפניי, חדלי אישים בזויים שכמותכם! צאו מביתי ברגע זה! אני לא רוצה דברים כמוכם. הייתי מעדיף לא להכניס אף אחד למלכותי, על פני חדלי אישים בזויים כמוכם! האם ידעתם שאני כבר לא עובד עליכם? זאת חרף העובדה שאתם עדיין אוכלים ומתלבשים כרגיל כעת! אולם האם אתם יודעים שאתם חיים למען השטן? שאתם משרתים את השטן? עם זאת, אתם בכל זאת מעזים להתייצב בפניי! אתם כל כך חסרי בושה!

בעבר, אמרתי לעתים קרובות, "האסונות האדירים ביותר יפקדו אתכם בקרוב. האסונות האדירים כבר נפלו מידיי." למה מתייחסות המילים "אסונות אדירים", ואיך יש להסביר את המילה "נפלו"? אתם חושבים שהאמירה "אסונות אדירים" מתייחסת לאסונות שאין מהם מנוס ואשר פוגעים ברוח, בנפש ובגוף של האדם, ואתם חושבים ש"רעידות האדמה, הרעב והמגיפות" שאני מדבר עליהם הם האסונות האדירים האלה. אולם מה שאתם לא יודעים הוא שאתם מפרשים את דבריי באופן שגוי. בנוסף, אתם חושבים שהמילה "נפלו" פירושה שהאסונות האדירים החלו. זה מגוחך! אתם באמת תופסים זאת כך, ואחרי שאני שומע את ההסבר שלכם, אני ממש מזדעם. התעלומה שבני האדם לא מצליחים לפתור (התעלומה הסודית ביותר) היא גם התעלומה שקיבלה את הפרשנויות השגויות ביותר לאורך העידנים. יתר על כן, התעלומה הזו היא דבר שאף אחד לא חווה בעבר (מכיוון שהתעלומה הזו באה לידי ביטוי רק באחרית הימים, והאדם יכול לראות אותה רק בעידן האחרון, אך הוא לא מכיר אותה), מפני שאני אוטם אותה באופן הדוק מאוד, והאדם לא יכול לחדור אליה כלל (הוא אפילו לא יכול לראות את החלק הקטן ביותר שלה). עכשיו, לאחר שעבודתי התקדמה עד השלב הזה, אני מעורר בכם השראה בהתאם לצרכים של עבודתי. אחרת, לא הייתה לכם דרך להבין. כעת אני מתחיל לשתף, וכולם צריכים לשים לב. אחרת, כל מי שיהיה פזיז, כולל בניי הבכורים, יסבול את המשפט שלי, ובמקרים החמורים ביותר, ידי תכה את בני האדם האלה אפיים ארצה (כלומר רוחם, נפשם וגופם יילקחו). האסונות האדירים מוזכרים ביחס לכל אחד מהצווים המנהליים של מלכותי, וכל אחד מהצווים המנהליים שלי הוא חלק מהאסונות האדירים. (הצווים המנהליים שלי לא נחשפו לכם לגמרי, אך אתם לא צריכים לדאוג או להיות חרדים מכך. יש דברים שתפיקו מהם תועלת מעטה אם תתוודעו אליהם מוקדם מדי. זכרו זאת! אני אל חכם.) אם כן, מה החלק האחר? האסונות האדירים מכילים שני חלקים: הצווים המנהליים שלי וחרון אפי. הזמן שבו יתרחשו האסונות האדירים יהיה גם הזמן שבו אתחיל להזדעם ולאכוף את הצווים המנהליים שלי. כאן אני אומר לבניי הבכורים: אתם חייבים להקפיד שלא להתנוון כתוצאה מכך. האם שכחתם את כל הדברים והעניינים שהועדתי מראש? בני, אל תפחד! אגן עליך לבטח, תיהנה איתי מברכות טובות לעד, ותהיה איתי לעולמים. משום שאני אוהב אותך, לא אזנח אותך. משום שאני לא עושה דברים טיפשיים, אילו הייתי מפרק דברים שהושלמו בקושי רב, הייתי מחבל לעצמי בתוכניות, הלא כן? אני יודע מה אתם חושבים בלבכם. האם זכרתם זאת? מה עוד תרצו שאומר? אדבר עוד על האסונות האדירים. הזמן שבו יתרחשו האסונות האדירים יהיה הזמן המפחיד ביותר, והם יחשפו יותר מכל את הכיעור האנושי. כל מיני מראות שטניים ייחשפו לאור זיו פניי, והם לא יוכלו להסתתר בשום מקום, והם לא יוכלו לתפוס מחסה בשום מקום. הם ייחשפו לחלוטין. תוצאות האסונות האדירים יהיו שכל מי שלא נמנה על בני האדם שבחרתי או הועדתי מראש, יכרע ברך לפניי ויתחנן למחילה בבכי ובחריקת שיניים. כך אני שופט את השטן – זה המשפט מלא החמה שלי. אני עסוק כעת בביצוע העבודה הזו, ואולי ישנם בני אדם מסוימים שרוצים להעמיד פנים שיש להם הסמכות

ולתקדם באמצעות שקרים, אך ככל שזה מצבם, כך השטן יעבוד עליהם יותר, עד שהם יגיעו לשלב שבו הצורות המקוריות שלהן ייחשפו.

אני לא ממנהר לעשות את עבודתי, ואני מתזמר כל אדם ואדם בעצמי (כך אני שם אותם ללעג ומוכיח שהם צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש. אני לא מתייחס אליהם, כך שהשימוש במילה "תזמור" אינו מוגזם), ואני עושה כל מעשה בעצמי. הכל מצליח איתי, וזו הצלחה בטוחה ומאובטחת. כל מה שאני עושה, כל שלב, כבר מוסדר. אני מספר לכם את רצוני ומספר לכם על העול שלי מעט-מעט. מהשלב הזה ואילך, דבריי מתחילים להופיע בפני כל האומות וכל העמים. מפני שבניי הבכורים כבר הושלמו (דבריי מתמקדים בבניי ובאנשיי), שיטת העבודה שלי החלה להשתנות שוב. האם אתם מבינים זאת בבירור? האם חשתם בנימת דבריי בימים האחרונים? אני מנחם את הבנים הבכורים שלי בכל שלב, אך מעתה והלאה (מפני שבניי הבכורים כבר הושלמו), אני נושא סכין בידי (והוא דבריי החמורים ביותר). באשר לכל מי שלא מוצא חן בעיניי לרגע (כלומר בני האדם שלא בחרתי או הועדתי מראש, כך שאין סתירה), לא אכפת לי אם הוא משרת אותי או אם הוא משהו אחר – אני אשליך אותו תכף ומיד. אני האל הכול יכול, ואני יכול לגרום לכל בני האדם לשרת אותי. אני לא מסויג מהפרידה מבני אדם כאלה כלל וכלל. אם אני אומר שאני לא רוצה בהם, אני לא רוצה בהם. עכשיו, כשהזמן הזה כבר כאן, ברגע שאני רואה מישהו שמעצבן אותי, אני מיד משליך אותו ללא בדיקה. זאת משום שאני האל שמקיים הבטחות. לבני האדם שהועדתי מראש לשרת אותי, אני אומר כך: בלי קשר לשאלה עד כמה אתם טובים וכלי קשר לשאלה אם עשיתם משהו שמתריס נגדי, אם תעצבנו אותי, אני אסלק אתכם. אני לא מפחד מצרות עתידיות. יש לי הצווים המנהליים שלי, אני מקיים הבטחות, ומה שמובטח בדבריי יתקיים. האם ייתכן שאשמור את השטן? הקשיבו לי, בני אדם שכמותכם! אתם לא צריכים לפחד. אתם חייבים לצאת ברגע שאני דורש מכם לצאת. אל תתרוצצו תירוצים, מפני שאין לי מילים לומר לכם! זאת מפני שאני נוקט סבלנות כזו, מפני שהגיע הזמן לאכוף את הצווים המנהליים שלי, ומפני שהגיע גם יומכם האחרון. במשך אלפי שנים, הייתם מושחתים ותמיד עשיתם דברים בעקשנות ובזדון, אך תמיד הייתי סובלני (מכיוון שאני רחב יד, ואני מאפשר לשחיתות שלכם להתפתח עד רמה מסוימת). אולם כעת הגיע תאריך הסיום של החמלה שלי, והגיע העת שבה צריך לקחת אתכם ולהשליך אתכם אל תוך אגם האש והגופרית. הזדרזו ופנו דרך. אני מתחיל לאכוף את המשפט שלי ולשחרר את חמתי באופן רשמי.

בכל האומות ובכל המקומות בעולם, רעידות אדמה, רעב, מגיפות ואסונות מכל מיני סוגים מתרחשים לעתים תכופות. כשאעשה את העבודה האדירה שלי בכל האומות ובכל המקומות, האסונות האלה יהיו חמורים יותר מאשר כל זמן אחר מאז בריאת העולם. זו תחילת המשפט שאני עורך לכל העמים. אולם בניי יכולים להירגע – שום אסון לא יפקוד אלכם, ואני אגן עליכם (כלומר תחיו כגוף לאחר מכן, אך לא בבשר ובדם, כך שלא תסבלו את הסבל של אף אסון). אתם פשוט תהיו ביחד איתי, תמלכו כמלכים, תשפטו את כל האומות ואת כל העמים, ותיהנו מברכות טובות ביחד איתי לעולמים בקצות התבל. המילים האלה יתגשמו כולן, והן יושגו בקרוב לנגד עיניכם. אני לא מתעכב אפילו שעה או יום אחד. אני עושה דברים במהירות אדירה. אל תדאגו ואל תלקו בחרדה. הברכות שאני נותן לכם הן דבר שאף אחד לא יכול לקחת מכם – זה הצו המנהלי שלי. כל בני האדם ישמעו לי בזכות מעשיי. לא זו בלבד שהם יריעו עוד ועוד, אלא יתרה מזאת, הם יזנקו עוד ועוד מרוב אושר.

עבודות מושגות לנגד עיניכם, וכל הדברים הושגו. עבודתי מאיצה ומתרוממת כמו טיל משוגר, מה שאף אחד לא ציפה לו. רק אחרי שהדברים יקרו, אתם תבינו את המשמעות האמיתית של דבריי. צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש אינם יוצאים מהכלל, ויש לגרום לחזות במעשיי המופלאים במו עיניהם. אל תחשבו שלא אזנח אתכם, עכשיו כשאתם ודאים לגביי אחרי שראיתם את מעשיי – העניין לא עד כדי כך פשוט! אין ספק שאני אגשים את כל מה שאמרתי ואת כל הדברים שקבעתי, והם לא יחזרו אליי ריקים מתוכן. בסין, למעט מהמיעוט שהוא בניי הבכורים, מעטים מהתושבים נמנים על אנשיי. לכן אני אומר לכם בבירור כיום (צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש שרדפו אותי באופן היום ביותר), שאסור לכם לפתח תקוות רבות, ושעבודתי (מאז בריאת העולם) מתמקדת בבניי הבכורים ובאומות מסוימות מעבר לסין. משום כך, כשבניי הבכורים יתבגרו, רצוני יושג. (ברגע שבניי הבכורים יתבגרו, כל הדברים ייעשו, מכיוון שהמשימה העתידית נתונה בידיהם.) כעת אני מאפשר לבני האדם האלה לראות חלק ממעשיי המופלאים, רק כדי שניתן יהיה לבייש את התנין הגדול האדום כאש. בני האדם האלה פשוט לא מסוגלים ליהנות מכך, אלא יכולים לשמוח רק מהעובדה שהם משרתים אותי. בנוסף, אין להם אף חלופה, מכיוון שיש לי צווים מנהליים, ואף אחד לא מעז להפר אותם.

כעת אשתף בנוגע למצבים מסוימים שבהם זרים באים, כדי להעניק לכם ידע מוקדם לגבי זה, כדי שתתכוננו לשאת עדות על שמי, וכדי שתעמדו מעליהם ותמשלו בהם. (מפני שהאדם הדגול ביותר ביניהם לא משתווה לאדם העלוב ביותר מביניכם, אני אומר לכם לעמוד מעליהם ולמשול בהם.) כל בני האדם האלה זכו בהתגלות של רוח הקודש, ולאחר מכן, הם כולם יתקהלו בסין, כאילו מישוהו הסדיר זאת מראש. התנין הגדול האדום כאש נתפס באופן לא צפוי, והוא מנסה לעשות כל דבר שביכולתו כדי להתנגד. עם זאת, זכרו דבר אחד! תוכנית הניהול שלי התגשמה לחלוטין, ושום דבר ואף אדם לא יעזו לחסום את צעדיי. אני מעניק לבני האדם האלה התגלות בכל עת, והם פועלים לפי הנחיותיה של רוח הקודש. הם בהחלט לא יסבלו את כבליו של התנין הגדול האדום כאש, מפני שכל מי שנמצא לצדי משוחרר וחופשי. הסדרתי את כל הדברים באופן הולם, ואני מחכה שתערכו את עבודת ההכנה כדי שאוכל לרעות אותם. תמיד אמרתי לכם זאת בעבר, אך רובכם עדיין לא מאמינים בכך בלב שלם. מה המצב כעת? אתם נדהמים, הלא כן?

כל הדברים האלה משניים. העניין העיקרי הוא שתערכו את כל עבודת ההכנה בהקדם האפשרי. אל תדאגו. אני הוא זה שעושה את העבודה, וכשיגיע הזמן, אני אעשה את העבודה בעצמי. ניפצתי את התנין הגדול האדום כאש לרסיסים. במילים אחרות, הרוח שלי עזבה את כל בני האדם מלבד את בניי הבכורים (מה שמקל עליי כעת לגלות מיהם צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש). בני האדם האלה סיימו לשרת אותי, ואני אשלח אותם בחזרה לבור התהום. (פירוש הדבר שלא אשתמש באף אחד מהם. מעתה והלאה, בניי הבכורים יתגלו לחלוטין, ובני האדם שנמצאים לצדי וכשירים לשימוש שלי יהיו בניי הבכורים.) אתם נהנים באופן רשמי מהברכות שאני מעניק לכם (מכיוון שכל בני האדם שאני מתעב חשפו את פרצופם האמיתי), ולהבא, שום דבר לא יקרה

שוב איתכם, בני האדם שמתריסים נגדי. אתם באמת ודאים לגביי במאת האחוזים. (רק היום זה מושג לחלוטין, ואני הועדתי זאת מראש הפעם). כל מה שאתם מעלים בדעתכם ובלבכם הוא לאהוב אותי עד אין קץ, לירוא אותי, להלל אותי ולהעניק לי כבוד בכל עת. האהבה שלי באמת מגנה עליכם ודואגת לכם, ואתם חיים ברקיע השלישי. אילו אושר ושמחה שאין דומה להם! זה מישור אחר שבני האדם מתקשים לדמיין – העולם הרוחני האמיתי! כל האסונות מתרחשים בזה אחר זה, וכל אחד מהאסונות חמור יותר מקודמו – המתיחות גוברת מיום ליום. זו רק התחלת האסונות, והאדם לא מסוגל להעלות בדמיונו את האסונות החמורים יותר שיתרחשו בהמשך. הניחו לבנים שלי לטפל בהם. זה הצו המנהלי שלי, וזה דבר שהסדרתי לפני זמן רב. כל האותות והמופתים שהאדם מעולם לא ראה בעבר נובעים ממני, והם מופיעים בזה אחר זה בפני כל בני האדם (כלומר כל בני האדם במלכות שלי). אולם זה דבר שיקרה בעתיד הקרוב. אל תדאגו. כל בני האדם דיברו בעבר על כניסה למלכות. אם כן, מה הנסיבות שבהן בני האדם נכנסים למלכות? ומהי המלכות? האם היא עיר מוחשית? אתם שוגים בהבנתכם. המלכות היא לא על פני האדמה, והיא לא ברקיע המוחשי, אלא בעולם הרוחני שהאדם לא יכול לראות או לגעת בו. רק בני האדם שהשלמתי לחלוטין ונהנים מהברכות שלי לאחר שהם קיבלו את שמי יהיו מסוגלים להיכנס אליה. העולם הרוחני שהוזכר פעמים רבות בעבר הוא פני השטח של המלכות. עם זאת, לא קל להיכנס למלכות באמת. בני האדם שנכנסים לחיבים לזכות בהבטחתי וחייבים להיות בני אדם שבחרתי והועדתי מראש בעצמי. לפיכך, העולם הרוחני הוא לא מקום שבו בני האדם יכולים להיכנס אליו ולצאת ממנו כאוות נפשם. האופן שבו בני האדם מבינים זאת היה פעם כה שטחי, ואלה היו רק התפיסות של האדם. רק בני האדם שנכנסים למלכות יכולים ליהנות מברכות, ולכן האדם לא יכול ליהנות מהברכות האלה, אך אפילו יותר מכך, הוא לא יכול לראות אותן. זה הצו המנהלי האחרון שלי.

פרק 94

אני חוזר לציון עם הבנים הבכורים שלי – האם אתם באמת לא מבינים את הפירוש האמיתי של הדברים האלה? אני מזכיר לכם שוב ושוב שאני רוצה שתצמחו במהירות כדי שתוכלו למלוך איתי. אתם זוכרים? הדברים האלה קשורים ישירות להתגלמותי כבשר ודם: מציון, באתי אל העולם כבשר ודם על מנת לזכות באמצעות הבשר והדם בקבוצת בני אדם שרואה איתי עין בעין, ואז אנחנו חוזרים אל ציון. פירוש הדבר הוא שאנחנו מוזרים מהבשר והדם אל הגוף המקורי. זה הפירוש האמיתי של המילים "חוזרים אל ציון". זו גם המשמעות והמיקוד האמיתיים של כל תוכנית הניהול שלי, ויתרה מזאת, זה החלק החשוב ביותר בתוכנית הניהול שלי, שאף אחד לא יכול לחסום אותה ואשר תתגשם באופן מיידי. אם אתם בשר ודם, לעולם לא תיפטרו מהתפיסות האנושיות והחשיבה האנושית, ועל אחת כמה וכמה לא תשליכו מעליכם את האווירה הארצית ולא תתנערו מהעפר – אתם תמיד תהיו אדמה. רק כשתהיו כגוף, תהיו מסוגלים ליהנות מהברכות. מהן ברכות? אתם זוכרים? כבשר ובדם לא ניתן להתחשב בברכות, ולכן כל אחד מהבנים הבכורים חייב לצעוד בנתיב מהבשר והדם אל הגוף. כבשר ובדם, התנין

הגדול האדום כאש מדכא אתכם ורודף אתכם (זאת משום שאין לכם שום כוח, ושלא זכיתם בשום כבוד), אך כגוף, המצב יהיה שונה מאוד, ותהיו גאים ומרוממים. ימי הדיכוי יעברו מהעולם, ותהיו משוחררים וחופשיים לנצח. המצב חייב להיות כך אם עליי להוסיף לכם את מי שאני ואת מה שיש לי. אחרת, יהיו לכם רק התכונות שלי. גם אם אדם מחקה אדם אחר כלפי חוץ, הוא לא יכול להיות זהה לו. רק הגוף הרוחני הקודש (הדבר מתייחס לגוף) יכול להיות זהה. (הדבר מתייחס לתכונות זהות, הוויה זהה, רכוש זהה, וליכולת להיות מאוחדים, בלתי מפולגים ובלתי חצויים, מפני שכל זה הוא הגוף הרוחני הקדוש.)

מדוע אתם מתחילים לשנוא את העולם כעת ולהיגעל מכל מיני דברים מציקים כגון אכילה, לבוש וכן הלאה, וממתינים בקוצר רוח להשליך אותם מעליכם? זה הסימן לכך שאתם תבואו לעולם הרוחני (הגוף). לכל אחד מכם יש תחושה מראש בנוגע לזה (אך לא באותה רמה). אני אשתמש בבני אדם מכל מיני סוגים, באירועים בכל מיני סוגי ובדברים מכל מיני סוגים כדי לשרת את השלב המכריע ביותר שלי, והם כולם ישרתו אותי. אני חייב לעשות זאת. (כמובן, אני לא יכול להשיג זאת כבשר ודם, ורק הרוח שלי עצמה יכולה לעשות את העבודה הזו, מפני שהזמן עדיין לא הגיע.) זו שארית התפקוד המעטה שנותרה בתבל כולה. כולם ישבחו אותי ויריעו לי. עבודתי האדירה הושלמה. שבע קערות המכות יישפכו מתוך ידי, שבעת הרעמים יישמעו, שבעת השופרות יישמעו, שבעת החותמות ייפתו, אל התבל, אל כל האומות ואל כל העמים, ואל ההרים, הנהרות וכל הדברים. מהן שבע קערות המכות? למה הן מכוונות? מדוע אני אומר שהן יישפכו מתוך ידי? יחלוף זמן רב לפני שכולם ישתכנעו, ולפני שכולם יבינו לחלוטין. אפילו אם אומר לכם עכשיו, תבינו רק חלק קטן. לפי הדמיון האנושי, שבע קערות המכות מכוונות אל כל המדינות וכל העמים בעולם, אך למעשה, לא כך הדבר. האמירה "שבע קערות המכות" מתייחסת להשפעתו של השטן ולמזימה של התנין הגדול האדום כאש (העצם שאני משתמש בו כדי שישירת אותי). בזמן הזה, אני אשחרר את השטן ואת התנין הגדול האדום כאש כדי להמיט ייסורים על בניי ועל אנשיי, מה שיגלה מיהם בניי ומי הם אנשיי. בני האדם שירומו הם אלה שלא הועדתי מראש. אולם בניי הבכורים ימלכו איתי בעת הזו, וכך אני אשלים את בניי ואת אנשיי. שפיכת שבע קערות המכות לא תשפיע על כל האומות ועל כל העמים, אלא רק על בניי ואנשיי. ברכות לא באות בקלות, וצריך לשלם את המחיר המלא. כשבניי ואנשיי יצמחו, שבע קערות המכות ירוקנו באופן יסודי, ולאחר מכן, הן לא יתקיימו. מהו הרעש של שבעת הרעמים? לא קשה להבין זאת. ברגע שהבנים הבכורים לי ואני נהפוך לגוף, יישמעו שבעת הרעמים. באותו רגע, התבל כולה תרעד, כאילו השמיים והארץ התהפכו. כולם ידעו זאת, ולא יהיה אף אחד לא ידע זאת. באותו זמן, בניי הבכורים ואני נהיה ביחד בכבוד ונתחיל את השלב הבא בעבודה. בני אדם רבים יכרעו ברך ויבקשו חמלה ורחמים מפני הרעש של שבעת הרעמים. אך לא יהיה זה עוד עידן החסד: זה יהיה הזמן לחרון אף. באשר לכל בני האדם שעושים מעשים רעים (אלה שנואפים, או אלה שמתעסקים בכסף שמקורו בשחיתות, או אלה שאין להם הפרדות ברורות בין גברים ונשים, או אלה שמפריעים לניהול שלי או מזיקים לו, או אלה שרוחם חסומה, או אלה שדבקו בהם רוחות רעות וכן הלאה – כולם חוץ מבני האדם שבחירתי), לא יימחל לאף אחד מהם, אף אחד מהם לא יזכה לחנינה, והם כולם יושלכו לשאול ויגוועו לעולמים! האמירה "קולם של שבעת השופרות" לא מתייחסת לסביבה הגדולה והרעה, ולא מתייחסת לשום דבר שמוכרז לעולם – זו תפיסה אנושית לגמרי. האמירה "שבעת השופרות" מתייחסת לאמירתי מלאת החמה. כשקולי (משפט מלכותי ומשפט מלא חמה) נשמע, שבעת השופרות נשמעים.

(ברגע זה, בביתי, זה הדבר החמור ביותר, ואיש לא יכול להימלט מכך.) ושדים בכל גודל בשאול ובגיהנום יכסו את ראשיהם ויימלטו לכל עבר, בבכי ובחריקת שיניים, בבושה וללא היכולת להראות את פניהם. כרגע, שבעת השופרות לא מתחילים להישמע, אלא הזעם הקוצף שלי והמשפט החמור שלי הם אלה שמופיעים. איש לא יכול להימלט מהם וכולם צריכים לחוות אותם. לאורך כל הזמן הזה, מה שנחשף הוא לא תוכנם של שבעת החותמות. שבעת החותמות הם הברכות שתיהנו מהן בעתיד. הפתיחה מתייחסת רק לדיווח לכם, אך עדיין לא נהניתם מהברכות האלה. כשכן תיהנו מהברכות, תדעו מה תוכנם של שבעת החותמות. כעת אתם פשוט נוגעים בחלק שעדיין לא הושלם. אני יכול רק לספר על שלב אחר שלב בעבודה עתידית, כדי שתוכלו לחוות אותה באופן אישי ולחוש כבוד שאין דומה לו, ואתם תחגגו אותו מבלי להפסיק.

לא קל לזכות ליהנות מהברכות של הבנים הבכורים, וזה לא דבר שהאדם הממוצע יכול להשיג. אני אדגיש זאת שוב ואומר זאת באופן תקיף יותר: אני חייב להציג לבנים הבכורים דרישות מחמירות. אחרת, הם לא יוכלו להעניק כבוד לשמי. אני דוחה בכל תוקף כל אדם ידוע לשמצה בעולם, וקל וחומר שאני דוחה כל אדם לא מוסרי או מופקר. (אין להם חלק באנשי האל – אני שם על כך דגש מיוחד.) אל תחשבו שמה שעשיתם בעבר תם ונשלם – איך ייתכן שיהיה דבר כה טוב? ! האם כל כך פשוט לזכות במעמד של אחד מהבנים הבכורים? ובאותו אופן, אני דוחה כל אדם שמתנגד אליי, כל אדם שלא מכיר בי כבשר ודם, כל אדם שמפריע לעשיית רצוני, וכל אדם שרודף אותי – אני כה נוקשה (מפני שהשבתי לעצמי את עצמתי לחלוטין)! לבסוף, אני דוחה באותו אופן כל אדם שלא חווה אף מכשול בחייו. אני רוצה את בני האדם שהתגברו על מכאוב, כמוני, אפילו אם מדובר במכאוב מועט. אחרת, אסלק את בניה אדם האלה. אל תהיו חסרי בושה, אל תרצו להיות בניי הבכורים, ואל תתגורו בי. הסתלקו ממני! סיפרתם לי בעבר דברים של מה בכך בניסיון לזכות בהנאה שלי! זה עיוורון! האם אתם לא יודעים שאני שונא אתכם, חדלי אישים! האם אתם חושבים שאני לא מכיר את העסקים המפוקפקים שלכם? אתם מתחבאים פעם אחר פעם! האם אתם לא יודעים שבגדתם בפני השטן שלכם? על אף שבני האדם לא יכולים לראות זאת, האם אתם חושבים שאני לא יכול לראות זאת? בני האדם שמשרתים אותי הם לא אנשים טובים אלא אוסף של חדלי אישים. אני חייב לטפל בהם, ואני אשליך אותם אל בור התהום ואשרוף אותם!

אדם שמדבר ברשעות, שפועל ללא אמונה, ואשר לא משתף פעולה עם אחרים בראוי – אדם כזה יהיה כמו מלך. אתם חולמים, הלא כן? אתם הוזים, הלא כן? אתם לא מבינים מה אתם? אתם חדלי אישים! האם יש תועלת לאדם כזה? הסתלקו מפניי מיד! כולם צריכים להבין בבירור את מה שאני אומר, לשאוב השראה מדבריי, להכיר בכול היכולת שלי ולהכיר את חוכמתי. נאמר לא פעם שהגוף הרוחני הקדוש הופיע. אחרי הכל, האם אתם אומרים שהגוף הרוחני הקדוש הופיע או לא? האם מה שאני אומר הוא מילים ריקות מתוכן? מהו הגוף הרוחני הקדוש? באילו נסיבות קיים הגוף הרוחני הקדוש? בני האדם לא מעלים זאת על דעתם, והם לא יכולים לתפוס זאת. אני אומר לכם: אני ללא רבב, ובתוכי הכל פתוח, והכל משתחרר (מפני שאני עושה מעשים נבונים ומדבר בחופשיות). מבין הדברים שאני עושה, אף אחד מהם לא מביש, והכל נעשה באור, כדי שכולם יוכלו להשתכנע לגמרי. יתרה מזאת, אף אחד לא יכול להיאחז בשום דבר שניתן להשתמש בו נגדי. זה הסבר למילה "קדוש" בצירוף "הגוף הרוחני הקדוש". על כן, אני מדגיש שוב ושוב שאני לא רוצה באף אחד מבני האדם שעושים דברים מבישים. זה סעיף אחד בצווים המנהליים שלי, וזה גם חלק אחד מהטבע שלי. הכוונה ב"גוף רוחני" היא לדברים שאני מבטא.

תמיד יש תכלית וחוכמה בדבריי, אך הם לא כפופים לשליטה. (אני אומר כל מה שאני רוצה, ורוחי היא שמשמיעה את קולו ודמותי היא הדוברת.) אני משחרר בחופשיות את דבריי, וכשהם לא תואמים את התפיסות האנושיות, מגיע הזמן לחשוף דברים לבני האדם. זה ההסדר ההולם שלי. לפיכך, כל עת שבה אני מדבר או פועל מהווה הזדמנות טובה לחשוף את מהותו של השטן. כשאני נמשח, הגוף הרוחני הקדוש מופיע. בעתיד, הצירוף "הגוף הרוחני הקדוש" יתייחס לגוף, ויש שני היבטים של משמעות: יש היבט אחד של משמעות בהווה, ויש היבט אחר של משמעות בעתיד. אולם בעתיד, הגוף הרוחני הקדוש יהיה שונה מאוד מאשר הוא בהווה – זה יהיה הבדל של שמיים וארץ. אף אחד לא יכול לתפוס זאת, ואני אהיה חייב לחשוף זאת בפניכם באופן אישי.

פרק 95

בני האדם מדמיינים שהכל פשוט עד מאוד, ולמעשה, לא כך הדבר. בתוך הכל טמונה תעלומות נסתרות, וכן טמונות החוכמה שלי וההסדרים שלי. אני לא מתעלם מאף פרט, ואני מסדיר הכל. המשפט של היום הגדול חל על כל בני האדם שלא אוהבים אותי בכנות (זכרו, המשפט של היום הגדול מכוון לכל אדם שמקבל את השם הזה), והוא גורם להם לבכות ולחרוק שיניים. צליל הבכי הזה בוקע מהשואל ומהגהינום. לא מדובר בבכי של בני אדם, אלא בבכי של שדים. המשפט שלי הוא זה שגורם לבכי הזה, והוא זה שגורם לישועה הסופית של בני האדם לפי תוכנית הניהול שלי. פעם היו לי תקוות עבור בני אדם מסוימים. אולם כעת, אני חייב לזנוח את בני האדם האלה בזה אחר זה, מכיוון שהעבודה שלי הגיעה לשלב הזה ומפני שהיא דבר שאף אחד לא יכול לשנות. כל בני האדם שלא נמנים על הבנים הבכורים שלי או אנשיי חייבים להיזנח ולצאת מכאן! אתם חייבים להבין שבסין, למעט הבנים הבכורים שלי ואנשיי, כל שאר בני האדם הם צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש, ושיש להיפטר מהם. עליכם להבין – אחרי הכל, סין היא אומה שקיללתי, וכמה מאנשיי שם הם רק בני אדם שמשרתים אותי למען העבודה העתידית שלי. במילים אחרות, מלבד הבנים הבכורים שלי, אין אף אחד אחר – כל השאר יגוועו. אל תחשבו שהמעשים שלי קיצוניים מדי – זה הצו המנהלי שלי. בני האדם שסובלים את הקללות שלי הם מושא השנאה שלי, וזה ודאי. אני לא עושה טעויות. אם אני רואה מישהו שמעצבן אותי, אני מסלק אותו, וזו הוכחה מספקת לכך שאני מקלל אתכם, ושאתם צאצאים של התנין הגדול האדום כאש. אני רוצה להבהיר לכם שוב שיש רק בנים בכורים שלי בסין (מלבד אנשיי שמשרתים אותי), וזה נובע מצו ניהולי שלי. עם זאת, הבנים הבכורים שלי כה מעטים, והועדתי את כולם מראש – אני יודע מה אני עושה. אני לא מפחד מהשלליות שלכם, ואני לא מפחד שתסתובבו ותנשכו אותי, מפני שיש לי הצווים המנהליים שלי ויש לי חרון אף. במילים אחרות, אני מחזיק בידי את האסונות האדירים, ואני לא מפחד מכלום, מכיוון שבעיניי, הכל כבר הושג, וכשיבוא היום, אני אסדיר אתכם לגמרי. האדם לא יכול להשלים בן אנוש מסוים ולחנך אותו כדי שהוא יהפוך לאחד מהבנים הבכורים שלי – רק אני יכול להפוך בני אנוש לבנים בכורים שלי, בכך שאני מועיד אותם מראש. כל מי שאני אומר שנמנה על הבנים הבכורים שלי הוא אחד מהבנים הבכורים שלי. אל תריבו או תיאבקו משום העניין הזה.

כל הדברים תלויים בי, האל הכול יכול עצמו.

יום יבוא ואאפשר לכולכם לראות מהם הצווים המנהליים שלי ומהו חרון אפי (הכל יכרע לי ברך, הכל יעבוד אותי, הכל יתחנן למחילתי, והכל יישמע לי בצייתנות. עכשיו אני מאפשר לבנים הבכורים שלי לראות רק חלק מכך). אני אגרום לכל הצאצאים של התנין הגדול האדום כאש להבין שבחרתי בני אדם רבים להקריב (כולם למעט הבנים הבכורים שלי), על מנת להפוך את הבנים הבכורים שלי למושלמים, ואני אגרום להם להבין שהפכתי את התנין הגדול האדום כאש לקורבן של המזימה הערמומית שלו עצמו. (בתוכנית הניהול שלי, התנין הגדול האדום כאש שולח את בני האדם שמשרתים אותי – כלומר את כולם למעט הבנים הבכורים שלי – להפריע לתוכנית הניהול שלי. עם זאת, הוא הפך לקורבן של המזימה הערמומית שלו עצמו, והם כולם משרתים את העבודה שלי. זה חלק מהמשמעות האמיתית של כך שאני מגייס את כולם לשרת אותי.) כיום, כשכל הדברים יושגו, אפטר מכולם, אדרוס אותם תחת רגלי, וכך אשפיל את התנין הגדול האדום כאש ואבייש אותו לגמרי (הם מנסים לזכות בברכות באמצעות שקרים, אך הם מעולם לא חשבו שהם ישרתו אותי) – זו החוכמה שלי. למשמע הדברים האלה, בני האדם חושבים שאין לי רגשות ואין לי רחמים, והם חושבים שאין לי שום אנושיות. אני אכן לא חש שום רגש או רחמים כלפי השטן, ויתר על כן, אני אלוהים עצמו שמתעלה על אנושיות. איך ייתכן שאתם אומרים שאני אל בעל אנושיות? האם אתם לא יודעים שאני לא שייך לעולם? האם אתם לא יודעים שאני מעל כל הדברים? למעט הבנים הבכורים שלי, אין אף אחד כמוני, אך אחד שניחן בטבע שלי (זה לא טבע אנושי אלא טבע אלוהי), ואף אחד שניחן בתכונות שלי.

כשהשער לעולם הרוחני ייפתח, אתם תראו את כל התעלומות, מה שיאפשר לכם לבוא לגמרי למישור חופשי חדש, לבוא אל החיבוק האוהב שלי ולזכות בברכות הנצחיות שלי. ידיי תמיד תמכו באנושות. אולם יש חלק מהאנושות שאני אושיע ושלא יזכה בישועה. (אני אומר ש"תמכתי" באנושות מפני שאלמלא תמכתי בעולם כולו, הוא מזמן היה יורד אל השאול.) הבינו זאת בבירור! זו תוכנית הניהול שלי. ומה היא תוכנית הניהול שלי? בראתי את האנושות, אך מעולם לא תכננתי לזכות בכל אדם. אני רוצה לזכות רק בחלק קטן מהאנושות. אם כן, לשם מה בראתי כל כך הרבה בני אדם? אמרתי בעבר שאיתי, הכל חופש ושחרור, ואני עושה כל מה שאני רוצה. כשבראתי את האנושות, עשיתי זאת רק כדי שבני האדם יוכלו לחיות חיים רגילים, וכדי שלאחר מכן, יוכל להופיע חלק קטן מהאנושות שיהיה בניי הבכורים, בניי ואנשיי. אפשר לומר שכל בני האדם, כל הדברים וכל החפצים – למעט בניי הבכורים, אנשיי ובניי – הם כולם עושי שירות, והם חייבים כולם לגווע. כך תיחתם כל תוכנית הניהול שלי. זו תוכנית הניהול שלי, זו העבודה שלי, ואלה הצעדים המתקדמים שלי. כשהכל יסתיים, אנוח לגמרי. באותה עת, הכל יהיה טוב, והכל יהפוך יהיה שלו ובטוח.

קצב עבודתי מהיר מאוד, כך שאף אחד לא יכול לדמיין אותו. הוא משתנה מיום ליום, וכל מי שלא יכול לעמוד בו יחוה אובדן. האדם יכול רק להיאחז בחוזקה באור החדש מדי יום (על אף שהצווים המנהליים שלי והחזיונות והאמת שאני משתף לעולם לא משתנים). מדוע אני מדבר בכל יום? מדוע אני מעניק לכם נאורות ללא-הרף? האם אתם מבינים את המשמעות הפנימית האמיתית? רוב בני האדם עדיין צוחקים ומתבדחים כעת, והם לא יכולים להיות רציניים. הם לא מתייחסים לדבריי כהוא זה, אלא רק נתקפים בחרדה חולפת כשהם שומעים אותם. לאחר מכן, דבריי נשכחים במהירה, ולאחר זמן קצר, הם לא מודעים לזהות שלהם עצמם, והם הופכים לרשלנים. האם

אתם יודעים מה המעמד שלכם? רק אני קובע אם אדם מסוים משרת אותי או שמא אני בחרתי בו והועדתי אותו מראש, ואף אחד לא יכול לשנות זאת – אני חייב לעשות זאת בעצמי, ואני חייב לבחור ולהועיד את בני האדם האלה מראש בעצמי. מי יעז לומר שאני אל טיפש? כל מילה שאני אומר וכל דבר שאני עושה נובעים מהחוכמה שלי. מי יעז להפריע שוב לניהול שלי או להשמיד את התוכניות שלי? בשום אופן לא אסלח לבני אדם כאלה! הזמן נתון בידיי, ואני לא מפחד משום עיכוב. אני זה שמחליט מתי תוכנית הניהול שלי תסתיים, הלא כן? הדבר תלוי במחשבה אחת שלי, הלא כן? כשאני אומר שמהו נעשה, הוא נעשה, וכשאני אומר שהוא מסתיים, הוא מסתיים. אני לא ממחר, ואני אתחיל לבצע את ההסדרים הראויים. אסור לאדם לחטט בעבודתי, ואסור לו לעשות דברים למעני כרצונו. אני מקלל כל אדם שדוחף את האף – זה אחד מהצווים המנהליים שלי. אני עצמי עושה את העבודה שלי, ואני לא צריך אף אחד אחר (אני מאפשר לעושי השירות האלה לפעול. אחרת, הם לא היו מעזים לפעול בפזיזות או בעיוורון). אני מסדיר את כל העבודה, ואני מחליט על כולה, מפני שאני האל האחד עצמו.

כל אומות העולם נאבקות זו עם זו על עוצמה ורווח, והן כולן נלחמות על שטח, אך אין סיבה לדאגה, מפני שכל הדברים האלה משרתים אותי. ומדוע אני אומר שהם משרתים אותי? אני עושה דברים מבלי לנקוף אצבע. כדי לשפוט את השטן, אני קודם כל גורם להן להילחם בינן לבין עצמן, ובסופו של דבר, אני גורם להן להיחרב וגורם להן להפוך לקורבנות של המזימות הערמומיות שלהן עצמן (הן רוצות להיאבק איתי על כוח, אך בסופו של דבר הן משרתות אותי). אני רק מדבר ונותן פקודות, וכולם יעשו את מה שאני אומר להם לעשות. אחרת, אני אשמיד אתכם מיד. הדברים האלה הם חלק מהמשפט שלי, מכיוון שאני פוקד על כל הדברים ומסדיר את כל הדברים. כל מי שעושה דבר מה עושה זאת שלא מרצון, אלא מתוך הסדר שלי, ואני מקווה שתוכלו להיות חכמים במהלך האירועים שעתידים לקרות. אל תטעו – התקרבו אליי יותר כשדברים קורים לכם. היו זהירים ושקולים מכל בחינה כדי להימנע מפגיעה בייסורים שאני ממית, וכדי לא ליפול קורבן למזימות הערמומיות של השטן. עליכם להפיק תובנות מדבריי, לדעת מה אני ולראות מה יש לי. אתם חייבים לפעול בהתאם למבטים רבי המשמעות שלי, ואסור לכם לטעות. עשו את מה שאני עושה ואמרו את מה שאני אומר. אני אומר לכם את הדברים האלה מראש כדי שתוכלו להימנע מטעויות ומפיתוי ומה המהות שלי ומה שיש לי? האם אתם יודעים באמת? הכאב שאני סובל הוא חלק מהמהות שלי, מכיוון שהוא חלק מהאנושיות הרגילה שלי, וניתן למצוא את המהות שלי באלוהיות הגמורה שלי – האם אתם יודעים זאת? המהות שלי מורכבת משני היבטים: היבט אחד הוא זה ההיבט של האנושיות שלי, ואילו השני הוא ההיבט של האלוהיות הגמורה שלי. רק השילוב של שני ההיבטים האלה יוצר את האל השלם עצמו. המהות של האלוהיות הגמורה שלי כוללת גם היא הרבה דברים: אני לא כפוף למגבלות של אף אדם, עניין או דבר. אני מתעלה על כל הסביבות. אני לא כפוף למגבלות של הזמן או המרחב או הגיאוגרפיה. אני מכיר כמו את כף ידי את כל בני האדם, את כל העניינים ואת כל הדברים. עם זאת, אני בכל זאת בשר ועצם, בגוף מוחשי. אני עדיין האדם הזה בעיני בני האדם, אך האופי השתנה – לא מדובר בבשר ודם אלא בגוף. הדברים האלה הם רק חלק קטן מהמהות של האלוהיות הגמורה שלי. כך גם יהיו כל הבנים הבכורים שלי בעתיד. זה הנתיב שיש לעבוד בו, ובני האדם המעטים לא יכולים להימלט. בזמן שאעשה זאת, כל בני האדם שלא הועדתי מראש יסולקו ללא יוצא מן הכלל (מכיוון שהשטן בוחן אותי באמצעותם כדי לברר אם דבריי מדויקים). בני האדם שהועדתי מראש לא יכולים להימלט מכך, בלי קשר לשאלה לאן הם יפנו, ואתם תראו כך את העקרונות

שבבסיס המעשה הזה שלי. הצירוף "מה שיש לי" מתייחס לחוכמה שלי, לידע שלי, לתושייה שלי ולכל מילה שאני אומר. גם האנושיות שלי וגם האלוהיות שלי נבחנות בכך. במילים אחרות, כל מה שהאנושיות שלי עושה וכן כל מה שהאלוהיות שלי עושה הם מה שיש לי. אף אחד לא יכול לקחת את הדברים האלה או להסיר אותם – הם ברשותי, ואף אחד לא יכול לשנות אותם. זה הצו המנהלי החמור ביותר שלי (מכיוון שבתפיסות של בני האדם, דברים רבים שאני עושה לא תואמים את התפיסות שלהם, והאדם לא יכול להבין אותם. זה הצו שכל אדם פוגע בו בקלות הרבה ביותר, וזה גם הצו החמור ביותר. לכן, חיייהם הפנימיים של בני האדם חווים אובדן). אחזור על כך: אתם חייבים לעשות בשקדנות את מה שאני מפציר בכם לעשות – אסור לכם להתרשל!

פרק 96

אני אמיט ייסורים על כל צאצא שלי שלא מכיר אותי כדי להפגין את כל חרון האף שלי, את עוצמתי האדירה ואת חוכמתי המלאה. הכל צודק בי, ואין בי רשעות, רמאות או שחיתות כלל. כל מי שמושחת ורמאי ודאי שייך לגיהנום – הוא ודאי נולד בשאול. הכל גלוי בי. כל מה שאני אומר להשיג מושג, וכל מה שאני אומר לייסד מיוסד, ואף אחד לא יכול לשנות את הדברים האלה או לחקות אותם, מפני שאני האל האחד עצמו. במה שעתיד לבוא, כל מי שנמנה על קבוצת הבנים הבכורים שלי, שאותם בחרתי והועדתי מראש, יתגלה בזה אחר זה, וכך אסלק את כל מי שלא נמנה על קבוצת הבנים הבכורים. כך אני עושה את עבודתי וכך אני משיג את מטרותיי. ברגע זה, אני חושף בני אדם מסוימים רק כדי שבניי הבכורים יוכלו לראות את מעשיי המופלאים, אך לאחר מכן, לא אעבוד כך. במקום זאת, אתקדם מהמצב הכללי במקום להניח להם לחשוף את אופיים האמיתי בזה אחר זה (מפני שכל השדים זהים, הלכה למעשה, מספיק לבחור כמה מהם כהדגמות). לבם של כל בניי הבכורים נקי, ואין צורך שארחיב על כך (מפני שבזמן שנקבע, הם ייחשפו בזה אחר זה ללא ספק).

אני מקיים הבטחות מעצם האופי שלי, ושום דבר לא נסתר או מוסווה בי. אני אומר לכם כל דבר שאתם צריכים להבין, אך בשום אופן לא אומר לכם כל דבר שאתם לא צריכים לדעת, פן לא תהיו מסוגלים לעמוד איתן. אל תשמרו דברים מעטים רק כדי להפסיד דברים רבים – זה באמת לא שווה את זה. האמינו שאני האל הכול יכול ושהכל יושג ויהפוך לקל ונעים. כך אני פועל. אני מאפשר לכל המאמינים לראות, ואני לא מאפשר לחסרי האמונה לדעת ולעולם לא מאפשר להם להבין. אין בי רגש או רחמים, ואין ספק שאהרוג את כל מי שיפגע בייסורים שאני ממית – לא אחוס על אף אדם כזה, ואתייחס לכל בני האדם האלה באופן אופן. אני נוהג באותו יחס לכולם – אין לי רגשות אישיים, ואני לא מתנהג באופן רגשי בשום אופן. איך ייתכן שלא אפגין בפני בני האדם את הצדק והמלכותיות שלי? זו החוכמה שלי וזה הטבע שלי, ואף אחד לא יכול לשנות אותם או להכיר אותם לחלוטין. בכל עת, ידיי תמיד שולטות בכל, ואני תמיד מסדיר את הדברים כך שהכל ישרת אותי ויציית לי. אינספור בני אדם משרתים אותי על מנת להשלים את תוכנית הניהול שלי, אך בסופו של דבר, הם רואים את הברכות אך לא יכולים ליהנות מהן – כמה מעורר רחמים! אולם אף אחד לא יכול לשנות את לבי. זה הצו המנהלי שלי (הצווים

המנהליים שלי הם מה שאף אחד לא יכול לשנות, ולכן כשאני מדבר על העתיד, אם אני גומר בדעתי לעשות משהו, זה בהחלט צו מנהלתי שלי. זכרו! לא ניתן להפר אותו. אחרת, תחוו אובדן), וזה גם חלק מתוכנית הניהול שלי. זו העבודה שלי עצמי, ולא דבר שכל אדם יכול לעשות. אני חייב לעשות זאת – אני חייב להסדיר זאת, ודי בכך כדי להפגין את כול היכולת שלי ולבטא את חרון האף שלי.

רוב בני האדם עדיין לא מכירים את האנושיות שלי ועדיין לא מבינים אותה בבירור. אמרתי זאת מספר פעמים, אך אתם מעורפלים ואתם לא מבינים במיוחד. אולם זו עבודתי, וכעת, בעת הזו, כל מי שמכיר אותה, מכיר אותה, ואני לא משדל את מי שלא מכיר אותה. זו הדרך היחידה. דיברתי בבירור, ולא אומר זאת בהמשך (מפני שאמרתי יותר מדי, ואמרתי זאת בבירור רב. אין ספק שמי שמכיר אותי ניחן בעבודתה של רוח הקודש, ואין ספק שבני אדם כאלה נמנים על בניי הבכורים. מי שלא מכיר אותי בהחלט לא נמנה עליהם, מה שמוכיח שכבר סילקתי ממנו את רוחי). אולם בסופו של דבר, אני אגרום לכולם להכיר אותי – להכיר אותי לחלוטין, הן באנושיות שלי והן באלוהיות שלי. אלה שלבי העבודה שני, ואני חייב לעבוד כך. גם זה הצו המנהלי שלי. כולם חייבים לקרוא לי האל האמיתי האחד, ולשבח אותי ולהעריך אותי ללא-הפסק.

תוכנית הניהול שלי כבר הושלמה עד תום, והכל הושג זה מכבר. בעיניים אנושיות, נדמה שחלק ניכר מעבודתי עדיין נמצא בתהליכי ביצוע, אך כבר הסדרתי זאת כראוי וכל מה שחסר הוא השלמת העבודה בהתאם לשלבים שהכנתי, בזה אחר זה (מפני שלפני בריאת העולם, קבעתי מראש מי יהיו בני האדם שיהיו מסוגלים לעמוד בניסיון, מי יהיו אלה שלא אוכל לבחור ולהועיד מראש, ומי יהיו אלה שלא יוכלו לחלוק את הסבל שלי. באשר לבני האדם שיכולים לחלוק את הסבל שלי, כלומר אלה שבחרתי והועדתי מראש, אני בהחלט אשמור אותם ואאפשר להם להתעלות על הכל). ברור לי בלבי מי שייך לכל תפקיד. אני מודע היטב לזהותם של בני האדם שמשרתים אותי, של בניי הבכורים ושל מי שנמנה על בניי ואנשיי. אני מכיר אותם כמו את כף ידי. כל מי שאמרתי בעבר שהוא נמנה על הבנים הבכורים שלי הוא עדיין אחד מהבנים הבכורים כעת, וכל מי שאמרתי בעבר שהוא לא נמנה על הבנים הבכורים שלי הוא עדיין אינו אחד מהבנים הבכורים כעת. אני לא מתחרט על מעשיי בכל אשר הם, ואני לא משנה אותם בקלות. אני מתכוון למה שאני אומר (שום דבר לא קל דעת בי), וזה לעולם לא משתנה! בני האדם שמשרתים אותי תמיד משרתים אותי: הם הבקר שלי, והם הסוסים שלי (אולם בני האדם האלה לעולם לא נאורים ברוחם. כשאני משתמש בהם, הם שימושיים, אך כשאני לא משתמש בהם, אני הורג אותם. כשאני מדבר על בקר וסוסים, כוונתי לבני האדם שלא מאורים ברוחם, שלא מכירים אותי, ואשר ממרים את פי, ואפילו אם הם צייתנים, ממושמעים, פשוטים וכנים, הם בכל זאת בקר וסוסים באמת). כעת, רוב בני האדם מופקרים ומשולחי רסן בפניי. הם מדברים וצוחקים באקראי ומתנהגים בזלזול – הם רואים רק את האנושיות שלי ולא את האלוהיות שלי. באנושיות שלי, ההתנהגויות האלה יכולות לחלוף ואני מצליח למחול להם עליהן, אך באלוהיות שלי, הדבר לא עד כדי כך פשוט. בעתיד, אני אחליט שחטאתם בכך שחיללתם את קודשי. במילים אחרות, ניתן לפגוע באנושיות שלי, אך לא ניתן לפגוע באלוהיות שלי, ואני אשפוט מיד וללא דיחוי כל אדם שמתעמת נגדי, ולו במעט. אל תחשבו שמשום שיש לכם קשר של שנים איתי והתוודעתם אליי, אתם יכולים לדבר ולפעול באקראי. באמת לא אכפת לי במיוחד! בלי קשר לזהותו של האדם, אני אנהג בו בצדק. זה הצדק שלי.

התעלומות שלי נחשפות בפני בני האדם מדי יום, והן מתבהרות יותר ויותר מדי יום, לאחר שלבי הגילוי, ודי בכך

כדי להראות את קצב עבודתי. זו החוכמה שלי (אני לא אומר זאת ישירות. אני הופך את הבנים הבכורים שלי לנאורים ומעוור את צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש). יתר על כן, היום אגלה לכם את התעלומה שלי דרך בני. אני אגלה לכם דברים שבני האדם לא מסוגלים להעלות על הדעת, כדי לאפשר לכם להכיר את פני הדברים באופן יסודי וכדי שתוכלו להבין אותם בבירור. יתרה מזאת, התעלומה הזו קיימת בכל בני האדם למעט הבנים הבכורים שלי, אך אף אחד לא יכול להבין אותה. אף על פי שהיא נמצאת בתוך כל אדם ואדם, אף אחד לא יכול לזהות אותה. מה אני אומר? בעבודתי במהלך התקופה הזו, ובאמירות שלי במהלך התקופה הזו, אני מזכיר לעתים קרובות את התנין הגדול האדום כאש, השטן, השד והארכי-מלאך. מה הם? מה הקשר ביניהם? מה מתבטא בדברים האלה? ההתבטאויות של התנין הגדול האדום כאש מתנגדות אליי, הן לא מבינות ולא תופסות את משמעות דבריי, הן מרבות לרדוף אותי, והן שואפות להשתמש במזימות כדי להפריע לניהול שלי. השטן מתבטא באופן הבא: הוא נאבק איתי על עוצמה, הוא רוצה לדבוק בבני האדם הנבחרים שלי, והוא רוצה להוציא לאור אמירות שליליות כדי להוליך את אנשיי שולל. הביטויים של השד (בני האדם שלא מקבלים את שמי ואשר לא מאמינים בי הם כולם שדים) הם כדלקמן: שאיפה להנאות הבשר, התפנקות בתאוות רעות, חיים של עבדות לשטן, כשחלק מבני האדם מתנגדים וחלק מהם תומכים בי (אך לא מוכיחים שהם בניי האהובים). ביטויי הארכי-מלאך הם כדלקמן: דיבור מעליב, התנהגות בלתי מוסרית, אימוץ הנימה שלי לעתים קרובות כדי להטיף לאחרים, התמקדות רק בחיקוי חיצוני שלי, אכילת הדברים שאני אוכל ושימוש בדברים שאני משתמש בהם, רצון להיות שווה לי, שאפתנות שנעדרת את הטיב שלי, היעדר חיי, חיים שהם בזבוז. השטן, השד והארכי-מלאך הם כולם הדגמות טיפוסיות של התנין הגדול האדום כאש, ולכן בני האדם שלא בחרתי או הועדתי מראש הם כולם צאצאים של התנין הגדול האדום כאש: זו האמת לאמיתה! אלה כולם אויבים שלי. (עם זאת, ההפרעות של השטן לא נכללות בכך. אם האופי שלכם הוא הטיב שלי, אף אחד לא יכול לשנות זאת. מפני שכעת אתם עדיין חיים כבשר ודם, מדי פעם יפקדו אתכם הפיתויים של השטן – זה בלתי נמנע – אך אתם חייבים תמיד להיזהר). לפיכך, אני אטוש את כל צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש למעט בניי הבכורים. אופיים לא יכול להשתנות לעולם, והוא טיבו של השטן. הם מבטאים את השד, והם מביאים לידי ביטוי את הארכי-מלאך. זו האמת לאמיתה. התנין הגדול האדום כאש שאני מדבר עליו הוא לא דרקון אדום וגדול, אלא הרוח הרגע המנוגדת לי, שהביטוי "התנין הגדול האדום כאש" נרדף לה. על כן, כל הרוחות למעט רוח הקודש הן רוחות רעות, ואפשר גם לומר שהן כולן צאצאויות של התנין הגדול האדום כאש. זה צריך להיות ברור כשמש לכולם.

פרק 97

אני אגרום לכל אדם ואדם לראות את מעשיי המופלאים ולשמוע את דבריי החכמים. כל אדם ואדם צריך לראות ולשמוע את העניינים האלה, ואלה צריכים להיות כל העניינים ללא יוצא מן הכלל. זה הצו המנהלי שלי וזה חרון האף שלי. אני אערב כך אדם ואדם וכל עניין ועניין, כדי שכל בני האדם מקצה אחד של התבל ועד הקצה

המנוגד יראו זאת כמו עיניהם – אחרת לעולם לא אחדל. חרון האף שלי יצא עד תומו, ואף טיפה לא נחסכה. הוא מכוון אל כל בני האדם שמקבלים את השם הזה (הוא יופנה בקרוב לכל אומות העולם). ומהו חרון האף שלי? כמה חמור הוא? על אילו בני אדם יצא חרון האף שלי? רוב בני האדם חושבים שחרון אף הוא הרמה החמורה ביותר של כעס, אך זה לא הסבר ממצא של חרון אף. חרון האף שלי והצווים המנהליים שלי הם שני חלקים בלתי נפרדים. כשאני מחיל את הצווים המנהליים שלי, חרון האף שלי בא בעקבותיהם. אם כן, מהו חרון אף בדיוק? חרון אף הוא רמה של משפט שאני שופט את בני האדם, והוא העיקרון בבסיס ההחלה של כל אחד מהצווים המנהליים שלי. כשמישהו מפר את אחד מהצווים שלי, חרון האף שלי יוצא ברמה המותאמת לרמה שבה הופר הצו. עם חרון אף באים הצווים המנהליים שלי, והצווים המנהליים שלי באים עם חרון אף. הצווים המנהליים שלי וחרון אף הם שלם שלא ניתן לחלק. זה המשפט החמור ביותר, ואף אחד לא רשאי להפר אותו. כל בני האדם חייבים לציית לו. אחרת, הם יתקשו להתחמק מהמכה המוחצת של ידי. בני האדם מעולם לא ידעו על כך לאורך העידנים (על אף שבני אדם מסוימים סבלו את הכאב הנגרם כתוצאה מאסונות אדירים, הם בכל זאת לא ידעו על כך. אולם הדבר מתחיל לצאת לפועל בעיקר כעת), אך כיום אני מגלה לכם את כל זאת, כדי שתוכלו להימנע מהפרת המשפט הזה.

כל בני האדם צריכים לשמוע את קולי ולהאמין בדבריי. אחרת, לא אפעל ולא אעשה שום עבודה. כל מילה ומעשה שלי הם דוגמאות שעליהם לפעול לפיהן. הן המופת שלכם והן מודל לחיקוי עבורכם. הסיבה לכך שהתגלמתי כבשר ודם הייתה כדי שתוכלו לראות מה אני ומה יש לי באנושיות. בעתיד, אניח לכם לראות מה אני ומה יש לי באלוהיות. הדברים צריכים להתקדם כך, שלב אחר שלב. אחרת, בני האדם פשוט לא יהיו מסוגלים להאמין, והם לא יכירו אותי. במקום זאת, הם לא יבינו בבירור ובאופן מובחן את החזיונות, והם לא יהיו מסוגלים להבין אותי בבירור. דבריי הוכיחו שדמותי הופיע בפניכם לחלוטין. רק בני האדם טיפשים ובורים, ולכן הם שומעים את דבריי ועדיין לא מכירים אותי. בני האדם עדיין מתריסים נגדי בתור ההתגלמות הנוכחית, ולכן אני משתמש בחרון האף שלי ובצווים המנהליים שלי כדי להעניש את התקופה הישנה הזו, המרושעת והמופקרת, וכדי להמיט חרפה גמורה על השטן ועל השדים. זו הדרך היחידה, זה היעד של האנושות, וזה הסוף שממתין לאנושות. התוצאה היא מסקנה קבועה מראש שאף אחד לא יכול לשנות או להתחמק ממנה. רק אני אומר את המילה האחרונה. זה הניהול שלי וזו התוכנית שלי. כל בני האדם חייבים להאמין, והדברים צריכים לשכנע אותם בלבם. בני האדם שמשיגים עושר רב בחיים האלה יסבלו לבטח לנצח נצחים, ואילו בני האדם שיסבלו בחיים האלה יבורכו לבטח לנצח נצחים – הועדתי כל זאת מראש, ואף אחד לא יכול לשנות זאת. אף אחד לא יכול לשנות את לבי, ואף אחד לא רשאי להוסיף אפילו מילה אחת לדבריי. על אחת כמה וכמה שאף אחד לא רשאי להסיר אף מילה באופן שרירותי. אני אמיט ייסורים על מי שיפרו את הכללים האלה ללא ספק.

התעלומות שלי מתגלות בפניכם מדי יום – האם אתם באמת מבינים אותן? האם אתם באמת בטוחים בהן? האם אתם מסוגלים לזהות זאת כשהשטן מרמה אתכם? הדבר נקבע בהתאם לשיעור קומתכם בחיים. מאחר שאני אומר שאני מועיד מראש את כל הדברים, מדוע אני מתגלם כבשר ודם באופן אישי כדי להפוך את הבנים הבכורים שלי למושלמים? יתר על כן, מדוע עשיתי כל כך הרבה עבודה שבני האדם חושבים אותה לחסרת תועלת? האם אני הוא זה שמבולבל? זכרו זאת! כל הדברים שאני עושה נעשים לא רק כדי לזכות בבנים הבכורים שלי, אלא באופן

חשוב מכך, הם נעשים כדי להמיט חרפה על השטן. אף על פי שהוא מתריס נגדי, אני יכול לגרום לצאצאיו להתמרד נגדו ולעבור לשבח אותי. יותר מכך, המטרה היא ששלב העבודה הבא יזרום על מי מנוחות, ושהעולם כולו יגיע לי וישבח אותי, ושכל הדברים שנשמה באפיהם יכרעו לי ברך ויעניקו לי כבוד. זה באמת יהיה יום הכבוד שלי. אני מחזיק את כל הדברים בידיי, וכששבעת הרעמים יישמעו, כל הדברים יושלמו, והם יהיו מקובעים ולא ישתנו עוד לעולם. מאותו רגע ואילך, נבוא אל החיים החדשים של השמיים והארץ החדשים ואל נסיבות חדשות לחלוטין, וחיי המלכות יפתחו. אך נראים הדברים בתוך המלכות? בני האדם פשוט לא מסוגלים לתפוס זאת בבירור (מפני שאף אחד מעולם לא טעם מחיי המלכות, ולכן בני האדם רק דמיינו זאת בדעתם והרהרו בכך בלבם). בעקבות המעבר מחיי הכנסייה לחיי המלכות, שהוא גם המעבר מהמצב הנוכחי למצב בעתיד, דברים רבים יקרו במהלך הזמן הזה שבני האדם מעולם לא דמיינו בעבר. חיי הכנסייה הם הדבר שבא לפני הביאה אל חיי המלכות, ולכן לפני שחיי המלכות יתחילו, לא אבחל באמצעים כדי לטפח את חיי הכנסייה. מהם חיי הכנסייה? זה המצב שבו כולם, לרבות הבנים הבכורים שלי, אוכלים ושותים את דבריי, נהנים מהם, מכירים אותי, ובכך מקבלים את האש והטיהור שלי. זאת על מנת להבין את הצווים המנהליים שלי, את המשפט שלי ואת חרון האף שלי, כדי שהם יוכלו להימנע מפגיעה בחיי המלכות. ומה הם חיי המלכות? חיי המלכות הם המצב שבו הבנים הבכורים שלי מולכים איתי כמלכים, ומושלים איתי בכל האומות ובכל העמים (רק הבנים הבכורים ואני מסוגלים ליהנות מחיי המלכות). על אף שבניי ואנשיי מכל העמים ומכל האומות באים אל המלכות, הם לא מסוגלים ליהנות מחיי המלכות. רק בני האדם שייכנסו לעולם הרוחני יוכלו ליהנות מחיי המלכות. על כן, רק הבנים הבכורים שלי ואני מסוגלים לחיות כגוף, ואילו בניי ואנשיי ממשיכים לחיות כבשר ודם. (אולם אלה לא הבשר והדם שהשטן השחית. זו החשיבות של כך שהבנים הבכורים שלי ימלכו איתי כמלכים). רוחם, נפשם וגופם של כל בני האדם האחרים יושלכו לשאול. במילים אחרות, בני האדם האלה יגורעו כליל ויחדלו מלהתקיים (אך חייבים לעבור את כל השלשלאות והפורענויות של השטן, כגון מצוקות ואסונות). לאחר זה יסתיים, בני האדם יוכלו לעלות על דרך הישר של חיי המלכות באופן רשמי, ואני אתחיל לחשוף את מעשיי (שייחשפו בגלוי ולא יהיו נסתרים עוד). מאותו רגע ואילך, אין ספק שלא יהיו עוד אנחות או דמעות. (זאת מכיוון שלא יהיה עוד אף אחד שיוכל לפגוע בבני האדם או לגרום להם לבכות או לסבול. הדבר נכון גם לגבי בניי ואנשיי. אולם יש עובדה אחת שחשוב להדגיש, והיא שבניי ואנשיי יהיו בשר ודם לעולם.) הכל יהיה שמח, וזה יהיה מחזה של עונג. זה לא היה משהו מוחשי – זה יהיה דבר שלא ניתן לראות בעיניים מוחשיות. הבנים הבכורים גם יהיו מסוגלים ליהנות מכך. זה המעשה המופלא שלי וזו עוצמתי.

אני רוצה שתהיו מסוגלים לשאוף לרצון שלי ולהתחשב בלבי בכל עת. עונג בר-חלוף יכול להרוס את כל חייכם, ואילו סבל בר-חלוף יכול להביא לברכות נצחיות. אל תאמרו נואש – זה נתיב שיש לפסוע בו. אמרתי פעמים רבות בעבר: "אין ספק שאברך מאוד את אלה שישקיעו למעני מאמצים כנים." מהן ברכות? אלה לא רק הדברים שמושגים כיום, אלא יותר מכך, אלה הדברים שתיהנו מהם בעתיד – רק אלה הן ברכות אמיתיות. כשתחזרו להר ציון, אתם תכירו תודה אינסופית על הסבל שאתם עוברים בהווה, מכיוון שזו ברכה שאני נותן לכם. החיים כיום כבשר ודם כמוהם כשהות על הר ציון (כלומר אתם חיים בתוכי), ואילו חיים כגוף מחר יהיו יום הכבוד, והם עוד יותר משולים לשהות על הר ציון. למשמע הדברים האלה, אני אומר: אם כן, אתם מבינים את הכוונה בהתייחסות

להר ציון. הר ציון הוא מילה נרדפת למלכות, והוא גם העולם הרוחני. על הר ציון של היום, אתם חיים כבשר ודם, מקבלים נחמה וזוכים בחסדי. על הר ציון של העתיד, אתם תחיו כגוף ותינהו מהברכה של מלוכה כמלכים. אין להתעלם מכך בשום פנים ואופן. בנוסף, אל תניחו לרגעים שבהם אתם יכולים לזכות בברכות לחמוק מבין אצבעותיכם בשום אופן. אחרי הכל, היום הוא היום, והוא שונה מאוד ממחר. כשתתחילו ליהנות מברכות, תחשבו שהחסד של היום לא ראוי לציון. זה מה שאני מפקיד בידכם, וזו העצה האחרונה שלי.

פרק 98

כל הדברים יתרחשו לכל אחד ואחד מכם, והם יאפשרו לכם להכיר אותי טוב יותר ולהיות בטוחים יותר לגביי. הם יאפשרו לכם להכיר אותי, האל האחד עצמו, להכיר אותי, האל הכל יכול, ולהכיר אותי, אלוהים עצמו בהתגלמותו. לאחר מכן, אני אצא מהבשר והדם, אשוב לציון, אשוב לארץ כנען הטובה, מקום משכני, היעד שלי, והבסיס שלי, שממנו בראתי את כל הדברים. כעת, אף אחד מכם לא מבין את משמעות הדברים שאני אומר. אף אדם לא יכול להבין את פירוש הדברים האלה. רק כשהכל יתגלה לכם, תבינו מדוע אני אומר את הדברים האלה. אני לא שייך לעולם, ואני אפילו לא שייך לתבל, משום שאני האל האחד. אני מחזיק את התבל כולה בידי, אני עצמי אחראי עליה, ובני האדם יכולים רק להישמע לסמכות שלי, לומר את שמי הקדוש ולהריע לי ולשבח אותי. הכל יתגלה לכם בהדרגה. על אף ששום דבר לא נסתר, אתם עדיין לא יכולים לפענח את אופן הדיבור שלי ואת נימת דבריי. את עדיין לא מבינים מה עניינה של תוכנית הניהול שלי. על כן, אני אספר לכם בעתיד על כל הדברים שאתם לא מבינים מתוך מה שאמרתי, מפני שעבורי, הכל פשוט ונקי, ואילו עבורכם, הכל מורכב מאוד – אתם פשוט לא מבינים זאת. לפיכך, אני אשנה את שיטת הדיבור שלי, לא אקשר דברים בדבריי אלא אבהיר כל טענה בזו אחר זו.

מה פירושה של קימה לתחייה? האם פירושה למות כבשר ודם ולחזור כגוף לאחר המוות? האם זה פירושה של קימה לתחייה? האם הדבר עד כדי כך פשוט? אני האל הכול יכול. מה אתם יודעים על כך? כיצד אתם תופסים זאת? האם באמת ניתן לפרש באופן מילולי את הקימה לתחייה במהלך ההתגלמות הראשונה שלי? האם התהליך באמת היה כמתואר בטקסט? אמרתי שאם לא אדבר בכנות ואם לא אדבר בבירור, אף אחד לא יהיה מסוגל להבין את פירוש דבריי. לאורך העידנים, אף אחד מעולם לא חשב שהקימה לתחייה הייתה שונה מכך. מאז בריאת העולם, אף אחד לא מבין את הפירוש האמיתי של הדברים. האם באמת נצלבתי? ולאחר המוות, האם יצאתי מהקבר? האם באמת כך היה? האם באמת ייתכן שזה נכון? אף אחד לאורך העידנים לא השקיע בכך שום מאמץ, אף אחד לא התוודע אליי כך, ואין אף אדם שלא מאמין – כולם חושבים שזו האמת. הם לא יודעים שכל אחד מדבריי נושא משמעות פנימית. אם כן, מה פירושה המדויק של קימה לתחייה? (בעתיד הקרוב, אתם תחוו זאת, ולכן אספר לכם על כך מראש.) כל יציר נברא רוצה לחיות ולא למות. מנקודת המבט שלי, מות הבשר והדם אינו מוות אמיתי. כשאני משיב לעצמי את הרוח שלי מאדם מסוים, האדם הזה מת. לפיכך, אני קורא לכל השדים

שהשטן השחית (כל חסרי האמונה, שלא מאמינים בי), בשם "בני אדם מתים". מאז בריאת העולם, הוספתי את רוחי לכל אדם שבחרתי. עם זאת, לאחר שלב שבא בעקבות הבריאה, השטן דבק בבני האדם למשך זמן מה. על כן, עזבתי, ובני האדם התחילו לסבול (הסבל שעברתי כשהתגלמתי כבשר ודם ונצלתי, כאמור). עם זאת, בעת שקבעתי מראש (הזמן שבו הפסקתי לזנוח את בני האדם), השבתי אליי את בני האדם שהועדתי מראש, והשבתי אליכם את רוחי כדי שתוכלו לחיות שוב. זה נקרא "קימה לתחייה". כעת, כל בני האדם שבאמת חיים ברוחי הם כבר עברו התעלות, והם כולם חיים כגוף. יחד עם זאת, במהירה, כולכם תשליכו מעליכם את החשיבה שלכם, את התפיסות שלכם ואת כל הקשרים הארציים שלכם. אולם לא מדובר בתחיית המתים לאחר סבל, כפי שבני האדם מדמיינים. העובדה שאתם חיים כעת היא התנאי המקדים לחיים כגוף – זה הנתיב ההכרחי לביאה אל העולם הרוחני. ההתעלות שציינתי של האנושיות הרגילה מתייחסת להיעדר משפחה, בני זוג, ילדים וצרכים אנושיים. מדובר בהתרכזות רק בהבאה לידי ביטוי של הצלם שלי, בהתרכזות רק בהיווכחות בי, ולא במחשבה על הדברים האחרים מחוצה לי. כל מקום שתלכו אליו הוא ביתכם, וזו התעלות על האנושיות הרגילה. אתם שגיתם לחלוטין בהבנתכם את דבריי. ההבנה שלכם שטחית מדי. איך אופיע בפני כל האומות וכל העמים בדיוק? כבשר ודם כיום? לא! בבוא העת, אני אופיע בגופי בכל אומה בתבל. עדיין לא הגיעה העת שבה זרים יצטרכו שתדעו אותם. בעת הזו, תצטרכו לצאת מהבשר והדם ולהיכנס לגוף כדי לרעות אותם. זו האמת, אך זו לא "תחיית המתים" שבני האדם מדמיינים. בזמן המוגדר לכך, אתם תצאו מהבשר והדם בלא יודעין, תיכנסו לעולם הרוחני ותמשלו בכל האומות ביחד איתי. עדיין לא הגיע הזמן לכך. כשאצטרך שתחיו כבשר ודם, אתם תחיו כבשר ודם (בהתאם לדרישות עבודתי, חייבת להיות לכם חשיבה כעת, ואתם חייבים עדיין לחיות כבשר ודם, ולכן אתם עדיין צריכים לעשות את הדברים שעליכם לעשות כבשר ודם לפי השלבים שלי. אל תמתינו באופן פסיבי, מפני שזה יעכב את העניינים). כשאצטרך שתפעלו כגוף, כרועי הכנסייה, אתם תצאו מהבשר והדם, תשליכו מעליכם את החשיבה שלכם, ותסתמכו עליי לחלוטין בחייכם. האמינו בעוצמתי והאמינו בחוכמתי. אני אעשה את הכל באופן אישי. אתם רק צריכים לחכות ליהנות מכך. אתם תקבלו את כל הברכות, ותהיה לכם אספקה בלתי נדלית ואינסופית. בבוא היום הזה, אתם תבינו את העיקרון שלפיו אני עושה זאת, ואתם תכירו את המעשים המופלאים שלי ותדעו איך אני משיב את הבנים הבכורים שלי לציון. זו באמת לא משימה מורכבת כפי שאתם מדמיינים, אך זו גם לא משימה פשוטה כפי שאתם חושבים.

אני יודע שכאשר אני אומר זאת, אתם מסוגלים עוד פחות לתפוס את מטרת הדבר, ואתם אפילו יותר מבולבלים. אתם תערכבו בין זה לבין דברים שאמרתי בעבר, כך שלא תוכלו להבין דבר. יראה לכם כאילו אין מוצא. עם זאת, אל תדאגו. אני אספר לכם הכל. לכל דבר שאני אומר יש משמעות. אמרתי שאני יכול לגרום לדברים הקיימים לשוב לא להיות שום דבר, ואני יכול להפיק דברים רבים יש מאין. בדמיון האנושי, כדי להיכנס לגוף מהבשר והדם, יש לקום לתחייה. בעבר, השתמשתי בשיטה הזו וביצעתי את הנס הגדול ביותר שלי, אך ההווה שונה מהעבר. אני אקח אתכם ישירות מהבשר והדם אל הגוף. האין אלה אות ומופת גדולים אף יותר? האין זה ביטוי גדול יותר של כול היכולת שלי? יש לי התוכנית שלי, ויש לי הכוונות שלי. מי לא נתון בידיי? אני עובד, ואני יודע. אחרי הכל, שיטות העבודה שלי כיום שונות מאשר השיטות שנקטתי בעבר. אני מתאים את שיטות העבודה שלי לעידנים השונים. כשנצלתי, היה זה עידן החסד, אך העידן הנוכחי הוא העידן האחרון. קצב עבודתי מאיץ,

הוא לא באותה מהירות שהוא היה בעבר, וקל וחומר שהוא לא איטי מאשר בעבר – הוא הרבה יותר מהר מאשר בעבר. פשוט אין דרך לתאר זאת. אין צורך בכל כך הרבה תהליכים מורכבים. אני חופשי לעשות הכל. האין זה נכון שנחוצה לי רק מילה סמכותית אחת כדי להחליט כיצד הרצון שלי יתגשם ואיך אהפוך אתכם למושלמים? כל דבר שאני אומר ייעשה ללא ספק. בעבר, אמרתי לעתים קרובות שאחווה סבל, ולא התרתי לבני האדם להזכיר את הסבל שעברתי בעבר. הזכרה של זה נחשבה לחילול הקודש שלי. הסיבה לכך הייתה שאני אלוהים עצמו, ועבורי, אין שום מצוקה. כשאתם מזכירים את הסבל הזה, אתם גורמים לבני אדם לבכות. אמרתי שבעתיד, לא יהיו אנחות ולא יהיו דמעות. יש להסביר זאת מההיבט הזה, ואז אפשר יהיה להבין את משמעות דבריי. פירוש האמירה "בני אנוש פשוט לא יכולים לעמוד בסבל הזה" הוא שאני יכול להתנתק מכל התפיסות האנושיות ומהחשיבה האנושית, להתנתק מרגשות הבשר והדם ולהתנתק מכל זכר לדברים ארציים ולצאת מהבשר והדם, ואני עדיין יכול לעמוד על שלי כשכולם מערערים נגדי. די בכך כדי להוכיח שאני האל האחד עצמו. אמרתי בעבר, "כל אחד מהבנים הבכורים חייב להיכנס לעולם הרוחני מהבשר והדם. זהה הנתיב שיש לצעוד בו כדי למלוך איתי כמלכים." פירוש האמירה הזו הוא שכאשר תיתקלו בדבר שדמיינתם שבעבר, אתם תצאו באופן רשמי מהבשר והדם ותיכנסו לגוף כדי להתחיל לשפוט את הנסיכים והמלכים הללו באופן רשמי. הם יישפטו על סמך הדברים שקורים בעת הזו. עם זאת, הדבר לא מורכב כפי שאתם מדמינים. זה ייעשה בן-רגע. לא תצטרכו לקום לתחייה, ואפילו לא תצטרכו לסבול (מפני שהסבל והמצוקה שלכם על פני האדמה כבר הסתיימו, וכבר אמרתי שלא אטפל בבנים הבכורים שלי לאחר מכן). זה המקום שבו הבנים הבכורים ייהנו מהברכות שלהם, כפי שנאמר בעבר – אתם תיכנסו לעולם הרוחני בלא יודעין. מדוע אני אומר שאלה הרחמים והחסד שלי? אם אפשר היה להיכנס לעולם הרוחני רק לאחר קימה לתחייה, הדבר לא היה רחום וחסוד כלל ועיקר. על כן, זה הביטוי הברור ביותר של הרחמים והחסד שלי, ויתרה מזאת, זה מגלה את האופן שבו אני בוחר בני אדם ומועיד אותם מראש. די בכך כדי להראות כמה נוקשה הצו המנהלי שלי. אהיה חסוד אל כל מי שארצה להיות חסוד אליו, ואהיה רחום אל כל מי שארצה להיות רחום אליו. אף אחד לא יתווכח או יריב. אני אחליט את כל זה.

בני האדם לא מבינים זאת, והם מפעילים על עצמם לחץ, עד שהם לא יכולים לנשום, אך הם עדיין כובלים את עצמם. החשיבה של בני האדם באמת מוגבלת, ולכן הם חייבים להיפטר מהחשיבה האנושית והתפיסות האנושיות. לפיכך, אני חייב לצאת מהבשר והדם ולהיכנס לעולם הרוחני על מנת להשתלט על הכל, כדי לנהל את הכל. זו הדרך היחידה למשול בכל העמים ובכל האומות, וזו הדרך היחידה להגשים את רצוני. זה לא רחוק! אתם לא מאמינים בכול היכולת שלי. אתם לא מכירים את האדם שאני. אתם חושבים שאני רק אדם – אתם לא יכולים לראות את הרוחניות שלי כלל. הדברים יושלמו ברגע שארצה שהם יושלמו. כל מה שצריך הוא מילה מפיו. אתם מתייחסים רק להיבט של האנושיות שלי במה שאמרתי לאחרונה ובכל מהלך שלי, אך לא התייחסתם להיבט של האלוהיות שלי. במילים אחרות, אתם חושבים שגם לי יש חשיבה ותפיסות. אולם אמרתי לכם שהמחשבות, הדעות והדעת שלי, כל מהלך שלי, כל דבר שאני עושה וכל דבר שאני אומר, הם הביטוי המוחלט של אלוהים עצמו. האם שכחתם את כל זה? אתם כולכם מבולבלים! אתם לא מבינים את משמעות דבריי. התרתי לכם לראות את ההיבט של האנושיות הרגילה שלי במה שאמרתי (התרתי לכם לראות את האנושיות הרגילה שלי בחיי היום-יום שלי, במציאות, מפני שאתם עדיין לא מבינים את ההיבט של האנושיות הרגילה שלי ממה שאמרתי במהלך

תקופת הזמן הזה), אך אתם לא מבינים את האנושיות הרגילה שלי, ואתם רק מנסים למצוא דבר מה שתוכלו להשתמש בו נגדי. אתן משולחי רסן בפניי. אתם עיוורים? ! אתם בורים? ! אתם לא מכירים אותי! אני מדבר לשווא מזה זמן כה רב. אתם לא מכירים אותי כלל. אתם פשוט לא מתייחסים לאנושיות הרגילה שלי כחלק מאלוהים השלם עצמו. איך ייתכן שלא אכעס? איך ייתכן שאהיה שוב רחום? אני יכול להגיב לבני המרדות האלה בחרון אף בלבד. אתם כה מופקרים וכל כך בורים לגביי! אתם חושבים שהאדם שאני עשה דברים רעים! האם אני יכול לעשות דברים רעים? האם הייתי בוחר באקראי להתגלם כבשר ודם כלשהם? האנושיות שלי והאלוהיות שלי הן שני חלקים בלתי נפרדים שמרכיבים את האל השלם עצמו. כעת, אתם צריכים להבין זאת לגמרי בבירור! כבר אמרתי את כל מה שיש לי לומר. לא אסביר זאת מעבר לכך!

פרק 99

מפני שקצב עבודתי מאיץ, אף אחד לא יכול לעמוד בקצב צעדיי, ואף אחד לא יכול לחדור לדעתי, אך זו הדרך היחידה שיש להתקדם בה. זה ה"מוות" שאני מדבר עליו כשאני מתייחס אל קימה לתחייה מהמוות (הדבר מתייחס לחוסר היכולת לתפוס את רצוני ולהבין את כוונת דבריי. זה הסבר אחר למילה "מוות", ואין פירושו שרוחי זנחה אתכם). כשאתם ואני נעבור מהשלב הזה אל הגוף, המשמעות המקורית של הקימה לתחייה מהמוות תתגשם (כלומר, זו המשמעות המקורית של קימה לתחייה מהמוות). כעת, זה המצב שלכם: אתם לא יכולים לתפוס את רצוני, ואתם לא יכולים למצוא את עקבותיי. יתרה מזאת, אתם לא יכולים להיות שקטים ברוחכם, ולכן אתם מרגישים חוסר שקט בדעתכם. מצב כזה הוא בדיוק ה"מרירות" שהזכרתי, ובני האדם לא יכולים לשאת את המרירות הזו. מצד אחד, אתם חושבים על העתיד שלכם עצמכם, ומצד שני אתם מקבלים את האש והמשפט שלי שמתקפים אתכם מכל עבר. בנוסף, בנימה ובסגנון של דבריי, אתם לא יכולים לתפוס שום כלל, וביום אחד של אמירות, יש כמה נימות שונות, כדי שתסבלו רבות. אלה שלבי העבודה שלי. זו החוכמה שלי. בעתיד, אתם תחוו מרירות רבה יותר מהבחינה הזו, וכל זה נועד כדי לחשוף את כל בני האדם הצבועים – זה צריך להיות ברור כעת! כך אני עובד. עם המוטיבציה של מרירות כזו, לאחר המקבילה הזו של חבלי מוות, אתם תבואו אל מישור אחר. אתם תבואו אל הגוף ותמלכו איתי על כל האומות וכל העמים.

מדוע אני מדבר בנימה חמורה בזמן האחרון? מדוע הנימה שלי משתנה לעתים כה תכופות, ומדוע שיטת העבודה שלי משתנה גם היא לעתים כה תכופות? החוכמה שלי טמונה בדברים האלה. דבריי נאמרים למען כל מי שקיבל את השם הזה (בין אם אתם מאמינים שניתן להגשים את דבריי ובין אם לא), כך שכולם צריכים לשמוע ולראות את דבריי, ואין לדכא אותם מפני שיש לי שיטת עבודה ויש לי חוכמה. אני משתמש בדבריי כדי לשפוט בני אדם, כדי לחשוף בני אדם, וכדי לחשוף את האופי האנושי. כך אני בוחר את בני האדם שבחרתי בהם, וכך אני מסלק את בני האדם שלא בחרתי או הועדתי מראש. כל זה הוא החוכמה שלי והפלא של עבודתי. זו בדיוק השיטה שלי בשלב העבודה הזה. מבין בני האדם, האם יש מישהו שיכול לתפוס את רצוני? מבין בני האדם, האם יש מישהו

שיכול להתחשב בעול שלי? אני הוא זה שעושה את העבודה, אלוהים עצמו. יבוא יום שבו תבינו באופן יסודי את החשיבות של דבריי ותבינו בבירור את הסיבה לכך שרציתי לומר את הדברים האלה. החוכמה שלי אינסופית, נצחית, וחסרת גבולות, והיא לגמרי בלתי חדירה בפני בני האנוש. הם יכולים רק לראות חלק מהדברים שאני עושה, אך מה שהם רואים בכל זאת פגום ולא שלם. כשתעברו לחלוטין מהשלב הזה לשלב הבא, תהיו מסוגלים להבין זאת בבירור. זכרו! העידן הנוכחי הוא החשוב ביותר – זה השלב האחרון שבו אתם חיים כבשר ודם. חייכם כעת הם החיים המוחשיים האחרונים שלכם. כשתיכנסו לעולם הרוחני מהבשר והדם, כל הכאב יעזוב אתכם. אתם תצהלו ותעלצו עד מאוד, ותזנקו מרוב אושר ללא-הפסק. אולם אתם חייבים להבין בבירור שדבריי נועדו רק לבנים הבכורים, מפני שרק הבנים הבכורים ראויים לברכה הזו. הביאה אל העולם הרוחני היא הברכה הגדולה מכל, הברכה הרמה מכל, וההנאה היקרה ביותר. כעת, מה שאתם זוכים לאכול ומה שאתם זוכים ללבוש הם הנאות של בשר ודם ותו לא, וזהו חסד שאני פשוט לא מתייחס אליו. עבודתי מתמקדת בשלב הבא (הביאה אל העולם הרוחני וההתמודדות עם התבל).

אמרתי כבר שכבר השלכתי את התנין הגדול האדום כאש ומחצתי אותו. איך ייתכן שאתם לא מאמינים לדבריי? מדוע אתם עדיין רוצים לחוות רדיפה ומצוקה למעני? האין זו העלות הנוספת? הזכרתי לכם פעמים רבות שאתם רק צריכים ליהנות בזמן שאני עושה את העבודה באופן אישי: מדוע אתם כל כך להוטים לעשות מעשה? אתם באמת לא יודעים איך ליהנות! הכנתי הכל למענכם לחלוטין: מדוע אף אחד מכם לא בא אליי כדי לקחת זאת? אתם עדיין לא בטוחים במה שאמרתי! אתם לא מבינים אותי! אתם חושבים שאני אומר מילות נימוס ריקות מתוכן, ואתם באמת מבולבלים! (פירושן של ההכנות המלאות שאני מדבר עליהן הוא שעליכם להעריך אותי יותר ולהתפלל אליי יותר, בזמן שאני אעבוד באופן אישי כדי לקבל את כל מי שמתנגד אליי וכדי להעניש את כל מי שרודף אתכם.) אתם לא יודעים שום דבר על דבריי! אני מגלה לכם את כל התעלומות שלי. כמה מכם באמת מבינים אותן? כמה מכם מבינים אותן לעומק? מהו כס המלכות שלי? מהו מטה הברזל שלי? מי מבינים יודע זאת? כשכס המלכות שלי מוזכר, רוב בני האדם חושבים שזה המקום שבו אני יושב, שהדבר מתייחס למקום משכני, או שהוא מתייחס אליי עצמי. כל אלה הן הבנות שגויות – הן פשוט אנדרלמוסיה גמורה! אף אחד מהן לא נכונה, הלא כן? זה האופן שבו כולכם מבינים ותופסים זאת, וזו טעות מוחלטת! מהי סמכות? מה הקשר בין סמכות וכס המלכות? כס המלכות הוא הסמכות שלי. כאשר בניי הבכורים ירוממו את כס המלכות שלי, זו תהיה העת שבה בניי הבכורים יקבלו ממני את הסמכות. רק לי יש סמכות, ולכן כס המלכות הוא שלי בלבד. במילים אחרות, אחרי שהבנים הבכורים שלי יסבלו באותו אופן שבו אני סבלתי, הם יקבלו את מה שאני ואת מה שיש לי, והם יקבלו ממני הכל, וזה התהליך שבו הם יזכו במעמד של בן בכור. זו תהיה העת שבה בניי הבכורים ירוממו את כס המלכות שלי, וזו תהיה העת שבה הם יקבלו ממני סמכות. כעת עליכם להבין זאת! כל מה שאני אומר הוא ברור וחסר כל עמימות, כדי שכולם יבינו. הניחו בצד את התפיסות שלכם, והמתינו לקבל את התעלומות שאני מגלה לכם! אם כן, מהו מטה הברזל? בשלב הקודם, פירושו היה דבריי החמורים, אך כעת הוא שונה מאשר בעבר: כעת, מטה הברזל מתייחס למעשיי, שהם אסונות אדירים שנושאים סמכות. אם כן, כאשר מוזכר מטה הברזל שלי, הוא מקושר לסמכות. המשמעות המקורית של מטה הברזל מתייחסת לאסונות האדירים – הוא חלק מהסמכות. כולם חייבים להבין זאת בבירור, ורק כך הם יוכלו לתפוס את רצוני ולקבל גילוי מדבריי. כל מי

שמחזיק בעבודתה של רוח הקודש נושא את מטה הברזל בידיו, והוא זה שנושא בסמכות ובזכות להוציא לפועל כל אחד מהאסונות האדירים. זה סעיף אחד בצווים המנהליים שלי.

הכל פתוח בפניכם (בהתייחסות לחלק שהוסבר בבירור), והכל נסתר מכם (בהתייחסות לחלק הנסתר בדבריי). אני מדבר בחוכמה: אני מניח לכם להבין רק את הפירוש המילולי של מילים מסוימות, ולעומת זאת, אני מניח לכם לתפוס את המשמעות של אחרים (אולם רוב בני האדם לא מסוגלים להבין), מפני שזה שלב בעבודתי. אני יכול רק לגלות לכם את המשמעות האמיתית של דבריי כשאתם מגיעים למעמד מסוים. זו החוכמה שלי, ואלה המעשים המופלאים שלי (שנעשים על מנת להפוך אתכם למושלמים ולהביס את השטן באופן יסודי ולהמיט בוש על השדים). רק כשתבואו למישור חדש תהיו מסוגלים להבין לגמרי. אני חייב לעשות זאת משום שהתפיסות האנושיות מכילות דברים רבים שבני האדם פשוט לא מצליחים לפענח, ואפילו אם אדבר בבירור, עדיין לא תבינו את הדברים האלה. אחרי הכל, דעתם של בני האדם מוגבלת, ויש דברים רבים שאוכל להסביר לכם רק אחרי שתבואו אל העולם הרוחני. אחרת, הבשר והדם האנושיים לא עומדים בתנאים, והדבר יכול רק להפריע לניהול שלי. זו המשמעות האמיתית של "שלבי העבודה שלי" שאני מדבר עליהם. בתפיסות שלכם, כמה אתם מבינים אותי? האם אתם מבינים ללא רבב? האם זה הידע שיש לכם ברוחכם? לפיכך, אני חייב להניח לכם לעבור למישור אחר, על מנת שתוכלו להשלים את עבודתי ולעשות כרצוני. אם כן, מהו המישור האחר הזה בדיוק? האם הוא באמת מראה נשגב, כפי שבני האדם חושבים? האם הוא באמת כמו אוויר שלא ניתן לראות או למשש, אך שהוא בכל זאת קיים? כפי שאמרתי, המצב כגוף הוא מצב של בשר ועצם – הוא מוחשי. זו האמת לאמיתה, ואין בכך ספק. כולם חייבים להאמין בכך. זה המצב האמיתי של הגוף. יתרה מזאת, בגוף, אין דברים שבני האדם שונאים. אולם מהו המצב הזה בדיוק? כשבני האדם עוברים מהבשר והדם לגוף, קבוצה גדולה חייבת להיעלם. במילים אחרות, הם יעזבו את בית הבשר והדם, ואפשר לומר שכל אחד ילך אחר סוגו: איש איש דבק ברעהו והיו לבשר אחד, ואיש איש דבר ברעהו והיו לגוף אחד. כעת, בני האדם שעוזבים את ביתם, את הוריהם, את בני זוגם, את בניהם ואת בנותיהם מתחילים לבוא אל העולם הרוחני. בסופו של דבר, כך קורה: המצב בעולם הרוחני הוא שהבנים הבכורים נאספים ביחד, שרים ורוקדים, ומשבחים אותי ומריעים בשמי הקדוש. וזה מחזה יפהפה וחדש תמיד. כל בניי האהובים משבחים אותי לעולם ללא-הפסק, ומרוממים את שמי הקדוש לעולם. זה המצב לאחר הביאה אל העולם הרוחני, וזו גם העבודה לאחר הביאה אל העולם הרוחני. בנוסף, זה גם המצב שעליו דיברתי, על רעיית הכנסייה בעולם הרוחני. יתר על כן, העניין הוא שדמותי מופיעה בכל האומות בתבל ובקרב כל האומות וכל העמים, ונושאת את סמכותי, את חרון אפי, את המשפט שלי, ויתרה מזאת, את מטה הברזל שלי, כדי למשול בכל האומות ובכל העמים. בקרב כל העמים ובתבל כולה, זה נושא עליו עדות שמרעידה את השמיים והארץ, מה שגורם לכל העמים ולכל הדברים בהרים, בנהרות, באגמים ובקצות התבל לשבח אותי, להעניק לי כבוד ולהכיר אותי, האל האחד עצמו, שהוא בורא הכל, ואשר מכוון הכל, מנהל הכל, שופט הכל, משיג הכל, מעניש הכל ומשמיד הכל. אם כן, זו הופעתה של דמותי.

אני מתעב את כל מי שלא הועדתי או בחרתי בו. לפיכך, אני חייב להוציא את בני האדם האלה מביתי בזה אחר זה. כך יהיה המקדש שלי קדוש וללא רבב, כך יהיה הבית שלי תמיד חדש ולעולם לא ישן, כך שמי הקדוש יתפשט לעד, וכך אנשי הקדושים יהפכו לאהוביי. מצב כזה, בית כזה, ומלכות כזו הם המטרה שלי, המשכן שלי, וזה הבסיס שלי לבריאת כל הדברים. אף אחד לא רשאי להשפיע על כך או לשנות זאת. נחיה שם ביחד רק אני ובניי האהובים. אף אד לא יורשה לרמוס את המשכן שלי תחת רגלו; דבר לא יורשה להיכנס אליו; ויתרה מזאת, שום דבר לא נעים לא יורשה להתרחש כלל. הכל יזכה לשבח ולצהלה, וזה יהיה מראה שהאדם לא מסוגל לדמיין. אני רק רוצה שתעלו את כל כוחכם כקורבן מנחה למעני בלב ובנפש, וכמיטב יכולתכם. בין שהיום או מחר, ובין שאתם משרתים אותי ובין שאתם זוכים לברכות, על כולכם להשקיע במלכות שלי את מנת הכוח שיש לכם. זו חובה שכל בני האדם הברואים צריכים לאמץ, ובני האדם צריכים למלא אותה וליישם אותה כך. אני אגייס את שירותם של כל הדברים כדי המלכות שלי תתחדש לעולמים, וכדי שהבית שלי יהפוך להרמוני ומאוחד. אף אחד לא מורשה להתריס נגדי, ובני האדם חייבים לסבול משפט וקללות. כעת, הקללות שלי מתחילות לחול על כל האומות ועל כל העמים, והקללות שלי חמורות אף יותר ממשפט. עכשיו הזמן להתחיל לגנות את כל בני האדם, ולכן נאמר שאלה קללות. זאת מפני שהעידן הנוכחי הוא העידן האחרון, וזו לא עת הבריאה. עכשיו, לאחר שהעידנים התחלפו, קצב העבודה שלי שונה מאוד. עקב הצרכים של עבודתי, בני האדם שנחוצים לי שונים גם הם. אני אטוש את בני האדם שאני צריך לנטוש; אני אנשל את בני האדם שאני צריך לנשל; אני אהרוג את בני האדם שאני צריך להרוג; ואני אעזוב את בני האדם שאני צריך לעזוב. זו מגמה בלתי נמנעת ברצונו של האדם, ואף אחד לא יכול לשנות זאת. הדבר חייב להיעשות בהתאם לרצון שלי! אני זונח את בני האדם שאני רוצה לזנוח, ואני מסלק את בני האדם שאני רוצה לסלק – אף אחד לא יתנהג באופן שרירותי. אני עוזב את בני האדם שאני רוצה לעזוב, ואני אוהב את בני האדם שאני רוצה לאהוב. זה חייב להיעשות בהתאם לרצוני! אני לא פועל לפי רגשות; יש בי רק צדק, משפט וחרון אף – אין בי רגש כלל וכלל. אין בי שמץ מהאדם, מכיוון שאני אלוהים עצמו, דמותו של אלוהים. משום שכל בני האדם רואים את ההיבט שלי שהוא האנושיות שלי, הם לא רואים את ההיבט שהוא האלוהיות שלי. אתם באמת כל כך עיוורים וכל כך מבולבלים!

אתם חייבים לשמור בלבכם את מה שאני אומר לכם, ואתם חייבים להבין את לבי באמצעות דבריי ולגלות התחשבות בעול שלי. כך תתוודעו לכול היכולת שלי, וכך תראו את דמותי. זאת מכיוון שדבריי הם דברי חוכמה, ואף אחד לא יכול לתפוס את העקרונות או החוקים שבבסיס דבריי. בני האדם חושבים שאני מנהיג הונאה ורמאות, והם לא מכירים אותי דרך דבריי. נהפוך הוא: הם מחללים את קדוشتי. הם כל כך עיוורים ונבערים! ואין להם שום יכולת הבחנה. כל משפט שאני אומר נושא סמכות ושיפוט, ואף אחד לא יכול לשנות אותו. לאחר שאני מבטא את דבריי, דברים מושגים בהתאם לדבריי, וזה הטבע שלי. דבריי הם סמכות, וכל מי שמשנה

אותם פוגע בייסורים שאני ממיט, ואני חייב להכות אותו אפיים ארצה. במקרים חמורים, בני אדם כאלה ממיטים חורבן על חייהם שלהם והם נשלחים לשאול או אל בור התהום. זו הדרך היחידה שבה אני מתמודד עם האנושות, ואין לאדם שום דרך לשנות זאת – זה הצו המנהלי שלי. זכרו זאת! אך אחד לא מורשה להפר את הצו שלי. זה חייב להיעשות בהתאם לרצוני! בעבר, הקלתי עליכם יותר מדי, ונתקלתם רק בדבריי. דבריי בנוגע להכאת בני אדם אפיים ארצה עדיין לא התממשו. אולם החל מהיום, כל האסונות (אלה שקשורים לצווים המנהליים שלי) יתרחשו בזה אחר זה, כדי להעניש את כל בני האדם שלא תואמים את רצוני. העובדות חייבות לצאת לאור. אחרת, בני האדם לא יהיו מסוגלים לראות את חרון האף שלי, אלא יהיו מושחתים פעם אחר פעם. זה שלב בתוכנית הניהול שלי, וזה האופן שבו אני עושה את השלב הבא בעבודתי. אני אומר לכם את זה מראש, כדי שתוכלו להימנע מדבר עבירה ולהימנע מנצח בגיהנום. במילים אחרות, מהיום אגרום לכל בני האדם, למעט בניי הבכורים, לתפוס את מקומם הראוי בהתאם לרצוני, ואמיט עליהם ייסורים בזה אחר זה. לא אחוס על אף אחד מהם. נראה אתכם מעזים להיות שוב מושחתים! נראה אתכם מעזים להיות שוב מרדנים! אמרתי בעבר שאני צודק אל כולם, ללא שמץ של רגש, וזה מוכיח שאסור לפגוע בטבע שלי. זו הדמות שלי. איש לא יכול לשנות זאת. כל בני האדם שומעים את דבריי, וכל בני האדם רואים את ארשת פניי רבת הכבוד. כל בני האדם חייבים להישמע לי לחלוטין ובאופן גמור – זה הצו המנהלי שלי. כל בני האדם בקצוות תבל צריכים לשבח אותי ולהעניק לי כבוד, מכיוון שאני האל הייחודי עצמו, ומכיוון שאני דמותו של אלוהים. אך אחד לא יכול לשנות את דבריי, את האמירות שלי, את הדיבור שלי ואת ההתנהגות שלי, מכיוון שהם כולם עניינים שלי בלבד, והם דברים שיש לי מעולם ויתקיימו לנצח נצחים.

בני האדם מתכוונים לבחון אותי, והם רוצים למצוא בדבריי דבר מה שניתן להשתמש בו נגדי, כדי שהם יוכלו להכפיש אותי. האם אתם תכפישו אותי? האם אתם תשפטו אותי כבדרך אגב? האם אתם תדונו בענייניי כבדרך אגב? אתם באמת חבורה של בני אדם שלא יודעים מה טוב להם! אתם לא מכירים אותי בכלל! מהו הר ציון? מהו מקום המשכן שלי? מהי ארץ כנען הטובה? מהו בסיס הבריאה? מדוע לאורך הימים האחרונים, אני חוזר ומזכיר את המילים האלה? המילים הר ציון, מקום המשכן שלי, ארץ כנען הטובה ובסיס הבריאה מתייחסות כולן לדמותי (כלומר לגופי). כל בני האדם חושבים שאלה הם מקומות שקיימים באופן מוחשי. דמותי היא הר ציון ומקום המשכן שלי. כל מי שייכנס לעולם הרוחני יטפס על הר ציון וייכנס למקום המשכן שלי. בראתי את כל הדברים בדמותי, כלומר כל הדברים נבראו בתוך גופי, ולפיכך זהו הבסיס. מדוע אני אומר שתחזרו לגוף ביחד איתי? בכך טמונה המשמעות המקורית. בדיוק כמו התואר "אלוהים", שמות העצם האלה חסרי משמעות כשלעצמם, אלא שהם שמות שונים שאני נותן למקומות שונים. אם כן, אל תקדישו יותר מדי תשומת לב למשמעות המילולית שלהם, אלא התמקדו רק בהאזנה לדבריי. אתם חייבים לראות אותם כך, ואתם תהיו מסוגלים לתפוס את רצוני. מדוע אני מזכיר לכם פעם אחר פעם שיש חוכמה בדבריי? כמה מכם ניסו לברר את המשמעות הטמונה בכך? אתם כולכם מנתחים את הדברים בעיוורון, ואתם מתנהגים בחוסר היגיון!

אתם עדיין לא מבינים כעת את רוב הדברים שאמרתי בעבר. אתם נשארים במצב של ספק, ואתם לא יכולים לרצות את לבי. הרגע שבו תהיו בטוחים לגבי כל משפט שאני אומר יהיה הרגע שבו חייכם יבשילו. עבורי, יום אחד הוא כאלף שנים, ואלף שנים הם כיום אחד. איך אתם חושבים על הזמן שאני מדבר עליו? כיצד אתם

מסבירים זאת? אתם מפרשים זאת באופן שגוי! יתר על כן, רוב בני האדם עדיין עושים מזה מהומה איתי, בתקווה למצוא דבר מה שיוכל לשמש נגדי – אתם לא יודעים מה טוב לכם! אני אכה אתכם אפיים ארצה! כשיבוא היום שבו הכל יתבהר, אתם תבינו הכל לחלוטין. אני עדיין לא מספר לכם כעת (עכשיו הוא הזמן לחשוף את בני האדם, וכולם חייבים להיות זהירים וקפדנים כדי לרצות את רצוני). אני אחשוף את כל בני האדם בדבריי, וצורתם המקורית תתגלה ותוכיח אם הם כנים או לא. אם מישהי היא פרוצה או דומה לאיזבל, אני חייב לחשוף אותה. אמרתי בעבר שאני עושה דברים מבלי לנקוף אצבע, ושאני משתמש רק בדבריי כדי לחשוף בני אדם. אני לא מפחד מתחפופשות. ברגע שדבריי נאמרים, אתם חייבים לחשוף את צורתכם המקורית, וגם אם התחפשתם היטב, אראה את צורתכם המקורית דרך התחפופשת ללא ספק. מעשי מונחים על ידי העיקרון הבא: שימוש רק באמירות והימנעות מהפעלת כל כוח שהוא. בני האדם נלחצים במחשבה על השאלה אם דבריי יוגשמו או לא, והם חוששים ודואגים לי, אך המאמצים האלה באמת לא הכרחיים, והם מחיר שלא צריך לשלם. אתם דואגים לגביי, אך האם חייכם הבשילו? מה לגבי הגורל שלכם? שאלו את עצמכם לעתים קרובות, ואל תהיו מרושלים. כל בני האדם צריכים להתחשב בעבודה שלי. בנוסף, דרך מעשי ודבריי, הם צריכים לראות את דמותי, להכיר אותי טוב יותר, להכיר את כול היכולת שלי, להכיר את חוכמתי, ולהכיר את האמצעים והשיטות שבהם אני בורא את כל הדברים. כך הם ישבחו אותי עד אין קץ. אני אגרום לכל בני האדם לראות על מי חלים הצווים המנהליים שלי, על מי אני עובד, מה אני רוצה לעשות, ומה אני רוצה להשלים. זה דבר שכל אדם צריך להשיג, מכיוון שזה הצו המנהלי שלי. אני אשיג את מה שאני אומר. אף אחד לא צריך לנתח את דבריי כבדרך אגב. כולם חייבים לראות בדבריי את העקרונות שבבסיס מעשיי, כולם חייבים להבין מדבריי מהו חרון האף שלי, מהי הקללה שלי ומהו המשפט שלי. כל הדברים האלה תלויים בדבריי, ואלה דברים שכל אדם ואדם צריך לראות בכל דבריי.

פרק 101

לא אהיה רחמן כלפי כל אדם שיפריע לניהול שלי או כלפי כל אדם שישאף לסכל את התוכניות שלי. כולם צריכים להבין את כוונתי מדבריי וכולם צריכים להבין בבירור על מה אני מדבר. לנוכח המצב הנוכחי, כולם צריכים לעשות בדיק בית: איזה תפקיד אתם מגלמים? האם אתם חיים למעני או שמא אתם משרתים את השטן? האם כל מעשה שלכם נובע ממני, או שמא מעשיכם נובעים מהשטן? כל זה צריך להיות ברור לכם כדי שתוכלו להימנע מפגיעה בצווים המנהליים שלי שתעורר את זעמי הקוצף. בדיעבד, בני האדם מעולם לא היו נאמנים אליי ומעולם לא התייחסו אליי כאל אביהם. הם תמיד זלזלו בי, ויתרה מזאת, הם בגדו בי. מהסיבות האלה, אני צפוי לשפוט את בני האדם האלה כיום. אף על פי שאני מופיע סתם כאדם, כל מי שאני לא מאשר יהיה מושא לסילוק. (עליכם להבין למה אני מתכוון בכך. השאלה היא לא כמה יפים אתם נראים או כמה מקסימים אתם, אלא אם הועדתי אתכם מראש ובחרתי בכם.) זו האמת לאמיתה. זאת מכיוון שאני אומנם נראה אנושי, אך אתם צריכים

לראות את האנושיות הקודמת שלי כדי לתפוס את האלוהיות שלי. אמרתי פעמים רבות, "אנושיות רגילה ואלוהיות מוחלטת הן שני חלקים בלתי ניתנים להפרדה של אלוהים עצמו במלואו." אף על פי כן, אתם עדיין לא מבינים אותי, ואתם רק מייחסים חשיבות לאל המעורפל שלכם. אתם בני אדם שלא מבינים עניינים רוחניים. אולם בני אדם כאלה עדיין רוצים להיות הבנים הבכורים שלי. כמה מביש! הם לא מבינים מה מעמדם האמיתי! המעמד שלהם אפילו לא מספיק כדי שהם יוכלו להיות אנשי, אז איך ייתכן שהם יהיו הבנים הבכורים שלי שימלכו אותי? בני אדם כאלה לא מכירים את עצמם – הם שייכים לסוגו של השטן. הם לא ראויים להיות עמוד תווך בביתי, ועל אחת כמה וכמה לא ראויים לשרת אותי. לפיכך, אני אסלק אותם בזה אחר זה, ואני אגלה את פרצופם האמיתי בזה אחר זה.

עבודתי מתקדמת בהדרגה ללא הפרעות וללא כל עיכוב מפני שנחלתי ניצחון ומפני שאני מולך בכל רחבי התבל. (אני מתייחס כאן לעובדה שלאחר הניצחון על השטן, השבתי לעצמי את כוחי מחדש.) כשאזכה בכל הבנים הבכורים, יעלה נס הניצחון על הר ציון. כלומר בני הבכורים הם נס הניצחון שלי, כבודי, גאוותי. הם הסימן לכך שהשפלתי את השטן והם השיטה שבה אני עובד. (באמצעות קבוצת בני אדם שהשטן השחית לאחר שהועדתי אותם, אך אשר שבה אליי מחדש, אני משפיל את התנין הגדול האדום כאש ושולט בכל בני המרדות.) בבני הבכורים הם טמונה כול יכולתי – הם ההצלחה האדירה שלי, שלא ניתנת לשינוי או לערעור. באמצעות בני הבכורים אשלים את תוכנית הניהול שלי. זו הייתה כוונתי כשאמרתי בעבר: "באמצעותכם אגרום לכל האומות ולכל בני האדם לשוב אל כס מלכותי." יתרה מזאת, זו הכוונה בניסוח "העול הכבוד שעל כתפכם." האם זה ברור לכם? האם אתם מבינים? הבנים הבכורים הם התממשות של כל תוכנית הניהול שלי. לפיכך, מעולם לא הקלתי על הקבוצה הזו, ותמיד הטלתי עליה משמעת בחומרה. (האומללות בעולם; הפורענות שפקדה את המשפחות; נטישה מצד הורים, בעלים, רעיות וילדים. לסיכום, נטישה מצד העולם וזניחה מצד העידן.) לפיכך, התמזל מזלכם להתייצב בפניי כיום. זו התשובה לשאלה שעולה בדעתכם לעתים קרובות, "מדוע בני אדם אחרים לא קיבלו את השם הזה, אך אני כן קיבלתי אותו?" עכשיו אתם יודעים!

כיום שום דבר לא דומה לעבר. תוכנית הניהול שלי אימצה שיטות חדשות, עבודתי שונה עוד יותר מהעבר, ואמירותי אפילו יותר חסרות תקדים. לפיכך, אני מדגיש שוב ושוב שעליכם לשרת אותי כראוי (זה נאמר לעושי השירות). אל תתייחסו אל עצמכם באופן שלילי, אלא הקפידו לעסוק בחיפוש בלב שלם. האין זה נחמד לזכות למעט חסד? הדבר עדיף בהרבה על חוויית סבל בעולם. בחיי! אם לא תשרתו אותי בלב שלם היום, ובמקום זאת תנטרו לי טינה ותחשבו שאני לא צודק, מחר תרדו לשאול ולגיהנום. אף אחד לא רוצה למות מוות מוקדם, נכון? אפילו אם זהו רק עוד יום אחד, יש ערך ליום הזה, ולכן אתם תעלו את כל כולכם כקורבן מנחה לתוכנית הניהול שלי ולאחר מכן תמתינו לשיפוט שלי אתכם ותמתינו לייסורים הצודקים שאמיט עליכם. אל תחשבו שמה שאני אומר הוא שטויות. אני מדבר מתוך הצדק שלי והטבע שלי, ויתר על כן, אני פועל מתוקף המלכותיות והצדק שלי. בני האדם אומרים שאני לא צודק. הסיבה לכך היא שהם לא מכירים אותי. זה ביטוי ברור של הטבע המרדני שלהם. עבורי אין שום רגש, אלא רק צדק, מלכותיות, משפט וחרון אף. ככל שהזמן יחלוף, כך תראו יותר את הטבע שלי. ההווה הוא שלב מעבר, ואתם מסוגלים לראות רק חלק קטן מכך – כמה מהדברים החיצוניים. כשבני הבכורים יופיעו, אאפשר לכם לראות הכל ולהבין הכל. כולם ישתכנעו בלבם ובדבריהם. אני אגרום לכם לדבר

בפומבי כדי שתהיו עדים שלי, תשבחו אותי לעד ותהללו אותי לעד. זה בלתי נמנע, ואיש לא יכול לשנות זאת. בני האדם בקושי מעלים זאת על דעתם, לא כל שכן מאמינים בכך.

הבנים הבכורים מבינים יותר ויותר את החזיונות, והם אוהבים אותי יותר ויותר. (זו לא אהבה רומנטית, שהיא האופן שבו השטן מפתה אותי – דבר שצריך להתמודד איתו עד סופו. לפיכך, בעבר, הזכרתי שהיו בני אדם שהפגינו את הקסם האישי שלהם בפניי. בני אדם כאלה הם המשרתים של השטן. הם סבורים שאמשך למראה שלהם. מביש! אלה חדלי האישים העלובים ביותר!) עם זאת, באמצעות דבריי לאורך התקופה הזו, בני אדם שאינם הבנים הבכורים בעצמם מבינים פחות ופחות את החזיונות, והם מאבדים את האמון בי. לפיכך, הם הופכים בהדרגה לאדישים, עד שהם נופלים לבסוף. בני האדם האלה לא יכולים להימנע מזה. זו המטרה של דבריי במהלך התקופה הזו. כולם צריכים להבין זאת (הדיבור אל הבנים הבכורים), ודרך האמירות והמעשים שלי, כולם צריכים לראות את המופלאות שלי. מדוע אני אומר שאני נסיך השלום והאב הנצחי, שאני מופלא ושאני יועץ? שטחי מדי להסביר זאת מהזהות שלי, מאמירותיי או ממה שאני עושה: אפילו לא ראוי לציין זאת. הסיבה לכך שאני נקרא נסיך השלום היא כוחי להשלים את הבנים הבכורים, שיפוטי את השטן והברכות השופעות שהענקתי לבנים הבכורים. כלומר רק הבנים הבכורים מוסמכים לקרוא לי נסיך השלום, מפני שאני אוהב את בני הבכורים, והתואר "נסיך השלום" צריך לבקוע מפיהם של הבנים הבכורים. אני נסיך השלום עבור בני הבכורים. בפי בני ואנשיי, אני מכונה האב הנצחי. משום קיומם של הבנים הבכורים, משום שבני הבכורים יכולים להחזיק בסמכות של מלוכה לצדי ולמשול בכל האומות ובכל העמים (בניי ואנשיי), לפיכך, בניי ואנשיי צריכים לקרוא לי האב הנצחי, כלומר אלוהים עצמו שהוא מעל הבנים הבכורים. אני מופלא כלפי אלה שהם לא בניי, אנשיי או בניי הבכורים. משום מופלאותה של עבודתי, חסרי האמונה לא רואים אותי כלל (מכיוון שכיסיתי את עיניהם), והם לא יכולים לראות את עבודתי בבירור כלל וכלל. לכן, בעיניהם, אני מופלא. בעיני השדים והשטן, אני יועץ, מפני שכל מעשי נועדו לבייש אותם, ומפני שכל מעשי נועדו למען בניי הבכורים. כל שלב מתקדם באופן חלק ואני נוחל ניצחון בכל שלב. יתרה מזאת, אני מזהה את כל המזימות של השטן ואני משתמש במזימות שלו כדי לשרת אותי. אני מציב לי כמטרה את מילוי התכלית שלי מהצד השלילי. זו הכוונה בכך שאני יועץ. איש לא יכול לשנות זאת, ואיש לא יכול להבין זאת לגמרי. אולם מבחינת דמותי, אני נסיך השלום, האב הנצחי וכן יועץ ומופלא. איך בכך שום דבר שגוי. זו אמת נצחית ובלתי ניתנת לערעור!

יש לי כל כך הרבה דברים לומר – דבר לא משתווה לכך. לפיכך, אני צריך שתהיו סבלנים ושתחכו. יהיו אשר יהיו מעשיכם, אל תיענו לדחף לעזוב. זאת משום שמה שהבנתם בעבר מיושן כיום, והוא כבר לא חל. ההווה הוא רגע של שינוי, כמו המעבר בין שושלות. לפיכך, אני צריך שתשנו את חשיבתכם ואת התפיסות הישנות שלכם. זו החשיבות האמיתית של לבישת גלימת הצדק הקדושה. רק אני יכול להסביר את דבריי שלי, ורק אני יודע מה אני לוקח על עצמי לעשות. לפיכך, רק דבריי הם ללא רבב. הם בדיוק תואמים לכוונתי. לפיכך, מדובר בלבישת גלימת הצדק הקדושה. ההבנה של הדעת האנושית היא רק דמיון. הבנתם של בני האדם טמאה, והיא לא מסוגלת להשיג את הכוונות שלי. לפיכך, אני עצמי מדבר, ואני עצמי מסביר. זו הכוונה מאחורי המילים "אני עצמי עושה את העבודה". זה חלק הכרחי של תוכנית הניהול שלי, וכל בני האדם חייבים להעניק לי כבוד ולהלל אותי. באשר להבנת דבריי, מעולם לא הענקתי את הכוח הזה לבני האדם, ואין להם תבונה מספקת כדי לעשות זאת כלל. זו

אחת מהשיטות שלי להשפלת השטן. (אילו בני האדם היו מבינים את אמירותי, והם היו יכולים לברר את כוונותי בכל שלב, השטן יכול היה להשתלט על בני האדם בכל עת, וכתוצאה מכך, בני האדם היו מתקוממים נגדי. זה היה מונע ממני להשיג את היעד של בחירת הבנים הבכורים. אילו הבנתי כל תעלומה, ואילו אני עצמי יכולתי לבטא אמירות שאף אחד לא יכול להעלות על הדעת, השטן היה יכול להשתלט עליי גם כן. זו הסיבה לכך שכאשר אני מתגלם כבשר ודם, אני לא על-טבעי כלל ועיקר.) הדבר הכרחי כדי שכולם יבינו בבירור את החשיבות של הדברים האלה ויעשו דברים בהתאם להנהגה שלי. אל תנסו בעצמכם להבין דברים עמוקים ודוקטרינות עמוקות.

פרק 102

דיברתי במידה מסוימת ועבדתי בהיקף מסוים; על כולכם להבין את רצוני ועל כולכם להיות מסוגלים להתחשב בעול שאני נושא ברמות שונות. כעת היא נקודת המעבר מן הגוף הגשמי אל העולם הרוחני, ואתם חיל החלוץ הרוכב על העידנים, האנשים האוניברסליים שחוצים את היקום מקצה אל קצה. אתם היקרים לי ביותר; אתם אלה שאני אוהב. ניתן לומר שאין לי אהבה אחרת מלבדכם, כיוון שכל מאמצי הרבים היו עבורכם – הייתכן שאינכם יודעים זאת? איזו סיבה הייתה לי לברוא את כל הדברים? איזו סיבה הייתה לי לתמרן את כל הדברים כדי לשרת אתכם? כל אלה הם ביטויים לאהבתי כלפיכם. ההרים וכל הדברים שבהרים, העולם וכל הדברים שבעולם, משבחים ומפארים אותי כי זכיתי בכם. באמת, הכול כבר נעשה, ויותר מכך, הכול נעשה באופן מלא. אתם נשאתם עדות מהדהדת למעני והשפלתם את השדים ואת השטן למעני. כל האנשים, הדברים והעניינים שמחוץ לי נמצאים תחת סמכותי, והיות שהשלמתי את תוכנית הניהול שלי, כולם מקבלים את מנת לחלקם בהתאם לסוגם (אנשיי שייכים לי, ואנשי השטן הולכים כולם אל אגם האש – הם הולכים אל הבור חסר התחתית, המקום שבו הם יקוננו לנצח ויגוועו לתמיד). כשאני מדבר על "גוויעה" ועל "מאותו המועד ואילך יילקחו מהם רוחם, נפשם וגופם", אני מתכוון לכך שהם ימסרו לידי השטן ושאפשר לרמוס אותם. במילים אחרות, כל אלה שאינם משתייכים לביתי, בית האלוהים, יושמדו ולא יתקיימו עוד. העניין אינו שהם ייעלמו, כמו שאנשים מתארים לעצמם, וניתן גם לומר שלדעתי, כל דבר שמחוצה לי אינו קיים – וזוהי המשמעות האמיתית של נשייה. בעיני בני האדם נראה שהם עדיין קיימים, אך בעיניי הם הפכו לשום כלום והם יגוועו לנצח (הדגש הוא על כל מי שאינו עוד מושא לעבודתי, על כל מי שמחוצה לי). לא משנה כיצד בני אדם חושבים, הם אינם מסוגלים להבין את העניין הזה, ולא משנה כיצד הם רואים, הם אינם יכולים לחדור לעומק העניין. איש אינו יכול להבין בבירור, אלא אם אני מאיר את עיניו, הופך אותו לנאור ומציין את הדברים במפורש. יתרה מכך, הדבר יהיה יותר ויותר מעורפל עבור כולם. כולם יחושו יותר ויותר ריקניים, יחושו יותר ויותר שאין כל דרך שאפשר ללכת בה – הם כמעט כמו אנשים מתים. כעת רוב האנשים (כלומר כולם מלבד הבנים הבכורים) נתונים במצב הזה. אני אומר את הדברים האלה בצורה כל כך ברורה, והאנשים האלה לא מגיבים ועדיין עוסקים בהנאות הבשרים שלהם – הם אוכלים ואז הם ישנים; הם ישנים ואז הם אוכלים, והם אינם מהרהרים בדבריי. אפילו אם הם מקבלים מרץ, זה יהיה רק לזמן-

מה, ולאחר מכן הם נותרים כפי שהיו, לגמרי ללא שינוי, כאילו שהם כלל לא הקשיבו לי. אלה הם בני האדם הנרפים הטיפוסיים שאינם נושאים בעול כלשהו – אוכלי-החינם הברורים ביותר. בעתיד אני אנטוש אותם בזה אחר זה. אל תדאגו! בזה אחר זה אשלח אותם בחזרה אל הבור חסר התחתית. רוח הקודש לעולם אינה עובדת בקרבו של אדם כזה, וכל דבר שהוא עושה הוא מתנה. כשאני מדבר על המתנה הזאת, אני מתכוון לומר שזהו אדם חסר חיים, שהוא עושה-השירות שלי. אני רוצה אף אחד מהם ואני אחסל אותם (אך כעת יש בהם עדיין שמץ של תועלת). אלו ביניכם שהם עושי-שירות, הקשיבו! אל תחשבו שהעובדה שאני משתמש בכם משמעה שאני רוחש לכם חיבה. זה לא כל כך קל. אם אתם רוצים שארחש לכם חיבה, עליכם להיות אדם שאני אאשר ועליכם להיות אדם שאני אביא לידי שלמות באופן אישי. זה סוג האנשים שאני אוהב. אפילו אם אנשים יאמרו שאני טועה, לעולם לא אחזור בי. אתם יודעים? אלה שנותנים שירות הם בקר וסוסים. כיצד הם יכולים להיות בניי הבכורים? אלה שטויות, נכון? האם לא תהיה זו הפרה של חוקי הטבע? מי שניחן בחיי ובאיכות שלי הם בניי הבכורים. זהו דבר סביר – איש אינו יכול להפריך זאת. זה חייב להיות כך, כי אחרת איש לא היה מסוגל למלא את התפקיד, איש לא היה יכול לשמש כתחליף. זה אינו עניין שפועלים בו מתוך רגשות, מכיוון שאני הוא אל הצדק בכבודו ובעצמו; אני האל הקדוש בכבודו ובעצמו; אני האל המלכותי שאין לפגוע בו בכבודו ובעצמו! כל מה שאינו בגדר האפשר עבור בני אדם נעשה על ידי באופן חלק וללא קושי. איש אינו יכול לעצור זאת או לשנות זאת. כזה עולם ענק נתון לחלוטין בידיי, וכמובן גם אותו שד קטן, השטן. אלמלא תוכנית הניהול שלי ובניי הבכורים, כבר מזמן הייתי משמיד את העידן הישן, המרושע והמופקר הזה, שחדור בצחנת המוות, אך אני פועל בהגינות ואני אומר דברים בעלמא. משעה שאני אומר את דברי, הדבר יוגשם. אפילו אלמלא היו כך פני הדברים, ישנו ההיבט של חוכמתי אשר יגשים הכול עבורי ויפתח את הדרך למעשיי. שכן דבריי הם חוכמתי; דבריי הם הכול. מטבעם, אנשים אינם מבינים את דבריי ואינם מצליחים להבהיר אותם לעצמם. לעתים קרובות אני מדבר על "אגם האש". למה הכוונה? במה הוא שונה מאגם האש והגפרית? הביטוי "אגם האש והגפרית" מתייחס להשפעת השטן, ואילו "אגם האש" מתייחס לעולם כולו שנמצא תחת שלטון השטן. כל אדם שחי בעולם עלול להישרף באגם האש (במילים אחרות, הם נעשים יותר ויותר מושחתים, וכאשר שחיתותם מגיעה לרמה מסוימת, אני משמיד אותם בזה אחר זה; קל לי לעשות זאת – דרושה רק מילה אחת ממני לשם כך). ככל שחמתי עולה, כך גדולה יותר עוצמת האש באגם האש. מדובר כאן באנשים שנעשים יותר ויותר מרושעים. המועד שבו תתפרץ חמתי יהיה גם המועד שבו יתפוצץ אגם האש; כלומר יהא זה המועד שבו העולם כולו יגווע. באותו היום תתממש מלכותי בעולם באופן מלא וחיים חדשים יחלו. הדברים יתגשמו בקרוב. משום שאני מדבר, כל הדברים יתגשמו בעתיד הקרוב. כך בני האדם רואים את הדברים, אך על פי הראייה שלי, הדברים כבר הושלמו מראש מכיוון שעבורי הכול קל. אני מדבר והדבר נעשה; אני מדבר וזה נקבע.

בכל יום אתם אוכלים את דבריי; אתם נהנים מהשומן במקדשי; אתם שותים מים מנהר החיים שלי; אתם קוטפים את הפרי מעץ החיים שלי. אם כן, מהו השומן שבמקדשי? מהם המים שבנהר החיים שלי? מהו עץ החיים? מהו פריו של עץ החיים? המשפטים השגורים האלה הם, למרות הכול, בלתי ניתנים להבנה עבור כל בני האדם, והם מבולבלים. הם אומרים אותם בצורה חסרת אחריות, משתמשים בהם באופן פזיז ומיישמים אותם באקראי. השומן שבמקדש אינו מתייחס לדברים שאמרתי או לחסד שהרעפתי עליכם. אם כן, למה הכוונה כאן? מאז ימי קדם לא

היה אף אדם שהתמזל מזלו ליהנות מהשומן שבמקדשי. רק באחרית הימים, בקרב בניי הבכורים, אנשים יכולים לראות מהו השומן שבמקדשי. ה"מקדש" שמדובר בו בביטוי "השומן שבמקדשי" הוא ישותי הפיסית, התגלמות, והכוונה היא להר ציון, משכני. ללא רשותי, איש אינו יכול להיכנס לשם או לצאת משם. ולמה הכוונה במילה "שומן"? מדובר בברכה שמאפשרת לאדם למשול יחד עם התגלמותי. באופן כללי, המשמעות היא הברכה שקיבלו בניי הבכורים – למשול יחד עם התגלמותי – ואת זה לא קשה להבין. לביטוי "מי נהר החיים" יש שתי משמעויות: מחד, הביטוי מתייחס למי החיים הזורמים מישותי הפנימית, היינו – כל מילה שיוצאת מפי; מאידך, הביטוי מתייחס לחוכמה ולאסטרטגיה שבמעשיי, וכן למה שאני ולמה שיש לי. בדבריי קיימות תעלומות אינסופיות ונסתרות (רק בניגוד לעבר נאמר שהתעלומות אינן נסתרות עוד, אך בהשוואה להתגלות הפומבית בתאריך העתידי, הן עדיין נסתרות – כאן המילה "נסתרות" אינה במשמעות מוחלטת, אלא יחסית), כלומר שמי נהר החיים זורמים לעד. יש בי חוכמה אינסופית, ובני אדם בשום אופן אינם יכולים לתפוס בכלל מה אני ומה יש לי; במילים אחרות, מי נהר החיים זורמים לעד. בעיניהם של בני האדם קיימים זנים רבים של עצים פסיים, אך איש לא ראה מעולם את עץ החיים. אך למרות שהיום אנשים רואים אותי, הם עדיין אינם מבינים אותי, והם אפילו מדברים על אכילה מעץ החיים. זה ממש מגוחך! הם מוכנים לאכול ממנו ללא הבחנה! מדוע אני אומר שכיום אנשים רואים אותי אך אינם מבינים אותי? מדוע אני אומר זאת? האם אתם מבינים את משמעות דבריי? האל המעשי של היום הוא אני, אנוכי, וזהו עץ החיים. אל תמדדו אותי על פי התפיסה האנושית – כלפי חוץ אני נראה כעץ, אך האם ידוע לכם שאני הוא עץ החיים? כל תנועה שלי, דבריי והליכותיי, אלה פירותיו של עץ החיים וזו ישותי הפיסית – מפירות אלה בניי הבכורים צריכים לאכול, כדי שבסופו של דבר רק בניי הבכורים ואני נהיה בדיוק אותו הדבר. הם יהיו מסוגלים להביא אותי לידי ביטוי בחייהם ויוכלו להעיד עליי. (אלה הם דברים שמתרחשים לאחר שאנו נכנסים אל העולם הרוחני. רק בגופנו אנו יכולים להיות בדיוק אותו הדבר; כבשר ודם, אנו יכולים להיות רק זהים בקירוב, אך עדיין לכל אחד מאתנו יש דמות וצלם משלו.)

לא זו בלבד שאציג את כוחי באמצעות בניי הבכורים, אלא אף אציג את כוחי גם בכך שבניי הבכורים ימשלו בכל האומות ובכל העמים. זהו שלב בעבודתי. המפתח הוא עכשיו, ואפילו יותר מכך, כעת היא נקודת המפנה. כשהכול יוגשם אתם תראו מה אני עושה במו ידיי, ותראו כיצד אני מתכנן וכיצד אני מנהל – אך לא מדובר בדבר מעורפל. על פי הדינמיקות של כל אחת מארצות העולם, זה כבר לא רחוק כל כך; זה דבר שבני אדם אינם יכולים להעלות על דעתם, ויותר מכך, דבר שאין הם יכולים לחזות. אסור לכם בשום אופן לנהוג ברשלנות או בהזנחה כדי שלא תחמיצו את ההזדמנות לזכות בברכות ובפרס. חזון המלכות נמצא בטווח ראייה והעולם כולו גווע בהדרגה. מתוך הבור חסר התחתית ומתוך אגם האש והגפרית יוצאות התפרצויות של קולות קינה, המחרידים את בני האדם וגורמים להם לחוש פחד ובושה. כל מי שאני בוחר בשמי ומסלקו מן הדרך יהיה בבור חסר התחתית. אם כן, כפי שכבר אמרתי פעמים רבות, אני אשליך את המיועדים לסילוק אל הבור חסר התחתית. כאשר העולם כולו יושמד, כל מה שיושמד יועבר אל אגם האש והגפרית – היינו, יועבר מאגם האש אל אגם האש והגפרית. כשזה יקרה, גורלם של כולם ייקבע להשמדה נצחית (כלומר כל המצויים מחוץ לי) או לחיי נצח (כלומר כל הנמצאים בתוכי). כשזה יקרה, אני ובניי הבכורים נגיח מתוך המלכות ונבוא אל הנצח. זה דבר שיתגשם לאחר מכן, ואפילו אם אספר לכם על כך עכשיו, אתם לא תבינו. אתם יכולים רק ללכת בעקבותיי, ללכת לאורי, ללוותני

באהבתי, ליהנות עמי בביתי, למשול עמי במלכותי ולשלוט עמי בכל האומות ובכל העמים, מכוח סמכותי. מה שאמרתי כאן – אלה הברכות הנצחיות שאני מעניק לכם.

פרק 103

קול רועם יוצא ומרעיד את היקום כולו, מחריש את אוזני האנשים, וכעת מאוחר מדי עבורם להתחמק ולסטות מן הדרך – חלקם נהרגים, חלקם מושמדים וחלקם נשפטים. זהו באמת מחזה שכמותו איש לא ראה מעולם. הקשיבו היטב, פרצי הרעם מלווים בקולות יבבה, והקול הזה מגיע מן השאול, הקול הזה מגיע מן הגיהנום. זהו קולם המר של אותם בני המרי ששפטתי. אלה שאינם מקשיבים למה שאני אומר ואינם נוהגים לפי דבריי נשפטים לחומרה ומקבלים את קללת חמתי. קולי הוא משפט וחימה, ואיני חוסך שבטי מאיש ואיני מרחם על איש, כי אני הוא אל הצדק בכבודו ובעצמו ואני מלא חימה, אני שורף, אני מטהר ואני משמיד. דבר בי אינו חבוי ואינו מושתת על הרגש – הכול פתוח, צודק וללא משוא פנים. היות שבניי הבכורים מצויים כבר עמי על כס המלכות, מושלים בכל האומות ובכל העמים, כבר החל משפטם של הדברים והאנשים שאינם צודקים ואינם הוגנים. אני אחקור אותם לפני ולפנים בזה אחר זה, לא אחמיץ דבר ואחשוף אותם כליל, שכן שיפוטי התגלה במלואו ונערך באופן פתוח לגמרי – לא נחסך דבר. אני אשליך החוצה את כל מה שלא יתאם את רצוני ואתן לו לגווע לנצח בבור חסר התחתית, אתן לו להישרף לנצח בבור חסר התחתית. זהו הצדק שלי; זו יושרי. איש אינו יכול לשנות זאת, והדבר חייב להיעשות בפקודתי.

רוב האנשים מתעלמים מדבריי וחושבים שמילים הן רק מילים ושעובדות הן עובדות. הם עיוורים! האין הם יודעים שאני האל הנאמן בכבודו ובעצמו? דבריי ועובדותיי מתרחשות בו-זמנית – האין זה נכון באמת? אנשים פשוט אינם מבינים את דבריי, ורק המוארים מסוגלים להבינם באמת – זוהי עובדה. ברגע שאנשים רואים את דבריי הם נעשים מבוועתים, מאבדים את עשתונותיהם, מסתתרים בכל מקום – שלא לדבר על המועד שבו שיפוטי מכה בהם. בריאת כל הדברים, השמדת העולם והבאתם לידי שלמות של הבנים הבכורים – את כל הדברים האלה אני הגשמתי, אגשים ומגשים באמצעות מילה אחת היוצאת מפִי, היות שדברי כשלעצמו הוא הסמכות, המשפט. ניתן לומר שאני עצמי הוא המשפט, המלכותיות, ואיש אינו יכול לשנות זאת. זהו פן אחד של הצווים המנהליים שלי; דרך אחת שבה אני שופט אנשים. בעיניי כל האנשים, כל העניינים וכל הדברים – הכול בכול מכול כול – נתונים בידיי ומהווים מושא לשיפוטי. אף אדם אינו מעז להתנהג בפראות ובזדון, והכל חייב להתגשם על פי מוצא פי. על פי התפיסה האנושית, כולם מאמינים לדבריי, כשרוחי, רוח הקודש, אומרת את דברה – אנשים מפקפקים בכך. הם אינם מכירים כלל את כול-יכולתי והם מטיחים בי האשמות. אני אומר לך! כל מי שמפקפק בדבריי, כל מי שמזלזל בדבריי, הם אלה שיושמדו, הם בני הנשייה התמידיים. מכאן ניתן לראות כי מעטים מאוד הם הבנים הבכורים, מפני שכך אני פועל. כפי שאמרתי, איני נוקף ולו אצבע אחת – אני משתמש רק בדבריי כדי להגשים את הכול. כאן, אם כן, מצויה כול-יכולתי. איש אינו יכול למצוא בדבריי את המקור למוצא שפתיי או

את מטרתו. אנשים אינם יכולים להשיג זאת – הם מסוגלים רק לפעול בהתאם להנחייתי ורק לעשות הכול בהתאם לרצוני ולצדקתי, כדי שמשפחתי תדע צדק ושלווה, תחיה לנצח, תהיה איתנה וחסונה לנצח.

משפטי חל על כולם, צוויי המנהליים נוגעים בכולם, ודבריי וישותי הפיסית מתגלים בפני כולם. זהו הזמן לעבודה הגדולה של רוחי, רוח הקודש (זו התקופה שבה ניתן להבחין בין אלה שיבורכו לאלה שמזלם יהיה רע). ברגע שדבריי יוצאים מפי, אני מבדיל בין אלה שיתברכו לבין אלה שמזלם יהיה רע. כל זה ברור כשמש, ואני רואה זאת במבט אחד. (הדברים נאמרים ביחס לאנושיותי, ולכן הדברים אינם סותרים את הייעוד-מראש ואת הבחירה האלוהית, אותם עשיתי בעבר.) אני משוטט בהרים ובנהרות ובכל הדברים, במרחבי היקום, צופה בכל מקום ומטהר כל מקום, כדי שאותם מקומות טמאים ואותן ארצות מופקרות יחדלו כולם מלהתקיים וישרפו עד כלות בשל דבריי. עבורי הכול קל. אם עכשיו היה המועד שבו קבעתי מראש שאשמיד את העולם, הייתי יכול לבלוע את כולו במילה אחת – אך זה איננו המועד. הכול חייב להיות מוכן לפני שאעשה את העבודה הזאת, כדי שלא להפריע לתוכניתי או לקטוע את ניהולי. אני יודע כיצד לעשות זאת באופן סביר: יש לי את חוכמתי ואת הסדריי. אסור לבני האדם להזיז אצבע אחת – הישמרו פן אמית אתכם בידי; הדבר נוגע כבר בצוויי המנהליים. מכאן ניתן לראות את חומרתם של צוויי המנהליים ואת העקרונות שביסודם, ובכך כלולים שני היבטים: מחד, אני הורג את כל אלה שאינם מתואמים עם רצוני ומפריים את צוויי המנהליים; מאידך, בזעמי אני מקלל את כל אלה שמפריים את צוויי המנהליים. שני ההיבטים האלה הם חיוניים – אלה הם עקרונות הביצוע של צוויי המנהליים. כל אחד מטופל על פי שני העקרונות האלה ללא כל רגש, ולא חשוב עד כמה הוא נאמן. די בכך כדי להראות את צדקי, את מלכותי ואת חרון אפי, אשר ישרפו את כל הדברים הארציים, את כל הדברים הגשמיים ואת כל הדברים שאינם תואמים את רצוני. בדבריי חבויים תעלומות ובדבריי גם נחשפות תעלומות, ומכאן שלפי התפיסה האנושית, לפי דעתם של בני האדם, דבריי וליבי אינם ניתנים להבנה לנצח. במילים אחרות, עליי למגר את מחשבתם והשקפתם של בני האדם. זהו הפריט החשוב ביותר בתוכנית הניהול שלי. עליי לעשות זאת כך כדי לזכות בבניי הבכורים ולהגשים את הדברים שברצוני לעשות.

אסונות העולם גדלים מיום ליום, ובקרב בני משפחתי, אסונות קטסטרופליים נעשים חזקים יותר מאי-פעם. לבני האדם באמת שאין מקום להתחבא בו; הם מבווישים ואינם מסוגלים להראות את פניהם. היות שזוהי תקופת המעבר, איש אינו יודע היכן הוא יעביר את השלב הבא שלו. הדבר יתברר רק לאחר שאחרון את משפטי. זכרו! זהו שלב בעבודתי והאופן שבו אני עובד. באשר לכל בניי הבכורים, אני אנחם אותם בזה אחר זה, אני ארומם את רוחם שלב אחר שלב; באשר לכל עושי-השירות, אני אסלקם מן הדרך ואנטוש אותם בזה אחר זה. זהו חלק אחד מתוכנית הניהול שלי. לאחר שייחשפו כל עושי-השירות, ייחשפו גם בניי הבכורים. (עבורי זה קל מאוד. לאחר שהם ישמעו את דבריי, כל עושי-השירות ייסוגו בהדרגה בשל שיפוטי והאיום הגלום בדבריי, ואלו שייוותרו יהיו רק בניי הבכורים. זה לא דבר רצוני ולא דבר שהרצון האנושי מסוגל לשנות; זו רוחי, רוח הקודש, שעובדת באופן אישי.) זה אינו אירוע מרוחק, ובמידה מסוימת אתם אמורים להיות מסוגלים לחוש בו מתוך השלב הנוכחי בעבודתי ומדבריי. אנשים אינם מסוגלים להבין איזו סיבה יש לי לומר דברים כה רבים, וזה גם בלתי צפוי. אני מדבר אל בניי הבכורים בנימה של נחמה, רחמים ואהבה (מכיוון שאני תמיד מאיר את עיני האנשים האלה, ולא אנטוש אותם, שכן הועדתי אותם מראש), ואילו לאנשים שאינם בניי הבכורים אני מתייחס בשיפוטיות מחמירה,

עם איומים והפחדות – אני גורם להם להיות מפוחדים תמיד, כדי שעצביהם תמיד יהיו מגורים. כשהמצב יתפתח במידה מסוימת, הם ייחלצו מהמצב הזה (כשאשמיד את העולם, האנשים האלה יהיו בבור חסר התחתית), אך הם לעולם לא ייחלצו מידי השופטת ולעולם לא ייחלצו מהמצב הזה. אם כן, זהו השיפוט שלהם; אלה ייסוריהם. ביום שבו יגיעו הזרים אני אחשוף את האנשים האלה בזה אחר זה. זהו שלב בעבודתי. כעת, האם אתם מבינים מה הייתה כוונתי כאשר אמרתי בעבר את הדברים האלה? לדעתי, דבר שטרם התגשם הוא גם דבר שכבר התגשם, אך דבר שהתגשם אינו בהכרח דבר שהושג, מכיוון שיש לי את החוכמה שלי ואת צורת העבודה שלי, ובני האדם פשוט אינם מסוגלים לרדת לעומקן של הללו. כאשר אשיג תוצאות בשלב הזה (כאשר אחשוף את כל הרשעים שמתנגדים לי), אתחיל בשלב הבא, שכן רצוני פועל ללא הפרעה, ואף איש אינו מעז לחבל בתוכנית הניהול שלי ואף דבר לא יהווה לה מכשול – הם חייבים לסור מן הדרך! ילדי התנין הגדול האדום כאש, הקשיבו! אני בא מציון והתגלמתי כבשר ודם בעולם כדי לזכות בבניי הבכורים, להשפיל את אביכם (הדברים מכוונים אל צאצאי התנין הגדול האדום כאש), לתמוך בבניי הבכורים ולתקן את העוולות שנעשו לבניי הבכורים. אז אל תהיו שוב ברברים – אני אתן לבניי הבכורים לטפל בכם. בעבר בניי סבלו הצקות ודיכוי, והיות שהאב אוהב בכוח למען הבנים, בניי יחזרו אל חיבוקי האוהב ולא יסבלו שוב מהצקות ומדיכוי. אני פועל בחוסר צדק – דבר זה מעיד על צדקי, ובאמת מדובר ב"לאהוב את מי שאני אוהב ולשנוא את מי שאני שונא". אם תאמרו שאני פועל בחוסר צדק, יהיה עליכם למהר לצאת. אל תהיו חסרי בושה ואוכלי חינם במשפחתי. עליכם לחזור מהר לביתכם כדי שלא אצטרך לראות אתכם שוב. הבור חסר התחתית הוא יעדכם ושם תנוחו. אם אתם במשפחתי, לא יהיה מקום עבורכם כי אתם בהמות משא, אתם הכלים שבהם אני משתמש. כשלא אשתמש בכם, אשליך אתכם אל האש כדי לשרוף אתכם. זהו הצו המנהלי שלי. אני חייב לעשות זאת כך, שכן רק כך הדרך שבה אני פועל, צדקי ומלכותיותי נגלים. חשוב מכך, רק באופן הזה אוכל לאפשר לבניי הבכורים לאחוז עמי ברסן השלטון.

פרק 104

כל האנשים, האירועים והדברים שמחוצה לי ימותו ויעברו מן העולם, ואילו כל האנשים, האירועים והדברים שבתוכי יקבלו ממני הכול ויבואו עמי אל התהילה, אל הר ציון שלי, אל משכני, ויחיו לצדי לנצח. בראשית בראתי את כל הדברים, ובאחרית אשלים את עבודתי וגם אמשול לנצח כמלך מלכי המלכים. בינתיים אני גם מנהיג את כל היקום ומפקד עליו. איש אינו יכול לקחת ממני את סמכותי, שכן אני האל האחד בכבודו ובעצמו, ובידי גם הסמכות להעביר את סמכותי אל בניי הבכורים, כדי שבניי הבכורים יוכלו למשול לצדי. זה קיים לנצח, ולעולם לא ניתן לשנות זאת. זהו הצו המנהלי שלי (בכל מקום שבו אני דן בצו המנהלי שלי, הדברים מתייחסים למה שקורה במלכותי, הקיים לנצח ואינו ניתן לשינוי). כולם חייבים להיות משוכנעים בליבם ובדברם, וחייבים לראות את כוחי הגדול באהובי. איש אינו יכול לבייש את שמי – כולכם צריכים לצאת מכאן! העניין אינו שאני חסר רחמים, אלא שאתם רשעים. אם אתם פוגעים בייסוריי, אני אטפל בכם ואגרום לכם למות לנצח (כמובן, כל זה

מופנה כלפי אנשים שאינם בניי הבכורים). ביתי אינו רוצה זבל כזה, אז מהרו וצאו מכאן! אל תתעכבו לדקה ואף לא לשנייה! עליכם לעשות כדבריי, אחרת אשמיד אתכם במילה אחת. כדאי שלא תמשיכו להסס, כדאי שלא תמשיכו לרמות. אלה שממציאים שטויות בנוכחותי, אלה שמשקרים לי בפנים – לכו מכאן מהר! זמני מוגבל בעניינים כאלה. (כשמגיעה העת לתת שירות הם יתנו שירות, וכשמגיעה העת לעזוב הם יעזבו. אני עושה דברים בחוכמה, אני טועה בדקה או בשנייה – אני טועה ולו במקצת. הכול צודק ומדויק לחלוטין). אך כלפי בניי הבכורים אני סובלני עד אין קץ ואוהב לנצח נצחים; אני מאפשר לכם ליהנות לנצח מברכות טובות ומחיי נצח עמי, ובינתיים, לעולם לא לסבול מעיכובים או משפט (הדברים מתייחסים לתקופה שבה תחלו ליהנות מברכות). זו הברכה וההבטחה האינסופית לבניי הבכורים, מהימים שבהם בראתי את העולם. עליכם לראות כאן את צדקי – אני אוהב את אלה שייעדתי מראש, שונא את אלה שנטשתי וסילקתי מן הדרך, לנצח נצחים.

כבניי הבכורים, כולכם צריכים להקפיד על חובותיכם ולעמוד בעמדותיכם, להיות פירות הביכורים הבשלים שנלקחו ולקבל את ביקורתי האישית, כדי שתוכלו להביא לידי ביטוי בחייכם את דמותי מלאת ההדר ושאוור תפארתי יזהר דרך פניכם, כדי שאמירותי תופצנה דרך פיותיכם, כדי שתוכלו למשול במלכותי וכדי שתוכלו למשול באנשיי. כאן אני מזכיר את "פירות הביכורים הבשלים" וגם מונח כמו "הילקחות". מהם פירות הביכורים הבשלים? בהסתמך על תפיסותיהם, בני האדם חושבים שזו הקבוצה הראשונה של אנשים שנלקחו או שמדובר במתגברים או באנשים שהם בנים בכורים. כל אלה הם רעיונות מופרכים, הבנה מוטעית של דבריי. פירות הביכורים הבשלים הם האנשים שזכו להתגלות ממני וקיבלו ממני סמכות. המונח "פירות ביכורים בשלים" מתייחס לכך שהם ברשותי ושייעדתי ובחרתי בהם מראש – אין פירושו שהם הראשונים על פי סדר. "פירות הביכורים הבשלים" אינם דבר חומרי בעיניהם של בני האדם. המונח "פירות" מתייחס לדבר שמדיף ניחוח (זו המשמעות הסמלית), כלומר אלה שמסוגלים להביא אותי לידי ביטוי בחייהם, לבטא אותי ולחיות עמי לנצח. כשאני מדבר על "פירות" אני מתייחס לכל בניי ואנשיי, ואילו פירות הביכורים הבשלים הם הבנים הבכורים שימשלו לצדי כמלכים. אם כן, יש להסביר את הביטוי "פירות הביכורים הבשלים" כבעלי סמכות. זו המשמעות האמיתית. המשמעות של "הילקחות" אינה להילקח ממקום נמוך אל מקום גבוה, כפי שאנשים מתארים לעצמם. זו טעות ענקית. המונח "הילקחות" פירושו שבחרתי והועדתי אותם מראש. המילה מתייחסת לכל אלה שבחרתי והועדתי מראש. אלה שזכו במעמד של בן בכור, במעמד של בנים או אנשים, הם כולם אנשים שחוו הילקחות. זה כלל אינו מתיישב עם תפיסותיהם של אנשים. אלה שיש להם חלק בביתי העתידי הם כולם אנשים שחוו הילקחות. הקביעה הזו נכונה לחלוטין, לעולם אינה משתנה ואיש אינו יכול להפריך אותה. זו התקפת-הנגד על השטן. כל מי שהועדתי מראש יילקח.

כיצד מסבירים את "החצוצרה הקדושה"? כיצד אתם מבינים זאת? מדוע נאמר שהיא קדושה ושכבר נשמעה תרועתה? יש להסביר זאת על פי שלבי עבודתי ולהבין זאת על פי שיטת עבודתי. המועד שבו השיפוט שלי יפורסם בפומבי הוא כאשר טבעי יתגלה בפני כל האומות והעמים. זהו המועד שבו נשמעת החצוצרה הקדושה. במילים אחרות, אני נוהג לומר שטבעי הוא קדוש ואינו סובל פגיעה, ולכן המילה "קדושה" משמשת לתיאור "החצוצרה". מכאן ניתן לראות שאותה "חצוצרה" מתייחסת לטבעי ומייצגת את מה שאני ואת מה שיש לי. ניתן גם לומר ששיפוטי מתקדם מדי יום ביומו, שחמתי משתחררת מדי יום ושקללתי נוחתת על כל דבר שאינו תואם

את טבעי מדי יום. כעת ניתן לומר שהמועד שבו מתחיל שיפוטי הוא המועד שבו נשמעת תרועת החצוצרה הקדושה, והיא נשמעת מדי יום מבלי להפסיק לרגע, לדקה או לשנייה. מכאן ואילך, החצוצרה הקדושה תישמע בקול רם יותר ויותר עם הופעתם ההדרגתית של אסונות גדולים. במילים אחרות, יחד עם התגלותו של שיפוטי הצודק, טבעי יהיה יותר ויותר פתוח ומה שאני ומה שיש לי יתווספו יותר ויותר לבניי הבכורים. זו שיטת עבודתי העתידית: מחד, לקיים ולהושיע את אלה שאני אוהב, ומאידך, להשתמש בדבריי כדי לחשוף את כל אלה שאני מתעב. זכרו! זו שיטת עבודתי, אלה שלבי עבודתי, וזה נכון לחלוטין. את זאת תכננתי מאז הבריאה, ואיש אינו יכול לשנות זאת.

קיימים עדיין חלקים רבים בדבריי שקשה לאנשים להבין, ולכן שיפירתי עוד יותר את סגנון הדיבור שלי ואת השיטות שבהן אני משתמש לחשיפת תעלומות. במילים אחרות, סגנון הדיבור שלי משתנה ומשתפר מדי יום, כאשר בכל יום אני משתמש בצורה שונה ובשיטה שונה. אלה הם שלבי עבודתי, ואיש אינו יכול לשנות זאת. אנשים יכולים רק לדבר ולפעול על פי מה שאני אומר. זו עובדה אמיתית לחלוטין. ערכתי הסדרים מתאימים הן בישויות הפיסית והן בגופי הגשמי. בכל מעשה ופעולה של אנושיותי ניתן להיווכח בחוכמת אלוהותי (היות שלאנושות אין חוכמה כלשהי, כשאני אומר שלבניי הבכורים יש את חוכמתי, כוונתי היא שטבעי האלוהי שוכן בקרבם של בניי הבכורים). כשבנים בכורים עושים שטויות, זה מפני שעדיין קיימים בכם יסודות של אנושיות. אם כן, עליכם להיפטר מהטיפשות האנושית, לעשות את מה שאני אוהב ולדחות את מה שאני שונא. כל מי שבא ממני חייב לחזור אל תוכי. כל מי שנולד ממני חייב לחזור אל תוך תפארתתי. יש לנטוש ולהרחיק ממני בזה אחר זה את אלה שאני שונא. אלה הם שלבי עבודתי, ניהולי והתוכנית בת ששת אלפי השנים שאותה יצרתי. כל אלה שאני נוטש צריכים לציית ולעזוב אותי בצייתנות. בגלל הברכות שהענקתי להם, כל אלה שאני אוהב צריכים לשבחני כדי ששמי יהיה מפואר אף יותר וכדי שניתן יהיה להוסיף אור מפואר אל פניי המפוארים, וזאת כדי שהם יוכלו להיות מלאים בחוכמתי בחיק תפארתתי ויוכלו לפאר את שמי אף יותר באורי המפואר!

פרק 105

בגלל העקרונות שמאחורי דבריי, בגלל שיטת העבודה שלי, אנשים מתכחשים לי; לשם כך אני מדבר במשך זמן כה רב (הדברים נאמרים ביחס לכל צאצאי התנין הגדול האדום כאש). זו השיטה החכמה של עבודתי; כך אני שופט את התנין הגדול האדום כאש. זו האסטרטגיה שלי, ואפילו אדם אחד אינו יכול להבינה באופן מלא. בכל נקודת מפנה, היינו בכל שלב מעבר בתוכנית הניהול שלי, יש לסלק מן הדרך אי-אילו אנשים; הם מסולקים מן הדרך בהתאם לרצף של עבודתי. זו בלבד היא שיטת העבודה של תוכנית הניהול שלי במלואה. לאחר שהשלכתי החוצה בזה אחר זה את האנשים שאני רוצה לסלק מן הדרך, אני מתחיל את השלב הבא בעבודתי. אך הסילוק מן הדרך בפעם הזאת הוא האחרון (בתוך הכנסיות בסין), וזו גם הפעם שבה המספר הרב ביותר של אנשים יסולק מן הדרך בשלב מעבר מאז בריאת העולם. לאורך כל ההיסטוריה, בכל פעם שאנשים סולקו מן הדרך, חלק מהם

נותר כדי לתת שירות לצורך עבודה עתידית, אך הפעם הזאת אינה כמו בעבר; הפעם הסילוק יהיה זריז ומסודר, וזהו הסילוק הקריטי והיסודי ביותר בכל הזמנים. למרות שהם קוראים את דבריי, לאחר קריאתם רוב האנשים מנסים לגרש בכוח את הספק מדעתם, אך בסופו של דבר הם אינם מסוגלים לגבור עליו ונכשלים במאבקם. הדבר אינו נתון להחלטתם של בני האדם, מכיוון שאלה שהועדתי מראש אינם יכולים לחמוק, ולאלה שלא הועדתי מראש אני יכול רק לבוז. רק אלה שאני מביט בהם בעין טובה הם אלה שאני אוהב, ומלבדם, אפילו אדם אחד אינו יכול לבוא אל מלכותי ולצאת ממנה כרצונו; זהו מוט הברזל שלי, ורק זו העדות החזקה לצווי המנהליים שלי והביטוי המלא של יישומם. בהחלט לא מדובר כאן פשוט בשאלה האם לאדם כלשהו יש אומץ בליבו. מדוע אמרתי שהשטן הוא חלש ושהוא ירד מגדולתו? בתחילה היה לו כוח, אך הוא בידוי; אם אני מבקש ממנו לשכב ארצה, הוא חייב לשכב ארצה; אם אני מבקש ממנו לקום ולתת לי שירות, הוא חייב לקום ולתת לי שירות טוב. העניין אינו שהשטן נכון לעשות זאת – העניין הוא שמוט הברזל שלי שולט בשטן, ורק אז הוא משוכנע בליבו ועל פי הדבר. צווי המנהליים מושלים בו, ועוצמתי בידי, ולכן הוא אינו יכול שלא להשתכנע לחלוטין – עליו להירמס תחת הדום רגליי ללא שייר של התנגדות. בעבר, כאשר הוא עשה שירות למען בניי, הוא היה חצוף ביותר והציק לבניי בזדון – הוא קיווה לבייש אותי בכך באומרו שאני חסר יכולת. איזה עיוורון! אני ארמוס אותך למוות! רק תעז לנהוג שוב בברבריות! רק תעז להתייחס שוב לבניי באדישות קרה! ככל שאנשים הם יותר ישרים וככל שהם מקשיבים לדבריי ומצייתים לי, כך אתה מציק להם יותר וכך אתה מבודד אותם יותר (מדובר כאן בגיוס אנשים, בהתאחדות). כעת תמו ימי הברבריות שלך, ואני מיישב איתך את החשבון באופן הדרגתי. לא אוותר לך ולו במקצת. כעת לא אתה – השטן – הוא זה שלקח לעצמו את העוצמה, אלא אני לקחתי בחזרה את העוצמה הזאת, והגיע הזמן לקרוא לבניי כדי שיטפלו בך. עליכם להישמע לי, ואסור לכם להראות אפילו שמץ של התנגדות. לא משנה כמה יפה התנהגתם מולי בעבר – זה לא יעזור לכם היום. אם אינכם אחד מאלה שאני אוהב, אני רוצה בכם. אחד יותר מדי זה בלתי קביל; המספר חייב להיות מה שקבעתי מראש; אחד פחות מכך זה אפילו גרוע יותר. שטן, אל תנסה לשבש דברים! האם ייתכן שלא ברור לי בליבי את מי אני אוהב ואת מי אני שונא? האם אני זקוק לתזכורות ממך? האם השטן מסוגל ללדת את בניי? רעיונות אבסורדיים ועלובים! אני אפטר מכולם באופן יסודי ומלא – אפילו אחד אינו רצוי – כולם חייבים לצאת! תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים הגיעה לקצה, עבודתי נשלמה, עליי לסלק את הבהמות ואת הבריונים.

אלה שמאמינים לדבריי ומוציאים לפועל את דבריי חייבים להיות אלה שאני אוהב – לא אנטוש אף אחד מהם, אפילו אחד לא יופקר לגורלו, ולכן הבנים הבכורים אינם צריכים לדאוג. היות שאני זה שמעניק זאת, איש לא יכול לקחת זאת מהם, ואין ספק שאני מעניק זאת לאלה שאני מברך. אני מברך (היום) את אלה שקיבלו את אישורי (לפני בריאת העולם). כך אני עובד, וזהו גם העיקרון הראשי שבכל פסקה מצווי המנהליים. איש אינו יכול לשנות זאת; אין להוסיף אפילו מילה אחת או משפט אחד, ואף יותר מכך, אין להשמיט אפילו מילה אחת או משפט אחד. בעבר נהגתי לומר שישותי הפיסית מופיעה בפניכם; אם כן, מהי ישותי הפיסית? וכיצד היא מופיעה? האם המשמעות היא פשוט אני עצמי, אלוהים? האם המשמעות היא פשוט כל משפט שאני אומר? שני ההיבטים האלה, הגם שהם חיוניים, הם רק חלק קטן. במילים אחרות, זהו אינו ההסבר המלא של ישותי הפיסית. ישותי הפיסית כוללת אותי עצמי – אלוהים – את דבריי וגם את מעשיי, אך ההסבר המדויק ביותר הוא שבניי הבכורים ואני הם

ישותי הפיסית. במילים אחרות, קבוצה של התאחדות משיחיים שמושלים ואוחזים ברסן השלטון הם ישותי הפיסית. אם כן, כל אחד מהבנים הבכורים הוא חיוני, הוא חלק מישותי הפיסית, ולכן אני מדגיש שמספר האנשים אינו יכול להיות "אחד יותר מדי" (דבר שישפיל את שמי) וגם לא, וזה קריטי אף יותר, "אחד פחות מדי" (דבר שאינו יכול להיות הביטוי המלא שלי). אני מדגיש שוב ושוב שבניי הבכורים הם היקרים לי ביותר, אוצרי, התגבשותה של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים שלי; רק הבנים הבכורים יכולים להיות הביטוי המושלם והמלא שלי; אני עצמי יכול להיות רק ביטוי מלא של ישותי הפיסית, אך רק עם בניי הבכורים ניתן לומר שמדובר בביטוי מושלם ומלא. אם כן, יש לי דרישות מחמירות וחד-משמעיות מבניי הבכורים, מבלי להתעלם מדבר, ואני מנתק את הקשר עם כל מי שאינו נמנה על בניי הבכורים והורג אותם שוב ושוב. זה השורש של כל מה שאמרתי; זו המטרה הסופית של כל מה שאמרתי. יתרה מזאת, אני מדגיש שוב ושוב שהם חייבים להיות אלה שקיבלו את אישורי, אלה שבחרתי באופן אישי מאז בריאת העולם. ובכן, כיצד להסביר את המילה "להופיע"? האם זהו הזמן להיכנס אל העולם הרוחני? רוב האנשים מאמינים שזהו הזמן שבו אני עצמי נמשחתי או הזמן שבו הם ראו אותי עצמי; כל זה אינו נכון, אפילו לא בקירוב. לא קשה להבין את המילה "להופיע" על פי המשמעות המקורית שלה, אך הרבה יותר קשה להבין זאת בהתאם לכוונתי. ניתן להסביר זאת כך: כשבראתי את האנושות, הכנסתי את האיכות שלי אל תוך הקבוצה הזאת של אנשים שאהבתי, והקבוצה הזאת של אנשים הייתה ישותי הפיסית. במילים אחרות, ישותי הפיסית כבר הופיעה באותה העת. העניין אינו שישותי הפיסית הופיעה לאחר שהשם הזה התקבל, אלא שהיא הופיעה לאחר שייעדתי מראש את קבוצת האנשים האלה, שכן הם מכילים את האיכות שלי (טבעם אינו משתנה, הם עדיין חלק מישותי הפיסית). אם כן, מאז בריאת העולם ועד היום הזה, ישותי הפיסית תמיד הופיעה. על פי תפיסותיהם של בני האדם, הרוב מאמין שאני עצמי הוא ישותי הפיסית, אך זה בכלל אינו נכון; מדובר כאן רק במחשבותיהם של בני האדם ובתפיסותיהם. אם רק אני עצמי הייתי ישותי הפיסית, לא ניתן היה בכך לבייש את השטן ולפאר את שמי. למעשה, הייתה לכך השפעה נגדית – לבייש את שמי ולהפוך לאות קלון שהשטן היה מטיל על שמי לאורך כל הדורות. אני האל החכם בכבודו ובעצמו, ולעולם לא הייתי עושה דבר כל כך טיפשי.

עבודתי חייבת לשאת תוצאות, ואפילו יותר מכך, עליי לומר דברים על פי שיטות: כל דבריי ואמירותיי נאמרים על פי רוחי, רוח הקודש, ואני מדבר בהתאם לכל מה שרוחי עושה. לכן, כולם צריכים להרגיש את רוחי באמצעות דבריי, לראות מהם הדברים שרוחי עושה, לראות מה בדיוק אני רוצה לעשות, לראות את דרך הפעולה שלי על פי דבריי ולראות מהם עקרונותיה של תוכנית הניהול שלי בכללותה. אני צופה בתמונה המלאה של היקום: כל אדם, כל אירוע וכל מקום סרים לפקודתי. איש אינו מעז להפר את תוכניתי; כל הדברים מתקדמים שלב אחר שלב בסדר שבו הוריתי להם להתקדם. זהו כוחי האדיר, וכאן טמונה החוכמה שבאמצעותה מתנהלת כל התוכנית שלי. איש אינו יכול להבין זאת באופן מלא, איש אינו יכול לדבר בבירור. אני עושה את הכול באופן אישי ושולט בכול לבדי.

פרק 106

אלה שאינם יודעים את דבריי, אלה שאינם מכירים את אנושיותי הרגילה ואלה שקוראים תיגר על אלוהותי יושמדו כולם ללא זכר. איש לא יהיה פטור מכך – כולם חייבים לעבור את זה כי זהו הצו המנהלי שלי וזהו הסעיף המחמיר ביותר בצו. אלה שאינם יודעים את דבריי הם אלה שהקשיבו למה שצינתי בבירור ועדיין אינם יודעים את הדברים, כלומר הם אינם מבינים עניינים שברוח (היות שלא בראתי את האיבר הזה עבור בני אדם, אני דורש מהם הרבה; אני רק דורש שהם יקשיבו לדבריי ואז יישמו אותם). הם אינם אנשי ביתי ואינם מסוגי; הם שייכים לממלכת השטן. אם כן, אני רוצה אפילו אחד מאותם אנשים שאינם מבינים עניינים שברוח. בעבר חשבתם שהרחקתי לכת; היום אתם תבינו. כיצד ייתכן בכלל שבהמות תנהלנה דו-שיח עם אלוהים? האין הדבר אבסורדי? אלה שאינם מכירים את אנושיותי הרגילה הם אלה שמשתמשים בתפיסותיהם כדי למדוד את מה שאני עושה מתוך אנושיותי. במקום להישמע לי, הם מנסים למצוא אצלי פגמים קטנים באמצעות עיניהם הגשמיות. אולי דיברתי לשווא? אני אמרתי שאנושיותי הרגילה היא חלק חיוני ממני, האל השלם בכבודו ובעצמו, וזו הדרך הראויה שבה אנושיותי הרגילה ואלוהותי השלמה פועלות בתיאום זו עם זו: כשהדברים שאני עושה באמצעות אנושיותי הרגילה אינם תואמים לתפיסות אנושיות, אלה שמתמרדים נגדי ואלה שאינם תואמים אותי נחשפים. כשזה קורה אני משתמש באלוהותי השלמה כדי לומר דברים בקולי האלוהי דרך האנושיות, ואני מטפל באנשים מסוימים בצורה הזאת. אני מוקיע בני אדם שאינם מבינים את מה שאני עושה אך נשמעים לי בכל זאת, אלא אני מאיר את עיניהם. זה סוג האדם שאני אוהב, ובזכות צייתנותכם אני מאיר את עיניכם. אלה שמתריסים נגד אלוהותי כוללים את אלה שאינם יודעים את דבריי, את אלה שאינם תואמים את אנושיותי הרגילה ואת אלה שאינם מסכימים עם מה שאני עושה מתוך אלוהותי (למשל, כשאני מתרגז או כשאני בונה את הכנסייה וכו'). כל אלה הם ביטויים להתרסה כנגד אלוהותי. אך קיים דבר אחד שאני מדגיש ושעל כל אחד מכם לשים לו לב: אלה שאינם תואמים את האדם שאני היום קוראים תיגר על אלוהותי. מדוע אני ממשיך לומר שהאדם שאני הוא האל השלם בכבודו ובעצמו? טבעו של האדם שאני הוא הטבע האלוהי במלואו; אל תמדדוני על פי תפיסות אנושיות. אפילו עכשיו, רבים עדיין אומרים שאנושיותי היא רגילה, ולכן לא כל הדברים שאני עושה הם בהכרח נכונים. האנשים האלו – האינכם מבקשים למות? הם אינם יודעים ולו מילה אחת מתוך דבריי, והם בפירוש צאצאי העיוור, מזרעו של התנין הגדול האדום כאש! אני אומר לכולם עוד פעם אחת (ולא אומר זאת שוב בהמשך הדברים – אם מישהו יפר זאת שוב, הוא לבטח יקולל): דבריי, צחוקי, אכילתי, חיי, אופן הדיבור וההתנהגות שלי – את כל אלה אני, אלוהים בכבודו ובעצמו, עושה, ואין בכך שמץ של אנושיות! שום שמץ בכלל! כולכם חייבים להפסיק לשחק במשחקים המנטליים שלכם, להפסיק עם החישובים הקטנוניים שלכם. ככל שתמשיכו בזה, כך תהיו יותר ויותר ארורים. שמעו לעצתי!

אני תמיד חוקר את פנים ליבם של כל בני האדם, חוקר כל מילה וכל מעשה שלהם ואני רואה בבירור, אחד אחד, את אלה שמוצאים חן בעיניי ואת אלה שאיני מחבב. זה דבר שבני אדם אינם מסוגלים להעלות על דעתם, ועוד

יותר מכך, דבר שאנשים אינם מסוגלים לעשות. אמרתי כל כך הרבה ועשיתי כל כך הרבה דברים; מי מסוגל לדבר בבירור ולומר מהן המטרות שמאחורי דבריי ועבודתי? איש אינו יכול לדבר על כך בבירור. אחר כך אני אומר דברים נוספים; מחד, כך יסולקו מהדרך כל אלה שאיני מחבב, ומאידך, הדבר יגרום לכם לסבול מעט יותר מבחינה זאת, כדי ששוב תוקמו לתחייה מבין המתים, אך בצורה חמורה יותר. בני אדם אינם יכולים לקבוע זאת, ואיש אינו יכול להגן על עצמו מפני זה. אפילו אם הדבר ידוע לכם כעת, בבוא העת בכל זאת לא תוכלו להימנע מן הסבל הזה, כי כך אני עובד. עליי לעבוד כך כדי להשיג את מטרותיי ולגרום לכך שרצוני יעשה בכם. זו הסיבה שזה נקרא "הסבל האחרון שעליכם לעבור". גופכם הגשמי לא יסבול עוד לעולם לאחר מכן, מכיוון שאני כבר אחסל את התנין הגדול האדום כאש, והוא לא יעז להתפרע שוב. זהו השלב האחרון לפני ההיווכחות בגוף; זהו שלב מעבר. אך אל תפחדו – אני בהחלט אוביל אתכם דרך כל המשברים. האמינו שאני הוא אל הצדק בכבודו ובעצמו. הדברים שאמרתי לבטח יתגשמו. אני האל האמין בכבודו ובעצמו. כל המדינות, כל הארצות וכל והזרמים חוזרים אליי ונאספים כעדר בפני כס מלכותי. זוהי עוצמתי הגדולה, ואני אשפוט כל אחד ואחד מילדי המרי ואשליך אותם אל אגם האש והגפרית ללא יוצא מן הכלל – כולם חייבים לסגת. זהו השלב הסופי בתוכנית הניהול שלי, וכששלב זה יושלם, אבוא אל המנוחה, מכיוון שהכול כבר יובא לידי גמר ותוכנית הניהול שלי תושלם.

היות שקצב עבודתי הוגבר (למרות שאין כל דאגה בליבי), אני מגלה לכם את דבריי מדי יום ביומו, אני חושף בפניכם את פשר התעלומות שבידיי מדי יום, כדי שתוכלו ללכת בצמוד לעקבותיי. (זו חוכמתי – השימוש במילים כדי להביא אנשים לידי שלמות, אך גם כדי להכות אנשים ארצה. כולם קוראים את דבריי ומסוגלים לפעול על פי רצוני המשתקף בדבריי. האנשים השליליים יהיו שליליים; אלה שעומדים להיחשף יראו מי הם באמת; המתריסים יתריסו; והאוהבים אותי נאמנה ייעשו נאמנים אף יותר. אם כן, כולם יכולים ללכת בעקבותיי. כל המצבים האלה שתיארתי כאן הן שיטות עבודה שלי, ואלו היעדים שברצוני להשיג.) בעבר אמרתי כך: בכל אופן שבו אוביל אתכם, עליכם לדבוק בדרכי; לכל מה שאומר לכם, עליכם להקשיב. למה התכוונתי בדבריי? ידוע לכם? מהי מטרת דבריי ומהי חשיבותם? אתם מבינים? כמה אנשים יכולים לבטא זאת בבירור ובאופן מלא? כשאני אומר: "בכל אופן שבו אוביל אתכם, עליכם לדבוק בדרכי", לא מדובר רק בהדרכה שאני נותן בתור האדם שאני – יותר מכך, מדובר בדברים שאני אומר ובדרך שבה אני הולך. כיום הדבר הזה באמת התגשם במלואו. ברגע שאמרתי את דבריי, כל מיני פנים שטניים נחשפים באורה של נוכחותי, כדי שתוכלו לראות את כולם בבירור. הדברים האלה מפי אינם רק הצהרה כלפי השטן – זה דבר שאני מפקיד בנאמנות בידי כולכם. רובכם מתעלמים מהדבר הזה שאמרתי; אתם מאמינים שזה דבר שהפקדתי בידיכם, אך אינכם מבינים שאלה דברי שיפוט – דברים שטמונה בהם סמכות. מטרת דבריי היא לצוות על השטן לעשות למעני שירות הולם ולהישמע לי באופן מלא. מבין התעלומות שגיליתי בעבר ישנן רבות שאותן אינכם מבינים עדיין, ולכן בעתיד אגלה לכם יותר, כדי שתוכלו לזכות בהבנה מלאה ומעמיקה יותר.

כשאסונות גדולים מתרחשים, אנשים מוכים באימה והם שואגים בצער ושונאים את מעשי הרשע שהם עשו בעבר, אך בנקודה זו כבר מאוחר מדי, שכן זהו עידן החימה. זו אינה העת להושיע אנשים ולהציע להם חסד, אלא הזמן לפנות את כל עושי-השירות ולתת לבניי למשול עבורי. אכן, זה שונה מן העבר, וזהו מאורע שאין לו תקדים מאז בריאת העולם. היות שבראתי את העולם פעם אחת, אני אשמיד את העולם פעם אחת, ואיש אינו יכול לשנות את

מה שקבעתי וייעדתי מראש. שני המונחים – "התאחדות המשיחיים" ו-"ההתאחדות העולמית של אנשים חדשים" – הוזכרו לעתים קרובות בעבר. כיצד יש להסבירם? האם המונח "התאחדות המשיחיים" מתייחס לבנים הבכורים? האם המונח "ההתאחדות העולמית של אנשים חדשים" מתייחס אף הוא לבנים הבכורים? לא. אנשים לא פירשו את הדברים נכונה. היות שהתפיסות האנושיות יכולות רק להבין דברים במידה הזאת, אני אבהיר לכם את העניין כאן ועכשיו. התאחדות המשיחיים וההתאחדות העולמית של אנשים חדשים אינן זהות – אלה שתי משמעותות נפרדות. הגם שאין ביניהן הבדל כה גדול מבחינה מילולית ונראה שמדובר באותו הדבר, האמת היא הפוכה בתכלית. למי בדיוק מתייחס המושג "התאחדות המשיחיים"? או למה הוא מתייחס? כשמדובר במשיחיים, כולם ללא יוצא מן הכלל יחשבו עליי, אלוהים. זה לגמרי מעל לכל ספק. חוץ מזה, על פי התפיסות האנושיות, המונח "משיחיים" אמור חד-משמעית להתייחס לבני אדם, ואפילו אדם אחד לא יקשר אותו לשום דבר אחר. כשמדובר במונח "התאחדות", אנשים יחשבו שזו קבוצה ובה אנשים רבים המהווים כמעט יחידה אחת, ולכן הם קרויים "התאחדות". כאן, ניתן לראות שהדעת האנושית היא פשטנית מדי ושכני האדם בכלל אינם יכולים להבין למה אני מתכוון. כעת אני אתחיל לשתף באופן רשמי ולהסביר מהי התאחדות המשיחיים (אך על כולם להניח בצד את תפיסותיהם, כי אחרת איש לא יוכל להבין זאת, ואפילו אם אסביר את המונח, אנשים לא יאמינו ולא יבינו): ברגע שדבריי נאמרים, כל בניי הבכורים יוכלו לפעול על פי רצוני ולהביע את רצוני, ולפיכך הם יפעלו בלב אחד וידברו פה אחד. כאשר הם ישפטו את כל האומות והעמים, הם יוכלו להוציא לפועל את צדקי וליישם את צוויי המנהליים; הם המבע והביטוי שלי. אם כן, ניתן לומר שהתאחדות המשיחיים היא המצב שבו הבנים הבכורים מיישמים את צוויי המנהליים – המושג מציין את הסמכות שבידי הבנים הבכורים, וכל זה קשור למשיח, ומכאן "משיחיים" במושג "התאחדות המשיחיים". מלבד זאת, כל הבנים הבכורים מסוגלים לפעול על פי רצוני, ולכן אני משתמש במושג "התאחדות". ההתאחדות העולמית של אנשים חדשים משמעה כל האנשים הפועלים בשמי, ובמילים אחרות, בניי הבכורים, בניי ואנשיי. המילה "חדשים" מתייחסת לשמי. היות שהם פועלים בשמי (שמי נושא עמו את הכול; הוא תמיד חדש ולעולם אינו ישן, ואף אדם אינו יכול לשנותו) והיות שהם ייזוּתוּ בחיים לנצח בעתיד, הם האנשים החדשים שברחבי העולם. המילה "התאחדות" כאן מתייחסת למספרם של האנשים, בשונה מהמושג הקודם. כשדבריי ייאמרו, על כולם להאמין בהם. אל תפקפקו. הסירו את תפיסותיכם ומחשבותיכם האנושיות. התהליך הנוכחי שבו אני חושף תעלומות הוא בדיוק התהליך שנועד לסילוק תפיסות ומחשבות אנושיות (היות שאנשים משתמשים בתפיסותיהם כדי למדוד אותי ואת דבריי, אני משתמש בתעלומותיי, שאותן אני מגלה, כדי לסלק תפיסות ומחשבות אנושיות). העבודה הזו תושלם בקרוב. כאשר תעלומותיי תיחשפנה עד לרמה מסוימת, לאנשים כמעט שלא יהיו תהליכים מחשבתיים שבהם הם ישתמשו נוכח דבריי, והם יפסיקו להשתמש בתפיסותיהם האנושיות כדי למדוד אותי. אני אחשוף את מה שהם חושבים מדי יום, ואני אכה בחזרה. בנקודה מסוימת אנשים לא יחשבו יותר, ראשם יתרוקן מכל המחשבות, והם יישמעו לחלוטין לדבריי – כשזה יקרה, אתם תיכנסו אל ממלכת הרוח. זהו שלב בעבודתי שעליי לבצע לפני שארשה לכם להיכנס אל ממלכת הרוח. עליכם לסלק תפיסות אנושיות לפני שתוכלו להיות קדושים וחסרי דופי ולפני שתוכלו לבוא אל ממלכת הרוח – זו משמעותו המקורית של הביטוי "אני גוף רוחני קדוש". אך עליכם לפעול על פי השלבים שקבעתי, ולפני שתבינו זאת, זמני יבוא.

כשדבריי חמורים במידה מסוימת, רוב האנשים נסוגים בגלל דבריי. זו בדיוק הנקודה שבה מתגלים בניי הבכורים. אמרתי שלא אנקוף אצבע אלא רק אשתמש בדבריי כדי להגשים את כל הדברים. אני משתמש בדבריי כדי להשמיד את כל מה שאני שונא וגם כדי להביא את בניי הבכורים לידי שלמות. (כשדבריי נאמרים, שבעת הרעמים יישמעו, ובאותו רגע בניי הבכורים ואני נשנה את צורתנו וניכנס אל ממלכת הרוח.) כשאמרתי שרוחי, רוח הקודש, עובדת באופן אישי, התכוונתי לומר שדבריי מגשימים את הכול, וכך ניתן לראות שאני כול-יכול. לפיכך, ניתן לראות בצורה ברורה אף יותר את המטרה שמאחורי כל אחד מהמשפטים שאני אומר. כבר אמרתי שכל דבר שאני אומר מתוך אנושיותי הוא היבט של הצורה שבה אני בא לידי ביטוי. אם כן, יש לסלק את אותם אנשים שאינם יכולים לבטוח בדבריי ואינם מאמינים בהם באמת כאשר הדברים נאמרים מתוך אנושיותי הרגילה! הדגשתי חזור והדגש שאנושיותי הרגילה היא היבט חיוני של אלוהותי המלאה, אך עדיין כל כך הרבה אנשים מתמקדים באלוהותי המלאה ומתעלמים מאנושיותי. אתם עיוורים! אתם אומרים שאיני תואם את תפיסותיכם, שהאדם שאני אינו תואם למושג^[8] שיש לכם על אלוהים. האם אנשים כאלה יכולים להישאר במלכותי? אני ארמוס אתכם תחת כפות רגליי! רק תעזו למרוד בי! רק תעזו להיות כל כך עקשנים! חיוכי אינו תואם לתפיסותיכם, דבריי אינם נעימים לאוזניכם, ומעשיי אינם מביאים לכם תועלת, נכון? כל הדברים האלה צריכים להיות לטעמכם – האם כזהו אלוהים? והאנשים האלה רוצים להישאר בביתי ולקבל ברכות במלכותי? האינכם חולמים בהקיץ? כיצד ייתכן דבר כה נפלא! אתם רוצים לסרב לפקודותיי ובכל זאת לקבל ממני ברכות. אני אומר לכם: בשום אופן לא! אלה שיבואו אל מלכותי ויקבלו ברכות חייבים להיות אנשים שאני אוהב, כפי שכבר אמרתי פעמים רבות. מדוע אני מדגיש את הדברים הללו? אני יודע ומבין מה כולם חושבים בליבם; אני לא צריך לציין בקול את כל מחשבותיהם. צורתם האמיתית תיחשף בדברי השיפוט שלי וכולם יזעקו בצער בפני כס המשפט שלי. זו עובדה ברורה שאיש אינו יכול לשנות! בסופו של דבר אכניס אותם אל הבור חסר התחתית בזה אחר זה. זו התוצאה הסופית של שיפוטי את השטן. עליי להשתמש בשיפוט ובצווים מנהליים כדי לטפל בכל אדם, וזו השיטה שבה אני מייסר. האם באמת הבנתם זאת לעומק? איני צריך למסור לשטן סיבה – אני פשוט משתמש במוט הברזל שלי כדי להלום בו עד לסף המוות, כאשר הוא יתחנן לרחמים. אם כן, כשאנשים קוראים את דברי השיפוט שלי, הם אינם יכולים להבין אפילו מעט מהם, אך מנקודת הראות שלי, כל מונח וכל משפט שבהם מהווים יישום של צוויי המנהליים. זו עובדה ברורה.

היות שהיום אני מדבר על שיפוט, חלק מהעניין הוא כס המשפט. בעבר נהגתם לומר שתישפטו בפני כס המשיח. יש לכם הבנה בנושא המשפט, אך אינכם יכולים להעלות על דעתכם את כס המשפט. ייתכן שיש אנשים החושבים

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "מושג".

שכס המשפט הוא חפץ פיס – אולי הם מדמיינים אותו כשולחן גדול או אולי ככס משפט כמו בעולם החילוני. כמובן, אני לא אכחיש את מה שאמרתם בהסבר שלי הפעם – אך מבחינתי, לדברים שקיימים בדמיונם של בני האדם יש בכל זאת משמעות סמלית, ולכן התהום הפעורה בין דמיונותיהם של בני האדם לבין הכוונה המקורית שלי היא עדיין רחבה כמו המרחק בין שמיים וארץ. על פי התפיסות האנושיות, אנשים רבים שרוצים על הקרקע בפני כס המשפט, זועקים בצער ומתחננים לרחמים. זו כבר פסגת הדמיון האנושי, ואיש אינו יכול לדמיין לעצמו דבר שמעבר לכך. מהו אפוא כס המשפט? לפני שאגלה את פשרן של התעלומות, עליכם להתכחש לכל מה שחשבתם בעבר, ורק אז אוכל להשיג את מטרתי. רק כך ניתן יהיה לסלק את התפיסות והמחשבות שיש לכם בנושא הזה. עליכם לשים לב תמיד כאשר אני מדבר. אסור לכם לנהוג ברשלנות. כס המשפט שלי הוקם מאז בריאת העולם. בעידנים ובדורות שחלפו, רבים מתו בפני כס המשפט שלי ורבים קמו מולו וחזרו לחיים. ניתן לומר גם שמראשית ועד אחרית, שיפוטי אינו חדל לעולם, ולכן כס המשפט שלי תמיד קיים. כשמזכירים את כס המשפט, כל בני האדם חשים משהו מן הפחד. כמובן, לאור הדברים שאמרת כאן, אינכם יודעים כלל מהו כס המשפט. המשפט וכס המשפט מתקיימים יחדיו, אך אלו שני חומרים שונים. (החומר אינו חפץ פיס, אלא מדובר בדברים שנאמרים. בני אדם אינם מסוגלים לראות זאת בכלל.) המונח "משפט" מתייחס לדבריי. (בין שדבריי חמורים או רכים, הם כולם נכללים במשפטי. אם כן, כל דבר שבוקע מפי הוא משפט.) בעבר אנשים חילקו את דבריי לסוגים רבים ושונים – ביניהם דברי שיפוט, דברים נעימים ודברים שמעניקים חיים. היום אני אבהיר לכם שהמשפט ודבריי קשורים זה לזה. במילים אחרות, המשפט הוא דבריי, ודבריי הם משפט. אל לכם לדבר עליהם בנפרד. בדמיונם, בני האדם חושבים שדברים קשים הם משפט, אך לבני האדם יש הבנה חלקית בלבד. כל מה שאני אומר הוא משפט. הביטוי "תחילת המשפט", שנאמר בעבר, מתייחס לכך שרוחי, רוח הקודש, התחילה באופן רשמי לעבוד בכל מקום וליישם את צווי המנהליים. בביטוי הזה, המונח "משפט" מתייחס למציאות ממשית. כעת אסביר את כס המשפט: מדוע אני אומר שכס המשפט קיים מנצח ועד נצח וקשור לשיפוטי? האם אתם מבינים זאת מתוך ההסבר שנתתי למונח "משפט"? המונח "כס המשפט" מתייחס אלי עצמי. מנצח ועד נצח, אני תמיד מדבר ומשמיע את קולי. אני חי לנצח, ומכאן שהמשפט וכס המשפט שלי יתקיימו יחדיו לנצח. זה צריך להיות ברור עכשיו! אנשים מתייחסים אליי כאל חפץ בדמיונם, אך מבחינה זו אני מאשים אתכם ואיני מוקיע אתכם. אני מקווה רק שיהיה לכם לב צייתי, שתקבלו את התגלותי ושתדעו לפיה שאני האל חובק-הכול בכבודו ובעצמו.

דבריי הם לגמרי בלתי מובנים לבני אדם. אין זה אפשרי עבורם למצוא את עקבותיי או להבין את רצוני. אם כן, המצב שבו אתם שרויים היום (מסוגלים לקבל את התגלותי, להבין את רצוני מתוך התגלותי וללכת בעקבותיי באמצעותה) הוא אך ורק התוצאה של מעשי הפלאיים, חסדי וחמלתי. יום אחד אאפשר לכם אפילו לראות את חוכמתי, לראות מה עשיתי במו ידיי ולחזות בפלא שהוא עבודתי. כשזה יקרה, תוכנית האב שביסודה של תוכנית הניהול שלי תתגלה לעיניכם במלואה. בכל רחבי היקום ומדי יום קיימים ביטויים למעשי הפלאיים, והכול עושים שירות כדי שניתן יהיה להגשים את תוכנית הניהול שלי. כשהדבר ייחשף באופן מלא, תוכלו לראות איזה סוג של אנשים ארגנתי לצורך מתן שירות, איזה סוג של אנשים ארגנתי לצורך עשיית רצוני, מה השגתי בכך שניצלתי את השטן, מה השגתי בעצמי, איזה סוג של אנשים מייבב, איזה סוג של אנשים חורק בשיניו, איזה סוג של אנשים

יושמד ואיזה סוג של אנשים ישקע בתהום הנשייה. כשאני אומר "יושמד", אני מתכוון לאלה שאשליך אל אגם האש והגפרית ושיישרפו כליל, וכשאני מדבר על "נשייה", אני מתכוון לאלה שאשליך אל הבור חסר התחתית, המקום שבו הם יתנוונו לנצח. אל תחשבו שהשמדה ונשייה הם אותו הדבר. נהפוך הוא, אלה שני דברים שונים מאוד. עושי-שירות שנוטשים היום את שמי ישקעו בתהום הנשייה, ואלה שאינם בשמי ילכו להשמדה. זו הסיבה שאני אומר שאלה שישקעו בתהום הנשייה ישבחו אותי לנצח לאחר משפטי, אך האנשים האלה לעולם לא ייפטרו מייסורי ותמיד יקבלו את שלטוני. זו הסיבה שאני אומר שהבור חסר התחתית הוא היד שבה אני משתמש כדי לייסר אנשים. אני גם אומר שהכול בידיי. למרות שהמונח "בור חסר תחתית" מתייחס להשפעת השטן, אני משתמש גם בידיי כדי לייסר אנשים. אם כן, כשאני אומר שהכול בידיי, אין כאן פרדוקס כלשהו. דבריי אינם חסרי אחריות – הם נאותים וקוהרנטיים. הם אינם מומצאים או חסרי היגיון, וכולם צריכים להאמין בהם. בעתיד אתם תסבלו בגלל זה. בגלל דבריי, אנשים רבים נעשים קרים, מתיאשים, מתאכזבים, בוכים או מייבבים. תהיינה כל מיני תגובות. יום אחד, כשכל האנשים שאני שונא ייסוגו, עבודתי תוגשם. בעתיד רבים יפלו בגלל בניי הבכורים, ובסופו של דבר הם יעזבו צעד אחר צעד. במילים אחרות, ביתי יהפוך בהדרגה לקדוש, וכל מיני שדים שנמצאים כעת לצדי ייסוגו לאיטם, בשקט, בהכנעה וללא מילה אחת של תלונה. לאחר מכן יתגלו כל בניי הבכורים, ואני אחל בשלב הבא של עבודתי. רק אז בניי הבכורים יהיו למלכים יחד עמי וימשלו ביקום כולו. אלה שלבי עבודתי, והם מהווים חלק חשוב מתוכנית הניהול שלי. אל תתעלמו מזה, כי אחרת תשגו.

הזמן שבו אחל בעבודתי הוא הזמן שבו דבריי יתגלו לכם. אפילו אחת ממילותיי לא תישאר בלתי-מוגשמת. עבורי, יום אחד הוא כאלף שנים, ואלף שנים הם כיום אחד. כיצד אתם רואים זאת? מושג הזמן שלכם שונה מאוד משלי, מכיוון שאני שולט ביקום כולו ומגשים את כל הדברים. עבודתי נעשית יום אחר יום, צעד אחר צעד ושלב אחר שלב. יתרה מזאת, קצב עבודתי אינו נעצר ולו לשנייה בודדת – הוא נמשך בכל רגע ורגע. מאז בריאת העולם דבריי לא נקטעו. המשכתי לדבר והמשכתי להשמיע את קולי, אפילו היום, והדבר לא ישתנה בעתיד. אך זמני מאורגן בקפידה ומסודר מאוד. אני אעשה את מה שאני צריך לעשות כאשר אצטרך לעשותו (כשהדברים נוגעים בי, הכול ישתחרר ויהיה חופשי), ודבר אינו משבש את שלבי עבודתי. אני יכול לארגן כל אחד בביתי, אני יכול לארגן כל אחד בעולם, אך אני עסוק כלל, שכן רוחי, רוח הקודש, עובדת; רוחי ממלאת כל מקום מכיוון שאני הוא האל הייחודי בכבודו ובעצמו, והיקום כולו נתון בידיי. אם כן, ניתן לראות שאני כול-יכול, שאני חכם ושתפארתי ממלאת כל פינה ביקום.

פרק 108

בקרבי כולם יכולים למצוא מנוחה ולהיות חופשיים. אלה שמחוצה לי אינם יכולים לקבל חופש ואושר, מכיוון שרוחי, רוח הקודש, אינה נמצאת עמם. האנשים האלה קרויים "המתים חסרי הרוח". ואני מכנה את אלה שבקרבי "האנשים החיים בעלי הרוח". הם שייכים לי והם ישובו אל כס מלכותי. אלה שנותנים שירות ואלה ששייכים

לשטן הם המתים חסרי הרוח, ואותם יש להשמיד ולאין. זו תעלומה הכרוכה בתוכנית הניהול שלי, דבר שהאנושות אינה יכולה להבין לגביה, אך גם פרסמתי את הדברים עבור כולם. אלה שאינם שייכים לי הם נגדי; אלה ששייכים לי הם התואמים אותי. זה לגמרי מעבר לכל ספק, וזהו העיקרון שלפיו אני שופט את השטן. העיקרון הזה צריך להיות ידוע לכולם, כדי שיוכלו לראות את צדקי ואת הגינותי – כל אלה שבאים מהשטן יישפטו, יישרפו וייהפכו לאפר. זו גם חמתי, וכך ניתן לראות טוב יותר את טבעי. מעתה ואילך, טבעי יפורסם בפומבי – הוא יתגלה בהדרגה לכל העמים והאומות, לכל הדתות והזרמים, ולכל אורחות החיים. דבר לא יוסתר. הכול יתגלה. הסיבה שבעטיה עליי לעשות זאת היא שטבעי והעיקרון המנחה את מעשיי הם התעלומות הנסתרות ביותר מעיני האנושות (עליי לעשות זאת כדי שבניי הבכורים לא יפרו את צוויי המנהליים וכדי להשתמש בטבעי הנגלה כדי לשפוט את כל העמים והאומות). זו תוכנית הניהול שלי ואלה שלבי עבודתי. איש לא ישנה זאת בקלות דעת. באנושיותי כבר הבאתי לידי ביטוי את הטבע השלם של אלוהותי, ולכן איני מרשה לאיש לפגוע באנושיותי. (כל דבר שאני מביא לידי ביטוי בחיי הוא הטבע האלוהי – ולכן כבר אמרתי, אני אלוהים בכבודו ובעצמו, אשר התעלה מעבר לאנושיות הרגילה.) אני בהחלט לא אסלח לכל מי שיפגע בי, ואתן לו לגווע לעד! זכרו! זה מה שהגדרתי, כלומר זהו חלק חיוני מצוויי המנהליים. על כולם לראות זאת: הישות הפיסית שהיא אני היא אלוהים, ואף יותר מכך, אלוהים בכבודו ובעצמו. זה צריך להיות ברור עכשיו! איני מדבר ברשלנות. אני אומר ואציין את כל הדברים בבירור עד שתבינו באופן מלא.

המצב מתוח מאוד; לא רק בביתי – אפילו יותר מכך מחוץ לביתי. אני מבקש שתישאו עדות לשמי, תביאני לידי ביטוי בחייכם ותעידו עליי בכל ההיבטים. היות שאלה הם עתות הסוף, הכול מוכן עכשיו והכול שומר על מראהו המקורי ולא ישתנה לעולם. אלה שאמורים להיות מושלכים יושלכו, ואלה שאמורים להישמר יישמרו. אל תנסו להיאחז בכוח או לפלס בכוח דרך החוצה. אל תשבשו את ניהולי ואל תהרסו את תוכניתי. בעיני אנשים, אני תמיד אוהב ומלא חמלה כלפי האנושות, אך בכל הנוגע אליי, טבעי מובחן על פי השלבים בעבודתי, היות שאני האל החי בכבודו ובעצמו, האל הייחודי בכבודו ובעצמו! אני איני ניתן לשינוי, ועם זאת משתנה ללא הרף. זה דבר שאיש אינו יכול להבינו. רק כאשר אומר ואסביר לכם את העניין, הוא יהיה ברור לכם ואתם תבינו. אני אוהב, מלא חמלה, צודק ומטיל משמעת כלפי בניי, אך איני שיפוטי (בכך אני מתכוון לומר שאיני משמיד את הבנים הבכורים). כלפי אחרים, שאינם בניי, אני משתנה בכל עת, על פי חילופי העידנים: אוהב, מלא חמלה, צודק, מלכותי, שיפוטי, מלא חימה, מקלל, שורף, ובסופו של דבר אני משמיד את גופם הגשמי. אלה שיושמדו יגוועו יחד עם רוחם ונפשם. אך כאשר לאלה שנותנים שירות, רק רוחותיהם ונפשותיהם תישמרנה (אומר לכם כיצד ליישם זאת באופן ספציפי מאוחר יותר כדי שתוכלו להבין). עם זאת, לעולם לא יהיה להם חופש והם לעולם לא ישוחררו, מכיוון שהם נחותים מאנשי ונתונים לשליטתם. הסיבה שכל כך תיעבתי את עושי-השירות היא שהם כולם צאצאי התנין הגדול האדום כאש, אך גם אלה שאינם עושי-שירות הם צאצאי התנין הגדול האדום כאש. במילים אחרות, כל אלה שאינם בנים בכורים הם צאצאי התנין הגדול האדום כאש. כשאני אומר שאלה שנמצאים בתהום הנשייה משבחים אותי לעד, אני מתכוון לומר שהם יתנו לי שירות לנצח. זה הוגדר מראש. האנשים האלה יהיו תמיד עבדים, בקר וסוסים. אני יכול לטבוח אותם בכל עת ולהשתלט עליהם כרצוני, מכיוון שהם צאצאי התנין הגדול האדום כאש וטבעי אינו קיים בהם. היות שהם צאצאי התנין הגדול האדום כאש, טבעו קיים בהם,

היינו טבען של בהמות. זה נכון לחלוטין ואינו משתנה לנצח! היות שאת כל זאת ייעדתי מראש, איש לא ישנה זאת (אני מתכוון לומר שלא ארשה לאיש לפעול נגד הכלל הזה), אחרת אכה אותו ארצה!

לאור התעלומות שאני חושף, עליכם לראות לאיזה שלב תוכנית הניהול שלי ועבודתי התקדמו, לראות מה אני עושה במו ידיי, לראות מיהו המושא לשיפוטי ולחרון אפי. זהו צדקי. על המסד של התעלומות שחשפתי אני מתווה את עבודתי ומנהל את תוכניתי. איש אינו יכול לשנות זאת – יש לעשות זאת צעד אחר צעד על פי תוכניתי.^[8]

תעלומות הן דרך הפעולה של עבודתי, אותות המסמנים את הצעדים בתוכנית הניהול שלי. איש לא יוסיף ולא יגרע דבר מתעלומותי, מכיוון שאם התעלומה שגויה, הדרך אף היא שגויה. מדוע אני חושף בפניכם כעת את תעלומותי? מהי הסיבה? מי מכם יכול לומר זאת בבירור? אמרתי שתעלומות הן הנתיב, אם כן, למה הכוונה במילה "נתיב"? זהו התהליך שאתם עוברים מן הבשר אל הגוף, וזהו שלב חשוב. לאחר שאני מגלה את פשר תעלומותי, תפיסותיהם של אנשים מסולקות בהדרגה ומחשבותיהם נחלשות בהדרגה. זהו תהליך ההיווכחות בממלכת הרוח. אם כן, אני אומר שעבודתי מתנהלת בשלבים, וזה אינו עניין מעורפל – זו המציאות וזו צורת עבודתי. איש אינו יכול לשנות זאת ואיש אינו יכול לעשות זאת, שכן אני הוא האל הייחודי בכבודו ובעצמו! אני משלים את עבודתי באופן אישי. כל היקום נתון לשליטתי הבלעדית, ואני לבדי מארגן אותו. מי מעז לא להקשיב לי? (בביטוי "אני לבדי" אני מתכוון לאלוהים עצמו, מכיוון שישותי הפיסית היא אלוהים עצמו – אם כן, אל תיאחזו בחוזקה בתפיסותיכם). מי מעז ללכת נגדי? הם ייענשו בחומרה! ראיתם את גורלו של התנין הגדול האדום כאש! זהו סופו, אך זה גם בלתי נמנע. אני חייב לעשות את העבודה בעצמי, כדי שהתנין הגדול האדום כאש יבוש; הוא לא יוכל לקום אי פעם, והוא יושמד למשך נצח נצחים! כעת אני מתחיל לגלות את פשרן של תעלומות. (זכרו! רוב התעלומות שנחשפות הן דברים שאתם נוהגים לומר, אך שאיש אינו מבין). כבר אמרתי שכל הדברים שבני אדם רואים כבלתי-גמורים, כבר הושלמו בעיניי, והדברים שאני רואה כמצויים אך בתחילתם נראים לאנשים כאילו כבר הושלמו. האם זה פרדוקסלי? לא. אנשים חושבים כך מכיוון שיש להם תפיסות ומחשבות משלהם. הדברים שאני מתכנן נשלמים באמצעות דבריי (הם נקבעים כשאני אומר כך, ונשלמים כאשר אני אומר כך), אך לא נראה לי שהדברים שאמרתי נשלמו. זה מפני שהדברים שאני עושה כפופים למגבלת זמן, ולכן אני רואה אותם כדברים שלא נשלמו, אך בעיניהם הגשמיות של בני האדם (בשל הבדלים בתפיסת הזמן), הם כבר נשלמו. כעת, רוב האנשים הם חשדניים כלפיי בשל התעלומות שאת פשרן גיליתי. בגלל תחילתה של המציאות, בגלל שכוונתי אינן תואמות את תפיסותיהם של בני האדם, הם מתנגדים לי ומתכחשים לי. מדובר בשטן שנלכד בעצמו בסבך מזימותיו. (הם רוצים לקבל ברכות, אך הם לא חשבו שאלוהים לא יתאם לתפיסותיהם עד כדי כך, ולכן הם נסוגים). זו גם השפעה של עבודתי. כל בני האדם צריכים לשבחני, להריע לי ולפאר אותי. הכול בכול מכול כול נמצא בידיי, והכול נמצא בתחום שיפוטי. כאשר כל העמים יזרמו אל ההר שלי, כאשר הבנים הבכורים יחזרו עטורי ניצחון, זו תהיה נקודת הסיום של תוכנית הניהול שלי. זה המועד שבו תושלם תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים שלי. את הכול אני מארגן באופן אישי. כבר אמרתי זאת פעמים רבות. היות שאתם

הערות שוליים:
א. בטקסט המקורי נכתב "על פי שלי".

עדיין חיים בתוך תפיסותיכם אני מדגיש זאת חזור והדגש, כדי שלא תעשו כאן שגיאות ותשבשו את תוכנית. בני אדם אינם יכולים לסייע לי ואינם יכולים להשתתף בניהולי, מכיוון שכעת אתם עדיין אנשים בשר ודם (למרות שאתם שייכים לי, אתם עדיין חיים במישור הגשמי). לכן אני אומר, אלה שעשויים בשר ודם אינם יכולים לקבל את ירושתי. זו גם הסיבה העיקרית שבעטיה אביא אתכם אל ממלכת הרוח.

בעולם, רעידות אדמה הן תחילתו של האסון. ראשית אני גורם לעולם – לכדור הארץ – להשתנות. אחרי כן יופיעו מגפות ורעב. זו תוכנית, אלה שלביה, ואני אפעיל את הכול כדי לשרתני, כדי להשלים את תוכנית הניהול שלי. אם כן, כל היקום יושמד אפילו בלי התערבותי הישירה. כאשר התגלמתי לראשונה כבשר ודם ונצלתי, הארץ רעדה רעד אדיר; זה יחזור על עצמו בסוף. רעידות אדמה תחלנה בדיוק ברגע שבו אכנס אל ממלכת הרוח מתוך המישור הגשמי. אם כן, אני אומר שהבנים הבכורים בשום אופן לא יסבלו מן האסון. אנשים שאינם בנים בכורים יישארו באסון ויסבלו. לכן עבור האנושות, כולם נכונים להיות בן בכור. על פי תחושתם המוקדמת של אנשים, זה לא כדי ליהנות מברכות, אלא כדי להימנע מהסבל הכרוך באסון. זו מזימתו של התנין הגדול האדום, כאשר אני לעולם לא אאפשר לו לחמוק. אני אגרום לו לספוג ממני עונש קשה, ולאחר מכן לקום ולשרת אותי (הדברים מתייחסים להבאת בניי ואנשיי לידי שלמות). הוא יפול תמיד בתכסיסים של עצמו, תמיד יקבל את שיפוטי ותמיד יישרף באש. זו המשמעות האמיתית שמאחורי הגרימה לעושי-השירות להלל אותי (השימוש בהם כדי לחשוף את עוצמתי הגדולה). לא ארשה לתנין הגדול האדום, כאשר להתגנב אל מלכותי ולא אתן לתנין הגדול האדום, כאשר את הזכות להלל אותי! (מכיוון שהוא אינו ראוי, לעולם אינו ראוי!) אני רק אגרום לו לשרת אותי לאורך כל הנצח! אני רק אתן לו להשתטח אפיים ארצה בפניי. (מצבם של אלה שמושמדים טוב לעומת אלה שנמצאים בתהום הנשייה. ההשמדה היא רק עונש כבד וזמני, אך אלה ששוקעים בתהום הנשייה יספגו עונשים כבדים לנצח, ולכן אני משתמש בהשתטחות אפיים ארצה. אני משתמש בעונשים כבדים משום שאותם אנשים מתגנבים אל ביתי, נהנים ממיטב חסדי ורוכשים ידע כלשהו אודותיי. כאשר לאלו שמחוץ לביתי, תוכלו לומר שהבורים לא יסבלו). על פי תפיסותיהם, בני האדם חושבים שלהישמד זה גרוע יותר מאשר להיות בתהום הנשייה, אך ההפך הוא הנכון – אלה שנמצאים בתהום הנשייה חייבים להיענש בחומרה לנצח, ואלה שיושמדו יחזרו אל האין לנצח.

פרק 109

אני אומר אמירות בכל יום, מדבר בכל יום, ומגלה את האותות והמופתים הגדולים שלי בכל יום. כל אלה הם חלק מעבודתה של רוחי. בעיני בני האדם, אני רק בן אנוש, אך בדיוק באותו בן אנוש אני מגלה את כל כולי ואת עוצמתי הגדולה.

היות שאנשים מתעלמים מבן האנוש שהוא אני וממעשיי, הם חושבים שאלה הם דברים שעושים בני אנוש. אולם מדוע אינכם חושבים: האם בני אדם יכולים לעשות את מה שאני עושה? בני אדם לא מכירים אותי במידה כזו, הם לא מבינים את דבריי, והם לא תופסים את מעשיי. בני אנוש רעים ומושחתים! מתי אבליע אתכם? מתי אקבור

אתכם באגם האש והגופרית? כמה פעמים גורשתי מקבוצתכם, כמה פעמים בני האדם העליבו אותי, לעגו לי והשמיצו אותי, וכמה פעמים בני האדם חרצו עליי את משפט בפומבי והתריסו נגדי? בני אנוש עיוורים! אתם לא יודעים שאתם בסך הכל חופן בוך בידיי? אתם לא יודעים שאתם מושא של הבריאה שלי? כעת חרון אפי משתחרר, ואיש לא יכול להתגונן מפניו. בני האדם יכולים רק להתחנן שוב ושוב לרחמים. אולם היות שעבודתי התקדמה עד לשלב הזה, איש לא יכול לשנות אותה. הברואים חייבים לשוב אל הבוץ. העניין הוא לא שאני רשע, אלא שאתם מושחתים מדי, פראיים מדי, וזאת מפני שהשטן תפס אתכם ושהפכתם לכלים בידיו. אני האל הקדוש בעצמו, אי-אפשר להכתים את שמי, ולא ייתכן שיהיה לי מקדש טמא. מעתה ואילך, זעמי הקוצץ (החמור יותר מחרון אפי) יתחיל להישפך על כל האומות והעמים ויתחיל לייסר את כל החלאות שנבעו ממני אך אינן מכירות אותי. אני שונא בני אנוש עד מאוד ולא יהיו בי עוד רחמים – אני אמטיר את כל קללותיי. בשום אופן לא יהיו יותר חמלה ואהבה – הכל יוצת ויישרף עד כלות, ורק מלכותי תישאר, כדי שאנשיי יהללו אותי בביתי, יעניקו לי כבוד ויריעו לי לעד (זהו תפקידם של אנשיי). ידי תתחיל לייסר באופן רשמי הן את בני האדם שבביתי והן את אלה שמחוזה לו. אף רשע לא יוכל לחמוק מידי וממשפטי. כולם חייבים לעבור את הייסורים האלה ולעבוד אותי. זו מלכותיותי, ויותר מכך – זהו צו מנהלי שאני מפרסם לרשעים. איש לא יכול להושיע אף אחד אחר. בני האדם יכולים רק לטפל בעצמם, אך שום דבר שהם יעשו לא יאפשר להם לחמוק מיד הייסורים שלי. הסיבה לכך שנאמר שהצווים המנהליים שלי הם מחמירים נחשפת כאן. זו עובדה שכל אחד יכול לראות במו עיניו.

כשאתחיל לכעוס, כל השדים מגדול ועד קטן ינוסו על נפשם בבהלה ובחיפזון, מתוך פחד עמוק שידי תכה אותם למוות. אך אף אחד לא יכול לחמוק מידיי. אני אוהב בכל מכשירי העינויים, ידי שולטת בכל, הכל נמצא בהישג ידי, ואף אחד לא יכול להשתחרר. זו חוכמתי. כשבאתי אל המישור האנושי, כבר סיימתי את כל עבודת ההכנה והנחתי את היסודות לתחילת עבודתי בקרב בני האנוש (מכיוון שאני האל החכם ושאני מטפל כהלכה במה שצריך לעשות ובמה שאין לעשות). לאחר שהכל הוסדר כהלכה, התגלמתי כבשר ודם ובאתי אל המישור האנושי, אך איש לא זיהה אותי. מלבד אלה שהפכתי לנאורים, כל בני המרי מתריסים נגדי, משפילים אותי ומפנים לי עורף. אולם בסופו של דבר, אהפוך אותם למנומסים וכנועים. על אף שנראה לבני האדם שאני לא עושה הרבה, עבודתי הגדולה כבר הסתיימה. (כל בני האדם נשמעים לחלוטין לבן האנוש שהוא אני, הן בדבריהם והן בלבם. זה אותי.) כיום אני קם ומייסר כל מיני רוחות רעות שמתריסות נגדי. בלי קשר לשאלה כמה זמן הן חסידות שלי, עליהן להניח אותי בצד. אני לא רוצה אף אחד שמתנגד לי (מדובר באלה שחסרה להם הבנה רוחנית, באלה שרוחות רעות אחזו בהם באופן זמני ובאלה שלא מכירים אותי). אני לא רוצה אף אחד מהם! כולם יסולקו ויהפכו לבני גיהנום! לאחר שהם ישרתו אותי היום, הם כולם חייבים לעזוב! אל תישארו בביתי, אל תהיו אוכלי חינוס חסרי בושה. כל מי ששייך לשטן הוא בנו של שד והוא יגווע לנצח. כל אלה שמתריסים נגדי יעזבו אותי בשקט, וכך יוסרו עוד מעצורים המאטים את קצב עבודתי ולא יהיו עוד שיבושים. כל הדברים ייעשו לפקודתי ללא שום מכשול או מעצור. כולם ייפלו לנוכח מבטי ויושמדו בבערה שלי. הדבר מראה את כל-יכולתי ואת חוכמתי המושלמת (זה נעשה בבניי הבכורים). כך יגדל כבוד שמי וכך יגדל גם כבודי שלי. על פי מעשי ונימת דבריי, כולכם רואים שהשלמתי לחלוטין את עבודתי בביתי והתחלתי לפנות אל אומות הגויים. אני מתחיל בעבודתי שם ומבצע את השלב הבא בעבודתי.

רוב דבריי לא תואמים את תפיסותיכם, אך בניי, אל תעזבו. העובדה שהדברים אינם תואמים תפיסות אנושיות אין משמעה שזה לא קולי. דווקא משום כך ניתן להוכיח שזה קולי. אילו הדברים היו תואמים תפיסות אנושיות, הייתה זו עבודתן של רוחות רעות. אם כן, עליכם להשקיע מאמצים גדולים יותר בדבריי, לעשות כמעשי ולאהוב את מה שאני אוהב. העידן האחרון הזה הוא גם העידן שבו האסונות יופיעו שוב, וזהו גם העידן שבו אני חושף את כל תכונותיי. כאשר כל השופרות הקדושים שלי יתחילו להישמע, בני האדם יהיו באמת מפוחדים, ואז איש לא יעז לעשות מעשי רשע. במקום זאת, בני האדם ישתטחו בפניי ויעריכו את חוכמתי ואת כל-יכולתי. אחרי הכל, אני הוא האל החכם בעצמו! מי יכול להפריך זאת? מי מעז להתקומם נגדי? מי מעז שלא להכיר בחוכמתי? מי מעז לא להכיר את כל-יכולתי? כאשר רוחי עושה עבודה גדולה בכל המקומות, כל בני האדם מכירים את כל-יכולתי, אך עדיין לא השגתי את מטרתי. אני רוצה שבני האדם יחזו בכל-יכולתי משום חרון אפי, ייווכחו בחוכמתי ויראו את כבודה של זהותי. (כל זאת בבנים הבכורים, ללא כל שגיאה. מלבדם, איש אינו יכול להיות חלק מזהותי – כך קבעתי.) קיימות בביתי אינספור תעלומות שבני האדם לא יכולים לתפוס. כשאני מדבר, בני האדם אומרים שאני אכזרי מדי; הם אומרים שבני אדם רבים כבר אוהבים אותי ברמה מסוימת ושואלים מדוע אני אומר שהם צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש? הם גם שואלים מדוע אטוש אותם בזה אחר זה? האם לא טוב יותר שיהיו בני אדם רבים יותר בביתי? אולם אני בכל זאת פועל כך. לא יכול להיות אחד יותר או אחד פחות מהמספר שקבעתי מראש. (זהו הצו המנהלי שלי. לא רק שבני אדם לא יכולים לשנות אותו, אלא שאפילו אני עצמי לא יכול לשנות אותו, מכיוון שאני לא יכול להיכנע לשטן. די בכך כדי להוכיח את חוכמתי ומלכותיותי. אני האל האחד בעצמו. בני האדם משתחווים בפניי, אך אני איני נכנע לבני האדם.) זו בדיוק הנקודה שמשפילה ביותר את השטן. בני האדם שבחרתי כולם צנועים, כנועים, צייתנים וישרים, והם מסוגלים לשרת אותי בענווה ובעילום שם. (השטן רצה להשתמש בכך כדי להשפיל אותי, אך הדפתי את מתקפתו.) ניתן לראות את טבעי על פי בני האדם האלה. כשאחזור לאחר הניצחון בקרב, אמשח את בניי הבכורים למלכים במלכותי, ורק אז אתחיל לנוח, מפני שבניי הבכורים יהיו מלכים לצדי. בניי הבכורים מייצגים אותי ומבטאים אותי. בשירות העניו שהם מעניקים לי בעילום שם, הם נשמעים לי; ביושרם הם מוציאים לפועל את דבריי; בכנותם הם אומרים את אשר אני אומר; בענוותם הם מעניקים כבוד לשמי (ללא חוצפה או פראיות, אלא במלכותיות ובחמה). בניי הבכורים! הגיעה העת לשפוט את התבל כולה! אני מרעיף עליכם ברכות, אני מוסר לכם סמכות, ואני גומל לכם בברכות! הכל כבר הוגשם, ואתם מושלים בכל ומארגנים את הכל, משום שאני אביכם, אני המגדל החזק שלכם, אני המקלט שלכם, אני הגיבוי שלכם, ונוסף על כך, אני האל הכול-יכול שלכם – אני הכל בשבילכם! הכל נמצא בידיי, והכל נמצא גם בידיכם – לא רק היום, אלא גם אתמול ואפילו מחר! האם לא ראוי לחגוג זאת? האין זה ראוי לתשואותיכם? כולם, קבלו ממני את החלק המגיע לכם! אני נותן לכם את כל מה שיש לי מבלי לחסוך מכם דבר, כיוון שכל רכושי הוא נחלתכם ואוצרותיי מסורים בידיכם. זו הסיבה שראיתכם כטוב לאחר שבראתי אתכם.

האם אתם יודעים מה מנחה את מעשיכם, מחשבותיכם ודבריכם כיום? ומה המטרה של כל מה שאתם עושים? אני שואל אתכם, כיצד אתם משתתפים בנשף הכלולות של השה? האם הוא היום, או שמא הוא בעתיד? מהו נשף הכלולות של השה? אתם לא יודעים, נכון? אז אני אסביר לכם: כשבאתי אל המישור האנושי, ארגנתי כל מיני סוגים של בני אדם, עניינים ודברים כדי לשרת את בן האנוש שאני היום. עכשיו, אחרי שהכל כבר הושלם, אני

מסלק הצדה את עושי השירות. איך זה קשור לנשף הכלולות? כשבני האדם האלה משרתים אותי, כלומר כשאני נעשה השה, אני חש את טעמו של נשף הכלולות. במילים אחרות, כל הכאב שעברתי, כל הדברים שעשיתי, כל הדברים שאמרתי, כל מי שפגשתי וכל מה שעשיתי בזמן ששהיתי בקרב האנושות – אלה היו נשף הכלולות. לאחר שכן האדם שאני נמשח, אתם הפכתם לחסידיי (ובאותה עת, הייתי השה), ולכן חוויתם תחת הנהגתי כל מיני כאבים, אסונות, נטישה והשמצות מצד העולם. בני משפחתכם נטשו אתכם, ואתם חיים בצל ברכתי. כל אלה הם נשף הכלולות של השה. אני משתמש במונח 'נשף הכלולות' מפני שכל הדברים שאני גורם לכם לעשות נועדו לגרום לכם ליפול בנחלתי. אולם כל זה הוא חלק מהנשף. בעתיד, וניתן לומר שגם היום, כל הדברים שאתם נהנים מהם, כל הדברים שאתם זוכים בהם והסמכות המלכותית שאתם חולקים עמי – כל אלה הם הנשף. אהבתי מסורה לכל אוהביי. אוהביי יישארו לנצח, לעולם לא יסולקו ותמיד יהיו בחיק אהבתי. כך יהיה לנצח!

פרק 110

כשהכול יתגלה, זה יהיה המועד שבו אנוח, ואף יותר מכך, זה יהיה המועד שבו הכול יהיה כשורה. אני עושה את עבודתי באופן אישי; אני מתזמר ומארגן את הכול בעצמי. כשאצא מציון ואחזור וכשאביא את בניי הבכורים לידי שלמות, אז תושלם עבודתי הגדולה. על פי תפיסותיהם של בני האדם, דבר שנעשה חייב להיות נראה ומוחשי, אך כפי שאני רואה את הדברים, הכול מושלם ברגע שאני מכין את תוכניתי. בציון אני חי וזהו יעדי; שם אני מגלה את כול-יכולתי, ושם בניי הבכורים ואני נחלוק את אושרנו המשפחתי. שם אחיה עמם למשך הנצח כולו. ציון, מקום יפהפה; ציון, מקום שאנשים עורגים אליו; אינספור אנשים כמהו אליו לאורך העידנים, אך מבראשית ועד ימינו, אפילו אדם אחד לא נכנס לציון. (אפילו לא מי מבין הקדושים והנביאים מעידנים עברו. זה מפני שאני בוחר את בניי הבכורים באחרית הימים, והם כולם נולדים בתקופה הזאת; ולאור זאת, רחמי וחסדי, שעליהם דיברתי, נעשים גלויים יותר לעין.) כל אדם שהוא כעת בן בכור ייכנס יחד איתי לציון וייהנה מהברכה הזאת. אני מרומם את בניי הבכורים לדרגה מסוימת מכיוון שיש להם את איכותי ואת צלמי המהולל ומכיוון שהם מסוגלים להעיד עבורי, לפאר את שמי ולהביאני לידי ביטוי בחייהם. ואף יותר מכך, הם מסוגלים להנחיל תבוסה לשטן ולהשפיל את התנין הגדול האדום כאש. וזה מפני שבניי הבכורים הם בתולים טהורים; הם מה שאני אוהב, אלה שבחרתי והעדפתי. הסיבה לכך שאני מרומם אותם היא שהם מסוגלים להיות יותר במעמדם, לשרתני בענווה ובשקט ולהעיד עבורי ברוב עוצמה. השקעתי את כל האנרגיה שלי בבניי הבכורים וארגנתי בקפידה כל מיני אנשים, אירועים ודברים לצורך השירות שלהם. בסוף אגרום לכך שכולם יחזו במלוא תפארת לאור בניי הבכורים, ואגרום לכולם להיות משוכנעים לחלוטין ביחס אליי בזכות בניי הבכורים. לא אכריח אף שד, ואיני חושש מכך שהם ישתוללו או יפעלו בפזיזות, שכן יש לי עדים ויש בידי סמכות. הקשיבו היטב, בני מחנה השטן! כל מילה שאני אומר וכל מה שאני עושה נועד להביא את בניי הבכורים לידי שלמות, ולכן עליכם להישמע לפקודתי ולציית לבניי הבכורים, כי אחרת אראה לכם – אגרום לכם לסבול נשייה באופן מידי! בניי הבכורים כבר החלו להוציא

לפועל את צוויי המנהליים, מפני שרק הם ראויים לשאת את כס מלכותי, ואני כבר משחתי אותם. כל מי שאינו נשמע לבניי הבכורים הוא לבטח לא אדם טוב. אין כל ספק שאנשים כאלה נשלחו על ידי התנין הגדול האדום כאשר כדי לשבש את תוכנית הניהול שלי, ופרחחים כאלה ייזרקו החוצה מביתי ללא שיהוי. אני רוצה שדבר כזה יעשה עבורי שירות – הוא יושמד לנצח, וזה יקרה בקרוב מאוד, ללא שיהוי! המשרתים אותי כבר קיבלו בהכרח אישור ממני; עליהם להיות צייתנים ולא לחשוב בכלל על המחיר שהם משלמים. אם הם מרדניים, הם אינם ראויים לשרתני, ואני זקוק לברואים שכאלה. הם יזדרזו לברוח – אני בהחלט לא רוצה אותם! זה צריך להיות לכם ברור עכשיו! אלה שעושים למעני שירות חייבים לעשות זאת על הצד הטוב ולא לגרום לבעיות. אם אתם מרגישים שאין לכם תקווה ואתם מתחילים לגרום לבעיות – אני אגמור אתכם מייד! האם זה ברור לכם, אתם שעושים עבורי שירות? זה הצו המנהלי שלי.

חובתם של בניי הבכורים היא להעיד עליי, ולכן אני דורש מכם לעשות עבורי דבר – אני דורש רק שתמלאו את חובתכם כיאות ותיהנו מהברכות שאני מרעיף עליכם כדי לשמח את ליבי. כאשר נסעתי לכל קצווי היקום בחרתי את בניי הבכורים והבאתי אותם לידי שלמות. זה דבר שהשלמתי לפני שבראתי את העולם; אף אחד מקרב האנושות אינו יודע זאת, אך עבודתי הושלמה בשקט. זה אינו תואם את התפיסות האנושיות! אך עובדות הן עובדות, ואיש אינו יכול לשנותן. שדים גדולים כקטנים גילו את צורתם האמיתית באמצעות יומרותיהם, ואני ייסרתי אותם בדרגות שונות. בעבודתי ישנם שלבים, ובדבריי ישנה חוכמה. האם ראיתם דבר-מה מתוך מה שאני אומר ועושה? האם אני סתם עושה דברים ואומר דברים? האם דבריי הם רק קשים, שיפוטיים או מנחמים? זה פשטני מדיי, אך עבור האנושות זה כלל אינו פשוט לראות זאת. בדבריי יש לא רק חוכמה, שיפוט, צדק, מלכותיות ונחמה, אלא הם אף כוללים את מה שיש לי ואת מה שהנני. כל מילה ומילה שאני אומר היא תעלומה שהאנושות אינה יכולה לפענח. דבריי אינם ניתנים כלל להבנה, ולמרות שהתעלומות נחשפו, לאור יכולתם של בני האדם, הן עדיין מחוץ לטווח דמיונם והבנתם. הדבר שקל לי ביותר להבין הוא הדבר שקשה ביותר לאנשים להבין, ולכן ההבדל ביני לבין בני האדם הוא ההבדל בין שמיים וארץ. זו הסיבה שאני רוצה לשנות לחלוטין את צורתם של בניי הבכורים ולגרום להם להיכנס באופן מלא אל הגוף. בעתיד, לא רק שהם ייכנסו אל הגוף מתוך הגוף הגשמי, אלא הם גם ישנו את צורתם בתוך הגוף בדרגות שונות. זו תוכניתי. זה דבר שבני אדם אינם יכולים לעשות – ללא ספק אין להם שום דרך לעשות זאת – ולכן אפילו אם הייתי מספר לכם על כך בפרוטרוט, עדיין לא הייתם מבינים. אתם יכולים רק לקבל תחושה ביחס לעל-טבעי. זה מפני שאני האל החכם בכבודו ובעצמו.

כשאתם נתקלים בתעלומות, כולכם מגיבים במידה מסוימת. למרות שאינכם מקבלים אותן או מכירים בהן בליבכם, אתם מודים בקיומן בדבריכם. אנשים כאלה הם רמאים גדולים, וכשאני אחשוף תעלומות, אני אסלק אותם מן הדרך ואנטוש אותם בזה אחר זה. אך כל דבר שאני עושה נעשה בשלבים. אני עושה דברים בחיפזון ואיני מסיק מסקנות באופן עיוור; זה מפני שאני ניחן בטבע אלוהי. אנשים בשום אופן אינם מסוגלים לראות בבירור מה אני עושה כעת ומה אעשה בשלב הבא. רק כאשר אדבר על שיטת העבודה שלי בשלב הבא, אנשים יוכלו ללכת בעקבותיי ולהתקדם צעד אחד. הכול קורה במסגרת דבריי, הכול מתגלה בדבריי, ולכן אף אחד אינו צריך להיות חסר סבלנות – די בעשיית שירות הולם למעני. לפני עידן ועידנים התנבאתי בנושא עץ תאנה, אך לאורך העידנים איש לא ראה עץ תאנה ואיש לא יכול היה להסביר זאת, ולמרות שהמשפט הזה נזכר בדברי-הלל

קודמים, איש לא ידע מהי משמעותו האמיתית. המשפט הזה בלבד אנשים בדיוק כמו "האסון הגדול", וזו הייתה תעלומה שמעולם לא גיליתי לאנושות. אנשים חשבו שעץ תאנה הוא מן הסתם עץ המניב פירות טובים או שאולי זו התייחסות נוספת לקדושים, אך הם עדיין היו רחוקים מאוד מהמשמעות האמיתית. אני אספר לכם על כך כאשר אפתח את מגילתי באחרית הימים (המונח "המגילה" מתייחס לכל הדברים שאמרת, לכל דבריי באחרית הימים – כל הללו נכללים בה). הביטוי "עץ התאנה" מתייחס לצוויי המנהליים, לכל אחד מצוויי המנהליים, אך זהו רק חלק אחד מהעניין. נביטת עץ התאנה מתייחסת לכך שאני מתחיל לעבוד ולדבר מתוך הגוף הגשמי, בעוד שצוויי המנהליים טרם נודעו ברבים (וזה משום שהדבר התרחש לפני שהעידו על שמי, כאשר איש לא ידע על צוויי המנהליים). כאשר נמסרו עדויות על שמי והוא נודע ברבים, כאשר כל בני האדם משבחים אותו, כאשר צוויי המנהליים נושאים פרי – זה המועד שבו עץ התאנה נושא פרי. זהו ההסבר המלא, ודבר אינו חסר – הכול נתגלה. (אני אומר את זה משום שבדבריי בעבר היה חלק שאותו טרם גיליתי באופן מלא; לכן היה עליכם להמתין בסבלנות ולשאוף להבינו.)

כאשר אביא את הבנים הבכורים לידי שלמות, אגלה את מלוא תפארת, את הופעת השלמה בפני העולם כולו בגופי, ומעל לכל בני האדם, בישותי הפיסית; זה יתרחש על הר ציון שלי, בתפארת, וזה יתרחש במיוחד לקול המולת דברי השבח. אז אויביי ייסוגו מסביבי וירדו אל הבור חסר התחתית, אל אגם האש והגפרית. מה שאנשים כיום מסוגלים לדמיין הוא מוגבל, וזה אינו רצוני. זו הסיבה שאני מדבר על תפיסותיהם וחשיבתם של בני האדם מדי יום. יבוא יום (יום הכניסה אל הגוף) שבו מה שאני מספר יתאים לכם באופן מלא ולא תהיה כל התנגדות. באותו היום לא תהיינה לכם יותר מחשבות, ואז לא אדבר עוד. היות שכבר לא תהיה לכם החשיבה שלכם, אני פשוט אאיר את עיניכם במישרין – זו הברכה שממנה נהנים בניי הבכורים, וזה יקרה כאשר הם ימשלו לצדי כמלכים. בני אדם אינם מאמינים בדברים שאותם הם אינם יכולים לדמיין, ואפילו אם ישנם כמה שמאמינים בדברים כאלה, זה נובע מההארה המיוחדת שלי. אחרת איש לא היה מאמין, וזה דבר שאותו יש לעבור. (אלמלא היו עוברים את השלב הזה, עוצמתי לא הייתה יכולה להתגלות דרכו, ומשמעות הדבר היא שאני משתמש בדבריי כדי לשחרר אנשים מתפיסותיהם. איש מלבדי אינו יכול לעשות את העבודה הזאת ואיש אינו יכול להחליפני. אני היחידי שמסוגל להשלימה, אך זה אינו דבר מוחלט. עלי לעשות את העבודה הזאת באמצעות האנושות.) אנשים חשים שהם זכו באנרגיה חדשה לאחר ששמעו את דבריי, אך בסוף הם כולם נסוגים. הם אינם יכולים להימנע מכך. בינתיים קיימות תעלומות שבני אדם אינם מסוגלים לתפוס. איש אינו יכול לדמיין מה יקרה, ואני אאפשר לכם לראות זאת בדברים שאני מגלה. מתוך זה אתם יכולים להבין את המשמעות האמיתית שאליה התכוונתי כשאמרתי: "אני אעקור מן השורש את כל אלה שאינם ראויים שאשתמש בהם". לבניי הבכורים ישנם ביטויים רבים, וכך גם לאויביי. הם יתגלו לכם בזה אחר זה. זכרו! הרוחות הרעות עובדות בכולם למעט הבנים הבכורים. הם כולם משרתיו הנרצעים של השטן. (הם יחשפו בקרוב בזה אחר זה, אך ישנם כמה שצריכים לעשות שירות עד הסוף וכמה שצריכים לעשות שירות למשך תקופה מסוימת). כתוצאה מהעבודה הכלולה בדבריי, כולם יראו את פניהם האמיתיים.

כל אומה, כל מקום וכל פלג דתי נהנה מאוצרות שמי. זה מפני שהאסון הגדול מבשיל ומתקרב; הכול בהישג ידי, ואני מתכוון לשפוך אותו כלפי מטה בהדרגה, כדי שכל בני האדם יחפשו בדחיפות את דרך האמת, וזו דרך

שאותה יש לחפש, אפילו אם המשמעות היא לשלם את המחיר המלא. בכל הדברים יש לי זמן משלי. במועד שבו אני אומר שהעבודה תושלם, אז היא תושלם, ברמת דיוק של דקה, של שנייה. איש אינו יכול לעכב או לעצור זאת. אחרי הכול, התנין הגדול האדום כאש הוא אויבי המנוצח. הוא עושה-שירות שעובד עבורי, והוא עושה את כל מה שאני אומר לו ללא כל התנגדות. הוא באמת בהמת המשא שלי. לאחר שתושלם עבודתי, אשליך אותו אל הבור חסר התחתית, אל תוך אגם האש והגפרית (המונח מתייחס לאלה שמושמדים). המושמדים לא רק ייטעמו מן המוות, הם גם ייענשו בחומרה על כך שרדפוני. זו עבודה שאעשה בעתיד באמצעות עושי-שירות – אגרום לשטן לטבוח את עצמו ולהרוס את עצמו, וכך אמחה ואשמיד לחלוטין את צאצאי התנין הגדול האדום כאש. זה חלק אחד מעבודתי, ולאחריו אפנה אל אומות הגויים. אלה השלבים בעבודתי.

פרק 111

כל האומות תתברכנה בזכותכם; כל העמים ישבחו ויהללו אותי בזכותכם. מלכותי תשגשג ותתפתח, והיא תתקיים לעד. איש לא יורשה לרמוס אותה, ודבר לא יורשה להתקיים אם הוא לא יתאם לי, מכיוון שאני האל המלכותי, האל שאין לפגוע בו, בכבודו ובעצמו. איני מרשה לאיש לשפוט אותי ואיני מרשה לאיש לא לתאום לי. די בכך כדי ללמד על טבעי ועל מלכותיותי. כאשר מישהו מתנגד לי, אני אעניש אותו במועד שאקבע. מדוע איש לא ראה אותי מעניש מישהו? זה רק מפני שהמועד שקבעתי טרם הגיע ושידי טרם פעלה באמת. למרות שאסונות גדולים כבר התרחשו, זה רק מעיד על מה שאסונות גדולים גוררים, ואילו הממשות של אסונות גדולים טרם פגעה ולו באדם אחד. האם הבנתם משהו בכלל מדבריי? היום אתחיל לקרוא דרור לממשות של אסונות גדולים. לאחר מכן, אכה ארצה בידי את כל מי שיתנגד לי. בעבר רק חשפתי אנשים מסוימים, ושום אסון גדול לא התרחש. היום המצב שונה מן העבר. היות שסיפרתי לכם על כל מה שאסונות גדולים גוררים, בזמן שנקבע מראש אני אמסור הודעה פומבית על ממשותם של אסונות גדולים. בעבר איש לא נפגע מאסון גדול, ולכן רוב האנשים (היינו בני התנין הגדול האדום כאש) המשיכו לפעול בחוסר זהירות ובשרירותיות. כאשר הממשות תגיע, האנשים האלה ישתכנעו לחלוטין. אחרת אף אחד לא יהיה בטוח ביחס אליי, וקיומי לא יהיה ברור לאף אחד. זהו הצו המנהלי שלי. מתוך כך ניתן לראות שצורת העבודה שלי (ובכך אני מתייחס לצורה שבה אני עובד בכל בני האדם) החלה להשתנות: כלפי צאצאי התנין הגדול האדום כאש אני מבטא את חמתי, את שיפוטי ואת קללתי, וידי החלה לייסר את כל המתנגדים לי. כלפי בניי הבכורים אני מבטא את רחמי ואת אהבתי. אפילו יותר מכך, כלפי בניי הבכורים אני מראה את טבעי הקדוש שאין לפגוע בו, אני מראה את סמכותי ואת ישותי הפיסית. עושי-שירות נכנסו למסגרת של מתן שירות עבורי, ובניי הבכורים נעשים יותר ויותר ידועים. בכך שאני מכה ארצה את המתנגדים לי, אני מאפשר לעושי-השירות לראות את ידי שאינה חסה על איש, כדי שיעשו עבורי שירות מתוך חיל ורעדה. אני גם מאפשר לבניי הבכורים לחזות בסמכותי ולהביני טוב יותר כדי שהם יתפתחו בחייהם. הדברים שאמרתי בתקופה האחרונה (כולל צווים מנהליים, נבואות ושיפוטים כלפי אנשים מכל מיני סוגים) מתחילים להתגשם

בזה אחר זה, כלומר אנשים יראו כיצד דבריי מתגשמים לנגד עיניהם ושדבר מכל אשר אמרתי לא נאמר לשווא – הכול מעשי. לפני שדבריי יתגשמו, רבים יעזבו מפני שדבריי לא התגשמו. כך אני עובד – אין זו רק פעולתו של מוט הברזל שלי, אלא אף יותר מכך, זו החוכמה שבדבריי. לאורם ניתן לראות את כול-יכולתי ואת שנאתי כלפי התנין הגדול האדום כאש. (את זה ניתן לראות רק לאחר שאני מתחיל בעבודתי. כעת אנשים מסוימים נחשפו כבר – זה רק חלק קטן מהייסורים שאני מביא, אך לא ניתן לכלול אותו באסונות הגדולים. לא קשה להבין זאת. לפיכך, ניתן לראות שמכאן ואילך יהיה קשה אף יותר לבני האדם להבין את אופן עבודתי. היום אני מספר לכם על כך כדי שלא תהיו חלשים בגלל זה בבוא העת. זה מה שאני מפקיד בידכם, מכיוון שיקרו דברים שאנשים לא חזו בהם מאז ימי קדם, וזה יקשה על אנשים להניח בצד את רגשותיהם וצדקנותם.) הסיבה שבעטיה אני משתמש באמצעים שונים כדי להעניש את התנין הגדול האדום כאש היא שהוא אויבי ויריבי. עלי להשמיד את כל צאצאיו, ורק אז אוכל לסלק את השנאה מלבי, רק אז אוכל להשפיל כדבעי את התנין הגדול האדום כאש. רק כך אשמיד לחלוטין את התנין הגדול האדום כאש ואשליך אותו אל אגם האש והגפרית ואל הבור חסר התחתית.

לא רק אתמול אלא גם היום, וחשוב מכך, מחר, אאפשר לבניי הבכורים למשול לצדי ולהצטרף אליי בשלטוני על כל האומות ובהנאה מברכות. השלמתי בהצלחה את עבודתי – אני אומר את זה לאורך כל הדרך, וניתן לומר גם שהתחלתי לומר זאת מימי ראשית הבריאה, אך בני אדם אינם מבינים את מה שאני אומר. מימי הבריאה ועד עכשיו לא עבדתי באופן אישי; במילים אחרות, רוחי, רוח הקודש, מעולם לא ירדה באופן מלא אל בני האדם כדי לדבר ולעבוד. אך היום נבדל מן העבר: רוחי עובדת באופן אישי בכל רחבי היקום. היות שבאחרית הימים אני רוצה לזכות בקבוצה של אנשים שימשלו לצדי, אני משיג תחילה אדם שדעתו כדעתי, כדי שהוא יתחשב בעול שאני נושא, ולאחר מכן רוחי תרד עליו באופן מלא כדי לדבר בקולי, לפרסם את צוויי המנהליים ולגלות את תעלומותי לעולם כולו. רוחי, רוח הקודש, תביא אותו באופן אישי לידי שלמות; רוחי תטיל עליו משמעת באופן אישי. היות שהוא חי באנושיות רגילה, איש אינו יכול לראות בבירור. כאשר בניי הבכורים ייכנסו אל הגוף, זה יהיה ברור לגמרי שמה שאני עושה עכשיו הוא מציאות. כמובן, בעיניהם של בני אדם, על פי התפיסה האנושית, איש אינו מאמין ואיש אינו יכול להיות צייתן. אך כזו היא סובלנותי כלפי בני האדם. היות שהמציאות טרם הופיעה, אנשים אינם יכולים להאמין ואינם יכולים להבין. מעולם לא היה אדם שהיה מוכן להאמין לדבריי מתוך תפיסותיו האנושיות. כל בני האדם הם כאלה: או שהם מאמינים רק למה שהתגלמותי אומרת, או שהם מאמינים רק לקולה של רוחי, רוח הקודש. זה הדבר שקשה ביותר להתמודד עמו אצל בני האדם. אם הם לא ראו במו עיניהם שמשוהו התרחש, איש אינו יכול להרפות מתפיסותיו ואיש אינו יכול להאמין למה שאני אומר. לכן אני משתמש בצוויי המנהליים כדי להעניש את בני המרי האלה.

כבר אמרתי דברים כאלה בעבר: אני הראשון והאחרון, ואני גם שולט בכול מראשית ועד אחרית. באחרית הימים אשיג 144,000 ילדים זכרים עטורי ניצחון. אתם מבינים מעט לגבי הנוסח הזה, "ילדים זכרים עטורי ניצחון", אך עניין ה-144,000 אינו נהיר לכם. על פי התפיסה האנושית, מספר מתייחס רק למספר של אנשים או למספר של דברים. ביחס ל-144,000, אותו שם-תואר המתייחס ל"ילדים זכרים עטורי ניצחון" בביטוי "144,000 ילדים זכרים עטורי ניצחון, אנשים חושבים גם שישנם 144,000 ילדים זכרים עטורי ניצחון. יתרה מזאת, יש אנשים שחושבים שזו נבואה מדויקת, והם נותנים הסברים נפרדים ל-140,000 ול-4,000. אך שני

ההסברים האלה אינם נכונים. אין כאן התייחסות למספר ממשי, ואף יותר מכך, אין כאן התייחסות לנבואה מדויקת. אף אחד מבני האדם אינו מסוגל לחדור לעומק העניין – בני הדורות הקודמים חשבו כולם שזו נבואה מדויקת. המספר 'מאה ארבעים וארבעה אלף' מקושר אל הילדים הזכרים עטורי הניצחון, ולכן המספר 144,000 מתייחס לקבוצת האנשים שימשלו באחרית הימים ושאותם אני אוהב. כלומר המספר 144,000 מתפרש בתור קבוצת האנשים שבאו מציון ושישובו לציון. להלן ההסבר המלא ל-144,000 הילדים הזכרים עטורי הניצחון: אלה הם האנשים שבאו מציון אל העולם, שהשטן השחיתם ושיפלו שוב בנחלתי בסופו של דבר ויחזרו לציון עמי. מדברי ניתן ללמוד על השלבים בעבודתי – היינו, לא רחוק היום שבו תיכנסו אל הגוף. אם כן, הסברתי והזכרתי לכם שוב ושוב את הנושא הזה. אתם תראו בברור, ומתוך דבריי אתם תמצאו את הדרך ליישם; מתוך דבריי תגלו את קצב עבודתי. כדי למצוא את קצב עבודתה של רוח הקודש, עליכם להבינו מתוך התעלומות שאני חושף (מכיוון שאיש אינו יכול לראות את עבודתה של רוח הקודש או לחדור אליה). זו הסיבה שאני מגלה את פשר התעלומות באחרית הימים.

בביתי לא יהיה דבר שלא יתאם לי, ומכאן ואילך אתחיל לטהר ולנקות, מעט מעט. בקרב בני האדם, איש אינו יכול להתערב ואיש אינו יכול לעשות את העבודה הזאת. זה מסביר מדוע אני עובד באופן אישי באחרית הימים, וזו הסיבה שאמרתי לכם פעמים רבות שעליכם רק ליהנות ולא לנקוף אצבע. בכך מתגלים עוצמתי, צדקי ומלכותיותי, וכך נחשפות כל תעלומותי שאותן בני אדם אינם מסוגלים לפענח (הן קרויות "תעלומות" כי אנשים לא ידעו מעולם דבר אודות תוכנית הניהול שלי או השלבים בעבודתי). מה שאזכה בו ומה שאעשה באחרית הימים, אלה תעלומות. את מה שאני עושה היום לא עשיתי מאז התקופה שלפני שבראתי את העולם, ומעולם לא הראיתי לאנשים את פניי עטורי התהילה או חלק כלשהו מישותי הפיסית. רק רוחי, רוח הקודש, עבדה בקרבם של אי-אילו אנשים. (היות שמאז הבריאה איש לא היה מסוגל לבטא אותי, מעולם לא הרשיתי לאיש לראות את ישותי הפיסית, ורוחי עבדה בקרב אי-אילו אנשים.) רק היום גיליתי את צלמי רב-התהילה ואת ישותי הפיסית בפני בני אדם, ורק עכשיו הם ראו אותם. אך מה שאתם רואים היום עדיין אינו שלם, וזה עדיין אינו מה שאני רוצה שתראו. מה שאני רוצה שתראו הוא רק בגוף, ונכון לעכשיו איש עדיין אינו עומד בתנאי הזה. במילים אחרות, איש אינו יכול לראות את ישותי הפיסית לפני שהוא נכנס אל תוך הגוף. לכן אני אומר שאגלה את ישותי הפיסית בפני העולם כולו על הר ציון. מתוך זאת ניתן לראות שהכניסה להר ציון היא החלק הסופי של הפרויקט שלי. כאשר אכנס אל הר ציון, מלכותי תיבנה בהצלחה. במילים אחרות, ישותי הפיסית היא המלכות. המועד שבו בניי הבכורים ייכנסו אל הגוף הוא בדיוק המועד שבו תתממש המלכות, ולכן דיברתי שוב ושוב על כניסתם של הבנים הבכורים אל הר ציון. זו הנקודה המרכזית בכל תוכנית הניהול שלי, ואת זה איש לא תפס בעבר.

משעה שאשנה את צורת עבודתי, יופיעו דברים נוספים שמעבר להשגת המחשבה האנושית, ולכן הישמרו מבחינה זאת. ישנם דברים שמעבר להשגת המחשבה האנושית, אך זה אינו אומר שמה שאני אומר אינו נכון. העניין הוא פשוט שזה נחוץ אף יותר שאנשים יסבלו, ונחוץ אף יותר שאנשים ישתפו עמי פעולה. אל תהיו חסרי רסן ומופקרים ואל תפעלו פשוט על פי תפיסותיכם, שכן רוב אלה שעושים למעני שירות נכשלים. אני משתמש בדבריי כדי לחשוף את טבע האדם ואת תפיסותיו. (אך אלה שעושים למעני שירות, היות שלא שיניתי את

תפיסותיהם, פשוט נופלים תחתם, ואילו את תפיסותיהם של בניי הבכורים שיניתי ובכך הסרתי את חשיבתם). ולכן, בסוף כל בניי הבכורים יובאו לידי שלמות בזכות התעלומות שאת פשרן חשפתי.

פרק 112

חלק מטבעי הצודק הוא ש"דברים ומציאות מתקדמים זה לצד זה", ומתוך הדברים הללו אני בהחלט אאפשר לכולם לראות את טבעי במלואו. אנשים חושבים שזה דבר שאינו ניתן להשגה, אך עבורי זה קל, נעים ואינו דורש מאמץ כלשהו. כאשר דבריי נהגים ישנה מייד מציאות שכולם יכולים לראות. זהו טבעי. משעה שאני אומר דבר-מה, הוא מוגשם בהכרח, כי אחרת לא הייתי מדבר. על פי התפיסה האנושית, המילה "ישועה" נאמרת ביחס לכל בני האדם, אך הדבר אינו תואם את כוונתי. בעבר אמרתי כך: "אני תמיד מושיע את הבורים שחותרים בקנאות". כאן, המילה "מושיע" נאמרה ביחס לאלה שעושים עבורי שירות, והכוונה הייתה שאני מעניק יחס מיוחד לאותם עושי-שירות. במילים אחרות, אני מתכוון להפחית את עונשם של אותם אנשים. אך אותם עושי-שירות נכלולים יהיו בין המיועדים להשמדה, היינו אטיל עליהם עונש כבד. (למרות שהם בין המיועדים להשמדה, הם נבדלים מאוד מאלה שיושמדו: הם יקבלו עונש כבד ונצחי, והעונש שאותו הם יקבלו הוא העונש של השטן. זו גם המשמעות האמיתית של מה שאמרתי, שאנשים אלה הם צאצאי התנין הגדול האדום כאש). אך אני אומר דברים כאלה ביחס לבניי הבכורים; לגביהם אני אומר שאני אזכה שוב בבניי הבכורים ושהם יחזרו לציון. לכן תמיד אמרתי שבניי הבכורים הם אלה שייעדתי ובחרתי מראש. בניי הבכורים השתייכו לי מלכתחילה; הם באו ממני, ולכן עליהם לחזור אליי. כשמשווים בין הבנים והאנשים לבין הבנים הבכורים, מגלים שבאמת מדובר בהבדל של שמיים וארץ: למרות שהבנים והאנשים טובים בהרבה מעושי-השירות, הם בשום אופן אינם אלה ששייכים לי. ניתן אף לומר שהבנים והאנשים נבחרים גם מקרב האנושות. לכן תמיד מיקדתי את האנרגיה שלי בבניי הבכורים, ואני אאפשר לבנים הבכורים להביא את אותם הבנים והאנשים לידי שלמות. אלה השלבים העתידיים בעבודתי. אין טעם לספר לכם על כך עכשיו, ולכן רק לעתים נדירות ציינתי זאת בפני הבנים והאנשים, אך רק בדבריי אל הבנים הבכורים דיברתי והזכרתי את העניינים האלה שוב ושוב. כך אני מדבר ועובד. איש אינו יכול לשנות זאת – רק לי שמורה המילה האחרונה בכל דבר ועניין.

בכל יום אני משיב מלחמה נגד תפיסותיכם; מדי יום אני מנתח כל אחד ואחד מכם. לאחר שדיברתי עד לנקודה מסוימת, אתם חוזרים לסורכם ושוב מפרידים בין אנושיותי לאלוהותי. כעת הגיעה השעה לחשוף אנשים: הם חושבים שאני עדיין חי כבשר ודם ושאני כלל אלוהים בכבודו ובעצמו; הם חושבים שאני עדיין אנושי, שאלוהים הוא עדיין אלוהים ושלאלוהים אין שום קשר אליי. כזו אנושות מושחתת! אמרתי דברים כה רבים בעבר שאליהם התייחסתם כאילו אינם קיימים, וזה גורם לי לשנוא אתכם בעצמותי – זה גורם לי לתעב אתכם! אני, האל השלם בכבודו ובעצמו, צירוף של אנושיותי ואלוהותי השלמה – מי מעז לפגוע בי כבדרך אגב? מי מעז להתנגד אליי במחשבותיו? לאחר שאמיט את האסון הנוראי שלי על העולם, אעניש אותם בזה אחר זה ולא אקל עם איש – את

כולם אעניש בחומרה. רוחי, רוח הקודש, פועלת באופן אישי, וזה אינו אומר שאני איני אלוהים עצמו. בדיוק להיפך, זה אומר שאני האל הכול יכול בכבודו ובעצמו. אנשים אינם מכירים אותי – הם כולם מתנגדים לי ואינם רואים את כול-יכולתי מתוך דבריי, אלא מנסים למצוא דבר מתוך דבריי שבו יוכלו להשתמש נגדי ואף למצוא בי פגמים באמצעותו. כשאופיע יום אחד בציון עם בניי הבכורים, אתחיל לטפל בדברים האלה. בתקופה הנוכחית אני עושה את העבודה הזאת בראש ובראשונה. לאחר שאדבר עד לנקודה מסוימת, עושי-שירות רבים כבר ייסוגו והבנים הבכורים כבר יסבלו כל מיני תלאות. ככל ששני שלבי העבודה האלה יתקדמו, עבודתי תגיע לקצה. כשזה יקרה, אקח את בניי הבכורים לציון. אלה הם שלבי עבודתי.

בניי הבכורים הם חלק שאין בלתו במלכותי, ומכאן ניתן לראות שישותי הפיסית היא המלכות – מלכותי נולדה עם לידת בניי הבכורים. במילים אחרות, מלכותי הייתה קיימת מאז בריאת העולם, והזכייה בבניי הבכורים (היינו הזכייה בהם מחדש) היא השבת מלכותי לקדמותה. מתוך זה תוכלו לראות שלבנים הבכורים יש חשיבות יוצאת דופן. רק בנוכחות בניי הבכורים תתקיים המלכות, ואז תצא לפועל הממשות של השלטון, יופיעו החיים החדשים וניתן יהיה לסיים את כל העידן הישן. זו מגמה בלתי נמנעת. היות שהבנים הבכורים נמצאים בעמדה הזאת – משום שהבנים הבכורים מסמנים את השמדת העולם, את הריסת השטן, את חשיפת דמותם האמיתית של עושי-השירות, את העובדה שלתנין הגדול האדום כאש לא יהיו עוד צאצאים והוא ירד אל אגם האש והגפרית – אלה שנמצאים בעמדות כוח וכל צאצאי התנין הגדול האדום כאש חוסמים, מתנגדים והורסים שוב ושוב. אך אני מקדם את בניי הבכורים, מעיד עליהם וחושף אותם שוב ושוב. כי רק אלה שבאו ממני זכאים להעיד עליי, רק הם מוסמכים להביאני לידי ביטוי בחייהם, ורק להם יש יסודות שמאפשרים להם לזכות בניצחון היפהפה למעני. אלה שנפרדים ממני אינם יותר ממעט חומר בידיי, וכולם ברואים. אלה שהם הבנים והאנשים אינם יותר מאשר הטובים שנבחרו מקרב הברואים, אך הם אינם שייכים לי. אם כן, ישנו הבדל עצום בין הבנים הבכורים לבין הבנים. הבנים אינם מוסמכים כלל לעמוד בהשוואה לבנים הבכורים – הבנים הבכורים מושלים ושולטים בהם. עכשיו זה צריך להיות לכם ברור כשמש! כל מילה ממה שאמרתי היא אמת, ואין כאן שום טעות. כל זה הוא חלק מהביטוי של ישותי הפיסית, וזו אמירתי.

אמרתי שאני אומר דברים בעלמא ואני עושה שגיאות, ודי בכך כדי להעיד על מלכותיותי. אך אנשים אינם מסוגלים להבחין בין טוב לרע, ורק כאשר ייסוריי פוגעים בהם, הם משתכנעים לחלוטין; בכל מצב אחר הם נותרים מרדנים ועקשנים, ולכן אני משתמש בייסורים כדי להשיב מלחמה לאנושות בכללותה. על פי התפיסה האנושית, היות שרק אלוהים עצמו קיים, מדוע ישנם כל כך הרבה בנים בכורים שבאו ממני? אני יכול להציג זאת כך: בכל הנוגע לענייני שלי, אני אומר את מה שאני מוכן לומר, אז מה בני האדם יכולים לעשות לי? אני יכול גם להציג זאת אחרת: למרות שלי ולבנים הבכורים אין את אותו הצלם, רוחנו היא אותה הרוח, ולכן כולם יכולים לעבוד עמי כאיש אחד. אין לנו אותו הצלם, דבר שהיה מאפשר לכל בני האדם לראות בצורה כל כך ברורה כל אחד מחלקיה של ישותי הפיסית, ולכן אני מאפשר לבניי הבכורים למשול יחד עמי בכל האומות ובכל העמים. זו הסיומת של צוויי המנהליים (הסיומת שאני מדבר עליה משמעה שנימת דבריי היא שוב מתונה ושאיני מתחיל לדבר אל הבנים ואל האנשים). לרוב האנשים יש ספקות באשר להיבט הזה, אך אל להם לפקפק יתר על המידה. אני אחשוף את כל תפיסותיהם של בני האדם בזו אחר זו כדי לגרום לכל בני האדם לחוש מבושים ומושפלים

במודע. אני נוסע אל קצווי היקום ומשקיף על התמונה השלמה של היקום. אני בוחן את כל סוגי האנשים – איש אינו יכול לחמוק משליטתי. אני משתתף בכל הדברים, ואין דבר שאיני מטפל בו אישית. מי מעז להכחיש את כול-יכולתי? מי מעז שלא להשתכנע כליל ביחס אליי? מי מעז שלא להשתטח בפניי באופן מלא? כל השמיים ישתנו בגלל בניי הבכורים, ואף יותר מכך, כל הארץ תרעד רעידות עזות בגללי ובגלל בניי הבכורים. כולם יכרעו ברך בפני ישותי הפיסית, וכל הדברים יהיו בשליטתי, ללא כל טעות. על כולם להיות משוכנעים לחלוטין, לבוא אל ביתי ולהגיש לי שירות. זהו החלק האחרון מתוך צוויי המנהליים. מכאן ואילך, כל סעיף בצוויי המנהליים המיועד לאנשים שונים יחל לשאת תוצאות (מכיוון שכל צוויי המנהליים התפרסמו בפומבי ומכיוון שהסדרים הולמים נערכו עבור כל סוג של אדם ועבור כל דבר ודבר, כל האנשים יהיו במקום הראוי להם, וטיבו האמיתי של כל סוג של אדם ייחשף בשל צוויי המנהליים). זהו בואם של הצווים המנהליים האמיתיים והממשיים.

כעת אני פועל על פי שלביה של עבודתי, אומר את אשר ברצוני לומר, ועל כולם להתייחס לכך ברצינות. לאורך העידנים, פיו של כל אחד מן הקדושים ציין את ירושלים החדשה. כולם יודעים על כך, אך איש אינו מבין את המשמעות האמיתית של המונח הזה. כיוון שהעבודה של ימינו התקדמה עד לשלב הזה, אגלה לכם את המשמעות האמיתית של המונח הזה כדי שתבינו אותו. אך יש לי מגבלה – לא משנה כיצד אסביר זאת ולא משנה עד כמה אני אומר זאת בבירור, לעולם לא תוכלו להבין זאת באופן מלא, כי איש אינו יכול להבין את ממשותו של המונח הזה. בעבר, המונח "ירושלים" התייחס למקום משכני עלי אדמות, היינו המקום שבו אני מתהלך ונע. אך המילה "החדשה" משנה את המונח הזה, והוא שוב אינו אותו הדבר. אנשים אינם יכולים לתפוס זאת ולו במקצת. יש שחושבים שהמונח מתייחס למלכותי, יש שחושבים שזהו האדם שאני; יש שחושבים שאלה שמיים וארץ חדשים; ויש שחושבים שזהו העולם החדש שיתקיים לאחר שאשמיד את העולם הזה. אפילו אם לאדם מסוים יש דמיון עשיר, ואפילו אם יש לו חשיבה מורכבת בצורה יוצאת מגדר הרגיל, הוא עדיין אינו יכול להבין דבר ביחס לזה. לאורך העידנים, אנשים קיוו לדעת או להבין את המשמעות האמיתית של המונח הזה, אך הם לא הצליחו להגשים את משאלותיהם – כולם התאכזבו ומתו, בהותירם מאחור את שאיפותיהם. עד כה לא יכולתי לגלות זאת בקלות לאיש היות שזמני טרם הגיע. אך כעת אספר לכם הכול היות שעבודתי נעשתה עד לשלב הזה. ירושלים החדשה שלי כוללת את ארבעת הדברים הבאים: את חרון אפי, את צוויי המנהליים, את מלכותי ואת הברכות האנסופיות שאני מרעיף על בניי הבכורים. הסיבה שאני משתמש במונח "חדשה" היא מפני שארבעת החלקים האלה הם החלקים הנסתרים. היות שאיש אינו מכיר את חרון אפי, איש אינו מכיר את צוויי המנהליים, איש לא ראה את מלכותי ואיש לא נהנה מברכותיי, המילה "חדשה" מתייחסת למה שנסתר מן העין. איש אינו יכול להבין באופן מלא את מה שאמרתי, שכן ירושלים החדשה ירדה אל העולם, אך איש לא חווה באופן אישי את ממשותה של ירושלים החדשה. לא משנה עד כמה אני מדבר עליה באופן מלא, אנשים לא יבינו זאת לגמרי. אפילו אם מישוהו יבין, הבנתו תסתכם רק בדבריו, בחשיבתו ובתפיסותיו. זו מגמה בלתי נמנעת; זה הנתיב היחידי שממנו איש אינו יכול לחמוק.

חוכמתי גלומה בכל מעשה ממעשיי, אך בני האדם אינם יכולים להבין זאת כלל; בני האדם יכולים רק לראות את מעשיי ואת דבריי, אך לא את תפארתי ולא את הופעתה של ישותי הפיסית, משום שלבני אדם חסרה היכולת הזאת. לכן, מכורח הנסיבות לפיהן בני האדם אינם משתנים, בניי הבכורים ואני נשוב לציון ונשנה צורה, כדי שבני האדם יוכלו לראות את חוכמתי וכול-יכולתי. חוכמתי וכול-יכולתי, שבני האדם רואים עכשיו, הם בסך הכול חלק קטן מתפארתי ולא ראוי כלל לציינם. מכאן שחוכמתי ותפארתי הן אינסופיות ועמוקות לאין שיעור, ולשכל האנושי פשוט אין שום דרך לחשוב עליהן או לתפוס אותן. בניית המלכות היא חובתם של הבנים הבכורים וגם עבודתי שלי, כלומר היא פריט בתוכנית הניהול שלי. בניית המלכות אינה זהה לבניית הכנסייה; היות שבניי הבכורים ואני הם ישותי הפיסית והמלכות, לכן כאשר בניי הבכורים ואני ניכנס אל הר ציון, תוגשם בכך בניית המלכות. במילים אחרות, בניית המלכות היא שלב בעבודה – שלב הכניסה אל העולם הרוחני. (עם זאת, כל מה שעשיתי מאז בריאת העולם נעשה לצורך שלב זה. למרות שאני אומר שזהו שלב, למעשה זהו אינו שלב בכלל.) אם כן, אני משתמש בכל עושי-השירות כדי לשרת את השלב הזה, ולאור זאת, במהלך אחרית הימים אנשים רבים ייסוגו; הם כולם נותנים שירות לבנים הבכורים. כל מי שמפגין טוב-לב כלפי אותם עושי-השירות ימות מקללותיי. (כל עושי-השירות מייצגים את מזימותיו של התנין הגדול האדום כאש, והם כולם משרתיו של השטן, ולכן אלו שמפגינים כלפיהם טוב-לב הם שותפיו לפשע של התנין הגדול האדום כאש ושייכים לשטן.) אני אוהב את כל אלו שאני אוהב ובזו לכל היעדים לקללותיי ולאשי. האם גם אתם מסוגלים לעשות זאת? בשום אופן לא אמחל לכל מי שמתייצב נגדי ולא ארפה ממנו! בכל אחד ממעשיי אני מארגן עושי-שירות רבים שישרתוני. אם כן, ניתן לראות שלאורך כל ההיסטוריה, כל הנביאים והשליחים עשו שירות לצורך השלב הזה – הם אינם כלבבי ולא באו ממני. (למרות שמרביתם נאמנים לי, איש מהם אינו שייך לי. לכן ההתרוצצות שלהם נועדה ליצור את המסד לשלב הסופי הזה עבורי, אך מבחינתם זהו מאמץ עקר.) לפיכך, במהלך אחרית הימים יהיו אפילו רבים יותר שייסוגו (הסיבה שאני אומר "רבים" היא שתוכנית הניהול שלי הגיעה לסיומה, בניית המלכות צלחה והבנים הבכורים התיישבו על כס המלכות). כל זה נובע מהופעתם של הבנים הבכורים. בשל הופעת הבנים הבכורים, התנין הגדול האדום כאש מנסה וממצה כל דרך אפשרית לגרום נזק: הוא שולח כל מיני רוחות רעות שבאות לתת לי שירות, שהראו את פניהן האמיתיים בתקופה האחרונה ושהפריעו לניהולי. את אלה לא ניתן לראות בעין בלתי-מזויינת, שכן הן משתייכות לעולם הרוחני. לכן אנשים לא מאמינים שאנשים רבים ייסוגו – אך אני מכיר את מעשיי ומבין את ניהולי, וזו הסיבה לכך שאיני מאפשר לבני אדם להתערב. (יבוא יום ובו כל סוגי הרוחות הרעות והמאוסות יגלו את פניהם האמיתיים, ואז כל בני האדם ישתכנעו בכנות.)

אני אוהב את בניי הבכורים, אך את אותם צאצאים של התנין הגדול האדום כאש שאוהבים אותי בכנות רבה, איני אוהב כלל; למעשה אני בז להם אף יותר (האנשים האלה אינם שייכים לי, ולמרות שהם מפגינים כוונות טובות ואומרים דברי נועם, זו מזימה של התנין הגדול האדום כאש, ולכן אני שונא אותם עד מח עצמותיי). זהו טבעי,

וזהו צדקי במלואו. בני האדם אינם מסוגלים כלל להבין זאת. מדוע צדקי במלואו מתגלה כאן? מתוך כך ניתן לקבל מושג על טבעי הקדוש, שאינו סובל פגיעה. אני מסוגל לאהוב את בני הבכורים ולבזוז לכל אלה שאינם בני הבכורים (אפילו אם הם אנשים נאמנים). זהו טבעי. האינכם יכולים לראות? על פי התפיסות האנושיות, אני תמיד אל מלא רחמים ואני אוהב את כל האוהבים אותי; האין זה חילול של שמי? האם אני מסוגל לאהוב שוורים וסוסים? האם אני מסוגל להתייחס לשטן כאל בני הבכור וליהנות מכך? שטויות! עבודתי נעשית על בני הבכורים, ומלבד בני הבכורים אין לי אף אחד אחר לאהוב (הבנים והאנשים הם בנוסף לכך, אך אין להם כל חשיבות). אנשים אומרים שבעבר עשיתי כל כך הרבה עבודה חסרת תועלת, אך לדעתי יש בכך למעשה תועלת רבה, משמעות רבה. (זה כל מה שנעשה במהלך שתי התגלמויות; מפני שברצוני לגלות את כוחי הגדול, עליו להתגלם כבשר ודם כדי להשלים את עבודתי). הסיבה שאני אומר שרוחי, רוח הקודש, באה לעבוד באופן אישי, היא שעבודתי נשלמת כשאני עוטה דמות בשר ודם, היינו בניי ואני מתחילים לבוא אל המנוחה. המלחמה מול השטן כבשר ודם היא עזה יותר מהמלחמה מול השטן בעולם הרוחני, ובני האדם מסוגלים לראות אותה, ולכן אפילו צאצאי השטן מסוגלים אף הם לשאת עליו עדות נאה ואינם נכונים לעזוב; זו המשמעות של עבודתי כבשר ודם. הדבר נעשה בעיקר כדי לגרום לצאצאי השטן לבזוז לשטן עצמו; זו הבושה הגדולה ביותר שניתן להמיט על השטן – לבייש אותו עד כדי כך שהוא לא יוכל למצוא מקום להתחבא בו, אלא יתחנן בפניי שוב ושוב לרחמים. אני ניצחתי, גברתי על הכול, פרצתי את הרקיע השלישי כדי להגיע אל הר ציון, כדי ליהנות מאושר משפחתי יחד עם בני הבכורים, כדי להיות לנצח מוקף בנשף הגדול של מלכות השמיים!

למען הבנים הבכורים שילמתי את כל העלויות והשקעתי את כל האנרגיה (בני האדם פשוט אינם יודעים שכל מה שעשיתי, כל מה שאמרתי, העובדה שאני מסוגל לדעת את צפונותיהן של רוחות רעות מכל הסוגים והעובדה שנפטרתי מעושי-השירות לסוגיהם – כל הללו הם למען הבנים הבכורים). אך בכל העבודה הרבה הזאת, אני מנהל דברים בצורה מסודרת וכלל לא עיוורת. באמירותי שנאמרות מדי יום אתם אמורים להיות מסוגלים לראות את שיטות העבודה שלי ואת שלביה; במעשי שנעשים מדי יום עליכם לראות את חוכמתי ואת העקרונות שלאורם אני מטפל בנושאים. כפי שאמרתי, השטן שלח את אלה שעושים למעני שירות כדי שיפריעו לניהולי; אותם עושי-שירות הם זונין, אך המונח "חיטה" אינו מתייחס לבנים הבכורים, אלא לכל הבנים ולאנשים שאינם הבנים הבכורים. "חיטה תמיד תהיה חיטה, זונין תמיד יהיו זונין"; זה אומר שטבעם של אנשי השטן אינו יכול להשתנות לעולם. בקצרה, הם נותרים דומים לשטן. "החיטה" משמעה הבנים והאנשים, כיוון שלפני בריאת העולם הוספתי לאנשים האלה את האיכות שלי. היות שאמרתי בעבר שטבעו של האדם אינו משתנה, החיטה תמיד תהיה חיטה. אם כן, מהם הבנים הבכורים? מקור הבנים הבכורים הוא אני, אך לא בראתי אותם, ולכן לא ניתן לכנותם "חיטה" (מכיוון שברגע שמזכירים חיטה, זה מתקשר למושג "לזרוע", ו-"לזרוע" משמעו "לברוא"; השטן זורע בסודיות את כל הזונין כדי שישמשו כעושי-שירות). ניתן רק לומר שהבנים הבכורים הם הביטוי המלא והשופע של ישותי הפיסית; יש לייצג אותם באמצעות זהב, כסף ואבנים טובות; הדבר נוגע לעובדה שבואי דומה לבואו של גנב, ושאני באתי לגנוב זהב, כסף ואבנים טובות (היות שהזהב, הכסף והאבנים הטובות האלה שייכים לי מלכתחילה, ואני רוצה לקחתם בחזרה אל ביתי). כאשר בניי הבכורים ואני נחזור יחדיו לציון, אגנוב את הזהב, הכסף והאבנים הטובות הללו; כשזה יקרה, השטן יציב מחסומים והפרעות, ולכן אני אקח את הזהב, הכסף והאבנים הטובות

ואפתח בקרב מכריע עם השטן. (זו בהחלט אינה מעשייה – זה דבר שמתרחש בעולם הרוחני, ולכן הדבר אינו ברור לחלוטין לבני אדם, והם יכולים רק לשמוע אותו כמו ששומעים סיפור. אך מתוך דבריי עליכם לראות מהי תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים שלי, ובשום אופן אסור לכם לשמוע את זה כמו ששומעים בדיחה, כי אחרת רוחי, רוח הקודש, תעזוב את כל בני האדם.) היום הקרב הזה נגמר לחלוטין, ואני אביא את בניי הבכורים (אביא את הזהב, הכסף והאבנים היקרות ששייכים לי) בחזרה להר ציון כאשר אחזור לשם. היות שזהב, כסף ואבנים יקרות הם נדירים והיות שהם יקרי-ערך, השטן מנסה לחטוף אותם ממני בכל דרך אפשרית, אך אני אומר שוב ושוב שמה שבא ממני חייב לחזור אליי, ואת משמעות הדבר הסברתי לעיל. דבריי, לפיהם הבנים בכורים הם ממני ושייכים לי, הם הצהרה שמיועדת לשטן. איש אינו מבין זאת, וכל זה מתרחש בעולם הרוחני. לכן בני האדם אינם מבינים מדוע אני מדגיש שוב ושוב שהבנים הבכורים שייכים לי; היום אתם אמורים להבין! אמרתי שלאמירותיי יש מטרה ושגלומה בהן חוכמה, אבל אתם מבינים זאת רק ברמה החיצונית. אפילו אדם אחד אינו מסוגל לראות את הדברים בבירור במישור הרוחני.

אני מדבר יותר ויותר, וככל שאני מדבר יותר, כך דבריי נעשים חמורים יותר. כאשר הדברים יגיעו לרמה מסוימת, אשתמש בדבריי כדי לעבוד באנשים עד לרמה מסוימת, כדי לשכנע אנשים לא רק בליבם ובדברם, אלא אף יותר מכך – כדי לגרום להם לרחף בין חיים ומוות; זו שיטת העבודה שלי, זהו שלב העבודה שלי; זה חייב להיות כך, כי רק כך ניתן יהיה לבייש את השטן ולהביא את הבנים הבכורים לידי שלמות (להשתמש בדבריי כדי להביא סוף סוף את הבנים הבכורים לידי שלמות, לאפשר להם להשתחרר מהגוף הגשמי ולהיכנס אל העולם הרוחני). בני האדם אינם מבינים את השיטה שביסוד אמירותיי ואת נימתן. ההסבר שלי אמור להעניק לכולכם איזו תובנה, ועל כולכם לפעול לאור אמירותיי כדי להשלים את העבודה שעליכם לעשות. זה מה שהפקדתי בידיכם. עליכם להיות מודעים לזה, לא רק מתוך העולם החיצוני, אלא גם – וזה חשוב יותר – מתוך העולם הרוחני.

פרק 114

אני בראתי את היקום כולו; אני יצרתי הרים, נהרות ואת כל הדברים; אני עיצבתי את קצווי היקום; אני הובלתי את בניי ואת אנשיי; אני פיקדתי על כל הדברים והעניינים. כעת אוביל את בניי הבכורים בחזרה אל הר ציון, כדי שישבו למקום משכני, וזה יהיה השלב האחרון בעבודתי. כל מה שעשיתי (כל מה שנעשה מאז הבריאה ועד עכשיו) נעשה למען השלב הנוכחי בעבודתי, ונוסף על כך, למען שלטון המחר, מלכות המחר ולמען ההנאה הנצחית שלי ושל בניי הבכורים. זו הייתה מטרתי כאשר בראתי את כל הדברים, וזה יהיה ההישג העילאי והסופי שלי בבריאה. יש מטרה מאחורי דבריי ומעשיי; הכול נעשה לפי תוכנית ולא באקראי. למרות שאני אומר שאיתי הכול הוא חירות וחופש, כל מה שאני עושה נעשה על פי עיקרון, כל מה שאני עושה מבוסס על חוכמתי וטבעי. האם ראיתם משהו שנוגע לזה? מאז הבריאה ועד היום, מלבד בניי הבכורים, איש לא למד להכירני ואיש לא ראה את פניי האמיתיים. גרמתי לכך שבניי הבכורים יהיו היוצא מן הכלל מבחינה זו, מפני שבמהותם הם חלק מישוטי הפיסית.

כאשר בראתי את העולם סיווגתי את בני האדם לארבע קטגוריות מדורגות על פי דרישותי, והן: בניי, אנשיי, אלה שעושים שירות ואלה שיושמדו. מדוע בניי הבכורים אינם חלק מהרשימה הזאת? זה מפני שבניי הבכורים אינם יצירי בריאה; מקורם הוא אני ולא האנושות. ערכתי הסדרים למען בניי הבכורים לפני שהתגלמתי כבשר ודם; לאיזו משפחה הם ייוולדו ומי ימצא שם כדי לשרתם – את כל זאת תכננתי. תכננתי גם מתי אזכה מחדש בכל אחד מהם, ושבסופו של דבר אנו נחזור ביחד להר ציון. כל זה תוכנן לפני הבריאה, ולכן איש אינו יודע על כך, והדבר אינו מתועד באף ספר, מכיוון שאלה הם ענייני ציון. יתרה מזאת, כאשר התגלמתי כבשר ודם לא הענקתי לבני האדם את היכולת הזאת, ולכן איש לא ידע על הדברים האלה. כשתחזרו לציון תדעו איך הייתם בעבר, איך אתם עכשיו ומה עשיתם בחיים האלה. עכשיו העניין הוא פשוט שאני אומר לכם את הדברים האלה בפשטות ובהדרגה, כי אחרת לא הייתם מבינים ולא משנה עד כמה הייתם מתאמצים, והייתם קוטעים את ניהולי. היום, למרות שאני מופרד מגופם הגשמי של רוב בניי הבכורים, אנו עשויים מרוח אחת, רוח הקודש, ולמרות שייתכן שאנו נבדלים בהופעתנו הפיסית, מראשית ועד אחרית אנו רוח אחת, רוח הקודש. אך צאצאי השטן לא ישתמשו בכך כהזדמנות שניתן לנצלה. לא משנה כיצד תסוו את עצמכם, זה נותר ברמה השטחית, ואני לא אסכים לכך. לכן ניתן לראות מתוך זה שאלה שמתמקדים בשטחי ומנסים לחקותני ברמה החיצונית הם השטן, וזה בטוח במאת האחוזים. היות שרוחם היא שונה והם אינם נמנים על אהוביי, לא משנה כיצד הם מחקים אותי, הם אינם דומים לי. יתרה מזאת, היות שלמעשה בניי הבכורים עשויים מאותה רוח כמוני, רוח הקודש, אפילו אם הם אינם מחקים אותי, הם מדברים ופועלים באותה הצורה כמוני, והם כולם ישרים, טהורים ופתוחים (ביחס לאלה שחוכמתם מעוטה, זה נובע רק מניסיונם המוגבל בעולם, ומכאן שהיעדר חוכמה אינו פגם אצל בניי הבכורים; כאשר הם יחזרו אל הגוף הכול יהיה בסדר). ולכן הסיבה שמסרתי לעיל היא הסיבה לכך שרוב האנשים עדיין אינם משנים את טבעם מקדם, ולא משנה כיצד אני מטפל בהם. אך באשר לבניי הבכורים, הם תואמים לכוונותיי מבלי שאצטרך לטפל בהם, וזה מפני שאנו עשויים מרוח אחת, רוח הקודש. הם חשים ברוחם נכונות להשקיע למעני את הכול. אם כן, מלבד בניי הבכורים, לא קיים ולו אדם אחד שמתחשב בכוונותיי באורח אמיתי וכנה; רק לאחר שאני כובש את השטן הם נכונים לעשות למעני שירות.

חוכמתי ובניי הבכורים ניצבים מעל לכול, גוברים על הכול, ואף דבר, אדם או עניין אינו מעז לעמוד בדרכם. יתרה מזאת, לא קיים אף אדם, עניין או דבר שמסוגל לגבור עליהם – הכול נכנעים בצייתנות בפני ישותי הפיסית. זו עובדה שמתרחשת לנגד עיני כול, עובדה שכבר הגשמת. אני לבטח אשמיד את שורשיהם וענפיהם של כל אלה שמתמידים במרדנותם (המרדנים עדיין מתייחסים לשטן, ואלה שהשטן שוכן בקרבם הם ללא כל ספק השטן), כדי שלא תהיינה צרות בעתיד; הם ימותו מייד מהייסורים שאמיט עליהם. הסוג הזה של השטן כולל את אלה שאינם נכונים לתת לי שירות – הדברים האלה תמיד ניצבו מולי בהתנגדות עיקשת מאז הבריאה, והיום הם ממשיכים לא לציית לי (אנשים אינם מסוגלים לראות זאת מכיוון שזהו פשוט עניין הנוגע לרוח; אדם מהסוג הזה מייצג את השטן מהסוג הזה). אני אשמיד אותם תחילה לפני שכל השאר יהיה מוכן, ואגרום להם לקבל באופן נצחי את המשמעת שמתבטאת בענישה חמורה (בהקשר זה המונח "אשמיד" אינו מתייחס לכך שהם לא יתקיימו יותר, אלא מדובר כאן במידת האכזריות והקשיחות שהם ייחשפו לה, והמילה "אשמיד" בהקשר הזה נבדלת מהמונח "השמדה" שמתייחס לאלה שיושמדו); הם יבכו ויחקרו בשיניהם לעולם ועד, ללא קץ. בני האדם אינם

יכולים לדמיין כלל את הסצנה הזאת. חשיבתם האנושית של בני האדם אינה מסוגלת לתפוס עניינים שברוח, ולכן אתם תבינו דברים נוספים רק לאחר שתחזרו לציון.

בביתי העתידי לא יהיה איש מלבד בניי הבכורים ואני. רק כשזה יקרה, תושג מטרתי ותוכנתי תישא את מלוא פירותיה, שכן הכול ישוב למצבו המקורי וכל אחד יסוג על פי סוגו. בניי הבכורים יחזרו אליי, בניי ואנשיי יחזרו אל ממלכת הברואים, ועושי-השירות והמושמים יחזרו אל השטן. לאחר שאשפוט את העולם, אני ובניי הבכורים נתחיל שוב בחיים האלוהיים, והם לעולם לא יעזבוני שוב ותמיד יהיו יחד איתי. כל התעלומות שהדעת האנושית מסוגלת להבינן תתגלינה לכם מעט מעט. לאורך ההיסטוריה אנשים רבים מסרו את נפשם על קידוש השם בגללי והגישו לי את עצמם באופן מלא, אך בני האדם הם ככלות הכול יצירי בריאה, ולא משנה עד כמה הם טובים, לא ניתן לסווגם כ'אלוהים'; זו מגמה בלתי נמנעת ואיש אינו יכול לשנותה. אחרי הכול, אלוהים הוא זה שבורא את כל הדברים, בני האדם הם יצירי בריאה, והשטן הוא תמיד יעד להשמדה מבחינתי ואויבי השנוא – זו המשמעות האמיתית ביותר של האמירה "הנמר לא יכול לשנות את חברבורותיו". העובדה שאנו מצויים כעת במצב הזה, בשלב הזה, היא אות המבשר שאני ובניי הבכורים נבוא אל המנוחה. זה מפני שעבודתי בעולם הושלמה במלואה, והשלב הבא בעבודתי יחייב אותי לחזור אל הגוף כדי להשלימו. אלה הם שלבי עבודתי, שאותם תכננתי היטב כבר מזמן. יש לראות בבירור את הנקודה הזאת, כי אחרת אנשים יפרו את צוויי המנהליים.

פרק 115

לבי ישמח מאוד עבורכם, ואני ארקוד בגיל עבורכם ואתן לכם ברכות לאין-קץ, שכן לפני הבריאה באתם ממני והיום עליכם לחזור לצדי, היות שאתם אינכם מן העולם הזה, אלא ממני. אני אוהב אתכם לנצח, אברך אתכם לנצח ואגונן עליכם לנצח. רק אלה שבאו ממני יודעים את רצוני, ורק הם יתחשבו בעול שאני נושא ויעשו את מה שאני רוצה. עכשיו, הכול כבר הוגשם. לבי הוא כמו כדור של אש, והוא כמה לכך שבניי האהובים יתאחדו עמי בקרוב, כמה לכך שישותי הפיסית תחזור בשלמותה לציון בקרוב. אתם מבינים את זה במידה מסוימת. למרות שאיננו יכולים ללכת זה בעקבות זה ברוחנו לעתים קרובות, אנו יכולים לעתים קרובות ללוות זה את זה ברוח ולהיפגש במישור הגשמי. לנצח לא ניתן להפריד בין האב והבנים – הם קשורים באופן אינטימי. איש אינו יכול לקחת אתכם ממני עד ליום השיבה אל הר ציון. אני אוהב את כל הבנים הבכורים שבאו ממני ושונא את כל האויבים שמתנגדים לי. אני אחזיר את האוהבים אותי אל ציון ואשליך את שנואיי אל השאול, אל הגיהנום. זהו העיקרון הראשי שמאחורי כל צוויי המנהליים. כל מה שבניי הבכורים אומרים או עושים הוא ביטוי של רוחי, רוח הקודש. על כולם להעיד על בניי הבכורים עם הבנה ברורה של העניין הזה. זהו השלב הבא בעבודתי, ואם מישהו יתנגד, אני אבקש מבניי האהובים לטפל בו. זה שונה עכשיו. אם אהוביי יאמרו מילה שיפוטית אחת, השטן ימות מייד בשאול מכיוון שכבר מסרתי את הסמכות לבניי הבכורים. כלומר מעתה ואילך הגיע המועד שבו בניי הבכורים ואני נמשול ביחד (זה מתרחש בשלב ההתגלמות כבשר ודם, וזה שונה במקצת ממשילה יחדיו

בגוף). כל מי שמתמרד במחשבתו יסבול מגורל זהה לאלה שמתנגדים אליי. יש להתייחס לבניי הבכורים כפי שמתייחסים אליי, מכיוון שאנו גוף אחד ושלא ניתן להפריד בינינו. היום יש להעיד על בניי הבכורים כפי שהעידו עליי בעבר. זה אחד מצוויי המנהליים ; על כולם לעמוד ולשאת עדות.

מלכותי משתרעת עד קצווי תבל, בניי הבכורים נוסעים יחד איתי אל קצווי תבל. אני מדבר על דברים רבים שאותם אינכם מבינים בשל מגבלות גופכם הגשמי, ולכן יש לעשות את רוב העבודה לאחר השיבה לציון. מתוך דבריי ניתן לראות שהיום אינו רחוק – הוא עומד להתרחש. לכן אני מדבר ללא הרף על ציון ועל העניינים שבציון. ידוע לכם מהי מטרת דבריי? ידוע לכם מה בליבי? ליבי כמה לחזור בקרוב לציון, לסיים את כל העידן הישן, לסיים את חיינו עלי אדמות (מכיוון שאני מתעב את האנשים, העניינים והדברים הארציים ושונא את החיים בהתגלמות כבשר ודם עוד יותר מכך ; מגבלות קשות כרוכות בקיום כבשר ודם, והכול יתחיל לשגשג רק עם השיבה לציון) ולחזור אל חיינו במלכות. מטרת התגלמותי הראשונה הייתה להניח את המסד להתגלמותי השנייה. היה צורך ללכת בדרך הזאת. רק לאחר שמסרתי את עצמי לשטן באופן מלא, יכולתי לגאול ולפדות אתכם אל גופי במהלך השלב האחרון. (אלמלא נעשה הדבר באמצעות התגלמותי הראשונה, לא ניתן היה לפארני, לא הייתי מסוגל לקחת בחזרה את קורבן החטאת, ולכן אתם הייתם באים אל העולם כחוטאים.) היות שחוכמתי היא אינסופית ומכיוון שהובלתי אתכם אל מחוץ לציון, אני לבטח אחזיר אתכם לציון. ניסיונותיו של השטן לחסום את הדרך יעלו בתוהו, שכן עבודתי הגדולה הוגשמה כבר מזמן. בניי הבכורים זהים לי – הם קדושים, אין בהם רבב, ולכן אשוב לציון עם בניי הבכורים ולעולם לא ניפרד עוד.

תוכנית הניהול שלי מתגלה לכם במלואה, בהדרגה. התחלתי לעשות את עבודתי בכל האומות ובקרב כל העמים. די בכך כדי להוכיח שמועד שיבתי לציון אינו רחוק, היות שעבודתי תיעשה בכל האומות ובכל העמים לאחר השיבה לציון. הקצב שלי מואץ יותר ויותר (היות שיום שובי לציון מתקרב, אני רוצה לסיים את עבודתי עלי אדמות לפני שאשוב). אני נעשה יותר ויותר עסוק בעבודתי, ועם זאת יש לי פחות ופחות עבודה לעשות עלי אדמות – כמעט שום דבר. (אני עסוק בעבודה שנעשית מתוך רוח הקודש, שאותה בני האדם אינם יכולים לראות בעין בלתי מזוינת, אלא רק להסיק מתוך דבריי ; איני עסוק באותו המובן שמתייחס לתעסוקה בגוף הגשמי – אך ישנן משימות רבות שארגנתי.) כפי שאמרתי, זה מפני שעבודתי עלי אדמות כבר הושלמה כולה, ועל יתרת עבודתי להמתין לשובי לציון (הסיבה שבעטיה עליי לחזור לציון כדי לעבוד היא שלא ניתן להגשים את העבודה העתידית בגוף הגשמי, ואם העבודה הזאת תיעשה מחוץ לגוף הגשמי, היא תטיל קלון על שמי). כאשר אביס את יריבי ואחזור לציון, החיים יהיו יפים ושלווים יותר מהחיים שלפני העידנים. (זה מפני שהתגברתי לגמרי על העולם, והודות להתגלמותי הראשונה והשנייה, זכיתי לתפארת מלאה. בהתגלמותי הראשונה פוארתי רק באופן חלקי, אך בהתגלמותי השנייה ישותי הפיסית זכתה לתפארת מלאה, ולכן לא נותרו לשטן עוד הזדמנויות לנצל. לכן החיים העתידיים בציון יהיו עוד יותר יפים ושלווים.) ישותי הפיסית תופיע בצורה עוד יותר מפוארת בפני העולם והשטן כדי להשפיל את התנין הגדול האדום כאש – זו ליבתה של כל חוכמתי. ככל שאני מדבר יותר על עניינים חיצוניים, כך אתם מסוגלים יותר להבין ; ככל שאני מדבר על דברים הנוגעים לציון שאותם בני אדם אינם מסוגלים לראות, כך תחשבו יותר שאלה דברים בעלמא, וכך יקשה עליכם יותר לדמינם ; אתם תחשבו שאני מספר סיפורי מעשיות. אך עליכם לעמוד על המשמר : איני אומר לעולם דברים בעלמא – הדברים היוצאים מפי הם אמינים.

למרות שבשל צורת המחשבה שלכם קשה לכם להבין אותם, הדברים נכונים לחלוטין. (בשל מגבלות הגוף הגשמי, בני אדם אינם מסוגלים להבין באופן מלא ויסודי את דבריי, ולא גיליתי לחלוטין רבים מבין הדברים שאותם אמרתי, אך כאשר נחזור לציון לא אצטרך להסביר, אתם תבינו באופן טבעי). יש להתייחס לדברים אלה ברצינות.

למרות שלבני אדם יש מגבלות הנובעות מהגוף הגשמי ומתפיסותיהם, ברצוני בכל זאת לשפר את חשיבתכם האנושית ולהשיב מלחמה נגד תפיסותיכם באמצעות התעלומות שאת פשרן אני מגלה, מכיוון שאמרתי פעמים רבות שזהו שלב בעבודתי (העבודה הזאת לא תיעצר עד לכניסה לציון). בדעתו של כל אדם קיים הר ציון, והוא שונה מאדם לאדם. היות שאני מזכיר שוב ושוב את הר ציון, אמסור לכם את המידע הכללי אודותיו כדי שתוכלו לדעת עליו משהו. להיות על הר ציון משמע לחזור אל העולם הרוחני. למרות שהמושג מתייחס לעולם הרוחני, זהו אינו מקום שבני אדם אינם יכולים לראותו ולגעת בו; הדבר מתייחס אל הגוף. הוא אינו לחלוטין בלתי-נראה או בלתי-מוחשי, מכיוון שכאשר הגוף מופיע יש לו צורה, אך כאשר הגוף אינו מופיע, אין לו צורה. על הר ציון איש לא יוטרד בנושא המזון, המלבושים, הצרכים היומיומיים והמחסה. לא יתקיימו שם נישואין ולא משפחה ולא תהיה חלוקה למגדרים (כל הנמצאים על הר ציון הם ישותי הפיסית, הם בגוף אחד, ולכן אין נישואין, משפחה או חלוקה למגדרים), וכל הדברים שישותי הפיסית מדברת עליהם יתממשו. כאשר אנשים אינם עומדים על המשמר, ישותי הפיסית תופיע בקרבם, וכאשר אנשים אינם שמים לב, ישותי הפיסית תיעלם (אנשים בשר-ודם אינם יכולים לעשות זאת, ולכן קשה לכם לדמיין זאת עכשיו). בעתיד עדיין יתקיימו השמש, הירח ושמיים וארץ פסיים, אך היות שישותי הפיסית תימצא בציון, השמש או אור היום לא יצרכו ויחרכו, ולא ייגרם כל סבל בשל אסונות טבע. כאשר אמרתי שלא נזדקק לפנסים או לאור השמש כי אלוהים ייתן לנו אור, דיברתי על השהות בציון. על פי תפיסותיהם של בני האדם, יש להשמיד את כל הקיים ביקום, ועל כל בני האדם לחיות לאורי. הם חושבים שזו המשמעות האמיתית של האמירה: "לא נזדקק לפנסים או לאור השמש כי אלוהים ייתכן לנו אור", אך זו פרשנות שגויה של הדברים. כשאמרתי: "בכל חודש העץ יישא פירות משנים-עשר סוגים", התייחסתי לעניינים בציון. המשפט הזה מייצג את כל הקשור לחיים בציון. בציון, הזמן לא יהיה מוגבל, ולא תהיינה מגבלות של גיאוגרפיה ומרחב. זו הסיבה שאמרתי "בכל חודש". המונח "פירות משנים-עשר סוגים" אינו מייצג את ההתנהגות שאתם מביאים לידי ביטוי בחייכם היום, אלא הוא עוסק בחיי החופש בציון. המילים האלה הם הכללה הנוגעת לחיים בציון. מתוך כך ניתן לראות שהחיים בציון יהיו עשירים ומגוונים (שכן "שנים עשר" מציין כאן שלמות). אלה יהיו חיים ללא יגון ודמע, לא יתקיימו ניצול ודיכוי, ולכן כולם יהיו חופשיים ומשחררים. זה מפני שהכול קיים בישותי הפיסית, שאיש אינו יכול להפריד את רכיביה ושהכול יהיה סצנה של יופי, סצנה חדשה לנצח. זו תהיה תקופה שהכול יהיה בה מוכן, תחילת חיינו לאחר שובנו לציון.

למרות שעבודתי עלי אדמות הושלמה במלואה, אני עדיין זקוק לכך שבניי הבכורים יעבדו עלי אדמות, ולכן אני יכול עדיין לשוב לציון. אני יכול לשוב לציון לבדי – אני אשוב לציון יחד עם בניי הבכורים אחרי שהם יסיימו את עבודתם עלי אדמות. כך ניתן יהיה לומר שאנו זוכים יחדיו בתהילה – זה יהיה הביטוי המלא של ישותי הפיסית. (אני אומר שעבודתם של בניי הבכורים עלי אדמות טרם נשלמה, מפני שבניי הבכורים טרם הופיעו לעיני כול. את העבודה הזאת צריכים לעשות עושי-השירות הנאמנים והישרים.)

פרק 116

חלקים נרחבים מדבריי גורמים לאנשים לחוש פחד ולרעוד מאימה, חלקים נרחבים אחרים גורמים לאנשים לסבול ולאבד תקווה, ואילו חלקים נרחבים ורבים מאלה הורסים אנשים. את העושר שבדבריי איש אינו יכול להבין או לתפוס בבהירות. רק כשאני אומר לכם את דבריי ומגלה לכם אותם משפט אחר משפט, יכולים אתם לדעת את המצב לאשורו, אך עדיין אינכם מבינים את האמת שבעובדות הספציפיות. לכן אשתמש בעובדות כדי לגלות את כל דבריי, ובכך אאפשר לכם הבנה רבה יותר. משיטת דיבורי ניתן לראות שבדבריי אני רק מדבר – יותר מכך, אני פועל באמצעות דבריי; רק זו היא המשמעות הנכונה של דברים והישגים המתרחשים בו-זמנית. כי איתי הכול חופשי והכול משתחרר, ועל המסד הזה, כל מעשיי מלאים בחוכמה. אני מדבר כלאחר-יד וגם אני פועל כך (בין באנושיותי ובין באלוהותי, אני מדבר ופועל בחוכמה, כי אנושיותי היא חלק בלתי-נפרד ממני). אך כשאני מדבר, איש אינו שת ליבו לנימת דיבורי; כשאני פועל, איש אינו שם לב לשיטת עבודתי. זהו חסרונם של בני האדם. אני אגלה את כוחי הגדול על כל בני האדם, לא רק על בניי הבכורים, וחשוב מכך, אגלה את כוחי הגדול בקרב כל האומות וכל העמים; רק זו היא עדות רבת-עוצמה שתבייש את השטן. אני פועל באופן טיפשי. רבים חושבים שזו שגיאה מצדי להעיד על הבנים הבכורים; הם אומרים שקיימים אלים אחרים מלבדי, שאני פועל בחוסר היגיון, שאני משפיל את עצמי; אמירות כאלה חושפות אף יותר את שחיתותם של בני האדם. האם ייתכן שלהעיד על בניי הבכורים זו שגיאתי? אתם אומרים שאני טועה; היכולים אתם להעיד? אלמלא רוממתי אותם והעדתי עליהם, הייתם ממשיכים למעוך את בני תחתכם, להתייחס אליו באדישות קרה, כאילו היה משרתיכם. עדר בהמות שכמותכם! אני אטפל בכם אחד אחד! לא ארפה מאיש! אמרו לי, אלו שאינם תואמים אנשים שניחנו באנושיות רגילה – מהם הדברים האלה? אין שום ספק שאלה הן בהמות! פשוט אני יכול לסבול אותן. אילו הייתי מחכה לכם שתעידו, עבודתי כבר הייתה מתעכבת! עדר בהמות שכמותכם! פשוט אין בכם שום אנושיות! אני צריך מכם שום שירות! צאו מכאן תיכף ומייד! התעללתם בבני במשך זמן כה רב; אני ארמוס אתכם עד שתהפכו לעיסה! רק תעזו לנהוג שוב בפראות, רק תעזו לבייש אותי שוב! כבר השלמתי את עבודתי הגדולה והגיע הזמן לטפל בפינוי עדר הבהמות הזה!

הכול מוגשם בידיי (עבור אלה שאני אוהב), והכול גם מושמד בידיי (עבור הבהמות הללו שאני שונא, האנשים, העניינים והדברים הללו שאני בז להם). אני מאפשר לבניי הבכורים לראות את כל מה שברצוני לעשות, נותן להם להבין ביסודיות ולראות מתוך כך את כל מה שעשיתי מאז שיצאתי מציון. אחר כך ניכנס ביחד אל הר ציון, ניכנס אל המקום שבו היינו לפני העידנים ונחיה את חיינו מחדש. מנקודה זו ואילך לא יהיה שוב מגע עם העולם ועם עדר הבהמות הזה, אלא חופש מלא; הכול יתנהל ללא מעצורים ועיכובים. מי מעז להתנגד למי מבין בניי הבכורים? מי שוב מעז להתנגד לבניי הבכורים? לא אפטור אותו בקלות! כמו שיראתם אותי בעבר, היום עליכם לירוא כך את בניי הבכורים. אל תנהגו עמי בצורה אחת ומאחורי גבי בצורה אחרת; אני רואה מיהו מי בצלילות מלאה. מי שאינו נאמן לבני אינו נוהג כלפיי כבן הנאמן להוריו, וזו עובדה ברורה, שכן אנו גוף

אחד. אם משהו טוב אליי אך מתייחס אחרת לבניי הבכורים, אין ספק שהוא צאצא טיפוסי של התנין הגדול האדום כאש, מכיוון שהוא מפרק את גופו של המשיח; אין לעולם מחילה על החטא הזה! על כל אחד מכם לראות זאת. זוהי חובתכם להעיד עליי, ואף יותר מכך זו חובתכם להעיד על הבנים הבכורים. איש מכם לא יחמוק מאחריותו; אני אטפל מייד בכל אחד מכם שיפריע! אל תחשבו שאתם מצוינים מדי. אני אומר לכם! ככל שאתם נוהגים כך, כך אתם מהווים יותר מטרה לענישה חמורה מצדי! ככל שאתם נוהגים כך, כך אתם יותר חסרי-תקווה, בני הנשייה, ואני איסר אתכם לעד!

רוחי, רוח הקודש, עושה את כל העבודה באופן אישי, ואני לא אאפשר לאף אחד ממחנהו של השטן להתערב, וכך אמנע שיבושים בתוכניותיי. בסוף אתן למבוגרים ולילדים לקום ולהלל אותי ואת בניי הבכורים, לשבח את מעשי הנפלאים ואת הופעתה של ישותי הפיסית. אתן לקול השבחים להדהד עד לקצווי היקום, להרעיד הרים, נהרות ואת כל הדברים, ואשפיל את השטן עד עפר; אני אשתמש בעדותי כדי להשמיד את כל העולם הישן, המסואב והמתועב ולבנות עולם חדש, קדוש וטהור. (כשאני אומר שהשמש, הירח, הכוכבים והגופים השמימיים לא ישתנו בעתיד, אני מתכוון לומר שהעולם הישן עדיין יעמוד על תילו, אלא שכל העולם יושמד ושהעולם הישן יחלף. לא אחליף את היקום.) רק אז יהיה זה עולם התואם את רצוני; בתוכו לא יתקיים דיכוי מהסוג הקיים כיום, תופעת הניצול, והעולם יהיה מלא בהגינות וסבירות תוך קיום כבשר ודם. (למרות שאני אומר שהעולם יהיה הוגן וסביר, הקיום בו יהיה כבשר ודם; בהשוואה למלכותי הוא יהיה שונה מאוד, שונה כמו שמיים וארץ; פשוט אין אפשרות להשוות – אחרי הכול, העולם האנושי הוא העולם האנושי והעולם הרוחני הוא העולם הרוחני.) באותה העת, בניי הבכורים ואני נממש באותו עולם את סמכות השיפוט שלנו (בעולם הזה לא תהיה כל הפרעה מצד השטן, כי עד אז אפנה לחלוטין את השטן), אך חיינו יהיו עדיין חיי המלכות, ואת זה איש אינו יכול להכחיש. לאורך העידנים, בני האדם (ולא משנה עד כמה הם היו נאמנים) מעולם לא חוו חיים כאלה, כי לאורך כל העידנים לא היה אף אחד שנהג כבני הבכור, והם עדיין יגישו לי שירות מאוחר יותר. למרות שאותם עושי-שירות הם נאמנים, בסופו של דבר הם צאצאים של השטן שאותם כבשתי, ולכן לאחר מות הגוף הגשמי הם ימשיכו להיוולד אל העולם האנושי כדי לעשות עבורי שירות; זו המשמעות האמיתית של האמירה "אחרי הכול, הבנים הם הבנים, ועושי-השירות הם צאצאי השטן". לאורך העידנים לא היה ידוע כמה אנשים קיימים כדי לתת שירות עבור הבנים הבכורים של ימינו; מבין כל עושי-השירות, איש אינו יכול לברוח, ואני אגרום להם לעשות עבורי שירות לנצח. בכל הנוגע לטבעם, הם כולם בני השטן, כולם מתנגדים לי, ולמרות שהם עושים עבורי שירות, זה נכפה עליהם, ואין להם כל חלופה כי ידי שולטת בכול; עושי-השירות שאני משתמש בהם חייבים לתת לי שירות עד הסוף. אם כן, ישנם עדיין רבים היום שטבעם זהה לזה של הנביאים והשליחים לאורך הדורות, מכיוון שרוחם אחת. מכאן שישנם עדיין עושי-שירות נאמנים רבים המתרוצצים עבורי, אך בסופו של דבר (הם עושים עבורי שירות ללא הרף כבר למעלה מששת אלפים שנה, ולכן האנשים האלה שייכים לקבוצת עושי-השירות) איש אינו יכול להשיג את מה שכולם קיוו לו לאורך הדורות, כי מה שהכנתי אינו עבורם.

כל מה ששייך לי כבר הוגשם לנגד העיניים: בניי הבכורים ישובו אל ביתי, ישובו לצדי ויתאחדו מחדש. היות שחזרתי עטור ניצחון וזכיתי בתהילה מלאה, אני בא להשיב אתכם. בעבר היו אנשים שהביעו תחזיות בדבר "חמש עלמות חכמות, חמש עלמות שוטות"; למרות שהתחזיות אינן מדויקות, הן אינן מוטעות לחלוטין, ואני יכול

למסור לכם אי-אילו הסברים. חמש עלמות חכמות וחמש עלמות שוטות בהחלט אינן מייצגות את מספרם של האנשים, והן גם לא מייצגות סוג מסוים של אנשים, בהתאמה. חמש עלמות חכמות משמען מספר האנשים; חמש עלמות שוטות מייצגות סוג אחד של אנשים, אך אף אחד מבין שני אלה אינו מתייחס אל הבנים הבכורים – הם מייצגים את הבריא. זו הסיבה שבעטיה הם התבקשו להכין שמן באחרית הימים. (הבריא אינה ניחנה באיכות שלי; אם הם רוצים ליצור עלמות חכמות, עליהם להכין שמן, ולכן עליהם להצטייד בדבריי.) חמש העלמות החכמות מייצגות את בניי ואת אנשיי מבין בני האדם שבראתי. פונים אליהם בשם^[א] "עלמות" מכיוון שלמרות שהם נולדו עלי אדמות, אני בכל זאת זוכה בהם; ניתן לומר שהם התקדשו, ולכן הם קרויים "עלמות". המספר "חמש" שהוזכר כאן מייצג את מספרם של בניי ואנשיי שאותם הועדתי מראש. "חמש עלמות שוטות" – זו התייחסות לעושי השירות. הם עושים למעני שירות מבלי לייחס ולו חשיבות מועטה ביותר לחיים – הם חותרים רק לדברים חיצוניים (מכיוון שאין בהם את האיכות שלי, הם עושים רק דברים חיצוניים בכל מעשיהם), והם אינם מסוגלים להיות עוזריי המיומנים, ולכן הם קרויים "העלמות השוטות". כאן המספר "חמש" מייצג את השטן, והם קרויים^[ב] "עלמות" משום שכבשתי אותם והם מסוגלים לעשות למעני שירות, אך אנשים כאלה אינם קדושים, ולכן הם קרויים עושי-שירות.

פרק 117

אתה הוא זה שפותח את המגילה, אתה הוא זה ששובר את שבעת החותמים, מכיוון שכל התעלומות מקורן בך ושאתה מגלה את כל הברכות. אני מוכרח לאהוב אותך לנצח, ואני מוכרח לגרום לכל העמים לסגוד לך, שכן אתה הוא ישותי הפיסית, אתה חלק מהביטוי השופע והמלא שלי, חלק חיוני מגופי. לכן עליי למסור עדות מיוחדת. חוץ ממה שבתוך ישותי הפיסית, מי עוד הוא כלבבי? אתה עצמך אנו זה שמעיד עליך, אלא רוחי, רוח הקודש, מעידה עבורך, ואני בהחלט לא אסלח לכל מי שיעז להתריס נגדך, מפני שהדבר נוגע לצוויי המנהליים. אני בהחלט אגשים את כל מה שתאמר, ולבטח אקבל את כל מה שאתה חושב. אם מישהו אינו נאמן לך, הוא מתנגד אליי בגלוי, ואני לבטח לא אסלח לו. אני איסר בייסורים קשים את כל מי שיתנגד לבני ואברך את אלה שיתאמו לך. זו הסמכות שאני מוסר בידך. אתה נחשב למופת לדרישות ולתקנים שנדרשים מהבנים הבכורים, כפי שדובר בעבר. במילים אחרות, אתה ההתגלמות של דרישותי מן הבנים הבכורים. זה אינו דבר שבני אדם מסוגלים לעשות, אלא מה שרוח הקודש, רוחי, עושה בעצמה. אם מישהו מאמין שבני אדם הם אלו שמעידים עבורך, אותו ברוא הוא ללא ספק ממחנהו של השטן והוא אויבי! לכן העדות היא מכרעת, לא ניתן לשנותה לנצח, ורוח הקודש מאשרת אותה! איש אינו יכול לשנות זאת בקלות דעת, ואם כן, לא אסלח! היות שבני אדם אינם יכולים להעיד

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "פונים אליהם".

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "הם קרויים".

עליי, אני עצמי מעיד על ישותי הפיסית, ולבני אדם אסור להתערב בעבודתי ! אלה דברי שיפוט חמורים שכולם חייבים לתת עליהם את דעתם !

עליכם לשקול ולציין לעצמכם כל פרט מדבריי. אל תתייחסו לכך בקלות דעת, אלא הקשיבו בתשומת לב. מדוע אני אומר שבניי הבכורים הם ישותי הפיסית? וחלק חיוני של מלכותי? לפני כל העידנים חיינו ביחד ומעולם לא נפרדנו. בגלל השיבושים שגרם השטן, לאחר שהתגלמתי כבשר ודם בפעם הראשונה חזרתי שוב לציון. אחר כך כולנו באנו אל העולם, ולאחר שאנחל ניצחון באחרית הימים – היינו לאחר שאזכה בכם שוב מתוך הגוף הגשמי שהשטן השחית – אשיב אתם לציון כדי שישותי הפיסית תאוחד ולעולם לא תופרד עוד. לאחר מכן לא אתגלם כבשר ודם, ואתם בהחלט לא תצאו מן הגוף. במילים אחרות, לאחר מכן לא אברא שוב את העולם, אלא אשאר לנצח בלתי נפרד מבניי הבכורים בציון, מכיוון שהכול כבר הושלם עד תום ושאני עומד לסיים את העידן הישן כולו. רק בציון קיימים חיי השמיים והארץ החדשים, שכן ישותי הפיסית קיימת בציון. לא יהיו עוד שמיים חדשים או עולמות חדשים שיתקיימו מלבד זה. אני השמיים החדשים ואני גם העולם החדש, שכן ישותי הפיסית ממלאת את ציון כולה. ניתן גם לומר שבניי הבכורים הם השמיים החדשים, שבניי הבכורים הם העולם החדש. בניי הבכורים ואני עשויים גוף אחד ואיננו ניתנים להפרדה. כשמדברים עליי, זה כולל בהכרח את הבנים הבכורים, ובהחלט לא אסלח לכל מי שינסה להפריד בינינו. כשאגרום לכל האומות והעמים לשוב אל כס מלכותי, כל השטנים יבוישו עד עפר וכל השדים המצחינים ייסוגו מפניי. אזי הצדק ישכון לבטח בקרב כל העמים (כלומר בניי ואנשיי), ולבטח לא יתקיימו עוד שיבושים כלשהם מהשטן בקרב האומות, שכן אני אמשול בכל האומות והעמים, אני אחזו ברסן השלטון בכל היקום כולו, והשטנים ייהרסו כליל, יובסו כליל ויקבלו את העונשים הנובעים מצוויי המנהליים.

אני מתקדם בעבודה בקרב כל העמים, אך הם מצוידים רק בהארה מרוחי, רוח הקודש, ואף אחד מהם אינו מוסמך לגלות את פשר תעלומותיי, אף אחד אינו מוסמך להביעני. רק האדם שבא ממני מוסמך לעשות את עבודתי, ובשאר אני משתמש רק באופן זמני. רוחי, רוח הקודש, לא תרד באופן שרירותי על אדם, שכן כל מה שמצוי בי הוא יקר-ערך. כשרוחי יורדת על פלוני וכשרוחי עובדת בקרבו של פלוני – אלה דברים שונים בתכלית. רוחי, רוח הקודש, עובדת בקרבם של אנשים שנמצאים מחוצה לי, אך יורדת על האדם שבא ממני. אלה הם שני עניינים שאינם קשורים כלל זה לזה, וזאת מפני שהאדם שבא ממני הוא קדוש, ואילו אלה שנמצאים מחוצה לי אינם קדושים, ולא משנה כמה הם טובים. רוחי לא תרד על אדם בשל סיבה של מה-בכך. אין צורך שאנשים ידאגו. איני עושה שגיאות, ומעשיי מדויקים במאת האחוזים ! היות שהעדתי עליו, לבטח גם אגן עליו ; אותו אדם בהחלט בא ממני וחיוני לישותי הפיסית. לכן אני מקווה שאנשים יניחו בצד את תפיסותיהם, ישליכו רעיונות שנתן להם השטן, יאמינו שכל אחת מאמירותיי היא אמת ולא ייכנעו לספקות שבראשם. זוהי השליחות שלי אל האנושות, ומה שאני מפציר באנושות לעשות. על כולם להקפיד על הדברים האלה, לציית להם בכנות ולהתייחס לדבריי כאל התקן.

לא זו בלבד שאני עומד להתחיל בעבודתי בקרב כל האומות והעמים – אני עומד גם להתחיל את עבודתי בכל מקום ביקום כולו, וזה מראה אף יותר שיום שובי לציון אינו רחוק עוד (מכיוון שעליי לחזור לציון לפני שאוכל להתחיל את העבודה בקרב כל העמים וברחבי היקום כולו). האם קיים משהו שמסוגל להבין את שלבי עבודתי

ואת צורת עבודתי? הסיבה שאני אומר שאפגוש זרים ברוחי היא כי למעשה לא ניתן לעשות זאת כבשר ודם, ומכיוון שאיני נכון להסתכן בסכנות בפעם השנייה. אלה הסיבות לכך שאתקשר עם זרים ברוחי. זה יקרה בעולם הרוחני האמיתי, ולא באיזה עולם רוחני מעורפל כפי שמדמיינים לעצמם אלה^[8] שחיים כבשר ודם. מה שאני אומר באותה עת ייבדל פשוט בדרך שבה אומר את הדברים, שכן יהיה זה עידן אחר. לכן אני מזכיר לאנושות שוב ושוב לשים לב לצורה שבה אני מדבר, ואני מזכיר לאנושות גם שקיימות תעלומות בדבריי שבני אדם אינם יכולים לגלות. אך איש אינו מבין מדוע אני אומר את הדברים האלה, ורק כשאני אומר לכם היום אתם יכולים להבין מעט, אך עדיין לא את הכול. לאחר השלב הזה בעבודתי אספר לכם צעד אחר צעד (אני עדין רוצה לסלק בכך אי-אילו אנשים מן הדרך, ולכן לא אומר דבר לעת עתה). זו השיטה שלפיה ייעשה השלב הבא בעבודתי. על כולם לשים לב ולראות בבירור שאני האל בכבודו ובעצמו, האל החכם.

פרק 118

אני אעניק חסד לכל מי שיקום ויעיד למען בני; אני אשמיד את כל מי שלא יקום להעיד למען בני, אלא יתנגד לו וישתמש בתפיסות האנושיות כדי לאמוד אותו. על כולם לראות בבהירות! מתן עדות למען בני היא מעשה שמביע יראה כלפי, והדבר משביע את רצוני. אל תכבדו רק את האב ותציקו לבן ותדכאוהו. אלה שנוהגים כך הם צאצאי התנין הגדול האדום כאש, ואיני זקוק לחלאות כאלה שיעידו למען בני; אני אשמיד אותם בבור חסר התחתית. אני רוצה שעושי-השירות הנאמנים והישרים יגישו שירות לבני, ואיני זקוק לאף אחד מן האחרים. זהו טבעי הצודק, והדבר מראה שאני האל הקדוש וחסר-הפגמים בכבודו ובעצמו. לא אסלח לאף אחד שיפר את צוויי המנהליים. איסור בזה אחר זה את כל מי שהתמרד נגדך או שרדף אותך בעבר, במשפחה או בעולם, ולא אפטור איש, כי אף חלק ממני אינו בשר ודם. מתן העדות למענך היום מראה שעושי-השירות סיימו להגיש לי שירות, ולכן אל תטריד עצמך בספקות ובנקיפות מצפון. אחרי הכול, אלה הם עושי-השירות שלך, ובסופו של יום אתה בא מהשמיים ובסוף תחזור אל גופי, שכן גופי אינו יכול להתקיים בלעדיך. אלה שמרדו בך ולא תאמו לך בעבר (זה דבר שאחרים אינם יכולים לראות – רק אתה יודע זאת בליבך) גילו עכשיו את צורותיהם המקוריות ונפלו, שכן אתה הוא אלוהים עצמו, ואתה לא תסבול מרד או פגיעה מאף אחד. למרות שלא ניתן כלל לראות זאת מבחוץ, רוחי, רוח הקודש, שוכנת בקרבך – אין על כך כל ספק. על כל האנשים להאמין בכך, ואם לא, מוט הברזל שלי יכה ארצה את כל המתריסים כנגדי! היות שאני מעיד למענך, אין ספק שאתה בעל סמכות, וכל מה שאתה אומר הוא התבטאות שלי, כל מה שאתה עושה הוא ביטוי שלי, שכן אתה אהובי ואתה חלק שישותי הפיסית אינה יכולה להתקיים בלעדיו. לכן כל אחד ממעשיך, מה שאתה לובש, הדברים שאתה משתמש בהם והמקום שבו

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "כפי שמדמיינים לעצמם אלה."

אתה חי – גם אלה הם לבטח מעשיי. אל לאיש לנסות למצוא כך דופי או פגם, כי לא אסלח לאנשים כאלה !

אגרש מביתי את כל המשרתים הרשעים, ובביתי אגרום לכל המשרתים הנאמנים להעיד למען בניי הבכורים ; זו תוכנית, וכך אני עובד. כאשר משרתים רשעים מעידים למען בני, הדבר מריח כגוויית המת, ואני מתעב זאת. כשמשרתים נאמנים מעידים למען בני, זו עדות רצינית וכנה, ואני מקבל זאת ברצון. לכן, כל מי שאינו נכון להעיד למען בני – צאו מכאן מייד ! לא אכריח אתכם. אם אני מבקש מכם לעזוב, עליכם לעזוב ! ראו מהן ההשלכות מבחינתכם ומה מצפה לכם – את זה עושי השירות מבינים טוב יותר מכל אחד אחר. משפטי, חרון אפי, קללותיי, אשי וזעמי המשתולל יומטו בכל עת על כל מי שיתריס נגדי. ידי אינה חסה על איש ; לא משנה עד כמה עושה-שירות היה נאמן בעבר, אם הוא מורד בבני היום, אשמיד אותו מייד ולא אאפשר לו להישאר לצדי. מכאן ניתן לראות את ידי חסרת הרחמים. היות שאנשים אינם מכירים אותי וטבעם הוא להתריס נגדי, אפילו אלה שנאמנים לי עושים זאת למען העונג שלהם. אך אם יקרה דבר שיגרום להם צער, ליבם ישתנה באחת, והם ירצו לסגת ולפרוש מנוכחותי. זה טבעו של השטן. אל לכם להיות דעתנים ולהאמין כי אתם נאמנים ! אם זה לא יעניק לו דבר, עדר בהמות זה פשוט אינו מסוגל להיות נאמן לי. אלמלא פרסמתי את צוויי המנהליים, כבר הייתם נסוגים מזמן. כולכם לכודים כעת בין הפטיש לסדן – אינכם מעוניינים לתת לי שירות, אך אינכם רוצים שאכה אתכם ארצה בידי. אלמלא הכרזתי שהאסונות הגדולים יומטו על כל מי שמתריס נגדי בכל עת, הייתם נסוגים כבר מזמן. האם אני יודע עד כמה חשיבתם של אנשים יכולה להיות צרה ? לרוב האנשים יש כעת תקווה קלושה, אך כאשר התקווה הופכת לאכזבה, הם אינם מעוניינים להמשיך והם מבקשים לפנות לאחור. כבר אמרתי שאיני מחזיק כאן איש בניגוד לרצונו, אך הקדישו מחשבה לשאלה מה תהיינה ההשלכות מבחינתכם – וזוהי עובדה, אני מאיים עליכם כאן. איש מלבדי אינו יכול להבין את טבע האדם, וכולם חושבים שהם נאמנים לי מבלי לדעת שנאמנותם אינה טהורה. אותם מיני טומאה יהרסו אנשים, שכן הם מזימה של התנין הגדול האדום כאש. כבר מזמן חשפתי את העניין לעיני כול ; אני הוא האל הכול יכול, האם לא אבין דבר כה פשוט ? אני מסוגל לחדור אל דמכם ואל בשרכם כדי לראות את כוונותיכם. לא קשה לי להבין את טבע האדם, אך אנשים מנסים להתחכם, בחשבם שאיש מלבדם אינו יודע את כוונותיהם. האין הם יודעים שהאל הכול יכול קיים בשמיים, בארץ ובכל הדברים ?

אני אמשך לאהוב את בני עד הסוף ולשנוא את התנין הגדול האדום כאש ואת השטן לעולם ועד. ייסוריי יומטו על כל אלה שיתריסו נגדי, ואף אויב אחד לא ישוחרר. כבר אמרתי : "אני מניח בציון אבן גדולה. עבור המאמינים, זו אבן הפינה למבנה שלהם. עבור אלה שאינם מאמינים, זו אבן-נגף שתכשיל אותם. עבור בני השטן, זו אבן שתמחץ אותם למוות". לא זו בלבד שאמרתי את הדברים בעבר, אלא כבר ניבאו זאת אנשים רבים, ורבים קראו זאת בעידן הזה. יתרה מכך, יש אנשים שניסו להסביר את הדברים האלה, אך איש לא חשף את פשר התעלומה הזאת בעבר, מכיוון שעבודה זו נעשית רק בתקופה הנוכחית, אחרית הימים. אם כן, למרות שהיו אנשים שניסו להסביר את הדברים הללו, הם סיפקו רק הסברים מוטעים. כיום אני מגלה לכם את המשמעות המלאה, כדי שתדעו עד כמה זה רציני שאני מעיד למען בניי הבכורים ומהי מטרתי בעשותי כן. אני מניח אבן גדולה בציון, והאבן הזו מתייחסת לבנים הבכורים שאודותיהם נמסרת העדות. המילה "גדולה" אין פירושה שהעדות הזאת נמסרת באיזה קנה מידה ענקי ועצום, אלא שכאשר נמסרת עדות למען בניי הבכורים, עושי-שירות רבים מאד ייסוגו. כאן, "אלה שאינם מאמינים" הם אלה שייסוגו בשל מתן העדות על בני, ולכן האבן היא אבן-נגף לאדם

כזה. אני אומר שזו אבן משום שאדם כזה יוכה ארצה בידי, ומכאן שהאבן שגורמת לאנשים לכשול ולמעורר אינה ביטוי המתייחס לנפילה או להיחלשות, אלא לכך שאדם יוכה ארצה בידי. "המאמינים" (במשפט: "עבור המאמינים, זו אבן הפינה למבנה שלהם") הם אותם עושי-שירות נאמנים, ואילו "אבן הפינה למבנה שלהם" – אלו החדס והברכות שהם יקבלו לאחר שיגישו לי שירות בנאמנות. העובדה שנמסרה עדות למען הבנים הבכורים משמעה שכל העידן הישן הזה יחלוף בקרוב, והיא מסמלת את הרס ממלכת השטן; אם כן, עבור הגויים, זו האבן שמוחצת אותם למוות; הישן יגווע והחדש ייוסד – זו המשמעות האמיתית של הביטוי "יתנפץ לרסיסים". האם אתם מבינים? ניתן לסכם את העבודה שאני עושה בשלב האחרון הזה רק במילים המועטות האלה. זה מעשה פלאי שעשיתי, ועליכם להבין את רצוני מתוך דבריי.

פרק 119

על כולכם להבין את כוונותיי ואת מצב רוחי. זהו הזמן להתכונן לחזור לציון – זה הדבר היחידי שאני חושב עליו. אני מקווה רק שאוכל לפגוש אתכם יום אחד, בקרוב, ולבלות עמכם כל דקה וכל שנייה בציון. אני מתעב את העולם, את הגוף הגשמי, ואף יותר מכך, כל אדם עלי אדמות; איני מעוניין לראות אותם, כי הם כולם כמו שדים, ללא שריד וזכר לטבע אנוש; איני מעוניין לחיות עלי אדמות – אני מתעב את כל הברואים, מתעב את כל העשויים בשר ודם. כל הארץ מצחינה מגופות; אני רוצה לחזור מייד לציון כדי לסלק את צחנת הגופות מן הארץ ולגרום לכל הארץ שתימלא בשבחים כלפיי. אני אחזור לציון ואתנתק מן הגוף הגשמי ומן העולם. אל לו לאיש לעמוד בדרכי; לידי הממיתה את בני האדם אין ולו שמץ של רגש! מכאן ואילך, אסור לאיש לדבר על בניית הכנסייה, כי אחרת לא אסלח להם (זה מפני שזהו הזמן להעיד על בניי הבכורים, הזמן לבנות את המלכות; כל מי שידבר על בניית הכנסייה מחריב את בניין המלכות וקוטע את ניהולי). הכול מוכן ומזומן – נותר רק להלל את הבנים הבכורים ולהעיד למענם. וכאשר זה יקרה, ללא שהות של רגע ומבלי לחשוב על הצורה, אחזור לציון, אל המקום שאתם הוגים בו יומם ולילה. אל תסתפקו בהסתכלות כיצד העולם חלק ויציב כעת – העבודה הזאת נוגעת רק לחזרה לציון; אל תתייחסו לדברים האלה עכשיו, וכשיבוא יום השיבה לציון, הכול יהיה מוגמר. מי אינו מייחל לחזור בקרוב לציון? מי אינו מקווה שהאב והבנים יתאחדו בקרוב? לא משנה כמה עונג מסבות ההנאות הארציות, הן אינן יכולות לקנות אחיזה בגופנו הגשמי; אנו נתעלה מעליו ונחזור יחדיו לציון. מי יעז להפריע? מי יעז להציב מכשולים? בהחלט לא אסלח להם! אני אטאטא הצידה את כל אבני הנגף. (הסיבה שאני אומר שאיני יכול לחזור מייד לציון היא זו: אני מוציא לפועל את עבודת הטיהור הזאת בעודי מעיד למען בניי הבכורים; שתי העבודות האלה מתקדמות בו-זמנית. כאשר תושלם עבודת הטיהור, יגיע המועד שבו אחשוף את הבנים הבכורים. אבני הנגף שדיברתי עליהן הם עושי-השירות הרבים, ולכן אני אומר ששתי העבודות האלה מתרחשות בו-זמנית.) אדאג לכך שבניי הבכורים ילכו עמי מקצה אחד של היקום אל קצהו האחר, לאורך הרים, נהרות וכל הדברים; מי יעז לעכב זאת? מי יעז למנוע זאת? ידי אינה מרפה בקלות מאף אדם; מלבד בניי הבכורים, אני שולח את זעמי

וקללותי בכולם. בכל העולם כולו אין ולו בן-תמותה אחד שמקבל את ברכותי; כולם יעמדו בפני קללתי. מאז ראשית בריאת העולם לא בירכתי איש; אפילו כאשר נתתי ברכות, אלה היו רק מילים ואף פעם לא מציאות, מכיוון שאני שונא ביותר את השטן ולעולם איני מברך אותו – אני רק מעניש אותו. רק בסוף, לאחר שאכבוש כליל את השטן ואנחל ניצחון מלא, אתן ברכות חומריות לכל עושי-השירות – אני אתן להם להללני כטובת הנאה, שכן עבודתי כולה כבר תוגשם אז.

למעשה, זמני לא יארך עוד זמן כה רב – תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים מתקדמת אל השלמתה לנגד עיניכם (אכן, זה מתרחש לנגד עיניכם; לא מדובר בפרה-פיגורציה – אתם יכולים לראות זאת על פי מצב רוחי). אני אקח מייד את בניי הבכורים לציון. יהיו שיאמרו: "היות שזה רק למען הבנים הבכורים, איזו סיבה יש לבזבז ששת אלפים שנה? ומדוע לברוא אנשים כה רבים?" כבר אמרתי שכל מה ששייך לי הוא יקר-ערך. כיצד ייתכן שבניי הבכורים לא יהיו אף יותר יקר-ערך? אני אניע את כולם לשרת אותי, ויותר מכך, אחשוף את עוצמתי, כדי שכל אדם יוכל לראות שבכל היקום כולו אין אפילו חפץ אחד שאינו נמצא בידינו, אין אפילו אדם אחד שאינו עובד בשירותנו או הישג אחד שאינו מושג למעננו. אני אגשים את הכול. מבחינתי לא קיים מושג של זמן; למרות שאני מתכוון להשלים את התוכנית ואת עבודתי תוך ששת אלפים שנה, מבחינתי הכול משוחרר וחופשי. אפילו אם יהיו אלה פחות מששת אלפים שנה, כל עוד להשקפתי הגיע הזמן, מי יעז לומר מילה של התנגדות? מי יעז לקום ולשפוט כאוות נפשו? את עבודתי אני עושה בעצמי, את זמני אני מארגן בעצמי. אף אדם, אף עניין ואף דבר אינו מעז לפעול מרצונו הוא; אני אגרום לכולם ללכת בעקבותי. מבחינתי אין נכון או שגוי – אם אני אומר שדבר הוא נכון, הוא בהחלט נכון; אם אני אומר שדבר הוא שגוי, גם זו האמת. אסור לכם להשתמש תמיד בתפיסות אנושיות כדי למדוד אותי! אני אומר שהבנים הבכורים ואני ברוכים ביחד – מי יעז לסרב לסור למרותנו? אני אשמיד אתכם על המקום! אתם מסרבים לסור למרותנו! אתם מרדנים! פשוט אין בי רחמים כלפי האנושות כולה. אני שונא אותה עד לנקודה מסוימת, ופשוט איני יכול להיות סובלני יותר. בכל הנוגע אליי, יש להשמיד מייד את כל העולם כולו, ורק אז תושלם עבודתי הדגולה, רק אז תושלם תוכנית הניהול שלי, רק אז תסולק השנאה המקננת בליבי. עכשיו חשוב לי רק להעיד למען בניי הבכורים – את כל שאר העניינים אניח בצד ולא אטפל בהם לעת עתה; ראשית אעשה את הדבר העיקרי, ואחר כך את הדבר המשני. אלה הם השלבים בעבודתי; לא כדאי לאיש לפעול נגד זה – על כולם לעשות כדבריי כדי שלא יהפכו למטרה לקללתי.

כעת עבודתי הוגשמה ואני יכול לנוח. מכאן ואילך לא אעבוד עוד – אצווה על בניי הבכורים לעשות את כל מה שאני רוצה שיעשה למעני, שכן בניי הבכורים הם אני, בניי הבכורים הם ישותי הפיסית. אין כאן ולו שמץ של טעות, אל תשפטו בהתאם לתפיסותיכם. הרואה את הבנים הבכורים רואה אותי, שכן אנו ישות אחת; כל מי שמפריד אותנו מתנגד לי, ואני לא אסלח. בדבריי גלומות תעלומות שבני אדם אינם יכולים להבין. רק אלה שאני אוהב יכולים לבטא אותי, ואחרים אינם מסוגלים לכך; את זה אני קובע, ואיש אינו יכול לשנות זאת. דבריי עשירים, מקיפים ואינם ניתנים להבנה. על כולם להשקיע מאמצים אדירים בדבריי, לנסות לשקול בדעתם לעתים קרובות את דבריי, לא להחמיץ ולו מילה או משפט בודדים, כי אחרת הם יבינו את הדברים בצורה מוטעית. אמרתי שטבעי אינו סובל פגיעה, והתכוונתי בכך שאין לפגוע בבניי הבכורים, שעדות נמסרה למענם. בניי הבכורים מייצגים כל אחד מהיבטי טבעי, ולכן כאשר תישמע הקרן המקודשת, אתחיל להעיד למען הבנים

הבכורים. במילים אחרות, כאשר הבנים הבכורים ייחשפו, זה יהיה המועד שבו יתגלה טבעי. מי יכול להבין זאת? אני אומר שבתעלומות שאת פשרן גיליתי קיימות עדיין תעלומות שבני אדם אינם מסוגלים לפענח. מי מכם באמת ניסה לפענח את המשמעות האמיתית של הדברים הללו? האם טבעי הוא אישיותו של אדם כפי שדמיינתם? איזה משגה גם! היום, כל מי שרואה את בני הבכורים יזכה לברכות ויראה את טבעי – זה נכון לחלוטין. בני הבכורים מייצגים את כול-כולי, וללא שמץ של ספק הם ישותי הפיסית. אסור לאיש לפקפק בכך! הצייתנים מבורכים בחסד, והמרדנים מקוללים. כך אני מצווה, ואיש אינו יכול לשנות זאת!

פרק 120

ציון! תחי! ציון! שירו בקול! חזרתי עטור ניצחון, חזרתי מנצח! כל העמים! מהרו והסתדרו בטור! כל הדברים! אתם תעצרו לחלוטין, שכן ישותי הפיסית עומדת מול היקום כולו ומופיעה במזרח העולם! מי מעז שלא לכרוע ברך ולסגוד לי? מי מעז שלא לדבר על אל האמת? מי מעז שלא להביט למעלה ביראה? מי מעז שלא להלל? מי מעז שלא לומר שבחים בקול? אנשיי ישמעו את קולי, בני ישראל בתוך מלכותי! הרים, נהרות וכל הדברים יריעו ללא קץ וידלגו אנה ואנה ללא הרף. כשזה יקרה, איש לא יעז לסגת, איש לא יעז להתקומם ולהתנגד. זה המעשה הנפלא שעשיתי, ועוד יותר מכך, זוהי עוצמתי האדירה! אגרום לכל דבר לירוא אותי בליבו, ואף יותר מכך, אגרום לכל דבר לשבחני. זו המטרה העילאית של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים שלי, וכך ציוויתי. אפילו אדם אחד, אפילו חפץ אחד ואפילו עניין אחד אינו מעז להתקומם ולהתנגד לי. כל אנשיי יזרמו אל ההר שלי (מדובר כאן בעולם שאברא בעתיד), וכולם יסורו למרותי, שכן יש בי מלכותיות, משפט וסמכות. (הדברים מתייחסים לתקופה שבה אני בגוף. יש לי גם סמכות בהתגלמותי כבשר ודם, אך היות שאין לגבור על מגבלות הזמן והמרחב בתוך ההתגלמות כבשר ודם, לא ניתן לומר שזכיתי בתהילה מלאה. למרות שאני משיג לעצמי את הבנים הבכורים בהתגלמותי כבשר ודם, בכל זאת לא ניתן לומר שזכיתי בתהילה. רק כאשר אשוב לציון ואשנה את מראי, ניתן יהיה לומר שיש לי סמכות – היינו שזכיתי בתהילה.) דבר לא יקשה עליי. הכול יושמד בדברים שייצאו מפני, ובשל המילים שתצאנה מפני, הם ייבראו ויובאו לידי שלמות – כזו היא עוצמתי האדירה וכזו היא סמכותי. היות שאני מלא בעוצמה ובסמכות, אין אדם שיכול להעז לחסום אותי. כבר ניצחתי את כל הדברים, כולל את כל בני המרי. אני מקבץ את כל בני הבכורים כדי לחזור לציון. אני שב לציון לבדי. זו הסיבה שכולם יראו את בני הבכורים וכך יפתחו יראה כלפיי בליבם. זו מטרתי בכך שאני משיג לעצמי את הבנים הבכורים, וזו הייתה תוכנית מאז הימים שבהם בראתי את העולם.

ביום שבו אשוב לציון, הכול יסתדר כשורה, ואת היום הזה יזכרו כל העמים. כאשר אשוב לציון, כל הדברים עלי אדמות ישתקו, ותשרה עליהם שלווה. כאשר אחזור לציון, כולם יחזרו למראם המקורי. כשזה יקרה, אחל בעבודתי בציון, אעניש את הרשעים ואתגמל את הטובים, אכניס לתוקף את הצדק שלי ואוציא לפועל את משפטי. אני אשתמש בדבריי כדי להגשים את הכול ולגרום לכל אחד ולכל דבר לטעום את טעם ידי המייסרת. אגרום לכל

האנשים לחזות במלוא תפארתו, במלוא חוכמתי ובמלוא שפעתי. איש לא יעז לקום ולחרוץ משפט, שכן הכול נשלם איתי. בכך כולם יראו את מלוא כבודי ויחוו את נצחוני השלם, שכן הכול בא לידי ביטוי איתי. מתוך זה ניתן לראות היטב את עוצמתי האדירה ואת סמכותי. איש לא יעז לפגוע בי או לחסום אותי. הכול יתפרסם בפומבי איתי – מי יעז להסתיר דבר-מה? אין ספק שלא אגלה כלפיו רחמים! על חדלי אישים כאלה לקבל ממני עונש חמור – יש לסלק חלאות כאלה משדה הראייה שלי. אני אמשול בהם במוט ברזל ואשפוט אותם בסמכותי ללא שמץ של רחמים ומבלי לחוס כלל על רגשותיהם, שכן אני אלוהים בכבודו ובעצמו, שאין בו רגשות, שהוא מלכותי ושאין לפגוע בו. על כולם להבין זאת ולראות זאת כדי להימנע מכך שאכה אותם ארצה "ללא כל סיבה או היגיון", שאחסל אותם בבוא העת, שכן המוט שלי יכה ארצה את כל אלו שפוגעים בי. לא ישנה לי אם הם מכירים את צווי המנהלים או לא, לא תהיה לכך כל חשיבות מבחינתי, שכן ישותי הפיסית אינה יכולה לסבול פגיעה מצד איש. זו הסיבה לכך שנאמר שאני אריה; בכל מי שאגע, אכה אותו ארצה. זו הסיבה שנאמר שמי שאומר בימים אלה שאני אלוהי החמלה, טוב-הלב והאהבה מחלל את שמי. במהותי אני שה אלא אריה. איש אינו מעז לפגוע בי, ואת כל מי שיפגע בי אעניש מיידית במוות, ללא כל רגש! מתוך כך ניתן ללמוד בבירור על טבעי. לכן, אם קבוצה גדולה של אנשים תפרוש בעידן הסופי, לבני אדם יהיה קשה לסבול זאת, אך אני נינוח ומאושר, ואני רואה בכך כלל משימה קשה – כזהו טבעי.

אני מקווה שלכל בני האדם יהיה לב כנוע, כדי שיפעלו על פי כל מה שבא ממני. אם כך יהיה, אין ספק שארעיף ברכות גדולות על האנושות, שכן אמרתי שאלו שיתאמו לי יישמרו, ואילו העוינים לי יקוללו. כך ציוויתי, ואיש אינו יכול לשנות זאת. הדברים הללו שקבעתי הם דברים שהגשמתי, ומי שפועל נגדם ייוסר מיידית. בציון יש לי את כל מה שאני צריך ואת כל מה שאני משתוקק לו. בציון לא קיים ולו רמז לעולם, ובהשוואה לעולם זהו ארמון עשיר ואדיר-ממדים, אך איש לא נכנס לשם, ולכן בדמיונם של בני האדם ציון אינה קיימת כלל. החיים בציון אינם דומים לחיים עלי אדמות; עלי אדמות, החיים הם אכילה, התלבשות, משחק וחיפוש אחר תענוגות, ואילו בציון הדברים שונים מאוד. אלה הם חיים של אב ובנים שאושר אופף אותם, אב ובנים שממלאים תמיד את מלוא מרחב היקום אך תמיד מתאחדים בהרמוניה. עכשיו, כאשר הדברים הגיעו כיום אל הנקודה הזאת, אומר לכם היכן נמצאת ציון. ציון היא מקום משכני, מקום הימצאה של ישותי הפיסית. מכאן שציון היא בהכרח מקום קדוש שחייב להיות רחוק מן העולם הזה. לכן אני אומר שאני בז לבני אדם, לדברים ולעניינים של העולם הזה, שאני מתעב את האכילה, המשחקים והרדיפה אחר התענוגות המאפיינים את הגוף הגשמי, שכן עד כמה שהתענוגות הארציים הם מהנים, לא ניתן להשוות ביניהם לבין החיים בציון; זהו הבדל של שמיים וארץ, ואין שום דרך להשוות ביניהם. הסיבה לכך שקיימות חידות רבות שבני האדם אינם מסוגלים לפתור בעולם הזה היא שהם לא שמעו דבר אודות ציון. ובכן, היכן נמצאת ציון אחרי הכול? האם היא בחלל החיצון כפי שאנשים מדמיינים זאת? לא! זהו רק הדמיון שבחשיבה האנושית. בני אדם מחשיבים את הרקיע השלישי שהזכרתי כדבר בעל משמעות סמלית, אך ההבנה שהתגבשה בדעתם של אנשים היא ההיפך הגמור למה שהתכוונתי אליו. הרקיע השלישי שעליו אני מדבר כאן אינו כוזב ולו במקצת. זו הסיבה שאני אומר שלא אשמיד את השמש, את הירח, את הכוכבים ואת הגופים השמימיים ושלא אשמיד את השמיים ואת הארץ. היכול אני להשמיד את מקום מושבי? היכול אני לחסל את הר ציון? האין זה מגוחך? הרקיע השלישי הוא מקום מושבי – זהו הר ציון, וזה מוחלט. (מדוע אני

אומר שזה מוחלט? זה מפני שבני האדם אינם מסוגלים כלל להבין את מה שאני אומר עכשיו, הם רק יכולים לשמוע את הדברים. היקפה של החשיבה האנושית פשוט אינו מספיק כדי לכלול זאת, ולכן אומר רק זאת אודות ציון, כדי שאנשים לא יתייחסו לכך כאל סתם מעשייה).

לאחר שאשוב לציון, תושבי העולם הזה ימשיכו להללני כפי שעשו בעבר. אותם עושי-שירות נאמנים עדיין ימתינו כדי לתת לי שירות, אך אז תפקידם כבר יגיע לקצו. הדבר הטוב ביותר שהם יכולים לעשות הוא להרהר על הנסיבות שבהן אני נמצא עלי אדמות. באותה התקופה אחל להמיט אסונות על אלו שיסבלו מהם, אך בדיוק כמו שכולם^[א] מאמינים שאני אל צודק, בהחלט לא אעניש את אותם עושי-שירות נאמנים, והם רק יקבלו ממני חסד. זו התגלות של העובדה שאני אל הצדק והנאמנות בכבודו ובעצמו, שכן אמרתי שאעניש את כל עושי-הרע ושאלה שיעשו מעשים טובים יקבלו ממני טובות-הנאה חומריות. כאשר אשוב לציון, אחל לפנות לכל אומה מאומות העולם; אני אביא את בני ישראל אל הישועה ואייסר את המצרים. זה השלב הבא בעבודתי. עבודתי באותם ימים לא תהיה זהה לזו שאני עושה כיום: לא תהיה זו עבודה בהתגלמות בשר ודם – העבודה תתעלה כליל על הגוף הגשמי, והיות שדיברתי, הדבר ייעשה, והיות שציוויתי, הוא יעמוד על תילו. ברגע שאומר זאת, הדבר יתגשם מיידית במציאות, וזו המשמעות האמיתית של הרעיון לפיו דברי נאמר והתגשמותו מתרחשת בו-זמנית, שכן דבריי הם הסמכות עצמה. כעת אני מדבר על אי-אילו דברים כלליים כדי לסייע לבני האדם עלי אדמות לקבל כמה רמזים ולא לגשש באפילה מתוך בהלה. בבוא העת אני אארגן את הכול, ואסור לאיש לפעול בזדון כדי שלא אכהו ארצה ביד. בדמיונותיהם של בני האדם, אני מדבר רק על דברים מעורפלים, שכן אחרי הכול, צורת החשיבה האנושית היא מוגבלת, והמרחק בין החשיבה האנושית לבין הדברים שעליהם דיברתי הוא גדול כמו בין השמיים לארץ. לפיכך, איש אינו יכול להצליח להבין את הדברים, והדבר הטוב ביותר שאדם יכול לעשות הוא להתאים עצמו לדבריי – זו מגמה בלתי נמנעת. אמרתי כך: "באחרית הימים החיה תופיע כדי לרדוף את אנשיי, ואלו שיפחדו מהמוות יסומנו בחותם כדי שהחיה תישאם משם. החיה תהרוג את אלה שראו אותי". "החיה" במובאה הזאת מתייחסת ללא ספק לשטן שמטעה אנשים. במילים אחרות, כאשר אחזור לציון, קבוצה גדולה של עושי-שירות תפרוש, כלומר החיה תישא אותם משם. ברואים אלה ילכו כולם אל הבור חסר התחתית כדי לקבל ממני ייסורי נצח. "אלה שראו אותי" – מדובר באותם עושי-שירות נאמנים שאותם כבשתי. "ראו אותי" – זה מתייחס לכך שכבשתי אותם. "החיה תהרוג" – זה מתייחס לשטן שלא יעז לקום ולהתנגד לי לאחר שכבשתי אותם, ובמילים אחרות, השטן לא יעז לעשות כל עבודה שהיא על אותם עושי-שירות. לכן נשמתם של אותם האנשים תיוושע, וזה בזכות יכולתם להיות נאמנים לי, כלומר אותם עושי-שירות נאמנים יוכלו לקבל את חסדי וברכתי. לכן אני אומר שנשמותיהם תיוושענה (אין זו התייחסות לעלייה אל הרקיע השלישי – זו רק תפיסה אנושית). אך השטן יכבול שוב את המשרתים הרשעים, והם יושלכו אל הבור חסר התחתית. כך אני מעניש אותם. זה הגמול הראוי להם בשל פשעיהם.

לאור הקצב המואץ של עבודתי, זמני עלי אדמות מתקצר והולך. יום שובי לציון מתקרב עוד ועוד. עבודתי עלי

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "בדיוק כמו ש".

אדמות הגיעה לקיצה, ועליי לחזור לציון. איני רוצה כלל לחיות עלי אדמות, אך למען ניהולי, למען תוכנית, עמדתי בכל הסבל. היום זמני כבר הגיע. אחיש את קצבי, ואיש אינו יכול לעמוד בו. בין שבני אדם יכולים להבין זאת או שלא, אספר לכם בפרוטרוט את כל מה שבני אדם אינם יכולים להבין, אך שאלה מכם שנמצאים עלי אדמות צריכים לדעת. אם כן, אני אומר שאני האל בכבודו ובעצמו המתעלה מעבר לזמן ולמרחב. אלמלא הייתה מטרתי לזכות בבנים הבכורים ובכך להביס את השטן, כבר הייתי חוזר לציון, או שפשוט לא הייתי בורא את האנושות. אני בז לעולמם של בני האדם. אני מתעב אנשים שקיימים בנפרד ממני, אפילו עד כדי כך שאני שוקל להשמיד את האנושות כולה במכה אחת. אך בעבודתי יש סדר ומבנה, יש בה חוש של פרופורציה ומתינות – היא אינה חסרת-סדר. כל מה שאני עושה נועד להביס את השטן, ואפילו יותר מכך, כדי שאוכל להיות יחד עם בני הבכורים בהקדם האפשרי. זו מטרתי.

חלק ב'

דברי האל לתבל כולה

(מ-20 בפברואר 1992 עד 1 ביוני 1992)

מבוא

"דברי האל לתבל כולה" הוא החלק השני של האמירות שהמשיח ביטא. בחלק הזה, המשיח משתמש בזהות של אלוהים עצמו. הן בוטאו בתקופה שבין 20 בפברואר 1992 ו-1 ביוני 1992, והן מונות בסך הכל ארבעים ושבעה פרקים. האופי, התוכן ונקודת המבט של דברי האל באמירות האלה שונים לחלוטין מאלה של "אמירותיו של המשיח בראשית". הטקסט "אמירותיו של המשיח בראשית" חושף את התנהגותם החיצונית ואת חייהם הרוחניים הפשוטים, ומכוון את אלה. בסופו של דבר, הוא נחתם ב"ניסיון עושי השירות". לעומת זאת, הטקסט "דברי האל לתבל כולה" נפתח בחתימת זהותם של בני האדם כעושי שירות ובתחילת חייהם כאנשיו של אלוהים. טקסט זה מכוון את בני האדם אל תוך השיא השני בעבודתו של אלוהים, שבמהלכו, בני האדם עוברים את הניסיון של אגם האש, את ניסיון המוות ואת עתות האהבה לאלוהים. השלבים הספורים האלה חושפים לחלוטין את כיעורו של האדם בפני אלוהים ומגלים את פרצופו האמיתי של האדם. בסופו של דבר, אלוהים מסיים את הטקסט הזה בפרק שבו הוא נפרד מהאדם, ובכך חותם את כל השלבים שבהם ההתגלמות הזו של אלוהים כובשת את קבוצת בני האדם הראשונה.

ב"דברי האל לתבל כולה", אלוהים מבטא את דבריו מנקודת המבט של רוח האל. האופן שבו הוא מדבר אינו ניתן להשגה של האנושות שנבראה. יתרה מזאת, אוצר המילים והסגנון של דבריו יפהפה ומרגש, ואף יצירה ספרותית אנושית לא תוכל להחליף אותם. המילים שבהן הוא חושף את האדם הן מדויקות ולא ניתנות לערעור, והן גורמות לכל בני האדם להישמע לו. כמו חרב חדה, המילים שבהן הוא שופט את האדם חותכות בני האדם עד לעומק נשמתם, ואפילו מותירות אותם ללא מקום מסתור. המילים שבהן הוא מנחם את בני האדם נושאות רחמים ואדיבות, הן חמימות כמו חיבוק אוהב של אם, והן גורמות לבני האדם להרגיש בטוחים יותר מאי-פעם. המאפיין האדיר ביותר של האמירות האלה הוא שבמהלך השלב הזה, אלוהים לא מדבר באמצעות זהותו של יהוה או ישוע המשיח, ולא באמצעות זהותו של המשיח של אחרית הימים. במקום זאת, הוא משתמש בזהותו הטבעית – הבורא. הוא מדבר אל כל חסידיו בהווה ולכל חסידי העתידים והוא מלמד את כולם. אפשר לומר שזו הפעם הראשונה מאז הבריאה שאלוהים פונה לאנושות כולה. אלוהים לא דיבר בעבר אל האנושות שנבראה בכזה פירוט ובכזו שיטתיות. כמובן, זו הייתה גם הפעם הראשונה שבה הוא דיבר אל האנושות כל כך הרבה ולמשך זמן כה רב. לא היה לכך כל

תקדים. בנוסף לכך, האמירות האלה היו הטקסט הראשון שאלוהים ביטא בקרב האנושות שבו הוא חשף את בני האדם, הנחה אותם, שפט אותם ודיבר אליהם מלב אל לב. אלה גם היו האמירות הראשונות שבהן אלוהים אפשר לבני האדם להכיר את עקבות רגליו, את המקום שבו הוא שוכן, את טבעו של אלוהים, את מה ששייך לאלוהים מה שאלוהים הינו, את מחשבותיו של אלוהים ואת דאגתו לאנושות. אפשר לומר שאלה היו האמירות הראשונות שאלוהים אי-פעם אמר לאנושות מהרגיע השלישי מאז הבריאה, ושזו הפעם הראשונה שבה אלוהים השתמש בזהותו הטבעית כדי להופיע ולבטא את קול לבו לאנושות בתוך דבריו.

האמירות האלה עמוקות ובלתי נתפסות. לא קל להבין אותן ולא ניתן לתפוס את מקורם ותכליתם של דברי האל. לפיכך, המשיח הוסיף הסבר לאחר כל פרק בשימוש בשפה שקל לאדם לתפוס, כדי להביא בהירות לעיקרן של האמירות. דבר זה, בשילוב האמירות עצמן, מקל על כולם להבין את דברי האל ולהכיר אותם. הפכנו את הדברים האלה לנספח של "דברי האל לתבל כולה". בהם, המשיח מספק הסברים באמצעות הניסוחים הקלים ביותר להבנה. השילוב של השניים הוא חיבור מושלם של אלוהיות ואלוהים באנושיותו. על אף שאלוהים מדבר על עצמו בגוף שלישי בנספח, איש לא יכול להכחיש שאלוהים ביטא את הדברים האלה באופן אישי, מכיוון שאף בן אנוש לא יכול להסביר את דבריו של אלוהים בבירור. רק אלוהים עצמו יכול להנהיר את מקורם ותכליתם של דבריו. לפיכך, על אף שאלוהים מדבר באמצעים רבים, כוונותיה של עבודתו לעולם לא משתנות, וכך גם לא משתנה מטרת תוכניתו.

על אף שהטקסט "דברי האל לתבל כולה" נחתם בפרק שבו אלוהים נפרד מהאדם, למעשה, זה היה הרגע שבו עבודת הכיבוש והישועה של אלוהים בקרב בני האדם והעבודה שבה הוא הופך את בני האדם למושלמים נחשפו באופן רשמי. לפיכך, ראוי יותר שנתייחס ל"דברי האל לתבל כולה" כנבואה על עבודתו של אלוהים באחרית הימים. זאת משום שרק אחרי השלב הזה, בר האנוש בהתגלמותו כבשר ודם החל באופן רשמי לעבוד ולדבר באמצעות זהותו של המשיח, ללכת בין הכנסיות, לספק חיים, להשקות ולרעות את כל עמו – וזה מה שהוביל לרבות מהאמירות ב"דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות".

פרק 1

האם בני האדם שעדים לדבריי באמת מקבלים אותם? האם אתם באמת מכירים אותי? האם באמת למדתם ציות מהו? האם אתם מקדישים את עצמכם למעני בכנות? האם באמת נשאתם עליי עדות חזקה ויציבה בפני התנין הגדול האדום כאש? האם המסירות שלכם באמת משפילה את התנין הגדול האדום כאש? אני יכול להשיג את מטרתי לטהר את הכנסייה ולבחור את בני האדם שאוהבים אותי באמת רק דרך ניסיון דבריי. איך בני האדם יוכלו להבין אותי שלא כך? מי יכול להבין את מלכותיותי, חרון אפי וחוכמתי דרך דבריי? אסיים את מה שהתחלתי, אבל אני עדיין זה שמודד את לבם של בני האדם. למען האמת, איש לא מבין אותי לחלוטין, ולכן אני מכוון את בני האדם בדבריי ומוביל אותם כך לעידן חדש. בסופו של דבר, אני אשלים את כל עבודתי באמצעות דבריי,

ואביא את בני האדם שאוהבים אותי באמת בחזרה למלכותי, שם הם יחיו בפני כס מלכותי. המצב הוא לא מה שהוא היה פעם, ועבודתי נכנסה לנקודת פתיחה חדשה. מכיוון שכן, תהיה גישה חדשה: בני האדם שקוראים את דברי ומקבלים אותו כחייהם ממש הם אנשי מלכותי. מכיוון שהם במלכותי, הם אנשי במלכות. משום שדבריי מכוונים אותם, על אף שאני קורא להם אנשי, התואר הזה לא נופל מהתואר "בניי". כאנשיי, על כולם להיות נאמנים לי במלכותי ולמלא את חובותיהם, ומי שיפר את הצווים המנהליים שלי יהיה חייב לקבל ממני עונש. זו אזהרתי לכולם.

מכיוון שננקטת כעת גישה חדשה, אין צורך להגיד שוב את מה שנאמר בעבר. עם זאת, אמרתי את הדברים הבאים: יש לספור את מה שאמרתי, יש להשלים את מה שנספר, איש לא יכול לשנות זאת וזה מוחלט. בין שמדובר במה שאמרתי בעבר ובין שמדובר במה שאומר בעתיד, הכל יתממש, וכל האנושות תראה זאת. זה העיקרון שעומד מאחורי עבודת דבריי. מכיוון שבניית הכנסייה כבר הושלמה, חלפה תקופת הקמת הכנסייה, ונכנסנו לתקופה שבה הכנסייה כבר הוקמה בהצלחה. אולם מפני שאתם עדיין על פני האדמה, האספות שלכם ממשיכות להיקרא הכנסייה. אף על פי כן, מהות הכנסייה לא זהה למה שהיה בעבר, והיא הראתה הצלחה של ממש. לפיכך, אני אומר שמלכותי ירדה ארצה. איש לא יכול לתפוס את שורש דבריי או להבין את תכליתם. בעודי מדבר היום, ייתכן שתחוו הארה. ייתכן שחלקכם יתפרץ בבכי. אחרים עשויים לחשוש מהאופן שבו אני מדבר. ייתכן שחלקכם ישקפה מיושנת לגבי כל מעשיי; ייתכן שחלקכם מתחרטים על תלונותיהם או התנגדותם אליי; ייתכן שחלקכם מתרוננים כלפי פנים, משום שהם מעולם לא סרחו משמי, וכעת הם מתעוררים לחיים; ייתכן שחלקכם הזדעזעו מדבריי לפני זמן רב, והם מרחפים בין חיים ומוות, מיאשים ומדוכדכים, וכבר לא מעזים לשמוע את הדברים שאני אומר אפילו אם אני בוחר סגנון ביטוי שונה. ייתכן שיש כאלה שכל כך מסורים לי עד שהם מעולם לא התלוננו ומעולם לא פקפקו בי, וכיום התמזל מזלם לזכות בשחרור ובתחושת תודה בלבם כלפיי באופן בל יתואר. כולם שייכים לאחת מהקטגוריות האלה באופן כזה או אחר. אולם מפני שהעבר הוא העבר, וכעת אנחנו בהווה, אין צורך לכמוה עוד לעבר או לדאוג מהעתיד. בקרב בני האדם, סופם של בני האדם שמתנגדים למציאות ולא עושים דברים לפי הכוונתי לא יהיה טוב, והם רק יכניסו את עצמם לצרות. מכל הדברים שמתרחשים בתבל, אין שום דבר שאני עושה שאינו סופי. איזה דבר בעולם לא נתון בידיי? אני הקובע, ובקרב בני האדם, מי יכול לשנות את דעתי? האם יכול להיות זה הברית שכרתי על פני האדמה? דבר לא יכול לעכב את תוכניתי. אני עובד ללא הרף על עבודתי ועל התוכנית לניהולי. מי יכול להתערב? אני הוא זה שקבע את ההסדרים האלה, הלא כן? בכניסה למצב הזה כיום, הוא עדיין לא סוטה מתוכניתי וממה שחזיתי. קבעתי את הכל זה מכבר. מי מבינכם יכול להעלות בדעתו את תוכניתי לשלב הזה? אנשיי יקשיבו לקולי, וכל אחד ואחד ממי שאוהב אותי באמת ישוב ויפיע בפני כס מלכותי.

20 בפברואר, 1992

פרק 2

בעקבות אימוץ הגישה החדשה, יהיו שלבים חדשים בעבודתי. כמו במלכות, אני עושה דברים ישירות באמצעות אלוהיות, מוביל כל רגע בדקדוק רב ולגמרי ללא דילול בכוונות אנושיות. להלן מתווה של הדרכים לנוהג ממשי: מכיוון שהם זכו בתואר "בני האדם" באמצעות מצוקה וזיכוך, ומכיוון שהם אנשי מלכות, עליי לדרוש מהם דרישות קפדניות וגבוהות יותר משיטות עבודתי בדורות הקודמים. זו לא רק מציאות הדברים, אלא באופן אף חשוב מכך, זו מציאות הנוהג, וקודם כל יש להשיג זאת. בכל הדברים והמעשים, עליהם לעמוד ברף הדרוש לאנשי המלכות, וכל מי שיפר את הכללים יסולק תכף ומיד כדי למנוע מפגיעה בשמי. עם זאת, הבורים שלא יכולים לראות בבירור ולא יכולים להבין הם היוצאים מהכלל. בבניית מלכות, הקפידו לאכול ולשתות את הדברים שאני אומר, להבין את חוכמתי ולאמת דברים באמצעות עבודתי. אני בשום אופן לא רוצה אף אדם שנותן את הדעת למילים בספר שאינו שלי. זה אדם מופקר שממרה את פי. כשליחים, אסור לכם לשבת בבית יותר מדי זמן. אם לא תוכלו לעמוד בדרישה הזו, אני אפטר מכם וכבר לא אשתמש בכם. אני לא מאלץ אף אחד. מכיוון ששליחים לא יושבים בבית יותר מדי זמן, הם מתחנכים בתקופות זמן ממושכות בכנסייה. שליחים צריכים להשתתף באסיפה אחת לפחות מתוך כל שתי אספות המתקיימות בכנסייה. לכן, אספות עמיתים חייבות להפוך לדבר שבשגרה (אספות עמיתים כוללות: כל אסיפת שליחים, כל אסיפה של מנהיגי הכנסייה וכל אסיפה של קדושים שיש להם תובנה ברורה). לפחות חלק מכם חייב להשתתף בכל אסיפה, ושליחים מקפידים רק להשגיח על הכנסיות. הדרישות שהוצבו לקדושים בעבר הפכו למעמיקות יותר. עבור בני האדם שביצעו עבירות לפני שנשאתי עדות על שמי, משום מסירותם אליי, עדיין אשתמש בהם לאחר שאבחן אותם. עם זאת, בני אדם שביצעו שוב עבירות לאחר העדות שלי ונחוששים לפתוח דף חדש רק נשארים בכנסייה. בכל זאת, אסור להם להיות פזיזים וגחמניים, אלא שעליהם להיות מאופקים יותר מאחרים. באשר לבני האדם שלא מתקנים את דרכיהם לאחר שהשמעתי את קולי, רוחי תעזוב אותם תכף ומיד, והכנסייה תהיה רשאית להוציא לפועל את משפטי ולגרום להם לעזוב את הכנסייה. זה דבר מוחלט, ואין מקום לשיקולים מיותרים. אם אדם קורס בניסיון, כלומר עוזב, לא צריך להתייחס אליו כלל, כדי לא לבחון אותי ולא לאפשר לשטן להיכנס לכנסייה בשיגעון. זה המשפט שלי את בני האדם האלה. כל מי שעושה מעשי צדק ופועל לפי רגשותיו גם לא יימנה על אנשיי – לא רק עריקים. תפקיד נוסף של השליחים הוא מיקוד בהפצת הבשורה. כמובן, גם קדושים יכולים לעשות את העבודה הזו, אך עליהם להיות חכמים בעבודתם, ועליהם להימנע מגרימה לבעיות. לעיל מצוינות דרכי הנוהג הנוכחיות. בנוסף, כתזכורת, עליכם להקפיד להפוך את הדרשות שלכם למעמיקות יותר, כדי שכולם יוכלו להיווכח במציאות דבריי. עליכם להיצמד לדבריי ולגרום לכל בני האדם להבין אותם בבירור ובאופן חד משמעי. זה חיוני במיוחד. יש לגרש את אלה מבין אנשיי ששומרים בלבם מחשבות על בגידה, ואסור להתיר להם להישאר זמן רב בביתי, פן הם יבישו את שמי.

פרק 3

מכיוון שאתם נקראים אנשי, הדברים הם לא כמו שהם היו בעבר. עליכם להאזין לי ולהישמע לאמירות רוחי ולציית בהקפדה לעבודתי, ואסור לכם להפריד בין רוחי ובשרי, משום שאנחנו אחד מטבענו, ואיננו נפרדים. כל מי שיפריד בין הרוח והגוף, ויוקיר רק את הגוף או רק את הרוח, ינחל אובדן ולא יהיה מסוגל לשתות מכוס המרה שלו – וזה כל מה שיש לומר. רק בני האדם שמסוגלים לראות ברוח ובגוף שלמות בלתי נפרדת יכירו אותי באופן יסודי, ורק אז יוכלו להתבצע שינויים הדרגתיים בחיים שנמצאים בהם. כדי שהשלב הבא של עבודתי יוכל להתקדם באופן חלק וללא מכשולים, אני משתמש בזיכרון הדברים כדי לבחון את כל מי שנמצא בביתי באמצעות השיטה של עבודה על מבחנים לחסידיי. בנסיבות האלה, אפשר לומר שהם איבדו כל תקווה. כבני אדם, אין ביניהם אף אחד שמצבו לא שלילי ופסיבי, כאילו כל סביבתו השתנתה. יש כאלה שמתמרמרים על השמיים והארץ. יש כאלה שביאושם, עדיין מתמודדים עם המצב בגבורה ומקבלים את מבחן דבריי. יש כאלה שמבינים ברקיע ונאנחים עמוקות, כשדמעות ממלאות את עיניהם, כאילו לבם נשבר על מותו המצער של תינוק בן יומו. יש כאלה שאפילו מרגישים שחיים כאלה הם דבר מבייש, ומתפללים שאלוהים ייקח אותם בקרוב. יש כאלה שמעבירים כל יום בערפל, כאילו הם היו זה עתה חולים מאוד ועדיין לא התעשתו. יש כאלה שאחרי שהם מתלוננים, הם עוזבים בשקט. ויש כאלה שעדיין מהללים אותי ממקומם שלהם, אך הם עדיין מעט שליליים. כיום, לאחר שהכל התגלה, אני לא צריך לדבר עוד על העבר. חשוב עוד יותר שתהיו מסוגלים לנאמנות עילאית מהמקום שאני נותן לכם היום, כדי שכל מה שתעשי יקבל את אישורי, כדי שכל מה שתאמרו יהיה תוצר של ההארה והנאורות שאני מרעיף, וכדי שבסופו של דבר, מה שתביאו לידי ביטוי בחייהם יהיה צלמי, להגשמה מושלמת שלי.

דבריי משתחררים ומבוטאים בכל זמן ובכל מקום, ובהתאם לכך, עליכם להכיר את עצמכם בפניי בכל עת. זאת משום שאחרי הכל, היום הזה שונה מכל מה שהיה לפניו, ואתם כבר לא יכולים להגשים את כל מה שאתם רוצים. במקום זאת, תחת הכוונת דבריי, עליכם להיות מסוגלים להכניע את גופכם ולהשתמש בדבריי כתורן חייהם, ואסור לכם להתנהג בחוסר אחריות. אפשר למצוא בדבריי את כל הנתיבים לנוהג אמיתי למען הכנסייה. בני האדם שלא פועלים בהתאם לדבריי פוגעים ברוחי ישירות, ואני אשמיד אותם. מכיוון שהדברים הגיעו למצבם הנוכחי, אתם לא צריכים להרגיש יותר מדי צער וחרטה לגבי מעשיכם ופעולותיכם בעבר. רוחב לבי אינסופי כמו השמיים והמים – האם ייתכן שאני לא מכיר את המידה שבה האדם פועל ומכיר אותי כמו את כף ידי? מי מבין בני האדם לא נתון בידיי? האם אתם חושבים שאני לא יודע כלל מהו שיעור קומתכם? האם אתם חושבים שאני עד כדי כך נבער? זה בלתי אפשרי! לפיכך, כשכל בני האדם מיואשים לגמרי, כשהם לא יכולים לחכות עוד ורוצים להתחיל מחדש, כשהם רוצים לשאול אותי מה מתרחש, כשחלקם מתענגים בהוללות ואחרים רוצים להתמרד, וכשחלקם עדיין עושים את שירותם בנאמנות, אני מתחיל את החלק השני של תקופת המשפט: טיהור ושיפוט אנשיי. כלומר, אני מתחיל באופן רשמי להכשיר את אנשיי כדי לאפשר לכם לא רק לשאת על ידי עדות שופעת, אלא יתרה מזאת,

לנחול ניצחון יפהפה בקרב למעני ממושב אנשיי.

בכל עת, אנשיי חייבים לעמוד על המשמר נגד המזימות הערמומיות של השטן, להגן על שער ביתי למעני, להיות מסוגלים לתמוך זה בזה, ולקיים זה את זה, וזה ימנע מכם ליפול בפח השטן, משום שאז כבר יהיה מאוחר מדי לחרטות. מדוע אני מכשיר אתכם בבהילות כזו? מדוע אני אומר לכם את עובדות עולם הרוח? מדוע אני מזכיר לכם ומפציר בכם פעם אחר פעם? האם אי-פעם הקדשתם לכך מחשבה? האם אי-פעם הבנתם זאת? לפיכך, לא רק שאתם צריכים להיות מסוגלים להפוך למיומנים על סמך יסוד העבר, אלא שמעבר לכך, עליכם לסלק את הדופי שבכם בהכוונת המילים של היום, מה שיאפשר לכל אחד מדבריי להכות שורש וללבלב ברוחכם, ובאופן חשוב יותר, לשאת יותר פרי. זאת משום שמה שאני דורש הוא לא פרחים בהירים ועשירים אלא פרי שופע – ויתרה מזאת, פרי שלא מרקיב. האם אתם מבינים את פירושם האמיתי של דבריי? על אף שהפרחים בחממה רבים כמו כוכבי השמיים, ועל אף שהם מושכים את כל התיירים, ברגע שהם קמלים, הם הופכים למרוטים כמו המזימות הערמומיות של השטן, ואיש לא מתייחס אליהם יותר. אך עבור בני האדם שהועפו ברוח ונחרכו בשמש, אני נושא עדות על עצמי: על אף שהפרחים האלה לא יפים, ברגע שהם קמלים, באים הפירות, משום שזו דרישתי. כשאני אומר את הדברים האלה, כמה אתם מבינים? ברגע שהפרחים קמלים ונושאים פרי, וברגע שניתן יהיה לספק את כל הפירות האלה להנאתי, אחתום את כל עבודתי על פני האדמה, ואתחיל ליהנות ממימוש חוכמתי!

22 בפברואר, 1992

פרק 4

על כל בני עמי המשרתים אותי להיזכר בעבר: האם אהבתכם כלפיי הייתה מוכתמת בטומאה? האם נאמנותכם אליי הייתה טהורה ובלב שלם? האם הכרתם אותי באמת? כמה מקום תפסתי בלבכם? האם מילאתי אותו לגמרי? עד כמה דבריי השיגו משהו בקרבכם? אל תחשבו שאני טיפש! הדברים האלה ברורים לי לחלוטין. כיום, כשקול הגאולה שלי נישא, האם אהבתכם כלפיי גברה? האם חלק מנאמנותכם אליי הפכה לטהורה? האם אתם מכירים אותי באופן עמוק יותר? האם שבחי העבר הניחו יסודות יציבים לאופן שבו אתם מכירים אותי כיום? כמה מקום תופסת רוחי בתוכם? כמה מקום תופס צלמי בקרבכם? האם אמירותיי פגעו בנקודת התורפה שלכם? האם אתם באמת מרגישים שאין לכם מקום להסתיר את הבושה? האם אתם באמת מאמינים שאתם לא כשירים להיות עמי? אם אתם לגמרי לא מודעים לשאלות לעיל, זו הוכחה שאתם דגים במים עכורים, שאתם שם רק כדי לנפח את מספר בני האדם, ושבזמן שאני אקבע מראש אתם תסולקו ותושלכו לבור התהום בפעם השנייה. אלה דברי האזהרה שלי, ואני אכה במשפטי בכל מי שיקל בהם ראש, ואמיט עליו אסון בזמן שנקבע לכך. לא כך? האם אני עדיין צריך לתת לכם דוגמות כדי להמחיש זאת? האם עליי לדבר בפשטות רבה יותר כדי לספק לכם מופת להבנה? מאז הבריאה ועד היום, בני אדם רבים המרו את פי ולכן הושלכו וסולקו מזרם השחזור שלי. בסופו של דבר

גופותיהם יירקבו ורוחותיהם יושלכו לשאול, ועד היום הם עדיין נענשים בחומרה. בני אדם רבים צייתו לדבריי, אך הם התנגדו לנאורות ולהארה שלי, ולכן השלכתי אותם הצדה, והם נפלו לתחומו של השטן והפכו למתנגדיי. (כיום, כל מי שמתנגד לי נשמע רק לדבריי כפי שהם נראים על פני השטח, והוא ממרה את מהותם של דבריי). היו גם רבים שסתם הקשיבו לדברים שאמרתי אתמול, נצמדו ל"פסולת" העבר ולא העריכו את ה"תוצרת" של ההווה. בני האדם האלה הם לא רק שבויים של השטן, אלא שהם גם הפכו לחוטאים נצחיים והפכו לאויביי, והם מתנגדים אליי ישירות. בני אדם כאלה הם מושא השיפוט שלי בשיא חמתי, וכיום הם עדיין עיוורים, עדיין מצויים בתחתיות ארץ ונתונים בכבלי אופל (כלומר, בני אדם כאלה הם גוויות רקובות ומשותקות שהשטן שולט בהן. משום שכיסייתי את עיניהם, אני אומר שהם עיוורים). כדאי לתת דוגמה לעיוונכם, כך שתוכלו ללמוד ממנה:

כשמזכירים את פאולוס, אתם חושבים על תולדותיו ועל כמה סיפורים עליו שאינם מדויקים ואינם עולים בקנה אחד עם המציאות. הוריו לימדו אותו מגיל צעיר והוא קיבל את חיי, וכתוצאה מייעודי מראש, איכותו תאמה את צרכיי. בגיל 19 הוא קרא ספרים שונים על החיים. לכן, אני לא צריך לתאר בפרוטרוט איך ייתכן שהוא יכול היה לבטא תובנות מעטות בלבד על עניינים שברוח אך יכול היה גם לתפוס את כוונותיי, בזכות איכותו ובזכות ההבנה הנאורות והארה שהענקתי לו. כמובן, תיאור זה לא פוסח על השילוב של גורמים פנימיים וחיצוניים. אף על פי כן, הליקוי האחד שלו היה שהוא הרבה לדבר בקלות לשון ובשחצנות משום כישרונותיו. כתוצאה מכך, בגלל מרדנותו שחלקה ייצג ישירות את הארכי-מלאך, כשהפכתי לבשר ודם בפעם הראשונה, הוא עשה כל מאמץ כדי לקרוא עליי תיגר. הוא היה אחד מבני האדם שלא הכירו את דבריי, ומקומי בלבו כבר נעלם. בני אדם כאלה מתנגדים ישירות לאלוהיות שלי, ואני אכה אותם, ובסופו של דבר הם ישתחוו ויתוודו על חטאיהם. לפיכך, לאחר שניצלתי את מעלותיו – כלומר, לאחר שהוא עבד למעני לזמן מה – הוא חזר לסורו, ועל אף שהוא לא המרה את פי באופן ישיר, הוא לא שמע להכוונה והנאורות הפנימיים שלי, ולכן כל מה שהוא עשה בעבר היה חסר תועלת. במילים אחרות, עטרת הכבוד שהוא דיבר עליה הפכה למילים ריקות מתוכן ולפרי דמיונו שלו, מפני שעד היום הוא עדיין כפוף למשפטי ולכבליי.

מהדוגמה לעיל ניתן לראות שכל מי שמתנגד אליי (בהתנגדות לא רק לבשרי ודמי, אלא מעבר לכך, לדבריי ולרוחי – כלומר לאלוהיות שלי) חווה את השיפוט שלי על בשרו. כשרוחי תעזוב אתכם, אתם תצטוו הישר לשאול. על אף שגוף הבשר והדם שלכם נמצא על פני האדמה, אתם כמו חולי רוח: איבדתם את ההיגיון שלכם, ואתם מיד מרגישים כמו גוויות, עד כדי כך שאתם מתחננים אליי להביא קץ לבשרכם ודמכם ללא דיחוי. רובכם בעלי רוח ומבינים היטב את הנסיבות האלה, ואין צורך שאפרט מעבר לכך. בעבר, כשעבדתי באנושיות רגילה, רוב בני האדם כבר השוו את עצמם לחרון אפי ולמלכותיותי וכבר ידעו מעט על חוכמתי וטבעי. כיום, אני מדבר ופועל ישירות באלוהיות, ובכל זאת יש בני אדם שיראו את חרון אפי ומשפטי כמו עיניהם. יתרה מזאת, העבודה העיקרית של החלק השני בעידן המשפט היא לגרום לכל עמי להכיר את מעשיי כבשר ודם באופן ישיר, ולגרום לכולכם לראות את טבעי באופן ישיר. אולם מפני שאני מתגלם כבשר ודם, אני מתחשב בחולשותיכם. אני מקווה שלא תתייחסו אל רוחכם, נשמתכם וגופכם כאל צעצועים, ושלא תקדישו אותם לשטן מתוך אדישות. מוטב לנצור את מה שיש לכם, ולא להתייחס אליו כאל משחק, מפני שדברים כאלה נוגעים לגורלכם. האם אתם באמת יכולים להבין את פירושם האמיתי של דבריי? האם אתם באמת מסוגלים להתחשב ברגשותי האמיתיים?

האם אתם מוכנים ליהנות מברכותי על הארץ, ברכות הדומות לאלה שבשמיים? האם אתם מוכנים להתייחס לאופן שבו אתם מבינים אותי, נהנים מדבריי ומכירים אותי בתור הדבר החשוב והמשמעותי ביותר בחייכם? האם אתם באמת מסוגלים להישמע לי לגמרי, מבלי לחשוב על סיכוייכם העתידיים? האם אתם באמת מסוגלים לקבל את העובדה שאני אמית אתכם ואוביל אתכם כמו כבשים? האם יש ביניכם כאלה שמסוגלים להשיג דברים כאלה? האם ייתכן שכל מי שאני מאשר וכל מי שמקבל את הבטחותי הוא מי שזוכה בברכתי? האם הבנתם משהו מהדברים האלה? אם אני אבחן אתכם, האם באמת תוכלו להיות נתונים לתזמורי, ובמהלך הניסיונות האלה, האם באמת תוכלו לחפש את כוונותי ולתפוס את לבי? אני לא רוצה שתהיו מסוגלים לומר הרבה מילים מרגשות מאוד או לספר הרבה סיפורים מרתקים. במקום זאת, אני דורש שתהיו מסוגלים לשאת עליי עדות טובה, ושתוכלו להיווכח במציאות באופן מלא ועמוק. אלמלא דיברתי באופן ישיר, האם יכולתם לנטוש כל מה שסביבכם ולהתיר לי להשתמש בכם? זו המציאות שנחוצה לי, הלא כן? מי מסוגל לתפוס את משמעות הדברים האלה? עם זאת, אני דורש שתפסיקו לכרוע תחת עול הדאגות, שתהיו זהירים בהיווכחותכם ושתבינו את מהותם של דבריי. כך תימנעו מאי-הבנת דבריי ואי-בהירות באשר לכוונתי שעלולות לגרום להפרה של הצווים המנהליים שלי. אני מקווה שאתם תופסים את כוונותי עבורכם בדבריי. אל תחשבו עוד על סיכוייכם העתידיים, ותפעלו על פי החלטתכם בפניי – להישמע לתזמורי האל בכל הדברים. כל מי שנמצא בביתי צריך לעשות כמיטב יכולתו. עליכם להקדיש את מיטבכם לחלק האחרון של עבודתי על פני האדמה. האם אתם באמת מוכנים להנהיג דברים כאלה?

23 בפברואר, 1992

פרק 5

כשרוחי משמיעה קול, היא מביעה את כל הטבע שלי. האם זה ברור לכם? אם העניין הזה לא יהיה ברור לכם, יהיה זה שווה ערך להתנגדות ישירה אליי. האם באמת הבנתם את חשיבותו של העניין? האם אתם באמת יודעים כמה מאמץ ואנרגיה אני משקיע בכם? האם אתם באמת מעזים לחשוף בפניי את מעשיכם? ואתם לא מתביישים לקרוא לעצמכם עמי בפניי – אין לכם בושה ועל אחת כמה וכמה אין לכם היגיון! במוקדם או במאוחר, בני אדם כאלה יגורשו מביתי. אל תתנהגו אליי כאילו אתם בני סמכא, במחשבה שאתם מייצגים את העדות שלי! האם זה דבר שהאנושות מסוגלת לעשות? אם לא היה נשאר דבר מכוונותיכם ומטרותיכם, כבר מזמן הייתם עוברים לנתיב אחר. אתם חושבים שאני לא יודע כמה הלב האנושי יכול להכיל? מכאן ואילך, עליכם להיווכח במציאות של הנוהג בכל הדברים. כבר לא יהיה די בפטפוטי ההבל שפטפטתם בעבר. בעבר, רובכם הצלחתם לחיות על חשבוני בביתי. העובדה שאתם מסוגלים לעמוד איתן כיום נובעת לגמרי מחומרת דבריי. האם אתם חושבים שדבריי נאמרים באקראי ובלי מטרה? לא ייתכן! אני מביט בכל מעמדתי הנעלה ומחיל את ריבונותי על הכל מעמדתי הנעלה. באותו אופן, שילחתי את ישועתי אל פני כל האדמה. אני לא מפסיק להשקיף ממקומי הסודי על כל תנועה

של האנושות ועל כל מה שהם אומרים ועושים אפילו לרגע אחד. האנושות היא ספר פתוח עבורי: אני רואה ומכיר כל אדם ואדם. המקום הסודי הוא מקום מגוריי והרקיע הוא המיטה שעליה אני שוכב. כוחותיו של השטן לא יכולים להגיע אליי, משום שאני שופע מלכותיות, צדק ומשפט. דבריי הם תעלומה שלא ניתן לבטא במילים. כשאני מדבר, אתם המומים מבלבול כעופות שזה עתה הושלכו למים ונדמה שאתם לא יודעים דבר כתינוקות שזה עתה נבהלו, מפני שרוחכם הוכתה בתדהמה. מדוע אני אומר שהמקום הסודי הוא מקום מגוריי? האם אתם יודעים את המשמעות העמוקה של דבריי? מי, מכל האנושות, מסוגל להכיר אותי? מי מסוגל להכיר אותי כמו שהוא מכיר את אביו או אמו? במנוחתי במקום מגוריי, אני משקיף בקפדנות: כל בני האדם על פני האדמה מתרצצים להם, "נוסעים מסביב לעולם" ואצים הלך ושוב למען גורלם ועתידם. אולם לאף אחד מהם לא נשארת אנרגיה לבנות את מלכותי, ואפילו לא נשאר לכם כוח לנשום. אני בראתי את האנושות ואני הצלתי אותו ממצוקות פעמים רבות, אך בני האנוש האלה כפויי טובה: אף אחד מהם איננו מסוגל למנות את כל המקרים שבהם הושעתי אותם. כמה שנים, כמה מאות שנים חלפו מאז בריאת העולם ועד היום, וכמה נסים עשיתי, כמה פעמים הפגנתי את חוכמתי? אולם כמו משוגע חולה שיטיון או תשוש נפש, ואף לפעמים כמו חיות פרא המדשדשות ביער, אין לאדם כל כוונה להקדיש מחשבה לענייניי. פעמים רבות גזרתי עונש מוות על האדם ודנתי אותו למיתה, אבל איש לא יכול לשנות את תוכנית הניהול שלי. על כן, האדם עדיין בידיי והוא מתגאה בדברים הישנים שהוא דבק בהם. בזכות שלבי עבודתי, שוב הצלתי אתכם – יצורים שנולדו אל תוך המשפחה המושחתת, המנוונת, המטונפת, המזוהמת והגדולה.

העבודה שתכננתי ממשיכה להתקדם הלאה ללא מנוח. לאחר שאעבור לעידן המלכות, ולאחר שאכניס אתכם למלכותי כעמי, יהיו לי דרישות נוספות מכם. כלומר, אתחיל להכריז בפניכם רשמית על החוקה שבאמצעותה אמשול בתקופה הזו:

מכיוון שאתם קרויים בני עמי, עליכם להיות מסוגלים לפאר את שמי – כלומר, לשאת עדות בעיצומו של ניסיון. אם מישהו ינסה להונות אותי ולהסתיר ממני את האמת, או יקיים עסקים מחפירים מאחורי גבי, הוא יגורש ויוסר מביתי ויגזר דינו, ללא יוצאים מהכלל. מי שלא היה נאמן אליי ולא נשמע לי בעבר, והיום קמים עליי שוב ומותחים עליי ביקורת גלויה, גם הם יגורש מביתי. מי ששייך לעמי צריך לטפל במשאות שלי ללא-הרף וכן לשאוף להכיר את דבריי. אני אהפוך רק בני אדם כאלה לנאורים, והם לבטח יחיו תחת ההכוונה והנאורות שלי, והם אף פעם לא יוכו בייסורים. מי שלא מטפל במשאות שלי ומתרכז בתכנון העתיד שלו עצמו, כלומר, מי שלא מכוון לרצות את לבי במעשיו אלא לבקש נדבה – אני מסרב בכל אופן להשתמש בריות קבצניות כאלה, מפני שמרגע הולדתם, הם לא יודעים מה פירוש הדבר לטפל במשאות שלי. הם בני אדם בעלי היגיון חריג. מוחם של בני אדם כאלה "גוע ברעב", והם צריכים לחזור הביתה כדי לצרוך מעט "מזון". אין לי דרך להשתמש בבני אדם כאלה. כל אחד מבני עמי יידרש להכיר אותי כחובה הכרחית שיש למלא עד הסוף, כמו אכילה, לבוש ושינה – דבר שלא שוכחים ממנו לרגע – כדי שבסופו של דבר, ההכרה אותי תהפוך למיומנות רגילה כמו אכילה, משהו שעושים ללא מאמץ, ביד מנוסה. באשר לדברים שאני אומר, על כל אדם לקבל אותם בוודאות מוחלטת ולהטמיע אותם במלואם. אין כאן מקום לחצי עבודה שטחית. כל מי שלא ישים לב לדבריי ייחשב כמי שמתנגד אליי ישירות. כל מי שלא יאכל את דבריי או שלא ישאף להכיר אותם ייחשב כמי שלא שם לב אליי ויסולק אל מחוץ לדלת

ביתי. זאת משום שכפי שאמרתי בעבר, אני לא רוצה בני אדם רבים אלא בחירים מעטים. מתוך מאה בני אדם, אילו רק אחד היה מסוגל להכיר אותי באמצעות דבריי, הייתי מוותר ברצון על כל האחרים ומתמקד בנאורותו והארתו של אותו אדם אחד. מכך אתם יכולים לראות שלא בהכרח נכון שסתם כמויות גדולות של בני אדם יכולות לגלם אותי ולהביא אותי לידי ביטוי. מה שאני רוצה הוא חִיטים (אפילו שהגרגירים אולי לא מלאים), ולא עשבים רעים (אפילו כשהגרגרים מלאים מספיק להערצה). באשר למי שלא משקיע בחיפוש ובמקום זאת מתנהג ברישול – עליו לעזוב מיוזמתו. אני לא רוצה לראות בני אדם כאלה יותר, אחרת הם ימיטו חרפה על שמי. באשר למה שאני דורש מבני עמי, בינתיים יספיקו הדרישות האלה, ואחכה להטיל עיצומים נוספים על פי השינויים בנסיבות. בעבר, רוב רובם של בני האדם חשבו שאני אל החוכמה עצמו ושאני הוא אותו אל שראה את מה שעל לבם של בני האדם, אבל כל זה היה דיבור שטחי. אילו האדם הכיר אותי באמת, הוא לא היה מרשה לעצמו לקפוץ למסקנות, אלא היה ממשיך לנסות להכיר אותי באמצעות דבריי. רק לאחר שהוא הגיע לשלב שבו הוא באמת ראה את מעשיי, הוא היה ראוי לומר שאני חכם ושאני נפלא. אתם מכירים אותי באופן שטחי מדי. לאורך העידנים, כמה בני אדם שירתו אותי? כמה שנים הם שירתו אותי? ולאחר שהם ראו את מעשיי, הם באמת זכו להכיר אותי במידת מה. לכן לבם תמיד נשמע לי ולא העז אפילו לטפח כוונה להתנגד אליי, מפני שכל כך קשה לחפש את עקבותיי. אילו הכוונתי הייתה נעדרת מבני האדם האלה, הם לא היו מעזים לפעול בפזיזות, ולכן, לאחר שהם צברו ניסיון של שנים, הם בסופו של דבר הם הכלילו לגבי חלק ממה שהם ידעו עליי ואמרו שאני חכם ונפלא ושאני יועץ, שדבריי הם כחרב-פיפיות, שמעשיי דגולים, מדהימים ומופלאים, שאני עטור מלכותיות, שחוכמתי מרקיעת שחקים, וכן תובנות אחרות. אולם כיום, אתם רק מכירים אותי על פי היסוד שהם הניחו. לכן רובכם המכריע רק חוזרים אחרי דבריהם כתוכים. רק מפני שאני מביא בחשבון כמה שטחי האופן שבו אתם מכירים אותי וכמה עלוב ה"חינוך" שלכם, אני חס עליכם ולא מייסר אתכם מאוד. ובכל זאת, רוב רובכם עדיין לא מכירים את עצמכם, או חושבים שכבר הגעתם אל רצוני במעשיכם, ושזו הסיבה שניצלתם משיפוט. לחלופין, אתם חושבים שאחרי שהפכתי לבשר ודם, הפסקתי לעקוב אחר מעשיו של האדם, ושזו הסיבה שניצלתם מייסורים. לחלופין, אתם חושבים שהאל שאתם מאמינים בו לא קיים במרחבי התבל, ולכן הורדתם בדרגה את הכרת האל והפכתם אותה למטלה שתעשו בזמנכם הפנוי במקום להחזיק אותה בלבכם כחובה שיש למלא, ואתם משתמשים באמונה באלוהים כדרך להעביר את הזמן שאחרת הייתם מבזבזים בחוסר מעש. אילו לא ריחמתי עליכם על היעדר הכשירות, ההיגיון והתובנות שלכם, הייתי משמיד את כולכם בייסורים ומוחה אתכם מהעולם. אולם עד שאשלים את עבודתי על פני האדמה, אמשיך לנהוג באנושות במידת הרחמים. זה דבר שעליכם לדעת. הפסיקו לבלבל בין טוב ורע.

25 בפברואר, 1992

פרק 6

בענייני הרוח, עליכם לנהוג ברגישות עדינה; לדבריי עליכם להיות קשובים היטב. עליכם לשאוף למצב שבו תוכלו לראות את רוחי ואת בשרי ודמי, וכן את דבריי ואת בשרי ודמי כשלמות שלא ניתנת לחלוקה, כדי שהאנושות כולה תוכל לרצות אותי בפניי. צעדתי בתבל ברגלי והשקפתי בכל רחביה. התהלכתי בקרב האנושות כולה וטעמתי את הטעמים המתוקים, החמוצים, המרים והחריפים של החוויה האנושית, אך האדם מעולם לא זיהה אותי באמת, והוא גם לא הבחין בי כשהלכתי במרחב. משום שהייתי שקט ולא ביצעתי מעשים על-טבעיים, איש מעולם לא ראה אותי באמת. הדברים היום הם לא כפי שהיו פעם: אני עומד לעשות דברים שהעולם לא ראה מראשית הבריאה. אני עומד לומר דברים שבני האדם לא שמעו לאורך כל העידנים. זאת משום שאני מבקש שהאנושות כולה תכיר אותי כבשר ודם. אלה הם שלבים בניהולי שלאנושות אין שמץ של מושג לגביהם. אפילו כשאני מדבר עליהם בגלוי, האדם כה מבולבל בדעתו עד שלא ניתן לבטא אותם עבורו לכל פרטיהם. בכך נעוצה השפלות המחפירה של האדם, הלא כן? זה בדיוק מה שאני רוצה לתקן בו, הלא כן? במשך כל השנים האלה, לא עבדתי כלל על האדם. במשך כל השנים האלה, אפילו אלה שהיו בקשר ישיר עם התגלמותי כבשר ודם מעולם לא שמעו את הקול הבא ישירות מאלוהיותי. לכן בלתי נמנע שהכרת האל של בני האנוש תלקה בחסר. אולם עניין זה לבדו לא השפיע על אהבת האדם כלפיי במרוצת העידנים. יחד עם זאת, בימים אלה אני משקיע בכם עבודה בהיקף אדיר, מופלאה ובלתי נתפסת, וכן נושא בפניכם דברים רבים. למרות זאת, אפילו תחת תנאים כאלה, בני אדם רבים עדיין מתנגדים לי ישירות. אתן לך כמה דוגמאות:

אתם מתפללים יום-יום לאל מעורפל, מנסים לתפוס את כוונותיי, לקבל תחושה של חיים. אבל כשדבריי באמת יורדים אליכם, אתם מסתכלים בהם אחרת: אתם רואים בדבריי וברוחי ישות אחת שלא ניתנת לחלוקה, אבל אתם משליכים את בן האדם הצדה במחשבה שבן האדם שהוא אני פשוט לא מסוגל להביע דברים כאלה, ושהם למעשה תוצאה של טבעה של רוחי. איך תוכלו להבין מצב כזה? אתם מאמינים לדבריי במידת מה, אבל בכל הנוגע לבשר והדם שאני עוטה, אתם פחות או יותר מחזיקים ברעיונות שלכם עצמכם שאתם מהרהרים בהם יום-יום במחשבה: "מדוע הוא עושה דברים כפי שהוא עושה? יכול להיות שדבר כזה בא מאלוהים? לא ייתכן! לפי דעתי, הוא ממש כמוני – אדם רגיל מהשורה." שוב, איך תוכלו להסביר מצב כזה?

באשר למה שאמרתי לעיל, האם מישוהו מכם לא מצויד במחשבות כאלה? האם מישוהו מכם לא מחזיק בהן? נדמה שהן דבר-מה שאתם נאחזים בו כרכוש פרטי, ושאתם מתקשים להרפות ממנו כל הזמן הזה. על אחת כמה וכמה אתם לא נכונים להשקיע מאמץ פעיל. במקום זאת, אתם מחכים לי, שאעשה את העבודה באופן אישי. למען האמת, אין אפילו בן אנוש אחד שמכיר אותי בקלות מבלי לחפש אחריי. אכן, הדברים שבהם אני מטיף לכם לקח הם לא דברים רדודים. אני יכול להעלות דוגמה מזווית אחרת לעיונכם:

ברגע שמוזכר שמו של פטרוס, כולם משבחים אותו ונזכרים מיד בסיפורים על פטרוס – על כך שהוא סירב שלוש פעמים להכיר את אלוהים, ויתרה מזאת, על כך שהוא שירת את שטן ובכך בחן את אלוהים אך בסופו של דבר הוא

מוסמר על הצלב במהופך למען אלוהים, וכן הלאה וכן הלאה. כיום אני רואה חשיבות רבה בתיאור בפניכם כיצד פטרוס הכיר אותי ומה קרה לו בסוף. האיש הזה, פטרוס, היה אדם בעל איכות נפלאה, אבל הנסיבות שלו היו שונות מהנסיבות של פאולוס. ההורים שלו רדפו אותי – הם היו בין השדים שהשטן דבק בהם, ולכן אי-אפשר לומר שהם התוו את הדרך לפטרוס. פטרוס היה חריף ושנון, והייתה לו בינה טבעית שהוריו התגאו בה עוד בילדותו. עם זאת, לאחר שגדל, הוא הפך לאויב שלהם משום שהוא תמיד שאף להכיר אותי, מה שהביא אותו להפנות עורף להוריו. הסיבה לכך הייתה קודם כל, שהוא האמין שהשמיים והארץ וכל צבאם הם בידי האל הכול יכול, ושאלוהים הוא מקור כל הדברים החיוביים ושהם נובעים ישירות ממנו, מבלי שהשטן מעבד אותם בדרך. בזכות דוגמת הנגד של ההורים שלו שעמדה בדרכו, הוא היה מסוגל להכיר ביתר קלות את אהבתי ורחמי, מה שעורר בו להט עז אף יותר לחפש אותי. הוא לא רק הקפיד לאכול ולשתות את דבריי, אלא יותר מזה, לתפוס את כוונותיי. הוא גם תמיד היה שקול וזהיר במחשבותיו, כך שהוא תמיד היה פיקח וחרף ברוחו, ולכן הוא היה מסוגל לרצות אותי בכל מעשיו. בחייו השגרתיים, הוא הקפיד להטמיע את הלקחים של מי שנכשל בעבר, כדי לדרבן את עצמו הלאה לאתגרים גדולים יותר, בחשש רב ליפול ברשתו של הכישלון. הוא גם הקפיד לספוג בתוכו את האמונה והאהבה של כל מי שאהב את אלוהים לאורך העידנים. כך הוא האין את תהליך צמיחתו לא רק ביחס להיבטים השלייליים, אלא באופן חשוב בהרבה, ביחס להיבטים החיוביים, עד שהוא הפך בפניי לבן האדם שהכיר אותי הכי טוב. לכן קל לדמיין איך הוא יכול היה להפקיד בידי את כל מה שיש לו, ולא להיות עוד אדון לעצמו אפילו באכילה, בלבוש, בשינה, או בבחירה היכן לשהות, אלא הפך את הרצון לרצות אותי בכל דבר ליסוד הנאתו מרוחב לבי. פעמים כה רבות העמדתי אותו בניסיון, מה שכמובן כמעט הרג אותו, אבל אפילו בעיצומם של כל מאות הניסיונות האלה, הוא מעולם לא איבד את האמון בי ומעולם לא התערערה אמונתו. גם כשאמרתי שכבר השלכתי אותו הצדה, הוא לא נעשה רך-לבב ולא התייאש, אלא המשיך כבעבר להוציא לפועל את עקרונותיו כדי לאהוב אותי באופן מעשי. אמרתי לו שעל אף אהבתו כלפיי, לא שיבחתני אותו אלא בסופו של דבר השלכתי אותו לידי השטן. בעיצומי כל הניסיונות האלה, שלא פגעו בבשרו אלא היו ניסיונות של דיבור, הוא עדיין התפלל אליי: "הו, אלוהים! בין השמיים והארץ ושפע צבאם, האם יש בן אדם כלשהו, יצור כשלהו או דבר כלשהו שהוא לא בידך, האל הכול יכול? כשאתה רוצה להפגין כלפיי רחמים, לבי צוהל מאוד על רחמיך. כשאתה רוצה לשפוט אותי, על אף שאני כלל לא ראוי, אני חש עוד יותר במסתוריות הרבה של מעשיך, מפני שאתה מלא בסמכות ובחוכמה. אף שבשרי סובל, רוחי מתעודדת. איך אוכל שלא להלל את חוכמתך ואת מעשיך? גם אם אמות אחרי שאזכה להכיר אותך, אהיה מוכן ומזומן לכך. הו, האל הכול יכול! האם אתה באמת לא רוצה לאפשר לי לראות אותך? האם אני באמת לא ראוי לקבל את שיפוטך? האם ייתכן שיש בי משהו שאתה לא רוצה לראות?" בעיצומם של הניסיונות השונים האלה, אפילו שפטרוס לא היה מסוגל לתפוס את כוונותיי בדיוק, ניכר שהוא שאב גאווה ותחושה של תהילה מכך שהשתמשתי בו (גם אם רק לקבל את שיפוטו כדי שהאנושות תוכל לראות את מלכותיותי ואת חרון אפי), ולא דווקא כלל משום שהוא הועמד בניסיון. בזכות נאמנותו בפניי, ובזכות הברכות שהרעפתי עליו, הוא נעשה מופת ודגם לחיקוי לאנושות במשך אלפי שנים. האין זו בדיוק הדוגמה שעליכם לנהוג לפיה? כעת עליכם לחשוב היטב ולנסות לפענח מדוע סיפרתי באריכות כזו את סיפורו של פטרוס. הדבר צריך לשמש לכם קוד התנהגות.

אף על פי שמעטים הם המכירים אותי, לא אוציא את כעסי על האנושות משום כך. זאת מפני שלבני האנוש יש

חסרונות כל כך רבים עד שקשה להם להגיע לרמה שאני דורש מהם. משום כך נהגתי בבני האדם במידת הרחמים במשך אלפי שנים, עד היום הזה. יחד עם זאת, אני מקווה שלא תהיו מרוצים מעצמכם, משום שנהגתי במידת הרחמים. במקום זאת, דרך הדוגמה של פטרוס, עליכם להכיר אותי ולחפש אותי, ודרך כל סיפוריו של פטרוס, עליכם לקבל התגלות בדרכים חסרות תקדים. כך תגיעו למישור שהאנושות לא הגיעה אליו מעולם. בכל קצוות תבל ובמרחבים הבלתי מוגבלים של הרקיע, בין כל הדברים שבשמיים ובארץ, שפע הדברים על פני האדמה ושפע הדברים שבשמיים – כל אחד ואחד מהם מקדש את כל כוחו למען השלב האחרון בעבודתי. אתם הרי לא רוצים לצפות מהצד, ולהישלח אנה ואנה על ידי כוחות השטן, הלא כן? השטן כל הזמן טורף את הכרת האל שבלבם של בני האדם, והוא כל הזמן חושף את שיניו וציפורניו בעודו נאבק על חייו. האם אתם רוצים להילכד עכשיו בתכסיסיו מוליכי השולל? האם אתם רוצים לגדוע את רצף חייכם ממש ברגע השלמת השלב האחרון בעבודתי? אתם הרי לא מחכים שאני אנהג שוב במידת הרחמים, הלא כן? החיפוש אחר הכרתי הוא המפתח, אך אסור לכם להתרשל גם בנוהג עצמו. אני חושף בפניכם תובנות ישירות באמצעות דבריי, בתקווה שתהיו מסוגלים להתמסר להכוונתי ולהפסיק לטפח שאיפות או תוכניות משלכם.

27 בפברואר, 1992

פרק 7

על כל סניפי המערב לשמוע את קולי:

בעבר, האם הייתם נאמנים אליי? האם שמעתם לעצותי המצוינות? האם יש לכם תקוות שהן מציאותיות ולא מעורפלות או לא בטוחות? נאמנות, אהבתו ואמונתו של האדם – אינן אלא מה שנהיה על ידי, אינן אנא מה שנתתי אני. עמי, כשאתם מקשיבים לדבריי, האם אתם מבינים את רצוני? האם אתם רואים את לבי? בעבר, כשצעדתם בנתיב השירות, נתקלתם בעליות ובמורדות, בהתקדמויות ובעיכובים, והיו זמנים שבהם הייתה סכנה שתפלו או שאפילו תבגדו בי. אולם האם ידעתם שבכל רגע עסקתי בפעולת הושעתכם? שבכל רגע השמעתתי את קולי כדי לקרוא לכם ולהושיע אתכם? כמה פעמים נפלתם ברשתו של השטן? כמה פעמים נלכדתם בפח של בני אדם? ושוב, כמה פעמים שקעתם במאבקים אינסופיים זה עם זה ולא הצלחתם להרפות מעצמכם? כמה פעמים הייתם בגופכם בביתי, אך בלבכם במקום אחר ולא ידוע? אף על פי כן, כמה פעמים הושטתי את ידי כדי להושיע אתכם ולרומם אתכם? כמה פעמים זרעתי בקרבכם את זרעי הרחמים? כמה פעמים לא יכולתי לשאת את מצבכם מעורר הרחמים בשעת סבלכם? כמה פעמים... האם אתם יודעים?

אולם היום, תחת חסותי, סוף-סוף התגברתם על כל הקשיים ואני שמח ביחד איתכם. זוהי התממשות חוכמתי. אף על פי כן, זכרו היטב! מי מכם נפל בעוד אתם נותרתם איתנים? מי מכם היה איתן ולא סבל אף-פעם מרגעי חולשה? מי מקרב בני האדם זכה לברכה כלשהי שלא באה ממני? מי חווה אסון כלשהו שלא בא ממני? האם

ייתכן שכל מי שאוהב אותי זוכה לברכה בלבד? האם ייתכן שאסונות פקדו את איוב מפני שהוא לא הצליח לאהוב אותי ודווקא התנגד אליי? האם ייתכן שפאולוס הצליח לשרת אותי בנאמנות בנוכחותי מפני שהוא באמת היה מסוגל לאהוב אותי? על אף שאתם יכולים לדבוק בעדותי, האם ייתכן שיש ביניכם מישהו שעדותו זכה וללא דופי כזהב טהור? האם האדם מסוגל לנאמנות אמיתית? העובדה שעדותכם מסבה לי הנאה לא סותרת את "נאמנותכם", מפני שמעולם לא דרשתי הרבה מאף אחד. על פי הכוונה המקורית של תוכניתי, כולכם הייתם "סחורה פגומה" – לא עומדים בתקן. זו דוגמה למה שאמרתי לכם בנוגע ל"זריעת זרעי הרחמים", הלא כן? מה שאתם רואים הוא הישועה שלי, הלא כן?

כולכם צריכים להיזכר בעבר: מאז שחזרתם לביתי, האם יש ביניכם מישהו שמצליח להכיר אותי כמו שפטרוס הכיר אותי, מבלי לשקול את הרווח וההפסד עבורו? למדתם את פני השטח של כתיבי הקודש לעילא ולעילא, אך האם הפנמתם משהו ממהותם? למרות זאת, אתם עדיין נצמדים ל"הון" שלכם ומסרבים להרפות מעצמכם באמת. כשאני מבטא אמירה, כשאני מדבר אליכם פנים אל פנים, מי מכם אי-פעם הניח את המגילה הסגורה כדי לקבל את דברי החיים שאני מגלה לכם? אין לכם כבוד לדבריי ואתם גם לא מוקירים אותם. במקום זאת, אתם משתמשים בדבריי כמקלע כדי לירות באויבים שלכם על מנת לשמר את מעמדכם. אתם לא מקבלים את שפיטתי אפילו במידה המעטה ביותר כדי להכיר אותי. כל אחד מכם מכוון כלי נשק כלפי מישהו אחר, כולכם "בלתי אנוכיים", וכולכם "מקדישים מחשבה לזולת" בכל מצב. האין זה בדיוק מה שעשיתם אתמול? והיום? ה"נאמנות" שלכם עלתה בכמה נקודות, וכולכם מעט מנוסים יותר, מעט בוגרים יותר, ולכן ה"פחד" שלכם מפניי גבר במידת מה, ואף אחד לא "מעז לנהוג בקלות דעת". מדוע אתם מצויים במצב של פסיביות מתמדת? מדוע אתם תמיד חסרים את ההיבטים החיוביים? הו, עמי! העבר חלף לו – הפסיקו להיצמד אליו. לאחר שעמדתם על שלכם אתמול, היום עליכם לתת לי את נאמנותכם הכנה, ויותר מזה, עליכם לשאת עליי עדות טובה מחר ואתם תירשו את ברכתי בעתיד. זה מה שאתם צריכים להבין.

על אף שאני לא ניצב לפניכם, רוחי לבטח תעניק לכם חסד. אני מקווה שאתם תנצרו את ברכתי, ושעל סמך זה תהיו מסוגלים להכיר את עצמכם. אל תהפכו את זה להון שלכם. במקום זאת, עליכם להשלים את מה החסר בכם מתוך דבריי, ולשאוב מהן את היסודות החיוביים שלכם. זה המסר שאני מוריש לכם!

28 בפברואר, 1992

פרק 8

כשהתגלויות שלי יגיעו לשיאן, וכשמשפטי יגיע אל קצו, יגיע הזמן שבו כל בני עמי יתגלו ויושלמו. צעדיי פוסעים בכל קצות התבל בחיפוש תמידי אחר בני אדם כלבבי המתאימים לשימוש שלי. מי יכול לקום על רגליו ולשתף אותי פעולה? אהבתו של האדם כלפיי עלובה מדי ואמונתו בי מעוררת רחמים. אילו עיקר דבריי לא היו

מכוונים לחולשותיו של האדם, הוא היה מתרברב ומגזים, והיה מדבר גבוהה גבוהה וממציא תיאוריות מנופחות, כאילו הוא כל-יודע בכל הנוגע לעניינים שעל פני האדמה. מי מבין אלה שהיו נאמנים לי בעבר עדיין מעז להתרברב, ומי עומד איתן בפניי כיום? מי לא נהנה בסתר מסיכויי העתידיים? כשלא חשפתי דברים באופן ישיר, האדם לא יכול היה להסתתר והבושה ייסרה אותו. עד כמה יחריף המצב כשאדבר באמצעים אחרים? לבני האדם תהיה אפילו תחושה גדולה יותר של הכרת תודה, הם יסברו שדבר לא יוכל לרפא אותם, והפסיכיות שלהם תכבול אותם במקומם. כשהאדם מאבד תקווה, תרועת המלכות מושמעת באופן רשמי, וזה "הזמן שבו רוח האל המחזקת פי שבעה מתחילה לעבוד", כפי שהאדם מתאר זאת. במילים אחרות, זה הזמן שבו חיי המלכות מתחילים באופן רשמי על פני האדמה, כלומר, הזמן שבו האלוהיות שלי יוצאת לפעול ישירות (ללא עיבוד של המוח). ידיהם של כל בני האדם מתמלאות בעבודה. נדמה שהם קמים לתחייה, כאילו התעוררו מחלום, וברגע שהם ערים, הם מופתעים לגלות שהם מצויים בנסיבות כאלה. בעבר אמרתי דברים רבים על בניית הכנסייה, גיליתי תעלומות רבות, וכשבניית הכנסייה הגיעה לשיאה, היא הסתיימה בפתאומיות. עם זאת, בניית המלכות שונה. רק כשהקרב במישור הרוחני יתקרב לסופו, אתחיל מחדש על פני האדמה. כלומר, רק כשהאדם יעמוד לסגת, אתחיל בעבודתי החדשה באופן רשמי. ההבדל בין בניית המלכות ובניית הכנסייה הוא שבבניית הכנסייה עבדתי באנושיות ששלטה בה אלוהיות. טיפלתי באופיו הישן של האדם באופן ישיר, גיליתי את הווייתו המכוערת של האדם באופן ישיר וחשפתי את מהותו של האדם. כתוצאה מכך, האדם הכיר את עצמו על סמך זה, ולכן הוא היה משוכנע בלבד ובנפשו. בבניית המלכות, אני פועל ישירות באלוהיות שלי ומאפשר לכל בני האדם להכיר את מה שיש לאלוהים ומה שאלוהים הינו על סמך הכרת דבריי, ובסופו של דבר, אני מאפשר להם להכיר את התגלמותי כבשר ודם. כך אני שם סוף לכל עיסוקה של האנושות באל המעורפל ושם סוף למקומו של האל שבשמיים בלבד של האדם. כלומר, אני מאפשר לאדם להכיר את מעשיי כבשר ודם, ולכן אני יכול לחתום את תקופת היותי על פני האדמה.

בניית המלכות מכוונת ישירות למישור הרוחני. במילים אחרות, הקרב של המישור הרוחני מתממש ישירות אצל כל בני עמי, ומכך אפשר לראות שכל בני האדם נמצאים תמיד במצב של מלחמה, לא רק בכנסייה, אלא על אחת כמה וכמה בעידן המלכות. אפשר לראות מכך גם שעל אף שהאדם הוא בשר ודם, המישור הרוחני מתגלה ישירות, והאדם מעורב בחיי המישור הרוחני. לפיכך, כשתתחילו להיות נאמנים, יהיה עליכם להתכונן לחלק הבא של עבודתי. עליכם למסור לי את כל לבכם ורק אז תוכלו לרצות את לבי. לא אכפת לי כלל ממה שהאדם עשה בעבר בכנסייה כיום, הדברים האלה נעשים במלכות. בתוכנית שלי, השטן תמיד עקב אחריי בכל צעד ושעל, ותמיד ניסה למצוא דרכים ואמצעים לשבש את התוכנית המקורית שלי, בהיותו מכשול חוכמתי. אולם האם המזימות הערמומיות שלו יכולות להכניע אותי? צבאות השמיים והארץ משרתים אותי – האם המצב יכול להיות שונה עבור המזימות הערמומיות של השטן? זו בדיוק הצטלבות חוכמתי, זה בדיוק מה שמופלא במעשיי וזה העיקרון שעל פיו מתבצעת כל תוכנית הניהול שלי. במהלך בניית המלכות, אני בכל זאת לא בורח ממזימותיו הערמומיות של השטן, אלא ממשיך לעשות את העבודה שאני חייב לעשות. מבין כל הדברים בתבל בחרתי את מעשיו של השטן כמכשול בדרכי. האין זאת חוכמתי? האין זה בדיוק מה שמופלא בעבודתי? בעת ההיווכחות בעידן המלכות, מתרחשים שינויים עצומים בכל צבאות השמיים והארץ, וכולם חוגגים ושמחים. האם המצב שונה

עבורכם? מי לא מרגיש תחושה מתוקה כדבש בלבו? מי לא מתפקע מרוב אושר בלבו? מי לא רוקד בעונג? מי לא אומר דברי שבח?

מכל הדברים שאמרתי והבעתי מלמעלה, האם אתם תופסים או לא תופסים את הכוונות והמקורות של אמירותי? אילו לא שאלתי זאת, רוב בני האדם היו סוברים שאני סתם מפטפט ולא היו מסוגלים לאתר את מקור דבריי. אם תשקלו את דבריי בזהירות, תדעו את חשיבותם. מוטב שתקרא אותם בקפידה: אילו מהם לא מועילים לך? אילו מהם לא נועדו לפתח את חייך? אילו מהם לא דנים במציאות של המישור הרוחני? רוב בני האדם סבורים שדבריי חסרי מטרה ושחסר בהם הסבר ופרשנות. האם דבריי באמת כל כך מופשטים וחסרי פשר? האם אתם באמת נשמעים לדבריי? האם אתם באמת מקבלים את דבריי? האם אתם מתייחסים אליהם כאל צעצועים? האם אתם לא משתמשים בהם כבגד כדי לכסות את מראך המכוער? בעולם העצום הזה, את מי בדקתי באופן אישי? מי שמע באופן אישי את דבריה של רוחי? בני אדם רבים כל כך מגששים באפילה, בני אדם רבים כל כך מתפללים במצוקתם, בני אדם רבים כל כך נושאים עיניים בתקווה ברעב ובקור, בני אדם רבים כל כך כבולים בידי השטן, וכן בני אדם רבים כל כך לא יודעים לאן לפנות, בני אדם רבים כל כך בוגדים בי כשהם מאושרים, בני אדם רבים כל כך הם כפויי טובה ובני אדם רבים כל כך נאמנים למזימותיו הערמומיות של השטן. מי בכם הוא איוב? מי בכם הוא פטרוס? מדוע הזכרתי שוב ושוב את איוב? ומדוע התייחסתי לפטרוס כל כך הרבה פעמים? האם אי-פעם תפסתם מה אני מייחל לכם? עליכם להקדיש יותר זמן להרהר בדברים כאלה.

פטרוס היה נאמן אליי במשך שנים רבות, ולמרות זאת, הוא מעולם לא רטן או היה בעל לב מתלונן, ואפילו איוב לא השתווה לו. לאורך העידנים, גם הקדושים לא הגיעו לקרסוליו. לא רק שהוא עסק בניסיון להכיר אותי, אלא גם הצליח להכיר אותי בזמן שהשטן ביצע את מזימותיו הערמומיות. הדבר הוביל לשנים רבות של שירות כלבבי, וכתוצאה מכך, השטן מעולם לא ניצל אותו. פטרוס שאב מאמונתו של איוב, אך הוא גם תפס בבירור את חסרונותיו. על אף שלאויוב הייתה אמונה גדולה, הוא לא ידע את ענייני המישור הרוחני, ולכן הוא אמר דברים רבים שלא תאמו את המציאות. זה מוכיח שהכרתו הייתה בכל זאת שטחית, והוא לא היה מסוגל להיות מושלם. על כן, פטרוס תמיד שאף להרגיש את הרוח ותמיד התמקד בהתבוננות בדינמיקה של המישור הרוחני. כתוצאה מכך, לא רק שהוא היה מסוגל לפענח את רצונותי במידת מה, אלא שהוא גם הבין במקצת את התוכניות הערמומיות של השטן. לכן, הכרתו אותי הייתה רבה יותר מזו של כל אדם אחר לאורך העידנים.

מחוויותיו של פטרוס, קל להבין שאם משהו רוצה להכיר אותי, עליו להתרכז בהרהור קפדני ברוח. אני לא דורש ממך להקדיש לי כמות רבה מבחינה חיצונית. זה עניין משני. אם לא תכיר אותי, כל האמונה, האהבה והנאמנות שאתה מדבר עליהן הן רק אשליות ודברי הבל, ואתה ודאי תהפוך לאדם שמרוב להתרברב בפניי אבל שלא מכיר את עצמו, ולכן השטן שוב ילכוד אותך ולא תוכל להיחלץ. אתה תהפוך לכן האבדון ותהיה מושא ההשמדה. אבל אם אתה קר ומנוכר לדבריי, אין ספק שאתה מתנגד אליי. זוהי עובדה, ומוטב שתביט מבעד לשער למישור הרוחני על הרוחות הרבות השונות שאני מייסר. מי מבני האדם האלה לא היה אדיש ומנוכר כלפיי דבריי ולא קיבל אותם? מי מהם לא היה ציני כלפי דבריי? מי מהם לא ניסה למצוא דרך לשלוט בדבריי? מי מהם לא השתמש בדבריי ככלי נשק להגנה כדי להגן על עצמו? הם לא עסקו בניסיון להכיר אותי באמצעות דבריי, אלא פשוט השתמשו בהם כצעצועים. האם הם לא התנגדו אליי בכך? מי הם דבריי? מי היא רוחי? כל כך הרבה פעמים הצגתי בפניכם

דברים כאלה, אך האם התובנות שלכם היו אי-פעם רמות יותר וברורות יותר? האם חוויתכם היו אי-פעם אמיתיות? אני מזכיר לכם שוב: אם לא תכירו את דבריי, אם לא תקבלו אותם ואם לא תנהיגו אותם, באופן בלתי נמנע תהיו מושא הייסור שלי! אין ספק שתהפכו לקורבנות של השטן!

29 בפברואר, 1992

פרק 9

מכיוון שאתה נמנה עם בני ביתי ומכיוון שאתה נאמן במלכותי, כל מעשיך חייבים לעמוד באמות המידה שאני דורש. אני לא מבקש שתהיה ענן דואה באוויר ותו לא, אלא שתהיה שלג מבהיק, ושתחונן במהותו, ויתרה מזאת, שתחונן בערכו. זאת משום שבאתי מארץ הקודש, שלא כמו הלוטוס, שיש לו רק שם, ולא מהות משום שהוא בא מהרפש ולא מארץ הקודש. הזמן שבו שמיים חדשים ירדו ארצה וארץ חדשה תיתלה מעל הרקיע הוא גם בדיוק הזמן שבו אעבוד באופן רשמי בקרב בני האדם. מי מבין בני האדם מכיר אותי? מי חזה ברגע בואי? מי ראה שלא רק שיש לי שם, אלא שמעבר לכך, אני ניחן במהות? אני מוחה את העננים הלבנים בידי ומשקיף מקרוב ברקיע. בחלל, אין דבר שלא סידרתי, ומתחת לחלל, איש לא תורם את מאמצו הזעיר להגשמת היוזמה האדירה שלי. אני לא מציב דרישות קשות לבני האדם על פני האדמה מפני שתמיד הייתי האל המעשי ומפני שאני האל הכול יכול, שברא את האדם ומכיר אותו היטב. האל הכול יכול רואה את כל בני האדם. איך ייתכן שאפילו בני האדם בפניות הנידחות ביותר עלי אדמות נמנעים ממבטה הבוחן של רוחי? על אף שהאדם "מכיר" את רוחי, הוא גם פוגע ברוחי. דבריי חושפים את פרצופם המכוער של כל בני האדם, חושפים את המחשבות העמוקות ביותר של כל בני האדם, גורמים לאורי להבהיר את יושבי העולם וגורמים להם ליפול תחת מבטי הבוחן. אולם אף על פי שהאדם נופל, לבו לא מעז לסור ממני כמעט בכלל. מבין הברואים, מי לא מתחיל לאהוב אותי בזכות מעשיי? מי לא עורג אליי כתוצאה מדבריי? מי לא מפתח רגשות מסירות בזכות אהבתי? ההשחתה מצד השטן היא הסיבה היחידה שהאדם לא מסוגל להגיע למישור שאני דורש? אפילו אמות המידה הנמוכות ביותר שאני דורש מדאיגות את האדם, וקל וחומר שהוא מודאג מימים אלה, התקופה שבה השטן משתולל ונוהג בעריצות מטורפת, הזמן שבו השטן רומס את האדם כל כך עד שכל גופו של האדם מכוסה בשכבת טינופת. מתי חוסר יכולתו של האדם לדאוג ללבי כתוצאה מקלקלתו לא גרם לי לצער? יכול להיות שאני מרחם על השטן? יכול להיות שאני טועה באהבתי? כשהאדם ממרה את פי, לבי בוכה בסתר; כשהאדם מתנגדים אליי, אני מייסר אותו; כשאני מושיע את האדם ומקים אותו לתחייה, אני מאכיל אותו בדאגה רבה; כשהאדם נשמע לי, לבי קל עליי ואני מיד מרגיש בשינויים עצומים בכל צבאות השמיים והארץ. כשהאדם מהלל אותי, איך אוכל שלא ליהנות מזה? כשהאדם רואה אותי ונופלים בנחלתי, איך אוכל שלא להיות מלא כבוד? האם ייתכן שאני לא מושל בכל מה שהאדם עושה ומקיים את כל מה שהאדם עושה? כשאני לא מכוון את בני האדם, הם בטלים ושלווים, ומאחורי גבי, הם עוסקים

בעיסוקים המלוכלכים האלה "הראויים לשבח". האם אתה חושב שהבשר והדם שאני לובש לא יודעים דבר על מעשיך, התנהגותך ודבריך? שנים רבות סבלתי את הרוח והגשם וכך גם חוויתי את המרידות של העולם האנושי, אך אחרי הרהור קפדני, אף כמות של ייסורים לא יכולה לגרום לאדם הבשר והדם להתיימש ממני, וקל וחומר שאין כל מתיקות שיכולה לגרום לאדם הבשר והדם להפוך לקרים ומדוכדכים או לזלזל בי. האם האופן שבו האדם אוהב אותי באמת מוגבל להיעדר כאב או להיעדר מתיקות?

כיום אני מתגלם כבשר ודם והתחלתי באופן רשמי לבצע את העבודה שעליי לעשות, אך על אף שהאדם פוחד מקול רוחי, הוא לא נשמע למהותה של רוחי. אין צורך לפרט כמה קשה לאדם להכיר אותי כבשר ודם באמצעות דבריי. כפי שאמרתי קודם לכן, דרישותיי לא מחמירות ואתם לא צריכים להכיר אותי לגמרי (משום שהאדם לוקה בחסר. זה מצבו הטבעי ותכונות נרכשות לא יכולות לכפר על כך). עליכם רק להכיר את כל מה שאני עושה ואומר בדמותי כבשר ודם. מאחר שדרישותיי לא מחמירות, אני מקווה שתוכלו להכיר אותי ושתוכלו להשיג זאת. עליכם להיפטר מהפגמים שלכם בעולם המטונף הזה, לחתור להתקדם ב"משפחת הקיסרים" הנחשלת הזו, ואסור לכם לוותר לעצמכם. אסור לכם להקל על עצמכם כלל: עליכם להקדיש זמן רב ומאמץ רב כדי לדעת את מה שאני מביע כל יום, והכרה אפילו של משפט אחד שאמרתי שווה חיים שלמים של ניסיון. הדברים שאני אומר לא מעורפלים ומופשטים, והם לא מילים נבובות. בני אדם רבים מקווים לזכות בדבריי, אך אני לא מתייחס אליהם; בני אדם רבים כמהים לשפע שלי, אך אני לא מעניק להם דבר; בני אדם רבים רוצים לראות את פניי, אך תמיד הסתרתי אותם; בני אדם רבים מקשיבים ברוב קשב לקולי, אך אני עוצם את עיניי ומושך את ראשי לאחור, וכיסופיהם לא נוגעים ללבי; בני אדם רבים פוחדים מקולי, אך דבריי תמיד במתקפה; בני אדם רבים חוששים לראות את פניי, אך אני בכוונה מופיע להכות בהם. האדם מעולם לא ראה את פניי באמת ומעולם לא שמע את קולי באמת, משום שהוא לא מכיר אותי באמת. אפילו שאני מכה אותו, ואפילו שהוא עוזב אותי, אפילו שאני מייסר אותו, הוא עדיין לא יודע אם כל מה שהוא עושים הוא כלבבי, והוא עדיין לא יודע למי לבי נגלה. מאז בריאת העולם ועד היום, איש מעולם לא הכיר אותי באמת או ראה אותי באמת, ואף על פי שאני מתגלם כבשר ודם כיום, אתם בכל זאת לא מכירים אותי. האין זו עובדה? האם אי-פעם ראיתם אפילו שמץ ממעשיי וטבעי כבשר ודם?

בשמיים אני שוכב, ומתחת לשמיים אני מוצא מנוחה. יש לי מקום לגור בו, ויש לי זמן שבו אני מדגים את כוחותיי. לולא הייתי על פני האדמה, לולא הסתתרתי בבשר ודם מסתיר את עצמי בתוך הבשר ולולא הייתי צנוע ונסתר, השמיים והארץ היו כבר משתנים מזמן, הלא כן? כבר הייתי משתמש בכם, בני עמי, הלא כן? אולם יש חוכמה במעשיי, ואף על פי שאני לגמרי מודע להונאתו של האדם, אני לא מושפע ממנו, אלא מוצא תחליף. חוכמתי במישור הרוחני היא בלתי נדלית, ואילו חוכמתי כבשר ודם היא נצחית. זה בדיוק הזמן שבו מעשיי מתבהרים, הלא כן? סלחתי לאדם וחתנתי אותו פעמים רבות עד היום, בעידן המלכות. האם אני באמת יכול להשתהות עוד? על אף שריחמתי יחסית על האדם השברירי, ברגע שעבודתי תושלם, האם עדיין אוכל להסתבך בביצוע עבודה ישנה? האם אוכל בידועין להרשות לשטן להאשים? כל מה שאני צריך שהאדם יעשה הוא לקבל את המציאות של דבריי ואת הפירוש המקורי של דבריי. על אף שדבריי פשוטים, הם מורכבים במהותם, מפני שאתם קטנים מדי ונעשיתם יותר מדי קהי חושים. כשאני מגלה את תעלומותיי באופן ישיר ומבהיר את תוכניתי כבשר ודם,

אתם לא שמים לב לכך. אתם מקשיבים לצליל, אבל לא מבינים את הפירוש. אני מלא עצב. על אף שאני מתגלם כבשר ודם, אני לא יכול לעשות את עבודת הכהונה כבשר ודם.

מי מכיר את מעשיי כבשר ודם מתוך דבריי ופעולותיי? כשאני מגלה את תעלומותיי בכתב, או אומר אותן בקול רם, כל בני האדם מוכים בהלם ועוצמים את עיניהם בדממה. מדוע האדם לא יכול לתפוס את מה שאני? מדוע הוא לא יכול להבין אותם? מדוע הוא עיוור למעשיי? מי מסוגל לראות אותי ולעולם לא לשכוח? מי מסוגל לשמוע את קולי ולא לתת לו לחלוף על ידו? מי יכול לחוש ברצוני ולרצות את לבי? אני חי ונע בקרב בני האדם, חוויתי את חייהם, ועל אף שהרגשתי שכל דבר טוב לאחר שבראתי אותו עבור האדם, אני לא שמח לחיות בקרב בני האדם, ואני לא עולץ מאושרו של האדם. אני לא מתעב ודוחה את האדם, אך אני גם לא רגשני אליו, משום שהוא לא מכיר אותי, משום שקשה לו לראות את פניי בחשיכה ושהוא מתקשה לשמוע את קולי, ומשום שהוא לא מסוגל להבין את דבריי בתוך ההמולה. על כן, באופן שטחי, כל מה שאתם עושים הוא מתוך ציות לי, אך בלבכם אתם עדיין ממרים את פי. אפשר לומר שאופייה הישן של כל האנושות כולה הוא כזה. מי יוצא מן הכלל? מי אינו אחד ממושאי הייסור שלי? אולם מי לא חי בחסד סובלנותי? אילו הייתי משמיד את האדם בחרון אפי, מה הייתה חשיבותה של הבריאה את השמיים והארץ? פעם הזהרתי בני אדם רבים, והוכחתי בני אדם רבים ושפטתי בני אדם רבים בגלוי – האין זה טוב בהרבה מהשמדת האדם באופן ישיר? אני לא מתכוון להמית את האדם, אלא לגרום לו להכיר את כל מעשיי במהלך משפטי. כשתעלו מבור התהום, כלומר, כשתשתחררו ממשפטי עניינכם האישי ותוכניותיכם ייעלמו כולם, וכל בני האדם יישאפו לרצות אותי. ובכך אשיג את מטרתי, הלא כן?

1 במרץ, 1992

פרק 10

אחרי הכל, עידן המלכות שונה מתקופות העבר. עניינו אינו מה האדם עושה. במקום זאת, אני מבצע את עבודתי באופן אישי לאחר שאני יורד ארצה – עבודה שבני אנוש לא מסוגלים לתפוס או לעשות. מאז בריאת העולם ועד היום, כל השנים האלה תמיד התמקדו בבניית הכנסייה, אך איש לא מדבר על בניית המלכות. על אף שאני מדבר על כך כמו פי, האם מישו מכיר את מהותה? פעם ירדתי אל עולמם של בני האדם וחוויתי את סבלם והשקפתי עליו, אך מבלי להגשים את התכלית של התגלמותי כבשר ודם. כשבניית המלכות תתחיל, התגלמותי כבשר ודם תפתח רשמית בביצוע הכהונה. כלומר, מלך המלכות יתחיל להחיל באופן רשמי את ריבונותו. ניכר מכך שירידת המלכות אל עולם האנושי היא לא רק עניין של מילים ומראה עין, אלא גם מציאות ממשית. זה היבט אחד של פירוש הביטוי "מציאות הנוהג". האדם מעולם לא ראה אפילו מעשה אחד שלי ומעולם לא שמע אפילו אמירה אחת שלי. גם אם הוא היה רואה את מעשיי, מה הוא היה מגלה? ואם הוא היה שומע אותי מדבר, מה הוא היה מבין? ברחבי העולם, האנושות כולה מצויה בתוך האהבה והחמלה שלי, אך באותה מידה, האנושות כולה מצויה

תחת המשפט שלי, וכן תחת הניסיון שלי. הייתי רחום ואוהב כלפי האנושות, אפילו כשכל בני האדם היו מושחתים במידה מסוימת. הטלתי ייסורים על האנושות גם כשכל בני האדם השתחוו בציות בפני כס מלכותי. אולם האם יש בן אנוש כלשהו שלא נמצא בעיצומם של הסבל והזיכוכ ששלחת? כמה בני אדם מגשים באפלה בחיפוש אחר האור, וכמה בני אדם מתקשים במרירות במהלך ניסיונם? איוב האמין, אך הוא בכל זאת חיפש מוצא לעצמו, הלא כן? על אף שבני עמי יכולים לעמוד איתן בניסיון, האם יש מישהו שמאמין בכך בלבד מבלי לומר זאת בקול רם? האם לא עדיף שהוא יביע את אמונתו לצד הספקות שבלבו? אין בני אנוש שעמדו איתן בניסיון ומפגינים ציות אמיתי בניסיון. לולא כיסיתי את פניי כדי לא להביט בעולם הזה, מבטי הבוער היה מפיל ארצה את האנושות, מפני שאני לא דורש דבר מהאנושות.

כשמושמעת התרועה למלכות – בדיוק באותו רגע שרועמים שבעת הרעמים – הקול הזה מזעזע את השמיים והארץ, מרעיד את הרקיע ומרטיט את מיתרי הלב של כל בן אנוש. המנון למלכות עולה ברוב טקס באומה של התנין הגדול האדום כאש, וזו הוכחה לכך שהשמדתי את אומת התנין הגדול האדום כאש וייסדתי את המלכות שלי. עוד יותר חשוב כך – מלכותי מיוסדת על פני האדמה. ברגע הזה, אני מתחיל לשלוח את המלאכים שלי לכל אחת מאומות העולם, כדי שהן ירעו את בניי, את בני עמי. זאת גם על מנת לעמוד בדרישות של השלב הבא בעבודתי. אולם אני ניגש באופן אישי למקום שבו התנין הגדול האדום כאש שוכב כשהוא כרוך אל תוך עצמו, כדי להילחם בו. וכשהאנושות כולה תכיר אותי דרך הבשר והדם, וכשהיא תהיה מסוגלת לראות את מעשי דרך הבשר והדם, מאורת התנין הגדול האדום כאש תהפוך לאפר ותיעלם לגמרי. כבני מלכותי, מכיוון שאתם מתעבים את התנין הגדול האדום כאש עד לשד עצמותיכם, עליכם לרצות את לבי במעשיכם כדי להמיט חרפה על התנין. האם אתם באמת מרגישים שהתנין הגדול האדום כאש הוא נתעב? האם אתם באמת מרגישים שהוא האויב של מלך המלכות? האם אתם באמת מאמינים שאתם יכולים לשאת עדות נפלאה עליי? האם אתם באמת מאמינים מספיק כדי להביס את התנין הגדול האדום כאש? זה מה שאני דורש מכם. אני צריך רק שתהיו מסוגלים להגיע לשלב הזה. האם תהיו מסוגלים לעשות זאת? האם אתם מאמינים שאתם יכולים להשיג זאת? מה האדם מסוגל לעשות? האם לא עדיף שאעשה זאת בעצמי? מדוע אני אומר שאני ארד אישית אל המקום שבו ניטשים קרבות? אני רוצה את אמונתכם, לא את מעשיכם. בני אנוש לא מסוגלים לקבל את דבריי באופן ישיר, אלא רק בהתבוננות מן הצד. האם כך השגתם את המטרה? האם כך הכרתם אותי? למען האמת, אף אחד מבני האדם על פני האדמה לא מסוגל להביט בפניי באופן ישיר, ואף אחד מהם לא מסוגל לקבל את הפירוש הטהור והזך של דבריי. לכן התחלתי בפרויקט חסר תקדים על פני האדמה כדי להשיג את מטרתי ולבסס את צלמי האמיתי בלבם של בני האדם. כך אשים קץ לתקופה שבה תפיסות שולטות בבני האדם.

לא רק שאני יורד כיום אל האומה של התנין הגדול האדום כאש, אלא אני גם מפנה את פניי לתבל כולו, כך הרקיע כולו מזדעזע. האם יש אפילו מקום אחד שאני לא שופט? האם יש אפילו מקום אחד שאני לא מטיל עליו פורענות? בכל אשר אפנה, אני מפזר זרעי אסון מכל הסוגים. זו אחת מהדרכים שבהן אני עובד, ואין ספק שהיא פעולת הושעת האדם, ומה שאני מעניק לו הוא עדיין סוג של אהבה. אני רוצה לגרום ליותר בני אדם להכיר אותי ולהיות מסוגלים לראות אותי, וכך לירוא את אלוהים, שהוא אמיתי כיום, על אף שהם לא ראו אותו במשך כל כך הרבה שנים. מדוע בראתי את העולם? מדוע לא השמדתי את האנושות לגמרי כשהיא הושחתה? מדוע האנושות כולה

מוכה בפורענות? מדוע אני עצמי התגלמתי כבשר ודם? כשאני מבצע את עבודתי, האנושות מכירה לא רק את הטעם המר, אלא גם את המתוק. מכל בני האדם בעולם, מי חי בחסדי? אילולא הענקתי לבני האדם ברכות חומריות, מי היה מסוגל ליהנות מספיק בעולם? העובדה שאפשרתי לכם לתפוס את מקומכם כעמי היא ודאי לא הברכה היחידה, הלא כן? אם לא הייתם בני עמי אלא עושי שירות, לא הייתם חיים בברכתי? אף אחד מכם לא מסוגל לתפוס את מקור דבריי. בני האנוש – לא רק שאתם לא נוצרים את התארים שנתתי לכם, אלא שרבים מכם שתוארם הוא "עושי שירות" מטפחים כעס בלבם, וכה רבים מכם שתוארם הוא "בני עמי" מטפחים אהבה בלבם. אל תנסו לשטות בי – עיניי רואות הכל וחודרות אל הכל! מי מכם מקבל דברים בחפץ לב, ומי מכם נשמע לי לחלוטין? אלמלא הושמעה התרועעה למלכות, האם באמת הייתם יכולים להישמע לי עד הסוף? קבעתי מראש זה מכבר את הדברים שהאדם מסוגל לעשות ולחשוב ואת המרחק שהוא מסוגל ללכת.

רוב רובם של בני האדם מקבלים את בערתי לאור הדרבון שלי. מתוך התלהבות מהעידוד שלי, רוב רובם של בני האדם נעים קדימה בעיסוקם. כשכוחות השטן מתקיפים את עמי, אני הודף אותם. כשהשטן זומם לגרום לתוהו ובוהו בחייו של עמי, אני מבריא אותו ואתם. כל מיני רוחות רעות משוטטות על פני האדמה ללא-הרף בחיפוש אחר מקום מנוחה, והן מחפשות ללא מנוח אחר גוויות אדם כדי לזלול אותן. בני עמי! עליכם להישאר תחת הפיקוח וההגנה שלי. לעולם אל תתנהגו בהפקרות! לעולם אל תתנהגו בפזיזות! במקום זאת, הפגינו נאמנות בביתי, ורק בנאמנות אתם יכולים לערוך מתקפת נגד על הערמומיות של השטן. בשום פנים ואופן אסור לכם להתנהג כמו בעבר ולעשות דבר אחד בנוכחותי ודבר אחר מאחורי גבי – כך אתם כבר כל כך רעים שלא תוכלו לזכות בגאולה. ודאי אמרתי די והותר דברים כאלה, הלא כן? הסיבה ששבתי והזכרתי לאדם היא בדיוק משום שאופיו הישן היה חסר תקנה. אל תשתעממו! כל מה שאני אומר נועד להבטיח את גורלכם! מה שהשטן צריך הוא בדיוק מקום נתעב ומטונף. ככל שתהיו יותר חסרי תקנה עד ייאוש וככל שתהיו יותר מסואבים ותסרבו להישמע לריסון, כך הרוחות הטמאות ינצלו לתועלתן כל הזדמנות להסתנן. ברגע שתגיעו למצב הזה, נאמנותכם תהיה חסרת שחר והבל הבלים, ורוחות טמאות יזללו את נחישותכם והיא תהפוך להתמרדות או לתחבולות השטן ותשמש כדי לשבש את עבודתי. בשלב הזה, אני אכה אתכם למוות בכל זמן ובכל מקום שארצה. איש לא מבין את חומרת המצב הזה – כולם מתייחסים למה שהם שומעים כאל דברי הבאי ולא נזהרים כלל. אני לא זוכר את מה שנעשה בעבר. האם אתם עדיין מחכים שאנהג בכם במידת הרחמים משום שאשכח שוב? אף על פי שהאנושות התנגדה אליי, אני לא נוטר לה טינה, משום ששיעור קומתו של האדם עלוב מדי, ולכן אני לא בא אליו בדרישות מחמירות. אני רק דורש שהוא לא יתפזר לכל עבר ושיישמע לריסון. התנאי היחיד הזה ודאי לא מעבר לגבול יכולתכם, נכון? רוב בני האדם מחכים שאגלה להם אפילו יותר תעלומות להתבונן בהן בשקיקה. יחד עם זאת, אם תבינו את כל תעלומות השמיים, מה תוכלו לעשות בידע הזה? האם הוא יגביר את אהבתכם כלפיי? האם הוא ישלהב את אהבתכם כלפיי? אני לא ממעיט בערכו של האדם, ולא פוסק את פסק דינו בקלות ראש. אלמלא נסיבות חייו של האדם בפועל, מעולם לא הייתי מדביק תוויות כאלה על ראשיהם של בני האדם כבדרך אגב ככתר על ראשם. היזכרו בעבר: האם אי-פעם השמצתי אתכם? האם אי-פעם המעטתי בערככם? האם אי-פעם הבטתי בכם מבלי להביא בחשבון את הנסיבות בפועל? האם אי-פעם מה שאמרתי לא שכנע את לבכם ופיכם? האם אי-פעם דיברתי ולא קלעתי לתחושה עמוקה שלכם? מי מבינכם קרא את דבריי מבלי לפחד ולרעוד

במחשבה מפוחדת שאשליך אותו לבור התהום? מי לא מועמד בניסיון בדבריי? יש סמכות בדבריי, אך לא סמכות למתיחת ביקורת על האדם כבדרך אגב. במקום זאת, אני תמיד נותן את הדעת לנסיבות של האדם בפועל ומגלה לאדם ללא-הרף את המשמעות הטבועה בדבריי. לאמיתו של דבר, האם יש מישהו שמסוגל לזהות את כל-יכולתי בדבריי? האם יש מישהו שיכול לקבל אל תוך עצמו את הזהב הטהור שדבריי עשויים ממנו? אמרתי דברים כה רבים, אך האם מישהו אי-פעם נצר אותם בלבו?

3 במרץ, 1992

המנון המלכות

בני האדם מריעים לכבודי, בני האדם מהללים אותי. כל פה מציין את האל האחד האמיתי, כל בני האדם מרימים את מבטם כדי לראות את מעשיי. המלכות יורדת אל העולם, וגופי עשיר ושופע. מי לא יחגוג משום כך? מי לא ירקוד מרוב שמחה משום כך? הו, ציון! הרימי את נס הניצחון שלך כדי לחגוג אותי! שירי את שיר הניצחון שלך והפיצי את שמי הקדוש! כל הדברים על פני האדמה! כעת טהרו את עצמכם כדי להקריב את עצמכם למעני! כוכבי השמיים! כעת חזרו למקומותיכם והראו את עוצמתי הגדולה בכיפת הרקיע! אני מטפל בקולותיהם של בני האדם על פני האדמה, המשתפכים באינסוף אהבה ויראה אליי בשירה! ביום הזה, כשכל הדברים מתחיים, אני יורד אל עולם האדם. ברגע הזה, הפרחים מלבלבים, הציפורים מזמרות, וכל הדברים מלאים ברינה! לצליל הצדעת המלכות, מלכותו של השטן קורסת ומושמדת בפזמון המהדהד של המנון המלכות. והיא לעולם לא תוקם בשנית!

מי על פני האדמה מעז להתקומם ולהתנגד? כשאני יורד ארצה, אני מביא אש, מביא חמה ומביא את כל האסונות. המלכויות הארציות הן עכשיו מלכותי שלי! למעלה ברקיע, העננים נופלים ועולים. מתחת לרקיע, אגמים ונהרות גועים וקוצפים בנעימה מרגשת. בעלי חיים שישנו יוצאים ממאורותיהם, ואני מעיר את כל בני האדם שנמו. היום שכל בני האדם ציפו לו הגיע סוף-סוף! הם מקדישים לי את השירים היפים ביותר! ברגע היפהפה הזה, בעת המרגשת הזו,

השמיים ממעל וכל הדברים תחת השמיים מהללים אותי כעת. מי לא היה מתרגש מכך?

מי לא היה מתרונן על כך? מי לא היה בוכה במאורע הזה?

הרקיע אינו אותו רקיע – עכשיו הוא רקיע המלכות.

הארץ אינה אותה ארץ שהיא הייתה, אלא שהיא ארץ קדושה כעת.

לאחר שגשם זלעפות חלף, העולם הישן והמטונף השתנה מקצה לקצה.

ההרים משתנים... המים משתנים...

בני אדם גם משתנים... כל הדברים משתנים...

שקט, הרים ! רקדו בפניי !
מים עומדים ! זרמו בחופשיות !
בני אדם נמים ! התרוממו בעיסוקכם !
הגעתי... ואני מולך...
כולם יראו את פניי במו עיניהם, וכולם ישמעו את קולי במו אוזניהם,
כולם יחוו בעצמם חיים במלכות...
כה מתוקים... כה יפהפיים...
בלתי נשכחים... בלתי נשכחים...

בבערת חמתי, התנין הגדול האדום כאש נאבק על חייו.
במשפטי המלכותי, שדים מגלים את דמותם האמיתית.
לדבריי החמורים, כולם מתביישים,
ולא מעזים להראות את פניהם.
הם נזכרים בעבר – באופן שבו הם לעגו לי,
תמיד התרברבו ותמיד התריסו נגדי.
היום, מי לא יבכה ? מי לא מרגיש חרטה ?
כל התבל מלאה בדמעות...
מלאה בקולות צהלה... מאלה בצחוק...
שמחה שאין כמוה... שמחה שאין כמוה...
גשם קל מטפטף... שלג כבד יורד ארצה...
בני אדם מערבבים צער ושמחה... חלקם צוחקים...
חלקם ממורים בבכי... חלקם מריעים...
כאילו בני האדם שכחו... אם זהו אביב מעונן וגשום,
קיץ של פרחים מלבלבים, סתיו של קציר שופע,
חורף קר כקרח וכפור, אף אחד לא יודע...
ברקיע, העננים מרחפים הלאה ; על הארץ, הימים גועשים.
הבנים מנופפים בזרועותיהם... בני האדם מזיזים את רגליהם בריקוד...
המלאכים עמלים... המלאכים רועים...
אנשי הארץ הומים ; כל הדברים על פני האדמה מתרבים.

פרק 11

על כל מי שנמנה על האנושות לקבל את השקפתה של רוחי ולבחון בקפידה כל מילה ומעשה שלו, ויתרה מזו, עליו להתבונן במעשי המופלאים. איך אתם מרגישים בשעת הופעת המלכות על פני האדמה? כשבניי ובני עמי זורמים אל כס מלכותי, אני פותח בשיפוט באופן רשמי לפני הכיסא הלבן הגדול. כלומר, כשאני מתחיל את עבודתי על פני האדמה באופן אישי, וכשתקופת המשפט מתקרב לקצו, אני מתחיל להפנות את דבריי לתבל כולה ולהשמיע את הקול של רוחי לתבל כולה. באמצעות דבריי, אשטוף ואנקה לחלוטין את כל בני האדם ואת כל צבאות השמיים והארץ, כדי שהאדמה כבר לא תהיה מטונפת ומופקרת, אלא תהפוך למלכות קדושה. אני אחדש את כל הדברים כדי שהם יהיו לשימושי, כדי לטהר אותם מהנופך הארצי ומטעם האדמה שהכתים אותם. על פני האדמה, האדם גישש בחיפוש אחר המטרה והמקור של דבריי והתבונן במעשיי, אך איש מעולם לא הכיר באמת את מקור דבריי ואיש מעולם לא חזה במופלאות של מעשיי. רק כעת, כשאני בא באופן אישי אל בני האדם ואומר את דבריי, האדם זוכה להכיר אותי במקצת, מפנה את המקום השמור "לי" במחשבותיו, ויוצר במקום זאת מקום לאל המעשי שבתודעתם. יש לאדם תפיסות והוא מלא בסקרנות – מי לא ירצה לראות את אלוהים? מי לא ירצה לפגוש את אלוהים? אולם הדבר היחיד התופס מקום מוחלט בלבו של האדם הוא האל שהאדם מרגיש שהוא מעורפל ומופשט. מי היה מבחין בכך אילולא אמרתי לו את זה בפשטות? מי באמת היה מאמין שאני אכן קיים, בוודאות, בלי שמץ של ספק? יש הבדל עצום בין "קיומי" בלבו של האדם לבין "קיומי" במציאות, ואיש לא מסוגל להשוות ביניהם. אילולא הפכתי לבשר ודם, האדם לעולם לא היה מכיר אותי, ואפילו אם הוא היה מתחיל להכיר אותי, הרי שהכרה כזו הייתה בכל שאת תפיסה, הלא כן? בכל יום, אני פוסע בתוך השטף הבלתי פוסק של בני האדם, ובכל יום, אני פועל בקרבו של כל אדם. כשהאדם יראה אותי באמת, הם יהיה מסוגל להכיר אותי בדבריי, והוא יתפוס את אופן דיבורי ואת כוונותיי.

כשהמלכות מופיעה רשמית על פני האדמה, מה מבין כל הדברים אינו שקט? מי מבין כל בני האדם לא מפחד? אני פוסע בכל מקום ברחבי עולם התבל, ואני מסדר הכל באופן אישי. באותו זמן, מי לא יודע שמעשיי נפלאים? ידיי תומכות בכל, אך אני גם מעל הכל. התגלמותי ונוכחותי האישית כיום בקרב בני האדם היא הפירוש האמיתי של ענוותי והיחבאותי, הלא כן? למראית עין, בני אדם רבים משבחים אותי ומהללים את יופיי, אך מי באמת מכיר אותי? מדוע אני דורש כיום שתכירו אותי? מטרתי היא להמיט חרפה על התנין הגדול האדום כאש, הלא כן? אני לא רוצה לכפות על האדם להלל אותי, אלא רק לגרום לו להכיר אותי, כדי שהוא יוכל לאהוב אותי, ואי לכך להלל אותי. הלל כזה ראוי להיקרא כך, והוא לא מילים נבובות. רק הלל כזה יכול להגיע לכס מלכותי ולהרקייע שחקים. משום שהשטן פיתה והשחית את האדם, ומשום שהשתלטה על האדם המחשבה בתפיסות, הפכתי לבשר ודם כדי לכבוש את האנושות כולה באופן אישי, לחשוף את כל התפיסות של האדם ולקרוע לגזרים את חשיבתו של האדם. כתוצאה מכך, האדם כבר לא עורך מצעדים בפניי וכבר לא משרת אותי באמצעות התפיסות שלו עצמו, ואי לכך, "הווייתי" בתפיסותיו של האדם מתפוגגת לגמרי. בבוא המלכות, אני מתחיל

ראשית בשלב הזה בעבודה, ואני עושה זאת בקרב בני עמי. בהיותכם בני עמי שנולדו בארצו של התנין הגדול האדום כאש, ודאי יש בכם לא מעט ואף חלק ניכר מארס התנין. לפיכך, השלב הזה בעבודתי מתמקד בכם בראש ובראשונה, וזה היבט אחד של חשיבותה של התגלמותי כבשר ודם בסין. רוב בני האדם לא מסוגלים לתפוס אפילו שמץ של הדברים שאני אומר, וכשהם כן מבינים אותם, מדובר בהבנה מעורפלת ומבולבלת. זוהי אחת מנקודות המפנה של השיטה שבה אני מדבר. אילו כל בני האדם היו מסוגלים לקרוא את דבריי ולהבין את פירושם, את מי מהם הייתי מושיע ולא משליך לשאול? הזמן שבו האדם יכיר אותי וישמע לי יהיה הזמן שבו אני אנוח, וזה יהיה זה בדיוק הזמן שבו האדם יהיה מסוגל לתפוס את פירושם של דבריי. כיום, שיעור קומתכם עלוב מדי – הוא עלוב כמעט באופן מעורר רחמים ואפילו לא ראוי להינשא מעלה – והאופן שבו אתם מכירים אותי עלוב עוד יותר.

אף על פי שאני אומר שהתחלתי לשלוח את המלאכים כדי לרעות את בניי ואת בני עמי, איש לא מסוגל להבין את פירוש דבריי. כשאני בא באופן אישי אל האדם, במקביל לכך, המלאכים מתחילים בעבודת הרעייה, ובמהלך רעיית המלאכים, כל בניי וכל בני עמי לא רק יחוו ניסיונות ורעייה, אלא גם יהיו מסוגלים לחזות במו עיניהם בהתרחשותם של כל מיני חזיונות. מפני שאני פועל באופן ישיר באלוהיות, כל דבר נכנס להתחלה חדשה, מפני שהאלוהיות הזאת עובדת באופן ישיר, האנושיות לא מגבילה אותה כלל, ולאדם נדמה שהיא פועלת בחופשיות בנסיבות על-טבעיות. אולם עבורי הכול רגיל (האדם מאמין שזוהי תופעה על-טבעית משום שהוא מעולם לא נתקל באלוהיות באופן ישיר). האלוהיות הזו חפה מתפיסותיו של האדם ולא מזוהמת במשמעות אנושית. בני האדם יראו זאת רק כשהם יעלו על דרך הישר. מפני שעכשיו רק ההתחלה, בכל הנוגע להיווכחותו בחיים, לאדם יש מגרעות רבות, ולא ניתן להימנע מכשלים וערפול שכאלה. כיום, מכיוון שהובלתי אתכם עד כה, ערכתי הסדרים מתאימים ויש לי כוונות משלי. אילו הייתי מגלה לכם אותם היום, האם באמת הייתם מסוגלים להכיר אותם? אני מכיר היטב את המחשבות שבדעתו של האדם ולמשאלות לבו: מי מעולם לא חיפש לעצמו דרך מוצא? מי מעולם לא חשב על סיכויי העתידיים? אולם על אף שהאדם ניחן באינטלקט עשיר ורבגוני, מי היה מסוגל לחזות שאחרי כל העידנים, יהיה ההווה כפי שהוא? האם זה באמת פרי מאמציך הסובייקטיביים? האם זה גמול על שקדנותך הבלתי נלאית? האם זו התמונה היפהפייה שדימית בנפשך? לולא הכוונתי את האנושות כולה, מי היה מסוגל להתנתק מההסדרים שלי ולמצוא מוצא אחר? האם המחשבות והרצונות של האדם הם אלה שהביאו אותו עד הלום? בני אדם רבים מעבירים חיים שלמים מבלי להגשים את רצונותיהם. האם הסיבה לכך היא באמת חשיבה לקויה? חייהם של בני אדם רבים מלאים באושר ובסיפוק בלתי צפויים. האם הסיבה לכך היא באמת ציפיות נמוכות מדי? מי מהאנושות כולה לא זוכה לדאגתו של האל הכול יכול? חייו של מי לא יועדו מראש על ידי האל הכול יכול? חייו ומותו של מי נובעים מבחירתו שלו? האם האדם שולט בגורלו שלו? בני אדם רבים כמהים למוות, אך הוא רחוק מהם; בני אדם רבים רוצים להיות אלה שחזקים בחיים ומפחדים מהמוות, אך הם לא יודעים שיום מותם הולך וקרוב ומשליך אותם אל תהום המוות; בני אדם רבים מביטים ברקיע ונאנחים עמוקות; בני אדם רבים ממררים בלילות בכי רמות; בני אדם רבים לא עומדים בניסיונות; ובני אדם רבים הופכים לאסירי הפיתוי. אף על פי שאני לא מופיע באופן אישי כדי לאפשר לאדם לחזות בי בבידור, בני אדם רבים חוששים לראות את פניי מפחד מר שמא אכה אותם ואחסל אותם. האם האדם מכיר אותי באמת או לא? איש לא

יודע בוודאות, הלא כן? אתם פוחדים הן ממני והן מהייסורים שאני מטיל, אך אתם גם קמים על רגליכם ומתנגדים אליי ומותחים עליי ביקורת בגלוי, הלא כן? הסיבה לכך שהאדם מעולם לא הכיר אותי היא שהוא מעולם לא ראה את פניי או שמע את קולי. לפיכך, על אף שאני שוכן בלבו של האדם, האם יש מישהו שאני לא מעורפל ועמום בלבו? האם יש בני אדם שאני ברור כשמש בלבם? אני לא רוצה שגם בני עמי יראו אותי באופן מטושטש וקלוש, ולכן אני פותח בעבודה האדירה הזו.

אני בא אל האדם בשקט ועוזב חרישית. האם מישהו ראה אותי אי-פעם? האם השמש יכולה לראות אותי משום להבותיה הבוערות? האם הירח יכול לראות אותי משום בהירותו המבריקה? האם מערכות הכוכבים יכולות לראות אותי משום מיקומן ברקיע? כשאני בא, האדם לא יודע, ואף אחד מהדברים לא יודע, וכשאני עוזב, האדם עדיין לא מודע לכך. מי יוכל לשאת עליי עדות? האם ייתכן שיהיה זה ההלל של בני האדם על פני האדמה? האם ייתכן שיהיו אלה החבצלות הפורחות בטבע? האם יהיו אלה הציפורים העפות ברקיע? האם יהיו אלה האריות השואגים בהרים? אף אחד לא יכול לחזות בי לגמרי! אף אחד לא יכול לעשות את העבודה שאני אעשה! אפילו אם מישהו אחר היה עושה את העבודה, איזו השפעה הייתה יכולה להיות לה? בכל יום אני משקיף על כל מעשיהם של בני אדם רבים, ובכל יום אני מחפש בלבם ובדעתם של בני אדם רבים. איש מעולם לא נמלט ממשפטי, ואיש מעולם לא השיל מעצמו את המציאות של משפטי. אני ניצב מעל הרקיע ומביט למרחקים: הכיתי אינספור בני אדם, אך ישנם גם בני אדם רבים מספור שחיים הודות לרחמי ואדיבותי. גם אתם חיים בנסיבות דומות, הלא כן?

5 במרץ, 1992

פרק 12

כשהברק יוצא ממזרח – וזה גם בדיוק הרגע שבו אני מתחיל לדבר – ברגע שהברק יוצא, הרקיע כולו מואר, וכל הכוכבים מתחילים לשנות את צורתם. נדמה שהאנושות כולה עוברת ניקוי ומיון נאותים. תחת הזוהר של קרן האור הזאת ממזרח, כל בני האדם מתגלים בצורתם המקורית ועיניהם מוכות בסנוורים ומפסיקות לפעול מרוב בלבול. על אחת כמה וכמה, הם לא מסוגלים להסתיר את פרצופם המכוער. שוב, הם כמו בעלי חיים הבורחים מאורי בחיפוש אחר מחסה במערות שבהרים. אולם אף אחד מהם לא יכול להימלט מאורי. כל בני האנוש נדהמים וממתנינים בציפייה. עם הופעת אורי, כולם שמחים על יום הולדתם, ולצד זאת, כולם מקללים את יום הולדתם. אי-אפשר לבטא רגשות מנוגדים. דמעות של ענישה עצמית נקוות לנהרות, נישאות למרחקים בזרם הסוחף ונעלמות כליל בן-רגע. שוב, יומי הולך וקרב על האנושות, ושוב הוא מעורר את האנושות לחיים ומעניק לאנושות נקודת פתיחה חדשה. לבי פועם, ולפי קצב פעימות לבי, המים רוקדים בשמחה והגלים, על פי הקצב, מכים בשוניות הסלעיות. קשה לבטא את מה שבלבי. אני רוצה שכל הדברים הטמאים יישרפו ויהפכו לאפר ברגע

שאביט בהם. אני רוצה שכל בני המרי ייעלמו מפניי ויחדלו להתקיים. לא רק שיצירתי נקודת פתיחה חדשה במקום מגוריו של התנין הגדול האדום כאש, אלא שגם התחלתי בעבודה חדשה בתבל. במהרה, ממלכות העולם יהפכו למלכותי. במהרה, ממלכות העולם יפסיקו להתקיים אחת ולתמיד משום מלכותי, משום שכבר ניצחתי, משום שחזרתי כמנצח. התנין הגדול האדום כאש מיצה את כל המשאבים האפשריים כדי לשבש את תוכניתי, בתקווה למחות את עבודתי מעל פני האדמה, אך האם אני יכול לאבד תקווה משום תכסיסיו הערמומיים? האם ייתכן שאיומיו יפחידו אותי כל כך שאאבד את הביטחון העצמי שלי? מעולם לא הייתה אפילו ישות אחת בשמיים או בארץ שלא החזקתי בכף ידי. הדבר נכון במיוחד לגבי התנין הגדול האדום כאש, הגורם הזה המהווה לי ניגוד גמור? גם הוא רק חפץ שאני שולט בו בידיי, הלא כן?

בתקופת התגלמותי כבשר ודם בעולם האנושי, האנושות הגיעה ליום הזה בלא יודעין בסיוע ידי המכוונת והכירה אותי בלא יודעין. אולם אין לאיש שמץ של מושג כיצד לצעוד בדרך הפרושה לפניו, ועל אחת כמה וכמה, אין לאיש מושג לאן מובילה הדרך הזו. רק כשהאל הכול יכול שומר על מישוהו, הוא מסוגל לצעוד בדרך עד סופה. רק כשהברק היוצא ממזרח מכוון מישוהו, הוא מסוגל לחצות סף מלכותי. מבין בני האדם, איש לא ראה את פניי, ואיש לא ראה את הברק ממזרח. על אחת כמה וכמה, איש לא שמע את הקול הבוקע מכס מלכותי, הלא כן? למעשה, מאז ימים עברו, אף בן אנוש לא בא במגע עם גופי. רק כיום, לאחר שירדתי ארצה, יש סיכוי שבני האדם יראו אותי. אולם אפילו כעת, בני האדם עדיין לא מכירים אותי, בדיוק כפי שהם רק מביטים בפניי ורק שומעים את קולי, אך מבלי להבין את כוונתי. זה מצבם של כל בני האנוש. בהיותכם בני עמי, האם אתם לא מרגישים גאווה עמוקה כשאתם רואים את פניי? והאם אתם לא מרגישים בושה מחפירה משום שאתם לא מכירים אותי? אני מהלך בקרב בני האדם וחי בקרב בני האדם, משום שהפכתי לבשר ודם ובאתי אל העולם האנושי. כוונתי היא לא סתם לאפשר לאנושות להביט בבשרי ודמי – באופן יותר חשוב מכך, היא לאפשר לאנושות להכיר אותי. יתרה מזאת, בהתגלמותי כבשר ודם, אני אפסוק את דינה של האנושות על חטאיה; בהתגלמותי כבשר ודם, אני אביס את התנין הגדול האדום כאש וארמוס את מאורתו.

אף על פי שבני האנוש המאכלסים את פני האדמה הם ככוכבי השמיים לרוב, אני מכיר אותם כפי שאני מכיר את כף ידי. ואף על פי שבני האנוש ש"אוהבים" אותי גם רבים כחול אשר על שפת הים, אני בוחר רק במעטים מהם: רק במי שעוסק בחיפוש האור הבהיר, שהוא נפרד מאלה ש"אוהבים" אותי. אני לא מפריז בהערכת את האדם, ולא ממעיט בערכו. במקום זאת, אני בא לאדם בדרישות על פי תכונותיו הטבעיות, ולכן אני זקוק לאדם המחפש אותי באמת ובתמים – זאת כדי להגשים את מטרתי בבחירת בני אדם. יש אינספור חיות פרא בהרים, אבל הן כולן מבויתות ככבשים בפניי. במעמקי האוקיינוס שוכנות תעלומות ללא פשר, אך הן נחשפות בפניי בבידור כמו כל הדברים על פני האדמה. ברקיע השמיים יש מישורים שהאדם לעולם לא יכול להגיע אליהם, אבל אני מהלך בחופשיות במישורים הבלתי נגישים האלה. האדם מעולם לא זיהה אותי באור, אלא רק ראה אותי בעולם האפלה. האם אתם לא בדיוק באותו מצב כיום? שיא השתוללותו של התנין הגדול האדום כאש סימן גם את הרגע שבו לבשתי בשר ודם באופן רשמי כדי לעשות את עבודתי. הרגע שבו התנין הגדול האדום כאש חשף את צורתו האמיתית לראשונה היה גם הרגע שבו נשאתי עדות על שמי. כשהתהלכתי בדרכי האנושות, אף ישות ואף אדם לא התעוררו בבהלה, ולכן כשהתגלמתי כבשר ודם בעולם האנושי, איש לא ידע זאת. אולם כשהתחלתי לעסוק

בעבודתי כבשר ודם, האנושות התעוררה – הקיצה מחלומותיה בבהלה לנוכח קולי הרועם – ומהרגע ההוא, האנושות החלה בחייה בהכוונתי. שוב התחלתי בעבודה חדשה בקרב בני עמי. אף על פי שעבודתי על פני האדמה לא הושלמה, די בכך להוכיח שבני האדם שדיברתי עליהם קודם לכן אינם כאלה שסברתי שאני זקוק להם, אך למרות זאת, אני עדיין מונה נבחרים בין בני האדם האלה. מכך ניכר שאני עושה זאת לא רק כדי לאפשר לבני עמי להכיר את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, אלא גם כדי לטהר את בני עמי. משום חומרת הצווים המנהליים שלי, רוב רובם של בני האדם עדיין מצויים בסכנה שאסלק אותם. אם לא תקדישו כל מאמץ לטיפול בעצמכם ולהכנעת גופכם, אין ספק שתהפכו למושא תיעובי ודחייתי ותושלכו לגיהנום, בדיוק כפי שהטלתי על פאולוס במו ידיי ייסורים שאין מהם מנוס. האם ייתכן שגיליתם משהו בדבריי? כבעבר, אני עדיין מתכוון לנקות את הכנסייה ולהמשיך לטהר את בני האדם שאני צריך, מפני שאני אלוהים עצמו, שכולו קדוש וללא דופי. אבנה את מקדשי לא רק בכל צבעי הקשת, אלא גם נקי ללא רבב, ופנימיותו תהיה זהה לחיצוניותו. בנוכחותי, על כל אחד ואחד מכם להיזכר במה שעשיתם בעבר, ולקבוע אם אתם יכולים לקבל החלטה היום לרצות את לבי באופן מושלם.

העניין הוא לא סתם שהאדם לא מכיר אותי כבשר ודם – המצב חמור מכך: הוא לא הצליח להבין את הווייתו שלו השוכנת בגוף בשר ודם. כמה שנים חלפו שבהן בני האנוש מרמים אותי, מתייחסים אליי כאל אורח מהחוץ? כמה פעמים הם נעלו את הדלת בפניי והותירו אותי מחוץ לביתם? כמה פעמים הם לא התייחסו אליי כשהם עמדו אל מולי? כמה פעמים הם זנחו אותי בקרב בני אדם אחרים? כמה פעמים הם התכחשו אליי בפני השטן? וכמה פעמים הם תקפו אותי בפיהם המסכסך? ובכל זאת, אני לא עורך מעקב אחר כל מגרעותיו של האדם, ואני גם לא גומל לו שן תחת שן על כל התמרדות. כל מה שעשיתי היה לתת לו תרופה לתחלואותיו, כדי לרפא את מחלותיו חשוכות המרפא וכך להשיב את בריאותו, כדי שהוא יוכל להכיר אותי סוף-סוף. כל מה שעשיתי היה לשם הישרדותה של האנושות וכדי להעניק לאנושות הזדמנויות, הלא כן? באתי לעולם של בני האדם פעמים רבות, אך משום שבאתי לעולם בגופי שלי, בני האדם לא התייחסו אליי מעולם. במקום זאת, כל אדם נהג כרצונו בחיפוש אחר מוצא לעצמו. הם לא יודעים כלל שאני הוא זה שמתווה כל דרך תחת השמיים! הם לא יודעים כלל שכל דבר תחת השמיים כפוף לגזרותיי! מי מבינכם מעז לנטור לי טינה בלבו? מי מבינכם מעז ליישב דברים בקלות ראש? אני בסך הכל עוסק בעבודתי בשקט בקרב בני האדם. אם במהלך תקופת התגלמותי כבשר ודם, לא היה אכפת לי משבריריותו של האדם, האנושות כולה הייתה מאבדת את העשתונות מרוב פחד אך ורק משום התגלמותי כבשר ודם, וכתוצאה מכך, היא הייתה נופלת לשאול. האנושות ניצלה מאסון, נחסכו ממנה הייסורים שאני מטיל והיא הגיעה כך עד הלום רק מפני שאני מצטנע ומסתתר. בהתחשב בקושי שבו הגעתם עד הלום, האם לא כדאי על אחת כמה וכמה שתוקירו את המחר שעתיד לבוא?

8 במרץ, 1992

פרק 13

בהכרזות קולי נסתרות כמה מכוונותיי, אך האדם לא מכיר או מבין אף אחת מהן. הוא ממשיך לקבל את דבריי מהחוץ ולציית להם מהחוץ, ללא היכולת להבין את לבי או לפענח את רצוני מתוך דבריי. אפילו אם הבהרתי את דבריי היטב, האם משהו הבין אותם? מציון באתי אל האנושות. מאחר שלבשתי אנושיות של אדם רגיל ועטיתי עור אדם, בני האדם בסך הכל מכירים את המראה החיצוני שלי אך הם לא מכירים את החיים הטמונים בחובי ולא מזהים בי את רוח האל, אלא רק את האדם הבשר ודם. האם ייתכן שאלוהים האמיתי עצמו לא ראוי למאמצכם לנסות "לנתח" אותו? אני מתעב את להכיר אותו? האם ייתכן שאלוהים האמיתי עצמו לא ראוי למאמצכם לנסות "לנתח" אותו? אני מתעב את השחיתות של האנושות כולה, אך אני מרחם על חולשתה. אני גם מטפל באופי הישן של האנושות כולה. בהיותכם מבני עמי שבסין, גם אתם חלק מהאנושות, הלא כן? מבין כל בני עמי, ומבין כל בניי – כלומר, מבין אלה שבחרתי בהם מהאנושות כולה – אתם שייכים לקבוצה הנחותה ביותר. זו הסיבה לכך שהשקעתי בכם את המאמץ הגדול ביותר, ועמלתי עליכם הכי הרבה. האם אתם עדיין מוקירים את החיים הברוכים שאתם נהנים מהם כיום? האם אתם עדיין מקשים את לבכם כדי למרוד בי וזוממים את מזימותיכם? אילולא עדיין ריחמתי עליכם ואהבתי אתכם, השטן היה לוכד את האנושות כולה כבר מזמן ו"זולל אותה בתענוג". כיום, מתוך האנושות כולה, אפשר לספור על יד אחת את מי שבאמת מקדיש לי את כל כולו ומי שבאמת אוהב אותי. האם ייתכן שכיום התואר^[א] "בני עמי" כבר הפך לרכושכם הפרטי? האם המצפון שלכם פשוט הפך לקר כקרח? האם אתם באמת ראויים להיות העם שנחנך לי? היזכרו בעבר, והביטו שוב בהווה – מי מכם ריצה את לבי? מי מכם באמת דאג לכוונותיי? אילולא עוררתי אתכם, לא הייתם מתעוררים עוד, אלא הייתם נותרים קפואים, כאילו אתם בתרדמת חורף.

מבין הגלים הסוערים, האדם רואה את חרון אפי. בערבויה הפרועה של העננים הכהים, בני האדם מאבדים את עשתונותיהם מרוב פחד ולא יודעים לאן להימלט, כאילו הם פוחדים שהרעמים והגשם יסחפו אותם. לאחר מכן, עם חלוף סופת השלגים המסתחררת, מצב רוחם נעשה רגוע וקל דעת, כשהם נהנים מהנוף היפהפה של הטבע. ואולם ברגעים כאלה, מי מהם חווה אי-פעם את האהבה חסרת הגבולות שיש לי כלפי האנושות? דמותי שוכנת בלבם של בני האדם, אך מהותה של רוחי אינה שם: האם ייתכן שהאדם לא קורא עליי תיגר בגלוי? כשהסופה שוככת, האנושות כולה נראית כאילו היא התחדשה, כאילו אחרי הזיכוכ של התלאות שהיא עברה היא השיבה לעצמה את האור והחיים. לאחר ששרדתם את המכות שהכיתי אתכם, התמזל מזלכם להגיע ליום הזה, הלא כן? אולם כשהיום הזה יחלוף ויבוא יום המחר, האם תוכלו לשמור על הטוהר ששרה עליכם אחרי הגשם הכבד? האם תוכלו לשמור על המסירות שבאה אחרי הזיכוכ שלכם? האם תוכלו לשמור על הציות של היום? האם המסירות שלכם תעמוד איתן ולא תשתנה? זו ודאי לא דרישה שהיא מעבר ליכולתם של בני האדם, נכון? יום אחר יום, אני

הערות שוליים:

א. הטקסט המקורי אינו כולל את המשפט "התואר של".

חי עם בני האדם, ומתנהל עם בני האדם, בקרב בני האדם, אך איש מעולם לא שם לב לכך. אילולא ההכוונה של רוחי, מי מהאנושות כולה היה עדיין קיים בעידן הנוכחי? כשאני אומר שאני חי ומתנהל בחברת בני האדם, יכול להיות שאני מגזים? בעבר אמרתי ש"בראתי את האנושות וכיוונתי את האנושות כולה, ופקדתי על האנושות כולה;" האם זה לא נכון באמת? האם ייתכן שהניסיון שלכם בעניינים האלה לא מספיק? הניסיון להסביר רק את הצירוף "עושי שירות" אמור לקחת לכם חיים שלמים. בלי ניסיון בפועל, בן אנוש לעולם לא יכיר אותי, ולעולם לא יהיה מסוגל להכיר אותי דרך דבריי. אולם כיום אני נמצא בקרבכם באופן אישי: האם זה לא יקל עליכם להכיר אותי? האם ייתכן שהתגלמותי כבשר ודם היא לא גם ישועה עבורכם? אילולא ירדתי אל האנושות בגופי שלי, האנושות כולה הייתה זה מכבר חדורה בתפיסות – כלומר, היא הייתה הופכת לרכושו של השטן. זאת משום שמה שאתם מאמינים בו הוא בסך הכל צלם השטן ואין לו כל קשר לאלוהים עצמו. זו הישועה שלי, הלא כן? כשהשטן בא בפניי, אני לא נרתע מאכזריותו הפראית, ולא נבהל מהגועל שלו – אני פשוט מתעלם ממנו. כשהשטן מנסה לפתות אותי, אני מזהה את התכסיסים שלו, מה שגורם לו לחמוק בבושת פנים ובהשפלה. כשהשטן נלחם בי ומנסה לחטוף את עמי הנבחר, אני יוצא מגדרי כבשר ודם, וכבשר ודם, אני מקיים את בני עמי ורועה אותם, כדי שהם לא ייפלו או יאבדו בקלות, ואני מוביל אותם בכל צעד ושעל. וכשהשטן יסתלק בתבוסה, בני עמי ירכשו לי כבוד ובני עמי יישאו עליי עדות מבריקה ומהדהדת. מכאן אקח את המכשולים הנקרים בדרכה של תוכנית הניהול שלי ואשליך אותם אחת ולתמיד לבור התהום. זו תוכניתי וזו עבודתי. יכול להיות שיבוא יום בחייכם שבו תיתקלו במצב כזה. האם תאפשרו לעצמכם ברצון ליפול בשבי השטן, או שמא תתנו לי לזכות בכם? זה גורלכם שלכם, ועליכם להרהר בו בזהירות.

החיים במלכות הם החיים של בני האדם ושל אלוהים עצמו. האנושות כולה נמצאת תחת דאגתי והגנתי, וכולם נאבקים בתנין הגדול האדום כאש בקרב עד המוות. כדי לנצח בקרב הסופי הזה וכדי לחסל את התנין הגדול האדום כאש, על כל בני האדם להקדיש לי את כל הווייתם במלכותי. במילה "מלכות" כוונתי לחיים ישירות בחסות האלוהיות שבהם אני רועה את האנושות כולה באופן ישיר ומאמן את האנושות כולה באופן ישיר, כדי שכל בני האדם ירגישו כאילו הם חיים בשמיים, על אף שהם עדיין יהיו על הארץ – התגלמות אמיתית של החיים ברקיע השלישי. על אף שאני מתגלם כבשר ודם, אני לא סובל ממגבלות הבשר והדם. כמה פעמים באתי להיות בקרב בני האדם להקשיב לתפילותיהם, וכמה פעמים נהניתי מדברי ההלל של בני האדם כשהתהלכתי בקרבם? אף על פי שבני האנוש מעולם לא היו מודעים לקיומי, אני ממשיך כך בעבודתי. במקום שכינתי – שהוא המקום שבו אני נסתר – הבסתי את כל אויביי; במקום שכינתי, רכשתי ניסיון אמיתי בחיים על פני האדמה; ממקום שכינתי, אני צופה בכל מילה ומעשה של האדם ומשגיח על האנושות כולה ומכתיב לה את חייה. אילו האנושות הייתה יכולה לדאוג לכוונותיי, וכך לרצות את לבי ולהסב לי עונג, ודאי הייתי מברך את האנושות כולה. זה מה שאני מועיד לאנושות, הלא כן?

כשהאנושות שוכבת בתרדמת, רק הרעם שלי מצליח להעיר את בני האנוש מחלומותיהם. כשהם פוקחים את העיניים, עיניהם של רבים מהם מוכות בהלם לנוכח ההדף העצום הזה של זוהר קר, עד שהם מאבדים את חוש הכיוון ולא יודעים בין ימינם ושמאלם. רוב בני האדם מוכים בקרני אור דמויות לייזר, וכתוצאה מכך, הם קורסים זה על גבי זה בסופה, והזרמים השוצפים סוחפים את גופיהם עד שלא נותר מהם זכר. באור, הניצולים סוף-סוף

מסוגלים לראות את פניי בבירור, ורק אז הם מכירים את המראה החיצוני שלי במידת מה, עד שהם לא מעזים עוד להישיר אליי מבט משום שהם מפחדים מאוד ששוב אטיל את הייסורים והקללות שלי על בשרם ודמם. כמה בני אדם פורצים ביבבות בלתי פוסקות? כמה מהם מוכים בייאוש? מדמם של כמה נקווים נהרות? כמה הופכים לגוויות הנישאות בזרם אנה ואנה ללא תכלית? כמה בני אדם שמצאו את דרכם באור, מרגישים כאב ראש פתאומי ומזילים דמעות על שנות האומללות הרבות שלהם? כמה בני אדם מתוודים על טומאתם ומחליטים לחזור בתשובה תחת הסנוור המאיים של האור? כמה בני אדם שהתעוורו כבר איבדו את שמחת החיים ואי לכך אין להם כל נטייה להבחין באור, ולכן הם ממשיכים לקפוא על השמרים ולהמתין לסופם? וכמה בני אדם מניפים את מפרשי החיים שלהם, ותחת ההכוונה של אורי, מצפים ליום המחר שלהם בכליון עיניים? ... וכיום, מי מהאנושות לא שרוי במצב הזה? על מי האור לא שורה? אפילו אם אתה חזק, וגם בהנחה שאתה חלש, כיצד אתה יכול להימנע מבואו של אורי?

10 במרץ, 1992

פרק 14

במהלך העידנים, אף בן אנוש לא נכנס למלכות, ולכן איש לא זכה בחסד של עידן המלכות, ואיש לא ראה את מלך המלכות. על אף שתחת הארתה של רוחי, בני אדם רבים התנבאו על יופייה של המלכות, הם מכירים רק את חיצוניותה ולא את חשיבותה הפנימית. כיום, כשהמלכות מתחילה להתקיים באופן רשמי על פני האדמה, מרבית האנושות עדיין לא יודעת מה יש להשלים ולאיזה מישור יובא האדם בסופו של דבר במהלך עידן המלכות. אני חושש שכל בני האדם מבולבלים בנוגע לכך. מפני שיום מימושה המלא של המלכות עדיין לא הגיע לגמרי, כל בני האדם תוהים ובוהים, והם לא מסוגלים לראות אותו בבירור. עבודתי באלוהיות מתחילה באופן רשמי בעידן המלכות. פתיחתו הרשמית של עידן המלכות תהיה הרגע שבו טבעי יתחיל להתגלות בפני האדם בהדרגה. כך, ברגע הזה, קול השופר הקדוש מתחיל רשמית להישמע ולהכריז לכולם. כשאתחיל באופן רשמי את שלטוני ואמשול כמלך המלכות, עם הזמן, אשלים את כל בני עמי. בדיוק ברגע שבו כל אומות העולם ישתבשו, מלכותי תוקם ותתגבש, וכן אשנה צורה ואפנה אל התבל כולה. באותו רגע, כל בני האדם יראו את פניי המכובדים ויראו את ארשת פניי האמיתית. מאז בריאת העולם ועד היום, השטן השחית את האנושות עד למצבה הנוכחי. ככל שהאדם הושחת, כך הסתתרתי יותר מבני האנוש, והפכתי ליותר בלתי-נתפס עבורם. האדם מעולם לא ראה את פניי האמיתיים ומעולם לא בא איתי במגע באופן ישיר. "קיומי" בדמיונו של האדם מבוסס רק על שמועות ומיתוסים. לכן אני משתף פעולה עם הדמיון האנושי – כלומר עם התפיסות האנושיות – כדי להפיל את "קיומי" שבדעתם של בני האדם, עד שאולי אשנה את המצב של "קיומי" כפי שהם טיפחו אותו מזה שנים רבות. זהו עקרון עבודתי. אף אדם לא היה מסוגל להכיר אותו לחלוטין. על אף שבני האדם השתחוו בפניי ובאו לפניי כדי

לעבוד אותי, אני לא נהנה ממעשים כאלה של בני האדם, משום שלכם לא מכיל את צלמי אלא צלם שהוא חיצוני לי. לפיכך, טבעי נעדר מדעתם, והם אינם יודעים דבר על פניי האמיתיים. לפיכך, כשהם מאמינים שהם התנגדו אליי או שהם פגעו בצווים המנהליים שלי, אני מעלים עין. ולפיכך, בזיכרונם, אני אל המגלה חסד לבני האדם במקום להטיל עליהם ייסורים, או שאני אלוהים עצמו, שלא מתכוון למה שהוא אומר. כל אלה הם דמיונות הנובעים מהחשיבה האנושית ולא מהעובדות.

אני ניצב מעל התבל יום אחר יום ומשקיף, ואני מסתתר במקום משכני בענווה כדי לחוות את החיים האנושיים, ובוחן מקרוב כל מעשה של האדם. איש מעולם לא הקדיש לי את כל כולו באמת. אף אחד מעולם לא עסק בחיפוש אחר אמת. איש מעולם לא דאג לשלומי. איש מעולם לא קיבל החלטות בפניי ועמד בחובתו. איש מעולם לא התיר לי לשכון בתוכו. איש לא הוקיר אותי כפי שהוא מוקיר את חיי שלו. איש מעולם לא ראה את במציאות המעשית את כל הווייתו של האלוהיות שלי. איש מעולם לא היה מוכן להיות בקשר עם האל המעשי עצמו. כשבני אדם נבלעים במים, אני מציל אותם מהמים העומדים ונותן להם הזדמנות לחיים חדשים. כשבני אדם מפחדים לחיות, אני גואל אותם מסף המוות ונותן להם אומץ לחיות, והם רואים בי את היסוד לקיומם. כשהאדם ממרה את פי, אני גורם לו להכיר אותי במרדנותו. לאור טבעה הישן של האנושות ולאור רחמי, במקום להמית בני אנוש, אני מאפשר להם להכות על חטא ולפתוח דף חדש. כשבני האדם גוועים ברעב, אני חוטף אותם מידי המוות כל עוד נשמתם בהם ומונע מהם ליפול ברשתו של השטן. פעמים כה רבות, בני האדם ראו את ידיי; פעמים כה רבות, הם ראו את ארשת פניי האדיבה ואת פניי המחייכים; פעמים כה רבות, הם ראו את המלכותיות שלי ואת חרון אפי. אף על פי שהאנושות מעולם לא הכירה אותי, אני לא מנצל את חולשתה כדי לגרום לצרות מיותרות. חוויתי את מצוקות האנושות, ולכן אני מבין ללב של האדם על חולשתו. רק בתגובה למרדנות של בני האדם ולכפיות הטובה שלהם, אני מטיל עליהם ייסורים בדרגות שונות.

אני מסתתר כשבני האדם עסוקים ומתגלה בזמן הפנאי שלהם. האנושות מדמינת אותי ככל-יודע וכאלוהים עצמו הנענה לכל בקשה. לפיכך, רוב בני האדם פונים אליי רק כשהם זקוקים לעזרתו של אלוהים, ולא מתוך רצון להכיר אותי. כשבני האדם חולים ומיוסרים, הם מתחננים שאסייע להם במהרה. כשהם במצוקה, הם חולקים איתי את קשייהם ככל יכולתם בניסיון להיפטר מהסבל. אולם אף בן אנוש לא מסוגל לאהוב אותי כשנוח לו. אף אדם לא פנה אליי בעתות שלווה ואושר, כדי לחלוק איתי את שמחתו. כשמשפחתם הקטנה מאושרת ובריא, בני האדם משליכים אותי הצדה או סוגרים את הדלת בעדי – הם מונעים ממני להיכנס וליהנות מהאושר המבורך של משפחתם. הדעת האנושית צרה מדי – צרה מדי אפילו כדי להכיל אל אוהב, רחום ונגיש כמוני. פעמים כה רבות, בני האדם דחו אותי בזמנים של צחוק עליז; פעמים כה רבות, שימשתי לבני האדם משענת כשהם מעדרו; פעמים כה רבות, בני אדם הסובלים ממחלות אילצו עליי לשמש להם רופא. כמה אכזרית היא האנושות! הם לגמרי לא הגיונית ולא מוסרית. לא ניתן לזהות בבני האנוש אפילו רגשות שאמורות להיות להם. כמעט שאין להם שמץ אנושיות. הרהרו בעבר והשוו אותו להווה. האם מתחוללים בכם שינויים? האם העבר פחות בא לידי ביטוי בהווה, או שמא העבר עדיין לא הוחלף?

פסעתי לאורך כל ההרים והגאיות וחוויתי את העליות והמורדות של העולם. שוטטתי בקרב בני האדם וחייתי בקרב בני האדם שנים רבות, אך נדמה שאופי האנושות לא השתנה באמת. נדמה שאופיים הישן של בני האדם

הכה בהם שורש ונבט בהם. הם לעולם לא מסוגלים לשנות את אופיים הישן, אלא רק לשפר במקצת את התשתית המקורית. כפי שבני האדם אומרים, המהות לא השתנתה, אך הצורה השתנתה מאוד. נדמה שכולם מנסים לשנות בי ולסנוור אותי, כדי לחמוק מידי ולזכות בהערכתי. אני לא מתפעל מתחבולות בני האדם ואני לא שם לב אליהן. במקום לצאת מהכלים, אני מאמץ גישה של התבוננות ללא ראייה. אני מתכנן להתגמש במידת מה לאנושות ולאחר מכן לטפל בכל בני האנוש כאיש אחד. אם כל בני האנוש נעדרים הערכה עצמית ואם הם אומללים חסרי תועלת שלא מוקירים את עצמם, מדוע הם בכלל זקוקים לעוד רחמים ואהבה ממני? ללא יוצא מהכלל, בני האדם לא מכירים את עצמם ולא יודעים מה כובד משקלם. עליהם לעלות על מאזניים ולהישקל. האנושות לא שמה אליי לב, ולכן אני לא מתייחס אליה ברצינות. בני האנוש לא מקדישים לי תשומת לב, ולכן אני לא צריך להשקיע בהם מאמץ. זה טוב בכל העולמות, הלא כן? זה תיאור נאמן שלכם, בני עמי, הלא כן? מי קיבל החלטות בפניי ולא השליך אותן אחר כך? מי קיבל החלטות לטווח הארוך בפניי במקום לקבל החלטות תכופות על הא ועל דא? בני האדם תמיד מקבלים החלטות בפניי בעתות שלווה, ומבטלים אותן בעתות מצוקה. לאחר מכן, הם מקבלים את אותן החלטות מחדש בפניי. האם אני עד כדי כך לא מכובד שאקבל כבדרך אגב את הפסולת שבני האדם מצאו בערמת האשפה? מעטים בני האנוש שעומדים בהחלטותיהם, מעטים הם הצנועים ומעטים הם אלה שמקריבים לי את הדברים היקרים להם מכל. כולכם כאלה, הלא כן? כבני עמי במלכות, אם לא תהיו מסוגלים למלא את חובתכם, אני אתעב ואדחה אתכם!

12 במרץ, 1992

פרק 15

האדם הוא יצור חסר הכרה עצמית. אולם על אף שהוא לא מסוגל להכיר את עצמו, הוא מכיר כל דבר אחר כמו את כף ידו, כאילו הוא מעביר את הדברים האחרים בביקורת ומאשר אותם לפני שהוא אומר או עושה משהו, וכאילו הוא בוחן את כל הדברים האחרים לפני ולפנים, לרבות מצבם הנפשי. הדבר נכון לגבי כל בני האנוש. האדם נכנס כיום לעידן המלכות, אך אופיו נותר כשהיה. בפניי, הוא פועל בהתאם לאופן פעולתי שלי, אך מאחורי גבי, הוא עדיין עוסק ב"ענייניו" הייחודיים. אולם כשהוא מסיים את ענייניו ומתייצב שוב לפניי, נדמה שהוא אדם אחר – הוא רגוע ברוב חוצפתו, פניו שלווים ודופק לבו יציב. זה בדיוק מה שהופך את האדם לנתעב כל כך, הלא כן? כמה בני אדם הם לגמרי דו-פרצופיים, ומציגים לי פרצוף אחד ואת השני חושפים מאחורי גבי? כמה בני אדם הם כמו שה בן יומו בפניי, אך הופכים לנמר רעבתן מאחורי גבי, ואז הופכים לציפור קטנה המתעופפת בעליזות מעל הגבעות? כמה בני אדם מפגינים תכליתיות ונחישות לפניי? כמה בני אדם באים אליי בחיפוש צמא ומשתוקק אחר דבריי, אך מואסים בהם ומתכחשים אליהם מאחורי גבי, כאילו דבריי קשים מנשוא? פעמים כה רבות, ויתרתי על תליית תקווה באנושות משום שראיתי שאובי השחית אותה; פעמים כה רבות, ראיתי את האדם

ניגש אליי בבכי ומתחנן למחילה, אך משום חוסר הכבוד העצמי וחוסר תקנה העיקש שלו, עצמתי את עיני לנוכח מעשיו בכעס, אפילו כשלבנו היה ישר וכוונותיו היו כנות; פעמים כה רבות, אני רואה שהאדם מסוגל להאמין ולשתף אתי פעולה, ורואה שנדמה שהוא חבוק בזרועותיי וטועם מחום החיבוק; פעמים כה רבות, ראיתי את התמימות, החיוניות והחביבות של עמי הנבחר, ואני תמיד מתענג על הדברים האלה בלבי. בני אנוש לא יודעים ליהנות מהברכות שהועדתי להם, משום שהם לא יודעים מה פירושם האמיתי של ברכה וסבל. זו הסיבה לכך שהאנושות אינה כנה בשום אופן בחיפושיה אחריי. אילו לא היה יום מחר, מי מבין בני האדם הניצבים בפניי היה צחור כשלג וזך כאבן ירקן טהורה? אהבתכם כלפיי היא לא דבר שניתן לקבל תמורתו סעודה טעימה, חליפה אופנתית, או משרה רמה בשכר נאה, הלא כן? או שמא ניתן לקבל תמורתה אהבה מהזולת? ניסיונות לא גורמים לאדם לנטוש את אהבתו כלפיי, נכון? סבל ותלאות לא יגרמו לו להתלונן על מה שהסדרתי, הלא כן? אף בן אדם מעולם לא העריך באמת את חרב פי – האדם מכיר רק את המשמעות על פני השטח מבלי להבין באמת את המשמעות העמוקה יותר. אילו בני אנוש היו מסוגלים לראות באמת את חדות חרבי, הם היו רצים כעכברושים לחוריהם. משום קהות החושים של בני האנוש, הם לא מבינים את הפירוש האמיתי של דבריי כהוא זה, ולכן אין להם מושג כמה דבריי מבעיתים, או כמה מאופיים נחשף, וכמה משחיתותם נשפטה בדברים האלה. זו הסיבה לכך שעל פי הבנתם הלקויה את דבריי, רוב בני האדם נקטו גישה פושרת ובלתי מחייבת.

במלכות, לא רק שפי מבטא אמירות, אלא שרגליי צועדות ברוב-טקס בכל מקום על פני הקרקע. כך ניצחתי את כל המקומות המזוהמים והטמאים, כך שלא רק השמיים משתנים, אלא שגם הארץ מצויה בתהליך שינוי, והיא תתחדש תוך זמן קצר. ביקום כולו, כל דבר מתחדש בזוהר כבודי ומציג היבט מרגש המענג את החושים ומרומם את הרוח, כאילו הוא קיים כעת בשמיים מעבר לשמיים, כפי שהוא נתפס בדמיון האנושי, ללא הפרעה של השטן ומתקפות של אויבים חיצוניים. מעל היקום, הכוכבים הרבים תופסים את מקומם המיועד לפקודתי ומקרינים את אורם מבעד לאזורי החלל בשעות החשכה. אף יצור לא מעז לטפח מחשבות של מרדנות, ולכן, בהתאם למהותו של הצווים המנהליים שלי, כל התבל מוסדרת היטב ומסודרת למשעי: מעולם לא נוצרה כל הפרעה ואחדות התבל לא הופרה מעולם. אני מזנק מעל הכוכבים, וכשהשמש שולחת את קרניה, אני מסיר את חומן, ושולח על משבי רוח ענקיים פתיתי שלג בגודל נוצות אווז הנסחפים מתוך ידיי. אולם כשאני משנה את דעתי, כל השלג נמס והופך לנהר. האביב החל תחת השמיים כהרף עין, וכל הנוף על פני האדמה נצבע בירוק ברקת. אני משוטט מעל כיפת רקיע, ופני האדמה מתכסים מיד בחשכה שחורה כזפת משום דמותי: "לילה" הגיע בלי אזהרה, והעולם כולו חשוך כל כך עד שאף אחד לא יכול לראות את ידו המושטת מול פניו. עם כיבוי האור, האנושות מנצלת את הרגע כדי להתחיל השתוללות של השמדה הדדית, ובני אדם חוטפים זה מזה ובוזזים זה מזה. אומות העולם מוכות בתוהו ובוהו של מחלוקות ולמצב של אנדרלמוסיה עכורה לבלי שוב. בני האדם מוכים בעווית ייסורים, נאנחים וגונחים מתוך סבל, מייללים יללה מעוררת רחמים בסבלם ומייחלים שהאור ישוב אליהם כדי לשים סוף לימי החשיכה ולהחזיר את החיות שהייתה קיימת פעם. אולם כבר מזמן עזבתי את האדם אחר כבוד, ושוב לא ארחם עליו לאור העוולות בעולם: זה מכבר תיעבתי ודחיתי את בני האדם בעולם כולו, התעלמתי מהתנאים בעולם, הפניתי עורף לכל מהלכיו ותנועותיו של האדם, והפסקתי להתענג מהתינוקות והתמימות שלו. פתחתי בתוכנית אחרת לחידוש העולם, כדי שהעולם החדש ייוולד מחדש בהקדם ולא יהיה חבוי עוד. כמה מצבים תמוהים של האנושות ממתנינים

שאתקן אותם; כמה טעויות של האנושות אני צריך לבוא באופן אישי כדי למנוע; כמה אבק של האנושות אני צריך לטאטא; כמה תעלומות אני צריך לפתור לאנושות: האנושות כולה ממתינה לי וכמהה לבואי.

בארץ אני האל המעשי עצמו בלבם של בני האדם ובשמיים אני אדון כל הבריאה. טיפסתי על הרים וחציתי נהרות, וגם נסחפתי אל תוך האנושות ומחוצה לה. מי יעז להתנגד בגלוי לאל המעשי עצמו? מי יעז להתנתק מריבונותו של האל הכול יכול? מי יעז להכריז שאני בשמיים ללא צל של ספק? מי יעז להכריז שאני בארץ, ללא כל סיכוי לטעות? אין באנושות אף אדם שמסוגל לתאר בפרוטרוט את המקומות שבהם אני שוכן. האם ייתכן שכאשר אני בשמיים, אני האל העל-טבעי עצמו? האם ייתכן שכאשר אני בארץ, אני האל המעשי עצמו? העובדות שאני המושל של כל הבריאה, או שאני חווה את הסבל של העולם האנושי לא יכולות להכריע בוודאות אם אני האל המעשי עצמו, הלא כן? אם האדם חושב כך^[8], הרי שהוא נבער ללא תקנה, הלא כן? אני בשמיים, אני גם בארץ, אני בין שפע הדברים הברואים וגם בקרב שפע בני האדם. האדם יכול לגעת בי בכל יום. יתרה מזאת, הוא יכול לראות אותי בכל יום. בעיני האנושות, לפעמים אני נסתר ולפעמים אני גלוי; אין לי קיום אמיתי אך גם אין לי הוויה. מצויות בי תעלומות שהאנושות לא יכולה להעלות על הדעת. נדמה שכל בני האדם מביטים בי מבעד למיקרוסקופ כדי לגלות בי אפילו עוד תעלומות, בתקווה שכך הם ייפטרו מהרגש של חוסר הנוחות בלבם. אולם גם אם האנושות הייתה משתמשת בפלואורוסקופ, כיצד היא הייתה יכולה לחשוף איזשהם מהסודות הטמונים בחובי?

ברגע שבו בני עמי יזכו בכבוד ביחד איתי בזכות עבודתי, תיחשף מאורתו של התנין הגדול האדום כאש, כל הבוץ והלכלוך ייסחפו וינוקו, והמים המזוהמים שהצטברו במהלך אינספור שנים יתייבשו בשריפות הבווערות שלי ולא יתקיימו עוד. לאחר מכן, התנין הגדול האדום כאש יגווע באגם האש והגופרית. האם אתם באמת מוכנים להישאר תחת השגחתי כדי שהתנין לא יחטוף אתכם? האם אתם באמת שונאים את תכסיסו הערמומיים? מי מסוגל לשאת עדות נאמנה עליי? למען שמי, למען רוחי, למען כל תוכנית הניהול שלי – מי מסוגל להקדיש לי את כל הכוח שבגופו? כיום, כשהמלכות נמצאת בעולמם של בני האדם, זו העת שבה באתי באופן אישי לעולמם של בני האדם. אלמלא כן, האם יש מישהו שיכול לצאת לקרב בשמי, ללא חת? האנושות כולה עושה ככל יכולתה ולא בוחלת באמצעים כדי להקריב את עצמה למעני, כדי שהמלכות תתגבש; כדי שלבי יתרצה; ושוב, כדי שיומי יבוא; כדי שיבוא היום שבו שפע הדברים הברואים ייוולדו מחדש וירבו; כדי שהאדם ייחלץ מים הסבל; כדי שיבוא יום המחר וכדי שהוא יהיה נפלא, וילבלב וישגשג; ושוב, כדי שתתרחש ההנאה מהעתיד. זה אות לכך שכבר ניצחתי וסימן להשלמת התוכנית שלי, הלא כן?

ככל שבני האדם יחיו באחרית הימים, כך הם יחושו בריקנות שבעולם, ויהיה להם פחות אומץ לחיות את חייהם. זו הסיבה שבני אדם רבים מספור מתו מאכזבה, ואחרים רבים מספור התאכזבו בחיפושם, ואחרים רבים מספור מתומרנים בידי השטן. חילצתי בני אדם כה רבים, סייעתי לבני אדם כה רבים, ולעיתים קרובות כל כך, כשבני אנוש איבדו את האור, החזרתי אותם למקום מואר, כדי שהם יוכלו להכיר אותי באור וליהנות ממני באושר. משום בואו של אורי, ההערצה גוברת בלב בני האדם המתגוררים במלכותי, מכיוון שאני אל שהאנושות אוהבת ואל

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "במקרה הזה".

שהאנושות דבקה בו בחיבה, ומכיוון שהאנושות מלאה בהתרשמות מתמדת מדמותי. אולם בסופו של דבר, איש לא מבין אם זו עבודתה של הרוח או הביצוע של הבשר והדם. האדם יכול לחוות את הדבר האחד הזה בפרוטרוט משהו במשך חיים שלמים. האדם מעולם לא בז לי בלב לבו, אלא דבק בי בעומק רוחו. חוכמתי מגבירה את הערצתו, הנסים שאני עושה מבדרים את עיניו ודבריי מהממים את דעתו, אך הוא מוקיר אותם עד מאוד. המציאות שלי גורמת לאדם לאובדן עצות, הלם ובלבול, אך הוא מוכן לקבל את כולה. זו בדיוק הדרך לבחון את האדם כפי שהוא באמת, הלא כן?

13 במרץ, 1992

פרק 16

יש דברים כה רבים שאני רוצה לומר לאדם, דברים כה רבים שעליי לומר לו. אולם יכולות הקבלה של האדם דלות מדי: הוא לא מסוגל להבין את דבריי בשלמותם, כפי שאני מביע אותם – הוא מבין רק היבט אחד ונותר בור באשר להיבטים האחרים. אולם אני לא ממית את האדם משום חוסר האונים שלו, ואני לא מתמלא עצב משום חולשתו. אני רק עושה את עבודתי ומדבר כפי שעשיתי תמיד, על אף שבני האדם לא מבינים את רצוני. בבוא היום, בני האדם יכירו אותי בעומק לבם ויזכרו אותי במחשבותיהם. הרגע שבו אעזוב את פני האדמה יהיה גם בדיוק הרגע שבו אעלה אל כס המלוכה בלבו של האדם, כלומר זה יהיה הזמן שבו כל בני האדם יכירו אותי. זה יהיה גם הזמן שבו בניי ועמי ימשלו בעולם. בני האדם שמכירים אותי יהיו ללא ספק עמודי התווך של מלכותי, והם היחידים שיהיו כשירים למשול ולהיות בעלי כוח במלכותי. כל בני האדם שמכירים אותי ניהנים בהוויית ומסוגלים להביא אותי לידי ביטוי בקרב כל בני האדם. לא משנה לי באיזו מידה האדם מכיר אותי: איש לא יכול להפריע לעבודתי בכל דרך שהיא, ובני האדם לא יכולים להגיש לי סיוע או לעשות עבורי דבר. האדם יכול רק לנהוג לפי הנחייתי לאורי ולחפש את רצוני באור זה. כיום, בני האדם נעשו כשירים, והם מאמינים שהם מסוגלים להלך לפניי בגאווותנות ולצחוק ולהתבדח איתי בלי כל שמץ של מעצורים, והם פונים אליי כאילו אני ברמתם. אולם האדם עדיין לא מכיר אותי, והוא עדיין מאמין שבעיקרו של דבר, אנחנו שווים, שגם הוא וגם אני בשר ודם, ושגם הוא וגם אני חיים בעולם האנושי. יראתו כלפיי דלה מדי – הוא ירא אותי בנוכחותי, אך אינו מסוגל לשרת אותי בפני רוחי. נדמה שבעיני האדם, רוחי איננה קיימת בכלל. כתוצאה מכך, אף אדם לא הכיר את רוחי אי-פעם. ובני האדם רואים בהתגלמותי רק גוף בשר ודם, והם לא תופסים את רוח האל. האם רצוני באמת יכול לבוא כך לידי ביצוע? בני האדם מומחים בהונאתי. נדמה שהשטן אימן אותם במיוחד כדי לשטות בי. אולם השטן לא מדאיג אותי. עדיין אשתמש בחוכמתי לכבוש את האנושות כולה ולהביס את משחית כל בני האדם, כדי שמלכותי תוכל לקום על פני האדמה.

בקרב בני האדם, ישנם כאלה שניסו לברר מה גודלם של הכוכבים, או מהו סדר הגודל של החלל. אולם מחקרם

של אלה מעולם לא נשא פרי, והם יכולים רק להתבייש, להשתאות ולקבל על עצמם את הכישלון. מהסתכלותי בכל בני האדם, ומהתבוננות בדינמיקה של בני האדם בכישלונותיהם, אני לא רואה אף אחד שמשוכנע לחלוטין בקיומי ואף אחד שנשמע לי ומתמסר לי. כמה פרועות הן שאיפות בני האדם! כשהיה עוד חושך על פני תהום, התחלתי לטעום את מרירות העולם בקרב בני האדם. רוחי נודדת ברחבי העולם ומתבוננת בלבם של כל בני האדם. גם כך אני כובש את לבם של בני האדם בהתגלמותי כבשר ודם. האדם לא רואה אותי משום שהוא עיוור. האדם לא מכיר אותי משום שהוא הפך לחסר תחושה. האדם מתנגד לי משום שהוא מרדן. האדם מתחיל להשתחוות בפניי משום שכבשתי אותו. האדם מתחיל לאהוב אותי משום שאני ראוי לאהבת האדם מעצם טבעי. האדם מביא אותי לידי ביטוי ומגשים אותי משום שכוחי וחוכמתי הופכים אותו לאדם כלבבי. יש לאדם מקום בלבו עבורי, אך מעולם לא זכיתי לאהבתו של האדם כלפיי ברוחו. אומנם יש דברים ברוח האדם שהוא אוהב יותר מכל דבר אחר, אבל אני לא אחד מהדברים האלה. לכן אהבת האדם היא כבועת סבון: כשהרוח נושבת, היא מתנפצת ואיננה, והיא לא שבה לעולם. תמיד הייתי יציב וקבוע בגישתי כלפי האדם. האם ישנו בן אדם כלשהו שעשה אותו דבר? בעיני האדם, אני בלתי ניתן למישוש ובלתי נראה בדיוק כמו האוויר, ומשום כך רוב רובם של בני האדם מחפשים אותי אך ורק בשמיים חסרי-הגבול, או בים הגלי, או באגם הרגוע, או במכתבים ודוקטרינות ריקים מתוכן. אין אפילו אדם אחד שיודע את מהותה האמיתית של האנושות. עוד פחות מזה, אין אף אדם אחד שיכול לומר משהו על המסתורין שבי, ולכן אני לא דורש מהאדם להגיע לרף הגבוה ביותר שהוא מדמיין לעצמו שאני דורש ממנו. למשמע דבריי, הרים מתמוטטים, זרמי מים משנים את כיוונם, האדם מתמסר ואגמים מתחילים לזרום בלי הפסק. גם אם ימים עכורים גואים בזעם כלפי הרקיע, למשמע דבריי, הימים האלה שוככים והופכים רגועים כפני מימי של אגם. בנפנוף העדין ביותר של ידי, סופות עזות נרגעות מיד ועוזבות, ועולם בני האדם שב מיד למצב של רוגע. אולם כשאני משחרר את זעמי, ההרים מיד מתבקעים, הקרקע מיד מתחילה להזדעזע, מים מיד מתייבשים ואסון מיד מכה באנושות. בגלל זעמי, אני לא מקדיש תשומת לב לצרחות בני האדם, ואני לא מספק תמיכה במענה לזעקתם, משום שגואה בי כעס. בהיותי בשמיים, הכוכבים מעולם לא נבהלו מנוכחותי. במקום זאת, הם משקיעים את לבם בעבודה למעני, ולכן אני מעניק להם עוד אור וגורם להם להאיר באור בהיר יותר, כך שהם זוכים ממני לכבוד גדול יותר. ככל שהשמיים בהירים יותר, כך העולם שלמטה חשוך יותר. בני אדם כה רבים התלוננו על כך שההסדרים שלי אינם הולמים, ובני אדם כה רבים עזבו אותי לייסוד מלכות משלהם, שבה הם משתמשים כדי לבגוד בי ולהפוך את מצבו של החושך. אולם מי השיג זאת משום נחישותו? ומי הצליח לקיים את החלטתו? מי יכול לבטל את מה שידי כבר הסדירה? כאשר האביב מתפשט בעולם, אני שולח אור לעולם בסודיות ובשקט, כך שהאדם חש על פני האדמה תחושה רגעית של רעננות באוויר. אולם בדיוק באותו רגע, אני מטשטש את עיני האדם, כך שהוא רואה רק ערפל המכסה את הקרקע, וכל האנשים והדברים נעשים מעורפלים. נותר לבני האדם רק להיאנח, "למה האור נמשך רגע אחד בלבד?" "למה אלוהים נותן לבני האדם רק ערפל ואובך?" בייאושם של בני האדם, הערפל נעלם בן-רגע, אך כשקולטת עינם נצנוץ של אור, אני מביא עליהם מבול של גשם, וסופת הרעמים קורעת את עור התוף שלהם בשנתם. הם אחוזי בהלה ואין להם זמן לתפוס מחסה, והם יטבעו בגשם הכבד. בן-רגע, כל הדברים תחת השמיים נשטפים ומתנקים בחרון אפי הזועף. בני האדם כבר לא מתלוננים על כך שפרץ הגשם הכבד, ונולדת בקרבם יראה. משום מתקפת הגשם הפתאומי הזה, רוב רובם של בני האדם

טובעים במים הממטירים מן השמיים והופכים לגוויות במים. אני מביט בעולם כולו ורואה שרבים מתעוררים, שרבים מכים על חטא ושרבים מחפשים את המקור של המים בסירות קטנות, שרבים משתחווים בפניי ומבקשים מחילה, שרבים ראו את האור, שרבים ראו את פניי, שלרבים יש האומץ לחיות, שכל העולם השתנה. בעקבות הגשם הכבד הזה, כל הדברים חזרו להיות מה שהם היו בדעתי, והם לא ישובו להמרות את פי. עד מהרה, העולם כולו מתמלא בקול צחוק, ובכל מקום על פני האדמה יש אווירה של הלל, ואין מקום שבו לא שוכן כבודי. חוכמתי נמצאת בכל מקום על פני האדמה, ובכל רחבי תבל. פירות חוכמתי נמצאים בקרב כל הדברים, בקרב בני האדם שופעת מלאכת המחשבת של חוכמתי. הכל ככל הדברים במלכותי, וכל בני האדם שוכנים במנוחה תחת שמיי כמו הכבשים בשדות המרעה שלי. אני נע מעל כל בני האדם וצופה בכל מקום. דבר לעולם לא נראה ישן, ואף אדם איננו כשהיה. אני נח על כס מלכותי, רכון מעל כל התבל, ואני מרוצה לגמרי, משום שכל הדברים השיגו מחדש את קדושתם. אני יכול לשכון שוב בציון לבטח, ובני האדם בעולם יכולים לחיות חיים שלווים ושבעי רצון תחת ידי המכוונת. כל העמים מנהלים את כל מה שבידי. כל העמים זכו מחדש בתבונה ובמראה המקוריים שלהם. הם כבר לא מכוסים באבק – במלכותי, הם טהורים כאבן ירקן, ופניו של כל אחד מהם הם כפנים הקדושים המצויים בלבו של האדם, משום שמלכותי הוקמה בקרב בני האדם.

14 במרץ 1992

פרק 17

קולי מהדהד כרעם ומאיר את ארבע כנפות העולם ואת העולם כולו, ובעיצומם של הרעם והברק, האנושות מוכה אפיים ארצה. אף אדם לא עמד איתן בעיצומם של רעם וברק: רוב בני האדם מאבדים את העשתונות מרוב פחד בבוא אורי, והם לא יודעים מה לעשות. כשנצנוץ קלוש של אור מתחיל להבליח במזרח, בני אדם רבים מתעוררים בן-רגע מאשליותיהם, משום הנהרה המרגשת. אולם איש מעולם לא הבין שבא היום שבו אורי יורד ארצה. רוב רובם של בני האדם מוכים בהלם לנוכח הופעת האור. חלקם צופים במבט מרותק ומסוקרן בתנועת האור ובוחנים את כיוונו. אחרים עומדים דרוכים אל מול האור, כדי להיטיב להבין את מקורו. כך או כך, האם מישוהו אי-פעם גילה עד כמה האור יקר ערך? האם מישוהו אי-פעם הבחין בייחודיות האור? רוב רובם של בני האדם פשוט מבולבלים. האור פוצע את עיניהם ומשליך אותם לבוץ. אפשר לומר שתחת האור המעורפל הזה, הארץ מכוסה בתוהו ובוהו, והמראה כה עלוב שכל מי שבוחר אותו מקרוב נתקף מרה שחורה מוחצת. מכך אפשר להסיק שכאשר האור יגיע לשיא עוצמתו, מצבה של הארץ לא יאפשר לאנושות להתייצב בפניי. האור קורן על האנושות. שוב, הישועה של האור קורנת על האנושות אך האור גם פוצע. האם יש מישוהו שהאור לא מכה אותו למוות? האם יש מישוהו שיכול למצוא מפלט מבעירת האור? אני פסעתי ברחבי היקום ופיזרתי בידי את זרעי רוحي, כדי שכל האנושות על פני האדמה תתרגש ממני. ממרום השמיים, אני מביט מטה על כל פני האדמה וצופה בתופעות

הגרוטסקיות והמופלאות של היצורים שעל פני האדמה. נראה שפני האוקיינוסים סובלים מזעזועי רעידת אדמה: עופות ים מתעופפים אנה ואנה בחיפוש אחר דגים לבלוע. לעומת זאת, הדבר לא ידוע כלל בקרקעית הים, שהתנאים על פני הים כלל לא מצליחים לעורר בה כל תגובה, משום שקרקעית האוקיינוס שלווה כמו הרקיע השלישי: כאן, בעלי חיים קטנים כגדולים חיים יחד בהרמוניה ולעולם לא שרויים ב"קונפליקטים של פה ולשון". מבין שפע התופעות המשוניות והבלתי צפויות, האנושות היא זו שהכי מתקשה לרצות אותי. זאת משום שהמעמד שנתתי לאדם גבוה מדי, ולכן השאיפות שלו גדולות מדי, ובעיניו יש תמיד מרדנות כלשהי. אני מטיל משמעת ושופט את האדם בקפדנות רבה וברחמים רבים, אך האנושות לא מודעת לכך כלל וכלל. מעולם לא נהגתי באף בן אנוש בקשיחות – רק כשהאנושות המרתה את פי, הבאתי עליה עונש הולם, ורק כשהאנושות הייתה חלשה, הגשתי לה עזרה הולמת. אולם כשהאנושות תתנכר לי, ויתרה מזאת, כשהיא תשתמש בתכסיסים הערמומיים של השטן כדי להתמרד בי, אני אשמיד את האנושות תכף ומיד מבלי להותיר לבני האדם אף הזדמנות להפגין את כישוריהם בפניי, כדי שהם לעולם לא יהיו מסוגלים להתהלך ביהירות בהוד והדר ולהתעמר בזולת על פני האדמה. אני מפעיל את סמכותי על פני האדמה וחושף את כלל עבודתי. כל מה ששייך לעבודתי משתקף על פני האדמה. האנושות מעולם לא הייתה מסוגלת לתפוס בארץ את תנועותיי בשמיים, והיא מעולם לא הרהרה באופן יסודי במסלולים ובנתיבים של רוחי. רוב רובם של בני האנוש תופסים רק את פרטי הפרטים שהם מחוץ לרוחי, מבלי להיות מסוגלים להבין את מצבה של רוחי בפועל. את הדרישות שאני מציב לאנושות לא מציב קיומי המעורפל שבשמיים ולא מציב קיומי הקשה לתפיסה שבארץ: אני מציב דרישות ראויות לפי שיעור קומתו של האדם בהיותו על פני האדמה. מעולם לא הקשיתי על אף אחד ומעולם לא דרשתי ממישהו "להקיז את דמו" להנאתי. האם ייתכן שדרישותיי מוגבלות רק לתנאים האלה? מכל שפע היצורים שעל פני האדמה, איזה מהם לא נשמע לטבעם של הדברים שבפי? איזה מהיצורים האלה הבאים אליי לא נשרף כליל על ידי דבריי ועל ידי האש הבורעת שלי? איזה מהיצורים האלה מעז להתיהר בפניי בעליצות גאוותנית? איזה מהיצורים האלה לא משתחוה בפניי? האם אני האל שבסך הכל כופה שקט על הבריאה? מבין שפע הדברים שבבריאה, אני בוחר באלה שעומדים בכוונתי. מבין שפע בני האנוש שבאנושות, אני בוחר באלה שדואגים ללבי. אני בוחר את הכוכבים הטובים ביותר ובכך מוסיף נצנוץ קלוש של אור למלכותי. אני מתהלך על פני האדמה ומפיץ את ניחוחי לכל עבר, ובכל מקום אני מותיר מאחוריי את דמותי. בכל מקום ומקום, קולי מהדהד. בני אדם בכל מקום מביטים בנוסטלגיה במראות היפהפיים של העבר, משום שהאנושות כולה נזכרת בעבר...

האנושות כולה משתוקקת לראות את פניי, אך כשאני יורד ארצה באופן אישי, כל בני האדם מתנגדים לבואי ומגרשים את האור, כאילו הייתי אויבו של האדם בשמיים. האדם מקבל את פניי בעיניים המנצנצות במגננה, והוא נותר דרוך ללא הפסק בחשש עמוק שמא יש לי תוכניות אחרות עבורו. מפני שבני האנוש מתייחסים אליי כאל ידיד לא מוכר, הם מרגישים כאילו שאני מתכנן להרוג אותם ללא אבחנה. בעיני האדם, אני יריב קטלני. אפילו לאחר שהאדם טעם מהחום שלי בעיצומו של אסון, הוא עדיין לא מודע לאהבתי, והוא עדיין נחוש בדעתו להתחמק ממני ולהתריס נגדי. לא רק שאני לא מנצל את מצבו של האדם כדי לפעול נגדו, אלא שאני חובק אותו בחום, ממלא את פיו במתיקות ומכניס לבטנו מזון נחוץ. אולם כשחרון אפי הקוצץ ירעיד את ההרים והנהרות, כבר לא אושיט לאדם עזרה באופנים שונים לנוכח פחדנותו. באותו רגע, ארתח מזעם ולא אתן לאף יצור חי

להכות על חטא, אזנח את תקוותו של האדם ואטיל את העונשים שכל כך ראויים לו. באותו רגע, רעם וברק מבהיקים ושואגים כמו גלי האוקיינוס הסוערים בזעם וכמו עשרת אלפים הרים מתמוטטים. משום מרדנותה, הרעם והברק מכים באנושות, כשיצורים אחרים נמחים בפיצוץ הרעם והברק, התבל כולה נכנסת פתאום לתוהו ובוהו, והבריאה לא מסוגלת להשיב לעצמה את נשמת החיים הקדמונית. המון האנושות לא יכול להימלט משאגת הרעם. כשהברק מאיר, ציבור אדיר של בני אנוש נופלים אל תוך הנחל הזורם במהירות ונסחפים בזרמים השוטפים מטה מההרים. לפתע פתאום, מתכנס עולם של "בני אדם" במקום "יעד" האדם. גוויות נסחפות אנה ואנה על פני האוקיינוס. כל האנושות מתרחקת ממני מאוד משום חרון אפי, מפני שהאדם חטא כנגד מהותה של רוחי ומרדנותו פגעה בי. אולם במקומות היבשים, בני אדם אחרים עדיין נהנים בצחוק ושיר מההבטחות שהענקתי להם. כשהאנושות כולה משתתקת, אני פולט קרן אור מול עיניהם של בני האדם. לאחר מכן, דעתם של בני האדם נעשית צלולה ועיניהם מבהירות, והם כבר לא מוכנים להישאר אדישים. כך, רגש רוחני חודר מיד אל לבם. ברגע הזה, האנושות קמה לתחייה. כל בני האדם משליכים הצדה את התלונות שהם לא ביטאו ובאים לפניי, לאחר שהם זכו בהזדמנות נוספת להינצל באמצעות הדברים שאני מכריז. זאת משום שכל בני האנוש רוצים לחיות על פני האדמה. אולם מי מביניהם אי-פעם התכוון לחיות למעני? מי מביניהם אי-פעם גילה דברים נהדרים בתוכו כדי להסב לי נחת? מי מביניהם אי-פעם הבחין בניחוח המפתה שלי? כל בני האנוש הם חומר גס ולא מזוקק: מבחוץ, נדמה שהם מסנוורים, אך בעצם מהותם, הם לא אוהבים אותי בכנות, משום שעמוק בלב האנושי, מעולם לא היה אפילו שמץ שלי. האדם יותר מדי לוקה בחסר: בהשוואה אליי, נראה שאנחנו רחוקים זה מזה כרחוק שמיים וארץ. אולם אף על פי כן, אני לא תוקף את האדם בנקודות התורפה הרגישות שלו ולא צוחק עליו בלעג על ליקוייו. ידיי עובדות^[8] על פני האדמה מזה אלפי שנים, וכל אותה עת, עיניי משגיחות על האנושות, אך מעולם לא לקחתי חיים אפילו של אדם אחד כבדרך אגב כדי לשחק בהם כמו בצעצוע. אני מבין ללבו של האדם, ואני תופס את המחיר שהוא שילם. כשהוא ניצב לפניי, אני לא רוצה לנצל את הפגיעות של האדם כדי לייסר אותו, וגם לא כדי להעניק לו דברים לא רצויים. במקום זאת, כל הזמן הזה רק קיימתי את האדם והענקתי לו דברים. לפיכך, כל דבר שהאדם נהנה ממנו נובע לחלוטין מחסדי ומנדיבותי. משום שאני על פני האדמה, האדם מעולם לא היה צריך לסבול את ייסורי הרעב. במקום זאת, אני מאפשר לאדם לקבל ממני את הדברים שהוא יכולים ליהנות מהם, ומאפשר לאנושות לחיות בברכת. האנושות כולה חיה תחת הייסורים שאני מטיל, הלא כן? כשם שההרים טומנים בחובם שפע ועושר, וכשם שהמים רחבי הידיים כוללים דברים שאפשר ליהנות מהם, על אחת כמה וכמה שלכל בני האדם החיים יש בתוך דבריי מזון שהם מעריכים ואוכלים ממנו, הלא כן? אני על פני האדמה, והאנושות נהנית מברכותיי על פני האדמה. כשאעזוב את פני האדמה – וזה גם הרגע שבו עבודתי תושלם – האנושות כבר לא תזכה לתנאים מיוחדים ממני משום חולשתה.

16 במרץ, 1992

הערות שוליים:
א. בטקסט המקורי לא מופיעה המילה "עובדות".

פרק 18

לאורו של ברק, כל בעל חיים מתגלה בדמותו האמיתית. בדומה לכך, תחת אורי, בני האנוש השיבו לעצמם את הקדושה שפעם הייתה להם. הו, העולם המושחת של העבר סוף-סוף קרס אל המים המזוהמים, טבע בהם, והתמוסס לכדי בוך! הו, כל האנושות שבראתי סוף-סוף שוב קמה לתחייה באור, מצאה את יסוד קיומה, והפסיקה להיאבק בבוך! הו, שפע יצירי הבריאה שבידיי! מדוע הם לא מתחדשים באמצעות דבריי? מדוע הם לא באים לידי ביטוי באור? הארץ כבר לא דוממת ושקטה, והשמיים כבר לא שוממים ועצובים. תוהו ובוהו כבר לא מפריד בין השמיים והארץ, הם מאוחדים והם לעולם לא ייפרדו שוב. באירוע המשמח הזה, ברגע זה של עליזות, הצדק והקדושה שלי עוברים במרחב התבל, וכל האנושות מהללת אותם בלי הפסק. ערי השמיים צוחקות בעליצות וממלכות הארץ רוקדות בשמחה. מי לא צוהל ברגע הזה? ומי לא בוכה ברגע הזה? הארץ במצבה הקדמוני שייכת לשמיים, והשמיים מאוחדים עם הארץ. האדם הוא החוט המאחד את השמיים והארץ, והודות לקדושתו והודות להתחדשותו, השמיים כבר לא נסתרים מהארץ, והארץ כבר לא שותקת כלפי השמיים. פני האנושות מעוטרים בחיוכים מסופקים, ולבה כולו מתיקות ללא גבול. בני האדם לא רבים זה עם זה, ובני האדם לא מכים זה את זה. האם יש בני אדם כלשהם שלא חיים בשלום עם הזולת לאורי? האם יש בני אדם כלשהם שממיטים חרפה על שמי ביומי? כל בני האנוש שולחים אליי את מבטם המעריץ, ובלבם הם קוראים לי בסתר. חקרתי כל מעשה של האנושות: בין בני האנוש שהתנקו, אין כאלה שממרים את פי, ואין כאלה המותחים עליי ביקורת. האנושות כולה אפופה בטבעי. כולם מתחילים להכיר אותי, מתקרבים אליי ומעריצים אותי. אני עומד איתן ברוח האדם, אני מרומם יותר מכל בעיני האדם ואני זורם בעורקיו. התרוממות הרוח השמחה בלבם של בני האדם ממלאת כל מרחב על פני האדמה, האוויר קר וצלול, ערפל כבד כבר לא מכסה את הקרקע, והשמש זורחת וזוהרת. כעת, הביטו במלכותי שבה אני מלך על הכל ומושל בכל. מראשית הבריאה ועד היום הזה, הכוונתי את בניי והם חוו כל כך הרבה מצוקות בחיים, כל כך הרבה עוולות בעולם, כל כך הרבה עליות ומורדות בעולם, אך כעת הם שוכנים באורי. מי לא בוכה על עוולות העבר? מי לא מזיל דמעות על התלאות בדרך אל היום? ושוב, האם יש מישהו שלא מנצל את ההזדמנות הזו כדי להתמסר אליי? האם יש מישהו שלא מנצל את ההזדמנות הזו כדי לתת ביטוי ללהט התופח בלבו? האם יש מישהו שלא מביע את מה שהוא חווה ברגע הזה? ברגע הזה, כל בני האנוש מקדישים לי את החלק הטוב ביותר בעצמם. כה רבים מתייסרים בחרטה על מעשי האווילות הנבערים של האתמול, וכה רבים מתעבים את עצמם משום עיסוקם ביום האתמול! כל בני האנוש הגיעו להכרה עצמית, ראו את מעשי השטן ואת מופלאותי ופינו בלבם מקום בשבילי. בני האדם כבר לא יסלדו ממני ויתכחשו אליי, משום שכבר השלמתי את עבודתי האדירה ודבר לא מעכב אותה עוד. האם יש כיום בין בני מלכותי מישהו שלא חושב על עצמו? האם יש מישהו שאין לו סיבה נוספת לדאגה משום דרכי ביצוע עבודתי? האם יש מישהו שהקדיש לי את כל כולו באמת ובתמים? האם פחתה הטומאה בלבכם או שמא היא התגברה? אם היסודות הטמאים בלבכם לא פחתו ולא התרבו, אשליך בני אדם כמוכם ללא ספק. מה שאני רוצה הוא קדושים כלבבי, לא נשמות טמאות

המתמרדות בי. על אף שאני לא מציב לאנושות דרישות רבות, העולם הפנימי בלבם של בני האדם הוא מורכב עד כדי כך שהאנושות לא יכולה לעמוד ברצוני באופן מידי או לרצות את משאות נפשי תכף ומיד. רוב רובם של בני האנוש פועלים ומתאמצים בסתר בתקווה שבסופו של דבר יזכו בזרי דפנה. רוב רובם של בני האנוש מתאמצים ככל יכולתם מבלי ולהרפות לרגע מחשש שיפלו ברשתו של השטן בפעם השנייה. הם לא מעיזים לנטור לי טינה עוד, אלא מתמידים להפגין את נאמנותם אליי. שמעתי את הדברים שאמרו בני אדם כה רבים מהלב, את הסיפורים שסיפרו בני אדם כה רבים על חוויות הסבל בעיצומם של הייסורים; ראיתי בני אדם כה רבים ששמרו על נאמנות אליי גם במצוקות הקשות ביותר, וצפיתי בבני אדם כה רבים צועדים בדרך חתחתים ומתקשים למצוא מוצא. בנסיבות האלה, הם מעולם לא התלוננו; אפילו כשהם החלו להתיאש משום שהם לא הצליחו למצוא את האור, הם אף פעם לא התלוננו. עם זאת, שמעתי גם בני אדם רבים כל כך נותנים ביטוי לקללות מעומק לבם ומגדפים את השמיים ומאשימים את הארץ, וראיתי גם בני אדם כה רבים שהוכו בייאוש בעיצומה של מצוקתם והשליכו את עצמם כפסולת לפח האשפה, להתכסות בטינופת וברפש. שמעתי בני אדם כה רבים מתווכחים זה עם זה משום ששינוי בעמדה המלווה בשינוי של המבטים על פניהם הוביל לשינוי ביחסיהם עם בני האנוש האחרים, כך שידידים הפסיקו להיות ידידים והפכו לאויבים התוקפים זה את זה בדבריהם. רוב רובם של בני האדם משתמשים בדבריי כקליעים במקלע ופותחים באש איש על רעהו במפתיע, עד שעולמם של בני האדם מתמלא ברעש רם מכל עבר המפר את השקט והשלווה. למרבה המזל, היום הוא היום. אחרת מי יודע כמה בני אדם היו גוועים תחת המטח האינסופי של אש המקלע.

בעקבות הדברים שאני אומר ובהתאם לקצב של מצב האנושות כולה, מלכותי יורדת ארצה בהדרגה. האדם כבר לא מטפח מחשבות מדאגות, "מביא בחשבון" בני אדם אחרים או "חושב" בשמם. לכן אין עוד ויכוחים פולמוסיים, ובעקבות הדברים שאני אומר, "כלי הנשק" המגוונים של העידן המודרני חוזרים גם הם לנדנם. מושג שוב שלום בין בני האדם, הלב האנושי מקרין שוב רוח של הרמוניה, ואיש כבר לא מתגונן נגד מתקפה חשאית. האנושות כולה חזרה לעצמה והתחילה חיים חדשים. מפני שזוהי סביבה חדשה, בני אדם רבים מביטים סביב ומרגישים כאילו הם נכנסו לעולם חדש לחלוטין, ומשום כך, הם לא מסוגלים להסתגל מיד לסביבה הנוכחית או לעלות מיד על דרך הישר. לכן זהו מקרה של "אומנם הרוח חפצה, אבל הבשר חלש" עבור האנושות. על אף שלא טעמתי את המרירות של המצוקות בעצמי כמו שהאדם טעם, אני יודע הכל על הליקויים שלו. אני מודע היטב לצורכי האדם, ואני מבין לגמרי את מגרעותיו. זו הסיבה לכך שאני לא לועג לאדם על חסרונותיו. אני רק "מחנך" אותו במידה הראויה על סמך מעשיו החוטאים, כדי לאפשר לכולם לעלות על דרך הישר, כך שבני האדם יפסיקו להיות מיותמים וללא קורת גג ויהפכו לתינוקות מטופחים שיש להם בית. אף על פי כן, מעשי מושתתים על עקרונות. אם בני האנוש לא מוכנים ליהנות מהאושר המצוי בי, אני יכול רק לשתף פעולה עם רצונותיהם ולשלוח אותם אל בור התהום. בשלב הזה, איש לא אמור לנטור טינה בלב, אלא שכולם אמורים להיות מסוגלים לראות את הצדק שלי בהסדרים שעשיתי. אני לא כופה על האנושות לאהוב אותי ולא פוגע באף בן אנוש על כך שהוא אוהב אותי. יש בי חופש מוחלט ושחרור מוחלט. על אף שגורלו של האדם נתון בידיי, נתתי לאדם רצון חופשי שאני לא שולט בו. כך בני האנוש לא ימציאו דרכים להסתבך בצרות משום הצווים המנהליים שלי, אלא יזכו בשחרור בזכות רוחב ליבי. על כן, בני אדם כה רבים לא רק שאינם כבולים אליי, אלא שמחפשים את המוצא

שלהם במהלך שחרורם.

תמיד נהגתי באנושות ביד רחבה, מעולם לא יצרתי לה בעיות ללא פתרון ומעולם לא הקשיתי על אף אדם. הלא כן? על אף שבני אדם רבים מאוד לא אוהבים אותי, לא רק שהגישה הזו לא מרגיזה אותי, אלא שאני נותן להם חופש לשחות בים המר. זאת משום שהאדם אינו כלי יקר ערך: על אף שהוא רואה את הברכה שבידיי, הוא לא מעוניין ליהנות ממנה אלא מעדיף לקטוף פורענות מידו של השטן, ולגזור על עצמו להיות "מזון" ליניקתו של השטן. מובן שיש בני אדם שראו את אורי בעיניהם, ולכן, על אף שהם חיים בערפל של ההווה, הם לא הפסיקו להאמין באור משום הערפל המטושטש, אלא המשיכו לגשש ולחפש מבעד לערפל, אפילו שדרכם רצופה במכשולים. כשהאדם מתמרד בי, אני מטיל עליו את חרון אפי הקוצף, כדי שמרדנותו של האדם תביא לסופו. כשהוא נשמע לי, אני נשאר נסתר ממנו, וכך אני מעורר אהבה בעומק לבו – אהבה שלא מנסה לרמות אלא להסב לי הנאה. כמה פעמים עצמתי את עיניי ושתקתי כשהאדם חיפש אותי, כדי להוציא ממנו את האמונה האמיתית? אולם כשאני לא מדבר, אמונתו של האדם משתנה בן-רגע, ולכן אני רואה רק את ה"סחורה" המזויפת שלו, מפני שהאדם מעולם לא אהב אותי באמת. רק כשאני מגלה את עצמי, כל בני האנוש מפגינים "אמונה" כבירה, אך כשאני מסתתר במקומי הנסתר, הם נחלשים והופכים למוגי לב, כאילו הם חוששים לפגוע בי. יתרה מזאת, יש כאלה שעולבים בי משום שהם לא יכולים לראות את פניי, ומכך מסיקים שאני למעשה לא קיים. בני אדם כה רבים נשארו במצב הזה ולבני אדם כה רבים יש הלך הרוח הזה, אך המצב הזה פשוט נובע מיכולתם של כל בני האנוש להסתיר את תכונותיהם המבישות. משום כך, הם לא רוצים להסב את תשומת הלב לליקויים שלהם עצמם, והם מודים באמיתות דבריי רק כשהם מנסים בחוצפתם להסוות את הכבוד העצמי שלהם כדי להגן עליו.

17 במרץ, 1992

פרק 19

חובה על האנושות להשתמש בדבריי כתשתית להישרדותה. האדם חייב לבסס את חלקו האישי בכל חלק מדבריי – אחרת האדם ימיט על עצמו אסון, כאילו הוא שאף להשמדתו שלו. האנושות לא מכירה אותי, ומשום כך, במקום להציע לי את חייהם בתמורה, כל מה שבני האדם עושים הוא להתהלך לפניי עם אשפה בידיהם במטרה לרצות אותי. אולם אני לא מרוצה כלל וכלל מהמצב הקיים, ואני ממשיך להציב דרישות לאנושות. אני אוהב את תרומותיו של האדם, אבל אני שונא את דרישותיו. לכל בני האדם יש לב מלא בתאוות בצע – נדמה שהלב האנושי משועבד לשטן והאדם לא מסוגל לצאת לחופשי ולהעניק לי את לבו כקורבן מנחה. כשאני מדבר, האדם מקשיב לקולי בריתוק, אך כשאני מפסיק לדבר, הוא ממשיך שוב ב"עסקים" שלו וחדל לגמרי להתייחס לדבריי, כאילו דבריי הם נספח לעסקים שלו. תמיד החמרתי עם האנושות, אך יחד עם זאת הייתי סבלני וסובלני כלפי האנושות. לכן, בזכות רחמי, בני האנוש הפכו כולם לגאווותנים שלא מסוגלים למודעות עצמית ולאינטרוספקטיבה, והם

מנצלים את הבלגתי כדי להונות אותי. לאף אחד מהם לא אכפת ממני באמת, ואף אחד מהם לא נוצר אותי באמת כדבר יקר ללבו – רק כשיש להם רגע פנאי, הם מביעים כלפיי כבוד שטחי. גם כך, המאמץ שהשקעתי באדם הוא רב לאין ערוך. הקדשתי לאדם עבודה מסוג חסר תקדים, ומלבד זאת, הענקתי לו עול נוסף כדי שהאדם יוכל לרכוש ידע ולהשתנות באמצעות מה שיש לאלוהים ומה שאלוהים הינו. אני לא דורש מהאדם להיות "צרכן" בלבד, אלא שאני דורש ממנו להפוך אותו ל"יצרן" המסוגל להביס את השטן. אני אומנם לא דורש דבר מהאדם, אך כן יש לי אמות מידה לדרישות שלי, מכיוון שיש למעשיי תכלית ועקרונות: אני לא משתעשע באקראי כפי שהאדם מדמיין, ואני לא מעצב את השמיים והארץ וכל צבא הבריאה מתוך גחמה. דרך עבודתי, האדם אמור להיות מסוגל לראות דבר מה ולהשיג דבר מה. אסור לו לבזבז את אביב נעוריו, או להתייחס לחייו כאל בגד שמצטבר עליו אבק מבלי משים. במקום זאת, עליו לעמוד על המשמר ולהגן על עצמו, ולקחת לעצמו מהשפע שלי כדי להסב לעצמו הנאה. עליו לעשות זאת למעני, עד אשר לא יוכל לשוב אל השטן, ולמעני הוא יפתח במתקפה על השטן. מה שאני דורש מהאדם פשוט כל כך, הלוא כן?

כשנצנוץ קלוש של אור מתחיל להופיע ממזרח, כל בני האדם בתבל מפנים את תשומת לבם לאור ממזרח לזמן מה. האנושות כבר אינה שקועה בתרדמה, והיא הולכת להתבונן במקור האור המזרחי, אך משום מגבלות הכוח האנושי, איש לא יכול לראות מה מקור האור. כשהתבל כולו תהיה מוארת, האדם יתעורר משנתו ומחלומו, ורק אז הוא יבין שיומי בא אל העולם אט-אט. באותה עת, כל האנושות חוגגת את בואו של אורי, ומשום כך, היא כבר לא שקועה בשינה עמוקה וכבר לא קהת חושים. לקרינת אורי, דעתה ומראה עיניה של האנושות כולה מצטללים, והיא לפתע מתעוררת אל שמחת החיים. תחת מעטה של עני ערפל, אני משקיף על האנושות. כל בעלי החיים נחים. משום בואו של נצנוץ האור הקלוש, כל דבר שנברא נהיה מודע לכך שחיים חדשים מפציעים. זו הסיבה שגם כל בעלי החיים יוצאים ממאורותיהם בחיפוש אחר מזון. כמובן, הצמחים אינם יוצאים מהכלל, ולקרינת האור, עליהם הירוקים מבריקים בבוהק נוצץ בציפייה להקדיש לי את חלקם האישי כשאהיה על פני האדמה. כל בני האנוש מייחלים לבוא האור, אך הם כולם חוששים מהופעתו וחרדים שכיעורם שלהם לא יוכל עוד להסתתר, משום שהאדם עירום כביום היוולדו ואין לו מכסה. כמה בני אדם נתקפו בבהלה משום בואו של האור, וכמה בני אדם נתקפו בהלם משום שהאור הופיע? בני אדם כה רבים מתמלאים בחרטה עצומה למראה האור ומתעבים את טומאתם, אך מכיוון שאין להם כל יכולת לשנות את המצב הנתון, הם יכולים רק לחכות עד שאכריז את פסק הדין. בני אדם כה רבים עברו זיכוכ על-ידי ייסורים בחשכה, ולמראה האור, הם לפתע מבינים את משמעותו העמוקה, ומאותו רגע, הם חובקים את האור קרוב לחיקם מפחד לאבד אותו שוב. בני אדם כה רבים פשוט ממשיכים בעבודה היומיומית שעל הפרק במקום לצאת מגדרם לנוכח הופעתו הפתאומית של האור, משום שהם היו עיוורים במשך שנים כה רבות ולכן הם לא מבחינים בבואו של האור והוא לא מספק אותם. בלבם של בני האדם, אני לא לגמרי למעלה ולא לגמרי למטה. עבור בני האדם, קיומי או חוסר קיומי הוא עניין של שוויון נפש, כאילו חיי האדם לא יהיו אפילו יותר בודדים אם אני לא קיים, וכאילו אם אני קיים, הדבר לא היה מסב לאדם עונג. משום שבני האנוש לא מוקירים אותי, מעטות ההנאות שאני מספק להם. אולם ברגע שהאנושות תעריץ אותי ולו במעט, גם אני אשנה את גישתי כלפי האנושות. זו הסיבה שרק כשהאנושות תתפוס את החוק הזה, יתמזל מזלם של בני האדם להקדיש לי את עצמם ולדרוש את הדברים שבידי. אהבתו של האדם כלפיי לא

תלויה רק באינטרסים שלו, נכון? אמונתו בי לא תלויה רק בדברים שאני נותן, נכון? האם ייתכן שמבלי לראות את אורי, האדם לא מסוגל לאהוב אותי בכנות באמונתו? חוזקו ומרצו של האדם לא מוגבל לתנאים של היום, נכון? האם ייתכן שהאדם זקוק לאומץ לב כדי לאהוב אותי?

על סמך קיומי, הברואים הרבים נשמעים לי בצייתנות במקומות מגוריהם, ובהיעדר המשמעת שלי, הם לא משלחים כל רסן מפריצותם. לפיכך, ההרים הופכים לגבולות בין אומות על פני הקרקע, המים הופכים למחסומים המפרידים בני אדם בין הארצות, והאוויר הופך לדבר שזורם מאדם לאדם במרחבים שעל פני האדמה. רק האנושות לא מסוגלת להישמע באמת לדרישות של רצוני. זו הסיבה לכך שאני אומר שמכל הברואים, רק האדם שייך לקטגוריה של מרדן, האדם מעולם לא שמע לי, וזו הסיבה לכך שמלכתחילה הקפדתי להטיל עליו משמעת מחמירה. אם בקרב האנושות, יקרה שכבודי יתפרש על פני התבל כולה, הרי שאקח את כל כבודי ואגלה אותו בפני האנושות. משום שהאדם המסואב לא ראוי להתבונן בכבודי, במשך אלפי שנים, מעולם לא הופעתי בפניו אלא נשארתי נסתר. זו הסיבה שהכבוד שלי מעולם לא התגלה בפני האנושות, והאדם תמיד היה שרוי במעמקיה של תהום החטאים. סלחתי על רשעותה של האנושות, אך בני האנוש לא יודעים כיצד לשמור על עצמם, ובמקום זאת הם תמיד חושפים את עצמם לחטא ומאפשרים לחטא לפצוע אותם. אלה הם חוסר הכבוד העצמי והאהבה העצמית של האדם, הלא כן? האם יש בקרב בני האדם מישהו שמסוגל לאהוב באמת? כמה קורטובים יכולה לכלול מסירותו של האדם? סחורות פגומות מהולות באמיתות המזויפת שלו, הלא כן? ההתמסרות שלו היא ערבוביה גמורה, הלוא כן? מה שאני דורש הוא את אהבתו השלמה של האדם. האדם לא מכיר אותי, וגם אם הוא שואף להכיר אותי, הוא לא מוכן להעניק לי את לבו האמיתי והכן. אני לא תובע מהאדם דברים שהוא לא מוכן לתת. אם הוא ייתן לי את מסירותו, אני אקבל אותה ללא התנגדות מנומסת. לעומת זאת, אם הוא לא יבטח בי ולא יסכים להעלות אפילו קמצוץ מעצמו כקורבן מנחה עבורי, לא אתרגז על כך עוד יותר, אלא אפטר ממנו בדרך אחרת ואשלח אותו לבית הראוי לו. הרעם המרעים ברקיע מכה את האדם ארצה; ההרים הגבוהים קוברים את האדם בקריסתם; בהמות הבר טורפות אותו ברעב; והאוקיינוסים הגואים סוגרים עליו. כשהאנושות תיאבק בינה לבין עצמה במלחמת אחים, כל בני האדם ימיטו על עצמם אסונות הנובעים מקרב בני האדם.

המלכות מתפשטת בקרב בני האדם, היא מתגבשת בקרב בני האדם, היא קמה בקרב האנושות – אין אף כוח בעולם שיכול להשמיד את מלכותי. מתוך בני עמי המצויים במלכות כיום, מי מכם אינו בן אנוש בן בני אנוש? מי מכם מצוי מחוץ למצב האנושי? כשנקודת ההתחלה החדשה שלי תוכרז בפני ההמון, איך האנושות תגיב לכך? ראיתם במו עיניכם את מצבה של האנושות. אתם כבר לא מטפחים תקוות לשרוד בעולם הזה לעולמים, נכון? אני מהלך כעת במרחב בקרב בני עמי. אני חי בקרב בני עמי. כיום, בני האדם שאוהבים אותי באמת ובתמים הם ברוכים. בני האדם שנשמעים לי הם ברוכים, והם לבטח ישהו במלכותי. בני האדם שמכירים אותי הם ברוכים, והם לבטח יזכו לכוח במלכותי. בני האדם שמחפשים אותי הם ברוכים, והם לבטח יחלצו מכבלי השטן וייהנו מברכותי. בני האדם שמסוגלים לזנוח את עצמם הם ברוכים, והם לבטח יזכו ברכושי וינחלו את השפע שבמלכותי. אני אזכור את בני האדם שמתרוצצים למעני, אאמץ ללבי בשמחה את בני האדם שעושים מעל ומעבר למעני, ואעניק הנאה לבני האדם המעלים לי קורבן מנחה. אני אברך את בני האדם שנהנים מדבריי – הם יהיו לבטח עמודי התווך התומכים את קורות מלכותי, הם יזכו לבטח בשפע מאין כמוהו בביתי, ואיש לא יוכל

להשתוות אליהם. האם אי-פעם קיבלתם את הברכות שהוענקו לכם? האם אי-פעם דרשתם את הדברים שהובטחו לכם? תחת ההכוונה של אורי, תיחלצו לבטח מאחיזת החנק של כוחות החושך. לבטח לא תאבדו את האור המכוון אתכם בחשכה. לבטח תהיו אדוני הבריאה כולה. לבטח תתגברו על השטן. עם תבוסתה של מלכות התנין הגדול האדום כאש, לבטח תהיו בקרב ההמונים שיישאו עדות על הניצחון שלי. לבטח תהיו נחושים ויציבים בארץ סינים. באמצעות הייסורים שתסבלו, אתם תנחלו את ברכתי, ולבטח תאירו את כבודי בכל קצווי התבל.

19 במרץ, 1992

פרק 20

השפע בביתי רב מספור ובלתי-נתפס, אך האדם מעולם לא בא אליי כדי ליהנות ממנו. הוא לא מסוגל ליהנות ממנו לבדו וגם לא מסוגל להתגונן בכוחות עצמו. במקום זאת, הוא תמיד שם את מבטחו באחרים. מבין כל בני האדם שאני מתבוננן בהם, איש מעולם לא חיפש אותי במכוון ובאופן ישיר. כל בני האדם מתייצבים בפניי לאחר שאחרים דחקו בהם לעשות זאת – הם נוהים אחר הרוב ולא רוצים לשלם את המחיר או להקדיש את הזמן כדי להעשיר את חייהם. לכן אין אף אדם שאי-פעם חי במציאות, וכל בני האדם חיים חיים ללא משמעות. משום האורחות והמנהגים ארוכי השנים של האדם, גופם של כל בני האדם רווי בריח האדמה הארצית. כתוצאה מכך, האדם הפך לאדיש; הוא שווה נפש לנוכח חורבן העולם, ובמקום זאת, הוא מתעסק בהנאה בעולם הקפוא הזה. חיי האדם חסרים כל חמימות ונעדרים כל שמץ אנושיות או אור, אך הוא התרגל לכך והוא מעביר חיים שלמים ללא ערך שבהם הוא נחפז אנה ואנה מבלי להשיג דבר. יום המוות הולך וקרוב כהרף עין, והאדם ימות מוות מר. בעולם הזה, הוא מעולם לא השיג דבר או זכה בדבר – הוא רק בא בחופזה ועוזב בחופזה. איש מבני האדם שאני משקיף עליהם מעולם לא הביא דבר או לקח דבר, ולכן האדם מרגיש שהעולם לא הוגן. אולם איש לא מוכן להסתלק מהר יותר. בני האדם סתם מחכים ליום שבו ההבטחה שלי מהשמיים תרד פתאום אל בני האדם ותאפשר להם לחזות שוב בדרך לחיי נצח כשהם סוטים מדרך הישר. לכן האדם מפתח קיבעון לכל מעשה ופעולה שלי כדי לראות אם אני באמת מקיים את מה שהבטחתי לו. כשהוא בעיצומם של סבל או מכאוב עצום, או כשהוא עובר ניסיונות ועומד להיכשל, האדם מקלל את יום הולדתו ומייחל להיחלץ מצרותיו ולעבור למקום אידאלי אחר. אולם, עם חלוף הניסיונות, האדם מתמלא שמחה. הם מברך על יום הולדתו על פני האדמה ומבקש שאברך את יום הולדתו. באותו רגע, האדם כבר לא מזכיר את השבועות של העבר מפחד עז שהמוות יבוא אליו בשנית. כשידיי מרוממות את העולם, בני האדם רוקדים בשמחה ומפסיקים להיות עצובים וכולם נתלים בי. כשאני מכסה את פניי בידיי ומבריח את בני האדם אל מתחת לאדמה, הם מיד חווים קוצר נשימה והם בקושי מסוגלים לשרוד. הם כולם קוראים אליי בפחד עז שאשמיד אותם, משום שהם כולם רוצים לחזות ביום שבו אזכה לכבוד. האדם הופך את יומי ליסוד קיומו, והאנושות שרדה עד היום רק מפני שבני האדם מחכים בשקיקה ליום שבו כבודי

יגיע. הברכה שגזרתי היא שמי שנולד באחרית הימים הוא מאלה שהתמזל מזלם לחזות בכל כבודי.

במהלך העידנים, רבים נפרדו מהעולם הזה באכזבה ובאי-רצון, ורבים באו לעולם הזה מלאי תקווה ואמונה. דאגתי לכך שרבים יגיעו, ושילחתי רבים. אינספור בני אדם עברו בידיי. נפשות רבות הושלכו אל השאול, רבות חיו כבשר ודם, ורבות מתו ונולדו מחדש על פני האדמה. אולם אף אחת מהן לא זכתה להזדמנות ליהנות מברכות המלכות כיום. נתתי לאדם כל כך הרבה, אך הוא זכה רק במעט, משום שהסתערו כוחותיו של השטן שללה ממנו את היכולת ליהנות מהשפע שלי. התמזל מזלו רק להביט, אך הוא מעולם לא היה מסוגל ליהנות באמת. האדם מעולם לא גילה את בית האוצר שבגופו כדי לקבל את השפע השמימי, ולכן הוא איבד את הברכות שהענקתי לו. רוחו של האדם היא בדיוק החלק שלו שמחבר אותו לרוחי, הלא כן? מדוע האדם מעולם לא בא איתי במגע ברוחו? מדוע הוא מתקרב אליי כבשר ודם, אך הוא לא מסוגל לעשות זאת ברוח? האם פניי האמיתיים הם פניי כבשר ודם? מדוע האדם לא מכיר את מהותי? האם באמת לא היה ברוחו של האדם שום שמץ שלי? האם נעלמתי לחלוטין מרוחו של האדם? אם האדם לא ייכנס למישור הרוחני, איך הוא יוכל לתפוס את כוונותיי? האם יש משהו בעיני האדם שיוכל לחדור ישירות למישור הרוחני? פעמים רבות, קראתי לאדם ברוחי, אך האדם מתנהג כאילו דקרתי אותו – הוא מתבונן בי מרחוק בפחד עז שאוביל אותו לעולם אחר. פעמים רבות, בחנתי את רוחו של האדם, אך עדיין אין לא שום מושג והוא מפחד מאוד שאכנס לביתו ואנצל את ההזדמנות כדי לגזול ממנו את כל רכשו. לכן הוא סוגר את הדלת בעדי, ואני נותר מול אותה דלת קרה ואטומה. פעמים רבות, האדם נפל ואני הצלתי אותו, אך לאחר שהוא מתעורר, הוא מיד עוזב אותי ומביט בי בזהירות, מבלי שאהבתי נגעה ללבו. מעולם לא חיממתי את לבו של האדם. האדם הוא בעל חיים חסרי רגש, בעל דם קר. על אף שהחיבוק שלי מחמם אותו, הוא מעולם לא ריגש אותו במיוחד. האדם הוא כמו ברברי השוכן בהרים. הוא מעולם לא הוקיר את האופן שבו אני מטפח את האנושות. הוא לא מוכן להתקרב אליי ומעדיף להתגורר בין ההרים; אף על פי שהחיים שם הם בצל איום של חיות פרא, הוא עדיין לא מוכן למצוא בי מקלט. אני לא כופה דבר על אף אדם: אני רק עושה את עבודתי. יום יבוא שבו האדם ישחה אליי באוקיינוס רב-העוצמה, כדי ליהנות מכל השפע שעל פני האדמה ולהינצל מסכנת הטביעה בים.

עם התגשמות דבריי, המלכות מיוסדת בהדרגה על פני האדמה והאדם חוזר לעצמו בהדרגה, וכך מיוסדת על פני האדמה המלכות שבלבי. במלכות, כל אנשי האל זוכים מחדש בחיים של אדם רגיל. החורף הקפוא חולף ומוחלף בעולם של ערי אביב, שבהן האביב נמשך כל השנה. בני האדם כבר לא ניצבים בפני העולם הקודר והאומלל של האדם, והם כבר לא צריכים לסבול את הקור של עולמו של האדם. בני האדם לא רבים זה עם זה, מדינות לא יוצאות למלחמה זו בזו, ואין עוד קטל ואין עוד שפיכת דמים כתוצאה מקטל; כל הארצות מלאות באושר, וכל מקום שופע בחמימות בין בני אדם. אני נע ברחבי העולם, אני נהנה על כס מלכותי ואני שוכן בין הכוכבים. והמלאכים מגישים לי כמנחה שירים וריקודים חדשים. שבריריותם כבר לא גורמת להם להזיל דמעות. אני כבר לא שומע את המלאכים בוכים, ואיש כבר לא מתלונן בפניי על מצוקה. כיום, כולכם חיים בפניי, ומחר כולכם תתקיימו במלכותי. האין זו הברכה הגדולה ביותר שהענקתי לאדם? משום המחיר שאתם משלמים בהווה, אתם תנחלו את ברכות העתיד ותחיו תחת כבודי. האם אתם עדיין לא רוצים לבוא במגע עם מהותה של רוחי? האם אתם עדיין רוצים להרוס את עצמכם? בני האדם מוכנים לעסוק בהבטחות שהם יכולים לראות, אפילו שהן בנות

חלוף, אך איש לא מוכן לקבל את ההבטחות של מחר, אפילו שהן נצחיות. הדברים שהאדם יכול לראות הם דברים שאני אשמיד, והדברים שהאדם לא יכול לתפוס הם הדברים שאני אבצע. זהו ההבדל בין אלוהים והאדם. האדם עקב אחר יומי, אך איש מעולם לא ידע את התאריך המדויק, ולכן האדם יכול לחיות רק בקהות חושים. משום שכמיהתו של האדם מהדהדת ברחבי השמיים חסרי הגבול ואז נעלמת, האדם נואש שוב ושוב, עד שהוא הידרדר לנסיבות הנוכחיות שלו. מטרת אמירותי היא לא לגרום לאדם לעסוק בתאריכים וגם לא להוביל אותו להרס העצמי כתוצאה מהייאוש שלו. אני רוצה לגרום לאדם לקבל את הבטחתי, ואני רוצה שבני אדם בכל רחבי העולם יזכו לחלק מההבטחה שלי. הדבר שאני רוצה הוא יצורים חיים מלאי-חיים, ולא גוויות ספוגות מוות. מכיוון שאני יושב בנינוחות אל שולחן המלכות, אצווה על כל בני האדם על פני האדמה לקבל את הפיקוח שלי. אני לא מתיר לשום דבר טמא להתייצב בפניי. אני לא סובל אף הפרעה של האדם בעבודתי. כל מי שמפריע לעבודתי מושלך אל הצינוק, ולאחר שהוא משוחרר, הוא עדיין מוכה באסונות ונכוה מהלהבות הלוהטות של פני האדמה. בהתגלמותי כבשר ודם, אני אתעב את כל מי שימתח ביקורת על עבודתי כבשר ודם. פעמים רבות הזכרתי לכל בני האדם שאין לי שאר בשר על פני האדמה, ושכל מי שיביט בי כשווה לו וימשוך אותי אליו כדי להעלות איתי זיכרונות על ימים עברו, דינו יהיה הרס. זה מה שאני מצווה. בעניינים כאלה, אני לא נוהג באדם במידת הרחמים כלל. אני מטיל ייסורים על כל מי שמפריע לעבודתי ומגיש לי עצות, ולעולם לא אסלח לבני האדם האלה. אם לא אדבר בפשטות, האדם לעולם לא יתעשת ובלא יודעין, ייגזרו עליו ייסורים. זאת מכיוון שבני האדם לא מכירים אותי כבשר ודם.

20 במרץ, 1992

פרק 21

האדם נכשל לאורי ועומד איתן בזכות ישועתי. כשאני מביא ישועה לתבל כולה, האדם מנסה למצוא דרכים להיכנס אל זרם השיקום שלי, אך יש בני אדם רבים שנמחים כליל בשטף השיקום הזה; יש בני אדם רבים שטובעים ושוקעים במים הסוחפים; ויש גם בני אדם רבים שעומדים איתן בשטף, שמעולם לא איבדו את הצפון ולכן הלכו בעקבות השטף עד היום. אני מתקדם במקביל לאדם, אך הוא בכל זאת מעולם לא הכיר אותי – הם מכיר רק את הבגדים שאני לובש כלפי חוץ, אך הוא לא מודע לשפע שנסתר בקרבי. אף על פי שאני מקיים את האדם ונותן לו דברים בכל יום, הוא לא מסוגל לקבלה אמיתית ולא יכול לקבל את כל השפע שאני נותן לו. שום דבר משחיתותו של האדם לא נסתר מעיני – בעיני, עולמו הפנימי הוא כמו השתקפות הירח הבהירה במים. אני לא משחק עם האדם במשחקים, ולא יוצא איתו ידי חובה. העניין הוא שהאדם לא מסוגל ליטול אחריות על עצמו, ולכן האנושות כולה תמיד הייתה מסואבת, וגם כיום היא לא מסוגלת להיחלץ מהסיאוב הזה. האנושות המסכנה ומעוררת הרחמים! מדוע האדם אוהב אותי, אך הוא לא מסוגל לציית לכוונותיה של רוחי? האם באמת לא

התגליתי לאנושות? האם האנושות באמת מעולם לא ראתה את פניי? האם ייתכן שלא הייתי מספיק רחום כלפי האנושות? הו, המורדים מבין האנושות כולה! עלי להשמיד אותם תחת רגליי, עלי להעלים אותם בהטלת ייסורים עליהם, וביום שבו המפעל האדיר שלי יושלם, עלי להרחיק אותם משאר האנושות, כדי שהאנושות כולה תכיר את פרצופם המכוער. הסיבה לכך שהאדם רואה את פניי ושומע את קולי רק לעתים רחוקות היא שהעולם כולו דלוח מדי, וההמולה בו רמה מדי, ולכן האדם עצל מכדי לחפש את פניי ולנסות להבין את לבי. האין זו הסיבה לשחיתותו של האדם? האין זו הסיבה לכך שהאדם נזקק? תמיד קיימתי את האנושות כולה; אלמלא כן, אילו לא הייתי רחמן, מי היה שורד עד היום? השפע שבי הוא ייחודי, אך גם כל האסונות נמצאים בידיי, ומי מסוגל להימלט מאסון מתי שרק ירצה? האם תפילותיו של האדם מאפשרות לו לעשות זאת? או שמא הדמעות שבלבו של האדם מאפשרות זאת? האדם מעולם לא התפלל אליי באמת, ולכן מתוך האנושות כולה, איש מעולם לא חי את כל חייו לאור האמת, ובני האדם חיים רק תחת הבלחות אקראיות של האור. זה מה שגרם לכך שהאנושות נזקקת כיום.

כולם קצרי רוח ומוכנים לעשות הכל כדי לקבל ממני משהו, ולכן, בהתאם להלך רוחו של האדם, אני מבטיח לו הבטחות כדי לעורר בו אהבה אמיתית. האם האהבה האמיתית של האדם היא באמת הדבר שנותן לו כוח? האם נאמנותו של האדם אליי היא הדבר שריגש את רוחי בשמיים? השמיים מעולם לא הושפעו כהוא זה ממעשיו של האדם; אילו יחסי כלפי האדם היה מבוסס על מעשיו, האנושות כולה הייתה מוכה בייסורים שאני מטיל. ראיתי בני אדם רבים שדמעות זולגות על לחייהם, וראיתי בני אדם רבים שמוכנים להקריב את לבם בתמורה לשפע שלי. למרות ה"קנאות" הזו, מעולם לא נתתי לאדם את כל מה שיש לי בתשובה לדחפים הפתאומיים שלו, מפני שהאדם מעולם לא היה מוכן להקדיש לי את עצמו ברצון. הסרתי את המסכות של כל בני האדם וזרקתי אותן אל תוך אגם האש, וכתוצאה מכך, הנאמנות לכאורה וההצהרות לכאורה של האדם מעולם לא החזיקו מעמד בפניי. האדם הוא כמו ענן בשמיים – כשהרוח מייללת, הוא פוחד מעוצמתה ולכן הוא מרחף בחופזה אחריה, בפתד עז שהרוח תכה בו על מרדנותו. האין זה פרצופו המכוער של האדם? האין זה הציות כביכול של האדם? האין זה "הרגש האמיתי" והרצון הטוב המזויף של האדם? בני אדם רבים מסרבים להשתכנע על ידי האמרות הרבות שבפי, ובני אדם רבים לא מקבלים את הערכתי, ולכן דבריהם ומעשיהם מסגירים את כוונותיהם המרדניות. האם מה שאני אומר מנוגד לאופיו הישן של האדם? האם לא נתתי לאדם הגדרה מתאימה על פי "חוקי הטבע"? האדם לא באמת נשמע לי, ואילו הוא היה נשמע לי, לא הייתי צריך לומר כל כך הרבה. האדם הוא אשפה חסרת ערך, ועליי להשתמש בהטלת ייסורים כדי לאלץ אותו להתקדם. אם לא אעשה זאת, על אף שדי בהבטחות שנתתי לו כדי לגרום לו לשמחה, כיצד יוכל לכו להתרגש? האדם עבר מאבק כאוב במשך שנים רבות – אפשר לומר שהוא תמיד היה מיואש. כתוצאה מכך, הוא נותר מדוכדך ותשוש מבחינה גופנית ונפשית, ולכן הוא לא מקבל בשמחה את השפע שנתתי לו. עד היום, איש לא מסוגל לקבל ממני את כל המתיקות של הרוח. בני האדם יכולים רק להישאר עלובים ולחכות ליום האחרון.

בני אדם רבים רוצים לאהוב אותי באמת, אך משום שלבם אינו שלהם, אין להם שליטה על עצמם; בני אדם רבים אוהבים אותי באמת במהלך הניסיונות שלי, אך הם עדיין לא מסוגלים לתפוס שאני באמת קיים, והם סתם אוהבים אותי מתוך ריקנות ולא משום קיומי הממשי; בני אדם רבים חושפים בפניי את לבם ואז לא מתייחסים אליהם

יותר והשטן חוטף את לבם בכל הזדמנות שיש לו, ולאחר מכן הם עוזבים אותי; בני אדם רבים אוהבים אותי באמת ובתמים כשאני מספק להם את דבריי, אך לא מוקירים את דבריי ברוחם, אלא משתמשים בהם כבדרך אגב כמו ברכוש ציבורי ומטילים אותם בחזרה למקום שממנו הם באו בכל זמן שמתחשק להם. האדם מחפש אותי כשהוא שרוי בכאב והוא מביט אליי במהלך הניסיונות. בעת שלוה, הוא נהנה ממני; בעת מצוקה, הוא מתכחש אליי; כשהוא עסוק הוא שוכח אותי; וכשהוא בטל הוא יוצא ידי חובה עבורי – אך איש מעולם לא אהב אותי לאורך כל חייו. אני רוצה שהאדם יהיה כן איתי: אני לא דורש שהוא ייתן לי דבר, אלא רק שכל בני האדם יתייחסו אליי ברצינות ושבמקום להוליך אותי שולל, הם יאפשרו לי להשיב את הכנות של האדם. הנאורות שלי, ההארה שלי והמחיר של מאמציי חודרים אל כל בני האדם, אך כך גם העובדה האמיתית שכל מעשה אדם חודר אל כל בני האדם, וכך גם האופן שבו הם מוליכים אותי שולל. נדמה שמרכיבי הרמאות של האדם מלווים אותו עוד ברחם אמו, כאילו הוא ניחן בכישורים המיוחדים האלה של הולכת שולל מבטן ומלידה. יתר על כן, הוא מעולם לא גילה את סודו – איש מעולם לא גילה את המקור של כישורי הולכת השולל האלה. כתוצאה מכך, האדם חי חיי רמאות מבלי לדעת זאת, כאילו הוא סולח לעצמו וכאילו אלה הסדרי האל ולא האופן שבו הוא מוליך אותי שולל במכוון. האין זה בדיוק המקור לאופן שבו האדם מוליך אותי שולל? האין זו מזימתו הערמומית? החנופה והתחבולות של האדם מעולם לא בלבלו אותי, משום שהבנתי את מהותו זה מכבר. מי יודע כמה טומאה יש בדמו וכמה מארס השטן יש בו עד לשד עצמותיו? עם הזמן, האדם מתרגל לכך יותר ויותר, כך שהוא אדיש לסבל שהשטן גורם, ולכן אין לו עניין במציאת "אומנות הקיום הבריא."

כשהאדם מרוחק ממני וכשהוא בוחן אותי, אני מסתתר ממנו בין העננים. כתוצאה מכך, הוא לא מסוגל למצוא שום זכר לקיומי והוא חי רק בידי הרשעים ועושה את כל מה שהם דורשים ממנו. כשהאדם קרוב אליי, אני מתגלה בפניו ולא מסתיר ממנו את פניי, ואז האדם רואה את ארשת פניי האדיבה. הוא פתאום מתעשת, ועל אף שהוא לא יודע זאת, הוא רוכש אהבה כלפיי. בלבו, הוא פתאום מרגיש מתיקות מאין כמוה והוא תמה איך ייתכן שהוא לא היה מודע לקיומי בתבל. כך האדם מרגיש טוב יותר את חביבותי, וכן את ערכי הרב. כתוצאה מכך, הוא לא רוצה לעזוב אותי שוב, הוא רואה בי את אור הישרדותו ומחבק אותי חזק מפחד עז שאעזוב אותו. קנאותו של האדם לא מרגשת אותי, אך אני רחמן כלפיו משום אהבתו. בשלב הזה, אני מיד מנסה את האדם. פניי נעלמים מלבו, והוא מיד מרגיש שחייו ריקים מתוכן ושוקל להימלט. בשלב הזה, לבו של האדם נחשף. הוא לא מחבק אותי משום טבעי, אלא מבקש שאגן עליו משום שאני אוהב אותו. אולם כשאהבתי חוזרת אל האדם, הוא מיד משנה את דעתו – הוא מבטל את הברית איתי, מתנתק ממשפטי, ולא מוכן להביט שוב בפניי הרחמניות, ואז הוא משנה את השקפתו עליי ואומר שמעולם לא הושעתי את האדם. האם אהבה אמיתית באמת מורכבת רק מרחמים? האם האדם אוהב אותי רק לאורי הזוהר? הוא נזכר בעבר אך חי בהווה – האין אלה נסיבות חייו של האדם? האם באמת תישארו כך בעתיד? מה שאני רוצה הוא שלבו של האדם יערוג אליי מכל עומקו, ולא יסתפק בשטחיות.

פרק 22

האדם חי בתוך האור, אך הוא לא מודע לערכו הרב של האור. הוא לא יודע את מהותו של האור ואת מקורו של האור, ויתרה מזו, הוא לא יודע למי האור שייך. מיד לאחר שאני מעניק לאדם את האור, אני בוחן את מצבו של האדם: משום האור, כל בני האדם משתנים וגדלים, והם עזבו את החושך. אני מביט בכל פינה בתבל ורואה שההרים נבלעים בערפל, שהמים קפאו מהקור, ושמשום בואו של האור, בני האדם מביטים למזרח בתקווה לגלות משהו יותר יקר ערך – אך האדם עדיין לא מסוגל לזהות כיוון ודאי בתוך הערפל. מפני שהעולם כולו מכוסה בערפל, כשאני מביט מתוך העננים, האדם אף פעם לא מגלה את קיומי. האדם מחפש משהו על פני האדמה; נדמה שהוא תר אחר מזון; נדמה שהוא מתכוון להמתין לבואי, אך הוא לא מכיר את יומי, וכל מה שהוא יכול לעשות הוא להביט לעתים תכופות בנצנוץ האור במזרח. מבין כל העמים, אני מחפש בני אדם שהם באמת כלבבי. אני מהלך בקרב כל העמים וחי בקרב כל העמים, אך האדם בריא ושלם על פני האדמה, ולכן איש לא באמת כלבבי. בני האדם לא יודעים איך לדאוג לרצוני, הם לא יכולים לראות את מעשיי, הם לא יכולים לנוע באור והאור לא יכול להאיר אותם. על אף שהאדם תמיד נצר את דבריי בלבו, הוא לא מסוגל לזהות את מזימותיו הערמומיות של השטן. מפני ששיעור קומתו של האדם עלוב מדי, הוא לא מסוגל לעשות כל מה שהוא רוצה. האדם מעולם לא אהב אותי בכנות. כשאני מרומם אותו, הוא מרגיש לא ראוי לכך, אך זה לא גורם לו לנסות לרצות אותי. הוא בסך הכל מחזיק בידו את המעמד שנתתי לו ובוחר אותו בקפידה. משום שהוא אדיש לחיבותי, הוא מתעקש במקום זאת לזלול את הברכות שמעמדו טומן בחובו. האין זה הליקוי של האדם? כשההרים זזים, האם הם יכולים לשנות את מסלולם כדי לא לפגוע במעמדכם? כשהמים זורמים, האם הם יכולים לעצור לפני מעמדכם? האם מעמדכם יכול להניע את השמיים והארץ לאחר? פעם הייתי רחום כלפי האדם שוב ושוב, אך איש לא הוקיר זאת או נצר זאת בלבו – הוא בסך הכל הקשיב לכך כאל סיפור או קרא זאת כרומן. האם דבריי באמת לא מרגשים את לבו של האדם? האם לאמירותיי אין כל השפעה? האם ייתכן שאיש לא מאמין בקיומי? האדם לא אוהב את עצמו – במקום זאת, הוא עושה יד אחת עם השטן כדי לתקוף אותי ומשתמש בשטן כ"נכס" כדי לשרת אותי. אני אחדור לכל מזימותיו הערמומיות של השטן ואמנע מבני האדם על פני האדמה ללכת שולל אחרי השטן, כדי שהם לא יתנגדו לי משום קיומו של השטן.

במלכות, אני המלך, אך במקום להתנהג אליי כאל המלך, האדם מתייחס אליי כאל המושיע שירד מהשמיים. כתוצאה מכך, הוא משתוקק שאתן לו נדבה, והוא לא עוסק בניסיון להכיר אותי. בני אדם כה רבים קראו אליי כקבצנים; בני אדם כה רבים פתחו לי את "שקיהם" והפצירו בי לתת להם מזון כדי שיוכלו לשרוד; בני אדם כה רבים נעצו בי עיניים תאוותניות כזאבים רעבים ברצון לזלול אותי ולמלא את בטנם; בני אדם כה רבים הרכינו את ראשם בשקט עקב העבירות שלהם והתביישו והתפללו שאמחל להם או קיבלו ברצון את הייסורים שאני מטיל עליהם. כשאני מדבר, המעשים השטותיים השונים של האדם נראים מגוחכים ודמותו האמיתית נחשפת באור, ובאור הזוהר, האדם לא מסוגל לסלוח לעצמו. לכן הוא ממחר להתייצב בפניי כדי להשתחוות

ולהתוודות על חטאיו. משום ה"כנות" של האדם, אני מעלה אותו אל מרכבת הישועה, ולכן האדם מודה לי ושולח אליי מבט אוהב. אולם הוא בכל זאת לא מוכן למצוא בי מחסה באמת, והוא לא התמסר אליי בכל לבו. הוא בסך הכול מתרברב עליי, אך הוא לא אוהב אותי באמת משום שהוא לא נתן דעתו עליי. גופו בפניי, אך לבו מאחוריי. משום שהאדם לא מבין היטב כללים ומשום שאין לו עניין להתייצב בפניי, אני מספק לו תמיכה הולמת כדי שהוא יפנה לעברי בבורותו העיקשת. זה בדיוק החסד שאני מעניק לאדם, וזו בדיוק השיטה שבה אני חותר להושיע את האדם.

בני אדם ברחבי תבל חוגגים את בואו של יומי, ומלאכים מהלכים בהמון. כשהשטן גורם לצרות, המלאכים תמיד עוזרים לבני עמי, משום שירותם בשמיים. השטן לא מוליך אותם שולל משום שאין להם חולשה אנושית, במקום זאת, כתוצאה ממתקפת כוחות החושך, הם חותרים כל הזמן להתקרב אל חייו אפופי הערפל של האדם. כל בני האדם נשמעים לשמי, ואיש לעולם לא מתנגד אליי בגלוי. הודות לעמלם של המלאכים, האדם מקבל את שמי וכולם מצויים בזרם עבודתי. העולם נופל! בבל משותקת! העולם הדתי – איך ייתכן שסמכותי על פני האדמה לא תשמיד אותו? מי עוד מעז להמרות את פי ולהתנגד אליי? הרשמים? כל בעלי הסמכות הדתיים? כל השליטים והרשויות על פני האדמה? המלאכים? מי לא חוגג את השלמות והמלאות של גופי? מבין כל בני האדם, מי לא שר לי שירי הלל בלי הרף ומי לא מאושר כל הזמן? אני גר בארץ של מאורת התנין הגדול האדום כאש, אך עובדה זו לא גורמת לי לרעוד מפחד או לברוח, משום שכל אנשיו כבר החלו לתעב אותו. שום דבר לא מילא את "חובתו" מעולם בפני התנין. במקום זאת, כל הדברים ממשיכים להתנהל איך שהם רואים לנכון, ובוחרים במסלול המתאים להם ביותר. איך ייתכן שהמדינות על פני האדמה לא נחרבות? איך ייתכן שהמדינות על פני האדמה לא נופלות? איך ייתכן שבני עמי לא יריעו? איך ייתכן שהם לא ישירו בשמחה? האם זו עבודה שהאדם עשה? האם זה מעשה ידיו של האדם? נתתי לאדם את שורש הקיום וסיפקתי לו דברים חומריים, אך האדם לא מרוצה מהמצב הנוכחי ומבקש להיכנס למלכותי. אולם איך ייתכן שהוא יכנס למלכותי בקלות כזו, מבלי לשלם מחיר, ומבלי שהוא מוכן להתמסר באופן חסר אנוכיות? במקום לתבוע משהו מהאדם, אני מציב לו דרישות, כדי שמלכותי על פני האדמה תתמלא בכבוד. כיוונתי את דרכו של האדם עד הלום. הוא קיים במצב הזה והוא חי תחת הכוונתו של אורי. אלמלא כן, מי מבין בני האדם על פני האדמה היה מודע למה שצפוי לו? מי היה מבין את רצוני? אני מוסיף את התנאים שלי לדרישות מהאדם. האם זה לא עולה בקנה אחד עם חוקי הטבע?

אתמול חייתם ברוח ובגשם, היום נכנסתם למלכותי והפכתם לבני עמי, ומחר תיהנו מברכותיי. מי תאר לעצמו דברים כאלה אי-פעם? כמה צרות ומצוקות תחוו בחייכם? האם אתם יודעים? אני מתקדם ברוח ובגשם, וביליתי שנה אחר שנה בקרב בני האדם וכך נמשך המצב גם כיום. האין אלה השלבים בתוכנית הניהול שלי? מי אי-פעם הוסיף לתוכנית שלי? מי יכול להתנתק משלבי התוכנית שלי? אני שוכן בלבם של מאות מיליוני בני אדם, אני מלכם של מאות מיליוני בני אדם, ומאות מיליוני בני אדם דחו אותי ותיעבו אותי. צלמי לא באמת נמצא בלבו של האדם. האדם תופס בדבריי רק בקושי את ארשת פניי רבת הכבוד, אך משום ההפרעה במחשבותיו, הוא לא סומך על רגשותיו שלו. ישנו רק קיום מעורפל שלי בלבו, אך הוא לא נשאר שם לזמן רב. על כן, כך הדבר גם כאשר לאהבתו כלפיי: אהבתו מופיעה לפרקים, כאילו הוא אוהב אותי כשמתחשק לו, כאילו אהבתו באה ונעלמת תחת אור ירח עמום. כיום, האדם חי והצליח לשרוד רק בזכות אהבתי. אלמלא כן, מי מבין בני האדם לא היה נכרת באור

הלייזר משום שגופו כה כחוש? האדם עדיין לא מכיר את עצמו. הוא מתפאר ומתרברב מאחורי גבי, אך איש לא מעז "להתנגד" אליי בפניי. עם זאת, האדם לא יודע מה פירושה של ההתנגדות שאני מציין. במקום זאת, הוא ממשיך לנסות לשטות בי וממשיך לרומם את עצמו – ובכך, האין הוא מתנגד לי בגלוי? אני סובלני כלפי חולשתו של האדם, אך אני לא נוהג במידת הרחמים כלל בהתנגדות של האדם הנובעת ממנו עצמו. על אף שהוא יודע את פירושה, הוא לא מוכן לפעול על פי הפירוש הזה, והוא רק מרמה אותי בהתאם להעדפותיו. אני תמיד חושף את טבעי בבירור בדבריי, אך האדם לא משלים עם התבוסה, ובכך הוא מגלה את טבעו. תחת שיפוטי, האדם ישתכנע לגמרי, ותחת הייסורים שאני מטיל, הוא סוף-סוף יביא את צלמי לידי ביטוי ויהווה התגשמות שלי על פני האדמה!

22 במרץ, 1992

פרק 23

כשקולי נישא ועיניי יורות אש, אני משגיח על כל פני האדמה ומשקיף על התבל כולה. האנושות כולה מתפללת אליי, נושאת עיניים אליי, מפצירה בי להפסיק לכעוס ונשבעת שלא להתמרד בי עוד. אולם אנחנו כבר לא בעבר – אנחנו בהווה. מי יכול להשיב את רצוני? התפילה שבלבם של בני האדם או מוצא פיהם ודאי לא יכולים לעשות זאת, הלא כן? מי הצליח לשרוד עד הווה שלא בזכותי? מי שורד שלא בזכות מוצא פי? על מי אני לא משגיח? כשאני מבצע את עבודתי החדשה על פני כל האדמה, מי יכול היה להתחמק ממנה אי-פעם? האם ייתכן שההרים מסוגלים לחמוק על שום גובהם? האם ייתכן שהמים מסוגלים להתגונן ממנה על שום מרחביהם העצומים? בתוכניתי, מעולם לא הנחתי לשום דבר להימלט, ולכן מעולם לא היה אף אדם ושום דבר שהחליק מבין אצבעותי. כיום, שמי הקדוש זוכה להלל באנושות כולה, ושוב, דברי מחאה מועלים נגדי באנושות כולה, ונפוצות אגדות באנושות כולה על היותי על פני האדמה. אני לא סובלני כלפי בני אדם המותחים עליי ביקורת, ואני גם לא סובלני כלפי האופן שבו הם מפרידים את גופי, יתרה מזו, אני לא סובלני כלפי ההשמצות נגדי. משום שהאדם מעולם לא הכיר אותי, הוא תמיד התנגד אליי והונה אותי, ולא הוקיר את רוחי או נצר את דבריי בלבו. על כל מעשה ופעולה של האדם, ועל היחס שלו כלפיי, אני נותן לו את "הגמול" הראוי. לכן כל בני האדם פועלים בציפייה לגמול, ואף אחד מהם מעולם לא עשה כל עבודה הכרוכה בהקרבה עצמית. בני אנוש לא מוכנים להתמסר אליי באופן שאינו אנוכי, ובמקום זאת, הם מתענגים על הגמול שניתן לקבל בחינם. על אף שפטרוס הקדיש את עצמו בפניי, הוא לא עשה זאת כדי לקבל גמול מחר, אלא כדי להכיר אותי היום. האנושות מעולם לא יצרה איתי קשר אמיתי, אלא שוב ושוב באה איתי במגע באופן שטחי במחשבה שכך, ללא מאמץ כלשהו, היא תוכל לזכות ממני לאישור. התבוננתי עמוק בלבו של האדם, וכך גיליתי בעומקי עומקו "מכרה מלא שפע". זה דבר שאפילו האדם עצמו עוד לא מודע לו, אך שאני גיליתי מחדש. לכן, רק לאחר שבני האנוש רואים את "הראיות החותכות", הם חדלים מההתבזות הצדקנית שלהם ומודים בטומאתם בכפות ידיים מושטות. לבני האדם יש הרבה דברים חדשים

וטריים שאני יכול "לסחוט" להנאת האנושות כולה. לא רק שאני לא מפסיק את עבודתי משום שהאדם מנוטרל, אלא שאני ממשיך לתקן ולקיים אותו על פי התוכנית המקורית שלי. האדם הוא כמו עץ פרי: ללא קיצוץ וגזיון, העץ לא יניב פירות, והתוצאה היא ענפים קמלים ועלים נושרים, ללא פירות הנופלים ארצה.

בעודי מקשט את "הלשכה הפנימית" במלכותי מיום ליום, איש מעולם לא התפרץ פתאום ל"חדר העבודה" שלי להפריע לעבודתי. כל בני האדם עושים כמיטב יכולתם לשתף איתי פעולה מפחד ש"אפטר" אותם ושהם "יאבדו את משרתם", ושבעקבות זאת הם יגיעו למבוי סתום בחייהם ואולי אף ייפלו אל ה"מדבר" שהשטן שוכן בו. משום פחדיו של האדם, אני מנחם אותו בכל יום, גורם לו לאהוב בכל יום, ויתרה מזאת, מדריך אותו במהלך חיי היום-יום שלו. נדמה שכל בני האנוש הם תינוקות בני יומם – אם לא יספקו להם חלב, הם יעזבו את הקיום על פני האדמה לבלי שוב. במהלך תחנוני האנושות, אני בא אל עולמם של בני האדם, והאנושות חיה מיד בעולם של אור וכבר לא סגורה ב"חדר" שממנו היא זועקת את תפילותיה לשמיים. ברגע שבני האדם רואים אותי, הם משטחים בפניי בעיקשות את "התלונות" שהצטברו בלבם ופותחים את פיהם בפניי ומתחננים שמזון יוכנס בהם. אולם לאחר מכן, אחרי ש"הפחדים שלהם שוככים והם חוזרים להיות שלווים", הם כבר לא מבקשים ממני דבר, אלא נרדמים וישנים עמוק, או שהם חוזרים לענייניהם ומתכחשים לקיומי. מ"נטישת" האנושות ניכר בבירור האופן שבו בני אנוש חסרי "רגש" שופטים אותי ב"צדק הבלתי-משוחד" שלהם. לפיכך, למראה ההיבט המכוער הזה של האדם, אני עוזב בשקט וכבר לא ארד שוב ברצון בעת תחנוני הכנים. האדם לא יודע זאת, אך צרותיו מתרבות מיום ליום, ולכן, במהלך העמל והיזע שלו, כשהוא פתאום מגלה שאני קיים, הוא נאחז בי בציפורניו ומוביל אותי לביתו כאורח, ולא מרשה לי לסרב. אך גם אם הוא עורך ארוחה מפוארת להנאתי, הם לעולם לא מתייחס אליי כן בית אלא נוהג בי כאורח כדי לקבל ממני שמץ של עזרה. לכן, בשלב הזה, האדם מציג בפניי ללא גינונים מיותרים את מצבו העגום, בתקווה לקבל את "החתימה" שלי, וכמי שזקוק להלוואה עבור העסק שלו, הם מקשה עליי בכל כוחו. בכל מחווה ותנועה של האדם, אני מזהה במבט חטוף את כוונתו: נדמה שהוא סבור שאני לא יודע איך לפרש את המשמעות הנסתרת של סבר פנים או של מוצא פה, ולא יודע להביט לעומק הלב. על כן, האדם גולל בפניי בביטחון את החוויות מכל מפגש שהוא אי-פעם קיים, בלי שגיאות והשמטות, ולאחר מכן הוא שוטח בפניי את דרישותיו. אני שונא ומתעב כל מעשה וכל פעולה של האדם. מעולם לא היה באנושות כולה אפילו אדם אחד שעשה עבודה שאני אוהב, כאילו האנושות מנסה במכוון להשניא את עצמה עליי ולעורר את חרון אפי. כל בני האדם צועדים הלוך ושוב בפניי ועושים כאוות נפשם לנגד עיניי. אין באנושות כולה אפילו אדם אחד שחי למעני, ולכן לקיומה של האנושות כולה אין כל ערך ואין כל משמעות, כך שהאנושות חיה בחלל ריק. אף על פי כן, האנושות בכל זאת מסרבת להתעורר, והיא מתמידה ביהירותה וממשיכה להתמרד נגדי.

בכל הניסיונות שהעברתי את בני האנוש, הם לא ריצו אותי אפילו פעם אחת. משום הרשעות האכזרית של האנושות, היא לא מתכוונת לשאת עדות על שמי. במקום זאת, היא "רצה בכיוון ההפוך" וסומכת עליי שאקיים אותה. לבו של האדם לא פונה אליי לגמרי, ולכן השטן מכה אותו עד שהוא הופך לגוש של פצעים וגופו מתכסה בזוהמה. אך האדם בכל זאת לא מבין כמה דוחים פניו. לכל אורך הדרך, הוא המשיך לעבוד את שטן מאחורי גבי. משום כך, אני משליך את האדם בחרון אפי אל בור התהום ומוודא שהוא לעולם לא יוכל להשתחרר משם. גם כך, האדם מיילל באופן מעורר רחמים ומסרב לתקן את דעתו. כוונתו היא להתנגד אליי עד הסוף המר והוא מקווה

שכך הוא יעורר את חרון אפי במכוון. משום מעשיו, אני מתייחס אליו כאל חוטא כפי שהוא באמת ואני לא מעניק לו את החום של החיבוק שלי. מההתחלה, המלאכים שירתו אותי ונשמעו לי ללא שינוי וללא הפסק, אך האדם תמיד עשה את ההיפך הגמור, כאילו לא אני בראתי אותו כי אם השטן הוליד אותו. המלאכים מסורים אלי לחלוטין, כל אחד במקומו. הם חותרים רק למלא את חובתם וכוחות השטן לא משפיעים עליהם כלל. המוני בני ובני עמי מתחזקים ונעשים בריאים יותר בטיפוח וההזנה של המלאכים, ואף אחד מהם לא חלש או רפה. אני עשיתי זאת, את הנס הזה. בעוד מטח אחר מטח של ירי תותחים חונך את ייסוד מלכותי, המלאכים, הצועדים לקצב הליווי המוזיקלי, באים אל מרגלות הבמה שלי כדי שאסקור אותם, משום שלבם נקי מטומאה מאלילים, והם לא דוחים את סקירתי.

כשהסופה מייללת, השמיים לוחצים כלפי מטה בן-רגע וחונקים את האנושות כולה, כך שבני האנוש לא מסוגלים עוד לקרוא אליי כאוות נפשם. בלא יודעין, האנושות כולה התמוטטה. העצים מתנועעים הלך ושוב ברוח, מדי פעם בפעם נשברים ענפים, וכל העלים הנבולים עפים ברוח. העולם מרגיש פתאום עגום ושומם, ובני אדם מחבקים את עצמם בחוזקה ונערכים לאסון שבא בעקבות הסתיו שיכה את גופם בכל רגע. הציפורים על הגבעות עפות אנה ואנה כאילו הן מביעות את צערן למישהו; במערות שבהרים, שואגים אריות. בני האדם נחרדים למשמע קולם, הם קופאים עד לשד עצמותם ושיעורם סומר. נדמה שיש תחושה מבשרת רעות שמנבאת את סופה של האנושות. כל בני האדם לא מוכנים להמתין שאפטר מהם בשמחה והם מתפללים חרש לאלוהים הריבון שבשמיים. אולם איך יכול רעש המים הזורמים בפלג קטן להתגבר על הסופה? איך יכולה הסופה להיפסק לנוכח תחנוניהם של בני האדם? איך יכול הזעם שבלב הרעם לשקוט למען ביישנותו של האדם? האדם מתנועע הלך ושוב ברוח; הוא מתרוצץ אנה ואנה כדי להסתתר מפני הגשם; תחת חרון אפי, בני האנוש נתקפים חיל ורעדה וחרדים עד עמקי נשמתם שאגע בגופם, כאילו אני לוע רובה המכוון כל הזמן על חזהו של האדם, וכן כאילו הוא האויב שלי, בעוד שהוא ידיד שלי. האדם מעולם לא גילה את כוונותי האמיתיות עבורו, והוא מעולם לא הבין את מטרותי האמיתיות. לכן, בלא יודעין, הוא חוטא נגדי, ובלא יודעין, הוא מתנגד אליי, אך מבלי להתכוון, הוא גם ראה את אהבתי. קשה לאדם לראות את פניי בשעת חרון אפי. אני נסתר בעננים השחורים של כעסי, ואני ניצב בתוך הרעמים, מעל כל התבל, כדי לשלוח לאדם למטה את רחמי. מפני שהאדם לא מכיר אותי, אני אטיל עליו ייסורים משום שהוא לא הבין כוונתי. בעיני בני האדם, אני נותן ביטוי לחרון אפי מפעם לפעם, אני מחייך מפעם לפעם, אך אפילו כשהוא רואה אותי, האדם לעולם לא רואים את כל טבעי, והוא עדיין לא מסוגל לשמוע את התרועה העליזה, משום שהוא הפך לאדיש מדי ויותר מדי חסר רגש. נדמה שצלמי קיים בזיכרונו של האדם, ושדמותי קיימת במחשבותיו. עם זאת, מעולם לא היה אפילו אדם אחד שבאמת ראה אותי במהלך התפתחותה של האנושות, משום שהמוח של האדם מדולדל מדי. למרות כל הדרכים שבהן האדם "ניתח" אותי, המדע של האנושות הוא פרימיטיבי עד כדי כך שעד עכשיו המחקר המדעי של האדם לא הניב כל תוצאות חד-משמעיות. על כן, הנושא של "צלמי" תמיד היה ריק לחלוטין, ואיש לא יכול היה למלא אותו, ואיש לא יכול היה לשבור שיא עולמי, משום שעבור האנושות, אפילו יכולתה לשמור דריסת רגל בהווה היא נחמה עצומה לצל פורענות קשה.

פרק 24

אני מטיל את ייסורי על כל בני האדם, אך הם גם מרוחקים מכל בני האדם. כל חייו של כל אדם מלאים באהבה ושנאה כלפיי, ואיש מעולם לא הכיר אותי. אם כן, גישתו של האדם כלפיי משתנה חדשות לבקרים, והיא לא יכולה להישאר אחידה. עם זאת, אני תמיד דאגתי לאדם וגוננתי עליו, ורק משום אווילותו, הוא לא מסוגלים לראות את כל מעשיי ולהבין את כוונותיי הנלהבות. אני המנהיג של כל המדינות, והרשות העליונה ביותר עבור כל בני האדם, אלא שהאדם פשוט לא מכיר אותי. במשך שנים רבות, חייתי בין בני אדם וחווייתי חיים בעולמו של האדם, אך הוא תמיד התעלם ממני והתייחס אליי כאל יצור שבא מהחלל החיצון. אי לכך, משום ההבדל בטבע ובשפה, בני האדם מתייחסים אליי כאל זר. נדמה גם שבגדיי ייחודיים מדי, ולכן האדם לא מעז לגשת אליי. רק אז אני מרגיש את הרס החיים בקרב בני האדם, ורק אז אני מרגיש את חוסר הצדק בעולמו של האדם. אני הולך בין העוברים והשבים ומביט בפניהם של כולם. נדמה שהם חולים במחלה המשווה לפניהם מראה של מרה שחורה, וסובלים מייסורים שאני מטיל, מה שמונע את שחרורם. האדם כובל את עצמו ומשפיל את עצמו. רוב בני האדם יוצרים רושם מוטעה של עצמם בפניי, כדי שאולי אשבח אותם; רוב בני האדם מתחזים בפניי למעוררי רחמים במכוון, כדי שאולי אגיש להם עזרה. מאחורי גבי, כל בני האדם מרמים אותי וממרים את פי. אני לא צודק? האין זו אסטרטגיית ההישרדות של האדם? מי אי-פעם הביא אותי לידי ביטוי בחייו? מי אי-פעם רומם אותי בפני אחרים? מי אי-פעם התחייב בפני הרוח? מי אי-פעם עמד איתן בעדותו עליי בפני השטן? מי אי-פעם הוסיף כנות ל"נאמנותו" כלפיי? מי אי-פעם סולק על ידי התנן הגדול האדום כאש בגללי? בני האדם שמו את מבטחם בשטן; הם מומחים בהתרסה נגדי; הם הממציאים של ההתנגדות אליי; והם מוסמכים בהונאה שלי. למען גורלו שלו, האדם מחפש פה ושם על פני האדמה. כשאני מאותת לו לבוא אליי, הוא נותר אדיש לערכי הרב וממשיך להאמין בעצמאותו, מתוך רצון שלא להיות למעמסה על אחרים. השאיפות של האדם הן יקרות ערך, אך השאיפות של אף אדם מעולם לא זכו בציון מושלם – הן כולן מתפוררות לפניי וקורסות בשקט מוחלט.

אני מדבר בכל יום, ואני גם עושה בכל יום דברים חדשים. אם האדם לא יאזור את כל כוחו, הוא יתקשה לשמוע את קולי, ויהיה לו קשה לראות את פניי. האל האהוב של האדם כנראה בסדר ודיבורו עדין, אך האדם לא מסוגל לראות את פניו רבי הכבוד ולשמוע את קולו בקלות. במהלך העידנים, איש מעולם לא ראה את פניי בקלות. פעם דיברתי עם פטרוס והופעתי בפני פאולוס, ואף אחד אחר – למעט בני ישראל – לא ראה את פניי באמת אי-פעם. כיום אני מצוי בקרב בני האדם כדי לחיות ביחד איתם. האם אתם לא מרגישים שזה דבר נדיר ויקר ערך? האם אתם לא רוצים לנצל את זמנכם בדרך הטובה ביותר? האם אתם רוצים שהם יחלפו כך על פניכם? האם מחוגי הזמן יכולים לעצור פתאום בדעתם של בני אדם? או שמא יכול הזמן לנוע לאחור? או שמא יכול האדם להפוך שוב לצעיר? האם החיים הברוכים של היום יכולים אי-פעם לשוב? אני לא נותן לאדם "גמול" ראוי על ה"בזבוז" שלו. אני פשוט מתמיד בעבודתי, במנותק מכל דבר אחר, ואני לא עוצר את הזמן מלכת רק משום שהאדם עסוק, או משום קול הבכי שלו. במשך כמה אלפי שנים, איש לא יכול היה לחלק את כוחי, ואיש לא יכול היה לשבש

את תוכניתי המקורית. אני אתעלה על החלל ואתפרש על פני כל העידינים, ואצא לדרכי להוציא לפועל את עיקרה של תוכניתי כולה, מעל לכל הדברים ובתוכם. איש לא היה מסוגל לקבל ממני יחס מיוחד ואיש לא היה מסוגל לזכות ב"גמול" בידיי. ואפילו שבני האדם פצו את פיהם והתפללו אליי, ואף על פי שהם הושיטו את ידיהם כדי לבוא אליי בדרישות, בהתעלמות מכל דבר אחר, אף אחד מהם מעולם לא השפיע עליי, וקולי ה"אכזר" הדף אותם לאחור. רוב בני האדם עדיין מאמינים שהם "צעירים מדי", ולכן הם מחכים לי שאנהג בהם בחמלה רבה, שאהיה רחום כלפיהם בפעם השנייה. והם מבקשים שאאפשר להם להיכנס בדלת האחורית. אולם איך ייתכן שאשבש את תוכניתי כבדרך אגב? האם אני יכול לעצור את סיבוב כדור הארץ למען צעירותו של האדם, כדי שהוא יוכל לחיות עוד כמה שנים על פני האדמה? מוחו של האדם הוא כל כך מורכב, אך נראה שיש גם דברים שחסרים בו. כתוצאה מכך, לעתים קרובות עולות בדעתו של האדם "דרכים נפלאות" להפריע במכוון לעבודתי. אף על פי שסלחתי לאדם על חטאיו פעמים רבות, ונתתי לו יחס מיוחד משום חולשתו, טיפלתי בו באופן הוגן פעמים רבות משום בורותו. העניין הוא שהאדם מעולם לא ידע איך להעריך את אדיבותי, ולכן הוא נכנס למצב הנוכחי: הוא מכוסה באבק, בגדיו מרופטים, שיער ראשו נראה כמו עשבים שוטים, פניו מכוסים בשכבת רפש, רגליו נעולות בנעליים תוצרת בית, ידיו תלויות ברפיון לצדדיו כטפריו של עיט מת. כשאני פוקח את עיני ומביט, נדמה שהאדם זה עתה טיפש ויצא מתוך בור התהום. אני לא יכול שלא לכעוס: תמיד הייתי סובלני כלפי האדם, אך לא יעלה על הדעת שאתיר לשד הזה להיכנס למלכותי הקדושה ולצאת ממנה כאוות נפשו. איך ייתכן שאתיר לקבצן לאכול בחינם בביתי? איך ייתכן שאסבול רוח טמאה כאורחת בביתי? האדם תמיד היה "קשוח עם עצמו" ו"גמיש כלפי הזולת", אך הוא מעולם לא היה אדיב אליי כהוא זה. זאת משום שאני אלוהים שבשמיים, ולכן הוא מתייחס אליי אחרת, והוא מעולם לא חיבב אותי כלל. נדמה שעניי האדם פיקחות במיוחד: ברגע שהוא פוגש בי, סבר פניו משתנה מיד והוא מוסיף עוד מעט רגש לפרצופו הקר והאדיש. אני לא כופה על האדם את המגבלות הולמות משום יחסו אליי, אלא רק מביט ברקיע ממעל לתבל ומשם אני מבצע את עבודתי על פני האדמה. בזיכרונו של האדם, מעולם לא הייתי אדיב לאף אדם, אך גם מעולם לא התייחסתי לא יפה לאף אדם. משום שהאדם לא משאיר "מקום פנוי" עבורי בלבו, כשאני מסתכן ושוכן בקרבו, הם מסלק אותי משם בגסות ואז מתרץ תירוצים השזורים במחמאות ובחנופה ואומר שהוא לוקה בחסר ולא מסוגל להקדיש את עצמו להנאתי. כשהוא מדבר, פניו מתקדרים לעתים קרובות בצל "עננים שחורים", כאילו אסון עומד ליפול על האדם בכל רגע. אולם הוא בכל זאת מבקש ממני לעזוב, מבלי להתחשב בסיכונים הכרוכים בכך. על אף שאני מעניק לאדם את דבריי ואת חיבוקי החם, נדמה שאין לו איבר שמיעה, ולכן הוא לא שם לב לקולי כהוא זה, ובמקום זאת, הוא אווז בראשו ונס על נפשו. אני עוזב את האדם ומרגיש מעט מאוכזב, אבל גם קצת זועם. במקביל לכך, האדם נעלם מיד במהלך הסתערותם של סופות גדולות וגלים אדירים. זמן קצר לאחר מכן, הוא קורא אליי, אך איך ייתכן שהוא ישפיע על תנועת הרוח והגלים? בהדרגה, נעלם כל זכר לאדם, עד שהוא נמוג כליל.

לפני העידינים, הבטתי בכל הארצות ממעל כל היקומים. תכנתי מיזם גדול על פני האדמה – בריאת אנושות כלבבי ובניית מלכות על הארץ כמו זו שבשמיים, כדי לאפשר לעוצמתי למלא את הרקיע ולאפשר לחוכמתי להתפשט על פני התבל כולה. וכך כיום, אלפי שנים לאחר מכן, אני ממשיך בתוכנית, אך איש לא מודע לתוכנית ולניהול שלי על פני האדמה, ועל אחת כמה וכמה, איש לא רואה את מלכותי על פני האדמה. לכן האדם רודף

אחרי צללים ובא אליי כדי לנסות לרמות אותי ברצון לשלם "מחיר דומם" עבור ברכותיי בשמיים. כתוצאה מכך, הוא מעורר את חרון אפי ואני מביא עליו את משפטי, אך הוא עדיין לא מתעורר. נדמה שהוא עובד מתחת לאדמה, ללא כל מודעות למה שמתרחש על פני השטח, ועוסק רק בסיכויי העתידיים. מבין כל בני האדם, מעולם לא ראיתי מישהו שחי לאורי הזוהר. הם חיים בעולם של חושך, ונדמה שהם התרגלו לחיים הקודרים האלה. כשהאור בא, הם מתרחקים ממנו, כאילו האור מפריע להם בעבודתם. כתוצאה מכך, הם נראים קצת מוטרדים, כאילו האור ערער את שלוותם וגזל מהם את היכולת לישון שנת ישרים. עקב זאת, האדם אוזר את כל כוחו כדי לגרש את האור. נדמה שגם האור חסר תודעה, ולכן הוא מעיר את האדם משנתו, וכשהאדם מתעורר, הוא עוצם את עיניו ומתמלא בכעס. הוא מרוגז ממני במידת מה, אך בלבי, אני יודע את העובדות האמיתיות. אני מגביר את האור בהדרגה וגורם לכל בני האדם לחיות לאורי, כדי שעד מהרה הם יסתגלו למגע עם האור, וינצרו את האור בלבם. ברגע הזה, מלכותי באה אל האדם, וכל בני האדם רוקדים וחוגגים בשמחה, פני האדמה מתמלאים פתאום בצהלה, ונדמה בת כמה אלפי שנים מופרת עם בוא האור...

26 במרץ, 1992

פרק 25

הזמן חולף, ובן-רגע בא היום. על פי הכוונתה של רוחי, כל בני האדם חיים לאורי, ואיש לא חושב עוד על העבר או מתייחס ליום האתמול. מי לא חי אי-פעם בהווה? מי לא בילה ימים וחודשים נפלאים במלכות? מי לא חי תחת השמש? על אף שהמלכות ירדה אל בני האדם, איש לא חווה באמת את חומה – האדם רק מביט בה מהחוץ, מבלי להבין את מהותה. במהלך התגבשות מלכותי, מי לא עולץ בגללה? האם המדינות על פני האדמה יכולות באמת להימלט? האם התנין הגדול האדום כאש באמת מסוגל להימלט הודות לערמומיותו? הצווים המנהליים שלי מוכרזים בכל רחבי תבל, מחילים את סמכותי בקרב כל בני האדם, ומשפיעים ברחבי היקום. אף על פי כן, האדם מעולם לא ידע זאת באמת. הרגע שבו הצווים המנהליים שלי יחשפו לתבל יהיה גם הרגע שבו אהיה על סף השלמת עבודתי על פני האדמה. כשאמשול ואחזיק בסמכות בקרב כל בני האדם, וכשהם יכירו בי כאלוהים האחד עצמו, מלכותי תרד ארצה לגמרי. כיום, לכל בני האדם יש התחלה חדשה בנתיב חדש. הם התחילו חיים חדשים, אך איש מעולם לא חווה באמת חיים בארץ הדומים לחיים בשמיים. האם אתם באמת חיים לאורי? האם אתם באמת חיים תחת דבריי? מי לא חושב על סיכויי העתידיים? מי לא מודאג מגורלו שלו? מי לא נאבק בים של סבל? מי לא מייחל להשתחרר? האם הברכות של המלכות באות בתמורה לעבודתו הקשה של האדם על פני האדמה? האם ייתכן שכל רצונותיו של האדם יתגשמו בדיוק כפי שהוא רוצה? פעם הצגתי לאדם את המראה היפה של המלכות, אך הוא רק נעץ בה מבט תאב בצע ואיש לא באמת שאף להיכנס אליה. פעם "דיווחתי" לאדם על המצב האמיתי על פני האדמה, אך הוא רק הקשיב ולא הפנה את לבו אל הדברים שיצאו מפי. פעם סיפרתי

לאדם על המצב בשמיים, אך הוא התייחס אל דבריי כאל מעשיות נפלאות ולא קיבלו באמת את מה שפי תיאר. כיום, האדם זוכה למבטים חטופים במלכות, אך האם מישוהו אי-פעם "חצה הרים וגבעות" בחיפוש אחריה? אילולא דחקתי באדם, הוא לא היה מתעורר עדיין מחלומותיו. האם הוא באמת כה מוקסם מחייו על פני האדמה? האם באמת אין לו בלבו ציפיות גבוהות יותר?

בני האדם שהועדתי להיות בני עמי מסוגלים להקדיש לי את עצמם ולחיות איתי בהרמוניה. בעיניי, הם יקרי ערך, והם זוהרים באהבה כלפיי במלכותי. מתוך בני האדם של היום, מי עומד בתנאים כאלה? מי מסוגל לעמוד ברף של דרישותיי? האם דרישותיי באמת מקשות על האדם? האם אני בכוונה גורם לו לעשות טעויות? אני נוהג בכל בני האדם במידת הרחמים ונותן להם יחס מועדף. יחד עם זאת, זה המצב רק ביחס לבני עמי בסין. אני ממעיט בערכם ואני גם לא מביט בכם בעין יפה, אלא שאני מעשי ומציאותי ביחס אליכם. באופן בלתי נמנע, בני האדם נתקלים במשוכות בחייהם, בין שבמשפחתם ובין שבעולם הרחב. אולם מי גרם למצוקתו שלו? האדם לא מסוגל להכיר אותי. הוא מבין ממידת מה את המראה החיצוני שלי, אך הוא לא מכיר את המהות שלי. הוא לא מכיר את הרכיבים של המזון שהוא אוכל. מי מסוגל לתפוס את לבי במדויק? מי מסוגל להבין באמת את רצוני בפניי? כשאני יורד ארצה, העולם מכוסה בחשכה והאדם "ישן שינה עמוקה." אני הולך בכל המקומות, וכל מה שאני רואה קרוע ומרופט, וקשה מנשוא להביט בו. נדמה שהאדם מוכן רק ליהנות ושאין לו רצון לשים לב ל"דברים מהעולם החיצון." ללא ידיעתם של כל בני האדם, אני סוקר את כל פני האדמה, אך אני לא רואה שום מקום שוקק חיים. תכף ומיד, אני מקרין את האור והחום ומביט בפני האדמה מהרקיע השלישי. אף על פי שהאור מכה בקרקע והחום מתפשט בה, נדמה שרק האור והחום שמחים – הם לא מעוררים דבר באדם, המתענג בנוחות. כשאני רואה זאת, אני מיד מעניק לאדם את ה"מטה" שהכנתי. כשהמטה מכה, האור והחום מתפזרים בהדרגה ופני האדמה הופכים מיד לשוממים וחשוכים, ועקב החשכה, האדם מנצל את ההזדמנות להמשיך ליהנות. האדם חש במידת מה את בואו של המטה שלי, אך הוא לא מגיב, והוא ממשיך ליהנות מברכותיו על פני האדמה. לאחר מכן, פי מכריז על הייסורים שאני מטיל על כל בני האדם, ובני אדם מכל רחבי תבל נצלבים במהופך. כשהייסורים באים, האדם מזדעזע מהרעש של ההרים מתמוטטים ופני האדמה נקרעים לגזרים. עם התעוררותו בחרדה, הוא מוכה הלם ומבועת והוא רוצה לברוח, אבל כבר מאוחר מדי. כשאני מטיל את ייסורי, המלכות שלי יורדת ארצה, וכל הארצות מתנפצות לרסיסים ונעלמות ללא זכר וללא סימן.

בכל יום אני מביט בפני התבל, ובכל יום אני עושה את עבודתי החדשה בקרב בני האדם. עם זאת, כל בני האדם "עובדים באופן לא אנוכי," ואיש לא שם לב לדינמיקה של עבודתי או מבחין במצבם של הדברים שמחוץ לו. נדמה שבני אדם חיים בשמיים חדשים וארץ חדשה שהם יצרו במו ידם, ושהם לא רוצים שאף אחד אחר יפריע. הם כולם עוסקים בעבודה של הנאה ומתפעלים מעצמם בעת ביצוע "אימוני כושר." האם אין לאדם מקום בלבו השמור לי? האם אני באמת לא מסוגל להיות שליטו של לב האדם? האם רוחו של האדם באמת עזבה אותו? מי אי-פעם הרהר עמוקות בדברים שיוצאים מפיו? מי אי-פעם הבין את רצון לבי? האם דבר אחר באמת השתלט על לבו של האדם? פעמים רבות קראתי אל האדם, אך האם מישוהו אי-פעם חש חמלה? האם מישוהו אי-פעם הפגין אנושיות? בני האדם אומנם עשויים בשר ודם, אך אין להם אנושיות. האם האדם נולד בממלכת החיות? אולי הוא נולד בשמיים, ויש בו אלוהיות? אני מציב לאדם את דרישותיי, אך נדמה שהוא לא מבין את דבריי, כאילו אני

מפלצת בלתי נגישה שהיא זרה לו. פעמים כה רבות התאכזבתי מהאדם, פעמים כה רבות התמלאתי זעם משום הביצועים הגרועים שלו, ופעמים כה רבות הצטערתי משום חולשתו. מדוע אני לא מעורר את הרגש הרוחני בלבו של האדם? מדוע אני לא מעורר אהבה בלבו של האדם? מדוע האדם לא מוכן להתייחס אליי כאל בבת עינו? האם לכו של האדם אינו שלו? האם משהו אחר השתלט על רוחו? מדוע האדם מייללים בלי הפסק? מדוע הוא אומלל? מדוע הוא מתעלם מקיומי בצערו? האם אני דוקר אותו? האם זנחתי אותו במכוון? בעיניי, האדם הוא המושל בכל. נתתי לו סמכות רבה והרשיתי לו לנהל את כל הדברים על פני האדמה – את העשב שעל ההרים, את בעלי החיים שביערות ואת הדגים שבמים. אולם במקום לשמוח מכך, האדם סובל מחרדה. כל חייו הם סבל אחד גדול, וחיפזון, ושעשוע לנוכח ריקנות, ובכל חייו, אין המצאות ויצירות חדשות כלל. איש לא מסוגל להשתחרר מהחיים הנכובים האלה, איש מעולם לא מצא משמעות בחייו, ואיש לא חווה מעולם חיים אמיתיים. על אף שבני האדם כיום חיים כולם לאורי הזוהר, הם לא יודעים דבר על החיים בשמיים. אם לא אהיה רחום כלפי האדם ולא אושיע את האנושות, כל בני האדם הגיעו לחינם, חייהם על פני האדמה חסרי משמעות, והם גם יעזבו לחינם, מבלי שיהיה להם במה להתגאות. בני האדם מכל דת, חלק בחברה, אומה ופלג מודעים כולם לריקנות על פני האדמה, והם כולם מחפשים אותי ומחכים לשובי – אך מי יהיה מסוגל להכיר אותי בבואי? אני יצרתי את כל הדברים, אני בראתי את האנושות, וכיום ירדתי אל בני האדם. עם זאת, האדם מכה אותי ומתנקם בי. האם העבודה שאני עושה על האדם לא מועילה לו כלל? האם אני באמת לא מסוגל לרצות את האדם? מדוע האדם דוחה אותי? מדוע האדם קר ואדיש כלפיי? מדוע פני האדמה מכוסים בגוויות? האם זה באמת מצב העולם שבראתי לאדם? מדוע הענקתי לאדם שפע שאין שני לו, אך בתמורה הוא בא אליי בידיים ריקות? מדוע האדם לא אוהב אותי באמת? מדוע הם לעולם לא מתייצב בפניי? האם כל דבריי היו באמת לחינם? האם דבריי נעלמו כפי שמים מבריחים חום? מדוע האדם לא מוכן לשתף אותי פעולה? האם בואו של יומי הוא באמת רגע מותו של אדם? האם באמת ייתכן שאשמיד את האדם כשמלכותי תיוסד? מדוע איש מעולם לא תפס את כוונותיי במהלך כל תוכנית הניהול שלי? מדוע האדם מתעב אותי ודוחה אותי במקום להוקיר את האמירות שלי? אני לא מגנה אף אחד, אלא רק גורם לכל בני האדם להירגע ולעשות חשבון נפש.

27 במרץ, 1992

בני אדם! התרוננו!

באורי, בני האדם רואים שוב את האור. בדברי, בני האדם מוצאים דברים מהנים. באתי מהמזרח ושם נולדתי. כשכבודי מאיר, כל האומות מוארות, הכל נשטף באור, ודבר לא נותר בחושך. במלכות, חייהם של אנשי האל עם אלוהים הם מאושרים באופן שאין דומה לו. המים מרקדים לכבוד חייהם המבורכים של בני האדם, ההרים נהנים מהשפע של בני האדם. כל בני האדם מתאמצים, עובדים קשה ומפגינים נאמנות במלכותי. במלכות, אין עוד מרד,

ואין עוד התנגדות. השמיים והארץ תלויים זה בזה, והאדם ואני קרובים ומרגישים תחושה עמוקה, דרך האושר שבחיים, כשאנחנו נשענים זה על זה... בעת הזו, אני מתחיל באופן רשמי את חיי השמימיים. השטן לא מתערב עוד, ובני האדם זוכים למנוחה. ברחבי תבל, בני האדם הנבחרים שלי חיים בכבודי, ומבורכים באופן שאין דומה לו, לא כבני אדם החיים בקרב בני אדם, אלא כבני אדם החיים עם אלוהים. כולם חוו את השחיתות של השטן וטעמו את המרירות והמתקנות של החיים. כעת, כשהם חיים באורי, איך ייתכן שהם לא יתרונו? איך ייתכן שמישהו יוותר על רגע כה יפהפה וייתן לו לחלוף? בני אדם! שירו כעת את השירים שבלבכם ורקדו למעני! תנו ללבכם הישר לנסוק כעת והעלו אותו כקורבן מנחה למעני! הכו בתוף כעת ונגנו למעני! אני זוהר על פני התבל כולה! אני מראה לבני האדם את פניי רבי הכבוד! אני ארעים! אתעלה על התבל! אני כבר מולך בקרב בני האדם! בני האדם מהללים אותי! אני מרחף בשמי התכלת ובני האדם נעים ביחד איתי. אני צועד בקרב בני האדם ואנשי מקיפים אותי! לבם של בני האדם צוהל, ושיריהם מרעידים את התבל וסודקים את הרקיע! התבל כבר לא אפופה בערפל. כבר אין בוך, וכבר אין הצטברות של שפכים. בני האדם הקדושים של התבל! תחת בדיקתי, סבר פניכם האמיתי מתגלה. אתם לא בני אדם המכוסים בטינופת, אלא קדושים טהורים כאבן הירקן – כולכם יקירי וכולכם העונג שלי! כל הדברים חוזרים לחיים! כל הקדושים בשמיים משרתים אותי, נכנסים לחיבוקי החם, כבר לא בוכים, כבר לא חרדים, מעלים את עצמם כקורבנות מנחה למעני, חוזרים לביתי, ובמולדתם, הם יאהבו אותי עד אין קץ! ללא שינוי! איפה הצער? איפה הדמעות? איפה הבשר והדם? הארץ איננה עוד, והשמיים הם לעולמים. אני מופיע בפני כל בני האדם, וכל בני האדם משבחים אותי. החיים האלה, היופי הזה, מימי קדם ולנצח נצחים, לא ישתנו. אלה חיים במלכות.

פרק 26

מי ציית בביתי? מי קם על רגליו למעני? מי סבל בשמי? מי נדר נדר בפניי? מי היה חסיד שלי עד היום אך לא הפך לאדיש? מדוע כל בני האנוש קרים ונוקשים? מדוע האנושות נטשה אותי? מדוע האנושות מאסה בי? מדוע אין חמימות בעולם האנושי? כשהייתי בציון, טעמתי מהחמימות שבשמיים, וכשהייתי בציון נהניתי מהברכה שבשמיים. שוב, חייתי בקרב בני האדם, טעמתי את המרירות שבעולם האנושי, ראיתי במו עיני את כל המצבים השונים הקיימים בקרב בני האדם. בהיסח הדעת, האדם השתנה לצד השינויים שלי, ורק כך הוא הגיע עד היום. אני לא דורש שהאדם יהיה מסוגל לעשות כל דבר למעני, ואני לא דורש שהוא ישקיע מאמץ מיוחד עבורי. אני רק רוצה שהוא יהיה מסוגל לקבל את תוכניתי, ושהוא לא ימרה את פי או להפוך לאות קלון שלי, ושיישא עליי עדות חוצבת להבות. בין בני האדם, היו כאלה שנשארו עליי עדות טובה והיללו את שמי, אבל איך ייתכן שהנוהגים של האדם והתנהלותו של האדם יוכלו לרצות את לבי? איך ייתכן שהוא לעמוד בייחוליי ויגשים את רצוני? כל ההרים והמים שעל פני האדמה, והפריחים, העשב והעצים על פני האדמה הם כולם דוגמאות למעשי ידיי, והם כולם קיימים למען שמי. אולם מדוע האדם לא יכול לעמוד באמות המידה שאני מציב? האם ייתכן שהדבר נובע

מעליבותו המתועבת? האם ייתכן שהדבר נגרם מכך שרוממתי אותו? האם ייתכן שאני אכזרי מדי אליו? מדוע האדם תמיד מפחד מדרישותיי? מבין ההמונים שבמלכות כיום, מדוע אתם רק מקשיבים לקולי, אך אינכם רוצים לראות את פניי? מדוע אתם רק מביטים בדבריי מבלי לנסות להתאים אותם לרוחי? מדוע אתם מפרידים אותי לשמיים שמעל ולארץ שמתחת? האם ייתכן שכאשר אני בארץ אני שונה מכפי שאני בשמיים? האם ייתכן שכאשר אני בשמיים אני לא יכול לרדת אל הארץ? האם ייתכן שכאשר אני בארץ אני לא ראוי לעלות לשמיים? נדמה שכאשר אני בארץ, אני יצור נחות, וכשאני בשמיים, אני ישות מרוממת, ושכין השמיים והארץ יש תהום שאי-אפשר לגשר עליה. אולם בעולמם של בני האדם, נדמה שהם לא יודעים דבר על מקורותיהם של הדברים האלה, אך שהם היו מנוגדים לי מאז ומתמיד, כאילו לדבריי יש רק קול ואין להם משמעות. כל בני האדם מתאמצים להבין את דבריי, מקיימים חקירות משל עצמם בחיפוש אחר חזותי החיצונית, אבל כולן נכשלות ולא נושאות פרי, ודבריי מכים אותן ארצה אחת ולתמיד.

כשאני בוחן את אמונתה של האנושות, אפילו לאדם אחד אין היכולת לשאת עדות אמיתית ואף אחד לא מסוגל להעלות את כל כולו כקורבן מנחה. במקום זאת, האדם ממשיך להסתתר ומסרב להיפתח, כאילו אני עומד לחטוף את לבו. אפילו איוב לא באמת עמד בניסיון, ואף לא נבעה ממנו מתיקות במהלך הניסיון. כל מה האנושות מסוגלת לעשות הוא להפיק שמץ של ירקרקות בחמימות של האביב – היא אף פעם לא נשארה ירוקת-עד תחת רוח הפרצים הקרה של החורף. שיעור קומתו של האדם גרום וכחוש והוא לא יכול להגשים את כוונתו. בכל האנושות, אין אפילו אדם אחד שיכול להיות מופת לאחרים, מפני שבני האדם זהים זה לזה בעיקרו של עניין, הם לא שונים זה מזה וכמעט דבר לא מבדיל ביניהם. זו הסיבה שאפילו כיום בני האדם עדיין אינם מסוגלים להכיר את עבודותיי לגמרי. רק כשהייסור שלי ירד על האנושות, מבלי משים, בני האדם יהפכו למודעים לעבודותיי, ומבלי שאעשה דבר או אכפה על איש, בני האדם יכירו אותי, וכך הם יצליחו לראות את עבודותיי. זו התוכנית שלי – זהו ההיבט הגלוי של עבודותיי וזה מה שהאדם צריך לדעת. במלכות, שפע הדברים הברואים מתחילים לשוב לחיים וזוכים מחדש בכוח החיים שלהם. עקב שינויים במצב העולם, הגבולות בין ארץ לארץ מתחילים להשתנות גם הם. בעבר ניבאתי: כשארצות יופרדו אלה מאלה וכשארצות יתאחדו אלה עם אלה, זה יהיה הזמן שבו אנפץ את האומות לרסיסים. בשלב הזה, אחדש את הבריאה ואחלק מחדש את התבל כולה, ובכך אשליט סדר בתבל, ואהפוך את מצבה הישן למצב חדש. זוהי תוכניתי. אלה עבודותיי. כשהאומות והעמים בעולם ישובו כולם בפני כס מלכותי, אקח את כל השפע שבשמיים ואעניק אותו לעולם האנושי, כדי שהודות לי, הוא יהיה מלא עד גדותיו בשפע שאין כמוהו. אולם כל עוד העולם הישן ממשיך להתקיים, אשלח את זעמי על אומותיו, ואכריז בגלוי על הצווים המנהליים שלי בכל רחבי תבל, ואמיט ייסורים על כל מי שיפר אותם:

כשאני מפנה את פניי אל התבל כדי לשאת דברים, האנושות כולה שומעת את קולי, וכתוצאה מכך היא רואה את כל העבודות שביצעתי בכל רחבי תבל. אטיל ייסורים ואפיל ארצה כל מי שפועל בניגוד לרצוני, כלומר כל מי שמתנגד לי במעשי אדם. אקח את הכוכבים הרבים שבשמיים ואחדש אותם, והודות לי, השמש והירח יתחדשו – הרקיע כבר לא יהיה כפי שהיה. שפע הדברים על הארץ יתחדשו. הכל יושלם באמצעות דבריי. האומות הרבות שבתבל יחולקו מחדש והאומה שלי תתפוס את מקומן, כך שהאומות שעל פני האדמה ייעלמו לנצח ויהפכו לאומה שתעבוד אותי. כל אומות העולם יושמדו ויפסיקו להתקיים. מבין כל בני האנוש שבתבל, כל בני האדם

השייכים לשטן יחוסלו. האש הבוערת תשטח את כל מי שעובד את השטן – כלומר, חוץ ממי שמצוי כעת בזרם, כל האחרים ייהפכו לאפר. כשאמיט ייסורים על העמים הרבים, בני האדם בעולם הדתי ישובו למלכותי במידה כזו או אחרת, לאחר שעבודותי כבשו אותם, מפני שהם יראו את ביאת אלוהים הקדוש, הרוכב על ענן לבן. כל בני האנוש ילכו איש אחר סוגו, ואני אמיט עליהם ייסורים שונים בהתאם למעשיהם. כל מי שקם עליי יושמד. באשר לבני האדם שמעשיהם על פני האדמה לא היו קשורים אליי, בזכות האופן שבו הם ניקו את עצמם מאשמה, הם ימשיכו להתקיים על פני האדמה תחת פיקוחם של בני ועמי. אתגלה לשפע העמים ולשפע האומות, אשמיע את קולי על פני האדמה ואכריז על השלמת עבודתי הגדולה שהאנושות כולה תוכל לראות במו עיניה.

כשקולי מעמיק בעוצמתו, אני גם צופה במצבה של התבל. באמצעות דבריי, שפע הברואים מתחדשים. השמיים משתנים והארץ גם היא משתנה. האנושות מתגלה בדמותה המקורית, ואט-אט, בני האדם שבים מבלי משים לחיק משפחתם, כל אחד לפי סוגו. כשזה יקרה, אהיה מרוצה מאוד. אני פנוי מהפרעות, ועבודתי הגדולה מושלמת, לגמרי מבלי משים. שפע הברואים משתנים, לגמרי מבלי משים. כשבראתי את העולם, עיצבתי את כל הדברים לפי סוגם, וקיבצתי כל דבר בעל דמות גשמית עם בני סוגו. מכיוון שהולך וקרב סופה של תוכנית הניהול שלי, אשחזר את המצב הקודם של הבריאה, אשחזר כל דבר לאופן שבו הוא היה במקור ואשנה הכל באופן מהותי כדי שהכל יחזור אל חיק תוכניתי. הגיע הרגע! השלב האחרון בתוכניתי עומד להתבצע. הו, עולם ישן ומזוהם! אתה תקרוס לבטח לשמע דבריי! תוכניתי תשטח אותך לבטח! הו, שפע הברואים! כולכם תזכו לחיים חדשים בתוך דבריי – עכשיו יש לכם אדון ריבון! הו, עולם חדש וטהור וללא דופי! אתה תשוב לתחייה לבטח בתוך כבודי! הו, הר ציון! לא תהיה עוד שקט. חזרתי כמנצח! מתוך הבריאה, אני בוחן בקפידה את כל העולם. על פני האדמה, האנושות החלה בחיים חדשים וזכתה בתקווה חדשה. הו, עמי! איך אתם יכולים שלא לשוב לחיים בתוך האור שלי? איך אתם יכולים שלא לצהול תחת הכוונתי? הארצות צועקות בצהלה, המים צוחקים צחוק עליז וצורם! הו, עם ישראל ששב לחיים! איך אתה יכול שלא להתגאות ביעודי מראש? מי בכה? מי התייפח? עם ישראל הישן כבר לא קיים, ועם ישראל של היום קם על רגליו בעולם, זקוף ותמיר, קם בלבה של האנושות כולה. עם ישראל של היום ודאי ירכוש את מקור הקיום באמצעות עמי! הו, מצרים השנואה! את כבר לא מתנגדת לי, נכון? איך את יכולה לנצל את רחמי ולנסות להימלט מהייסורים שאני מטיל? איך את יכולה שלא להתקיים בעיצומם של הייסורים שאני מטיל? כל בני האדם שאני אוהב אותם לבטח יחיו לנצח, וכל בני האדם שקמים עליי לבטח יסבלו מייסוריי לנצח. זאת משום שאני אל קנאי, ואני לא חס על בני אדם בקלות על כל מה שהם עשו. אני אשגיח על העולם כולו, וכשאופיע במזרח העולם, עם צדק, מלכותיות, חרון אף וייסור, אתגלה לאנושות על המוניה!

29 במרץ, 1992

פרק 27

ההתנהלות האנושית מעולם לא נגעה ללבי ומעולם גם לא נראתה לי יקרת ערך. בעיני האדם, אני תמיד נוהג בו בחומרה, ובעיניו, אני תמיד רודה בו. בכל מעשיו של האדם, כמעט אין דבר שנעשה למעני; כמעט אין דבר שעומד איתן אל מול עיניי. בסופו של דבר, כל דבר שקשור לאדם מתפורר באופן בלתי מורגש בפניי, ורק לאחר מכן, אני מבצע את מעשיי, וגורם לכולם להכיר אותי, איש-איש באמצעות כישלונו שלו. האופי האנושי לא השתנה. מה שיש בלב בני האדם לא תואם את רצוני – זה לא מה שאני צריך. מה שאני מתעב יותר מכל הוא קשיחותם של בני האדם והידרדרותם שוב ושוב לפשע, אבל מהו הכוח שמדרבן את האנושות להמשיך לא להכיר אותי, לשמור ממני מרחק ואף-פעם לא לפעול בפניי על פי רצוני, ובמקום זאת להתנגד אליי מאחורי גבי? האם זו נאמנותם של בני האדם? האם זו אהבתם כלפיי? מדוע הם לא יכולים להכות על חטא ולהיולד מחדש? מדוע בני האדם תמיד מוכנים לחיות בביצה ולא בִּמְקוֹם נקי מבוי? האם ייתכן שהתנהגתי אליהם לא יפה? האם ייתכן שכיוונתי אותם לכיוון הלא נכון? האם ייתכן שאני מוביל אותם לגיהנום? כולם מוכנים לחיות ב"גיהנום". כשהאור יבוא, הם יתעוורו מיד, משום שכל מה שהם צברו בתוכם נובע מהגיהנום. עם זאת, האנושות לא יודעת זאת, והיא רק נהנית מ"ברכות הגיהנום". בני האדם אפילו מחשיבים אותם לאוצרות ומאמצים אותם אל לבם בפחד עז שמא אבזוז להם אותם ואותיר אותם בלי "מקור קיום". בני האדם פוחדים ממני, וזו הסיבה שהם מתרחקים ממני ושונאים להתקרב אליי כשאני יורד ארצה. זאת משום שהם לא מוכנים "להביא על עצמם צרות", אלא רוצים לנהל חיי משפחה שלווים כדי ליהנות מ"אושר על פני האדמה". אולם אני לא יכול לאפשר להם להגשים את רצונם, משום שהרס משפחת האדם הוא בדיוק המעשה שלכבודו אני כאן. מרגע בואי, תיעלם השלווה בבתייהם של בני האדם. אני אנפץ את כל האומות לרסיסים, ועל אחת כמה וכמה אנפץ את משפחת האדם. מי יוכל להימלט מידיי? האם ייתכן שמי שמקבל ברכות יוכל להימלט הודות לאי-נכונותו? האם ייתכן שמי שסובל מהייסורים שאני מטיל עליו יוכל לזכות לאהדתי הודות לפחד שלו? בני האדם ראו את רצוני וראו את מעשיי בכל דבריי, אך מי יוכל להיחלץ אי-פעם מתסבוכת מחשבותיו שלו? מי יוכל למצוא אי-פעם מוצא מתוך דבריי או מחוץ להם?

האנושות חוותה את חמימותי, היא שירתה אותי בכנות, והיא נשמעה לי בכנות ועשתה הכל למעני בנוכחותי. אולם בני האדם כיום לא מצליחים להגיע לדרך הקיום הזו משום מה, והדבר היחיד שהם יכולים לעשות הוא להתאבל על אובדן ברוחם כאילו התעלל בהם זאב משחר לטרף. הם יכולים רק להביט בי בחוסר אונים, ולקרוא אליי לעזרה ללא-הרף, אך בסופו של דבר, הם לא יכולים להיחלץ ממצבם הקשה. אני נזכר בהבטחות שבני האדם הבטיחו בנוכחותי בעבר, ובשכונות שהם נשאו בנוכחותי על השמיים והארץ שהם יכירו לי תודה על חסדי בגילוי חביבה. הם בכו בצער בפניי, וקול בכיים היה שובר לב וקשה מנשוא. לעתים קרובות עזרתי לאנושות הודות לנחישות שלה. בני האדם התייצבו בפניי אינספור פעמים כדי להישמע לי, והתנהלותם שובת הלב הייתה בלתי נשכחת. אינספור פעמים הם אהבו אותי באמונה איתנה, ורגשותיהם הכנים היו ראויים להערכה. אינספור פעמים,

הם אהבו אותי עד כדי כך שהם הקריבו את חייהם לשם כך, הם אהבו אותי יותר מאשר הם אוהבים את עצמם, ולנוכח הכנות שלהם קיבלתי את אהבתם. הם העלו את עצמם כקורבן מנחה בנוכחותי אינספור פעמים, למעני ובאדישות לנוכח המוות, ואני מחיתי את הדאגה מפניהם ובחנתי את ארשת פניהם בקפידה. היו אינספור פעמים שבהן אהבתי אותם כבבת עיני, והיו אינספור פעמים שבהן שנאתי אותם כאויביי. למרות זאת, האדם עדיין לא יכול לתפוס את דעתי. כשבני האדם עציבים, אני בא לנחם אותם, וכשהם חלשים אני בא לעזור להם. כשהם אובדים בדרך, אני מכוון אותם. כשהם בוכים, אני מוחה את הדמעות. עם זאת, כשאני עצוב, מי יכול לנחם אותי בלב? כשאני מודאג מאוד, מי מתחשב ברגשותיי? כשאני עגמומי, מי יכול לכפר על הפצעים שבלבי? כשאני זקוק למישהו, מי מוכן להציע לפעול בתיאום איתי? האם ייתכן שהיחס שהיה לבני האדם כלפיי בעבר נמחק כלא היה? מדוע בקושי נותר דבר בזיכרונם? איך ייתכן שבני האדם שכחו את כל הדברים האלה? כל זה קרה משום שאויב האנושות השחית אותה, נכון?

כשהמלאכים מנגנים כדי להלל אותי, הדבר מעורר בי אהדה בלתי נמנעת כלפי האדם. פתאום אני מרגיש צער עז בלבי ואני לא מסוגל להיפטר מהרגש הכאוב הזה. בשמחה ובצער של ההיפרדות מהאדם ושל ההתאחדות מחדש עמו, אנחנו לא יכולים לשתף זה את זה ברגשות. מכיוון שאנחנו נפרדים זה מזה, בשמיים ממעל ובארץ מתחת, האדם ואני לא יכולים להתראות באופן שגרתי. מי יכול להיחלץ מהנוסטלגיה לרגשות העבר? מי יכול להפסיק להעלות זיכרונות מהעבר? מי לא מקווה להמשך הרגשות הטובות מהעבר? מי לא כמה לשובי? מי לא נכסף להתאחדותי מחדש עם האדם? אני מוטרד מעומק לבי, והאדם מודאג מאוד ברוחו. על אף שאנחנו זהים ברוחנו, אנחנו לא יכולים להיות יחד לעתים קרובות, ואנחנו לא יכולים להתראות לעתים קרובות. לפיכך, חיי האנושות כולה עגמומיים מאוד ואינם מלאי חיים, משום שהאדם תמיד כמה אליי. בני האנוש הם כאילו חפצים שנפלו מהשמיים; הם קוראים בשמי בארץ ונושאים את מבטם מעלה מהקרקע – אך איך ייתכן שהם יוכלו להימלט ממלעותיו של הזאב המשחר לטרף? איך ייתכן שהם יוכלו להיחלץ מאיומו ופיתויו? איך ייתכן שבני האנוש לא יקריבו את עצמם בהישמעות להסדרי התוכנית שלי? כשהם מתחננים בקול, אני מפנה להם את גבי – אני לא יכול לשאת את המראה הזה עוד. אולם איך ייתכן שלא אשמע את קול בכיים? אני אתקן את העוולות שיש בעולם האנושי. אבצע את עבודתי במו ידיי ברחבי העולם כולו ואסור על השטן לפגוע שוב באנושי – אסור על האויבים לעשות שוב כאוות נפשם. אהפוך למלך על פני האדמה ואעביר את כס מלכותי לשם, ובכך אגרום לכל אויביי ליפול ארצה ולהתוודות על חטאיהם בפניי. בצער מלווה בכעס, אשטח את התבל כולה, לא אחוס על איש, ואעורר אימה בלבם של כל אויביי. אהפוך את פני האדמה לעיי חורבות ואהפוך את כל אויביי לעיי חורבות, ומאותו רגע ואילך הם לא יוכלו להשחית שוב את האנושות. תוכניתי כבר נקבעה, ואיש לא יוכל לשנות אותה, יהיה אשר יהיה. כשארחף מעל התבל בפאר מלכותי, האנושות כולה תתחדש, וכולם ישובו לחיים. האדם לא יבכה עוד וכבר לא יקרא אליי לעזרה. אז אשמח בלבי ובני האדם ישובו אליי בחגיגות. התבל כולה, מן המסד עד הטפחות, תתעורר בצהלה...

כיום, אני עושה את העבודה שבכוונתי להשלים באומות העולם. אני נע בלב האנושות ועושה את כל העבודה הכלולה בתוכנית שלי, וכל האנושות מחלקת את קומץ אומות העולם לפי רצוני. תשומת לבם של בני האדם על פני האדמה מתמקדת ביעד שלהם עצמם, משום שהיום הולך וקרב ותרועות המלאכים כבר נשמעות. לא יהיו עוד

עיכובים, וכל הבריאה תתחיל לרקד בצהלה בעקבות זאת. מי יכול למתוח את יומי כאוות נפשו? האם יכול להיות שיהיה זה יצור על פני האדמה? האם יכול להיות שיהיו אלה כוכבי הרקיע או המלאכים? כשאביע אמירה ואתחיל בישועת עם ישראל, יומי יבוא אל האנושות כולה. כולם פוחדים משוכו של עם ישראל. כשהוא ישוב, יהיה זה יום כבודי, יום שבו הכול ישתנה ויתחדש. מכיוון שהתבל כולה תזכה למשפט צדק בקרוב, כל בני האדם יתביישו ויחששו, מפני שאין כזה דבר צדק בעולם האנושי. כשמש הצדק תופיע, המזרח יואר, ואז הוא יאיר את התבל כולה וכל אדם ואדם. אם האדם יוכל באמת להוציא לפועל את הצדק שלי, ממה יש לחשוש? כל אנשיי מחכים לבואו של יומי, והם כולם כמהים להגעתו של יומי. הם מחכים שאבוא לגמול לכל האנושות ולהסדיר את יעדה של האנושות בתפקידי כשמש הצדק. מלכותי מתגבשת על פני התבל כולה, וכס מלכותי שובה את לבם של מאות מיליוני בני אדם. בסיועם של המלאכים, הישגי האדירים יישאו פרי בקרוב. כל המוני בניי ואנשיי מחכים בקוצר רוח לשובי, ומשתוקקים שאת אחד איתם ושלעולם לא ניפרד שוב. איך יוכל המון האדם במלכותי שלא להתרוצץ יחד בצהלה על כך שאני נמצא יחד איתם? האם ייתכן שזו תהיה התאחדות שלא תגבה מחיר? כל בני האדם חושבים שאני מכובד וכולם מהללים אותי. כשאשוב, אביס את כל אויביי עוד יותר. הגיע הזמן! אני אתחיל להניע את עבודתי. אני אמלוך כמלך בקרב בני האדם! אני עומד לחזור! אני עומד לצאת! זה מה שכולם מקווים לו ומה שכולם מייחלים לו. אני אאפשר לכולם לראות את בואו של יומי, ואני אאפשר להם לקבל בשמחה את הגעתו של יומי!

2 באפריל, 1992

פרק 28

כשבאתי מציון, כל הדברים ציפו לי, וכששבתי לציון, כל בני האדם קידמו את פניי בברכה. גם כשבאתי וגם כשעזבתי, דברים שהיו עוינים כלפיי מעולם לא ניסו להכשיל אותי, ולכן עבודתי התקדמה באופן חלקה. כיום, כשאני מצוי בקרב כל הברואים, כל הדברים מקדמים את פניי בשקט, מפחד עז שאעזוב אותם שוב ואפסיק לתמוך בהם. כל הדברים מצייתים להכוונתי וכולם מביטים לכיוון שאני מצביע אליו. מוצא פי הפך ברואים רבים למושלמים והטיל ייסורים על בני מרדנות רבים. לכן כל בני האדם מביטים בתשומת לב בדבריי, מקשיבים היטב לאמירות פי, ומפחדים עמוקות שהם יחמיצו את ההזדמנות הטובה הזאת. זו הסיבה שהמשכתי לדבר, כדי שעבודתי תתבצע מהר יותר, וכדי שהתנאים הנאותים יופיעו על פני האדמה בתוך זמן קצר יותר ויתקנו את מראות ההרס שעל פני האדמה. אביט ברקיע רק כשאשוב אל האנושות. כל הארצות יתמלאו בחיים בן-רגע, כבר לא יהיה אבק באוויר, ורפש כבר לא יכסה את הקרקע. עיניי יבריקו מיד ויגרמו לבני האדם בכל הארצות להרים מבטם אליי ולמצוא בי מחסה. מי מבין כל בני האדם בעולם הנוכחי, לרבות בני ביתי, באמת ימצא בי מחסה? מי מהם ימסור את לבו בתמורה למחיר שאני שילמתי? מי מהם התגורר אי-פעם בביתי? מי מהם באמת העלה את

עצמו כקורבן מנחה בפניי? כשאני מציב דרישות לאדם, הוא מיד סוגר את "המחסן הקטן" שלו בפניי. כשאני מעניק דברים לאדם, הוא מיד פותח את פיו כדי לקבל את השפע בחשאי, ולעיתים קרובות לבו רועד מחשש עמוק שאני אכה אותו בחזרה. לכן פיו של האדם חצי פתוח וחצי סגור, והוא לא מסוגל ליהנות באמת מהשפע שאני מעניק. אני לא ממנהר לגנות את האדם, אך הוא תמיד נאחז בידי ומבקש שאעניק לו רחמים. רק כשהאדם מתחנן בפניי, אני שוב מעניק לו מ"רחמי", וגוער בו חריפות, כדי שהוא יתבייש מיד. משום שהוא לא מסוגל לקבל את "רחמי" באופן ישיר, הוא גורם לאחרים להעביר אותם אליו. כשהאדם תופס את כל דבריי באופן יסודי, שיעור קומתו של האדם הולם את רצוני, ובקשותיו מניבות פירות, ואינן לחינם או ללא תועלת. אני מברך את בקשותיה הכנות של האנושות, שאינן העמדת פנים.

פעלתי ודיברתי במהלך העידנים, אך האדם מעולם לא שמע אמירות כמו אלה שאני אומר כיום, והוא מעולם לא טעם את מלכותיותי ושיפוטי. אף על פי שבני האדם בעולם של העבר שמעו עליי אגדות, איש מעולם לא גילה באמת את היקף השפע שלי. על אף שבני האדם שומעים כיום את מוצא פי, הם עדיין לא יודעים כמה תעלומות יש בפי, ולכן הם מחשיבים זאת לעושר. כל בני האדם רוצים להשיג משהו מפי. כל בני האדם רוצים לזכות בדברים כאלה, בין שמדובר בסודות מדינה, תעלומות השמיים, הדינמיקה של העולם הרוחני, או ייעודה של האנושות. משום כך, אילו הייתי מכנס בני אדם יחדיו ומספר להם "סיפורים", הם היו קמים מיד מ"מיטת חוליים" כדי לשמוע את דרכי. האדם יותר מדי לוקה בחסר: הוא זקוק לא רק ל"תוספי תזונה", אלא גם ל"תמיכה נפשית" ול"אספקה רוחנית". זה מה שכל בני האדם לוקים בו – זו "מחלתם" של כל בני האדם. אני מספק תרופה למחלתו של האדם על מנת להשיג תוצאות טובות יותר, כדי שכולם יחזרו להיות בריאים, וכדי שהם ישובו למצב רגיל הודות לתרופתי. האם אתם באמת שונאים את התנין הגדול האדום כאש? האם אתם שונאים אותו באמת ובתמים? מדוע שאלתי אתכם כל כך הרבה פעמים? מדוע אני שוב ושוב שואל אתכם את השאלה הזאת? מה צלמו של לתנין הגדול האדום כאש בלבכם? האם הוא באמת נעקר מלבכם? האם אתם באמת לא רואים בו אב? כל בני האדם צריכים להבין למה אני מתכוון בשאלות האלה. הן לא נועדו לעורר את כעסם של בני האדם, להצית מרד בקרב בני האדם או לאפשר לאדם למצוא דרך מוצא בכוחות עצמו, אלא לאפשר לכל בני האדם להשתחרר מהשעבוד לתנין הגדול האדום כאש. עם זאת, איש לא צריך לחשוש. הכל יושג באמצעות דבריי – אף אדם לא יכול להשתתף בעבודה שאני אבצע ואף אדם לא יכול לעשות אותה. אני אנקה את האוויר בכל הארצות ואמחה כל זכר לשדים על פני האדמה. כבר התחלתי, ואפתח בשלב הראשון של עבודת הטלת הייסורים שלי במקום משכנו של התנין הגדול האדום כאש. מכך ניתן להבין שהטלתי ייסורים על התבל כולה, ושהתנין הגדול האדום כאש וכל מיני הרוחות בטמאות לא יוכלו להימלט מהייסורים שלי, משום שאני מביט בכל הארצות. כשעבודתי על פני האדמה תושלם, כלומר, כשתקופת המשפט תגיע לקצה, אטיל ייסורים באופן רשמי על התנין הגדול האדום כאש. בני עמי יראו את הייסורים הצודקים שאטיל על התנין הגדול האדום כאש, יביעו שלל שבחים משום צדקי, ויהללו את שמי הקדוש לעד משום צדקי. לכן אתם תמלאו את חובתכם באופן רשמי, ותשבחו אותי באופן רשמי בכל הארצות לעולם ועד!

כשתקופת המשפט תגיע לשיאה, לא אמהר להשלים את עבודתי, אלא אשלב בה ראיות לתקופת הייסורים ואאפשר לכל בני עמי לראות את הראיות האלה, וכך הן יישאו פרי חשוב הרבה יותר. ההראיות האלה הן הכלי שבאמצעותו אטיל ייסורים על התנין הגדול האדום כאש ואגרום לבני עמי לראות זאת במו-עיניהם, כדי שהם

יכירו טוב יותר את טבעי. הזמן שבו בני עמי ייהנו ממני הוא הזמן שבו התנין הגדול האדום כאש יוכה בייסורים. תוכניתו היא לגרום לאנשי התנין הגדול האדום כאש להתקומם ולהתמרד בו. זו גם השיטה שבה אהפוך את בני עמי למושלים, וזו תהיה הזדמנות טובה לבני עמי לזכות לצמיחה בחייהם. כשהירח הבהיר עולה, הלילה הרגוע מתנפץ מיד. אף על פי שהירח מרופט, רוח טובה שורה על האדם והוא יושב בשלווה לאור הירח ומתפעל מהמחזה היפהפה מתחת לאור. האדם לא יכול לתאר את רגשותיו – נדמה שהוא רוצה להיזכר בעבר, ורוצה להביט בעתיד ונהנה מההווה. חיוך עולה על פניו, ולתוך האוויר הנעים מחלחל ניחוח רענן. כשרוח קלה מתחילה לנשוב, האדם מבחין בניחוח העשיר ונדמה שהוא משתכר ממנו ולא מסוגל לקום ממקומו. זה בדיוק הזמן שבו אני בא באופן אישי אל בני האדם, והאדם קולט ביתר קלות את הריח העשיר, ולכן כל בני האדם חיים בניחוח הזה. אני בשלום עם האדם, והוא חי איתי בהרמוניה – הוא כבר לא סוטה ביחסו אליי, אני כבר לא גוזם את ליקוייו של האדם, סבר פניו של האדם כבר לא מוטרד, והמוות כבר לא מאיים על האנושות כולה. כיום, אני מתקדם ביחד עם האדם לתקופת הייסורים, זה לצד זה. אני עושה את עבודתי, כלומר, אני מכה באדם בשבטי והוא מוטח על בני האדם המרדניים. בעיני האדם, נדמה שיש לשבטי כוחות מיוחדים: הוא מכה את כל אויבי ולא ממחר לחוס עליהם, ושבטי עושה את תפקידו הטבעי בהתקפת כל מי שמתנגד אליי. כל מי שבידי ממלא את חובתו על פי כוונתי המקורית, והוא מעולם לא קרא תיגר על רצונותיי או שינה את מהותו. כתוצאה מכך, המים ישאגו, ההרים יתמוטטו, הנהרות הגדולים יתפרקו, יתחוללו שינויים באדם, אור השמש יתעמעם, הירח יתכהה, האדם לא יחיה עוד בעתות שלום, לא יהיו עוד רגעי שלווה על פני הקרקע, השמיים לא יהיו עוד רגועים ושקטים ולא עוד יהיו סבלניים. כל הדברים יתחדשו וישחזרו את המראה המקורי שלהם. כל המשפחות על פני האדמה יתפרקו וכל האומות על פני האדמה יתפרדו לחלקים – ימי האיחוד בין בעל ורעיה יחלפו, ואם ובנה לא ייפגשו שוב, ולא תהיה עוד פגישה של אב ובת. אני אנפץ את כל מה שהיה על פני הארץ. אני לא נותן לאדם את ההזדמנות להביע את רגשותיו, משום שאין לי רגשות, ובמידת מה, התחלתי לתעב את רגשותיהם של בני האדם. הרגשות בין בני האדם הם הסיבה לכך שהם השליכו אותי הצדה, ושהפכתי ל"זר" בעיניהם; הרגשות בין בני האדם הם הסיבה לכך שהם שכחו אותי; רגשותיו של האדם הם הסיבה לכך שהוא מנצל את ההזדמנות לשכך את "מצפוני"; רגשותיו של האדם הם הסיבה לכך שהוא תמיד מואס בייסורים שאני מטיל עליו; רגשותיו של האדם הם הסיבה לכך שהוא טוען שאני לא הוגן ולא צודק ואומר שאני מתעלם ברגשותיו של האדם כשאני מטפל בדברים. האם יש גם לי שאר בשר על פני האדמה? מי אי-פעם עבד כמוני יומם ולילה למען כל תוכנית הניהול שלי, מבלי לחשוב על אכילה ושינה? איך אפשר להשוות בין האדם ואלוהים? איך ייתכן שהוא יהיה תואם לאלוהים? איך ייתכן שאלוהים, שבזרא, יהיה שייך לאותה קטגוריה שלה שייך האדם, שהוא ברוא? איך ייתכן שאוכל תמיד לחיות ולפעול ביחד עם האדם על פני האדמה? מי דואג ללבי? האם תפילותיו של האדם דואגות לו? פעם הסכמתי להצטרף לאדם ולצעוד איתו – ואכן, עד היום, אני דואג לאדם ומגן עליו, אך מתי יבוא היום שבו האדם יוכל להתנתק מדאגתי? על אף שהאדם מעולם לא דאג ללבי, מי יכול להמשיך לחיות בארץ ללא אור? ברכותיי הן הסיבה שהאדם חי עד היום.

פרק 29

ביום שבו כל הדברים קמו לתחייה, באתי אל בני האדם וביליתי איתם ימים ולילות נפלאים. רק בשלב הזה, האדם מרגיש מעט מנגישותי, וככל שהתקשורת שלו איתי נעשית תכופה יותר, כך הוא רואה יותר ויותר מה אני, וכתוצאה מכך, הוא זוכה להכיר אותי במקצת. בקרב כל בני האדם, אני מרים את ראשי ומשקיף, והם כולם רואים אותי. אולם כשאסון מכה את העולם, הם מיד נחרדים, וצלמי נעלם מלבם. בהלה אוהזת בהם על התרחשות האסון, והם לא שמים לב לדברי התוכחה שלי. עברתי בקרב בני האדם במשך שנים רבות, אך הם אף פעם לא היו מודעים לכך, והם מעולם לא הכירו אותי. כיום אני מדבר אל האדם במו פי, וגורם לכל בני האדם להתייצב בפניי ולקבל ממני משהו, אך הם עדיין שומרים ממני מרחק, ולכן הם לא מכירים אותי. כשצעדיי יפסעו בקצות התבל, האדם יתחיל להרהר בינו לבין עצמו, וכל בני האדם יבואו אליי להשתחוות בפניי ולעבוד אותי. זה יהיה יום כבודי, יום שובי וכן יום עזיבתי. כעת התחלתי את עבודתי בקרב האנושות כולה – פתחתי באופן רשמי בכל רחבי תבל את סיום תוכנית הניהול שלי. מרגע זה ואילך, כל מי שלא יהיה זהיר יהיה מועד בכל רגע לייסורים חסרי רחמים. הסיבה לכך היא לא שאני אכזר, אלא שזה שלב בתוכנית הניהול שלי. הכל חייב להתקדם לפי השלבים של תוכניתי, ואיש לא יכול לשנות זאת. כשאני מתחיל את עבודתי באופן רשמי, כל בני האדם נעים כפי שאני נע, כך שבני אדם ברחבי תבל פועלים במקביל אליי, יש "חגיגה" ברחבי תבל, ואני מדרבן את האדם לנוע קדימה. אי לכך, אני מכניס את התנין הגדול האדום כאש עצמו למצב של טירוף ובלבול, וגורם לו לשרת את עבודתי, ועל אף שהוא לא רוצה, הוא לא מסוגל לפעול לפי רצונותיו שלו, והוא נאלץ להיכנע לשליטתי. בכל תוכניותי, התנין הגדול האדום כאש הוא הניגוד שלי, האויב שלי, וכן המשרת שלי. לכן מעולם לא הקלתי מ'הדרישות' שלי ממנו. לפיכך, השלב האחרון של עבודת התגלמותי כבשר ודם מושלם בבית שלו. כך התנין הגדול האדום כאש יהיה מסוגל לשרת אותי טוב יותר, וכך אכבוש אותו ואשלים את תוכניתי. כשאני עובד, כל המלאכים יוצאים איתי לקרב המכריע, כשהם נחושים למלא את רצונותי בשלב הסופי. זאת כדי שבני האדם על פני האדמה ייכנעו בפניי כמו המלאכים, לא יחושו בצורך להתנגד אליי ולא יעשו שום דבר שמתמרד בי. זו הדינמיקה של עבודתי ברחבי תבל.

התכלית והחשיבות של בואי אל בני האדם הן הושעת האנושות, השבת האנושות כולה לביתי, איחוד השמיים והארץ וגרימה לאדם לשלוח את "האותות" בין השמיים והארץ, משום שזה התפקיד הטבוע באדם. כשבראתי את האנושות, הכנתי את כל הדברים לאנושות, ומאחר יותר אפשרתי לאנושות לקבל את השפע שנתתי לה על פי דרישותי. לכן אני אומר שרק בזכות הכוונתי האנושות כולה הגיעה עד היום. וכל זה הוא תוכניתי. מתוך האנושות כולה, אינספור בני אדם מצויים תחת הגנתה של אהבתי, ואינספור בני אדם חיים תחת ייסורי שנאתי. על אף שכל בני האדם מתפללים אליי, הם עדיין לא מסוגלים לשנות את מצבם הנוכחי. ברגע שהם מאבדים תקווה, הם יכולים רק לאפשר לטבע לעשות את שלו ולהפסיק להמרות את פי, משום שזה כל מה שהאדם יכול לעשות. באשר למצב חייו של האדם, האדם עדיין לא מצא חיים אמיתיים, הוא עדיין לא ראה ישירות את העוולות,

החורבן והתנאים המחפירים בעולם. לכן אילולא היו אסונות בעולם, רוב בני האדם היו עדיין דבקים באמא אדמה, ועדיין היו מרותקים מטעמם של "החיים". האין זו המציאות בעולם? אני מדבר בקול הישועה אל האדם, הלא כן? מדוע אף אדם באנושות כולה לא אהב אותי באמת מעולם? מדוע האדם אוהב אותי רק כשאני מטיל עליו ייסורים ומעמיד אותו בניסיונות, אך איש לא אוהב אותי כשאני מגן עליו? פעמים רבות הענקתי ייסורים לאנושות. בני האדם מביטים בייסורים, אך אז הם מתעלמים מהם, והם לא חוקרים אותם ומהרהרים בהם באותו רגע, ולכן כל מה שהאדם מקבל הוא משפט חסר רחמים. זוהי רק אחת משיטות העבודה שלי, אך מטרתה היא עדיין לשנות את האדם ולגרום לו לאהוב אותי.

אני מושל במלכות, ויתרה מזו, אני מושל בתבל כולה. אני מלך במלכות וגם ראש התבל. מעתה ואילך, אני אאסוף את כל מי שהם לא הנבחרים ואתחיל בעבודתי בקרב הגויים, ואכריז על הצווים המנהליים שלי בתבל כולה, כדי שאוכל לפתוח בהצלחה את השלב הבא בעבודתי. אני אשתמש בעונש כדי להפיץ את עבודתי בקרב הגויים – כלומר, אני אשתמש בכוח נגד כל הגויים. מובן מאליו שהעבודה הזו תתבצע במקביל לעבודתי בקרב הנבחרים. כשעמי ימשול ויחזיק בסמכות על פני האדמה, זה גם יהיה היום שבו אסיים לכבוש את כל בני האדם על פני האדמה, ונוסף על כך, זה יהיה הזמן שבו אני אנוח – ורק אז אופיע בפני כל בני האדם הכבושים. אני מופיע בפני המלכות הקדושה ומסתתר מארץ הטינופת. כל מי שנכבש והחל להישמע לי מסוגל לראות את פניי במו עיניו ומסוגל לשמוע את קולי במו אוזניו. זו הברכה של מי שנולד באחרית הימים, וזו הברכה שאני הועדתי ואשר אף אדם לא יכול לשנות. כיום אני עובד כך למען העבודה בעתיד. כל עבודתי קשורה בזיקה הדדית, ובכולה יש קריאה ותגובה: שום שלב מעולם לא עצר בפתאומיות, ושום שלב מעולם לא בוצע באופן עצמאי. הלא כן? העבודה מהעבר היא היסוד לעבודה של היום, הלא כן? דברי העבר מרמזים על בדברים של היום, הלא כן? שלבי העבר הם המקור לשלבים של היום, הלא כן? הרגע שבו אני פותח את המגילה באופן רשמי הוא הרגע שבו אני מטיל ייסורים על בני אדם ברחבי תבל ומציב בני אדם בכל רחבי העולם בניסיונות, וזה השיא של עבודתי. כל בני האדם חיים בארץ ללא אור, וכל בני האדם חיים באיום מצד הסביבה שלהם. במילים אחרות, אלה החיים שהאדם מעולם לא חווה מאז הבריאה ועד היום, ואף אחד במהלך העידנים מעולם לא "נהנה" מסוג זה של חיים, ולכן אני אומר שאני עושה עבודה שמעולם לא נעשתה בעבר. זהו מצב העניינים האמיתי, וזו המשמעות הפנימית. משום שיומי הולך וקרב לאנושות כולה, משום שהוא לא נראה רחוק אך הוא ממש לנגד עיניו של האדם, מי לא יהיה מפוחד כתוצאה מזה? ומי יוכל שלא להתענג מזה? בבל המטונפת סוף-סוף הגיעה לסופה. האדם זכה לעולם חדש לגמרי, והשמיים והארץ השתנו והתחדשו.

כשאני מופיע בפני כל האומות ולכל בני האדם, העננים הלבנים מתערבלים ברקיע ועוטפים אותי. גם הציפורים על פני האדמה שרות ורוקדות בשמחה לכבודי, מדגישות את האווירה על פני האדמה, ובכך גורמות לכל הדברים שעל פני האדמה להתעורר לחיים, לא "לשקוע" עוד, אלא לחיות בתוך באווירה של חיוניות. כשאני בין העננים, האדם תופס במעומעם את פניי ואת עיניי ואז הוא מרגיש מעט מפוחד. בעבר הוא שמע עדויות היסטוריות עליי באגדות, וכתוצאה מכך, הוא ספק מאמין בי וספק מפקפק בי. הוא לא יודע איפה אני ומה הגודל של פניי – האם הם רחבים כמו הים, או עצומים כאחו ירוק? איש לא יודע את הדברים האלה. רק כשהאדם רואה את פניי בעננים כיום, האדם מרגיש שהאגדות על קיומי אמיתיות, והוא נעשה קצת יותר אוהד כלפיי, ורק בזכות מעשיי, הוא מעריך אותי קצת

יותר. אך האדם עדיין לא מכיר אותי והוא רק רואה חלק אחד שלי בעננים. לאחר מכן, אני פושט את ידי לצדדים ומראה אותן לאדם. האדם נדהם ומכסה את פיו בידיו בפחד עז שאכה אותו ביד, וכך גדלה היראה במקצת בהערצה שלו. האדם עוקב אחר כל תנועה שלי בפחד עז שאכה אותו כשהוא לא ישים לב. אולם העובדה שהאדם צופה בי לא מגבילה אותי, ואני ממשיך לעשות את העבודה שעליי להשלים. רק בזכות כל המעשים שאני עושה, האדם מפתח אהדה כלשהי כלפיי, וכך הוא בא אליי בהדרגה כדי להתקשר אליי. כשאני אתגלה לאדם במלואי, האדם יראה את פניי, ומאותו רגע, לא אסתתר ולא אהיה מעורפל עוד לאדם. ברחבי תבל, אופיע בגלוי לכל בני האדם, וכל מי שהוא בשר ודם יראה את כל מעשיי. כל מי שהוא רוח ישכון בשלום בביתי לבטח, ובלי ספק ייחנה מהברכות הנפלאות ביחד איתי. כל מי שאני דואג לו ודאי יינצל מהייסורים שאני ממיט, והוא ודאי לא יחוה את כאב הרוח וחבלי הברש. אני אופיע בגלוי לכל העמים ואמשול ואחזיק בסמכות, כך שריח הגוויות יפסיק להתפשט בתבל. במקום זאת, ניחוחי הרענן יתפשט ברחבי כל העולם, משום שיומי הולך וקרב, האדם מתעורר, כל הדברים על פני האדמה הם כשורה, וימי ההישרדות של פני האדמה לא יהיו עוד, משום שבאתי !

6 באפריל, 1992

פרק 30

בקרב בני האדם, סיכמתי פעם את מרדנותו וחולשתו של האדם, ולכן, הבנתי את חולשתו והפכתי לבקיא במרדנותו. לפני שהגעתי לשבת בקרב בני האדם, הבנתי זה מכבר את האושר והצער בקרב בני האדם – ומשום כך, אני מסוגל לעשות דברים שהאדם לא יכול לעשות ולומר דברים שהאדם לא יכול לומר, ואני עושה זאת בקלות רבה כל כך. האין זה ההבדל ביני לבין האדם? והאין זה הבדל ניכר? האם ייתכן שבני אדם שהם בשר ודם יוכלו לבצע את עבודתי? האם ייתכן שאני שייך לאותו סוג ששייכים אליו יצירים נבראים? בני האדם דירגו אותי בסוג דומה לשלהם – האין זה משום שהם לא מכירים אותי? מדוע במקום לרומם את עצמי בקרב בני האדם, עליי להצטנע? מדוע האנושות ממשיכה לגנות אותי? מדוע האנושות לא מסוגלת לקרוא בשמי? יש צער עז בלבי, אך כיצד בני האדם יכולים לדעת? איך הם יכולים לראות? העובדה שבני האדם לעולם לא מתייחסים בדברים שמדאיגים אודי כדברים בעלי חשיבות עליונה בחייהם הפכה אותם למעורפלים ומבולבלים, כאילו הם זה עתה נטלו גלולת שינה. כשאני קורא להם, הם פשוט ממשיכים לחלום, ואיש מעולם לא היה מודע למעשיי. כיום, רוב בני האדם עדיין ישנים עמוק. רק כשנשמע המנון המלוכה, הם פותחים את עיניהם המנומנות ומרגישים מעט מרה שחורה בלבם. כשהמטה שלי מכרה בקרב בני האדם, הם עדיין מקדישים לי רק^[X] מעט תשומת לב, כאילו

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעה המילה "רק".

גורלם חסר ערך כמו החול שבים. על אף שלרובם יש מודעות מסוימת, הם בכל זאת לא יודעים לאן הגיעו צעדיי. זאת משום שהם לא מבינים את לבי, ולכן הם מעולם לא היו מסוגלים להשתחרר מכבלי השטן. אני נע מעל כל הדברים וחי בקרב כל הדברים, ובו בזמן, אני מואר בזרקור בלבם של כל בני האדם. מהסיבה הזו, בני האדם רואים בי שונה, במחשבה שאני יוצא מהכלל, או שאני בלתי נתפס. כתוצאה מכך, אמונם בי מתחזק מדי יום ביומו. אני נשען לאחר בריקיע השלישי ומשקיף על כל בני האדם והדברים בתבל. כשאני ישן, בני האדם משתתקים בפחד עז להפריע את מנוחתו. כשאני ער, הם מיד נהיים ערניים, כאילו הם עושים את העבודה של להסב לי אושר במפורש. האין זו גישתם של בני האדם על פני האדמה כלפיי? מי מקרב בני האדם היום רואה אותי בשמיים ובארץ כאחד? מי לא מוקיר את דמותי שבשמיים? ומי לא מזלזל בדמותי שבארץ? ומדוע האדם תמיד קורע אותי לגזרים? מדוע יש לאדם תמיד שתי גישות שונות כלפיי? האם אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם בארץ אינו אותו אלוהים שמושל על הכל בשמיים? האם דמותי שבשמיים לא נמצאת כעת בארץ? מדוע בני האדם רואים אותי אבל לא מכירים אותי? מדוע יש מרחק כזה גדול בין השמיים והארץ? האם הדברים האלה לא שווים העמקה רבה יותר של האדם?

כשאני עושה את עבודתי, ובמהלך הזמנים שבהם אני מבטא את קולי, בני האדם תמיד רוצים להוסיף לכך "חומרי טעם וריח", כאילו חוש הריח שלהם יותר חד משלי, כאילו הם מעדיפים טעם חזק, וכאילו אני לא מודע לצרכיו של האדם, ולכן אני "מטריד" את האדם כדי "להוסיף" לעבודתי. אני לא לעמעם במכוון את החיוביות של האדם, אלא מבקש מהם לטהר את עצמם על סמך הכרתם אותי. משום שהם לקויים מדי, אני מציע להם להשקיע מאמצים רבים יותר בחיפוי על הליקויים שלהם כדי לרצות את לבי. בני האדם פעם הכירו אותי בתפיסותיהם, אך הם כלל לא היו מודעים לכך, ולכן הוקרתם הייתה כמו התייחסות אל חול כאל זהב. כשהזכרתי להם, הם נפטרו רק מחלק מזה, אך במקום להחליף את החלק שהם נפטרו ממנו בדברים עשויים כסף וזהב, הם המשיכו ליהנות מהחלק שעדיין נותר בידיהם, וכתוצאה מכך, הם תמיד צנועים וסבלנים בפניי. הם לא מסוגלים להיות תואמים לי, משום שיש להם תפיסות רבות מדי. לפיכך, גמרתי בדעתי לתפוס את כל מה שיש לאדם ולהשליך זאת הרחק, כדי שכולם יוכלו לחיות איתי וכבר לא בנפרד ממני. משום עבודתי, האדם לא מבין את רצוני. יש כאלה שסבורים שאני אחתם את עבודתי בפעם השנייה ואשליך אותם אל הגיהנום. יש כאלה שסבורים שאני מתחיל בשיטה חדשה של דיבור, ורובם רועדים מפחד: הם מפחדים עד עמקי נשמתם שאני אסיים את עבודתי ואעזוב אותם ולא אותיר להם מקום מפלט, והם מפחדים עד מאוד שאני שוב אטוש אותם. בני האדם תמיד משתמשים בתפיסות ישנות כדי למדוד את עבודתי החדשה. אני אומר שבני האדם מעולם לא תפסו את השיטה שבה אני עובד – האם הם יוכלו להעיד על עצמכם כראוי הפעם? התפיסות הישנות של בני האדם הן כלי הנשק שמפריעים לעבודתי, הלא כן? כשאני מדבר אל בני האדם, הם תמיד נמנעים מליישר מבט, בפחד עז שעניי ינוחו עליהם. לכן, הם מרכינים ראש, כאילו הם עוברים ביקורת שלי – זה נגרם מהתפיסות שלהם, הלא כן? מדוע הצטנעתי עד היום, אך אף אחד לא הבחין בכך מעולם? האם עליי להשתחוות בפני האדם? באתי מהשמיים אל הארץ, ירדתי ממעל אל מקום נסתר, ובאתי אל קרב בני האדם וגיליתי להם את כל מה שיש לי ואת כל מי שאני. דבריי כנים וישרים, סבלנים ונדיבים, אך מי אי-פעם ראה מה אני ומה יש לי? האני אני עדיין נסתר מהאדם? מדוע כל כך קשה לי לפגוש את האדם? האם משום שבני האדם עסוקים מדי בעבודתם? האם משום שאני מזניח את חובותיי, ומשום

שבני האדם ממוקדים במרדף אחר הצלחה?

בדעתם של בני האדם, אלוהים הוא אלוהים, ולא קל לבוא איתו במגע, ואילו האדם הוא האדם, והוא לא אמור להפוך למופקר בקלות רבה. עם זאת, מעשיהם של בני האדם בכל זאת לא יכולים לבוא בפניי. האם ייתכן שהדרישות שאני מציב גבוהות מדי? האם ייתכן שהאדם חלש מדי? מדוע בני האדם תמיד מביטים מרחוק ברף שאני מציב? האם בני האדם באמת לא יכולים לעמוד בו? דרישותי מחושבות לפני אופיים של בני האדם, ולכן הן לעולם לא חורגות משיעור קומתו של האדם. אף על פי כן, בני האדם בכל זאת לא מסוגלים לעמוד ברף שאני דורש. אינספור פעמים נזנחתי בין בני האדם. אינספור פעמים בני אדם הביטו בי בעיניים לועגות, כאילו גופי מכוסה בקוצים ומתועב בעיניהם. לכן, בני האדם מתעבים אותי וסבורים שאין לי ערך. האדם דוחף אותי כך לכאן ולשם. אינספור פעמים, בני אדם הביאו אותי הביתה תמורת מחיר נמוך, ואינספור פעמים, הם מכרו אותי במחיר גבוה, וזו הסיבה לכך שאני מוצא את עצמי במצבי הנוכחי. נדמה שבני האדם עדיין רוחשים עליי מזימות. רובם עדיין רוצים למכור אותי ברווח של מאות מיליוני דולרים, משום שהאדם מעולם לא הוקיר אותי. נדמה שהפכתי לגורם ביניים בין בני אדם, לנשק גרעיני שבו הם משתמשים כדי להילחם זה בזה, או להסכם שנחתם ביניהם – וכתוצאה מכך, לסיכומו של עניין, אין לי כל ערך בלבו של האדם, ואני פריט ביתי שניתן לוותר עליו. אולם אני לא מגנה את האדם משום כך. אני אך ורק מושיע את האדם, ותמיד הייתי רחום עם האדם.

בני האדם סבורים שאני אחוש הקלה כשאשליך בני אדם אל הגיהנום, כאילו אני עושה עסקה מיוחדת עם הגיהנום, כאילו אני איזושהי מחלקה המתמחה במכירת בני אדם, כאילו אני מומחה בהולכת שולל וכאילו אמכור אותם לכל המרבה במחיר ברגע שהם יהיו בידיי. פיהם של בני האדם לא אומר זאת, אל בלבם, זה מה שהם חושבים. על אף שהם כולם אוהבים אותי, הם עושים זאת בסתר. האם שילמתי מחיר כה גבוה והשקעתי כל כך הרבה תמורת כמות האהבה הזעומה הזו מהם? בני האדם הם רמאים, והם תמיד מעמידים פנים שהם קורבנות הרמייה. אני הוא זה שתמים מדי: ברגע שהם מוצאים את נקודת התורפה הזו, הם שוב ושוב מרמים אותי. הדברים שבפי אין פירושם שאני אמית בני אדם או אדביק תוויות אקראיות עליהם – הם המציאות של האדם. אולי חלק מדבריי "מגזימים", ואם כך הדבר, אני יכול רק "להתחנן" שבני האדם ימחלו לי. משום שאני לא "מיומן" בשפת האדם, הרבה ממה שאני אומר לא מסוגל לעמוד בדרישותיהם של בני האדם. אולי חלק מדבריי פוגעים בלבם של בני האדם, ואם כן, אני יכול רק "להתחנן" בפניהם שיהיו סובלניים. משום שאני לא בקיא בתורת החיים של האדם, ומשום שאני לא מדבר היטב, רבים מדבריי מכאיבים לבני האדם. אולי חלק מהדברים מתייחסים לשורש מחלתם של בני האדם וחושפים את חוליים, ולכן אני מייצץ לכם ליטול מעט מהתרופה שהכנתי לכם, מפני שאין לי כל כוונה לפגוע בכם ואין לתרופה הזו תופעות לוואי. אולי חלק מדבריי לא נשמעים "מציאותיים", אבל אני "מתחנן" בפני בני האדם שלא להיכנס לפאניקה. ידי ורגלי לא "זריזות" ולכן דבריי עדיין לא יצאו לפועל. אני דורש מבני האדם להיות "מאופקים" איתי. האם הדברים האלה עוזרים לאדם? אני מקווה שבני האדם יכולים להשיג דבר מה מהדברים האלה, כדי שהדברים שלי לא יהיו תמיד לשווא!

9 באפריל, 1992

פרק 31

מעולם לא היה לבני האדם מקום עבורי בלבם. כשאני באמת מחפש בני אדם, הם עוצמים את עיניהם באופן הדוק ומתעלמים ממעשיי, כאילו כל מה שאני עושה הוא לנסות לספק אותם. כתוצאה מכך, הם תמיד נגעלים ממעשיי. נדמה שחסרה לי מודעות עצמית: אני תמיד מתגלה בפני האדם וגורם לאדם, "הישר והצדיק", לזעום. אולם בתנאים כל כך שליליים, אני שורד וממשיך בעבודתי. לפיכך, אני אומר שטעמתי את הטעמים המתוקים, החמוצים והחריפים של החוויה האנושית, ושאני בא עם הרוח ועוזב עם הגשם, שחוויתי את רדיפת משפחתי, חוויתי את העליות והמורדות של החיים, וחוויתי את הכאב של היפרדות מהגוף. עם זאת, כשאני בא אל פני האדמה, במקום לברך את פניי משום המצוקה שסבלתי למענם, בני האדם מסרבים "בנימוס" לקבל את כוונותי הטובות. איך ייתכן שהדבר לא יכאיב לי? איך ייתכן שהדבר לא יצער אותי? האם ייתכן שהתגלמתי כבשר ודם רק כדי שהכל ייגמר כך? מדוע האדם לא אוהב אותי? מדוע האדם גומל לי על אהבתי בשנאה? האם ייתכן שאני אמור לסבול כך? בני האדם הזילו דמעות של אהדה משום מצוקתי על פני האדם, והם התמרמרו על חוסר הצדק שבגורלי המר. אולם מי אי-פעם הכיר את לבי? מי אי-פעם תפס את רגשותי? פעם, האדם רחש כלפיי אהבה עמוקה, ופעם, הוא השתוקק אליי לעתים קרובות חלומותיו – אך איך ייתכן שבני האדם בארץ יבינו את רצוני בשמיים? על אף שבני האדם תפסו פעם את רגשות הצער שלי, מי אי-פעם אהד את כאביי כשותף לסבל? האם ייתכן שמצפונם של בני האדם על פני האדמה יכול לרגש ולשנות את לבי הדואב? האם בני האדם על פני האדמה לא מסוגלים לספר לי על המצוקה הבלתי ניתנת לביטוי שמצויה בלבם? רוחו של האדם ורוח האל היו פעם תלויות זו בזו, אך משום המחסומים של הבשר והדם, מוחו של האדם "איבד שליטה". פעם הזכרתי לבני האדם להתייצב בפניי, אך קריאותי לא גרמו לבני האדם להגשים את מה שביקשתי. הם בסך הכל הביטו בשמיים בעיניים מלאות דמעות, כאילו הם חווים מצוקה שלא ניתן לתאר, וכאילו היה משהו שחסם את דרכם. לפיכך, הם ספקו כפיים והשתטחו ארצה מתחת לשמיים בהפצרה בי. מפני שאני רחום, אני מעניק את ברכותי לאדם, וכהרף-עין, מגיע רגע הופעתי האישית בקרב בני האדם – אך האדם שכח מזמן את הנדר שהוא נדר לשמיים. האין זו המרדנות של האדם? מדוע האדם תמיד סובל מ"מחלת השכחה"? האם דקרתי אותו? האם הכיתי את גופו אפיים ארצה? אני מספר לאדם על הרגשות שבלבי, ומדוע הוא תמיד מתרחק ממני? בזיכרונם של בני האדם, נדמה תמיד כאילו הם איבדו משהו והם לא מוצאים אותו בשום מקום, אך נדמה גם שזיכרונותיהם לא מדויקים. לפיכך, בני האדם תמיד סובלים משכחה בחייהם, וימי חייה של האנושות כולה שרויים באי-סדר. אולם איש לא מפקח על כך, ובני האדם אך ורק רומסים זה את זה ורוצחים איש את רעהו, מה שהוביל למצב התבוסה ההרסני של היום וגרם לכל התבל לקרוס אל תוך מים מרופשים וביצה ללא כל סיכוי לישועה.

הרגע שבו באתי לחיות בקרב בני האדם היה הרגע הראשון שבו בני האדם הפכו לנאמנים אליי. באותה עת, התניח הגדול האדום כאש גם החל לתפוס את בני האדם בידיו הרצחניות. קיבלתי את ה"הזמנה" והבאתי את "מכתב ההזמנה" מהאדם כשבאתי "לשבת לשולחן הסעודה החגיגית" בקרב בני האדם. כשבני האדם ראו אותי, הם לא

התייחסו אליי כלל, מכיוון שלא התעטרתי בבגדים עשירים והבאתי רק את "תעודת הזהות" שלי כדי לשבת לשולחן עם האדם. לא היה על פניי איפור יקר, ולא היה כתר לראשי, ונעלתי על רגליי רק זוג נעליים רגילות שנעשו במלאכת יד. מה שאכזב את בני האדם יותר מכל היה היעדר השפתון על שפתיי. יתרה מזאת, לא דיברתי במילים מנומסות, ולשוני לא הייתה כקולמוס של כותב מיומן. במקום זאת, כל אחת מדבריי דקרה את לבו של האדם, מה שגרם לבני האדם לקבל רושם "חיובי" עוד יותר של פי. די היה במה שתואר עד כה כדי לגרום לבני האדם לתת לי "יחס מועדף", ולפיכך הם התייחסו אליי כבת כפר כמוהם ללא תובנה או חוכמה. אולם כשכולם העבירו "מתנות כספיות", בני האדם עדיין לא ראו כאדם מכובד, אלא פשוט באו לפניי ללא כל עבוד בגרירת רגליים ובקוצר רוח. כשהושטתי את ידי, הם מיד נדהמו, כרעו ברך ופלטו צעקות רמות. הם אספו את כל "המתנות הכספיות" שלי. משום שהכמות הייתה רבה, הם מיד חשבו אותי למיליונרית וקרעו מעל גופי את בגדי המרופטים ללא הסכמתי והחליפו אותם בבגדים חדשים – אך זה לא הסב לי אושר. משום שלא הייתי רגיל לחיים קלים, משום שבזתי ליחס הזה של "מחלקה ראשונה", משום שנולדתי לבית הקדוש ומשום שאפשר לומר שנולדתי ל"עוני", לא הייתי רגיל לחיי פאר שבהם משרתים עושים הכל למעני. אני רק רוצה שבני האדם יוכלו להבין את הרגשות שבלבי, ושהם יוכלו לעמוד במעט קושי על מנת לקבל את האמיתות הלא נעימות שבפי. מפני שמעולם לא הייתי מסוגל לדבר על תיאורה או להשתמש בסודות ההתרועעות של בני האדם כל מנת להתקשר אליהם, ומפני שאני לא מסוגל להתאים את דבריי להבעת פניהם או לפסיכולוגיה שלהם, בני האדם תמיד תיעבו אותי, סברו שאני לא ראוי לבוא איתם במגע, ואמרו שיש לי לשון חדה ושאני תמיד פוגע בבני אדם. אולם אין לי ברירה: פעם "למדתי" את הפסיכולוגיה של האדם, פעם "חיקיתי" את תורת חייו של האדם, ופעם הלכתי ל"מכללה לשפה" כדי ללמוד את שפתו של האדם, כדי שאוכל להתמחות באופן שבו בני האדם מדברים ולדבר בהתאם להבעת פניהם, אך על אף שהשקעתי מאמצים רבים וביקרתי "מומחים" רבים, לא השגתי שום תוצאה. מעולם לא היה בי שמץ של אנושיות. במשך כל השנים האלה, מאמצי מעולם לא השיגו אפילו שמץ של השפעה, ומעולם לא שלטתי כהוא זה בשפתו של האדם. לפיכך, דברי האדם ש"עבודה קשה משתלמת" "משתקפים" בי, וכתוצאה מכך, הדברים האלה תמו על פני האדמה. מבלי שבני האדם מבינים זאת, אלוהים שבשמיים הפריך את הפתגם הזה והוכיח באופן מספק שדברים כאלה הם חסרי שחר. לפיכך, אני מתנצל בפני האדם, אך אין מה לעשות – מי הפך אותי לכל כך "טיפש"? אני לא מסוגל ללמוד את שפתו של האדם, להפוך לבקיא בתורת חייו או בהתרועעות עם בני האדם. אני רק מייעץ לבני האדם לנהוג באיפוק, להדחיק את הכעס שבלבם ולא לפגוע בעצמם בגללי. מי גרם לנו לבוא במגע זה עם זה? מי גרם לנו להיפגש ברגע זה? מי גרם לכך שיש לנו אידיאלים משותפים? טבעי משתקף בכל דבריי, אך בני האדם לא מסוגלים לתפוס אותו בדבריי. הם בסך הכל מתפלפלים על מה שאני אומר – ומה הטעם בזה? האם התפיסות שלהם לגבי יכולות להפוך אותם למושלמים? האם הדברים על פני האדמה יכולים להגשים את רצוני? שוב ושוב ניסיתי ללמד את בני האדם כיצד לומר את דבריי, אך נדמה היה שהאדם כבד לשון, והוא מעולם לא הצליח ללמוד לומר את דבריי כפי שרציתי. לימדתי אותו מפה לפה, אך הוא מעולם לא הצליח ללמוד. רק לאחר מכן גיליתי תגלית חדשה: איך ייתכן שבני האדם בארץ יבטאו את דברי השמיים? האין זה מפר את חוקי הטבע? אולם משום ההתלהבות והחקרנות של בני האדם לגביי, פתחתי בחלק נוסף של העבודה על האדם. מעולם לא ביישתי את האדם משום ליקוייו, אלא במקום זאת קיימתי את האדם לפי

מה שחסר לו. רק משום כך יש לבני האדם רושם חיובי במידת מה לגביי, ואני מנצל את ההזדמנות הזו כדי ללכד שוב את בני האדם, כדי שהם יוכלו ליהנות מחלק נוסף מהעושר שלי. ברגע זה, בני האדם שוב מתמלאים באושר, וצהלות וקולות צחוק נישאים בין העננים הוורודים שברקיע. אני פותח את לבו של האדם, ולאדם יש מיד חיוניות חדשה, והוא לא מוכן להסתתר ממני עוד, מכיוון שהוא טעם את טעם הדבש המתוק, ולכן הוא מוציא את כל הזבל שלו כדי להחליפו – כאילו הפכתי לנקודה לאיסוף אשפה או לתחנת מיון פסולת. לפיכך, לאחר שבני האדם ראו את "הפרסומות" שפורסמו, הם באים בפניי בלהיטות ולוקחים חלק, מכיוון שנדמה שהם חושבים שהם יכולים לזכות בכמה "מזכרות". כך שכולם שולחים לי "מכתבים" בבקשה להשתתף באירועים שארגנתי. ברגע זה, הם לא מפחדים להפסיד, משום שה"הון" של הפעילויות האלה לא רב, ולכן הם מעזים להסתכן בהשתתפות. אילו לקיחת חלק לא הייתה מזכה במזכרות, בני האדם היו עוזבים את הזירה ודורשים החזר כספי, ואילו מחשבים את ה"ריבית" שאני חייב להם. העובדה שתנאי החיים של היום השתפרו והגיעו ל"רמה מתונה של שגשוג" ול"מודרניזציה", ושה"חבר הצוות הבכיר" "הולך לאזור הכפר" באופן אישי כדי לארגן עבודה היא הסיבה לכך שאמונתם של בני האדם התחזקה פי כמה וכמה מונים תכף ומיד. ומשום שאופיים משתפר והולך, הם מביטים בי בהערצה ומוכנים לבוא איתי במגע כדי לרכוש את אמוני.

11 באפריל, 1992

פרק 32

כשבני האדם נאספים איתי, לבי מתמלא בשמחה. תכף ומיד, אני מעניק את הברכות שבידי לבני האדם, כדי שהם יוכלו להתכנס איתי ולא להיות אויבים שממרים את פי אלא חברים שתואמים אותי. לכן, אני גם ישר אל האדם. בעבודתי, האדם הוא כמו חבר בארגון ברמה גבוהה, ולכן אני שם אליו יותר לב, מכיוון שהוא תמיד היה מושא עבודתי. ייסדתי את מקומי בלבם של בני האדם כדי שלבם יעריך אותי. עם זאת, הם לא עדיין לא מודעים כלל לסיבה לכך שאני עושה זאת, והם אך ורק מחכים. על אף שיש מקום שייסדתי בלבם של בני האדם, הם לא דורשים שאשכון בו. במקום זאת, הם מחכים ש"האל הקדוש" שבלבם יופיע לפתע. משום שזהותי "עלובה" מדי, אני לא עומד בדרישות של בני האדם, ולכן הם מסלקים אותי. זאת מפני שמה שהם רוצים הוא ישותי הרמה והנישאת, ואילו כשאני באתי, לא הופעתי כך לעיני האדם, ולכן בני האדם שוב ושוב הביטו למרחק בציפייה לאלוהים שבלבם. כשבאתי בפני בני האדם, הם דחו אותי מול ההמונים. יכולתי רק לעמוד בצד בהמתנה ל"פסק הדין" של האדם, בציפייה לגלות מה בני האדם יעשו איתי בסופו של דבר, בהיותי "מוצר" כה לקוי. אני לא מביט בצלקות של בני האדם, אלא בחלקם שלא מצולק, ומכך אני מתרצה. בעיני אנשיי, אני רק "כוכב קטן" שירד מהרקיע, אני בסך הכל הדבר הפעוט ביותר בשמיים, ואלוהים ציווה על בואי ארצה כיום. כתוצאה מכך, בני האדם פיתחו פירושים נוספים למילים "אני" ו"אלוהים", בפחד עז לאחד ביני לבין אלוהים. משום שצלמי לא דומה כהוא זה

למראהו של אלוהים, כל בני האדם מאמינים שאני משרת שלא שייך למשפחתו של אלוהים, והם אומרים שזה לא צלם אלוהים. ייתכן שיש בני אדם שראו את אלוהים, אך משום היעדר התובנה שלי על פני האדמה, אלוהים מעולם לא "הופיע" בפניי. ייתכן שאין לי מספיק "אמונה", ולכן בני האדם רואים בי עלוב. בני האדם מתארים לעצמם שאם מישהו הוא באמת אלוהים, אין ספק שהוא יהיה בקיא בשפת האדם, מכיוון שאלוהים הוא הבורא. אך העובדות מעידות על ההיפך הגמור: לא רק שאני לא מומחה בשפת האדם, אלא שיש רגעים שבהם אני אפילו לא יכול "לקיים" אותו ב"ליקוייו". כתוצאה מכך, אני מרגיש מעט "אשם" משום שאני לא פועל כפי שבני האדם "דורשים" אלא רק מכין את החומרים ועובד לפי מה ש"חסר" להם. אני לא דורש הרבה מהאדם, אך בני האדם לא חושבים כך. לפיכך, ה"צניעות" שלהם מתגלה בכל צעד ושעל שלהם. תמיד מתקבל על הדעת שהם יצעדו לפניי ויובילו לי את הדרך, בפחד עז שאני אלך לאיבוד, ובאימה שאתעזה אל תוך היעדר העתיקים בעומק ההרים. כתוצאה מכך, בני האדם תמיד הובילו אותי קדימה, בפחד עז שאלך אל הצינוק. יש לי "רושם חיובי" במידת מה לגבי אמונתם של בני האדם, מכיוון שהם עמלו למעני מבלי לחשוב על מזון או שינה, עד כדי כך ש"עמלם" הדיר שינה מעיניהם יומם ולילה ואפילו הלבין את שיערם – ודי בכך כדי להוכיח שאמונתם "התעלתה" על התבל, ו"עקפה" את זו של שליחים ונביאים לאורך העידנים.

אני לא סופק ידיים ברון משום כישרונם האדיר של בני האדם, ולא מביט בהם בקרירות משום חסרונותיהם. אני בסך הכל עושה את מה שנתון בידיי. אני לא מעניק לאיש יחס מועדף, אלא פשוט עובד לפי תוכניתי. אולם בני האדם לא מודעים לרצוני וממשיכים להתפלל לדברים ממני, כאילו העושר שהענקתי להם לא מסוגל לעמוד בדרישותיהם וכאילו הביקוש גבוה מההיצע. אך בעידן של היום, כל בני האדם חשים שיש "אינפלציה", וכתוצאה מכך, ידיהם מלאות במה שהענקתי להם להנאתם. משום כך, הם מאסו בי, ולכן חייהם מלאים בתוהו ובוהו, והם לא מבינים מה עליהם לאכול ומה אסור להם לאכול. חלקם אפילו נאחזים בדברים שנתתי להם להנאתם ומביטים בהם בקפידה. משום שבני האדם היו סובלים בעבר מרעב, משום שלא קל להם להיתקל בהנאות של היום, הם כולם "אסירי תודה עד אין קץ", וחלו כמה שינויים ביחסם כלפיי. הם שוב ושוב בוכים לפניי. משום שהם נתנו כל כך הרבה, הם ממשיכים לקחת את ידי בפניי ולהשמיע "קולות תודה". אני נע מעל התבל, ובעודי צועד, אני מביט בבני האדם בתבל כולה. מבין המוני האדם על פני האדמה, מעולם לא ראיתי אף אחד הראוי לעבודתי או אשר אוהב אותי באמת. לפיכך, ברגע הזה, אני נאנח בתסכול, ובני האדם מתפזרים תכף ומיד ולא נאספים שוב, בפחד עז ש"אתפוס את כולם ברשת אחת." אני משתמש בהזדמנות הזו כדי לבוא אל בני האדם, לעשות את עבודתי – עבודה מתאימה – בקרב בני האדם המפוזרים האלה, ולבחור את אלה המתאימים כדי לעבוד בתוכם. אני לא רוצה "לאסור" בני אדם בייסוריי ללא מילוט. אני פשוט עושה את העבודה שאני חייב לעשות. באתי לבקש "עזרה" מהאדם. משום שהניהול שלי חסר את מעשיו של האדם, אני לא מסוגל להשלים את עבודתי בהצלחה, וזה מונע מעבודתי להתקדם באופן יעיל. אני רק מקווה שבני האדם יהיו מספיק נחושים כדי לשתף אותי פעולה. אני לא דורש שהם יבשלו לי אוכל טעים, יארגנו לי מקום ראוי להניח את ראשי, או יכינו לי בגדים נאים – אני לא מתייחס כלל לדברים כאלה. כשבני האדם יוכלו להבין את רצוני ולהתקדם איתי לצדי, אהיה מרוצה בלבי.

מי על פני האדמה אי-פעם קיבל אותי בלבו? מי אי-פעם אהב אותי בלבו? אהבתם של בני האדם תמיד מהולה. אפילו אני "לא יודע" מדוע אהבתם לא יכולה לעבור טיהור וזיקוק. לפיכך, יש גם "תעלומות" רבות הגלומות

באדם. מבין היצירים הנבראים, האדם נתפס כ"פלאי" ו"בלתי נתפס", ולכן יש לו "הסמכות" בפניי, כאילו מעמדו שווה לשלי – אך הוא לא חושב שיש שום דבר מוזר ב"מעמד" הזה שלו. משום כך, העניין הוא לא שאני לא מתיר לבני האדם לעמוד בעמדה הזו וליהנות ממנה, אלא שאני רוצה שיהיה להם חוש של נימוס ושהם לא יחשבו את עצמם יותר מדי. יש פער בין השמיים והארץ, והפער בין אלוהים והאדם אפילו גדול יותר. האם אין פער אפילו גדול יותר ביניהם? על פני האדמה, האדם ואני נמצאים "באותה סירה", ואנחנו "שטים הלאה ביחד בסופה". זהו לא פוטרת אותי מחוייית המצוקה בעולם האנושי, ומשום כך, נקלעתי לנסיבות הנוכחיות. מעולם לא היה לי מקום לשכון בו בשלווה על פני האדמה, וזו הסיבה שבני האדם אומרים ש"לבר האנוש אין מקום להניח את ראשו". כתוצאה מכך, בני האדם גם בכו דמעות חמלה על מר גורלי וחסכו בצד כמה עשרות יואן ב"קרן סיוע" למעני. רק משום כך, יש לי מקום לנוח. אלמלא "עזרתם", של בני האדם, מי יודע מה היה סופי! כשעבודתי תסתיים, אני כבר לא אודקק ל"קרן הסיוע" הזו מהאדם. במקום זאת, אמלא את תפקידי הטבעי, וארעיף את כל "הדברים של בנתי" להנאת בני האדם. כיום, כולם נבדקים במהלך ניסיונותיי. כשידי תגיע באופן רשמי אל האדם, בני האדם כבר לא יביטו בי בהערצה, אלא יתייחסו אליי בשנאה, וברגע הזה, אני אעקור את לבם כאזהרה לאחרים. אני בוחן את לבו של האדם ב"מיקרוסקופ" – אין שם אהבה אמיתית אליי. במשך שנים, בני האדם הונו אותי ושיטו בי – מתברר שגם העלייה השמאלית וגם החדר הימני של לבם מכילים את רעל השנאה כלפיי, ואם כך, מה הפלא שאני נוקט גישה כזו כלפיהם. ואולם, הם לא מודעים לכך כלל, והם אפילו לא מכירים בכך. כשאני מראה להם את תוצאות המחקר שחל, הם עדיין לא פוקחים את עיניהם. נדמה שבדעתם, אלה עניינים של העבר שאסור לי להעלות שוב היום. לפיכך, בני האדם פשוט מביטים ב"תוצאות המעבדה" באדישות. הם מחזירים את גיליון הבדיקות בחזרה ומסתלקים. יתר על כן, הם אומרים דברים כגון "אלה לא דברים חשובים. הם לא משפיעים כלל על הבריאות שלי." הם מחייכים חיוך קטן של בוז, ואז עיניהם שולחות מבט מאיים במקצת, כאילו הם רומזים שאסור לי להיות כל כך גאוני ושעליי להיות יותר שטחי. נדמה כאילו העובדה שגיליתי את סודו הכמוס של האדם הפרה את "חוקיו", ולכן הוא שונא אותי יותר ויותר. רק אז, אני רואה את מקור שנאתם של בני האדם. זאת מפני שכאשר אני צופה בהם, דמם זורם, ולאחר שהוא עובר בעורקי גופם, הוא נכנס ללבם, ורק בשלב הזה אני מגלה "תגלית" חדשה. אולם בני האדם לא מתייחסים לכך כלל. הם אדישים לגמרי כלפי זה, והם לא מקדישים אף מחשבה למה שהם זוכים בו או למה שהם מפסידים. די בכך כדי להוכיח את רוח המסירות "חסרת האנוכיות" שלהם. הם לא מתייחסים כלל למצבם הבריאותי, והם "מתרוצצים" למעני. זו גם "נאמנותם", ומה ש"ראוי להערכה" בהם, ולכן אני שולח להם שוב מכתב מלא "שבחים", כדי לשמח אותם. אך כשהם קוראים את "המכתב" הזה, הם מיד מתרגזים במקצת, מכיוון שדחיתי במכתבי השקט את כל מה שהם עושים. תמיד הנחיתי את בני האדם בעודם פועלים, אך נדמה שהם מתעבים את דבריי. לפיכך, ברגע שאני פוצה פה, הם עוצמים את עיניהם באופן הדוק וסותמים את אוזניהם בידיהם. הם לא מביטים בי בכבוד משום אהבתי, אלא שהם תמיד שנאו אותי, מכיוון שאני מצביע על הלקויות שלהם וחושף את כל רכושם היקר, ולכן העסק שלהם נחל הפסד, משום שכל אמצעי המחיייה שלהם אבדו. לפיכך, שנאתם כלפיי מתגברת מאותו רגע והלאה.

פרק 33

בביתי, היו פעם בני אדם שהלילו את שמי הקדוש, אשר עבדו ללא מנוח כדי שכבודי על פני האדמה ייגדש עד רקיע השמיים. משום כך, הייתי מאושר עד השמיים, ולבי התמלא בעונג, אך מי יכול לעבוד במקומי ולעשות לילות כימים? נחישותו של האדם בפניי מסב לי עונג, אך מרדנותו מעורר את כעסי, ולפיכך, משום שהאדם לעולם לא יכול לעמוד בחובתו, צערי עליו גובר יותר ויותר. מדוע בני האדם תמיד לא מסוגלים להקדיש את עצמם למעני? מדוע הם תמיד מנסים לעמוד איתי על המקח? האם אני המנכ"ל של מרכז מסחר? מדוע אני מגשים את כל דרישותיהם של בני האדם ממני בלב שלם, אך האדם לא עומד כלל בדרישות שאני מציב לו? האם ייתכן שאני לא בקיא בדרכי העסקים, אך האדם כן בקיא בהם? מדוע בני האדם תמיד מרמים אותי בלשון חלקה ובדברי חנופה? מדוע בני האדם תמיד נושאים "מתנות" ומבקשים גישה אחורית פנימה? האם זה מה שלימדתי את האדם לעשות? מדוע בני האדם עושים דברים כאלה במהירות ובניקיון? מדוע תמיד יש לבני האדם מוטיבציה להונות אותי? כשאני בקרב בני האדם, הם רואים בי יציר נברא. כשאני ברקיע השלישי, הם מתייחסים אליי כאל האל הכול יכול אשר מחזיק בריבונות על הכל. כשאני ברקיע השמיים, הם רואים בי רוח האל ששוכנת בכל. לסיכום, אין לבני האדם מקום מתאים לי בלבם. נדמה שאני אורח לא שלא הוזמן. בני האדם מתעבים אותי. לפיכך, כשאני אוסף כרטיס ומתיישב במקומי, הם מבריחים אותי ואומרים שאין לי מקום לשבת כאן ושהגעתי למקום הלא נכון. לכן אין לי ברירה אלא להסתער משם. אני גומר בדעתי לא לבוא עוד במגע עם האדם, משום שבני האדם יותר מדי צרי אופקים ורוחב ידם דל מדי. אני כבר לא אוכל איתם עוד לאותו שולחן, ולא אצער איתם יותר על פני האדמה. אולם כשאני מדבר, בני האדם נדהמים. הם מפחדים שאעזוב, ולכן הם שוב ושוב מעכבים אותי. כשאני רואה את חיבתם, אני מרגיש מיד בקדרות ובאומללות מסוימות בלבי. בני האדם מפחדים שאעזוב אותם, ולכן, כשאני יוצא לדרכי, קול בכי ממלא מיד את הארץ כולה, ופניהם של בני האדם מתמלאים בדמעות. אני מוחה את הדמעות שלהם ומרים אותם שוב על רגליהם, והם מביטים בי ונדמה שעניהם המתחננות מפצירות בי שלא לעזוב, ומשום "כנותם", אני איתם. אולם מי יכול להבין את הכאב שבלבי? מי ערני לדברים שלי שלא ניתן להעלות על דל שפתיים? בעיני בני האדם, נדמה שאין לי רגשות, ולכן תמיד היינו שייכים לשתי משפחות שונות. כיצד הם יכולים לראות את רגש הצער שבלבי? בני האדם רק חומדים את ההנאות שלהם עצמם, והם לא ערניים לרצוני, מפני שעד היום, בני האדם לא מודעים לתכלית תוכנית הניהול שלי, ולכן היום הם עדיין מתחננים בפניי בשקט – ומה התועלת של כך?

כשאני חי בקרב בני האדם, אני מחזיק תפקיד מסוים בלבם של בני האדם. מפני שאני מתגלם כבשר ודם ובני האדם חיים כבשר ודם ישנים, הם תמיד מתייחסים אליי עם הבשר והדם. משום שבני האדם ניחנים רק בבשר ודם, ואין להם אף תוספת על כך, הם נתנו לי את "כל מה שיש להם". אולם הם לא יודעים דבר – הם בסך הכל "מציעים את מסירותם" בפניי. מה שאני קוצר הוא אשפה חסרת תועלת, אך בני האדם לא חושבים כך. כשאני משווה את "המתנות" שהם נתנו לדברים שלי, בני האדם מזהים מיד כמה אני יקר ערך, ורק אז מבינים שאני

חסר כל גבול. אני לא מרגיש גאווה משום השבחים שלהם, אלא ממשיך להופיע בפני האדם, כדי שבני האדם יוכל להכיר אותי באופן מלא. כשאני מראה להם את כל כולי, הם מבינים בי בעיניים פעורות ועומדים בפניי מבלי לזוז, כמו נציב מלח. וכשאני רואה את מוזרותם, אני בקושי מצליח להתאפק ולא לצחוק. משום שהם פונים אליי כדי לבקש ממני דברים, אני נותן להם את הדברים שבידי, והם אוחזים אותם בצמוד לחיקם ומוקירים אותם כמו תינוק בן יומו, אך הם עושים את התנועה הזו רק לרגע אחד. כשאני משנה את הסביבה שבה הם מתגוררים, הם מיד משליכים הצדה את "התינוק" ובורחים כשידיהם על ראשם. בעיני בני האדם, אני הסיוע שקיים בלי קשר לזמן ולמקום, כאילו אני מלצר שבא ברגע שקוראים לו. לפיכך, בני האדם תמיד "העריכו" אותי, כאילו יש לי כוח בלתי מוגבל להיאבק באסונות, ולכן הם תמיד החזיקו את ידי והובילו אותי במסעות לאורך הארץ, כדי שכל הדברים ייראו שיש להם מושל, כך שאיש לא יעז להונות אותם. זה מכבר זיהיתי את התכסיס של בני האדם, שבו הם כמו "שועל המאמץ מלכותיות של טיגריס", משום שהם כולם פותחים עסקים חדשים בשאיפה להפיק רווח באמצעות תכסיסים. זה מכבר זיהיתי את המזימה הזדונית והחתרנית שלהם, ואני פשוט לא רוצה לפגוע בקשר שלנו. אני לא עושה צרות משום דבר – אין כל ערך או חשיבות בכך. אני בסך הכל עושה את העבודה שעליי לעשות לנוכח חולשותיהם של בני האדם. אלמלא הייתי עושה זאת, הייתי מחזיר אותם לאפר ולא מתיר להם להתקיים עוד. אך לעבודה שאני עושה יש משמעות, ולכן אני לא ממית ייסורים על האדם בקלות ראש. זו הסיבה לכך שבני האדם שילחו את רסנו של הברש והדם. הם לא מביטים ברצוני, אלא שהם תמיד מרמים אותי בפני כס המשפט שלי. בני האדם אמיצים כל כך: כשכל "מכשירי העינויים" מאיימים עליהם, הם לא מהססים כלל ועיקר. לנוכח העובדות, הם עודם לא מסוגלים לספק אף עובדה, והם לא עושים דבר מלבד להתנגד לי בעקשנות. כשאני דורש מהם להוציא את כל מה שמטונף, הם עדיין מציגים בפניי שתי ידיים ריקות – ואיך ייתכן שהזולת לא ישתמש בכך כ"מופת"? הסיבה לכך היא ש"אמונתם" של בני האדם כה רבה עד כדי כך שהם "ראויים להערכה".

התחלתי בביצוע עבודתי בכל רחבי תבל. בני האדם בתבל מתעוררים לפתע ונעים סביב ליבה, שהיא עבודתי, וכשאני "נודד" בקרב בני האדם, הם עולם משתררים מכבלי השטן וכבר לא סובלים את עינויי השטן. משום בואו של יומי, בני האדם מלאים בשמחה, הצער בלבם נמוג, ענני העצב ברקיע הופכים לחמצן באוויר ומרחפים להם שם וברגע הזה, אני נהנה מהשמחה והאחדות עם האדם. מעשיו של האדם מעניקים לי דבר להתענג עליו, ולכן אני כבר לא אומלל עוד. ולצד בואו של יומי, שורש קיומם של היצורים החיים על פני האדמה שב אליהם, כל הדברים על פני האדמה מתחיים שוב והם לוקחים אותי כיסוד קיומם, מכיוון שאני גורם לכל הדברים להאיר מרוב חיים וגם גורם להם להיעלם בדממה. לפיכך, כל הדברים ממתינים להוראות מפני, והם מוצאים עונג במעשיי ובדבריי. מקרב כל הדברים, אני המרומם ביותר, אך אני גם חי בקרב כל בני האדם, ואני משתמש במעשי האדם כביטויים לבריאתי את השמיים ואת הארץ. כשבני האדם מרעיפים עליי דברי הלל אדירים, אני נשגב בקרב כל הדברים, ולכן פרחי העולם גדלים ומתייפים תחת השמש הקופחת, הדשה הופך לירוק יותר והעננים ברקיע נראים כחולים יותר. משום קולי, בני האדם רצים אנה ואנה. כיום, פניהם של בני האדם במלכותי מלאים בשמחה, וחייהם צומחים. אני עובד בקרב כל אנשי הנבחרים, ואני לא מתיר לעבודתי להיטמא בדעות אנושיות, מכיוון שאני מבצע באופן אישי את עבודתי שלי. כשאני עובד, השמיים והארץ וכל צבאם משתנים

ומתחדשים, וכשאני משלים את עבודתי, האדם מתחדש לחלוטין, והוא כבר לא חיי במצוקה הנובעת מדרישותיי, מכיוון שניתן לשמוע את צלילי האושר בכל רחבי העולם, ואני מנצל את ההזדמנות כדי להעניק לאדם את הברכות שאני נותן לו. כשאני מלך המלכות, בני האדם מפחדים ממני, אך כשאני מלך בקרב בני האדם וכשאני חיי בקרב בני האדם, בני האדם לא מפיקים ממני כל שמחה, מפני שתפיסותיהם לגבי חמורות מדי, כך שהן עמוקות מדי וקשה לעקור אותן. משום ביטוי של האדם, אני עושה את עבודתי הנאותה, וכשאני עולה גבוה אל הרקיע ומשחרר את חרון אפי על האדם, דעותיהם השונות של בני האדם לגבי הופכות מיד לאפר. אני דורש הם יבטאו עוד כמה מהתפיסות שלהם לגביי, אך הם מוכי תימהון, כאילו אין להם דבר וכאילו הם צנועים. ככל שאני חיי בתפיסותיהם של בני האדם, כך הם אוהבים אותי יותר, וככל שאני חיי מחוץ לתפיסותיהם של בני האדם, כך הם יותר נמנעים ממני, וכך יש להם יותר דעות לגביי, מכיוון שמאז שבראתי את העולם ועד היום, תמיד חייתי בתוך תפיסותיהם של בני האדם. כשאני בא לחיות בקרב בני האדם כיום, אני מפריך את כל התפיסות של בני האדם, ולכן בני האדם פשוט מסרבים. עם זאת, יש ני שיטות נאותות לטפל בתפיסותיהם. בני האדם לא צריכים להיות מודאגים או חרדים. אני אושיע את כל האנושות בשיטות שלי, אגרום לכל בני האדם לאהוב אותי ואאפשר להם ליהנות מברכותיי בשמיים.

17 באפריל, 1992

פרק 34

פעם הזמנתי אדם כאורח לביתי, אך הוא רץ אנה ואנה משום פניותיי, כאילו במקום להזמין אותו כאורח, הבאתי אותו למקום ההוצאה להורג. לכן, ביתי נשאר ריק, משום שהאדם תמיד דחה אותי, ותמיד עמד על המשמר נגדי. זה הותיר אותי ללא אמצעים לבצע חלק מעבודתי. כלומר, אני לוקח בחזרה את הסעודה שהכנתי לאדם, מכיוון שהוא לא מוכן ליהנות מהסעודה הזו, ולכן לא אכפה אותה עליו. אולם לפתע רעב תוקף את האדם, ולכן הוא מתדפק על דלתי ומבקש עזרה. כשאני רואה אותו במצוקה כזו, איך ייתכן שלא אושיע אותו? לפיכך, אני שוב עורך את הסעודה למען האדם כדי שהוא יוכל ליהנות ממנה, ורק אז הוא מרגיש כמה אני נערץ, ולפיכך, הוא מתחיל להסתמך עליי. ומשום גישתי כלפיו, הוא מפתח בהדרגה אהבה כלפיי "ללא הסתייגויות", והוא כבר לא חושב שאשלח אותו אל "ארץ המשרפה", משום שזה לא רצוני. על כן, רק לאחר שהאדם רואה את לבי, הוא מסתמך עליי באמת, מה שמוכיח בדיוק כמה הוא "זהיר". אולם אני לא מואס באדם משום ההונאה שלו, אלא מרגש את לבם של בני האדם בחיבוק החמים שלי. האין זה מה שאני עושה כרגע? האין זה מה שמתבטא בבני האדם בשלב הנוכחי? מדוע הם מסוגלים לעשות דברים כאלה? מדוע יש להם רגש כזה? האם הסיבה לכך היא שהם מכירים אותי באמת? האם היא שהם אוהבים אותי עד בלי די? אני לא כופה על אף אחד לאהוב אותי, אלא רק נותן לכולם את הרצון החופשי לקבל החלטות משלהם. אני לא מתערב ולא עוזר להם לקבל החלטות בנוגע

לגורלם. בני האדם גמרו בדעתם בפניי להיות נחושים, הם הביאו בפניי את נחישותם לבדיקתי, וכשפתחתי את השק המכיל את "נחישות האדם", ראיתי דברים מגובבים בפנים. אולם הדברים בפנים היו די "שופעים", ובני האדם הביטו בי בעיניים פעורות, בפחד עמוק שאעקור את נחישותם. אולם משום חולשתו של האדם, לא גזרתי משפט תכף ומיד, אלא סגרתי את השק והמשכתי לעשות את העבודה שעליי לבצע. עם זאת, האדם לא נוכח בהכוונתי בעקבות עבודתי, אלא ממשיך לדאוג אם אני מעריך את נחישותו. עשיתי עבודה כה רבה, אמרתי דברים כה רבים, אך עד היום, האדם עודנו לא מסוגל לתפוס את רצוני, ולפיכך, כל פעולה תמוהה שלו "עושה לי סחרחורת". מדוע הוא לעולם לא מסוגל לתפוס את רצוני, ומדוע הוא תמיד עושה דברים בחופזה וכאוות נפשו? האם מוחו חווה הלם? האם ייתכן שהוא לא מבין את הדברים שאני אומר? מדוע הוא תמיד פועל עם כשעיניו מביטות קדימה, אך הוא לא מסוגל לפלס נתיב ולהוות אות ומופת לאנשי העתיד? האם היה מישהו שהיווה אות ומופת לפני פטרוס? פטרוס שרד תחת הכוונתי, הלא כן? מדוע בני האדם של היום לא מסוגלים לכך? מדוע הם בכל זאת לא מסוגלים לרצות את רצוני, על אף שיש להם אות ומופת לחקות? זה מוכיח שהאדם עדיין לא בוטח בי, וזה מה שהוביל לנסיבות האומללות של היום.

אני נהנה להביט בציפורים הקטנות המעופפות ברקיע. על אף שהן לא גמרו בדעתן בפניי להיות נחושות, ועל אף שאין להן מילים "לספק" לי, הן מסכות הנאה מהעולם שהענקתי להן. עם זאת, האדם לא מסוגל לכך, ופניו מלאים במרה שחורה – האם ייתכן שאני חייב לו רוב שלא ניתן לשלם? מדוע פניו תמיד מלאות בדמעות? אני מתרשם מהחבצלות שפורחות בגבעות. הפרחים והדשא מתפרשים על המדרונות, אך החבצלות מוסיפות ברק לכבודי על פני האדמה לפני בוא האביב – האם האדם יכול להשיג דבר כזה? האם הוא יכול להעיד עליי על פני האדמה לפני שובי? האם הוא יכול להקדיש את עצמו למען שמי בארצו של התנין הגדול האדום כאש? נדמה שאמירותי מלאות בדרישות שאני מציב לאדם – הוא מתעב אותי כתוצאה מהדרישות האלה. משום שגופו חלש מדי ושהוא לא מסוגל להשיג כראוי את מה שאני דורש, הוא מפחד מדבריי. כשאני פותח את פי, אני רואה את בני האדם על פני האדמה נסים לכל עבר, כאילו הם מנסים לברוח מרעב המוני. כשאני מכסה את פניי וכשאני מסובב את גופי, בני האדם מוכים לפתע בבהלה, והם לא יודעים מה לעשות, מכיוון שהם מפחדים מעזיבתי. בתפיסותיהם, היום שבו אעזוב הוא היום שבו אסון יכה בהם משמיים, היום שבו אעזוב הוא היום שבו העונש שלהם יתחיל. אולם מה שאני עושה הוא ההיפך הגמור מתפיסותיו של האדם, מעולם לא נהגתי לפי תפיסותיו של האדם, ומעולם לא התרתי לתפיסותיו להיות תואמות לי. הרגע שבו אני פועל הוא בדיוק הרגע שבו האדם מתגלה במערומיו. במילים אחרות, לא ניתן למדוד את מעשיי לפי תפיסות אנושיות. מהבריאה ועד היום, איש מעולם לא גילה "יבשת חדשה" בדברים שאני עושה, איש מעולם לא תפס את החוקים שלפיהם אני פועל, ואיש מעולם לא פתח דרך מוצא חדשה. לפיכך, כיום, בני האדם עודם לא מסוגלים לעלות על דרך הישר – זה בדיוק מה שחסר להם וזה בדיוק מה שהם צריכים להיווכח בו. מהבריאה עד היום, מעולם לא פתחתי במיזם כזה – בסך הכל הוספתי כמה חלקים חדשים לעבודתי באחרית הימים. אולם אפילו בנסיבות הברורות האלה, בני האדם עדיין לא מסוגלים לתפוס את רצוני – האין זה בדיוק מה שחסר להם?

אחרי שאני פותח בעבודה החדשה, יש לי דרישות חדשות מהאדם. בעיני האדם, נדמה שלא הייתה השפעה לדרישות העבר, וזו הסיבה שהוא שוכח אותן. מהם האמצעים החדשים שאני נוקט בעבודתי? מה אני דורש

מהאדם? בני האדם עצמם מסוגלים למדוד אם מה שהם עשו בעבר תאם לרצוני ואם מעשיהם היו בגבולות דרישותיי. אין צורך שאבחן כל דבר ודבר. הם מודעים לשיעור קומתם שלהם, ולכן, הם מבינים בבירור בדעתם עד כמה הם יכולים לעשות, ואין צורך שאומר להם בפירוש. ייתכן שכאשר אדבר, יהיו בני אדם שימצעו. לכן, עליי להימנע לומר את החלק הזה של דבריי כדי לא להחליש את בני האדם כתוצאה מכך. האין זו התועלת בעיסוקו של האדם בחיפוש? האין זו התועלת בהתקדמותו של האדם? מי לא רוצה לשכוח את עברו ולחתור קדימה? משום "חוסר החשיבה" שלי, אני לא יודע אם בני האדם מבינים שהאמצעים שאני נוקט בדיבורי כבר נכנסו למישור חדש. בנוסף, משום שעבודתי "עמוסה" מדי, לא היה לי זמן לברר אם בני האדם מבינים את הנימה שאני מדבר בה. לפיכך, אני דורש רק שבני האדם יגלו כלפיי יותר הבנה. משום שעבודתי כה "עמוסה", אני לא מסוגל לבקר בכל בסיסי העבודה שלי כדי לכוון את בני האדם, ולכן אני "לא מבין אותם היטב". לסיכום, בלי קשר לדברים אחרים, התחלתי כעת להכניס את האדם באופן רשמי לדף חדש ולשיטה חדשה. בכל אמירותיי, בני האדם ראו שיש שנינות, הומור ונימה עזה במיוחד של לעג במה שאני אומר. לפיכך, ההרמוניה ביני לבין האדם מופרת מבלי משים, מה שגורם לעננים כבדים לכסות את פניהם של בני האדם. עם זאת, זה לא מגביל אותי. אני ממשיך בעבודתי, מכיוון שכל מה שאני אומר ועושה הוא חלק הכרחי מתוכניתי, מכיוון שכל מה שאני מבטא עוזר לאדם, ומכיוון ששום דבר שאני עושה הוא לא טריוויאלי, אלא מעניק תובנות לכל בני האדם. העובדה שהאדם לקוי היא הסיבה לכך שאני משתחרר וממשיך לדבר. ייתכן שבני אדם מסוימים ממתנים בשקיקה שאציב להם דרישות חדשות. אם כן, אני מספק את הצרכים שלכם. אולם יש דבר אחד שעליי להזכיר לכם: כשאני מדבר, אני מקווה שבני האדם זוכים בתובנה רבה יותר, ואני מקווה שיכולת ההבחנה שלהם משתפרת, כדי שהם יוכלו להפיק דברים רבים יותר מדבריי וכך לעמוד בדרישותיי. בעבר, בכנסיות, מיקודם של בני האדם היה בטיפול והשבירה שהם עברו. אכילה ושתייה של דבריי היו על יסוד הבנת מטרותיהם ומקורן. עם זאת, ההווה שונה מהעבר – בני האדם כלל לא מסוגלים לתפוס את מקור אמירותיי, ולכן אין להם הזדמנות לעבור את הטיפול והשבירה שלי, משום שהם מקדישים את כל מאמציהם באכילה ושתייה של דבריי. אולם אפילו בנסיבות האלה, הם עודם לא מסוגלים לעמוד בדרישותיי, ולכן אני מציב להם דרישות חדשות: אני דורש שהם ייכנסו לניסיונות ביחד איתי, ושהם ייכנסו לייסורים. עם זאת, ברצוני להזכיר לכם דבר אחד: לא מדובר כאן בהמתת האדם, אלא במה שעבודתי דורשת, מכיוון שבעידן הנוכחי, דבריי יותר מדי בלתי נתפסים לאדם, והאדם לא מסוגל לשתף איתי פעולה – שום דבר לא יכול להיעשות! אני יכול רק להכניס את האדם לשיטה חדשה ביחד איתי. מה עוד אפשר לעשות? משום ליקויי של האדם, גם אני חייב להיכנס לזרם שהאדם נכנס אליו – האם אני לא זה שישלים את בני האדם? האם אני לא זה שבונה את התוכנית הזו? על אף שהדרישה השנייה לא קשה, היא לא משנית לראשונה. עבודתי בקרב קבוצת בני האדם של אחרית הימים היא מיזם חסר תקדים, ולכן, כל בני האדם סובלים את המצוקה האחרונה למעני, כדי שכבודי ימלא את היקום כולו. האם אתם מבינים את רצוני? זו הדרישה הסופית שאני מציב לאדם. כלומר אני מקווה שכל בני האדם יוכלו לשאת עליי עדות חזקה ומהדהדת בפני התנין הגדול האדום כאש, שהם יוכלו להעלות את עצמם כקורבן מנחה למעני בפעם אחרונה ולעמוד בדרישותיי בפעם אחת אחרונה. האם אתם באמת יכולים לעשות זאת? לא הייתם מסוגלים לרצות את לבי בעבר – האם תוכלו לשנות את הדפוס הסה במקרה האחרון? אני נותן לבני האדם הזדמנות להרהר, אני מאפשר להם לחשוב היטב לפני שהם

נותנים לי תשובה – האם זה לא בסדר מצדי? אני ממתין לתשובתו של האדם, אני ממתין ל"מכתב המענה" שלו – האם יש לכם האמונה לעמוד בדרישותי?

20 באפריל, 1992

פרק 35

התחלתי לבצע את עבודתי בקרב בני האדם ולאפשר להם לחיות באותו זרם שבו אני נמצא. אני אשלים את עבודתי בעודי איתם, מכיוון שהם מושאי הניהול שלי בכלל תוכנית הניהול שלי, ומפני שאני רוצה שהם יהפכו לאדוני הכל. לפיכך, אני ממשיך לצעוד בקרב בני האנוש. בעוד בני האנוש ואני נכנסים לתקופה הנוכחית, אני מרגיש די בנוח, משום שקצב ההתקדמות של עבודתי נהיה מהיר יותר. כיצד יוכלו בני האדם האלה לעמוד בקצב? עשיתי עבודה כה רבה על בני האדם שווי הנפש ורפי השכל, ואולם הם לא זכו כמעט בשום דבר משום שהם לא מוקירים אותי ולא אוהבים אותי. שכנתי כבר בקרב כל בני האדם והתבוננתי בתנועותיהם הן מעל לפני הקרקע והן מתחת לפניה. כל מי שמסווג כ"בן אנוש" מתנגד לי, כאילו "התנגדות ל" היא חלק מתפקידו הרשמי. נדמה שאם בני האנוש לא היו עושים את העבודה הזו, הם היו כמו יתומים נוודים שאיש לא אימץ מעולם. עם זאת, אני לא גוזר את דינם של בני האדם באופן שרירותי על סמך מעשיהם והתנהגותם. במקום זאת, אני תומך בהם ונותן להם אספקה בהתאם לשיעור קומתם. משום שבני האדם הם הפרוטוגוניסטים של כלל תוכנית הניהול שלי, אני מקדיש הנחייה רבה יותר לאלה שתפקידם הוא "האנושות" כדי שהם יוכלו להעביר את הידע הזה הלאה בלב שלם וכמיטב יכולתם, וכדי שהמחזה הזה שאני מביים יהפוך להצלחה גמורה. זו הפצרתי בפני האנושות. האם ייתכן שללא התפילה הזו, בני האדם לא יהיו מסוגלים לגלם את תפקידם כמיטב יכולתם? אני יכול להשיג את מה שבני האדם דורשים ממני, אבל הם לא יכולים להשיג את מה שאני דורש מהם? אפשר לומר שאני מדכא את בני האנוש באמצעות עוצמתי. זו דרישתי הסופית: אני מפציר בהם בכנות וביושר גמורים. האם הם באמת לא מסוגלים לעשות כבקשתי? אני מעניק דברים לבני האדם מזה שנים רבות, אך לא קיבלתי דבר בתמורה. מי אי-פעם נתן לי דבר מה? האם הדם, היזע והדמעות שלי אינם אלה כמו העננים שמעל ההרים? הענקתי לבני האדם "חיסונים" פעמים רבות, ואמרתי להם שדרישותי מהם לא קפדניות. אם כן, מדוע בני האדם תמיד מתחמקים ממני? האם הסיבה לכך היא שאני אנהג בהם כמו באפרוחים שמומחים ברגע שהם נתפסים? האם אני עד כדי כך אכזרי וחסר אנושיות? בני האנוש תמיד מודדים אותי לפי התפיסות שלהם. האם התפיסות שלהם אותי עולות בקנה אחד עם המציאות של^[8] ישוטי בשמיים? אני לא מתייחס אל תפיסותיהם של בני האדם כאל מושאי הנאה

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "המציאות של".

עבורי. במקום זאת, אני רואה בלבם את הדברים הראויים להערכה. עם זאת, בהחלט מאסתי במצפון שלהם, משום שבעיניהם, לי אין מצפון כזה. לפיכך, גיבשתי דעות נוספות בנושא הזה. עם זאת, אני מסרב למתוח ביקורת על מצפונם באופן ישיר. במקום זאת, אני ממשיך לכוון אותם בסבלנות ובשיטתיות. אחרי הכל, בני האנוש חלשים והם לא מסוגלים לבצע אף עבודה.

היום נקטתי צעד באופן רשמי במישור הייסורי האינוסופיים, ואני נהנה ממנו לצד האנושות. אני גם מכון את בני האדם יד ביד, והם מתנהגים יפה תחת הכוונתי. איש לא מעז להתנגד לי. כולם נמצאים תחת הכוונתי וממלאים את החובות שהקצאתי, מפני שזה "תפקידם הרשמי". מבין כל הדברים בשמיים ותחתם, מי מעז שלא להישמע לתוכניותי? מי לא נמצא בהישג ידי? מי לא מבטא דברי הלל ושבח על דבריי ועל עבודתי? בני האדם מעריצים את מעשיי ואת פעולותיי, ולכן הם מקדישים את עצמם לזרם של תוכניתי, משום כל צעד קטן שלי. מי יכול להתנתק מכך? מי יכול להתרחק מהעבודה שהסדרתי? בזכות הצו המנהלי שלי, לבני האדם אין ברירה לא להישאר. בלעדיו, הם כולם היו מתחמקים בחזרה מ"החזית" והופכים ל"עריקים". מי לא מפחד מהמוות? האם בני האדם באמת מוכנים להקריב את עצמם? אני לא מאלץ אף אחד, משום שזכיתי זה מכבר בהבנה מעמיקה של האופי האנושי. לפיכך, תמיד אימצתי פרויקטים שבני האדם מעולם לא עשו בעבר. משום שאף אחד לא יכול היה לבצע את עבודתי, עליתי לשדה הקרב בעצמי כדי להיאבק לחיים ולמוות עם השטן. כיום, השטן משתולל באופן קיצוני. מדוע אני לא מנצל את ההזדמנות הזו כדי להדגים את מיקוד עבודתי על מנת לחשוף את עוצמתי? כפי שאמרתי בעבר, אני משתמש בתחבולה של השטן כניגוד שלי. האין זו ההזדמנות הטובה ביותר? רק עכשיו אני חושף חיוך מסופק, משום שהשגתי את מטרתי. כבר לא אתרוצץ עוד ואבקש את "עזרתם" שני בני האנוש. הפסקתי להיחפז אנה ואנה, ואני כבר לא חי חיים של נווד. מעתה והלאה, אחיה בשלווה. גם בני האנוש יהיו בריאים ושלמים, משום שיומי הגיע. על פני האדמה, חייתי חיים עסוקים של אדם, חיים שבהם נדמה שאירעו הרבה דברים לא צודקים. בעיניהם של בני האנוש, חלקתי איתם את השמחות והצער שלהם, וכן את המצוקות שהם עברו. כמו בני האנוש, גם אני חייתי על פני האדמה ותחת כיפת השמיים. לכן, הם תמיד ראו בי יציר נברא. מפני שבני האנוש לא ראו אותי בשמיים, הם מעולם לא השקיעו בי מאמץ רב. עם זאת, בהתחשב במצב של היום, אין לבני האדם ברירה אלא להודות שאני אדון גורלם והדובר הנושא דברים מהעננים. לכן, בני האנוש השתחוו אפיים ארצה לפניי באקט של עבודת האל. האין זו הוכחה לשובי כמנצח? האין זה ביטוי של ניצחוני על פני כל הכוחות העוינים? כל בני האדם ראו חזיונות שהעולם מגיע לקצו ושהאנושות תעבור טיהור אדיר. עם זאת, למען האמת, הם לא יכולים לבצע באופן מודע את מה שאני דורש מהם, ולכן אין להם ברירה אלא להתייפח תחת הייסורים שאני מטיל. מה אפשר לעשות? מי אמר לבני האדם האלה להיות מרדנים? מי אמר להם להיכנס לעידן האחרון? מדוע הם נולדו כבני אנוש בעולם הקדם-אפוקליפטי הזה? אני הסדרתי את הכל באופן אישי. מי יכול להתלונן?

מאז בריאת העולם, שוטטתי בקרב בני האנוש ואירחתי להם חברה בקיומם הארצי. עם זאת, בדורות העבר, מעולם לא בחרתי באף אדם. דחיתי את כולם בשתיקתי. זאת משום שבני האדם האלה בעבר לא שירתו אותי במסירות גמורה. לפיכך, גם אני לא אהבתי אותם באופן בלעדי. הם קיבלו את "מתנותיו" של השטן והסתובבו והציעו אותן לי. האין זה מעשה שמשמיץ אותי? כשבני האדם הציעו לי קורבנות כאלה, לא גיליתי להם את

הגועל שחשתי, אלא ניסיתי לנצל את מזימתם בעצמי בכך שהוספתי את ה"מתנות" האלה לחומרים המשמשים את הניהול שלי. לאחר מכן, לאחר שעבדתי אותם במכונה, נהגתי לשרוף את כל הפסולת שנבעה מכך. על אף שהדור הנוכחי של בני האנוש לא הציע לי "מתנות" רבות, אני לא מוכיח את בני הדור על כך. בני האדם האלה תמיד היו חסרי כל ובעלי ידיים ריקות. לפיכך, מכיוון שהבנתי את מצבם לאשורו, מעולם לא הצבתי להם דרישות בלתי סבירות לאחר שבאתי אל העולם האנושי. במקום זאת, לאחר שנתתי להם "חומרים", פשוט חיפשתי את "התוצר הסופי" שרציתי, מכיוון שזה הדבר היחיד שבני האדם מסוגלים לעמוד בו. העברתי שנים כה רבות של מצוקה ולמדתי מה פירוש הדבר לחיות כבן אנוש ורק אז הגיתי דרישה ראויה. אילולא חוויתי חיים אנושיים, כיצד הייתי יכול להבין את העניינים שהם מתקשים לדון בהם? אף על פי כן, בני האדם לא תופסים כך את הדברים. הם פשוט אומרים שאני האל הכול יכול והעל-טבעי בכבודו ובעצמו. האין זו בדיוק התפיסה שכל בני האנוש החזיקו בה משחר ההיסטוריה ואפילו עד עצם היום הזה? אמרתי שעל פני האדמה, אין אף אחד שיוכל להכיר אותי באמת במאת האחוזים. יש לאמירה הזו השלכות מסוימות. אלה לא דברי סרק. חוויתי זאת בעצמי וראיתי זאת במו עיני, ולכן אני מבין את הפרטים של העניין. אלמלא הייתי יורד אל עולמם של בני האדם, למי היה סיכוי להכיר אותי? מי יכול היה להאזין לדבריי באופן אישי? מי יכול היה לראות את דמותי לצדו? מאז ימי קדם, תמיד נותרתי נסתר בעננים. חזיתי בשלב מוקדם שאני עתיד לרדת אל עולמם של בני האדם באחרית הימים כדי להוות להם דוגמה ומופת. זו הסיבה לכך שהתמזל מזלם של בני האדם כיום שאופקיהם רחבים יותר. האין זו ברכה שהענקתי להם בנדיבותי? האם ייתכן שהם לא יבינו כלל את חסדי? מדוע בני האנוש כה אדישים ורפי שכל? מדוע הם עדיין לא התעוררו משנתם, על אף שהם הגיעו עד הלום? אני נמצא בעולם הזה מזה שנים רבות, אך מי מכיר אותי? מה הפלא שאני מטיל ייסורים על בני האדם? נדמה שאני משתמש בסמכותי בדיוק עליהם. נדמה שהם קליעים ברובה שלי, ושברגע שאירה בו, הם כולם יימלטו. זה יציר דמיונם. תמיד כיבדתי את בני האנוש. מעולם לא ניצלתי אותם באופן שרירותי או סחרתי בהם כעבדים. זאת מכיוון שאני לא יכול לעזוב אותם, ושגם הם לא יכולים לעזוב אותי. לפיכך, התהווה בינינו קשר של חיים ומוות. אני תמיד מוקיר את בני האנוש ואוהב אותם. על אף שהרגש הזה מעולם לא היה הדדי, הם תמיד העריכו אותי, וזו הסיבה לכך שאני ממשיך להשקיע בהם מאמצים. אני אוהב את בני האדם כמו אוצר, משום שהם ה"הון" של הניהול שלי על פני האדמה. לפיכך, אני בשום אופן לא יכול לסלק אותם. רצוני כלפי בני האנוש לעולם לא ישתנה. האם הם יכולים באמת לבטוח בנדר שלי? כיצד הם יכולים לרצות אותי? זו המשימה עבור כל האנושות. אלה "שיעורי הבית" שאני נותן לבני האדם. אני מקווה שהם כולם יעבדו קשה וישלימו אותם.

23 באפריל, 1992

פרק 36

ידי מסדירה את הכל. מי מעז לעשות כאוות נפשו? מי יכול לשנות זאת בקלות? בני האדם מרחפים להם באוויר ונעים כמו אבק כשפניהם מלוכלכים, מה שהופך אותם למבחילים מכף רגל ועד ראש. אני מביט בהם מהעננים בלב כבד: מדוע האדם, שהיה פעם מלא חיים, השתנה למראה הזה? ומדוע הוא לא מודע לכך ולא רגיש לכך? מדוע הוא "מזניח את עצמו" ומאפשר לעצמו להתכסות בטינופת? כזהו היעדר האהבה והכבוד העצמיים שלו. מדוע האדם תמיד נמנע ממה שאני דורש? האם אני באמת אכזרי ובלתי אנושי אליו? האם אני באמת שרירותי ובלתי סביר? אם כן, מדוע בני האדם תמיד מביטים בי בלטישת עיניים? מדוע הם תמיד שונאים אותי? האם הבאתי אותם לקצה המסלול? האדם מעולם לא גילה דבר בייסורים שאני מטיל, משום שהוא אך ורק תופס את העול שעל צווארו בשתי ידיו תוך נעיצת מבט בי, כאילו הוא משגיח על אויב – ורק ברגע הזה אני מבחין כמה הוא כחוש. זו הסיבה שאני אומר שאיש מעולם לא עמד איתן בניסיונות. האם שיעור קומתו של האדם לא כזה בדיוק? האם הוא צריך שאומר לו את "מידותיו" המדויקות? "גובהו" של האדם לא עולה על זה של תולעת קטנה המתפתלת על הקרקע, ו"היקף חזהו" זהה לזה של נחש. אלה לא אמירות שנועדו להמעיט בערכו של האדם – האין אלה המידות המדויקות של שיעור קומתו? האם ביזיתי את האדם? האדם הוא כמו ילד משתעשע. ישנם אפילו זמנים שבהם הוא משחק עם חיות, אך הוא נותר שמת, והוא כמו חתול, חי חיים ללא דאגה או חשש. אולי משום הכוונתה של רוח האל או תפקידו של אלוהים בשמיים, אני מואס באורח החיים הראוותני של בני האדם בארץ. משום חייו של האדם, שהם כמו חייו של טפיל, "ענייני" במילים "החיים האנושי" פחת במידת מה, ולכן התחלתי לפתח קצת יותר "כבוד" לחיים האנושיים. זאת משום שנדמה שרק האדם מסוגל ליצור חיים בעלי משמעות, ואילו אני לא מסוגל לעשות זאת. לכן, אני יכול רק לסגת את "ההרים", מפני שאני לא מסוגל לחוות את מצוקתו של האדם ולהשקיף עליה. אולם האדם כופה עליי לעשות זאת – אין לי ברירה! אין לי ברירה אלא להישמע להסדרי האדם, לסכם את החוויה ביחד איתו ולעבור חיים אנושיים לצדו. בשמיים, סיירתי פעם בעיר כולה, ומתחת לשמיים, סיירתי פעם בכל הארצות. אולם איש מעולם לא גילה אותי. בני האדם רק שמעו את קול תנועותי כשנדדתי סביב. בעיני בני האדם, אני בא והולך מבלי להשאיר זכר. נדמה שהפכתי לאליל בלתי נראה בלבם, אך בני האדם לא סבורים כך. האם ייתכן שכל הדברים האלה הם לא עובדות שהאדם התוודה עליהן? בשלב הזה, מי לא מכיר בכך שעליו לחוות ייסורים? האם בני האדם עדיין יכולים לעמוד בראש מורם לנוכח הוכחה מוצקה?

אני חותם על "עסקה" בקרב בני האדם, מוחה את כל הטומאה והרשעות שלהם, וכך אני "מעבד" אתם כדי שהם יהיו כלבבי. אולם שיתוף הפעולה של האדם חיוני לשלב הזה בעבודה, מכיוון שהוא תמיד קופץ ומנתר סביב כמו דג שזה עתה נלכד. על כן, כדי למנוע תאונות, הרגתי את כל "הדגים" שנתפסו, ולאחר מכן, הדגים הפכו לצייתנים, ולא הביעו כל תלונה. כשאני צריך את האדם, הוא תמיד נסתר. נדמה שהוא מעולם לא ראה מראות מרהיבים, כאילו הוא נולד בכפר ומעולם לא הכיר כלל את העולם העירוני. אני מוסיף את חוכמתי לחלקים הלוקים באדם וגורם לו להכיר אותי. משום שהאדם עני מדי, אני בא באופן אישי בפני האדם ונותן לו את "הנתיב

לעושר" ופוקח את עיניו. בכך, הרי שאני מושיע אותו, הלא כן? האין זו החמלה שלי כלפי האדם? האם אהבה פירושה מתן שלא תלוי בדבר? האם ייסורים הם רק שנאה? הסברתי את פני הדברים לאדם מנקודות מבט שונות, אך הוא מתייחס לכך רק כמילים ודוקטרינות. נדמה שאמירותי הן סחורה פגומה שהאדם מוכר הלאה כדבר חסר ערך. לפיכך, כשאני אומר לבני האדם שסערה גדולה באה לבלוע את הכפר שעל ההר, איש לא מייחס לכך חשיבות, ורק מעטים מהם מעבירים את בתיהם בפקפוק. השאר לא עוברים דירה, כאילו באדישות, כאילו אני סנונית מהרקיע – הם לא מבינים מדבר ממה שאני אומר. רק כשההרים מתמוטטים והקרקע נקרעת לגזרים, בני האדם חושבים על דבריי. רק אז הם מתעוררים מחלומותיהם, אך הזמן כבר בא, והם נבלעים במבול הגדול, וגופותיהם צפות על פני המים. לנוכח האומללות בעולם, אני נאנח לאור מזל הביש של האדם. השקעתי זמן רב ושילמתי מחיר אדיר למען גורלו של האדם. בדעתם של בני האדם, אין לי תעלות דמעות, אך אני, ה"מפלצת" הזו חסרת תעלות הדמעות, בכיתי דמעות רבות על האדם. עם זאת, האדם לא יודע על כך דבר. הוא בסך הכל משחק עם הצעצועים שבידיו על פני האדמה, כאילו אני לא קיים. לפיכך, בנסיבות של היום, בני האדם נותרים חסרי רגישות ורפי שכל. הם עדיין "קפואים" במרתפים כאילו הם עדיין שוכבים במערה. לנוכח מעשיו של האדם, אין לי ברירה אלא לעזוב...

בעיני האדם, עשיתי דברים רבים למען האדם, ולכן בני האדם רואים בי מודל לחיקוי בעידן הנוכחי. אולם הם מעולם לא התייחסו אליי כאל זה שמושל בגורלו של האדם וכאל אדון הכל. נדמה שהם לא מבינים אותי. על אף שבני האדם קראו פעם "תחי ההבנה", איש לא הקדיש זמן רב בניתוח המילה "הבנה", מה שמוכיח שלבני האדם אין כל רצון לאהוב אותי. בזמנים של היום, בני האדם אף פעם לא נוצרים אותי בלבם, ואין להם מקום בשבילי בלבם. האם הם יכולים להפגין אהבת אמת אליי בימי הסבל שעתידיים לבוא? צדיקותו של האדם נותרת דבר חסר צורה שלא ניתן לראות או למשש. מה שאני רוצה הוא לבו של האדם, משום שבגוף האנושי, הלב הוא החלק היקר ביותר. האם מעשי לא ראויים לגמול בדמות לבו של האדם? מדוע בני האדם לא נותנים לי את לבם? מדוע הם תמיד מחבקים אותו בצמוד לחיקם ולא מוכנים להרפות ממנו? האם לבו של האדם יכול להבטיח שלום ושמחה לאורך חייהם של בני האדם? מדוע בני האדם תמיד תופסים חופן אבק מהקרקע ומשליכים אותו לעברי כשאני דורש מהם דברים? האם זו מזימתו הערמומית של האדם? נדמה שהם מנסים לשטות בעובר אורח שאין לו לאן ללכת ולפתות אותו לבוא איתם לביתם, שם הם נהיים מסוכנים ורוצחים אותו. בני האדם רצו לעשות גם לי דברים כאלה. נדמה שהם מוציא להורג שמוכן להרוג משהו מבלי להניד עפעף, או שהם מלך השדים שהורג בני אדם באופן טבעי. אולם כעת בני האדם מתייצבים בפניי ועדיין רוצים לנקוט אמצעים כאלה, אך יש להם תוכניות ולי יש אמצעי נגד משלי. אפילו שבני האדם לא אוהבים אותי, איך ייתכן שלא אגלה בפומבי את אמצעי הנגד שלי בפני האדם כעת? יש לי כישורים אינסופיים וללא גבול להתמודדות עם האדם. אני מתמודד בכל חלק שלו ומעבד אותו באופן אישי. בסופו של דבר, אני אגרום לאדם לחוות סבל כדי לגרום לו להיפרד מהדברים שהוא אוהב ולגרום לו להישמע להסדרים שלי, ובאותו שלב, על מה יוכלו בני האדם להתלונן? כל מה שאני עושה הוא למען האדם, הלא כן? בזמני עבר, מעולם לא סיפרתי לאדם על שלבי עבודתי, אך כיום, בעת שלא דומה כלל לעבר, משום שתוכן עבודתי שונה, סיפרתי לבני האדם מראש על עבודתי כדי למנוע מהם ליפול ארצה כתוצאה מכך. האין זה החיסון שהזרקתי לאדם? מסיבה כלשהי, בני האדם מעולם לא התייחסו ברצינות לדבריי. נדמה שיש רעב בבטנם ושהם

לא בררנים במה שהם אוכלים, מה שהחליש את קיבתם. אולם בני האדם לוקחים את "מצבם הבריא" כהון ולא מתייחסים כלל לתדהמתו של "הרופא". לנוכח האטימות של האדם, אני מודאג ממנו. משום שבני האדם קטנים מדי ושהם עדיין לא חוו חיים אנושיים, אין להם פחד. בלבם, המילים "חיים אנושיים" לא קיימות. הם לא מתייחסים אליהן כלל, והם רק בזים לדבריי, כאילו הפכתי לאישה זקנה שאומרת שטויות. לסיכום, כך או כך, אני מקווה שבני האדם יוכלו להבין את לבי, משום שאני לא רוצה לשלוח את האדם אל ארץ המוות. אני מקווה שהאדם יכול להבין מה מצב רוחי ברגע זה ממש ולהתחשב בעול שאני נושא בדיוק ברגע זה.

26 באפריל, 1992

פרק 37

לאורך העידנים, כל העבודה שעשיתי – בכל שלב בעבודה הזו – הכילה את שיטות העבודה הנאותות שלי. משום כך, אנשיי האהובים הפכו ליותר ויותר טהורים וליותר ויותר ראויים לשימוש שלי. עם זאת, מהסיבה הזו, הדבר המצער הוא שככל ששיטות העבודה שלי מתרבות, כך מספר האנשים פוחת, מה שגורם לבני האדם לשקוע בהרהורים. כמובן, עבודתי כיום לא יוצאת מהכלל, ורוב בני האדם שוב שקועים בהרהורים. על כן, משום השינויים בשיטות שלי, יש מספר מסוים של בני אדם שיפרשו. אפשר לתאר זאת כך: גזרתי זאת מראש, אך לא עשיתי זאת. מאז הבריאה ועד היום, בני אדם כה רבים נפלו, ובני אדם כה רבים איבדו את דרכם משום שיטות עבודתי. אולם לא אכפת לי מטיבם של בני האדם, מהשאלה אם הם מרגישים שאני לא רוחש להם חיבה או מהשאלה אם הם מרגישים שאני אכזרי מדי, ובין שהבנתם של בני האדם נכונה או לא, אני נמנע לספק להם הסבר. בואו נשתף קודם כל בנוגע לעניין המרכזי בדיון הזה, כדי שכולם יוכלו לזכות בהבנה יסודית ולהימנע בכך מסבל בלתי מוסבר. אני לא אאלץ את בני האדם לסבול בשקט כאילמים. במקום זאת, אני אתאר הכל בבירור כדי שבני האדם לא יתלוננו בפניי, ויום יבוא וכל בני האדם יביעו דברי שבח אמיתיים בעיצומי הייסורים. האם זה יעבוד? האם זה עומד בדרישותיהם של בני האדם?

בפתח הדבר לתקופת הייסורים, קודם כל אספר לבני האדם את המשמעות הכללית של ה"תקופה", כדי שהם לא יפגעו בי. כלומר אני אערוך את ההסדרים לעבודתי, שאותם איש לא רשאי לשנות, ובשום פנים ואופן לא אסלח לאף אדם שישנה אותם אלא אגנה אותם. האם תזכרו זאת? כל זה מהווה אזהרה מראש. בשיטות החדשות, כל בני האדם חייבים ראשית להבין שהדבר החשוב ביותר שיש להשיג הוא הבנה של תנאי חייהם בפועל. לפני השגת ההבנה הספציפית הזו, איש לא יורשה לדבר באופן רשלני בכנסייה, ואין ספק שאטיל ייסורים על מי שיפר את הכלל הזה. מהיום ואילך, כל השליחים יהיו רשומים בכנסיות ויאסרו עליהם להתרוצץ לכל עבר. זה דבר שלא נשא פירות רבים. נדמה היה שהם כולם מילאו את חובותיהם, אך למעשה, הם הולכו אותי שולל. בלי קשר לעבר, היום הכל חולף ואין להזכיר שוב את הדברים האלה. מכאן ואילך, המונח "שליח" יבוטל ולא ישמש עוד לעולם,

כדי שכל בני האדם ירדו ממעמדם ויכירו את עצמם. זה נועד כמובן לישועה. "מעמד" הוא לא כתר, אלא בסך הכל תואר. האם אתם מבינים את כוונתי? בני האדם שמובילים את הכנסיות עדיין ינהלו חיי כנסייה בתוך הכנסיות שלהם, וכמובן, זה לא כלל נוקשה. במידת הצורך, הם יהיו רשאים לבקר בכנסיות בתיאום עם שליחים אחרים לשעבר. הדבר החיוני ביותר הוא שהשיתוף של הכנסיות חייב לגדול, אלא אם אף חבר בכנסיות לא חי חיי כנסייה בפועל. אף על פי כן, עליי להדגיש שעל כולכם להתאחד כדי להכיר את עצמכם ולהתמרד בתנן הגדול האדום כאש. זו כוונתי. לא חשוב כמה בני אדם מדברים, אלא שחיוני שכל אנשי יהיו מסוגלים להתאחד – זו הדרך היחידה לשאת עדות באמת. בעבר, כולם אמרו שהם מבינים את עצמם, אבל אני ביטאתי אינספור מילים, וכמה הבנתם מעצמכם? ככל שמעמדו של האדם גבוה יותר, כך קשה לו יותר להניח את עצמו בצד. יתר על כן, ככל שתקוותיו של האדם רבות יותר, כך הוא יסבול יותר במהלך הייסורים. זו הושעתי את האנושות – האם אתם מבינים? אל תקבלו זאת בעיוורון. זה מעשה שטחי וחסר ערך. האם אתם מבינים את המשמעות שמונחת ביסוד הדברים? אם בני האדם בכנסייה מסוגלים להבין את עצמם באמת, זה מוכיח שבני האדם מהסוג הזה אוהבים אותי באמת. הדבר דומה לאמרה, "אם לא תבצעו לחם עם בני האדם, לא תבינו את מצוקותיהם". האם אתם מבינים את המילים האלה? בסופו של דבר, אני אגרום לכל בני האדם להבין את עצמם במהלך הייסורים, ואגרום להם לשיר ולצחוק במהלך הייסורים. האם באמת תהיה לכם האמונה לרצות אותי? אם כן, מה עליכם לעשות בנוהגכם? מעתה והלאה, ענייניה של כל כנסייה ינהלו בידי אנשי הכנסייה עצמה, והשליחים פשוט יחיו את חיי הכנסייה. זה נקרא "לחיות את החיים". האם אתם מבינים?

לפני שהייסורים יתחילו באופן רשמי באנושות, ראשית אעשה את "העבודה של קבלת הפנים" על בני האדם, כדי שבסופו של דבר, הם יוכלו לרצות אותי. אפילו בני האדם שיפרשו חייבים לסבול ולסיים את עדותם לפני עזיבתם. אחרת, לא אסלח להם. זה מפגין את הטבע שלי של חוסר סובלנות לנוכח עבירותיהם של בני האדם ואת הטבע שלי של השלמת מה שאני אומר. על ידי כך, הדבר מגשים את הדברים שאמרתי, "אני מתכוון למה שאני אומר, כוונתי תושג, ומה שיושג יתקיים לעולמים." כשהמילים יוצאות מפי, רוחי מתחילה בעבודתה. מי יעז לשחק ברצון ב"עצצוע" שבידיו? בני האדם חייבים לקבל את הייסורים שאני מטיל בכבוד ובציות, ומי יכול להימלט מהם? האם ייתכן שיש דרך אחרת מלבדי? היום, אפשרתי לכם לחיות בארץ, ואתם מריעים. מחר, אאפשר לכם לעלות לשמיים, ואתם תהללו אותי. מחרתיים, אוריד אתכם אל מתחת לאדמה, שם תחוו ייסורים. האין כל אלה דרישות של עבודתי? מי לא סובל מביש מזל, ומי לא מקבל ברכות למען דרישותיי? האם ייתכן שיהיה מקרה יוצא מהכלל? כאנשי על פני האדמה, מה עליכם לעשות למען דרישותיי ולמען רצוני? האם ייתכן שתהללו את שמי הקדוש בפיכם, אך תתעבו אותי בלבכם? עשיית עבודתי למעני, ריצוי לבי וכן הבנת עצמכם והובלת מרד נגד התנן הגדול האדום כאש אינן משימות קלות לביצוע, ועליהם לשלם את המחיר כדי לבצע אותן. כשאני אומר "מחיר", מה אתם מבינים מכך? לא אדון בכך כעת, משום שאני לא נותן תשובות ישירות לבני האדם. במקום זאת, אני מאפשר לכולם להרהר בכך בעצמם, ולאחר מכן, להשתמש במעשיהם ובהתנהגותם כדי לענות בפועל על השאלות שלי. האם אתם מסוגלים לעשות זאת?

פרק 38

לאורך חוויותיה של האנושות, לא הייתה דמותי, ולא הייתה מנהיגות דבריי, ועל כך תמיד נמנעתי מהאדם במרחק ואז נפרדתי ממנו. אני מתעב את מרדנותה של האנושות. אני לא יודע מדוע. נראה ששנאתי את האדם מהראשית, ואולם אני רוחש אהדה עמוקה כלפיו. על כן, האדם מביט בי בלב חצוי, מכיוון שאני אוהב את האדם, ואני גם שונא את האדם. מי מבין בני האדם הפגין הבנה אמיתית של אהבתי? ומי יכול להבין את שנאתי? בעיניי, האדם הוא דבר מת, חסר חיים, כאילו הוא פסל חמר הניצב בין כל הדברים. לעתים, מרדנותו של האדם מעוררת בי כעס כלפיו. כשאני חי בקרב בני האדם, הם מחייכים אליי חיוך קלוש כשאני מופיע לפתע, משום שהם תמיד "מחפשים" אותי באופן מודע, כאילו שיחקתי באנושות על פני האדמה. הם מעולם לא מתייחסים אליי ברצינות, ועל כן, משום גישתם כלפיי, אין לי ברירה אלא "לפרוש" מה"סוכנות" של האנושות. ואולם, אני רוצה להכריז שעל אף ש"אני פורש", לא יכול להיות חסר ב"פנסיה" שלי אפילו גרוש. משום "בכירותי" ב"סוכנות" של האנושות, אני ממשיך לדרוש ממנה תשלום, תשלום שהיא חייבת לי. על אף שהאדם עזב אותי, איך ייתכן שהוא יימלט מידי? אני משחרר את אחיזתי בו במידה מסוימת ומאפשר לו לענג את רצונות הבשר והדם שלו, ועל כן הוא העז להיות שלוח רסן, חסר מעצורים, ואפשר לראות בכך שהוא לא אוהב אותי באמת כשהוא חי כבשר ודם. האם ייתכן שאהבת אמת נרכשת בבשר ודם? האם יתכן שכל מה שאני דורש מהאדם הוא "אהבה" של בשר ודם? אילו כך היה הדבר, איזה ערך היה יכול להיות לאדם? הוא כולו אשפה חסרת ערך! אלמלא "הכוחות העל-טבעיים" האיתנים שלי, הייתי עוזב את האדם לפני זמן רב – מדוע לטרוח להישאר איתו ולקבל את ה"התעמרות" של האדם? אבל אני מחזיק מעמד. אני רוצה לרדת לעומקו של האדם. ברגע שתושלם עבודתי על פני האדמה, אעלה גבוה אל הרקיע כדי לשפוט את "אדון" הכל. זו עבודתי העיקרית, מכיוון שאני כבר מתעב את האדם כל כך. מי לא שונא את אויבו? מי לא רוצה לחסל את אויבו? בשמיים, השטן הוא אויבי, ובארץ, האדם הוא צרי. משום האיחוד בין השמיים והארץ, תשעה דורות של בני אדם צריכים להיחשב אשמים כשותפים לפשע, ולא אחנון אף אחד מהם. מי אמר להם להתנגד לי? מי אמר להם להמרות את פי? מדוע האדם לא יכול להתנתק מאופיו הישן? מדוע הבשר והדם תמיד מתרבה בקרבם? כל זה מהווה עדות לשיפוטי את האדם. מי מעז שלא להיכנע לעובדות? מי מעז לומר שהמשפט שלי מושפע מרגשות? אני שונה מהאדם, ולכן אני נפרד ממנו, מכיוון שאני פשוט לא אנושי.

יש סיבה לכל דבר שאני עושה. כשהאדם "מגלה" לי את "האמת", אני מלווה אותו ל"מקום ההוצאה להורג", מכיוון שאשמתה של האנושות מצדיקה את הייסורים שאני ממיט. על כן, אני לא ממיט ייסורים על בני האדם בעיוורון, אלא שהייסורים שאני ממיט עליהם תמיד ראויים לאמת חטאיהם. אחרת, בשל מרדנותה, האנושות לעולם לא תרכין את ראשה ותודה באשמתה בפניי, משום המרדניות שלה. כל בני האדם מרכינים את ראשיהם באי-רצון משום המצב הנוכחי, אך לבם עדיין לא השתכנע. אני נותן לבני האדם לשתות "בריום", כדי שהאיברים הפנימיים שלהם ייראו בבהירות מבעד ל"עדשה". הטינופת והזוהמה בבטנו של האדם עדיין לא מוגרו. מגוון

סוגים של טינופת זורמים בעורקיו, ולכן הרעל בתוכו הולך ומתרבה. מכיוון שהאדם חי כך במשך זמן כה רב, הוא התרגל לכך והוא לא חושב שזה מוזר. כתוצאה מכך, החיידקים בתוכו מבשילים והופכים לאופיו, וכל בני האדם חיים תחת שליטתם. זו הסיבה לכך שבני האדם הם כמו סוסי פרא, המתרוצצים לכל עבר. עם זאת, הם מעולם לא מודים בכך לחלוטין, אלא רק מהנהנים כדי להראות שהם "השתכנעו". האמת היא שהאדם לא לוקח את דברי ללבו. אילו הוא היה לוקח את דברי כתרופה, הוא היה "נשמע להוראות הרופא", ומאפשר לתרופה לרפא את המחלה שבתוכו. עם זאת, בלבי, התנהגותם של בני האדם לא יכולה להגשים את הרצון הזה, ולכן אני יכול רק לקבל את המצב בגבורה ולהמשיך לדבר אליהם. לא משנה אם הם מקשיבים לי או לא, אני רק ממלא את חובתי. האדם לא מוכן ליהנות מברכותי והוא יעבור את עינויי הגיהנום, ולכן אני לא יכול לעשות דבר מלבד להיענות לבקשתו. עם זאת, כדי ששמי ורוחי לא יבוישו בגיהנום, קודם כל הטיל על בני האדם משמעת ואז "אקבל" את רצונם ואדאג שהם יוכלו לחוות "אושר גמור". אני לא מוכן להתיר לאדם לבייש אותי תחת הדגל שלי עצמי בכל זמן ובכל מקום, וזו הסיבה שאני מטיל עליו משמעת פעם אחר פעם. אלמלא המגבלה בדמות הדברים המחמירים שאני אומר, כיצד יכול היה האדם להמשיך לעמוד בפניי כיום? בני האדם נמנעים מחטאים משום שהם מפחדים שאני אסתלק, הלא כן? האין זה נכון שהם לא מתלוננים רק משם שהם מפחדים לחוות ייסורים? רצונו של מי הוא רק למען התוכנית שלי? כל בני האדם חושבים שאני אלוהיות שחזרה לה "איכות של אינטלקט", אך מי יכול להבין שאני מסוגל להבין כל דבר באנושיות? הדבר דומה בדיוק לאמרה האנושית, "מדוע להכות במסמר במקבת?" האדם "אוהב" אותי, לא משום שאהבתו אליי מולדת, אלא משום שהוא מפחד לחוות ייסורים. מי מבין בני האדם נולד עם אהבה אליי? מי מתייחס אליי בחיבה כזו?^[8] כאל לכו שלו? על כן, אני מסכם זאת בפתגם למען העולם האנושי: "מבין בני האדם, איש לא אוהב אותי."

מכיוון שאני רוצה לשים קץ לעבודתי על פני האדמה, האצתי כך את קצב עבודתי, פן האדם יימלט ממני למרחקים עד כדי כך שהוא ייפול אל האוקיינוס האינוסופי. הסיבה לכך שבני האדם קשובים היא שסיפורתי להם מראש את המציאות של הדברים. אלמלא כן, מי היה פורש את המפרש אל מול רוחות עזות וגלים עזים? כל בני האדם עושים את העבודה של ערנות. נדמה שהפכתי ל"שודד" בעיניהם. הם מפחדים שאקח מהם את כל הדברים שבביתם, ולכן הם כולם דוחפים את "דלתם" בכל כוחם, בפחד מוות שאפרוץ פנימה לפתע. כשאני רואה אותם מתנהגים כמו עכברושים פחדנים, אני עוזב בדממה. בדמיונו של האדם, נדמה ש"אפוקליפסה" באה לעולם, ולכן כל בני האדם נסים על נפשם באנדרלמוסיה, בפחד עז. רק אז אני יכול לראות את רוחות הרפאים הנודדות על פני האדמה. אני לא מתאפק ופורץ בצחוק, ולנוכח צחוקי, האדם מופתע ונבעת. בשלב הזה אני מבין את האמת, ולכן אני מתאפק שלא לחייך ולא מביט עוד בפני האדמה, אלא חוזר במקום זאת אל תוכניתי המקורית. אני כבר לא אתייחס לאדם כאל מודל שמהווה מופת למחקר שלי, משום שהוא פסולת ותו לא. ברגע שאני נפטר ממנו, אין לו כבר כל שימוש – בני האדם הם פיסות אשפה. בשלב הזה, אני אשמיד את כולם ואשליך אותם אל תוך האש. בדעתו של האדם, המשפט, המלכותיות והחמה שלי מכילים את החמלה ורוחב הלב שלי. אולם הוא לא יודע

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "בחיבה כזו".

כלל שהתעלמתי זה מכבר מהפגמים שלו, ושחזרתי בי זה מכבר מהחמלה ורוחב הלב שהפגנתי, ושזו הסיבה שהוא נמצא במצב שבו הוא שרוי. איש לא יכול להכיר אותי, ואיש לא יכול להבין את דבריי או לראות את פניי, ואף לא לפענח את רצוני. האין זה המצב הנוכחי של האדם? אם כן, איך האדם יכול לומר שיש לי חמלה או רוחב יד? אני לא אוהב את הפגמים שלו, ואני לא מתחשב בליקויים שלו. האם אלה עדיין חמלה ורוחב יד? והאם זו עדיין אהבתי אליו? כל בני האדם מאמינים שאני מסנן את דבריי לפי המוסכמות, ומשום כך, הם לא מאמינים לדבריי. אולם מי מבין ש"מכיוון שזו תקופה חדשה, החמלה ורוחב היד שלי אינן נוכחות כעת, אך אני תמיד אלוהים שמקיים את דבריו"? אני בקרב בני האדם, ובדעתם של בני האדם, הם רואים בי ישות עליונה, ולכן האדם סבור שאני אוהב לבטא את חוכמתי. לפיכך, האדם תמיד מתייחס לדבריי בעירבון מוגבל. אולם מי יכול לתפוס את הכללים שביסוד מה שאני אומר? מי יכול להבין את מקור דבריי? מי יכול להעלות על דעתו את מה שאני רוצה להשיג בפועל? מי יכול לפענח את פרטי הסיום של תוכנית הניהול שלי? מי יכול להפוך לאיש סודי? מבין כל הדברים, מי מלבדי יכול להבין בדיוק מה אני עושה? ומי יכול לדעת את התכלית הסופית שלי?

30 באפריל, 1992

פרק 39

בכל יום, אני נע מעל התבל ומשקיף על כל הדברים שבראתי. מעל השמיים נמצא מקום מנוחתי, ומתחת להם נמצאת הארץ שבה אני נע. אני שולט בכל בקרב כל מה שיש, אני פוקד על הכל בקרב כל הדברים, וגורם לכל מה שיש להתקיים בדרך הטבע ולהישמע לצווי הטבע. משום שאני בז למי שמתמרד ומתעב את מי שמתנגד לי ולא מתאחד, אגרום לכולם להישמע להסדריי ללא התנגדות, ואסדיר את כל הדברים בתבל. מי מעז להתנגד לי כאוות נפשו? מי מעז להפר את הסדריי? איך ייתכן שיהיה לאדם כל "עניין" להתמרד בי? אציב בני אדם בפני "אבותיהם", אגרום לאבותיהם להוביל אותם בחזרה אל משפחתם, והם לא יורשו להתמרד באבותיהם ולשוב אליי. כזהו הכאב שלי. כיום, רוחי נעה על פני האדמה, מקצה מספרים לבני אדם מסוגים שונים, ומשרטט סימנים שונים על כל סוג אדם, כדי שאבותיהם יצליחו להוביל אותם בחזרה למשפחתם ולא יצטרכו עוד "לדאוג" להם, מה שמטריד מדי. לפיכך, אני גם מחלק את העמל ומפזר את המאמצים. זה חלק מהתוכנית שלי, ואיש לא יכול להפריע אותו. אני אבחר נציגים ראויים מכל מה שיש כדי לנהל את כל הדברים, מה שיגרום לכל העולם להישמע לי באופן מסודר. אני מרבה לתהות בנוגע לשמיים, ואני צועד מתחתם לעתים קרובות. בעיון בעולם האדיר שבו בני האדם באים והולכים, בעיון באנושות, הדחוסה בצפיפות על פני האדמה, ולמראה העופות והבהמות שחיות על פני כוכב הלכת הזה, אני לא יכול שלא להתרגש בלבי. מפני שבעת הבריאה, בראתי את כל הדברים, ומפני שכל הדברים ממלאים את חובתם במקומם לפי הסדריי, אני צוחק ממעל, וכשכל הדברים מתחת לכיפת השמיים שומעים את צליל הצחוק שלי, הם מקבלים השראה מיידית, מכיוון שברגע הזה, המיזם העצום שלי מושלם. אני מוסיף את חוכמת השמיים לתוך האדם, מה שגורם לו לייצג אותי בכל הדברים, מכיוון שבראתי

את האדם כדי שהוא יהיה נציג שלי, ולא כדי שהוא יתריס נגדי אלא כדי שהוא יהלל אותי במעמקי לבו. ומי מסוגל להגשים את הדברים הפשוטים האלה? מדוע האדם תמיד שומר את לבו לעצמו? האם לבו לא בשבילי? אני לא דורש מהאדם דברים ללא תנאים, אלא שהוא תמיד היה שייך לי. איך ייתכן שאתן לאחרים את הדברים ששייכים לי? איך ייתכן שאתן למישהו אחר ללבוש את ה"בגדים" שהכנתי? בעיני בני האדם, נדמה שיצאתי מדעתי, שאני סובל ממחלת רוח ושאני לא מבין דבר מהלך הרוח האנושי – נדמה שאני רפה שכל. על כן, בני האדם תמיד מביטים בי כמו באדם תמים, אך הם לעולם לא אוהבים אותי באמת. משום שכל מה שהאדם עושה נועד לשטות בי בכוונה תחילה, אני ממגר את האנושות כולה בהתקף חמה. מבין כל הדברים שבראתי, רק האנושות תמיד מנסה למצוא דרכים להוליך אותי שולל, ומשום כך, אני אומר שהאדם הוא "מושל" הכל. כיום, אני משליך את כל בני האדם אל "הכבשן הגדול" לזיכור. אני עומד ממעל ומשקיף מקרוב בבני האדם נשרפים באש, ומתוך כורח הלהבות, בני האדם מציעים את העובדות. זה אחד מהאמצעים שאני נוקט בעבודתי. אלמלא כן, בני האדם היו מצהירים שהם "צנועים", ואיש לא היה מוכן להיות הראשון לפתוח את פיו ולדבר על חוויותיו שלו, אלא שכולם היו פשוט מביטים זה בזה. זה בדיוק מימוש חוכמתי, מכיוון שגזרתי מראש את העניינים של היום לפני העידנים. לפיכך, בני האדם נכנסים לכבשן בלא יודעין, כאילו הם מובלים לשם בחבל וכאילו קהו חושיהם. איש לא יכול להימלט מהסתערות הלהבות. הם "מתקיפים" זה את זה, הם "נחפזים סביב בחדווה" ועדיין דואגים מגורלם האישי בתוך הכבשן, בפחד עז שהם יישרפו למוות. כשאני מערבב את האש, היא מתגברת באופן מיידי ומשתלחת לעבר הרקיע, והלהבות מבעירות לעתים תכופות את קצה גלימתי, כאילו הן מנסות למשוך אותה אל תוך הכבשן. בני האדם מביטים בי בעיניים פעורות. תכף ומיד, אני עוקב אחר האש אל תוך הכבשן, ובאותו הרגע, הלהבות מתגברות ובני האדם זועקים. אני מתהלך בתוך הבעירה. הלהבות גואות, אך אין להן כל כוונה לפגוע בי, ואני מציע שוב את הגלימה שאני לובש ללהבות, אך הן שומרות ממני מרחק. רק אז, בני האדם רואים בבירור את פניי האמיתיים לאור הלהבות. משום שהם לכודים בבעירה הצורבת של הכבשן, הם נסים לכל עבר לנוכח פניי, והכבשן מתחיל מיד "לרתוח". כל מי ששרוי בלהבות רואה את בר האנוש המזוכך בבעירת האש. על אף שהבגדים על גופו רגילים, הם יפהפיים ביותר. על אף שהנעליים לרגליו שגרתיות, הן מעוררות קנאה רבה. זוהר בוער קורן מפניו, עיניו מנצנצות, ונדמה שהסיבה לכך שבני האדם רואים את פניו האמיתיים בבירור היא האור הבוקע מעיניו. בני האדם מוכים ביראת כבוד, והם רואים את הבגד הלבן שעל גופו ואת שיערו הלבן כצמר הנח על כתפיו. באופן מיוחד, אבנט זהב סביב חזהו מבהיק באור מעורר, ואילו הנעליים שעל רגליו מרשימות אפילו עוד יותר. ומשום שהנעליים שבר האנוש נועל נותרות בתוך האש, בני האדם סבורים שהן פלאיות. רק במהלך פרצים של כאב, בני האדם רואים את פיו של בר האנוש. על אף שהם שרויים בזיכור האש, הם לא מבינים אף אחד מהמילים שבוקעות מפיו של בר האנוש, ולכן, באותו רגע, הם לא שומעים עוד כלל את קולו הערב של בר האנוש, אלא רואים חרב חדה המצויה בפיו, והוא לא אומר עוד דבר, אך חרבו מכאיבה לאדם. במצור הלהבות, בני האדם סובלים כאב. משום סקרנותם, הם ממשיכים להבין במראהו היוצא מן הכלל של בר האנוש, ורק ברגע הזה, הם מגלים ששבעת הכוכבים בידו נעלמו. משום שבר האנוש נמצא בכבשן ולא על פני האדמה, שבעת הכוכבים שבידו נלקחים ממנו, משום שהם רק מטאפורה. ברגע הזה, הם לא מוזכרים עוד, אלא מוקצים לחלקים השונים של בר האנוש. בזיכרונותיהם של בני האדם, קיומם של שבעת הכוכבים גורם לאי

נוחות. כיום, אני כבר לא מקשה על האדם. אני לוקח את שבעת הכוכבים מבר האנוש ומשלב את כל חלקיו של בר האנוש לכדי שלם אחד. רק ברגע הזה, האדם רואה את המראה המלא שלי. בני האדם לא יפרידו עוד בין רוחי ובשרי ודמי, מכיוון שעליתי מהארץ השמימה. בני האדם חזו בפניי האמיתיים, הם כבר לא יחלקו אותי, ואני כבר לא אסבול הכפשות מצד האדם. מפני שאני נכנס אל הכבשן הגדול ביחד עם האדם, הוא עדיין מסתמך עליי, והוא עדיין חש בקיומי בתודעתו. לפיכך, כל הזהב הטהור מצטבר איתי בהדרגה במהלך בערת האש, וזה בדיוק הרגע שבו כל אדם ממוין לפי סוגו. אני מסווג כל סוג של "מתכת" וגורם לכולם לחזור אל חיק משפחותיהם, ורק כעת חוזרים הנעורים לכל הדברים...

הסיבה לכך שאני משליך את האדם אל הכבשן להישרף היא שהוא כה מזוהם. אולם הוא לא מושמד בלהבות, אלא מזוכך, כדי שהוא יוכל להסב לי עונג. זאת משום שמה שאני רוצה הוא דבר שהוא זהב טהור, ללא פגמים, ולא דברים מלוכלכים ומזוהמים. בני האדם לא מבינים את מצב רוחי, ולכן לפני שהם עולים על "שולחן הניתוחים", הם מלאים בחרדה, כאילו לאחר שאנתח אותם, אני עתיד לרצוח אותם בו במקום כשהם עוד שכובים על שולחן הניתוחים. אני מבין את מצב רוחם של בני האדם, ולכן נדמה שאני חלק מהאנושות. אני חש חמלה רבה ל"ביש המזל" של האדם, ואני לא יודע מדוע האדם "נפל למשכב". אילו הוא היה בריא וללא מום, איזה צורך היה לשלם מחיר ולהעביר זמן על שולחן הניתוחים? אך לא ניתן לבטל את העובדות – מי אמר לאדם לא להתייחס כלל ל"היגיינה במזון"? מי אמר לו לא להתייחס כלל לבריאות? כיום, אילו אמצעים אחרים זמינים לי? אני מגלה את החמלה שלי לאדם, אני נכנס ל"חדר הניתוחים" ביחד איתו – ומי אמר לי לאהוב את האדם? לפיכך, אני מרים באופן אישי את "סכין המנתחים" ומתחיל "לנתח" את האדם כדי למנוע גרורות. משום נאמנותי לאדם, בני האדם מזילים דמעות בעיצומי הכאב כדי להכיר לי תודה. בני האדם סבורים שאני מעריך צדיקות, שאני אעזור כש"חבריי" יקלעו לקשיים, ובני האדם אפילו יותר אסירי תודה על אדיבותי, ואומרים שהם ישלחו לי "מתנות" כשהחולי יתרפא – אך אני לא מתייחס כלל לביטוי שלהם, ובמקום זאת, אני מתמקד בניתוחו של האדם. משום חולשתו המוחשית של האדם, תחת השפעת הסכין, הוא עוצם את עיניו באופן הדוק ושוכב על שולחן הניתוחים בהלם – אך אני לא מתייחס לכך כלל, אלא פשוט ממשיך לעשות את העבודה שבידיי. כשהניתוח מסתיים, בני האדם בורחים מ"מלתעות הטיגריס". אני מזין אותם בחומרים מזינים במיוחד, ועל אף שהם לא יודעים זאת, החומרים המזינים בתוכם הולכים ומתרבים בהדרגה. אז אני מחייך אליהם, והם רק רואים את פניי האמיתיים בבירור לאחר שהם החלימו לגמרי, ולכן הם אוהבים אותי עוד יותר ומאמצים אותי כאביהם – והאין זה הקשר בין השמיים והארץ?

4 במאי, 1992

פרק 40

בני האדם מתמקדים בכל מהלך שלי, כאילו אני עומד להפיל את השמיים, והם תמיד מבולבלים מפועלי, כאילו מעשי לגמרי בלתי נתפסים עבורם. לפיכך, הם פועלים בהתאם למעשי בכל מה שהם עושים, בפרט עושהם יפגעו בשמיים ויושלכו אל "עולמם של בני התמותה". אני לא מנסה למצוא דבר מה שבו אוכל להשתמש נגד בני האדם, אלא להפוך את הליקויים שלהם למושא עבודתי. באותו רגע, הם מאושרים מאוד, והם מתחילים להסתמך עליי. כשאני נותן דברים לאדם, בני האדם אוהבים אותי כפי שהם אוהבים את חייהם, אך כשאני דורש מהם דברים, הם מתרחקים ממני. מדוע כך הדבר? האם הם לא יכולים אפילו להנהיג את "ההגיונות והסבירות" של עולמו של האדם? מדוע אני שוב ושוב מציב דרישות כאלה לבני האדם? האם באמת אין לי כלום? בני האדם מתייחסים אליי כאל קבצן. כשאני דורש מהם דברים, הם מגישים לי את "השאירות" שלהם "להנאתי", ואפילו אומרים שהם דואגים לי במיוחד. אני מביט בפרצופם המכוער ובמוזרויות שלהם, ואני שוב נפרד מהאדם. בנסיבות כאלה, בני האדם ממשיכים שלא להבין, והם שוב משיבים לעצמם את הדברים שלא נתתי להם וממתינים לשובי. השקעתי זמן רב ושילמתי מחיר רב למען האדם – אך ברגע זה, מסיבה לא ידועה, מצפונם של בני האדם עודנו לא מסוגל למלא את תפקידם המקורי. כתוצאה מכך, אני מונה את הספקות העיקשות שלהם בין "דברי המסתורין", כדי שישמשו "להתייחסות" של דורות עתידיים, משום שאלה "תוצאות המחקר המדעי" שנובעות מ"עבודתם הקשה" של בני האדם. כיצד אני יכול למחוק אותם כבדרך אגב? מעשה כזה "יאכזב" את כוונותיהם הטובות של בני האדם, הלא כן? מכיוון שאחרי הכל, יש לי מצפון, אני לא נוקט מעשים ערמומיים וזוממים עם האדם – כאלה הם מעשיי, הלא כן? האין זה "ההגיונות והסבירות" שהאדם מדבר עליהן? בקרב בני האדם, עבודתי ללא הרף עד היום. עם בואם של זמנים כמו היום, בני האדם עדיין לא מכירים אותי, עדיין רואים בי זר, ומשום שהובלתי אותם ל"מבוי סתום", הם אפילו מפתחים אליי רגשות שנאה. בזמן הזה, האהבה בלבם כבר נעלמה ללא זכר לפני זמן רב. אני לא מגזים, ועל אחת כמה וכמה שאני לא ממעיט בערכו של האדם. אני יכול לאהוב את האדם לעולמים, ואני יכול גם לשנוא אותו לעולמים, וזה לעולם לא ישתנה, וזה לעולם לא ישתנה, מכיוון שיש לי יכולת התמדה. עם זאת, האדם לא ניחן ביכולת ההתמדה הזו. הוא תמיד נע בין קיצון לקיצון ביחסו אליי. הוא תמיד מתייחס אליי רק בקושי כשאני פוצה פה, וכשאני נוצר את לשוני ולא אומר דבר, הוא אובד במהירה בגלי העולם הגדול. לפיכך, אני מסכם זאת בפתגם נוסף: "בני האדם נעדרים יכולת התמדה, ולכן הם לא מסוגלים להגשים את רצון לבי."

בעוד בני האדם חולמים, אני נוסע בין ארצות העולם וזורה את "ניחוח המוות" בידיי בין בני האדם. כל בני האדם מיד עוזבים מאחור את החיוניות ונכנסים לרובד הבא של החיים האנושיים. בקרב בני האנוש, אף דבר חי לא יכול להיראות עוד, גוויות פזורות בכל מקום, דברים המלאים בחיוניות נעלמים באופן מיידי ללא זכר, והריח המחניק של גוויות ממלא את הארץ. אני מיד מכסה את פניי ועוזב את האדם, מכיוון שאני מתחיל את השלב הבא בעבודה, נותן לבני האדם שהתעוררו לחיים מקום לחיות בו וגורם לכל בני האדם לחיות בארץ אידאלית. זו ארץ מבורכת

— ארץ ללא צער או אנחות — שהכנתי למען האדם. המים שנובעים ממעיינות העמק טהורים, וצלולים עד כדי כך שניתן לראות את תחתית המעיינות. הם זורמים ללא הרף ולעולם לא מתייבשים. בני האדם חיים בהרמוניה עם אלוהים, ציפורים מזמרות, וברוח העדינה ובשמש החמימה, השמיים והארץ שלווים. כיום, כאן, הגוויות של כל בני האדם שרועות באי-סדר. ללא ידיעתם של בני האדם, אני משחרר את המגפה שבידיי, גופם של בני האדם נרקב ולא משאיר זכר של בשר מכף רגל ועד ראש, ואני מתרחק מאוד מהאדם. לעולם לא אשוב להתרועע עם האדם ולעולם לא אפגוש באדם שוב, מכיוון שהשלב האחרון של כלל הניהול שלי הסתיים, ולא אברא שוב את האנושות ולא אתייחס שוב לאדם. לאחר קריאת מוצא פי, כל בני האדם מאבדים תקווה, מפני שהם לא רוצים למות — אך מי לא "מת" כדי "להתעורר לחיים"? כשאני אומר לבני האדם שאין לי הקסם לגרום להם להתעורר לחיים, הם פורצים בבכי בכאב. בהחלט, על אף שאני הבורא, יש לי רק הכוח להמית בני אדם, ואין לי היכולת לגרום להם להתעורר לחיים. בכך, אני מתנצל בפני האדם. לכן אמרתי לאדם מראש ש"אני חייב לו חוב שלא ניתן לשלם" — אך הוא חשב שאני רק אומר זאת מתוך נימוס. כיום, לנוכח התגלות העובדות, אני עדיין אומר זאת. לא אבגוד בעובדות בדבריי. בתפיסותיהם, בני האדם סבורים שיש אמצעים רבים שאני נוקט בדבריי, ולכן הם תמיד נאחזים בדברים שאני נותן להם בתקווה לדבר אחר. האין אלה המניעים השגויים של האדם? בנסיבות האלה בדיוק, אני לא מעז לומר "בתעוזה" שהאדם לא אוהב אותי באמת. לא אפנה עורף למצפון ואעוות את העובדות, מכיוון שאני לא אקח את בני האדם אל הארץ האידאלית שלהם. בסופו של דבר, כשעבודתי הסתיים, אוכיל אותם אל ארץ המוות. לכן מוטב שבני האדם לא יתלוננו עליי — האין הסיבה לכך היא שבני האדם "אוהבים" אותי? האין הסיבה לכך היא שרצונם בברכות חזק מדי? אלמלא בני האדם היו רוצים לחפש ברכות, איך ייתכן שהיה "ביש המזל" הזה? משום "נאמנותם" של בני האדם אליי, משום שהם צייתו לי במשך שנים רבות ועבדו קשה על אף שמעולם לא תרמו דבר, אני מגלה להם מעט ממה שמתרחש ב"חדרי הסודי": בהתחשב כך שכיום, עבודתי עדיין לא הגיעה לשלב מסוים, ושבני האדם עדיין לא הושלכו אל בור האש, אני מייצץ להם לעזוב בהקדם האפשרי — סביר שכל מי שיישאר יסבול פורענות ומזל רע בסוף, והם בכל זאת לא יהיו מסוגלים להימנע ממוות. אני פותח להם לרווחה את "הדלתות לאוצרות". כל מי שמוכן לעזוב צריך לצאת לדרך בהקדם האפשרי — אם הוא ימתין עד לבואם של הייסורים, יהיה זה מאוחר מדי. המילים האלה הן לא דברי לעג — אלה עובדות אמיתיות. דבריי נאמרים לאדם בתום לב, ואם לא תלכו עכשיו, מתי תעשו זאת? האם בני האדם באמת מסוגלים לבטוח בדבריי?

מעולם לא הקדשתי מחשבה רבה לגורלו של האדם. אני בסך הכל מציית לרצוני שלי, ללא הגבלות של בני האדם. איך ייתכן שאסוג משום הפחדים שלהם? לאורך כלל תוכנית הניהול שלי, מעולם לא ביצעתי הסדרים מיוחדים למען חוויותיו של האדם. אני רק פועל לפי תוכניתי המקורית. בעבר, בני האדם "העלו את עצמם כקורבן מנחה" למעני ומעולם לא הייתי נלהב או אדיש לגביהם. כיום, הם "הקריבו את עצמם" למעני, ואני עודני לא נלהב ולא אדיש לגביהם. אני לא מאבד את העשתונות משום שבני האדם מקריבים את חייהם למעני, ואני לא מתמלא באושר עצום, אלא שאני ממשיך לשלוח אותם למקום ההוצאה להורג בהתאם לתוכניתי. אני לא מתייחס כלל ליחסם במהלך הווידוא — איך ייתכן שלבו של האדם יחמם את לבי הקר והקפוא? האם אני אחד מבעלי החיים הרגשניים ששייכים לאנושות? פעמים רבות הזכרתי לבני האדם שאין לי רגשות, אך הם פשוט מחייכים וסבורים

שאני אומר זאת רק מתוך נימוס. אמרתי ש"אני לא מכיר את תורות החיים של עולמו של האדם", אך בני האדם מעולם לא חשבו כך, והם אמרו שהאמצעים שאני נוקט בדבריי רבים כל כך. משום המגבלות של תפיסותיו של האדם, אני לא יודע איזו נימה ואילו אמצעים לנקוט בדבריי אל בני האדם. על כן, אין לי ברירה אלא לדבר בבוטות בנימה של הסבר. איזו עוד ברירה יש לי? האמצעים שבני האדם נוקטים בדבריהם הם רבים כל כך. הם אומרים, "אני לא מסתמך על רגשות אלא מנהיג צדיקות." זו מעין סיסמה שהם זועקים מזה שנים רבות, אך הם לא מסוגלים לנהוג בהתאם לדבריהם – דבריהם ריקים מתוכן. לכן, אני אומר שבני האדם נעדרים את היכולת לכך ש"דבריהם והישגיהם יתקיימו בעת ובעונה אחת". בלבם, בני האדם סבורים שהתנהגות כזו היא התחזקות אחריי, אך אין לי עניין בחיקוי – נמאס לי ממנו. מדוע בני האדם תמיד מתנגדים ליד שמאכילה אותם? האם לא נתתי לאדם מספיק דברים? מדוע בני האדם תמיד עובדים את השטן בסתר מאחורי גבי? נדמה שהם עובדים למעני ושהמשכורת החודשית שאני מספק להם לא מספיקה לכיסוי הוצאות המחיה שלהם, ושמשום כך, הם מחפשים משרה נוספת מחוץ לשעות העבודה כדי להכפיל את הכנסתם – זאת משום שהוצאותיהם של בני האדם רבות מדי, ושנדמה שהם לא יודעים איך לשרוד. אילו זה באמת היה המצב, הייתי דורש מהם לעזוב את ה"מפעל" שלי. הסברתי לאדם מזמן שעבודה למעני לא כוללת יחס מיוחד: ללא יוצא מן הכלל, אני מתייחס אל בני האדם בהוגנות ובסבירות, ומאמץ שיטה של "עבודה קשה פירושה רווח רב יותר, פחות עבודה פירושה רווח מועט יותר, והיעדר עבודה פירושו היעדר רווח". כשאני מדבר, אני לא מסנן את דבריי. אם מישו סבור ש"חוקי המפעל" שלי מחמירים מדי, עליו לצאת מיד. אשלם לו את "הוצאות הנסיעה" שלו. אני "רחמן" בטיפולי בבני אדם כאלה – אני לא כופה עליהם להישאר. מבין בני האדם האלה, הרבים מספור, האם לא הצלחתי למצוא "עובד" כלבבי? אסור לבני האדם להמעיט בערכי! אם בני האדם עדיין ימרו את פי וירצו לחפש "הנאה" במקום אחר, לא אכפה עליהם – אקבל זאת בברכה. אין לי ברירה אחרת! הסיבה לכך היא שיש לי יותר מדי "כללים ותקנות", הלא כן?

8 במאי, 1992

פרק 41

פעם פתחתי במיזם אדיר בקרב בני האדם, אך הם לא הבחינו בכך, ולכן היה עליי להשתמש בדברי כדי לגלות להם את המיזם. עם זאת, האדם עדיין לא יכול היה להבין את דבריי ולא הצליח להבין את מטרת תוכניתי. ועל כן, משום הליקויים והחסרונות של האדם, הוא עשה דברים כדי להפריע את הניהול שלי, ורוחות טמאות ניצלו את ההזדמנות כדי להתגשם ולהפוך את בני האדם לקורבנות שלהן, לענות אותם ולחלל את כל כולם. בעת הזו ראיתי את כוונתו ומטרתו של האדם. נאנחתי מהערפל: מדוע האדם תמיד פועל למען ענייניו שלו? האם הייסורים שאני מטיל לא נועדו להפוך אותו למושלם? האם אני מנסה להניא אותו? שפתו של האדם יפה ורכה מאוד, אך מעשיו של האדם נוראים עד מאוד. מדוע דרישותיי מהאדם תמיד מעלות חרס? הדבר משול לדרישה מכלב לתפס

על עץ, הלא כן? האם אני מנסה לעשות צרות משום דבר? בעודי מבצע את כלל תוכנית הניהול שלי, יצירתי "מזימות ניסיוניות" שונות, אך משום השטח הלא יציב והשנים הרבות מדי ללא אור שמש, פני השטח משתנים ללא הרף, מה שגורם להם להיבקע, ולכן בזיכרוני, זנחתי אינספור מזימות כאלה. ועד היום, הרבה מפני השטח ממשיך להשתנות. אם יום יבוא שבו פני האדמה באמת ישתנו לסוג אחר, אשליך אותם הצדה ללא היסוס – האין זה השלב שאני נמצא בו כרגע בעבודתי? אך האדם לא מודע לכך כלל ועיקר. הוא רק עובר ייסורים תחת הכוונתי. מה הטעם? האם אני אל שבא כדי להמיט על האדם ייסורים? בשמיים, פעם תכננתי שברגע שאהיה בקרב בני האדם, אני אחד אותם, כדי שכל מי שאוהב אותי יוכל להיות קרוב אליי ללא שום דבר שיפריד בינינו. עם זאת, בהווה, בנסיבות של היום, לא רק שאנחנו לא בקשר, אלא מעבר לזה, בני האדם שומרים ממני מרחק משום הייסורים שאני ממיט. אני לא מזיל דמעה על היעדרם. מה אפשר לעשות? כל בני האדם הם שחקנים שנוהים עם הקבוצה. אני יכול לתת לבני האדם לברוח מאחיזתי, ויתרה מזאת, אני אפשר להם לחזור ל"מפעל" שלי מ"ארצות זרות". בזמן הזה, אילו תלונות יכולות להיות להם? מה האדם יכול לעשות לי? האם לא קל להשפיע על בני האדם? עם זאת, אני לא פוגע באדם משום הליקוי הזה, אלא נותן לו את התזונה שלי. מי גרם לו לנהוג בחוסר אונים? מי גרם לו לחוסר בתזונה? אני מרגש את לבו הקר של האדם בחיבוק החם שלי. מי עוד יכול לעשות דבר כזה? מדוע הרחבתי את העבודה הזו בקרב בני האדם? האם האדם באמת יכול להבין את לבי? בקרב כל בני האדם שבחרתי, עסקתי ב"סחר", ולכן תמיד יש בני אדם הנכנסים לביתי ויוצאים ממנו בזרם בלתי פוסק. הם כולם נוקטים מנהגי נימוס כאלה ואחרים בביתי, כאילו הם דנים איתי בענייני עסקים, עד כדי כך שעבודתי עמוסה כל כך לעתים עד שאין לי הזדמנות לטפל בכל המריבות של בני האדם. אני מפציר בבני האדם שלא להיות קוץ בישבני, ומפציר בהם לנווט בעצמם את הספינות שלהם במקום להסתמך עליי ללא הרף. אסור להם להתנהג כילדים בביתי. איזו תועלת יש בכך? עבודתי היא עסק נהדר. לא מדובר בחנות שכונתית או דוכן קטן. בני האדם אף פעם לא מצליחים להבין את הלך הנפש שלי, ונדמה שהם מתלוצצים במכוון. נדמה שהאדם אוהב להתבטל כמו ילד, ושהוא לעולם לא מתייחס לעניינים רציניים, ולכן בני אדם רבים לא מכינים את "שיעורי הבית" שאני נותן להם. על כן, איך בני האדם האלה מעזים להראות את פניהם ל"מורה"? מדוע הם אף פעם לא ממלאים את חובותיהם? איזה מין דבר הוא לבו של האדם? אפילו כעת, זה לא ברור לי. מדוע לבם של בני האדם תמיד משתנים? כמו יום בחודש יוני, מעת לעת, השמש הקופחת חסרת רחמים, ברגעים אחרים, העננים כהים ודחוסים, ובאחרים, הרוח העזה נושבת. אם כן, מודע בני האדם לא מסוגלים ללמוד מחוויותיהם? ייתכן שזו הגזמה. האדם לא יודע להביא מטרייה בעונת הגשמים, ועל כן, הוא נספג במים כשהגשם מתחיל לרדת גשם מהשמיים פעם אחר פעם, כאילו אני מתגרה בהם במכוון וכאילו הגשם מהשמיים תמיד מתקיף אותם. או שמא אני "אכזרי" מדי, וגורם לכולם לפיזור דעת ולכך שהם אף פעם לא יודעים מה לעשות. אף אדם מעולם לא תפס באמת את התכלית או החשיבות של עבודתי. לכן הם כולם עושים את העבודה של כניסה לצרות והמטת ייסורים על עצמם. האם ייתכן שאני מטיל עליהם ייסורים בכוונה? מודע בני האדם מסתבכים בצרות? מדוע הם תמיד נופלים הישר לתוך המלכודת? מדוע הם לא נושאים ונותנים איתי, ובמקום זאת, מוצאים עבודה בעצמם? האם ייתכן שאני נותן לאנושות כל כך מעט?

פרסמתי את עבודתי הראשונה בקרב כל בני האדם, וכשעבודתי גרמה לכל בני האדם להעריך אותה יותר מדי, הם

כולם נזהרו בחקירתם אותה, ובאמצעות החקירה הקפדנית הזו, היה להם הרבה מה להרוויח. נדמה שעבודתי היא כמו רומן מסובך ומדהים, כמו שיר רומנטי שכתוב בפרוזה, כמו דיון בתוכנית פוליטית, כמו שילוב מורכב של הגיון בריא כלכלי. מכיוון שעבודתי כל כך עשירה, יש הרבה דעות שונות לגביה, ואיש לא יכול לספק סיכום של פתח הדבר לעבודתי. אף על פי שיש לאדם ידע וכישרון "יוצאים מן הכלל", די בעבודה הזו שלי כדי לבלבל את כל הגיבורים. כשבני האדם אומרים "גם אם הדם שותת, גם אם דמעות זולגות, אסור להרכין ראש", הם מרכינים את ראשם מבלי משים כביטוי לכניעתם לעבודתי. האדם סיכם את מה שהוא למד מחוויותיו באומרו שנדמה^[א] שעבודתי היא ספר שמימי שנפל מהשמיים, אך אני מפציר באדם שלא להיות רגיש יתר על המידה. לדעתי, כל מה שאמרתי מאוד קונבנציונלי. עם זאת, אני מקווה שבני האדם יהיו מסוגלים למצוא את דרך המחיייה שלהם מ"אנציקלופדיית החיים בעבודתי", שהם יוכלו למצוא את משמעות החיים מ"יעדו של האדם", שהם יוכלו למצוא את רצוני מ"סודות השמיים", ושהם יוכלו לגלות את אמנות החיים מ"נתיב האנושות". זה יהיה אפילו יותר טוב, הלא כן? אני לא מאלץ את האדם. לבני האדם שלא מתעניינים בעבודתי, אני נותן "החזר כספי" שכולל "דמי שירות" בספר שלי. אני לא גורם לאדם לפעול בעל כורכו. כמחבר הספר הזה, כולי תקווה שהקוראים יאהבו את עבודתי, אך מה שבני האדם נהנים ממנו תמיד שונה. על כן, אני מפציר בבני האדם שלא להתפשר על סיכוייהם העתידיים כדי להציל את כבודם. אילו כך היה קורה, איך הייתי יכול לשאת חרפה כזו, למרות רוחב לבי? אם אתם אוהבים את עבודתי, אני מקווה שתוכלו למסור לי את הצעותיכם היקרות, כדי שאוכל לשפר את כתיבתי ולשפר את תוכן כתיבתי באמצעות פגמיו של האדם. זה מועיל הן למחבר והן לקורא, הלא כן? אני לא יודע אם אפשר לראות בכך דבר נכון. אולי כך אני יכול לשפר את יכולת הכתיבה שלי ולחזק את הידידות שלנו. באופן כללי, אני מקווה שכולם יוכלו לשתף פעולה עם עבודתי ללא הפרעה, כדי שניתן יהיה להפיץ את דברי לכל משפחה ולכל בית, וכדי שכל בני האדם על פני האדמה יוכלו לחיות בדברי. זו המטרה שלי. אני מקווה שכל בני האדם יוכלו לזכות בדבר מה מ"פרק החיים" בדבריי, כגון פתגמי חיים, ידע לגבי^[ב] הפגמים של האנושות, דרישותי מהאדם, או ה"סודות" של אנשי המלכות כיום. עם זאת, אני מפציר באדם לעיין ב"השערוריות של האדם כיום". זה יכול להועיל לכולם. כדאי גם שתקראו את "הסוד האחרון", שיכול להועיל עוד יותר לחייהם של בני האדם. ישנו גם "נושאים בוערים" – האין הוא מועיל אפילו יותר לחייהם של בני האדם? אין פגם בשימוש בעצותיי ובדיקה אם יש להן השפעה, ובדיווח לי איך אתם מרגישים אחרי שקראתם אותן, כדי שאוכל לרשום לכם את התרופה המתאימה, שתוכל למגר בסופו של דבר את המחלות של האנושות. אני לא יודע כיצד יעבדו ההצעות שלי, אך אני מקווה שתוכלו להשתמש בהן להתייחסות. מה אתם חושבים?

12 במאי, 1992

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "באומרו ש-".

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "ידע לגבי".

פרק 42

ברגע שהעבודה החדשה מתחילה, כל בני האדם זוכים בהיווכחות חדשה, והם מתקדמים איתי יד ביד, אנחנו צועדים ביחד בדרך האדירה אל המלכות, ויש קרבה עצומה בין האדם לביני. כדי להראות את רגשותיי, וכדי להפגין את גישתי כלפי האדם, תמיד דיברתי אל האדם. אולם חלק מהמילים האלה עלולות לפגוע בבני האדם, ואילו חלק מהן עשויים לעזור להם מאוד, ולכן אני מציע לבני האדם להקשיב ביתר קפידה למוצא פי. ייתכן שאמירותיי אינן אלגנטיות ומעודנות, אך הן כל המילים שאני אומר מעומק לבי. מפני שהאדם היה חבר שלי במקור, אני ממשיך לבצע את עבודתי בקרב בני האדם, והאדם גם עושה את כל שביכולתו כדי לשתף איתי פעולה, בפחד עז שהוא יפריע את עבודתי. ברגע זה, לבי מתמלא בחדווה רבה, מכיוון שזכיתי בחלק מבני האדם, ולכן ה"עסק" שלי כבר לא בבוץ, הוא כבר לא מילים ריקות מתוכן, ו"השוק הקמעונאי" שלי כבר לא מדשדש. בני האדם הגיוניים אחרי הכל, הם מוכנים "להקדיש את עצמם" לשמי ולכבודי, וכך, "המחלקה הקמעונאית" שלי זוכה ב"סחורה" חדשה, ועל כן, במישור הרוחני, "לקוחות" רבים באים לקנות מ"סחורתי". רק ברגע הזה, אני זוכה בכבוד; רק בשלב הזה, המילים שיוצאות מפי כבר אינן מילים ריקות מתוכן. נחלתי ניצחון, וחזרתי כמנצח, וכל בני האדם מהללים אותי. כדי להביע את הערכתו כלפיי, וכדי להראות שהוא נכנע תחת ברכיי, ברגע זה, התנין הגדול האדום כאש גם בא "להלל" אותי, וזה מעניק לי כבוד. מהבריאה ועד היום, לחמתי בקרבות רבים, ועשיתי דברים נפלאים רבים. בני אדם רבים היללו אותי בעבר, ושיבחו אותי ורקדו לכבודי. על אף שאלה היו תמונות מעוררות רגש ובלתי נשכחות, מעולם לא חייכתי אליהם, משום שעדיין לא כבשתי את האדם, ובסך הכל עשיתי חלק בעבודה שהזכיר את הבריאה. היום הזה שונה מהעבר. אני יושב בכס מלכותי ומחייך, כבשתי את האדם, וכל בני האדם משתחוים בעבודתם אותי. בני האדם של היום הם לא בני האדם של העבר. מתי עבודתי לא הייתה למען ההווה? מתי היא לא הייתה למען כבודי? למען עתיד בהיר יותר, אבהיר את כל עבודתי באדם פעמים רבות, כדי שכל כבודי יוכל "לשרות" על האדם הברוא. זה יהווה לי עיקרון בעבודתי. בני האדם שמוכנים לשתף איתי פעולה קמים על רגליהם ועובדים קשה כדי שחלק רב יותר מכבודי יוכל למלא את כיפת הרקיע. הגיע הזמן להוציא לפועל תוכניות גדולות. לכל מי שאהבתי דואגת לו ומגינה עליו יש הזדמנות להשתמש ביכולותיו כאן, במקום משכני, ואני אתמרן את כל הדברים כך שהם "יפנו" למען עבודתי. הציפורים המעופפות ברקיע הן כבודי ברקיע, הימים על פני האדמה הם עשייתי על פני האדמה, אדון הכל הוא גילומי בקרב כל הדברים, ואני משתמש בכל מה שישנו על פני האדמה כהון למען ניהולי, מה שגורם לכל הדברים להתרבות, לשגשג ולהתעורר לחיים.

בעת הבריאה, כבר קבעתי שעבודתי על פני האדמה תושלם בעידן האחרון. כשעבודתי תסתיים, תהיה זו הפעם האחרונה שכל מעשיי יתגשמו בכיפת הרקיע. אגרום לכל בני האדם על פני האדמה להכיר בעשייתי, ולפני "כס המשפט", מעשיי יוכחו, כדי שכל בני האדם על פני האדמה יכירו בהם וייכנעו לי. לפיכך, לאחר מכן, אפתח במיזם שאף אחד מעולם לא ביצע בעידני העבר. מכאן והלאה, אבהיר את מעשיי בהדרגה, כדי שחוכמתי,

מופלאותי והיותי בלתי נתפס יוכרו ויוכחו בכל מישור בחברה. בפרט, בפני כל המפלגות המושלות על פני האדמה, תהיה הכרה אפילו אדירה יותר של מעשיי, כדי ש"שופטים" ישפטו את מעשיי, ו"פרקליטים" "יסגורו" עליהם. כך יזכו מעשיי להכרה, מה שיגרום לכל בני האדם להרכין את ראשם ולהיכנע לי. מעתה ואילך, כל פעולותי יוכרו בכל מישור בחברה, וזה יהיה הרגע שבו אזכה בכל הכבוד על פני האדמה. ברגע הזה, אופיע בפני האדם ולא אסתתר עוד. בהווה, מעשיי עדיין לא הגיעו לשיאם. עבודתי מתקדמת, וכשהיא תגיע לפסגתה, היא תסתיים. אכבוש לגמרי את אנשי כל האומות, אגרום לחיות אכזריות להפוך לעדינות כשיים בפניי, ואגרום לתנין הגדול האדום כאש להישמע לי כמו בני האדם על פני האדמה. אביס את כל אויביי בשמיים, ואגרום לכל צריי על פני האדמה להיכבש. זו תוכנית, וזו מופלאות מעשיי. האדם יכול לחיות תחת השפעת הטבע רק בהכוונתי – הוא לא יכול לקבל החלטות לבדו! מי יכול להימלט מידי? סיווגתי את כל הטבע, וגרמתי לו להתקיים לפי חוקים, ורק משום כך יש חוקים כגון חומו של האביב וקורו של הסתיו על פני האדמה. הסיבה לכך שהפרחים על פני האדמה קמלים בחורף ופורחים בקיץ היא מופלאות ידי, הסיבה לכך שהאווזים עפים לדרום בחורף היא שאני משנה את הטמפרטורה, והסיבה לכך שהימים שואגים היא שאני רוצים להטביע את הדברים שנמצאים על היבשה. איזה דבר אינו הסדר שלי? מרגע זה ואילך, דבריי מבטלים לחלוטין את "הכלכלה הטבעית" של האדם, ובני האדם כבר לא מסלקים את נוכחותי משום קיומם של "חוקי טבע". מי יכחיש שוב אי-פעם את קיומו של מושל הכל? בשמיים, אני בראש. בקרב כל הדברים, אני האדון. בקרב כל בני האדם, אני העליון. מי מעז להסוות זאת ב"צבע"? האם כזבים יכולים לערער את קיומה של האמת? בהזדמנות היקרה הזו, אני שוב מתחיל את העבודה שבידיי, וכבר לא סובל מהפרעתו של האדם, אלא מוודא שהמכונות ימשיכו לנוע.

הוספתי "תבלינים" מגוונים לדבריי, ולפיכך, נדמה שאני השף הבכיר של האדם. על אף שבני האדם לא יודעים אילו תבלינים נוספו, הם מתענגים על הטעם. בעודם מחזיקים ב"צלחת", הם כולם נהנים מה"מנות" שהכנתי. אני לא יודע מדוע בני האדם תמיד רוצים לאכול יותר מהמנות שהכנתי באופן אישי. נדמה שהם מעריכים אותי יותר מדי, כאילו הם רואים בי התבלין העליון, והם לא מתייחסים לאף אחד אחר. משום שיש לי יותר מדי כבוד עצמי, אני לא רוצה לנפץ את "קערת האורז המתכתית" של הזולת מסיבותיי שלי. לפיכך, אני מנצל את ההזדמנות כדי לסגת מ"המטבח" ולתת לאחרים את ההזדמנות לבדל את עצמם. רק כך לבי עומד איתן. אני לא רוצה לגרום לבני האדם להעריך אותי ולזלזל באחרים – זה לא לעניין. מה הטעם במקום בלבם של בני האדם? האם אני באמת כל כך גס רוח וחסר היגיון? האם אני באמת מוכן לשבת במקום? אם כן, מדוע אני פותח כזה מיזם אדיר? אני לא רוצה להיאבק באחרים על פרסום ועושר. אני בז לפרסום ועושר ארציים. זה לא מה שאני עוסק בו. אני לא רואה באדם מודל לחיקוי, אני לא נלחם או חוטף, אלא מתפרנס על סמך ה"מלאכה" שלי, ואני לא מבצע מעשים חסרי מצפון. לפיכך, כשאני מהלך על פני האדמה, אני קודם פועל ואז דורש "תשלום על מלאכתי" – רק זו ההגינות והסבירות שהאדם מדבר עליה. אין בכך הגזמה, וזה לא מופחת כלל. אני מדבר בהתאם למשמעות המקורית של העובדות. אני הולך הלך ושוב בין בני האדם בחיפוש אחר בני האדם ההוגנים והסבירים, אך לא הייתה לכך כל השפעה. משום שבני האדם אוהבים לעמוד על המקח, או שהמחיר גבוה מדי או שהוא נמוך מדי, ולכן אני עדיין ממלא את החובה שבידיי. היום, אני עדיין לא יודע מדוע האדם לא מציית לחובתו, ומדוע הוא לא יודע מה שיעור

קומתו. בני האדם אפילו לא יודעים אם מדובר בכמה גרמים או בכמה ליאנגים.^[8] לכן הם עדיין מוליכים אותי שולל. נדמה שכל עבודתי הייתה לחינם, שדבריי היו רק הד בהרים הגדולים, ושאיש מעולם לא תפס את שורשי הדברים והאמירות שלי. על כן, אני משתמש בכך כתשתית לסיכום הפתגם השלישי: בני האדם לא מכירים אותי, מכיוון שהם לא רואים אותי. נדמה שלאחר שבני האדם אוכלים את דבריי, הם שותים תרופות כדי לסייע בעיכול, ומשום שתופעות הלוואי של התרופה חזקות כל כך, הם סובלים מאובדן זיכרון, ולכן דבריי הופכים למה שנשכח, ומקום משכני הופך לפינה הנשכחת, ומשום כך אני נאנח. מדוע עשיתי כל כך הרבה עבודה, אך אין לכך כל הוכחה בבני האדם? האם לא השקעתי מספיק מאמץ? לחלופין, האם הסיבה לכך היא שאינני תופס את מה שהאדם צריך? נגמרו לי הרעיונות. הברירה היחידה שלי היא להשתמש בצווים המנהליים שלי כדי לכבוש את כל בני האדם. כבר לא אהיה אם אוהבת, אלא אנהל את האנושות כולה כאב קשוח!

15 במאי, 1992

פרק 43

אולי רק משום הצווים המנהלתיים שלי, בני האדם גילו "עניין רב" בדבריי. אילולא הצווים המנהלתיים שלי משלו בהם, הם לא היו מייללים כטיגריסים שזה עתה הפריעו את מנוחתם. אני תועה מדי יום ביומו מעל העננים בהשקפה על האנושות שמכסה את פני האדמה בעוד בני האדם ממהרים לכל עבר, תחת הגבלתם של הצווים המנהלתיים שלי. כך האנושות נשארת במצב של סדר, ולכן אני מנציח את הצווים המנהליים שלי. מעתה והלאה, בני האדם על פני האדמה יקבלו ייסורים מסוגים שונים משום הצווים המנהלתיים שלי, וכשהייסורים האלה יומטו עליהם, תפרוץ המולה רמה באנושות כולה ובני האדם ינסו לכל עבר. באותו רגע, אומות העולם יחרבו תכף ומיד, הגבולות בין אומה לאומה יחדלו להתקיים, המקומות השונים כבר לא יופרדו זה מזה, ושום דבר לא יתחם אדם מאדם. אני מתחיל לעשות את "העבודה האידאולוגית" בקרב בני האנוש, כדי שכל בני האדם יוכלו להיות ביחד בשלום זה עם זה ולא להילחם עוד. כשאני בונה גשרים ומייסד קשרים בקרב בני האנוש, בני האדם מתאחדים. אמלא את כיפת השמיים בביטויים של עבודתי, כדי שכל יושבי הארץ ישתטחו אפיים ארצה תחת סמכותי, יישמו את תוכנתי ל"אחדות עולמית" ויגשימו את המשאלה האחת הזו שלי, כדי שהאנושות כבר לא "תתעה סביב" על פני הארץ אלא תמצא יעד ראוי תכף ומיד. אני חושב על האנושות מכל בחינה וגורם לכך שכל האנושות תחייה בקרוב בארץ של שלום ואושר, שימי חייהם של בני האדם לא יהיו עוד עצובים ומדכאים ושתוכנתי לא תעלה חרס על פני האדמה. משום שהאדם קיים שם, אבנה את אומתי על פני האדמה, משום שחלק

הערות שוליים:

א. ה"ליאנג" הוא יחידת משקל סינית. ליאנג אחד שווה כ-50 גרם.

מביטוי כבודי מצוי על פני האדמה. בשמיים ממעל, אסדר את הערים שלי וכך אחדש את הכל, מעל ומתחת. אני אחד את כל מי שחי מעל לשמיים ומתחתיהם, כדי שכל הדברים על הארץ יתאחדו עם כל הדברים שבשמיים. זו תוכניתי וזה מה שאשיג בעידן הסופי – מי ייתן ואיש לא יתערב בחלק הזה בעבודתי! הרחבת עבודתי אל אומות הגויים היא החלק האחרון בעבודתי על פני האדמה. איש לא מסוגל לתפוס את העבודה שרעשה, ולכן בני האדם מבולבלים לגמרי. ומשום שאני עוסק בחריצות בעבודתי על פני האדמה, בני האדם מנצלים את ההזדמנות "להשתעשע". כדי לוודא שהם לא יוצאים מכלל שליטה, ראשית הטלתי עליהם את הייסורים שלי בכך ששלחתי אותם ללמוד משמעת באגם האש. זה שלב אחד בעבודתי, ואשתמש בעוצמתו של אגם האש כדי להשיג את העבודה שלי. אחרת, ביצוע העבודה יהיה בלתי אפשרי. אני אגרום לכל בני האנוש ברחבי התבל להישמע לי בפני כס מלכותי, אחלק אותם לסוגים שונים לפי המשפט שלי ואמיין אותם לפי הסוגים האלה, ולאחר מכן לפי משפחותיהם, כדי שכל האנושות תפסיק להפר את פי, ובמקום זאת, תיכנס להסדר מסודר על פי הסוגים שציינתי – מי ייתן שאף אחד לא ינוע באופן אקראי! ברחבי תבל, אני מבצע עבודה חדשה. ברחבי תבל, כל האנושות נדהמת ומוכה בתימהון לנוכח הופעת הפתאומית, ואני מרחיב את אופקיה באופן חסר תקדים בהופעת הגלויה. כך קורה היום, הלא כן?

עשיתי את הצעד הראשון והתחלתי את החלק הראשון של עבודתי בקרב כל האומות וכל העמים. לא אפריע את תוכניתי כדי להתחיל מחדש: סדר העבודה בקרב אומות הגויים הוסדר לפי הליכי עבודתי בשמיים. השלב שבו כל בני האנוש מרימים את מבטם ומביטים בכל תנועה ומעשה שלי הוא זה שבו אני מכסה את כל העולם בערפל. עיניהם של בני האדם מתעמעמות בן רגע. הם לא יכולים לראות דבר משום כיוון, כמו כבשים בשממה מדברית, וכשהסופות מתחילות לייילל, זעקתם של בני האדם נבלעת ברוח המייללת. בתוך גלי הרוח, ניתן לראות בקושי רב דמויות אנושיות, אך לא נשמע אף קול אנושי – על אף שבני האדם צועקים במלוא גרון, ההשפעה חסרת תוחלת. בשלב הזה, האנושות בוכה ומייללת בקול רם, בתקווה שיופיע לפתע מושיע מהשמיים ויוביל אותה אל מחוץ למדבר האינסופי. אולם, גם אם אמונתם רבה, המושיע נותר ללא תנועה, ותקוותו של האדם מתנפצת: הסופה מהמדבר מכבה את אש האמונה שניצתה, והאדם שוכב אפיים ארצה במקום עקר ובלתי מיושב, ולעולם לא ירים עוד לפיד בוער, אלא שהוא שוקע בתרדמת של חוסר תחושה... אני מנצל את הרגע הזה וגורם לנווה מדבר להופיע לעיני האדם. אולם על אף שלבו של האדם מתרונן, גופו חלוש מכדי להגיב, וכל גפיו שרוצים לכל עבר ברפיון. אפילו שהוא רואה את הפירות היפהפיים שגדלים בנווה המדבר, אין לו הכוח לקטוף אותם, משום ש"משאביו הפנימיים" של האדם מוצו עד תוים. אני לוקח את הדברים שהאדם זקוק לכם ומציע לו אותם, אך כל שהוא עושה הוא לחייך חיוך רגעי בפנים חסרי כל שמחה: כל שביב מחוזקה של האנושות נעלם ללא זכר – הוא נמוג במשב הרוח. משום כך, פניו של האדם חסרי כל הבעה, ורק קרן אחת של חיבה מאירה מעיניו האדומות בנדיבות כמו של אם שמשגיחה על ילדה. מעת לעת, שפתיו היבשות והסדוקות של האדם נעות בתנועת פעימה, כאילו הן עומדות לדבר, אך אין להן הכוח לעשות זאת. אני נותן לאדם מעט מים, אך הוא כל מה שהוא עושה הוא לנער את ראשו. מהפעולות הבלתי יציבות והבלתי צפויות האלה, אני מבין שהאדם כבר איבד כל תקווה בעצמו, ושהוא מביט בי במבט של הפצרה, כאילו הוא מתחנן לדבר מה. אולם מכיוון שאני לא מכיר את המנהגים והמוסכמות של האנושות, הבעות פניה ומעשיה של האנושות מבלבלים אותי. רק ברגע הזה, אני מגלה לפתע

שימי קיומו של האדם הולכים ואוזלים, ואני מפנה אליו מבט אוהד. רק ברגע הזה, האדם חושף חיוך של עונג ומניד אליי את ראשו כאילו הוא השלים עם כל המשאלות שלו. האנושות כבר לא עצובה. על פני האדמה, בני האדם כבר לא מתלוננים עוד על הריקנות של חייהם, והם מספיקים לערוך עסקאות ב"חייהם". מאותו רגע ואילך, לא יהיו עוד אנחות על פני האדמה, וימי חייה של האנושות יתמלאו בעונג...

אפטר מכל ענייניו של האדם כראוי לפני שאמשיך בעבודתי שלי, פן האנושות תמשיך להפריע את עבודתי. ענייניו של האדם הם לא הנושא המרכזי שלי, וענייני האנושות יותר מדי חסרי חשיבות. מפני שהיכולת האנושית צרה מדי – נדמה שהאנושות לא מוכנה לרחם אפילו על נמלה, או שהנמלים הן אויבות האנושות – תמיד יש מהומה בקרב בני האדם. לשמע המהומה שבני האדם מקימים, אני עוזב שוב ולא מתייחס עוד לסיפוריהם. בעיני האנושות, אני "ועד השכונה" שמתמחה בפתרון "מריבות משפחתיות" בין "תושבים". כשבני האדם מתייצבים בפניי, הם תמיד מביאים איתם סיבות אישיות ולהיטות שתלטנית, מגוללים את "חוויותיהם הלא שגרתיות", ומוסיפים הערות משלהם לאורך הדרך. אני מביט בהתנהגותה יוצאת הדופן של האנושות: פניהם מכוסים באבק – אבק שמאבד את "עצמאותו" תחת "השקייתה" של זיעה, כאילו הוא והזיעה הופכים לתרכובת משולבת, כך שפניהם של בני האדם "מתעשרים" עוד יותר כמו חול על חוף הים שאפשר לראות עליו לפעמים עקבות אדם. שיערם דומה לזה של רוחות רפאים – הוא חסר ברק וסמור כמו קש הנעוץ בכדור. משום שדמו חם מדי, עד כדי כך שהוא התמלא בזעם הולך ומתעצם, פניו פולטים מדי פעם "קיטור" כמו של זיעה "שוצפת". כשאני בוחן את האדם מקרוב, אני רואה שפניו מכוסים ב"להבות" כמו שמש יוקדת, וזו הסיבה שעולות ממנו עננות של גז חם, ואני ממש דואג שכעסו עוד ישורף את פניו, על אף שהוא עצמו לא שם לב למצב כלל. על פרשת הדרכים הזו, אני מפציר באדם להירגע קצת מכעסו, משום שמה הטעם בזעם כזה? מדוע להיות כך? מחמת כעסו, הקש שעל פני "כדור" ראשו כמעט נשרף כליל בלהבות השמש. בנסיבות כאלה, אפילו ה"ירח" מאדים. אני מפציר באדם לקרר את דמו – הדבר חשוב כדי להגן על בריאותו. אולם האדם לא שומע לעצתי. במקום זאת, הוא ממשיך "להפנות אליי תלונות" – מה הטעם בכך? לא ייתכן שהשפע שלי לא מספיק עבור האנושות, נכון? ולא ייתכן שהיא מסרבת לקבל את מה שאני נותן לה, נכון? בהתקף כעס פתאומי, אני הופך את השולחן, ולאור זאת, האדם לא מעז עוד לגולל עוד פרקים מלהיבים מסיפור חייו, בפחד שאשלח אותו ל"מתקן מעצר" כדי שיתקרר במשך כמה ימים. הוא מנצל את ההזדמנות שסיפק לו התקף הזעם שלי וחומק מפניי. אחרת, האדם לעולם לא יהיה מוכן להניח לדברים, אלא ימשיך לקשקש את הסיפור שלו – נמאס לי אפילו לשמוע את קולו כשהוא מספר אותו. מדוע האנושות כל כך מורכבת בלב לבה? האם ייתכן שכללתי באדם יותר מדי "חלקי חילוף"? מדוע הוא תמיד מעלה בפניי הצגות? אני הרי לא "יועץ" לפתרון "סכסוכים", הלא כן? האם ביקשתי מהאדם לבוא איתי? אני לא שופט מחוזי, הלא כן? מדוע בני האדם תמיד מדווחים לי את ענייניהם? אני מקווה שהאדם יחליט לקחת אחריות על עצמו ולא להפריע לי, משום שיש לי יותר מדי עבודה לעשות.

בני האדם מתייחסים לעבודתי כאל נספח, הם לא נמנעים ממזון או משינה למענה, ולכן אין לי ברירה אלא להציב דרישות תואמות לאדם כראוי לגישתו אליי. אני זוכר שפעם נתתי לאדם חסד וברכות רבים מדי, אך לאחר שהוא חטף את הדברים האלה, הוא מיד עזב. נדמה היה שנתתי לו אותם באופן לא מודע. לכן, האדם תמיד אהב אותי לצד תפיסותיו. אני רוצה שהאדם יאהב אותי באמת, אך כיום, בני האדם עדיין מתמהמהים ולא מסוגלים להעניק לי את אהבתם האמיתית. בדמיונם, הם סבורים שאם הם יעניקו לי את אהבתם האמיתית, הם יישארו חסרי כל. כשאני מתנגד, כל גופם רועד, אך הם עדיין לא מוכנים להעניק לי את אהבתם האמיתית. נדמה שהם מחכים לדבר מה, ולכן הם מביטים קדימה ולעולם לא אומרים לי מה באמת מתרחש. נדמה שמדבקה הוצמדה לפיהם, כך שהם לא מדברים בפתיחות. נדמה שהאדם סבור שאני קפיטליסט צמא דם. בני האדם תמיד מפחדים ממני: למראה דמותי, הם מיד נעלמים ללא זכר, באימה ממה שאשאל אותם על נסיבות חייהם. אני לא יודע מה הסיבה לכך שבני האדם מסוגלים לחוש אהבה כנה ל"בני הכפר האחרים" אך לא מסוגלים לאהוב אותי, למרות רוחי המכובדת. לכן אני נאנח: מדוע בני האדם תמיד משחררים את אהבתם בעולם האנושי? מדוע אני לא יכול לטעום מאהבתו של האדם? האם הסיבה לכך היא שאני לא שייך לאנושות? בני האדם תמיד מתייחסים אליי כאל פרא בהרים. נדמה שחסרות לי תכונותיו של אדם רגיל, ולכן בני האדם תמיד מדברים בפניי בנימת קול מזויפת של מוסר וכבוד. לעתים קרובות, הם גוררים אותי אליהם כדי לנזוף בי ולגעור בי כאילו אני ילד בגן. מפני שבזיכרונותיהם של בני האדם, אני לא רציונלי ובלתי מחונך, הם תמיד מגלמים את תפקיד המחנך בפניי. אני לא ממייט ייסורים על בני האדם משום הפגמים שלהם, אלא מסייע להם כראוי ומאפשר להם מקבל "סיוע כלכלי" קבוע. מפני שהאדם תמיד חי לצד אסונות, מפני שהוא מתקשה להימלט, ומפני שבתוך האסונות האלה, הוא תמיד קרא לי, אני מספק בדיוק בזמן את "אספקת התבואה" לידי ומאפשר לכל בני האדם לחיות במשפחה הגדולה של התקופה החדשה ולחוות את החום של המשפחה הגדולה. כשאני מתבונן בעבודה בקרב בני האדם, אני מגלה את פגמיו הרבים של האדם, וכתוצאה מכך, אני עוזר לאדם. אפילו ברגע זה, עדיין יש עוני יוצא דופן בקרב בני האדם, ולכן הענקתי ל"אזורים עניים" תמיכה ראויה כדי להושיע אותם מהעוני. אלה האמצעים שאני נוקט בעבודתי כדי לאפשר לכל בני האדם ליהנות מחסדי כמה שרק אפשר.

בני האדם על פני האדם סובלים ייסורים באופן לא מודע, ולכן אני פותח את ידי הגדולה ומושך אותם לצדי, מה שמעניק להם את המזל הטוב ליהנות מחסדי על פני האדמה. על פני האדמה, הכל ריק מתוכן וחסר ערך, הלא כן? אני צועד בכל המקומות בעולמו של האדם, ועל אף שיש אטרקציות מפורסמות מעשה ידי אדם ונופים טבעיים נעימים, כל מקום שאני מגיע אליו איבד כל רוח חיים זה מכבר. רק אז אני חש בקדרות ובאומללות שעל פני האדמה: על פני האדמה, החיים נעלמו זה מכבר, יש רק צחנה של מוות, ולכן, אני תמיד קורא לאדם להזדרז ולעזוב את ארץ החולי הזו. כל מה שאני רואה מפיץ ניהוח של ריקנות. אני מנצל את ההזדמנות להשליך את החיים שבידיי לכיוונם של בני האדם שבחרתי. בבת אחת, יש כתם ירוק על פני האדמה. בני האדם מוכנים ליהנות

מהדברים מלאי החיים על פני האדמה, אך אני לא מפיק מכך כל הנאה. בני האדם תמיד מוקירים את הדברים על פני האדמה, ולעולם לא רואים את הריקניות שלהם, ולכן עד עצם היום הזה, הם עדיין לא מבינים מדוע אין כל חיים על פני האדמה. כיום, בעודי צועד בתבל, בני האדם מסוגלים ליהנות מהחסד של המקום שבו אני נמצא, והם רואים בכך נכס כלכלי ולעולם לא עוסקים בחיפוש מקור החיים. הם כולם משתמשים במה שאני מעניק כנכסים כלכליים, אך אף אחד מהם לא מנסה למלא את התפקיד המקורי של חיוניות. הם לא יודעים כיצד להשתמש במשאבי טבע או כיצד לפתח אותם, ולכן הם נותרים חסרי כל. אני שוכן בקרב בני האדם, ואני חי בקרב בני האדם, אך כיום, האדם עדיין לא מכיר אותי. על אף שבני האדם עזרו לי מאוד כתוצאה מהיותי הרחק מביתי, נדמה עדיין לא ייסדתי את החברות הנכונה עם האדם, ולכן אני עדיין מרגיש את חוסר ההגינות בעולמו של האדם. בעיני, האנושות ריקה מתוכן אחרי הכל, ואין כל אוצר בעל ערך בקרב בני האדם. אני לא יודע מה השקפתם של בני האדם על החיים האנושיים, אבל לסיכומי של עניין, השקפתי על כך דבקה במילים "ריקים מתוכן". אני מקווה שזה לא פוגם בדעתם של בני האדם לגבי – פשוט כזה אני: אני גלוי לב, ואני לא מנסה להיות מנומס. עם זאת, אני מציע לבני האדם לשים לב היטב למה שאני חושב, שהרי אחרי הכל, דבריי עוזרים להם. אני לא יודע כיצד בני האדם מבינים את המונח "ריקנות". אני מקווה שהם משקיעים מאמץ כלשהו בעבודה הזו. מוטב שהם יחוו את החיים האנושיים בפועל ויראו אם הם יכולים למצוא בהם "מינרלים" רבי-ערך כלשהם. אני לא מנסה לערער את החיוביות של בני האדם, אלא שאני רוצה שהם ירכשו ידע כלשהו באמצעות דבריי. אני תמיד מתרוצץ לכיוונים שונים למען ענייני האנושות, אך עד עצם היום הזה, בני האדם עדיין לא אמרו לי תודה כלל, כאילו הם עסוקים מדי ושכחו לעשות זאת. עד עצם היום הזה, אני עדיין לא מבין איזו השפעה השיגה התרוצצותם התמידית של בני האדם. עד עצם היום הזה, לבני האדם עדיין אין מקום למעני בלבם, ולכן אני שוקע שוב במחשבה עמוקה. התחלתי להכין את העבודה שתחקור "מדוע אין לבני האדם לב שאוהב אותי באמת". אעלה את האדם אל "שולחן הניתוחים", אנתח את "לבו" ואבדוק מה חוסם את הדרך אל לבו ומונע ממנו לאהוב אותי באמת. תחת השפעתו של "סכין", בני האדם עוצמים את עיניהם בכל הכוח ומחכים שאתחיל, משום שברגע הזה הם נכנעים לחלוטין. בלבם, אני מוצא דברים רבים המדללים אותם. בלבם, מעל כל הדברים האלה, נמצאים הדברים של בני האדם עצמם. גם אם יש להם רק דברים מעטים מחוץ לגופם, הדברים שיש להם בתוך גופם רבים מספור. נדמה שלבו של האדם הוא קופסת אחסון גדולה מלאה בכל טוב, בכל מה שבני האדם יזדקקו לו אי-פעם. רק אז אני מבין מדוע בני האדם אף פעם לא מתייחסים אליי כלל: הסיבה לכך היא שהם מסופקים מאוד – לשם מה הם זקוקים לעזרתי? לכן אני נפרד מהאדם, משום שבני האדם לא צריכים את עזרתי. מדוע לי לעטות ארשת פנים אמיצה ולגרום להם לשנוא אותי?

אני לא יודע מדוע, אבל תמיד הייתי מוכן לדבר בקרב בני האדם – נדמה שאני לא יכול להתאפק. לפיכך, בני האדם רואים בי יצור חסר ערך, הם תמיד מתנהגים אליי כאל דבר שלא שווה כלום, והם לא מתייחסים אליי כאל דבר שיש לכבד. הם לא מוקירים אותי, והם גוררים אותי הביתה בכל עת ואז שוב משליכים אותי החוצה ו"חושפים" אותי בפרהסיה. אני מתעב עד מאוד את התנהגותו הבזויה של האדם, ולכן אני אומר בתעוזה שאין לאדם מצפון. אולם בני האדם קשי עורף. הם לוקחים את "חרבותיהם וחניתותיהם" ויוצאים לקרב נגדי, תוך שהם אומרים שדבריי סותרים את המציאות בפועל ושאני משמיץ אותם – אך אני לא מעניש אותם כגמולם כתוצאה

מהתנהגותם האלימה. אני בסך הכל משתמש באמיתות שלי כדי לכבוש את בני האדם וכדי לגרום להם להתבייש, ולאחר מכן אני נסוג בדממה. אני לא מתחרה באדם, משום שאין בכך כל תועלת. אני דבק בחובתי ומקווה שהאדם יוכל גם לדבוק בחובתו ולא לפעול נגדי. האם לא יהיה עדיף אם נסתדר ביחד כך בשלום? מדוע לפגוע בקשר שלנו? הסתדרנו כל השנים האלה. למה לגרום לשנינו לבעיות? זה לא יועיל לא למוניטין שלי ולא למוניטין של האדם, הלא כן? הקשר בינינו הוא "חברות" ארוכת שנים ו"היכרות" ממושכת – מה הטעם בתנאים עוקצניים? האם יש בכך כל תועלת? אני מקווה שבני האדם ישימו לב להשפעה וידעו מה טוב להם. די בגישתי אל האדם כיום לדיון בני האדם לאורך חיים שלמים – מדוע בני האדם אף פעם לא מזהים את נדיבותי? האם הסיבה לכך היא שחסרה להם יכולת ביטוי? האם אין להם אוצר מילים מתאים? מדוע תמיד אין מילים בפיהם? מי לא מבין את אופן התנהלותי? בני האדם מודעים לגמרי למעשיי. העניין הוא שהם אוהבים לנצל את הזולת, ולכן הם לעולם לא מוכנים להניח בצד את האינטרסים האישיים שלהם. אם אפילו מילה אחת משפיעה על האינטרסים האישיים שלהם, הם מסרבים להרפות ממנה עד שידיהם תהיה על העליונה – ומה הטעם בכך? במקום להתחרות כמה הם יכולים לתת, בני האדם מתחרים כמה הם יכולים לקבל. על אף שאין כל הנאה במעמדם, הם מוקירים אותו עד מאוד ואפילו מתייחסים אליו כאל אוצר שלא יסולא בפז. לכן הם מעדיפים לשאת את הייסורים שאני מטיל והעיקר לא לוותר על הברכות שבאות עם המעמד. בני האדם מעריכים את עצמם יותר מדי, ולכן הם לעולם לא מוכנים להניח את עצמם בצד. אולי יש כמה אי-דיוקים קלים בהערכתי את האדם, או שאולי היא מתאימה בדיוק, אך לסיכום, אני מקווה שבני האדם ייקחו לתשומת לבם את האזהרה הזו.

21 במאי, 1992

פרק 45

פעם בחרתי שכל הסחורה המובחרת תישאר בביתי, כדי שהוא יכלול אוצרות מאין כמותם, וכדי שהוא יהיה מעוטר משום כך, ואוכל ליהנות מכך. אולם משום גישתו של האדם כלפיי, ומשום המניעים של בני האדם, לא הייתה לי ברירה אלא להניח בצד את העבודה הזו ולעשות עבודה אחרת. אשתמש במניעים של האדם כדי להשלים את עבודתי, אתמרן את כל הדברים כך שהם ישרתו אותי, וכתוצאה מכך, אגרום לביתי לא להיות עוד עגמומי וקודר. פעם השקפתי על האדם: כל הדברים העשויים בשר ודם היו שרויים בערפול חושים, ושום דבר לא חווה את ברכת קיומי. בני האדם חיים בקרב ברכות, אך הם לא יודעים כמה הם מבורכים. אילו ברכותי לאנושות לא היו קיימות עד היום, מי מקרב האנושות היה מגיע עד הלום מבלי לרדת לטמיון? עצם חייו של האדם הם ברכה שלי, ופירוש הדבר הוא שהוא חי בקרב ברכותי, משום שבמקור לא היה לו דבר, מכיוון שבמקור לא היה לו כל הון לחיות בין השמיים והארץ. כיום, אני ממשיך לעזור לאדם, ורק משום כך, האדם ניצב בפניי, ורק משום כך, היה לו מספיק מזל להימלט מהמוות. בני האדם סיכמו את סודות קיומו של האדם, אך איש מעולם

לא תפס שזו ברכתי. כתוצאה מכך, כל בני האדם מקללים את אי הצדק שבעולם. הם כולם מתלוננים עליי משום העצבות שבחיייהם. אלמלא הברכות שלי, מי היה מגיע עד הלום? כל בני האדם מתלוננים עליי משום שהם לא מסוגלים לחיות בנוחות. אילו חיייו של האדם היו בהירים ורעננים, אילו "משב הרוח החמים של האביב" היה נשלח אל תוך לבו של האדם וגורם לנעימות מאין כמוה בכל גופו ומותיר אותו ללא כל כאב, מי מבין כל בני האדם היה מת להתלוננות? אני מתקשה מאוד לזכות בכנות הגמורה של האדם, משום שיש לבני האדם יותר מדי מזימות ערמומיות – אם לומר זאת בפשטות, יש כל כך הרבה מזימות עד שזה גורם לי לסחרחורת. אולם כשאני מעלה בפניהם התנגדויות, הם מפנים אליי עורף ולא מתייחסים אליי, משום שההתנגדויות שלי נוגעות בנפשם ומותירות אותם ללא יכולת להשכיל מכף רגל ועד ראש. לכן, בני האדם מתעבים את קיומי, מכיוון שאני תמיד אוהב "לענות" אותם. משום דבריי, בני האדם שרים ורוקדים; משום דבריי, הם מרכינים את ראשם בדממה; ומשום דבריי, הם פורצים בבכי. בדבריי, בני האדם מתאמלים; בדבריי, הם זוכים באור למען הישרדותם; בדבריי מדירים שינה מעיניהם, והם לא ישנים יומם וליל; משום דבריי, הם מתרוצצים לכל עבר. דבריי משליכים את בני האדם אל השאול, ואז הם משליכים אותם לייסורים, אך מבלי להבין זאת, בני האדם גם נהנים מברכותיי. האם האדם מסוגל להשיג זאת? האם הדבר יכול לבוא כגמול למאמצם הבלתי נלאה של בני האדם? מי יכול להימלט מתזמור דבריי? לפיכך, משום הפגמים של האדם, אני מעניק את דבריי לאנושות, ומזין את ליקוייו של האדם משום דבריי, ומעניק עושר שאין דומה לו לחייה של האנושות.

לעתים קרובות, אני בוחן את דבריהם ומעשיהם של בני האדם. בהתנהגותם ובהבעות פניהם, גיליתי "תעלומות" רבות. באינטראקציות של בני האדם עם הזולת, "מתכונים סודיים" ניצבים במרכז הבמה – לפיכך, כשאני בא במגע עם האדם, הדבר שאני זוכה בו הוא "המתכונים הסודיים לאינטראקציה אנושית", מה שמוכיח שהאדם לא אוהב אותי. אני מרבה לגעור באדם על פגמיו, אך אני לא מסוגל לזכות באמונו. האדם לא מוכן להניח לי לקטול אותו, מפני שב"מתכונים הסודיים לאינטראקציה אנושית" של האדם, מעולם לא התגלה שהאדם סובל אסון קטלני – הוא בסך הכל סובל כמה מכשולים בעתות של חוסר מזל. בני האדם בוכים משום דבריי, ותחנוניהם תמיד כוללים תלונות בנוגע לאכזריותי. נדמה שהם כולם מחפשים את "אהבתי" האמיתית לאדם – אך איך ייתכן שהם יוכלו למצוא את אהבתי בדבריי הנוקשים? כתוצאה מכך, דבריי תמיד גורמים להם לאבד תקווה. נדמה שברגע שהם קוראים את דבריי, הם חוזים ב"מלאך המוות", ולכן הם רועדים מרוב פחד. זה מצער אותי: מדוע בני האדם הבשר והדם, שחיים בקרב המוות, תמיד פוחדים מהמוות? האם האדם והמוות אויבים בלב ובנפש? מדוע הפחד מהמוות תמיד גורם לבני האדם למצוקה? לאורך החוויות "יוצאות הדופן" בחייהם, האם הם חווים רק מעט מוות? מדוע בני האדם תמיד מתלוננים עליי בדבריהם? לכן, אני מסכם את הפתגם הרביעי לחיים האנושיים: בני האדם נשמעים לי רק במקצת, ולכן הם תמיד שונאים אותי. משום שנאתו של האדם, אני עוזב לעתים קרובות. מדוע אני צריך לעמוד בכך? מדוע אני תמיד צריך לעורר את תיעובם של בני האדם? מאחר שבני האדם לא מברכים את קיומי, מדוע אני אוזר עוז וחיי בביתו של האדם? אין לי ברירה אלא לקחת את "כבודתי" ולעזוב את האדם. אך בני האדם לא יכולים לשאת את עזיבתי. הם לעולם לא רוצים להניח לי לעזוב. הם מייללים ומייבבים, בפחד עז שאטוש אותם, ושכך הם יאבדו את מה שהם תלויים בו כדי לחיות. לנוכח מבטם המתחנן, לבי מתרכך. בימות העולם, מי מסוגל לאהוב אותי? האדם מכוסה במים מטונפים ומוקף בכוחו של היס. אני

מתעב את מרדנותו של האדם, אך אני גם חש חמלה לביש המזל של האנושות, משום שאחרי הכל, האדם הוא בכל זאת קורבן. כיצד אני יכול להשליך את האדם למים כשהוא חלש וחסר אונים? האם אני עד כדי כך אכזרי עד שאפגע בו כשהוא במצוקה? האם לבי עד כדי כך חסר מעצורים? גישתי כלפי בני האדם היא הסיבה לכך שהאדם נכנס לעידן הזה לצדי. משום כך, הוא העביר את הימים והלילות יוצאי הדופן האלה ביחד איתי. כיום, בני האדם חשים ייסורי שמחה, הם חשים היטב בחיבתי, והם אוהבים אותי במרץ רב, מפני שיש חיוניות בחייהם, והם מפסיקים להיות בנים אובדים הנודדים עד קצה העולם.

בימים שבהם אני חי עם האדם, בני האדם נסמכים עליי, ומשום שאני מתחשב באדם בכל הדברים, ומשום שאני דואג לו בקפידה, בני האדם תמיד חיים בחיבוק החם שלי, ולא סובלים כלל מהרוח הנושבת, מהגשם היורד או מהשמש הקופחת. בני האדם חיים באושר ומתייחסים אליי כאל אם אוהבת. בני האדם הם כמו פרחים בחממה – הם כלל לא מסוגלים לעמוד בהתקפתם של "אסונות טבע", ולא מסוגלים כלל לעמוד איתן. לכן אני מעמיד אותם בניסיונות של ימים מייללים, והם לא יכולים שלא "להסס" – הלכה למעשה, אין להם כל יכולת להתנגד. ומשום ששיעור קומתם לקוי ומדי ושגופם חלש מדי, יש חש תחושה של עול. לכן, בלא יודעין, בני האדם חווים את הניסיונות שלי, משום שהם שבירים מדי, ולא מסוגלים לעמוד ברוחות המייללות ובשמש הקופחת. האין זו העבודה של ההווה? מדוע בני האדם תמיד פורצים בבכי לנוכח הניסיונות שלי? האם אני עושה להם עוול? האם אני קוטל אותם במכוון? מדוע מצבו של האדם האהוב מת ולא קם לתחייה? בני האדם תמיד תופסים אותי ולא מרפים. משום שהם מעולם לא היו מסוגלים לחיות לבדם, הם תמיד היו מוכנים שאוביל אותם יד ביד, בפחד עז שמישהו אחר ייקח אותי מהם. אני מכווין את כל חייהם, הלא כן? במהלך חייהם הסוערים, בעודם עוברים הרים וגאיות, הם חוו מהומות רבות – כל זה נבע מדי, הלא כן? מדוע בני האדם לעולם לא מסוגלים להבין את לבי מדוע בני האדם לעולם לא מבינים את כוונותי הטובות? מדוע אני לא יכול לפתוח בעבודתי בהצלחה על פני האדמה? משום חולשתו של האדם, תמיד הרחקתי את האדם מעליי, וזה ממלא אותי בצער: מדוע שלב העבודה הבא שלי לא יכול להתבצע באדם? לפיכך, אני משתתק ומודד אותו בקפידה: מדוע פגמיו של האדם תמיד מגבילים אותי? מדוע תמיד יש מכשולים לעבודתי? כיום, טרם מצאתי תשובה מלאה באדם, מכיוון שהאדם תמיד נע בין קיצון לקיצון, הוא אף פעם לא רגיל, ואו שהוא שונא אותי בכל מאודו, או שהוא אוהב אותי באופן מלא. אני, אלוהים הרגיל עצמו, לא יכול לעמוד בעינוי כזה מצד האדם. משום שבני האדם תמיד חריגים מבחינה מנטלית, נדמה שאני קצת מפחד מהאדם, ולכן ההשקפה בכל מהלך שלו גורמת לי לחשוב על החריגות שלו. גיליתי את התעלומה שבאדם באופן לא מכוון: מתברר שעומד מאחוריו גאון. כתוצאה מכך, בני האדם תמיד נועזים ובטוחים בעצמם, כאילו הם עשו משהו מוצדק. לכן, בני האדם תמיד מעמידים פנים שהם מבוגרים ומדברים בנועם אל "הילד הקטן". לנוכח העמדת הפנים של האדם, אני לא יכול שלא להזדעם: מדוע בני האדם עד כדי כך לא אוהבים ולא מכבדים את עצמם? מדוע הם לא מכירים את עצמם? האם דבריי פסו מהעולם? האם דבריי הם אויבו של האדם? מדוע בני האדם מתמלאים בטינה כלפיי כשהם קוראים את דבריי? מדוע בני האדם תמיד מוסיפים את מחשבותיהם שלהם לדבריי? האם אני יותר מדי לא הוגן עם האדם? כל בני האדם צריכים לחשוב על כך היטב, וכן על תוכן דבריי.

פרק 46

אני לא יודע עד כמה בני האדם מצליחים להפוך את דבריי ליסוד קיומם. תמיד דאגתי לגורלו של האדם, אך נדמה שבני האדם לא חשים בכך, וכתוצאה מכך, הם מעולם לא התייחסו כלל למעשיי, והם מעולם לא פיתחו אף הערצה לגישתי אל האדם. נדמה שהם השילו מעליהם את הרגש זה מכבר כדי לרצות אל לבי. לנוכח נסיבות כאלה, אני שוב משתתק. מדוע דבריי לא ראויים להתייחסות מבני האדם ולהמשך היווכחות? האם הסיבה לכך היא ש"אין לי מציאות" ושאני מנסה למצוא משהו שבו אוכל להשתמש נגד בני האדם? מדוע בני האדם תמיד מעניקים לי "יחס מיוחד"? האם אני אדם נכה שנמצא במחלקה רפואית ייחודית לו? מדוע בני האדם עדיין מביטים בי אחרת גם כשהדברים מגיעים למצבם הנוכחי? האם יש דופי בגישתי אל האדם? היום התחלתי בעבודה חדשה מעל התבל. הענקתי התחלה חדשה לבני האנוש על פני האדמה וביקשתי מהם לצאת מביתי. ומשום שבני האדם תמיד אוהבים להתפנק, אני מייעץ להם לפתח מודעות עצמית ולא תמיד להפריע את עבודתי. ב"בית האורחים" שפתחתי, דבר לא מעורר בי תיעוב יותר מאשר האדם, משום שבני האדם תמיד גורמים לי צרות ומאכזבים אותי. התנהגותם ממיטה עליי בושע ומעולם לא הייתי מסוגל "להרים את ראשי אל על". לפיכך, אני מדבר אליהם ברוע ודורש מהם ועוזב את ביתי בהקדם האפשרי ולהפסיק לאכול מהמזון שלי בחינם. אם הם רוצים להישאר, עליהם לחוות סבל ולחוות את הייסורים שאני מטיל. בדעתם, אני לגמרי לא מודע למעשיהם ולגמרי לא שם לב אליהם, ולכן הם תמיד עמדו בפניי בראש מורם, מבלי כל סימן למעידה, ובסך הכל העמידו פנים שהם בני אנוש כדי לנפח את המספרים. כשאני מציב דרישות לבני האדם, הם נדהמים: הם מעולם לא חשבו שאלוהים, שהיה טוב מזג ואדיב מזה שנים רבות, יכול לומר דברים כאלה, מילים אכזריות ובלי מוצדקות, ולכן אין מינים בפיהם. בזמנים כאלה, אני רואה שהשנאה כלפיי בלבם של בני האדם גואה שוב, משום שהם התחילו שוב את עבודת ההתלוננות. הם תמיד האשימו את הארץ וגידפו את השמיים. אולם בדבריהם, אני לא מוצא שום דבר שמקלל אותם עצמם, משום שאהבתם העצמית רבה כל כך. לכן, אני מסכם את משמעות החיים האנושיים: מפני שבני האדם אוהבים את עצמם כל כך, כל חייהם מיוסרים וריקים, והם סובלים השמדה שהם ממיטים על עצמם לכל אורך חייהם, משום שנאתם כלפיי.

על אף שיש "אהבה" מופלגת כלפיי בדבריו של האדם, כשאני לוקח את המילים האלה אל ה"מעבדה" לבדיקה ובוחן אותן במיקרוסקופ, כל מה שהן מכילות מתגלה בבירור גמור. ברגע הזה, אני שב אל האדם ומראה לו את ה"רשומות הרפואיות" שלו כדי לשכנע אותו לחלוטין. כשבני האדם רואים אותן, פניהם מתמלאים בעצב, הם מרגישים חרטה בלבם, והם אפילו כל כך חרדים שהם משתוקקים לזנוח את דרכי הרוע שלהם ולשוב אל דרך הישר על מנת לשמת אותי. לנוכח החלטתם, אני חש עונג רב ומתמלא באושר: "הו, פני האדמה, מי מלבד האדם יכול לחלוק איתי שמחה וצער? האין האדם האחד והיחיד שיכול לעשות זאת? ואולם כשאני עוזב, בני האדם קורעים את הרשומות הרפואיות שלהם, משליכים אותן על הקרקע וממהרים ללכת. מאז ועד היום, מעט מאוד ממה שראיתי במעשיהם של בני האדם היה כלבבי. אולם החלטותיהם בפניי הצטברו באופן משמעותי, ולנוכח

ההחלטות שלהם, אני מתמלא בגועל, משום שאין בהן דבר שיכול להסב לי הנאה – הן מזוהמות מדי. לנוכח התעלמותי מהחלטתם, בני האדם מתקררים. לאחר מכן, נדיר שהם מגישים "מועמדות" משום שלבו של האדם מעולם לא זכה בשבחים בפניי, ותמיד דחיתי אותו – כבר אין כל תמיכה רוחנית בחייהם של בני האדם, על כן קנאתם נעלמת, ואני כבר לא מרגיש שמזג האוויר "לוהט כלהבה". בני האדם סובלים הרבה לאורך חייהם, עד כדי כך שעם בואו של המצב של היום, אני כל כך "מייסר" אותם עד שהם מרחפים בין חיים ומוות. כתוצאה מכך, זיו פניהם מתעמעם והם מאבדים את "חיותם", משום שהם "התבגרו". קשה לי לראות את מצבם העלוב של בני האדם כשהם עוברים זיכרון במהלך ייסורים, אך מי יכול לשפר את נסיבות חייו האומללות של האדם? מי יכול להושיע את האדם מהחיים האנושיים האומללים? מדוע בני האדם מעולם לא היו מסוגלים להיחלץ מהתהום בפתח ים הצרה? האם אני מפיל את בני האדם בפח בכוונה תחילה? בני האדם מעולם לא הבינו את מצב רוחי, ולכן אני מקונן בפני התבל שמבין כל הדברים בשמיים ובארץ, דבר מעולם לא תפס את לבי, ודבר לעולם לא אוהב אותי באמת. עד עצם היום הזה, אני עדיין לא יודע מדוע בני האדם לא מסוגלים לאהוב אותי. הם יכולים לתת לי את לבם, הם מסוגלים להקריב לי את גורלם, אך מדוע הם לא יכולים לתת לי את אהבתם? האם אין להם מה שאני דורש? בני האדם מסוגלים לאהוב הכל חוץ ממני, אז מדוע הם לא יכולים לאהוב אותי? מדוע אהבתם תמיד נסתרת? מדוע, מעולם לא ראיתי את אהבתם כשהם עמדו בפניי עד היום? האם זה משהו שחסר להם? האם אני מקשה על בני האדם בכוונה תחילה? האם יש להם עדיין נקיפות מצפות בלבם? האם הם מפחדים לאהוב את האדם הלא נכון, והאם הם לא מסוגלים לרפא את עצמם? יש בבני האדם תעלומות רבות שאי אפשר להעלות על הדעת, ולכן אני תמיד "מתבייש וחושש" בפני האדם.

כיום, בעת ההתקדמות אל שער המלכות, כל בני האדם מתחילים לפלס את הדרך קדימה, אך כשהם מגיעים אל השער, אני סוגר אותו ומשאיר את בני האדם בחוץ, בדרישה שהם יציגו את אישורי הכניסה שלהם. המהלך המשונה הזה מפר את ציפיותיהם של בני האדם, והם כולם מוכים בהלם. מדוע השער שתמיד היה פתוח לרווחה נסגר לפתע היום באופן כה הדוק? בני האדם רוקעים ברגליהם ומתהלכים הלוך ושוב. הם בטוחים שהם יכולים להיכנס בדרכי מרמה, אך כשהם מושיטים לי את אישורי הכניסה המזויפים שלהם, אני משליך אותם אל בור האש בו במקום, ואז, כשהם רואים את "מאמצייהם הקפדניים" עולים בלהבות, הם מאבדים תקווה. הם לופתים את ראשיהם, בוכים ומביטים בנופים היפים במלכות מבלי שהם מסוגלים להיכנס. אולם אני לא מתיר להם להיכנס משום מצבם מעורר הרחמים – מי יכול להפר את תוכניתי כאוות נפשו? האם ברכות העתיד ניתנות בתמורה לקנאותם של בני האדם? האם משמעות הקיום האנושי טמונה בכניסה למלכותי מתי שרק רוצים? האם אני עד כדי כך עלוב? אלמלא דבריי המחמירים, בני האדם היו נכנסים למלכות לפני זמן רב, הלא כן? לפיכך, בני האדם תמיד שונאים אותי משום כל הטרדות שקיומי גורם להם. אילולא הייתי קיים, הם היו מסוגלים ליהנות מברכות המלכות בהווה – ואיזה צורך היה בחוויית הסבל הזה? על כן, אני אומר לבני האדם שמוטב להם לעזוב, שעליהם לנצל את המצב החיובי הנוכחי כדי למצוא לעצמם דרך מילוט. עליהם לנצל את ההווה, כשהם עוד צעירים, כדי ללמוד כמה כישורים. ולא, בעתיד יהיה מאוחר מדי. בביתי, איש מעולם לא קיבל ברכות. אני אומר לבני האדם למהר ולעזוב ולא להיתקע בחיי "עוני". בעתיד, יהיה מאוחר יותר להתחרט. אל תקשו עם עצמכם. לשם מה? עם זאת, אני אומר לבני האדם שכשהם לא מצליחים לזכות בברכות, איש לא רשאי להתלונן עליי. אין לי זמן לבזבז

את דבריי על האדם. אני מקווה שזה יחלחל לדעתם של בני האדם ושהם לא ישכחו זאת – המילים האלה הן האמת הלא נוחה שאני מבטא. זה מכבר איבדתי אמון באדם וזה מכבר התייאשתי בבני האדם, מכיוון שהם לא שאפתנים, מכיוון שהם מעולם לא היו מסוגלים לתת לי לב שאוהב את אלוהים, ומכיוון שהם תמיד נתנו לי במקום זאת את המניעים שלהם. אמרתי הרבה לאדם, ומאחר שבני האדם עדיין מתעלמים מעצתי כיום, אני מספר להם על השקפתי כדי למנוע מהם לפרש לא נכון את לבי בעתיד. השאלה אם הם יחיו או ימותו באירועים שעתידים לבוא היא עניינם שלהם, ואין לי כל שליטה על כך. אני מקווה שהם ימצאו את הנתיב שלהם להישרדות, ואין לי כל השפעה על כך. מכיוון שהאדם לא אוהב אותי באמת, פשוט מתפצלות דרכיו. בעתיד, כבר לא נדבר כלל זה עם זה, כבר לא יהיה לנו על מה לדבר, לא נתערב זה בענייניו של זה, וכל אחד ילך לדרכו שלו. אסור שבני האדם יצאו לחפש אותי, ולעולם לא אבקש עוד את "עזרתו" של האדם. זה דבר שנאמר בינינו, ודיברנו באופן חד-משמעי כדי למנוע בעיות בעתיד. האם זה מקל על העניינים? כל אחד מאיתנו הולך לדרכו שלו ולא יבוא עוד במגע עם האחר – מה הבעיה בכך? אני מקווה שבני האדם יקדישו לכך מעט שיקול דעת.

28 במאי, 1992

פרק 47

על מנת לגרום לאנושות להתבגר בחייה, ועל מנת לאפשר לאנושות ולי להשיג תוצאות באידיאל המשותף שלנו, אני תמיד חייב לפנק את האנושות, ולאפשר להם לזכות בתזונה ובקיום מדברי ולקבל את כל השפע שלי ממנה. מעולם לא סיפקתי לאדם סיבה למבוכה, אך האדם אף פעם לא מתחשב ברגשות שלי. הסיבה לכך היא שהאנושות חסרת רגש ושהיא "בזה" לכל הדברים מלבדי. משום החסרונות של האנושות, אני חש אהדה מסוימת אליה, ולכן השקעתי בה כל מאמץ אפשרי, כדי שהיא תוכל ליהנות מכל השפע על פני האדמה כאוות נפשה בזמן שלה על פני האדמה. אני לא נוהג באדם באופן לא הוגן ומתוך התחשבות בכך שבני האדם היו חסידים שלי במשך שנים רבות, פיתחתי רגישות אליהם בלבי. נדמה שאני לא יכול להניח את ידי עליהם כדי לעשות את עבודתי. לכן, אני צופה בבני אדם כחושים שאוהבים אותי כשהם אוהבים את עצמם, ובלבי תמיד יש תחושת כאב בלתי מוסברת, אך מי יפר את המוסכמות משום כך? מי יפגע בעצמו משום כך? אף על פי כן, הרעפתי את השפע שלי על האנושות, כדי שהיא תוכל ליהנות ממנו עד תום, ולא התנכלתי לאנושות מהבחינה הזו. זו הסיבה לכך שהאנושות עדיין רואה את פניי הרחומים והמיטיבים. תמיד התאפקתי והמתנתי. כשבני האדם ייהנו עד תום וישתעממו, אתחיל "להגשים" את בקשותיהם ואתיר לכל בני האדם להימלט מחייהם הריקים מתוכן, ואז כבר לא יהיה לי שוב מגע עם בני האדם. על פני האדמה, הטבעתי את האנושות בעבר במי ים, שלטתי בה בעבר ברעב, איימתי עליה בעבר במגפות וחרקים והשתמשתי בגשמים כבדים בעבר כדי "להשקות" אותה, אך האדם מעולם לא חש את הריקנות שבחיי. כעת האדם עדיין לא מבין את חשיבות החיים על פני האדמה. האם ייתכן שהחיים בנוכחותי

הם ההיבט המשמעותי ביותר של החיים האנושיים? האם החיים בי מאפשרים לבני האדם להימלט מאיום האסון? כמה גופי בשר ודם על פני האדמה חיו עד כה בחופש של ההנאה מהעצמי? מי נמלט מהריקנות של חיים כבשר ודם? ומי מודע לכך? מאז שבראתי את האנושות ועד היום, איש מעולם לא חי חיים משמעותיים במיוחד על פני האדמה, ולכן האדם תמיד העביר בבטלה חיים חסרי כל חשיבות, אך איש לא מוכן להימלט מהמצב המצער הזה ואיש לא מוכן להתרחק מחייו המשעממים והריקים מתוכן. בחווייתם של האנושות, אף אחד מבני האדם שחיים כבשר ודם מעולם לא ברח מהמנהגים של העולם האנושי, אפילו שהם מפיקים תועלת מההנאה ממני. במקום זאת, הם תמיד הניחו לטבע לעשות את שלו והולידו את עצמם שולל.

לאחר שאסיים לחלוטין את קיומו של האדם, לא יישאר אף אחד שיסבול את הרדיפה מפני האדמה, ואז אפשר יהיה לומר שעבודתי האדירה הושלמה במלואה. באחרית הימים, בעודי מגולם כבשר ודם, מה שאני רוצה להשיג בעבודתי הוא לאפשר לאנושות להבין את הריקנות של החיים בגוף בשר ודם, וכך אחסל את הבשר והדם. לאחר מכן, לא יהיו בני אדם על פני האדמה, איש לא יבכה עוד על הריקנות של פני האדמה, איש לא ידבר שוב על הקשיים של החיים כבשר ודם, איש לא יתלונן שוב שאני לא הוגן, וכל בני האדם וכל הדברים יבואו אל המנוחה והנחלה. מאותו רגע ואילך, איש לא ייחפז לכל עבר, ולא יצא לחיפושים אנה ואנה על פני האדמה, מפני שכל בני האדם ימצאו לעצמם יעד ראוי. בשלב הזה, חיוך יתנוסס על פניהם של כולם. לא אדרוש עוד מהאדם ולא תהיה לי עוד טענות אליו. לא יהיה עוד הסכם שלום בינינו. אני קיים על פני האדמה והאנושות חיה על פני האדמה. אני חי ושוכן בקרבה. האנושות מרגישה את ההנאה שבנוכחותי. לכן, האנושות לא מוכנה לעזוב ללא סיבה, ובמקום זאת, היא מעדיפה שפשוט אשאר עוד לזמן מה. כיצד אוכל לשאת את מראות האומללות הנרחבים על פני האדמה מבלי לנקוף אצבע לעזור? אני לא שייך לעולם הזה. רק בזכות סבלנותי נשארת על פני האדמה עד היום, אף שאני עושה זאת באי-רצון. אלמלא התחנונים הבלתי פוסקים של האנושות, הייתי עוזב מזמן. כיום, האנושות מסוגלת לדאוג לעצמה והיא לא זקוקה לידי המסייעת משום שהיא התבגרה והיא לא צריכה שאאכיל אותה. לפיכך, אני מתכנן לערוך חגיגת ניצחון עם האנושות, ולאחר מכן אפרד ממנה לשלום, כדי שהיא תהיה מודעת לכך. כמובן, פרידה שלא כחברים לא תהיה דבר טוב משום שאין בינינו תרעומת. לפיכך, החברות בינינו תהיה נצחית. אני מקווה שלאחר שניפרד, בני האדם יוכלו להמשיך את "ירושת", בלי לשכוח את המשנה שסיפקתי במהלך חיי, בלי לעשות את הדברים שימיטו בושה על שמי, וכן לתת את דעתם לדברי. אני מקווה שהאנושות תנסה ככל יכולתה לרצות אותי אחרי שאעזוב. אני מקווה שהאנושות תשתמש בדברי כיסוד לחייה. אל תאכזבו אותי, משום שלבי תמיד דאג לאנושות ותמיד הייתי קשור אליה. פעם, האנושות נאספה יחדיו ונהנינו בארץ מאותן ברכות שישנן בשמיים. חייתי ביחד עם האנושות ושכנתי איתה, האנושות תמיד אהבה אותי, ואני תמיד אהבתי אותה. הייתה לנו זיקה זה לזה. כשאני נזכר בזמן שלי ביחד עם האנושות, אני זוכר שימינו היו מלאים בצחוק ושמחה, ויתרה מזאת, היו ריבים. למרות זאת, האהבה בינינו הושתתה על יסוד המגע שלנו זה עם זה, והיא לעולם לא נגדעה. לאור שנות הקשר הממושכות שלנו, האנושות הותירה בי רושם עמוק, ונתתי לאנושות דברים רבים להנאתה, ועל כך האנושות תמיד הביעה תודה רבה. כעת, פגישתנו שונה מכל פגישה בעבר. מי יכול להחמיץ את רגע פרידתנו? האנושות רוחשת כלפי חיבה עמוקה, ויש לי אהבה אינסופית לאנושות, אך מה אפשר לעשות לגבי זה? מי יעז להתנגד לדרישותיו של האב שבשמיים? אני אחזור לביתי, שם אשלים חלק נוסף

בעבודתי. אולי תהיה לנו הזדמנות להיפגש שוב. אני מקווה שהאנושות לא תחוש צער רב מדי ושהיא תִּרְצֶה אותי בארץ. רוחי בשמיים תרעיף עליה חסד לעתים קרובות.

מאז הבריאה, ניבאתי שבאחרית הימים, אצור קבוצת בני אדם שיהיו תמימי דעים איתי. חזיתי שלאחר שאצור אות ומופת על פני האדמה באחרית הימים, אחזור לביתי. כשכל האנושות תִּרְצֶה אותי, היא תעמוד בדרישותיי, ולא אדרוש ממנה עוד דבר. במקום זאת, האנושות ואני נספר זה לזה סיפורים על ימים עברו, ולאחר מכן, ניפרד לשלום. אני מתחיל לעשות את העבודה הזו ומאפשר לאנושות להתכונן באופן נפשי. אאפשר לאנושות כולה להבין את כוונותיי, כדי שהיא לא תבין אותי לא נכון או תחשוב שאני אכזרי או אטום לב, משום שזו לא כוונתי. האם האנושות אוהבת אותי אך מסרבת להניח לי למצוא מקום מנוחה ראוי? האם האנושות לא מוכנה להתחנן בפני האב שבשמיים למעני? האם האדם לא הזיל דמעות אהדה אליי? האם האנושות לא עזרה להשיג פגישה מהירה בין האב והבן? מדוע הם לא מוכנים כעת? הכהונה שלי על פני האדמה הוגשמה, ולאחר הפרידה מהאנושות, אני עדיין אמשך לסייע לאנושות. האם זה לא טוב? על מנת שעבודתי תהיה יעילה יותר וכדי שתהיה לה תועלת הדדית רבה יותר, עלינו להיפרד, למרות הכאב שכרוך בכך. דמעותינו יזלגו בדממה ואני לא אגער עוד באנושות. בעבר, אמרתי דברים רבים שהכאיבו לאנושות בלב לבה וגרמו לה להזיל דמעות של צער. על כך, אני מתנצל בזאת בפני האנושות ומבקש את סליחתה. אל תקנאו בי ואל תשנאו אותי, מכיוון שהכול היה לטובת האנושות. לכן, אני מקווה שהאנושות תבין את לבי. בימים עברו, היו לנו סכסוכים, אך בדיעבד, שנינו יצאנו מורווחים. לאורך הסכסוכים האלה, נבנה גשר של חברות בין אלוהים והאנושות. האין זה פרי המאמצים המשותפים שלנו? על כולנו ליהנות מכך. אני מבקש מהאדם לסלוח לי על "טעויות" העבר שלי ואני גם אמחל לאנושות על עבירותיה בעבר. כל עוד האדם יהיה מסוגל לאהוב אותי בחזרה בעתיד, זה ינחם את רוחי בשמיים. אני לא יודע מה האנושות גמרה בדעתה לעשות בתחום הזה, ואני לא יודע אם האדם מוכן למלא את דרישתי האחרונה. אני לא דורש מהאנושות שום דבר נוסף – רק שהיא תאהב אותי. זה מספיק. האם זה אפשרי? בואו נניח בעבר את כל הדברים הלא נעימים שקרו בינינו, בואו נדאג שתמיד תהיה אהבה בינינו. נתתי לאנושות כל כך הרבה אהבה, והאנושות שילמה מחיר כה יקר כדי לאהוב אותי. לכן, אני מקווה שהאנושות תנצור בלבה את האהבה הייחודית והטהורה בינינו, כדי שאהבתנו תוכל להתפרש על פני כל העולם האנושי ולעבור מדור לדור לעולמים. כשניפגש שוב, מי ייתן שעדיין נהיה קשורים זה לזה בקשרי אהבה, כדי שאהבתנו תוכל להימשך לעולמים וכל בני האדם יהללו אותה ויספרו את סיפורה. זה יִרְצֶה אותי ויראה לאנושות את פניי המחייכים. אני מקווה שהאדם יזכור את כל מה שהפקתי בידיו.

1 ביוני, 1992

נספח:

פירושים של מסתרי דברי האל לתבל כולה

(פירושים לפרקים מסוימים)

פרק 1

כפי שאלוהים אמר, "איש לא יכול לתפוס את שורש דבריי או להבין את תכליתם." אלמלא ההכוונה של רוח האל, ואלמלא התגלות דבריו, כולם היו מושמדים בייסורים שהוא ממיט. מדוע אלוהים בוחן את האדם במשך זמן כה רב? ובמשך תקופה ממושכת כחמישה חודשים? זה המוקד של השיתוף שלנו, וכן נקודה מרכזית בחוכמתו של אלוהים. אנחנו יכולים להניח כך: אלמלא הניסיון הזה, ובלי התקפתו, הריגתו וחיסולו של אלוהים את האנושות המושחתת הזו, אילו בניית הכנסייה הייתה נמשכת עד היום, מה זה היה משיג? אם כן, בשורה הראשונה בנאומו, אלוהים מגיע ישר לעניין ומסביר את ההשפעה הרצויה של העבודה הזו בת כמה החודשים, ודבריו מדויקים עד כאב! זה מוכיח את חוכמת מעשיו של אלוהים לאורך פרק הזמן הזה: גרימה לבני האדם ללמוד להיות צייתנים ולהקדיש את עצמכם בכנות באמצעות הניסיון, וכן גרימה לבני האדם להבין את אלוהים טוב יותר באמצעות זיכרון כואב. ככל שבני האדם מרגישים ייאוש רב יותר, כך הם מסוגלים להבין את עצמם טוב יותר. ולמען האמת, ככל שהזיכרון שהם חווים כאוב יותר, כך הם יכולים להבין טוב יותר את השחיתות שלהם, וכך הם אפילו לומדים שהם לא ראויים להיות עושי שירות של אלוהים ושהוא מרומם את איכות השירות שלהם. ולכן, לאחר שהתוצאה הזו מושגת, וברגע שהאדם מתרועע לגמרי, אלוהים אומר את דברי הרחמים, לא בסתר אלא בגלוי לכל. ניכר שלאחר מספר חודשים, גישתו החדשה^[8] של אלוהים לעבודה מתחילה היום. זה ברור לעיני כולם. בעבר, אלוהים אמר לעתים קרובות "לא קל לזכות בזכות להיקרא אנשיי," ולכן מכיוון שהוא הגשים את הדברים האלה בבני האדם המכונים עושי שירות, כולם יוכלו לראות שאפשר לבטוח באלוהים ללא כל טעות. כל מה שאלוהים אומר יתגשם במידות שונות, ודבריו לא ריקים מתוכן כלל ועיקר.

כשכל בני האדם טרודים ואומללים, המילים האלה מאלוהים מהדהדות בכל מי שנקלע לייאוש, ומחיות אותו. על מנת להימנע מכל ספק נוסף, אלוהים הוסיף ש"על אף שאני קורא להם אנשיי, התואר הזה לא נופל מהתואר 'בניי'". כאן אפשר לראות שרק אלוהים יכול להגן על סמכותו שלו, וכשבני האדם קראו זאת, הם האמינו ביתר

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעה המילה "החדשה".

שאת שזו לא דרך של עבודה, אלא עובדה. יתר על כן, כדי שראייתם של בני האדם לא תהיה מטושטשת, בגישתו החדשה של אלוהים, זהותם של כל בני האדם מתבהרת. מכך, אפשר להבין את חוכמתו של אלוהים. כך בני האדם יכולים להבין טוב יותר שאלוהים מבין ללבם של בני האדם. ממש כמו בובות על חוט, כל מה שבני האדם עושים וכל מה שהם חושבים ניתן לתמרון של אלוהים. זו עובדה גמורה.

בחזרה להתחלה: מה שאלוהים אמר בראשית היה שהשלב הראשון בעבודתו, "טיהור הכנסייה", הושלם. "המצב הוא לא מה שהוא היה פעם, ועבודתי נכנסה לנקודת פתיחה חדשה." מהצהרה הזו, אפשר להבין שעבודתו של אלוהים נכנסה לנקודת פתיחה חדשה, ובמהירה לאחר מכן, הוא הצביע לנו על התוכניות לשלב הבא בעבודתו – לאחר השלמת בניית הכנסייה, חיי עידן המלכות יחלו. "חלפה תקופת הקמת הכנסייה, ונכנסנו לתקופה שבה הכנסייה כבר הוקמה בהצלחה." בנוסף, הוא הביע שמכיוון שבני האדם עדיין נמצאים על פני האדמה, אספותיהם ימשיכו להיות קרויות "הכנסייה", וכך תימנע ההבנה הלא מציאותית של דמיונותיהם של בני האדם. לאחר מכן, אשתף בנושא החזיונות.

כעת אנחנו בתקופה של בניית המלכות ושל סוף בניית הכנסייה. אולם מדוע כל האספות עדיין ייקראו "הכנסייה"? בעבר, המילה "הכנסייה" התייחסה לשלב הקודם למלכות. ללא הכנסייה, לא הייתה יכולה להיות מלכות. עידן המלכות מתחיל בכך שאלוהים מבצע את כהונתו כבשר ודם, ואלוהים בהתגלמותו כבשר ודם הוא שמנחיל את עידן המלכות. מה שהוא מנחיל הוא עידן המלכות, ולא הירידה הרשמית של המלכות. לא קשה לדמיין זאת. בני האדם המדוברים הם אנשי עידן המלכות, ולא אנשי המלכות עצמה. לפיכך, יש היגיון בכך שאספות על פני האדמה ימשיכו להיקרא "הכנסייה". בעבר, אלוהים פעל באמצעות האנושיות הרגילה שלו ולא נראה כאלוהים עצמו, ולכן עידן המלכות לא החל עדיין בקרב בני האדם. כלומר, כפי שאמרתי, רוחי עדיין לא החלה לעבוד באופן רשמי בהתגלמותי כבשר ודם. כעת, לאחר שאלוהים עצמו התגלה בפני בני האדם, המלכות מוגשמת בקרב בני האדם. הדבר מסמל את העובדה שאני אתחיל לעבוד באמצעות האלוהיות, ולכן בני האדם שיכולים להעריך את דבריי ואת מעשיי באלוהיות ידועים כאנשיי בעידן המלכות, ולכן כך עולה המונח "אנשיי". בשלב הזה, אני בעיקר עובד ומדבר באמצעות אלוהיותי. האדם לא יכול להתערב או להפריע בתוכניתי. ברגע שדבר האל מגיע לנקודה מסוימת, שמו מתגלה, והוא מתחיל לנסות את האנושות. זו הדוגמה האדירה ביותר לחוכמתו של אלוהים. הדבר מניח יסודות יציבים ומכה שורש למען התחלת השלב הבא, וכן למען סוף השלב הקודם. לאדם לא הייתה דרך לדעת זאת. זו נקודת המפגש בין החלק הראשון והחלק השני של תקופת המשפט. ללא כמה חודשי זיכרון האדם, לא הייתי מסוגל לעבוד באמצעות אלוהיותי. חודשי הזיכרון האלה מפלסים את הדרך לשלב הבא בעבודתי. סופם של כמה חודשי העבודה האלה הוא סימן להעמקה בשלב הבא של עבודתי. אם האדם מבין באמת את דברי האל, הוא יכול לתפוס שאלוהים משתמש בחודשים האלה כדי להתחיל את השלב הבא בעבודתו, כדי שהוא יהיה פורה יותר. חסימת אנושיותי יצרה מחסום לשלב הבא בעבודתי, ולכן לאורך חודשי הזיכרון הכאוב האלה, שני הצדדים לומדים ומרוויחים מכך. רק עתה, האדם מתחיל לנצור בלבו את דרך הביטוי שלי. ולכן, באבחת קולמוס, כשאלוהים אומר שהוא כבר לא קורא לבני האדם "עושי שירות", אלא "אנשיו", כולם התמלאו באושר. זו הייתה נקודת התורפה של האדם. אלוהים הביס אותה.

על מנת להמשיך לשכנע את כל האנושות ולהצביע על הפגמים במסירותם של בני אדם מסוימים, אלוהים המשיך

והצביע על תכונות מכוערות אחרות של האנושות, וכך הוא הגשים את דבריו שהוא אמר, כגון הבאים: "כמה בני אדם אוהבים אותי באמת? מי לא פועל מתוך התחשבות בעתידו שלו? מי מעולם לא התלונן במהלך ניסיונותיו?" מהדברים האלה, בני האדם יכולים לראות את המרדנות, הבוגדנות והיעדר האדיקות שלהם כבני האל, וכך, הם יכולים לראות את רחמיו ואהבתו של אלוהים אל כל מי שמחפש אותו בכל צעד ושעל. אפשר לראות זאת מהמילים הבאות: "כשחלק מבני האדם עומדים על סף הנסיגה, וכשכל מי שמקווה שאשנה את דרך הדיבור שלי מאבד תקווה, אני מבטא את דברי הישועה ומשיב את כל מי שאוהב אותי באמת אל מלכותי, לפני כס המלכות שלי." כאן, הביטוי "מי שאוהב אותי באמת" והשאלה הרטורית "כמה בני אדם אוהבים אותי באמת?" לא מתנגשות. הדבר מעיד שיש לבני אדם כנים פגמים מסוימים. הרי אלוהים לא חסר כל ידע. מכיוון שאלוהים יכול לראות את מה שבעומק לבם של בני האדם, המילה "אמת" משמשת בעוקצנות בהתייחסות לאנושות המושחתת, כדי שכל בני האדם יוכלו לראות טוב יותר את חבותם לאלוהים, לקבל יותר אשמה וכן להבין את העובדה שהטינה שבלבם נובעת אך ורק מהשטן. בני האדם מופתעים שהם רואים את המילה "מסירות". הם חושבים: "כמה פעמים התמרמרתי על השמיים והארץ? וכמה פעמים רציתי לעזוב, אך מפני שפחדתי מצוויו המנהליים של אלוהים, פשוט הסתדרתי ונהיתי עם ההמון, בציפייה לכך שאלוהים יסדיר את הכל? אם היה מתברר שבאמת אין תקווה, הייתי נסוג לאט-לאט. עכשיו אלוהים קורא לנו 'אנשיו המסורים', אז האם פירוש הדבר שאלוהים באמת רואה את מה שבעומק לבם של בני האדם?" רק ממש בסוף, אלוהים הצביע על מצביהם הפנימיים של בני אדם מסוגים שונים, על מנת להימנע מאי-הבנה כזו. הדבר גרם לאנושות, שבהתחלה הייתה חשדנית בלבד, אך שמחה בדבריה, להיכנס למצב של אמונה בלב, בדברים ובעיניים. כך, הרושם של האדם מדברי האל הלך והעמיק, ובהתאם לכך, האדם החל לפחד יותר וליירא יותר, והצליח הבין את אלוהים טוב יותר. לבסוף, כדי להקל את פחדו של האדם מהעתיד, אלוהים אמר: "אולם מפני שהעבר הוא העבר, וכעת אנחנו בהווה, אין צורך לכמוה עוד לעבר או לדאוג מהעתיד." לדרך הדיבור הבהולה, ההרמונית אך הלקונית הזו יש השפעה אפילו גדולה יותר, בכך שהיא מאפשרת לכל מי שקורא את דבריו לראות שוב את האור בייאוש, אז לראות את חוכמתו ומעשיו של אלוהים, אז לזכות בתואר "אנשי אלוהים", לאחר ההיפטרות מהספקות שבלבו, ואז ללמוד להכיר את עצמו ממצביו הפנימיים השונים. המצבים האלה מופיעים בזה אחר זה – גם צער ויגון וגם אושר ושמחה. אלוהים לכד קווי מתאר מציאותיים של בני האדם בפרק הזה. הם מלאי חיים עד רמה של שלמות – דבר שהאדם לא יכול להשיג. הם חושפים באמת את הסודות הכמוסים שבלבו של האדם. האם זה משהו שהאדם יכול לעשות?

הפסקה הבאה אפילו חשובה מכך. בפסקה הזו, אלוהים חושף ישירות לאדם את הצו המנהלי שלו. וזה החלק החשוב ביותר: "בקרב בני האדם, סופם של בני האדם שמתנגדים למציאות ולא עושים דברים לפי הכוונתי לא יהיה טוב, והם רק יכניסו את עצמם לצרות. מכל הדברים שמתרחשים בתבל, אין שום דבר שאני עושה שאינו סופי." האין זה הצו המנהלי של אלוהים? הדברים האלה מוכיחים שיש אינספור דוגמאות לבני אדם שהפרו את הצו המנהלי הזה. יתר על כן, הם מזהירים את כולם שלא לחשוב על הגורל שלהם עצמם. אם האדם רוצה להימלט מתזמור האל, ההשלכות יהיו קשות מעבר לכל דמיון. לפיכך, זה גורם לכל בני האדם שחווים נאורות והערה מהדברים האלה להיות מסוגלים להבין טוב יותר את הצו המנהלי של אלוהים, וכן להבין שאסור לפגוע

במלכותיותו של אלוהים. כך בני האדם נהיים מנוסים יותר ומיושבים וירוקי עד, כמו עץ אורן בכפור, העומד באיומי הקור העז וממשיך להוסיף לחיוניות הירוקה והמשגשגת של הטבע. ההצהרה הזו גורמת לרוב בני האדם לחוש בלבול מסחרר, כאילו הם תעו אל תוך מבוכ כלשהו. הסיבה לכך היא שהתוכן של דברי האל משתנה באופן מהיר יחסית, ולכן תשעה מתוך כל עשרה בני אדם נכנסים למבוכ כשהם מנסים להבין את הטבע המושחת שלהם עצמם. על מנת לעבוד באופן חלק יותר, להיפטר מספקותיו של האדם ולגרום לכל בני האדם להאמין יותר באמינותו, אלוהים מדגיש בסוף הפסקה הזו: "כל אחד ואחד ממי שאוהב אותי באמת ישוב ויופיע בפני כס מלכותי." לפיכך, כל מי שעבר חודשים של עבודתו של אלוהים חש הקלה בצערו בן-רגע. לבו, שחש כאילו הוא מרחף בין שמיים וארץ, חוזר הביתה כמו אבן הנופלת אל קרקע מוצקה. הוא כבר לא מודאג לגבי גורלו, והוא כבר לא מאמין שאלוהים יאמר דברים ריקים מתוכן. מכיוון שבני האדם צדקנים, אין אדם אחד שלא מאמין שהוא הציג את המסירות העליונה לאלוהים. זו הסיבה לכך שאלוהים מדגיש במכוון את המילה "באמת" – הדבר נועד להשיג תוצאות אדירות יותר. הדבר נועד לסלול את הדרך ולהניח את היסוד לשלב הבא של עבודתו.

פרק 3

היום כבר לא עידן החסר, וכבר לא עידן הרחמים, אל עידן המלכות, שבו אנשי האל מתגלים – העידן שבו אלוהים עושה דברים ישירות דרך אלוהיותו. לפיכך, בפרק הזה בדברי האל, אלוהים מוביל את כל מי שמקבל את דבריו אל המישור הרוחני. בפסקה הפותחת, הוא עורך את ההכנות האלה מראש, ואם האדם יכיר את דברי האל, הוא יעקוב אחר הגבעול ויגיע אל האבטיח, ויתפוס ישירות את מה שאלוהים רוצה להשיג באנשיו. בעבר, בני האדם נבחנו תחת התואר "עושי שירות", וכיום, אחרי שהם עברו את הניסיון, הכשרתם נפתחת באופן רשמי. בנוסף על כך, על בני האדם להכיר טוב יותר את עבודתו של אלוהים על סמך דבריו בעבר, ועליהם לראות בדברים ובגוף, וברוח ובגוף, יחידה אחת שלמה ובלתי ניתנת להפרדה – פה אחד, לב אחד, פעולה אחת ומקור אחד. דרישה זו היא הדרישה הרמה ביותר שאלוהים הציב לאדם מאז הבריאה. מכאן ניתן לראות שאלוהים רוצה להשקיע חלק ממאמציו באנשיו, שהוא רוצה להפגין בהם כמה אותות ומופתים, וחשוב מכך, שהוא רוצה לגרום לכל בני האדם להישמע לכלל עבודתו ודבריו של אלוהים. מהיבט אחד, אלוהים עצמו תומך בעדות שלו, ומהיבט אחר, הוא הציב דרישות לאנשיו, וביטא את הצווים המנהליים של אלוהים לציבור הרחב: לפיכך, מכיוון שאתם נקראים אנשיי, הדברים הם לא כמו שהם היו בעבר. עליכם להאזין לי ולהישמע לאמירות רוחי ולציית בהקפדה לעבודתי, ואסור לכם להפריד בין רוחי ובשרי, משום שאנחנו אחד מטבענו, ואיננו נפרדים. בכך, על מנת למנוע את זניחת בני האדם את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, יש שוב דגש על "משום שאנחנו אחד מטבענו, ואיננו נפרדים". משום שזניחה כזו היא עבירה של האדם, היא נמנית שוב על הצווים המנהליים של אלוהים. לאחר מכן, אלוהים מיידע את בני האדם לגבי ההשלכות של הפרת הצווים המנהליים של אלוהים, מבלי להסתיר דבר, באומרו שמי שיפר את הצווים "ינחל אובדן ולא יהיה מסוגל לשתות מכוס המרה שלו". מפני שהאדם חלש, לאחר שהוא שומע

את הדברים האלה, הוא לא יכול שלא להיזהר יותר מאלוהים בלבו, משום שדי ב"כוס המרה" כדי לגרום לבני האדם להרהר לזמן מה. יש לבני האדם פירושים רבים ל"כוס המרה" שאלוהים מדבר עליה: קבלת שיפוט הדברים או סילוק מהמלכות, בידוד למשך פרק זמן מסוים, חוויית השחתה של הבשר והדם בידי השטן והידבקות ברוחות רעות, זניחה בידי רוח האל או סיום ייסורי הבשר וירידה תהום שאולה. הפירושים האלה הם מה שמוחם של בני האדם יכול להגות, ולכן בדמיונם, בני האדם לא מסוגלים להתעלות עליהם. אולם מחשבותיו של אלוהים שונות מאלה של האדם. כלומר, המילים "כוס המרה" לא מתייחסות לאף אחת מההשערות האלה, אלא למידה שבה בני האדם יכירו את אלוהים לאחר שהם יקבלו את טיפולו של אלוהים. אם לנסח זאת ביתר ברור, כשמישהו מפריד באופן שרירותי בין רוח האל לבין דבריו, בין דברי האל וגופו, או בין רוח האל והבשר והדם שהוא עוטה, לא רק שהאדם הזו לא מסוגל להכיר את אלוהים בדברי האל, אלא שהוא קצת חודש באלוהים – ולאחר מכן הוא מתעוור יותר בכל צעד ושעל. הדמיון של בני האדם שבו הם מנותקים באופן ישיר אינו מדויק. במקום זאת, הם נופלים בהדרגה אל תוך הייסורים של אלוהים, כלומר הם יורדים אל אסונות אדירים, ואיש לא יכול להיות תואם להם, כאילו שדבקו בהם רוחות רעות וכאילו הם זכוכית חסר ראש המתנגש בדברים בכל אשר הוא פונה. למרות זאת, הם לא מסוגלים לעזוב. בלבם, הדברים קשים מאין כמותם, כאילו יש סבל כל יתואר בלבם, אך הם לא מסוגלים לפצות את פיהם, והם מעבירים את כל היום בטרנס ללא יכולת לחוש באלוהים. תחת הנסיבות האלה, צוויו המנהליים של אלוהים מאיימים עליהם, ולכן הם לא מעזים לעזוב את הכנסייה על אף שהם לא נהנים כלל. זה מה שנקרא "מתקפה מחוץ ומפנים", וזה דבר שקשה מאוד לבני האדם לעמוד בו. מה שנאמר כאן שונה מתפיסותיהם של בני האדם, והסיבה לכך היא שבנסיבות האלה, הם עדיין לא יודעים כיצד לחפש את אלוהים, וזה קורה כשאלוהים מפנה להם עורף, ובאופן חשוב מכך, ממש כמו חסרי אמונה, הם כלל לא מסוגלים לחוש באלוהים. אלוהים לא מושיע בני אדם כאלה ישירות. כשכוס המרה שלהם מתרוקנת זה הרגע שבו מגיע יומם האחרון. אך באותו רגע, הם עדיין מחפשים את רצונו של אלוהים ומייחלים ליהנות רק קצת יותר – אך הפעם הזו שונה מהעבר, אלא אם יש נסיבות מיוחדות.

לאחר מכן, אלוהים גם מסביר לכולם את ההיבטים הטובים, ולכן הם זוכים פעם נוספת בחיים. זאת משום שבעבר, אלוהים אמר שאין לעושי השירות חיים, אך היום אלוהים לפתע מדבר על "החיים הפנימיים". רק בדיבור על חיים, בני האדם מבינים שחיו של אלוהים עדיין יכולים להיות בתוכם. כך, אהבתם לאלוהים מתגברת בכמה מידות, והם זוכים להכיר טוב יותר את אהבתו ורחמיו של אלוהים. לפיכך, לאחר שהם חוזים בדברים האלה, כל בני האדם מתחרטים על טעויות העבר שלהם, ובסתר, הם מזילים דמעות של נקיפות מצפון. בנוסף, רוב בני האדם גומרים בדעתם בשקט שהם חייבים לרצות את אלוהים. לפעמים, דבריו של אלוהים חודרים אל עומק לבם של אלוהים ומקשים עליהם לקבל את הדברים ולהרגיש שלוה. לפעמים, דבריו של אלוהים כנים וישרים, והם מחממים אל לבם של בני האדם, וכך אחרי שהם קוראים אותם, הם כמו שה שרואה את אמו אחרי שנים רבות שהוא היה אבוד. דמעות ממלאות את עיניהם, הם מתמלאים ברגש, והם משתוקקים לזנק אל חיבוקו של אלוהים, רועדים מבכי. הם משחררים את הכאב הבלתי ניתן לתיאור שהיה בלבם במשך שנים רבות כדי להפגין את נאמנותם לאלוהים. משום מספר חודשי המבחן, הם הופכים למעט רגישים מדי, כאילו הם זה עתה סבלו טראומה אדירה, כמו אדם נכה שלא יצא מהמיטה מזה שנים. כדי לגרום להם להיות עיקשים באמונתם בדברי האל, אלוהים

מדגיש פעמים רבות את הדברים הבאים: "כדי שהשלב הבא של עבודתי יוכל להתקדם באופן חלק וללא מכשולים, אני משתמש בזיכר הדברים כדי לבחון את כל מי שנמצא בביתי." כאן, אלוהים אומר "לבחון את כל מי שנמצא בביתי". קריאה קפדנית של הדברים האלה מבהירה לנו שכאשר בני האדם מתפקדים כעושי שירות, הם עדיין בני האדם שבתוך ביתו של אלוהים. יתרה מזאת, הדברים האלה מדגישים את כנותו של אלוהים בשימוש בתואר "אנשי האל", מה שמקל על בני האדם במידת מה בלבם. ועל כן, מדוע אלוהים שוב ושוב מציין את הביטויים הרבים בבני האדם אחרי שהם קראו את דבר האל, או לפני שהתגלה שהם "אנשי האל"? האם הדבר רק נועד להוכיח שאלוהים הוא האל שמביט לעומק לבו של האדם? זה רק חלק מהסיבה, וכאן הוא בעל חשיבות משנית בלבד. אלוהים עושה זאת על מנת לגרום לכל בני האדם להשתכנע לגמרי, על מנת שכל אדם יוכל להכיר את הליקויים שלו עצמו באמצעות דברי האל ולדעת מה היו הפגמים שלו בעבר בנוגע לחיים, ובאופן חשוב יותר, על מנת להניח את היסוד לשלב העבודה הבא. בני האדם יכולים רק לחתור להכיר את אלוהים ולעסוק בניסיון להתחקות אחר אלוהים על סמך יסוד הכרתם העצמית. משום הדברים האלה, בני האדם משתנים מאנשים שליליים ופסיביים לאנשים חיוביים שנוקטים יוזמה, וזה נוטע את השורשים של החלק השני בעבודתו של אלוהים. אפשר לומר שעם שלב העבודה הזה כיסוד, החלק השני בעבודתו של אלוהים הופך לטרף קל, הדורש רק מאמצים מעטים. לפיכך, כשבני האדם מסלקים את העצב מתוך לבם והופכים לאנשים חיוביים שנוקטים יוזמה, אלוהים מפיך את המרב מההזדמנות הזו כדי להציב דרישות אחרות לאנשיו: "דבריי משתחררים ומבוטאים בכל זמן ובכל מקום, ובהתאם לכך, עליכם להכיר את עצמכם בפניי בכל עת. זאת משום שאחרי הכל, היום הזה שונה מכל מה שהיה לפניו, ואתם כבר לא יכולים להגשים את כל מה שאתם רוצים. במקום זאת, תחת הכוונת דבריי, עליכם להיות מסוגלים להכניע את גופכם ולהשתמש בדבריי כתורן חייהם, ואסור לכם להתנהג בחוסר אחריות." בכך, אלוהים מדגיש בעיקר את "דבריי". גם בעבר, הוא התייחס פעמים רבות ל"דבריי", ולכן, כל אדם לא יכול שלא לשים לב במידת מה. בכך נרמז על ליבת השלב הבא בעבודתו של אלוהים: כל בני האדם יפנו את תשומת לבם לדברי האל, ולא יוכלו להיות להם אהבות אחרות על פניו. כולם חייבים להוקיר את הדברים שאלוהים מבטא, ולא להשתעשע בהם, וכך יסתיימו הנסיבות הקודמות בכנסייה, שבהן אדם אחד היה קורא את דברי האל ורבים היו אומרים "אמן" ונשמעים לו. באותה עת, בני האדם עדיין לא הכירו את דברי האל, אלא התייחסו אליהם כאל כלי נשק כניתן להתגונן באמצעותו. כדי לבטל זאת, אלוהים על פני האדמה מציב דרישות חדשות ורמות יותר מהאדם. כדי למנוע מבני האדם להפוך לשליליים ופסיביים לאחר שהם רואים את הרף הגבוה והדרישות המחמירות של אלוהים, הוא מעודד את בני האדם פעמים רבות, באומרו: "מכיוון שהדברים הגיעו למצבם הנוכחי, אתם לא צריכים להרגיש יותר מדי צער וחרטה לגבי מעשיכם ופעולותיכם בעבר. רוחב לבי אינסופי כמו השמיים והמים – האם ייתכן שאני לא מכיר את המידה שבה האדם פועל ומכיר אותי כמו את כף ידי?" המילים הכנות והישירות האלה פותחות לפתע את דעתם של בני האדם, והן מיד מובילות אותם מייאוש אל אהבה לאלוהים, אל חיים חיוביים של נקיטת יוזמה, מכיוון שאלוהים מדבר על ידי היאחזות בחולשה שבלבם של בני האדם. מבלי להיות מודעים לכך, בני האדם תמיד מתביישים בפני אלוהים משום מעשיהם בעבר, והם מבטאים חרטה שוב ושוב. לכן, אלוהים מגלה את המילים האלה באופן טבעי ורגיל במיוחד, כדי שבני האדם לא ירגישו שדברי האל נוקשים וחסרי חיים, אלא שהם חמורים ורכים כאחת, וחיוניים ומלאי חיים.

מהבריאה ועד היום, אלוהים הסדיר בשקט את כל הדברים למען האדם מעולם הרוח, והוא מעולם לא תיאר בפני האדם את האמת לגבי עולם הרוח. אולם כיום, אלוהים לפתע משרטט את קווי המתאר של הקרב הניטש בתוכו, מה שגורם לבני האדם לבלבול באופן טבעי ומגביר את תחושתם שאלוהים עמוק ובלתי נתפס, והדבר מקשה עליהם עוד יותר לאתר את מקור דבריו של אלוהים. אפשר לומר שהמצב המלחמתי בעולם הרוח מקרב את כל בני האדם אל רוחם. זה החלק החיוני הראשון של עבודת העתיד, וזה הרמז שבאמצעותו בני האדם יכולים להיכנס למישור הרוחני. מכך אפשר לראות שהשלב הבא בעבודתו של אלוהים ממוקד בעיקר ברוח האדם, ושהמטרה העיקרית שלו הוא לאפשר לבני האדם להכיר טוב יותר את מעשיה הפלאיים של רוח האל כבשר ודם, ולפיכך לאפשר לכל מי שנאמן לאלוהים להכיר טוב יותר את טיפשותו של השטן ואת אופיו של השטן. על אף שבני האדם האלה לא נולדו במישור הרוחני, הם מרגישים כאילו הם חזו בשטן, ולאחר שהם חווים את ההרגשה הזו, אלוהים מיד עובר לאופן חדש של דיבור. ברגע שבני האדם משיגים את דרך החשיבה הזו, אלוהים שואל: "מדוע אני מכשיר אתכם בבהילות כזו? מדוע אני אומר לכם את עובדות העולם הרוחני? מדוע אני מזכיר לכם ומפציר בכם פעם אחר פעם?" וכן הלאה וכן אלה – סדרה שלמה של שאלות שמעוררות שאלות רבות במוחם של בני האדם: "מדוע אלוהים מדבר בנימה הזו? מדוע הוא מדבר על העניינים של עולם הרוח, ולא על הדרישות שלו מבני האדם במהלך בניית הכנסייה? מדוע אלוהים לא מפר את התפיסות של בני האדם על ידי חשיפת תעלומות?" פשוט על ידי מעט יותר התחשבות, בני האדם רוכשים קצת ידע בנוגע לעבודתו של אלוהים, ולכן, כשהם נתקלים בפיתויים בעתיד, נולדת בתוכם תחושה אמיתית של שנאה לשטן. ואפילו כשהם נתקלים בניסיונות בעתיד, הם עדיין מסוגלים להכיר את אלוהים ולתעב את השטן באופן עז יותר, ובכך, הם מסוגלים לקלל את השטן. בסופו של דבר, רצונו של אלוהים מתגלה לאדם במלואו: "[ל]אפשר לכל אחד מדבריי להכות שורש וללבלב ברוחכם, ובאופן חשוב יותר, לשאת יותר פרי. זאת משום שמה שאני דורש הוא לא פרחים בהירים ועשירים אלא פרי שופע – ויתרה מזאת, פרי שלא מרקיב." מתוך הדרישות החוזרות והנשנות של אלוהים מאנשיו, זו המקיפה ביותר, הניצבת במרכז ואשר מובעת באופן ישיר. עברתי מעבודה באנושיות רגילה לעבודה באלוהיות גמורה. לפיכך, בעבר, בדבריי הפשוטים, לא היה לי צורך להוסיף הסברים נוספים, ורוב בני האדם היו מסוגלים להבין את פירוש דבריי. התוצאה הייתה שבאותו זמן, כל מה שהיה נדרש הוא שבני האדם יכירו את דבריי ויהיו מסוגלים לומר דברים מציאותיים. לעומת זאת, השלב הזה שונה בתכלית. האלוהיות שלי השתלטה לחלוטין, ולא השאירה כל מקום או תפקיד לאנושיות. לפיכך, אם אנשי רוצים להבין את פירושם האמיתי של דבריי, ניצבת בפניהם משימה קשה ביותר. רק באמצעות אמירותיי, הם יכולים לזכות בנאורות והארה, וכל מחשבה על תפיסת כוונת דבריי שלא דרך האפיק הזה היא חלום באספמיה. היום שבו כל בני האדם יכירו אותי טוב יותר לאחר קבלת אמירותיי הוא היום שבו אנשי יביאו אותי לידי ביטוי בחייהם, הוא היום שבו תושלם עבודתי כבשר ודם, והיום שבו אלוהיותי תבוא לידי ביטוי באופן מלא כבשר ודם. באותו רגע, כל בני האדם ינסו להכיר אותי כבשר ודם, והם יהיו מסוגלים באמת לומר שאלוהים מופיע בבשר, וזה יהיה הפרי. זו ראייה נוספת לכך שאלוהים מאס בבניית הכנסייה, כלומר "על אף שהפרחים בחממה רבים כמו כוכבי השמיים, ועל אף שהם מושכים את כל התיירים, ברגע שהם קמלים, הם הופכים למרוטים כמו המזימות הערמומיות של השטן, ואיש לא מתייחס אליהם יותר." על אף שאלוהים גם עבד באופן אישי במהלך תקופת בניית הכנסייה, משום שהוא האל שתמיד חדש ולעולם לא

ישן, אין לו נוסטלגיה לענייני העבר. כדי לגרום לבני האדם להפסיק לחשוב על העבר, הוא השתמש במילים "הם הופכים למרוטים כמו המזימות הערמומיות של השטן" מה שמוכיח שאלוהים לא מציית לדוקטרינה. ייתכן שבני אדם מסוימים יפרשו לא נכון את רצונו של אלוהים וישאלו: "אם זו עבודה שאלוהים עצמו עשה, מדוע הוא אמר 'ברגע שהם קמלים... איש לא מתייחס אליהם יותר'?" הדברים האלה גורמים לבני האדם לחוות התגלות. הדבר החשוב ביותר הוא שהם יאפשרו לכל בני האדם להשיג נקודת פתיחה חדשה ונכונה, ורק אז הם יהיו מסוגלים לרצות את רצונו של אלוהים. בסופו של דבר, אנשי האל יהיו מסוגלים להלל את אלוהים באופן טהור ולא מאולץ שבא מלבם. זה עיקרה של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים. כלומר זה מימושה של תוכנית הניהול הזו בת ששת אלפי השנים. לאפשר לכל בני האדם לדעת את החשיבות של התגלמותו של אלוהים – לאפשר להם להכיר את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם באופן מעשי, כלומר את מעשיו של אלוהים כבשר ודם – כדי שהם יתכחשו לאל המעורפל ויכירו את האל של היום וגם של אתמול, ויותר מכך, של מחר, אשר באמת ובתמים קיים מעולם ועד עולם. רק אז אלוהים יזכה במנוחה ובנחלה!

פרק 4

כדי למנוע מכל בני האדם סחרחורת והיסחפות אחרי מעברם משליליות לחיוביות, בפרק האחרון באמירתו של אלוהים – לאחר שאלוהים דיבר על דרישותיו העליונות מבני עמו, ולאחר שאלוהים סיפר לבני האדם על רצונו בשלב הזה של תוכנית הניהול שלו – אלוהים נותן לבני עמו את ההזדמנות להרהר בדבריו, כדי לעזור להם לגמור בדעתם לרצות את רצונו של אלוהים בסופו של דבר. כשמצבם של בני האדם חיובי, אלוהים מתחיל מיד לשאול אותם שאלות בנוגע לצד השני של העניין. הוא שואל סדרה של שאלות שבני האדם מתקשים להבין: "האם אהבתכם כלפיי הייתה מוכתמת בטומאה? האם נאמנותכם אליי הייתה טהורה וכלב שלם? האם הכרתם אותי באמת? כמה מקום תפסתי בלבכם?" וכן הלאה. במחצית הראשונה של הפסקה הזו, למעט שני דברי תוכחה, כל השאר מורכב משאלות בלבד. בפרט, השאלה "האם אמירותיי פגעו בנקודת התורפה שלכם?" היא שאלה מתאימה ביותר, וכזו שנוגעת בדברים הסודיים ביותר במעמקי לבם של בני האדם, מה שגורם להם לשאול את עצמם באופן לא מודע: "האם אני נאמן באמת באהבתי לאלוהים?" בלבם, בני האדם נזכרים באופן לא מודע בחוויות השירות שלהם בעבר: הם היו מלאים בסלחנות עצמית, צדקנות, חשיבות עצמית, סיפוק עצמי, שאננות וגאווה. הם היו כמו דג גדול שנלכד ברשת, ואחרי כל הרשתות האלה, היה להם קשה להשתחרר. יתרה מזאת, הם היו לעתים קרובות משולחי רסן, הם לרוב הונו את האנושיות הרגילה של אלוהים, והם הציבו את עצמם בראש סדר העדיפויות שלהם בכל מעשיהם. לפני שהם נקראו "עושי שירות", הם היו כמו גור טיגריסים בן יומו, המלא באנרגיה. על אף שהם היו ממוקדים במידת מה בחיים, הם לפעמים עשו דברים כאילו באופן אוטומטי. כמו עבדים, הם היו אדישים כלפי אלוהים. במהלך חשיפתם כעושי שירות, הם היו שליליים, הם השתרכו מאחור, הם היו מלאים בצער, הם התלוננו על אלוהים, הם הרכינו ראש בדכדוך, וכן הלאה. כל

שלב בסיפורם האישי, המדהים והנוגע ללב מרחף בדעתם. הם אפילו מתקשים לישון, והם מעבירים את הימים בערפול חושים. נדמה שאלוהים סילק אותם בשנית, ושהם נופלים לשאול ללא יכולת להימלט. על אף שאלוהים לא עשה דבר מלבד להציב כמה שאלות קשות בפסקה הראשונה, בקריאה זהירה, אפשר להבין מהן שכוונתו של אלוהים היא לא רק לשאול את השאלות האלה כדי לשאול אותן. הן מכילות רובד עמוק יותר של משמעות שיש להסביר אותו בפירוט רב יותר.

מדוע אלוהים אמר פעם שאחרי הכל, היום הוא היום, ומכיוון שיום האתמול כבר חלף, אין טעם בנוסטלגיה, בעוד שבמשפט הראשון כאן, הוא שואל את בני האדם שאלות וגורם להם להיזכר בעבר? חשבו לכם: מדוע אלוהים דורש שבני האדם לא יהיו נוסטלגיים בנוגע לעבר, אך בכל זאת ייזכרו בו? האם ייתכן שנפלה טעות בדברי האל? האם ייתכן שמקור המילים הזה שגוי? מן הסתם, בני האדם שלא מתייחסים כלל לדברי האל לא היו שואלים שאלות עמוקות כאלה. אולם אין צורך לדבר על כך כרגע. ראשית, אסביר את ה"מדוע" לעיל. כמובן, כולם מודעים לכך שאלוהים אמר שהוא לא אומר מילים ריקות מתוכן. אם דברים נאמרים מפיו של אלוהים, יש להם כוונה וחשיבות – וזה נוגע בלב העניין. הפגם הגדול ביותר של בני האדם הוא אי-יכולתם לשנות את דרכיהם המרושעות ועיקשותו של אופיים הישן. על מנת לאפשר לבני האדם להכיר את עצמם באופן מעמיק ומציאותי יותר, אלוהים קודם כל גורם להם להיזכר בעבר, כדי שהם יוכלו להרהר בעצמם באופן מעמיק יותר, ולהבין בכך שאף אחת ממילותיו של אלוהים אינה ריקה מתוכן, ושכל דברי האל מתממשים בבני אדם שונים במידות שונות. בעבר, האופן שבו אלוהים טיפל בבני האדם העניק להם ידע מועט על אלוהים והפך את יושרם כלפי אלוהים למעט יותר כן. המילה "אלוהים" מעסיקה רק עשירית אחוז מלבם של בני האדם. ההישג הרב הזה מוכיח שאלוהים ביצע כמות אדירה של הושעה. אפשר לומר שההישג הזה של אלוהים בקבוצת בני האדם הזו – קבוצה שהתנין הגדול האדם כאש ניצל ושהשטן כבש – הוא כה רב עד שהם לא מעזים לעשות כאוות נפשם. הסיבה לכך היא שאלוהים לא מסוגל להיות נוכח במאה אחוזים מלבם של בני האדם שהשטן כבש. על מנת להגדיל את המידה שבני האדם מכירים את אלוהים בשלב הבא, אלוהים משווה את נסיבות חייהם של עושי השירות מהעבר לנסיבות חייהם של בני עמו של אלוהים כיום. כך הוא יוצר הנגדה ברורה שמגבירה את הבושה שבני האדם חשים. בדיוק כפי שאלוהים אמר, "אין לכם מקום להסתיר את הבושה."

אם כן, מדוע אמרתי שאלוהים לא רק שואל שאלות כדי לשאול שאלות? קריאה קפדנית מההתחלה ועד הסוף מגלה שעל אף שהשאלות שאלוהים מציב הן חודרניות במידת מה, הן כולן מתייחסות למידת נאמנותם של בני האדם לאלוהים ולמידה שבה הם מכירים את אלוהים. במילים אחרות, הן מתייחסות לנסיבות חייהם של בני האדם בפועל – הן קשות, ולכן בני האדם מתקשים לדבר עליהן בגילוי לב. מכאן אפשר להבין ששיעור קומתם של בני האדם שפל מדי, שהם מכירים את אלוהים באופן שטחי מדי, ושנאמנותם כלפיו מוכתמת וטמאה. כפי שאלוהים אומר, כמעט כל בני האדם דגים במים עכורים, ושהם שם רק כדי לנפח את המספרים. כשאלוהים אומר "האם אתם באמת מאמינים שאתם לא כשירים להיות עמי?" הפירוש האמיתי של המילים האלה הוא שמבין כל בני האדם, איש לא ראוי להיות בני עמו של אלוהים. אולם על מנת להשיג השפעה רבה יותר, אלוהים משתמש בשיטה של שאילת שאלות. השיטה הזו אפקטיבית בהרבה מדברי העבר, שהתקיפו את בני האדם, הכו בהם והרגו אותם ללא רחמים, עד כדי כך שהן דקרו את לבם. נניח שאלוהים היה אומר משהו קהה ותפל כגון, "אתם לא

נאמנים לי, ונאמנותכם מוכתמת. אין לי מקום מוחלט בלבכם... אני לא אשאיר לכם מקום להתחבא מעצמכם, משום שאף אחד מכם לא ראוי להיות בן עמי." אפשר להשוות בין השניים: התוכן שלהם זהה, אך הנימה שלהם שונה. השימוש בשאלות הוא הרבה יותר אפקטיבי. לפיכך, אלוהים החכם משתמש בנימה הראשונה, מה שמוכיח את האמנותיות שבה הוא מדבר. האדם לא יכול להשיג זאת, ולכן אין זה פלא שאלוהים אמר, "בני האדם אינם אלא כלי מטבח שאני משתמש בהם – ההבדל היחיד ביניהם הוא שחלקם עלובים וחלקם יקרי ערך." המשיכו לקרוא. דברי האל רבים ומהירים, והם בקושי נותנים לבני האדם הזדמנות לנשות, מכיוון שאלוהים לא מקל על האדם כלל וכלל. כשבני האדם מרגישים את הצער הרב ביותר, אלוהים מזהיר אותם שוב: "אם אתם לגמרי לא מודעים לשאלות לעיל, זו הוכחה שאתם דגים במים עכורים, שאתם שם רק כדי לנפח את מספר בני האדם, ושבזמן שאני אקבע מראש אתם תסולקו ותושלכו לבור התהום בפעם השנייה. אלה דברי האזהרה שלי, ואני אכה במשפטי בכל מי שיקל בהם ראש, ואמיט עליו אסון בזמן שנקבע לכך." למשמע הדברים האלה, בני האדם לא יכולים שלא לחשוב על הזמן שבו הם הושלכו אל בור התהום: תחת איומו של אסון והצווים המנהליים של אלוהים, סופם מחכה להם, הם מרגישים מיוסרים, מדוכדכים, נבוכים, לא מסוגלים לספר לאף אחד על המרה השחורה שבלבם – בהשוואה לכך, מוטב שבשרם ודםם יטוהרו... במחשבה על כך, הם לא יכולים שלא להרגיש מיוסרים. במחשבה על מצבם בעבר, על מצבם היום ועל מצבם בעתיד, הצער בלבם גדל, הם מתחילים לרעוד באופן לא מודע, ולכן הם מתחילים לפחד יותר מהצווים המנהליים של אלוהים. כשהם מבינים שיכול להיות שהמונח "עמו של אלוהים" הוא אמצעי דיבור, הצהלה שבלבם הופכת מיד למצוקה. אלוהים משתמש בחולשתם הגורלית כדי להכות בהם, ובשלב הזה, הוא מתחיל את השלב הבא בעבודתו, לעורר את דעתם של בני האדם ללא הרף ולהגביר את תחושתם שמעשיו של אלוהים בלתי נתפסים, שאלוהים לא ניתן להשגה, שאלוהים קדוש וטהור, ושהם לא ראויים להיות בני עמו של אלוהים. כתוצאה מכך, הם מגבירים את מאמציהם כדי לשפר את עצמם, משום שהם לא מעזים להשתרץ מאחור.

בשלב הבא, כדי ללמד את בני האדם לקח, וכדי לגרום להם להכיר את עצמם, לירוא את אלוהים ולפחד מאלוהים, אלוהים מתחיל את תוכניתו החדשה: "מאז הבריאה ועד היום, בני אדם רבים המרו את פי ולכן הושלכו וסולקו מזרם השחזור שלי. בסופו של דבר גופותיהם יירקבו ורוחותיהם יושלכו לשאול, ועד היום הם עדיין נענשים בחומרה. בני אדם רבים צייתו לדבריי, אך הם התנגדו לנאורות ולהארה שלי..." אלה דוגמאות אמיתיות. במילים האלה, לא רק שאלוהים נותן לכל בני עמו של אלוהים אזהרה אמיתית, כדי לגרום להם להיות מודעים למעשיו של אלוהים לאורך העידנים, אלא שהוא גם מספק להם גילום עדיף של חלק ממה שמתרחש בעולם הרוחני. זה מאפשר לבני האדם לדעת שמרדנותם כלפי אלוהים תניב רק דברים רעים. הם יהפכו לאות קין נצחי, והם יהפכו להתגלמות של השטן – להעתק של השטן. בלבם של אלוהים, היבט המשמעות הזה הוא בעל חשיבות משנית, מכיוון שהדברים האלה כבר גרמו לבני האדם לחיל ורעדה ולאובדן עצות. הצד החיובי של זה הוא שכאשר בני האדם מוכים בחיל ורעדה, הם גם מבינים כמה פרטים לגבי העולם הרוחני – אך רק פרטים בודדים, כך שאני חייב לספק הסבר קצר. משער העולם הרוחני, אפשר לראות שיש רוחות מכל מני סוגים. לעומת זאת, חלקן נמצאות בשאול, חלקן נמצאות בגיהנום, חלקן נמצאות באגם האש, וחלקן נמצאות בבור התהום. יש לי משהו להוסיף כאן. מבחינה שטחית, ניתן לחלק את הרוחות האלה לפי מקום. עם זאת, מבחינה ספציפית, אלוהים מטפל

בחלקן באופן ישיר באמצעות ייסורים, ומשתמש באחרות אשר לכודות בכבלי השטן. מבחינה ספציפית יותר, הייסורים שהן חוות משתנים בהתאם לחומרת הנסיבות. בשלב הזה, חשוב לי להסביר מעט יותר. לבני האדם שאלוהים מייסר אין כל רוח על פני האדמה, ופירוש הדבר שאין להם סיכוי להיוולד מחדש. הרוחות בתחומו של השטן – האויבים שאלוהים מדבר עליהם כשהוא אומר "הפכו לאויביי" – קשורים לעניינים ארציים. מכוון הרוחות הרעות על פני האדמה הן כל אויביו של אלוהים, שהם משרתיו של השטן, והסיבה לקיומן^[א] היא שימוש כבסיס למעשיו של אלוהים. לפיכך, אלוהים אומר, "בני האדם האלה הם לא רק שבויים של השטן, אלא שהם גם הפכו לחוטאים נצחיים והפכו לאויביי, והם מתנגדים אליי ישירות." לאחר מכן, אלוהים מספר לבני האדם על סופן של רוחות כאלה: "בני אדם כאלה הם מושא השיפוט שלי בשיא חמתי." אלוהים גם מבהיר את מצבם הנוכחי: "כיום הם עדיין עיוורים, עדיין מצויים בתחתיות ארץ."

כדי להסביר את האמת מאחורי דברי האל, אלוהים משתמש בדוגמה אמיתית כהוכחה (המקרה הזה שקרה לפאולוס), כדי שאזהרתו תותיר בבני האדם חותם עמוק יותר. כדי למנוע מבני האדם להתייחס לדברים שנאמרים על פאולוס כאל סיפור, כדי למנוע מהם לראות בעצמם משקיפים, ויתרה מזאת, כדי למנוע מהם להתרברב להם בדברים שאירעו לפני אלפי שנים שעליהם הם שמעו מאלוהים, אלוהים לא מתרכז בחוויותיו של פאולוס לאורך חייו. במקום זאת, אלוהים מתמקד בהשלכות שפאולוס חווה, בסופו של פאולוס, בסיבה לכך שפאולוס התנגד לאלוהים ובאופן שבו פאולוס הגיע למצבו הסופי. הדבר שאלוהים מתמקד בו הוא הדגשת העובדה שהוא סירב להגשים את תקוותיו האדירות של פאולוס בסופו של דבר, והוא מגלה במעורמו את מצבו של פאולוס במישור הרוחני: "אלוהים מייסר את פאולוס ישירות." משום שבני האדם קהי-חושים ולא מסוגלים לתפוס אף אחד מדברי האל, אלוהים מוסיף הסבר (החלק הבא באמירה) ומתחיל לדבר על עניין מתחום אחר: "שכל מי שמתנגד אליי (בהתנגדות לא רק לבשרי ודמי, אלא מעבר לכך, לדבריי ולרוחי – כלומר לאלוהיות שלי) חווה את השיפוט שלי על בשרו." על אף שמבחינה שטחית, נדמה שהמילים האלה לא קשורות אלה לאלה, ושנדמה שהן לא מתאימות אלה לאלה, אל תדאגו: יש לאלוהים כוונות משלו. המילים הפשוטות "מהדוגמה לעיל ניתן לראות ש- "משלכות באופן אורגני את שני הנושאים האלה, שנדמה שלא קשורים זה לזה כלל. זו הגאונות של דברי האל. לפיכך, בני האדם הופכים לנאורים באמצעות סיפורו של פאולוס. ולכן, משום הקשר בין הטקסט לעיל ולהלן, עיסוקם בניסיון להכיר את אלוהים מתגבר באמצעות הלקח שהם לומדים מפאולוס. זו בדיוק ההשפעה שאלוהים רצה להשיג כשהוא אמר את הדברים האלה. לאחר מכן, אלוהים אומר כמה מילים שמסייעות לבני האדם בהיווכחותם בחיים ומספקות להם הארה. אין צורך שאפרט זאת. אתם תרגישו שקל להבין אותן. לעומת זאת, מה שאני חייב להסביר הוא שכאשר אלוהים אומר, "כשעבדתי באנושיות רגילה, רוב בני האדם כבר השוו את עצמם לחרון אפי ולמלכותיותי וכבר ידעו מעט על חוכמתי וטבעי. כיום, אני מדבר ופועל ישירות באלוהיות, ובכל זאת יש בני אדם שיראו את חרון אפי ומשפטי במו עיניהם. יתרה מזאת, העבודה העיקרית של החלק השני בעידן המשפט היא לגרום לכל עמי להכיר את מעשיי כבשר ודם באופן ישיר, ולגרום לכולכם לראות את טבעי

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "בחיי שלו".

באופן ישיר. " בשלב הזה, כדאי להסביר שאלוהים לא אמר לבני האדם שהם הפכו לבני עמו של אלוהים בחלק השני של תקופת המשפט. במקום זאת, רק לאחר שאלוהים סיפר לבני האדם מה הדברים שהוא רוצה ומכוון להשיג במהלך התקופה הזו ועל השלב הסופי בעבודתו של אלוהים על פני האדמה, הוא מסביר שזה החלק השני של תקופת המשפט. מיותר לציין שיש בכך גם נופך של חוכמתו של אלוהים. כשבני האדם קמים ממיטת חוליים, הדברים היחידים שאכפת להם מהם הם השאלה אם הם עומדים למות או לא והשאלה אם הם יכולים להיפטר ממחלתם או לא. הם לא מתייחסים כלל לשאלות אם הם השמינו או אם הם לבושים בבגדים הנכונים. לפיכך, רק כאשר בני האדם מאמינים בכל לבם שהם שייכים לעמו שאלוהים, אלוהים מדבר על דרישותיו בהדרגה ומספר לבני האדם מה התקופה הנוכחית. זאת משום שיש לבני האדם כוח להתרכז בשלבי ניהולו של אלוהים רק כמה ימים אחרי שהם מתאוששים, ולכן זה הזמן המתאים ביותר לספר להם על כך. רק לאחר שבני האדם מבינים, הם מתחילים לנתח: מכיוון שזה החלק השני של תקופת המשפט, דרישותיו של אלוהים הפכו לנוקשות יותר, ועליי להפוך לאחד מבני עמו של אלוהים. זה ניתוח נכון, האדם מסוגל להשיג זאת, ולכן אלוהים משתמש בשיטת הדיבור הזו.

ברגע שבני האדם מבינים קצת, אלוהים נכנס שוב אל המישור הרוחני כדי לדבר, וכך הם שוב נקלעים למארב. במהלך סדרת השאלות האלה, כולם מגרדים את ראשם בבלבול, מבלי לדעת מה רצונו של אלוהים, מבלי לדעת על אילו משאלותיו של אלוהים עליהם לענות, ויתרה מזאת, מבלי לדעת באיזו שפה להשתמש כדי להשיב על שאלותיו של אלוהים. אי אפשר לדעתם אם לצחוק או לבכות. בעיני בני האדם, נדמה שהמילים האלה מכילות תעלומות עמוקות ביותר, אך העובדות הן ההיפך הגמור. מוטב שאוסיף כאן הסבר עבורכם. הוא ירגיע את מחכם הקודח, תרגישו^[2] שזה דבר פשוט שלא דורש מחשבה רבה. למעשה, על אף שיש מילים רבות, הן מכילות רק כוונה אחת של אלוהים: השגת נאמנותם של בני האדם באמצעות השאלות האלה. אולם לא הולם לומר זאת ישירות, ולכן אלוהים משתמש שוב בשאלות. יחד עם זאת, הנימה רכה במיוחד, בשונה מההתחלה. אף על פי שאלוהים שואל את בני האדם שאלות, הניגוד הזה מסב להם הקלה מסוימת. אפשר לקרוא את השאלות בזו אחר זו. האם לא הייתה התייחסות רבה אל הדברים האלה בעבר? יש תוכן עשיר בשאלות הפשוטות האלה. חלקן מהוות תיאור של המנטליות של בני האדם: "האם אתם מוכנים ליהנות מברכותיי על הארץ, ברכות הדומות לאלה שבשמיים?" חלקן מהוות "נדר של לוחם" בפני אלוהים: "האם אתם באמת מסוגלים לקבל את העובדה שאני אמית אתכם ואוביל אתכם כמו כבשים?" וחלקן מהוות דרישות שאלוהים מציב לאדם: "אלמלא דיברתי באופן ישיר, האם יכולתם לנטוש כל מה שסביבכם ולהתיר לי להשתמש בכם? זו המציאות שנחוצה לי, הלא כן?..." או דברי תוכחה ועידוד לאדם: "עם זאת, אני דורש שתפסיקו לכרוע תחת עול הדאגות, שתהיו זהירים בהיווכחותכם ושתבינו את מהותם של דבריי. כך תימנעו מאי-הבנת דבריי ואי-בהירות באשר לכוונתי שעלולות לגרום להפרה של הצווים המנהליים שלי." לבסוף, אלוהים מדבר על תקוותיו מהאדם: "אני מקווה שאתם תופסים את כוונותיי עבורכם בדבריי. אל תחשבו עוד על סיכוייכם העתידיים, ותפעלו על פי החלטתכם בפניי

הערות שוליים:

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "תרגישו".

שהכל נתון לחסדו של אלוהים." לשאלה האחרונה יש משמעות עמוקה. היא מעוררת מחשבה, היא מותירה חותם על לבם של בני האדם וקשה לשכוח אותה – היא מצלצלת ללא הרף כמו פעמון התלוי בין אוזניהם... הטקסט לעיל מהווה הסבר שאתם יכולים להשתמש בו להתייחסות.

פרק 5

כשאלוהים מציב דרישות לאנושות שקשה לבני האדם להסביר, וכשדבריו מכים הישר בלב האנושי, ובני האדם מציעים את לבם הישר כקורבן להנאתו, אלוהים נותן לבני האדם הזמנות להרהר, לגמור בדעתם בנחישות ולחפש נתיב נוהג. כך, כל בני עמו יציעו שוב את כל הווייתם כקורבן מנחה לאלוהים, באגרופים קמוצים בהחלטיות. ייתכן שחלקם יערכו תוכנית ויקבעו לוח זמנים יומי בהכנתם לדרכן את עצמם ולהתחיל לעבוד – הם יקדישו את מידת האנרגיה שלהם בתוכנית הניהול של אלוהים, כדי להעניק כבוד לתוכנית הזו ולקרב את חתימתה. ובדיוק כשבני האדם נתקעים במצב הפסיכולוגי הזה, מחזיקים את הדברים האלה אחיזה הדוקה בדעתם בעודם מבצעים את מטלות יומם, בעודם מדברים, ובעודם עובדים, אלוהים מוסיף על כך במהירות ומתחיל לדבר שוב: "כשרוחי משמיעה קול, היא מביעה את כל הטבע שלי. האם זה ברור לכם?" ככל שבן אנוש נחוש יותר, וככל שהוא משתוקק נואשות לתפוס את רצונו של אלוהים, כך הוא משתוקק שאלוהים יציב לו דרישות. לכן, אלוהים ייתן לבני האדם את מה שהם רוצים, וינצל את ההזדמנות הזו כדי להחדיר את דבריו המוכנים זה מכבר למעמקי הווייתם. על אף שנדמה שהמילים האלה קשוחות או בוטות במקצת, האנושות רואה אותן כמתקנות מאין כמוהן. תכף ומיד, הלב פורח בשמחה, כאילו האנושות נמצאת בשמיים, או כאילו היא עברה למישור אחר, גן עדן של ממש בעולם הדמיון שבו ענייני העולם החיצוני כבר לא פוגעים באנושות. כדי שבני האדם לא ידברו ויפעלו מבחוץ, כפי שהם נהגו לעשות בעבר, וכך לא יצליחו להכות שורש כראוי, כאשר מה שבני האדם רוצים בלבם מתממש, ויתרה מזאת, כשהם נערכים לצאת לעבודה בהתלהבות והשתוקקות, אלוהים ממשיך לשנות את דרך הדיבור שלו בהתאם למצבם הפסיכולוגי, ומפריך את כל הלהט והטקסיות הדתית שבלבם, חיש מהר וללא מעצורים. כפי שאלוהים אמר: "האם באמת הבנתם את חשיבותו של העניין?" גם לפני שבן אנוש גומר בדעתו לעשות משהו בנחישות וגם לאחר מכן, הוא לא מייחס חשיבות רבה בכך שיש להכיר את אלוהים במעשיו ובדבריו, אלא שבן האנוש ממשיך להרהר בשאלה: "מה אני יכול לעשות למען אלוהים? זה הנושא המרכזי!" זו הסיבה לכך שאלוהים אומר: "ואתם לא מתביישים לקרוא לעצמכם עמי בפניי – אין לכם בושה ועל אחת כמה וכמה אין לכם היגיון!" מיד לאחר שאלוהים אמר את הדברים האלה, בני האדם הבינו אותם תכף ומיד. כאילו הם סבלו הלם חשמלי, הם מיהרו למשוך את ידיהם בחזרה אל ביטחון חיקם, בפחד שהם יעוררו את חמתו של אלוהים בשנית. בנוסף, אלוהים גם אמר: "במוקדם או במאוחר, בני אדם כאלה יגורשו מביתי. אל תתנהגו אליי כאילו אתם בני סמכא, במחשבה שאתם מייצגים את העדות שלי!" למשמע דברים כאלה, בני האדם אפילו יותר מפחדים, כאילו הם זה עתה זיהו אריה בקרבנם. הם יודעים היטב בלבם. מצד אחד, הם מודאגים שלא להיטרף

בפיו של האריה, ומצד שני, הם לא יודעים לאן להימלט. ברגע הזה, התוכנית בלב האנושי נעלמת ללא זכר, לגמרי ולחלוטין. דרך דברי האל, אני מרגיש שאני יכול לראות כל היבט והביט של הבושה האנושית: ראש מושפל והתנהגות חמקנית, כמו מועמד שנכשל במבחן הקבלה לאוניברסיטה, אשר כל האידיאלים הנשגבים שלו, המשפחה השמחה שלו, עתידו הוורוד וכל הלאה, הפכו כולם לדיבורי סרק – יחד עם ארבע המודרניזציות עד שנת 2000 – מה שיצר תרחיש דמיוני בסרט מדע בדיוני. כל זה נועד כדי להחליף יסודות פסיכיים ביסודות פעילים, כדי לגרום לבני האדם להתייבב במקום שאלוהים הקצה להם על אף הפסיכיות שלהם. חשובה במיוחד העובדה שבני האנוש מפחדים פחד עז לאבד את התואר הזה, ולכן הם נאחזים בעיטורי עמדתם כאילו חייבים תלויים בכך, בפחד שמישהו יחטוף להם אותם. כאשר זה הלך הרוח של האנושות, אלוהים לא דואג שבני האדם יהפכו לפסיכיים, ולכן, בהתאם לכך, הוא מחליף את דברי המשפט שלו בדברי חקירה. לא זאת בלבד שהוא נותן לבני האדם הזדמנות להסדיר את נשמתם, אלא שהוא גם נותן להם הזדמנות לקחת את השאיפות שהיו להם עד כה ולסדר אותן להתייחסות בעתיד: ניתן לשנות את מה שלא מתאים. זאת משום שאלוהים עדיין לא התחיל את עבודתו – זה שביב של מזל טוב בתוך מזל רע רב – ויתרה מזאת, הוא לא מגנה אותם. לכן, הניחו לי להמשיך להקדיש לו את כל המסירות שלי!

לאחר מכן, אסור לכם לרחוק מדברי האל מחמת הפחד שלכם. בדקו אם יש אלוהים דרישות חדשות. באופן לא מפתיע, תגלו דרישה כזו: "מכאן ואילך, עליכם להיווכח במציאות של הנוהג בכל הדברים. כבר לא יהיה די בפטופטי ההבל שפטפטתם בעבר." הדברים האלה הם גם התגלמות של חוכמתו של אלוהים. אלוהים תמיד הגן על העדות שלו עצמו, וכשהמציאות של דברי העבר נחתמת, איש לא מסוגל לתפוס את הידע של "[ה]מציאות של הנוהג". די בכך כדי להוכיח את האמת הטמונה בדברי האל, "אני מתחייב לעשות את העבודה בעצמי". הדבר קשור למשמעות האמיתית של העבודה באלוהיות, וכן לסיבה לכך שהאנושות עדיין לא מסוגלת להעלות בדעתה את המשמעות האמיתית של דברי האל, אפילו שהיא הגיעה לשלב חדש של התחלה. הסיבה לכך היא שבעבר, רוב גדול של בני האדם דבק במציאות של דברי האל, ואילו היום, אין לבני האדם מושג לגבי מציאות הנוהג, אלא שהם מבינים רק את ההיבטים השטחיים של המילים האלה מבלי להבין את מהותן. דבר חשוב עוד יותר הוא שמשום היום הזה, איש לא רשאי להתערב במהלך בניית המלכות, ועל כולם רק להישמע להכתבתו של אלוהים כרובוטים. זכרו זאת היטב! בכל פעם שאלוהים מעלה את העבר, הוא מתחיל לדבר על המצב הממשי של היום. זו שיטת דיבור שיוצרת ניגוד מובהק בין מה שהיה בעבר ומה שיהיה בעתיד. זו הסיבה ששיטת הדיבור הזו מסוגלת לשאת אפילו יותר פירות, מה שמאפשר לבני האדם להתבונן בהווה בהשוואה לעבר, כדי להימנע מטשטוש ההבדלה ביניהם. זה היבט אחד של חוכמתו ש/ל אלוהים, ותכליתו היא לשאת את פירות העבודה הזו. לאחר מכן, אלוהים מגלה שוב את כיעורה של האנושות, כדי שהאנושות לא תשכח לעולם לאכול ולשתות את דברי האל בכל יום, ויתרה מזאת, כדי שבני האדם יכירו את עצמם מדי יום ביומו, וייקחו זאת כלקח שעליהם ללמוד בכל יום.

לאחר שאלוהים מסיים לומר את המילים האלה, הוא משיג את ההשפעות שהוא כיוון אליהן מלכתחילה. על כן, מבלי להתייחס עוד כלל לשאלה אם האנושות הבינה אותו, הוא עובר על כך במהירות במשפטים ספורים, מפני שעבודתו של השטן לא קשורה לאנושות כהוא זה – את זה האנושות לא יודעת כלל. כעת, השאירו מאחור את

עולם הרוח והביטוי טוב יותר באופן שבו אלוהים מציב את דרישותיו מהאנושות: "במנוחתו במקום מגוריו, אני משקיף בקפדנות: כל בני האדם על פני האדמה מתורצצים להם, "נוסעים מסביב לעולם" ואצים הלך ושוב למען גורלם ועתידם. אולם לאף אחד מהם לא נשאת אנרגיה לבנות את מלכותי, ואפילו לא נשאר לכם כוח לנשום." לאחר שאלוהים חלק את המוסכמות האלה עם האנושות, אלוהים עדיין לא מתייחס אליהן כלל, אלא ממשיך לדבר מנקודת המבט של רוח האל, ודרך המילים האלה, הוא מגלה את נסיבות חייה הכלליות של האנושות כולה. אפשר להבין בנקל מהמילים "נוסעים מסביב לעולם" ו"אצים הלך ושוב" שהחיים האנושיים נעדרים כל תוכן. אלמלא הישועה הכול יכולה של אלוהים, בני האדם שנולדו למשפחה המורחבת חסרת הכל של השושלת האימפריאלית הסינית היו חיים חיים שלמים לריק, כך שאילו הם היו נופלים לשאול או לגיהנום עם היוולדם, לא היה זה הבדל משמעותי. תחת ריבונותו של התנין הגדול האדום כאש, הם פגעו באלוהים בלא יודעין, ולכן אלוהים ממיט עליהם ייסורים באופן טבעי, ושוב, מבלי שהם מודעים לכך. זו הסיבה לכך שאלוהים לקח את המילים "הצלתי ... ממצוקות" ו"כפויי טובה" והציב אותן אלה לצד אלה, כדי שבני האנוש יכירו את עצמם יותר טוב, וכדי ליצור מכך ניגוד לישועה בחסדיו. האין זה משיג תוצאה יעילה יותר? כמובן, מובן מאליו גם מבלי שאומר זאת באופן כה מפורש שבני האדם יכולים להקיש יסוד של תוכחה מתוכן דבריו של אלוהים, וכן יסוד של ישועה והפצרה, וגם רמז קל של עצבות. כשבני האדם קוראים את המילים האלה, הם מתחילים לחוש מעין חרטה מהוססת בלבם באופן לא מודע, והם לא יכולים שלא להזיל דמעות... אולם קומץ רגשות של צער לא יניאו את אלוהים, והוא לא יזנח את עבודתו להטלת משמעת על בני עמו והצבת דרישות מהם רק משום השחיתות של האנושות כולה. משום כך, הנושאים שהוא דן בהם נוגעים תכף ומיד בנסיבות כגון אלה של היום, ומעבר לכך, הוא מכריז בפני האנושות את הצווים המנהליים המלכותיים שלוף כדי שתוכניתו תמשיך להתקדם. זו הסיבה לכך שלאחר כל זאת, אלוהים ממשיך בעבודה במהירות הראויה ומכה בברזל בעודו חם – הוא מפיץ חוקה לעת הזו בפרשת הדרכים החשובה הזו, חוקה שאנושות צריכה לקרוא בקפידה כל סעיף שלה כדי להבין את רצונו של אלוהים. אין צורך להרחיב על כך כעת – פשוט יש לקרוא יותר בקפידה.

היום, אתם – קבוצת בני האדם כאן – הם היחידים שיכולים לראות את דברי האל באמת. אף על פי כן, בני האדם של היום מפגרים מאחורי כל אדם ואדם מעידני העבר. מכך ניכרים מספיק המאמץ שהשטן השקיע באדם במשך אלפי השנים האלה, והמידה שבה הוא השחית את האנושות, שהיא רבה עד כדי כך שעל אף שאלוהים אמר כל כך הרבה מילים, האנושות עדיין לא מבינה את אלוהים ולא מכירה אותו, אלא מעזה להתקומם ולהתנגד אליו בגלוי. על כן, אלוהים האדם מרבה להשוות את בני האדם מעידני העבר לבני האדם של היום, כדי לאפשר לבני האדם של היום נקודת התייחסות מציאותית, אפילו שהם אטומים ומטורפים. מפני שבני האנוש לא מכירים את אלוהים כלל, ומפני שהם נעדרים אמונה אמיתית בו, אלוהים פסק שהאנושות לוקה הסמכות והיגיון, ולכן הוא הפגין סובלנות כלפי בני האדם והושיע אותם פעם אחר פעם. ניטש קרב על העניינים האלה במישור הרוחני: תקוותו היהירה של השטן היא להשחית את האנושות עד מידה מסוימת, להפוך את העולם לטמא ומרושע, ובכך לגרור את האדם מטה אל תוך הבוץ ולהשמיד את תוכניתו של אלוהים. אולם תוכניתו של אלוהים היא לא לגרום לכל בני האנוש להכיר אותו, אלא לבחור חלק שמייצג את השלם, ולעזוב את השאר כפסולת, כסחורה פגומה שתושלך לערימת האשפה. לכן, אף על פי שמנקודת מבטו של השטן, השתלטות על כמה נפשות נשמעת הזדמנות

מצוינת להשמיד את תוכניתו של אלוהים, מה יודע שוטה כזה לגבי כוונתו של אלוהים? זו הסיבה לכך שאלוהים אמר מזמן, "הסתרתי את פניי כדי לא להביט בעולם הזה." אנחנו יודעים על כך קצת, ואלוהים לא דורש שבני האנוש יהיו מסוגלים לעשות דבר, אלא שהם יכירו בכך שמעשיו פלאיים ובלתי נתפסים וירחשו יראה אליו בלבם. אילו אלוהים היה מייסר את האדם מבלי להתחשב בנסיבות חייו, כפי שהאדם מדמיין זאת, הרי שהעולם כולו היה נחרב זה מכבר. פירוש הדבר הוא שאלוהים היה נופך בדיוק בפח של השטן, הלא כן? זו הסיבה לכך שאלוהים משתמש בדבריו כדי לשאת את הפירות שהוא מתכנן. נדיר שהעובדות מתגלות. האין זו דוגמה של מה שאלוהים אמר: "אילו לא ריחמתי עליכם על היעדר הכשירות, ההיגיון והתובנות שלכם, הייתי משמיד את כולכם בייסורים ומוחה אתכם מהעולם. אולם עד שאשלים את עבודתי על פני האדמה, אמשיך לנהוג באנושות במידת הרחמים?"

פרק 6

האנושות מוכה בתימהון למשמע אמירותיו של אלוהים, כשבני האדם מבינים שאלוהים עובד רבות במישור הרוחני, דבר שהאדם לא מסוגל לעשות, ואשר רק אלוהים עצמו יכול להשיג. זו הסיבה לכך שאלוהים מפרסם דברים שמקלים עם האנושות ומותירים את לבם של בני האדם מלא בסתירות, והם תוהים, "אלוהים הוא אל ללא רחמים או אהבה, אלא אל שמקדיש את עצמו להכאת האנושות אפיים ארצה. אפ כן, מדוע שהוא יגלה אלינו מחילה? האם ייתכן שאלוהים עבר עוד פעם לשיטה חדשה?", ברגע שהתפיסה הזו – המחשבה הזו – תופסת מקום בדעתם, הם נאבקים בה בכל מאודם. אף על פי כן, אחרי שעבודתו של אלוהים תתקדם פרק זמן נוסף, רוח הקודש תיקח על עצמה עבודה אדירה בתוך הכנסייה, וכל בן אנוש יתחיל לעבוד כדי למלא את תפקידו, האנושות כולה תיווכח בשיטה הזו של אלוהים. זאת משום שאיש לא יכול למצוא כל פגם במה שאלוהים אומר ועושה, ואיש לא יכול לדעת או אפילו לנחש מה הצעד הבא של אלוהים. כפי שאלוהים עצמו אמר: "מבין כל בני האדם החיים מתחת לשמיים, האם יש מישהו שלא נמצא בתוך כף ידי? האם יש מישהו שלא פועל לפי הכוונתי?" אך אני מציע לכם עצה קטנה: בעניינים שאתם לא מבינים לגמרי, לעולם על תדברו או תפעלו. מה שאמרתי זה עתה לא מועד לדכא את ההתלהבות שלכם, אלא לעודד אתכם לצעוד בכיוונו של אלוהים במעשיכם. אסור לכם בשום אופן לאבד תקווה או להיתקף בספקות משום מה שאמרתי לגבי "פגמים": מטרתי היא בעיקר להזכיר לכם לשים לב לדברי האל. כשאלוהים אומר: "בענייני הרוח, עליכם לנהוג ברגישות עדינה; לדבריי עליכם להיות קשובים היטב. עליכם לשאוף למצב שבו תוכלו לראות את רוחי ואת בשרי ודמי, וכן את דבריי ואת בשרי ודמי כשלמות שלא ניתנת לחלוקה, ולדאוג לכך שהאנושות כולה תוכל לרצות אותי בפניי", כשהאנושות קוראת את המילים האלה, היא שוב מוכה בתימהון. מה שבני האדם ראו אתמול הוא מילת אזהרה – דוגמה למחילתו של אלוהים – אך היום, הדיבור עבר פתאום לענייני רוח. מה פירוש הדבר, לכל הרוחות? מדוע אלוהים משנה שוב ושוב את אופן הדיבור שלו? ומדוע ההתייחסות לכל זה היא כאל שלם אחד שלא ניתן לחלוקה? האם ייתכן שדברי האל לא מציאותיים? בהרהור בדברים האלה, מגיעים לתובנה הבאה: כשרוחו של אלוהים ובשרו ודמו של אלוהים

נפרדים, הבשר והדם האלה הם גוף מוחשי עם מאפיינים של גוף מוחשי. במילים אחרות, הם מהווים את מה שבני האדם מכנים "גופה". מקורה של ההתגלמות כבשר בדם הוא ברוח האל: הבשר והדם הם התגלמותה של רוח האל, כלומר זו התגלמות הדבר כבשר ודם. במילים אחרות, אלוהים עצמו חי בבשר והדם. מכאן אפשר להבין ממה נובעת הטעות החמורה בניסיון להפריד בין הרוח לבין האדם. משום כך, אפילו שהוא מכונה "אדם", הוא לא שייך לאנושות, ואין לו מאפיינים אנושיים: זה האדם שאלוהים לובש את גופו, וזה האדם שאלוהים מאשר. בתוך דברי האל טמונה רוחו של אלוהים, ודברי האל מתגלים ישירות בבשר והדם. זה מבהיר יותר את העובדה שאלוהים חי בבשר ודם ושהוא אל מעשי יותר. מכך אפשר להוכיח שאלוהים קיים, ובכך לשים קץ לעידן המרדנות של האנושות נגד אלוהים. לאחר מכן, אחרי שאלוהים מדריך את אלוהים בנוגע לנתיב המוביל להכרת האל, הוא משנה את הנושה שוב, ומתייחס להיבט אחר של הבעיה.

"צעדתי בתבל ברגלי והשקפתי בכל רחביה. התהלכתי בקרב האנושות כולה וטעמתי את הטעמים המתוקים, החמוצים, המרים והחריפים של החוויה האנושית." חרף פשטותה של ההצהרה הזו, היא בשום אופן לא קלה לתפיסה. על אף שהנושא השתנה, המהות נשארת זהה: זה עדיין מאפשר לאנושות להכיר את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. מדוע אלוהים אומר שהוא טעם את הטעמים המתוקים, החמוצים, המרים והחריפים של החוויה האנושית? מדוע הוא אומר שהוא התהלך בקרב האנושות? אלוהים הוא רוח, אך הוא גם מתגלם כאדם. רוח האל, שאינה מוגבלת על ידי מגבלותיו של האדם, יכולה לפסוע בכל רחבי תבל, ולהקיף את היקום כולו במבט רחב. מכך, אפשר להבין שרוח האל ממלאת את החלל הקוסמי ומקיפה את פני האדמה מהקוטב הצפוני ועד הקוטב הדרומי. אין מקום שבו לא נגעו ידיו של אלוהים, ואין מקום שאין בו זכר לעקבותיו. אפילו שרוח האל מתגלמת כבשר ודם ונולדת כאדם, היא לא מפסיק להזדקק לכל הדברים שבני האדם זקוקים להם, משום קיומה הרוחני, אלא שרוח האל אוכלת מזון, לובשת בגדים, ישנה ושוכנת במקום מגורים כאדם, ועושה כל דבר אחר שאדם שגרתיו עושה. בעת ובעונה אחת, מכיוון שהמהות הפנימית שונה, אלוהים בהתגלמותו שונה ממה שאנחנו בדרך כלל קוראים לו אדם. על אף שהוא סובל את כל כאבה של האנושות, הוא לא נוטש את הרוח משום כך. על אף שהוא נהנה מברכות, הוא לא שוכח את הרוח משום כך. הרוח והאדם מחוברים במערכת יחסים שקטה. לא ניתן לחצות בין השניים, והם מעולם לא נחצו. משום שהאדם הוא התגלמותה של הרוח, ומשום שהוא נובע מהרוח – מהרוח שיש לה צורה – הרוח שמקושרת בקשר הדוק לבשר והדם לא נשגבת, כלומר היא לא יכולה לעשות דברים יוצאים מן הכלל. פירוש הדבר הוא שהרוח הזו לא יכולה לעזוב את הגוף המוחשי, משום שאם היא הייתה עוזבת אותו, הפעולה שבה אלוהים מתגלם כבשר ודם הייתה מאבדת את משמעותה. רק כאשר הרוח מתבטאת לגמרי בגוף המוחשי, האנושות יכולה להכיר את אלוהים המעשי עצמו, ורק אז מתגשם רצונו של אלוהים. רק אחרי שאלוהים מציג לאנושות את הרוח והבשר והדם בנפרד, הוא מצביע על העיוורון והמרדנות של האדם: "אך האדם מעולם לא זיהה אותי באמת, והוא גם לא הבחין בי כשהלכתי במרחב." מצד אחד, אלוהים אומר שעל אף שהעולם לא מודע לכך, הוא מסתתר בגוף של בשר ודם, ולא עושה שום דבר על טבעי בעיני האדם. מצד שני, הוא מתלונן על כך שהאנושות לא מכירה אותו. עם זאת, אין בכך אף סתירה. למעשה, אם מביטים בפירוש, לא קשה לראות שיש שני צדדים לאופן שבו אלוהים משיג את מטרותיו. לעומת זאת, אם אלוהים היה עושה אותות ומופתים על-טבעיים, ואז הוא היה מקלל את האדם במוות כמו פיו, מבלי לבצע שום עבודה אדירה, האדם היה

מת בו במקום, וכך היו משתכנעים כל בני האנוש, אך זה לא ישיג את המטרה של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם. אם אלוהים היה עושה זאת באמת, בני האדם לא היו מסוגלים להאמין בקיומו בדעתם המודעת, הם לעולם לא היו מסוגלים להאמין באמת, ויתרה מזאת, הם היו חושבים שהשטן הוא אלוהים. יתר על כן, האנושות לא הייתה מסוגלת לעולם להכיר את טבעו של אלוהים: האין זה היבט אחד של המשמעות של הווייתו של אלוהים כבשר ודם? אם האנושות לא תהיה מסוגלת להכיר את אלוהים, תמיד יהיה זה אל מעורפל ועל-טבעי שיחלוש על המישור האנושי: מדוע מושגיו של האדם לא משתלטים עליו? במילים פשוטות יותר, השטן המשחית הוא שיחלוש, הלא כן? "מדוע אני אומר שאני משיב לעצמי את סמכותי? מדוע אני אומר שיש להתגלמות יותר מדי משמעויות?" הרגע שבו אלוהים מתגלם כבשר ודם הוא גם הרגע שהוא הוא משיב לעצמו את סמכותו. זה גם הרגע שבו אלוהיותו מתבטאת בעבודתו. בהדרגה, כל בני האנוש מכירים את האל המעשי, ומשום כך, המקום בלב האנושי השמור לשטן מודחק לחלוטין כשמקומו של אלוהים משתנה. בעבר, האל שהתקיים בדעתם של בני האדם נתפס כצלם שטני, אל בלתי מוחשי ובלתי נראה, אך לא זו בלבד שהאדם האמין שהאל הזה קיים, אלא שהוא האמין שהאל הזה מסוגל לעשות כל מיני אותות ומופתים על-טבעיים ולגלות כל מיני תעלומות, כגון הגועל המאפיין את בני האדם שדבק בהם שד. די בכך כדי להוכיח שהאל שבדעתם של בני האדם הוא לא צלם אלוהים אלא צלם של ישות שאינה אלוהים. אלוהים אומר שהוא רוצה לתפוס מקום של עשירית אחוז בלב האנושי, ושזה הרף הגבוה ביותר שהוא דורש מהאנושות. לא רק שיש צד שטחי להצהרה הזו, יש לה גם צד מציאותי. אלמלא זה הוסבר כך, בני האדם היו חושבים שהדרישות שאלוהים מציב להם נמוכות מדי, כאילו שאלוהים לא מבין אותם מספיק. האין זו פסיכולוגיה אנושית?

אם משלבים זאת עם הדוגמה של פטרוס להלן, תגלו שפטרוס אכן היה האדם שהכיר את אלוהים יותר טוב מכולם, משום שהוא הי המסוגל להפנות עורף לאל המעורפל ולעסוק בהתוודעות לאל המעשי. מדוע אלוהים מצא לנכון להדגיש את העובדה שהוריו היו שדים שהתנגדו לאלוהים? מכאן אפשר להוכיח שפטרוס לא עסק בחיפוש אלוהים בלבד שלו, ושהוריו מייצגים את האל המעורפל: זו כוונתו של אלוהים בכך שהוא מעלה את הדוגמה של הוריו של פטרוס. הרוב המכריע של בני האדם לא מתייחס באופן מיוחד לעובדה הזו, אלא מקדיש את תשומת לבו במקום זאת לתפילותיו של פטרוס, עד כדי כך שיש כאלה שמשננים את תפילותיו של פטרוס בפהם ובדעתם, אף אפילו לא חושבים על הניגוד שבין האל המעורפל והידע של פטרוס. מדוע פטרוס מרד בהוריו ושאל להכיר את אלוהים? מדוע הוא שילב את הלקחים שהוא למד מאלה שנכשלו בעבר כדי לדרבן את עצמו להתאמן עוד יותר? מדוע הוא ספג את האמונה והאהבה של כל מי שאהב את אלוהים לאורך העידנים? פטרוס הבין שכל הדברים החיוביים נובעים מאלוהים – הם מגיעים ישירות מאלוהים מבלי לעבור כל תהליך של השטן. מכאן אפשר להבין שהאל שהוא הכיר היה האל המעשי ולא אל על-טבעי. מדוע אלוהים אומר שפטרוס הקפיד לספוג בתוכו את האמונה והאהבה של כל מי שאהב את אלוהים לאורך העידנים? מכאן אפשר הבין שהסיבה העיקרית לכך שבני האדם נכשלו לאורך העידנים היא שהם רק ניחנו באמונה ואהבה, אך הם לא הכירו את האל המעשי, ולכן אמונתם המשיכה להיות מעורפלת. מדוע אלוהים מזכיר את אמונתו של איוב פעמים רבות כל כך מבלי להזכיר אפילו פעם אחת שהוא הכיר את אלוהים. מדוע הוא אומר שהוא נחות בהשוואה לפטרוס? מדבריו של איוב, "לִשְׁמֵעֵאֲזָן שְׁמַעְתִּיךָ וְעַתָּה עֵינִי רָאִתְךָ", ניתן להבין שאיוב ניחן לא רק באמונה אלא גם בידע. בעת קריאת

ההצהרה, "בזכות דוגמת הנגד של ההורים שלו שעמדה בדרכו, הוא היה מסוגל להכיר ביתר קלות את אהבתי ורחמי", רוב בני האדם צפויים להעלות שפע שאלות: מדוע פטרוס מכיר את אלוהים רק בהשוואה לדוגמת נגד, אך לא ישירות? מדוע הוא מכיר רק רחמים ואהבה, אך דברים אחרים לא מוזכרים? רק כאשר מכירים בהיעדר המציאות של האל המעורפל, מתחילים להיות מסוגלים לעסוק בניסיון להכיר את האל המעשי. מטרת האמירה הזו היא לגרום את בני האדם לעקור את האל המעורפל מלבם. אם האנושות תמיד הייתה מכירה את פניו האמיתיים של אלוהים, מראשית הבריאה ועד היום, בני האדם לא היו מתוודעים כל כך לדרכי השטן. כמאמר הפתגם, "לא מבחינים בפני הקרקע עד שחוצים הר", מה שמבהיר היטב את כוונתו של אלוהים כשהוא אומר את הדברים האלה. משום שאלוהים רוצה לאפשר לבני האדם להבין יותר לעומק את האמת בדוגמה שהוא העלה, הוא הדגיש במכוון רחמים ואהבה, מה שמוכיח שהעידן שבו פטרוס חי היה עידן החסד. מנקודת מבט אחרת, זה מוכיח עוד יותר את הבעת פניו המזויעה של השטן, שרק לוכד את האנושות ומשחית אותה. על כן, הדבר מציג בניגוד קיצוני אף יותר את אהבתו ורחמיו של אלוהים.

אלוהים גם מתווה את העובדות בנוגע לניסיונותיו של פטרוס ומתאר את הנסיבות שלהם בפועל, כדי שבני האדם יוכלו אולי להבין את הדברים הבאים: לא זו בלבד שיש לאלוהים רחמים ואהבה, אלא שיש לו גם מלכותיות וחרון אף, ומי שחי בשלום לא בהכרח חי בקרב ברכותיו של אלוהים. יתרה מזאת, סיפור חוויותיו של פטרוס לאחר הניסיונות שהוא עבר מדגים בבירור רב אף יותר את האמת מאחורי דבריו של איוב: "גַם אֶת־הַטֹּוב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת־הָרָע לֹא נִקְבַּל?" די בכך כדי להוכיח שפטרוס הכיר את אלוהים ברמה חסרת תקדים, שאיש מעולם לא הצליח להשיג בעידנים שקדמו לו: זה מה שפטרוס השיג כשהוא ספג את האמונה והאהבה של כל מי שאהב את אלוהים לאורך העידנים ושילב לקחים מכישלונות עבר כדי לעודד את עצמו. משום כך, כל מי שלומד ידע אמיתי על אלוהים נקרא "פרי", ופטרוס נמנה על בני האדם האלה. בתפילותיו של פטרוס לאלוהים, אפשר לראות שהוא הכיר את אלוהים באמת בזכות הניסיונות שהוא עבר, אך הפגם היחיד הוא שהוא לא היה מסוגל לתפוס לגמרי את רצונו של אלוהים. זו הסיבה לכך שאלוהים קבע דרישה של "תפיסת עשירית אחוז בלבד בלב האנושי", בהתבסס על האופן שבו פטרוס הכיר את אלוהים. בהתחשב בעובדה שאפילו פטרוס, האדם שהכיר את אלוהים יותר טוב מכולם, לא היה מסוגל לתפוס במדויק את רצונו של אלוהים, אפשר להגיע למסקנה שהאנושות פשוט לא מצוידת באיבר להכרת האל, משום שהשטן כבר השחית את האדם עד כדי כך, ומפני שזה גורם לכל בני האדם להכיר את מהות האנושות. שני התנאים המוקדמים האלה – שחסר לאנושות איבר להכרת האל, ושהשטן חלחל למעמקי נשמתה – מספקים תפאורה להפגנת עוצמתו האדירה של אלוהים. זאת מכיוון שאלוהים תפס עמדה מסוימת בלב האנושי, בסך הכל באמצעות ביטוי מילים ואפילו מבלי לבצע אף עבודה. מדוע הגעה לעשירית אחוז פירושה הגשמת רצונו של אלוהים? כדי להסביר זאת במונחים של העובדה שאלוהים לא העניק לאדם את האיבר הזה: אילו האנושות הייתה משיגה מאה אחוזים של ידע ללא האיבר הזה, כל מהלך ופעולה של אלוהים היו הופכים לספר פתוח עבור האדם, ומשום אופיו הטבעי של האדם, הוא היה מורד באלוהים תכף ומיד, מתקומם נגדו ומתנגד אליו בפומבי (כך השטן נפל). ולכן אלוהים לעולם לא ממעיט בערכו של האדם. זאת משום שהוא כבר ניתח את האדם באופן יסודי, ולכן הוא יודע הכל בבהירות גמורה, אפילו עד שאלות כמו כמה מים מעורבבים בדמו של האדם: עד כמה הוא מבין יותר טוב את אופיו הנראה לעין של האדם? אלוהים

אף-פעם לא עושה שגיאות, ויתרה מזאת, הוא בוחר את המילים באמירותיו בדיוק רב. משום כך, העובדה שפטרס לא היה מדויק בתפיסתו את רצונו של אלוהים לא סותרת את העבודה שהוא גם האדם היחיד שהכיר את אלוהים יותר טוב מכולם. למעשה, שתי העובדות האלה קשורות זו לזו. אלוהים לא העלה את הדוגמה הזו כדי למקד את תשומת לבם של בני האדם בפטרס. מדוע פטרס הצליח להכיר את אלוהים אם אפילו אדם כמו איוב לא הצליח לעשות זאת? מדוע אלוהים אומר שבני אדם לא מסוגלים להשיג זאת, אך הוא גם אומר שהדבר נובע מעוצמתו האדירה של אלוהים? האם נכון שהכישרון הטבעי של האנושות הוא טוב? בני האדם מתקשים לתפוס את הנקודה הזו – איש לא היה מבין את המשמעות הפנימית שלה מבלי שאסביר זאת. הכוונה במילים האלה היא לאפשר לבני האנוש להגיע למידה כלשהי של תפיסה, ובזכותה הם יאזרו ביטחון עצמי לשתף פעולה עם אלוהים. רק כך יוכל אלוהים לנקוט צעדים, בתמיכת מאמציו של אלוהים לשתף איתו פעולה: זה המצב בפועל במישור הרוחני, דבר שהאנושות כלל לא מסוגלת לתפוס. כדי להיפטר מהעמדה שהשטן תופס בלב האנושי, וכדי לאפשר לאלוהים להשתלט, זה נקרא "דחיית מתקפתו של השטן". רק לאחר סיום מתקפת הנגד הזו, אפשר יהיה לומר שהמשיח ירד ארצה, ורק אז אפשר יהיה לומר שממלכות העולם הפכו למלכותו של המשיח.

כאן מוזכר שפטרס משמש אות ומופת לאנושות מזה אלפי שנים. הדבר לא נועד רק כדי להסביר את העובדה שהוא משמש אות ומופת: המילים האלה משקפות את שדה הקרב הממשי במישור הרוחני. כל הזמן הזה, השטן עובד על האדם בתקווה יהירה לבלוע את האנושות כולה ובכך לגרום לאלוהים להשמיד את העולם ולאבד את העדויות שלו. אולם אלוהים אמר: "קודם כל אברא דגם כשי שאוכל לתפוס את העמדה הקטנה ביותר בלב האנושי. בשלב הזה, האנושות גם לא מספקת אותי וגם לא מכירה אותי לגמרי. אף על פי כן, על סמך עוצמתי האדירה, האדם יהיה מסוגל להישמע לי לחלוטין, ואני אשתמש בדוגמה הזו כדי להביס את השטן. כלומר אשתמש בעמדתי, המורכבת מעשירית אחוז כדי להדחיק את כל הכוחות שהשטן מפעיל על האדם." על כן, היום, אלוהים העלה את הדוגמה של פטרס שיכול לשמש לאנושות כולה מודל התנהגות להתחקות אחריו. ביחד עם הפסקה הפותחת, אפשר לראות את האמת במה שאלוהים אמר בנוגע למצב בפועל במישור הרוחני: "הדברים היום הם לא כפי שהיו פעם: אני עומד לעשות דברים שהעולם לא ראה מראשית הבריאה. אני עומד לומר דברים שבני האדם לא שמעו לאורך כל העידנים. זאת משום שאני מבקש שהאנושות כולה תכיר אותי כבשר ודם." מכך אפשר להבין שאלוהים התחיל היום במה שהוא דיבר עליו. בני האנוש יכולים רק לראות את הדברים כמו שהם נראים כלפי חוץ, והם לא מסוגלים לראות את המצב בפועל במישור הרוחני. משום כך, אלוהים אמר באופן ישיר: "אלה הם שלבים בניהולי שלאנושות אין שמץ של מושג לגביהם. אפילו כשאני מדבר עליהם בגלוי, האדם כה מבלבל בדעתו עד שלא ניתן לבטא אותם עבורו לכל פרטיהם. בכך נעוצה השפלות המחפירה של האדם, הלא כן?" יש מילים שלא נאמרות בתוך המילים האלה, אשר מסבירות שניטש קרב במישור הרוחני, כפי שנרמז לעיל. התוויית סיפורו של פטרס בכל זאת לא הגשימה לחלוטין את רצונו של אלוהים, ולכן אלוהים הציב את הדרישות הבאות בנוגע לאירועים בחייו של פטרס: "בכל קצוות תבל ובמרחבים הבלתי מוגבלים של הרקיע, שפע הברואים, שפע הדברים על פני האדמה ושפע הדברים שבשמיים – כל אחד ואחד מהם מקדש את כל כוחו למען השלב האחרון בעבודתי. אתם הרי לא רוצים לצפות מהצד, ולהישלח אנה ואנה על ידי כוחות השטן, הלא כן?" אלוהים הבחין שהישע של פטרס מספק לאנושות הארה מעמיקה, ולכן, על מנת לשאת פירות טובים אפילו עוד

יותר, אלוהים מתיר לאנושות לראות את ההשלכות של שילוח רסן מופקר וחוסר ידע לגביו. יתרה מזאת, אלוהים מספר לאנושות פעם נוספת ובדיוק רב יותר על הנסיבות האמיתיות של הקרב בעולם הרוחני. רק כך יכולה האנושות להפוך לזהירה יותר בהתגוננותה נגד פח השטן. מעבר לכך, הדבר מבהיר שהפעם, אם בני האדם ייפלו, הם לא יקבלו שוב את ישועתו של אלוהים, כפי שהם קיבלו בפעם הקודמת. ביחד, מספר האזהרות האלה העמיקו את הרושם של האנושות מדברי האל, וגרמו לבני האדם להוקיר את רחמיו של אלוהים עוד יותר ולהיאחז בחוזה רבה יותר בדברי האל. כך ישיג אלוהים את מטרתו להושיע את האנושות.

על חייו של פטרוס

פטרוס הוא אות ומופת שאלוהים הציג לאנושות, והוא אישיות ידועה מאוד. מדוע אלוהים הציב אדם כה פשוט כאות ומופת, ומדוע דורות מאוחרים יותר מהללים אותו? כמובן, מיותר לציין התשובה לשאלה קשורה קשר הדוק לאופן שבו הוא התבטא ולנחישותו לאהוב את אלוהים. כדי להבין היכן בא לידי ביטוי לבו של פטרוס שהיה מלא אהבה לאלוהים ומהו טיב חייו עשירי החוויות, עלינו לחזור לעידן החסד, כדי להביט שוב במנהגי התקופה ולראות את פטרוס של העידן ההוא.

פטרוס נולד למשפחה יהודית ממוצעת של חקלאים. הוריו פרנסו את המשפחה כולה בחקלאות, והוא היה בנם הבכור. היו לו ארבעה אחים ואחיות. מובן שזה לא החלק העיקרי של הסיפור – פטרוס הוא רק הדמות הראשית שלנו. כשהוא היה בן חמש, הוריו התחילו ללמד אותו לקרוא. באותה תקופה, העם היהודי היה מלומד למדי – היהודים היו מתקדמים מאוד בתחומים כגון חקלאות, תעשייה ומסחר. תחת השפעתה של הסביבה החברתית הזו, הוריו של פטרוס שניהם רכשו השכלה גבוהה. אף על פי שהם היו בני כפר, היה להם ידע עשיר למדי שלא נופל מהשכלתו של סטודנט ממוצע כיום. אין ספק שהיוולדותו של פטרוס לתנאים חברתיים מצוינים כאלה הועילה לו מאוד. הוא היה נבון מאוד, והוא למד דברים חדשים במהירות רבה. לאחר שהוא התחיל ללמוד, הוא הצליח להקיש ולהסיק מסקנות בשיעוריו ללא מאמץ מיוחד. הוריו היו גאים שיש להם בן כל כך חכם, ולכן הם השקיעו כל מאמץ כדי לאפשר לו ללמוד, בתקווה שהוא יוכל להתקדם ויהיה מסוגל לתפוס איזושהי עמדה רשמית בחברה של אותה תקופה. מבלי לשים לב לכך, פטרוס פיתח עניין באלוהים. לכן, כשהוא היה בן ארבע עשרה ולמד בבית הספר התיכון, הוא מאס בתוכנית הלימודים של תרבות יוון העתיקה, ובז במיוחד לבני האדם והדברים הבדיוניים בהיסטוריה היוונית העתיקה. מאותו רגע ואילך, פטרוס, שזה עתה נכנס לאביב חייו, התחל לחקור את החיים האנושיים ולבוא במגע עם החברה. הוא לא גמל להוריו על הכאבים שהם סבלו במצפון, משום שהוא הבין בבירור שכל בני האדם משטים בעצמם, ושהם חיים ללא טעם, והורסים את חייהם במאבק על פרסום ועושר. הסיבה לכך שהוא ראה זאת קשורה במידה רבה לסביבה החברתית שהוא היה בא. ככל שבני האדם יודעים יותר, כך הקשרים הבין-אישיים שלהם מורכבים יותר, וכך העולם הפנימי של בני האדם מורכב יותר, ולכן כך יש יותר חלל בבני האדם. בנסיבות האלה, פטרוס החל לחקור בכל מקום בזמנו הפנוי, וחלק הארי של בני האדם

שהוא חקר אצלם היו דמויות דתיות. נדמה היה שיש לו תחושה מעורפלת בלבו שאפשר לבער את כל הדברים הבלתי מובנים בעולם האנושי באמצעות העולם הדתי, ולכן הוא ביקר באופן קבוע בבית תפילה שהיה קרוב לביתו והשתתף בפולחן הדתי. הוריו לא ידעו על כך, ובמהירה, פטרוס, שתמיד הצטיין בהתנהגותו וכלימודיו, התחיל לשנוא את הלימודים. תחת השגחתם של הוריו, הוא בקושי סיים את הלימודים התיכוניים. הוא שחה אל החוף מאוקיינוס הידע, לקח נשימה עמוקה, ומאותו רגע והלאה, איש לא חינך אותו או הגביל אותו. לאחר שהוא סיים את לימודיו, הוא התחיל לקרוא כל מיני ספרים, אך בגיל שבע עשרה, עדיין לא היה לו ניסיון חברתי רב. לאחר שהוא סיים את לימודיו ועזב את בית הספר, הוא התפרנס בעבודה חקלאית תוך שהוא פינה כמה שיותר זמנו לקריאת ספרים והשתתפות בפולחן הדתי. הוריו, שהיו מלאי תקווה בנוגע לעתידו הרבו לקלל את השמיים על "בנם המרדן". אולם על אף כל זה, לא ניתן היה לעצור את לבו הרעב והצמא לצדק. הוא סבל לא מעט מכשולים בחוויותיו, אך היה לו לב רעבתן, ולכן הוא צמח כמו דשא אחרי הגשם. תוך זמן לא רב, התמזל מזלו והוא נתקל בבני אדם בכירים מהעולם הדתי, ומשום שלבו המשתוקק היה כל כך חזק, הוא היה בקשר עם בני האדם האלה בתדירות רבה יותר ויותר, והוא העביר כמעט את כל זמנו איתם. רק כשהוא צלל בשמחה ובסיפוק, הוא גילה לפתע שמבין בני האדם האלה, רובם האמינו במילים, אך איש לא היה מסור לדת בלבו. עם לבו הצודק והפשוט, איך פטרוס יכול היה לספוג כזו מהלומה. הוא גילה שכמעט כל בני האדם שהוא בא איתם במגע הם חיות בלבוש אדם – בעלי חיים עם פרצוף אנושי. באותה עת, פטרוס היה מאוד תמים, ולכן הוא התחנך בפניהם מלבו. אולם איך ייתכן שדמויות דתיות ערמומיות ונכלוליות יקשיבו להפצרתו של עלם מלא מרץ ואנרגיה? בעת ההיא, פטרוס חש את הריקנות האמיתית של החיים האנושיים, וכשהוא צעד את הצעד הראשון שלו אל שלב החיים הזה, הוא נכשל... שנה אחת לאחר מכן, הוא עזב את בית התפילה והתחיל את חייו העצמאיים. לאחר שפטרוס בן ה-18 סבל מכשול אחד, הוא הפך להרבה יותר בוגר ומתוחכם. כל התמימות של צעירותו נעלמה כלא הייתה, והמכשול הזה דיכא ללא רחמים את כל התום והטבעיות שלו. מאותו רגע ואילך, הוא החל לעבוד כדייג. לאחר מכן, אפשר היה לראות שהיו בני אדם על סירת הדיג שלו שהקשיבו להטפותיו. הוא דג דגים לפרנסתו והטיף לכל עבר. כל בני האדם שהוא הטיף להם היו מהופנטים מהדרשות שלו, משום שמה שהוא אמר עלה בקנה אחד עם הלך רוחם של בני האדם הפשוטים של אותה תקופה. כל בני האדם התרגשו מאוד מהכנות שלו, והוא הרבה ללמד את בני האדם כיצד להתמודד עם הזולת מהלב, לקרוא לאדון השמיים והארץ וכל צבאם, ולא להתעלם מהמצפון שלהם ולעשות את הדברים הלא ייצוגיים, אלא לרצות את האל שהם אוהבים בלבם בכל הדברים... בני האדם הרבו להתרגש למשמע הדרשות שלו. הוא עורר בכולם השראה, והם היו בוכים בכי תמרורים לעתים קרובות. בעת ההיא, כל חסידיו העריצו אותו עד מאוד. הם היו כולם חסרי כל, ומשום ההשפעות החברתיות של התקופה, מובן שהיו לו מעט חסידים. הוא חווה גם רדיפה מהעולם הדתי בחברה של התקופה ההיא. זו הסיבה שהוא כל הזמן עבר ממקום למקום, וחי חיי בדידות במשך שנתיים. הוא זכה ללא מעט תבונה בשנתיים האלה, שהתאפיינו בחוויות יוצאות מן הכלל, והוא למד הרבה מאוד דברים שהוא לא ידע בעבר. פטרוס היה אז אדם שונה לחלוטין מהאדם שהוא היה בגיל 14 – נדמה שלא היה בינו לבין אותו נער שום דבר במשותף. לאורך השנתיים האלה, הוא נתקל בבני אדם מכל מיני סוגים, והוא ראה כל מיני אמיתות לגבי החברה. מאותו שלב, הוא נפטר לאט-לאט מכל הטקסים של העולם הדתי. משום המגמה בעבודתה של רוח הקודש באותה

תקופה, הוא הושפע באופן עמוק. ובאותו שלב, גם ישוע כבר פעל מזה מספר שנים, ולכן עבודתו של פטרוס גם הושפעה מעבודתה של רוח הקודש באותה עת, אך הוא עדיין לא פגש בישוע. זו הסיבה לכך שכאשר הוא הטיף, הוא זכה בדברים רבים שדורות של קדושים מעולם לא זכו בהם. כמוכן, באותו שלב, הוא כבר שמע על ישוע, אך מעולם לא הזדמן לא להיפגש איתו פנים אל פנים. הוא רק קיווה וצמא בלבו לראות את הדמות השמימית הזו שנולדה לרוח הקודש.

הוא דג בסירה שלו בדמדומי ערב אחד (ליד חופו של ים כינרת), ועל אף שהוא אחז בחכה בידו, דעתו הייתה עסוקה בדברים אחרים. אור הדמדומים האיר את פני המים כמו בריכת דם במרחבי האוקיינוס. האור השתקף בפניו הצעירים אך הרגועים והיציבים של פטרוס, כאילו הוא היה מהורהר מאוד. באותו רגע, באה רוח קלה, והוא חש לפתע שחיי בודדים, ולכן, הוא חווה תחושה של אומללות. מי הם שיקפו את האור גל אחרי גל, וניכר היה שלא היה בו כל רצון לדוג באותו רגע. בדיוק כשהוא שקע במחשבותיו על דברים שונים, הוא לפתע שמע מישהו מאחוריו אומר: "שמעון היהודי, בר-יונה, ימי חייך בודדים. האם תהיה חסיד שלי?" כשפטרוס שמע זאת, הוא היה בהלם, והוא הפיל את החכה שהייתה בידו, והיא מיד שקעה לקרקעית המים. פטרוס מיהר להסתובב במקומו, והוא ראה אדם עומד על הסירה שלו. הוא הביט בו מכף רגל ועד ראש: שיערו, שגלש על כתפיו, היה מעט זהוב-צהוב באור השמש, ובגדיו היו אפורים. הוא היה בגובה בינוני ולבושו היה לגמרי זה של גבר יהודי. באור הדמדומים, בגדיו האפורים נראו קצת שחורים, ונדמה היה שפניו בוהקים במקצת. פטרוס רצה לראות את ישוע כמה פעמים, אך בכל פעם הוא לא יכול היה לעשות זאת. באותו רגע, הוא האמין ברוחו שהאדם הזה הוא בהחלט האחד הקדוש שבלבו, ולכן הוא השתחוה על הסירה שלו: "האם ייתכן שאתה האדון שבא להטיף את הבשורה של מלכות השמיים? שמעתי על חוויותיך, אך מעולם לא ראיתי אותך. רציתי להיות חסיד שלך, אך לא יכולתי למצוא אותך." ישוע כבר צעד אל התא הפנימי והתיישב בשקט. הוא אמר: ^[8] "בוא שב לצדי. באתי לחפש את בני האדם שאוהבים אותי באמת ולהפיץ את הבשורה של מלכות השמיים. אני הולך לכל מקום כדי לחפש את בני האדם שהם תמימי דעים איתי. האם אתה מוכן לכך?" פטרוס השיב: "חייב אני להיות חסיד של שליחו של האב שבשמים. חייב אני להכיר באדם שרוח הקודש בחרה בו. מכיוון שאני אוהב את האב שבשמים, איך ייתכן שלא יהיה מוכן להיות חסיד?" על אף שהתפיסות הדתיות שבדבריו של פטרוס היו חזקות למדי, ישוע חייך והנהן בסיפוק. באותו רגע, תחושה של אהבה אבהית לפטרוס מילאה אותו.

פטרוס היה חסיד של ישוע במשך כמה שנים, והוא ראה דברים רבים בישוע שאחרים לא ראו. לאחר שהוא היה חסיד שלו במשך שנה, ישוע בחר בו כבכיר מבין שנים עשר תלמידיו. (מובן שזה היה עניין של לבו של ישוע, ובני האדם לא היו מסוגלים כלל לראות זאת.) כל מהלך של ישוע שימש לו אות ומופת בחייו, ופטרוס חרט את דרשותיו של ישוע במיוחד על לוח לבו. הוא היה מתחשב ומסור מאוד לישוע, ומעולם לא היו לו תלונות לישוע. זו הסיבה לכך שהוא הפך לבן לווייה נאמן של ישוע בכל אשר הוא פנה. פטרוס הקפיד על תורתו של ישוע, על דבריו העדינים, ועל כל מה שהוא אכל, על כל מה שהוא לבש, על חיי היום-יום שלו ועל מסעותיו. הוא התחקה

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "הוא אמר".

אחר ישוע בכל הדברים. הוא לא היה צדקן, אלא השליך מעליו את כל הדברים המיושנים הקודמים שלו והתחקה אחר ישוע בדבריו ובמעשיו. זה היה השלב שבו הוא הרגיש שהשמיים והארץ וכל צבאם מצויים בידיו של האל הכול יכול, וזו הסיבה לכך שלא הייתה לו בחירה, אלא שהוא עשה כל דבר לפי האות והמופת שקבע ישוע. הוא ראה מחייו של ישוע שהוא לא צדקן במעשיו, ושהוא גם לא מתרברב לגבי עצמו, אלא מרגש את בני האדם באהבה. במצבים שונים, פטרוס יכול היה לראות את טיבו של ישוע. זו הסיבה לכך שישוע הפך למודל החיקוי של פטרוס. בחוויותיו, הוא הרגיש את חביבותו של ישוע יותר ויותר. הוא אמר משהו כזה: "חיפשתי את האל הכול יכול בתבל, וראיתי את פלאי השמיים והארץ וכל צבאם, ולכן, אני חש באופן עמוק יותר בחביבותו של האל הכול יכול. אולם מעולם לא הייתה לי אהבה אמיתית בלבי, ומעולם לא ראיתי את חביבותו של האל הכול יכול כמו עיניי. היום, בעיניו של האל הכול יכול, אני מוצא חן בעיניו, ואני סוף-סוף מרגיש את חביבותו של אלוהים, וסוף-סוף גיליתי שמבחינתו של אלוהים, העיקר הוא לא רק לברוא את כל הדברים שיגרמו לאנושות לאהוב אותו. בחיי היום-יום שלי, מצאתי את חביבותו האינסופית. איך ייתכן שהיא תוגבל רק למצב הנוכחי הזה?" כשהזמן חלף, נמצאו גם דברים חביבים רבים בפטרוס. הוא היה צייתן מאוד לישוע, ומובן שהוא סבל לא מעט מכשולים. כשישוע לקח אותו לאתרים שונים שבהם הוא הטיף, פטרוס תמיד הצטנע והקשיב לדרשותיו של ישוע. הוא מעולם לא הפוך ליהיר משום כל שנותיו כחסיד. לאחר שישוע סיפר לו שהסיבה לבואו היא כדי להיצלב ולהשלים את עבודתו, פטרוס היה עצוב מאוד לעתים קרובות, והוא היה בוכה לבדו בסתר. עם זאת, היום "המצער" הזה הגיע. לאחר שישוע נעצר, פטרוס בכה לבד בסירת הדיג שלו והתפלל הרבה מאוד, אך הוא ידע בלבו שזה היה רצונו של האל האב ושאיש לא יכול לשנות זאת. הוא היה עגמומי ללא הרף, והוא בכה תחת השפעת האהבה – כמובן, זו חולשה אנושית, ולכן, כשהוא ידע שישוע ייצלב, הוא שאל את ישוע: "אחרי שתעזוב, האם תחזור לחיות בקרבנו ולהשגיח עלינו? האם עדיין אהיה מסוגל לראות אותך?" על אף שהמילים האלה היו די תמימות, ועל אף שהן היו גם מלאות במושגים אנושיים, ישוע הכיר את טעם כאבו של פטרוס, ולכן הוא התחשב בחולשה שלו משום אהבתו: "פטרוס, אהבתי אותך. האם אתה יודע זאת? על אף שאין היגיון במה שאתה אומר, האב הבטיח שאחרי קימתי לחייה, אופיע בפני האנושות במשך 40 ימים. האם אתה לא מאמין שרוחי תרעיף עליך חסד לעתים קרובות?" לאחר מכן, פטרוס התנחם במקצת, אך הוא תמיד הרגיש שהיה חסרונן במה שהיה מושלם מלבד זאת. לכן, לאחר שישוע קם לתחייה, הוא הופיע בפניו בגלוי בפעם הראשונה, אך כדי למנוע מפטרוס לדבוק במושגיו, ישוע סירב לאכול את הסעודה הנדיבה שפטרוס הכין לו ונעלם כהרף עין. באותו רגע, פטרוס הבין את ישוע סוף-סוף באופן מעמיק, ואהב את האדון ישוע אפילו יותר. לאחר קימתו לתחייה, ישוע הרבה להופיע בפני פטרוס. אחרי 40 יום, כשהוא עלה השמימה, הוא הופיע בפני פטרוס שלוש פעמים. כל פעם שבה הוא הופיע הייתה ברגע שבו רוח הקודש עמדה להשלים את עבודה ושעבודה חדשה עמדה להתחיל. פטרוס התפרנס מדיג במשך כל חייו, אך הוא חיי למען ההטפה. בשנותיו המאוחרות, הוא כתב את איגרות פטרוס הראשונה והשנייה, ומספר מכתבים לכנסיות פילדלפיה של אותה עת. הוא ריגש מאוד את אנשי התקופה. הוא מעולם לא הרצה בפני בני אדם בזכות עצמו, אך הוא סיפק להם אספקה ראויה לחיים. בחייו, הוא מעולם לא שכח את משנתו של ישוע במהלך חייו – היא המשיכה להוות לו השראה. כשהוא היה חסיד של ישוע, הוא גמר בדעתו שבמותו, הוא יגמול לישוע על אהבתו, והחליט להתחקות אחר ישוע בכל הדברים. ישוע הבטיח לא את

זה, ולכן, כשהוא היה בן 53 (יותר מ-20 שנים אחרי שהוא נפרד מישוע), ישוע הופיע בפניו כדי לממש את ההבטחה הזו. בשבע השנים שלאחר מכן, פטרוס העביר את חייו בהכרה עצמית. יום אחד, אחרי שבע שנים, הוא נצלב במהופך, מה ששם קץ לחייו היוצאים מן הכלל.

פרק 8

כשאלוהים אומר את דברו מנקודת המבט של רוח האל, הנימה שלו מכוונת לאנושות כולה. כשאלוהים אומר את דברו מנקודת המבט של האדם, הנימה שלו מכוונת לכל חסידי מנהיגותה של רוח האל. כשאלוהים אומר את דברו מנקודת המבט של גוף שלישי (מה שבני האדם קוראים לו משקיף חיצוני), הוא מראה את דברו לבני האדם באופן ישיר, כדי שהם יראו אותו כפרשן. נדמה שבוקע מדבריו שפע של דברים שהאדם לא יודע – דברים שהאדם לא יכול לתפוס. הלא כן? כשאלוהים אומר את דברו מנקודת המבט של רוח האל, הדבר מדהים את כל האנושות. "אהבתו של האדם כלפיי עלובה מדי ואמונתו בי מעוררת רחמים. אילו עיקר דבריי לא היו מכוונים לחולשותיו של האדם, הוא היה מתרברב ומגזים, והיה מדבר גבוהה ומצויא תיאוריות מנופחות, כאילו הוא כל-יודע בכל הנוגע לעניינים שעל פני האדמה." לא זו בלבד שהמילים האלה חושפות את טיבו האמיתי של האדם וחושפות את המקום שאלוהים תופס בלבם של בני האדם, אלא שהן גם מגלות במעורמיהם את כל חיי האנושות. כל אדם סבור שהוא יוצא מן הכלל, אך בני האדם אפילו לא יודעים שיש מילה שנקראת "אלוהים", ולכן הם מגבשים תאוריות שנשמעות נשגבות. עם זאת, "התאוריות שנשמעות נשגבות" הן לא "דיבור" כמו שבני האדם מבינים אותו. במקום זאת, פירוש הדבר שהשטן השחית את אנושות כן שכל דבר שבני האדם עושים ממרה את פיו של אלוהים ומתנגד לאלוהים באופן ישיר, וכך שעצם המהות של מעשי האדם נובעת מהשטן, מנוגדת לאלוהים, מהווה מעשה עצמאי וסותרת את רצונו של אלוהים. זו הסיבה לכך שאלוהים אומר שכל בני האדם מגבשים תאוריות שנשמעות נשגבות. מדוע אלוהים אומר שעיקר דבריו מכוונים אל חולשותיו של האדם? משום שבהתאם לכוונתו של אלוהים, אלמלא הוא גילה את הדברים הנסתרים בעולם הפנימי של לב האדם, אף אדם לא היה מסוגל להישמע לו, ולכן, בני האדם לא היו מבינים את עצמם ולא היו יראים את אלוהים. כלומר אם כוונותיו של האדם לא יחשפו במעורמיהן, האדם לא יעז לעשות דבר, ואולי אפילו יקלל את השמיים או את אלוהים ישירות. אלה חולשותיו של האדם, ולכן אלוהים אומר את הדברים הבאים: "צעדי פוסעים בכל קצווי עולם התבל בחיפוש תמידי אחר בני אדם כלבבי המתאימים לשימוש שלי." האמירה הזו, ביחד עם מה שנאמר בהמשך בנוגע לכך שצליל הצדעת המלכות מצלצל באופן רשמי, מוכיחה שרוח האל מבצעת עבודה חדשה על פני האדמה. העניין הוא שעניניהם המוחשיות של בני האנוש לא מסוגלות לראות זאת. מכיוון שנאמר שרוח האל נמצאת על פני האדמה ועושה עבודה חדשה, גם כל התבל עוברת שינוי רב חשיבות: לא זו בלבד שבניו ובני עמו של אלוהים מתחילים לקבל את עדותו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, אלא שבמידה כזו או אחרת, כל דת, כל זרם, כל מעמד ובכל מקום – גם מקבלים זאת. זו תנועה אדירה בעולם, במישור הרוחני. היא טלטל את העולם הדתי כולו

עד יסודותיו, וזה חלק מהמשמעות של "רעידת האדמה" שהוזכרה בעבר. לאחר מכן, המלאכים מתחילים את עבודתם הרשמית, ובני ישראל חוזרים למולדתם ולא תועים עוד לעולם, וכל בני האדם הללו מתחילים לקבל רעייה. בניגוד לכך, המצרים מתחילים להתנתק מטווח הישועה שלי, כלומר הם מתחילים לקבל את הייסורים שלי (אך זה לא מתחיל עדיין באופן רשמי). לכן, במהלך השינויים האדירים המקבילים האלה בעולם, צליל הצדעת המלכות מצלצל באופן רשמי. זה מה שבני האדם קוראים לו, "הזמן שבו רוח האל המחזקת פי שבעה מתחילה לעבוד." בכל פעם שאלוהים עושה את עבודת השחזור, בשלבים האלה (או לנוכח ההתרחשויות האלה), כל בני האדם לא מסוגלים לחוש בעבודתה של רוח הקודש. לפיכך, דבריו של אלוהים ש"כשהאדם מאבד תקווה" נשמעים נכונים. יתר על כן, בכל אחד משלבי המעבר האלה, כשהאנושות מאבדת תקווה או כשהיא חשה שהזרם הזה שגוי, אלוהים מתחיל מחדש ונוקט את הצעד הבא בעבודתו. מהבריאה ועד היום, זה האופן שבו אלוהים עושה את עבודת השחזור ומשנה את שיטת עבודתו. אף על פי שבמידות שונות, מרבית האנשים יכולים לתפוס היבטים מסוימים, בסופו של דבר, הם בכל זאת נשטפים בשטף מים, משום ששיעור קומתם נמוך מדי. הם לא מסוגלים לתפוס את שלבי עבודתו של אלוהים, ולכן הם מסולקים. עם זאת, זו גם השיטה שבה אלוהים מטהר את בני האדם, וזה האופן שבו אלוהים שופט את כל המושגים הישנים של האנושות. ככל שיש לבני האדם יסודות רבים יותר, כך יש להם מושגים דתיים רבים יותר בנוגע לאלוהים שקשה להם יותר להניח בצד. הם דבקים בדברים ישנים ומתקשים לקבל אור חדש. מצד שני, על מנת לעמוד, צריך יסודות כלשהם, אך רוב בני האדם מתקשים להניח בצד את המושגים שלהם. הדבר נכון במיוחד כשמדובר במושגיהם לגבי התגלמותו של אלוהים כיום כבשר ודם, שאותה אפשר לראות בבירור ובנקל.

באמירה של היום, אלוהים דיבר הרבה על חזיונות, ולא אכנס לכך כאן, אך הדבר העיקרי שהוא אמר דן באופן שבו יסוד בניית המלכות הוא בניית הכנסייה. באופן יותר ספציפי, בתקופה של בניית הכנסייה, המטרה המרכזית הייתה לגרום לבני האדם להיות משוכנעים בלבם ולהאמין בכל מילה, על אף שהם לא הכירו את אלוהים בהתגלמותו במו עיניהם. אף על פי שהם האמינו בלבם, הם לא הכירו את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, משום שבשלב ההוא, אי אפשר היה להבדיל בינו לבין כל אדם אחר. בעידן המלכות, כולם חייבים להוכיח שהם משוכנעים, בלבם, בדבריהם ובעיניהם. מכאן, ברור שכדי שכולם יוכלו להוכיח שהם משוכנעים, בלבם, בדבריהם ובעיניהם, עליהם להיות מורשים להכיר במו עיניהם את האל שחי כבשר ודם. לא ניתן לבצע זאת במצב שבו בני האדם נאלצים לעשות משהו משום שאין להם ברירה אחרת או במצב שבו יש להם רק אמונה ארעית. במקום זאת, בני האדם ישתכנעו בלבם באמצעות מילים ודרך הבנה. לפיכך, בשלב הבנייה הזה, אין מלקות או הריגה. במקום זאת, הוא מאפשר לבני האדם לקבל נאורות באמצעות דבר האל, וכך הם יכולים לעסוק בחיפוש ובחקר כדי להכיר את אלוהים בהתגלמותו, בסופו של דבר. לכן, באשר לאלוהים, שלב העבודה הזה קל בהרבה – הוא מניח לטבע לעשות את שלו ולא פועל במנוגד לאנושות. בסופו של דבר, הוא יאפשר לאדם להכיר את אלוהים באופן טבעי, אז אל תדאגו או תחרדו. כשאלוהים אמר, "רק כשהקרב במישור הרוחני יתקרב לסופו, אתחיל מחדש על פני האדמה," כוונתו הייתה שכאשר בני האדם עולים על דרך המלך ומתחילים להכיר את אלוהים, לא זו בלבד שהשטן מפתה כל אחד ואחד מבפנים, אלא שהשטן עשוי לפתות את בני האדם גם בכנסייה עצמה. עם זאת, זו הדרך היחידה, ולכן איש לא צריך לדאוג. הפיתוי של השטן יכול ללבוש כמה פנים. ייתכן שמישהו יפנה

עורף לדברי האל או ייטוש אותם, וייתכן שמישהו יגיד דברים שליליים כדי לערער את החיוביות של בני אדם אחרים. עם זאת, בדרך כלל, האדם הזה לא גורר אחרים – בני האדם מתקשים לזהות את דברים האלה. הסיבה העיקרית לכך היא זו: האדם הזה יכול לנקוט יוזמה בפגישות, אך החזיונות לא ברורים לו. אם הכנסייה לא תגן ממנו, השליליות שלו עלולה לגרום לכנסייה כולה להגיב לאלוהים בקרירות, ובכך לא לשים לב לדבר האל – כך בדיוק יכול להצליח פיתויו של השטן. ייתכן שהוא לא ימרוד באלוהים ישירות, אך משום שהוא לא יכול להבין את דבר האל ומשום שהוא לא מכיר את אלוהים, ייתכן שהוא יתלונן או ינטור טינה בלבו. ייתכן שהוא יאמר שאלוהים נטש אותו, ושלכן הוא לא מסוגל לקבל נאורות והארה. ייתכן שהוא ירצה לעזוב, אך שתחושה שקטה של פחד תדבק בו, וייתכן שהוא יגיד שעבודתו של אלוהים לא מגיעה מאלוהים אלא שזו עבודתו של רוחות רעות.

מדוע אלוהים מזכיר את פטרוס לעתים כל כך קרובות? ומדוע הוא אומר שאפילו איוב לא מגיע לקרסוליו? לא זו בלבד שהדבר מאפשר לבני האדם לשים לב למעשיו של פטרוס, אלא שהוא גם מאפשר להם להניח בצד את כל הדוגמאות שיש להם בלבם. עליהם להניח בצד אפילו את הדוגמה של איוב, שהייתה לו האמונה האדירה ביותר. רק כך יכולה להיות תוצאה טובה יותר, שבה בני האדם מסוגלים להשליך הצדה את הכל ולהתחקות אחר פטרוס, וכך להכיר את אלוהים טוב יותר. אלוהים הכיר לבני האדם את אופן הנוהג שפטרוס נקט כדי להכיר את אלוהים, והמטרה הייתה לתת לבני האדם נקודה להתייחסות. לאחר מכן, אלוהים חוזה את אחת מהדרכים שאלוהים יפתח את בני האדם, כשהוא אומר, "אבל אם אתם קרים ומנוכרים לדבריי, אין ספק שאתם מתנגדים אליי. זוהי עובדה." במילים האלה, אלוהים חוזה את המזימות הערמומיות שהשטן ינסה להשתמש בהן, והוא קורא לבני האדם להתייחס לכך כאל אזהרה. אף על פי שלא כולם יהיו קרים כלפי דבר האל, חלק מבני האדם ייפלו בפיתוי. לכן, אלוהים מדגיש שוב, "אם לא תכירו את דבריי, אם לא תקבלו אותם ואם לא תנהיגו אותם, באופן בלתי נמנע תהיו מושא הייסור שלי! אין ספק שתהפכו לקורבנות של השטן!" זו עצתו של אלוהים לאנושות, אך בסופו של דבר, כפי שאלוהים חזה, חלק מבני האדם יהפכו לקורבנות של השטן.

פרק 9

בדמיונם של בני האדם, אלוהים הוא אלוהים, והאדם הוא האדם. אלוהים לא מדבר בשפת בני האדם, והאדם לא מדבר בשפתו של אלוהים. בעיני אלוהים, הדרישות שהאדם מציב לו הן קלות, ואילו האדם לא מסוגל לעמוד בדרישות שאלוהים מציב לאדם או אפילו להעלות אותן בדעתו. עם זאת, ההיפך הגמור הוא הנכון: אלוהים מבקש מהאדם רק "עשירית אחוז". לא זו בלבד שזה מדהים את כולם, אלא שזה גם מבלבל את כולם מאוד, כאילו הם בלב ים. רק הודות לנאורות שאלוהים מעניק ורק הודות חסדו של אלוהים, בני האדם זוכים להכיר במקצת את רצונו של אלוהים. אולם ב-1 במרץ, כל בני האדם נדהמו וגירדו את ראשם בבלבול. אלוהים דרש שאנשיו יהיו שלג מבהיק ולא ענן שדואה באוויר. אם כן, מה מציינת המילה "שלג"? ומה מציינות המילים "ענן

דואה באוויר? בשלב הזה, אלוהים נמנע במכוון מביאור המשמעות הפנימית של המילים האלה. זה גורם לבני האדם לבלבול, מה שמגביר את אמונתם במהלך חיפושם. זאת משום שזו דרישה ספציפית מבני עמו של אלוהים, ולא משהו אחר, ולכן כולם מקדישים זמן רב יותר בחשיבה על המילים הבלתי נתפסות האלה. כתוצאה מכך, רעיונות שונים צצים במוחם, פתיית שלג שמרחפים באוויר חולפים לנגד עיניהם, והעננים הדואים ברקיע מיד עולים בדעתם. מדוע אלוהים דורש שבני עמו יהיו כמו שלג, ולא כמו ענן שדואה באוויר? מה המשמעות האמיתית כאן? למה המילים האלה מתייחסות באופן ספציפי? לא זו בלבד ש"שלג" מייפה את הנוף, אלא שהוא טוב לחקלאות – הוא טוב בחיסול חיידקים. אחרי שלג כבד, כל החיידקים מכוסים בשלג במבהיק, ולפתע כל המרחב שוקק חיים. בדומה לכך, לא זו בלבד שבני עמו של אלוהים חייבים להכיר את אלוהים בהתגלמותו, אלא שעליהם גם להיכנע לעובדת התגלמותו של אלוהים, ולהביא לידי ביטוי בכך אנושיות רגילה. זה האופן שבו השלג מייפה את הנוף. בסופו של דבר, בגרותם של בני עמו של אלוהים תשים קץ לתנין הגדול האדום כאש, מה שייסד את מלכותו של אלוהים על פני האדמה, יפיץ את שמו הקדוש של אלוהים ויהלל אותו, כך שכל המלכות על פני הארץ תתמלא בצדק של אלוהים, תקרן בזוהרו של אלוהים ותנצנץ בכבודו של אלוהים, וכל העולם יתמלא בשלווה ובשביעות רצון, שמחה וסיפוק, ויופי מתחדש עד אין קץ. המכות השונות הקיימות בהווה – מאפייני הטבע השטני המושחת, כגון רשע, הסתאבות ומרמה, רצונות רעים וכן הלאה – ממוגרות כולן, וכך מתחדשים השמיים והארץ. זה הפירוש האמיתי של המילים "אחרי שלג כבד". בני האדם שהם עננים שדואים באוויר הם אלה שהולכים אחרי העדר שאלוהים דיבר עליו. אם יהיה פיתוי מהשטן ואם יהיו ניסיונות מאלוהים, הם מיד ידאו הלאה ויפסיקו להתקיים. אפילו מהותם לא תשרוד, מכיוון שהיא נמוגה זה מכבר. אם בני האדם יהיו עננים שדואים באוויר, לא זו בלבד שהם לא יהיו מסוגלים להביא לידי ביטוי את צלמו של אלוהים, אלא שהם גם ימיטו בושה על שמו של אלוהים. זאת מכיוון שבני אדם כאלה עלולים להיחטף בכל מקום ובכל זמן – הם המזון שהשטן אוכל, וכשהשטן יושב אותם, הם יבגדו באלוהים וישרתו את השטן. מובן שזה ממיט בושה על שמו של אלוהים. זה הדבר שאלוהים מתרעם עליו יותר מכל, ואלה הם אויביו של אלוהים. לפיכך, גם אין להם מהות של בני אדם רגילים וגם אין להם כל ערך שימושי של ממש. זו הסיבה לכך שאלוהים מציב דרישות כאלה לבני עמו. אולם אחרי שבני האדם מבינים את המילים האלה במידה כלשהי, אין להם מושג מה עליהם לעשות, מכיוון שהנושא עבר מדברי האל אל אלוהים עצמו, מה שמציב אותם במצב קשה: "זאת משום שבאתי מארץ הקודש, שלא כמו הללוטוס, שיש לו רק שם, ולא מהות משום שהוא בא מהרפש ולא מארץ הקודש." מדוע אלוהים מתאר את לידתו של אלוהים עצמו, אחרי שהוא מדבר על הדרישות שהוא מציב לבני עמו? האם ייתכן שיש קשר בין השניים? בהחלט, יש קשר טבעי ביניהם – אחרת, אלוהים לא היה מדבר כך אל בני האדם. בין העלים הירוקים, הללוטוס מתנווד ברוח העדינה אנה ואנה. מראהו נאה והוא מוערך מאוד. בני האדם לא יודעים ממנו שובע, והם משתוקקים לשחות במים, לקטוף את הגבעול ולהסתכל יותר מקרוב. אולם אלוהים אומר שהללוטוס בא מהרפש, ושיש לו רק שם ולא מהות. נדמה שאלוהים לא מייחס חשיבות ללוטוס, ומדבריו אפשר להבין בבירור שהוא מתעב אותם במידה מסוימת. לאורך העידנים, בני אדם רבים הרעיפו שבחים על צמח הללוטוס, משום שהוא צומח מהרפש מבלי להיטמא ממנו, עד כדי כך שאין לו אח ורע, ושהוא מדהים באופן כל יתואר. אולם בעיני אלוהים, הללוטוס חסר ערך – וזה בדיוק ההבדל בין אלוהים והאדם. די בכך כדי להראות את הפער בין אלוהים והאדם,

פער רחב יותר מאשר זה שבין קצה הרקיע ותחתית האדמה. משום שהלוטוס בא מהרפש, כל החומרים המזינים שהוא זקוק להם באים משם. העניין הוא שהלוטוס מסוגל להתחפש, ולספק בכך מראה מרהיב. רוב בני האדם רואים רק את המראה החיצוני היפהפה של הלוטוס, אך איש מהם לא רואה שהחיים שבתוך הלוטוס מטונפים וטמאים. לפיכך, אלוהים אומר שיש לו רק שם ולא מהות – וזה נכון ומדויק לגמרי. וזה גם מצבם המדויק של בני עמו של אלוהים כיום, הלא כן? הם רק נשמעים לאלוהים ומאמינים בו באופן חיצוני. בפני אלוהים, הם מתרפסים ומתרוצצים כדי לגרום לאלוהים להיות מרוצה מהם. לעומת זאת, בפנים, הם מלאים בטבע השטני המושחת, ובטנם מלאה בטומאה. לפיכך, אלוהים מציב לאדם שאלות, ושואל אם נאמנותו לאלוהים נגועה בטומאה, או אם היא טהורה ושלמה. כשבני האדם היו עושי שירות, רבים מהם היללו אל אלוהים בפהם אך קיללו אותו בלבם. בפהם, הם היו צייתנים כלפי אלוהים, אך בלבם, הם המרו את פיו של אלוהים. פיהם ביטא מילים שליליות, ובלבם הם הסתירו התנגדות לאלוהים. היו אפילו כאלה שפעולותיהם היו מתואמות: פיהם פלט גידופים והחזו בידיהם בהפקרות מוחלטת, וביטאו באופן חיוני ומלא חיים את פניו האמיתיים של התנין הגדול האדום כאש. הם באמת ראויים לכינוי "צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש". אולם כיום, הם מעמידים פנים שהם עושים שירות נאמנים ומתנהגים כמו בני עמו הנאמנים של אלוהים – אין להם בושה! אין זה פלא – הם הגיעו מהרפש, ולכן הם לא יכולים שלא לגלות את פרצופם האמיתי. משום שאלוהים קדוש וטהור, ואמיתי וממשי, בשרו נובע מרוח האל. זה מוחלט ומעבר לכל ספק. לא רק היכולת לשאת עדות על אלוהים עצמו, אלא גם היכולת להגשים את רצונו של אלוהים לחלוטין: זה צד אחד של מהותו של אלוהים. העובדה שהבשר נובע מרוח האל עם צלם האל פירושה שהבשר שרוח האל לובשת שונה במהותו מבשרו של האדם, וההבדל הזה טמון בעיקר ברוח האדם. המילים "רוח האל עם צלם האל" מתייחסות לכך שכתוצאה מכך שהאלוהיות מכוסה באנושיות רגילה, היא מסוגלת לעבוד כרגיל בפנים, וזה לא על-טבעי כלל ועיקר, והאנושות לא מגבילה זאת. המילים "צלמה של רוח האל" מתייחסות לאלוהיות גמורה, והאנושות לא מגבילה זאת. מכיוון שכך, ניתן לגמרי להביא לידי ביטוי בבשר, שלא רק רגיל ויציב, אלא גם מלכותי ומלא חמה, את טבעו היסודי וצלמו האמיתי של אלוהים. הבשר והדם של ההתגלמות הראשונה יכול היה להציג רק את האל השייך לתפיסותיהם של בני האדם, כלומר אלוהים בהתגלמותו הראשונה היה מסוגל לעשות את האותות והמופתים ולשאת נבואות. לפיכך, הוא לא הביא לידי ביטוי באופן מלא את מציאות האל, ולכן הוא לא היה התגלמותה של רוח האל עם צלם האל. הוא היה רק המראה הישיר של אלוהיות. ומשום שהוא התעלה על האנושיות הרגילה, הוא לא נקרא האל המעשי המלא עצמו, אלא שהיה בו נופך של האל המעורפל שבשמיים – הוא היה האל של תפיסותיהם של בני האדם. זה ההבדל המהותי בין שתי ההתגלמותות.

מהנקודה הגבוהה ביותר בתבל, אלוהים משגיח על כל תנועה של האדם, ועל כל מה שבני האדם אומרים ועושים. הוא אפילו מביט בכל מחשבה פנימית שלהם בבהירות גמורה, ולא מחמיץ אותה. לכן דברי האל פוגעים הישר בלבם של בני האדם, ונוגעים בכל מחשבה ומחשבה שלהם, ודבריו פיקחים וללא שגיאות. "על אף שהאדם מכיר את רוחי, הוא גם פוגע ברוחי. דבריי חושפים את פרצופם המכוער של כל בני האדם, חושפים את המחשבות העמוקות ביותר של כל בני האדם, גורמים לאורי להבהיר את יושבי העולם וגורמים להם ליפול תחת מבטי הבוהן." מכאן אפשר לראות שעל אף שהדרישות שאלוהים מציב לאדם לא גבוהות, בני האדם בכל זאת לא

מסוגלים לשאת את מבטה הבוחן של רוח האל. "אולם אף על פי שהאדם נופל, לבו לא מעז לסור ממני כמעט בכלל. מבין הברואים, מי לא מתחיל לאהוב אותי בזכות מעשיי?" זה מעיד אפילו יותר על חוכמתו המלאה וכול יכולתו של אלוהים, ולכן זה מגלה את כל מה שבני עמו של אלוהים חשבו כשהם נשאו את תפקידם של עושי שירות: על אף שלאחר "סחר" שנגמר בכישלון, "מאות האלפים" או "המיליונים" שבראשם הסתכמו בכלום, משום צווי המנהליים של אלוהים, ומשום מלכותיותו וחרון אפו של אלוהים, ואפילו שהם הרכינו ראש בצער, בני האדם האלה בכל זאת שירתו את אלוהים למרות השליליות, וכל נוהגי העבר שלהם הפכו למילים נבובות ונשכחו כליל. במקום זאת, הם עשו ברצון את הדברים ששימחו אותם ואת כולם כדי להישאר מבודדים, על מנת להעביר את הזמן בבטלה... זה מה שבאמת קרה בקרב בני האדם. לפיכך, אלוהים נפתח בפני האדם ואומר: "מי לא עורג אליי כתוצאה מדבריי? מי לא מפתח רגשות מסירות בזכות אהבתי?" למען האמת, בני האדם מוכנים לקבל את דברי האל, ואין אף אדם ביניהם שלא אוהב לקרוא את דבר יהאל. העניין הוא שהם לא מסוגלים להנהיג את דברי האל, משום שאופיים מציב להם מכשולים. לאחר קריאת דברי האל, בני אדם רבים לא מסוגלים להיפרד מדברי האל, ואהבה לאלוהים ממלאת את לבם. לפיכך, אלוהים מקלל שוב את השטן, וחושף שוב את פרצופו המכוער של השטן. "התקופה שבה השטן משתולל ונוהג בעריצות מטורפת" היא גם בדיוק העידן שבו אלוהים מתחיל את עבודתו האדירה הרשמית על פני האדמה. לאחר מכן, הוא מתחיל בעבודה של השמדת העולם. כלומר ככל שהשטן משתולל, כך קרב יומו של אלוהים, ולכן ככל שאלוהים מדבר יותר על מופקרתו של השטן, כך מוכח שהיום שבו אלוהים ישמיד את העולם ממשמש ובא. כזו היא הצהרתו של אלוהים בפני השטן.

מדוע אלוהים אומר שוב ושוב "... ומאחורי גבי, הם עוסקים בעיסוקים המלוכלכים האלה 'הראויים לשבח'. האם אתם חושבים שהבשר והדם שאני לובש לא יודעים דבר על מעשיכם, התנהגותכם ודבריכם?" הוא לא סתם אמר את המילים האלה פעם או פעמיים – מדוע? לאחר שאלוהים מנחם את בני האדם, ולאחר שהם מודעים לצערם של אלוהים על האדם, קל להם לשכוח את העבר במאבקם להתקדם הלאה. אולם אלוהים לא מקל עם האדם כלל ועיקר: הוא ממשיך לרדוף אחר מחשבותיהם של בני האדם. לפיכך, הוא דורש מבני האדם פעמים רבות להכיר את עצמם, לחדול מההפקרות שלהם, ולהפסיק לעסוק בעיסוקים המלוכלכים האלה "הראויים לשבח", ולעולם לא להונות שוב את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. על אף שאופיים של בני האדם לא משתנה, תזכורות מעת לעת עוזרות להם. לאחר מכן, אלוהים מדבר מנקודת המבט של האדם כדי לגלות לו את התעלומות: "שנים רבות סבלתי את הרוח והגשם וכך גם חוויתי את המרירות של העולם האנושי, אך אחרי הרהור קפדני, אף כמות של ייסורים לא יכולה לגרום לאדם הבשר והדם להתייאש ממני, וקל וחומר שאין כל מתיקות שיכולה לגרום לאדם הבשר והדם להפוך לקרים ומדוכדכים או לזלזל בי. האם האופן שבו האדם אוהב אותי באמת מוגבלת או להיעדר כאב או להיעדר מתיקות?" "כל הדברים תחת השמש ריקים." באמת יש למילים האלה משמעות פנימית. לפיכך, אלוהים אומר שדבר לא יכול לגרום לאדם לאבד תקווה או להיות קר אל אלוהים. אם בני האדם לא אוהבים את אלוהים, מוטב שהם ימותו. אם הם לא אוהבים את אלוהים, הסבל שלהם הוא לחינם וברכותיהם ריקות מתוכן ונמנות על חטאיהם. משום שאף אדם לא אוהב את אלוהים באמת, אלוהים אומר, "האם האופן שבו האדם אוהב אותי באמת מוגבלת או להיעדר כאב או להיעדר מתיקות?" בעולמו של האדם, איך ייתכן שמישהו יתקיים ללא כאב או מתיקות? פעם אחר פעם, אלוהים אומר, "האדם מעולם לא ראה את פניי באמת ומעולם לא שמע את

קולי באמת, משום שהוא לא מכיר אותי באמת. "אלוהים אומר שהאדם לא מכיר אותו באמת, אך מדוע הוא דורש מהאדם להכיר אותו? האין זו סתירה? יש מטרה מסוימת לכל אחת ממילותיו של אלוהים. משום שהאדם איבד את הרגישות, אלוהים מתמש בעיקרון של עשיית 100% מעבודתו באדם על מנת להשיג בסופו של דבר אחיזה של עשירית אחוז בלבד של האדם. זו השיטה שבה אלוהים עובד, ועל אלוהים לפעול כך על מנת להשיג את מטרתו. זו גם בדיוק חוכמתם של דברי האל. האם תפסתם זאת?

אלוהים אומר: "כשאני מגלה את תעלומותי באופן ישיר ומבהיר את תוכניתי כבשר ודם, אתם לא שמים לב לכך. אתם מקשיבים לצליל, אבל לא מבינים את הפירוש. אני מלא עצב. על אף שאני מתגלם כבשר ודם, אני לא יכול לעשות את עבודת הכהונה כבשר ודם." מצד אחד, המילים האלה גורמות לבמי האדם לנקוט יוזמה לשתף פעולה עם אלוהים, משום חוסר הרגישות שלהם. מצד שני, אלוהים מגלה את פניה האמיתיים של אלוהיותו כבשר ודם. משום ששיעור קומתם של בני האדם נמוך מדי, גילוי האלוהיות במהלך התקופה שבה אלוהים מתגלם כבשר ודם תואם את יכולת קבלתו של האדם. במהלך שלב העבודה הזה, רוב בני האדם עדיין לא מסוגלים לקבל את הדברים באופן מלא, מה שמוכיח כמידה מספקת כמה עלובה יכולת קבלתו של האדם. לפיכך, האלוהיות לא מבצעת באופן מלא את תפקידה המקורי בעבודה. זה רק חלק קטן. זה מוכיח שבעבודה העתידית, האלוהיות תתגלה בהדרגה בהתאם למצב התאוששותו של האדם. יחד עם זאת, האלוהיות לא גדלה בהדרגה, אלא שהיא מה שיש לאלוהים בהתגלמותו באופן מהותי, והיא שונה משיעור קומתו של האדם.

הייתה לאלוהים כוונה ומשמעות כשהוא ברא את האדם, ולכן אלוהים אמר, "אילו הייתי משמיד את האדם בחרון אפי, מה הייתה חשיבותה של הבריאה את השמיים והארץ?" לאחר שהאדם הושחת, אלוהים תכנן לזכות בחלק מבני האדם להנאתו. כל בני האדם לא עתידים לעבור השמגה, והם לא יחוסלו ברגע שהם יפרו ולו במקצת את הצווים המנהליים של אלוהים. זה לא רצונו של אלוהים. כפי שאלוהים אמר, זה יהיה חסר טעם. בדיוק משום "חוסר הטעם" הזה, מובהרת חוכמתו של אלוהים. האם אין חשיבות רבה יותר לכך שאלוהים מדבר ועובד באמצעים רבים על מנת לייסר את כל בני האדם, לשפוט אותם ולהכות אותם, ובסופו של דבר לבחור את אלה שאוהבים אותו באמת? וזו בדיוק הסיבה לכך שמעשיו של אלוהים מתגלים, ועל כן, בריאת האדם הופכת למשמעותית יותר. לפיכך, רוב דבריו של אלוהים חולפים ועוברים. זאת על מנת להשיג מטרה, ורק זו המציאות של חלק מדבריו.

נספח 1 :

פרק 1

מה שאני דורש מכם לעשות הוא לא התאוריה המעורפלת והריקה מתוכן שאני מדבר עליה, וזו לא דרישה שמוחו של האדם מסוגל לדמיין או שבשרו של האדם להשיג. מי מסוגל לנאמנות גמורה בביתי? ומי יכול להעלות את כל כולו כקורבן מנחה במלכותי? אלמלא גילוי רצוני, האם הייתם מקבלים על עצמכם את המשימה לרצות את

לבי? איש מעולם לא הבין את לבי, ואיש מעולם לא תפס את רצוני. מי אי-פעם ראה את פניי או שמע את קולי? פטרוס? פאולוס? יוחנן? יעקב? את מי אי-פעם הלבשתי? מי אי-פעם היה ברשותי? במי אי-פעם השתמשתי? על אף שבפעם הראשונה שהתגלמתי כבשר ודם, עשיתי זאת כאלוהיות, הבשר שלבשתי לא הכיר את סבלות האדם, משום שלא התגלמתי בצלם, ולכן אי-אפשר היה לומר שהבשר והדם הגשימו את רצוני באופן מלא. רק כאשר האלוהיות שלי מסוגלת לפעול כמוני ולדבר כמוני בגוף של אנושיות רגילה, ללא מעצורים או מכשולים, אפשר לומר שרצוני מתגשם בבשר והדם. משום שהאנושיות הרגילה מסוגלת לגונן על האלוהיות, מושגת מטרתה להיות צנוע ונסתר. במהלך שלב העבודה כבשר ודם, על אף שהאלוהיות פועלת ישירות, בני האדם מתקשים לראות את הפעילויות האלה, משום החיים והפעולות של האנושיות הרגילה. ההתגלמות הזו לא יכולה לצום במשך 40 יום כמו ההתגלמת הראשונה, אך היא עובדת ומדברת באופן רגיל, ועל אף שהיא מגלה תעלומות, היא רגילה מאוד. קולה לא נשמע כמו רעם, כפי שבני האדם חושבים; פניה לא מנצנצים באור, והשמיים לא רועדים כשהיא צועדת. אילו כך היה, לא היה בכך זכר לחוכמתי, ולא ניתן היה להמיט בושה על השטן ולהביס אותו.

כשאני מציג את האלוהיות שלי תחת הגנת האנושיות הרגילה, אני זוכה בכבוד המרבי, עבודתי האדירה מושגת, ושום דבר לא מקשה עליי. זאת משום שמטרת ההתגלמות שהיא היא בעיקר לאפשר לכל מאמיני לחזות במעשיו של אלוהיותי כבשר ודם, ולראות את האל המעשי עצמו. כך ניתן לסלק את מקומו של האל הבלתי נראה והבלתי מוחשי בלבם של בני האדם. משום שאני אוכל, לובש בגדים, ישן, מתגורר תחת קורת גג ומתנהג כמו אדם רגיל, משום שאני מדבר וצוק כמו אדם רגיל, ושיש לי צרכים של אדם רגיל, ומשום שיש לי גם מהות של אלוהיות גמורה, אני נקרא "האל המעשי". זה לא מופשט, וקל להבין זאת. אפשר לראות בכך באיזה חלק טמונה ליבת עבודתי, ובאיזה שלב מתמקדת עבודתי. גילוי אלוהיותי באמצעות אנושיות רגילה היא המטרה העיקרית של התגלמותי כבשר ודם. לא קשה לראות שמרכז עבודתי הוא החלק השני של תקופת המשפט.

מעולם לא היו בי חיים אנושיים או שמץ אנושיות. החיים האנושיים מעולם לא תפסו בי מקום, וגילוי אלוהיותי מעולם לא דיכא אותם. לפיכך, ככל שמבטאים את קולי בשמיים ואת רצונה של רוחי, כך ניתן להמיט בושה על השטן, ולכן קל יותר להגשים את רצוני באנושיות רגילה. רק זה הביס את השטן, והשטן כבר נחל בושה גמורה. על אף שאני נסתר, הדבר לא מסכל את האמירות והמעשים של האלוהיות שלי – ודי בכך כדי להוכיח שנחלתי ניצחון, ושזכיתי בכבוד גמור. משום שעבודתי כבשר ודם לא יודעת מכשולים, ומשום שיש לאל המעשי מקום בלבם של בני האדם כעת, ושהוא הכה שורש בלבם של בני האדם, ניתן לגמרי להוכיח שהבסתי את השטן. ומשום שהשטן לא מסוגל לעשות עוד דברים בקרב בני האדם, ומשום שקשה להשריש את איכות השטן בבשרו של האדם, רצוני מתקדם ללא מכשולים. תוכן עבודתי הוא בעיקר לגרום לכל בני האדם לחזות במעשים המופלאים שלי ולראות את פניי האמיתיים: אני לא מעבר להישג יד, אני לא מיתמר עד הרקיע, ואני לא חסר צורה ואמורפי. אני לא בלתי נראה כמו אוויר, ואני לא כמו ענן דואה באוויר שניתן להעיף אותו בנקל. במקום זאת, על אף שאני חי בקרב בני האדם וחווה את המתיקות, החמיצות, המרירות והחרירות בקרב בני האדם, בשרו ודמי שונים באופן מהותי מאלה של האדם. רוב בני האדם מתקשים לבוא איתי במגע, אך רובם גם כמהים לבוא איתי במגע. נדמה שיש באלוהים בהתגלמותו תעלומות אדירות שלא יעלו על הדעת. משום הגילוי הישיר של האלוהיות, ומשום ההגנה שמספק המראה האנושי, בני האדם שומרים ממני מרחק של כבוד. הם חושבים שאני אל רחום ואוהב, אך

גם מפחדים מהמלכותיות וחרון האף שלי. לפיכך, בלבם, הם רוצים לדבר איתי בכנות, אך הם לא יכולים לעשות את מה שהם רוצים – חוזקם לא עומד במשאת לבם. זה מצבם של כל בני האדם בנסיבות האלה, וככל שיש יותר בני האדם כאלה, כך מתחזקת ההוכחה של גילוי ההיבטים השונים של טבעי, וכך מושגת המטרה שבני האדם יכירו את אלוהים. אך זו מטרה משנית. העיקר הוא לגרום לבני האדם להכיר את המעשים המופלאים שלי מפעולות הבשר והדם שלי, כדי לגרום להם להכיר את מהותו של אלוהים: אני לא חריג ועל-טבעי כפי שבני האדם מדמינים, אלא שאני האל המעשי, שהוא רגיל מכל בחינה. המקום "שלי" בתפיסותיהם של בני האדם מסולק, והם מתחילים להכיר אותי במציאות. רק אז אני תופס את מקומי האמיתי בדעתם של בני האדם.

בפני כל בני האדם, לא זו בלבד שמעולם לא עשיתי שום דבר על-טבעי שבני האדם העריכו, אלא שאני גם רגיל ושגרתי במיוחד. במכוון, אני לא מתיר לבני האדם לראות בבשרי ודמי שום דבר שיש לו שמץ של אלוהים. משום דבריי, בני האדם נכבשים לחלוטין ונשמעים לי בעדותי. רק כך בני האדם מתחילים להכיר אותי כבשר ודם ללא חששות, על יסוד האמונה שאלוהים אכן קיים. כך, האופן שבו בני האדם מכירים אותי הופך לאמיתי יותר וברור יותר, והיכרותם לא מוכתמת כהוא זה מהתנהגותם הטובה. הכל הוא תוצאה של הפעולה הישירה של האלוהיות שלי, שמאפשרת לבני האדם להכיר את האלוהיות שלי באופן מלא יותר. זאת משום שרק האלוהיות היא הפנים האמיתיים של אלוהים והתכונה הטבעית של אלוהים – בני האדם צריכים להבין זאת. מה שאני רוצה הוא מילים, מעשים ופעולות שנובעים מהאלוהיות – אין לי עניין במילים ובמעשים שנובעים מהאנושיות. כוונתי היא לחיות ולפעול באלוהיות – אני לא רוצה להכות שורש ולצמוח באנושיות, ואני לא רוצה לשכון באנושיות. האם אתם מבינים את דבריי? אף על פי שאני אורח באנושיות, אני לא רוצה זאת. אני פועל לגמרי באלוהיות, ורק כך בני האדם יכולים להיטיב להבין את פניי האמיתיים.

פרק 10

במהלך התקופה של בניית הכנסייה, אלוהים בקושי הזכיר את בניית המלכות. אפילו כשהוא הזכיר זאת, הוא עשה זאת בשפה של התקופה של בניית הכנסייה. ברגע שעידן המלכות הגיע, אלוהים כתב כמה שיטות וחששות בנוגע לתקופה של בניית הכנסייה במחיי יד, והוא מעולם לא אמר עוד מילה בנוגע לכך. זו בדיוק המשמעות היסודית של "אלוהים עצמו", שהוא תמיד חדש ולעולם לא ישן. בנוסף לדברים שנעשו בעבר, כאשר הם חלק מתקופה שחלפה, אלוהים מקבץ דברים כאלה כדברים מהתקופה שלפני המשיח, ואילו ההווה ידוע כתקופה "אחרי המשיח".^[8] מהבחינה הזו, אפשר לראות את בניית הכנסייה כפעולה קודמת הכרחית לבניית המלכות. היא הניחה את היסודות לכך שאלוהים יפעיל את סמכותו הריבונית במלכות. כיום, העבודה של בניית הכנסייה היא

הערות שוליים:

א. "אחרי המשיח" פירושו (AD Anno Domini), כלומר לפני הספירה הנוצרית.

רק תחילת בניית המלכות, שהיא המיקוד העיקרי של עבודתו של אלוהים על פני האדמה. אלוהים הכין את כל הפרטים של עבודתו לפני שהושלמה בניית הכנסייה, וכשהגיע הזמן, הוא התחיל בעבודה. מכיוון שכך, אלוהים אמר כך, "אחרי הכל, עידן המלכות שונה מתקופות העבר. עניינו אינו מה האדם עושה. במקום זאת, אני מבצע את עבודתי באופן אישי לאחר שאני יורד ארצה – עבודה שבני אנוש לא מסוגלים לתפוס או לעשות." בהחלט, העבודה הזו חייבת להתבצע בידי אלוהים באופן אישי. אף בן אנוש לא מסוגל לבצע עבודה כזו – בני האנוש פשוט לא יעמדו בזה. מלבד אלוהים, מי יכול לבצע עבודה כה אדירה בקרב בני האדם? מי מלבדו מסוגל "לייסר" את האנושות כולה כמעט עד מוות? האם ייתכן שבני האדם יסדירו כזו עבודה? מדוע הוא אומר, "אני מבצע את עבודתי באופן אישי לאחר שאני יורד ארצה"? האם ייתכן שרוח האל באמת תיעלם מכל המרחב? האמירה "אני מבצע את עבודתי באופן אישי לאחר שאני יורד ארצה" מתייחסת הן לעובדה שרוח האל מתגלמת כבשר ודם כדי לעבוד, ולעובדה שניכר שרוח האל עובדת באמצעות האנושות. על ידי כך שאלוהים מבצע את עבודתו באופן אישי, הוא מאפשר לבני אדם רבים לראות את אלוהים עצמו בעיניים בלתי מזוינות, כדי שהם לא יצטרכו לחפש בקפידה ברוחם. יתר על כן, הדבר מאפשר לכל בני האדם לראות את פעילותה של רוח האל במו עיניהם, והדבר מראה להם שאין הבדל מהותי בין בשרו של האדם לבין בשרו של אלוהים. בעת ובעונה אחת, בכל המרחב והתבל, רוח האל עדיין עובדת. לאחר שכל בני האדם שהפכו לנאורים מקבלים את שמו של אלוהים, הם רואים איך רוח האל עובדת, וכך הם מתוודעים עוד יותר עם התגלמותו של אלוהים כבשר ודם. מכיוון שכך, רק אם אלוהיותו של אלוהים עובדת ישירות, כלומר אם רוח האל מסוגלת לעבוד ללא כל הפרעה, האדם יכול להתוודע לאל המהותי עצמו. זו מהותה של בניית המלכות.

כמה פעמים אלוהים התגלם כבשר ודם? האם ייתכן שזה קרה כמה פעמים? מדוע אלוהים העיר פעמים רבות, "פעם ירדתי אל עולמם של בני האדם וחוויתי את סבלם והשקפתי עליו, אך מבלי להגשים את התכלית של התגלמותי כבשר ודם"? האם אלוהים התגלם כמה פעמים, אך אלוהים מעולם לא ידע על כך? זה לא מה שהצהירה הזו אומרת. בפעם הראשונה שאלוהים התגלם כבשר ודם, כוונתו הייתה למעשה שהאדם לא יכיר אותו. במקום זאת, הוא ביצע את עבודתו ונעלם מבלי שאיש יבחין או שתהיה לאיש הזדמנות להכיר אותו. הוא לא הרשה לאדם להכיר אותו לגמרי, והוא גם לא הבין לגמרי את חשיבות ההתגלמות, ולכן אי-אפשר לומר שהוא התגלם לגמרי. בהתגלמות הראשונה, הוא בסך הכל השתמש בגוף בשר ודם נעדר אופי חוטא כדי לבצע את העבודה הזו. לאחר שהעבודה הושלמה, לא היה עוד צורך להזכיר זאת. כאשר לבני האדם ששימשו את אלוהים לאורך העידנים, אפילו פחות ראוי לקרוא למקרים כאלה התגלמויות. כיום, אפשר לקרוא התגלמות רק למי שהוא האל המעשי עצמו, שיש לו מראה חיצוני של אנושיות רגילה המסתיר לגמרי את האלוהיות הפנימית, ואשר מתיר לאדם להכיר אותו. הפירוש של ביקורו הראשון של אלוהים בעולם הזה כולל רק היבט אחד של החשיבות של מה שנקרא התגלמות כיום – הביקור הזה בשום אופן לא נושא את המשמעות המלאה של מה שנקרא התגלמות כיום. זו הסיבה שאלוהים אמר "מבלי להגשים את חשיבות ההתגלמות". המילים "חווית סבלותיו של האדם והשקפה עליהם" מתייחסות לרוח האל ולשתי התגלמויותיו של אלוהים כבשר ודם, ולכן אלוהים אמר, "כשבניית המלכות תתחיל, התגלמותי הבשר והדם תפתח רשמית בביצוע הכהונה. כלומר, מלך המלכות יתחיל להחיל באופן רשמי את ריבונותו." על אף שבניית הכנסייה הייתה עדות לשמו של אלוהים, העבודה עוד לא התחילה

באופן רשמי באותו שלב – רק כיום אפשר לומר שבניית המלכות החלה. כל מה שנעשה קודם לכך הוא רק ניסיון מוקדם – זה לא היה הדבר האמיתי. אף על פי שנאמר שכבר הייתה כניסה למלכות, עדיין לא התבצעה בה שום עבודה. רק היום, כשהעבודה מתבצעת בתוך אלוהיותו של אלוהים, ולאחר שאלוהים התחיל את עבודתו באופן רשמי, האדם נכנס אל המלכות סוף סוף. לפיכך, "ניכר מכך שירידת המלכות אל עולם האנושי היא לא רק עניין של מילים ומראה עין, אלא גם מציאות ממשית. זה היבט אחד של פירוש הביטוי 'מציאות הנוהג'." ציטוט זה הוא סיכום טוב של התיאור לעיל. לאחר שאלוהים מספק את הציטוט הזה, אלוהים עובר לאפיין את המצב הכללי של האנושות, מה שמותיר את האדם במצב של התעסקות מתמדת. "ברחבי העולם, האנושות כולה מצויה בתוך האהבה והחמלה שלי, אך באותה מידה, האנושות כולה מצויה תחת המשפט שלי, וכן תחת הניסיון שלי." חייו של האדם מנוהלים לפי עקרונות וכללים מסוימים שאלוהים קבע. העקרונות והכללים האלה הם כדלקמן: יהיו עתות שמחה, רגעי תסכול, ויתרה מזאת, זמנים של זיכרון וקשיים לסבול. לפיכך, אף אדם לא יחיה חיים של אושר צרוף או סבל צרוף. בכל חיים יש עליות ומורדות. ברחבי האנושות, לא זו בלבד שאהבתו וחמלתו של אלוהים נראות לעין, אלא שגם משפטו וכל טבעו גלויים לכל. אפשר לומר זאת כך: כל בני האדם עוברים את ניסיונו של אלוהים, הלא כן? ברחבי העולם רחב הידיים, כל בני האדם עמלים בקפידה בעבודה של מציאת דרכם שלהם. הם לא בטוחים איזה תפקיד לגלם וחלקם אפילו פוגעים בחייהם או מוותרים עליהם כליל למען גורלם. אפילו איוב לא היה יוצא מן הכלל במקרה הזה: במהלך ניסיונו של אלוהים, הוא בכל זאת המשיך לחפש את דרכו שלו. אף אדם לא מסוגל לעמוד איתן לאורך ניסיונותיו של אלוהים. משום תאבת הבצע של האדם או טבעו האנושי, אף דם לא מרוצה לגמרי ממצבו הנוכחי, ואף אדם לא יכול לעמוד איתן בניסיונות: כל אדם נכנע תחת שיפוטו של אלוהים. אילו אלוהים היה עדיין כל כך רציני עם האדם, ואם הוא עדיין היה מציב לאדם דרישות כה קפדניות, הדבר היה בדיוק כפי שאלוהים אמר: "מבטי הבוער היה מפיל ארצה את האנושות."

חרף העובדה שבניית המלכות התחילה באופן רשמי, צליל הצדעת המלכות טרם צלצל – כעת זו רק נבואה של מה שיקרה. כשכל בני האדם יושלמו וכל האומות על פני הארץ יהפכו למלכותו של המשיח, תהיה זו העת שבה שבעת הרעמים ישמעו. היום הזה הוא צעד קדימה לכיוון השלב הזה. השינוי השתחרר בזמן המתקרב. זו תוכניתו של אלוהים – בעתיד הקרוב היא תמומש. יחד עם זאת, אלוהים כבר הגשים את כל מה שהוא אמר. לפיכך, ברור שהאומות על פני האדמה הן רק ארמונות בחול שרועדים כשהגאות מתקרבת: אחרית הימים ממשמשת ובאה, והתנין הגדול האדום כאש יקרוס תחת דבר האל. כדי לוודא שתוכניתו של אלוהים תתבצע בהצלחה, מלאכי השמיים ירדו ארצה, והם עושים כמיטב יכולתם כדי לספק את אלוהים. אלוהים עצמו בהתגלמותו יצא את שדה הקרב כדי להילחם באויב. בכל מקום שבו מופיעה ההתגלמות, האויב מובס. סין היא המדינה הראשונה שמושמדת – ידו של אלוהים מרחיבה אותה. אלוהים בשום אופן לא לוקח שבויים עם סין. אפשר למצוא הוכחה בקריסתו המתקדמת בהמשך התבגרותו של העם. כל אחד יכול לראות זאת בקלות. התבגרות העם היא אות לכישלונו של האויב. זה הסבר כלשהו לכוונה במילה "להילחם". לפיכך, אלוהים הזכיר לבני האדם בשפע הזדמנויות לשאת עדויות יפהפיות על אלוהים כדי לבטל את מצב המושגים וכדי לעקור את כיעורו של התנין הגדול האדום כאש מלבם של בני האדם. אלוהים משתמש בתזכורות כאלה כדי לעורר את אמונתו של האדם, וכך הוא משיג את עבודתו. זאת משום שאלוהים אמר, "מה האדם מסוגל לעשות? האם לא עדיף שאעשה זאת

בעצמי?" כך הדבר עם כל האנושות. לא רק שבני האדם לא מסוגלים לעשות דבר, אלא שקל להניא ולאכזב אותם. זו הסיבה שהם לא מסוגלים להכיר את אלוהים. לא זו בלבד שאלוהים מקים לתחייה את אמונתו של האדם, אלא שההוא גם מעניק לאדם חוזקה בסתר ללא-הרף.

לאחר מכן, אלוהים התחיל לדבר אל התבל כולה. לא זו בלבד שאלוהים פתח בעבודתו החדשה בסין, אלא שבכל רחבי תבל, הוא החל לעשות את העבודה החדשה של היום. בשלב הזה של העבודה, משום שאלוהים רוצה לגלות את כל מעשיו על כל בני האדמה כדי שכל בני האדם שבגדו בו ישובו וישתחוו בפני כס מלכותו בצייתנות, עדיין יש במשפטו של אלוהים מחמלתו ואהבתו. אלוהים משמש באירועים אקטואליים ברחבי העולם כדי לנער את לבם של בני האדם ולדרבן אותם לחפש את אלוהים, כדי שהם יוכלו לזרום אליו. לפיכך, אלוהים אומר, "זו אחת מהדרכים שבהן אני עובד, ואין ספק שהיא פעולת הושעת האדם, ומה שאני מעניק לו הוא עדיין סוג של אהבה." אלוהים חושף את אופיו האמיתי של האדם בדיוק חודר שאין כמוהו וללא מאמץ. הדבר גורם לאדם לאחוז את פניו בבושה, בחרפה גמורה. בכל פעם שאלוהים מדבר, באופן מסוים הוא תמיד מצביע על היבט מסוים של האומללות של האדם, כדי שהאדם לא ישכח להכיר את עצמו ברוגע ולא יחשוב שהכרה עצמית היא רק משימה ישנה. בהתחשב באופיו של האדם, אילו אלוהים לא היה מצביע על פגמיו אפילו לרגע אחד, האדם עלול היה להפוך למופקר ויהיר. לפיכך, כיום, אלוהים אומר, "בני האנוש – לא רק שאתם לא נוצרים את השמות שנתתי לכם, אלא שרבים מכם שתוארם הוא 'עושי שירות' מטפחים כעס בלבם, וכה רבים מכם שתוארם הוא 'בני עמי' מטפחים אהבה בלבם. אל תנסו לשטות בי – עיני רואות הכל וחודרות אל הכל!" ברגע שהאדם רואה את האמירה הזו, הוא מיד נתקף באי-נוחות. הוא מרגיש שמעשי העבר שלו היו יותר מדי לא בוגרים – בדיוק סוג ההתעסקויות המלוכלכות שפוגעות באלוהים. הוא רצה לאחרונה לרצות את אלוהים, אך על אף שהוא מוכן בהחלט לעשות זאת, חסר לו הכוח, והוא לא יודע מה עליו לעשות. בלא יודעין, הוא מתמלא בנחישות מחודשת. זו ההשפעה של קריאת המילים האלה במצב של רוגע.

מצד אחד, אלוהים אומר שהשטן משוגע באופן קיצוני, אך מצד שני, הוא גם אומר שרוב בני האדם לא משנים את אופיים הישן. מכך ניכר שמעשיו של השטן מתגלמים באדם. לפיכך, אלוהים מרבה להזכיר לאדם שלא להיות מופקר, פן השטן יבלע אותו. זו לא רק נבואה על כך שבני אדם מסוימים ימרדו, אלא שזו גם אזעקה שמושמעת כדי להזהיר את כל בני האדם להניח בצד את העבר תכף ומיד ולחפש את הדברים של היום. אף אדם לא רוצה להיות נתון לשליטת שדים או להיכבש בידי רוחות רעות, ולכן דבר האל אפילו יותר אזהרה מאשר גינוי עבורם. עם זאת, כאשר רוב בני האדם נעים אל הקיצון השני, ומייחסים חשיבות רבה לכל אחת ואחת ממילותיו של אלוהים, אלוהים אומר בתגובה, "רוב בני האדם מחכים שאגלה להם אפילו יותר תעלומות להתבונן בהן בשקיקה. יחד עם זאת, אם תבינו את כל תעלומות השמיים, מה תוכלו לעשות בידע הזה? האם הוא יגביר את אהבתכם כלפיי? האם הוא ישלח את אהבתכם כלפיי?" מכאן ניכר שהאדם לא משתמש בדבר האל כדי להכיר את אלוהים ולאהוב אותו, אלא שהוא עושה זאת כדי להגדיל את האספקה ב"מחסן הקטן" שלו. על כן, העובדה שאלוהים משתמש בביטוי "להתבונן בהן בשקיקה" כדי לתאר את הקיצוניות של אלוהים, משקפת את העובדה שאהבתו של האדם לאלוהים עדיין לא טהורה לגמרי. אילו אלוהים לא היה חושף את התעלומות, האדם לא היה מייחס חשיבות כה רבה לדבריו, אלא היה מביט בהם רק מבט קצר, הצצה, כמו שמתפעלים מהנוף בעת רכיבה על סוס.

האדם לא היה מקדיש את הזמן להרהר בדברי האל ולחשוב עליהם לעומק באמת. רוב בני האדם לא מוקירים באמת את דבר האל. הם לא עושים מעל ומעבר כדי לאכול ולשתות את דבריו, אלא מרפרפים בהם באופן שטחי. מדוע אלוהים מדבר כעת באופן שונה מימי העבר? מדוע כל זה נאמר בשפה בלתי מובנת? לדוגמה, המילה "כתר" במשפט "מעולם לא הייתי מדביק תוויות כאלה על ראשיהם של בני האדם כבדרך אגב ככתר על ראשם"; המילים "הזהב הטהור" במשפט "האם יש משהו שיכול לקבל אל תוך עצמו את הזהב הטהור שדבריי עשויים ממנו"; האזכור הקודם של "מעבד" במשפט "מבלי שהשטן מעבד אותם בדרך" ואמירות דומות אחרות. האדם לא מבין מדוע אלוהים מדבר כך. בני האדם לא מבינים מדוע הוא מדבר באופן כה מבודד, הומוריסטי ופרובוקטיבי. זו בדיוק ההתגלמות של מטרת דיבורו של אלוהים. מהראשית ועד היום, האדם מעולם לא היה מסוגל לתפוס את דבר האל, ונדמה היה שדבר האל בהחלט חמור וקשוח למדי. על ידי הוספת נופך של הומור – הוספת כמה בדיחות פה ושם – אלוהים מסוגל לקל את האווירה בדבריו, ולאפשר לאדם להרגיע את שריריו במידת מה. בכך, אלוהים מסוגל להשיג השפעה אפילו רבה יותר, ולגרום לאדם להרהר בדברי האל.

פרק 11

לעינו הבלתי מזוינת של האדם, נדמה שאין שינוי באמירותיו של אלוהים במהלך התקופה הזו. הסיבה לכך היא שבני האדם לא מסוגלים לתפוס את החוקים שלפיהם אלוהים מדבר, ולא מבינים את ההקשר של דבריו. לאחר קריאת דברי האל, בני האדם לא סבורים שיש תעלומות חדשות כלשהן בדברים אלה. לכן, הם לא מסוגלים לחיות חיים טריים באופן יוצא מן הכלל, ובמקום זאת, הם חיים חיים מעופפים וחסרי חיים. אולם באמירותיו של אלוהים, אנחנו רואים שיש רמה עמוקה יותר של משמעות, שהיא גם בלתי נתפסת וגם לא ניתנת להשגה עבור האדם. כיום, יכולתו של האדם לקרוא את דברי האל האלה היא הברכה הגדולה מכל. אם אף אחד לא היה קורא את הדברים האלה, האדם היה נותר לעד בור וצדקן, ולעולם לא היה מכיר את עצמו, ולא היה מודע לכמות הפגמים שלו. לאחר קריאת דברי האל העמוקים והבלתי נתפסים, בני האדם מעריצים אותם בסתר, ולבם משתכנע באמת, ולא מוכתם בשקר. לבם הופך לדבר האמיתי, ולא לסחורה מזויפת. זה מה שבאמת קורה בלבם של בני האדם. לכולם יש סיפור משלהם בלבם. נדמה שהם אומרים לעצמם: "סביר להניח שאלוהים עצמו אמר זאת מי אם לא אלוהים יכול היה לומר מילים כאלה? מדוע אני לא מסוגל לומר אותן? מדוע אני לא מסוגל לעשות עבודה כזו? נדמה שאלוהים בהתגלמותו שאלוהים מדבר עליו הוא אמיתי ושהוא אלוהים עצמו! לא אפקפק בכך עוד. אחרת, ייתכן מאוד שכאשר ידו של אלוהים תגיע, יהיה מאוחר מדי להתחרט!" זה מה שרוב בני האדם חושבים בלבם. אפשר לומר שמאז שאלוהים התחיל לדבר ועד היום, כל בני האדם היו כושלים ללא תמיכה מדברי האל. מדוע נאמר שאלוהים עצמו, ולא האדם, הוא שעושה את כל העבודה הזו? אילו אלוהים לא היה משתמש במילים כדי לתמוך בחיי הכנסייה, כולם היו נעלמים ללא זכר. האין זה ביכולתו של אלוהים? האם זו באמת רהיטותו של האדם? האם אלה כישרונותיו הייחודיים של האדם? בהחלט לא! ללא ניתוח, איש לא היה

יודע איזה סוג דם זורם בעורקיו, איש לא היה יודע כמה לבבות יש לו, ואיש לא היה יודע כמה מוחות יש לו, וכולם היו חושבים שהם מכירים את אלוהים. האם בני האדם לא יודעים שעדיין טמונה התנגדות בתוך הכרתם אין זה פלא שאלוהים אומר, "על כל מי שנמנה על האנושות לקבל את השקפתה של רוחי ולבחון בקפידה כל מילה ומעשה שלו, ויתרה מזו, עליו להתבונן במעשי המופלאים". אלוהים מעולם לא נהג באף אחד באופן לא הוגן. אפילו איוב, עם כל אמונתו, לא קיבל פטור – גם הוא עבר ניתוח, ונותר ללא מקום מסתור מבוסתו. וזה עוד כלום לעומת בני האדם של היום. לפיכך, אלוהים מיד שואל: "איך אתם מרגישים בשעת הופעת המלכות על פני האדמה?" שאלתו של אלוהים לא חשובה במיוחד, אך היא גורמת לבני האדם לבלבל: מה אנחנו מרגישים? אנחנו עדיין לא יודעים מתי המלכות תגיע, ולכן איך ייתכן שנוכל לדבר על רגשות? מעבר לכך, אין לנו מושג. אם הייתי חייב להרגיש משהו, הייתי "נדהם" ותו לא. למעשה, השאלה הזו היא לא כוונתם של דברי האל. מעל הכל, המשפט "כשבניי ובני עמי זורמים אל כס מלכותי, אני פותח בשיפוט באופן רשמי לפני הכיסא הלבן הגדול" מסכם לבדו את ההתפתחויות של המישור הרוחני כולו. איש לא יודע מה אלוהים רוצה לעשות במישור הרוחני במהלך התקופה הזו, ורק אחרי שאלוהים מבטא את המילים האלה, בני האדם מתחילים להתעורר במידה מסוימת. משום שיש שלבים שונים בעבודתו של אלוהים, עבודתו של אלוהים שונה גם במקומות שונים ברחבי תבל. במהלך הזמן הזה, אלוהים בעיקר מושיע את בניו ואת בני עמו של אלוהים. כלומר תחת רעייתם של המלאכים, בניו ובני עמו של אלוהים מתחילים לקבל את הטיפול והשבירה שלו, מתחילים לסלק את מחשבותיהם ותפיסותיהם באופן רשמי, ונפרדים לשלום מכל זכר של העולם. במילים אחרות, ה"שיפוט" לפני הכיסא הלבן הגדול "שאלוהים דיבר עליו מתחיל באופן רשמי. משום שזה משפטו של אלוהים על אלוהים לבטא את קולו, ועל אף שהתוכן יכול להיות שונה, הכוונה תמיד זהה. כיום, לפי הנימה שבה אלוהים מדבר, נדמה שדבריו מכוונים לקבוצה מסוימת של בני אדם. למעשה, מעל הכל, דבריו דנים באופי של האנושות כולה. הם פוגעים הישר בחוט השדרה של האדם, הם לא מרחמים על רגשותיו של האדם, והם מגלים את כלל מהותו, מבלי להשמיט דבר, ומבלי לתת לשום דבר לברוח. החל מהיום, אלוהים מגלה באופן רשמי את פניו האמיתיים של אלוהים, ולפיכך, הוא מתחיל "להשמיע את הקול של רוחי לתבל כולה". ההשפעה שמושגת בסופו של דבר היא ש"באמצעות דבריי, אשטוף ואנקה לחלוטין את כל בני האדם ואת כל צבאות השמיים והארץ, כדי שהאדמה כבר לא תהיה מטונפת ומופקרת, אלא תהפוך למלכות קדושה". המילים האלה מציגות את עתיד המלכות, שהיא לגמרי מלכותו של המשיח, ממש כמו שאלוהים אומר, "כל הפירות טובים, וכל החקלאים חרוצים". באופן טבעי, זה מתרחש בכל רחבי התבל, וזו לא תופעה המוגבלת לסין.

רק כשאלוהים מתחיל לדבר ולפעול, בני האדם זוכים להכיר אותו מעט בתפיסותיהם. בראשית, ההיכרות הזו הייתה קיימת רק בתפיסותיהם, אך עם הזמן, בני האדם מתחילים לחוש שמחשבותיהם יותר ויותר עקרות ולא נאותות. לפיכך, הם מתחילים להאמין בכל דבריו של אלוהים, כל עוד הם יוצרים "מקום לאל המעשי שבתודעתם". יש לבני האדם מקום לאל המעשי רק בתודעתם. יחד עם זאת, במציאות, הם לא מכירים את אלוהים, והם אומרים רק מילים ריקות מתוכן. אולם בהשוואה לעבר, הם התקדמו כברת דרך משמעותית, על אף שהם עדיין רחוקים מאוד מהאל המעשי עצמו. מדוע אלוהים תמיד אומר, "בכל יום, אני פוסע בתוך השטף, הבלתי פוסק של בני האדם, ובכל יום, אני פועל בקרבם של כל אדם?" ככל שאלוהים אומר יותר דברים כאלה,

כך בני האדם יכולים להשוות אותם יותר למעשיו של האל המעשי עצמו של היום, וכך הם יכולים להכיר את האל המעשי יותר טוב במציאות. משום שדברי האל נאמרים מנקודת המבט של הבשר והדם, ומבוטאים בשפה אנושית, בני האדם מסוגלים להעריך את דברי האל על ידי השוואתם לדברים חומריים, וכך מושגת השפעה רבה יותר. בנוסף, פעם אחר פעם, אלוהים מדבר על צלם "זהותו" בלבם של בני האדם ועל "זהותו" במציאות, מה שגורם לבני האדם להיות מוכנים יותר לעקור את צלם האל שבלבם, ולכן, הם מוכנים להכיר את האל המעשי עצמו ולבוא איתו במגע. זו חוכמתם של דברי האל. ככל שאלוהים אומר יותר דברים כאלה, כך רבה יותר התועלת לאופן שבו בני האדם מכירים את אלוהים, ולכן אלוהים אומר, "אילולא הפכתי לבשר ודם, האדם, לעולם לא היה מכיר אותי, ואפילו אם הוא היה מתחיל להכיר אותי, הרי שהכרה כזו הייתה בכל שאת תפיסה הלא כן" – בבהחלט, אם בני האדם היו נדרשים להכיר את אלוהים לפי תפיסותיהם שלהם, הם היו עושים זאת בנקל, הם היו נרגעים ושמחים, וכך, אלוהים היה מעורפל ולא מעשי בלבם של בני האדם לנצח נצחים, מה שהיה "מוכיח שהשטן, ולא אלוהים, הוא שמחזיק בריבונות על התבל כולה. לפיכך, דברי האל", משכתי את עוצמתי. היו נותרות ריקות מתוכן לעד.

הזמן שבו האלוהיות מתחילה לפעול ישירות הוא גם הזמן שבו המלכות יורדת באופן רשמי אל עולמו של האדם, אולם מה שנאמר כאן הוא שהמלכות יורדת אל האדם, ולא שהמלכות לובשת צורה בקרב בני האדם – לפיכך מה שנאמר היום נוגע לבניית המלכות, ולא לאופן שבו תלבש צורה. מדוע אלוהים תמיד אומר ש"כל הדברים משתתקים"? האם ייתכן שכל הדברים עוצרים במקומם? האם ייתכן שההרים האדירים באמת משתתקים? אם כן, מדוע בני האדם לא חשים בכך? האם ייתכן שדבר האל שגוי? או שמא אלוהים מגזים? מפני שכל מה שאלוהים עושה מתבצע בסביבה מסוימת, איש לא מודע לכך או מסוגל לתפוס זאת כמו עיניו, ובני האדם יכולים רק להקשיב לדיבורו של אלוהים. משום המלכותיות שבה אלוהים פועל, כשאלוהים מגיע, נדמה שחל שינוי עצום בשמיים ובארץ, ולא אלוהים נדמה שכולם צופים ברגע הזה. כיום, העובדות עדיין לא הגיעו. בני האדם בסך הכל למדו קצת מחלק מהמשמעות המילולית של דברי האל. המשמעות האמיתית ממתינה לזמן שבו הם יטהרו את עצמם מתפיסותיהם. רק אז, הם יהיו מודעים למה שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם עושה כיום בשמיים ובארץ. לא זו בלבד שבני עמו של אלוהים בסין חדרים ארס של התנין הגדול האדום כאש, אלא שגם אופיו של התנין הגדול האדום כאש מתגלה בהם באופן עמוק וברור יותר. אולם אלוהים לא מדבר על כך ישירות, אלא רק מזכיר מעט את ארסו של התנין הגדול האדום כאש. כל, הוא לא חושף ישירות את צלקותיו של האדם מה שמועיל יותר להתקדמותו של האדם. בני התנין הגדול האדום כאש לא אוהבים שמכנים אותם צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש בפני אחרים. נדמה שהמילים "התנין הגדול האדום כאש" מבישות אותם. אף אחד מהם לא מוכן לומר את המילים האלה, ולכן אלוהים רק אומר, "לפיכך, השלב הזה בעבודתי מתמקד בכם בראש ובראשונה, וזה היבט אחד של חשיבותה של התגלמותי כבשר ודם בסין". ליתר דיוק, אלוהים בא בעיקר כדי לכבוש את הנציגים האבטיפוסיים של צאצאי התנין הגדול האדום כאש, וזו חשיבותה של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם בסין.

כשאני בא באופן אישי אל האדם, במקביל לכך, המלאכים מתחילים בעבודת הרעייה. "למעשה, לא צריך לפרש" באופן מילולי את התיאור של כך שרוח האל מגיעה לעולם האנושי רק לאחר שהמלאכים מתחילים את עבודתם

בקרב כל העמים. במקום זאת, שני חלקי העבודה האלה – עבודת האלוהות ורעיית המלאכים – מתבצעות במקביל. לאחר מכן, אלוהים מדבר קצת על רעייתם של המלאכים. כשהוא אומר, "כל בני וכל בני עמי לא רק יחוו ניסיונות ורעייה, אלא גם יהיו מסוגלים לחזות במו עיניהם בהתרחשותם של כל מיני חזיונות", רוב בני האדם מדמיינים שפע של דמיונות בנוגע למילה "חזיונות". "המילה" "חזיונות" מתייחסת להתרחשויות העל-טבעיות בדמיונם של בני האדם. אולם התוכן של העבודה נותר ידע של האל המעשי עצמו. חזיונות הם אמצעי עבודתם של מלאכים. הם יכולים לגרום לבני האדם לחוש רגשות מסוימות או חלומות מסוימים, מה שמאפשר להם לתפוס את קיומם של המלאכים. אולם המלאכים נותרים בלתי נראים לאדם. השיטה שבה הם עובדים בקרב בניו ובני עמו של אלוהים נועדה להאיר אותם ישירות ולהפוך אותם לנאורים, לצד הטיפול והשבירה שלהם נדיר שהם נושאים דרשות. באופן טבעי, שיתוף בין בני אדם הוא היוצא מן הכלל. זה מה שקורה במדינות מחוץ לסין. דברי האל כוללים את גילוי נסיבות החיים של האנושות כולה – באופן טבעי, זה מכון בעיקר לצאצאיו של התנין הגדול האדום כאש. מתוך המצבים השונים של האנושות כולה, אלוהים בוחר את אלה שיכולים לשמש כדוגמאות מייצגות. לפיכך, דברי האל חושפים את בני האדם במערומיהם, והם לא יודעים בושה, או שאין להם זמן להסתתר מהאור המאיר, והם מובסים במשחקם שלהם. הסגנונות הרבים השונים של האדם הם שפע של צלמים שאלוהים צייר מימי קדם ועד היום, ואשר אותם הוא יצייר מהיום ועד מחר. כל מה שהוא מצייר הוא; כיעורו של האדם: יש בני אדם שמתייפחים בחשכה, כאילו באבל על אובדן אור עיניהם; יש בני אדם שצוחקים יש בני אדם שנהדפים בגלי ענק; יש בני אדם שפוסעים על דרכים הרריות מפותלות; יש בני אדם שיוצאים לחיפושים בשממה רחבת הידיים, בחיל וברעדה, כמו ציפור המבועתת מצליל עדין של פריטת מיתר, בפחד עז להיאכל על ידי חיות פרא בהרים. בילדיו של אלוהים, הסגנונות הרבים והמכוערים האלה הופכים לתמונות נוגעות ללב ומלאות חיים – רובן איומות מנשוא, או מסמרות שיער ומבלבלות. בעיניו של אלוהים, כל מה שמתגלם באדם הוא רק כיעור, ואפילו שהוא יכול לעורר חמלה, זהו עדיין כיעור. נקודת ההבדל בין האדם ואלוהים היא העובדה שחולשתו של האדם נעוצה בנטייתו לגלות נעימות לזולת. לעומת זאת, אלוהים תמיד נהג באדם באופן אופן, ופירוש הדבר הוא שתמיד הייתה לו אותה גישה. הוא לא תמיד נעים כפי שבני האדם מדמיינים, כמו אם מנוסה שילדיה תמיד בראש מעייניה. במציאות, אילו אלוהים לא היה רוצה לנקוט מערך של שיטות לכבוש את התנין הגדול האדום כאש, אין סיכוי שהוא היה מקבל בציות השפלה כזו ומקבל את מגבלותיו של האדם. לפי אופיו של האדם, כל מה שבני האדם עושים ואומרים מעורר את חרון אפו של אלוהים, ועליהם לעבור ייסורים. בעיניו של אלוהים, אף אחד מהם לא עומד ברף, וכל אחד מהם הוא מושא למתקפותיו של אלוהים. משום עקרונות עבודתו של אלוהים בסין, משום אופיו של התנין הגדול האדום כאש ויתר על כן, משום העובדה שסין היא המדינה של התנין הגדול האדום כאש והארץ שבה שוכן אלוהים, בהתגלמותו, אלוהים חייב לבלוע את כעסו ולכבוש את כל צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש. עם זאת הוא תמיד יתעב את צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש. כלומר הוא תמיד יתעב את כל מה שנובע מהתנין הגדול האדום כאש, וזה לעולם לא ישתנה.

איש מעולם לא היה מודע לאף אחד ממעשיו של אלוהים, ואיש מעולם לא ראה אף אחד ממעשיו. לדוגמה, כשאלוהים חזר לציון, מי היה מודע לכך? לפיכך, מילים כמו "אני בא אל האדם בשקט ועוזב חרישית. האם

מישהו ראה אותי אי-פעם "מוכיחות שהאדם באמת לא מסוגל לקבל את מה שמתרחש במישור הרוחני. בעבר אלוהים אמר ש"השמש בוערת והירח בוהק" במהלך שובו לציון. משום שבני האדם עדיין מרוכזים בשובו של אלוהים לציון – משום שהם עדיין לא הרפו מכך – אלוהים מבטא ישירות את המילים "השמש בוערת והירח בוהק" כדי לעמוד בתפיסות של בני האדם. כתוצאה מכך, כשדברי האל מכים בתפיסותיהם של בני האדם, הם רואים שמעשיו של אלוהים כה מופלאים, והם רואים שדבריו עמוקים ובלתי נתפסים, ולא ניתנים לתיאור לאיש לפיכך, הם מניחים את העניין בצד לגמרי, ומרגישים מעט בהירות ברוחם, כאילו אלוהים כבר שב לציון. לכן, בני האדם לא מתייחסים לעניין במיוחד. מאותו רגע ואילך, הם מקבלים את דברי האל בלב שלם ובדעת שלמה והם כבר לא דואגים שיקרה אסון לאחר שובו של אלוהים לציון. רק אז קל לבני האדם לקבל את דברי האל, והם מסבים את כל תשומת לבם לדבי האל, ולא מותירים להם כל רצון להתייחס לכל דבר אחר.

נספח 2 :

פרק 2

כשבני האדם חוזים באל המעשי, כשהם חיים את חייהם באופן אישי עם אלוהים עצמו, צועדים לצדו ושוכנים איתו, הם מניחים בצד את הסקרנות שהייתה בלבם במשך שנים כה רבות. הצורך להכיר את אלוהים שדובר בו בעבר הוא רק השלב הראשון. על אף שבני האדם מכירים את אלוהים, עדיין ישנם הרבה ספקות עיקשים בלבם: מהיכן אלוהים הגיע? האם אלוהים אוכל? האם אלוהים שונה מאוד מבני אדם רגילים? עבור אלוהים, האם טיפול בכל בני האדם הוא דבר קל לביצוע – משחק ילדים? האם כל מה שבוקע מפיו של אלוהים הוא התעלומות של השמיים? האם כל מה שהוא אומר רם יותר מדבריהם של כל היצירים הנבראים? האם אור מאיר מעיניו של אלוהים? וכן הלאה – אלה הדברים שתפיסותיהם של בני האדם מסוגלות להם. אלה הדברים שעליהם להבין ולהיווכח בהם לפני כל דבר אחר. בתפיסותיהם של בני האדם, אלוהים בהתגלמותו הוא עדיין אל מעורפל. ללא היכרות מעשית, בני האדם לעולם לא יהיו מסוגלים להבין אותי, ולעולם לא יהיו מסוגלים לחזות במעשיי בחוויותיהם. רק משום שהתגלמתי כבשר ודם, בני האדם "לא מסוגלים לתפוס את רצוני". אלמלא התגלמתי כבשר ודם, ואילו עדיין הייתי בשמיים, ועדיין הייתי במישור הרוחני, בני האדם היו "מכירים" אותי, הם היו משתחוים ועובדים אותי, ומדברים על האופן שבו הם "מכירים" אותי באמצעות חוויותיהם – איך מה הטעם בהיכרות כזו? מה יהיה ערכה להתייחסות? האם ייתכן שהיכרות שנובעת מתפיסותיהם של בני האדם תהיה אמיתית? אני לא רוצה את ההיכרות של מוחם של בני האדם – אני רוצה היכרות מעשית.

רצוני מתגלה בקרבכם בכל עת, ובכל עת, ישנם ההארה והנאורות שאני מביא. וכשאני פועל ישירות באלוהיות, הדבר לא עובר סינון של המוח, ואין צורך להוסיף "תבלינים" – זו פעולה ישירה של האלוהיות. מה בני האדם מסוגלים לעשות? האם אני ביצעתי באופן אישי את כל הדברים מאז הבריאה ועד היום? בעבר, דיברתי על הרוח המועצמת שבעתיים, אך איש לא היה מסוגל להבין את מהותה – אפילו כשבני האדם היו מודעים לכך, הם לא

היו מסוגלים להבין זאת לחלוטין. כשאני עובד באנושיות תחת שליטתה של אלוהיות, מפני שהעבודה הזו מתבצעת בנסיבות שבני האדם סבורים שהן רגילות ולא על-טבעיות, הם מתייחסים לכך כעבודה של רוח הקודש. כשאני עובד ישירות באלוהיות, מפני שאני לא מוגבל לתפיסותיהם של בני האדם, ולא כפוף למגבלות של דברים "על-טבעיים" בתפיסותיהם, יש לעבודה הזו השפעה מיידית – היא נכנסת ללב העניין, ומגיעה הישר למטרה. כתוצאה מכך, שלב העבודה הזה טהור יותר, הוא מהיר פי שניים, הידע של בני האדם מואץ, ודבריי מתרבים, מה שגורם לכל בני האדם למהר להדביק את הפער. משום שההשפעה שונה, משום שהאמצעים, האופי והתוכן של עבודתי שונים, ויתרה מזאת, משום שהתחלתי את עבודתי כבשר ודם באופן רשמי – לנוכח כל אלה, השלב הזה בעבודה נקרא עבודתה של הרוח המועצמת שבעתיים. זה לא דבר מופשט. בעקבות שינויים באמצעי^[א] עבודתי בכך, ובעקבות הופעתה של המלכות, הרוח המועצמת שבעתיים מתחילה את עבודתה, והעבודה הזו מעמיקה ללא-הרף והופכת לעוצמתית יותר. כשכל בי האדם חוזים באלוהים, וכשהם כולם רואים את רוח האל בקרב בני האדם, מתבהרת החשיבות המלאה של התגלמותי כבשר ודם. אין כל צורך לסכם זאת – בני האדם יודעים זאת באופן טבעי.

מבחינות רבות – שיטות עבודתי, שלבי עבודתי, נימת דבריי כיום וכן הלאה – רק מוצא פי כיום נחשב "האמירות של שבע רוחות האל". על אף שדיברתי גם בעבר, זה היה במהלך השלב של בניית הכנסייה. זה היה כמו פתח הדבר ותוכן העניינים ברומן, ולא היה בכך התוכן. רק לאמירות של היום אפשר לקרוא התוכן של האמירות של שבע רוחות האל. המילים "האמירות של שבע רוחות האל" מתייחסות לאמירות שנובעות מכך המלכות, כלומר נאמרות ישירות באלוהיות. הרגע שבו אמירותי החלו לגלות את תעלומות השמיים היה הרגע שבו דיברתי ישירות באלוהיות. במילים אחרות, ללא מגבלות האנושיות, גיליתי באופן ישיר את כל התעלומות והנסיבות של המישור הרוחני. מדוע אני אומר שבעבר הייתי כפוף למגבלות האנושיות? זה דורש הסבר. בעיני בני האדם, אף אחד לא מסוגל לגלות את תעלומות השמיים. אלמלא אלוהים עצמו, אף אחד אחר לעולם לא יוכל להכיר את התעלומות האלה. לפיכך, אני פונה אל תפיסותיהם של בני האדם ואומר שבעבר, לא גיליתי אף תעלומה משום שהייתי כפוף למגבלות האנושיות. עם זאת, באופן ספציפי יותר, לא כך הדבר: תוכן דבריי משתנה כשעבודתי משנה, ולכן, כשהתחלתי למלא את כהונתי באלוהיות, גיליתי תעלומות. בעבר, היה עליי לעבוד בנסיבות שכל בני האדם תפסו כרגילות, והדברים שאמרתי היו ניתנים להשגה בתפיסותיהם של בני האדם. כשהתחלתי לגלות תעלומות, אף אחת מהן לא הייתה ניתן להשגה לפי תפיסותיהם של בני האדם – הן היו שונות מהחשיבה האנושית. לכן, התחלתי באופן רשמי לעבור לדבר באלוהיות, ואלה היו האמירות של שבע רוחות האל. על אף שדברי העבר היו אמירות מכס המלכות, הם נאמרו על סמך הדברים שבני האדם מסוגלים להשיג, ולכן, הם לא נאמרו ישירות באלוהיות – כתוצאה מכך, אלה לא היו האמירות של שבע רוחות האל.

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "שינויים ב-".

פרק 12

כשכל בני האדם ישימו לב, כשכל הדברים יתחדשו ויקומו לתחייה, כשכל בני האדם יישמעו לאלוהים ללא נקיפות מצפון, וכשהם יהיו מוכנים לשאת על כתפיהם את תחומי האחריות הכבדים של עולו של אלוהים – זה הרגע שבו הברק ממזרח מופיע, מאיר ממזרח למערב, ומבעית את כל פני האדמה עם בואו של האור. ובאותו הרגע, אלוהים שוב מתחיל את חייו החדשים. כלומר ברגע הזה, אלוהים מתחיל את העבודה החדשה על פני האדמה ומכריז בפני בני האדם בכל התבל כי "כשהברק יוצא ממזרח – וזה גם בדיוק הרגע שבו אני מתחיל לדבר – ברגע שהברק יוצא, הרקיע כולו מואר, וכל הכוכבים מתחילים לשנות את צורתם." על כן, מהו הזמן שבו הברק בא ממזרח? כשהשמיים מושיכים וכשהארץ מתעמעמת, זה גם הזמן שבו אלוהים מסתיר את פניו מהעולם, וזה בדיוק הרגע שבו כל הדברים תחת השמיים מוכים בסופה אדירה. באותו זמן, כל בני האדם מוכים בבהלה, מפחדים מהרעם, פוחדים מאורו של הברק, ואפילו יותר מבועתים מהסתערות המבול, עד כדי כך שרובם עוצמים עיניים ומחכים שאלוהים ישחרר את חרון אפו ויכה אותם אפיים ארצה. וכאשר מצבים שונים מתרחשים, הברק ממזרח מופיע באופן מיידי. פירוש הדבר הוא שבמזרח העולם, מהרגע שהעדות על אלוהים עצמו מתחילה ועד הרגע שבו הוא מתחיל לעבוד, וכן עד הרגע שבו האלוהיות מתחילה להחיל את ריבונותה בכל רחבי הארץ, זו אלומת האור הבוהקת של הברק ממזרח, שמאירה לעד אל התבל כולה. הרגע שבו מדינות העולם הופכות למלכות המשיח הוא גם הרגע שבו התבל כולה מוארת. עכשיו הוא הזמן שבו מופיע הברק ממזרח: אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם מתחיל לעבוד, ויתרה מזאת, הוא מתחיל לדבר ישירות באלוהיות. אפשר לומר שהזמן שבו אלוהים מתחיל לדבר על פני האדמה הוא הזמן שבו מופיע הברק ממזרח. ליתר דיוק, הזמן שבו המים החיים זורמים מכס המלכות – כאשר מתחילות האמירות מכס המלכות – הוא בדיוק הזמן שבו מתחילות באופן רשמי האמירות של שבע רוחות האל. בעת הזו, הברק ממזרח מתחיל להופיע, ומשום פערי הזמנים, רמת ההארה משתנה גם היא, ויש גם מגבלה להיקף האור. אולם ככל שעבודתו של אלוהים נעה, ככל שהתוכנית שלו משתנה, וככל שעבודתם של בניו ובני עמו של אלוהים משתנה, כך הברק מבצע את תפקידו הטבעי יותר ויותר, כך שהתבל כולה מוארת, ולא נשאר שמץ או זכר. זה מימושה של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים, וזה התוצר שאלוהים נהנה ממנו. המילה "הכוכבים" לא מתייחסת לכוכבי הרקיע, אלא לכל בניו ובני עמו של אלוהים שעובדים למען אלוהים. משום שהם נושאים עדות על אלוהים במלכותו של אלוהים, ומייצגים את מלכותו של אלוהים, ומשום שהם ברואים, הם נקראים "הכוכבים". המילה "לשנות" מתייחסת לשינויים בזהות ובמעמד: הם משתנים מבני אדם על פני האדמה לאנשי המלכות, ויתרה מזאת, אלוהים איתם וכבודו של אלוהים טמון בהם. כתוצאה מכך, הם מחזיקים בריבונות בשם אלוהים, והארס והטומאה שלהם מטוהרים בזכות עבודתו של אלוהים, מה שהופך אותם בסופו של דבר לכשירים לשימוש האל ולבני אדם שהם כלבבו של אלוהים – זה היבט אחד של פירוש המילים האלה. כשאלומת האור מאלוהים תאיר את הארץ כולה, כל הדברים בשמיים ובארץ ישתנו במידה כזו או אחרת, והכוכבים ברקיע ישתנו גם הם, השמש והירח יתחדשו, ובני האדם על פני האדמה יתחדשו כתוצאה

מכך – כל זאת עבודה שאלוהים עשה בין השמיים והארץ, וזה לא מפתיע כלל.

הרגע שבו אלוהים מושיע את בני האדם – וזה מן הסתם לא כולל את נבחריו – הוא בדיוק הרגע שבו אלוהים מטהר את בני האדם ושופט אותם, והרגע שבו כל בני האדם בוכים בכי תמרורים, חולים במחלות או מוכים אפיים ארצה ויורדים אל גיהינום המוות משום דברי האל. רק הודות לאמירותיו של אלוהים, הם מתחילים להכיר את עצמם. אלמלא כן, עיניהם היו כעיני קרפדה – הם היו מביטים מעלה, בלתי משוכנעים, ללא הכרה עצמית, מבלי לדעת מה משקלם. השטן באמת השחית את בני האדם במידה מסוימת. בדיוק משום כול יכולתו של אלוהים, מוצג פרצופו המכוער של האדם באופן כה מציאותי, מה שגורם לאדם להשוות אותו לפניו האמיתיים לאחר קריאת הדברים. כל בני האדם יודעים שנדמה שאלוהים יודע בבירור כמה תאי מוח יש בראשם, ועל אחת כמה וכמה שאלוהים מכיר את פרצופם המכוער ואת מחשבותיהם הכמוסות ביותר. אפשר להבין מהמילים "נדמה שהאנושות כולה עוברת ניקוי ומיון נאותים. תחת הזוהר של קרן האור הזאת ממזרח, כל בני האדם מתגלים בצורתם המקורית ועיניהם מוכות בסנוורים ומפסיקות לפעול מרוב בלבול" שיום יבוא ועבודתו של אלוהים תסתיים, ואלוהים ישפוט את האנושות כולה. איש לא יוכל להימלט. אלוהים יטפל בכל בני האדם באנושות בזה אחר זה, מבלי לפסוח על אף אחד מהם, ורק אז יתרצה לבו של אלוהים. ועל כן, אלוהים אומר, "שוב, הם כמו בעלי חיים הבורחים מאורי בחיפוש אחר מחסה במערות שבהרים. אולם אף אחד מהם לא יכול להימלט מאורי." בני האדם הם בעלי חיים עלובים ונחותים. כשהם חיים בידי השטן, נדמה שהם מצאו מקלט ביערות עתיקים בין ההרים – אך משום שכל הדברים לא יכולים להימלט מבערת להבותיו של אלוהים, אפילו תחת "הגנת" כוחותיו של השטן, איך ייתכן שאלוהים ישכח אותם? כשהם מקבלים את בואם של דברי האל, אלוהים מעלה על הכתב את כל הצורות המוזרות והמצבים הגרוטסקיים השונים של כל בני האדם. אלוהים מדבר בהתאם לצרכים ולמנטליות של האדם. לפיכך, בעיני בני האדם, נדמה שאלוהים בקיא בפסיכולוגיה. נדמה שאלוהים הוא פסיכולוג, אך גם נדמה שאלוהים הוא רופא המתמחה ברפואה פנימית – אין זה פלא שהוא מבין כל כך טוב את האדם "המורכב". ככל שבני האדם חושבים כך יותר, כך הם מבינים טוב יותר את ערכו של אלוהים, וכך הם מרגישים יותר שאלוהים הוא עמוק ובלתי נתפס. נדמה שיש גבול שמימי שלא ניתן לחצות בין האדם ואלוהים, אך נדמה גם שהשניים מביטים זה בזה מהגדות המנוגדות של נהר הצי'ו^[8], כשאף אחד מהם לא מסוגל לעשות דבר מלבד להביט ברעהו. פירוש הדבר הוא שבני האדם על פני האדמה רק מביטים באלוהים בעיניהם. מעולם לא הייתה להם הזדמנות לבחון את מראהו מקרוב. כל מה שיש להם הוא תחושה של קשר. בלבם, תמיד יש להם תחושה שאלוהים חביב, אך משום שאלוהים כל כך "אכזרי וחסר רגש", מעולם לא הייתה להם הזדמנות לדבר בפניו על הייסורים שבלבם. הם כמו רעיה צעירה ויפהפייה בפני בעלה, אשר מעולם לא הייתה לה הזדמנות לחשוף את רגשותיה האמיתיים, משום הגינותו של בעלה. בני האדם הם חדלי אישים ששונאים את עצמם, ולכן, משום שהם כה שבריריים ומשום היעדר הכבוד העצמי שלהם, שנאתי כלפי האדם מתגברת במידת מה באופן לא מודע, והזעם שבלבי מתפרץ. בדעתי, נדמה שסבלתי טראומה. זה מכבר איבדתי תקווה באדם, אך משום ש"שוב,

הערות שוליים:

א. בסינית, "נהר הצי'ו" הוא מונח מאירוע היסטורי שמשמש להתייחסות לגבולותיה של מדינה או לקווי קרב.

יומי הולך וקרוב על האנושות, ושוב הוא מעורר את האנושות לחיים ומעניק לאנושות נקודת פתיחה חדשה, "אני אוזר אומץ שוב לכבוש את האנושות כולה, וללכוד ולהביס את התנין הגדול האדום כאש. זו הייתה כוונתו המקורית של אלוהים: לא לעשות דבר מלבד לכבוש את צאצאי התנין הגדול האדום כאש בסין. רק זו הייתה נחשבת תבוסתו של התנין הגדול האדום כאש והבסתו של התנין הגדול האדום כאש, ורק בכך היה די כדי להוכיח שאלוהים מושל כמלך על פני האדמה, מה שהיה מוכיח את הגשמת היוזמה האדירה של אלוהים, ואת העובדה שיש לאלוהים ראשית חדשה על פני האדמה, ושהוא זוכה בכבוד על פני האדמה. משום ההתרחשות היפהפייה האחרונה, אלוהים לא יכול שלא לבטא את התשוקה שבלבו: "לבי פועם, ולפי קצב פעימות לבי, המים רוקדים בשמחה והגלים, על פי הקצב, מכים בשוניות הסלעיות. קשה לבטא את מה שבלבי." מכאן אפשר להבין שמה שאלוהים תכנן הוא מה שאלוהים כבר השיג, שאלוהים גזר את הדברים הללו מראש, ושזה בדיוק מה שאלוהים גורם לבני האדם לחוות ולראות. עתידה האפשרי של המלכות הוא יפהפה, ומלך המלכות הוא המנצח. מכף רגל ועד ראש, אין זכר לבשר ודם – כל כולו קדוש. כל גופו זוהר בכבוד קדוש, ללא כל כתם של תפיסות אנושיות. כלל גופו, מכפות רגליו ועד קודקוד ראשו, שופע בצדק ובהילת השמיים, ובוקע ממנו ניחוח שובה לב. כמו ה"דוד" בשיר השירים, הוא יפה יותר מכל הקדושים, ורם יותר מהקדושים העתיקים. הוא אות ומופת בקרב כל בני האדם, ולא ניתן להשוות אותו לאדם. בני האדם לא ראויים לראות אותו ישירות. איש לא יכול להשיג את ארשת פניו רבת הכבוד של אלוהים, את מראהו של אלוהים או את צלמו של אלוהים. איש לא יכול להתחרות בכך, ואיש לא יכול להלל זאת בקלות בפיו.

אין סוף לדברי האל – כמו מים הנובעים ממעיין, הם אף פעם לא מתייבשים ומסתיימים. לפיכך, איש לא יכול לתפוס את התעלומות של תוכנית הניהול של אלוהים. עם זאת, מבחינתו של אלוהים, אין סוף לתעלומות האלה. באמצעות אמצעים שונים ושפה אחרת, אלוהים דיבר כמה פעמים על האופן שבו הוא מחדש ומשנה את התבל כולה, וכל אמירה הייתה מעמיקה יותר מקודמתה: "אני רוצה שכל הדברים הטמאים יישרפו ויהפכו לאפר ברגע שאביט בהם. אני רוצה שכל בני המרי יעלמו מפניי ויחדלו להתקיים." מדוע אלוהים אומר דברים כאלה שוב ושוב? האם הוא לא מפחד שבני האדם ימאסו בהם? בני האדם בסך הכל מגששים בדברי האל, ברצון להכיר כך את אלוהים, אך הם אף פעם לא זוכרים לבחון את עצמם. לפיכך, אלוהים משתמש באמצעי הזה כדי להזכיר להם, כדי לגרום להם להכיר את עצמם, כדי שמתוך עצמם, הם יוכלו להכיר את המרדנות של האדם, וכך הם יוכלו למגר את מרדנותם לאלוהים. כשהם קוראים שאלוהים רוצה "לנקות ולמייץ", מצב רוחם הופך שוב לחרד, ונדמה שגם שריריהם מפסיקים לזוז. הם מיד חוזרים אל אלוהים כדי למתוח ביקורת על עצמם, וכך הם מכירים את אלוהים. לאחר מכן – אחרי שהם גומרים בדעתם – אלוהים מנצל את ההזדמנות הזו כדי להראות להם את מהותו של התנין הגדול האדום כאש. לכן, בני האדם באים במגע ישירות עם המישור הרוחני, ומשום תפקידה של ההחלטה הנחושה שלהם, גם דעתם מקבלת תפקיד חשוב, מה שמחזק את הרגשות בין האדם ואלוהים – וזה מועיל עוד יותר לעבודתו של אלוהים כבשר ודם. כך, בני האדם רוצים באופן לא מודע להיזכר בימים עברו: בעבר, בני האדם האמינו במשך שנים באל המעורפל, הם מעולם לא השתחררו בלבם במשך שנים, הם לא היו מסוגלים לחוות הנאה גדולה, ועל אף שהם האמינו באלוהים, לא היה כל סדר בחייהם. נדמה שלא היה הבדל בין חייהם באמונה וחייהם לפני האמונה. חייהם עדיין הרגישו ריקים מתוכן וחסרי תקווה. נדמה היה כאילו אמונתם

באותה עת הייתה מעין תסבוכת, וכאילו היה מוטב להם לא להאמין כלל. מאז שהם חזו באל המעשי עצמו של היום, נדמה שהשמיים והארץ התחדשו. חייהם הפכו מלאי אור, הם כבר לא חסרי תקווה, ומשום בואו של האל המעשי, הם מרגישים איתנים בלבם ושלווים ברוחם. הם כבר לא רודפים אחרי הרוח וכבר לא נאחזים בצללים בכל מעשיהם, עיסוקם כבר לא חסר כיוון, והם כבר לא מתנענעים לכל עבר ללא תכלית. החיים של היום אפילו יותר יפהפיים. בני האדם נכנסו למלכות באופן מפתיע והפכו לבני עמו של אלוהים, ולאחר מכן... בלבם, ככל שבני האדם חושבים יותר, כך מתגברת המתיקות שלהם, וככל שהם חושבים יותר, כך הם שמחים יותר וכך יש להם השראה רבה יותר לאהוב את אלוהים. לפיכך, מבלי להבין זאת, הידידות בין אלוהים והאדם מתחזקת. בני האדם אוהבים את אלוהים יותר ומכירים את אלוהים יותר. עבודתו של אלוהים באדם הופכת לקלה יותר ויותר, והיא כבר לא מאלצת את בני האדם או נכפית עליהם, אלא שהיא מתקדמת בדרך הטבע. האדם מבצע את תפקידו הייחודי – רק אז בני האדם יהיו מסוגלים להכיר את אלוהים בהדרגה. רק זו היא חוכמתו של אלוהים – היא לא כרוכה בשום מאמץ, והיא מתגשמת בהתאם לאופיו של האדם. לפיכך, ברגע הזה, אלוהים אומר, "בתקופת התגלמותי כבשר ודם בעולם האנושי, האנושות הגיעה ליום הזה בלא יודעין בסיוע ידי המכוונת והכירה אותי בלא יודעין. אולם אין לאיש שמץ של מושג כיצד לעבוד בדרך הפרושה לפניו, ועל אחת כמה וכמה, אין לאיש מושג לאן מובילה הדרך הזו. רק כשהאל הכול יכול שומר על מישהו, הוא מסוגל לעבוד בדרך עד סופה. רק כשהברק היוצא ממזרח מכוון מישהו, הוא מסוגל לחצות סף מלכותי." האין זה סיכום של מה שתיארתי בלבו של האדם לעיל? בכך טמון סוד דברי האל. המחשבות בלבו של האדם הן מה שאלוהים אומר, ומה שאלוהים אומר הוא מה שהאדם רוצה, וזה בדיוק מה שאלוהים יודע הכי טוב לחשוף בלבו של האדם. אם לא כך, איך אפשר יהיה לשכנע את כולם? האין זו התוצאה שאלוהים רוצה להשיג בכיבוש התנין הגדול האדום כאש? למעשה, כפי שהייתה כוונתו המקורית של אלוהים, פירושם של רבים מדבריו לא טמון במשמעותן השטחית. ברבים מדבריו, אלוהים פשוט משנה את תפיסותיהם של בני האדם במכוון ומסיח את דעתם. אלוהים לא מייחס כל חשיבות למילים האלה, ולכן מילים רבות לא ראויות להסבר. כשכיבושו של אלוהים את האדם באמצעות דבריו מגיע לשלב הנוכחי, כוחם של בני האדם מגיע לנקודה מסוימת, ולכן, אלוהים, מבטא בעקבות כך עוד דברי אזהרה – זו החוקה שהוא מוסר לבני עמו של אלוהים: "אף על פי שבני האנוש המאכלסים את פני האדמה הם ככוכבי השמיים לרוב, אני מכיר אותם כפי שאני מכיר את כף ידי. ואף על פי שבני האנוש ש'אוהבים' אותי גם רבים כחול אשר על שפת הים, אני בוחר רק במעטים מהם: רק במי שעוסק בחיפוש האור הבהיר, שהוא נפרד מאלה ש'אוהבים' אותי." בהחלט, יש בני אדם רבים שאומרים שהם אוהבים את אלוהים, אך מעטים אוהבים אותו בלבם. זה דבר שאפשר לדעת בבירור גם בעיניים עצומות. זה המצב בפועל של כל העולם שמאמין באלוהים. בכך, אנחנו רואים שאלוהים עבר לעבודה של השמדתם של בני אדם, מה שמוכיח שמה שאלוהים רוצה ומה שמספק את רצונו של אלוהים הוא לא הכנסייה של היום, אלא המלכות שבאה לאחר ההשמדה. ברגע הזה, הוא מזהיר עוד יותר את כל "הסחורה המסוכנת": אלא אם כן אלוהים לא יפעל, ברגע שאלוהים יתחיל לפעול, בני האדם האלה יימחו מהמלכות. אלוהים לעולם לא עושה דברים כדי לצאת ידי חובה. הוא תמיד פועל לפי העיקרון "אחד הוא אחד, ושניים הם שניים", ואם יש בני אדם שהוא לא רוצה לראות, הוא עושה את כל שביכולתו כדי למחות אותם ולמנוע מהם לגרום בעיות בעתיד. זה נקרא "הוצאת האשפה וניקוי יסודי". הרגע שבו אלוהים

מכריז בפני האדם את הצווים המנהליים הוא גם בדיוק הרגע שבו הוא מציג את מעשיו הפלאיים ואת כל מה שבתוכו, ולכן הוא אומר לאחר מכן: "במעמקי האוקיינוס שוכנות תעלומות ללא פשר, אך הן נחשפות בפניי בבירור כמו כל הדברים על פני האדמה. ברקיע השמיים יש מישורים שהאדם לעולם לא יכול להגיע אליהם, אבל אני מהלך בחופשיות במישורים הבלתי נגישים האלה." כוונתו של אלוהים היא כזו: על אף שלבו של האדם עקוב וערמומי מכל, ועל אף שנדמה שהוא מסתורי עד אין קץ כמו הגיהנום כפי שבני האדם תופסים אותו, אלוהים מכיר כמו את כף ידו את מצביו של האדם בפועל. בקרב כל הדברים, האדם הוא בעל חיים פראי ואכזרי יותר מחיית פרא, אך אלוהים כבש את האדם עד כדי כך שאיש לא מעז להתקומם ולהתנגד. למעשה, כפי שאלוהים מתכוון, מה שבני האדם חושבים בלבם מורכב יותר מכל הדברים בקרב כל הדברים, וזה בלתי נתפס. עם זאת, אלוהים לא מתייחס כלל ללבו של האדם – הוא בסך הכל רואה בו מעין תולעת קטנה לנגד עינו. במילה אחת מפיו, הוא כובש אותו מתי שהוא רוצה, הוא מכה אותו אפיים ארצה במחי יד, הוא ממית עליו ייסורים והוא מגנה אותו כרצונו.

כיום, כל בני האדם חיים בחשכה, אך משום בואו של אלוהים, בני האדם מתחילים להכיר את מהות האור כתוצאה מכך שהם רואים את אלוהים. ברחבי העולם, נדמה שהתהפך על פני האדמה סיר שחור גדול. איש לא יכול לנשום, וכל בני האדם רוצים להשיב את הסדר על כנו, אך איש מעולם לא הרים את הסיר השחור. רק בזכות התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, נפקחו לפתע עיניהם של בני האדם, ורק משום כך הם ראו את האל המעשי. זו הסיבה לכך שאלוהים שואל אותם בנימה חקרנית: "האדם מעולם לא זיהה אותי באור, אלא רק ראה אותי בעולם האפלה. האם אתם לא בדיוק באותו מצב כיום? שיא השתוללותו של התנין הגדול האדום כאש סימן גם את הרגע שבו לבשתי בשר ודם באופן רשמי כדי לעשות את עבודתי." אלוהים לא מסתיר את מה שמתרחש במישור הרוחני, והוא לא מסתיר את מה שמתרחש בלבו של האדם, ולכן הוא מזכיר לבני האדם שוב ושוב: "אני עושה זאת לא רק כדי לאפשר לבני עמי להכיר את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, אלא גם כדי לטהר את בני עמי. משום חומרת הצווים המנהליים שלי, רוב רובם של בני האדם עדיין מצויים בסכנה שאסלק אותם. אם לא תקדישו כל מאמץ לטיפול בעצמכם ולשיכון גופכם, אין ספק שתהפכו למושא תיעובי ודחייתי ותושלכו לגיהנום, בדיוק כפי שהטלתי על פאולוס במו ידיי ייסורים שאין מהם מנוס." ככל שאלוהים אומר דברים כאלה, כך בני האדם נזהרים יותר בצעדיהם, וכך הם מפחדים יותר מהצווים המנהליים של אלוהים. רק אז יכולה סמכותו של אלוהים להתגשם ורק אז יכולה מלכותיותו להתגלות בבירור. כאן, פאולוס מוזכר שוב כדי לגרום לבני האדם להבין את רצונו של אלוהים: אסור להם להיות בני האדם שאלוהים מטיל עליהם ייסורים, אלא שעליהם להיות אלה שמביאים בחשבון את רצונו של אלוהים. רק זה יכול לגרום לבני האדם להיזכר לנוכח פחדם בחוסר יכולתם בעבר לגמור בדעתם בפני אלוהים לרצות את אלוהים לחלוטין. זה גורם להם לחרטה רבה אף יותר ומאפשר להם להכיר עוד יותר את האל המעשי. לכן, רק כך ייתכן שלא יהיו להם ספקות לגבי דברי האל.

"העניין הוא לא סתם שהאדם לא מכיר אותי כבשר ודם – המצב חמור מכך: הוא לא הצליח להבין את הווייתו שלו השוכנת בגוף בשר ודם. כמה שנים חלפו שבהן בני האנוש מרמים אותי, מתייחסים אליי כאל אורח מהחוך? כמה פעמים...?" הרשימה הזו של "כמה פעמים" היא המציאות של התנגדות האדם לאלוהים, והיא מציגה לבני האדם דוגמאות אמיתיות לייסורים. זו הוכחה לחטא, ואיש לא יכול לערער על כך שוב. כל בני האדם משתמשים

באלוהים כמו בפריט של יום-יום, כאילו הוא איזושהו אמצעי ביתי שהם יכולים להשתמש בו כאוות נפשם. איש לא מוקיר את אלוהים, ואיש לא ניסה להכיר את העדינות של אלוהים ואת ארשת פניו רבת הכבוד של אלוהים, ועל אחת כמה וכמה שאיש לא מתכוון להישמע לאלוהים. יתר על כן, איש מעולם לא הביט באלוהים כבדבר אהוב בלבד. כל בני האדם גוררים אותו אליהם כשהם זקוקים לו ומשליכים אותו הצדה ומתעלמים ממנו כשהם לא זקוקים בו עוד. נדמה שמבחינת האדם, אלוהים הוא בובה על חוט שאותה האדם יכול לתמרן כרצונו, ואליה הוא יכול להציב דרישות כאוות נפשו. אולם אלוהים אומר, "אם במהלך תקופת התגלמותי כבשר ודם, לא היה אכפת לי משבריריותו של האדם, האנושות כולה הייתה מאבדת את העשתונות מרוב פחד אך ורק משום התגלמותי כבשר ודם, וכתוצאה מכך, היא הייתה נופלת לשאול," מה שמוכיח עד כמה רבה חשיבותה של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם: כבשר ודם, הוא בא לכבוש את האנושות, במקום להשמיד את האנושות כולה במישור הרוחני. לפיכך, כשהדבר התגלם כבשר ודם, איש לא ידע זאת. אלמלא אלוהים דאג לשבריריותו של האדם, אם השמיים והארץ היו מתהפכים כשאלוהים התגלם כבשר ודם, כל בני האדם היו מושמדים. משום שבני האדם אוהבים מטבעם את החדש ושונאים מטבעם את הישן, ומשום שהם נוטים לשכוח את הזמנים הרעים כשהמצב טוב, אף אחד מהם לא יודע כמה הם מבורכים. לכן, אלוהים מזכיר להם שוב ושוב שעליהם לנצור בלבם את העובדה שהיום הזה הוא תוצאה של מאמץ קשה. למען יום המחר, עליהם לנצור בלבם את היום הזה אפילו יותר, ואסור להם לטפס מעלה כמו בעל חיים ולא לזהות את אדונם, ואסור להם לא להיות מודעים לברכות של חייהם כיום. לפיכך, הם מתחילים להתנהג יפה, הם כבר לא משתחצים ומתייהרים, והם מתחילים להכיר בכך שאופיו של האדם לא טוב, אלא שאלוהים העניק לאדם את רחמיו ואת אהבתו. בני האדם מפחדים מייסורים, ולכן הם לא מעזים לעשות עוד דבר.

פרק 13

אלוהים שונא את כל צאצאיו של התנין הגדול האדום כאש, והוא שונא אפילו יותר את התנין הגדול האדום כאש. זה שורש החמה שבלבו של אלוהים. נדמה שאלוהים רוצה להשליך את כל הדברים ששייכים לתנין הגדול האדום כאש אל אגם האש והגופרית, כדי להעלות אותם באש באופן יסודי. ישנם אפילו זמנים שבהם נדמה שאלוהים רוצה להושיט את ידו ולמחות את התנין הגדול האדום כאש – רק מעשה כזה יוכל למחוק את השנאה שבלבו. כל אדם ואדם בביתו של התנין הגדול האדום כאש הוא חיה שחסרה לה אנושיות, וזו הסיבה שאלוהים מדחיק את כעסו בעוצמה כדי לומר את הדברים הבאים: "מבין כל בני עמי, ומבין כל בניי – כלומר, מבין אלה שבחרתי בהם מהאנושות כולה – אתם שייכים לקבוצה הנחותה ביותר..." אלוהים החל קרב מכריע בתנין הגדול האדום כאש במדינה של התנין עצמו, וכשתוכניתו של אלוהים תתממש, הוא ישמיד את התנין הגדול האדום כאש ולא יתיר לו להשחית עוד את האנושות או להחריב את נשמות בני האדם. לא עובר יום אחד שבו אלוהים לא קורא אל בני עמו המתנמנמים כדי להושיע אותם, אך הם שרויים כולם במצב של עצלתיים, כאילו הם נטלו גלולות

שינה. אם הוא לא מעיר אותם אפילו לרגע, הם חוזרים למצב השינה שלהם, ללא כל מודעות. נדמה שכל בני עמו משותקים בשני שלישים. הם לא יודעים מה הצרכים והליקויים שלהם עצמם, והם אפילו לא יודעים מה עליהם ללבוש או מה עליהם לאכול. זה מוכיח שהתנין הגדול האדום כאש הקדיש מאמץ רב כדי להשחית את בני האדם. כיעורו מתפשט בכל חבל ארץ בסין. הוא אפילו גרם לבני האדם לרוגז ולאי-נכונות להישאר עוד במדינה המושחתת והגסה הזו. מה שאלוהים שונא יותר מכל הוא מהותו של התנין הגדול האדום כאש, וזו הסיבה לכך שהוא מזכיר לבני האדם בחרון אפו מדי יום ביומו, ובני האדם חיים תחת השגחתו של חרון אפו מדי יום. אף על פי כן, מרבית בני האדם עדיין לא יודעים שהם צריכים לחפש את אלוהים, והם פשוט יושבים להם בציפייה וממתינים שיאכילו אותם בכפית. אפילו אם הם היו גוועים מרעב, הם לא היו מוכנים לצאת למצוא לעצמם אוכל. השטן השחית מזמן את המצפון של בני האדם והפך את מהות מצפונם לרוע לב. מה הפלא שאלוהים אומר, "אילולא עוררתי אתכם, לא הייתם מתעוררים עוד, אלא הייתם נותרים קפואים, כאילו אתם בתרדמת חורף." נדמה שבני האדם היו כמו בעלי חיים בשנת חורף, והם לא ביקשו לאכול או לשתות. זה בדיוק מצבם הנוכחי של בני עמו של אלוהים, וזו הסיבה לכך שאלוהים רק דורש מבני האדם להכיר את אלוהים בהתגלמותו עצמו באור. הוא לא מציב לבני האדם דרישה להשתנות באופן משמעותי או לגרום להם לצמוח באופן משמעותי בחייהם. די בכך כדי להביס את התנין הגדול האדום כאש, המלוכלך והמטונף, ולבטא בכך טוב יותר את עוצמתו האדירה של אלוהים.

כשבני האדם קוראים את דברי האל, הם יכולים להבין רק את המשמעות המילולית של הדברים, והם לא מסוגלים להבין את החשיבות הרוחנית. שתי המילים "הגלים הסוערים" בלבד את כל אחד מהגיבורים. כשאלוהים מפגין את חרון אפו, דבריו, מעשיו וטבעו הם כמו הגלים הסוערים, הלא כן? כשאלוהים שופט את האנושות כולה, זה גילוי של חרון אפו, הלא כן? זה הרגע שבו הגלים הסוערים האלה באים לידי ביטוי, הלא כן? מי לא חי בעיצומי גלים הסוערים משום שחיתותו של האדם? כלומר מי לא חי בעיצומי חרון אפו של אלוהים? כשאלוהים רוצה לקצוב אסון לאנושות, מה שבני האדם רואים הוא "ערבוביה פרועה של העננים הכהים", הלא כן? מבין בני האדם, מי לא נס מאסון? חרון אפו של אלוהים מכה בבני האדם כגשם כבד ומעיף אותם סביב כרוח עזה. כל בני האדם מטוהרים באמצעות דברי האל כאילו שהכתה בהם סופת שלג מסתחררת. דברי האל הם הדבר הכי בלתי נתפס עבור האנושות. באמצעות דבריו, אלוהים ברא את העולם, ובאמצעות דבריו, הוא מוביל את האנושות כולה ומטהר אותה. ובסופו של דבר, הוא ישחזר את הטהור של התבל כולה באמצעות דבריו. אפשר לראות בכל חלק מדבריו שקיומה של רוח האל אינו חלול. בני האדם יכולים לראות קצת מדרך ההישרדות רק בדברי האל. כל בני האדם יכולים לנצור את דבריו בלבם משום שהם מכילים אספקה של חיים. ככל שהאדם מתרכז יותר בדברי האל, כך אלוהים מציג לאדם עניינים רבים יותר – זה גורם להם לאובדן עשתונות גמור ואין להם זמן להגיב. די בשאלות החוזרות והנשנות של אלוהים כדי לגרום לבני האדם להרהר בדברים במשך זמן מה, ועל אחת כמה וכמה שדי בדבריו לשם כך. באלוהים, הכל מלא ושופע ודבר לא חסר. עם זאת, בני האדם לא מסוגלים ליהנות מכך במיוחד. הם רק מכירים את הצד השטחי של דבריו, כאילו כל מה שהם רואים הוא העור של העוף, אך הם לא יכולים לאכול מהבשר שלו. זה מוכיח שהברכות של בני האדם מוגבלות מדי, ושהם למעשה לא מסוגלים ליהנות מאלוהים. במושגים של בני האדם, כל אחד מהם מחזיק אל מסוים בלבד, וזו הסיבה לכך שלאיש אין מושג מהו

אל מעורפל, או מהו צלם השטן. לכן, כשאלוהים אמר "זאת משום שמה שאתם מאמינים בו הוא בסך הכל צלם השטן ואין לו כל קשר לאלוהים עצמו," כל בני האדם נדהמו שהם מאמינים מזה שנים כה רבות, אך שהם עדיין לא הבינו שהם מאמינים בשטן ולא באלוהים עצמו. הם חשו בחלל פתאומי, אך הם לא ידעו מה לומר. באותו רגע, הם התחילו להתבלבל שוב. רק על ידי עבודה כזו, בני האדם יכולים לקבל טוב יותר את האור החדש, ולדחות כך את הדברים הישנים. גם אם הם נראים טובים מאוד, הם לא מספיקים. זה מועיל יותר לבני האדם להבין את האל המעשי עצמו, וכך להיות מסוגלים להיפטר מהמעמד של המושגים האנושיים בלבם ולאפשר לאלוהים עצמו לכבוש את בני האדם. רק כך ההתגלמות כבשר ודם יכולה לממש את חשיבותה, ורק כך בני האדם יכולים להכיר את האל המעשי עצמו בעיניהם המוחשיות.

אלוהים סיפר לבני האדם על התנאים של העולם הרוחני פעמים רבות: "כשהשטן בא בפניי, אני לא נרתע מאכזריותו הפראית, ולא נבהל מהגועל שלו – אני פשוט מתעלם ממנו." מה שבני האדם הבינו מכך הוא רק המצב במציאות. הם לא יודעים את האמת בעולם הרוחני. משום שאלוהים התגלם כבשר ודם, השטן נקט שיטות שונות של האשמה, מתוך רצון להתקיף כך את אלוהים. עם זאת, אלוהים לא נסוג משום כך – הוא פשוט מדבר ועובד בקרב בני האדם ומאפשר להם להכיר אותו באמצעות בשרו ודמו. עיניו של השטן מאדימות מרוב זעם – הוא הקדיש מאמץ רב כדי לגרום לבני עמו של אלוהים להיות שליליים, לסגת ואפילו לאבד את דרכם. אולם משום השפעתם של דברי האל, השטן נכשל, וזה מוסיף להפקרות שלו. זו הסיבה לכך שאלוהים מזכיר לכולם: "יכול להיות שיבוא יום בחייכם שבו תיתקלו במצב כזה. האם תאפשרו לעצמכם ברצון ליפול בשבי השטן, או שמא תתנו לי לזכות בכך?" על אף שבני האדם לא מודעים לדברים שמתרחשים בעולם הרוחני, ברגע שהם שומעים דברים כאלה מאלוהים, הם נזהרים ומפחדים – זה מתקיף את השטן בחזרה על מתקפותיו, ודי בכך כדי להפגין את כבודו של אלוהים. על אף שבני האדם נכנסו לשיטת עבודה חדשה זה מכבר, הם עדיין לא מבינים בבירור את החיים במלכות – אפילו אם הם מבינים אותם, הבנתם אינה ברורה מספיק. לכן, לאחר שאלוהים הזהיר את בני האדם, הוא הציג להם את מהות החיים במלכות: "החיים במלכות הם החיים של בני האדם ושל אלוהים עצמו." מאז שאלוהים עצמו התגלם כבשר ודם, הושגו חיים של הרקיע השלישי כאן על פני האדמה. לא רק שזו תוכניתו של אלוהים, אלא שהוא גם משיג זאת. בחלוף הזמן, בני האדם מכירים את אלוהים עצמו יותר ויותר, וכך הם מסוגלים יותר לטעום את החיים בשמיים, משום שהם חשו באמת את אלוהים בארץ והבינו שהוא לא האל המעורפל בשמיים. על כן, החיים בארץ הם כמו אלה בשמיים. המציאות היא שאלוהים מתגלם כבשר ודם וטועם את המרירות של העולם האנושי, וככל שהוא מסוגל יותר לטעום את המרירות כבשר ודם, כך הדבר מוכיח יותר שהוא האל המעשי עצמו. זו הסיבה לכך שדי בדברים הבאים כדי להוכיח את המעשיות של אלוהים של היום: "במקום שכינתי – שהוא המקום שבו אני נסתר – הבסתי את כל אויביי; במקום שכינתי, רכשתי ניסיון אמיתי בחיים על פני האדמה; ממקום שכינתי, אני צופה בכל מילה ומעשה של האדם ומשגיח על האנושות כולה ומכתיב לה את חייה." החיים הממשיים כבשר ודם, החוויה הממשית של חיים אנושיים כבשר ודם, ההבנה הממשית של האנושות כולה כבשר ודם, הכיבוש הממשי של האנושות כבשר ודם, העריכה הממשית של הקרב המכריע בתנין הגדול האדום כאש כבשר ודם ועשיית כל עבודתו של אלוהים כבשר ודם – האין זה בדיוק קיומו של האל המעשי עצמו? עם זאת, נדיר שבני האדם יכולים לראות את הכישרון בדברי האל הרגילים האלה. הם

רק מרפרפים בהם במהירות ולא חשים בערך הרב או בנדירות של דברי האל.

דברי האל עוברים בין נושאים באופן טוב מאוד – המילים “כשהאנושות שוכבת בתרדמת” עוברות מתיאורו של אלוהים עצמו לתיאור מצבה של האנושות כולה. כאן, המילים “ההדף העצום הזה של זוהר קר” לא מייצגות את הברק ממזרח, אלא את דברי האל, כלומר את שיטת העבודה החדשה שלו. לפיכך, אפשר לראות בכך דינאמיקות שונות של בני האדם: לאחר הכניסה לשיטה החדשה, כל בני האדם מאבדים את חוש הכיוון, ולא יודעים מאין הם באים ולאן מועדות פניהם. המילים “רוב בני האדם מוכים בקרני אור דמויות לייזר” מתייחסות לבני האדם אשר מסולקים באמצעות השיטה החדשה, אלה שלא יכולים לעמוד בניסיונות או לשאת את הזיכוכ של הסבל, ואשר מושלכים שוב לבור התהום משום כך. דבר האל חושף את האנושות במידה מסוימת. נדמה שבני האדם מפחדים כשהם רואים את דברי האל, והם לא מעזים לומר דבר, כאילו הם ראו קנה של רובה המכוון ישירות לעבר לבם. עם זאת, הם גם מרגישים שיש דברים טובים בדברי האל. יש ניגוד עמוק בלבם, והם לא יודעים מה עליהם לעשות, אך משום אמונתם, כל מה שהם עושים הוא לאזור עוז ולהעמיק עוד יותר בדברי האל מפחד שאלוהים ייטוש אותם. בדיוק כפי שאלוהים אמר, “מי מהאנושות לא שרוי במצב הזה? על מי האור לא שורה? אפילו אם אתם חזקים, וגם בהנחה שאתם חלשים, כיצד אתם יכולים להימנע מבואו של אורי?” אם אלוהים משתמש במישהו, אפילו אם הוא חלש, אלוהים עדיין מאיר אותו ומעניק לו נאורות בייסורים שהוא ממיט עליו. על כן, ככל שבני האדם קוראים יותר את דברי האל, כך הם מבינים יותר את אלוהים, כך הם יראים אותו יותר וכך הם פחות מעזים לפעול בפזיזות. עצם העובדה שבני האדם הגיעו עד הלום נובעת לגמרי מעוצמתו האדירה של אלוהים. משום הסמכות של דבריו, כלומר בזכות רוח האל בדבריו, בני האדם מפחדים מאלוהים. ככל שאלוהים חושף יותר את פניה האמיתיים של האנושות, כך בני האדם רוחשים לו כבוד רב יותר, ובעקבות זאת, כך הם בטוחים יותר בעובדת קיומו. זו המשואה של אלוהים בנתיב שבו האנושות יכולה להבין את אלוהים. זה המסלול שאלוהים נתן לאנושות כדי שהיא תוכל להתקדם בו. אם אתם חושבים על כך בקפידה, האם לא כך הדבר? הדברים שנאמרו לעיל הם המשואה בנתיב הפרוש בפני האנושות, הלא כן?

פרק 14

האדם מעולם לא למד דבר מדבר האל. במקום זאת, האדם רק נוצר בלבו את פני השטח של דבר האל, אך לא מכיר את המשמעות האמיתית שלו. לפיכך, על אף שרוב בני האדם אוהבים למדי את דבר האל, אלוהים אומר שהם לא באמת נוצרים את דברו. הסיבה לכך היא שבעיניו של אלוהים, אפילו שדברו הוא דבר יקר ערך, בני האדם לא טעמו את מתיקותו האמיתית. לפיכך, הם יכולים רק “להרוות את צימאונם במחשבות על שזיפים”^[X]

הערות שוליים:

א. זה ניב סיני.

ולשכך בכך את לבם תאב הבצע. לא רק שרוח האל עובדת בקרב כל בני האדם, אלא שגם הנאורות של דבר האל פועלת בקרב כולם. העניין הוא שבני האדם פזיזים מכדי להעריך באמת את מהותו. בדעתו של האדם, עידן המלכות מתממש כעת באופן מלא, אך במציאות, לא כך הדבר. על אף שמה שאלוהים מנבא הוא מה שהוא השיג, המלכות הממשית עדיין לא הגיעה במלואה אל פני האדמה. במקום זאת, לצד שינויים באנושות, לצד התקדמות בעבודה ולצד הופעתו של הברק ממזרח, כלומר לצד העמקתו של דבר האל, המלכות תתממש בהדרגה על פני האדמה, ותרד ארצה בהדרגה אך במלואה. תהליך בואה של המלכות הוא גם תהליך העבודה האלוהית על פני האדמה. במקביל לכך, אלוהים החל ברחבי התבל את העבודה שלא נעשתה בכל עידני ההיסטוריה ונועדה לארגן מחדש את העולם כולו. לדוגמה, יש שינויים עצומים ברחבי התבל, לרבות שינויים במדינת ישראל, ההפיכה בארצות הברית, השינויים במצרים, השינויים בברית המועצות, וההפיכה של סין. הזמן שבו התבל כולה תירגע ותחזור לעצמה הוא גם הזמן שבו תושלם עבודתו של אלוהים על פני האדמה, כלומר הזמן שבו המלכות תבוא אל פני האדמה. זו המשמעות האמיתית של המילים "בדיוק ברגע שבו כל אומות העולם ישתבשו, מלכותי תוקם ותתגבש, וכן אשנה צורה ואפנה אל התבל כולה". אלוהים לא מסתיר דבר מהאנושות. הוא סיפר לבני האדם על כל עושרו, אך הם לא יכולים להבין את כוונתו. הם פשוט מקבלים את דברו כטיפשים. בשלב הזה של העבודה, האדם למד שאלוהים בלתי נתפס, ויתרה מזאת, הוא מבין כמה עצומה המשימה להבין אותו. זו הסיבה שבני האדם סבורים שאמונה באלוהים היא הדבר הקשה ביותר לעשות. הם לגמרי חסרי אונים – הדבר מזכיר ניסיון ללמד חזיר לשיר או עכבר הלכוד במלכודת. בהחלט, בלי קשר לעוצמתו של האדם או לכישוריו, גם אם יש לאדם יכולות בלתי מוגבלות בתוכו, הדברים האלה לא שווים דבר כשהדברים מגיעים לדבר האל. נדמה שהאנושות היא ערימה של אפר של נייר שרוף בעיני אלוהים – בני האדם נעדרים כל ערך, ועל אחת כמה וכמה שאין להם כל תועלת. זה הביטוי המושלם של הפירוש האמיתי של המילים "ככל שהאדם הושחת, כך הסתתרתי יותר מבני האנוש, והפכתי ליותר בלתי-נתפס עבורם". מכאן אפשר להבין שעבודתו של אלוהים מתקדמת באופן טבעי ושהיא מתבצעת לפי מה שאיברי התפיסה של בני האנוש יכולים לקלוט. כשאופייה של האנושות יציב ובלתי מעורער, הדברים שאלוהים אומר תואמים לגמרי את תפיסותיה של האנושות, ונדמה שאלוהים ותפיסותיה של האנושות חד הם, ללא כל הבדל. זה גורם לבני האדם להיות מודעים במידה מסוימת לממשיותו של אלוהים, אך זו לא המטרה העיקרית של אלוהים. אלוהים מאפשר לבני האדם להירגע לפני שהוא מתחיל את עבודתו האמיתית על פני האדמה באופן רשמי. לפיכך, במהלך הראשית הזו אשר מבלבלת את האנושות, האנושות מבינה שהתפיסות הקודמות שלה היו שגויות ושאלוהים והאדם הם שונים כמו שמיים וארץ, ולא דומים כלל. משום שלא ניתן להעריך את עבודתו של אלוהים על סמך תפיסות אנושיות, האדם מתחיל מיד להביט באלוהים באור חדש. ומיד לאחר מכן, הוא מסתכל באלוהים בתדהמה, כאילו האל המעשי בלתי נגיש כמו האל הבלתי נראה והבלתי ניתן למגע, וכאילו בשרו של אלוהים הוא רק כלפי החוץ ונעדר את מהותו. בני האדם חושבים שעל^[ב] אף שהוא התגלמותה של רוח האל, הוא יכול להפוך לרוח האל ולרחף הלאה בכל רגע ממש. לפיכך, בני האדם

הערות שוליים:

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "בני האדם חושבים ש-".

פיתחו דפוס חשיבה זהיר במידת מה. כשאלוהים מוזכר, בני האדם מלבישים אותו בתפיסותיהם ואומרים שהוא יכול לרכב על עננים ועל ערפל, שהוא יכול ללכת על המים, ושהוא יכול להופיע ולהיעלם לפתע בקרב בני האנוש. לאחרים יש אפילו הסברים מפורטים יותר. משום בורותה של האנושות והיעדר התובנות שלה, אלוהים אמר, "לפיכך, כשהם מאמינים שהם התנגדו אליי או שהם פגעו בצווים המנהליים שלי, אני מעלים עין."

כשאלוהים מגלה את הצד המכוער של עולמה הפנימי של האנושות, הוא באמת תמיד צודק לחלוטין, ללא כל סטייה. אפשר אפילו לומר שאין כל שגיאה בדבריו. זו הוכחה שמשכנעת את בני האדם לגמרי. משום עקרון עבודתו של אלוהים, רבים מדבריו וממעשיו מותירים רושם שלא ניתן למחוק, ונדמה שיש לבני האדם הבנה אפילו עמוקה יותר שלו, כאילו הם מגלים בו דברים יותר יקרי ערך. "בזיכרונם, אני אל המגלה חסד לבני האדם במקום להטיל עליהם ייסורים, או שאני אלוהים עצמו, שלא מתכוון למה שהוא אומר. כל אלה הם דמיונות הנובעים מהחשיבה האנושית ולא מהעובדות." על אף שהאנושות מעולם לא ייחסה חשיבות לפניו האמיתיים של אלוהים, בני האדם מכירים את "הצד הצדדי של טבעו" כמו את כף ידם. הם תמיד מחפשים פגמים בדבריו ובמעשיו של אלוהים. הסיבה לכך היא שהאנושות תמיד מוכנה לשים לב לדברים שליליים ולהתעלם מדברים חיוביים, והיא בסך הכל מביטה במעשיו של אלוהים בזלזול. ככל שאלוהים אומר יותר שהוא מסתתר בענווה במקום שכינתו, כך האנושות מציבה לו דרישות רבות יותר. הם אומרים: "אם אלוהים בהתגלמותו מביט בכל מעשה של האדם וחוזה את החיים האנושיים, מדוע אלוהים לא מכיר את מצבנו בפועל ברוב המקרים? האם פירוש הדבר שאלוהים באמת נסתר?" על אף שאלוהים מביט אל עומקו של הלב האנושי, הוא עדיין עובד לפי מצביה של האנושות בפועל, מבלי להיות מעורפל או על-טבעי. על מנת להיפטר לגמרי מהטבע הישן בתוך האנושות, אלוהים הקדיש מאמצים בלתי מתפשרים כדי לדבר מנקודות מבט שונות: הוא חושף את טבעה האמיתי של האנושות ושופט אותה על מרדנותה; ברגע אחד, הוא אומר שהוא יטפל בכל בני האדם, וברגע הבא, הוא אומר שהוא יושע קבוצה של בני אדם; הוא מציב דרישות לאנושות או מזהיר אותה; הוא בוחן כליות ולב ומספק טיפול לסירוגין. לפיכך, תחת ההכוונה של דבר האל, נדמה שהאנושות נדדה לכל קצוות העולם ונכנסה לגן שופע שבו כל פרח שואף להיות היפה ביותר. בלי קשר לדבריו של אלוהים, האנושות תיווכח בדברו, ממש כאילו אלוהים הוא מגנט שמושך כל עצם שעשוי מברזל. כשבני עמו של אלוהים רואים את המילים "האנושות לא שמה אליי לב, ולכן אני לא מתייחס אליה ברצינות. בני האנוש לא מקדישים לי תשומת לב, ולכן אני לא צריך להשקיע בהם מאמץ. זה הטוב בכל העולמות, הלא כן?" נדמה שהם כולם נופלים שוב לבור התהום, או מקבלים מכה בנקודת התורפה שלהם שוב. הם נותרים מזועזעים עד עומק נשמתם, ולכן הם נוכחים שוב בשיטה שלי לעבודה.^[3] הם מבולבלים במיוחד לגבי המילים "כבני עמי במלכות, אם לא תהיו מסוגלים למלא את חובתכם, אני אתעב ואדחה אתכם!" רוב בני האדם פורצים בבכי של שברון לב: "התקשיתי לטפס אל מחוץ לבור התהום. על כן, לא יהיה לי כל סיכוי אם אפול אליו שוב. לא זכיתי בשום דבר בעולם האנושי, תחת קשיים וצרות שונים בחיי. בפרט, לאחר שהתחלתי להאמין, בני האדם היקרים לי נטשו אותי, משפחתי רדפה אותי, אנשי הארץ

הערות שוליים:

ג. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "לעבודה".

השמיצו אותי, ולא נהניתי מאושר בעולם. אם אפול שוב לבור התהום, חיי יהיו עוד יותר לשווא, הלא כן?" (ככל שהאדם חושב על כך יותר, כך הוא חש צער רב יותר). "נתתי את כל תקוותי בידיו של אלוהים. אם אלוהים ייטוש אותי, עדיף לי למות ברגע זה... בעצם, אלוהים גוזר את הכל מראש, ואני יכול רק לשאוף לאהוב את אלוהים כעת, וכל השאר משני לכך. מי הפך זאת לאמונה שלי?" ככל שהאדם חושב, כך הוא מתקרב לרף שאלוהים מציב ולתכלית דבריו. כך מושגת מטרת דבריו. לאחר שבני האדם רואים את דברי האל, ניטש בתוך כולם מאבק אידאולוגי. הברירה היחידה שלהם היא להישמע לצווי הגורל, וכך מושגת מטרתו של אלוהים. ככל שדברי האל חמורים יותר, כך הופך עולמה הפנימי של האנושות למורכב יותר כתוצאה מכך. הדבר דומה מאוד למגע בפצע – ככל שנוגעים בו חזק יותר, כך הוא כואב יותר, עד לשלב שבו האדם מרחף בין חיים ומוות ואפילו מאבד את האמונה הנחוצה כדי לשרוד. כך, רק כאשר האנושות סובלת יותר מכל וכשהיא נמצאת בעומקי הייאוש, בני האדם יכולים לתת לאלוהים את לבם האמיתי. אופייה של האנושות הוא כזה שאפילו אם נשאר שביב של תקווה, האנושות לא תפנה לאלוהים כדי לקבל עזרה, אלא תאמץ שיטות עצמאיות של הישרדות טבעית. זאת משום שאופייה של האנושות הוא צדקני, ומשום שהיא מזלזלת בכולם. לפיכך, אלוהים אמר: "אף בן אנוש לא מסוגל לאהוב אותי כשנוח לו. אף אדם לא פנה אליי בעתות שלווה ואושר, כדי לחלוק איתי את שמחתו." זה בהחלט מאכזב: אלוהים ברא את האנושות, אך כשהוא בא אל העולם האנושי, בני האדם שואפים להתנגד אליו ולסלק אותו מהשטח שלהם, כאילו הוא יתום תועה או אדם חסר מדינה בעולם. איש לא מרגיש קשור לאלוהים, איש לא אוהב אותו באמת, ואיש לא קיבל את בואו בברכה. במקום זאת, כשבני האדם רואים את בואו של אלוהים, פניהם השמחים מתקדרים כהרף-עין, כאילו הופיעה לפתע סערה, כאילו אלוהים ייקח את האושר ממשפחתם, כאילו אלוהים מעולם לא בירך את האנושות, אלא שהוא רק נתן לאנושות פורענות. לפיכך, בדעתה של האנושות, אלוהים לא מביא להם תועלת, אלא שהוא תמיד מקלל אותם. לפיכך, האנושות לא מתייחס אליו, לא מקבלת אותו בברכה, ותמיד מתנהגת אליו בקור, וזה מעולם לא השתנה. משום שיש לאנושות דברים בלבה, אלוהים אומר שהאנושות לא סבירה ובלתי מוסרית, ושלא ניתן לזהות בבני האנוש אפילו את הרגשות שהם כביכול מצוידים בהם. האנושות לא מגלה כל התחשבות ברגשותיו של אלוהים, אלא משתמשת במה שהיא מכנה "צדק" כדי לטפל באלוהים. האנושות שרויה במצב כזה כבר שנים רבות, וזו הסיבה לכך שאלוהים אמר שטבעם לא השתנה. זה מוכיח שאין להם מהות של יותר מכמה נוצות. אפשר לומר שבני האנוש הם חדלי אישים חסרי ערך, משום שהם לא נוצרים את עצמם בלבם. הם אפילו לא אוהבים את עצמם, אלא רומסים את עצמם. האין זה מוכיח שהם חסרי ערך? האנושות היא כמו אישה בת אל-מוות שמשחקת עם עצמה משחקים ואשר נותנת לאחרים לחלל אותה. אולם אף על פי כן, בני האדם בכל זאת לא יודעים כמה עלובים הם. הם מוצאים תענוגות בעבודה למען אחרים, או בדיבור עם אחרים, ונותנים לאחרים לשלוט בהם. האין זו הטינופת האמיתית של האנושות? על אף שלא עברתי חיים בקרב בני האנוש, מאחר שלא חוויתי באמת את החיים האנושיים, יש לי הבנה ברורה מאוד של כל מהלך, כל מילה וכל מעשה של האדם. אני אפילו מסוגל לחשוף את האנושות לבושתה העמוקה ביותר, עד כדי כך שבני האדם כבר לא יעזו להראות את התכסיסים שלהם וכבר לא יעזו להיכנע לתאוותם. כמו חילזון שנסוג אל הקונכייה שלו, הם כבר לא מעזים לחשוף את מצבם המכוער. משום שבי האדם לא מכירים את עצמם, הפגם הגדול ביותר שלהם הוא חוסר נכונותם להציג לאחרים את קסמם, כלומר להציג את ארשת פניהם המכוערת

בגלוי. זה דבר שאלוהים מתעב יותר מכל. משום שהקשרים בין בני אדם הם חריגים ומשום שאין אלה קשרים בין-אישיים רגילים בין בני אדם, על אחת כמה וכמה אין להם קשר רגיל¹⁷ עם אלוהים. אלוהים אמר כל כך הרבה, וכשהוא עושה זאת, מטרתו העיקרית היא לתפוס מקום בלבה של האנושות, ולגרום לבני האדם להיפטר מכל האלילים שבלבם, כדי שאלוהים יוכל להחזיק בסמכות על האנושות כולה ולהשיג את מטרת היותו על פני האדמה.

פרק 15

ההבדל הגדול ביותר בין אלוהים והאדם הוא שדברי האל תמיד פוגעים במטרה, ושדבר לא נסתר. לכן אפשר לראות את ההיבט הזה של טבעו של אלוהים במילים הראשונות באמירה של היום. היבט אחד הוא שהן חושפות את האדם במערומיו, והיבט אחר הוא שהן מגלות בגלוי את טבעו של אלוהים. אלה שני מקורות לאופן שבו דברי האל מסוגלים להשיג תוצאות. עם זאת, בני האדם לא תופסים זאת. הם תמיד מכירים את עצמם דרך דברי האל אך הם מעולם לא "ניתחו" את אלוהים. נדמה שהם מפחדים מאוד לפגוע באלוהים, ונדמה שאלוהים יהרוג אותם משום "הזהירות" שלהם. למעשה, כשרוב בני האדם אוכלים ושותים את דבר האל, הם עושים זאת מהיבט שלילי ולא מהיבט חיובי. אפשר לומר שבני האדם התחילו "להתמקד בענווה ובציות" תחת הכוונתם של דברי האל. אפשר להבין מכך שבני האדם התחילו לנוע אל קיצון אחר, מחוסר תשומת לב לדברי האל לתשומת לב יתרה לדבריו. אולם מעולם לא היה אדם שנוכח מהיבט חיובי, ומעולם לא היה אדם שתפס באמת את המטרה של אלוהים ברצונו שהאדם ישים לב לדבריו. ידוע ממה שאלוהים אמר שהוא לא צריך לחוות באופן אישי את חיי הכנסייה כדי להיות מסוגל להבין במדויק וללא שגיאות את המצבים הממשיים של כל בני האדם בכנסייה. משום המעבר לשיטה חדשה, כל בני האדם עדיין לא השליכו מעליהם את הרכיבים השליליים שלהם, וריח הגוויות עדיין מרחף ברחבי הכנסייה. נדמה כאילו בני האדם פשוט נטלו תרופה, שהם עדיין שרויים בערפול חושים, ושהם עדיין לא חזרו להכרה מלאה. נדמה כאילו הם עדיין מאוימים מהמוות, ולכן הם עדיין בעיצומי אימתם והם לא יכולים להתעלות על עצמם. "האדם הוא יצור חסר הכרה עצמית": ההצהרה הזו עדיין נאמרת על סמך השיטה של בניית הכנסייה. בכנסייה, על אף שכולם מתייחסים לדברי האל, אופיים עדיין מושרש בהם לעומק והם לא מסוגלים להשתחרר. זו הסיבה לכך שאלוהים משתמש בשיטת הדיבור מהשלב הקודם כדי לשפוט את בני האדם, על מנת שהם יקבלו את דברי האל ההולמים בהם כשהם יותר מדי מלאים בעצמם. אף על פי שבני האדם עברו חמישה חודשים של זיכוכ בבור התהום, מצבם בפועל הוא עדיין כזה של חוסר הכרה של אלוהים. הם עדיין מופקרים – הם פשוט הגבירו במידת מה את זהירותם כלפי אלוהים. רק בשלב הזה, בני האדם מתחילים להיווכח בדרך להכרת דברי האל. לכן, כשהם מתקשרים עם מהות דבריו של אלוהים, לא קשה לראות ששלב

הערות שוליים:

ד. בטקסט המקורי לא מופיעה המילה "רגיל".

העבודה הקודם סלל את הדרך להיום, ושרק היום הכל עובר נורמליזציה. נקודת התורפה של בני האדם היא החיבה להפרדת רוח האל מגופו הבשר והדם כדי שהם יוכלו לזכות בחופש אישי, וכדי להימנע תמיד ממגבלות. זו הסיבה לכך שאלוהים מתאר את האדם כציפורים קטנות המרפרפות סביב בשמחה. זה מצבה של האנושות בפועל. זה מה שהופך את הפלת כל בני האדם לקלה ביותר, וזה מה שמקל עליהם ללכת לאיבוד. אפשר לראות מכך שזו בדיוק העבודה שהשטן עושה באנושות. ככל שהשטן עושה זאת יותר בבני האדם, כך הדרישות שאלוהים מציב מחמירות יותר. הוא דורש מבני האדם לשים לב לדבריו, והשטן פועל קשה כדי להשמיד את תשומת לבם. עם זאת, אלוהים תמיד מזכיר לבני האדם לשים יותר לב לדבריו – זה שיאה של המלחמה בעולם הרוחני. אפשר לתאר זאת כך: מה שאלוהים רוצה לעשות באדם הוא בדיוק מה שהשטן רוצה להשמיד, ומה שהשטן רוצה להשמיד מבוטא באדם מבלי להיות מוסתר כלל. מה שאלוהים עושה בבני האדם מודגם בבירור – התנאים שלהם משתפרים יותר ויותר. השמדתו של השטן באנושות מיוצגת גם היא בבירור – בני האדם יותר ויותר מושחתים, והתנאים שלהם מידרדרים יותר ויותר. אם המצב יהיה מספיק חמור, השטן יוכל ללכוד אותם. אלה התנאים הממשיים של הכנסייה, כפי שהם הוצגו בדברי האל, וזה גם המצב הממשי של העולם הרוחני. זה שיקוף של הדינאמיקה של העולם הרוחני. אם אין לבני האדם הביטחון לשתף פעולה עם אלוהים, הם בסכנה שהשטן ילכוד אותם. זו עובדה. אם מישהו באמת מסוגל להעלות את לבו כקורבן מנחה כדי שאלוהים יכבוש אותו, הדבר הוא בדיוק כפי שאלוהים אמר: "נדמה שהוא חבוק בזרועותיי וטועם מחום החיבוק." זה מוכיח שהדרישות שאלוהים מציב לאנושות אינן קשות להשגה – הוא רק צריך שהם יקומו על רגליהם וישתפו איתו פעולה. האין זה דבר קל ומשמח? והדבר האחד הזה בלבד את כל הגיבורים? הדבר משול לכך שהגנרלים בשדה הקרב יידרשו לשבת בשו לואו^[8] ולרקום – ה"גיבורים" האלה נעצרים במקומם משום הקושי והם לא יודעים מה עליהם לעשות.

ההיבט שבו אלוהים מציב לאנושות את הדרישות הקשות ביותר הוא גם ההיבט שבו השטן מתקיף את האנושות באופן החמור ביותר, והמצבים של כל בני האדם מתגלים על ידי כך. "... מי מבין בני האדם הניצבים בפניי היה צחור כשלג וזך כאבן ירקן טהורה?" כל בני האדם עדיין מרמים ועדיין מסתירים משהו מאלוהים. הם עדיין עוסקים בעסקים המפוקפקים והייחודיים שלהם. הם לא נתנו את לבם לידי אלוהים לגמרי כדי לרצות אותו, אך הם רוצים לזכות בגמול באמצעות ההתלהבות שלהם. כשבני האדם אוכלים ארוחה ערבה לחיך, הם מציבים את אלוהים בצד, והוא כפוף לחסדיהם. כשיש לבני האדם לבוש יפהפה, הם פשוט עומדים מול הראי ונהנים מיופיים שלהם, והם לא מרצים את אלוהים ממעמקי לבם. כשיש להם מעמד וכשיש להם הנאה יוקרתית, הם פשוט יושבים במעמדם ומתחילים ליהנות ממנו, אך הם לא מצטנעים לנוכח רוממותו של אלוהים. במקום זאת, הם עומדים על מעמדם הגבוה על ידי דיבור בגבוהה גבוהה, ולא מתייחסים כלל לנוכחותו של אלוהים, וגם לא עוסקים בניסיון להכיר את ערכו היקר של אלוהים. כשיש לבני האדם אליל בלבם או כשדבר אחר שובה את לבם, הרי שהם כבר דחו את נוכחותו של אלוהים, ונדמה שאלוהים הוא פולש בלבם. הם מפחדים מאוד שאלוהים יגנוב מהם את

הערות שוליים:

א. שו לואו היה מקום מסוים ששימש נשים לעבודת רקמה בסין העתיקה.

אהבתם של אנשים אחרים ושהם ירגישו בודדים. בהתאם לכוונתו של אלוהים, לא יהיה דבר על פני האדמה שיגרום לבני האדם להתעלם מאלוהים. אפילו האהבה בין בני האדם לא תהיה מסוגלת להניס את אלוהים מה"אהבה" הזו. כל הדברים הארציים הם ריקים מתוכן, אפילו לרבות הרגשות שבין בני אדם שלא ניתן לראות או לגעת בהם. ללא קיומו של אלוהים, כל הברואים היו חוזרים לשום דבר. על פני האדמה, יש לכל בני האדם דברים משלהם שהם אוהבים, אך מעולם לא היה אדם שבחר בדברי האל כדבר שהוא אוהב. זה קובע את מידת הבנתם של בני האדם את דברי האל. על אף שדבריו קשים, בני האדם לא נפגעים, משום שהם לא מתייחסים לדבריו באמת ובתמים, ובמקום זאת הם מביטים בהם כמו בפרח. הם לא מתייחסים אליהם כאל פרי שהם יכולים לטעום בעצמם, ולכן הם לא יודעים את מהותם של דברי האל. "אילו בני אנוש היו מסוגלים לראות באמת את חדות חרבי, הם היו רצים כעכברושים לחוריהם." על סמך מצבו של אדם רגיל, לאחר קריאת דבריו של אלוהים, הוא יהיה המום ומבוויש, ולא יעז להראות את פניו בפני אחרים. אולם כעת, בני האדם הם ההיפך הגמור – הם משתמשים בדברי האל ככלי נשק כדי לפגוע בזולת. אין להם בושה!

נכנסנו למצב הזה לצד דברי האל: "במלכות, לא רק שפי מבטא אמירות, אלא שרגליי צועדות ברוב-טקס בכל מקום על פני הקרקע." במלחמה בין אלוהים והשטן, אלוהים מנצח בכל שלב. הוא מרחיב את עבודתו בהיקף רחב ברחבי התבל כולה, ואפשר לומר שעקבותיו נמצאות בכל מקום, וסימני ניצחונו נראים בכל מקום. במזימותיו של אלוהים, הוא רוצה להשמיד את ניהולו של אלוהים על ידי פירוק מדינות, אך אלוהים ניצל זאת כדי לארגן מחדש את התבל כולה, אך לא למחות אותה. אלוהים עושה דבר חדש בכל יום, אך בני האדם לא היו מודעים לכך. בני האדם לא שמים לב לדינאמיקה של העולם הרוחני, ולכן הם לא מסוגלים לראות את עבודתו החדשה של אלוהים. "ביקום כולו, כל דבר מתחדש בזוהר כבודי ומציג היבט מרגש המענג את החושים ומרומם את הרוח, כאילו האדם קיים כעת בשמיים מעבר לשמיים, כפי שהוא נתפס בדמיון האנושי, ללא הפרעה של השטן ומתקפות של אויבים חיצוניים." הדברים האלה חוזים את המראה המשמח של מלכות המשיח על פני האדמה, והם גם מפגישים את בני האדם עם המצב ברקיע השלישי: יש רק קיום של דברים קדושים ששייכים לאלוהים ללא כל מתקפות של כוחות השטן. אולם הדבר החשוב ביותר הוא לאפשר לבני האדם לראות את הנסיבות של עבודתו של אלוהים עצמו על פני האדמה: השמיים הם שמיים חדשים, וכתוצאה מכך, גם הארץ מתחדשת. משום שבני האדם חיים תחת הכוונתו של אלוהים עצמו, הם כולם מאושרים עד בלי די. להבנתם של בני האדם, השטן הוא "אסיר" של האנושות, והם לא מתביישים או חוששים מקיומו כלל וכלל. משום ההנחיה וההכוונה האלוהית הישירה, כל מזימותיו של השטן העלו חרס, וזה אפילו מוכיח שהוא כבר לא קיים יותר – שעבודתו של אלוהים חיסלה את השטן. זו הסיבה לכך שנאמר "... קיים בשמיים מעבר לשמיים." כשאלוהים אמר, "מעולם לא נוצרה כל הפרעה ואחדות התבל לא הופרה מעולם," הדבר נגע למצבו של עולם הרוח. זו ההוכחה שאלוהים משתמש בה כדי להכריז על ניצחונו על השטן, וזה הסימן לניצחונו הסופי של אלוהים. איש לא יכול לשנות את דעתו של אלוהים, ואיש לא יכול לדעת מה עובר בדעתו. על אף שבני האדם קראו את דברי האל ושהם בחנו אותם ברצינות, יהיה אשר יהיה, הם לא מסוגלים לומר מה מהותן. לדוגמה, אלוהים אמר: "אני מזנק מעל הכוכבים, וכשהשמש שולחת את קרניה, אני מנקה את חומן ושולח על משבי רוח ענקיים פתיתי שלג בגודל נוצות אוויר הנסחפים מתוך ידיי. אולם כשאני משנה את דעתי, כל השלג נמס והופך לנהר. האביב החל תחת השמיים כהרף עין, וכל הנוף על

פני האדמה נצבע בירוק ברקת. " על אף שבני האדם מסוגלים לדמיין את המילים האלה בדעתם, כוונתו של אלוהים לא כזו פשוטה. כשכולם תחת השמיים מוכים בבלבול, אלוהים משמיע את קול הישועה ומעיר את לבם של בני האדם. אולם משום כל מיני האסונות המתרחשים, הם מרגישים את קדרות העולם, ולכן הם כולם מחפשים מוות ומצויים במערות הקרות והקפואות. הם קפואים מהצינה של סופות שלג ענקיות עד כדי כך שהם לא יכולים לשרוד משום שאין עוד חום על פני האדמה. שחיתותם של בני האדם היא הסיבה לכך שבני האדם הורגים זה את זה באופן אכזרי יותר ויותר. ובכנסייה, התנין הגדול האדום כאש ייבלע את מרביתם של בני האדם בנגיסה אחת. לאחר שיעברו כל הניסיונות, ההפרעות של השטן יוסרו. בעיצומיהם של שינויים, אביב יחלחל בעולם כולו וחום ימלא את העולם. העולם יהיה מלא באנרגיה. כל אלה הם שלבים בתוכנית הניהול הכוללת. חשיבותו של ה"לילה" שאלוהים דיבר עליו היא ברגע שבו שיגעונו של השטן יגיע לשיאו, מה שיקרה במהלך הלילה. האין זה המצב הנוכחי? על אף שכל בני האדם שורדים תחת הכוונת אורו של אלוהים, הם כולם עוברים את האומללות של חשכת הלילה. הם יחיו לעד בלבה של חשכת הלילה אם הם לא יוכלו להימלט מכבלי השטן. לאחר מכן, הביטו במדינות שעל פני האדמה: משום השלבים בעבודתו של אלוהים, המדינות על פני האדמה "מתרוצצות", והן כולן מחפשות את יעדן הראוי. משום שיומו של אלוהים עדיין לא בא, כל הדברים על פני האדמה עדיין נראים במצב של ערבוביה בוצית. כשאלוהים יופיע בגלוי בפני התבל כולה, כבודו ימלא את הר ציון, וכל הדברים יהיו מסודרים ובמקומם לפי הסדרת ידיו. דברי האל לא מדברים רק על היום אלא מנבאים גם את מה שיקרה ביום המחר. היום הזה הוא היסוד של יום המחר, ולכן בני האדם במצב הנוכחי לא מסוגלים להבין לגמרי את דברי האל. רק לאחר שדברי האל יתגשמו לחלוטין, יוכלו בני האדם להבין אותם לגמרי.

רוח האל ממלאת את כל מרחבי התבל, אך היא גם עובדת בתוך כל בני האדם. כך, בלבם של בני האדם, נדמה שדמותו של אלוהים נמצאת בכל מקום, ושכל מקום מכיל את עבודתה של רוח האל. בהחלט, הופעתו של אלוהים כבשר ודם נועדה לכבוש את הדוגמאות האלה למעשיו של השטן ולזכות בהן בסופו של דבר. אולם בעת העבודה כבשר ודם, רוח האל גם משתפת פעולה עם הבשר והדם כדי לחולל שינוי בבני האדם האלה. אפשר לומר שמעשיו של אלוהים מקיפים את העולם כולו, ושרוחו ממלאת את התבל כולה, אך משום שלבי עבודתו, בני האדם שעושים מעשים רעים לא נענשו, ואילו בני האדם שעושים מעשים טובים לא זכו לגמול. על כן, לא כל בני האדם על פני האדמה העריכו את מעשיו של אלוהים. אלוהים נמצא מעל הכל ובתוך כל הדברים, ויותר מכך, הוא נמצא בקרב כל בני האדם. די בכך כדי להוכיח את קיומו של אלוהים בפועל. משום שהוא לא הופיע בפני האנושות בגלוי, בני האדם פיתחו אשליות כגון: "בעיני האנושות, ...אין לי קיום אמיתי אך גם אין לי הוויה." עד כה, מתוך כל בני האדם שמאמינים באלוהים, אף אחד לא בטוח במאת האחוזים שאלוהים אכן קיים. הם כולם בטוחים בשלוש חמישיות ומאמינים בשתי חמישיות. זה מצבה של האנושות בפועל. כל בני האדם כיום נמצאים בנסיבות הבאות: הם מאמינים שיש אלוהים, אך הם לא ראו אותו. לחלופין, הם לא מאמינים שיש אלוהים, אך יש הרבה קשיים שהאנושות לא יכולה לפתור. נדמה שתמיד יש איזשהו סבך שבני האדם לכודים בו ללא יכולת מילוט. אף על פי שהם מאמינים באלוהים, נדמה שהם תמיד מרגישים ערפול מסוים. אולם אם הם היו מאמינים, הם היו מפתחים לצאת מופסדים אם האמונה צודקת. זו האמביוולנטיות שלהם.

"למען שמי, למען רוחי, למען כל תוכנית הניהול שלי – מי מסוגל להקדיש לי את כל הכוח שבגופו?" והוא גם

אומר: "כיום, כשהמלכות נמצאת בעולמם של בני האדם, זו העת שבה באתי באופן אישי לעולמם של בני האדם... האם יש מישהו שיכול לצאת לקרב בשמי, ללא חת?" המטרה של דברי האל היא זו: אלמלא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם היה עושה את עבודתו האלוהית ישירות, או אם אלוהים היה עובד דרך הכמרים במקום להתגלם כבשר ודם, הרי שאלוהים לעולם לא היה מסוגל לכבוש את התנין הגדול האדום כאש, והוא לא היה מסוגל למשול כמלך על האנושות. האנושות לא הייתה מסוגלת להכיר את אלוהים עצמו במציאות, ולכן בני האדם היו עדיין נתינים של השטן. לפיכך, שלב העבודה הזה חייב להתבצע באופן אישי באמצעות התגלמותו של אלוהים כבשר ודם. אם בשרו ודמו של אלוהים היו משתנים, השלב הזה בתוכנית לא היה מושג לעולם, משום שחשיבותם ומהותם של גופים שונים של בשר ודם הן לא זהות. בני האדם יכולים להבין רק את הפירוש המילולי של המילים האלה משום שאלוהים תופס את השורש. אלוהים אמר: "אולם בסופו של דבר, איש לא מבין אם זו עבודתה של הרוח או הביצוע של הבשר והדם. האדם יכול לחוות את הדבר האחד הזה בפרוטרוט משהו במשך חיים שלמים." השטן משחית את בני האדם דרך קבע מזה מספר שנים, והם איבדו זה מכבר את היכולת לתפוס עניינים רוחניים. זו הסיבה שמשפט אחד מדברי האל כמוהו כחגיגה לעיניהם של בני האדם. משום הפער שבין רוח האל ורוחותיהם של בני האדם, כל בני האדם שמאמינים באלוהים חשים כמיהה אליו, והם מוכנים כולם להתקרב אליו ולומר לו את כל מה שעל לבם, אך הם לא מעזים לבוא איתו במגע, והם נשארים רק מלאי יראה. זה כוח המשיכה של רוח האל. משום שאלוהים הוא אל למען אהבתם של בני האדם, ומשום שיש בו יסודות אינסופיים שהם יכולים לאהוב, כל בני האדם אוהבים אותו, והם כולם רוצים לספר לו את סודותיהם הכמוסים ביותר. למען האמת, לכולם יש לב מלא באהבה לאלוהים, אלא שהפרעתו של השטן גזלה מבני האדם קהי החושים, רפי השכל ומעוררי הרחמים את היכולת להכיר את אלוהים. זו הסיבה לכך שאלוהים מבטא את רגשותיה האמיתיים של האנושות כלפי אלוהים: "האדם מעולם לא בז לי בלב לבו, אלא דבק בי בעומק רוחו... המציאות שלי גורמת לאדם לאובדן עצות, הלם ובלבול, אך הוא מוכן לקבל את כולה." אלה התנאים הממשיים בלבם של בני האדם שמאמינים באלוהים. כשבני האדם יכירו את אלוהים באמת, הם יהיו מסוגלים להלל אותו מעומק לבם, בזכות תפקידה של רוחם. אלוהים נמצא עמוק ברוחם של בני האדם, אך משום ההשחתה של השטן, הם מבלבלים בין אלוהים והשטן. אלוהים עובד היום בדיוק מההיבט הזה, וזה היה המיקוד שלו בקרב בעולם הרוחני מתחילתו ועד סופו.

פרק 16

בעיני בני האדם, אלוהים גדול מדי, שופע מדי, מופלא מדי ויותר מדי בלתי נתפס. בעיניהם, דברי האל רמים ונישאים, והם נראים כיצירת מופת אדירה של העולם. אולם מפני שיש לבני האדם חסרונות רבים, ומפני שדעתם פשוטה מדי, ויתרה מכך, מפני שיכולות הקבלה שלהם עלובות מדי, בלי קשר לבהירות דיבורו של אלוהים, בני האדם נותרים ישובים במקומם ולא זזים, כאילו הם סובלים ממחלת נפש. כשהם רעבים, הם לא מבינים שהם חייבים לאכול; כשהם צמאים, הם לא מבינים שהם חייבים לשתות; הם פשוט ממשיכים לצעוק ולצרוח, כאילו

יש קושי בל יתואר במעמקי רוחם, אך הם לא מסוגלים לדבר על כך. כשאלוהים ברא את האנושות, כוונתו היה שהאדם יחיה באנושיות רגילה ויקבל את דברי האל בהתאם לאינסטינקט שלו. אולם משום שהשטן הצליח לפתות את האדם עוד בראשית, כיום, האדם עדיין לא מסוגל להיחלץ, והוא עדיין לא מסוגל לזהות את המזימות הערמומיות שהשטן מוציא לפועל מזה אלפי שנים. בנוסף לכך, הוא לא מספיק חכם כדי להכיר את דבריו של אלוהים לחלוטין. כל זה הוביל למצב הנוכחי. במצב של היום, בני האדם עדיין חיים בסכנה ליפול בפיתוי של השטן, ולכן הם עדיין לא מסוגלים להעריך את דברי האל באופן טהור. בטבעם של בני אדם רגילים, אין רמייה או הונאה. יש לבני האדם קשרים רגילים זה עם זה, הם לא עומדים לבדם, וחייהם אינם בינוניים או מנוונים. בנוסף לכך, כולם מהללים את אלוהים, דבריו מחלחלים בקרב בני האדם, ובני האדם חיים בשלום איש עם רעהו. תחת טיפולו והגנתו של אלוהים, העולם מתמלא בהרמוניה ללא הפרעתו של השטן, וכבודו של אלוהים נושא את החשיבות העליונה בקרב בני האדם. בני אדם כאלה הם כמו מלאכים: הם טהורים ומלאי חיים, הם אף פעם לא מתלוננים על אלוהים, והם מקדישים את כל מאמצייהם לכבודו של אלוהים על פני האדמה. עכשיו הוא הזמן של הלילה השחור. כולם מגששים סביב בחיפוש. האפלה הגמורה גורמת לשיערם לסמור, והם לא יכולים שלא לרעוד. כשמאזינים בקפידה, שומעים את יללותיה של רוח צפונית-מערבית, משב אחרי משב, ונדמה שהיא מלווה ביבבות עגמומיות של האדם. בני האדם אבלים ובוכים על גורלם. מדוע הם קוראים את דברי האל אך לא מסוגלים להבין אותם? נדמה שחייהם שרויים על סף ייאוש, שהמוות עומד לאסוף את נשמתם, ושיומם האחרון מופיע לנגד עיניהם. נסיבות אומללות כאלה הן בדיוק הרגע שבו המלאכים השבריריים קוראים לאלוהים, ומספרים על הקשיים שלהם בקריאה עגמומית אחר קריאה עגמומית. זו הסיבה לכך שהמלאכים שעובדים בקרב בני האל ובני עמו של אלוהים לעולם לא ירדו עוד אל האדם. הדבר נועד למנוע מהם להילכד במניפולציה של השטן בהיותם מגולמים כבשר ודם, כך שהם לא יוכלו להיחלץ. לכן הם עובדים רק בעולם הרוחני, שאותו האדם לא יכול לראות. לפיכך, כשאלוהים אומר, "הרגע שבו אומלך על כס המלכות בלבו של האדם יהיה הרגע שבו בני ובני עמי ימשלו בעולם", הוא מתייחס לעת שבה המלאכים על פני האדמה ייהנו מהברכה של מתן שירות לאלוהים בשמיים. מפני שהאדם הוא הביטוי של רוחותיהם של מלאכים, אלוהים אומר שעבור האדם, השהות בארץ היא כמו שהות בשמיים, ששירותו לאלוהים בארץ הוא כמו שירותם הישיר של המלאכים לאלוהים בשמיים – ולפיכך, במהלך ימיו בארץ, האדם נהנה מהברכות של הרקיע השלישי. זה מה שנאמר באמת במילים האלה.

אין משמעות נסתרת מיוחדת לדברי האל. המילים "בבוא היום, בני האדם יכירו אותי בעומק לבם ויזכרו אותי במחשבותיהם" מכוונות לרוחו של האדם. משום שברירותם של המלאכים, הם תמיד תלויים באלוהים בכל הדברים, והם תמיד נמשכו לאלוהים והעריצו אותו. אולם משום הפרעתו של השטן, הם לא יכולים להתאפק, והם לא יכולים לשלוט בעצמם. הם רוצים לאהוב את אלוהים, אך הם לא מסוגלים לאהוב אותו בלב שלם, ולכן הם סובלים כאב. רק כאשר עבודתו של אלוהים מגיעה לשלב מסוים, יכולה להתגשם משאלת לבם של המלאכים המסכנים האלה, וזו הסיבה שאלוהים אמר את המילים האלה. מאופיים של המלאכים לאהוב את אלוהים, להוקיר אותו ולהישמע לו, אך הם לא מסוגלים להשיג זאת על פני האדמה, ולא הייתה להם ברירה אלא לשרוד עד ההווה. ייתכן שאתם מביטים בעולם של היום: יש אל בלבם של כל בני האדם, אך הם לא מסוגלים להבדיל בין אלוהים האמיתי ואלוהי שקר, ועל אף שהם אוהבים את האל שלהם, הם לא מסוגלים לאהוב את אלוהים באמת. הכוונה

בכך היא שהם לא מסוגלים לשלוט בעצמם. הפרצוף המכוער של האדם שאותו אלוהים חושף הוא הפרצוף האמיתי של השטן במישור הרוחני. האדם היה תמים במקור ונקי מחטא, ולכן כל ההתנהגויות המושחתות והמכוערות של האדם הן פעולותיו של השטן במישור הרוחני, והן תיעוד מהימן של ההתפתחויות במישור הרוחני. "כיום, בני האדם נעשו כשירים, והם מאמינים שהם מסוגלים להלך לפניי בגאותנות ולצחוק ולהתבדח איתי בלי כל שמץ של מעצורים, והם פונים אליי כאילו אני ברמתם. אולם האדם עדיין לא מכיר אותי, והוא עדיין מאמין שבעיקרו של דבר אנחנו שווים, שגם הוא וגם אני בשר ודם, וגם הוא וגם אני חיים בעולם האנושי." זה מה שהשטן עשה בלבו של האדם. השטן משתמש בתפיסותיו ובעיניו הבלתי מזוינות של האדם כדי להתנגד לאלוהים, אך אלוהים מספר לאדם על ההתרחשויות האלה באופן שלא משתמע לשתי פנים, כדי שהאדם יוכל להימנע כאן מאסון. נקודת התורפה של כל בני האדם היא שהם רואים רק "גוף של בשר ודם, והם לא תופסים את רוח האל". זה הבסיס של היבט אחד של האופן שבו השטן מפתה את האדם. בני האדם סבורים שאפשר לקרוא בשם "אלוהים" רק לרוח האל בהתגלמותה כבשר ודם. איש לא מאמין שהיום, רוח האל התגלמה כבשר ואדם והופיעה בפועל לנגד עיניו. בני האדם רואים את אלוהים כשני חלקים – "הלבוש והבשר" – איש לא רואה באלוהים את התגלמותה של רוח האל, ואיש לא רואה שאופיים של הבשר והדם הוא טבעו של אלוהים. בדמיונם של בני האדם, אלוהים הוא רגיל במיוחד, אך האם הם יודעים שברגילות הזו, נסתר היבט אחד של החשיבות העמוקה של אלוהים?

כשאלוהים החל להקיף את העולם כולו, הוא התכסה בחושך שחור משחור. בזמן שבני האדם ישנו, אלוהים ניצל את ההזדמנות כדי לרדת אל בני האדם, והוא התחיל באופן רשמי לפרוש את רוח האל לכל קצוות העולם – להתחיל את העבודה של הושעת האנושות. אפשר לומר שכאשר אלוהים התחיל לאמץ את צלם הבשר והדם, אלוהים עבד באופן אישי על פני האדמה. לאחר מכן, החלה עבודתה של רוח האל, וכך נפתחה כל העבודה על פני האדמה. במשך אלפיים שנים, רוח האל עבדה בכל רחבי התבל. בני האדם לא ידעו זאת ולא חשו בכך, אך במהלך אחרית הימים, בזמן שבו העידן הזה קרוב לסיום, אלוהים ירד אל פני האדמה כדי לעבוד באופן אישי. זו הברכה שזוכים לה בני האדם שנולדו באחרית הימים, אשר זוכים לחזות בצלם אלוהים שחי כבשר ודם. "כשהיה עוד חושך על פני תהום, התחלתי לטעום את מרירות העולם בקרב בני האדם. רוחי נודדת ברחבי העולם ומתבוננת בלבבות כל בני האדם, וגם כך, אני כובש את לבם של בני האדם בהתגלמותי כבשר ודם." כזהו שיתוף הפעולה ההרמוני בין אלוהים שבשמיים ואלוהים שבארץ. בסופו של דבר, במחשבותיהם, בני האדם יאמינו שאלוהים שבארץ הוא אלוהים שבשמיים, שאלוהים שבארץ הוא שברא את השמיים והארץ וכל צבאם, שאלוהים שבארץ הוא ששולט באדם, שאלוהים שבארץ עושה את העבודה בשמיים בארץ, ושאלוהים שבשמיים התגלם כבשר ודם. זו המטרה הסופית של עבודתו של אלוהים על פני האדמה, ועל כן, השלב הזה הוא רף העבודה הגבוה ביותר בתקופת הבשר והדם, והוא מתבצע באלוהיות וגורם לכל בני האדם להשתכנע באמת ובתמים. ככל שבני האדם יוצאים יותר לחפש את אלוהים בתפיסותיהם, כך הם מרגישים יותר שאלוהים שבארץ הוא לא אמיתי. לפיכך, אלוהים אומר שבני האדם יוצאים לחפש את אלוהים בין מילים ודוקטרינות ריקות מתוכן. ככל שבני האדם מכירים את אלוהים יותר בתפיסותיהם, כך הם משתפרים באמירת המילים והדוקטרינות האלה, וכך הם הופכים ליותר ראויים להערכה. ככל שבני האדם אומרים מילים ודוקטרינות, כך הם סורחים יותר מאלוהים, כך הם יותר

לא מסוגלים להכיר את מהותו של האדם, כך הם יותר ממרים את פיו של אלוהים, וכך הם מתרחקים מדרישותיו של אלוהים. הדרישות שאלוהים מציב לאדם אינן על-טבעיות כפי שבני האדם מדמיינים, אך איש מעולם לא הבין באמת את רצונו של אלוהים, ולכן אלוהים אומר, "בני האדם מחפשים אותי אך ורק בשמיים חסרי-הגבול, או בים הגלי, או באגם הרגוע, או במכתבים ודוקטרינות ריקים מתוכן." ככל שאלוהים מציב לאדם דרישות רבות יותר, כך בני האדם מרגישים יותר שאלוהים לא ניתן להשגה, וכך הם מאמינים יותר שאלוהים גדול. לפיכך, בתודעתם, כל הדברים שאלוהים אמר כמו פיו לא ניתנים להשגה בידי האדם, מה שלא מותיר לאלוהים ברירה אלא לפעול באופן אישי. יחד עם זאת, אין לאדם כל נטייה לשתף פעולה עם אלוהים, והוא בסך הכל ממשיך להשתחוות ולהתוודות על חטאיו, בניסיון להיות ענו וצייתן. משום כך, מבלי להבין זאת, בני האדם נוכחים בדת חדשה, בטקס דתי נוקשה יותר מזה של הכנסיות הדתיות. זה דורש שבני האדם יחזרו לתנאי חייהם הרגילים באמצעות הפיכת מצבם השלילי למצב חיובי. ולא, האדם ייפול עמוק יותר במלכודת.

מדוע אלוהים מתמקד בתיאור הרים ומים באמירותיו במקרים רבים? האם יש פירוש סמלי למילים האלה? לא זאת בלבד שאלוהים מאפשר לאדם לחזות במעשיו כבשר ודם, אלא שהוא גם מאפשר לאדם להבין את כוחותיו בכיפת הרקיע. כך, במקביל לכך שבני האדם מאמינים ללא ספקות שזה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, הם מתחילים להכיר את מעשיו של האל המעשי, ולכן, אלוהים שבארץ נשלח לשמיים, ואלוהים בשמיים יורד ארצה, ורק אז בני האדם מסוגלים לחזות באופן מלא יותר בכל מה שאלוהים הינו ולזכות להכיר באופן עמוק יותר את כול יכולתו של אלוהים. ככל שאלוהים מסוגל יותר לכבוש את האנושות כבשר ודם ולהתעלות על הבשר והדם כדי לנוע ברחבי התבל, כך בני האדם מסוגלים לחזות במעשיו של אלוהים על סמך ההסתכלות באל המעשי, ולהכיר בכך את אמיתות עבודתו של אלוהים ברחבי התבל כולה – להבין שעבודתו אמיתית ולא שקרית – וכך הם מגלים שהאל המעשי של היום הוא התגלמותה של רוח האל, ושהוא לא עשוי מאותו גוף בשר ודם שיש לאדם. לפיכך, אלוהים אומר, "אולם כשאני משחרר את זעמי, ההרים מיד נקרעים לגזרים, הקרקע מיד מתחילה להזדעזע, מים מיד מתייבשים ואסון מיד מכה באנושות." כשבני האדם קוראים את דבריו של אלוהים, הם מקשרים אותם לבשרו ודמו של אלוהים, ולכן, העבודה והדברים במישור הרוחני מצביעים ישירות על אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, מה שמשפר את היעילות. כשאלוהים מדבר, הוא עושה זאת לרוב מהשמיים אל הארץ, ואז שוב מהארץ אל השמיים, מה שלא מאפשר לבני האדם לתפוס את המניעים ואת המקור של דברי האל. "כשאני בשמיים, הכוכבים מעולם לא נבהלים מנוכחותי. במקום זאת, הם משקיעים את לבם בעבודה למעני." כזהו מצבם של השמיים. אלוהים מסדיר את כל הדברים ברקיע השלישי בשיטתיות, כך שכל המשרתים שעובדים למען אלוהים עושים את העבודה המיוחדת שלהם למען אלוהים. הם מעולם לא המרו את פיו של אלוהים, ולכן הם מעולם לא נאחזו בבהלה שאלוהים דיבר עליה, אלא שהם הקדישו את לבם בעבודתם. לעולם אין כל אי-סדר, ולכן כל המלאכים חיים באורו של אלוהים. בינתיים, משום מרדנותם, ומשום שהם לא מכירים את אלוהים, בני האדם על פני האדמה חיים כולם באפלה, וככל שהם מתנגדים יותר לאלוהים, כך הם חיים באפלה רבה יותר. כשאלוהים אומר, "ככל שהשמיים בהירים יותר, כך העולם שלמטה חשוך יותר," הוא מתייחס לכך שיומו של אלוהים מתקרב יותר ויותר אל האנושות כולה. לפיכך, מאמציו העסוקים של אלוהים ברקיע השלישי במשך ששת אלפי שנים יסתיימו בקרוב. כל הדברים על פני האדמה נכנסו לפרק האחרון שלהם, והם בקרוב יילקחו מידו של

אלוהים. ככל שבני האדם נכנסים יותר לתקופה של אחרית הימים, כך הם מסוגלים יותר לטעום מהשחיתות בעולם האנושי. ככל שהם נכנסים יותר לתקופה של אחרית הימים, כך הם מפנקים יותר את בשרם ודמם. יש אפילו בני אדם רבים שהיו רוצים להפוך על פניו את המצב האומלל של העולם, אך הם כולם מאבדים תקווה לנוכח אנוכיותם משום מעשיו אלוהים. לפיכך, כשבני האדם חשים בחומו של האביב, אלוהים מכסה את עיניהם, וכך הם צפים על פני הגלים הסוערים ללא כל יכולת להגיע לסירת ההצלה המרוחקת. משום שבני האדם חלשים מטבעם, אלוהים אומר שאין אף אחד שיכול להפוך את משב הרוחות. כשבני האדם מאבדים תקווה, אלוהים מתחיל לדבר אל התבל כולה, הוא מתחיל להושיע את האנושות כולה, ורק לאחר מכן, בני האדם מסוגלים ליהנות מחיים החדשים שבאים לאחר שמשב הרוחות מתהפך. בני האדם של היום מצויים בשלב של הונאה עצמית. משום שהדרך לפניהם כה שוממת ובלתי מובחנת, ומשום ש"אין מגבלה" ו"אין גבולות" לעתידם, אין לבני האדם של העידן הזה כל נטייה להילחם, והם יכולים רק להעביר את ימיהם כמו ציפור האנהאו.^[8] מעולם לא היה אדם שעסק ברצינות בחיפוש חיים, ועסק בשאיפה להכיר את הקיום האנושי. במקום זאת, בני האדם מחכים ליום שבו המושיע משמיים ירד לפתע כדי לשנות את המצב האומלל של העולם, ורק לאחר מכן הם ינסו באמת לחיות בכל כוחם. זה מצבה הממשי של האנושות כולה וזו המנטליות של כל בני האדם.

כיום, אלוהים חוזה את חייו העתידיים של האדם לאור המנטליות שלו בתקופה הזו, וזה נצנוץ האור שאלוהים מדבר עליו. מה שאלוהים חוזה הוא מה שאלוהים ישיג בסופו של דבר, ואלה פירות ניצחונו של אלוהים על השטן. "אני נע מעל כל בני האדם וצופה בכל מקום. דבר לעולם לא נראה ישן, ואף אדם איננו כשהיה. אני נח על כס מלכותי, רכון מעל כל התבל..." זו התוצאה של העבודה הנוכחית של אלוהים. כל בני עמו הנבחר של אלוהים חוזרים לצורתם המקורית, ומשום כך, המלאכים, שסבלו במשך שנים כה רבות, משוחררים, בדיוק כפי שאלוהים אמר, "פניו של כל אחד מהם הוא כפנים הקדושים המצויים בלבו של האדם." משום שהמלאכים עובדים על פני האדמה ומשרתים את אלוהים על פני האדמה, ומשום שכבודו של אלוהים מתפשט בכל רחבי העולם, השמיים באים אל הארץ, והארץ עולה אל השמיים. לפיכך, האדם הוא החוליה שמקשרת את השמיים והארץ. השמיים והארץ כבר לא נפרדים, וכבר לא מופרדים, אלא מחוברים זה וזה כיחידה אחת. בכל רחבי העולם, רק אלוהים והאדם קיימים. אין כל אבק או אדמה, וכל הדברים מתחדשים, כמו שה קטן השוכב באחו ירוק מתחת לרקיע ונהנה מכל חסדו של אלוהים. ומשום בואו של הירוק הזה, רוח החיים מאירה, מכיוון שאלוהים בא אל העולם כדי לחיות לצד האדם לנצח נצחים, כפי שנאמר מפיו של אלוהים, "אני יכול לשכון שוב בציון בשלום." זה הסמל של תבוסת השטן, זה יום מנוחתו של אלוהים, וכל בני האדם יכריזו על היום הזה, יהללו אותו וינציחו אותו. הזמן שבו אלוהים נח על כס מלכותו הוא גם הזמן שבו אלוהים חותם את עבודתו על פני האדמה, וזה גם בדיוק הרגע שבו כל תעלומותיו של אלוהים מוצגות לאדם. אלוהים והאדם יהיו בהרמוניה לעד, ולעולם לא ייפרדו – אלה ההמראות היפהפיים של המלכות!

בתעלומות מסתורות תעלומות, ודברי האל הם באמת עמוקים ובלתי נתפסים!

הערות שוליים:

א. סיפורה של ציפור ההאנהאו דומה מאוד למשל של איזופוס על הצרצר והנמלה. ציפור ההאנהאו מעדיפה לישון במקום לבנות קן כשמזג האוויר חם, חרף האזהרות החוזרות והנשנות מצד השכן שלה, העקעק. כשמגיע החורף, הציפור קופאת למוות.

פרק 17

למען האמת, כל המילים שאלוהים אמר הן דברים שבני האנוש לא יודעים. אלה כל השפות שבני האדם לא שמעו, ולכן אפשר להגדיר זאת כך: דברי האל עצמם הם תעלומה. רוב בני האדם טועים וחושבים שרק דברים שבני האדם לא יכולים לתפוס באופן קונספטואלי, ענייני השמיים שאלוהים מאפשר לבני האדם להכיר כעת או האמת לגבי מה שאלוהים עושה בעולם הרוחני הם תעלומות. זה מוכיח שבני האדם לא מתייחסים לדברי האל באופן שווה, ושהם לא נוצרים אותם בלבם, אלא מתמקדים בדברים שהם חושבים שהם "תעלומות". זה מוכיח שבני האדם לא יודעים מה הם דברי האל ומה הן תעלומות – הם רק קוראים את דברי האל מתוך המושגים שלהם עצמם. האמת היא שאין אף אדם שאוהב את דברי האל באמת – זה שורש הסיבה לכך שנאמר ש"בני האדם מומחים בהונאתי". אלוהים בשום אופן לא אומר שבני האדם חסרי כל ערך או שהם שברי כלי. זה מצבה של האנושות בפועל. בני האדם עצמם לא בטוחים במיוחד כמה מקום אלוהים תופס בלבם – רק אלוהים עצמו יודע זאת באופן גמור. על כן, בני האדם הם כמו תינוקות יונקים כרגע – הם לא מודעים לחלוטין לסיבה לכך שהם שותים חלב ולמטרה שלשמה הם שורדים. רק אמם מבינה את הצרכים שלהם, והיא לא תיתן להם לגווע מרעב ולא תיתן להם לאכול יתר על המידה ולמות מכך. אלוהים מכיר הכי טוב את הצרכים של בני האדם, ולכן לפעמים אהבתו מתבטאת בדבריו, לפעמים מתבטא בהם השיפוט שלו, לפעמים דבריו פוגעים בלבם של בני האדם, ולפעמים דבריו כנים וישרים מאוד. זה מאפשר לבני האדם לחוש באדיבותו ובנגישותו של אלוהים, ובכך שהוא לא "הדמות המאיימת" שהם מדמיינים, ישות שלא ניתן לגעת בה, ושהוא לא "בן השמיים" שבדעתם של בני האדם, ישות שלא ניתן להביט ישירות בפניה, ושהוא במיוחד לא ה"תליין" שבני האדם מדמיינים, אשר רוצח את החפים מפשע. כלל טבעו של אלוהים מתגלה בעבודתו, טבעו של אלוהים כבשר ודם היום עדיין מתבטא בעבודתו, ולכן הכהונה שאלוהים מבצע היא כהונה של מילים, ולא מה שהוא עושה או מראהו החיצוני. בסופו של דבר, כל בני האדם יזכו בהנחיה מדברי האל ויושלמו בזכותם. בחוויותיהם, משום ההכוונה של דברי האל, הם יזכו בנתיב לנוהג, ובאמצעות הדברים שאלוהים מבטא, בני האדם יכירו את כלל טבעו. בזכות דברי האל, כל עבודתו תושג, בני האדם יתעוררו לחיים, וכל אויביו יובסו. זו העבודה העיקרית, ואיש לא יכול להתעלם ממנה. מוטב שנעיין בדבריו: "קולי מהדהד כרעם ומאיר את ארבע כנפות העולם ואת העולם כולו, ובעיצומם של הרעם והברק, האנושות מוכה אפיים ארצה. אף אדם לא עמד איתן בעיצומם של רעם וברק: רוב בני האדם מאבדים את העשתונות מרוב פחד בבוא אורי, והם לא יודעים מה לעשות." כשאלוהים פותח את פיו, דברים פשוט בוקעים ממנו. הוא מגיש הכל באמצעות דבריו, ודבריו מחוללים שינוי בכל הדברים, וכל בני האדם מתחדשים באמצעות דבריו. למה מתייחסות המילים "הרעם והברק"? ולמה מתייחסת המילה "אורי"? אין שום דבר שיכול להימלט בדברי האל. הוא משתמש בדבריו כדי לחשוף את דעתם של בני האדם במעורמיה ולבטא את כיעורה. הוא משתמש בדבריו כדי לטפל באופי הישן של בני האדם ולהשלים את כל בני עמו. האין זו החשיבות של דברי האל? בתבל כולה, אלמלא התמיכה והחיזוק של דברי האל, האנושות כולה הייתה מושמדת וחדלה מלהתקיים לפני

זמן רב. זה העיקרון של מה שאלוהים עושה, וזו שיטת העבודה של תוכנית הניהול שלו בת ששת אלפי השנים. ניתן לראות בכך בבירור את חשיבותם של דבריו. דבריו של אלוהים חודרות ישירות אל מעמקי נשמותיהם של בני האדם. ברגע שהם רואים את דבריו, הם מוכי תדהמה ובעתה והם נסים על נפשותיהם בפזיזות. הם רוצים להימלט מהמציאות של דבריו, וזו הסיבה לכך שיש "פליטים" כאלה בכל מקום. מיד לאחר שדברי האל נאמרים, בני האדם קמים על רגליהם. זה היבט אחד של צלם כיעורם של בני האדם שאלוהים מבטא. ברגע זה, כל בני האדם מתעוררים בהדרגה מערפול החושים שלהם. נדמה שכל בני האדם פיתחו בעבר שיטיון, ושכעת הם רואים את דברי האל ונדמה ושהמחלה ממשיכה לתת את אותותיה, ושהם לא מסוגלים לשוב למצבם הקודם. זה מצבם של כל בני האדם בפועל, וזו ההתגשמות האמיתית של המשפט הבא: "כשנצנוץ קלוש של אור מתחיל להבליח במזרח, בני אדם רבים מתעוררים בן-רגע מאשלייתיהם, משום הנהרה המרגשת. אולם איש מעולם לא הבין שבא היום שבו אורי יורד ארצה." זו הסיבה לכך שאלוהים אמר, "רוב רובם של בני האדם מוכים בהלם לנוכח הופעת האור." זה ניסוח ראוי לחלוטין. האופן שבו אלוהים מתאר את האנושות לא מותיר מקום אפילו לחודה של מחט – הוא באמת עשה זאת באופן מדויק וללא שגיאות, וזו הסיבה לכך שכל בני האדם משתכנעים לגמרי, ובלא יודעין, אהבתם לאלוהים התחילה לצמוח ממעמקי לבם. רק כך הופך מקומו של אלוהים בלבם של בני האדם לממשי יותר, וזו גם דרך אחת שבה אלוהים עובד.

"רוב רובם של בני האדם פשוט מבולבלים. האור פוצע את עיניהם ומשליך אותם לבוץ." מפני שבני אדם כאלה מתנגדים לרצונו של אלוהים (כלומר מתנגדים לאלוהים), הם סובלים ייסורים משום המרדנות שלהם כשבאים דבריו של אלוהים. זו הסיבה לכך שנאמר שהאור פוצע את עיניהם. אדם כזה כבר נכנע לשטן, ולכן, כשהוא נוכח בעבודה חדשה, אין לו הארה או נאורות. כל בני האדם שאין להם עבודתה של רוח הקודש נכבשו בידי השטן, ובעומק לבם, אין מקום לאלוהים. לכן נאמר שהאור "משליך אותם לבוץ". בני האדם ששרויים במצב זה נמצאים כולם במצב של אי-סדר. הם לא יכולים לעלות על דרך המלך, הם לא יכולים לשוב למצב רגיל, והם תמיד חושבים על דרך הניגוד. השטן השחית את כל בני האדם על פני האדמה באופן קיצוני. אין להם כוח חיים והם אפופים בצחנה של גוויות. כל בני האדם על פני האדמה שורדים בעיצומה של מגפת חיידקים שאיש לא יכול להימלט ממנה. הם לא מוכנים לשרוד על פני האדמה, אך הם תמיד מרגישים שיש משהו גדול יותר שיקרה ויגרום לבני האדם להיווכח בעצמם, ולכן כל בני האדם מכריחים את עצמם להמשיך לחיות. אין חוזה בלבם של בני האדם מזה זמן רב. הם פשוט משתמשים בתקוות הבלתי נראות שלהם כעמוד תווך רוחני, כך שהם רק מחזיקים את ראשיהם ומתנהגים כמו בני אדם, ומעבירים את ימיהם על פני האדמה. נדמה שכל בני האדם הם בניו של השטן בהתגלמותו. זו הסיבה לכך שאלוהים אמר, "הארץ מכוסה בתוהו ובוהו, והמראה כה עלוב שכל מי שבוחן אותו מקרוב נתקף מרה שחורה מוחצת." משום הופעתו של המצב הזה, אלוהים אומר שהוא החל "[לפזר] בידי את זרעי רוחי" ברחבי כל התבל, ומשום כך הוא החל לבצע את עבודת הידועה שלו בעולם כולו. משום התקדמות העבודה הזו, אלוהים התחיל להמטיר אסונות שונים על העולם, וכך הוא מושיע את בני האנוש קשי הלב. בשלבי עבודתו של אלוהים, שיטת ההודעה היא עדיין באמצעות אסונות שונים, וכל בני האדם שנמנים לא יכולים להימלט מהם. רק בסוף, יוכל להופיע על פני האדמה מצב של "שלווה כמו הרקיע השלישי: כאן, בעלי חיים קטנים כגדולים חיים יחד בהרמוניה ולעולם לא שרויים ב'קונפליקטים של פה ולשון'." היבט אחד של עבודתו

של אלוהים הוא לכבוש את האנושות כולה ולזכות בעם הנבחר באמצעות דברי האל. היבט אחר הוא לכבוש את כל בני המרד באמצעות אסונות שונים. זה חלק אחד של העבודה רחבת ההיקף של אלוהים. רק כך ניתן להשיג את המלכות על פני האדמה שאותה אלוהים רוצה, וזה החלק בעבודתו של אלוהים שהוא כמו זהב טהור. אלוהים תמיד דורש שבני האדם יבינו את הדינאמיקה של השמיים. האם הם באמת יכולים להשיג זאת? האמת היא שעל סמך מצבם של בני האדם בפועל כיום, לאחר שהשטן השחית אותם במשך 5,900 שנים, הם לא יכולים להשתוות לפטרוס, ולכן הם פשוט לא מסוגלים לעשות זאת. זו אחת מהשיטות של עבודתו של אלוהים. הוא לא נותן לבני האדם להמתין באופן פסיבי, אלא שהוא דואג שהם יחפשו באופן פעיל. רק כך יש לאלוהים הזדמנות לעבוד בבני האדם. מוטב להסביר זאת קצת יותר, כדי שלא תהיה לבני האדם רק הבנה שטחית של הדברים. לאחר שאלוהים ברא את בני האדם ונתן להם רוחות, הוא ציווה עליהם שאם הם לא יקראו אל אלוהים, הם לא יהיו מסוגלים להתחבר עם רוחו, וכך "הטלוויזיה בלוויין" משמיים לא תיקלט בארץ. כשאלוהים כבר לא נמצא ברוחם של בני האדם, מתפנה מושב לדברים אחרים, וכך השטן מנצל את ההזדמנות כדי להיכנס כשבני האדם יוצרים קשר עם אלוהים בלבם, השטן מיד מוכה בבהלה וממהר להימלט. באמצעות קריאותיה של האנושות, אלוהים נותן לה את מה שהיא צריכה, אך הוא לא "שוכן" בה בהתחלה. הוא פשוט מסייע לה ללא-הרף משום קריאותיה, ובני האדם זוכים בחוסן מהחוזקה הפנימית הזו, כך שהשטן לא מעז לבוא הנה ו"לשחק" כאוות נפשו. כך, אם בני האדם מתחברים לרוחו של אלוהים ללא-הרף, השטן לא מעז לבוא להפריע. ללא הפרעתו של השטן, חייהם של כל בני האדם רגילים ויש לאלוהים הזדמנות לעבוד בתוכם ללא כל הפרעה. כך, אלוהים יכול להשיג את מה שהוא רוצה לעשות באמצעות בני האנוש. מכך אפשר לדעת מדוע אלוהים תמיד דורש מבני האדם לחזק את אמונתם, ומדוע הוא גם אמר: "אני מציב דרישות ראויות לפי שיעור קומתו של האדם בהיותו על פני האדמה. מעולם לא הקשיתי על אף אחד ומעולם לא דרשתי ממישהו 'להקיז את דמו' להנאתי." דרישותיו של אלוהים מבלבלות את רוב בני האדם, והם אומרים שבהתחשב בעובדה שבני האדם נעדרים את יכולת ההבנה ושהשטן השחית אותם באופן שלא ניתן לתקנו, מדוע אלוהים עדיין מציב להם דרישות? אלוהים מציב את בני האדם במצב קשה, הלא כן? לנוכח פניהם הרציניים של בני האדם, ולנוכח ארשת פניהם שמשועת אי-נוחות, אתם לא יכולים שלא לצחוק. הכיעורים השונים של בני האדם הם מצחיקים ביותר – לעתים, הם כמו ילד שאוהב לשחק, ולעתים הם כמו ילדה קטנה המשחקת ב"משפחה". לפעמים הם כמו כלב שאוכל עכבר. כל המצבים המכוערים שלהם פשוט משעשעים באופן מגוחך, ועתים קרובות, ככל שבני האדם לא יכולים להבין את רצונו של אלוהים, כך הם עלולים יותר להסתבך בצרות. זו הסיבה לכך שאפשר להבין מדברי האל, "האם אני האל שבסך הכל כופה שקט על הבריאה?" כמה בני האדם מטופשים, וזה מוכיח שאיש לא יכול להבין את רצונו של אלוהים. אפילו אם אלוהים מדבר בגלוי על רצונו, בני האדם לא יכולים להתחשב בו. הם רק עושים את עבודתו של אלוהים על סמך רצון אנושי, ולכן איך ייתכן שהם יבינו את רצונו כך? "אני מתהלך על פני האדמה ומפיץ את ניחוחי לכל עבר, ובכל מקום אני מותיר מאחוריי את דמותי. בכל מקום ומקום, קולי מהדהד. בני אדם בכל מקום מביטים בנוסטלגיה במראות היפהפיים של העבר, משום שהאנושות כולה נזכרת בעבר..." זה יהיה המצב שבו המלכות תיווצר. למעשה, במספר מקומות, אלוהים ניבא את היופי של התממשות המלכות, ואם משלבים ביניהם, מקבלים תמונה מלאה של המלכות. אולם בני האדם לא שמים לכך לב – הם פשוט צופים בכך כמו בסרט מצויר.

משום אלפי שנות ההשחתה מצד השטן, בני האדם תמיד חיים בחשכה, ולכן החשכה לא מפריעה להם והם לא כמהים לבוא האור. זה מה שהוביל לכך כשהאור הגיע היום: "כל בני האדם מתנגדים לבואי ומגרשים את האור, כאילו הייתי אויבו של האדם בשמיים. האדם מקבל את פניי בעיניים המנצנצות במגנה." על אף שרוב בני האדם אוהבים את אלוהים בכנות, הוא עדיין לא מרוצה והוא עדיין מגנה את האנושות. זה מבלבל את בני האדם. משום שבני האדם חיים בחשכה, שירותם לאלוהים עדיין מתבצע באותה דרך כמו במצב של היעדר אור. כלומר, כל בני האדם משרתים את אלוהים באמצעות המושגים שלהם עצמם, וכשאלוהים בא, כל בני האדם שרויים במצב כזה ולא מסוגלים לשרת את אלוהים על ידי קבלת אור חדש, אלא שהם כולם משתמשים בחוויות שלהם עצמם כדי לשרת אותו. אלוהים לא מפיק הנאה מה"מסירות" של האנושות, ולכן האנושות לא יכולה להלל את האור בחשכה. זו הסיבה לכך שאלוהים אומר זאת – זה בשום אופן לא סותר את המציאות, ואלוהים לא מתנהג אל האנושות באופן לא ראוי ולא עושה לה עוול. מבריאת העולם ועד היום, אף אדם לא טעם באמת את חומו של אלוהים – בני האדם תמיד דרוכים כלפי אלוהים, ומפתחים עד מאוד שאלוהים יכה אותם אפיים ארצה וישמיד אותם. על כן, במהלך ששת אלפי השנים האלה, אלוהים תמיד השתמש בחום בתמורה לכנותם של בני האדם, ותמיד כיוון אותם בסבלנות בכל צעד ושעל. זאת משום שבני האדם כל כך חלשים, ושהם לא יכולים להכיר את רצונו של אלוהים באופן מלא, ושהם לא יכולים לאהוב אותו בלב שלם, מכיוון שהם לא יכולים שלא להיות כפופים לתמרון של השטן. אולם אפילו שכך הדבר, אלוהים בכל זאת סובלני, ולאחר שהוא יהיה סובלני זמן מסוים, כלומר לאחר שהוא יחדש את העולם, הוא כבר לא ישגיח על בני האדם כמו אם. במקום זאת, הוא יספק לאנושות גמול ראוי, וזו הסיבה לכך שלאחר מכן, בני האדם יהיו: "גוויות נסחפות אנה ואנה על פני האוקיינוס", בעוד "במקומות היבשים, בני אדם אחרים עדיין נהנים בצחוק ושיר מההבטחות שהענקתי להם". זו ההשוואה בין היעדים של בני האדם שייענשו לבין אלה של בני האדם שיתוגמלו. המילים "על פני האוקיינוס" מתייחסות לבור התהום של ייסורי האנושות שאלוהים דיבר אליו. זה היעד הסופי של השטן, וזה "מקום המנוחה" שאלוהים מכין לכל מתנגדיו. אלוהים תמיד רצה את האהבה האמיתית של האנושות, אך בלא יודעין, בני האדם עדיין עושים את עבודתם שלהם. זו הסיבה לכך שאלוהים תמיד הציב דרישות לבני האדם בדבריו ולכך שהוא הצביע על חסרונותיהם וכן על הנתיב שלהם לנוהג, כדי שהם יוכלו לנהוג בהתאם לדברים האלה. אלוהים גם שפך אור על גישתו שלו לבני האדם: "אך מעולם לא לקחתי חיים אפילו של אדם אחד כבדרך אגב כדי לשחק בהם כמו בצעצוע. אני מבין ללבו של האדם, ואני תופס את המחיר שהוא שילם. כשהוא ניצב לפניי, אני לא רוצה לנצל את הפגיעות של האדם כדי לייסר אותו, וגם לא כדי להעניק לו דברים לא רצויים. במקום זאת, כל הזמן הזה רק קיימתי אל האדם והענקתי לו דברים." כשבני האדם קוראים את המילים האלה מאלוהים, הם מיד מרגישים את חומו: בהחלט, בעבר שילמתי מחיר למען אלוהים, אך גם יצאתי ידי חובה בהתנהגותי כלפיו, והיו תקופות שבהן התלוננתי בפניו. אלוהים תמיד כיוון אותי בדבריו והוא מתייחס לחיי במלוא קשב, ובכל זאת, אני לפעמים משחק בהם כאילו הם צעצוע. זה באמת לא לעניין. אלוהים אוהב אותי כל כך, אז מדוע אני לא יכול להתאמץ מספיק? כשבני האדם חושבים על כך, הם באמת רוצים לסתור לעצמם, או במקרה של בני אדם מסוימים, אפם אפילו מתעוות והם מזדעקים בקול רם. אלוהים מבין את לבם של בני האדם ומדבר בהתאם, ומעט המילים האלה לא מעוררות את אהבתם של בני האדם לאלוהים לא בכוח ולא ברכות. לבסוף, אלוהים ניבא שהשינוי בעבודתו

בתקופת המלכות יתקיים על פני האדמה: כשאלוהים יהיה על פני האדמה, בני האדם יהיו מסוגלים להשתחרר מהאסונות והמשברים ויהיו מסוגלים להתענג על החסד, אך הזמן שבו הוא יתחיל את השיפוט של היום הגדול יהיה גם הזמן שבו הוא יופיע בפני כל בני האדם, ושבו כל עבודתו על פני האדמה תושלם לחלוטין. בזמן הזה, משום שיומו בא, יהיה בדיוק כפי שנאמר בספרי הקודש: "הַמַּעֲוָל – שְׁיֹסִיף לַעֲשׂוֹת עוֹל... הַקָּדוֹשׁ – שְׁיִתְקַדֵּשׁ עוֹד". הרשע יחזור לייסורים, והקדוש יחזור להתייבב בפני כס המלכות. אף אדם לא יוכל לזכות במחילתו, אפילו לא בני הממלכה ועם הממלכה. הכל יהיה הצדק של אלוהים, והכל יהיה חשיפת טבעו. הוא לא יפגין בשנית דאגה לחולשותיה של האנושות.

פרק 18

כל דברי האל מכילים חלק מטבעו. אי-אפשר לבטא את טבעו במילים באופן מלא, ולכן זה מוכיח כמה עושר יש בו. אחרי הכל, מה שבני האדם יכולים לראות ולמשש הוא מוגבל, וכך גם יכולתם של בני האדם. על אף שדברי האל ברורים, בני האדם לא מסוגלים להבין לגמרי. ממש כמו המילים האלה: "לאורו של ברק, כל בעל חיים מתגלה בדמותו האמיתית. בדומה לכך, תחת אורי, בני האנוש השיבו לעצמם את הקדושה שפעם הייתה להם. הו, העולם המושחת של העבר סוף-סוף קרס אל המים המזוהמים, טבע בהם, והתמוסס לכדי בוך!" כל דברי האל כוללים את הווייתו, ואפילו שכל בני האדם מודעים למילים האלה, הם מעולם לא ידעו את פירושו. בעיני אלוהים, כל מי שמתנגד לו הוא אויבו, כלומר מי ששייך לרוחות רעות הוא חיה. מכך אפשר לראות את מצב הכנסייה בפועל. מבלי לעבור את ההטפה או המטת הייסורים של בני האדם, מבלי לעבור את הסילוק הישיר של בני האדם או חלק מהשיטות האנושיות, ומבלי שבני האדם מצביעים על כך, כל בני האדם בוחנים את עצמם תחת הארתם של דברי האל ורואים בבירור מנקודת המבט של "מיקרוסקופ" כמה חולי יש בהם באמת. בדברי האל, כל סוג של רוח מסווג והצורה המקורית של כל רוח נחשפת. רוחות המלאכים זכו ליותר ויותר הארה ונאורות, ולכן אמירתו של אלוהים שהם "השיבו לעצמם את הקדושה שפעם הייתה להם" מבוססת על התוצאות הסופיות שאלוהים משיג. כמובן, לא ניתן להשיג אותן באופן מלא כרגע – זה רק ניסיון מוקדם. רצונו של אלוהים ניבט בכך והוא מוכיח שבני אדם רבים ייפלו בדברי האל ויובסו בתהליך שבו כל בני האדם הופכים בהדרגה לקדושים. המילים "התמוסס לכדי בוך" שמופיעות כאן לא סותרות את העובדה שאלוהים ישמיד את העולם באש, והמילה "ברק" מתייחסת לחרון אפו של אלוהים. כשאלוהים יפלוט את חרון אפו הרב, העולם כולו יחווה אסונות מסוגים שונים כתוצאה מכך, כגון התפרצות של הר געש. בעמידה מעל כיפת הרקיע, אפשר לראות שעל פני האדמה, אסונות מסוגים שונים סוגרים על כל האנושות, יום אחר יום. במבט מלמעלה, פני האדמה הם כמו מגוון התרחשויות לפני רעידת אדמה. מים בוערים ממהרים לכל עבר, לבה זורמת בכל מקום, ההרים זזים ואור קר מנצנץ בכל פינה. העולם כולו שוקע באש. כך הדבר נראה כשאלוהים פולט את חרון אפו, וזו עת המשפט שלו. כל מי שעשוי בשר ודם לא יוכל להימלט. לפיכך, לא יהיה צורך במלחמות בין מדינות וסכסוכים בין בני אדם כדי

להחריב את העולם כולו, אך הוא "ייהנה ביודעין" מהידיים המלטפות של הייסורים שאלוהים ממית. איש לא יהיה מסוגל להימלט מכך, וכולם יעברו זאת בזה אחר זה. לאחר מכן, התבל כולה תנצנץ שוב באור קדוש, והאנושות כולה תפתח שוב בחיים חדשים. ואלוהים ינוח מעל התבל כולה ויברך את האנושות כולה מדי יום. השמיים לא יהיו שוממים באופן בלתי נסבל, אלא ישיבו לעצמם את החיוניות שלא הייתה להם מאז בריאת העולם, ו"היום השישי" יהיה העת שבו אלוהים יפתח בחיים חדשים. אלוהים והאדם יגיעו אל המנוחה והנחלה, והתבל כולה כבר לא תהיה עכורה או מטונפת, אלא תזכה בחידוש. זו הסיבה לכך שאלוהים אמר, "הארץ כבר לא דוממת ושקטה, והשמיים כבר לא שוממים ועצובים." במלכות השמיים, מעולם לא היו רשעות או רגשות אנושיים, או אף טבע מושחת של האנושות, משום שהפרעתו של השטן לא נוכחת. כל בני האדם מסוגלים להבין את דברי האל, והחיים בשמיים מלאים באושר. כל מי שנמצא בשמיים נידון בחוכמה ובכבוד של אלוהים. משום ההבדלים בין השמיים והארץ, אלוהים לא קורא לאזרחי השמיים "בני אדם", אלא "רוחות". שני המונחים האלה נושאים הבדלים מהותיים, וכעת השטן השחית את כל אלה המכונים "בני אדם", אך לא את "הרוחות". בסופו של דבר, אלוהים ישנה את כל בני האדם על פני האדמה כדי שיהיו להם התכונות של הרוחות שבשמיים, והם כבר לא יעברו את ההפרעה של השטן. זו המשמעות האמיתית של המילים "הארץ במצבה הקדמוני שייכת לשמיים, והשמיים מאוחדים עם הארץ." "הארץ במצבה הקדמוני שייכת לשמיים, והשמיים מאוחדים עם הארץ." האדם הוא החוט המאחד את השמיים והארץ, והודות לקדושתו והודות להתחדשותו, השמיים כבר לא נסתרים מהארץ, והארץ כבר לא שותקת כלפי השמיים. הדבר נאמר בהתייחסות לבני אדם שיש להם רוח של מלאך, וזה יהיה הזמן שבו המלאכים יוכלו להתקיים שוב בשלום לצד בני האדם ולזכות שוב במצבם המקורי, וזה יהיה הזמן שבו כבר לא תהיה הפרדה בין שני המישורים של השמיים והארץ משום הבשר והדם. המלאכים על פני האדמה יהיו מסוגלים לתקשר עם המלאכים בשמיים, בני האדם על פני האדמה יכירו את תעלומות השמיים, והמלאכים בשמיים יכירו את סודות העולם האנושי. השמיים והארץ יתאחדו ללא כל מרחק ביניהם. זה היופי של התממשות המלכות. זה מה שאלוהים רוצה להגשים, וזה גם דבר שכל בני האנוש והרוחות כמהים אליו. אולם בני האדם מהעולם הרוחני לא יודעים על כך דבר. הם פשוט מחכים שישוע המושיע על ענן לבן ייקח את נשמתם ויתיר מאחור את ה"אשפה" בכל מקום על פני האדמה (המילה "אשפה" מתייחסת לגוויות). האין זו תפיסתם של כל בני האנוש? זו הסיבה לכך שאלוהים אמר, "העולם הדתי – איך ייתכן שסמכותי על פני האדמה לא תשמיד אותו?" משום השלמת בני עמו של אלוהים על פני האדמה, העולם הדתי יעבור הפיכה. זו המשמעות האמיתית של ה"סמכות" שאלוהים דיבר עליה. אלוהים אמר: "האם יש בני אדם כלשהם שממיתים חרפה על שמי ביומי? כל בני האנוש שולחים אליי את מבטם המעריץ, ובלבם הם קוראים לי בסתר." זה מה שהוא אמר על ההשלכות של השמדת העולם הדתי, שכולו ישתחוה בפני כס מלכותו של אלוהים משום דבריו ולא ימתין עוד לירידת הענן הלבן או יביט ברקיע, אלא ייכבש בפני כס מלכותו של אלוהים. לפיכך, "בלבם הם קוראים לי בסתר" – זו התוצאה של העולם הרוחני שאלוהים יכבוש את כולו, ורק זה נקרא כול יכולתו של אלוהים – הפלת בני האדם הדתיים, המרדניים באנושות, אפייס ארצה, כדי שהם לעולם לא ישובו לדבוק באומות שלהם, אלא יכירו את אלוהים.

על אף שדברי האל ניבאו פעם אחר פעם את יופייה של המלכות, דנו בהיבטים השונים שלה ותיארו אותה

מנקודות מבט שונות, הם לא יכולים לבטא באופן מלא כל תנאי של עידן המלכות, משום שיכולת הקבלה של בני האדם לקויה מדי. כל המילים באמירות האל נאמרו, אך בני האדם לא הביטו בהן מבעד לעדשה, וזה גרם לכך שבני האדם לא מבינים ושהדברים עדיין לא ברורים להם, והם אפילו מבלבלים ונבוכים. זה הפגם הגדול ביותר של הבשר והדם. על אף שבלבם, בני האדם רוצים לאהוב את אלוהים, הם מתנגדים לו משום הפרעתו של השטן, ולכן אלוהים נוגע פעם אחר פעם בלבם קהה החושים ורפה השכל של בני האדם כדי להחיות אותם. כל מה שאלוהים חושף הוא כיעורו של השטן, ולכן ככל שדברי האל מחמירים יותר, כך השטן מבוש יותר, כך לבם של בני האדם יותר מסוגל לא להיות כבול, וכך ניתן יותר לעורר לחיים את אהבתם של בני האדם. כך אלוהים עובד. משום שהשטן נחשף ומשום שהוא הבין זאת, הוא כבר לא מעז להשתלט על לבם של בני האדם, ולכן המלאכים כבר לא חווים הפרעה. כך, הם אוהבים את אלוהים בכל לבם ובכל דעתם. רק אז הם מוכיחים שטבעם האמיתי שייך לאלוהים ושהוא טבע של אהבה לאלוהים. רק בנתיב הזה, הם יכולים להגשים את רצונו של אלוהים. "כל בני האנוש... פינו בלבם מקום בשבילי. בני האדם כבר לא יסלדו ממני ויתכחשו אליי, משום שכבר השלמתי את עבודתי האדירה ודבר לא מעכב אותה עוד." זו הייתה המשמעות הנלווית של מה שתואר לעיל. משום הפרעתו של השטן, בני האדם לא מסוגלים למצוא זמן לאהוב את אלוהים, הם תמיד מסתבכים בענייני העולם, והשטן משלה בהם, כך שהם פועלים מתוך בלבול. זו הסיבה לכך שאלוהים אמר שבני האנוש "חוו כל כך הרבה מצוקות בחיים, כל כך הרבה עוולות בעולם, כל כך הרבה עליות ומורדות בעולם, אך כעת הם שוכנים באורי. מי לא בוכה על עוולות העבר?" אחרי שבני האדם שומעים את המילים האלה, הם מרגישים כאילו אלוהים הוא שותפם לאומללות, שהוא משתתף בצערם, ושהוא שופך באותה עת את בעיותיו עם האדם. לפתע, הם מרגישים את כאב העולם האנושי וחושבים: "האין זה נכון שמעולם לא נהניתי משום דבר בעולם? מאז שיצאתי מרחמה של אמי ועד היום, חוויתי חיים אנושיים ולא זכיתי בדבר, אך סבלתי באופן משמעותי. הם באמת ריקים מתוכן! וכעת, משום השטן, אני כל כך מושחת! הו! אלמלא ישועתו של אלוהים, כשהיה מגיע המוות שלי, הרי שכל חיי היו לשווא, הלא כן? האם יש משמעות כלשהי לחיים האנושיים? מה הפלא שאלוהים אמר שהכל ריק מתוכן מתחת לשמש. אלמלא אלוהים הפך אותי לנאור היום, עדיין הייתה שורה עליי חשכה. זה כזה עלוב!" כשהם חושבים על כך, הם שוקלים את הדברים בלבם: "אם לא אוכל לזכות בהבטחתו של אלוהים, איך אוכל להמשיך לחוות את החיים?" כל מי שיקרא את המילים האלה יבכה כהוגן בתפילתו. זו הפסיכולוגיה האנושית. אם אתם אומרים שמישהו יכול לקרוא זאת ולא להגיב כלל, זה פשוט בלתי אפשרי, אלא אם יש להם מחלת נפש. אלוהים מגלה את מצביהם של אנשים שונים מדי יום. לפעמים הוא נותן ביטוי לתלונותיהם בשמם. לפעמים הוא עוזר לבני האדם להתגבר ולעבור סביבה מסוימת. לפעמים הוא מצביע על השינויים שבני האדם עוברים כדי שהם ישימו לב לכך. אחרת, בני האדם לא ידעו כמה גדולים חייהם. לפעמים אלוהים מצביע על חוויותיהם של בני האדם במציאות, ולפעמים הוא מצביע על הליקויים והפגמים שלהם. לפעמים הוא מציב להם דרישות חדשות, ולפעמים הוא מצביע על מידת הבנתם אותו. אולם אלוהים גם אמר: "שמעתי את הדברים שאמרו בני אדם כה רבים מהלב, את הסיפורים שסיפרו בני אדם כה רבים על חוויות הסבל בעיצומם של הייסורים; ראיתי בני אדם כה רבים ששמרו על נאמנות אליי גם במצוקות הקשות ביותר, וצפיתי בבני אדם כה רבים צועדים בדרך חתחתים ומתקשים למצוא מוצא." זה ביטוי של דמויות חיוביות. בכל פרק ב"דרמה ההיסטורית", היו דמויות חיוביות וכן דמויות

שליליות. לכן, אחרי כל זה, אלוהים גילה גם את הכיעור של הדמויות השליליות. כך, רק על דרך הניגוד מול "בוגדים", מתגלה נאמנותם הבלתי מתפשרת ועוזם ללא חת של "צדיקים". לאורך חייהם של בני האדם, יש גורמים שליליים, וללא יוצא מן הכלל, יש גם גורמים חיוביים. אלוהים מגלה את האמת בנוגע לכל בני האדם משני ההיבטים האלה, כדי שהבוגדים ירכינו ראש ויודו בחטאיהם, וכדי שהצדיקים ימשיכו להיות נאמנים לאור העידוד הזה. המשמעות המשתמעת מדברי האל עמוקה מאוד. לעתים בני האדם מתפקעים מצחוק לאחר קריאתם, ולעתים הם מרכינים ראש בדממה. לעתים הם מעלים זכרונות, לעתים הם בוכים בכי תמרורים ומכירים בחטאיהם, לעתים הם מגששים, ולעתים הם מחפשים. בסך הכל, מתחוללים שינויים בתגובותיהם של בני האדם משום הרקע השונה של דברי האל. כשאדם קורא את דברי האל, לפעמים עוברי אורח אפילו חושבים בטעות שהאדם הזה הוא חולה נפש. אתם יכולים להעיף מבט: "לכן אין עוד ויכוחים פולמוסיים, ובעקבות הדברים שאני אומר, 'כלי הנשק' המגוונים של העידן המודרני חוזרים גם הם לנדנם." המילים "כלי נשק" הן בדיחה מספיק טובה עבורכם ליום שלם, ומבלי לשים לב לכך, כשבני האדם יחשבו על "כלי נשק" הם יצחקו בסתר. נכון? האם ייתכן שלא תצחקו משום כך?

כשאתם צוחקים, אל תשכחו לתפוס את הדרישות שאלוהים מציב לאנושות, ואל תשכחו לראות את הנסיבות של הכנסייה בפועל: "האנושות כולה חזרה לעצמה והתחילה חיים חדשים. מפני שזוהי סביבה חדשה, בני אדם רבים מביטים סביב ומרגישים כאילו הם נכנסו לעולם חדש לחלוטין, ומשום כך, הם לא מסוגלים להסתגל מיד לסביבה הנוכחית או לעלות מיד על דרך הישר." אלה הנסיבות הנוכחיות של הכנסייה בפועל. אל תהיו קצרי רוח ותרצו שכל בני האדם יעלו על דרך הישר תכף ומיד. ברגע שעבודתה של רוח האל תתקדם עד לשלב מסוים, כל בני האדם יעלו על דרך הישר מבלי לשים לב לכך. כשתתפסו את מהותם של דברי האל, אתם תדעו לאיזה שלב הגיעה רוח האל בעבודתה. רצונו של אלוהים הוא: "אני רק 'מחנך' אותו במידה הראויה על סמך מעשיו החוטאים, כדי לאפשר לכולם לעלות על דרך הישר." זו השיטה שאלוהים נוקט בדיבור ובעבודה, וזה גם נתיב הנוהג הספציפי של האנושות. לאחר מכן, אלוהים ציין מצב נוסף של האנושות בפני בני האדם: "אם בני האנוש לא מוכנים ליהנות מהאור המצוי בי, אני יכול רק לשתף פעולה עם רצונותיהם ולשלוח אותם אל בור התהום." אלוהים דיבר באופן מקיף ולא הותיר לבני האדם אפילו שמץ הזדמנות להתלונן. זהו בדיוק ההבדל בין אלוהים והאדם. אלוהים תמיד מדבר אל האדם בפתיחות ובחופשיות. אפשר להיווכח בכנות שלו מכל אחד מדבריו, אך בני האדם צריכים להיכנס לנעליו והם צריכים להיות מסוגלים "לדבר בגילוי לב", כדי שאלוהים יראה באיזה צבע מהקשת צבוע לבם. אלוהים מעולם לא הריע על אמונתו או אהבתו של אף אדם, אלא שהוא תמיד הציב דרישות לבני האדם וחשף את כיעורם. זה מוכיח איזה שיעור קומה נמוך יש לבני האדם ועד כמה "אופיים" לקוי. עליהם "להתאמן" יותר כדי לפצות על כך, וזו הסיבה לכך שאלוהים תמיד מתרגז על בני האדם. יום אחד, אחרי שאלוהים יגלה את האמת המלאה על האנושות, בני האדם יושלמו, ואלוהים ירגע. בני האדם כבר לא יוליכו את אלוהים שולל והוא כבר לא "יחנך" אותם. מאותו רגע ואילך, בני האדם יהיו מסוגלים "לחיות באופן עצמאי", אך היום הוא לא הזמן הזה. עדיין יש הרבה דברים "מזויפים" בבני האדם, ולכן הם צריכים לעבור כמה בדיקות, וצריך להקים "מחסומי ביטחון" נוספים כדי שה"מיסים" של האנושות ישולמו בכל אחד מהמחסומים. אם עדיין יהיו סחורות מזויפות, הן יוחרמו ולא יורשו להימכר, ואז סדרת הסחורות המוכרות האלה תושמד. האין זה דבר טוב לעשות?

פרק 19

נדמה שבדמיונם של בני האדם, אלוהים מאוד נשגב ובלתי נתפס. נדמה שאלוהים לא שוכן בקרב בני האדם, כאילו הוא מביט בבני האדם מלמעלה, משום שהוא כל כך נשגב. אולם אלוהים מפר את התפיסות של בני האדם, ומסלק וקובר את התפיסות האלה בתוך "קברים" שבהם הן יהפכו לאפר. גישתו של אלוהים כלפי תפיסותיהם של בני האדם דומה לגישתו כלפי בני אדם מתיים, והוא מגדיר אותם כרצונו. נדמה שאין תגובות מתפיסות. על כן, מבריא את העולם ועד היום, אלוהים עושה את עבודתו והוא מעולם לא עצר. משום הבשר והדם, השטן משחית את בני האדם, ומשום פעולותיו של השטן על פני האדמה, בני האדם מפתחים תפיסות שונות במהלך חוויותיהם. זו נקראת "היווצרות טבעית". שלב העבודה הזה הוא החלק האחרון של עבודתו של אלוהים על פני האדמה, ולכן שיטת עבודתו של אלוהים הגיעה לשיאה, והוא מעצים את הכשרתו את בני האדם כדי שהוא יוכל להשלים אותם בעבודתו הסופית, וכדי שרצון האל יסופק סוף-כל-סוף. בעבר, היו רק הנאורות וההארה של רוח הקודש בקרב בני האדם, אך אלוהים עצמו לא אמר אף מילה. כשאלוהים דיבר בקולו שלו, כולם הזדעזעו, וכיום, דבריו אפילו יותר מבלבלים. אפילו קשה יותר לפרש את משמעות דבריו, ונדמה שבני האדם מוכים בסנוורים, משום שמחצית מדבריו באה בין מירכאות. "כשאני מדבר, האדם מקשיב לקולי בריתוק, אך כשאני מפסיק לדבר, הוא ממשיך שוב ב'עסקים' שלו." יש בקטע הזה מילה במירכאות. ככל שדברי האל מצחיקים יותר, כך הם יכולים יותר למשוך את בני האדם לקרוא אותם. היבט אחד הוא שבני האדם מסוגלים לקבל את טיפולו של אלוהים כשהם רגועים. ההיבט העיקרי הוא למנוע מבני האדם להתייאש או להתאכזב משום שהם לא מבינים את דברי האל. זו טקטיקה במלחמתו של אלוהים בשטן. רק כך יוכלו בני האדם להתעניין בדברי האל ועדיין לשים אליהם לב אפילו כשהם מבולבלים. אולם יש גם קסם רב בכל המילים שאינן מוקפות במירכאות, ולכן קל יותר להבחין בהן ובני האדם אוהבים את דברי האל אפילו יותר, מה שמאפשר להם לחוש במתיקות של דברי האל בלבם שלהם. מאחר שדברי האל מגיעים במבחר צורות ומאחר שהם עשירים ומגוונים, ומפני שאין חזרה על אותם שמות עצם לאורך דבריו הרבים של אלוהים, במשמעותם השלישית, כל בני האדם מאמינים שאלוהים תמיד חדש ולעולם לא ישן. לדוגמה: "אני לא דורש מהאדם להיות צרכן בלבד, אלא שאני דורש ממנו להפוך אותו ליצרן המסוגל להביס את השטן." המילים "צרכן" ו"יצרן" במשפט הזה נושאות משמעות דומה למילים מסוימות שדוברו בעבר, אך אלוהים לא נוקשה. הוא דווקא דואג לכך שהאדם יהיה מודע לרעננות שלו, כדי שהוא יצור בלבו את אהבתו של אלוהים. ההומור בדיבור של אלוהים מכיל את השיפוט שלו ואת הדרישות שהוא מציב לאדם. מכיוון שיש לכל דברי האל מטרות ומשמעות, ההומור שלו לא נועד סתם להקל את האווירה או כדי לגרום לבני האדם להתפרץ בצחוק, ולא נועד פשוט להרפות את השרירים שלהם. במקום זאת, ההומור של אלוהים נועד לשחרר את האדם מחמשת אלפי שנות עבדות ולהבטיח שהם לא יהיו שוב עבדים, כדי שהם יוכלו לקבל טוב יותר את דברי האל. השיטה של אלוהים היא "הסוד הוא לשנות את התרופה עם קצת סוכר". הוא לא מאלץ את בני האדם לשנות תרופה מרה. יש מרירות בתוך המתקנות, אך יש גם מתיקות בתוך המרירות.

"כשנצנוץ קלוש של אור מתחיל להופיע ממזרח, כל בני האדם בתבל מפנים את תשומת לבם לאור ממזרח לזמן מה. האנושות כבר אינה שקועה בתרדמה, והיא הולכת להתבונן במקור האור המזרחי, אך משום מגבלות הכוח האנושי, איש לא יכול לראות מה מקור האור." החוגים הדתיים והלא מאמינים חווים כולם את התגובה הזו. ברגע שבו אורו של אלוהים מאיר, לבם של כולם משתנה בהדרגה, והם מתחילים לגלות בלא יודעין שהחיים חסרי משמעות, ושאינן ערך לחיים האנושיים. בני האדם לא מחפשים עתיד, לא חושבים למען יום המחר או דואגים מיום המחר, אלא נאחזים ברעיון שעליהם לאכול ולשתות יותר כל עוד הם עדיין "צעירים", שהכל יהיה שווה זאת כשיבוא היום האחרון. האדם לא מעוניין כלל להחיל סדר על העולם. "השטן" גנב את המרץ של אהבת האנושות לעולם, אך איש לא יודע מה השורש לכך, ובני האדם יכולים רק להתרוצץ הלך ושוב ולדווח על כך איש לרעהו, משום שיומו של אלוהים עדיין לא בא. יום יבוא וכולם יראו את התשובות לכל התעלומות הבלתי נתפסות. זו המשמעות האמיתית של דברי האל ש"כשהתבל כולו תהיה מוארת, האדם יתעורר משנתו ומחלומו, ורק אז הוא יבין שיומי בא אל העולם אט-אט." בבוא הרגע הזה, כל בני האדם ששייכים לאלוהים יהיו כמו עלים ירוקים שמחכים "בציפייה להקדיש לי את חלקם האישי כשאהיה על פני האדמה." על כן, רבים מבני עמו של אלוהים בסין בכל זאת חוזרים לסורם אחרי שאלוהים מבטא את קולו, ולכן אלוהים אומר "אך מכיוון שאין להם כל יכולת לשנות את המצב הנתון, הם יכולים רק לחכות עד שאכריז את פסק הדין." עדיין יהיו ביניהם כאלה שיסולקו – לא כולם יישארו ללא שינוי. אלא שבני האדם יכולים לעמוד ברף רק אחרי שהם עוברים מבחנים, ואז הם יקבלו "תעודות איכות". אחרת, הם כולם יהפכו לאשפה בערימת הפסולת. אלוהים מצביע ללא-הרף על מצבו האמיתי של האדם, ולכן האדם חש יותר ויותר במסתוריות של אלוהים. "אילו הוא לא היה אלוהים, מי היה מסוגל להכיר טוב כל כך את המצב האמיתי שלנו?" אולם משום חולשתם של בני האדם, "בלבם של בני האדם, אני לא לגמרי למעלה ולא לגמרי למטה. עבור בני האדם, קיומי או חוסר קיומי הוא עניין של שוויון נפש, כאילו חיי האדם לא יהיו אפילו יותר בודדים אם אני לא קיים." האין זה בדיוק המצב של כל בני האדם שהכי מתאים למציאות? מבחינת האדם, אלוהים קיים כשהאדם מחפש אותו, והוא לא קיים כשהאדם לא מחפש אותו. במילים אחרות, אלוהים קיים בלבם של האדם מיד שהוא זקוק לעזרתו, אך כשהוא כבר לא זקוק לאלוהים, הוא כבר לא קיים. זה מה שנמצא בלבם של בני האדם. במציאות, כל בני האדם על פני האדמה חושבים כך, לרבות כל האתאיסטים שהרושם שלהם מאלוהים גם הוא מעורפל ומופשט.

"לפיכך, ההרים הופכים לגבולות בין אומות על פני הקרקע, המים הופכים למחסומים המפרידים בני אדם בין הארצות, והאוויר הופך לדבר שזורם מאדם לאדם במרחבים שעל פני האדמה." זו הייתה העבודה שאלוהים עשה במהלך בריאת העולם. האמירה הזו כאן מבלבלת את בני האדם: האם ייתכן שאלוהים רוצה לברוא עולם נוסף? נכון לומר את הדברים הבאים: בכל פעם שאלוהים מדבר, דבריו מכילים בריאה, ניהול והשמדה של העולם. העניין הוא שלפעמים הדברים ברורים ולפעמים הם יכולים להשתמע לשתי פנים. כל ניהולו של אלוהים מתגלם בדבריו. הבעיה היחידה היא שבני האדם לא יכולים להבחין בהם. ברכתו של אלוהים את בני האדם מעצימה את אמונתם פי מאה. כלפי חוץ, נדמה שאלוהים מבטיח לבני האדם הבטחה, אך באופן מהותי, זהו סרגל למדידת דרישותיו של אלוהים מבני האדם במלכותו. הוא ישמור את בני האדם שישמעו לו, ובני האדם שלא יישמעו לו ייבלעו באסון שיומט משמיים. "הרעם המרעים ברקיע מכה את האדם ארצה; ההרים הגבוהים קוברים את האדם

בקריסתם; בהמות הבר טורפות אותו ברעב; והאוקיינוסים הגואים סוגרים עליו. כשהאנושות תיאבק בינה לבין עצמה במלחמת אחים, כל בני האדם ימיטו על עצמם אסונות הנובעים מקרב בני האדם. המלכות מתפשטת בקרב בני האדם, היא מתגבשת בקרב בני האדם, היא קמה בקרב האנושות – אין אף כוח בעולם שיכול להשמיד את מלכותי. "זה ה'יחס [ה]מיוחד" שיסופק לכל בני האדם שלא עומדים ברף, שלא יזכו בישועה ויגיעו לאחר מכן למלכותו של אלוהים. ככל שאלוהים אומר יותר דברים כמו "תחת ההכוונה של אורי, תיחלצו לבטח מאחיזת החנק של כוחות החושך. לבטח לא תאבדו את האור המכוון אתכם בחשכה," כך בני האדם נעשים מודעים יותר לכבודם, וכך יש להם יותר אמונה לחפש חיים חדשים. אלוהים מספק לבני האדם כל דבר שהם מבקשים. ברגע שאלוהים חושף אותם במידה מסוימת, הוא משנה את סגנון הדיבור שלו ומשתמש בנימה של ברכה כדי להשיג את התוצאות הטובות ביותר. הצבת דרישות מהאדם באופן הזה משיגה תוצאות מעשיות יותר. משום שבני האדם מוכנים כולם לדבר על עסקים עם עמיתיהם – הם כולם מומחים בעסקים – זה בדיוק הדבר שאלוהים מתמקד בו כשהוא אומר זאת. אם כן, מהי "ארץ סינים"? כוונתו של אלוהים כאן היא לא למלכות על פני הארץ שאותה השחית השטן, אלא דווקא לאספת כל המלאכים שנבעו מאלוהים. המילים "נחשים וציבים" מרמזות שהמלאכים יסתערו ויפרקו את כל כוחותיו של השטן כדי שניתן יהיה לייסד את ארץ סינים בתבל כולה. אם כן, המשמעות האמיתית של ארץ סינים היא התאספות של כל המלאכים על פני האדמה. כאן ההתייחסות היא למלאכים שעל פני האדמה. על כן, המלכות שתתקיים לאחר מכן על פני האדמה תיקרא "ארץ סינים", ולא "המלכות". אין משמעות אמיתית ל"מלכות" על פני האדמה, והיא "ארץ סינים" במהותה. על כן, רק על ידי קישורה למשמעות של ארץ סינים, אפשר להבין את המשמעות האמיתית של המילים "לבטח תאירו את כל קצווי התבל בכבודי." הדבר מדגים את קביעת דירוגם של כל בני האדם על פני האדמה בעתיד. אנשי סינים יהיו כולם מלכים שימשלו על כל בני האדם על פני האדמה לאחר שהם יסבלו ייסורים. כל בני האדם על פני האדמה יתפקדו כשורה משום ניהולם של אנשי סינים. זה בסך הכל שרטוט כללי של המצב. כל בני האדם יישארו בתוך מלכותו של אלוהים, כלומר הם יישארו בתוך ארץ סינים. בני האדם על פני האדמה יהיו מסוגלים לתקשר עם המלאכים. על כן, השמיים והארץ יהיו מחוברים, או במילים אחרות, כל בני האדם על פני האדמה יישמעו לאלוהים ויאהבו אותו כמו שאוהבים אותו המלאכים בשמיים. באותה עת, אלוהים יופיע בגלוי בפני כל בני האדם על פני האדמה ויאפשר להם לראות את פניו האמיתיים בעיניהם הבלתי מזוינות, והוא יופיע בפני כל בני האדם בכל עת.

פרק 20

אלוהים ברא את האנושות כולה והוביל את האנושות כולה אל היום הזה. לפיכך, אלוהים יודע את כל מה שקורה בקרב בני האדם: הוא מכיר את המרירות של העולם האנושי ומבין את המתיקות של העולם האנושי, ולכן הוא מתאר בכל יום את תנאי החיים של האנושות כולה, ויתרה מזאת, הוא מטפל בכל יום בחולשה ובשחיתות של האנושות כולה. אלוהים לא רוצה שהאנושות כולה תושלך לבור התהום או שהאנושות כולה תזכה בישועה. תמיד

יש עיקרון במעשיו של אלוהים, אך איש מעולם לא היה מסוגל לתפוס את החוקים מאחורי כל מה שהוא עושה. כשנודע לבני האדם על מלכותיותו וחרון אפו של אלוהים, אלוהים מיד משנה את הנימה שלו לנימה של רחמים ואהבה, אך כשבני האדם מתוודעים לרחמיו ולאהבתו של אלוהים, הוא מיד משנה שוב את הנימה שלו, והופך את דבריו לקשים למאכל, כאילו הם היו בשר עוף נא. בכל דברי האל, מעולם לא חזרה הראשית, ודבריו מעולם לא דוברו לפי העיקרון של אמירות יום האתמול. אפילו הנימה לא זהה, וגם אין כל קשר בתוכן – וכל זה נועד לגרום לבני האדם לבלבול אפילו רב יותר. זו חוכמתו של אלוהים, וזה גילוי טבעו. הוא משתמש בנימה ובאופן הדיבור שלו כדי להפריך את התפיסות של בני האדם, על מנת לבלבל את השטן ולגזול בכך מהשטן את ההזדמנות להרעיל את מעשיו של אלוהים. מופלאות מעשיו של אלוהים גורמת לדעתם של בני האדם להסתחרר לשמע דברי האל. הם בקושי מסוגלים למצוא את הדלת הקדמית של ביתם, והם אפילו לא יודעים מתי הם אמורים לאכול או לשות, וכך הם מגשימים את האמירה "ויתור על שינה ומזון למען אלוהים". אולם אפילו בשלב הזה, אלוהים עודנו לא מרוצה מהנסיבות הנוכחיות, והוא תמיד כועס על האדם ומאלץ אותו לחשוף את לבו האמיתי. ולא, לנוכח כל סימן לחמלה מצד אלוהים, בני האדם היו מיד "נשמעים" לו ומתרחקים. זה האדם העלוב ביותר. לא ניתן לשדל אותו, אלא שיש להכות בו או לגרור אותו כדי לגרום לו לזוז. "מבין כל בני האדם שאני מתבונן בהם, איש מעולם לא חיפש אותי במכוון ובאופן ישיר. כל בני האדם מתייצבים בפניי לאחר שאחרים דחקו בהם לעשות זאת – הם נוהים אחר הרוב ולא רוצים לשלם את המחיר או להקדיש את הזמן כדי להעשיר את חייהם." אלו נסיבותיו של האדם כיום. לפיכך, ללא עבודתם של השליחים או המנהיגים, כל בני האדם היו מתפזרים כבר מזמן, ועל כן, לאורך העידנים, לא היה מחסור בשליחים ובנביאים.

באמירות האלה, אלוהים לא מקדיש תשומת לב מיוחדת לסיכום תנאי החיים של האנושות כולה. מילים כגון "חיי האדם חסרים כל חמימות ונעדרים כל טעם אנושי או אור, אך הוא התרגל לכך והוא מעביר חיים שלמים ללא ערך שבהם הוא נחפז אנה ואנה מבלי להשיג דבר. יום המוות הולך וקרב כהרף עין, והאדם ימות מוות מר" הן כולן מהסוג הזה. מדוע אלוהים כיוון את קיומה של האנושות עד היום, אך הוא גם מגלה את ריקנות החיים בעולם האנושי? ומדוע הוא מתאר את כל חייהם של כל בני האדם כ"הגעה נחפזת ועזיבה נחפזת"? אפשר לומר שזו תוכניתו של אלוהים – אלוהים גזר הכל מראש, ומשום כך, מבחינה אחרת, הדבר משקף את העובדה שאלוהים בז לכל דבר מלבד החיים באלוהיות. על אף שאלוהים ברא את האנושות כולה, הוא מעולם לא נהנה מחייה של האנושות כולה, ולכן הוא בסך הכל מניח לאנושות להתקיים תחת השחתתו של השטן. לאחר שהאנושות תעבור את התהליך הזה, הוא ישמיד את האנושות או יושיע אותה, וכך האדם ישיג חיים על פני האדמה שאינם ריקים מתוכן. זה חלק מתוכניתו של אלוהים. על כן, תמיד יש משאלה בתודעתו של האדם, מה שהוביל לכך שאיש לא שמח למות מוות תמים – אך היחידים שזוכים להגשים את המשאלה הזו הם בני האדם של אחרית הימים. היום, בני האדם עדיין חיים בריקנות בלתי הפיכה, והם עדיין ממתינים למשאלה הבלתי נראית הזו: "כשאני מכסה את פניי בידי ומבריח את בני האדם אל מתחת לאדמה, הם מיד חווים קוצר נשימה והם בקושי מסוגלים לשרוד. הם כולם קוראים אליי בפחד עז שאשמיד אותם, משום שהם כולם רוצים לחזות ביום שבו אזכה לכבוד." אלו נסיבותיו של כל בני האדם כיום. הם חיים כולם ב"ריק", ללא "חמצן", מה שמקשה עליהם לנשום. אלוהים משתמש במשאלה שבתודעתו של האדם כדי לתמוך בהישרדותה של האנושות כולה.

ולא, כולם היו "עוזבים את הבית והופכים לנזירים", וכתוצאה מכך, האנושות הייתה נכחדת ומפסיקה להתקיים. לפיכך, ההבטחה שאלוהים נתן לאדם היא הסיבה לכך שהאדם שרד עד היום. זו האמת, אך האדם מעולם לא גילה את החוק הזה, ולכן הוא לא יודע מדוע הוא מפחד "פחד עז שהמוות יבוא אליו בשנית". כבן אנוש, איש מעולם לא העז להמשיך לחיות, אך איש גם מעולם לא העז למות, ולכן אלוהים אומר שבני האדם מתים "מוות מר". זה מצבו האמיתי של האדם. ייתכן שבסיכוייהם העתידיים, בני אדם מסוימים חוו עכבות וחשבו על המוות, אך המחשבות האלה מעולם לא נשאו פרי. ייתכן שבני אדם מסוימים חשבו על המוות משפחתיים, אך הם דואגים לאהוביהם, ולכן הם לא מסוגלים להגשים את משאלתם. ייתכן שבני אדם מסוימים חשבו על המוות משום הקשיים בניהואיהם, אך הם היו מוכנים לעשות מעשה. לפיכך, בני האדם מתים עם תלונות או חרטות נצחיות בלבם. אלה מצביהם השונים של כל בני האדם. בהסתכלות בעולם האנושי הרחב, ניתן לראות כיצד בני האדם באים והולכים בזרם אינסופי, ועל אף שהם מרגישים שהם יעדיפו למות על פני חיים של מס שפתיים, איש מעולם לא עשה מעשה ומת וקם לתחייה, ואז סיפר לבני האדם החיים על עונג המוות. בני האדם הם חדלי אישים בזויים: אין להם בושה או כבוד עצמי, והם אף פעם לא מקיימים הבטחה. בתוכניתו של אלוהים, הוא הועיד קבוצה של בני האדם שתיהנה מהבטחתו, ולכן אלוהים אומר, "נפשות ... רבות חיו כבשר ודם, ורבות מתו ונולדו מחדש על פני האדמה. אולם אף אחת מהן לא זכתה להזדמנות ליהנות מברכות המלכות כיום." אלוהים הועיד מראש את כל מי שנהנה מהמלכות היום עוד מברית העולם. אלוהים דאג שהרוחות האלה יחיו כבשר ודם באחרית הימים, ובסופו של דבר, אלוהים יזכה בקבוצת בני האדם הזו וידאג שהם יהיו בארץ סינים. משום שבאופן מהותי, רוחותיהם של בני האדם הן מלאכים, אלוהים אומר, "האם באמת לא היה ברוחו של האדם שום שמץ שלי?" למעשה, כשבני האדם חיים כבשר ודם, הם לא מודעים לענייני המישור הרוחני. מהמילים הפשוטות האלה אפשר להבין את מצב רוחו של אלוהים: המילים הפשוטות "האדם ... מביט בי בזהירות" מבטאות את הפסיכולוגיה המורכבת של אלוהים. מהבריאה ועד היום, תמיד היה בלבו של אלוהים צער המלווה בחרון אף ובמשפט, מכיוון שבני האדם על פני האדמה לא מסוגלים להיות קשובים לרצונו של אלוהים, בדיוק כפי שאלוהים אומר, "האדם הוא כמו ברברי השוכן בהרים." אולם אלוהים גם אומר, "יום יבוא שבו האדם ישחה אליי באוקיינוס רב-העוצמה, כדי ליהנות מכל השפע שעל פני האדמה ולהינצל מסכנת הטביעה בים." זו השגת רצונו של אלוהים, ואפשר גם לתאר זאת כמגמה בלתי נמנעת, והדבר מסמל את הגשמת עבודתו של אלוהים. כשהמלכות תרד ארצה במלואה, כל בני האדם ישיבו לעצמם את צלמם המקורי. לפיכך, אלוהים אומר, "אני נע ברחבי העולם, אני נהנה על כס מלכותי ואני שוכן בין הכוכבים. והמלאכים מגישים לי כמנחה שירים וריקודים חדשים. שבריריותם כבר לא גורמת להם להזיל דמעות. אני כבר לא שומע את המלאכים בוכים, ואיש כבר לא מתלונן בפניי על מצוקה." זה מוכיח שהיום שבו אלוהים ישיג כבוד גמור הוא גם היום שבו האדם יבוא אל המנוחה והנחלה. בני האדם כבר לא יתרוצצו כתוצאה מהפרעתו של השטן, העולם יפסיק להתקדם הלאה, ובני האדם יבואו אל המנוחה והנחלה – מכיוון ששפע כוכבי המרום יתחדשו, והמאור הגדול, המאור הקטן, הכוכבים וכן הלאה, וכל ההרים והנהרות בשמיים ובארץ ישתנו כולם. ומשום שהאדם השתנה ומשום שאלוהים השתנה, גם ישתנו כל הדברים. זו המטרה הסופית של תוכנית הניהול של אלוהים, וזה מה שיושג בסופו של דבר. המטרה העיקרית של אלוהים באמירתו את כל המילים האלה היא לגרום לאדם להכיר אותו. בני האדם לא מבינים את

הצווים המנהליים של אלוהים. אלוהים עצמו מתזמר ומסדיר את כל מה שאלוהים עושה, ואלוהים לא מוכן להניח לאף אחד להפריע לו. במקום זאת, הוא מאפשר לבני האדם לראות שהוא מסדיר את הכל ושהאדם לא מסוגל להשיג דבר מכך. אף על פי שהאדם יכול לראות זאת או מתקשה לדמיין זאת, אלוהים שולט בכל לבדו, ואלוהים לא רוצה להיות נגוע אפילו במחשבה האנושית הקטנה ביותר. אין ספק שאלוהים לא יסלח לאף אדם שייקח חלק, אפילו הקטן שבקטנים. אלוהים הוא האל שמקנא באדם, ונדמה שרוח האל רגישה במיוחד מהבחינה הזו. לפיכך, אלוהים יעלה בלהבות המאכלות את כל מי שיש לו ולו כוונה קלה ביותר להפריע לאלוהים, ויהפוך אותו לאפר באש. אלוהים לא מרשה לבני האדם להפגין את הכישרונות שלהם כאוות נפשם, מכיוון שכל מי שהתברך בכישרונות הוא חסר חיים. הדברים האלה המכונים כישרונות משרתים את אלוהים בלבד, ומקורם בשטן. משום כך, אלוהים מתעב אותם במיוחד, ללא כל יוצא דופן. אולם בני אדם חסרי חיים הם לרוב אלה שסביר שייקחו חלק בעבודתו של אלוהים, ויתרה מזאת, השתתפותם לא נחשפת, מכיוון שכישרונותיהם מסווים אותם. לאורך העידנים, בני האדם המוכשרים מעולם לא עמדו איתן, מכיוון שאין להם חיים, ולכן הם נעדרים כוחות התנגדות. לפיכך, אלוהים אומר, "אם לא אדבר בפשטות, האדם לעולם לא יתעשת ובלא יודעין, ייגזרו עליו ייסורים. זאת מכיוון שבני האדם לא מכירים אותי כבשר ודם." אלוהים מכווון את כל בני האדם העשויים בשר ודם, אך הם גם חיים בכבלי השטן, ולכן מעולם לא היו לבני האדם קשרים רגילים איש עם רעהו, בין שמשום תאוה, הערצה או הסדרי סביבתם. קשרים חריגים כאלה הם הדבר שאלוהים מתעב יותר מכל, ולכן, קשרים כאלה הם הסיבה שמילים כמו "הדבר שאני רוצה הוא יצורים חיים מלאי-חיים, ולא גוויות ספוגות מוות. מכיוון שאני יושב בנינוחות אל שולחן המלכות, אצווה על כל בני האדם על פני האדמה לקבל את הפיקוח שלי" יוצאות מפיו של אלוהים. כשאלוהים נמצא מעל התבל כולה, בכל יום הוא רואה כל מעשה של בני האדם העשויים בשר ודם, והוא מעולם לא החמיץ אף מעשה שלהם. אלה מעשיו של אלוהים. על כן, אני מפציר בכל בני האדם לבחון את המחשבות, הרעיונות והמעשים של עצמם. אני לא דורש שתהיו אות קלון של אלוהים, אלא שתהיו התגלמות של כבודו של אלוהים – שלא תהפכו למושא הלעג של השטן בכל מעשיכם, דבריכם וחייכם. זו דרישתו של אלוהים מכל בני האדם.

פרק 21

בעיני האל, בני האדם הם כמו בעלי החיים בטבע. הם נאבקים זה בזה, קוטלים זה את זה, ומקיימים אינטראקציות יוצאות דופן זה עם זה. בעיני האל, הם כולם גם כמו קופי אדם שזוממים זה נגד זה בלי קשר לגיל או למין. מכיוון שכך, כל מה שהאנושות עושה ומגלמת מעולם לא היה כלבבו של אלוהים. הזמן שאלוהים מכסה בו את פניו הוא בדיוק הזמן שבו בני אדם בכל רחבי העולם מועמדים למבחן. כל בני האדם נאנחים בכאב, הם חיים כולם תחת איום של אסון, ואף אחד מהם מעולם לא נמלט משיפוטו של אלוהים. למעשה, כוונתו העיקרית של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם היא לשפוט את האדם ולגנות אותו בהתגלמותו של אלוהים כבשר ודם. אלוהים כבר מזמן

החליט בדעתו מי יזכה בישועה ומי יחוסל, בהתאם למהותם של בני האדם, והדבר יתבהר בהדרגה במהלך השלב האחרון. בחלוף הימים והחודשים, בני האדם משתנים, וצורתם המקורית נחשפת. מתגלה אם הביצה מכילה אפרוח של תרנגולות או של ברווזים כשהיא מתבקעת והאפרוח יוצא ממנה. הרגע שבו האפרוח יבקע מהביצה הוא גם הרגע שבו האסונות על פני האדמה יסתיימו. מכך אפשר להבין שעל מנת לברר אם "הביצה" מכילה אפרוח של "תרנגולות" או של "ברווזים", יש לבקע את אותה. זו התוכנית בלבו של אלוהים, ויש להגשים אותה. "האנושות המסכנה ומעוררת הרחמים! מדוע האדם אוהב אותי, אך הוא לא מסוגל לציית לכוונותיה של רוחי?" משום המצב הזה של האדם, עליו לעבור טיפול כדי לרצות את רצונו של אלוהים. ומשום שאלוהים מתעב את האנושות, הוא הכריז פעמים רבות: "הו, המורדים מבין האנושות כולה! עליי להשמיד אותם תחת רגליי, עליי להעלים אותם בהטלת ייסורים עליהם, וביום שבו המפעל האדיר שלי יושלם, עליי להרחיק אותם משאר האנושות, כדי שהאנושות כולה תכיר את פרצופם המכוער." אלוהים מדבר אל האנושות כולה כבשר ודם, והוא גם מדבר אל השטן במישור הרוחני, כלומר מעל התבל כולה. זה רצונו של אלוהים, וזה מה שתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים אמורה להשיג.

למען האמת, אלוהים רגיל במיוחד, ויש כמה דברים שהוא יכול להשיג רק אם הוא מבצע אותם באופן אישי ורואה אותם במו עיניו. בניגוד למה שבני האדם מדמיינים, אלוהים לא שוכב לו בזמן שהכל מתרחש כרצונו. זו ההשלכה של הפרעתו של השטן בבני האדם שגורמת לבני האדם לא להבין בבירור את פניו האמיתיים של אלוהים. מכיוון שכך, במהלך העידן האחרון, אלוהים התגלם כבשר ודם כדי לגלות את המציאות שלו בגלוי לאדם, מבלי להסתיר דבר. תיאורים מסוימים של טבעו של אלוהים הם הגזמה טהורה, כמו כאשר נאמר שאלוהים יכול להשמיד את העולם במילה אחת או במחשבה קלה. כתוצאה מכך, רוב בני האדם אומרים דברים כגון "מדוע אלוהים כול יכול אבל הוא לא מסוגל לבלוע את השטן בנגיסה אחת?". המילים האלה מגוחכות, והן מוכיחות שבני האדם עדיין לא מכירים את אלוהים. כדי להשמיד את אויביו, נדרש לאלוהים תהליך, אך נכון לומר שאלוהים מנצח בכל: אלוהים יביס את אויביו בסופו של דבר. זאת בדיוק כשם שכאשר מדינה חזקה מביסה מדינה חלשה, עליה להשיג את הניצחון בעצמה, צעד אחר צעד, לפעמים בכוח ולפעמים באמצעות אסטרטגיה. יש תהליך, אך אי-אפשר לומר שמכיוון שהמדינה החזקה מחזיקה בנשק גרעיני חדיש והמדינה החלשה נחותה ממנה בהרבה, המדינה החלשה תוותר ללא מאבק. זה טיעון מגוחך. הוגן לומר שהמדינה החזקה בטוח תנצח והמדינה החלשה בטוח תפסיד, אך המדינה החזקה יכולה להוכיח את כוחה העילאי רק כשהיא פולשת בעצמה למדינה החלשה. לפיכך, אלוהים תמיד אמר שהאדם לא מכיר אותו. על כן, האם מה שנאמר לעיל הוא חלק מהסיבה לכך שהאדם לא מכיר את אלוהים? האם אלה התפיסות של האדם? מדוע אלוהים דורש רק שהאדם יכיר את המציאות, ומדוע הוא התגלם כבשר ודם באופן אישי כתוצאה מכך? לפיכך, רוב בני האדם עובדים את השמיים במסירות, אך "השמיים מעולם לא הושפעו כהוא זה ממעשיו של האדם; אילו יחסי כלפי האדם היה מבוסס על מעשיו, האנושות כולה הייתה מוכה בייסורים שאני מטיל".

אלוהים רואה את מהותו הפנימית של האדם. באמירותיו של אלוהים, נדמה שהאדם "מייסר" את אלוהים עד כדי כך שאין לו כל עניין להקדיש תשומת לב לאדם, ושאין לו כל תקווה בו. נדמה שכבר לא ניתן להושיע את האדם. "ראיתי בני אדם רבים שדמעות זולגות על לחייהם, וראיתי בני אדם רבים שמוכנים להקריב את לבם בתמורה

לשפע שלי. למרות ה'קנאות' הזו, מעולם לא נתתי את לאדם כל מה שיש לי בתשובה לדחפים הפתאומיים שלו, מפני שהאדם מעולם לא היה מוכן להקדיש לי את עצמו ברצון. "כשאלוהים חושף את אופיו של האדם, האדם מתבייש בעצמו, אך זה רק ידע שטחי, והאדם לא מסוגל להכיר באמת את אופיו בדברי האל. משום כך, רוב בני האדם לא מבינים את רצונו של אלוהים, הם לא יכולים למצוא נתיב לחייהם בדברי האל, ולכן, ככל שהם יותר רפי שכל, כך אלוהים לועג להם בחומרה רבה יותר. לפיכך, הם מאמצים בלא יודעין את תפקיד הליצן, וכתוצאה מכך, הם מתחילים להכיר את עצמם בעודם מוכים ב"חרב הרכה". דברי האל מופיעים כדי להריע למעשיו של האדם וכדי לעודד את מעשיו של האדם, אך בני האדם תמיד מרגישים שאלוהים שם אותם ללעג. על כן, כשהם קוראים את דברי האל, השרירים בפניהם מתעוותים מפעם לפעם, כאילו הם מפרפרים. זו הטומאה של מצפונם, וזו הסיבה לכך שהם מתעוותים באופן לא רצוני. כאבם הוא כאב כזה שאיתו רוצים לצחוק אבל אי-אפשר, ושאינו לא יכולים גם לבכות, מכיוון שהיתוליותם של בני האדם מופעלת בשלט רחוק כמו "מכשיר וידאו", אך הם לא יכולים לכבות אותה אלא רק להמשיך לסבול. על אף שהמילים "להסב את כל תשומת הלב לדברי האל" מוטפות במהלך כל פגישות העמיתים, מי לא מכיר את אופיים של בני התנין הגדול האדום כאשר? פנים אל פנים, הם צייתנים כמו שייס, אך כשמפנים להם את הגב, הם פראיים כמו זאבים. אפשר לראות זאת בדברי האל הבאים: "בני אדם רבים אוהבים אותי באמת ובתמים כשאני מספק להם את דבריי, אך לא מוקירים את דבריי ברוחם, אלא משתמשים בהם כבדרך אגב כמו ברכוש ציבורי ומטילים אותם בחזרה למקום שממנו הם באו בכל זמן שמתחשק להם." מדוע אלוהים תמיד חשף את האדם? זה מוכיח שאופיו הישן של האדם מעולם לא השתנה אפילו קצת. כמו הר טאי, הוא עומד זקוף בלבם של מאות מיליוני בני אדם, אך יבוא יום שבו יו גונג יזיז את ההר הזה, וזו תוכניתו של אלוהים. באמירותיו, אין אף רגע שבו אלוהים לא מציב דרישות לאדם, מזהיר את האדם או מצביע על אופיו של האדם, אשר מתגלה בחייו: "כשהאדם מרוחק ממני וכשהוא בוחן אותי, אני מסתתר ממנו בין העננים. כתוצאה מכך, הוא לא מסוגל למצוא שום זכר לקיומי והוא חי רק ביד רשע ועושה את מה שהרשעים דורשים מהם." במציאות, נדיר שבני האדם זוכים להזדמנות לחיות בנוכחותו של אלוהים, משום שהם לא מספיק רוצים לחפש את אלוהים. כתוצאה מכך, על אף שרוב בני האדם אוהבים את אלוהים, הם חיים תחת ידו של השטן, והשטן מכוון את כל מה שהם עושים. אילו בני האדם באמת חיו באורו של אלוהים, והיו מחפשים את אלוהים בכל רגע ביום, ובכל יום בחייהם, לא היה צורך שאלוהים ידבר כך, הלא כן? כשבני האדם מניחים את הטקסטים בצד, הם מיד מניחים את אלוהים בצד ביחד עם הספר, ולכן, הם דואגים לעניינים שלהם עצמם, ולאחר מכן, אלוהים נעלם מלבם. אולם כשהם מרימים שוב את הספר לידם, הם פתאום מבינים שהם דחקו את אלוהים לפינה נידחת בדעתם. כאלה הם חייו של האדם "ללא זיכרון". ככל שאלוהים מדבר יותר, כך דבריו רמים יותר. כשהם מגיעים לשיאם, כל העבודה נחתמת, וכתוצאה מכך, אלוהים מפסיק את אמירותיו. העיקרון שמנחה את אלוהים בעבודתו הוא לחתום א עבודתו כשהיא תגיע לפסגתה. הוא לא ממשיך לעבוד כשהעבודה מגיעה לשיאה, אלא עוצר במפתיע. הוא לעולם לא עושה עבודה לא נחוצה.

פרקים 22 ו-23

היום, כולם מוכנים לתפוס את רצונו של אלוהים ומכירים את טבעו של אלוהים, אך איש לא יודע מה הסיבה לכך שהם לא מסוגלים לפעול לפי רצונם. הם לא יודעים מדוע לבם תמיד בוגד בהם ומדוע הם לא מסוגלים להשיג את מה שהם רוצים להשיג. כתוצאה מכך, הם מוכים בייאוש מוחץ, אך הם גם מפחדים. מפני שהם לא מסוגלים לבטא את הרגשות הסותרים האלה, כל מה שהם יכולים לעשות הוא להרכין ראש בצער ולשאול את עצמם שוב ושוב: "האם ייתכן שאלוהים לא הפך אותי לנאור? הם ייתכן שאלוהים נטש אותי בסתר? אולי כל שאר בני האדם בסדר, ואלוהים הפך את כולם מלבדי לנאורים. מדוע אני תמיד מרגיש מעורער כשאני קורא את דברי האל. מדוע אני אף פעם לא מצליח לתפוס דבר?" על אף שדעתם של בני האדם חושבת על הדברים האלה, איש לא מעז לבטא אותם. בני האדם פשוט ממשיכים להתמודד עם המחשבות האלה. למעשה, אף אחד מלבד אלוהים לא מסוגל להבין את דבריו או לתפוס את רצונו האמיתי. עם זאת, אלוהים תמיד דורש מבני האדם לתפוס את רצונו – האין זה כמו ניסיון לגרום לברווז לעמוד על ענף? האם אלוהים לא מודע לרגשותיו של האדם? זו ההצטלבות בעבודתו של אלוהים, זה מה שבני האדם לא מבינים, ולכן אלוהים אומר, "האדם חי בתוך האור, אך הוא לא מודע לערכו הרב של האור. הוא לא יודע את מהותו של האור ואת מקורו של האור, ויתרה מזו, הוא לא יודע למי האור שייך." לפי דברי האל ולפי מה שהוא דורש מהאדם, איש לא ישרוד, מכיוון שאין בבשרו ודמו של האדם שום דבר שמקבל את דברי האל. לכן, אם בני האדם יהיו מסוגלים להישמע לדברי האל, להוקיר אותם ולכמוה אליהם, ולהחיל על התנאים שלהם עצמם את המילים באמירותיו של אלוהים שמצביעות על מצבו של האדם, ולהכיר את עצמם באמצעות כך, זה יהיה הרף הגבוה ביותר. כשהמלכות תתממש בסופו של דבר, בני האדם החיים כבשר ודם עדיין לא יהיו מסוגלים לתפוס את רצונו של אלוהים, והם עדיין יזדקקו להכוונתו האישית של אלוהים. העניין הוא שהתערבותו של השטן לא תהיה בבני האדם, והם יתאפיינו בחיים אנושיים רגילים. זו מטרתו של אלוהים בהבסתו את השטן, והדבר נועד בעיקר כדי לשחזר את מהותו המקורית של האדם שאלוהים ברא. בדעתו של אלוהים, המילים "בשר ודם" מתייחסות לדברים הבאים: חוסר היכולת לדעת מה מהותו של אלוהים, חוסר היכולת לראות את ענייני המישור הרוחני, ויתרה מזאת, היכולת לעבור השחתה מצד השטן אך גם לקבל את הכוונתה של רוח האל. זו מהות הבשר והדם שאלוהים ברא. מן הסתם, הדבר נועד גם למנוע את התוהו ובוהו שנוצר מהיעדר סדר בחיי האנושות. ככל שאלוהים מדבר יותר, כך דבריו הופכים לחדים יותר, וכך בני האדם מבינים יותר את דבריו. בני האדם משתנים בלא יודעין, וחיים באור בלא יודעין, ולפיכך, "משום האור, כל בני האדם משתנים וגדלים, והם עזבו את החושך". זו ההתרחשות היפהפייה של המלכות אשר דומה למה שנאמר בעבר: "חיים באור, נפרדים מהמוות". כשארץ סינים תתגשם על פני האדמה – כשהמלכות תתגשם – לא תהיה עוד מלחמה על פני האדמה, לעולם לא יהיו עוד רעב, מגפות ורעידות אדמה, בני האדם יפסיקו לייצר כלי נשק, וכולם יחיו בשלום וביציבות, והן בני האדם והן המדינות יבואו במגע זה עם זה באופן רגיל. אולם לא ניתן להשוות לכך את ההווה. כל הדברים מתחת לשמיים שרויים בתוהו ובוהו, והפיכות מתחילות להתרחש בהדרגה

בכל המדינות. כשאלוהים משמיע את קולו, בני האדם משתנים בהדרגה, וכל המדינות מתפרקות בהדרגה מבפנים. היסודות היציבים של בבל מתחילים לרעוד, כמו ארמון שמגיע לשמים, וכאשר רצונו של אלוהים משתנה, מתחוללים שינויים אדירים ובלתי מורגשים בעולם, ומופיעים אותות שונים בכל עת, ומוכיחים לבני האדם שאחרית הימים של העולם הגיעה! זו תוכניתו של אלוהים, אלה השלבים שבהם הוא עובד, ואין ספק שכל מדינה תיקרע לגזרים, סדרם הישנה תושמד בשנית, ולכן אלוהים אומר, "העולם נופל! בבל משותקת!" אף אחד מלבד אלוהים עצמו מסוגל להבין זאת לחלוטין. אחרי הכל, יש גבול למודעות האנושית. לדוגמה, יכול להיות שמשרדי הפנים יודעים שהנסיבות הנוכחיות כאוטיות ובלתי יציבות, אך הם לא מסוגלים להתמודד עם הבעיה. הם יכולים רק לשחות עם הזרם בתקווה שהם יוכלו לשמור על ראש מורם, והם משתוקקים שיום יבוא שבו השמש תעלה שוב במזרח ותאיר על כל רחבי הארץ ותחולל שינוי במצב האומלל הקיים. עם זאת, הם לא יודעים כלל שכאשר השמש תזרח בשנית, הדבר לא יהיה כדי לשחזר את הסדר הישן, אלא כדי להחזיר את הגלגל לאחור ולחולל שינוי מן היסוד. זוהי תוכניתו של אלוהים לתבל כולה. הוא ייצור עולם חדש, אך מעל הכל, הוא קודם כל יחדש את האדם. היום, הדבר החשוב ביותר הוא לקרב את בני האדם לדברי האל, ולא רק לאפשר להם ליהנות מברכות המעמד. יתר על כן, כפי שאלוהים אומר, "במלכות, אני המלך, אך במקום להתנהג אליי כאל המלך, האדם מתייחס אליי כאל המושיע שירד מהשמיים. כתוצאה מכך, הוא משתוקק שאתן לו נדבה, והוא לא עוסק בניסיון להכיר אותי." כאלה הם התנאים האמיתיים של כל בני האדם. היום, מה שחיוני הוא לסלק את תאוות הבצע של האדם שלא יודעת שובע, וכך לאפשר לבני האדם להכיר את אלוהים מבלי לבקש דבר. על כן, אין זה פלא שאלוהים אומר, "בני אדם כה רבים קראו אליי כקבצנים; בני אדם כה רבים פתחו לי את 'שקיהם' והפצירו בי לתת להם מזון כדי שיוכלו לשרוד." המצבים השונים האלה מצביעים על תאוות הבצע של בני האדם, והם מוכיחים שבני האדם לא אוהבים את אלוהים אלא מציבים לו דרישות, או מנסים לזכות בדברים שהם משתוקקים אליהם. יש לבני האדם אופי של זאב רעב, הם כולם ערמומיים ותאבי בצע, ולכן אלוהים מציב להם דרישות שוב ושוב ומכריח אותם להרפות מתאוות הבצע שבלבם ולאהוב את אלוהים בכנות. במציאות, עד כה, בני האדם עדיין לא נתנו לאלוהים את כל לבם. לבם חצוי – לפעמים הם מסתמכים על עצמם, ולפעמים הם נתלים באלוהים, מבלי להיסמך עליו לחלוטין. כשעבודתו של אלוהים תגיע לשלב מסוים, כל בני האדם יחיו באהבה ואמונה אמיתיות, ורצונו של אלוהים יתגשם. לפיכך, דרישותיו של אלוהים לא רמות.

המלאכים נעים ללא-הרף בקרב בניו ובני עמו של אלוהים, מתרוצצים בין שמיים וארץ ויורדים אל העולם האנושי לאחר חזרתם למישור הרוחני מדי יום. זו חובתם, ולכן בניו ובני עמו של אלוהים זוכים ברעייה מדי יום, וחיייהם משתנים בהדרגה. ביום שבו אלוהים ישנה את צורתו, עבודתם של המלאכים על פני האדמה תסתיים באופן רשמי, והם ישובו אל מישור השמיים. היום, כל בניו ובני עמו של אלוהים נמצאים באותו מצב. כשהשניות חולפות, כל בני האדם משתנים, ובניו ובני עמו של אלוהים מתבגרים בהדרגה. לשם ההשוואה, כל המורדים גם הם משתנים בפני התנין הגדול האדום כאש: בני האדם כבר לא נאמנים לתנין הגדול האדום כאש, ושדים כבר לא מצייתים להסדריו. במקום זאת, "כל הדברים ממשיכים להתנהל כרגיל ובוחרים במסלול המתאים להם ביותר". לפיכך, כשאלוהים אומר, "איך ייתכן שהמדינות על פני האדמה לא נחרבות? איך ייתכן שהמדינות על פני האדמה לא נופלות?" השמיים נדחקים מטה בן-רגע... נדמה כאילו ישנה תחושה קודרת שמנבאת את סופה של האנושות.

מגוון האותות מבשרי הרעות שמנובאים כאן הם בדיוק מה שמתרחש במדינה של התנין הגדול האדום כאש, ואף אחד מבני האדם על פני האדמה לא מסוגל להימלט. כך מנובא בדברי האל. בחזיונותיהם של בני האדם כיום, הם מרגישים שהזמן קצר, ונדמה שהם מרגישים שאסון עומד להכות בהם. אולם אין להם דרך להימלט, ולכן אין להם תקווה. אלוהים אומר, "בעודי מקשט את 'הלשכה הפנימית' במלכותי מיום ליום, איש מעולם לא התפרץ פתאום ל'חדר העבודה' שלי להפריע לעבודתי." למעשה, המשמעות של דברי האל לא טמונה רק בגרימה לבני האדם להכיר את אלוהים בדבריו. מעל הכל, הם מעידים שאלוהים מסדיר התפתחויות שונות ברחבי התבל מדי יום, כדי שישרתו את החלק הבא של עבודתו. הסיבה לכך שאלוהים אומר, "איש מעולם לא התפרץ פתאום ל'חדר העבודה' שלי להפריע לעבודתי" היא עבודתו של אלוהים באלוהיות, ואף על פי שבני האדם רוצים אולי להשתתף בעבודתו של אלוהים, הם לא מסוגלים לעשות זאת. ברצוני לשאול אתכם: האם אתם יכולים להסדיר את כל ההתפתחויות של התבל כולה? האם אתם יכולים לגרום לבני האדם על פני האדמה להמרות את פי אבותיהם? האם אתם יכולים לתמרן את בני האדם בכל רחבי התבל כדי לגרום להם לשרת את רצונו של אלוהים? האם אתם יכולים לגרום לשטן להשתולל? האם אתם יכולים לגרום לבני האדם להרגיש שהעולם שומם וריק? בני האדם לא מסוגלים לדברים כאלה. בעבר, כש"כישרונותיו" של השטן עדיין לא השיגו לגמרי את מטרותם, השטן היה תמיד מפריע בכל שלב בעבודתו של אלוהים. בשלב הזה, אצלו לשטן התכסיסים, ולכן אלוהים מאפשר לשטן להראות את פרצופו האמיתי, כדי שכל בני האדם יכירו אותו. זו האמת מאחורי המילים "איש מעולם לא הפריע לעבודתי".

מדי יום, בני האדם מהכנסיות קוראים את דברי האל, ומדי יום, הם מנותחים על "שולחן הניתוחים". לדוגמה, מילים לועגות כגון "יאבדו את משרתם", "אפטר' אותם", "הפחדים שלהם שוככים והם חוזרים להיות שלווים", "נטיש[ה]", "חסרי רגש" וכן הלאה משתיקות אותם מרוב בושה. נדמה כאילו אלוהים לא מאשר אף חלק מכל גופם, מכף רגל ועד ראש, מבפנים ומבחוץ. מדוע דברי האל חושפים את חייהם במערומיהם עד כדי כך? האם אלוהים מקשה על בני האדם בכוונה תחילה? נדמה כאילו פניהם של כל בני האדם מרוחים בבוע שלא ניתן לנקות מהם. בראש מורכן, הם מדווחים מדי יום על חטאיהם כאילו הם נוכלים. השטן השחית את בני האדם עד כדי כך שאין להם מודעות לגבי מצבם האמיתי. אולם בעיני אלוהים, הארס של השטן מצוי בכל חלק מגופם, אפילו במח העצם שלהם. כתוצאה מכך, ככל שהגילויים של אלוהים מעמיקים יותר, כך בני האדם נעשים מפוחדים יותר. לפיכך, כל בני האדם יכולים להכיר את השטן ולראות את השטן באדם, מכיוון שהם לא היו מסוגלים לראות את השטן בעין בלתי מזוינת. ומאחר שכולם נוכחו במציאות, אלוהים חושף את אופיו של האדם – כלומר הוא חושף את צלמו של השטן – וכך הוא מאפשר לאדם לראות את השטן האמיתי והמוחשי, מה שמקל עליו להכיר את האל המעשי. אלוהים מאפשר לאדם להכיר אותו כבשר ודם, ונותן צורה לשטן, ובכך הוא מאפשר לאדם להכיר את השטן האמיתי והממשי שמצוי בבשרם ודםם של כל בני האדם. המצבים השונים האלה הם התגלמות מעשיו של השטן. על כן, אפשר לומר שכל בני האדם שעשויים בשר ודם הם התגלמות של צלם השטן. משום שאלוהים לא תואם את אויביו, משום שהם עוינים זה את זה, ומשום שהם שני כוחות שונים – שדים הם שדים, אלוהים הוא אלוהים – הם לא תואמים כמו אש ומים, והם נפרדים כמו שמיים וארץ. כשאלוהים ברא את האדם, סוג אחד של בני אדם היו רוחות המלאכים, ולסוג אחר לא הייתה רוח, ולכן נכנסו בבני האדם האלה רוחות של שדים,

ומשום כך הם נקראים שדים. בסופו של דבר, מלאכים הם מלאכים, שדים הם שדים, ואלוהים הוא אלוהים. זו הכוונה בכך שכולם ממוינים לפי סוג, ועל כן, כשהמלאכים מולכים על פני האדמה ונהנים מברכות, אלוהים חוזר אל מקום משכנו, והשאר – אויביו של אלוהים – הופכים לאפר. למעשה, כלפי חוץ, כל בני האדם אוהבים את אלוהים, אך השורש של האהבה הזו טמון במהותם. איך ייתכן שבני האדם עם האופי של מלאכים יוכלו להימלט מידו של אלוהים ויפלו אל בור התהום? ואיך ייתכן שבני האדם עם האופי של שדים יוכלו אי-פעם לאהוב את אלוהים באמת? באופן מהותי, בני האדם האלה לא באמת אוהבים את אלוהים, ולכן איך ייתכן שאי-פעם תהיה להם ההזדמנות להיכנס למלכות? אלוהים הסדיר את הכל מאז בריאת העולם, בדיוק כפי שאלוהים אומר: "אני מתקדם ברוח ובגשם, וביליתי שנה אחר שנה בקרב בני האדם וכך נמשך המצב גם כיום. האין אלה השלבים בתוכנית הניהול שלי? מי אי-פעם הוסיף לתוכנית שלי? מי יכול להתנתק משלבי התוכנית שלי?" מאחר שאלוהים התגלם כבשר ודם, עליו לחוות חיים אנושיים, והאין זה הצד האמיתי של האל המעשי? אלוהים לא מסתיר דבר מהאדם משום חולשתו של האדם. במקום זאת, הוא חושף את האמת במערוםיה בפני האדם, בדיוק כפי שאלוהים אומר: "ביליתי שנה אחר שנה בקרב בני האדם". העובדה שאלוהים הוא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם היא הסיבה לכך שהוא העביר שנה אחר שנה על פני האדמה. בהתאם לכך, רק לאחר שהוא עובר תהליכים שונים, אפשר לומר שהוא התגלם כבשר ודם, ורק לאחר מכן הוא מסוגל לעבוד באלוהיות כבשר ודם. לאחר מכן, הוא ישנה את צורתו רק אחרי שהוא יגלה את כל התעלומות. זה הסבר חלופי ל"היותו לא על-טבעי", ואלוהים מורה על כך ישירות.

בני האדם חייבים לעבור את המבחן של כל אחד ואחד מדברי האל ללא אדישות – זו המשימה שאלוהים מטיל על כל אדם!

פרקים 24 ו-25

ללא קריאה קפדנית יותר, לא ניתן לזהות דבר באמירות של היומיים האחרונים. למעשה, הן היו צריכות להיאמר ביום אחד, אך אלוהים חילק אותן בין שני ימים. כלומר האמירות של היומיים האלה מהוות יחידה שלמה אחת, אך כדי להקל על בני האדם לקבל אותן, אלוהים חילק אותן לשני ימים, על מנת לספק לבני האדם מרחב נשימה. כזו היא התחשבותו של אלוהים באדם. בכל עבודתו של אלוהים, כל בני האדם מבצעים את תפקידם ואת חובתם במקומם. לא רק בני האדם שרוחם רוחו של מלאך משתפים פעולה. גם בני האדם שרוחם רוחו של שד "משתפים פעולה", וכל גם כל רוחות השטן. אמירותיו של אלוהים מבטאות את רצונו של אלוהים ואת דרישותיו מאדם. המילים "אני מטיל את ייסורי על כל בני האדם, אך הם גם מרוחקים מכל בני האדם. כל חייו של כל אדם מלאים באהבה ושנאה כלפיי" מוכיחות שאלוהים משתמש בייסורים כדי לאיים על כל בני האדם, מה שגורם להם להכיר אותו יותר טוב. משום ההשחתה של השטן והשבריריות של המלאכים, אלוהים משתמש במילים בלבד ולא בצווים מנהלתיים כדי להמיט ייסורים על בני האדם. מאז הבריאה ועד היום, זה היה עקרון עבודתו של אלוהים

בנוגע למלאכים ולכל בני האדם. מפני שהמלאכים שייכים לאלוהים, יום יבוא והם יהפכו לבטח לבני העם של מלכות האל, ואלוהים ידאג להם ויגן עליהם. לעומת זאת, כל בני האחרים גם ימוינו לפי סוג, כל הרוחות הרעות השונות של השטן יחורו ייסורים, ובניו ובני עמו של אלוהים ישלטו כל בני האדם חסרי הרוח. זוהי תוכניתו של אלוהים. לפיכך, אלוהים אמר פעם "האם בואו של יומי הוא באמת רגע מותו של אדם? האם באמת ייתכן שאשמיד את האדם כשמלכותי תיוסד?" על אף שאלה שתי שאלות פשוטות, אלה הם הסדריו של אלוהים למען היעד של האנושות כולה. כשאלוהים בא, מגיע הרגע שבו "בני אדם מכל רחבי תבל נצלבם במהופך". זו המטרה שלשמה אלוהים מופיע בפני כל בני האדם ומשתמש בייסורים כדי לגרום להם לדעת שאלוהים קיים. מפני שהזמן שבו אלוהים יורד ארצה הוא העידן האחרון והזמן שבו מדינות העולם סוערות מתמיד, אלוהים אומר, "כשאני יורד ארצה, העולם מכוסה בחשכה והאדם יישן שינה עמוקה." מכיוון שכך, היום יש קומץ בני אדם שמסוגלים להכיר את אלוהים בהתגלמותו – כמעט אין בני אדם כאלה. משום שהיום העידן האחרון, איש מעולם לא הכיר את האל המעשי, ובני האדם מכירים את אלוהים רק באופן שטחי. וזו הסיבה לכך שבני האדם חיים בעיצומי של הזיכוכ הכואב. הרגע שבו בני האדם עוזבים את הזיכוכ הוא גם הרגע שבו הם מתחילים לחוות ייסורים, וזה גם הרגע שבו אלוהים מופיע בפני כל בני האדם כדי שהם יוכלו לחזות בו באופן אישי. משום אלוהים בהתגלמותו, אסונות מכים בבני האדם והם לא מסוגלים להיחלץ מהם – זה האופן שבו אלוהים מעניש את התנין הגדול האדום כאשר, וזה הצו המנהלי שלו. כאשר יבוא חומו של האביב והפרחים ילבלבו, כאשר כל הדברים תחת השמיים יוריקו, וכל הדברים על פני האדמה יהיו במקומם, כל בני האדם וכל הדברים ייכנסו בהדרגה לייסורים של אלוהים, וזה יהיה הזמן שבו כל עבודתו של אלוהים על פני האדמה תסתיים. אלוהים כבר לא יעבוד או יחיה על פני האדמה, מכיוון שעבודתו הגדולה של אלוהים כבר תושלם. האם בני האדם לא מסוגלים להניח בצד את בשרם ודמם לזמן הקצר הזה? מה יכול לבקע את האהבה בין האדם ואלוהים? מי מסוגל לפרק את האהבה בין האדם ואלוהים? האם הורים, בעלים, אחיות, רעיות או זיכוכ כואב? האם רגשות המצפון יכולות למחות את צלם האל מתוך האדם? האם חבותם של בני האדם זה לזה ומעשיהם איש כלפי רעהו אינם נובעים מהם עצמם? האם האדם יכול לתקן אותם? מי מסוגל להגן על עצמו? האם בני האדם מסוגלים לקיים את עצמם? מי החזקים בחיים? מי מסוגל לעזוב אותי ולחיות לבדו? פעם אחר פעם, מדוע אלוהים דורש שכל בני האדם יבצעו את עבודת ההסתכלות העצמית? מדוע אלוהים אומר, "מי גרם למצוקתו שלו?"

בהווה, יש לילה חשוך בכל רחבי תבל, ובני האדם קהי חושים ורפי שכל, אך מחוג השעות תמיד מתקתק קדימה, הדקות והשניות לא עוצרות, וסיבובם של כדור הארץ, השמש והירח מאיצים והולכים. ברגשותיהם, בני האדם מאמינים שהיום לא רחוק, כאילו שיומם האחרון נמצא לנגד עיניהם. בני האדם מכינים הכל ללא-הרף ליום מותם שלהם, ועל כן, תהיה לכך תכלית במותם. ולא, יתברר שחיהם היו לשווא, והאין זה מצער? כשאלוהים משמיד את העולם, הוא מתחיל בשינויים בענייני הפנים של המדינות השונות, ומכך נובעות הפיכות. לפיכך, אלוהים מגייס את שירותם של בני האדם ברחבי התבל. ארץ משכנו של התנין הגדול האדום כאשר, המפותל אל תוך עצמו, היא אזור הדגמה. מפני שהיא נקעה לגזרים באופן פנימי, ענייני הפנים שלה נכנסו לתוהו ובוהו, וכולם עושים את עבודת ההגנה העצמית ומחכים להימלט אל הירח – אך איך ייתכן שהם יוכלו לברוח מריבונות ידו של אלוהים? בדיוק כפי שאלוהים אומר, כל אדם יתחיל "לשנות מכוס המרה שלו". הזמן של סכסוך מבית הוא בדיוק הזמן

שבו אלוהים עוזב את פני האדמה. אלוהים לא ימשיך לשהות במדינה של התנין הגדול האדום כאש, והוא מיד יסיים את עבודתו על פני האדמה. אפשר לומר שהזמן טס, ושלא נשאר זמן רב. מהנימה של דברי האל, אפשר להבין שאלוהים כבר דיבר על היעד כל המקומות ברחבי התבל, ושאינו לו עוד שום דבר לומר בשאר הזמן. זה מה שאלוהים מגלה לאדם. מטרתו של אלוהים בבריאת האדם היא הסיבה לכך שהוא אומר, "בעיניי, האדם הוא המושל בכל. נתתי לו סמכות רבה והרשיתי לו לנהל את כל הדברים על פני האדמה – את העשב שעל ההרים, את בעלי החיים שביערות ואת הדגים שבמים." כשאלוהים ברא את האדם, הוא הועיד את האדם להיות אדון הכל, אך השטן השחית את האדם, ולכן האדם לא יכול להיות כפי שהוא היה רוצה. זה הוביל לעולם של היום, שבו בני האדם לא שונים מחיות, ושבו ההרים התערבבו עם הנהרות, והתוצאה היא ש"כל חייו [של אלוהים] הם סבל אחד גדול, וחיפזון, ושעשוע לנוכח ריקנות". מפני שאין משמעות לחייו של האדם, ומפני שזו לא הייתה כוונתו של אלוהים כשהוא ברא את העולם, העולם כולו הפך לעכור. כשאלוהים יסדר את התבל כולה, כל בני האדם יתחילו לחוות חיים אנושיים, ורק אז תתחיל להיות משמעות לחייהם. בני האדם יתחילו להשתמש בסמכות שאלוהים נתן להם, הם יופיעו באופן רשמי בפני כל הדברים כאדונייהם, והם יקבלו את הכוונתו של אלוהים על פני האדמה, וכבר לא ימרו את פיו של אלוהים, אלא יישמעו לו. עם זאת, בני האדם של היום רחוקים מאוד מהמצב הזה. כל מה שהם עושים תמיד הוא "להרוויח כסף" באמצעות אלוהים, ועל כן, אלוהים שואל סדרה של שאלות כגון, "האם העבודה שאני עושה על האדם לא מועילה לו כלל?" אילו אלוהים לא היה שואל את השאלות האלה, דבר לא היה קורה. אולם כשהוא שואל דברים כאלה, יש בני אדם שלא מסוגלים לעמוד איתן, מכיוון שיש חבות במצפון שלהם, והם לא פועלים רק למען אלוהים אלא גם למען עצמם. הכל ריק מתוכן. "ובני האדם מכל דת, ספרה חברתית, אומה וזרם מודעים כולם לריקנות על פני האדמה, והם כולם מחפשים אותי ומחכים לשובי." כל בני האדם כמהים לשובו של אלוהים, כדי שהוא יוכל לשים קץ לתקופה הישנה והריקה מתוכן, אך הם גם מפחדים שיכה אסון. העולם הדתי כולו ייחרב מיד, וכולם ייטשו אותו. אנשי הדת נעדרים מציאות, והם יבינו שאמונתם באלוהים מעורפלת ומופשטת. בני האדם מכל חוג בחברה יתפזרו גם הם, וכל אומה וזרם יתחילו לעבור מהפכות. לסיכומו של עניין, הרגילות של כל הדברים תיקרע לגזרים, כל הדברים יעבדו את הרגילות שלהם, ועל כן, בני האדם גם יחשפו את פניהם האמיתיים. לפיכך, אלוהים אומר, "פעמים רבות קראתי אל האדם, אך האם משהו אי-פעם חש חמלה? האם משהו אי-פעם הפגין אנושיות? בני האדם אומנם עשויים בשר ודם, אך אין להם אנושיות. האם האדם נולד בממלכת החיות?" מתחולל שינוי גם בקרב בני האדם, ומשום השינוי הזה, כל אחד ממוין לפי סוג. זו עבודתו של אלוהים באחרית הימים, וזו התוצאה שאמורה להשיג העבודה של אחרית הימים. ככל שאלוהים מתאר בבירור רב יותר את מהותו של האדם, כך הדבר מוכיח יותר שסוף עבודתו ממשמש ובא, ויתרה מזאת, כך אלוהים נסתר יותר מבני האדם, מה שגורם להם לדאוג עוד יותר. ככל שבני האדם מתייחסים פחות לרצונו של אלוהים, כך הם מסכים פחות תשומת לב לעבודתו של אלוהים באחרית הימים. זה מונע מהם להפריע, ולכן, אלוהים עושה את העבודה שהוא מתכוון לעשות כשאיש לא שם לב לכך. זה עיקרון אחד של עבודתו של אלוהים לאורך העידנים. ככל שאלוהים מתחשב פחות בחולשותיהם של בני האדם, כך הדבר מוכיח שאלוהיותו של אלוהים ניכרת יותר, ולכן, זה סימן שיומו של אלוהים הולך ומתקרב.

פרק 26

מכל הדברים שאלוהים אמר, אפשר להבין שיומו של אלוהים הולך ומתקרב מדי יום. נדמה שהיום הזה נמצא ממש לנגד עיניהם של בני האדם, כאילו הוא עתיד להגיע מחר. לפיכך, לאחר קריאת דברי האל, כל בני האדם נתקפים באימה וגם מרגישים תחושה של חורבן העולם. נדמה כאילו כאשר העלים נושרים ומתחיל זרזיף של גשם, כל בני האדם נעלמים ללא זכר, כאילו הם נמחו מעל פני האדמה. יש לכולם תחושה מבשרת רעות. על אף שהם מנסים בכל מאדם ורוצים לִרְצוֹת את כוונותיו של אלוהים, ועל אף שכולם משתמשים בכל שמץ של כוח שיש להם כדי להגשים את כוונותיו של אלוהים כדי שרצונו של אלוהים יוכל להתקדם באופן חלק וללא הפרעות, רגש כזה תמיד מלווה בתחושה מבשרת רעות. קחו לדוגמה את האמירות של היום: אילו הן שודרו להמונים והוכרזו לתבל כולה, הרי שכל בני האדם היו משתחוים ומתייפחים, מכיוון שבמילים "אני אשגיח על העולם כולו, וכשאופיע במזרח העולם, עם צדק, מלכותיות, חרון אף וייסור, אתגלה לאנושות על המוניה!" כל מי שמבין את העניינים הרוחניים רואה שאיש לא יכול להימלט מהייסורים שאלוהים ממית, שכולם ימשיכו בדרכם של בני האדם השייכים לסוגם לאחר חוויית הכאב של הייסורים. זה בהחלט שלב בעבודתו של אלוהים, ואיש לא יכול לשנות אותו. כשאלוהים ברא את העולם וכשהוא הוביל את האנושות, הוא הפגין את חוכמתו ומופלאותו, ורק כשהוא שם קץ לתקופה הזו, בני האדם חוזים בצדק שלו, במלכותיותו, בחרון אפו ובייסורים שלו. יתר על כן, רק באמצעות הייסורים, הם מסוגלים לראות את הצדק שלו, את מלכותיותו ואת חרון אפו. זה נתיב שחייבים לפסוע בו, כשם שבמהלך אחרית הימים, התגלמותו של אלוהים הכרחית וחיונית. לאחר שאלוהים מצהיר על סופה של האנושות כולה, הוא מראה לאדם את העבודה שהוא עושה היום. לדוגמה, אלוהים אומר, "עם ישראל הישן כבר לא קיים, ועם ישראל של היום קם על רגליו בעולם, זקוף ותמיר, קם בלבה של האנושות כולה. עם ישראל של היום ודאי ירכוש את מקור הקיום באמצעות עמי!" "הו, מצרים השנואה!... איך את יכולה שלא להתקיים בעיצומם של הייסורים שאני מטיל?" אלוהים מראה לבני האדם בכוונה תחילה את הפירות שהניבו מידיו של אלוהים שתי מדינות מנוגדות. במובן מסוים, הוא מתייחס לישראל, שהיא חיונית, ובמובן אחר, הוא מצביע על כל נבחריו של אלוהים – כלומר על האופן שבו נבחריו של אלוהים משתנים ככל שישראל משתנה. לאחר שישראל תשוב לגמרי לצורתה המקורית, כל הנבחרים יושלמו – כלומר, עם ישראל הוא סמל משמעותי לבני האדם שאלוהים אוהב. לעומת זאת, מצרים היא התכנסות של הדברים המייצגים את בני האדם שאלוהים שונא. ככל שהיא מרקיבה, כך בני האדם השנואים על אלוהים נעשים מושחתים יותר – וכתוצאה מכך, בבל נופלת. זה יוצר ניגוד ברור. על ידי הצהרת סופן של ישראל ומצרים, אלוהים חושף את היעד של כל בני האדם. לפיכך, כשאלוהים מזכיר את ישראל, הוא מדבר גם על מצרים. מכאן אפשר להבין שיום חורבנה של מצרים הוא תאריך השמדתו של העולם – התאריך שבו אלוהים ממית ייסורים על כל בני האדם. זה יקרה בקרוב. אלוהים עומד להשיג זאת, וזה דבר שלגמרי בלתי נראה לעינו הבלתי מזוינת של האדם, אך זה גם דבר חיוני שאיש לא יכול לשנות. אלוהים אומר, "כל בני האדם שקמים עליי לבטח יסבלו מייסוריי לנצח. זאת משום שאני אני אל קנא,

ואני לא חס על בני אדם בקלות על כל מה שהם עשו. "מדוע אלוהים מדבר בנימה הזו? ומדוע אלוהים התגלם כבשר ודם באופן אישי באומה של התנין הגדול האדום כאש? מדברי האל אפשר לראות את מטרתו: הוא לא בא כדי להושיע את בני האדם, או כדי להיות רחום כלפיהם, לטפל בהם או להגן עליהם, אלא כדי להמיט ייסורים על כל מי שמתנגד אליו. זאת מכיוון שאלוהים אומר, "איש לא יכול להימלט מהייסורים שאני ממית". אלוהים חי כבשר ודם, ויתר על כן, הוא אדם רגיל – אולם הוא לא סולח לבני האדם על חולשתם בכך שהם לא מסוגלים להכיר אותו באופן סובייקטיבי. במקום זאת, משום שהוא רגיל, הוא מגנה את בני האדם על חטאיהם, הוא הופך את כל מי שרואה אותו כבשר ודם למי שהוא ממית עליו ייסורים, וכך בני האדם האלה הופכים לקורבנות למען מי שלא שייך לבני האדם במדינה של התנין הגדול האדום כאש. אך זו לא אחת מהמטרות העיקריות של התגלמותו של אלוהים. אלוהים התגלם כבשר ודם בעיקר כדי להילחם בתנין הגדול האדום כאש כבשר ודם, וכדי להמיט עליו בושם במאבק הזה. מפני שעוצמתו האדירה של אלוהים ניכרת יותר במאבקו כבשר ודם בתנין הגדול האדום כאש מאשר ברוח האל, אלוהים נלחם כבשר ודם כדי להראות את מעשיו ואת כול יכולתו. משום התגלמותו של אלוהים, אינספור בני אדם הורשעו "בלא עוול בכפם", אינספור בני אדם הושלכו לגיהנום, החלו לחוות ייסורים וסבלו כבשר ודם. זו ההדגמה של טבעו הצודק של אלוהים, ובלי קשר למידת השינוי שעוברים מתנגדיו של אלוהים כיום, טבעו הצודק של אלוהים לעולם לא ישתנה. ברגע שבני האדם מורשעים פעם אחת, הם מורשעים לעולמים, והם לעולם לא יהיו מסוגלים לקום שוב על רגליהם. טבעו של האדם לא מסוגל להיות כמו טבעו של אלוהים. כלפי בני האדם שמתנגדים לאלוהים, משתנה גישתם של בני האדם חדשות לבקרים – הם מתנודדים בין שמאל וימין, הם עולים ויורדים, הם לא מסוגלים להישאר ללא שינוי לכל אורך הדרך. לפעמים הם שונאים אותם עד לשד עצמותיהם, ולפעמים הם אווזים בהם קרוב אל לבם. הנסיבות של היום נובעות מכך שבני האדם לא מכירים את עבודתו של אלוהים. מדוע אלוהים אומר דברים כגון, "אחרי הכל, מלאכים הם מלאכים; אחרי הכל, אלוהים הוא אלוהים; אחרי הכל, שדים הם שדים; הרשעים עדיין רשעים; והקדושים עדיין קדושים"? האם אתם לא יכולים לתפוס זאת? האם ייתכן שזכרוננו של אלוהים מטעה אותנו? לפיכך, אלוהים אומר, "בני האדם שבים מבלי משים לחיק משפחתם, כל אחד לפי סוגו." מכך אפשר להבין שהיום, אלוהים כבר סיווג את כל הדברים למשפחותיהם, ולכן כבר אין "עולם אינסופי", ובני האדם כבר לא אוכלים מאותה קדרה גדולה, אלא ממלאים את חובתם בביתם שלהם ומגלמים את התפקיד שלהם עצמם. זו הייתה תוכניתו המקורית של אלוהים כשהוא ברא את העולם. לאחר שבני האדם ימוינו לפי סוג, "כל אחד מהם יאכל את המנה שלו עצמו" – אלוהים יתחיל במשפט. כתוצאה מכך, בקעו המילים הבאות מפיו של אלוהים: "אשחזר את המצב הקודם של הבריאה, אשחזר כל דבר לאופן שבו הוא היה במקור ואשנה הכל באופן מהותי כדי שהכל יחזור אל חיק תוכניתי." זו בדיוק המטרה של כל עבודתו של אלוהים, ולא קשה להבין זאת. אלוהים ישלים את עבודתו – האם האדם יכול לעמוד בדרכה של עבודתו של אלוהים? והאם ייתכן שאלוהים יקרע לגזרים את הברית שהוא כרת עם האדם? מי יכול לשנות את מה שעשתה רוח האל? האם אדם כלשהו מסוגל לעשות זאת?

בעבר, בני האדם תפסו שיש כללים מאחורי דברי האל: ברגע שאלוהים דיבר, העובדות הושגו במהירה. לא היה בכך כל שקר או כזב. מאז שאלוהים אמר שהוא ימית ייסורים על כל בני האדם, ויתר על כן, מאז שהוא ביטא את הצווים המנהליים שלו, אפשר לראות שעבודתו של אלוהים התבצעה עד שלב מסוים. החוקה שהובעה בפני כל

בני האדם בעבר כוונה אל חייהם ואל גישתם לאלוהים. היא לא עסקה בשורש הדברים. היא לא טענה שהיא מבוססת על גזירותיו מראש של אלוהים, אלא על התנהגותו של האדם באותה עת. הצווים המנהליים של היום הם יוצאים מן הכלל – הם מתארים כיצד "כל בני האנוש ילכו איש איש אחר סוגו, ואני אמיט עליהם ייסורים שונים בהתאם למעשיהם." ללא קריאה מוקפדת, לא ניתן למצוא כאן בעיה. משום שאלוהים גורם לכל הדברים לדבוק בבני סוגם רק בעידן הסופי, לאחר קריאת הדברים האלה, בני האדם נותרים מבולבלים ונבוכים, הם עדיין פושרים, הם לא מבינים את הבהילות של הזמנים, ולכן הם לא מתייחסים לכך כאל אזהרה. מדוע צוויו המנהליים של אלוהים – שמוכרזים לתבל כולה – מוצגים לאדם בשלב הזה? האם בני האדם האלה מייצגים את כל בני האדם ברחבי התבל? האם ייתכן שלאחר מכן, אלוהים מוסיף עוד חמלה כלפי בני האדם האלה? האם בני האדם האלה הצמיחו שני ראשים? כשאלוהים יטיל ייסורים על בני האדם בכל רחבי התבל, וכשיתרחשו אסונות שונים, כתוצאה מהאסונות האלה, יתחוללו שינויים בשמש ובירח, וכשהאסונות האלה יסתיימו, השם והירח יהיו שונים – וזה נקרא השינוי. מיותר לציין שהאסונות העתידיים יהיו חמורים. ייתכן שהלילה יחליף את מקומו של היום, ייתכן שהשמש לא תופיע בשמיים במשך שנה שלמה, ייתכן שיהיו מספר חודשים של חום צורב, ייתכן שתמיד ירחף מעל האנושות ירח מזהיר, וייתכן שיהיה מצב מוזר שבו השמש והירח יזרחו ביחד וכד'. לאחר מספר שינויים מחזוריים, בסופו של דבר, לאחר שהזמן יחלוף, הם יתחדשו. אלוהים מקדיש תשומת לב יתרה להסדרים למען בני האדם ששייכים לשטן. לפיכך, הוא אומר במכוון, "מבין כל בני האנוש שבתבל, כל בני האדם השייכים לשטן יחוסלו." לפני ש"בני האדם" האלה חושפים את פרצופם האמיתי, אלוהים תמיד מנצל את שירותם. כתוצאה מכך, הוא לא מתייחס כלל לפועלם, הוא לא מעניק להם כל "גמול" בלי קשר לטיב מעשיהם, והוא גם לא מקצץ את "שכרם" בלי קשר לטיב עבודתם הירוד. משום כך, הוא לא מתייחס אליהם, והוא מפנה אליהם עורף. הוא לא משתנה לפתע משום "טובם", מכיוון שללא קשר לזמן או למקום, מהותו של האדם לא משתנה, בדיוק כמו הברית שנכרתה בין אלוהים והאדם, וכפי שהאדם אומר, בדיוק כאילו "לא יהיה שינוי אפילו אם הימים יתייבשו והסלעים יתפוררו". לפיכך, אלוהים פשוט מסווג את בני האדם האלה ולא מתייחס אליהם בקלות. מאז הבריאה ועד היום, השטן מעולם לא התנהל באופן הרמוני. הוא תמיד הפריע, התפרע ויצא חוצץ. כשאלוהים פועל או מדבר, השטן תמיד מנסה לקחת בכך חלק, אך אלוהים לא מתייחס לכך. ברגע שמוזכר השטן, זעמו של אלוהים שוצף ולא שוכך. מכיוון שהשטן לא תואם לרוח האל, אין חיבור, אלא רק מרחק והפרדה. לאחר גילוי שבעת החותמים, מצבו של העולם מתערער יותר ויותר, וכל הדברים "מתקדמים כתף אל כתף עם שבעת החותמות", ולא משתרכים מאחור אפילו לרגע. לכל אורך דברי האל, אלוהים רואה את בני האדם כמוכי הלם, אך הם עדיין לא התעוררו כלל. כדי להשיג שלב גבוה יותר, כדי להעניק חזקה לכל בני האדם, ויתרה מזאת, כדי לחתום את עבודתו של אלוהים בשיאה, אלוהים שואל את בני האדם סדרה של שאלות, כאילו הוא מנפח את בטנם, וכך הוא מזין את כל בני האדם. משום שאין לבני האדם האלה שיעור קומה אמיתי, על סמך נסיבות חייהם בפועל, בני האדם המנופחים הם סחורה שעומדת ברף, ואילו בני האדם שלא מנופחים הם אשפה חסרת תועלת. זו דרישתו של אלוהים מהאדם, וזו מטרת השיטה שבה הוא מדבר. בפרט, כשאלוהים אומר "האם ייתכן שכאשר אני בארץ אני שונה מכפי שאני בשמיים? האם ייתכן שכאשר אני לא יכול לרדת אל הארץ? האם ייתכן שכאשר אני בארץ אני לא ראוי לעלות לשמיים?" מדברי האל, הם מבינים את רצונו הבהול של אלוהים.

בני האדם לא מסוגלים להגשים אותו, ואלוהים שוב ושוב מוסיף תנאים, וכך הוא מזכיר לכל בני האדם להכיר את האל השמימי בארץ ולהכיר את אלוהים שבשמיים אך שוכן בארץ. מדברי האל אפשר לראות את מצביו של האדם: "כל בני האדם מתאמצים להבין את דבריי, מקיימים חקירות משל עצמם בחיפוש אחר חזותי החיצונית, אבל כולן נכשלות ולא נושאות פרי, ודבריי מכים אותן ארצה אחת ולתמיד." מי יכול להבין את צערו של אלוהים? מי יכול לנחם את לבו של אלוהים? מי כלבבו של אלוהים במה שאלוהים דורש? כשבני האדם לא מספקים תוצאות, הם מתכחשים לעצמם והם באמת נתונים לחסדי התזמורים של אלוהים. בהדרגה, הם מגלים את לבם האמיתי, כל אחד מהם דבק בבני סוגו, וכך אפשר לראות שמהות המלאכים היא ציות טהור לאלוהים. ולכן, אלוהים אומר, "האנושות מתגלה בדמותה המקורית." כשעבודתו של אלוהים תגיע לשלב הזה, כל עבודתו של אלוהים תושלם. נדמה שאלוהים לא אומר דבר על היותו אות ומופת לבניו ולבני עמו, אלא שהוא מתמקד בגרימה לכל בני האדם להציג את דמותם המקורית. האם אתם מבינים את פירושן האמיתי של המילים האלה?

פרק 27

היום, דברי האל הגיעו לשיאם, כלומר החלק השני של תקופת המשפט הגיע לפסגתו. אך זו לא הפסגה הגבוהה ביותר. בשלב הזה, הנימה של אלוהים שונה – היא לא לועגת ולא הומוריסטית, והיא לא מכה או מקללת. אלוהים רומם את נימת דבריו. כעת, אלוהים מתחיל "להעלות זיכרונות בנוסטלגיה" עם האדם. אלוהים גם ממשיך את העבודה של תקופת המשפט וגם פותח את הנתיב לחלק הבא בעבודה, כדי שכל החלקים בעבודתו ישתלבו זה בזה. מצד אחד, הוא מדבר על "עקשנותם של בני האדם והידרדרותם שוב ושוב לפשע", ומצד שני, הוא אומר "בשמחתי ובצערי, ובהיפרדות מהאדם ובהתאחדות מחדש עמו" – שתי האמירות האלה מעוררות תגובה בלבם של בני האדם ומרגשות אפילו את בני האדם האדישים ביותר. כוונתו של אלוהים באמירת הדברים האלה היא בעיקר לגרום לכל בני האדם ליפול בסוף בפני אלוהים ללא לחישה, ורק אז "מעשי מתבררים וגורמים לכולם להכיר אותי, איש איש באמצעות כישלונו שלו". היכרותם של בני האדם של התקופה הזו עם אלוהים עודנה שטחית לגמרי, והיא לא ראוייה להיקרא היכרות אמיתית. על אף שהם משתדלים בכל מאודם, הם לא מסוגלים להגשים את רצונו של אלוהים. היום, דברי האל הגיעו לשיאם, אך בני האדם עודם בשלבים המוקדמים, ולכן הם לא מסוגלים להיווכח באמירות של הכאן והעכשיו – מה שמוכיח שאלוהים והאדם שונים כמו מזרח ומערב. בהתבסס על כך, כשדברי האל יסתיימו, בני האדם יהיו מסוגלים לעמוד רק ברף הנמוך ביותר של אלוהים. אלה אמצעי עבודתו של אלוהים בבני האדם האלה שאותם השחית כליל התנין הגדול האדום כאש, ועל אלוהים לעבוד כך על מנת להשיג את התוצאה המיטבית. אנשי הכנסייה לא מקדישים הרבה תשומת לב לדברי האל, אך כוונתו של אלוהים היא שהם יוכלו להכיר את אלוהים מדבריו – יש הבדל, הלא כן? עם זאת, במצב הנוכחי, אלוהים כבר לא מתחשב בחולשתו של האדם, והוא ממשיך לדבר בלי קשר לשאלה אם בני האדם מסוגלים לקבל את

דבריו. בהתאם לכוונתו, הזמן שבו דבריו יסתיימו יהיה הזמן שבו תושלם עבודתו על פני האדמה. אולם העבודה הזו שונה מהעבודה בעבר. כשאמירותיו של אלוהים יסתיימו, איש לא ידע זאת; כשעבודתו של אלוהים תסתיים, איש לא ידע זאת; וכשצורתו של אלוהים תשתנה, איש לא ידע זאת. זוהי חוכמתו של אלוהים. כדי להימנע מהאשמות מהשטן ומהפרעות כלשהן מכוחות עוינים, אלוהים עובד ללא ידיעתו של אף אחד, והפעם אין תגובה בקרב בני האדם על פני האדמה. על אף שדובר פעם על סימני שינוי הצורה של אלוהים, איש לא מסוגל לתפוס זאת, מפני שהאדם שכח מכך, ומשום שהוא לא מתייחס לכך. ומשום המתקפות מבפנים ומבחוץ – האסונות של העולם החיצוני והצריכה והטיהור של דברי האל – בני האדם כבר לא מוכנים לעמול למען אלוהים, משום שהם עסוקים מדי בעסקים שלהם עצמם. כשכל בני האדם יתכחשו לידע ולעיסוק של העבר, וכשכל בני האדם יראו את עצמם בבריור, הם ייפלו, וכבר לא יהיה להם מקום בלבם לזהותם שלהם. רק אז, בני האדם יכמהו באמת ובתמים לדברי האל; רק אז, באמת יהיה מקום לדברי האל בלבם; ורק אז, דבריו יהפכו למקור קיומם – וברגע הזה, יתגשם רצונו של אלוהים. אולם בני האדם של היום רחוקים מאוד מהמצב הזה. חלקם בקושי זזים מרחק של סנטימטר, ולכן אלוהים אומר שזו "הידרדרותם שוב ושוב לפשע".

כל דברי האל מכילים שאלות רבות. מדוע אלוהים ממשיך לשאול שאלות כאלה? "מדוע הם לא יכולים להכות על חטא ולהיוולד מחדש? מדוע בני האדם תמיד מוכנים לחיות בביצה ולא בִּמְקוֹם נקי מבויז?" בעבר, אלוהים עבד על ידי הצבעה ישירה או חשיפה ישירה. אולם לאחר שבני האדם סבלו כאב אדיר, אלוהים לא דיבר ישירות כך. מצד אחד, בני האדם רואים את החסכים של עצמם בשאלות האלה, ומצד שני, הם תופסים את נתיב הנוהג. משום שכל בני האדם אוהבים ליהנות מפירות עמלם של אחרים, אלוהים מדבר בהתאם לדרישותיהם ומספק להם נושאים להרהר בהם. זה היבט אחד של חשיבות שאלותיו של אלוהים. מן הסתם, זו לא החשיבות של חלק משאלותיו, לדוגמה: "האם ייתכן שהתנהגתי אליהם לא יפה? האם ייתכן שהולכתי אותם שולל? האם ייתכן שהובלתי אותם לגיהנום?" שאלות כאלה מצביעות על התפיסות במעמקי לבם של בני האדם. על אף שפיהם לא אומר זאת, יש ספק בלבם של רוב בני האדם, והם מאמינים שדברי האל מגלמים אותם כלא יוצלחים. מן הסתם, בני אדם כאלה לא מכירים את עצמם, אך בסופו של דבר, הם יודו שדברי האל הביסו אותם – זה בלתי נמנע. לאחר השאלות האלה, אלוהים גם אומר, "אני אנפץ את כל האומות, ועל אחת כמה וכמה אנפץ את המשפחות." כשבני האדם יקבלו את שמו של אלוהים, כל האומות יזדעזעו כתוצאה מכך, המנטליות של בני האדם תשתנה בהדרגה, ובמשפחות, הקשרים בין אבות ובנים, אימהות ובנות או בעלים ורעיות יחדלו מלהתקיים. יתרה מזאת, הקשרים בין בני אדם במשפחות יהפכו יותר ויותר מנוכרים. הם יצטרפו למשפחה הגדולה, והרגילות של חייהן של כל המשפחות כמעט תיקרע לגזרים. ומשום כך, מושג המשפחה בלבם של בני האדם יהפוך ליותר ויותר מעורפל.

מדוע חלק כה גדול מדברי האל כיום מוקדש ל"העלאת זיכרונות בנוסטלגיה" עם בני האדם? מן הסתם, גם זה נועד להשיג השפעה ממשית: להראות שלבו של אלוהים מלא בחרדה. אלוהים אומר, "עם זאת, כשאני עצוב, מי יכול לנחם אותי בלבם?" משום שבני האדם לא מסוגלים לדאוג לרצונו של אלוהים בכל מאודם; משום שהם תמיד מופקרים ולא יכולים לשלוט בעצמם – הם עושים כל מה שעולה על רוחם; משום שהם עלובים מדי; משום שהם תמיד סולחים לעצמם; משום שהם לא קשובים לרצונו של אלוהים; משום שהשטן השחית את בני האדם

ממש עד היום; ומשום שהם לא מסוגלים להשתחרר, אלוהים אומר: "איך הם יוכלו להימלט מפיו של הזאב המשחר לטרף? איך הם יוכלו להיחלץ מאיומו ופיתויו?" בני האדם חיים כבשר ודם – בפיו של הזאב המשחר לטרף. משום כך, ומשום שאין לבני האדם שום מודעות עצמית ושהם תמיד מתפנקים ונכנעים להוללות, אלוהים לא יכול שלא להיות חרד. ככל שאלוהים מזכיר לבני האדם על כך יותר, כך הם מרגישים טוב יותר בלבם, וכך הם נעשים מוכנים לבוא במגע עם אלוהים. רק אז בני האדם ואלוהים יסתדרו זה עם זה ללא כל הפרדה או מרחק ביניהם. היום, האנושות כולה מחכה לבואו של יומו של אלוהים, ועל כן האנושות מעולם לא התקדמה. אולם אלוהים אומר: "כשמש הצדקה תופיע, המזרח יואר, ואז הוא יאיר את התבל כולה וכל אדם ואדם." במילים אחרות, כשאלוהים ישנה את צורתו, המזרח יהיה הראשון שיואר, ומדינת המזרח תהיה הראשונה שתוחלף, ולאחר מכן, שאר המדינות יתחדשו מדרום לצפון. זה הסדר, והכל יהיה בהתאם לדברי האל, וברגע שהשלב הזה ייגמר, כל בני האדם יראו. זה הסדר שבו אלוהים עובד. כשבני האדם יראו את היום הזה, הם יתמוגגו מאושר. אפשר להבין מכוונתו הבהולה של אלוהים שהיום הזה לא רחוק.

במילים של היום, החלקים השני והשלישי מעוררים דמעות יגון בקרב בני האדם שאוהבים את אלוהים. לבם מכוסה מיד בצל, ומהרגע הזה ואילך, כל בני האדם מלאים בצער נורא משום לבו של אלוהים – הם יירגעו רק לאחר שאלוהים יסיים את עבודתו על פני האדמה. זו המגמה הכללית. "כעס גואה בלבי ומלווה ברגש צער הולך וגובר. כשעיני רואות את מעשיהם של בני האדם, ואני מגלה שכל מילה ופעולה שלהם מטונפות, אני מתמלא בזעם, ובלבי יש תחושה חזקה יותר של העוולות של העולם האנושי, מה שמחזק את צערי. אני משתוקק לשים קץ לבשרו ודמו של האדם תכף ומיד. אני לא יודע מדוע האדם לא מסוגל להתנקות כבשר ודם, ומדוע האדם לא מסוגל לאהוב את עצמו כבשר ודם. האם ייתכן ש'תפקידם' של הבשר והדם כה משמעותי?" בדברי האל היום, אלוהים חשף בגלוי וללא כל איפוק את כל החרדה שבלבו בנוגע לאדם. כשהמלאכים מהרקייע השלישי מנגנים ומכים בתוף למען אלוהים, הוא עדיין מרגיש קשר לבני האדם על פני האדמה, ומשום כך הוא אומר, "כשהמלאכים מנגנים ומכים בתוף כדי להלל אותי, הדבר מעורר בי אהדה בלתי נמנעת כלפי האדם. פתאום אני מרגיש צער עז בלבי וקשה לי להיפטר מהרגש הכאוב הזה." זו הסיבה לכך שאלוהים אומר את המילים: "אני רוצה לתקן את העוולות שיש בעולם האנושי. אבצע את עבודתי באופן אישי ברחבי העולם כולו ואסור על השטן לפגוע שוב בבני עמי – אסור על האויב לעשות שוב כאוות נפשו. אהפוך למלך על כל הארץ ואעביר את כס מלכותי לשם, ובכך אגרום לכל אויביי ליפול ארצה ולהתוודות על חטאיהם בפניי." עצבו של אלוהים מגביר את שנאתו כלפי שדים, ולכן הוא חושף את סופם מראש בפני ההמונים. זו עבודתו של אלוהים. אלוהים תמיד רצה להתאחד עם כל בני האדם ולחתום את העידן הישן. כל בני האדם ברחבי התבל מתחילים לנוע – כלומר כל בני האדם ביקום נוכחים בהכוונתו של אלוהים. כתוצאה מכך, מחשבותיהם עוברות להתמקד בהתקוממות נגד הקיסרים שלהם. במהירה, יתפרצו תוהו ובהו בקרב כל בני האדם בעולם וראשי המדינות יברחו לכל עבר, ובסופו של דבר, נתיניהם ידחפו אותם אל הגיליוטינה. זה הסוף של מלכי השדים. בסופו של דבר, אף אחד לא יוכל להימלט, וכולם צריכים לעבור זאת. היום, בני האדם ה"נבונים" התחילו לסגת ולחזור בהם. כשהם רואים שהמצב לא טוב, הם מנצלים את ההזדמנות הזו כדי לסגת ולהימלט ממצוקת האסון. אולם אני אומר זאת בבירור – העבודה שאלוהים עושה במהלך אחרית הימים היא בעיקר הטלת ייסורים על האדם, ולכן איך ייתכן שבני האדם

האלה יהיו מסוגלים להימלט? היום הוא השלב הראשון. יום יבוא והתבל כולה תיכנס להמולה של מלחמה, לא יהיו עוד מנהיגים לבני האדם על פני האדמה, העולם כולו יהיה כמו ערימה של חול בלתי מגובש, אף אחד לא ימשול, ובני האדם ידאגו רק לחייהם שלהם ולא יתחשבו באף אחד אחר, מכיוון שידו של אלוהים תשלוט בכל – זו הסיבה לכך שאלוהים אומר, "כל בני האדם מחלקים את האומות לפי רצוני." "השופר של המלאך" שאלוהים מדבר עליו כעת הוא סימן. הוא משמיע את האזעקה למען האדם, וכשתשמע שוב תקיעה בשופר, יבוא היום האחרון של העולם. ברגע הזה, כלל הייסורים של אלוהים יכו בעולם כולו. זה יהיה שיפוט חסר רחמים וההתחלה הרשמית של ימי הייסורים. בקרב בני ישראל, יישמע לעתים קרובות קולו של אלוהים, והוא יוביל אותם לאורך סביבות שונות, וגם המלאכים יופיעו בפניהם. בני ישראל יושלמו תוך חודשים ספורים בלבד, משום שהם לא יצטרכו לעבור את שלב הניקוי מהארס של התנין הגדול האדום כאש – יהיה להם קל יותר לעלות על דרך הישר תחת סוגים שונים של הנחיה. מההתפתחויות בישראל אפשר לראות את מצב התבל כולה, וזה מוכיח עד כמה מהירים שלבי עבודתו של אלוהים. "הגיע הרגע! אני אתחיל להניע את עבודתי. אני אמלוך בקרב בני האדם!" בעבר, אלוהים מלך רק בשמיים. היום, הוא מולך בארץ. אלוהים השיב לעצמו את כל סמכותו, ולכן נחזה שלעולם לא יהיו שוב לאנושות כולה חיים אנושיים רגילים, מכיוון שאלוהים יסדר מחדש את השמיים והארץ, ואף אדם לא מורשה להתערב. לפיכך, אלוהים מרבה להזכיר לאדם ש"הגיע הרגע". אחרי שכל בני ישראל ישובו למדינה שלהם – ביום שבו מדינת ישראל תתאושש לגמרי – תושלם עבודתו של אלוהים. מבלי שאיש יבין זאת, בני האדם בכל רחבי התבל יתקוממו, ומדינות ברחבי התבל יפלו כמו כוכבי השמיים. בן רגע, הן יהפכו לערימה של חצץ. לאחר הטיפול בהם, אלוהים יבנה את המלכות האהובה עליו בלבד.

פרק 28

מצבם של בני האדם הוא כך שככל שהם פחות מבינים את דברי האל, כך הם ספקנים יותר בנוגע לאמצעי עבודתו הנוכחיים של אלוהים. אך אין לכך השפעה על עבודתו של אלוהים. כשדברי האל יגיעו לשלב מסוים, לבם של בני האדם יחזור בו באופן טבעי. בחייהם של כולם, הם מפתחים קיבעון לדברי האל, והם גם מתחילים לכמוה לדבריו – ומשום חשיפתו המתמשכת של אלוהים, הם מתחילים לבוז לעצמם. אולם אלוהים גם אמר פעמים רבות דברים כאלה: "כשהאדם תופס את כל דבריי באופן יסודי, שיעור קומתו של האדם הולם את רצוני, ובקשותיו מניבות פירות, ואינן לחינם או ללא תועלת. אני מברך את בקשותיה הכנות של האנושות, שאינן העמדת פנים." למעשה, בני האדם לא מסוגלים לתפוס לחלוטין את דברי האל – הם בסך הכל תופסים את פני השטח. אלוהים בסך הכל משתמש במילים האלה כדי לתת להם מטרה לעיסוקם, כדי לגרום להם להרגיש שאלוהים לא עושה דברים בקלות ראש, אלא שהוא רציני לגבי עבודתו – רק אז תהיה להם האמונה לעסוק בחיפוש. ומשום שכל בני האדם מתחננים רק למען עצמם ולא למען רצונו של אלוהים, אך אלוהים לא משנה את דעתו חדשות לבקרים, דבריו תמיד כוונו אל האופי האנושי. על אף שרוב בני האדם כיום מתחננים, הם לא כנים – הכל העמדת

פנים. מצבם של כל בני האדם הוא כזה ש"הם מחשיבים [את פין] לעושר. כל בני האדם רוצים להשיג משהו מפי... בין שמדובר בסודות מדינה, תעלומות השמיים, הדינמיקה של העולם הרוחני, או ייעודה של האנושות." משום סקרנותם, בני האדם מוכנים כולם לחפש אחר הדברים האלה, והם לא רוצים לזכות כלל באספקת החיים מדברי האל. לפיכך, אלוהים אומר, "האדם יותר מדי לוקה בחסר: הוא זקוק לא רק ל'תוספי תזונה', אלא גם ל'תמיכה נפשית' ול'אספקה רוחנית'." תפיסתם של בני האדם היא זו שהובילה אותם לשלילות של היום, והעובדה שעניניהם המוחשיות יותר מדי "פאודליות" היא הסיבה לכך שאין כל מרץ במה שהם אומרים ועושים ולכך שהם יוצאים ידי חובה ופועלים בחיפזון בכל הדברים. האין אלה תנאי חייהם של בני האדם? בני האדם צריכים למהר לתקן זאת ולא להמשיך כפי שהם, הלא כן? איזו תועלת מביאה לאדם ידיעת העתיד? מדוע בני האדם מגיבים לאחר קריאה של חלק מדברי האל, אך שאר דבריו לא משפיעים עליהם? כשאלוהים אומר לדוגמה, "אני מספק תרופה למחלתו של האדם על מנת להשיג תוצאות טובות יותר, כדי שכולם יחזרו להיות בריאים, וכדי שהם ישובו למצב רגיל הודות לתרופתי," כל מה שאלוהים עושה הוא בדיוק מה שהאדם צריך להשיג, הלא כן? יש לאלוהים עבודה לעשות – מדוע אין לבני האדם נתיב לצעוד בו? בכך, הם סוטים מאלוהים, הלא כן? למעשה, יש עבודה רבה שעל בני האדם לעשות – לדוגמה, כמה הם מבינים לגבי התנן הגדול האדום כאשר במילים "האם אתם באמת שונאים את התנן הגדול האדום כאשר?" דבריו של אלוהים, "מדוע שאלתי אתכם כל כך הרבה פעמים?", מוכיחים שבני האדם עדיין לא מכירים את האופי של התנן הגדול האדום כאשר, ושהם עדיין לא מסוגלים להתעמק. האין זו בדיוק העבודה שעל האדם לעשות? כיצד אפשר לומר שאין לאדם עבודה? אם זה היה נכון, מה היה חשיבותה של התגלמותו של אלוהים? האם אלוהים פועל בחיפזון ויוצא ידי חובה רק כדי לעשות את הדברים ללא רגש? האם ניתן להביס כך את התנן הגדול האדום כאשר?

אלוהים אומר, "כבר התחלתי, ואפתח בשלב הראשון של עבודת הטלת הייסורים שלי במקום משכנו של התנן הגדול האדום כאשר." המילים האלה מכוונות לעבודה באלוהיות. בני האדם של היום כבר נכנסו מראש לשלב הייסורים, ולכן אלוהים אומר שזה השלב הראשון בעבודתו. הוא לא גורם לבני האדם לשאת ייסורים של אסונות, אלא ייסורים של מילים. זאת משום שכאשר נימת דבריו של אלוהים משתנה, בני האדם נעשים בורים לגמרי, ולאחר מכן, הם כולם מתחילים לחוות ייסורים. וברגע שהם יעברו את הייסורים, בדיוק כפי שאלוהים אומר^[8], "לכן אתם תמלאו את חובתכם באופן רשמי, ותשבחו אותי באופן רשמי בכל הארצות לעולם ועד!" זה שלב בעבודתו של אלוהים – זו תוכניתו. יתר על כן, בני האדם האלה של אלוהים יחזו באופן אישי בשיטות שבהן התנן הגדול האדום כאשר מוכה בייסורים, ולכן האסון מתחיל מיד בעולמם החיצוני. זה אחד מהאמצעים שאלוהים משתמש בהם כדי להושיע את בני האדם: כלפי פנים, הם עוברים ייסורים, וכלפי חוץ, מתרחש אסון – כלומר, דברי האל מתגשמים. לפיכך, בני האדם מעדיפים ייסורים על פני אסון, וזו הסיבה שהם נותרים בעינם. מצד אחד, זה השלב שעבודתו של אלוהים הגיעה אליו. מצד שני, הדבר נועד לכך שכל בני האדם יכירו את טבעו של אלוהים. לפיכך, אלוהים אומר, "הזמן שבו בני עמי ייהנו ממני הוא הזמן שבו התנן הגדול האדום כאשר יוכה

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "בדיוק כפי שאלוהים אומר."

בייסורים. תוכנית היא לגרום לאנשי התנין הגדול האדום כאש להתקומם ולהתמרד בו. זו גם השיטה שבה אהפוך את בני עמי למושלמים, וזו תהיה הזדמנות טובה לבני עמי לזכות לצמיחה בחייהם." מדוע אלוהים אומר את המילים האלה אך הן לא מושכות את תשומת לבם של בני האדם?

מאות שנים חולפות בתוהו ובוהו, מפני שמטהו של אלוהים החל לגלם את תפקידו על פני האדמה. ניתן לראות את עבודתו של אלוהים במצבו של העולם. כשאלוהים אומר, "המים ישאגו, ההרים יתמוטטו, הנהרות הגדולים יתפרקו," זו עבודתו ההתחלתית של המטה על פני האדמה, והתוצאה היא ש"כל המשפחות על פני האדמה יתפרקו... אם ובנה לא ייפגשו שוב, ולא תהיה עוד פגישה של אב ובת. אני אנפץ את כל מה שהיה על פני הארץ." זה יהיה מצבן הכללי של משפחות על פני האדמה. מן הסתם, לא ייתכן שזה יהיה מצבן של כל המשפחות, אך זה יהיה המצב של רובן. מצד אחד, הדבר מתייחס לנסיבות שיחוו בעתיד בני האדם בזרם הזה. זו נבואה שלפיה ברגע שבני האדם האלה יעבור את הייסורים של המילים, וברגע שהלא מאמינים יחוו אסון, לא יהיו עוד קשרים משפחתיים בין בני האדם על פני האדמה. הם יהיו בני האדם של ארץ סינים, והם יהיו נאמנים כולם במלכותו של אלוהים. לפיכך, "ימי האיחוד בין בעל ורעייה יחלפו, ואם ובנה לא ייפגשו שוב, ולא תהיה עוד פגישה של אב ובת." על כן, המשפחות של בני האדם על פני האדמה יתפרקו וייקרעו לגזרים, וזו תהיה העבודה האחרונה שאלוהים יעשה באדם. ומשום שאלוהים יפיץ את העבודה הזו ברחבי התבל, הוא מנצל את ההזדמנות הזו כדי להבהיר את המילה "רגש" למען בני האדם, וכך הוא מאפשר להם להבין שרצונו של אלוהים הוא לפרק את כל משפחותיהם של בני האדם. זו הוכחה לכך שאלוהים משתמש בייסורים כדי לפתור את כל המחלוקות המשפחתיות באנושות. אלמלא כן, לא הייתה כל דרך לחתום את החלק האחרון של עבודתו של אלוהים על פני האדמה. החלק האחרון של דברי האל חושף במעורמיה את חולשתה הגדולה ביותר של האנושות – כל בני האדם חיים ברגש – ועל כן, אלוהים לא נמנע מאף אחד מהם, וחושף את הסודות החבויים בלבם של בני האדם. מדוע בני האדם מתקשים כל כך להתנתק מהרגש? האם הוא רם מרף המצפון? האם המצפון יכול להגשים את רצונו של אלוהים? האם הרגש יכול לעזור לבני האדם כשהם במצוקה? בעיניו של אלוהים, הרגש הוא אויבו – זה נאמר בבירור בדברי האל, הלא כן?

פרק 29

מתוך כל העבודה שעושים בני האדם, חלק ממנה מתבצע בהוראה ישירה מאלוהים, אך חלק ממנה מתבצע ללא הוראות מפורשות של אלוהים, מה שמוכיח די הצורך שעדיין לא נחשפה עד כה כל עבודתו של אלוהים – כלומר דברים רבים עדיין נסתרים ועדיין לא יצאו לאור. אולם יש דברים שצריך להוציא לאור, ויש דברים שצריכים לגרום לבני האדם לבלבול ותמיהה. זה מה שעבודתו של אלוהים דורשת. לדוגמה, בואו של אלוהים מהשמיים אל בני האדם: כיצד הוא בא? באיזו שנייה הוא בא? האם השמיים והארץ וכל צבאם עברו שינו או לא? אלה דברים שדורשים מבני האדם להיות מבלבלים. זה גם מבוסס על הנסיבות בפועל, מכיוון שהבשר האנושי עצמו

לא מסוגל להיכנס ישירות למישור הרוחני. לפיכך, אפילו אם אלוהים יאמר בבירור איך הוא הגיע מהשמיים אל הארץ, או כשהוא אומר, "ביום שבו כל הדברים קמו לתחייה, באתי אל בני האדם וביליתי איתם ימים ולילות נפלאים," המילים האלה שוות ערך לדיבור אל גזע עץ – הן לא זוכות לשום תגובה, מפני שבני האדם לא מכירים את שלבי עבודתו של אלוהים. אפילו כשהם מודעים לחלוטין, הם מאמינים שאלוהים עף ארצה מהשמיים כמו פיה, ושהוא נולד מחדש בקרב בני האדם. זה מה שמחשבותיו של האדם משיגות. מהותו של האדם היא הסיבה לכך שהוא לא מסוגל להבין את מהותו של אלוהים, וזו הסיבה לכך שהוא לא מסוגל להבין את האמת בנוגע המישור הרוחני. באמצעות מהותם לבדה, בני האדם לא היו מסוגלים לשמש אות ומופת לזולת, משום שמטבע הדברים, בני האדם זהים זה לזה ולא שונים זה מזה. לפיכך, כשדורשים מבני האדם להוות דוגמה לזולת או לשמש כאות ומופת, הדבר הופך לבועה, לאדים העולים ממים. אף על פי שאלוהים אומר, "הוא זוכה להכיר במקצת את מה שיש לי ואת מי שאני," המילים האלה מתייחסות רק להתגלמות עבודתו של אלוהים כבשר ודם. במילים אחרות, הן מכוונות אל פניו האמיתיים של אלוהים – האלוהיות, מה שמתייחס בעיקר לטבעו האלוהי. כלומר בני האדם נדרשים להבין דברים, כגון את הסיבה לכך שאלוהי עובד כך, את הדברים שדברי האל אמורים להשיג, את מה שאלוהים רוצה להגשים על פני האדמה, את הדברים שאלוהים רוצה לזכות בהם בקרב בני האדם, את השיטות שאלוהים נוקט בדיבור ואת גישתו של אלוהים לאדם. אפשר לומר שאין באדם שום דבר שראוי להתרברב עליו, כלומר אין בו דבר שיכול לשמש דוגמה לזולת.

דווקא משום הרגילות של אלוהים כבשר ודם, ומשום ההבדל בין אלוהים שבשמיים ואלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, שלא נדמה שהוא תולדה של אלוהים שבשמיים, אלוהים אומר, "עברתי בקרב בני האדם במשך שנים רבות, אך הם אף פעם לא היו מודעים לכך, והם מעולם לא הכירו אותי." אלוהים גם אומר, "כשצעדי יפסעו בקצות התבל, האדם יתחיל להרהר בינו לבין עצמו, וכל בני האדם יבואו אליי להשתחוות בפניי ולעבוד אותי. זה יהיה יום כבודי, יום שובי וכן יום עזיבתי." רק זה הוא היום שבו פניו האמיתיים של אלוהים מוצגים לאדם. אולם אלוהים לא מעכב את עבודתו כתוצאה מכך, והוא בסך הכל עושה את העבודה שצריכה להיעשות. כשהוא שופט את בני האדם, הוא מרשיע אותם בהתאם לגישתם אל אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. זה אחד מהנושאים שעוברים כחוט השני באמירותיו של אלוהים במהלך התקופה הזו. לדוגמה, אלוהים אומר, "פתחתי באופן רשמי בכל רחבי תבל את סיום תוכנית הניהול שלי. מרגע זה ואילך, כל מי שלא יהיה זהיר יהיה מועד בכל רגע לייסורים חסרי רחמים." זה התוכן של תוכניתו של אלוהים, והוא לא משונה או מוזר, אלא שהוא מכיל את כל שלבי העבודה. יחד עם זאת, אלוהים שופט את בני עמו ובניו שנמצאים מחוץ לסין לפי כל מה שהם עושים בכנסיות, ולכן אלוהים אומר, "כשאני עובד, כל המלאכים יוצאים איתי לקרב המכריע, כשהם נחوشים למלא את רצונותיי בשלב הסופי. זאת כדי שבני האדם על פני האדמה ייכנעו בפניי כמו המלאכים, לא יחושו בצורך להתנגד אליי ולא יעשו שום דבר שמתמרד בי. זו הדינמיקה של עבודתי ברחבי תבל." זה ההבדל בעבודה שאלוהים מבצע בכל רחבי העולם. הוא נוקט אמצעים שונים בהתאם למושא העבודה. כיום, יש לכל אנשי הכנסיות לב מלא כמיהה, והם החלו לאכול ולשתות את דברי האל – די בכך כדי להוכיח שעבודתו של אלוהים מתקרבת לסופה. המבט מטה מהשמיים משול למבט נוסף במראות העגמומיים של ענפים קמולים ועלי שלכת, של אדמת לס שעפה ברוח הסתיו. יש הרגשה כאילו חזון אחרית הימים עומד להתגשם בקרב בני האדם – כאילו הנוף עומד להפוך לחורבה.

אולי משום הרגישות של רוח האל, תמיד יש תחושה של עצבות בלב, עם קמצוץ של נוחות שלווה, אך התחושה הזו משולבת גם במעט צער. זה אולי ביטוי של דברי האל, "האדם מתעורר, כל הדברים על פני האדמה הם כשורה, יומי ההישרדות של פני האדמה לא יהיו עוד, משום שבאתי!" ייתכן שבני האדם יהפכו לשליליים במידת מה למשמע הדברים האלה, ואולי הם יתאכזבו במקצת מעבודתו של אלוהים, או שהם יתמקדו יותר מדי ברגשות שברוחם. אולם לפני השלמת עבודתו על פני האדמה, לא ייתכן שאלוהים יעשה דבר כה טיפשי כמו לתת לבני האדם אשליה כזו. אם באמת יש לכם רגשות כאלה, זה מוכיח שאתם מקדישים יותר מדי תשומת לב לרגשותיכם, שאתם עושים את כל מה שעל רוחכם, ושאתם לא אוהבים את אלוהים. זה מוכיח שבני אדם כאלה מתמקדים יותר מדי בדברים על-טבעיים ולא מתייחסים כלל לאלוהים. משום ידו של אלוהים, בלי קשר למאמציהם של בני האדם להימלט, הם לא מסוגלים לברוח מהנסיבות האלה. מי יכול להימלט מידו של אלוהים? מתי אלוהים לא הסדיר את מעמדכם ואת נסיבות חייכם? בין שאתם סובלים ובין שאתם מבורכים, איך ייתכן שתתגנבו אל מחוץ לידו של אלוהים? זה לא עניין אנושי, אלא לחלוטין צורך של אלוהים – מי לא יישמע לו משום כך?

"אני אשתמש בעונש כדי להפיץ את עבודתי בקרב הגויים – כלומר, אני אשתמש בכוח נגד כל הגויים. מובן מאליו שהעבודה הזו תתבצע במקביל לעבודתי בקרב הנבחרים." עם אמירת הדברים האלה, אלוהים פוצח בעבודה הזו ברחבי התבל, וזה שלב בעבודתו של אלוהים, שכבר התקדמה עד השלב הזה. איש לא יכול להשיב את הגלגל לאחור. אסונות יפתרו חלק אחד של האנושות, מה שיגרום לבני האדם לגווע עם העולם. כשהתבל מוכה בייסורים באופן רשמי, אלוהים מופיע בפני כל העמים באופן רשמי. ומשום הופעתו, בני האדם חווים ייסורים. בנוסף, אלוהים גם אמר, "הרגע שבו אני פותח את המגילה באופן רשמי הוא הרגע שבו אני מטיל ייסורים על בני אדם ברחבי תבל ומציב בני אדם בכל רחבי העולם בניסיונות." מכך אפשר להבין בבירור שתוכן שבעת החותמות הוא תוכן הייסורים, כלומר יש אסונות בשבעת החותמות. לפיכך, כיום, שבעת החותמות טרם נפתחו. ה"ניסיונות" שמוזכרים כאן הם הייסורים שהאדם סובל, ומתוך הייסורים האלה, קבוצה של בני אדם תיפול בנחלתו של אלוהים ותקבל באופן רשמי "אישור" בחתימתו של אלוהים, ולכן, הם יהיו בני האדם במלכותו של אלוהים. זה מקורם של בניו ובני עמו של אלוהים, וכיום עדיין לא הוחלט מי הם יהיו, והם רק מניחים את היסודות לחוויות עתידיות. אם יהיו למישהו החיים האמיתיים, הוא יהיה מסוגל לעמוד איתן במהלך הניסיונות, ואם אין למישהו החיים, זו הוכחה מספקת לכך שעבודתו של אלוהים לא משפיעה עליו, ושהוא דג במים עכורים ולא מתמקד בדברי האל. משום שזו העבודה של אחרית הימים, ששמה סוף לעידן במקום לבצע את העבודה, אלוהים אומר, "במילים אחרות, אלה החיים שהאדם מעולם לא חווה מאז הבריאה ועד היום, ולכן אני אומר שאני עושה עבודה שמעולם לא נעשתה בעבר," והוא גם אומר, "משום שיומי הולך וקרב לאנושות כולה, משום שהוא לא נראה רחוק אך הוא ממש לנגד עיניו של האדם." בימים עברו, אלוהים החריב באופן אישי כמה ערים, אך אף אחת מהן לא נמחקה באופן אופן שבו הדבר יקרה באחרית הימים. אף על פי שאלוהים החריב בעבר את סדום, סדום של ימינו לא זוכה לטיפול של ימים עברו – היא לא תושמד ישירות, אלא ראשית תיכבש, ואז תישפט, ובסופו של דבר, היא תקבל עונש עולם. אלה שלבי העבודה, ובסופו של דבר, סדום של ימינו תושמד באותו סדר שבו הושמד העולם בעבר – וזו תוכניתו של אלוהים. היום שבו אלוהים יופיע הוא גם יום הרשעתה הרשמית, והופעתו לא תושיע אותה. לפיכך, אלוהים אומר, "אני מופיע בפני המלכות הקדושה ומסתתר מארץ הטינופת."

משום שסודם של ימינו טמאה, אלוהים לא באמת מופיע בפניה, אלא משתמש באמצעיו כדי להמיט עליה ייסורים – האם לא הבנתם זאת בבירור? אפשר לומר שאף אחד על פני האדמה לא מסוגל לראות את פניו האמיתיים של אלוהים. אלוהים מעולם לא הופיע בפני האדם, ואיש לא יודע באיזה רקיע אלוהים נמצא. זה מה שהניח לבני האדם של ימינו להיות בנסיבות הנוכחיות. אם הם אי-פעם יחזו בפניו של אלוהים, זו ודאי תהיה העת שבה סופם יתגלה – העת שבה כולם ימוינו לפי סוגם. כיום, המילים באלוהיות מוצגות לבני האדם ישירות, והן מנבאות שאחרית הימים של האנושות הגיעה, ושהיא לא תימשך עוד זמן רב. זה אחד מהאותות המסמנים את הניסיונות שבני האדם יעברו כשאלוהים יופיע בפני כל בני האדם. לפיכך, על אף שבני האדם נהנים מדברי האל, תמיד יש להם הרגשה מבשרת רעות, כאילו אסון גדול עומד להכות בהם. בני האדם של ימינו הם כמו ציפורי דרור בארצות הקור שהמוות כופה עליהם חוב ומותיר אותם ללא דרך לשרוד. משום חוב המוות שיש לאדם, כל בני האדם מרגישים שאחריתי ימיהם הגיעה. זה מה שקורה בלבם של בני האדם ברחבי תבל, ועל אף שהם לא מגלים זאת על פניהם, מה שבלבם לא מסוגל להסתתר מעיניי – זו המציאות של האדם. ייתכן שהמילים לא נבחרו בקפידה מספקת, אך אלה בדיוק המילים שדי בהן כדי להציג את הבעיה. כל אחת מהמילים שאלוהים אמר תתגשם, בין שהן נאמרו בעבר ובין שהן נאמרות בהווה. הן יגרמו לעובדות להופיע לנגד עיניהם של בני האדם – הן ירהיבו את עיניהם ויבלבלו ויהממו אותם. האם עדיין לא הבנתם בבירור איזה עידן הוא העידן הנוכחי?

פרק 30

ייתכן שיש לבני אדם מסוימים תובנות לגבי דברי האל, אך איש מהם לא בוטח ברגשותיו. הם מפחדים עד מאוד ללקות בשליליות. לכן, הם תמיד עברו הלוך ושוב בין שמחה וצער. אפשר לומר שחיהם של כל בני האדם מלאים ביגון. מעבר לכך, יש זיכוכ בחיי היום-יום של בני האדם, אך אני יכול לומר שאף אחד לא זוכה בשחרור רוחו מדי יום, ונדמה ששלושה הרים עצומים לוחצים על ראשי בני האדם. חייו של אף אדם לא שמחים ומאושרים כל הזמן – אפילו כשהם שמחים במקצת, הם בסך הכל עושים זאת כדי להחזיק פסון. בלבם, בני האדם תמיד מרגישים שמהו לא נשלם. לפיכך, הם לא איתנים בלבם. בחיים, דברים מרגישים ריקים ולא הוגנים, ובכל הנוגע לאמונה באלוהים, בני האדם עסוקים וקצרים בזמן, או שאין להם זמן לאכול ולשתות את דברי האל, או שהם לא מסוגלים לאכול ולשתות את דברי האל. אך אחד מהם לא שליו, צלול ואיתן בלבם. נדמה שהם תמיד חיו תחת שמיים מעוננים, ושהם חיים במרחב ללא חמצן, וזה הוביל לבלבול בחייהם. אלוהים תמיד מדבר ישירות אל חולשותיהם של בני האדם, ותמיד מכה בנקודת התורפה שלהם – האם לא ראיתם בבירור את הנימה שבה הוא דיבר לכל אורך דבריו? אלוהים מעולם לא נתן לבני האדם הזדמנות להכות על חטא, והוא גורם לכל בני האדם לחיות על "הירח" ללא חמצן. מהראשית ועד היום, פני השטח של דברי האל נחשף לאופיו של האדם, אך איש לא ראה בבירור את מהות הדברים האלה. נדמה שבזכות חשיפת מהותו של האדם, בני האדם הכירו את עצמם ולכך הכירו את אלוהים, אך זה לא הנתב המהותי. הנימה והעומק הרב של דברי האל מוכיחים הבדל ניכר בין

אלוהים והאדם. בתחושותיהם, זה גורם לבני האדם לסברה הלא מודעת שלא ניתן להגיע אל אלוהים או לגשת אליו. אלוהים חושף את הכל בגלוי, ונדמה שאיש לא מסוגל להשיב את הקשר בין אלוהים והאדם אל קדמותו. לא קשה לראות שהכוונה מאחורי כל אמירותיו של אלוהים היא להשתמש בדברים כדי להפיל את כל בני האדם ארצה, ובכך להשלים את עבודתו. זה שלב בעבודתו של אלוהים. ואולם זה לא מה שבני האדם חושבים בדעתם. הם סבורים שעבודתו של אלוהים מתקרבת לשיאה, שהיא מתקרבת להשפעה המורגשת ביותר כדי לכבוש את התנין הגדול האדום כאש, כלומר לגרום לכנסיות לשגשג ולגרום לכך שאיש לא ישגה בתפיסות לגבי אלוהים בהתגלמותו, או שכל בני האדם יכירו את אלוהים. אולם בואו נקרא את מה שאלוהים אומר: "בדעתם של בני האדם, אלוהים הוא אלוהים, ולא קל לבוא איתו במגע, ואילו האדם הוא האדם, והוא לא אמור להפוך למופקר בקלות רבה... וכתוצאה מכך, הם תמיד צנועים וסבלנים בפניי. הם לא מסוגלים להיות תואמים לי, משום שיש להם תפיסות רבות מדי." מכאן אפשר לראות שבלי קשר למה שאלוהים אומר או למה שהאדם עושה, בני האדם כלל לא מסוגלים להכיר את אלוהים. משום התפקיד שמגלמת מהותם, יהיה אשר יהיה, בסופו של דבר, הם לא מסוגלים להכיר את אלוהים. לפיכך, עבודתו של אלוהים תסתיים כשבני האדם יראו בעצמם בני הגיהנום. אין לאלוהים צורך לשחרר את חמתו על בני האדם, לגנות אותם ישירות או לגזור עליהם מוות בסופו של דבר כדי לחתום את כלל ניהולו. הוא בסך הכל מפטפט בקצב שלו עצמו, כאילו השלמת עבודתו היא דבר של דרך אגב, דבר שהוא משיג בזמנו הפנוי וללא כל מאמץ. מהחוק, נדמה שעבודתו של אלוהים בהולה במידת מה, אך אלוהים לא עשה דבר ולא עשה דבר מלבד לדבר. העבודה בכנסיות אינה שייכת לקנה המידה האדיר של העבודה של זה מכבר: אלוהים לא מוסיף בני אדם, מסלק אותם, או חושף אותם – עבודה כזו היא פשוטה מדי. נדמה שעבודה כזו היא לא לרוחו של אלוהים. הוא בסך הכל אומר מעט ממה שעליו לומר, ולאחר מכן, הוא מסתובב ונעלם ללא זכר. באופן טבעי, זה סימן להשלמת אמירותיו. וכשמגיע הרגע, כל בני האדם יתעוררו מתרדמתם. האנושות שרויה בתרדמה כבר אלפי שנים – היא נמה לכל אורך הזמן הזה. ובמשך שנים, בני האדם התרוצצו אנה ואנה בחלומותיהם, ואפילו זעקו בחלומותיהם, ללא יכולת לדבר על העולות שבלבם. לכן, הם "מרגישים מעט מרה שחורה בלבם", אך כשהם יתעוררו, הם יגלו את העובדות האמיתיות ויקראו: "אז זה מה שמתרחש!" לכן נאמר: "כיום, רוב בני האדם עדיין ישנים עמוק. רק כשנשמע המנון המלכות, הם פותחים את עיניהם המנומנות ומרגישים מעט מרה שחורה בלבם."

רוחו של אף אחד מעולם לא השתחררה, ורוחו של אף אחד מעולם לא הייתה חסרת דאגות ומאושרת. כשעבודתו של אלוהים תושלם לחלוטין, רוחם של בני האדם תשתחרר, מכיוון שכל אחד ימוין על פי סוגו, ולכן כולם יהיו איתנים בלבם. נדמה שבני האדם נמצאים במסע ליעדים מרוחקים, ושלבם הופך לאיתן כשהם חוזרים הביתה. עם שובם הביתה, בני האדם כבר לא ירגישו שהעולם ריק ולא הוגן, אלא שהם יחיו בשלווה בביתם. אלה יהיו הנסיבות באנושות כולה. אלוהים אומר שבני האדם "מעולם לא היו מסוגלים להשתחרר מכבלי השטן." איש לא מסוגל להיחלץ מהמצב הזה בעודו חי כבשר ודם. בינתיים, בואו נניח בצד את מה שאלוהים אומר על המצבים השונים של האדם בפועל ולדבר רק על התעלומות שאלוהים עדיין לא חשף בפני האדם. "...אינספור פעמים בני אדם הביטו בי בעיניים לועגות, כאילו גופי מכוסה בקוצים ומתועב בעיניהם. לכן, בני האדם מתעבים אותי וסבורים שאין לי ערך." להיפך, באופן מהותי, אופיו האמיתי של האדם מתגלה בדברי האל: הוא מכוסה

בדורבנות, אין בו שום דבר מספק, ולכן, שנאתו של אלוהים לאדם הולכת ומתגברת, מכיוון שהאדם אינו אלא קיפוף קוצני שאינו מהנה בשום אופן. באופן שטחי, נדמה שהדברים האלה מתארים את תפיסותיו של האדם לגבי אלוהים^[8], אך למעשה, אלוהים מצייר תמונה של האדם לפי "צלמו". המילים האלה הן התווייתו של אלוהים את האדם, ונדמה שאלוהים ריסס חומר מייצב על צלמו של האדם. לכן, צלמו של האדם עומד איתן בכל רחבי תבל, ואפילו מהמם את בני האדם. מאז שאלוהים התחיל לדבר, הוא מארגן את כוחותיו לקראת קרב אדיר באדם. הוא כמו מרצה לאלגברה באוניברסיטה שפורס את העובדות בפני האדם, ומה שהעובדות שהוא מציין מוכיחות – הראיות וראיות הנגד – גורם לכל בני האדם להשתכנע לגמרי. זו הכוונה של כל דברי האל, ומשום כך, אלוהים משליך את הדברים המפליאים האלה בפני האדם: "לסיכומו של עניין, אין לי כל ערך בלבד של האדם, ואני פריט ביתי שניתן לוותר עליו." לאחר קריאת הדברים האלה, בני האדם לא יכולים שלא לשאת תפילה בלבם, והם מתוודעים לחבותם לאלוהים, מה שגורם להם לגנות את עצמם, ולחשוב שהאדם צריך למות ושאלוהים לו שום ערך. אלוהים אומר, "זו הסיבה לכך שאני מוצא את עצמי במצבי הנוכחי," וביחד עם הנסיבות הנוכחיות בפועל, הדברים האלה גורמים לבני האדם לגנות את עצמם. האין זו עובדה? אם הייתי גורם לכם להכיר את עצמכם, האם מילים כגון "אני באמת צריך למות!" היו בוקעות מפיכם? אלה הנסיבות האמיתיות של האדם, ואין טעם לדבר על כך יותר מדי – זו רק דוגמה נאותה.

מבחינה אחת, כשאלוהים מתחנן שהאדם יגלה סלחנות וסובלנות, בני האדם רואים שאלוהים לועג להם, ומבחינה אחרת, הם גם חוזים במרדניותם שלהם – הם רק מחכים שאלוהים יתאמץ באופן מלא למען האדם. מעבר לכך, כשאלוהים מדבר על תפיסותיהם של בני האדם, הוא אומר שהוא לא בקיא בתורת החיים של האדם. לכן, במובן אחד, זה גורם לבני האדם להשוות את הדברים האלה לאל המעשי, ובמובן אחר, הם רואים את כוונתו של אלוהים בדבריו – אלוהים לועג להם, משום שהם מבינים שאלוהים מגלה את פרצופו האמיתי של האדם, ושהוא לא באמת מספר לבני האדם על נסיבותיו האמיתיות של אלוהים. המשמעות האניהרנטית של דברי האל מלאה בלעג, גיחוך, צחוק ושנאה כלפי האדם. נדמה שבכל מה שהאדם עושה, הוא מפר את החוק ולוקח שוחד. בני האדם מופקרים, וכשאלוהים פוצה את פיו, הם רועדים באימה, בפחד עז שהאמת לגביהם תיחשף לגמרי, ושמשום כך, הם יתביישו עד כדי כך שהם לא יעזו להיפגש עם אף אחד. אך עובדות הן עובדות. אלוהים לא חדל מאמירותיו משום ה"חרטה" של האדם. ככל שבני האדם מתביישים ונבוכים באופן שלא ניתן לתאר עד כדי כך שהם לא מסוגלים לדבר, כך אלוהים לוטש בפניהם עוד יותר את מבטו הבורע. הדברים מפי מניחים על השולחן את כל מעשיו המכוערים של האדם – זו הדרך הישרה והניטרלית היחידה, רק זה נקרא צ'ינגטיאן^[2] ורק זה משפט מבית הדין הגבוה ביותר של בני האדם. לפיכך, כשבני האדם קוראים את דברי האל, הם לוקים לפתע בהתקף לב, לחץ הדם שלהם עולה, נדמה שהם סובלים ממחלת לב כלילית, ונדמה ששטף דם במוח עומד לשלוח אותם בחזרה אל גן העדן המערבי כדי לפגוש את אבותיהם – זו התגובה כשהם קוראים את דברי האל. שנים ארוכות של עמל קשה מחלישות את האדם, הוא חש ברע לפני ולפנים, כל כולו חולה, החל בלבו וכלה בכלי דמו, במעי הגס,

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "נדמה שאלה תפיסותיו של האדם לגבי אלוהים."

ב. צ'ינגטיאן: מונח זה משמש בהתייחסות לשופט צודק בתקופה האימפריאלית.

במעַי הדק, בקיבה, בריאות בכליות וכן האלה. שום דבר בגופו לא בריא. לפיכך, עבודתו של אלוהים לא מגיעה לרמה שהאדם לא מסוגל להשיג, אלא שהיא גורמת לבני האדם להכיר את עצמם. משום שנגיפים מתקיפים את גופו של האדם, ומשום שהוא הזדקן, יום מותו ממשמש ובא, ואין דרך חזרה. אך זה רק חלק מהסיפור. המשמעות הפנימית טרם התגלתה, משום שנערך חיפוש אחר מקור מחלתו של האדם. במציאות, העת שבה כלל עבודתו של אלוהים נחתמת היא לא העת שבה עבודתו על פני האדמה מסתיימת, מכיוון שברגע ששלב העבודה הזה מגיע אל קצו, לא תהיה דרך לבצע את עבודת העתיד כבשר ודם, ורוח האל תידרש להשלים אותה. לכן אלוהים אומר, "הרגע שבו אני פותח את המגילה באופן רשמי הוא הרגע שבו אני מטיל ייסורים על בני אדם ברחבי תבל ומציב בני אדם בכל רחבי העולם בניסיונות, וזה השיא של עבודתי." הרגע שבו העבודה כבשר ודם מסתיימת הוא לא שיא העבודה – השיא של הרגע הזה מתייחס רק לעבודה במהלך השלב הזה, וזה לא שיא של כלל תוכנית הניהול. לפיכך, דרישותיו של אלוהים מהאדם לא גבוהות. הוא בסך הכל דורש שבני האדם יכירו את עצמם, מה שמשרת את שלב העבודה הבא, שבו יוגשם רצונו של אלוהים. כשהעבודה של אלוהים^[2] משתנה, חל שינוי ב"יחידות העבודה" של בני האדם.^[1] ימים אלה שייכים לשלב עבודתו של אלוהים על פני האדמה, ולכן על בני האדם לעבוד בשטח. בעתיד, יהיה צורך לנהל את האומה, ולפיכך, בני האדם יועברו אל הוועידה הכללית. אם הם יבקרו בחו"ל, יהיה עליהם להתמודד עם ההליכים של נסיעה לחו"ל. בעתות האלה הם יהיו בחו"ל, הרחק ממולדתם, אך הסיבה לכך עדיין תהיה הדרישות הנובעות מעבודתו של אלוהים. כשבני האדם אמרו "נקריב את חיינו למען אלוהים כשזה יהיה נחוץ" – האין זה הנתיב שיינקט בעתיד? מי אי-פעם נהנה מחיים כאלה? האדם יכול לנסוע לכל קצוות תבל, לבקר בחו"ל, לספק הנחיות בכפרים ולהיטמע בעם, והוא יכול גם לדבר על עניינים חשובים של האומה עם חברי ארגונים רמים. ובמידת הצורך, הוא יכול לטעום באופן אישי את טעמים של חיים בגיהנום, ולאחר מכן הוא יכול לחזור ועדיין להיות מסוגל ליהנות מהברכות השמימיות – האין אלה הברכות של האדם? מי אי-פעם השתווה לאלוהים? מי אי-פעם נסע בין כל אומות העולם? למעשה, בני האדם לא מסוגלים להבין הרבה מדברי האל ללא עצות והסברים – העניין הוא שהם לא מאמינים כלל בעצמם, וזו הסיבה לכך שאלוהים פורס את עבודתו באופן כה רחב עד היום. משום שחסרים לבני האדם יותר מדי דברים – כפי שאלוהים אמר, "אין להם כלום" – העבודה של היום מציבה להם קשיים עצומים. יתרה מזאת, חולשתם הגבילה באופן טבעי את פיו של אלוהים – והדברים האלה בדיוק הם מה שמעכב את עבודתו של אלוהים, הלא כן? האם אתם עדיין לא מבינים זאת? יש משמעות נסתרת לכל מה שאלוהים אומר. כשאלוהים מדבר, הוא נאחז בנושא שעל הפרק, וכמו במעשייה, דבריו מכילים מסר עמוק. הדברים הפשוטים האלה מכילים משמעות עמוקה, ולכן הם מסבירים את התשובות לשאלות חשובות – זה מה שדברי האל עושים הכי טוב, הלא כן? האם אתם יודעים זאת?

הערות שוליים:

ג. בטקסט המקורי לא מופיעה המילה "של אלוהים".

ד. בטקסט המקורי לא מופיעה המילה "של בני האדם".

פרק 31

טבעו של אלוהים מתבטא בכל אמירותיו של אלוהים, אך הנושא המרכזי של דבריו הוא גילוי המרד של האנושות כולה וחיפוש דברים כגון מרדנותה, חוסר המשמעת שלה, חוסר ההגינות שלה, רשעותה וחוסר יכולתה לאהוב את אלוהים באמת. משום כך, דברי האל הגיעו לשלב שבו הוא אומר שכל נקבובית בגופם של בני האדם מכילה התנגדות לאלוהים, ושאפילו הנימים שלהם מכילים התרסה נגד אלוהים. אם בני האדם לא ינסו לבחון זאת, הם לעולם לא יהיו מסוגלים להכיר את הדברים האלה ולעולם לא יהיו מסוגלים להשליך אותם מעליהם. כלומר נגיף ההתנגדות לאלוהים יתפשט בהם ובסופו של דבר, המצב יהיה כאילו תאי הדם הלבנים שלהם אכלו את תאי הדם האדומים שלהם כך שלא יהיו בגופם אף תאי דם אדומים. בסופו של דבר, הם ימותו מלוקמיה. זה מצבו האמיתי של האדם, ולא ניתן להתכחש לכך. מכיוון שבני האדם נולדו בארץ משכנו של התנין הגדול האדום כאש, המפותל אל תוך עצמו, יש בכל אחד מהם לפחות דבר אחד שמאפיין ומדגים את ארסו של התנין הגדול האדום כאש. לפיכך, בשלב הזה בעבודה, הנושא המרכזי בכל דברי האל היה הכרה עצמית, דחייה עצמית, זניחה עצמית וקטילה עצמית. אפשר לומר שזו עבודתו העיקרית של אלוהים במהלך אחרית הימים, ושסיבוב העבודה הזה הוא המקיף והיסודי ביותר מכולם. זה מוכיח שאלוהים מתכנן להביא את העידן לקצו. איש לא מצפה לכך, אך זה גם משהו שבני האדם מצפים לו בחושיהם. על אף שאלוהים לא אמר זאת באופן מפורש, חושיהם של בני האדם חדים במיוחד – הם מתמיד מרגישים שהזמן קצר. אפשר לומר שככל שהאדם מרגיש זאת יותר, כך הוא מבין טוב יותר את העידן. העניין הוא לא שהוא ראה שהעולם רגיל, ושמשום כך הוא מתכחש לדברי האל. במקום זאת, משום אמצעי עבודתו של אלוהים, האדם למד מה מכילה עבודתו של אלוהים, מה שמדגימה נימת קולו של אלוהים בדיבורו. יש סוד לנימת קולו של אלוהים באמירותיו שאיש לא גילה, וזה בדיוק הדבר שהכי קשה לבני האדם להיווכח בו. השורש לכך שבני האדם לא יכולים להבין את דברי האל הוא שהם עדיין לא מבינים את הנימה שבה אלוהים מדבר – ואם הם יבינו את הסוד הזה, הם יהיו מסוגלים להכיר במידה מסוימת את דברי האל. דברי האל תמיד התבססו על עיקרון אחד: לגרום לבני האדם לדעת שדברי האל הם הכל ופתרון כל הקשיים של האדם באמצעות דברי האל. מנקודת המבט של רוח האל, אלוהים מבהיר את מעשיו. מנקודת המבט של האדם, אלוהים חושף את תפיסותיהם של בני האדם. מנקודת המבט של רוח האל, אלוהים אומר שהאדם לא ערני לרצונו. מנקודת המבט של האדם, אלוהים אומר שהוא טעם את הטעמים המתוקים, החמוצים והחריפים של החוויה האנושית, ושהוא בא עם הרוח והולך עם הגשם, שחווה את רדיפת משפחתו וחווה את העליות והמורדות של החיים. אלה דברים שנאמרו מנקודות מבט שונות. כשאלוהים מדבר אל אנשיו, הדבר משול למנהל משק בית שנוזף בעבדים או למערכון. דבריו גורמים לבני האדם להסמיק מבלי מוצא להחביא את בושתם, כאילו הרשויות הפאודליות עצרו אותן ועינו אותן כדי לגרום להם להודות באשמה. כשאלוהים מדבר אל אנשיו, הוא חסר מעצורים, כמו סטודנטים החושפים את השערוריות של הממשלה המרכזית. אילו כל דברי האל היו דברי לעג, היה קשה עוד יותר לבני האדם לקבל אותם. לפיכך, הדברים שאלוהים אומר הם ישירים, הם לא מכילים צפנים לאדם, אלא

מצביעים ישירות על מצבו של האדם בפועל – מה שמוכיח שאהבתו של אלוהים לאדם אינה רק מילים אלא שהיא אמיתית. על אף שבני האדם מעריכים אמת, אהבתם לאלוהים לא אמיתית בכלל. זה מה שחסר לאדם. אם אהבתם של בני האדם לאלוהים לא תהיה אמיתית, כל הדברים כולם יהיו ריקים מתוכן ומבוססים על אשליות, כאילו הכל היה נעלם משום כך. אם אהבתם לאלוהים תתעלה על התבל, כך גם מעמדם וזהותם, ואפילו המילים האלה יהיו אמיתיים ולא ריקים – האם אתם מבינים זאת? האם ראיתם את דרישותיו של אלוהים מהאדם? על האדם לא רק ליהנות מברכות המעמד, אלא להביא לידי ביטוי את מציאות המעמד. זה מה שאלוהים דורש מאנשיו ומכל בני האדם, וזו לא סתם תיאורה אדירה ריקה מתוכן.

מדוע אלוהים אומר דברים כאלה: "כאילו כל מה שאני עושה הוא לנסות לספק אותם. כתוצאה מכך, הם תמיד נגעלים ממעשיי"? האם אתם מסוגלים לדבר על הגילויים האמיתיים של תיעוב האדם את אלוהים? בתפיסותיהם של בני האדם, האדם ואלוהים "מאוהבים בתשוקה", וכיום, כמיהתם של בני האדם לדברי האל הגיעה לשלב שבו הם מייחלים לבלוע את אלוהים בלגימה אחת גדולה, אך אלוהים אומר דברים כאלה: "האדם מתעב אותי. מדוע האדם גומל לי על אהבתי בשנאה?" האין זה משקע המינרלים בתוך בני האדם? האין זה מה שצריך לחפור ולהוציא? זה הפגם בעיסוקם של בני האדם, זו בעיה משמעותית שיש לפתור, וזה האריה שניצב בדרכו של האדם להכיר את אלוהים ואשר צריך לגרש למען האדם – האין זה מה שצריך לעשות? משום שכמו חזיר, אין לאדם זיכרון והוא תמיד חומד בתענוגות, אלוהים נותן לאדם תרופה למחלת השכחה שלו – הוא מדבר עוד, אומר דברים נוספים ותופס את בני האדם באוזנם, גורם להם להאזין היטב ומתקין להם מכשירי שמיעה. באשר לכמה מדברי האל, דיבור חד פעמי לא יכול לפתור את הבעיה. יש לומר את הדברים פעם אחר פעם, מכיוון ש"בני האדם תמיד סובלים משכחה בחייהם, וימי חייה של האנושות כולה שרויים באי-סדר". כך, בני האדם יכולים להינצל מהמצב שבו "הם קוראים כשיש להם זמן, מאזינים כשהם פנויים לכך, וזונחים זאת כשאין להם זמן. אם הדברים נאמרים היום, הם מטילים אוזן, אך הם ניחו אותם בפניה נידחת בדעתם אם הם לא יאמרו מחר." בכל הנוגע לאופיים של בני האדם, אם אלוהים היה מדבר היום על מצבם האמיתי והם היו רוכשים ידע מעמיק על כך, הם היו מתמלאים בחרטה, אך לאחר מכן, הם היו שבים לסורם, משליכים את דברי האל לכל הרוחות וחוזרים אליהם כשהם היו נזכרים בכך. לפיכך, כשאתם עובדים או מדברים, אל תשכחו את המהות הזו של האדם. תהיה זו טעות להשליך הצדה את המהות הזו במהלך העבודה. במהלך ביצוע כל עבודה, חשוב במיוחד לדבר לאור תפיסותיהם של בני האדם. בפרט, עליהם להוסיף את תובנותיכם לדבר האל ולשתף אותן. זה הנתיב למתן אספקה לבני האדם וזו הדרך לאפשר להם להכיר את עצמם. אם בני האדם יקבלו אספקה על סמך תוכן דברי האל, הם בסופו של דבר יהיו מסוגלים לתפוס את מצבם האמיתי. בדברי האל יש די כדי לתפוס את מצבו האמיתי של האדם, ולכן יש בהם די כדי לתת אספקה לבני האדם – משום כך, לא אומר עוד מדברי האל המצביעים על כך ש"אלוהים קיבל את ההזמנה לשבת לשולחן הסעודה החגיגית על פני האדמה".

דברי האל גורמים לבני האדם לתהות ולבהות. נדמה שכאשר אלוהים מדבר, הוא מגרש את האדם ומדבר אל האוויר, כאילו הוא לא מקדיש אף מחשבה למעשיו של אלוהים, כאילו הוא לא מתייחס כלל לשיעור קומתו של האדם, כאילו הדברים שהוא אומר לא מכוונים אל תפיסותיהם של בני האדם אלא מגרשים את האדם, כפי שאלוהים התכוון לעשות מלכתחילה. ממגוון סיבות, האדם לא מסוגל לתפוס את דברי האל או לחדור אותם. אין זה פלא. הכוונה המקורית של כל דברי האל לא הייתה לגרום לבני האדם לרכוש מהם ידע או מיומנויות. במקום זאת, הם היו האמצעים שאלוהים נקט כדי לעבוד מהראשית ועד היום. כמובן, מדברי האל, בני האדם אכן לומדים על דברים הנוגעים לתעלומות, או על דברים הנוגעים לפטרוס, פאולוס ואיוב. אולם זה מה שבני האדם אמורים ללמוד מהם, זה מה שבני האדם מסוגלים ללמוד מהם, זה מה שתואם את שיעור קומתם, וזה כבר הגיע לשיאו. מדוע ההשפעה שאלוהים דורש להשיג לא רבה, אך הוא אמר כל כך הרבה דברים? הדבר קשור לייסורים שהוא מדבר עליהם, ובאופן טבעי, הכל מושג מבלי שבני האדם מבינים זאת. כיום, בני האדם חווים סבל רב יותר תחת המתקפות של דברי האל. באופן שטחי, נדמה שאף אחד מהם לא זכה לטיפול, בני האדם התחילו להשתחרר לחופשי בכך שהם עושים את עבודתם, ועושי השירות הועלו לתואר "אנשי האל". בכך נדמה לבני האדם שהם זכו בהנאה. למעשה, האמת היא שמהזיכוכ, הם כולם עברו לייסורים חמורים יותר. בדיוק כפי שאלוהים אומר, "שלבי עבודתי קשורים באופן הדוק זה על זה, וכל אחד מהם מרומם מקודמו." אלוהים רומם את עושי השירות מבור התהום והשליך אותם אל אגם האש והגופרית, שבו הייסורים קשים יותר. לפיכך, הם סובלים מצוקה אפילו רבה יותר שהם בקושי מסוגלים להימלט ממנה. האין הייסורים האלה קשים עוד יותר? מדוע בני האדם שנכנסו במישור נעלה חשים צער במקום להתמלא בשמחה? מדוע נאמר שלאחר שהם נגאלו מידי השטן, הם ניתנו לתנין הגדול האדום כאש? האם אתם זוכרים שאלוהים אמר, "החלק האחרון של העבודה מסתיים בביתו של התנין הגדול האדום כאש"? האם אתם זוכרים שאלוהים אמר, "המצוקה האחרונה היא נשיאת עדות חזקה ומהדהדת על אלוהים לפני התנין הגדול האדום כאש"? אם בני האדם לא היו ניתנים לתנין הגדול האדום כאש, איך הם היו יכולים לשאת עדות בפניו? מי אי-פעם אמר מילים כגון "הבסתי את השטן" לאחר התאבדות? התאבדות לאחר התייחסות אל הבשר והדם כאויב – מה החשיבות שלך דבר כזה בפועל? מדוע אלוהים מדבר כך? "אני לא מביט בצלקות של בני האדם, אלא בחלקם שלא מצולק, ומכך אני מתרצה." אילו אלוהים רצה שבני האדם חסרי הצלקות יהיו הביטוי שלו, מדוע הוא אמר דברים כה רבים בסבלנות ובכנות מנקודת המבט של האדם כדי להשיב מלחמה נגד תפיסותיהם של בני האדם? מדוע לו לטרוח לעשות זאת? מדוע הוא השקיע מאמץ במעשה כזה? לפיכך, הדבר מוכיח שיש חשיבות אמיתית בהתגלמותו של אלוהים כבשר ודם, שהוא לא היה "ממעיט בערכם" של הבשר והדם לאחר שהוא התגלם כבשר ודם כדי להשלים את עבודתו. מדוע נאמר ש"זהב לא יכול להיות טהור והאדם לא יכול להיות מושלם"? כיצד ניתן להסביר את הדברים האלה? מה הכוונה כשאלוהים מדבר על מהותו של האדם? לעינו הבלתי מזוינת של האדם, נראה שהבשר והדם לא מסוגלים לעשות דבר, או שהם לקויים

מדי. בעיניו של אלוהים, זה לא חשוב כלל, אך עבור בני האדם, זו בעיה חמורה. נדמה שהם כלל לא מסוגלים לפתור זאת ושגורם שמימי חייב לטפל בכך באופן אישי – האין זו התפיסה של בני האדם? "בעיני אנשי, אני רק 'כוכב קטן' שירד מהרקיע, אני בסך הכל הדבר הפעוט ביותר בשמיים, ואלוהים ציווה על בואי ארצה כיום. כתוצאה מכך, בני האדם פיתחו פירושים נוספים למילים 'אני' ו'אלוהים'." מכיוון שבני האנוש לא שווים דבר, מדוע אלוהים חושף את תפיסותיהם מנקודות מבט שונות? האם ייתכן שזו חוכמתו של אלוהים? האין דברים כאלה מגוחכים? כפי שאלוהים אומר, "על אף שיש מקום שייסדתי בלבם של בני האדם, הם לא דורשים שאשכן בו. במקום זאת, הם מחכים ש'האל הקדוש' שבלבם יופיע לפתע. משום שזהותי עלובה מדי, אני לא עומד בדרישות של בני האדם, ולכן הם מסלקים אותי." משום שהערכתם של בני האדם את אלוהים "גבוהה מדי", אלוהים "לא מסוגל להשיג" דברים רבים, מה שמציב אותו "במצב קשה". בני האדם לא יודעים כלל שמה שהם דורשים מאלוהים להיות מסוגל לו הוא תפיסותיהם. וזו המשמעות האמיתית של האמירה "אדם חכם יכול להפוך לקורבן גאונותו שלו", הלא כן? זה בהחלט מקרה של "בדרך כלל חכם, אך הפעם מטומטם"! בהטפתכם, אתם דורשים שבני האדם יתנערו מהאל של תפיסותיהם, אך האם האל של תפיסותיכם נעלם? כיצד ניתן לפרש את אמירתו של אלוהים, "אני לא דורש הרבה מהאדם"? היא לא נועדה להפוך את בני האדם לשלייליים ומופקרים, אלא לספק להם הבנה טהורה של דברי האל – האם אתם מבינים? האם למעשה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם הוא "ישותי הרמה והנישאת" כפי שבני האדם מדמיינים?

על אף שיש כאלה שקראו את כל הדברים שאלוהים אמר ויכולים לספק מתווה כללי שלהם, מי מסוגל לומר מה כוונתו הסופית של אלוהים? זה מה שחסר לאנושות. בלי קשר לנקודת המבט שממנה אלוהים מדבר, כוונתו הכוללת היא לגרום לבני האדם להכיר את אלוהים כבשר ודם. אילו לא הייתה אנושיות כלל – אילו אלוהים בהתגלמותו היה רק בעל תכונות של אלוהים שבשמיים – לא היה כל צורך שאלוהים יגיד כל כך הרבה דברים. אפשר לומר שמה שחסר לבני האדם הוא חומרים ממקור ראשון שתואמים את דברי האל. כלומר מה שמתבטא באדם הוא הרקע למה שאלוהים אומר לגבי תפיסותיהם של בני האדם, ולפיכך, בני האדם משרתים את אמירותיו של אלוהים. באופן טבעי, זה מבוסס על מה שאלוהים אמר לגבי תפיסותיהם של בני האדם – רק כך אפשר לומר שזה שילוב של תיאורה ומציאות, ורק אז בני האדם יוכלו לפתח רצינות בנוגע להכרתם העצמית. מה היה הטעם אם אלוהים כבשר ודם היה תואם את תפיסותיהם של בני האדם וגם אלוהים היה מעיד עליו? בדיוק משום זאת, אלוהים עובד מהצד השלישי ומשתמש בתפיסותיהם של בני האדם כדי להדגיש את עוצמתו האדירה. האין זו חוכמתו של אלוהים? כל מה שאלוהים עושה למען כולם הוא טוב. אם כן, מדוע לנו לא לשבח אותו כעת? אם הדברים יתקדמו עד שלב מסוים או אם יבוא היום, האם תהיו מסוגלים כמו פטרוס לשאת תפילות מעומק לבכם ובעיצומם של ניסיונות? רק אם תהיו מסוגלים להלל את אלוהים כמו פטרוס בעודכם בידי השטן, תתגשם המשמעות האמיתית של המילים "להיחלץ מכבלי השטן, להתגבר על הבשר והדם ולהתגבר על השטן". זו עדות אמיתית יותר על אלוהים, הלא כן? רק זו היא ההשפעה המושגת על ידי "האלוהיות המגיעה כדי לפעול ורוח הקודש המועצמת שבעתים העובדת בתוך האדם", וזו גם ההשפעה שמשיגה "רוח האל היוצאת מהבשר והדם". האם פעולות כאלה לא אמיתיות? פעם התייחסתם למציאות, אך האם אתם מכירים את המציאות באמת כיום? "אני לא דורש הרבה מהאדם, אך בני האדם לא חושבים כך. לפיכך, ה'צניעות' שלהם מתגלה בכל צעד ושעל

שלהם. תמיד מתקבל על הדעת שהם יצעדו לפניי ויובילו לי את הדרך, בפחד עז שאני אלך לאיבוד, ובאימה שאתעה אל תוך היערות העתיקים בעומק ההרים. כתוצאה מכך, בני האדם תמיד הובילו אותי קדימה, בפחד עז שאלך אל הצינוק. "מה אתם יודעים על המילים הפשוטות האלה? האם אתם באמת מסוגלים לתפוס את שורשי דבריו של אלוהים בהן? האם הבחנתם לגבי אילו מתפיסותיכם אלוהים דיבר כך? האם אתם מסבים את תשומת לבכם מדי יום לנקודה החשובה הזו? במשפט הראשון בחלק הבא, שמופיע מיד לאחר מכן, אלוהים אומר, "אולם בני האדם לא מודעים לרצוני וממשיכים להתפלל לדברים ממני, כאילו העושר שהענקתי להם לא מסוגל לעמוד בדרישותיהם וכאילו הביקוש גבוה מההיצע." במשפט הזה אפשר לראות מה התפיסות בתוכם. אלוהים לא זוכר מה עשיתם בימים עברו והוא לא חוקר זאת. לכן אל תחשבו עוד על ענייני העבר. חשובה יותר השאלה אם אתם מסוגלים ליצור "רוחו של פטרוס בעידן האחרון" בנתיב העתיד – האם יש לכם האמונה להשיג זאת? מה שאלוהים דורש מהאדם אינו אלא להידמות לפטרוס, כדי שבסופו של דבר, בני האדם יוכלו לפלס נתיב שימיט בוש על התנין הגדול האדום כאש. משום כך בדיוק אלוהים אומר, "אני רק מקווה שבני האדם יהיו מספיק נחושים כדי לשתף אותי פעולה. אני לא דורש שהם יבשלו לי אוכל טעים, יארגנו לי מקום ראוי להניח את ראשי..." בעולם, בני האדם מתבקשים להגשים את "רוחו של ליי פנג" בשנות התשעים של המאה העשרים, אך בביתו של אלוהים, אלוהים דורש שתיצרו את "הסגנון הייחודי של פטרוס". האם אתם מבינים את רצונו של אלוהים? האם אתם באמת מסוגלים לשאוף לכך?

"אני נע מעל התבל, ובעודי צועד, אני מביט בבני האדם בתבל כולה. מבין המוני האדם על פני האדמה, מעולם לא ראיתי אף אחד הראוי לעבודתי או אשר אוהב אותי באמת. לפיכך, ברגע הזה, אני נאנח בתסכול, ובני האדם מתפזרים תכף ומיד ולא נאספים שוב, בפחד עז ש'אתפוס את כולם ברשת אחת.' " ייתכן שרוב בני האדם האלה מרגישים שהדברים האלה קשים מאוד להבנה. הם שואלים מדוע אלוהים לא דורש הרבה מהאדם, אך אלוהים נאנח בתסכול משום שאיש לא כשיר לעבודתו. האם יש פה סתירה? באופן מילולי, יש סתירה, אך במציאות, אין סתירה. אולי אתם עדיין זוכרים שאלוהים אמר, "לכל דבריי תהיה ההשפעה שאני רוצה." כשאלוהים עובד כבשר ודם, בני האדם מתמקדים בכל פעולה ופעולה שלו כדי לראות בדיוק מה הוא עומד לעשות. כשאלוהים מבצע את עבודתו החדשה כלפי השטן במישור הרוחני, נוצרות במילים אחרות תפיסות רבות בקרב בני האדם על פני האדמה, משום אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. כשאלוהים נאנח בתסכול, כלומר כשהוא מדבר על כל תפיסותיו של האדם, בני האדם משתדלים מאוד לטפל בהן, ויש אפילו כאלה שסבורים שאין להם סיכוי, מכיוון שאלוהים אומר שכל מי שיש לו תפיסות לגביו הוא אויב שלו, ולכן איך בני האדם יכולים שלא "להתפזר" משום כך? באופן מעשי כיום, לאחר בואם של הייסורים, בני האדם מפחדים אפילו עוד יותר שאלוהים ימחה אותם מפני האדמה. הם סבורים שלאחר שאלוהים ימיט עליהם ייסורים, הוא [י]תפוס את כולם ברשת אחת". אולם העובדות שונות מכך: כפי שאלוהים אומר, "אני לא רוצה 'לאסור' בני אדם בייסוריי ללא מילוט... משום שהניהול שלי חסר את מעשיו של האדם, אני לא מסוגל להשלים את עבודתי בהצלחה, וזה מונע מעבודתי להתקדם באופן יעיל." רצונו של אלוהים הוא לא שעבודתו תסתיים ברגע שכל בני האדם יומתו – מה היה הטעם בכך? בכל שאלוהים עובד בבני האדם ומייסר אותם, הוא מבהיר דרכם את מעשיו. מפני שבני האדם מעולם לא תפסו שכבר יש ייסורים, בנימית דבריו של אלוהים, הם מעולם לא נוכחו בתודעתם. בני האדם לא מסוגלים לבטא את נחישותם, ולפיכך,

אלוהים לא יכול לומר דבר בפני השטן, מה שעוצר את התקדמות עבודתו של אלוהים. לכן, אלוהים אומר, "פעם הזמנתי אדם כאורח לביתי, אך הוא רץ אנה ואנה משום פניותי, כאילו במקום להזמין אותו כאורח, הבאתי אותו למקום ההוצאה להורג. לכן, ביתי נשאר ריק, משום שהאדם תמיד דחה אותי, ותמיד עמד על המשמר נגדי. זה הותיר אותי ללא אמצעים לבצע חלק מעבודתי." טעויותיו של האדם בעבודתו הן הסיבה לכך שאלוהים מציב את דרישותיו מהאדם מאופן ברור. והעובדה שבני האדם לא משיגים את שלב העבודה הזו היא הסיבה לכך שאלוהים הוסיף אמירות נוספות, וזה בדיוק ה"חלק [ה]נוסף של העבודה על האדם" שאלוהים מדבר עליו. אך לא ארחיב על אמירתו שהוא "[י]תפוס את כולם ברשת אחת", משום שהדבר לא נוגע במיוחד בעבודה של היום. באופן טבעי, בדברי האל לתבל כולה, רבים מדבריו נוגעים לאדם, אך בני האדם חייבים להבין את רצונו של אלוהים. בלי קשר לתוכן דבריו, כוונותיו תמיד טובות. אפשר לומר שמשום שהאמצעים שאלוהים נוקד כדי לדבר רבים כל כך, בני האדם לא בטוחים במאה אחוזים בדברי האל, ושהם סבורים שרוב דברי האל נאמרים משום צורכי עבודתו ומכילים מעט מאוד תוכן עובדתי, מה שגורם להם לבלבול וגורם למחשבותיהם להכביד עליהם. זאת מכיוון שבתפיסותיהם, אלוהים כה חכם שהוא לגמרי מעבר לתפיסתם, נדמה שהם לא יודעים דבר, ונדמה שאין להם מושג כיצד ניתן לאכול את דברי האל. בני האדם הופכים את דברי האל למופשטים ומורכבים – כפי שאלוהים אומר, "בני האדם תמיד רוצים להוסיף... חומרי טעם וריח [לאמירותיי]". משום שדעותיהם מורכבות מדי, ומשום שאלוהים "בקושי יכול להשיג אותן", האדם מגביל חלק מדברי האל ולא מותיר לו ברירה אלא לדבר באופן ישיר וישר. משום שדרישותיהם של בני האדם "גבוהות מדי", ומשום שדמיונם פורה מדי – כאילו הם מסוגלים לעבור אל המישור הרוחני ולחזון במעשיו של השטן – הדבר הפחית את דברי האל, מכיוון שככל שאלוהים מדבר יותר, כך פניהם של בני האדם מתמלאים ביותר מרה שחורה. מדוע הם לא יכולים פשוט להישמע לאלוהים במקום להרהר בקצם? מה התועלת בכך?

פרק 33

למען האמת, על פי מה שאלוהים עשה בבני האדם ונתן להם, וכן על פי מה שבני האדם ניחנים בו, אפשר לומר שדרישותיו מבני האדם אינן מוגזמות ושהוא לא מפריז בדרישותיו מהם. אם כן, מדוע הם לא מנסים לִרְצוֹת את אלוהים? אלוהים נותן לאדם מאה אחוזים, אך הוא רק דורש פחות מאחוז אחד מבני האדם – האם הוא מפריז בדרישותיו? האם אלוהים עושה צרות משום דבר? לעתים קרובות, בני האדם לא מכירים את עצמם ולא בוחנים את עצמם בפני אלוהים, ולכן יש מקרים רבים שבהם הם נופלים בפח – כיצד אפשר להתייחס לכך כאל שיתוף פעולה עם אלוהים? אם הייתה אי-פעם עת שבה אלוהים לא הטיל על בני האדם עול כבד, הם היו קורסים כאילו הם עשויים מבוכן ולא היו יוזמים לחפש דברים לעשות. זה טיבם של בני האדם – הם פסיביים או שליליים, והם אף פעם לא מסוגלים לשתף פעולה בפועל עם אלוהים, אלא תמיד מחפשים סיבה שלילית להיכנע לעצמם. האם אתם באמת לא עושים הכל רק למענכם, אלא כדי לִרְצוֹת את אלוהים? האם אתם באמת לא מסתמכים על הרגשות

שלכם, לא פועלים לפי ההעדפות האישיות שלכם וממלאים את צורכי עבודתו של אלוהים? "מדוע הם תמיד מנסים לעמוד איתי על המקדש? האם אני המנכ"ל של מרכז מסחר? מדוע אני מגשים את כל דרישותיהם של בני האדם ממני בלב שלם, אך האדם לא עומד כלל בדרישות שאני מציב לו?" מדוע אלוהים שואל שאלות כאלה בזו אחר זו? מדוע הוא זועק כך בתדהמה? אלוהים לא זכה בדבר בבני האדם. כל מה שהוא רואה הוא העבודה שהם בוררים מתוכה את מה שהם רוצים. מדוע אלוהים אומר, "אך האדם לא עומד כלל בדרישות שאני מציב לו"? שאלו את עצמכם: מהראשית ועד התכלית, מי יכול לעשות את העבודה של חובתו ללא כל בחירה? מי לא פועל לפי הרגשות שבלבו? בני האדם משלחים רסן מאופייים, יוצאים לדוג במשך שלושה ימים ונותנים לרשתות להתייבש במשך יומיים. פעם הם חמים ופעם הם קרים: כשהם חמים, הם מסוגלים להבעיר את כל הדברים על פני האדמה, וכשהם קרים, הם מסוגלים להקפיא את כל המים על פני האדמה. זה לא תפקידו של האדם, אך זו האנלוגיה הראויה ביותר למצבו של האדם. האין זו עובדה? אולי יש לי "תפיסות" על בני האדם, ואולי אני מכפיש אותם, אך כך או כך, "עם האמת, תצמדו לאורך העולם כולו. ללא האמת, לא תלכו לשום מקום." אף על פי שזה פתגם אנושי, אני חושב שראוי להשתמש בו כאן. אני לא שופך על בני האדם מים קרים במכוון ומתכחש למעשיהם. תנו לי לייעץ לכם בנוגע לכמה שאלות: מי רואה את עבודתו של אלוהים כעבודת החובה שלו עצמו? מי יכול לומר, "כל עוד אהיה מסוגל לרצות את אלוהים, אקדיש את כל כולי"? מי מסוגל לומר, "בלי קשר לבני האדם האחרים, אני אעשה את כל מה שאלוהים צריך, ובין שאורכה של עבודתו של אלוהים יהיה ארוך או קצר, אמלא את חובתי. הבאת עבודתו של אלוהים לסופה היא עניינו שלו – זה לא משהו שאני חושב עליו"? מי מסוגל לידע כזה? לא משנה מה אתם חושבים. אולי יש לכם תובנות מרוממות יותר, ואם כך הדבר, אני אקבל אותן ללא עוררים ואודה בתבוסתי. אולם עליי לומר לכם שמה שאלוהים רוצה הוא לב נאמן שהוא ישר ולהוט, ולא לב של זאב שהוא כפוי טובה. מה אתם יודעים על ה"התמקחות" הזו? מראשית ועד תכלית, "נדדתם בעולם". ברגע אחד אתם ב"קומינג", עיר האביב הנצחי, וכהרף עין, הגעתם ל"קוטב הצפוני", הקר עד פחד והמכוסה שלג. מי מעולם לא חזר בו? מה שאלוהים דורש הוא רוח של "חוסר מנוחה עד מיתה". מה שהוא רוצה הוא רוח שאיתה בני האדם "לא חוזרים עד שהם מגיעים לחומה הדרומית". באופן טבעי, כוונתו של אלוהים היא לא שבני האדם יעלו על הנתיב הלא נכון, אלא שהם יאמצו רוח כזו. בדיוק כמו שאלוהים אומר, "כשאני משווה את 'המתנות' שהם נתנו לדברים שלי, בני האדם מזהים מיד כמה אני יקר ערך, ורק אז מבינים שאני חסר כל גבול." כיצד ניתן להסביר את הדברים האלה? אולי קריאת הדברים האלה מקנה לכם ידע מסוים, מכיוון שאלוהים מוציא את כל לבו של האדם כדי לנתח ולבחון אותו, ובעת הזו, בני האדם מבינים את הדברים האלה. אולם משום המשמעות הפנימית העמוקה של דברי האל, בני האדם עודם לא מבינים את הבשר והדם הישנים, מפני שהם לא למדו בפקולטה לרפואה ומפני שהם לא ארכיאולוגים, ולכן הם לשים שהמונח החדש הזה בלתי נתפס – ורק אז הם נכנעים במקצת. זאת מכיוון שבני האדם חסרי אונים לנוכח הבשר והדם הישנים. על אף שלא מדובר בחיית פרא אכזרית, ושהבשר והדם האלה לא מסוגלים להשמיד את האנושות כמו פצצת אטום, בני האדם לא יודעים מה לעשות איתם, כאילו הם חסרי אונים. אולם לי יש דרכים לטפל בבשר והדם הישנים. העובדה שהאדם מעולם לא הקדיש מאמץ למחשבה על אמצעי נגד הובילה למגוון המוזרויות של האדם לעבור לנגד עיניי, ממש כפי שאלוהים אמר: "כשאני מראה להם את כל כולי, הם מבינים בי בעיניים פעורות ועומדים בפניי מבלי לזוז, כמו נציב מלח. וכשאני

רואה את מוזרותם, אני בקושי מצליח להתאפק ולא לצחוק. משום שהם פונים אליי כדי לבקש ממני דברים, אני נותן להם את הדברים שבידי, והם אוחזים אותם בצמוד לחיקם ומוקירים אותם כמו תינוק בן יומו, אך הם עושים את התנועה הזו רק לרגע אחד. "האין אלה פעולות של הבשר והדם הישנים? מכיוון שבני האדם מבינים כיום, מדוע הם לא מוותרים במקום להמשיך להתמיד? למעשה, האדם לא מסוגל לעמוד בחלק מדרשותיו של אלוהים, אך בני האדם לא מתייחסים לדרישות האלה כלל, מכיוון ש"אני לא ממיט ייסורים על האדם בקלות ראש. זו הסיבה לכך שבני האדם שילחו את רסנו של הבשר והדם. הם לא מביטים ברצוני, אלא שהם תמיד מרמים אותי בפני כס המשפט שלי." האין זה שיעור קומתו של האדם? אלוהים לא נטפל לפגמים שוליים במכוון, אלא שזו המציאות – האם אלוהים חייב להסביר זאת? בדיוק כפי שאלוהים אומר, "הסיבה לכך היא שאמונתם של בני האדם כה רבה עד כדי כך שהם 'ראויים להערכה'." זו הסיבה שאני נשמע להסדריו של אלוהים, ולכן אני לא מדבר על כך יותר מדי. משום אמונתם של בני האדם, אני מנצל את ההזדמנות ומשתמש באמונתם כדי לגרום להם למלא את תפקידם מבלי שאזכיר להם. האם זה לא בסדר מצדי? האין זה בדיוק מה שאלוהים צריך? אולי למשמע הדברים האלה, חלק מבני האדם מרגישים שנמאס להם, ולכן אדבר על משהו אחר כדי להקל עליהם. כשכל אנשיו הנבחרים של אלוהים ברחבי תבל עוברים ייסורים, וכשמצבו הפנימי של האדם יתוקן, בני האדם יתרונו בסתר לבם כאילו הם נמלטו מצרה. באותו רגע, בני האדם כבר לא יבחרו דברים לעצמם, משום שזו בדיוק ההשפעה המושגת במהלך עבודתו הסופית של אלוהים. מאחר ששלבי עבודתו של אלוהים התקדמו עד היום, בניו ואנשיו נכנסו כולם לשלב הייסורים, וגם בני ישראל לא יכולים להימלט מהשלב הזה, מכיוון שבני האדם נגועים בטומאה בתוך תוכם, ולכן אלוהים מוביל את כל בני האדם אל תוך הכבשן כדי לזכך אותם, משום שזה נתיב הכרחי. לאחר שהשלב הזה יחלוף, בני האדם יקומו לתחייה, וזה בדיוק מה שאלוהים חזה ב"האמירות של שבע רוחות האל". אני לא אדבר על כך עוד כדי לא לעורר את עוינותם של בני האדם. משום שעבודתו של אלוהים מופלאה, הנבואות שיוצאות מפיו של אלוהים תמיד מתגשמות בסופו של דבר. כשאלוהים דורש מבני האדם לדבר על שוב על התפיסות שלהם, הם מוכים בתדהמה, ולכן איש לא צריך לדאוג או להיחרד. בדיוק כפי שאמרתי, "מתוך כל עבודתי, האם היה אי-פעם שלב שהאדם ביצע?" האם אתם מבינים את מהותם של הדברים האלה?

פרק 35

בימינו, במידה כזו או אחרת, כל בני האדם נכנסו למצב של ייסורים. בדיוק כפי שאלוהים אמר, "אני צועד לצדם של בני האנוש." זו האמת לאמיתה, אך בני האדם בכל זאת לא מסוגלים להבין את העובדה הזו באופן יסודי. כתוצאה מכך, חלק מהעבודה שהם עשו לא הייתה הכרחית. אלוהים אומר, "אני תומך בהם ונותן להם אספקה בהתאם לשיעור קומתם. משום שבני האדם הם הפרוטוגוניסטים של כלל תוכנית הניהול שלי, אני מקדיש הנחייה רבה יותר לאלה שתפקידם הוא 'האנושות' כדי שהם יוכלו להעביר את הידע הזה הלאה בלב שלם וכמיטב יכולתם, וכדי שהמחזה הזה שאני מביים יהפוך להצלחה גמורה," וכן, "עם זאת, אני מסרב למתוח ביקורת על מצפונם

באופן ישיר. במקום זאת, אני ממשיך לכוון אותם בסבלנות ובשיטתיות. אחרי הכל, בני האנוש חלשים והם לא מסוגלים לבצע אף עבודה. "אלוהים חושב כך: "אפילו אם בסופו של דבר אשמיד את כל בני האנוש האלה, עבודתי על פני האדמה עדיין תימשך בהתאם לתוכניתי המקורית." אלוהים לא עושה עבודה חסרת תועלת – כל מה שהוא עושה הוא טוב. כפי שפטרס אמר, "אפילו אם אלוהים היה משחק בבני האנוש כבצעצועים, איך ייתכן שבני האנוש היו מתלוננים? איזו זכות הייתה להם לעשות זאת?" האין זה מה שאלוהים רצה להשיג עם האנושות כיום?^[8] האם ייתכן באמת שבני האנוש יחזיקו בהשקפה הזו? מדוע פטרס של לפני אלפיים שנה היה מסוגל לומר דבר כזה, ואילו מקביליו של פטרס בתקופה הטכנולוגית והמודרנית של היום לא יכולים לעשות זאת? אני לא מסוגל לומר בוודאות אם ההיסטוריה מתקדמת או נסוגה לאחור. השאלה אם המדע התקדם או נסוג לאחור היא עדיין דבר שאיש לא יכול לענות עליו. כל מה שאלוהים עשה באנושות נועד להפוך את בני האדם לחיוביים ולאפשר להם לצמוח בחייהם. האם בני האדם לא יכולים לתפוס זאת? כל מה שגורם לכם להיות שליליים הוא חיסרון שלהם – זו נקודת תורפה חמורה שפתוחה למתקפותיו של השטן. האם אתם מבינים זאת? מדוע אלוהים מדבר כך? "אני מפציר בהם בכנות וביושר גמורים. האם הם באמת לא מסוגלים לעשות כבקשתי?" מה הכוונה במילים האלה? מדוע אלוהים שואל את השאלה הזו? הדבר מוכיח שיש לאנושות יותר מדי היבטים שליליים, ודי בגורם שלילי מסוג אחד לגרום לבני האנוש למעור. עדיף שתביטו ותראו מה יביא לכם המשך התקדמותכם בדרכים השליליות שלכם. כל מה שאלוהים עושה נועד להפוך את האנושות למושלמת. האם זה דורש הסברים נוספים? לא נראה לי! אפשר לומר שהשטן לכד את בני האנוש, אך עדיף בהרבה לומר שהשליליות לכדה את בני האנוש. זה אופן שבו בני האדם מבטאים את עצמם – זה נספח של הבשר והדם. לפיכך, כל בני האדם לקו מבלי משים בשליליות, ועם השליליות באו הייסורים. זה פח שאלוהים הציב לאנושות, וזה הרגע שבו בני האנוש סובלים יותר מכל. משום שבני האדם שוקעים בשליליות, קשה להם להתנתק מהייסורים. האין אלה פני הדברים כיום? אולם איך ייתכן שבני האדם מתעלמים מדברי האל: "כיום, השטן משתולל באופן קיצוני. מדוע אני לא מנצל את ההזדמנות הזו כדי להדגים את מיקוד עבודתי על מנת לחשוף את עוצמתי?" ברגע שאני אומר משהו כדי להזכיר להם, בני האדם מהכנסיות נקלעים תכף ומיד לייסורים. זאת משום שלאחר חודשיים של עבודתו של אלוהים, בני האדם עדיין לא עוברים שינוי פנימי משמעותי. הם פשוט מנתחים את דברי האל בדעתם. עם זאת, למען האמת, מצבם לא השתנה כלל – הם עדיין שליליים. מכיוון שכך, כשאלוהים מזכיר שעות הייסורים קרובות, בני האדם נחרדים מיד וחושבים,^[9] "אני לא יודע אם אלוהים גזר אל גורלי מראש או לא, ואני לא יודע אם אוכל לעמוד איתן בייסורים האלה. אפילו קשה לדעת באילו שיטות אלוהים ישתמש כדי לייסר את בני האדם." בני האדם מבועתים כולם מהייסורים, אך הם לא מסוגלים להשתנות. הם פשוט סובלים בדממה, אך הם גם מפחדים שהם לא יהיו מסוגלים לעמוד איתן. בהיעדר הייסורים ועינוי המילים, בני האנוש החליקו כולם מבלי משים אל הייסורים. משום כך, הם כולם מתוחים ומעורערים. זה נקרא "לאכול את הדייסה שהם בישלו", משום שבני האנוש לא מבינים כלל את עבודתי של אלוהים. למעשה, אלוהים לא ממחר לבזבז עוד מילים על בני האדם

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "האין זה מה שאלוהים משיג עם האנושות כיום?"

ב. בטקסט המקורי לא מופיעה המילה "וחושבים".

האלה. נדמה שאלוהים אימץ דרך שונה לטיפול בהם שאינה ייסורים אמיתיים. הדבר משול לאדם התופס אפרוח ומרים אותו כדי לראות אם הוא יגדל להיות תרנגולת או תרנגול. זה אולי לא נראה לנו עניין גדול, אך האפרוח הקטן יהיה כה מיוחד שהוא יאבק להשתחרר, כאילו בפחד שבן האנוש עומד להרוג ולאכול אותו, משום שלאפרוח אין הכרה עצמית. מודע שמישהו יהרוג ויאכל אפרוח במשקל נוצה? האין אלה שטויות? זה בדיוק מה שאלוהים אמר: "אם כן, מדוע בני האדם תמיד מתחמקים ממני? האם הסיבה לכך היא שאני אנהג בהם כמו באפרוחים שמומתים ברגע שהם נתפסים?" לפיכך, סבלם של בני האנוש הוא כולו מסירות "חסרת אנוכיות", ואפשר לומר שזה מחיר חסר ערך לשלם. הסיבה לכך שהם מפחדים היא שאין להם הכרה עצמית. כתוצאה מכך, הם לא יכולים לפעול ללא כל דאגה. זו החולשה של האנושות. האם דבריו של אלוהים, "בסוף, הלוואי שבני האנוש יזכו בהכרה עצמית. זו המטרה הסופית שלי", אינן מעודכנות? למי יש הכרה עצמית אמיתית? אם אין לאדם הכרה עצמית, איזו זכות יש לו לחוות ייסורים? קחו לדוגמה שייס. איך אפשר לשחוט אותם אם הם לא גדלו והפכו לכבשים? איך יכול עץ שלא הניב עדיין פרי להסב הנאה לבני האנוש? כולם מייחסים חשיבות רבה מדי ל"חיסון". לפיכך, כל בני האדם עושים עבודה של צום, ואז הם רעבים. זו דוגמה של אכילת הדייסה שבישלנו. הם פוגעים בעצמם. אלוהים לא אכזרי או בלתי אנושי. אם יום יבוא ובני האנוש יזכו לפתע בהכרה עצמית וירעדו בפחד בפני אלוהים, אלוהים יתחיל להמיט עליהם ייסורים. רק כך בני האנוש יאמצו ברצון ובכניעה את המצוקה. אך מה לגבי היום? כל בני האדם מקבלים ייסורים נגד רצונם, כמו ילדים שאילצו אותם לבשל ארוחה. איך ייתכן שבני אדם כאלה לא ירגישו אי-נוחות? כולם חושבים, "נו, טוב! אם אני כבר חווה ייסורים, אני יכול לפחות להרכין את ראשי ולהודות באשמה! מה אני יכול לעשות? אפילו אם אני בוכה, עדיין עליי לרצות את אלוהים, ולכן מה אני יכול לעשות? מי אמר לי ללכת ישר ולעלות על הנתיב הזה? נו טוב! אני פשוט אראה בעצמי ביש מזל!" האין זה דפוס החשיבה של בני האדם?

כפי שאלוהים אמר, "כולם מתנהגים יפה, ואיש לא מעז להתנגד. כולם נמצאים תחת הכוונתי ומבצעים את המשימות שהקצאתי להם." אין ספק שאף בן אנוש לא מקבל ייסורים ברצון, ויתר על כן, זה מגיע מאלוהים, משום שכל בני האנוש רוצים לחיות בנוחות ולא במהומות ובתוהו ובוהו. אלוהים אומר, "מי לא מפחד מהמוות? האם בני האדם באמת מוכנים להקריב את עצמם?" זה נכון בהחלט. כולם מפחדים למות, אלא אם הם מלאים בכעס וייאוש, כמובן. זו המהות האנושית וזה הדבר שהכי קשה להתמודד איתו. היום, אלוהים בא בדיוק כדי לפתור את המצב הזה. כל בני האנוש חסרי אונים, ולכן אלוהים עושה מעל ומעבר כדי לבוא אל קרבם ולהקים בית חולים מתמחה כדי לרפא אותם ממחלות כאלה. בני האדם לא יכולים להיחלץ מהמחלה המתוסבכת הזו, וזו הסיבה שהם כולם מפתחים בחרדה דלקת בפיהם וכרסם מתרחבת. לאורך הזמן, כמות הגז בתוכם גדלה, מה שמגביר את הלחץ. בסופו של דבר, קיבתם נקרעת תחת הלחץ והם כולם מתים. לפיכך, בשלב הזה, אלוהים טיפל בחולי האנושי החמור הזה, משום שכולם מתו. האין זה נחשב לריפוי המצב האנושי? אלוהים בא בכוונה תחילה כדי לעשות את העבודה הזו. משום שבני האדם מפחדים מדי מהמוות, אלוהים עצמו בא לקבל את אותו תפקיד שיש לבני האנוש. מפני שיש להם כל כך מעט אומץ, הוא התחיל בביצוע הדגמה לעיניהם. רק לאחר שבני האדם רואים את התקדים הזה, הם מוכנים להישמע לו. זו הסיבה שאלוהים אמר, "משום שאף אחד לא יכול היה לבצע את עבודתי, עליתי לשדה הקרב בעצמי כדי להיאבק לחיים ולמוות עם השטן." זה קרב מכריע, ולכן או שהדג

ימות או שהרשת תיקרע.^[3] אין צל של ספק. משום שהרוח האנושית תנצח בסופו של דבר, הבשר והדם חייבים להיות מושא המוות. האם אתם מבינים את ההשלכות של כך? אולם אל תהיו רגישים מדי. אולי פסק הדין הזה פשוט ואולי הוא מסובך. כך או כך, בני האנוש בכל זאת לא מסוגלים להבין אותו. זו עובדה. בני האנוש יכולים לקבל את הייסורים שממית דבר האל במהלך סבלם. לאחר מכן, אפשר לומר שזה מזלם הטוב. אולם אפשר גם לומר שזה מצער עבורם. בכל מקרה, ברצוני להזכיר לכולם שכוונתו של אלוהים נכונה אחרי הכל – בניגוד לכוונותיהם של בני האנוש, שעוסקות בעריכת תוכניות והסדרים לעצמם. עליכם להבין זאת בבירור, ולא לשקוע בהרהור ללא קץ. האין זו בדיוק חולשתם של בני האנוש? כך הם כולם. במקום לאהוב את אלוהים במידה מסוימת, הם אוהבים את עצמם במידה מסוימת. משום שאלוהים מקנא בבני האנוש, הוא תמיד מציב להם דרישות. ככל שבני האדם אוהבים את עצמם יותר, כך אלוהים דורש מהם יותר לאהוב אותו, וכך הופכות דרישותיו מהם למחמירות יותר. נדמה שאלוהים מקניט את בני האדם במתכוון. אם בני האדם אוהבים אותו באמת, נדמה שלא אכפת לא מכך. משום כך, כל בני האדם מגרדים את ראשם בבלבול ומטים אוזן בעודם שוקעים בהרהורים. זה נרטיב של טבעו של אלוהים – אזכור קצר של דבר או שניים. זה רצונו של אלוהים. זה מה שאלוהים דורש מבני האדם לדעת. זה חיוני. זו משימה חדשה שדורשת שתהיו מסוגלים לעבוד קשה כדי להשיג פריצת דרך והתקדמות חדשה. האם אתם מבינים זאת? האם אתם צריכים שארחיב עוד בנושא?

בנוגע לתקופות העבר, אלוהים אמר, "מעולם לא בחרתי באף אדם. דחיתי את כולם בשתיקתי. זאת משום שבני האדם האלה בעבר לא שירתו אותי במסירות גמורה. לפיכך, גם אני לא אהבתי אותם באופן בלעדי. הם קיבלו את 'מתנותיו' של השטן והסתובבו והציעו אותן לי. האין זה מעשה שמשמיץ אותי?" כיצד ניתן להסביר את הדברים האלה? כפי שאמר האל: "כל המתנות נובעות מהשטן." דורות השליחים והנביאים הקודמים הסתמכו לחלוטין על מתנותיהם באופן בלעדי כדי לעשות את עבודתם, ולאורך העידנים, אלוהים השתמש במתנות שלהם כדי לבצע את עבודתו. זו הסיבה לכך שנאמר ששירותם של כל בני האדם עם מתנות נובע מהשטן. עם זאת, כפי שאלוהים אומר,^[7] "אני משתמש בתחבולה של השטן כניגוד שלי," משום חוכמתו של אלוהים. לפיכך, אלוהים ציין את שירותם של בני האדם בעלי המתנות כמתנות מהשטן. משום שהם שייכים לשטן, אלוהים קורא להם משמיצים. זו לא האשמה חסרת יסוד נגד בני האנוש, אלא הסבר ראוי ומבוסס. זו הסיבה שהוא אמר, "לא גיליתי להם את הגועל שחשתי, אלא ניסיתי לנצל את מזימתם לשימוש שלי בכך שהוספתי את ה'מתנות' האלה לחומרים המשמשים את הניהול שלי. לאחר מכן, לאחר שעיבדתי אותם במכונה, נהגתי לשרוף את כל הפסולת שנבעה מכך." זה מה שכל כך נפלא בעבודתו של אלוהים. העובדה הזו הכי פחות תואמת את התפיסות האנושיות, משום שאיש לא היה חושב שבני האדם המושלים כמלכים הם לא בני אדם עם מתנות – הם בני האדם שאלוהים אוהב שיש להם הכי מעט מתנות. כפי שאפשר להבין, הדעות או התקוות של וויטנס לי ושל ווצ'מן ני הפכו כולן לאפר כעת, ובני אדם עם מתנות בהווה אינם יוצאים מן הכלל. כעת אלוהים החל בעבודה הזו, והוא משיב לאחור בהדרגה את כל העבודה של רוח הקודש בבני האנוש שמשרתים כניגוד לעבודתו. כשעבודתו של אלוהים תושלם

הערות שוליים:

ג. או שהדג ימות או שהרשת תיקרע: פתגם סיני שפירושו "מאבק לחיים ולמוות".

ד. הטקסט המקורי אינו כולל את המילים "כפי שאלוהים אומר".

לחלוטין, בני האדם האלה ישובו למקומם המקורי. עם זאת, אני מפציר בבני האנוש שלא לנהוג בחוסר אחריות כתוצאה ממה שאמרת. עליכם לשחות עם הזרם ולעקוב אחר שלבי עבודתו של אלוהים כדי להימנע מהפרעה לה. האם אתם מבינים את הנקודה הזו? זאת משום שזה שהשלב והשיטה של עבודתו של אלוהים. כשאלוהים "יעבד" את ה"מתנות" האלה לכדי "תוצרים מוגמרים", כל כוונותיו יתבהרו, והמתנות שמשרתות אותו יסולקו כולן. עם זאת, יהיו לאלוהים התוצרים המוגמרים ליהנות מהם. האם אתם מבינים זאת? מה שאלוהים רוצה הוא תוצרים מוגמרים, לא מתנות יקרות מבני האנוש. רק כשכולם יתיישבו במקומם המתאים, כלומר כשאלוהים ישוב למיקומו המקורי והשטן ישב גם הוא במושביו שלו, וכך גם המלאכים, ללא יוצא מן הכלל – רק אז יעלה חיוך מסופק על פניו של אלוהים, משום שכוונותיו יוגשמו ומטרתו תושג. אלוהים כבר לא יחפש "סיוע" מה"שטן" מפני שכוונותיו של אלוהים כבר יתגלו קודם לכן לבני האנוש, ובני האנוש לא יידרשו שוב לעולם להביע אותן. באותה עת, גוף הבשר והדם שלהם יתאחד עם רוחם. זה מה שאלוהים מגלה לבני אנוש. זה היעד הסופי של הרוח, הנשמה והגוף. זה הסיכום של הרעיון המקורי של "אנושות". אין צורך לחקור זאת בפירוט. מספיק לדעת לגבי זה דבר או שניים. אתם מבינים?

פרק 36

נאמר שאלוהים החל כעת להטיל ייסורים על האדם, אך לא ניתן לדעת זאת בוודאות, ואיש לא יכול לספק תשובה ברורה בנוגע לכוונתם המקורית של הייסורים האלה שהאדם נקלע אליהם. שאלוהים אומר, "האדם מעולם לא גילה דבר בייסורים שאני מטיל, משום שהוא אך ורק תופס את העול שעל צווארו בשתי ידי תוך נעיצת מבט בי, כאילו הוא משגיח על אויב – ורק ברגע הזה אני מבחין כמה הוא כחוש. זו הסיבה שאני אומר שאיש מעולם לא עמד איתן בניסיונות." אלוהים אומר לאדם את העובדות בנוגע לייסורים שעדיין לא אירעו לו, והוא עושה זאת בפירוט רב, מבלי להחמיץ אף פרט. נדמה שבני האדם נכנסו לייסורים ושהם באמת לא מסוגלים לעמוד איתן. אלוהים מספק תיאור מלא חיים ומציאותי של קלסתרו המכוער של האדם. זה מה שגורם לבני האדם לחוש שמופעל עליהם לחץ: "מכיוון שאלוהים אומר שהאדם מעולם לא עמד איתן בניסיונות, איך ייתכן שאני אהיה זה שישבור את שיא העולם ויתקבל למרות המוסכמה?" באותו רגע הם מתחילים להרהר. במציאות, המצב בדיוק כפי שאלוהים אומר: "האם הבאתי אותם לקצה המסלול?" ואכן, אלוהים הביא את כל בני האדם לקצה המסלול, ולכן, בתודעתם, בני האדם תמיד סבורים שאלוהים אכזרי ולא אנושי. אלוהים דג את כל בני האדם מים הצרה הארצית, ולאחר מכן, "על כן, כדי למנוע תאונות, הרגתי את כל הדגים שנתפסו, ולאחר מכן, הדגים הפכו לצייתנים, ולא הביעו כל תלונה." האין זו עובדה? אלוהים משה את כל בני האדם מים המוות המר אל תהום אחרת של מוות, גרר את כולם אל התליין והביא אותם בעל כורכם לקצה המסלול – מדוע הוא לא עושה זאת לשאר בניו ואנשיו של אלוהים? מה כוונתו בביצוע עבודה כזו בארצו של התנין הגדול האדום כאשר? מדוע יד האל כה זדונית? מה הפלא ש"כשאני צריך את האדם, הוא תמיד נסתר. נדמה שהוא מעולם לא ראה מראות

מרהיבים, כאילו הוא נולד בכפר ומעולם לא הכיר כלל את העולם העירוני? למעשה, בני האדם שואלים בלבם: "מה אלוהים מתכנן כשהוא עושה זאת? האם הוא לא ממית אותנו? ומה הטעם? מדוע שלבי עבודתו רבים ומהירים, ומדוע הוא לא סבלני כלל כלפינו?" אולם בני האדם לא מעזים לומר זאת, ומשום שדברי האל גורמים להן להתנער ממחשבות כאלה ומונעים מהם את ההזדמנות להמשיך לחשוב על כך, אין להם ברירה אלא להניח בצד כל מחשבות נוספות כאלה. העניין הוא שאלוהים חושף את כל התפיסות של האדם, ולכן, בני האדם מסלקים את התפיסות שלהם ולא מאפשרים להם לחזור. נאמר בעבר שבני האדם האלה הם צאצאי התנין הגדול האדום כאשר. למעשה, חשוב לחדד זאת – הם ביטוי של התנין הגדול האדום כאשר. כשאלוהים מאלץ אותם להגיע לקצה המסלול ושוחט אותם, אין ספק שאין לרוחו של התנין הגדול האדום כאשר עוד סיכוי לעבוד בתוכם. כך, הרגע שבו בני האדם מגיעים לקצה המסלול, הוא גם הרגע שבו התנין הגדול האדום כאשר מוצא את מותו. אפשר לומר שזה שימוש במוות כדי לגמול לאלוהים על "אדיבותו הרבה" – וזו מטרת עבודתו של אלוהים באומת התנין הגדול האדום כאשר. כשבני האדם מוכנים להקריב את חייהם, כל הדברים הופכים לזוטות, ואף אחד לא יכול לנצל אותם. מה יכול להיות חשוב יותר מהחיים? לפיכך, השטן מאבד את היכולת לעשות דברים נוספים בבני האדם, ואין שום דבר שהוא יכול לעשות באדם. אף על פי שבהגדרה של "הבשר והדם", נאמר שהשטן משחית את הבשר והדם, אם בני האדם מתמסרים לאלוהים באופן מלא ואם השטן כבר לא שולט בהם, דבר לא יכול לגבור עליהם. באותו רגע, הבשר והדם ימלאו תפקיד נוסף, ויתחילו לקבל באופן רשמי את הכוונתה של רוח האל. זה תהליך הכרחי, והוא חייב להתבצע באופן הדרגתי. ולא, לא תהיה לאלוהים דרך לעבוד בבשר והדם העיקשים. זוהי חוכמתו של אלוהים. כך, כל בני האדם נכנסו לנסיבות הנוכחיות. ואלוהים הוא זה שהוביל את האדם אל "קצה המסלול", הלא כן? האם ייתכן שהאדם פתח מסלול חדש? לנוכח החוויות שלכם, נדמה שאלוהים נוקט בכם שיטות אכזריות במיוחד, ובכך אפשר לזהות את הצדק האלוהי. איך ייתכן שלא תהללו אותו? מה שאלוהים עושה בקרבכם מאפשר לבני האדם לחזות בטבע הצודק של אלוהים. האין זה מצדיק הערצה של אלוהים? כיום, בפרשת הדרכים, כשהתקופה הקודמת עדיין קיימת והעידן החדש עדיין לא התהווה, כיצד אתם נושאים עדות על אלוהים? זה נושא שראוי להרהור עמוק, הלא כן? האם אתם עדיין שוקלים בדעתכם עניינים אחרים ולא נחוצים? מדוע אלוהים אומר "על אף שבני האדם קראו פעם 'תחי ההבנה', איש לא הקדיש זמן רב בניתוח המילה 'הבנה', מה שמוכיח שלבני האדם אין כל רצון לאהוב אותי"? אילולא אלוהים אמר דברים כאלה, האם ייתכן שלא הייתם מנסים להבין את לבו של אלוהים על דעת עצמכם?

אף על פי שבני האדם רכשו מעט ידע בזמן האחרון בנוגע למטרות והתכלית של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, אני יכול לומר בוודאות שאילו אלוהים לא דיבר בפשטות אל האדם, איש לא היה מסוגל לזהות את המטרות והתכלית של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם. זו עובדה גמורה. האם זה עדיין לא ברור לכם? כל דבר שאלוהים עושה בבני האדם הוא חלק מתוכנית הניהול שלו, אך הם לא מסוגלים לתפוס באופן מדויק את רצונו של אלוהים. זה הליקוי של האדם, אף אלוהים לא דורש שבני האדם יהיו מסוגלים לעשות דבר. הוא בסך הכל דורש שהם יאזינו ל"נזיפות הרופא". זו דרישתו של אלוהים. הוא דורש מכל בני האדם להכיר חיים אנושיים אמיתיים, מכיוון ש"בלבם, המילים 'חיים אנושיים' לא קיימות. הם לא מתייחסים אליהן כלל, והם רק בזים לדבריי, כאילו הפכתי לאישה זקנה שאומרת שטויות." בעיני בני האדם, דברי האל הם כמו כלי יום-יומי – הם לא מייחסים אליהם כל

חשיבות. לכן, בני האדם לא יכולים להנהיג את דברי האל – הם הפכו לשברי כלי אומללים שמודעים לאמת אך לא יכולים להנהיג אותה. לפיכך, די בפגם הזה של האדם לגרום לאלוהים לבחילה ממושכת, ולפיכך, הוא אומר פעמים רבות שבני האדם לא מתייחסים כלל לדבריו. עם זאת, בתפיסותיהם, בני האדם חושבים את הדברים הבאים: "בכל יום, אנחנו חוקרים ומנתחים את דברי האל – איך ייתכן שאנחנו לא מתייחסים אליהם? האמירה הזו לא עושה איתנו צדק, הלא כן?" אך אני אנתח זאת במקצת למענכם – בני האדם יאדימו מזעם. כשהם קוראים את דברי האל, הם מהנהנים בראשיהם, קדים ומקרצפים, כמו כלב פאג המזיל ריר למשמע דברי אדונו. לפיכך, ברגע הזה, בני האדם מרגישים לא ראויים ודמעות זולגות במורד פניהם. נדמה שהם רוצים להכות על חטא ולפתוח דף חדש. עם זאת, לאחר שהזמן הזה חולף, הביישנות שלהם, כשיים תמימים, נעלמת כלא הייתה ומתחלפת בזאביות. הם מניחים בצד את דברי האל ותמיד בטוחים שענייניהם קודמים להם ושענייני האל הם הכי פחות דחופים. ומפני המעשים האלה שלהם, הם לעולם לא מסוגלים להוציא לפועל את דברי האל. כשהעובדות מגיעות, הם פורשים את מרפקם קדימה^[8] – כלומר, בוגדים באנשיהם. מה הפלא שאלוהים אומר, "הוא 'בורח לצד השני' וסומך עליו שאקיים אותו"? רק מכך אפשר להבין שאין כל שקר בדברי האל – הם מכילים אמת בלבד, ואין בהם כל הגזמה. עם זאת, נדמה שהם מעודנים במידת מה, מכיוון ששיעור קומתו של האדם נמוך מדי, ולכן הוא לא מסוגל לקבל את האמת. דברי האל כבר סיפקו גילום ברור כשמש של הדברים של האדם, הן בתוכו והן מחוצה לו – הם שרטטו אותם בבהירות גמורה וציירו דמות מלאת חיים שהיא בדיוק פרצופו המקורי של השטן. העניין הוא שבמצב הנוכחי, בני האדם עדיין לא ראו הכל בבירור, ולכן, נאמר שהם עדיין לא מכירים את עצמם. זו הסיבה שאני אומר שהלקח הזה חייב להימשך, ואסור שהוא ייעצר. כשבני האדם יכירו את עצמם, אלוהים יזכה בכבוד. קל להבין זאת – אין צורך שאפרט. עם זאת, יש דבר אחד שאזכיר לכם, אך ראשית יש לקרוא את דברי האל הבאים: "בזמנים של היום, בני האדם אף פעם לא נוצרים אותי בלבם, ואין להם מקום בשבילי בלבם. האם הם יכולים להפגין אהבת אמת אליי בימי הסבל שעתידיים לבוא?" מה משמעות הדברים האלה? אלוהים אומר שהאדם עדיין לא חווה את הייסורים, מה שמוכיח שעדיין יש משמעות פנימית לדברים "הכרה עצמית". האם הבנתם זאת? מבלי לחוות מצוקה וזיכוכ, איך יוכלו בני האדם להכיר את עצמם? האין אלה מילים ריקות מתוכן? האם אתם בוטחים בכל מה שאלוהים אומר? האם אתם מסוגלים לפענח את דברי האל? מדוע אלוהים אומר שוב ושוב דברים כגון "לנוכח מעשיו של האדם, אין לי ברירה אלא לעזוב" וגם אומר "רק כשההרים מתמוטטים והקרקע נקרעת לגזרים, בני האדם חושבים על דבריי. רק אז הם מתעוררים מחלומותיהם, אך הזמן כבר בא, והם נבלעים במבול הגדול, וגופותיהם צפות על פני המים"? מדוע אלוהים אומר "בני האדם חושבים על דבריי" ולא "בני האדם נשמעים לדבריי"? האם נכון שההרים מתמוטטים ושהקרקע נקרעת לגזרים? בני האדם לא מתייחסים לדברים כאלה, הם נותנים להן לחלוף אותם, ולכן הם סובלים "מצוקה" רבה בדברי האל. הסיבה לכך היא שהם חסרי מחשבה. משום העבירה הזו של האדם, אלוהים אומר, "אני, ה'מפלצת' הזו חסרת תעלות

הערות שוליים:

א. "פורשים את מרפקם קדימה" הוא ניב סיני שפירושו שהאדם עוזר לזולת על חשבון אנשים הקרובים לו, כגון הוריו, ילדיו, קרוביו או אחיו.

הדמעות, בכיתי דמעות רבות על האדם. עם זאת, האדם לא יודע על כך דבר. " מפני שבני האדם לא מתייחסים כלל לדברי האל, אלוהים משתמש באמצעים האלה כדי להזכיר להם לקבל מהם "עזרה".

בינתיים, לא אתנבא על התפתחות עולמית, אלא אחזה דבר מה בנוגע לגורלו של האדם. האם לא ביקשתי שבני האדם יכירו את עצמם? איך ניתן להסביר זאת? כיצד בני האדם צריכים להכיר את עצמם? כשאלוהים מענה את בני האדם עד כדי כך שהם מרחפים בין חיים ומוות, הם מתחילים להבין דבר במידת מה את משמעות החיים האנושיים, והם מתעבים את החיים האנושיים וחושבים שכל חייו של האדם אינם אלא חלום. הם חושבים שחייו של האדם הם חיים של עינוי, שהם ימותו מבלי להשיג דבר, ושחייהם חסרי תכלית וחסרי ערך. החיים האנושיים אינם אלא חלום, חלום שבו צער ואושר באים וחולפים. כיום, בני האדם חיים למען אלוהים, אך משום שהם חיים בעולמו של האדם, חיי היום-יום שלהם נשארים ריקים מתוכן וחסרי ערך, מה שגורם לכל בני האדם לדעת שהנאה מאלוהים היא רק נחמה חולפת. אולם אם כשהם לא נהנים מאלוהים, הם עדיין חיים כבשר ודם אפילו שהם מאמינים באלוהים, מה הטעם? כבשר ודם, הכל ריק מתוכן עבור האדם. לאחר שהאדם חווה את תהפוכות החיים האנושיים ומזדקן, שיערו מלבין, פניו מתמלאים בקמטים וידיו מתמלאות ביבלות. על אף שהוא שילם מחיר יקר, הוא לא זכה כמעט בדבר. לכן, דבריי ממשיות צעד נוסף: הכל ריק מתוכן עבור מי שחי כבשר ודם. אין בכך כל ספק, ואין צורך לבחון זאת בפירוט. אלה הפנים המקוריים של החיים האנושיים שאלוהים דיבר עליהם פעם אחר פעם. אלוהים לא נמנע ממילים האלה כתוצאה מחולשתו של האדם, אלא שהוא פשוט נוהג לפי תוכניתו המקורית. ייתכן שמילים מסוימות מספקות לבני האדם תמיכה והבנה, וייתכן שמילים אחרות עושות את ההיפך הגמור, וגורמות לבני האדם במכוון לחיות באווירה של מוות – וזו בדיוק הסיבה לכך שהם סובלים. לפיכך, ייתכן שאלוהים בונה "אסטרטגיה של עיר ריקה" כדי לבלבל את בני האדם במכוון, אך הם לא יכולים לראות זאת כלל – הם נותרים בעלטה. עם זאת, הכל נתון בידיו של אלוהים, ואפילו שבני האדם יודעים זאת, כיצד הם יכולים להתגונן מכך? לפיכך, איש לא מסוגל להימלט מאיום של ייסורים – מה כבר אפשר לעשות? אפשר רק להישמע להסדריו של אלוהים – והסיבה לכך היא שאלוהים תפס את בני האדם ושהוא לא מאפשר להם להימלט, הלא כן? רק תחת איומיו של אלוהים, כל בני האדם מסוגלים לצעוד בדרך הטבע – האין כך הדבר? אלמלא הסדריו של אלוהים, איך בני האדם היו יכולים להודות בתבוסתם ברצון? האם זו לא הייתה בדיחה? על אף שהחיים האנושיים ריקים, מי מוכן לעזוב מאחור את עולמו של האדם כשחייו נוחים ולנסות לרצות את אלוהים? בני האדם מתים בחוסר אונים – מי אי-פעם מת בעושר, כשיש לו כל מה שהוא רוצה? רק "כוכב" שירד מהרקיע יהיה יוצא הדופן לכלל הזה. בהשוואה לחיים שהוא נהנה מהם ברקיע השלישי, החיים על פני האדמה הם כמו חיים בגיהנום – רק בנסיבות כאלה הוא יהיה מוכן למות. אולם מי על פני האדמה הוא כוכב בשמיים? גם אני "לא מבין" זאת. בואו נביט סביב ונראה אם נוכל למצוא כוכב כזה. אם הוא ימצא, אני דורש שבני האדם יעזרו לי לברר האם הוא מוכן לפעול בהתאם לדבריי לעיל. אולם יש לי אזהרה לכל אחד מכם: אסור שאף אחד מכם יגלם את תפקיד ה"גיבור" ויתנדב למות, האם אתם מבינים?

לפי מאפייניה הטבעיים של האנושות, כלומר לפי פניה האמיתיים של האנושות, לא היה קל כלל להמשיך להתקדם עד כה, ורק באמצעות כך התגלתה עוצמתו האדירה של אלוהים. לפי מהות הבשר והדם וכן ההשחתה שגרם התנין הגדול האדום כאש עד כה, אלמלא הכוונתה של רוח האל, כיצד האדם יכול היה לשרוד עד היום? האדם לא ראוי להתייבב בפני אלוהים, אך אלוהים אוהב את האנושות למען ניהולו, ולכן, עבודתו האדירה תוכל להתבצע במלואה בקרוב. למען האמת, אף אדם לא יכול לגמול לאלוהים במהלך חייו על אהבתו לאנושות. ייתכן שיש כאלה שרוצים לגמול לאלוהים על חסדו על ידי הקרבת חייהם, אך אני אומר לכם: האדם לא ראוי למות בפני אלוהים, ולכן מותו של האדם הוא לחינם. זאת מפני שבעיני אלוהים, מותו של אדם אפילו לא ראוי לציון, משום שהוא לא שווה פרוטה, ומשום שהוא משול למותה של נמלה על פני האדמה. אני מציע לבני האדם לא לחשוב את עצמם ליקרי ערך ולא לחשוב שמוות למען אלוהים נושא משקל של הר עצום. למען האמת, מותו של אדם הוא עניין קל כנוצה. הוא לא ראוי לציון. אולם יחד עם זאת, הטבע גוזר על בשרו ודמו של האדם למות, ולכן בסופו של דבר, הגוף המוחשי חייב להסתיים על פני האדמה. זו האמת לאמיתה, ואיש לא יכול להתכחש אליה. זה "חוק טבע" שאני מסכם בו את כל חוויית החיים האנושית. על כן, בלא יודעין, כזהו הסוף שאלוהים גוזר על האדם. אתם מבינים? מה הפלא שאלוהים אומר, "אני מתעב את מרדנותה של האנושות. אני לא יודע מדוע. נראה ששנאתי את האדם מהראשית, ואולם אני רוחש אהדה עמוקה כלפיו. על כן, האדם מביט בי בלב חצוי, מכיוון שאני אוהב את האדם, ואני גם שונא את האדם?"

מי לא מהלל את אלוהים על נוכחותו או על הופעתו? בו בזמן, נדמה ששכחתי לגמרי את הטומאה והרשעות שבאדם. הצדקנות, החשיבות העצמית, המרדנות, ההתנגדות וכל המרד של האנושות – אני דוחף את כל הדברים האלה לפינה נידחת בדעתי ושוכח מהם. אלוהים לא מוגבל משום הוויה כזו של האנושות. מאחר שאלוהים ואני "שותפים לאותו מכאוב", אשתחרר גם אני מהצרה הזו, פן האדם יגביל אותי עוד יותר. מדוע לטרוח על כך? מאחר שהאדם לא מוכן להימנות על בני ביתו של אלוהים ביחד איתי, כיצד אוכל להשתמש בכוחי כדי להדחיק אותו? אני לא עושה דברים כדי לכפות עליו את כוחי, ואין זה פלא – משום שנולדתי למשפחתו של אלוהים, מובן שהאדם ואני תמיד שונים זה מזה. זה הוביל לתבוסה המוחצת של היום. אולם אני ממשיך לגרש את חולשותיו של האדם. איזו עוד ברירה יש לי? אני אשם בכך שאני חסר אונים. מה הפלא שאלוהים רוצה "לפרוש" מה"סוכנות" של האנושות, ורוצה "פנסיה"? אני מדבר מנקודת המבט של אדם, והאדם לא רוצה להקשיב, אך כשאני מדבר כאלוהים, האם הוא עדיין ממרה את פי? אולי יבוא יום שבו אלוהים באמת "יפרוש" לפתע מה"סוכנות" של האנושות, ובבוא היום הזה, דבר האל יהפוך לעז עוד יותר. היום, יכול להיות שאני הוא הסיבה שאלוהים מדבר כך, ואם יבוא היום הזה, אלוהים כבר לא יהיה כמותי, ולא "יספר לילדים בגנון סיפורים" בסבלנות. אולי מה שאני אומר לא קולע למטרה. רק למען אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, אלוהים מוכן להרפות מאחיזתו באדם במקצת. אחרת, הדבר היה נורא מדי מכדי לדמיין. בדיוק כפי שאלוהים אמר, "אני משחרר את

אחיזתי בו במידה מסוימת ומאפשר לו לענג את רצונות הבשר והדם שלו, ועל כן הוא העז להיות שלוח רסן, חסר מעצורים, ואפשר לראות בכך שהוא לא אהב אותי באמת כשהוא חי כבשר ודם. "מדוע אלוהים אומר כאן "לענג את הרצונות שלו", ו"חי כבשר ודם"? למען האמת, המילים האלה לא דורשות את הפרשנות שלי, ואפשר להבין אותן באופן טבעי. ייתכן שבני אדם מסוימים אומרים שהם לא מבינים, אבל אני אגיד שאתם יודעים את האמת ואתם פשוט מעמידים פנים שאתם לא מבינים. אני מזכיר לכם: מדוע אלוהים אומר "אני רק דורש שהאדם ישתף איתי פעולה"? מדוע אלוהים אומר שקשה לשנות את האופי האנושי? מדוע אלוהים בז לאופי האנושי? מהו בדיוק אופיו של האדם? מה אינו אופיו של האדם? מי הרהר בשאלות האלה? אולי זה נושא חדש עבור האדם, אך כך או כך, אני מפציר באדם להרהר בכך לעומק. אחרת, תמיד תפגעו באלוהים עם מילים כגון "האופי האנושי לא משתנה". מה מועילה פעולה כזו נגדו? האין זה רק חיפוש אחר צרות, בסופו של דבר? האין זה כמו השלכת ביצה כנגד אבן, בסופו של דבר?

למען האמת, כל הניסיונות והפיתויים שהאדם נתקל בהם הם לקחים שאלוהים דורש מהאדם ללמוד. לפי כוונתו המקורית של אלוהים, אפילו אם האדם יוותר ויסכים להיפרד ממשוהו שהוא אוהב, עדיין ניתן יהיה להשיג זאת. הבעיה היא פשוט שהאדם תמיד אוהב את אלוהים, ולכן הוא לא מצליח לשתף פעולה עם אלוהים באמת. אלוהים לא דורש הרבה מהאדם. כל מה שאלוהים דורש מהאדם אמור להיות מושג בקלות ובשמחה. העניין הוא רק שהאדם לא מוכן לסבול קשיים. כמו ילדים, בני האדם יכולים להתקמצן ולאסוף כמה פרוטות כדי לכבד את הוריהם ולמלא את החובה שעליהם למלא. עם זאת, הם מפחדים שהם לא יאכלו מספיק טוב ושכגדיהם יהפכו לפשוטים מדי, ולכן מסיבה כזו או אחרת, הם לוקחים את אהבתם וראגתם של הוריהם ומשליכים אותן הרחק אל העננים, כאילו הם יתחילו לעשות זאת לאחר שהם ירוויחו כמות גדולה של כסף. אולם אני מבין מכך שאין לבני האדם נאמנות להוריהם האוהבים – הם בנים רעים. אולי זו אמירה קיצונית מדי, אך אני לא יכול לומר שטויות שנוגדות את העובדות. אני לא יכול "לחקות את הזולת" כדי להתנגד לאלוהים על מנת לרצות את עצמי. העובדה שאף אדם על פני האדמה לא בן טוב היא הסיבה לכך שאלוהים אומר, "בשמיים, השטן הוא אויבי, ובארץ, האדם הוא צרי. משום האיחוד בין השמיים והארץ, תשעה דורות של בני אדם צריכים להיחשב אשמים כשותפים לפשע." השטן הוא אויבו של אלוהים. הסיבה לכך שאני אומר זאת היא שהשטן לא גומל לאלוהים על טובתו ואדיבותו האדירות, אלא "חותר נגד הזרם", ובכך הוא "לא נאמן כבן" לאלוהים. כך גם בני האדם, הלא כן? הם לא מכבדים כלל את "הוריהם" ולעולם לא חוזרים לטיפוח והתמיכה של "הוריהם". די בכך כדי להוכיח שבני האדם על פני האדמה הם צאצאיו של השטן בשמיים. האדם והשטן תמימי דעים נגד אלוהים, ולכן אין זה פלא שאלוהים מרשיע תשעה דורות כשותפים לפשע ושואף אחד לא יכול לזכות בחנינה. בעבר, היה לאלוהים עבד נרצע בשמיים שניהל עבורו את האנושות, אך העבד לא הקשיב לו ופעל לפי המזג שלו עצמו והתמרד נגד אלוהים. גם בני האנוש המרדנים מתקדמים לקראת הנתיב הזה, הלא כן? גם אם אלוהים יהדק את "המושכות", בני האדם פשוט לעולם לא יוותרו והם לא יכולים לחזור בהם. להשקפתי, אם האדם ימשיך בדרך הזו, הוא ייהרס, ואולי ברגע הזה תבינו את המשמעות האמיתית של המילים האלה: "האדם לא יכול להתנתק מאופיו הישן." אלוהים הזכיר לאדם בהזדמנויות רבות: "מרדנותו של האדם היא הסיבה שעזבתי אותו." מדוע אלוהים אומר את הדברים האלה פעם אחר פעם? האם ייתכן שאלוהים באמת כל כך אכזרי? מדוע אלוהים אומר גם, "אני פשוט לא אנושי"? לאורך

ימי הבטלה הרבים, מי חקר לעומק את הנושאים המפורטים האלה? אני מפציר באנושות להשקיע מאמץ רב יותר בדברי האל ולא להתייחס אליה בקלות דעת. זה לא יועיל לכם ולא לאחרים. מוטב שלא לומר את מה שלא צריך להיאמר ולא לחשוב על מה שלא צריך להרהר בו. האין זה פשוט? איזה דבר רע יכול לנבוע מכך? לפני שאלוהים יכריז על סוף עבודתו על פני האדמה, איש לא יפסיק "לנוע". איש לא ישטוף את ידיו מחובותיו. זו לא העת. אני לא משמש מדריך לאלוהים או חיל חלון. אני חושב שמוקדם מדי לעצור עכשיו ולהפסיק להתקדם – מה דעתכם? אלוהים מכניס את האדם לייסורים, והוא מכניס אותו לאווירה של מוות, אך מצד שני, מה אלוהים רוצה לעשות לאדם על פני האדמה? להשתמש בו כארון בגדים בבית? לא ניתן לאכול אותו או ללבוש אותו, אלא רק להסתכל בו. אם כן, מדוע להשתמש בתהליכים מסובכים כה רבים ולגרום לבני האדם לסבול כל כך כבשר ודם? אלוהים אומר, "אני מלווה אותו ל'מקום ההוצאה להורג', מכיוון שאשמתה של האנושות מצדיקה את הייסורים שאני ממית." ברגע הזה, האם אלוהים מוליך את בני האדם אל מקום ההוצאה להורג בעצמם? מדוע איש לא מתחנן בשמם למחילה? אם כן, כיצד האדם צריך לשתף פעולה? האם האדם באמת יכול לעשות מעשים שלא מושפעים מרגש כשאלוהים מבצע את שיפוטיו? האפקטיביות של המילים האלה תלויה במעשיו של האדם. כשהאב מרוויח כסף, אם לאחר מכן, האם לא יודעת כיצד לשתף פעולה ולא יודעת כיצד לנהל את משק הבית, מה יהיה מצבו של הבית? הביטו במצב הכנסייה כיום. מה תחשבו כמנהיגים? אתם יכולים לקיים פגישה שבה כולם יוכלו לדבר על הרושם האישי שלהם. האם עושה מהומה בבית, אז איך יהיו ילדי המשפחה? יתומים? קבצנים? מה הפלא שאלוהים אומר, "כל בני האדם חושבים שאני אלוהיות שחזרה לה' איכות של אינטלקט", אך מי יכול להבין שאני מסוגל להבין כל דבר באנושיות?" באשר למצב כזה מובן מאליו, אלוהים לא צריך לדבר מתוך האלוהיות שלו. בדיוק כפי שאלוהים אומר, "אין צורך להכות במסמר במקבת." ברגע הזה, אולי יש בני אדם עם ניסיון מעשי מסוים של הפתגם של אלוהים, "מבין בני האדם, איש לא אוהב אותי." בשלב הזה, הדבר ממש כפי שאלוהים אומר: "כל בני האדם מרכינים את ראשיהם באי-רצון משום המצב הנוכחי, אך לבם עדיין לא השתכנע." המילים האלה הן כמו טלסקופ. בעתיד הקרוב, האדם ייכנס למצב אחר. זה נקרא להיות חסר תקנה. האם אתם מבינים? זו התשובה לשתי השאלות האלה של אלוהים: "בני האדם נמנעים מחטאים משום שהם מפחדים שאני אסתלק, הלא כן? האין זה נכון שהם לא מתלוננים רק משום שהם מפחדים לחוות ייסורים?" למעשה, בני האדם מתרשלים כעת במקצת, נדמה שהם תשושים מדי, אין להם כל עניין בהתייחסות לעבודתו של אלוהים, והם מודאגים אך ורק מההסדרים והתוכניות לבשרם ודםם. האין זה המצב?

פרק 39

בואו נתקדם מעבר לדברי האל ונדון מעט בעניינים שנוגעים לחיינו, כדי שחיינו ישגשגו ונעמוד בתקוותיו של אלוהים עבורנו. בפרט, עם בואו של היום הזה – זמן שבו כל ישות ממוינת לפי סוגה וזמן של ייסורים – יש צורך רב יותר במיקוד בתמונה הרחבה ובריכוז ב"עניין הקולקטיבי". זה רצונו של אלוהים, וזה מה שכל בני האדם

צריכים להשיג. איך נוכל שלא להקריב את עצמנו למען רצונו של אלוהים בשמיים? אלוהים "מקצה מספרים לבני אדם מסוגים שונים, ומשרטטת סימנים שונים על כל סוג אדם, כדי שאבותיהם יצליחו להוביל אותם בחזרה למשפחתם", מה שמוכיח שבני האדם מוינו לפי סוגם, וכתוצאה מכך, כל סוגי בני האדם מגלים את צורתם האמיתית. משום כך, אפשר לומר באופן הוגן שבני האדם נאמנים לאבותיהם ולא לאלוהים. עם זאת, כל בני האדם משרתים גם את אלוהים בהכוונת אבותיהם, וזו הפלאיות בעבודתו של אלוהים. כל הדברים משרתים את אלוהים, ואפילו שהשטן מערער את בני האדם, אלוהים משתמש בהזדמנות הזו כדי לקרוא ל"משאבים המקומיים" לשרת אותו. עם זאת, בני האדם לא מסוגלים להבחין בכך. כפי שאלוהים אומר, "לפיכך, אני גם מחלק את העמל ומפזר את המאמצים. זה חלק מהתוכנית שלי, ואיש לא יכול להפריע אותו". בני האדם לא יכולים לראות את כל מה שאלוהים קובע ואת כל מה שאלוהים רוצה להשיג לפני שהוא עושה זאת. הם יכולים רק לראות זאת לאחר שאלוהים משלים את עבודתו. אחרת, הם עיוורים והם לא רואים דבר.

כיום, יש לאלוהים עבודה חדשה בקרב הכנסיות. הוא גורם לכל הדברים להתקיים כדרך הטבע, מה שמגשים באמת את תפקידו של האדם. כפי שאלוהים אומר, "אני שולט בכל בקרב כל מה שיש, אני פוקד על הכל בקרב כל הדברים, וגורם לכל מה שיש להתקיים בדרך הטבע ולהישמע לצווי הטבע." אני לא יודע אילו תוכנות נבונות יש לכם בנוגע ל"קיום כדרך הטבע", ולכן בואו נדבר על כך. כך אני רואה זאת: כל סוגי בני האדם חייבים להתייצב ו"להופיע", משום שאבותיהם מובילים אותם הביתה. ומפני שהם מתקיימים כדרך הטבע, המאפיינים המולדים בהם משמשים להגשים את תפקידם המקורי, מה שגורם להם לציית להכוונתה של רוח הקודש לפי החוק הזה. עבודתה של רוח הקודש מתבצעת לפי המצב בתוך כל אדם. למען הדיוק, זה נקרא "אלוהים מתמרן את כל הדברים כדי שהם ישרתו אותו". לאחר מכן, זה מתקשר לקיום כדרך הטבע. אפילו שיש בכל אדם יסודות של השטן, אלוהים ישתמש בכך, יוסיף את עבודתה של רוח הקודש כתשתית למאפייניו המולדים ויגרום להם להיות כשירים לשירות האל. זה כל מה שאגיד לגבי "קיום כדרך הטבע" – אולי יש לכם הצעות נעלות יותר. אני מקווה שתוכלו להוסיף על כך באופן בעל ערך. נו? האם אתם מוכנים לשתף פעולה ולהתקיים כדרך הטבע? האם אתם מוכנים לחלק את העבודה עם אלוהים? האם אי-פעם חשבתם כיצד ניתן להשיג זאת? אני מקווה שבני האדם מסוגלים להבין את רצונו של אלוהים, שהם יכולים לעבוד ביחד כדי לְרַצות את אלוהים למען האידיאלים המשותפים שלהם, ושהם יוכלו להתקדם יחד במסלול אל המלכות. לשם מה צריך להמציא תפיסות לא הכרחיות? קיומו של מי עד עצם היום הזה לא נועדה למען אלוהים? ומשום שכך המצב, מה הטעם בצער, אבל ואנחות? זה לא מועיל לאיש. כל חייהם של בני האדם נתונים בידיו של אלוהים, ואלמלא החלטותיהם הנחשות בפני אלוהים, מי היה מוכן לחיות לשווא בעולם הריק הזה של האדם? מה הטעם? הם מתרוצצים אל תוך העולם ואל מחוץ אליו. אם הם לא יעשו דבר למען אלוהים, כל חייהם יהיו לריק, הלא כן? אפילו אם אלוהים לא חושב שמעשיהם ראויים לציון, האם לא תחייכו בשמחה ברגע מותכם? עליכם לעסוק בהתקדמות חיובית ולא בנסיגה שלילית – האין זה נוהג טוב יותר? אם מעשיכם נועדו אך ורק על מנת לְרַצות את אלוהים, לא תהיו שליליים ולא תיסוגו לאחור. מפני שתמיד יש דברים בלתי נתפסים בלבם של בני האדם, מבלי שהם מודעים לכך, פניהם אפופים בעננים אפלים, מה שגורם לכך שכמה "תעלות" מופיעות על פניהם ללא ידיעתם, ונדמה שהסיבה לכך היא שהקרקע שוב ושוב נפערת. נדמה שהקרקע נעה שוב ושוב, מה שגורם ל"תלוליות" או ה"שקעים" בקרקע לעבור

מקום ללא ידיעתם של בני האדם. בכך, אני לא לועג לבני האדם, אלא מדבר על "ידע גיאוגרפי".

על אף שאלוהים הוביל את כל בני האדם לייסורים, הוא לא אומר על כך דבר. במקום זאת, הוא נמנע מהנושא הזה במכוון ועובר לנושא חדש. מבחינה אחת, הסיבה לכך היא עבודתו של אלוהים, ומבחינה אחרת, הדבר נועד להשלים באופן מיידי את השלב הזה בעבודה. משום שכוונתו של אלוהים בביצוע שלב העבודה הזה הושגה זה מכבר, אין צורך לומר עוד בנושא. כיום, אני לא יודע עד כמה ראיתם את שיטות עבודתו של אלוהים. בתודעתי, אני תמיד חש שעבודתו של אלוהים לא מחולקת בבירור לשלבים ולתקופות זמן כמו בעבר. במקום זאת, כל יום מביא איתו אמצעי עבודה משלו, שינויים מתרחשים כמעט בכל שלושה עד חמישה ימים, ואפילו בחמישה ימים, יכולים להיות שני סוגים שונים של תוכן בעבודתו של אלוהים. זה מוכיח את מהירות עבודתו של אלוהים. לפני שיש לבני האדם זמן להגיב ולהתבונן בקפידה, אלוהים נעלם ללא זכר. לפיכך, אלוהים תמיד בלתי נתפס עבור בני האדם, מה שהוביל לחוסר היכולת לתפוס את עבודתה של רוח הקודש. מדוע אלוהים תמיד אומר דברים כגון "לכן עזבתי את האדם"? בני האדם אומנם מתייחסים במידה מסוימת לדברים האלה, אך הם לא מבינים את פירושם. מה לגבי עכשיו? האם אתם מבינים? מה הפלא שבני האדם לא מסוגלים לתפוס את נוכחותה של רוח הקודש? חיפושם אחר אלוהים הוא תמיד לאור ירח ערפילי – זו האמת לאמיתה – ונדמה שאלוהים מתגרה באדם במכוון וגורם למוחם של בני האדם להתנפח, כדי שהם ירגישו סתירות ובלבול. הם בקושי יודעים מה הם עושים. נדמה שהם חולמים, ושברגע שהם מתעוררים, הם לא יודעים מה קרה. כל מה שנחוץ הוא כמה מילים שגרתיות מאלוהים כדי לגרום לבני האדם לאובדן עצות. אם כך, אין זה פלא שאלוהים אומר, "כיום, אני משליך את כל בני האדם אל 'הכבשן הגדול' לזיכוכ. אני עומד ממעל ומשקיף מקרוב בבני האדם נשרפים באש, ומתוך כורח הלהבות, בני האדם מציעים את העובדות." לנוכח דבריו של אלוהים, המשתנים חדשות לבקרים, לבני האדם אין מושג מה עליהם לעשות. למעשה, כפי שאלוהים אומר, הייסורים החלו זה מכבר, ומפני שבני האדם לא מבינים זאת, הם רק יודעים זאת כשאלוהים אומר זאת במפורש, והם מתייחסים לכך רק לאחר שאלוהים אומר להם. אפשר לומר שבני האדם מתחילים לחקור את הייסורים רק עכשיו, לאחר שעבודתו של אלוהים התבצעה עד לשלב הזה. הדבר דומה לעת שבה בני האדם נהיו מודעים לפצצת האטום – אך משום שהזמן לא הגיע, בני האדם לא מתייחסים לכך כלל. רק כשמישהו מתחיל לבנות אותה, בני האדם מתחילים להתייחס לכך. רק כשפצצת האטום יוצאת לאור, בני האדם מבינים אותה יותר. רק כשאלוהים אומר שהוא ישליך את האדם לכבשן, בני האדם מתחילים להיות מודעים במקצת. אילולא אלוהים דיבר, איש לא היה יודע – הלא כן? לכן אלוהים אומר, "בני האדם נכנסים לכבשן בלא יודעין, כאילו הם מובלים לשם בחבל וכאילו קהו חושיהם." מדוע שלא ננתח זאת: האם הרגע שבו בני האדם מעלים את העובדות הוא הרגע שבו אלוהים אומר שהייסורים החלו או שהוא קודם לכך? מכאן אפשר להבין שלפני שאלוהים דיבר על הייסורים, בני האדם החלו להתוודות, מה שמוכיח שהייסורים החלו לפני שאלוהים דיבר עליהם – האין זו עובדה?

פרק 40

בעיני אלוהים, האדם הוא כמו צעצוע באחיותו, כמו אטרייה מתוחה בידיו – דבר שאלוהים יכול להפוך לדק או לעבה בהתאם לרצונו, ולעשות בו כאוות נפשו. אפשר לומר שהאדם באמת צעצוע בידיו של אלוהים, כמו חתול פרסי שגברת רכשה בשוק. ללא ספק, הוא צעצוע בידיו של אלוהים – ועל כן, אין דבר שגוי בידיעתו של פטרוס. מכך אפשר להבין שדבריו ומעשיו של אלוהים באדם מושגים כדרך אגב, בקלות. אלוהים לא מתאמץ או מתכנן כפי שבני האדם מדמיינים. העבודה שהוא עושה באדם היא רגילה מאוד, וכך גם הדברים שהוא אומר לאדם. כשאלוהים מדבר, נדמה שהוא משלח כל רסן מלשונו – הוא אומר את כל מה שעולה על דעתו ללא מעצורים. עם זאת, לאחר שבני האדם קוראים את דברי האל, הם משתכנעים לחלוטין, אין מילים בפיהם, עיניהם נפערות והם מוכים בתימהון. מה מתרחש כאן? זה מראה היטב כמה אדירה חוכמתו של אלוהים. בני האדם מדמיינים שצריך היה לתכנן בקפידה את עבודתו של אלוהים באדם כדי שהיא תהיה מדויקת ותקינה. אם כן, אם ניקח את דמיונם של בני האדם צעד אחד קדימה, חוכמתו של אלוהים, מופלאותו, והיותו בלתי-נתפס היו ניתנות למדידה, מה שמוכיח שהערכתם של בני האדם את אלוהים נמוכה מדי. משום שתמיד יש טיפשות במעשיהם של בני האדם, הם מודדים כך את אלוהים. אלוהים לא מבצע חישובים או הסדרים לעבודתו. במקום זאת, רוח האל מבצעת אותה ישירות – והעיקרון שרוח האל עובדת לפיו הוא חופשי ובלתי מוגבל. נדמה שאלוהים לא מתייחס כלל למצבו של האדם, ושהוא מדבר כאוות נפשו. עם זאת, האדם לא יכול להתנתק מדברי האל, משום חוכמתו של אלוהים. אחרי הכל, העובדות הן עובדות. משום שעבודתה של רוח האל בכל בני האדם ניכרת כל כך, די בכך כדי להוכיח את עקרונות עבודתו של אלוהים. אילו אלוהים היה צריך לשלם מחיר יקר בעבודתו ביצירים הנבראים, היה זה שימוש בעץ איכותי כעצי הסקה, הלא כן? האם אלוהים חייב לפעול באופן אישי? האם זה יהיה שווה את זה? משום שרוח האל עובדת מזה זמן כה רב, אך לאורך העידנים, רוח האל מעולם לא עבדה כך, איש מעולם לא הכיר את האמצעים והעקרונות שאלוהים נוקט בעבודתו – הם מעולם לא היו ברורים. כיום הם ברורים, מכיוון שרוח האל גילתה אותם באופן אישי, ואין שום ספק לגבי זה, משום שרוח האל הראתה זאת ישירות וזה לא סיכום של האדם. מדוע לא לנסוע אל הרקיע השלישי ולבדוק אם זה באמת מתרחש, ולבדוק אם אחרי ביצוע העבודה הזו, עמלו של אלוהים הותיר אותו מותש, עם כאב גב ורגליים דואבות, או ללא יכולת לאכול או לשתות? האם אלוהים היה חייב לקרוא חומרי עיון רבים כדי לומר את המילים האלה? האם טיטות של אמירות האל פזורות ברחבי השולחן? האם גרונו ניחר לאחר שהוא מדבר כל כך הרבה? העובדות מעידות על ההיפך הגמור: אין שום מכנה משותף בין הדברים לעיל ומקומות משכנו של אלוהים. אלוהים אומר, "השקעתי זמן רב ושילמתי מחיר רב למען האדם – אך ברגע זה, מסיבה לא ידועה, מצפונם של בני האדם עודנו לא מסוגל למלא את תפקידם המקורי." בלי קשר לשאלה אם בני האדם תופסים כלל את צערו של אלוהים, אם הם היו יכולים להתייחס לאהבתו של אלוהים מבלי לפעול נגד צו מצפונם, זה היה נחשב רציונלי וסביר. החשש היחיד הוא שהם לא מוכנים ליישם את התפקיד המקורי של מצפון. מה דעתכם? האם זה נכון? האם מילים אלה עוזרות לכם? אני מקווה שאתם

שייכים לסוג הדברים שניחנים במצפון, ולא לאשפה חסרת מצפון. מה אתם חושבים על המילים האלה? האם מישוהו מכם תופס זאת? האם נעיצת מחט בלבכם לא כואבת? האם אלוהים נועץ את המחט בגווייה חסרת תחושה? האם אלוהים טועה? האם הזקנה עמעמה את מאור עיניו? אני אומר שזה בלתי אפשרי! בכל מקרה, זו ודאי אשמתו של האדם. מדוע לא ללכת לבית החולים ולבדוק זאת? אין ספק שיש בעיה בלבו של האדם. צריך להכניס בו "חלקים" חדשים. מה דעתכם? האם תעשו זאת?

אלוהים אומר, "אני מביט בפרצופם המכוער ובמוזרויות שלהם, ואני שוב נפרד מהאדם. בנסיבות כאלה, בני האדם ממשיכים שלא להבין, והם שוב משיבים לעצמם את הדברים שלא נתתי להם וממתינים לשובי." מדוע אלוהים עדיין מדבר על פר ועגלה במהלך "העידן הטכנולוגי החדש" הזה? מדוע כך הדבר? האם הסיבה לכך היא שאלוהים אוהב לנדנד? האם אלוהים מעביר את הזמן משום שאין לו שום דבר יותר טוב לעשות? האם אלוהים מעביר את הזמן בבטלה כמו האדם לאחר שהוא מפטם את עצמו במזון? האם יש איזשהו טעם בחזרה על המילים האלה פעם אחר פעם? אמרתי שבני האדם הם חדלי אישים, שתמיד צריך לתפוס אותם באוזניהם כדי לחלחל לדעתם. אחרי המילים שנאמרו להן היום, הם מיד ישכחו אותן מחר – נדמה שהם סובלים ממחלת השכחה. לפיכך, העניין הוא לא שמילים מסוימות לא נאמרו, אלא שבני האדם לא הגשימו אותן. אם דבר מה נאמר רק פעם או פעמיים, בני האדם מתעלמים ממנו. יש לומר אותו שלוש פעמים – זה המספר המינימלי. ישנם אפילו "זקנים" שצריך לחזור על דברים עשר עד עשרים פעמים בשבילם. כך, אותו דבר נאמר פעם אחר פעם בדרכים שונות, כדי לבדוק אם בני האדם השתנו או לא. האם באמת עבדתם כך? אני לא רוצה לנזוף בבני האדם, אך הם כולם משתעשעים באלוהים. הם כולם יודעים כיצד לקחת יותר אספקת תזונה, אך הם לא חשים חרדה משום אלוהים – והאם זה שירות לאלוהים? האם זו אהבה לאלוהים? מה הפלא שהם מעבירים את כל היום בלי דאגות, בבטלה ובשלווה? אך אף על פי כן, בני אדם מסוימים בכל זאת לא מרוצים, והם יצרו לעצמם צער משלהם. אולי אני קצת יותר מדי קשוח, אך זה מה שנקרא עודף רגשנות עצמית! האם אלוהים הוא זה שמצער אתכם? אתם מביאים את הצער על עצמכם, הלא כן? האם אף אחד מחסדיו של אלוהים לא כשירים להיות מקור האושר שלכם? לאורך כל הדרך, לא הייתם ערניים לרצונו של אלוהים, והייתם שליליים, חולים וטרודים – מדוע? האם רצונו של אלוהים הוא לגרום לכם לחיות כבשר ודם? אתם לא מודעים לרצונו של אלוהים, אתם מודאגים בלבכם, אתם רוטנים ומתלוננים, אתם מעבירים את כל היום בדכדוך ובשרכם ודמכם סובל כאב ועינוי – זה מה שמגיע לכם! אתם דורשים שבני אדם אחרים יהללו את אלוהים במהלך ייסורים, שהם יצאו מהייסורים והייסורים לא יגבילו אותם, אך אתם נפלתם אליהם ואתם לא יכולים להימלט. נדרשות שנים כדי להגשים את "רוח ההקרבה העצמית" שהייתה לדונג קונגורי. כשאתם מטיפים מילים ודוקטרינות, האם אתם לא מתביישים? האם אתם מכירים את עצמכם? האם הנחתם את עצמכם בצד? האם אתם אוהבים את אלוהים באמת? האם הנחתם בצד את הסיכויים והעתידיים שלכם ואת הגורל שלכם? מה הפלא שאלוהים אומר שבני האדם הם אלה שהם מופלאים ובלתי נתפסים? מי היה מאמין שיש כל כך הרבה "אוצרות" בתוך האדם שטרם נחשפו? כיום, די במראה הדברים "לפקוח את עיניו של האדם" – בני האדם כל כך "מדהימים"! נדמה שאני ילד שלא יודע לספור. עד היום, לא הבנתי כמה בני אדם באמת אוהבים את אלוהים. אני אף פעם לא מצליח לזכור את המספר. על כן, משום "אי-הנאמנות" שלי, כשבא היום למסור עדות בפני אלוהים, אני תמיד בא בידיים ריקות, אני לא מסוגל לעשות את

מה שאני רוצה, ואני תמיד חייב לאלוהים. כתוצאה מכך, כשאני מוסר עדות, אלוהים תמיד "נוזף" בי. אני לא יודע מדוע בני האדם אכזריים כל כך ותמיד גורמים לי לסבול משום כך. בני האדם מנצלים את ההזדמנות הזו כדי להתפקע מצחוק – הם לא באמת חברים שלי. כשאני בצרה, הם לא עוזרים כל כלל, אלא שמים אותי ללעג במכוון – באמת אין להם מצפון!

פרק 41

כיצד אלוהים עובד על האדם? האם אתם תופסים זאת? האם זה ברור? וכיצד הדבר נעשה בכנסייה? מה אתם חושבים? האם שקלתם את השאלות האלה אי-פעם? מה הוא מקווה להשיג באמצעות עבודתו בכנסייה? האם כל זה כבר ברור? אם לא, כל מה שאתם עושים חסר תוחלת, בטל ומבוטל! האם המילים האלה נוגעות ללבכם? האם כל מה שנדרש כדי להגשים את רצונו של אלוהים הוא רק התקדמות יזומה, והיעדר שליליות ונסיגה? האם די בשיתוף פעולה עיוור? מה עליכם לעשות אם עדיין מרחף ענן של אי-בהירות בפני ראיינתכם? האם בסדר לא לחפש? אלוהים אומר, "פעם פתחתי במיזם אדיר בקרב בני האדם, אך הם לא הבחינו בכך, ולכן היה עליי להשתמש בדברי כדי לגלות להם את המיזם. עם זאת, האדם עדיין לא יכול היה להבין את דבריי ולא הצליח להבין את מטרת תוכניתי." מה משמעות הדבר? האם הרהרתם אי-פעם בתכליתה? האם אלוהים פשוט פועל ללא תכלית ובעיוורון? אם כן, מה הטעם? אם התכלית לא ברורה, ואם האדם לא מבין, איך ייתכן שיתוף פעולה אמיתי? אלוהים אומר שעיסוקם של בני האדם מצוי בימים האינסופיים, במילים ודוקטרינות ריקות מתוכן. אתם אפילו לא מסוגלים לומר לאיזו קטגוריה שייך העיסוק שלכם. מה אלוהים רוצה להשיג באדם? זה צריך להיות לכם מובן. האם רצונו רק להמיט בושע על התנין הגדול האדום כאש בהיבט השלילי? האם ייתכן שאחרי שאלוהים ימיט בושע על התנין הגדול האדום כאש, הוא פשוט יחיה כנזיר חסר כל? אם כן, מה אלוהים רוצה? האם הוא באמת רוצה את לבם של בני האדם? או את חייהם? או את עושרם ורכושם? מה התועלת בדברים האלה? אין להם תועלת לאלוהים. האם אלוהים עשה כל כך הרבה באדם רק כדי שהוא יוכל להשתמש בו כראיה לניצחונו על השטן וכדי להדגים את עוצמתו? זה יגרום לאלוהים להיראות קטנוני, הלא כן? האם אלוהים באמת אל כזה? ממש כמו ילד המושך מבוגרים למריבה? מה החשיבות בכך? האדם תמיד בחן את אלוהים לפי התפיסות שלו עצמו. אלוהים אמר פעם, "יש בשנה ארבע עונות, ובכל עונה יש שלושה חודשים." האדם הקשיב וזכר את דבריו, והמשיך לומר שיש שלושה חודשים בכל עונה ושיש ארבע עונות בשנה. ואז, כשאלוהים שאל, "כמה עונות יש בשנה? וכמה חודשים יש בכל עונה?" האדם השיב בפה אחד, "ארבע עונות, שלושה חודשים." האדם תמיד מנסה להגדיר את אלוהים לפי מערכות כללים. כיום, בעידן "שלוש העונות בשנה, ארבעה חודשים לעונה", האדם עדיין לא מודע לכך, כאילו הוא עיוור, והוא מנסה להקצות חוקים לכל דבר. וכעת האדם מנסה להחיל את הכללים שלו על אלוהים! הם באמת עיוורים! האם הם לא רואים שאין "חורף" כעת, אלא רק "אביב", "קיץ" ו"סתיו"? האדם באמת טיפש! במצב הנוכחי, האדם עדיין לא מודע לאופן הנכון להכיר את אלוהים. הוא ממש כמו בני

האדם בשנות העשרים של המאה העשרים, שחשבו שתחבורה היא לא נוחה ולכן הם הלכו או רכבו על חמור, או שחשבו שעליהם להשתמש במנורות שמן או בפריטים מיושנים אחרים. האין כל אלה תפיסות מדעתם של בני האדם? אם כן, מדוע עדיין לדבר היום על רחמים ואהבה? מה הטעם בכך? כמו אישה זקנה שאומרת שטויות ומגוללת את עברה, מה הטעם במילים האלה? אחרי הכל, ההווה הוא הווה. האם ניתן להשיב את השעון לאחור 20 או 30 שנים? בני האדם תמיד נעים עם הגאות. מדוע קשה להם כל כך להפנים זאת? בתקופה הנוכחית של ייסורים, מה הטעם בדיבורים האלה על רחמים ואהבה? כאילו הווייתו של אלוהים היא רק רחמים ואהבה? מדוע בני האדם תמיד מגישים "קליפות דוחן וירקות בר"^[8] בעידן הזה של "קמח ואורז"? אלוהים לא מוכן, אך האדם מדכא אותו בכוח. אילו אלוהים היה מתנגד, היה מודבק לו התואר "מתנגד למהפכה", ואפילו שהיה נאמר שוב ושוב שאלוהים לא רחמן או אוהב מטבעו, מי היה מקשיב לכך? האדם מגוחך מדי. נדמה שאין השפעה לדבר האל. בני האדם תמיד רואים את דבריי באור שונה. בני האדם תמיד מתעמרים באלוהים, ונדמה שבני אדם תמימים מתמודדים עם האשמות חסרות בסיס. מי ישתף פעולה עם אלוהים? אתם תמיד מוכנים לחיות ברחמי ואהבתו של אלוהים, אז מה אפשר לעשות? אלוהים חייב לשאת את העלבונות של האדם. עם זאת, אני מקווה שאתם יכולים להבין כיצד רוח הקודש עובדת לפני שתתווכחו עם אלוהים. בכל מקרה, אני מפציר בהם לתפוס את הכוונה המקורית של דבר האל. אל תחשבו את עצמכם לחכמים ואל תחשבו שדבר האל מכיל טומאה. זה לא הכרחי! מי יכול לדעת כמה "טומאה" יש בדבר האל, אלא אם אלוהים יאמר זאת ישירות או יצביע על כך בבירור? אל תחשבו את עצמכם עד כדי כך. אם אתם מסוגלים לראות את נתיב הנוהג מדבריו, אתם עומדים בדרישות. מה עוד אתם רוצים לראות? אלוהים אמר, "כבר אין לי רחמים לאוזלת היד של האדם." לא ניתן לפרש אפילו את הדברים המפורשים והפשוטים האלה, אז מה הטעם לחקור ולברר הלאה? אפילו ללא הידע המכאני הבסיסי, כיצד האדם יכול להיות כשיר לבנות טיל? האין זה פשוט מישוהו שאוהב להתרברב? האדם לא כשיר לעשות את עבודתו של אלוהים. העניין הוא רק שאלוהים מרומם אותו. האדם לא יודע מה אלוהים אוהב ומה הוא שונא, אלא רק משרת אותו. האין זה מתכון לאסון? בני האדם לא מבינים את עצמם, אך הם חושבים שהם יוצאים מן הכלל. מי הם חושבים שהם! הם באמת עיוורים להבדלים בין טוב ורע. היזכרו בעבר והביטו קדימה אל העתיד. מה אתם חושבים? לאחר מכך, התחילו להכיר את עצמכם.

אלוהים גילה הרבה מאוד בנוגע לכוונתו ותכליתו של האדם. אלוהים אמר, "בעת הזו ראיתי את כוונתו ומטרתו של האדם. נאנחתי מהערפל: מדוע האדם תמיד פועל למען ענייניו שלו? האם הייסורים שאני מטיל לא נועדו להפוך אותו למושלם? האם אני מנסה להניא אותו?" מה אתם מבינים על עצמכם מהדברים האלה? האם כוונתו ותכליתו של האדם באמת אינן? האם אי-פעם בדקתם? מוטב שתתייצבו בפני אלוהים ותלמדו מה עבודת הייסורים שלו משיגה בכם. האם סיכמתם זאת? אולי כמעט שום דבר, או שמא התענגתם על הפרזות. מה אלוהים דורש מכם להשיג? מתוך כל הדברים שנאמרו לכם, כמה הנהגתם? כמה נאמר לחינם? בעיניו של אלוהים, מעטים מדבריו יושמו בפועל. הסיבה לכך היא שהאדם לעולם לא יכול לפענח את כוונתו המקורית, והוא פשוט מקבל

הערות שוליים:

א. קליפות דוחן וירקות בר הם מזונות שאכלו בעבר אנשים עניים.

את מה שהוא מהדהד בחזרה. האם הם מסוגלים להכיר בכך את דעתו של אלוהים? בעתיד הקרוב, תהיה לאלוהים עבודה רבה יותר בשביל האדם. האם האדם יוכל לבצע את העבודה הזו עם שיעור הקומה הנמוך שיש לו כעת? אם האדם לא טועה, הוא מגוחך או אולי יהיר, כאילו שאלה חלקים מאופיים של בני האדם. הדבר באמת בלתי נתפס: לנוכח כל מה שאלוהים אמר, מדוע האדם לא לוקח את הדברים לתשומת לבו? האם ייתכן שדבר האל הוא רק בדיחה, ושלא נועדה להיות לו שום השפעה? האם הכל נועד לכך שהאדם ימחזי את הדרמה "אושר, כעס, צער ושמחה"? האם הדבר נועד לשמח את האדם לרגע אחד ואז לגרום לו לבכות ברגע הבא, ולאחר מכן להתנהג איך שבא לו אחרי שהוא ירד מהבמה? איזו השפעה תהיה לכך? "מדוע דרישותי מהאדם תמיד מעלות חרס? הדבר משול לדרישה מכלב לתפס על עץ, הלא כן? האם אני מנסה לעשות צרות משום דבר?" הדברים שאלוהים אומר ממוקדות במצבו של האדם בפועל. מוטב להסתכל פנימה ולראות מי חי לפי דבר האל. "ועד היום, הרבה מפני השטח ממשיך להשתנות. אם יום יבוא שבו פני האדמה באמת ישתנו לסוג אחר, אשליך אותם הצדה ללא היסוס – האין זה השלב שאני נמצא בו כרגע בעבודתי?" בהחלט, אלוהים שקוע כעת בתהליך העבודה הזו. עם זאת, כשאלוהים אומר "אשליך אותם הצדה ללא היסוס", הוא מתייחס לעתיד, מכיוון שהכל הוא תהליך. האם אתם מבינים שזו המגמה בעבודתו הנוכחית של אלוהים? משום החיסרון בכוונתו של האדם, רוחות טמאות מנצלות את ההזדמנות הזו כדי להתגשם. בשלב הזה, "פני האדמה משתנים לסוג אחר" ובני האדם באותו זמן ישתנו באופן איכותני, אך מהותם תישאר כשהייתה. הסיבה לכך היא שיש משהו אחר בעולם של שיפור. במילים אחרות, העולם הקודם היה נחות, וברגע שהוא השתפר, הוא הפך ראוי לשימוש. עם זאת, לאחר שהוא ישמש למשך פרק זמן מסוים ואז לא ישמש עוד, הוא יחזור בהדרגה למצבו המקורי. זה הסיכום של השלב הבא בעבודתו של אלוהים. עבודתו העתידית של אלוהים תהיה מורכבת יותר, מפני שהגיע הזמן למיין את בני האדם לסוגיהם השונים. במקום המפגש של הסוף, תהיה ערבוביה של בלבול ולא תהיה לאדם השקפה ברורה. בדיוק כפי שאלוהים אמר, "כל בני האדם הם שחקנים שנוהים עם הקבוצה". בדיוק כשם שיש לבני האדם יכולת המשחק לנהות עם הקבוצה, אלוהים משתמש בחיסרון הזה בשלב הבא בעבודתו, כדי שהוא יוכל לגרום לכל בני האדם לבטל את הפגם הזה. קל להשפיע על בני האדם משום שאין להם שיעור קומה אמיתי. אילו היה להם, הם היו עצים תמירים. אלוהים מתכוון להשתמש בחלק מעבודתן של הרוחות הרעות כדי להפוך חלק מבני האדם למושלמים, כדי שבני האדם האלה יוכלו לזהות את מעשיהם של שדים, וכדי לאפשר לכולם להבין לעומק את אבותיהם. רק אז יוכלו בני האנוש להשתחרר לחלוטין, ולזנוח לא רק את דורות השדים העתידיים אלא יתרה מזאת, את אבותיהם. זו הכוונה המקורית של אלוהים בהבסת התנין הגדול האדום כאש לחלוטין – לגרום לכל בני האדם להכיר את צורתו האמיתית של התנין הגדול האדום כאש, להסיר לחלוטין את המסכה מפניו ולהציג את צורתו האמיתית. זה מה שאלוהים רוצה להשיג, וזו מטרתו הסופית על פני האדמה, שהוא עשה כל כך הרבה עבודה למענה. הוא מתכוון להשיג זאת בכל בני האדם. זה ידוע כתמרון כל הדברים למען תכליתו של אלוהים.

האם אתם מבינים בבירור כיצד תבצע העבודה העתידית? יש להבין את כל זה. לדוגמה: מדוע אלוהים אומר שבני האדם אף פעם לא ממלאים את חובותיהם? מדוע הוא אומר שבני אדם רבים לא השלימו את שיעורי הבית שהוא נתן להם? כיצד ניתן להשיג את הדברים האלה? האם שקלתם את השאלות האלה אי-פעם? האם הדברים האלה הפכו לנושא התקשורת שלכם? למען שלב העבודה הזה, האדם חייב להבין את כוונותיו הנוכחיות של

אלוהים. ברגע שזה יושג, אפשר יהיה לדון בכל הדברים האחרים, בסדר? צריך להסביר במפורש את מה שאלוהים מקווה להשיג באדם. אחרת אין בכך כל טעם. בני האדם לא יהיו מסוגלים להיווכח בכך, ויהיה אפילו פחות סביר שהם יוכלו להשיג זאת. זה לא רלוונטי. האם מצאתם נתיב להנהגת מה שאלוהים אומר כרגע? בני האדם מתייחסים לדבר האל בפחד. הם לא יכולים לתפוס אותו, והם מפחדים לפגוע באלוהים. כמה מהדרכים לאכילה ושתייה שהוצעו להם הם מצאו? רובם לא יודעים איך לאכול ולשתות. כיצד ניתן לפתור זאת? האם מצאתם את הדרך לעשות זאת באמירה של היום? באיזה אופן ניסיתם לשתף פעולה? ולאחר שהפנמתם את הדברים, אילו אמצעים אתם נוקטים בדיונכם ברשמכם? האדם צריך לעשות זאת, הלא כן? כיצד עליכם לרשום את התרופה הנכונה? האם אתם עדיין זקוקים לקולו הישיר של אלוהים? האם זה נדרש? כיצד ניתן למגר את הבעיות האלה לחלוטין? פשוט ראו אם אתם למעשה מסוגלים לשתף פעולה עם רוח הקודש באמת. אם יהיה שיתוף פעולה ראוי, רוח הקודש תעשה עבודה אדירה. אם לא יהיה שיתוף פעולה ראוי אלא בלבול, רוח הקודש לא תוכל לעזור. "אם תכירו את אויבכם ואת עצמכם, תמיד תנחלו ניצחון." בלי קשר לשאלה מי אמר את המילים האלה לראשונה, הן ראויות לכם מאוד. לסיכומו של עניין, עליכם להכיר את עצמכם לפני שאתם יכולים להכיר את האויבים שלכם, ולבסוף, תהיו מסוגלים לנצח בכל קרב. עליכם להיות מסוגלים לעשות זאת. בלי קשר לדרישותיו של אלוהים מכם, עליכם רק להשקיע את כל כולכם. בתקווה, תהיו מסוגלים להוכיח את נאמנותכם לאלוהים בפניו בסופו של דבר, וכל עוד תוכלו לראות את חיובו המסופק של אלוהים על כס מלכותו, אפילו אם זה יקרה בעת מותכם, אתם תהיו מסוגלים לצחוק ולשמוח כשעניינם יעצמו. עליכם למלא את חובתכם האחרונה למען אלוהים במהלך זמנכם על פני האדמה. בעבר, פטרוס נצלב במהופך למען אלוהים. עם זאת, עליכם לרצות את אלוהים בסופו של דבר ולהשקיע את כל כוחכם למען אלוהים. מה יכול ברוא לעשות למען אלוהים? אם כן, עליכם לפנות אל רחמיו של אלוהים במקודם ולא במאוחר. כל עוד אלוהים שמח ומרוצה, הניחו לו לעשות כל מה שהוא רוצה. איזו זכות יש לבני האדם להתלונן?

פרק 42

אני לא יודע אם בני האדם ראו שינוי כלשהו באמירה של היום. ייתכן שחלק מבני האדם ראו מעט מכך, אך שהם לא מעזים לומר דבר בוודאות. יכול להיות שאחרים לא תפסו דבר. מדוע יש הבדל כה רב בין היום השנים עשר והיום החמישה עשר בחודש? האם הרהרתם בכך? מה השקפתכם? האם תפסתם משהו בכלל מכל אמירותיו של אלוהים? מה הייתה העבודה העיקרית שהתבצעה בין שניים באפריל וחמישה עשר במאי? מדוע בני האדם כיום חסרי ישע ומבולבלים כאילו הכו בראשם באלה? מדוע אין כיום טורים עם הכותרת "שעוריות של אנשי המלכות"? בשניים באפריל ובארבעה באפריל, אלוהים לא הצביע על מצבו של האדם. בדומה לכך, כמה ימים לאחר היום, הוא לא הצביע על מצבם של בני האדם – מדוע כך הדבר? זו בהחלט תעלומה – מדוע יש שינוי של 180 מעלות? בואו נדבר ראשית על הסיבה לכך שאלוהים דיבר כך. בואו תעיין בדבריו הראשונים של אלוהים,

שבהם הוא לא בזבז זמן ומיד אמר "ברגע שהעבודה החדשה מתחילה". המשפט הזה מבהיר לכם שעבודתו של אלוהים נכנסה להתחלה חדשה, ושאלוהים התחיל שוב עבודה חדשה. זה מוכיח שהייסורים עומדים להסתיים. אפשר לומר ששיא הייסורים כבר החל, ולכן בני האדם חייבים לנצל את הזמן להשלים את העבודה של תקופת הייסורים הזו, ולהימנע מהשתרכות מאחור ומאובדן שיווי משקל. כל זו עבודתו של האדם, והיא דורשת שהאדם יעשה כל שביכולתו כדי לשתף פעולה. כשהייסורים יתפוגגו לחלוטין, אלוהים יתחיל לפתוח בחלק הבא של עבודתו, מכיוון שאלוהים אומר, "... אני ממשיך לבצע את עבודתי בקרב בני האדם... ברגע זה, לבי מתמלא בחדווה רבה, מכיוון שזכיתי בחלק מבני האדם, ולכן ה'עסק' שלי כבר לא בבוץ, הוא כבר לא מילים ריקות מתוכן." בעתות העבר, בני האדם ראו את רצונו הבהול של אלוהים בדבריו – אין בכך שום כזב – וכיום, אלוהים עושה את עבודתו במהירות רבה יותר. בעיני האדם, נדמה שזה לא עומד לגמרי בדרישותיו של אלוהים, אך בעיני אלוהים, העבודה כבר הסתיימה. משום שמחשבותיהם של בני האדם מסובכות מדי, השקפותיהם על הדברים נוטות להיות מורכבות מדי. משום שבני האדם מחמירים בדרישותיהם מבני אדם, אך אלוהים לא מציב לאדם דרישות כה מחמירות, הדבר מוכיח כמה גדולה הסתירה בין אלוהים והאדם. תפיסותיהם של בני האדם מתגלות במעורבותן בכל מעשיו של אלוהים. העניין הוא לא שאלוהים מציב לבני האדם דרישות קשות ושבני האדם לא מסוגלים לעמוד בהן, אלא שבני האדם מציבים דרישות קשות מדי לאלוהים ושאלוהים לא מסוגל לעמוד בהן. משום שלאחר הטיפול, יש גרורות של המחלה באנושות, שהשטן השחית אותה במשך אלפי שנים, בני האדם תמיד הציבו דרישות כה "גבוהות" מאלוהים, ולא היו רחמנים כלל ועיקר, בפחד עז שאלוהים לא מרוצה. לפיכך, בדברים רבים, כשבני האדם לא עומדים ברף, הם סובלים ייסורים עצמיים ואת ההשלכות של מעשיהם שלהם, וזה סבל טהור. מתוך המצוקות שבני האדם סובלים, אלוהים בז למעל 99%. אם לומר זאת בבוטות, איש לא סבל באמת למען אלוהים. כולם חווים את ההשלכות של מעשיהם שלכם, וכמובן, שלב הייסורים הזה לא יוצא מהכלל. זו כוס מרה שהאדם רקח, שאותה הוא מרים לשתות בעצמו. מפני שאלוהים לא גילה את התכלית המקורית של הייסורים שהוא ממיט, על אף שיש בני אדם מסוימים שהם מקוללים, זה לא מייצג ייסורים. חלק מבני האדם מבורכים, אך בשום אופן אין פירוש הדבר שהם יהיו מבורכים בעתיד. בעיני בני האדם, נדמה שאלוהים הוא אל שלא מקיים הבטחות. אל דאגה. זה אולי קצת יותר מדי, אבל אל תהיו שליליים. הדברים שאני מדבר עליהם נוגעים במידה מסוימת לסבל של האדם, אבל אני חושב שעליכם לגבש קשר טוב עם אלוהים. עליכם לתת לו יותר "מתנות" – אין ספק שזה ישמח אותו. אני מאמין שאלוהים אוהב את מי שנותן לו "מתנות". מה דעתכם? האם המילים האלה נכונות?

באשר לעכשיו, כמה מהסיכויים העתידיים שלכם הנחתם בצד? עבודתו של אלוהים תסתיים בקרוב. לכן עליכם להניח במצד פחות או יותר את כל הסיכויים העתידיים שלכם, בסדר? מוטב שתבדקו את עצמכם: אתם תמיד אוהבים לעמוד בראש מורם, לתקוע בשופרכם ולהתהלך סביב – מה זה? כיום, אני עדיין לא יודע מהם הסיכויים העתידיים של בני האדם. אם בני האדם באמת טובעים בים הצרה, כשהם חיים בזיכרון המצוקה, כשהם שרויים בסכנה להיפגע מאמצעי עינוי מגוונים, או כשהם חיים בזמן של דחייתם של כל בני האדם ומביטים ברקיע באנחה עמוקה, במחשבותיהם ברגעים כאלה, הם יכולים אולי להניח בצד את הסיכויים העתידיים שלהם. זאת משום שבני האדם מחפשים את האוטופיה בתוך הייאוש, ואף אדם בנסיבות נוחות מעולם לא זנח את עיסוקו בחיפוש

אחר חלום יפה. ייתכן שזה לא מציאותי, אך הלוואי שזה לא מה שמצוי בלבם של בני האדם. האם אתם עדיין רוצים לעלות השמימה בחייכם? האם אתם עדיין רוצים לשנות את דמותכם כבשר ודם? אני לא יודע אם אתם תמימי דעים איתי, אך אני תמיד חשתי שזה לא מציאותי – נדמה שמחשבות כאלה הן ראוותניות מדי. בני האדם אומרים דברים כאלה: הניחו בצד את הסיכויים העתידיים שלכם. היו מציאותיים יותר. אתם דורשים שבני האדם יתנערו ממחשבות לגבי זכייה בברכה, אך מה עם עצמכם? האם אתם שוללים את המחשבות של בני האדם על זכייה בברכה ומחפשים ברכות בעצמכם? אל תרשו לאחרים לקבל ברכות תוך שאתם חושבים עליהן בסתר בעצמכם – למה זה עושה אתכם? לרמאים! כשאתם פועלים כך, האם המצפון שלכם לא חש אשמה? האם אתם לא מרגישים תחושה של חבות בלבכם? האם אתם לא נוכלים? אתם נוכלים ומוציאים את המילים שבלבם של אחרים, אך לא אומרים שום דבר מכך בעצמכם – כמה שאתם פסולת חסרת ערך! אני תוהה מה אתם חושבים בלבכם כשאתם מדברים – האם רוח הקודש לא יכולה להוכיח אתכם? האם זה לא מערער את כבודכם העצמי? אתם ממש לא יודעים מה טוב בשבילכם! מתברר שכולכם כמו מר נאנגואו – אתם מתחזים. מה הפלא שאלוהים שם במירכאות את המילים "מקדישים את עצמכם" במשפט "הם מוכנים להקדיש את עצמם". אלוהים מכיר את האדם כמו את כף ידו, ובלי קשר לאיכות ההונאה של האדם – אפילו אם הוא לא פולט דבר, אם הוא לא מסמיק ואם לבו לא מאיץ – עיניו של אלוהים בהירות, ולכן האדם התקשה להימלט ממבטו של אלוהים. נדמה שיש לאלוהים ראיית רנטגן ושהוא יכול לראות את איבריו הפנימיים של האדם, כאילו אלוהים יכול לראות איזה סוג דם יש לבני האדם מבלי לערוך בדיקה. כזו היא חוכמתו של אלוהים, והאדם לא יכול לחקות אותה. כפי שאלוהים אומר, "מדוע עשיתי כל כך הרבה עבודה, אך אין לכך כל הוכחה בבני האדם? האם לא השקעתי מספיק מאמץ?" שיתוף הפעולה של האדם עם אלוהים לוקה מדי, ואפשר לומר שיש יותר מדי דברים שליליים באדם. נדיר שיש לבני האדם חיוביות כלשהי, וגם כשיש להם קצת חיוביות, היא מזוהמת מדי. זה מוכיח עד כמה בני האדם אוהבים את אלוהים. נדמה שיש בלבם רק חלקיק של אחת חלקי מאה מיליון של אהבה לאלוהים, שמתוכו 50% עדיין מזוהמים. זו הסיבה לכך שאלוהים אומר שהוא לא זוכה באדם לשום הוכחה. בדיוק משום המרדנות של האדם, נימת האמירות של אלוהים כה אכזרית וחסרת רגש. על אף שאלוהים לא מדבר עם אלוהים על זמני העבר, בני האדם תמיד רוצים להעלות זיכרונות כדי לגלות את עצמם בפני אלוהים, והם תמיד רוצים לדבר על זמני העבר. אולם אלוהים מעולם לא התייחס ליום האתמול של האדם כאל היום. במקום זאת, הוא ניגש אל בני האדם של היום באמצעות היום. זו גישתו של אלוהים, וכך אלוהים אמר את הדברים האלה בבירור, כדי למנוע מבני האדם לומר בעתיד שאלוהים סביר מדי, משום שאלוהים לא עושה דברים בחוסר התחשבות, אלא מספר לבני האדם על העובדות האמיתיות, פן בני האדם לא יוכלו לעמוד איתן – אחרי הכל, האדם חלש. לאור הדברים האלה, מה דעתכם? האם אתם מוכנים להקשיב ולהישמע לאלוהים, ולא להקדיש לכך מחשבה נוספת?

זה סוטה מהנושא – לא משנה אם נדבר על כך או לא. אני מקווה שאתם לא מתנגדים לכך, מפני שאלוהים עושה את עבודת המילים, והוא אוהב לשוחח על כל דבר תחת השמש. אולם אני מקווה שאתם בכל זאת תעינו בדברים האלה ולא תתעלמו מהם, בסדר? האם תעשו זאת? בדיוק נאמר שאלוהים גילה מידע חדש בדבריו היום: השיטה שבה אלוהים עובד עומדת להשתנות. מכיוון שכך, מוטב להתמקד בנושא הנוכחי הזה. אפשר לומר שכל האמירות של היום מנבאות את העתיד לבוא – הן מהוות את הסדריו של אלוהים לקראת השלב הבא בעבודתו. אלוהים

פחות או יותר סיים את עבודתו באנשי הכנסייה, ולאחר מכן הוא ישתמש בזעם כדי להופיע בפני כל בני האדם. כפי שאלוהים אומר, "אגרום לכל בני האדם על פני האדמה להכיר בעשייתי, ולפני 'כס המשפט', מעשיי יוכחו, כדי שכל בני האדם על פני האדמה יכירו בהם וייכנעו לי." האם ראיתם משהו במילים האלה? יש בכך סיכום של החלק הבא בעבודתו של אלוהים. ראשית, אלוהים ישכנע כליל את כל כלבי השמירה המחזיקים סמכות פוליטית ויגרום להם לסגת מבמת ההיסטוריה בעצמם ולא להיאבק עוד על מעמד או מזימות וקנוניות. העבודה הזו חייבת להתבצע על ידי כך שאלוהים יגרום למגוון אסונות על פני האדמה. אולם אלוהים לא יופיע. משום שהאומה של התנ"ך הגדול האדום כאש עדיין תהיה בשלב הזה ארץ של טינופת, אלוהים לא יופיע, אלא יעלה רק מבעד לייסורים. כזהו טבעו הצודק של אלוהים, ואיש לא יכול להימלט ממנו. במהלך הזמן הזה, כל תושבי האומה של התנ"ך הגדול האדום כאש יסבלו אסון שיכלול את המלכות על פני האדמה (הכנסייה) באופן טבעי. זה בדיוק הזמן שבו העובדות יוצאות לאור, ולכן כל בני האדם חווים זאת, ואיש לא יכול להימלט מכך. אלוהים גזר זאת מראש. בדיוק משום שלב העבודה הזה, אלוהים אומר, "הזמן להשלים תוכניות גדולות הוא עכשיו." מפני שבעתיד, לא תהיה כנסייה על פני האדמה, ומשום הופעתו של האסון, בני האדם לא יכולים לחשוב על שום דבר אחר, והם מתקשים ליהנות מאלוהים לנוכח האסון. לכן, בני האדם מתבקשים לאהוב את אלוהים בכל לבם במהלך הזמן הנפלא הזה, כדי שהם לא יחמיצו את ההזדמנות. כשהעבודה הזו תחלוף, אלוהים כבר יביס את התנ"ך הגדול האדום כאש, ומשום כך תסתיים עבודת העדות של אנשי אלוהים. לאחר מכן, אלוהים יפתח בשלב הבא של עבודתו ויחריב את ארצו של התנ"ך הגדול האדום כאש, ובסופו של דבר, הוא יצלב במהופך את כל בני האדם ברחבי תבל. לאחר מכן, הוא ישמיד את האנושות כולה. אלה השלבים העתידיים של עבודתו של אלוהים. לפיכך, עליכם לעסוק בניסיון לאהוב את אלוהים בסביבה השלווה הזו. בעתיד, לא יהיו לכם עוד הזדמנויות לאהוב את אלוהים, משום שיש לבני האדם הזדמנות לאהוב את אלוהים רק כבשר ודם. כשהם יחיו בעולם אחר, איש מעולם לא ידבר על אהבה לאלוהים. האין זו האחריות של יציר נברא? אם כן, כיצד עליכם לאהוב את אלוהים לאורך כל ימי חייכם? האם אי-פעם חשבתם על כך? האם אתם ממתנים עד אחרי יום מותכם לאהוב את אלוהים? האם אלה לא רק דיבורי סרק? היום, מדוע אתם לא עוסקים באהבה לאלוהים? האם ייתכן שאהבה לאלוהים בהיותכם עוסקים היא אהבה אמיתית לאלוהים? הסיבה לכך שנאמר שהשלב הזה בעבודתו של אלוהים יסתיים בקרוב היא שכבר יש לאלוהים עדות בפני השטן. לכן, אין צורך שהאדם יעשה דבר. האדם בסך הכל מתבקש לעסוק באהבה לאלוהים לאורך שנות חייו – זה הדבר המהותי. מפני שדרישותיו של אלוהים אינן רבות, ויתרה מזאת, מפני שיש חרדה בוערת בלב, הוא גילה סיכום של השלב הבא בעבודתו לפני שהשלב הזה הסתיים, מה שמראה בבירור כמה זמן נשאר. אילו אלוהים לא היה חרד בלב, האם הוא היה אומר את הדברים האלה עד כדי כך מוקדם? הזמן קצר וזו הסיבה לכך שאלוהים עובד כך. ישנה תקווה שתוכלו לאהוב את אלוהים בכל לבבכם, ובכל דעתכם ובכל מאודכם, ממש כפי שאתם מוקירים את החיים שלכם עצמכם. האין אלה חיים בעלי המשמעות העמוקה ביותר? איפה עוד תוכלו למצוא את משמעות החיים? האם זה לא יהיה עיוורון גמור? האם אתם מוכנים לאהוב את אלוהים? האם אלוהים ראוי לאהבתו של האדם? האם בני האדם ראויים להערצתו של האדם? אם כן, מה עליכם לעשות? לאהוב את אלוהים בעוז וללא הסתייגות, ולראות מה אלוהים יעשה בכם. לראות אם הוא יקטול אתכם. לסיכום, המשימה לאהוב את אלוהים חשובה יותר מהעסקה וכתיבה של דברים למען אלוהים. עליכם להציב

בראש סדר העדיפויות את מה שהכי חשוב, כדי שתהיה יותר משמעות לחייכם וכדי שהם יתמלאו באושר, ואז עליכם לחכות לכך שאלוהים "יגזור את דינכם". אני תוהה אם תוכניתכם תכלול אהבה לאלוהים – מי ייתן שתוכניתם של כולם תהיה כזו שאלוהים מגשים, ומי ייתן שהיא תתגשם.

פרקים 44 ו-45

מאז שאלוהים סיפר לאדם על "אהבתו של אלוהים" – הלקח המעמיק ביותר – הוא התמקד בדיבור בנושא "האמירות של שבע רוחות האל", מה שגרם לכל בני האדם לנסות להכיר את הריקנות של החיים האנושיים, ולשאוב ממנה את האהבה האמיתית שבתוכם. ועד כמה בני האדם שחיים בשלב הנוכחי אוהבים את אלוהים? האם אתם יודעים? אין מגבלות ללקח של "אהבה לאלוהים". מה לגבי הידע של כל בני האדם בנוגע לחיים האנושיים? מה גישתם לאהבה לאלוהים? האם הם מוכנים לאהוב אותו או לא? האם הם נוהים אחר ההמון או מתעבים את הבשר והדם? כל אלה הם דברים שאתם צריכים להבין היטב ולתפוס. האם באמת אין כלום בבני האדם? "אני רוצה שהאדם יאהב אותי באמת, אך כיום, בני האדם עדיין מתמהמהים ולא מסוגלים להעניק לי את אהבתם האמיתית. בדמיונם, הם סבורים שאם הם יעניקו לי את אהבתם האמיתית, הם יישארו חסרי כל." במילים האלה, מה פירושה האמיתי של "אהבה אמיתית"? מדוע אלוהים עדיין דורש אהבה אמיתית מבני האדם בעידן הזה שבו "כל בני האדם אוהבים את אלוהים"? לפיכך, כוונתו של אלוהים היא לדרוש מהאדם לכתוב את פירושה של אהבה אמיתית בגיליון תשובות – אלה בדיוק שיעורי הבית שאלוהים נתן לאדם. באשר לשלב הנוכחי, אפילו שאלוהים לא מציב לאדם דרישות רבות, בני האדם עדיין אלא מילאו את דרישותיו המקוריות של אלוהים מהאדם. במילים אחרות, הם עדיין לא השקיעו את כל כוחם באהבה לאלוהים. לפיכך, לנוכח חוסר מוכנותם, אלוהים עדיין מציב את דרישותיו לבני האדם, עד שעבודתו תשיג את ההשפעה הרצויה והוא יזכה בכבוד בעבודה הזו. בהחלט, האהבה לאלוהים חותמת את העבודה על פני האדמה. לכן, רק כשאלוהים יחתום את עבודתו, הוא יציין בפני האדם את העבודה החשובה ביותר. אם הוא יעניק לאדם מוות כשעבודתו תסתיים, מה יקרה לאדם, מה יקרה לאלוהים, ומה יקרה לשטן? רק כשהאדם ירחש אהבה על פני האדמה, אפשר יהיה לומר ש"אלוהים כבש את האדם". אחרת, בני האדם יאמרו שאלוהים מתעמר באדם, ולכן אלוהים ינחל בושה. אלוהים לא טיפש עד כדי כך שהוא יחתום את עבודתו מבלי להשמיע לחישה. לפיכך, כשהעבודה תסתיים בקרוב, תעלה התשוקה לאהבה לאלוהים, ואהבה לאלוהים תהפוך לנושא פופולרי לשיחה. כמובן, האדם לא מטמא את האהבה לאלוהים – זו אהבה לא מדוללת, כמו אהבתה של אישה נאמנה לבעלה, או אהבתו של פטרוס. אלוהים לא רוצה את האהבה של איוב ושל פאולוס, אלא את האהבה של ישוע ליהוה – את האהבה בין אב ובנו. "רק החשיבה על האב, ללא התחשבות באובדן או גמול אישי; אהבה לאב בלבד, ולא לאף אחד אחר, מבלי לבקש שום דבר אחר" – האם האדם מסוגל לכך?

אם נשווה זאת למה שעשה ישוע, שלא היה שייך לגמרי לאנושיות, מה נחשוב? לאן הגעתם באנושיות הגמורה

שלכם? האם אתם מסוגלים להשיג ולו עשירית ממה שישוע עשה? האם אתם כשירים להיצלב למען אלוהים? האם אהבתכם לאלוהים יכולה להמיט חרפה על השטן? כמה סילקתם מאהבתכם לאדם? האם החלפתם אותה באהבה לאלוהים? האם אתם באמת סובלים הכל למען אהבה לאלוהים? חשבו על פטרוס של ימים עברו, והביטו בכם, השייכים לימינו – יש בהחלט פער גדול. אתם לא ראויים להתייצב בפני אלוהים. בתוכם, האם יש יותר אהבה לאלוהים או יותר אהבה לשטן? יש לשים את שתי האהבות האלה על שתי כפות המאזניים כדי למדוד איזו מהן גדולה יותר – כמה אהבה יש בכם באמת? האם אתם ראויים למות בפני אלוהים? הסיבות לכך שישוע היה מסוגל להיצלב הייתה שהיה די בחוויותיו על פני האדמה כדי להמיט חרפה על השטן. זו הסיבה היחידה לכך שאלוהים האב התיר לו בעוז להשלים את שלב העבודה הזה. הסיבות לכך היו המצוקה שהוא סבל ואהבתו לאלוהים. אך אתם לא מוסמכים עד כדי כך. לפיכך, עליכם להמשיך בחוויותכם, להשיג את נוכחותו של אלוהים ותו לא בלבכם – האם אתם יכולים להשיג זאת? מכך אפשר לראות כמה אתם שונאים את אלוהים וכמה אתם אוהבים את אלוהים. העניין הוא לא שאלוהים מציב לאדם יותר מדי דרישות, אלא שהאדם לא עובד קשה. האין זה מה שבאמת מתרחש? אם לא, כמה דברים ראויים לאהבה תגלו באלוהים, וכמה דברים ראויים לתיעוב תמצאו בעצמכם? עליכם לשקול את הדברים האלה היטב. אפשר לומר שרק מעטים מתחת לשמיים אוהבים את אלוהים – אך האם אתם יכולים להיות חלוצים ששוכרים את שיא העולם ואהבים את אלוהים? אלוהים לא דורש מהאדם דבר. האם האדם לא יכול לכבד אותו בכך? האם אתם לא מסוגלים להשיג אפילו את זה? מה עוד אפשר לומר?

פרק 46

מבין כל הדברים שנאמרו, אין דברים יותר בלתי נשכחים מאשר אלה שנאמרו היום. דברי האל גילו בעבר את מצבו של האדם או את תעלומות השמיים, אך האמירה הזו שונה מכל אלה שנאמרו בעבר. היא לא לועגת או שמה לצחוק, אלא שהיא משהו לגמרי לא צפוי: אלוהים התיישב ודיבר עם בני האדם ברוגע. מה כוונתו? מה אתם מבינים כשאלוהים אומר, "היום התחלתי בעבודה חדשה מעל התבל. הענקתי התחלה חדשה לבני האנוש על פני האדמה וביקשתי מהם לצאת מביתי. ומשום שבני האדם תמיד אוהבים להתפנק, אני מייעץ להם לפתח מודעות עצמם ולא תמיד להפריע את עבודתי?" ומהי ה"התחלה [ה]חדשה" הזו שאלוהים מדבר עליה? אלוהים ייעץ לבני האדם לעזוב בעבר, אך כוונתו של אלוהים הייתה לבחון את אמונתם. לכן, היום, כשהוא מדבר בנימה שונה, האם הוא מדבר בכנות או משקר? בעבר, בני האדם לא הכירו את הניסיונות שאלוהים דיבר עליהם. רק באמצעות שלב עבודתם של עושי השירות, עיניהם של בני האדם נפקחו, ורק בזכות כך הם חוו באופן אישי את ניסיונותיו של אלוהים. לפיכך, מאותו רגע ואילך, הודות לדוגמה של מאות הניסיונות של פטרוס, בני האדם טעו לרוב וסברו ש"זה היה הניסיון של אלוהים". יתר על כן, נדיר היה שנכללו עובדות בדברי האל. משום כך, בני האדם פיתחו אמונות תפלות חזקות יותר בנוגע לניסיונותיו של אלוהים, ועל כן, בכל הדברים שאלוהים אומר, הם מעולם לא האמינו שזו עבודת העובדות שאלוהים מבצע, אלא סברו שאלוהים משתמש במילים באופן ספציפי

כדי לבחון את בני האדם, משום שאין לו שום דבר אחר לעשות. במהלך הניסיונות האלה, שהיו חסרי תקווה אך בו-בזמן נתנו השראה לתקווה, בני האדם נשמעו לאלוהים, ולכן לאחר שאלוהים אמר, "סביר שכל מי שיישאר יסבול פורענות ומזל רע בסוף", בני האדם עדיין הקדישו את תשומת לבם להיותם חסידי אל, ולכן לא הייתה להם כל כוונה לעזוב. בני האדם היו חסידים בצל אשליות כאלה, ואף אחד מהם לא העז להיות משוכנע שאין תקווה – זה חלק מהוכחת נצחוננו של אלוהים. נקודת המבט של אלוהים הוכיחה שהוא מתמרן את כל הדברים כדי שהם ישרתו אותו. אשליותיהם של בני האדם עודדו אותם שלא לעזוב את אלוהים, בלי קשר לזמן או למקום, ולכן במהלך השלב הזה, אלוהים משתמש במניעים הלא מושלמים של בני האדם כדי לגרום להם לשאת עליו עדות. זו החשיבות העמוקה של אמירתו של אלוהים, "זכיתי בחלק מבני האדם". השטן השתמש במניעים של האדם כדי לגרום להפרעה, ואילו אלוהים השתמש במניעים של האדם כדי לגרום לו לשרת – וזו המשמעות האמיתית של דבריו של אלוהים: "הם בטוחים שהם יכולים להיכנס בדרכי מרמה, אך כשהם מושיטים לי את אישורי הכניסה המזויפים שלהם, אני משליך אותם אל בור האש בו במקום, ואז, כשהם רואים את 'מאמצי' הקפדניים עולים בלהבות, הם מאבדים תקווה." אלוהים מתמרן את כל הדברים כדי לגרום להם לשרת, ולכן הוא לא מתחמק מהדעות השונות של האדם, אלא אומר לבני האדם בתעוזה לעזוב. זו מופלאותה וחוכמתה של עבודתו של אלוהים, המשלבת מילים כנות ושיטה גם יחד, מה שגורם לבני האדם לסתורחורת ובלבול. מכאן אפשר לראות שאלוהים באמת מבקש מבני האדם לצאת מביתו, ושזה לא סתם ניסיון, ואלוהים מנצל את ההזדמנות הזו כדי לומר, "עם זאת, אני אומר לבני האדם שכשהם לא מצליחים לזכות בברכות, איש לא רשאי להתלונן עליי." איש לא יכול להבין אם דברי האל נכונים או שקריים, אך אלוהים משתמש בהזדמנות הזו כדי לייצב את בני האדם ולעקור מהם את רצונם לעזוב. לכן, אם יום יבוא והם יקוללו, זה יהיה לאחר שאלוהים הזהיר אותם, בדיוק כמו שבני האדם אומרים ש"המילים המכוערות הן המילים הטובות". כיום, אהבתם של בני האדם לאלוהים היא כנה וטהורה, ולכן הם נכבשו והחלו לאהוב את אלוהים באמצעות מילים שהם לא ידעו אם הן כנות או שקריות, וזו הסיבה שאלוהים אמר, "כבר הגשתי את עבודתי האדירה." כשאלוהים אומר, "אני מקווה שהם ימצאו את הנתיב שלהם להישרדות, ואין לי כל השפעה על כך," זו המציאות של אמירתו של אלוהים את הדברים האלה. אולם בני האדם לא סבורים כך. במקום זאת, הם תמיד היו חסידי אל מבלי להתייחס כהוא זה לדברי האל. משום כך, כשאלוהים אומר, "מכיוון שהאדם לא אוהב אותי באמת, פשוט מתפצלות דרכינו. בעתיד, כבר לא נדבר כלל זה עם זה, כבר לא יהיה לנו על מה לדבר, לא נתערב זה בענייניו של זה, וכל אחד ילך לדרכו שלו," הדברים האלה הם מציאות, והם לא מזוהמים כלל ועיקר. "חוסר הרציונליות" של אלוהים היא מה שבני האדם חושבים. אלוהים כבר נשא את העדות בפני השטן, ואלוהים אמר שהוא יגרום לכל בני האדם לא לעזוב אותו בלי קשר לזמן או למקום. על כן הושלם שלב העבודה הזה, ואלוהים לא מתייחס לתלונותיו של האדם. אולם אלוהים הבהיר זאת מהראשית, ולכן בני האדם נותרים חסרי אונים ונאלצים להודות בטעותם. הקרב בני אלוהים והשטן מבוסס לגמרי על האדם. בני האדם לא שולטים בעצמם – הם בוכות על חוט באמת ובתמים, ואלוהים והשטן הם אלה שמושכים בחוטים מאחורי הקלעים. כשאלוהים משתמש בבני האדם כדי שהם יישאו עליו עדות, הוא עושה את כל מה שהוא מעלה על דעתו ואת כל מה שביכולתו לעשות כדי להשתמש בבני האדם לשרת אותו, מה שגורם לבני האדם לעבור מניפולציות של השטן, ויתרה מזאת, לקבל את הכוונתו של אלוהים. וכשהעדות שאלוהים רוצה

שתינשא מסתיימת, הוא משליך את בני האדם הצדה ועוזב אותם בסבלם, בעוד אלוהים מתנהג כאילו אין לו מה לעשות איתם. כשהוא רוצה שוב להשתמש בבני אדם, הוא מרים אותם שוב ועושה בהם שימוש, ובני האדם לא מודעים לכך כלל וכלל. הם בסך הכל כמו שור או סוס המשמשים כרצונו של בעליהם – לאף אחד מהם אין כל שליטה על עצמו. זה אולי נשמע קצת עצוב, אך בלי קשר לשאלה אם בני האדם שולטים בעצמם, שירות האל נושא עמו כבוד, והוא לא דבר מצער. נדמה שאלוהים צריך להתנהג כך. האם היכולת לרצות את אלוהים הכול יכול היא לא דבר שיש להתגאות בו? אז מה אתם חושבים? האם אי-פעם גמרתם בדעתכם לשרת את אלוהים? האם ייתכן שאתם עדיין רוצים להיאחז בזכות לצאת לחפש את החירות שלכם עצמכם?

כך או כך, כל מה שאלוהים עושה הוא טוב וראוי לחיקוי, ואחרי הכל, האדם ואלוהים שונים זה מזה. על סמך זאת, עליכם לאהוב את אלוהים בלב אנושי בלי קשר לשאלה אם אלוהים מתייחס כלל לאהבתכם. דברי האל מוכיחות שיש גם עצבות רבה בלבו של אלוהים. בני האדם מזדככים רק בזכות דברי האל. אולם אחרי הכל, העבודה הזו התבצעה אתמול – אם כן, מה בדיוק הדבר הבא שאלוהים יעשה? עד כה, זה נותר סוד, ולכן בני האדם לא מסוגלים להבין זאת או להעלות זאת על דעתם, והם יכולים רק לשיר לפי קצב המוזיקה של אלוהים. אף על פי כן, כל מה שאלוהים אומר הוא אמיתי, וכל מה שהוא אומר מתגשם – בזאת אין ספק!

חלק ג'

דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות

(מיוני 1992 עד אוגוסט 2014)

מבוא

חלק זה של דברי האל מכיל בסך הכל חמישה קטעים. המשיח ביטא את הדברים האלה בין אוגוסט בשנת 1992 ואוגוסט בשנת 2014. רובם מבוססים על הקלטות של דרשות ושיתופים שהוא נשא כשהוא נכנס לכנסיות. הטקסט לא עבר כל שינוי, והמשיח לא ערך כל שינוי בו. שאר הדברים הם כתבים שכתב המשיח עצמו. (כשהמשיח כותב, הוא עושה זאת מבלי לעזור לחשוב. מעולם לא היה צורך לשנות דבר בכתביו, והם מהווים ביטוי מלא של רוח האל. לא יכול להיות בכך ספק.) לא הפרדנו בין סוגי הטקסט השונים האלה, אלא סידרנו אותם לפי סדר הבעתם. כך ניתן לראות את שלבי עבודתו של אלוהים מתוך מה שהוא אמר, ולהבין כיצד הוא פועל במהלך כל שלב. סדר זה גם מועיל עד מאוד להבנה של האנושות את שלבי עבודתו של אלוהים, ולהכרת האנושות את חוכמתו.

שמונת הפרקים הראשונים של "הנתיב", הוא 'דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות א', הם חלק קטן מדברי המשיח כשהוא ניצב כשווה בין שווים בקרב בני האדם. כמעט נדמה שהם חסרי טעם, אך למעשה, הם מכילים תחושה של אהבתו של אלוהים והתחשבותו באנושות. לפני כן, אלוהים דיבר מנקודת המבט של הרקיע השלישי, ולכן, המרחק בין האדם ואלוהים הפך לרב מאוד, ובני האדם לא העזו להתקרב לאלוהים, וקל וחומר לדרוש מאלוהים שיקיים את חייהם. על כן, ב"הנתיב", אלוהים דיבר אל האדם כאל מי ששווה אליו והצביע על כיוון הדרך, כדי שהקשר בין האדם ואלוהים ישוב למצבו המקורי, כדי שהאדם יפסיק להטיל ספק בכך שאלוהים משתמש בשיטה של דיבור, וכדי להיפטר מצלו של ניסיון המוות. אלוהים ירד מהרקיע השלישי אל הארץ. האדם הגיע להתייצב בפני כס מלכותו של אלוהים מאגם האש והגופרית, השיל מעליו את הצל של היותו עושה שירות וקיבל באופן רשמי את הטבילה של דברי האל, ממש כמו עגלים בני יומם. רק כך אלוהים היה מסוגל לשבת לצד בני האדם ולדבר איתם, ולבצע עבודה רבה יותר לקיום חייהם. המטרה מאחורי הצטנעותו של אלוהים והפיכתו לאדם היא התקרבות לאנושות, להפחית את המרחק בין האדם ואלוהים, לזכות בהכרתם ובאמונם של בני האדם, ולגרום להם להיות בטוחים מספיק כדי לעסוק בחיפוש חיים ולהיות חסידי אל. בסופו של דבר, שמונת הפרקים של "הנתיב" הם המפתחות של אלוהים הפותחים את הדלתות ללבם של בני האדם. זו הטבליה הממותקת שלו. רק כך בני האדם יכולים להאזין בזהירות להנחייתו וגערותו החוזרות והנשנות של אלוהים. אפשר לומר שרק

לאחר מכן, אלוהים התחיל באופן רשמי את העבודה של קיום החיים וביטוי האמת בשלב הנוכחי של העבודה, והמשיך לדבר: 'באיזו נקודת מבט צריכים להחזיק מאמינים' ו'אודות שלבי עבודתו של אלוהים'... הגישה הזו מוכיחה את חוכמתו של אלוהים ואת כוונותיו הכנות, הלא כן? זו אספקת החיים הראשונה של המשיח, ולכן היא שטחית במידת מה בהשוואה לקטעים הבאים של האמת. העיקרון שעומד מאחורי זה פשוט מאוד: אלוהים עובד לפי צורכי האנושות. הוא לא פועל או מדבר בעיוורון. רק אלוהים מבין לחלוטין את צורכי האנושות, ורק הוא מתחשב באדם ואוהב אותו יותר מכל.

'עבודה והיווכחות' (1 עד 10) מסמנים את כניסתם של דברי האל לשלב חדש נוסף, ולכן התחלנו עם עשרת הפרקים האלה, ולאחר מכן, עלינו אל 'דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות ב'. בשלב הזה, אלוהים הציב דרישות מפורטות יותר מקבוצת חסידיו שכללו ידע בנוגע לאורח חייהם של בני האדם, דרישות בנוגע לאיכותם וכן הלאה. ומפני שבני האדם האלה כבר גמרו בלבם להיות חסידים של אלוהים וכבר לא לפקפק בזהותו ומהותו של אלוהים, הוא התחיל להתנהג באופן רשמי אל חסידיו כאל בני המשפחה שלו, ולשתף איתם בשיתוף את סוד עבודתו של אלוהים מבריאת העולם ועד היום. אלוהים גם גילה את האמת לגבי ספרי הקודש, ומעבר לכך, הוא אפשר להם להבין את החשיבות האמיתית של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם. בני האדם יכולים להבין טוב יותר את מהותו של אלוהים ואת מהות עבודתו מהדברים האלה, ויתר על כן, הם יבינו שמה שבני האדם זכו בו באמצעות ישועתו של אלוהים התעלה על מה שהם זכו בו מהנביאים והשליחים לאורך העידנים. מכל שורה בדברי האל, אפשר לחוות כל חלק מחוכמתו וכן את אהבתו ודאגתו חסרות הרבב. כשהוא ביטא את דבריו, הוא גם חשף בפני בני האדם באופן גלוי את התפיסות השגויות והשגיאיות הקודמות שלהם, דברים שהם מעולם לא דמינו בעבר ואפילו את נתיביהם העתידיים, בזה אחר זה. ייתכן שזו תחושת האהבה הצרה שבני האדם מסוגלים לחוות! אחרי הכל, אלוהים כבר נתן לאדם את מה שהוא צריך ואת מה שהוא ביקש – הוא לא בחל באמצעים ובמיוחד, הוא לא בא אליו בדרישות.

בפרט, כמה פרקים בחלק הזה כוללים את דבריו בנוגע לספרי הקודש. זאת משום שספרי הקודש עוקבים אחרי כמה אלפי שנים של ההיסטוריה האנושית, ומשום שכל בני האדם מתייחסים אליהם כאילו הם אלוהים, עד כדי כך שבני האדם באחרית הימים החליפו את אלוהים בספרי הקודש. זה דבר שאלוהים באמת שונא. לכן, בזמנו הפנוי, היה עליו להבהיר את הסוד והמקור של ספרי הקודש. אחרת, ספרי הקודש עדיין היו מסוגלים להחליף את מקומו של אלוהים בלבם של בני האדם, ובני האדם היו עלולים לגנות את פעולותיו של אלוהים ולמדוד אותן לפי הדברים בספרי הקודש. הסברו של אלוהים על המהות, ההיווצרות והפגמים של ספרי הקודש בשום אופן לא מתכחש לקיומם, והוא גם לא מגנה את ספרי הקודש. במקום זאת, הוא מספק הסבר סביר וראוי, כדי לשחזר את הצלם המקורי של ספרי הקודש, וכדי לתקן את אי-ההבנות שיש לבני האדם בנוגע לספרי הקודש, כדי שלכל בני האדם תהיה השקפה נכונה לגביהם, כדי שבני האדם כבר לא יעבדו אותם, וכדי שהם כבר לא יהיו אבודים – הם שוגים ורואים באמונתם העיוורת בספרי הקודש כאמונה באלוהים ועבודת אל, והם אפילו לא מעזים להתמודד עם הרקע האמיתי שלהם ועם נקודות התורפה שלהם. לאחר שכל בני האדם יבינו את ספרי הקודש באופן טהור, הם יהיו מסוגלים להשליך אותם הצדה ללא היסוס ולאמץ באומץ את דברי האל החדשים. זו מטרתו של אלוהים בפרקים האלה. האמת שאלוהים רוצה לספר כאן לבני האדם היא שאף תיאורה או עובדה לא יכולה להחליף את

עבודתו המעשית של אלוהים או את דבריו המעשיים, ושאינן דבר שיכול להחליף את תפקידו של אלוהים. אם בני האדם לא יהיו מסוגלים להשליך מעליהם את רשתם של ספרי הקודש, הם לעולם לא יהיו מסוגלים להתייצב בפני אלוהים. אם הם רוצים להתייצב בפני אלוהים, עליהם קודם כל לנקות אל לבם מכל דבר שיכול להחליף אותו – כך אלוהים יתרצה. על אף שאלוהים רק מסביר כאן את ספרי הקודש, אל תשכחו שיש דברים רבים אחרים שהם שגויים שבני האדם עובדים באמת מלבד ספרי הקודש, ושהדברים היחידים שהם לא עובדים הם אלה שבאים באמת מאלוהים. אלוהים רק משתמש בספרי הקודש כדוגמה, כדי להזכיר לכולם לא לצעוד בנתיב הלא נכון ולא להיות קיצוניים שוב וללקות בבלבול כשהם מאמינים באלוהים ומקבלים את דבריו.

הדברים שאלוהים מספק מתחילים באופן שטחי והולכים ומעמיקים. לפיכך, מה שהוא אומר ממשיך להעמיק מההתנהגויות והמעשים החיצוניים של בני האדם ועד טבעם המוחשית, ומשם, הוא ממשיך ומאיר זרקור על הרבדים העמוקים ביותר של נשמת בני האדם – אופיים. במהלך הזמן שבו בוטאו 'דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות ג', אמירותיו של אלוהים הדגישו את מהותו וזהותו לש האדם, ואת פירושו של "אדם אמיתי" – האמיתות העמוקות ביותר האלה, והשאלות המהותיות הללו בנוגע להיווכחותם של בני האדם בחיים. כמובן, בהיזכרות באמת שאלוהים סיפק לאדם ב'דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות א'', בהשוואה לכך, 'דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות ג' פשוט עמוקים מדי. הקטע הזה מתעסק בנתיבם העתידי של בני האדם ובאופן שבו הם יכולים להפוך אותו למושלם. הוא גם נוגע ביעדם העתידי של בני האדם, וכן בדברים לגבי בואם של אלוהים והאדם אל המנוחה והנחלה. (אפשר לומר שעד כה, אלה הדברים הקלים ביותר להבנה שאלוהים ביטא אל האדם בנוגע לאופיו, למשימתו וליעדו של האדם.) אלוהים מקווה שמי שיקרא את הדברים האלה הוא אדם שכבר התנער מתפיסות ודמיונות אנושיים, ואשר מסוגל להבנה טהורה של כל מילה ומילה של אלוהים בעומק לבו. אלוהים מקווה עוד יותר שכל מי שיקרא את הדברים האלה יוכל לקבל את דברי האל כאמת, כדרך וכחיים, ושהקוראים לא יתייחסו לאלוהים בקלות ראש או ירמו אותו. אם בני האדם יקראו את הדברים האלה בגישה של בחינה או חקירה של אלוהים, כל חשיבותם תאבד. רק מי שעוסק בחיפוש האמת, שגמר בלבד להיות חסיד אל, ושאינן לו שפץ של ספק לגבי אלוהים כשיר לקבל את הדברים האלה.

'דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות ד' מהווים עוד סוג של מילים אלוהיות שבאות לאחר 'דברי האל לתבל כולה'. החלק הזה כולל את דברי התוכחה, ההנחיות והגילויים של אלוהים לכל בני האדם בזרמים משיחיים, כגון: 'כשתראו את גופו הרוחני של ישוע, אלוהים יברא מחדש את השמיים והארץ, 'מי שלא תואם למשיח בוודאי מתנגד לאלוהים'. הוא כולל גם את הדרישות הספציפיות ביותר שאלוהים מציב לאנושות, כגון: 'הכינו מספיק מעשים טובים למען ייעודכם, 'שלוש תוכחות', 'עבירות יובילו את האדם לגיהנום'. מדובר בהיבטים רבים, כגון גילויים ומשפטים עבור סוגים שונים של בני אדם, ודברים על האופן שבו יש להכיר את אלוהים. אפשר לומר שהקטע הזה הוא עיקר שיפוטו של אלוהים את האנושות. הדבר הכי בלתי-נשכח הוא שכאשר אלוהים עמד לסגור את המסך על עבודתו, הוא חשף את מה שנמצא בעצמות בני האדם – בגידה. מטרתו היא ליידע את בני האדם בעובדה הזו בסוף ולצרום אותה בחלקים העמוקים ביותר של לבם: לא משנה כמה זמן אתם חסידי אל – אופייהם הוא עדיין אופי של בגידה באלוהים. כלומר אופייהם של בני האדם הוא אופי של בגידה באלוהים, מפני שאין לבני האדם בגרות מלאה בחייהם – יש להם רק שינויים יחסיים בטבעם. על אף ששני

הפרקים האלה, 'בגידה (1)' ו'בגידה (2)', הולמים בבני האדם, הם באמת האזהרות הנאמנות ונדיבות ביותר של אלוהים אל בני האדם. לכל הפחות, כשבני האדם יהיו שאננים ומלאים בעצמם, לאחר שהם יקראו את שני הפרקים האלה, הרשעות שלהם תרוסן. בשני הפרקים האלה, אלוהים מזכיר לכל בני האדם שבלי קשר למידת הבגרות של חייהם, לעומק חווייתם, לרמת הביטחון העצמי שלהם ולמקום שבו הם נולדו ולמחוז חפצם, האופי של בגידה באלוהים יוצא בכל זמן ובכל מקום. מה שאלוהים רוצה לומר לכל אדם ואדם הוא זה: בגידה באלוהים היא האופי האנושי. מובן שכוונתו של אלוהים בביטוי שני הפרקים האלה היא לא למצוא תירוצים להיפטרות מהאנושות או גינויה, אלא לגרום לה להיות יותר מודעת לאופייה שלה, וכך, לחיות בזהירות רבה בפני אלוהים בכל עת כדי לזכות בהכוונתו, ולהימנע מלאבד את נוכחותו ולעלות על נתיב האל-חזור שני הפרקים האלה הם צליל אזהרה לכל חסידיו של אלוהים. בתקווה, בני האדם יוכלו להבין את כוונותיו הכנות של אלוהים. אחרי הכל, הדברים האלה הם עובדות ללא עוררין, ולכן מדוע האדם מתמקח על הזמן והאופן שבו אלוהים יבטא אותם? אילו אלוהים היה שומר את כל הדברים האלה לעצמו ולא אומר אותם אלא מחכה עד שבני האדם יחשבו שהגיעה העת המתאימה, היה מאוחר מדי, הלא כן? מתי תהיה העת המתאימה ביותר?

בחמישה הקטעים האלה, אלוהים משתמש בכמה שיטות ונקודות מבט. לדוגמה, לפעמים הוא משתמש בסאטירה, ולפעמים הוא משתמש בשיטה של אספקה והוראה ישירות. לפעמים הוא משתמש בדוגמאות, ולפעמים הוא משתמש בנזיפות קשות. בסך הכל, יש כל מיני שיטות שונות, והמטרה היא להתאים למצבים והטעמים השונים של בני האדם. נקודת המבט שאלוהים מדבר ממנה משתנה עם השיטות השונות או התכנים השונים שהוא אומר. לדוגמה, לפעמים הוא אומר "אני", כלומר מדבר אל בני האדם מנקודת המבט של אלוהים עצמו. לפעמים הוא מדבר בגוף שלישי, ואומר ש"אלוהים" הוא כך או כך, ובפעמים אחרות הוא מדבר מנקודת המבט של בן אנוש. תהיה אשר תהיה נקודת המבט שהוא מדבר ממנה, הוא לא יכול לשנות את מהותו. זאת משום שבלי קשר לאופן שבו הוא מדבר, מה שהוא מבטא הוא כל מהותו של אלוהים – זו כל האמת וזה מה שהאנושות זקוקה לו.

דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות א'

(מיוני 1992 עד אוקטובר 1992)

הנתיב... (1)

בימי חייו, אף אדם לא יודע באילו עכבות הוא עתיד להיתקל, ואף אדם לא יודע איזה זיכוכ הוא עתיד לעבור. חלק מבני האדם חווים זאת בעבודתם, חלקם חווים זאת בסיכוייהם העתידיים, חלקם חווים זאת במשפחתם המקורית, וחלקם חווים זאת בנישואיהם. אולם ההבדל בינם לביננו הוא שכיום, אנחנו, ששייכים לקבוצת בני האדם הזו, סובלים מדבר האל. כלומר כבני אדם שמשרתים את אלוהים, סבלנו עכבות בנתיב האמונה באלוהים, וזה הנתיב שכל המאמינים צועדים בו, והוא הדרך מתחת לרגלי כולנו. מהשלב הזה, אנחנו מתחילים את מסלול האמונה שלנו באלוהים, מעלים את המסך על חיינו כבני אנוש ועולים על נתיב החיים הנכון. כלומר, זה השלב שבו אנחנו עולים על הנתיב הנכון של חיים לצדו של אלוהים, שבני אדם רגילים צועדים בו. כמי שניצב בפני אלוהים ומשרת אותו, כלומר, כמי שלובש את בגדי הכהונה של בית המקדש, שיש לו כבוד אלוהי והסמכות והמלכותיות של אלוהים, אני מצהיר את הדברים הבאים בפני כל בני האדם. אני אומר זאת באופן ברור יותר: ארשת פניו מלאי הכבוד של אלוהים היא כבודי, ותוכנית הניהול שלו היא ליבתי. אני לא שואף להרוויח פי מאה בעולם העתיד לבוא, אלא רק רוצה להגשים את רצונו של אלוהים בעולם הזה, כדי שהוא יוכל ליהנות משבריר מכבודו על פני האדמה הודות למאמצים הדלים שלי כבשר ודם. זה רצוני היחיד. לדעתי, זה הקיום הרוחני היחיד שלי. אני מאמין שאלה צריכות להיות "המילים האחרונות" של אדם שחי כבשר ודם ואשר מלא ברגשות. זה הנתיב מתחת לרגליי כיום. אני מאמין שההשקפה הזו שלי היא המילים האחרונות שלי כבשר ודם, ואני מקווה שלא יהיו לבני האדם תפיסות או מחשבות אחרות לגביי. על אף שנתתי את כל כולי, אני עדיין לא מסוגל לרצות את רצונו של אלוהים בשמיים. אני עצוב לאין ערוך – מדוע זו המהות של הבשר והדם? על כן, משום הדברים שעשיתי בעבר וכן משום עבודת הכיבוש שאלוהים ביצע עליי, זכיתי רק עכשיו בהבנה עמוקה יותר של מהות האנושות. רק מאז הצבתי לעצמי את הרף הבסיסי ביותר: לשאוף רק להגשים את רצונו של אלוהים, להקדיש את כל כולי ולא לחוש נקיפות מצפון. אני לא מתייחס לדרישות שבני אדם אחרים שמשרתים את אלוהים מציבים לעצמם. בקצרה, שמתי לעצמי מטרה בלבי להגשים את רצונו של אלוהים. זה הווידוי שלי ככרוא שלו שמשרת אותו – אדם שזכה בישועה ובאהבתו של אלוהים, ואשר סבל את מהלומותיו. זה הווידוי של אדם שאלוהים השגיח עליו, הגן עליו, אהב והשתמש בו רבות. מעתה והלאה, אני אמשיך לצעוד בנתיב הזה עד שאשלים את

המשימה החשובה שאלוהים הפקיד בידיי. אולם לדעתי, סוף הדרך ממשמש ובה, משום שעבודתו של אלוהים הושלמה, והחל מהיום, בני האדם עשו את כל מה שהם מסוגלים לעשות.

מאז שסין היבשתית נכנסה לזרם השחזור, הכנסיות המקומיות בה התפתחו בהדרגה סביב עבודתה של רוח הקודש. אלוהים עבד ללא-הרף בכנסיות המקומיות האלה מפני שהן הפכו לליבה של אלוהים במשפחה האימפריאלית שקרסה. מפני שאלוהים ייסד כנסיות מקומיות במשפחה כזו, אין ספק שהוא לא יודע מנוח מרוב אושר – זו שמחה שלא ניתן להביע במילים. לאחר שהוא ייסד כנסיות מקומיות בסין היבשתית והפיץ את החדשות הטובות האלה אל האחים והאחיות בכנסיות מקומיות אחרות ברחבי העולם, אלוהים התרגש מאוד זה היה השלב הראשון של העבודה שהוא רצה לעשות בסין היבשתית. אפשר לומר שזה היה המעשה הראשון, שאלוהים היה מסוגל להתחיל את השלב הראשון של עבודתו במקום כמו עיר של שדים ששום דבר ושום אדם לא מסוגלים להתקיף – האין זו עוצמתו האדירה של אלוהים? ניכר שלשם שחזור העבודה הזו, אינספור אחים ואחיות הפכו לקדושים מעונים ומתו תחת סכין הקצבים של השדים. הזכרת העובדה הזו כעת גורמת לצער רב, אך באופן כללי, ימי הסבל חלפו. כעת אני יכול לעבוד למען אלוהים, אני מסוגל להצליח במקום הנוכחי שלי לגמרי בזכות עוצמתו של אלוהים. יש בי הערצה רבה לכל מי שאלוהים בוחר כקדוש מעונה – בני האדם האלה מסוגלים להגשים את רצונו של אלוהים ולהקריב את עצמם למען אלוהים. למען הכנות, אלמלא חסדו ורחמיו של אלוהים, הייתי מתמוטט בביצה לפני זמן רב. תודה לאלוהים! אני מוכן לתת את כל הכבוד לאלוהים ולאפשר לו לזכות במנוחה. יש כאלה ששואלים אותי: "משום המעמד שלך, אתה לא צריך למות. אם כן, מדוע אתה שמח כשאלוהים מזכיר את המוות?" אני לא עונה על כך ישירות – אני פשוט מחייך קלות ומשיב: "זה הנתיב שאני חייב לעסוק בצעידה בו והנתיב שאני חייב לעלות עליו." בני האדם לא מבינים את התשובה שלי, אנא רק מביטים בי במבט מופתע. אני קצת מבלבל אותם. עם זאת, אני סבור שמכיוון שזה הנתיב שבחרתי ושוזה גם הדבר שגמרתי בדעתי לעשות בפני אלוהים, בלי קשר לקשיים שלפניי, פשוט אעבוד קשה כדי להמשיך להתקדם בו. אני חושב שזו הבטחה שצריך לקיים אדם שמשרת את אלוהים. אסור לו לחזור בו אפילו קצת. זה גם כלל – תקנה שנקבעה לפני זמן רב, בעידן החוק – שמי שמאמין באלוהים אמור להבין. בחוויות שלי, אני לא מכיר היטב את אלוהים וחוויותי המעשיות זניחות, ואפילו לא ראוי להזכיר אותן, ולכן אני לא יכול לבטא אף דעה נשגבת. עם זאת, חייבים לשמר את דברי האל, ואסור להתמרד נגדם. למען האמת, חוויותי המעשיות לא אדירות, אך משום שאלוהים נושא עליי עדות ומשום שבני האדם תמיד מאמינים בי באמונה עיוורת, אין לי ברירה. אני יכול רק לחשוב שאני ביש מזל. יחד עם זאת, אני בכל זאת מקווה שבני האדם יתקנו את השקפתם בנוגע לאהבה לאלוהים. באופן אישי, אני שום דבר, משום שאני גם עוסק בדרך האמונה באלוהים, ומשום שהנתיב שאני צועד בו אינו אלא נתיב האמונה באלוהים. לא צריך לעבוד בני אדם טובים – עליהם לשמש אות ומופת לזולת. לא אכפת לי מה אחרים עושים, אך אני מכריז בפני בני האדם שאני מעניק את הכבוד לאלוהים. אני לא מעניק את כבודה של רוח האל לבשר והדם. אני מקווה שכולם יוכלו להבין את רגשותיי בנושא. אני לא בורח מאחריות, אך זה לא הסיפור כולו. זה דבר שחשוב להבהיר לגמרי, ומכאן והלאה לא יהיה צורך להזכיר זאת שוב.

כיום, אני מקבל נאורות מאלוהים. עבודתו של אלוהים על פני האדמה היא עבודת הישועה. היא לא קשורה לשום דבר אחר. ייתכן שבני אדם אחרים יחשבו אחרת, אבל אני תמיד מרגיש שרוח הקודש פשוט עושה שלב בעבודת

הישועה, ולא שום עבודה אחרת. זה צריך להיות ברור. רק כעת מתבהרת העבודה שרוח הקודש עושה בסין היבשתית – מדוע אלוהים רוצה לפתוח את כל הנתיבים ולעבוד במקום שבו שדים משתוללים בכל פינה? אפשר להבין מכך שהעבודה שאלוהים עושה היא בעיקר עבודת הישועה. ליתר דיוק, זו בעיקר עבודת הכיבוש. מההתחלה, קראו בשמו של ישוע. (אולי חלק מבני האדם לא חוו זאת, אבל אני אומר שזה היה שלב בעבודתה של רוח הקודש.) זה היה על מנת להתרחק מישוע של עידן החסד, ולכן חלק מבני האדם נבחרו מראש, ואז, לאחר מכן, הצטמצמה הבחירה. לאחר מכן, קראו בשמה של וויטנס לי בסין היבשתית – זה היה החלק השני של עבודת השחזור של רוח הקודש בסין היבשתית. זה היה השלב הראשון בעבודה שבו רוח הקודש התחילה לבחור בני אדם, שהתחיל בקיבוץ בני האדם ובהמתנה לרועה לטיפול בהם, והשם "וויטנס לי" שימש לביצוע השירות הזה. אלוהים עשה את עבודתו בעצמו כשהוא ראה את השם "העוצמתי", ולפני כן, היה זה שלב הכנה. על כן, לא משנה אם זה היה נכון או לא, וזה לא העניין העיקרי בתוכניתו של אלוהים. לאחר שאלוהים ראה את השם "העוצמתי", הוא התחיל באופן רשמי לעשות את העבודה שלו באופן אישי, ולאחר מכן, החלו באופן רשמי מעשיו כאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. באמצעות השם "האדון העוצמתי", הוא השתלט על כל בני האדם המורדים והמרדניים, והם התחילו להידמות לבני אנוש, בדיוק כמו כאשר בני אדם מגיעים לשנתם העשרים ושלוש או העשרים וארבע ומתחילים להיראות כמו בני אדם מבוגרים באמת. כלומר בני האדם בדיוק התחילו לחיות חיים של בני אנוש רגילים, ובאמצעות הניסיון של עושי השירות, עבודתו של אלוהים עברה באופן טבעי לשלב של ביצוע העבודה האלוהית. אפשר לומר שרק שלב העבודה הזה הוא הליכה של חלק ניכר מעבודתו של אלוהים, ושזה השלב העיקרי בעבודתו. בני האדם מכירים את עצמם ושונאים את עצמם. הם הגיעו לשלב שבו הם מסוגלים לקלל את עצמם, שבו הם שמחים להקריב את חייהם ושבו יש להם תחושה מעומעמת של חביבותו של אלוהים. על היסודות האלה, הם מבינים את המשמעות האמיתית של החיים. כך הם מגשימים את רצונו של אלוהים. עבודתו של אלוהים בסין היבשתית מתקרבת לסופה. אלוהים מבצע את הכנותיו בארץ הטינופת מזה מספר שנים, אל בני האדם מעולם לא השיגו את השלב שהם מגיעים אליו כעת. פירוש הדבר הוא שרק עכשיו, אלוהים התחיל את עבודתו שלו באופן רשמי. אין צורך להיכנס לפרטים בנושא הזה. אין צורך להסביר זאת לבני האנוש. אין ספק ששלב העבודה הזה נעשה ישירות באמצעות אלוהיותו של אלוהים, אך הוא מתבצע באמצעות האדם. איש לא יכול להכחיש זאת. עוצמתו האדירה של אלוהים על פני האדמה היא ללא ספק הסיבה שעבודתו יכולה להגיע לשלב שהיא הגיעה אליו כעת בבני האדם בארץ הפריצות. ניתן לקחת את פרי העבודה הזו לכל מקום כדי לשכנע את בני האדם. איש לא יעז למתוח על כך ביקורת ולהתכחש לכך בקלות דעת.

הנתיב... (2)

ייתכן שיש לאחינו ואחיותינו מתווה כלשהו של רצף העניינים, השלבים והשיטות שמאפיינים את עבודתו של אלוהים בסין היבשתית, אך אני תמיד סבור שמוטב להזכיר או לסכם בקצרה את המצב למען אחינו ואחיותינו. אני פשוט מנצל את ההזדמנות הזו כדי לומר מעט מהדברים שעל לבי. אני לא מדבר על שום דבר מחוץ לעבודה הזו. אני מקווה שהאחים והאחיות יוכלו להבין את מצב רוחי, ואני גם מבקש בצניעות שכל מי שקורא את דבריי יבין ויסלח לי על שיעור קומתי העלוב, על כך שחוויות חיי בהחלט לא ראויות, ועל כך שאני בהחלט לא יכול לשמור על ראש מורם בפני אלוהים. יחד עם זאת, אני תמיד מרגיש שאלה רק סיבות אובייקטיביות. בקצרה, יהיה אשר יהיה, אף אדם, אף אירוע ושום דבר לא יכול לעכב את השיתוף שלנו בנוכחותו של אלוהים, ואני מקווה שאחינו ואחיותינו יהיו מסוגלים לעבוד קשה יותר בפני אלוהים ביחד איתי. ברצוני להעניק לאלוהים את התפילה הבאה: "הו אלוהים! אנא רחם עלינו, כדי שאני, ואחיי ואחיותיי נוכל להתמודד ביחד תחת הריבונות של האידיאלים המשותפים שלנו, כדי שנהיה נאמנים לך עד המוות, וכדי שלעולם לא נחזור בנו!" המילים האלה הן מה שגמרתי בדעתי לפני אלוהים, אך אפשר גם לומר שזה המוטו שלי כאדם העשוי בשר ודם שאלוהים משתמש בו. סיפרתי על כך פעמים רבות בשיתוף שלי עם האחים והאחיות שנמצאים לצדי, ונתתי זאת לבני האדם שנמצאים לצדי כהודעה. אני לא יודע מה בני האדם חושבים על כך, אך יהיה אשר יהיה, אני סבור שלא זאת בלבד שיש להם היבט של מאמץ סובייקטיבי, אלא שהם מכילים גם היבט של תיאוריה אובייקטיבית. משום כך, ייתכן שיש לחלק מבני האדם דעות מסוימות, ואתם יכולים לקחת את המילים האלה כמוטו שלכם ולראות כמה רבה תהיה השאיפה שלכם לאהוב את אלוהים. בני אדם מסוימים יפתחו תפיסה מסוימת כשהם יקראו את המילים האלה ויחשבו: "איך ייתכן שאמירה כה יום-יומית ורגילה יכולה לגרום לשאיפה רבה בבני האדם לאהוב את אלוהים עד המוות? ואין לזה כל קשר לנושא שאנחנו דנים בו, 'הנתיב'." אני מכיר בכך שאין במילים האלה קסם רב, אבל תמיד חשבתי שהם יכולים להוביל את בני האדם אל דרך הישר ולאפשר להם לעבור ניסיונות שונים לאורך נתיב האמונה באלוהים מבלי לומר נואש או לחזור לאחור. זו הסיבה לכך שאני תמיד מתייחס לכך כמוטו, ואני מקווה שבני האדם יוכלו להרהר בכך בקפידה. עם זאת, כוונתי היא לא לכפות על כולם לקבל את ההשקפות שלי – זו רק הצעה. בלי קשר למה שאחרים חושבים עליי, אני חושב שאלוהים יבין את הדינאמיקה הפנימית בכל אחד מאיתנו. אלוהים עובד ללא-הרף על כל אחד מאיתנו, והוא עובד ללא מנוח. הסיבה לכך היא שכולנו נולדנו במדינה של התנין הגדול האדום כאש – זו הסיבה לכך שהוא עובד בנו כך. התמזל מזלם של בני האדם שנולדו במדינה של התנין הגדול האדום כאש לזכות בעבודה כזו של רוח הקודש. כאחד מהם, אני מרגיש היטב כמה אלוהים יקר, מכובד וכן חביב. זו דאגתו של אלוהים לנו. אימפריה כה נחשלת, שמרנית, פאודלית ובזויה ששוגה באמונות תפלות ואשר יושביה הם בני מעמד הפועלים זוכה בעבודה כזו של אלוהים. מכאן ניכר שאנחנו, קבוצת בני האדם הזו של העידן האחרון, מבורכים מאוד. אני מאמין שכל האחים והאחיות שענייהם הרוחניות פקוחות ורואות את העבודה הזו יזילו דמעות אושר משום כך, וברגע הזה, אתם תבטאו זאת בפני אלוהים בריקודי שמחה,

הלא כן? האם לא תרעיפו על אלוהים את השיר שבלבכם? בעת הזאת, האם לא תפגינו את הנחישות שלכם בפני אלוהים ותערכו תוכנית חדשה בפניו? אני חושב שכל הדברים האלה הם דברים שמאמין אמיתי באלוהים צריך לעשות. כבני אנוש, אני מאמין שכל אחד מאיתנו צריך לבטא דבר מה בפני אלוהים. זה מה שצריך לעשות אדם בעל רגשות. מבט באיכותו של כל אחד מאיתנו ובמקום לידתו מראה לנו כמה השפלה אלוהים סבל כדי לבוא אל בינינו. על אף שאנחנו מבינים במידת מה את אלוהים שבתוכנו, לפי מה שאנחנו יודעים, אלוהים כה גדול, כה עילאי וכה מכובד עד שדי לדעת כמה אדיר היה הסבל שלו בקרב בני האנוש על דרך ההשוואה. אך זה בכל זאת דבר מעורפל לומר, ובני האדם יכולים להתייחס אליו רק כאל מילים ודוקטרינות. זאת משום שבני האדם בקרבנו יותר מדי קהי חושים ורפי שכל. אני יכול רק להקדיש מאמץ רב יותר כדי להסביר את העניין הזה לכל האחים והאחיות שיהיו מוכנים לקבל זאת, על מנת שרוח האל תוכל לרגש את רוחנו. מי ייתן ואלוהים יפקח את עינינו הרוחניות כדי שנוכל לראות את המחיר שאלוהים שילם, את המאמצים שהוא השקיע ואת האנרגיה שהוא רתם למעננו.

כאחד מבני סין היבשתית שקיבל את רוח האל, אני חש עמוקות שהאיכות שלנו באמת לקויה. (אני מקווה שאחינו ואחיותינו לא מרגישים שליליים משום כך – זה המצב בפועל). בחיי המעשיים, ראיתי בבירור שאנחנו ומאפיינינו נחשלים כל כך. בהיבטים העיקריים, מדובר בהתנהלותנו בחיינו ובקשר שלנו עם אלוהים, ובהיבטים השוליים, מדובר בכל דעה ומחשבה שלנו. כל אלה הם דברים שקיימים באופן אובייקטיבי ואשר קשה להסתיר באמצעות מילים או אשליות. על כן, כשאני אומר זאת, רוב בני האדם מהנהנים ומכירים בכך, והם משוכנעים בכך אלא אם הם ניחנים בהיגיון רגיל לקוי. אדם כזה לא מסוגל לקבל השקפה כמו שלי. ייתכן שאני באמת לא יודע לדבר בנימוס, ושאני מתייחס לאדם כזה באופן ישיר כחיה של ממש. הסיבה לכך היא שבני אדם כאלה הם הנמוכים ביותר ברמתם במדינה של התנין הגדול האדום כאש – הם כמו חזיר או כלב. לבני האדם האלה יש האיכות הלקויה ביותר, והם לא ראויים להתייצב בפני אלוהים. ייתכן שהעניין הוא שדבריי חצופים. אני מייצג את רוח האל שעובדת בי ומקללת יצורים חיתיים ומטונפים כאלה, ואני מקווה שהדבר לא מחליש את אחיי ואחיותיי. ייתכן שאין בינינו אדם כזה, אך תהיה אשר תהיה האמת, אני מאמין שזה האופן שבו יש לטפל באדם כזה. מה אתם חושבים?

כמה אלפי השנים של האימפריה של התנין הגדול האדום כאש היו מושחתות עד העצם עד עתה, ומשום שהוא התנגד לאלוהים ללא-הרף, אלוהים קילל את המדינה הזו וטיפל בה בחרון אף, ולאחר מכן הוא המיט את הייסורים שלו. המדינה הזו שאלוהים קילל סבלה מאפליה גזעית, והיא עדיין נחשלת. המדינה שנולדנו בה היא מקום התאספותן של הרבה רוחות טמאות, ולכן הן משתוללות ושואפות לעליונות בארץ הזו. הדבר הוביל לכך שכל מי שנולד כאן הוכתם. ההרגלים, המנהגים, הדעות והתפיסות של בני האדם נחשלים ומיושנים, ולכן הם רוקמים כל מיני תפיסות לגבי אלוהים שעד כה איש לא הצליח להתנער מהן. בפרט, הם מתנהגים באופן אחד בפני אלוהים ומתנהגים באופן אחר מאחורי גבו, במחשבה השגויה שקידוש השטן הוא שירות לאלוהים. זו דוגמה לנחשלותם הרבה. אלוהים ביצע עבודה כה רבה בסין היבשתית ואמר כה רבים מדבריו, אך בני האדם עדיין לגמרי קהי חושים ואדישים. הם עדיין עושים את עבודתם כפי שהם עשו אותה בעבר והם לא מבינים כלל את דברי האל. כשאלוהים הכריז שאין עתיד ואין תקווה, כנסייה שהייתה בחיים בשיא החום של הקיץ עברה

לפתע לקור של החורף. דמותם האמיתית של בני האדם נחשפה לאור היום והביטחון, האהבה והחזקה שלהם נעלמו ללא זכר. וכעת, איש לא השיב לעצמו את החיוניות שלו. בני האדם אומרים במילים שלהם שהם אוהבים את אלוהים, ועל אף שהם לא מעזים להתלונן בלבם, יהיה אשר יהיה, פשוט אין להם האהבה הזו. מה הסיבה לכך? אני חושב שאחינו ואחיותינו יכירו בעובדה הזו. מי ייתן ואלוהים יהפוך אותנו לנאורים, כדי שנוכל להכיר את חביבותו, לאהוב את אלוהינו מעומק לבנו ולבטא את האהבה שכולנו רוחשים לאלוהים במעמדים שונים. מי ייתן ואלוהים יעניק לנו לב איתן של אהבה כנה כלפיו – זה מה שאני מייחל. יחד עם זאת, אני חש מעט אהדה אל אחיי ואחיותיי שגם הם חיים בארץ הטינופת הזו, ולכן פיתחתי שנאה כלפי התנין הגדול האדום כאש. הוא פוגם באהבתנו לאלוהים ומפתה את תאוות הבצע שלנו לסיכויים עתידיים. הוא מפתה אותנו להיות שליליים ולהתנגד לאלוהים. התנין הגדול האדום כאש הוא זה שהונה אותנו, השחית אותנו והרס אותנו עד עתה, עד כדי כך שאנחנו לא מסוגלים לאהוב את אלוהים בחזרה בלבנו. יש לנו הנעה בלבנו, אך אף על פי כן, אנחנו חסרי אונים. כולנו קורבנותיו. זו הסיבה לכך שאני שונא אותו בכל לבי ולכך שאני ממתין בקוצר רוח להשמיד אותו. עם זאת, כשאני חושב שוב, זה לא יועיל ורק יגרום לאלוהים לצרות, ולכן אני חוזר אל המילים האלה – אני שם לעצמי מטרה בלבי להגשים את רצונו של אלוהים – לאהוב את אלוהים. זה הנתיב שאני צועד בו – זה הנתיב שעליי לפסוע בו כברוא אל. כך עליי להעביר את חיי. אלה מילים מלבי, ואני מקווה שאחיי ואחיותיי יתעודדו במידה מסוימת לאחר קריאת המילים האלה כדי שלבי יוכל לזכות במעט שלוה. זאת מכיוון שמטרתי היא להגשים את רצונו של אלוהים, ולפיכך להביא לידי ביטוי חיים מלאים במשמעות ובגאונות. בכך, אהיה מסוגל למות ללא חרטות, עם לב לב מלא בסיפוק ונוחות. האם תרצו לעשות זאת? האם יש בכם נחישות כזו?

כוחו הגדול ביותר של אלוהים הוא יכולתו לעבוד במי שמכונים "בני האדם החולים ממזרח אסיה". אלה צניעות ונסתרות. בלי קשר למילים המחמירות שאלוהים אומר לנו או לייסורים שהוא ממיט עלינו, עלינו להלל אותו ממעמקי לבנו על צניעותו ולאהוב אותו עד הסוף משום כך. בני אדם שלכודים בכבלי השטן מזה כמה אלפי שנים ממשיכים לחיות תחת השפעתו ולא נחלצים משביו. הם ממשיכים לגשש ולהיאבק במרירות. בעבר, הם היו מבעירים קטורת, משתחוים לשטן ומקדשים אותו, והם היו קשורים הדוקות למשפחה ולסיבוכים חילוניים, וכן לאינטראקציות חברתיות. הם לא היו מסוגלים להיחלץ מכך. בחברה כזו של 'אדם לאדם זאב', איפה ניתן למצוא חיים של טעם? מה שבני האדם מגוללים הוא חיים של סבל, ולמרבה המזל, אלוהים הושיע את בני האדם התמימים האלה, וכעת הוא דואג לחיינו ומגן עליהם כדי שהם יוכלו להיות חיים שמחים ולא מלאים בדאגות. המשכנו עד כה לחיות תחת חסדו. האין זו ברכתו של אלוהים? איך ייתכן שמישהו יעז להציב לאלוהים דרישות ראוותניות? האם הוא נתן לנו כל כך מעט? אתם עדיין לא מרוצים? אני חושב שהגיע הזמן שנאהב את אלוהים בחזרה. על אף שאנחנו מקבלים לא מעט לעג, לעז ורדיפה משום שאנחנו צועדים בנתיב האמונה באלוהים, אני מאמין שזה דבר משמעותי. זה עניין של כבוד ולא של בושה, ויהיה אשר יהיה, הברכות שאנחנו נהנים מהן אינן זעומות כלל. באינספור מקרי אכזבה, דברי האל העניקו לנו נחמה, ולפני שהבנו שזה קורה, הצער הפך לאושר. באינספור מקרי מצוקה, אלוהים העניק לנו ברכות וקיים אותנו באמצעות דבריו. באינספור מקרי חולי, דברי האל מעניקים חיים – יצאנו כלל מסכנה ועברנו מסכנה לבטחה. כבר נהניתם מכל כך הרבה דברים כאלה מבלי להבין זאת. האם ייתכן שאתם לא זוכרים?

הנתיב... (3)

בחיי שלי, אני תמיד מוכן להעניק את כולי לאלוהים – את גופי ואת דעתי. כך, אין לי נקיפות מצפון, ואני יכול לזכות במעט שלווה. אדם שמחפש חיים חייב ראשית למסור את כל לבו לאלוהים. זה תנאי מקדים. אני רוצה שאחיי ואחיותיי יתפללו איתי לאלוהים: "הו אלוהים! מי ייתן ורוחך בשמיים תעניק חסד לבני האדם בארץ, כדי שלבי יוכל לדבוק בך לחלוטין, כדי שתוכל לרגש את רוחי, וכדי שאוכל לראות את החביבות שלך בלבי וברוחי, על מנת שבני האדם על פני האדמה יתברכו לראות את יופיך. אלוהים! מי ייתן ורוחך תרגש שוב את רוחנו, כדי שאהבתנו תימשך זמן רב ולעולם לא תשתנה!" מה שאלוהים עושה בנו הוא קודם כל לבחון את לבנו, וכשאנחנו שופכים את לבנו לתוכו, זה הרגע שבו הוא מתחיל לרגש את רוחנו. רק ברוח אפשר לראות את חביבותו, עליונותו וגדולתו של אלוהים. זה הנתיב של רוח הקודש בבני האנוש. האם יש לכם חיים כאלה? האם חוויתם חיים של רוח הקודש? האם אלוהים אי-פעם ריגש את רוחכם? האם ראיתם כיצד רוח הקודש עובדת בבני אדם? האם מסרתם את כל לבכם לאלוהים? כשתתנו את כל לבכם לאלוהים, תהיו מסוגלים לחוות את החיים של רוח האל, ועבודתו תוכל להתגלות לכם ללא-הרף. ברגע הזה, תהפכו לבני אדם שרוח הקודש משתמשת בהם. האם אתם נכונים להיות בני אדם כאלה? בזיכרוני, כשרוח הקודש ריגשה אותי, ומסרתי את לבי לאלוהים לראשונה, נפלתי בפניו וקראתי: "הו אלוהים! אתה הוא זה שפקח את עיניי כדי שאוכל להבין את הישועה שלך. אני מוכן למסור לך את כל לבי, וכל מה שאני מבקש הוא שרצונך יתגשם. כל מה שאני רוצה הוא שלבי יזכה באישורך בנוכחותך, ושאוכל להגשים את רצונך." לעולם לא אשכח את התפילה הזו. התרגשתי עד עמקי נשמתי ובכיתי בכי תמרורים בפני אלוהים. זו הייתה התפילה המוצלחת הראשונה שלי בנוכחותו של אלוהים כאדם שזכה לישועה, וזו הייתה השאיפה הראשונה שלי. לאחר מכן, רוח הקודש ריגשה אותי לעתים תכופות. האם אי-פעם הייתה לכם חוויה כזו? כיצד רוח הקודש עבדה בכם? אני חושב שכל בני האדם ששואפים לאהוב את אלוהים חווים חוויה כזו במידה כזו או אחרת, אך בני האדם שוכחים אותן. אם מישהו אומר שהוא לא חווה חוויה כזו, הדבר מוכיח שהוא עדיין לא זכה בישועה, ושהוא עדיין נמצא בתחומו של השטן. העבודה שרוח הקודש מבצעת בכולם היא הנתיב של רוח הקודש, וזה גם הנתיב של בני אדם שמאמינים באלוהים ומחפשים אותו. השלב הראשון בעבודה שרוח הקודש מבצעת על בני האדם הוא ריגוש רוחם. לאחר מכן, הם מתחילים לאהוב את אלוהים ולחפש חיים. כל מי שנמצא בנתיב הזה שרוי בזרם של רוח הקודש. זו לא רק הדינאמיקה של עבודתו של אלוהים בסין היבשתית, אלא גם בכל רחבי התבל. הוא עושה זאת על כל האנושות. אם מישהו לא התרגש אפילו פעם אחת, זו הוכחה לכך שהוא לא נמצא בזרם השחזור. אני מתפלל לאלוהים ללא הפסקה בלבי שהוא ירגש את כל בני האדם – אני מייחל שאלוהים ירגש את כל בני האדם מתחת לשמש ושהם כולם יצעדו בנתיב הזה. אולי זו בקשה פעוטה לבקש מאלוהים, אך אני מאמין שהוא יעשה זאת. אני מקווה שכל אחיי ואחיותיי יתפללו לכך, שרצונו של אלוהים יתגשם, ושעבודתו תיחתם בהקדם כדי שרוחו בשמיים תזכה במנוחה. זו התקווה הקטנה שלי.

אני מאמין שמכיוון שאלוהים יכול לבצע את עבודתו בעיר אחת של שדים, הוא בהחלט מסוגל לבצע את עבודתו באינספור ערים של שדים ברחבי תבל. אנחנו, בני האדם של העידן האחרון, בהחלט נראה את יום כבודו של אלוהים. זה נקרא "היותנו חסידים עד הסוף תוביל לישועה". אף אחד לא יכול להחליף את אלוהים בשלב הזה בעבודתו – רק אלוהים עצמו יכול לעשות זאת. הסיבה לכך היא שזה שלב יוצא מן הכלל. זה שלב בעבודת הכיבוש, ובני אנוש לא יכולים לכבוש בני אנוש אחרים. רק הדברים המובעים מפיו של אלוהים ורק הדברים שהוא עושה באופן אישי יכולים לכבוש את האנושות. אלוהים משתמש במדינה של התנין הגדול האדום כאש כשטח בדיקות. לאחר מכן, הוא יתחיל את עבודתו בתבל כולה. פירוש הדבר הוא שאלוהים יבצע עבודה אדירה אף יותר ברחבי התבל, וכל בני האדם בתבל יקבלו את עבודת הכיבוש של אלוהים. בני האדם מכל דת ומכל זרם חייבים לקבל את שלב העבודה הזה. זה נתיב שחייבים לפסוע בו – אף אחד לא יכול להימלט ממנו. האם אתם מוכנים לקבל את מה שאלוהים הפקיד בידיכם? אני תמיד מרגיש שקבלת דבר שרוח הקודש מפקידה בידי היא דבר מופלא. בעיניי, זה האמון הרב ביותר שאלוהים נותן באנושות. אני מקווה שאחיי ואחיותיי יעברו קשה לצדי ויקבלו זאת מאלוהים, כדי שאלוהים יוכל לזכות בכבוד ברחבי התבל כולה, וכדי שחיינו לא יהיו לשווא. עלינו לעשות משהו למען אלוהים, או שעלינו לנדוד. אם משהו מאמין באלוהים אך אין לו מושא לעיסוק, הרי שהוא חי את חייו לריק, וכשיבוא יום מותו, יהיו לו רק רקיע כחול ורקע מאובקת להביט בהם. האם אלה חיים בעלי משמעות? אם אתם מסוגלים לעמוד בדרישותיו של אלוהים במהלך חייכם, זה דבר יפהפה, הלא כן? מדוע אתם תמיד מחפשים צרות, ומדוע אתם תמיד עגמומיים? כך אתם לא זוכים בשום דבר מאלוהים, הלא כן? והאם אלוהים יכול לזכות במשהו מכם? בתוך ההבטחה שנתתי לאלוהים, אני פשוט נותן לו את לבי ולא משטה בו בדבריי. אני לא אעשה משהו כזה – אני מוכן רק לנחם את האל שאני אוהב בלבי, כדי שרוחו בשמיים תזכה לנחמה. הלב אומנם בעל ערך, אך האהבה יקרה יותר. אני מוכן לתת את האהבה היקרה ביותר בלבי לאלוהים, כדי שמה שהוא יהנה ממנו יהיה הדבר היפהפה ביותר שיש לי, וכדי לספק אותו באהבה שאני מעניק לו. האם אתם מוכנים לתת את אהבתכם לאלוהים להנאתו? האם אתם מוכנים להפוך את זה להון היחיד שלכם להישרדותכם? מה שאני רואה מחוויותיי הוא שככל שאני מעניק לאלוהים אהבה רבה יותר, כך אני מרגיש יותר שאני חי באושר, וכך יש לי כוח חסר גבולות, אני מוכן להקריב את כל גופו ודעתי, ואני תמיד מרגיש שלעולם לא אוכל לאהוב את אלוהים מספיק. אם כן, האם אהבתכם אהבה זניחה, או שמא היא אינסופית וגדולה לאין שיעור? אם באמת תרצו לאהוב את אלוהים, תמיד תהיה לכם יותר אהבה להשיב לו. אם זה המצב, איזה אדם ואיזה דבר יכולים לעמוד בדרכה של אהבתכם לאלוהים?

אלוהים רואה בכל אהבתה של האנושות כיקרה. הוא מרעיף אפילו יותר מברכותיו על כל בני האדם שאוהבים אותו. זאת משום שאהבתו של אלוהים כה קשה להשגה, משום שהיא מעטה כל כך, ומשום שכמעט לא ניתן למצוא אותה. ברחבי התבל, אלוהים ניסה לדרוש מבני האדם להשיב לו אהבה, אך לאורך כל העידנים ועד היום, מעטים בני האדם שהשיבו לאלוהים אהבה אמיתית – מספרם זעום. למיטב זיכרוני, פטרוס היה אחד, אך ישוע כיוון אותו באופן אישי, ורק כשפטרוס מת, הוא נתן את אהבתו המלאה לאלוהים וסיים את חייו. לפיכך, אלוהים מצמצם את היקף עבודתו בתבל תחת תנאים קשים כאלה, והוא משתמש במדינה של התנין הגדול האדום כאש כהדגמה. הוא ממקד את כל כוחו ואת כל מאמציו במקום אחד. יהיו לכך תוצאות חיוביות יותר וזה יועיל יותר

לעדות עליו. תחת שני התנאים האלה, אלוהים העביר את עבודתו למען תבל כולה אל בני האדם בני האיכות הירודה ביותר בסין היבשתית והתחיל את עבודת הכיבוש האוהבת שלו, כדי שלאחר שבני האדם האלה יהיו מסוגלים לאהוב אותו, הוא יוכל לבצע את השלב הבא בעבודתו. זו תוכניתו של אלוהים. פרי עבודתו יהיה כך הכי גדול. היקף עבודתו גם ממוקד וגם מוגבל. ניכר איזה מחיר כבד אלוהים שילם וכמה מאמץ הוא השקיע בכך שהוא ביצע את עבודתו בנו, ויומנו בא. זו ברכתנו. על כן, מה שלא עולה בקנה אחד עם התפיסות האנושיות הוא שאנשי המערב מקנאים בנו על כך שנולדנו במקום נחמד, אך אנחנו רואים בעצמנו עלובים וצנועים. כך אלוהים מרומם אותנו, הלא כן? אנשי המערב מעריכים את צאצאי התנין הגדול האדום כאש, שתמיד היו אסקופה נדרסת – זו באמת הברכה שלנו. כשאני חושב על כך, אני מתמלא באדיבותו של אלוהים וביקירותו וקרבתו. מכך אפשר להבין שמה שאלוהים עושה לא תואם עם התפיסות האנושיות, ועל אף שכל בני האדם האלה מקוללים, ביקורת החוק לא מגבילה את אלוהים, והוא מיקד את עבודתו במכוון בפיסת האדמה הזו. זו הסיבה לכך שאני מתרונן ולכך שאני מרגיש אושר בל יתואר. כמי שלוקח חלק מרכזי בעבודה, בדיוק כמו הכוהנים הראשיים בקרב בני ישראל, אני מסוגל לבצע את עבודתה של רוח האל ישירות ולשרת אותה ישירות. זו ברכתי. מי יעז לחשוב על משהו כזה? אולם היום, זה ארע לנו באופן לא צפוי. זה באמת אושר עצום שראוי לחגיגה. אני מקווה שאלוהים ימשיך לברך אותנו ולרומם אותנו כדי שאלה מביננו שנמצאים בערימת הזבל יוכלו לשמש את אלוהים היטב, וכך הוא יאפשר לנו לגמול לו על אהבתו.

לגמול לאלוהים על אהבתו הוא הנתיב שאני צועד בו כעת, אך אני מרגיש שזה לא רצונו של אלוהים ושזה לא הנתיב שעליי לפסוע בו. אלוהים רוצה שאשמש אותו היטב – זה הנתיב של רוח הקודש. אולי אני טועה. אני חושב שזה הנתיב שאני צועד בו מאז שגמרתי בדעתי בפני אלוהים לפני זמן רב. אני מוכן שאלוהים יכוון אותי, כדי שאוכל לעלות על הנתיב שעליי לצעוד בו בהקדם האפשרי ולרצות את רצונו של אלוהים בהקדם האפשרי. בלי קשר למה שאחרים חושבים, אני סבור שהגשמת רצונו של אלוהים היא הדבר החשוב ביותר, וזה העניין החשוב ביותר בחיי. אין אף אחד שיכול לגזול ממני את הזכות הזו – זו השקפתי האישית, וייתכן שיש כאלה שלא יכולים להבין זאת, אבל אני מאמין שאני לא צריך להצדיק זאת בפני אף אחד. אני אצטרך בנתיב שעליי לצעוד בו – ברגע שאזהה את הנתיב הנכון, אעלה עליו ולא ארד ממנו. לכן אני חוזר למילים האלה: אני שם לעצמי מטרה בלבי להגשים את רצונו של אלוהים. אני מצפה שאחיי ואחיותיי לא ימתחו עליי ביקורת! בסך הכל, באופן אישי, אני חושב שבני האדם יכולים לומר מה שהם רוצים, אך אני מרגיש שחיוני להגשים את רצונו של אלוהים ושאיני לא צריך לסבול אילוצים בעניין הזה. אני לא יכול לטעות כשאני מגשים את רצונו של אלוהים, ולא ניתן לתכנן זאת על סמך האינטרסים שלי עצמי. אני מאמין שאלוהים ראה אל תוך לבי! אם כן, כיצד עליכם להבין זאת? האם אתם מוכנים להעלות את עצמכם כקורבן מנחה לאלוהים? האם אתם מוכנים שאלוהים ישתמש בכם? האם גם אתם נחושים להגשים את רצונו של אלוהים? אני מקווה שכל אחיי ואחיותיי יהיו מסוגלים לזכות במידה מסוימת של תמיכה מדבריי. על אף שהשקפתי שטחית מדי, אני עדיין אומר את מה שאני יכול לומר כדי שנוכל לקיים שיחה מלב אל לב ללא שום מחסומים, על מנת שאלוהים יוכל להישאר בקרבנו לעולמים. אלה מילים מלבי. בסדר! אלה כל המילים הכנות שיש על לבי היום. אני מקווה שאחיי ואחיותיי ימשיכו לעבוד קשה, ואני מקווה שרוח האל תמיד תשגיח עלינו!

הנתיב... (4)

העובדה שבני האדם מסוגלים לגלות את חביבותו של אלוהים ולחפש את הדרך לאהוב את אלוהים בעידן הזה, והעובדה שהם מוכנים לקבל את ההדרכה של המלכות היום – כל הדברים האלה נובעים מחסדו של אלוהים, ויתרה מזאת, הם נובעים מכך שאלוהים מרומם את האנושות. בכל פעם שאני חושב על כך, יש לי תחושה עזה של חביבותו של אלוהים. אלוהים אוהב אותנו באמת. אחרת, מי היה מסוגל לגלות את חביבותו? רק מכך אני רואה שאלוהים עצמו עושה את כל העבודה הזו ושאלוהים מכוון ומנחה את בני האדם. אני מודה לאלוהים על כך, ואני מבקש מאחיי ואחיותיי להצטרף אליי באמירת דברי הלל לאלוהים: "כל הכבוד לך, האל העליון עצמו! מי ייתן וכבודך יתגבר ויתגלה באלה מביננו שאותם בחרת ושבהם זכית." זכיתי בנאורות מאלוהים – לפני העידנים, אלוהים כבר הועיד אותנו מראש ורצה לזכות בנו באחרית הימים, ולכן הגרימה לכל הדברים בתבל לראות את כבודו של אלוהים נעשית לגמרי דרכנו. לפיכך, אנחנו ההתממשות של ששת אלפי שנים של תוכנית הניהול שלנו. אנחנו האותות והמופתים של עבודתו של אלוהים בתבל כולה. רק עתה גיליתי כמה אלוהים באמת אוהב אותנו, ושהעבודה שהוא עושה בנו והדברים שהוא אומר כולם מתעלים על עידני העבר פי מיליון. אפילו בישראל ובפטרוס, אלוהים מעולם לא עשה כל כך הרבה עבודה כה רבה או דיבר כל כך הרבה באופן אישי. זה מוכיח שאנחנו, קבוצת בני האדם הזו, באמת מבורכים עד מאוד – מבורכים לאין ערוך יותר מאשר הקדושים של ימי העבר. זו הסיבה לכך שאלוהים תמיד אמר שבני האדם של העידן הסופי מבורכים. בלי קשר לדבריהם של אחרים, אני מאמין שאנחנו אלה שאלוהים מברך יותר מכל. עלינו לקבל את הברכות שאלוהים מרעיף עלינו. ייתכן יש בני אדם מסוימים שמתלוננים בפני אלוהים, אבל אני מאמין שברכות באות מאלוהים, וזה מוכיח שהן מה שמגיע לנו. אפילו אם אחרים מתלוננים או לא מרוצים מאיתנו, אני תמיד חושב שאף אחד לא יכול לקבל את הברכות שאלוהים נתן לנו או לקחת אותן מאיתנו. מפני שעבודתו של אלוהים מתבצעת עלינו ומפני שהוא מדבר אלינו פנים אל פנים – אלינו ולא אל אחרים – אלוהים עושה כל דבר שהוא רוצה לעשות, ואם בני האדם לא משוכנעים, הם רק מחפשים צרות, הלא כן? האין זו חיזור אחר השפלה? מדוע אני אומר זאת? הסיבה לכך היא שחוויתי את הדברים באופן יסודי. בדיוק כמו העבודה שאלוהים עושה עליי, שאותה רק אני יכול לקבל – האם מישוהו אחר יכול לעשות זאת? התמזל מזלי שאלוהים מפקיד זאת בידיי – האם מישוהו אחר היה יכול לעשות זאת ללא אבחנה? אולם אני מקווה שאחיי ואחיותיי יוכלו להבין את לבי. הדבר לא נועד להוכיח את ההסמכות שלי ולהתרברב בפני בני אדם, אלא להסביר עניין. אני מוכן להעניק את כל כבודי לאלוהים ולהניח לו לבחון את הלב של כל אחד מאיתנו כדי שהלב של כולנו יהיה מטוהר לחלוטין בפני אלוהים. אני רוצה להביע משאלה מעומק לבי: אני מקווה ליפול לחלוטין בנחלתו של אלוהים, להפוך לבתולה טהורה המועלה לקורבן על המזבח, ויתרה מזאת, להיות צייתן כמו שה ולהופיע בקרב כל בני האנוש כגוף רוחני קדוש. זו הבטחתי, הנדר שאני נודר בפני אלוהים. אני מוכן להגשים אותה ולגמול לאלוהים על אהבתו באמצעות כך. האם אתם מוכנים לעשות זאת? אני סבור שההבטחה הזו שלי תמריץ אחים ואחיות צעירים רבים יותר ותעניק תקווה לצעירים רבים יותר. אני

מרגיש שנדמה שאלוהים שם דגש מיוחד על צעירים. ייתכן שזו דעה קדומה שלי, אבל אני תמיד מרגיש שיש לצעירים תקווה לעתיד. נדמה שאלוהים עושה עבודה יתרה בצעירים. על אף שחסרות להם תובנות וחוכמה, ושהם חיוניים וחמומי מוח יתר על המידה, ממש כמו עגל בן יומו, אני סבור שגם לצעירים יש ערך. אפשר לראות בהם את תמימות הנעורים, וקל להם יותר לקבל דברים חדשים. על אף שצעירים נוטים להיות יהירים, נועזים ואימפולסיביים, הדברים האלה לא משפיעים על יכולתם לקבל אור חדש. הסיבה לכך היא שככלל, צעירים לא נצמדים לדברים מיושנים. זו הסיבה לכך שאני רואה פוטנציאל בלתי מוגבל בצעירים ובחיוניות שלהם. זו הסיבה לרגש החם שאני רוחש אליהם. על אף שאין לי שום בעיה עם האחים והאחיות המבוגרים יותר, אני גם לא מעוניין בהם. אני מתנצל מעומק לבי בפני האחים והאחיות המבוגרים יותר. ייתכן שמה שאמרתי חצוף או לא מתחשב, אבל אני מקווה שכולכם תוכלו לסלוח לפזיזות שלי, משום שאני צעיר מדי ומשום שאני לא שם יותר מדי דגש על אופן הדיבור שלי. יחד עם זאת, למען האמת, אחרי הכל, יש לאחים והאחיות המבוגרים יותר תפקידים שעליהם למלא – הם לא חסרי תועלת כלל וכלל. הסיבה לכך היא שיש להם ניסיון בטיפול בעניינים, שיש להם גישה יציבה להתמודדות בדברים, ושהם לא עושים כל כך הרבה טעויות. האין אלה המעלות שלהם? אני רוצה שכולנו נאמר בפני אלוהים: "הו אלוהים! מי ייתן וכולנו נמלא את תפקידנו שלנו במשרות שונות, ומי ייתן וכולנו נעשה את כל שביכולתנו למען רצונך!" אני סבור שזה ודאי רצונו של אלוהים!

ממה שראיתי בחוויות שלי, רבים מאלה שהתנגדו בגלוי לזרם הזה, כלומר רבים מאלה שהתנגדו ישירות לרוח האל, היו בני אדם מבוגרים יותר. התפיסות הדתיות שבני האדם האלה מחזיקים בהן חזקות מאוד, והם משווים בין דברים מיושנים לדברי האל בכל היבט. הם תמיד מחילים דברים שהם קיבלו בעבר על דברי האל. האין הם מגוחכים? האם מישוהו כזה יכול לעשות את עבודתו של אלוהים? האם אלוהים יכול להשתמש באדם כזה בעבודתו? יש לרוח הקודש שיטה לכל יום ויום בעבודתה. אם בני האדם ידבקו בדברים מיושנים, יבוא יום שבו הם יידחקו אל מחוץ לבימת ההיסטוריה. בכל שלב בעבודתו, אלוהים תמיד משתמש בבני אדם חדשים. נשיאת הרצאות על דברים מיושנים כמוה כהריסת בני אדם, הלא כן? האין זו גרימת עיכוב לעבודתו? על כן, מתי יכולה עבודתו של אלוהים להסתיים? אולי יש כאלה שיש להם תפיסות מסוימות בנוגע למה שאמרתי זה עתה. אולי הם לא ישתכנעו. עם זאת, אני מקווה שאתם לא מודאגים. דברים רבים כאלה יקרו בעתיד הקרוב, והעובדות יכולות רק להבהיר זאת. עדיף שנלך לבקר כמה אישים חשובים, כמה רועים רוחניים יוקרתיים או מפרשים של כתבי הקודש, ונטיף על הזרם הזה בפניהם. בתחילה, אין ספק שהם לא יתנגדו בגלוי, אך הם יוציאו את ספרי הקודש כדי להתחרות איתכם. יהיה עליהם לגולל את מה שנכתב בספר ישעיהו ובספר דניאל, והם אפילו יהיו חייבים להסביר את ספר ההתגלות. ואם לא תוכלו להעיד על כך, הם ידחו אתכם ויקראו לכם משיחי שקר, ויאמרו שאתם מפיצים דרך מגוחכת. לאחר שעה, הם יעלו האשמות שווא נגדכם עד כדי כך שתיעתק נשמתכם. האין זו התנגדות גלויה? אולם זו רק ההתחלה. הם לא יכולים לסכל את השלב הבא בעבודתו של אלוהים, ובמהירה, רוח הקודש תאלץ אותם לקבל זאת. זו המגמה הכללית. זה דבר שבני האנוש לא יכולים לעשות ודבר שבני האדם לא יכולים אפילו לדמיין. אני מאמין שעבודתו של אלוהים תתפשט ברחבי תבל ללא הפרעה. זה רצונו של אלוהים, ואף אחד לא יכול לעצור אותו. מי ייתן ואלוהים יהפוך אותנו לנאורים ויגרום לנו לקבל יותר אור חדש ולא להפריע לניהולו של אלוהים בעניין הזה. מי ייתן ואלוהים ירחם עלינו כדי שכולנו נוכל לראות את בואו של יום הכבוד

שלו. הזמן שבו אלוהים יזכה בכבוד ברחבי התבל כולה יהיה גם הזמן שבו נזכה בכבוד לצדו. נדמה שזה יהיה גם הזמן שבו אפרד מאלה שצועדים איתי. אני מקווה שאחיי ואחיותיי ירימו את קולם ביחד עם שלו בהפצרה בפני אלוהים: מי ייתן ועבודתו האדירה של אלוהים תושלם במהירה, כדי שנוכל לראות את יום הכבוד שלו במהלך חיינו. אני עדיין מקווה להגשים את רצונו של אלוהים במהלך ימי חיי, ואני מקווה שאלוהים ימשיך לעשות את עבודתו בנו ושלעולם לא יהיו שום מכשולים. זו שאיפתי הנצחית. מי ייתן ואלוהים תמיד יהיה בקרבנו, ומי ייתן ואהבתו תבנה גשרים בינינו, כדי שהחברות ביננו תהפוך ליקרה יותר. אני מקווה שהאהבה תיצור הבנה רבה יותר בינינו, שהאהבה תוכל לקרב בינינו עוד יותר ולהסיר כל מרחק בינינו, ושהיא תעמיק, תרחב ותמתק. אני מאמין שזה ודאי רצונו של האל שלי. אני מקווה שאחיי ואחיותיי יתקרבו אליי יותר, ושנוכל כולנו לנצור את הימים הקצרים שיש לנו יחד, ושהם יוכלו לשמש זיכרונות יפהפיים עבורנו.

היו יותר שלבים בעבודתו של אלוהים בסין היבשתית, אך הם לא מורכבים כלל. במחשבה על כל השלבים האלה, הם לא נעדרים היגיון – אלוהים השלים את כולם בעצמו, וכל בני האדם מגלמים תפקידים שונים בעבודתו. כל מערכה במחזה הזה מצחיקה את בני האדם, ובאופן מפתיע, לכולם יש תפקיד לגלם בו. בכל ניסיון, ביצועיהם של בני האדם נאמנים למציאות, וקולמוסו של אלוהים משרטט כל אדם ואדם באופן יסודי ומלא חיים. לכולם יש שפע שנחשף לאור היום. אני לא אומר שאלוהים לועג לבני האדם בעבודתו – לא היה בכך כל היגיון. לכל עבודתו של אלוהים יש מטרה. הוא בשום אופן לא עושה שום דבר שאין לו חשיבות או ערך. כל דבר שהוא עושה נועד להפוך את האנושות למושלמת ולזכות בה. רק מכך ראיתי באמת שלבו של אלוהים מוקדש כולו להטבה עם האדם. על אף שאפשר לקרוא לזה מחזה, אפשר גם לומר שהמחזה הזה הוא דוגמה לחיים האמיתיים, אך בעיני אלוהים, הבמאי הכללי של הדרמה, כל בני האדם צריכים לשתף פעולה כדי להשלים את העבודה הזו. אולם מצד אחר, אלוהים זוכה בבני אדם באמצעות כך וגורם לבני האדם לאהוב אותו יותר. האין זה רצונו? אם כן, אני מקווה שאין לאף אחד חששות. האם אתם לא יודעים דבר לגבי רצונו של אלוהים? אמרתי כל כך הרבה – אני מקווה שכל אחיי ואחיותיי יוכלו להבין את לבי ולא לשגות בהבנתו. אני מאמין שאלוהים יזכה בכם לחלוטין. כולם צועדים בנתיבים שונים. אני מקווה שהנתיב תחת רגלכם הוא זה שאלוהים פילס לכם, ושכולכם תתפללו ותאמרו: "הו אלוהים! מי ייתן ותזכה בי כדי שרוחי תוכל לשוב אליך." האם אתם מוכנים לחפש את הכוונתו של אלוהים בעומק רוחכם?

הנתיב... (5)

פעם, אף אחד לא הכיר את רוח הקודש, ובפרט, אף אחד לא ידע מה נתיבה של רוח הקודש. זו הסיבה לכך שבני האדם תמיד השטתו בפני אלוהים. אפשר לומר שכמעט כל בני האדם שמאמינים באלוהים לא מכירים את רוח האל, אלא שיש להם אמונה מבולבלת שכזו. ניכר מכך שבני האדם לא מבינים את אלוהים, ועל אף שהם אומרים שהם מאמינים בו, באופן מהותי, על סמך מעשיהם, הם מאמינים בעצמם ולא באלוהים. מהניסיון האישי שלי

בפועל, אני רואה שאלוהים עד לאלוהים כבשר ודם, ומהחוצץ, כל בני האדם נאלצים להכיר בעדותו, ובקושי אפשר לומר שהם מאמינים שרוח האל לגמרי חפה משגיאות. יחד עם זאת, אני אומר שמה שבני האדם מאמינים בו הוא לא האדם הזה, ובפרט, הוא לא רוח האל, אלא שהם מאמינים בתחושה שלהם עצמם. האין זו רק אמונה עצמית? כל המילים האלה שאני אומר הן נכונות. זה לא רק תיוג של בני האדם, אלא שאני צריך להבהיר דבר אחד – עצם העובדה שבני האדם יכולים להגיע ליום הזה, בין שיש להם בהירות או שהם מבולבלים, נובעת מעבודתה של רוח הקודש, ואינה דבר שבני אנוש יכולים להכתיב. זו דוגמה למה שהזכרתי בעבר בנוגע לכך שרוח הקודש מאלצת את בני האדם להאמין. זה אופן עבודתה של רוח הקודש, וזה נתיב אחד שבו רוח הקודש פועלת. בלי קשר לשאלה במי מבני האדם מאמינים באופן מאותי, רוח הקודש כופה על בני האדם תחושה מסוימת כדי שהם יאמינו באל שבלבם שלהם. האין זה סוג האמונה שיש לכם? האם אתם לא מרגישים שאמונתכם באלוהים היא דבר משונה? האם אתם לא חושבים שמשונה שאתם לא מסוגלים להימלט מהזרם שלו? האם לא השקעתם כל מאמץ בהרהור בכך? האין זה האות והמופת הגדולים ביותר? אפילו אם היה לכם הדחף להימלט פעמים רבות, תמיד יש כוח חיים אדיר שמושך אותך וגורם לכם להסתייג מעזיבה. ובכל פעם שאתם נתקלים בזה, תמיד יש לכם דמעות בגרון ואתם בוכים, ואתם לא יודעים מה לעשות. יש כאלה מבינכם שמנסים לעזוב, אך כשאתם מנסים ללכת, נדמה שיש סכין בלבכם, ושרוח רפאים לוקחת מכם את נפשכם על פני האדמה, כך שלבכם לא מוצא מנוח ושלווה. לאחר מכן, אין לכם ברירה אלא לאזור עוז ולחזור אל אלוהים... האם לא חוויתם את החוויה הזו? אני חושב שהאחים והאחיות הצעירים שמסוגלים לפתוח את לבם יאמרו: "כן! היו לי כל כך הרבה חוויות כאלה. אני כל כך מתבייש לחשוב עליהן!" בחיי היום-יום שלי עצמי, אני תמיד שמח לראות באחים והאחיות הצעירים ידידים קרובים, משום שהם מלאים בתמימות – הם טהורים וכה חביבים. נדמה שהם בני הלוויה האישיים שלי. זו הסיבה לכך שאני תמיד מחפש הזדמנות לקבץ את כל ידידי הקרובים כדי לדבר על האידיאלים והתוכניות שלנו. מי ייתן ורצונו של אלוהים יתגשם בנו, כדי שכולנו נהיה כמו בשר ודם, ללא מחסומים וללא פערים. מי ייתן וכולנו נתפלל לאלוהים: "הו אלוהים! אם זה רצונך, אנחנו מתחננים בפניך שתספק לנו סביבה ראויה כדי שכולנו נוכל לממש את משאלות לבך. מי ייתן ותהיה רחום עם אלה מאיתנו שצעירים וחסרים היגיון, כדי שנוכל להתאמץ בכל טיפת כוח שיש בלבנו!" אני מאמין שאין ספק שזהו רצונו של אלוהים, משום שלפני זמן רב, הפצרתי בפני אלוהים כך: "אבי! אנחנו, על פני האדמה, קוראים אליך כל הזמן, ואנחנו מקווים שרצונך יתגשם בקרוב על פני האדמה. אני מוכן לחפש את רצונך. מי ייתן ותעשה את מה שאתה רוצה לעשות, ושתשלים את מה שהטלת עליי לעשות בהקדם האפשרי. כל עוד ניתן יהיה להגשים את רצונך בהקדם האפשרי, אני אפילו מוכן שתפתח נתיב חדש למעננו. תקוותי היחידה היא שעבודתך תוכל להסתיים בקרוב. אני מאמין שאף כלל לא יכול לעצור מבעדך!" זו העבודה שאלוהים עושה כעת. האם לא ראיתם את הנתיב שרוח הקודש צועדת בו? כשאני נתקל באחים ואחיות מבוגרים יותר, תמיד יש הרגשה של דיכוי שאני לא יכול לזהות בדיוק. רק כשאני איתם, אני רואה שהם מדיפים צחנה של החברה, ושהתפיסות הדתיות שלהם, הניסיון שלהם בהתמודדות עם דברים, אופן הדיבור שלהם, המילים שהם משתמשים בהן וכו' כולם מרתיעים. נדמה שהם מלאים בחוכמה, ואני תמיד שומר מהם מרחק, משום שבאופן אישי, תורת החיים שלי לקויה מאוד. כשאני איתם, אני תמיד ברגיש מותש ותשוש, ולפעמים המצב מחמיר עד כדי כך, ונהיה כה מדכא, עד שאני

מתקשה לנשום. על כן, ברגעי המשבר האלה, אלוהים נותן לי את דרך המילוט הטובה ביותר. אולי זו תפיסה שגויה שלי עצמי. אכפת לי רק ממה שמועיל לאלוהים. הגשמת רצונו של אלוהים היא הדבר החשוב ביותר. אני מתרחק כמה שיותר מבני האדם האלה, ואם אלוהים דורש ממני לטפל בהם, אני נשמע לו. העניין הוא ממש לא שהם מתועבים, אלא ש"חוכמתם", תפיסותיהם ותורות חייהם מרגיזות מדי. אני כאן כדי להשלים אתה מה שאלוהים הטיל עליי לעשות, ולא כדי ללמוד מחוויותיהם בטיפול בעניינים. אני זוכר שאלוהים פעם אמר לי את הדברים הבאים: "על פני האדמה, חפש רק לקיים את רצונו של האב והשלם את מה שהוא הטיל עליך לעשות. כל השאר לא רלוונטי עבורך." כשאני חושב על כך, אני מרגיש מעט שלוה. הסיבה לכך היא שאני תמיד מרגיש שהעניינים הארציים יותר מדי מורכבים, ושאני לא יכול להבין אותם – אני אף פעם לא יודע מה לעשות. על כן, אני לא יודע כמה פעמים הייתי כל כך מוטרד מכך ושנאתי את האנושות – מדוע בני האדם כל כך מורכבים? מה הבעיה להיות קצת יותר פשוט? מה הטעם בניסיון להיות חכמים? כשאני מטפל בבני האדם, ברוב המקרים, אני עושה זאת על סמך המשימה שאלוהים הטיל עליי, ואפילו שהיו פעמים ספורות שבהן לא כך היה הדבר, מי יכול לדעת בכלל מה נסתר בלבי?

היו פעמים רבות שבהן ייעצתי לאחים ולאחיות שאיתי שעליהם להאמין באלוהים מלבם שלהם ולא להגן על האינטרסים שלהם עצמם, ושעליהם להתחשב ברצונו. בכיתי בכי תמרורים בפני אלוהים פעמים רבות – מדוע בני האדם לא מתחשבים ברצונו של אלוהים? האם ייתכן שעבודתו של אלוהים פשוט תיעלם ללא זכר ללא כל סיבה? אני לא יודע מדוע, ונדמה שזה הפך לחידה שבלבי. מדוע בני האדם לעולם לא מזהים את הנתיב של רוח הקודש, אלא תמיד מקיימים קשרים בין-אישיים לא נאותים? מבחיל אותי לראות בני אדם כאלה. הם לא רואים את הנתיב של רוח הקודש, אלא רק מתייחסים למה שבני האדם עושים. האם ניתן לרצות כך את לבו של אלוהים? זה מעציב אותי לעתים קרובות. נדמה שזה הפך לעול שעליי לשאת. גם רוח הקודש מודאגת לגבי זה – האם אתם לא מרגישים שום אשמה בלבכם? מי ייתן ואלוהים יפקח את עינינו הרוחניות. כמי שמכוון את בני האדם להיווכח ברוח, התפללתי בפני אלוהים פעמים רבות: "הו, אבי! מי ייתן ואהפוך את רצונך לליבה ואחפש את רצונך. מי ייתן ואהיה נאמן למה שהטלת עליי לעשות, כדי שתוכל לזכות בקבוצת בני האדם הזו. מי ייתן ותכניס אותנו לעולם חופשי, כדי שנוכל כולנו לבוא איתך במגע ברוחנו. מי ייתן ותעורר את הרגשות הרוחניים בלבנו!" אני מקווה שרצונו של אלוהים יושלם, ולכן אני מתפלל אליו ללא-הרף שרוחו תוכל להמשיך להפוך אותנו לנאורים ולאפשר לנו לצעוד בנתיב שרוח הקודש מתווה. זאת משום שהנתיב שאני צועד בו הוא הנתיב של רוח הקודש. מי עוד יכול לצעוד בנתיב הזה במקומי? זה מה שהופך את העול שלי לכבד עוד יותר. אני מרגיש כאילו אני עומד ליפול, אך אני מאמין שאלוהים בהחלט לא יעכב את עבודתו. ייתן שכאשר יושלם הדבר שהוא הטיל עליי לעשות, דרכינו ייפרדו. על כן, אולי משום השפעתה של רוח האל, תמיד הרגשתי שונה מאחרים. נדמה שאלוהים רוצה לעשות עבודה כלשהי, ועד עתה, עדיין לא תפסתי אותה. עם זאת, אני סבור שאף אחד על פני האדמה לא מתעלה על ידידי הקרובים, ואני מאמין שידידי הקרובים יתפללו למעני בפני אלוהים. אם כן, אהיה אסיר תודה על כך לאין ערוך. אולם אני מקווה שאחיי ואחיותיי יוכלו לומר איתי: "הו אלוהים! מי ייתן ורצונך יתגלה לחלוטין באלה מאיתנו שחיים בעידן האחרון, כדי שנוכל להתברך בחיי הרוח, כדי שנוכל לראות את מעשיה של רוח האל ואת פניו האמיתיים של אלוהים!" ברגע שנגיע לשלב הזה, באמת נחייה תחת הכוונתה של הרוח, ורק בשלב הזה

נהיה מסוגלים לראות את פניו האמיתיים של אלוהים. כלומר בני האדם יהיו מסוגלים להבין את המשמעות האמיתית של כל האמת. הדבר לא מובן או נתפס באמצעות תפיסות אנושיות, אך ההפיכה לנאורים מתרחשת על סמך רצונה של רוח האל. באופן גמור, אלוהים עצמו הוא זה שעובד, ואין בעבודתו שום רעיון אנושי. זו תוכנית עבודתו למעשים שהוא רוצה לגלות על פני האדמה, וזו העבודה האחרונה שלו על פני האדמה. האם אתם מוכנים להשתתף בעבודה הזו? האם אתם רוצים להיות חלק מהעבודה הזו? האם ברצונכם שרוח הקודש תהפוך אתכם למושלמים, והאם ברצונכם ליהנות מחיי הרוח?

העבודה החיונית כעת היא להעמיק יותר מהיסודות המקוריים שלנו. עלינו להעמיק בהיבטים של האמת, החזון וחיינו. יחד עם זאת, עליי ראשית להזכיר לכם, אחיי ואחיותיי, שעל מנת להיווכח בעבודה הזו, עליכם להיפטר מהתפיסות הקודמות שלכם. כלומר, עליכם לשנות את אורח החיים הקודם שלכם, לערוך תוכנית חדשה ולפתוח דף חדש. אם תמשיכו לדבוק במה שהיה יקר לכם בעבר, רוח הקודש לא תוכל לעבוד בכם. היא בקושי תהיה מסוגלת לקיים את חייכם. אם אדם מסוים לא יחפש תוכנית, יישם תוכנית או יערוך תוכנית, רוח הקודש תיטוש אותו לחלוטין. אדם כזה נקרא אדם שהעידן דחה אותו. אני מקווה שאחיי ואחיותיי יוכלו כולם להבין את לבו של אלוהים, ואני גם מקווה שיותר "מגויסים חדשים" יהיו מסוגלים לעמוד על רגליהם ולעבוד עם אלוהים כדי להשלים את העבודה הזו ביחד. אני מאמין שאלוהים יברך אותנו, ואני גם מאמין שאלוהים יעניק לי יותר ויותר ידידים קרובים, כדי שאוכל לנדוד עד קצות העולם, וכדי שתהיה בינינו אפילו יותר אהבה. אני משוכנע עוד יותר שאלוהים ירחיב את מלכותו כתוצאה ממאמצינו, ואני מקווה שעבודתנו הקשה תגיע לרמות חסרות תקדים, כדי שאלוהים יוכל לזכות אפילו ביותר צעירים. מי ייתן וכולנו נתפלל לכך ונפציר בפני אלוהים ללא-הרף, כדי שחיינו יתקיימו בפניו, וכדי שנהיה ידידים קרובים של אלוהים. מי ייתן ולא יהיו מחסומים בינינו, ומי ייתן וכולנו נישא את השבועה הזו בפני אלוהים: "לעבוד באחדות! ציות עד הסוף! לעולם לא להיפרד; תמיד להיות ביחד!" מי ייתן ואחיי ואחיותיי יגמרו בדעתם באופן הזה בפני אלוהים, כדי שלבנו לא יסרח וכדי שרצוננו לא יתערער! על מנת להגשים את רצונו של אלוהים, אני רוצה לומר שוב: עבדו קשה! השקיעו את כל מה שיש לכם להשקיע! אלוהים יברך אתכם באופן גמור!

הנתיב... (6)

הגענו עד הלום בזכות עבודתו של אלוהים. על כן, כולנו הניצולים של תוכנית הניהול של אלוהים, והעובדה שאלוהים הצליח לשמר אותנו עד היום נובעת מכך שאלוהים רומם אותנו גבוה. על פי תוכניתו של אלוהים, יש להחריב את ארצו של התנין הגדול האדום כאש, אך אני חושב שאולי הוא יצר תוכנית אחרת, או שהוא רוצה לבצע חלק נוסף של עבודתו. על כן, עד היום, לא הצלחתי להסביר זאת בבירור – נדמה שזו חידה בלתי פתורה. אולם בסך הכל, אלוהים הועיד מראש את הקבוצה הזו שלנו, ואני ממשיך להאמין שיש לאלוהים עוד עבודה בנו. מי ייתן וכולנו נפציר בשמיים כך: "מי ייתן ורצונך יוגשם, ומי ייתן ושוב תופיע בפנינו ולא תסתיר את עצמך, כדי

שנוכל לראות את כבודך ואת ארשת פניך ביתר בירור. "אני תמיד מרגיש שהנתיב שאלוהים מכוון אותנו עליו לא נע בקו ישר למעלה, אלא שהוא דרך מפותלת ומלאה במהמורות, ואלוהים אומר שככל שהנתיב הוא יותר דרך חתחתים, כך הוא יכול לחשוף יותר את הלב האוהב שלנו, אך אף אחד מאיתנו לא יכול לפלס נתיב כזה. בחוויותיי, צעדתי לאורך נתיבים שהיו דרך לא דרך ודרך חתחתים, וסבלתי כאב אדיר. היו זמנים שבהם הייתי כה מוכה צער עד שרציתי לפרוץ בבכי, אך צעדתי בנתיב הזה עד היום. אני חושב שזה הנתיב שאלוהים סולל, ולכן אני סובל את הייסורים של כל הכאב וממשיך לצעוד. זאת משום שזה מה שאלוהים הועיד מראש, ולכן מי יכול להימלט מכך? אני לא מבקש לקבל שום ברכה. כל מה שאני מבקש הוא להיות מסוגל לצעוד בנתיב שעליי לצעוד בו לפי רצונו של אלוהים. אני לא שואף לחקות אחרים, או לצעוד בנתיב שהם צועדים בו – אני רק שואף להגשים את המחויבות שלי לצעוד עד הסוף בנתיב שהועד לי מראש. אני לא מבקש את עזרת הזולת. למען האמת, אני גם לא יכול לעזור לאף אחד. נדמה שאני רגיש עד מאוד מהבחינה הזו. אני לא יודע מה אחרים חושבים. הסיבה לכך היא שתמיד האמנתי שאלוהים הוא זה שקובע כמה על כל אדם לסבול וכמה עליו לצעוד בנתיבו, ושואף אחד לא יכול לעזור לאף אחד אחר באמת. ייתכן שחלק מאחינו ואחיותינו הנלהבים יאמרו שחסרה לי אהבה. אולם זה פשוט מה שאני חושב. בני האדם צועדים בנתיבים בהסתמך על הכוונתו של אלוהים, ואני חושב שרוב אחיי ואחיותיי יבינו את לבי. אני מקווה גם שאלוהים יספק לנו הרבה יותר נאורות בהיבט הזה, כדי שהאהבה שלנו תוכל להפוך לטהורה יותר וכדי שחברותנו תוכל להפוך ליקרה יותר. מי ייתן ולא נתבלבל בעניין הזה, אלא שהדבר רק יתבהר לנו, כדי שהקשרים הבין-אישיים שלנו יוכלו להתבסס על סמך מנהיגותו של אלוהים.

אלוהים עבד בסין היבשתית במשך מספר שנים, והוא שילם מחיר כבד בכל בני האדם כדי להביא אותנו סוף-סוף עד הלום. אני חושב שעל מנת להוביל את כולם אל הנתיב הנכון, העבודה הזו חייבת להתחיל כשכולם נמצאים במצבם החלש ביותר – רק כך ניתן להתגבר על המהמורה הראשונה ולהמשיך לנוע קדימה. האין זה טוב יותר? האומה הסינית שהושחתה מזה אלפי שנים המשיכה עד היום. כל מיני "נגיפים" ממשיכים להתרחב ולהתפשט לכל עבר כמו מגיפה. די במבט בקשרים בין בני האדם כדי לראות כמה נגיפים יש בבני האדם. קשה לאלוהים עד מאוד לפתח את עבודתו באזור כה מהודק ומזוהם בנגיפים. האישיות של בני האדם, ההרגלים שלהם, האופן שבו הם עושים דברים, כל דבר שהם מבטאים בחייהם והקשרים הבין-אישיים שלהם שכולם שבורים לאיך ערוך, ואלוהים מגנה אפילו את הידע התרבות שלהם. שלא לדבר על החוויות השונות שהם למדו ממשפחותיהם ומהחברה – אלוהים שפט את כל הדברים האלה. הסיבה לכך היא שבני האדם שחיים בארץ הזו אכלו יותר מדי נגיפים. נדמה שזה המצב הרגיל בעיני בני האדם, והם לא מקדישים לכך מחשבה. לפיכך, ככל שבני האדם במקום מסוים מושחתים יותר, כך הקשרים הבין-אישיים שלהם יותר לא נאותים. יש מחלוקת בקשרים אנושיים – הם זוממים זה נגד זה ושוחטים זה את זה כאילו המקום זה הוא עיר שדים שבה אדם לאדם זאב. קשה עד מאוד לבצע את עבודתו של אלוהים במקום כה מבעית שכזה שבו רוחות רפאים משתוללות. כשאני מטפל בבני אדם, אני תמיד מפציר באלוהים ללא-הרף. הסיבה לכך היא שאני תמיד מפחד לטפל בבני האדם, ואני פוחד פחד עז שאפגע ב"כבודם" של אחרים עם הטבע שלי. בלבי, אני תמיד מפחד שהרוחות הטמאות האלה ינהגו בפזיזות, ולכן אני תמיד מפציר באלוהים להגן עליי. אפשר לראות כל מיני סוגים של קשרים לא נאותים בין בני האדם האלה בקרבנו. אני רואה את כל הדברים האלה ויש שנאה בלבי. זאת משום שבני האדם תמיד עושים את העסקים של בני האנוש

זה עם זה ואף פעם לא מביאים את אלוהים בחשבון. אני שונא את מעשיהם של בני האדם האלה עד לשד עצמותיי. מה שאפשר לראות בסין היבשתית אינו אלא טבע שטני מושחת, ולכן, בעבודתו של אלוהים בבני האדם האלה, כמעט בלתי אפשרי למצוא בהם משהו בעל ערך. העבודה מתבצעת במלואה על ידי רוח הקודש, והעניין הוא שרוח הקודש מרגשת יותר את בני האדם ועובדת בהם. כמעט בלתי אפשרי לנצל את בני האדם האלה, כלומר לא ניתן לעשות את העבודה של ההתרגשות מרוח הקודש בשיתוף הפעולה של בני האדם. רוח הקודש פשוט עובדת קשה כדי לרגש את בני האדם, אך אף על פי כן, בני האדם פשוט קהי חושים וחסרי רגש, ואין להם מושג מה אלוהים עושה. על כן, ניתן להשוות את עבודתו של אלוהים בסין היבשתית לעבודתו בבריאת העולם. הוא גורם לכל בני האדם להיוולד מחדש ומשנה הכל לגביהם, מפני שאין בהם שום דבר בעל ערך. זה כל כך שובר לב. אני מרבה להתפלל תפילות של צער על בני האדם האלה: "אלוהים, מי ייתן ועוצמתך האדירה תתגלה בבני האדם האלה, כדי שרוחך תוכל לרגש אותם עד מאוד, וכדי שהסובלים קהי החושים ורפי השכל האלה יתעוררו, יפסיקו לישון ויראו את יום כבודך." מי ייתן ונתפלל בפני אלוהים ונאמר: הו אלוהים! מי ייתן ותרחם עלינו שוב ותדאג לנו, כדי שלבנו יוכל לפנות אליך במלואו, וכדי שנהיה מסוגלים להימלט מהארץ המטונפת הזו, לעמוד זקוף ולהשלים את מה שהטלת עלינו לעשות. אני מקווה שאלוהים ירגש אותנו שוב כדי שנוכל לזכות בנאורות שלו, ושהוא יוכל לרחם עלינו, כדי שלבנו יהיה מסוגל לפנות אליו בהדרגה, וכדי שנוכל ליפול בחלקו. זה הרצון שכולנו שותפים לו.

אלוהים קבע לחלוטין את הנתיב שאנחנו צועדים בו. בסך הכל, אני חושב שאני בהחלט מסוגל לצעוד בנתיב הזה עד הסוף, והסיבה לכך היא שאלוהים תמיד מאיר לי פנים, ונדמה שידו של אלוהים תמיד מכוונת אותי. על כן, דבר לא מדלל זאת בלבי – דעתי תמיד טרודה בעבודתו של אלוהים. אני מנסה ככל יכולתי להשלים במסירות את כל הדברים שאלוהים הטיל עליי לעשות, ואני בשום אופן לא מתערב במשימות שהוא לא הפקיד בידיי, ולא מתערב בעבודה שאף אחד אחר עושה. זאת משום שאני מאמין שעל כל אדם לצעוד בנתיב שלו עצמו מבלי להתערב בנתיבם של אחרים. כך אני תופס זאת. ייתכן שהסיבה לכך היא האישיות שלי עצמי, אך אני מקווה שאחיי ואחיותיי מבינים זאת וסולחים לי, מפני שאני לעולם לא מעז לפעול נגד צויו של אבי. אני לא מעז להפר את רצון שמיים. האם ייתכן ששכחתם ש"אסור להפר את רצון שמיים"? אולי יש כאלה שחושבים שאני יותר מדי אנוכי, אך אני חושב שבאתי במיוחד כדי לעשות חלק מהעבודה של ניהולו של אלוהים. לא באתי למען קשרים בין-אישיים. אני פשוט לא יכול ללמוד כיצד לקיים קשרים טובים עם אחרים. אך יש לי הכוונה מאלוהים על מה שהוא הטיל עליי, ויש לי הביטחון וההתמדה לעשות את העבודה הזו היטב. ייתכן שאני "אנוכי" מדי. אני רוצה שכולם יוכלו לנקוט יוזמה ולחוש באהבתו חסרת האנוכיות של אלוהים ולשתף איתו פעולה. אל תחכו לבואה של מלכותיותו השנייה של אלוהים – זה לא טוב לאף אחד. עלינו לזכור זאת: "אנו חייבים לעשות את כל מה שניתן על מנת לַרְצוֹת את אלוהים. אלוהים הטיל משימה שונה על כל אדם. כיצד עלינו להשלים אותה?" עליכם להיות מודעים מהו הנתיב שאתם צועדים בו בפועל – חיוני שזה יהיה לכם ברור. מכיוון שכולכם מוכנים לַרְצוֹת את אלוהים, מדוע אתם לא נותנים לו ראשית את כל כולכם? בפעם הראשונה שבה התפללתי לאלוהים, נתתי לו את כל לבי. בני האדם סביבי – הוריי, אחיותיי, אחיי או עמיתיי – הנחישות שלי דחקה את כולם לפינה נידחת בדעתי כאילו שהם לא היו קיימים כלל מבחינתי. הסיבה לכך הייתה שדעתי תמיד התמקדה באלוהים, בדבריו או

בחוכמתו – הדברים האלה תמיד היו בקדמת הבמה בלבי והם הפכו לדבר היקר ביותר בלבי. על כן, בעיניהם של בני אדם המלאים בתורות חיים, אני יצור חסר רגש ובעל דם קר. התנהלותי, האופן שבו אני עושה דברים, כל מהלך שלי – כל הדברים האלה מנקבים את לבם. הם שולחים בי מבטים משונים, כאילו הפכתי לחידה שלא ניתן לפתור. בני האדם בוחנים אותי בלבם בסתר – הם לא יודעים מה אני עומד לעשות. איך ייתכן שאפסיק להתקדם משום כל מהלך של בני האדם האלה? אולי הם מקנאים, אולי הם נגעלים, או לועגים – אני עדיין מתפלל בלהיטות בפני אלוהים כאילו רק אני והוא היינו באותו עולם, ולא היה אף אחד אחר. כוחות חיצוניים תמיד מדכאים אותי קשות, אך ההרגשה שאלוהים מרגש אותי גם גואה בי. בדילמה הזו, אני משתחוה בפני אלוהים. "הו אלוהים! אני לעולם לא מוכן שלא לעבוד למען רצונך. בעיניך, אני מכובד ושווה זהב טהור, אך אני לא מסוגל להימלט מכוחות החושך. אני מוכן לסבול למענך במשך חיים שלמים, ואני מוכן להפוך את עבודתך למפעל חיי. אני מתחנן בפניך להעניק לי מקום מנוחה ראוי כדי שאוכל להקדיש לך את עצמי. הו אלוהים! אני מוכן להעלות את עצמי כקורבן מנחה למענך. אתה מכיר היטב את חולשתו של האדם, ולכן מדוע אתה מסתיר את עצמך מפניי?" בדיוק באותו רגע, אני מרגיש כמו פרח כחלית הרים המשחרר את ניחוחו ברוח העדינה, אך איש לא ידע זאת. השמיים בכו ולבי המשיך לבכות כאילו היה לי אפילו יותר כאב בלב. כל הכוחות והמצור על האנושות היו כמו ברק באמצע יום בהיר. מי יכול להבין את לבי? על כן, באתי בפני אלוהים שוב ואמרתי: "הו אלוהים! האם אין כל דרך לבצע את עבודתך בארץ הטינופת הזו? מדוע אחרים רגועים בסביבה תומכת ונקייה מרדיפה, אך לא יכולים להתחשב בלבך? אפילו לו הייתי פורש כנפיים, מדוע אני לא מסוגל לעוף מכאן? האם אתה לא מאשר?" העברתי כמה ימים בבכי על כך, אך תמיד האמנתי שאלוהים ינחם את לבי הדואב. מההתחלה עד הסוף, איש לא יכול היה להבין את מצב רוחי החרד. ייתכן שזו הייתה תפיסה ישירה מאלוהים – אני תמיד בוער למען עבודתו, ובקושי אין לי זמן לנשום. עד היום, אני עדיין מתפלל: "הו אלוהים! אם זה רצונך, מי ייתן ותגרום לי לבצע עבודה אפילו אדירה יותר שלך, כדי שהיא תוכל להתפשט אל כל רחבי התבל, להיפתח בפני כל אומה וכל פלג בעולם, כדי שלבי יוכל לזכות במעט שלווה, כדי שאוכל לחיות במנוחה במשך שארית חיי, וכדי שאוכל לעבוד למענך ללא הפרעות ואהיה מסוגל לשכך את לבי כדי לשרת אותך במשך כל ימי חיי." זה רצון לבי. אולי אחי ואחיותיי יאמרו שאני יהיר, ושאני שחצן. אני מכיר בכך משום שזו עובדה – מה שיש לאדם צעיר הוא יהירות לשמה. לכן, אני אומר את האמת מבלי לסתור את העובדות. יכול להיות שאתם רואים בי את כל מאפייני האישיות של אדם צעיר, אך אתם יכולים גם לראות את הנקודות שמבדילות ביני לבין צעירים אחרים – אלה הם השקט והרוגע שלי. אני לא הופך את זה לנושא. אני מאמין שאלוהים מכיר אותי יותר טוב ממה שאני מכיר את עצמי. אלה מילים מלבי, ואני מקווה שאחיי ואחיותיי לא יעלבו. מי ייתן ונדבר מתוך המילים שבלבנו, נביט בכל אחת ממטרות העיסוק שלנו, נשווה את לבנו המלא אהבה לאלוהים, נאזין למילים שאנחנו לוחשים לאלוהים, נשיר את השירים היפהפיים ביותר בלבנו, ונבטא את רגשות הגאווה שלנו, כדי שחיינו יהפכו ליותר יפים. שכחו את העבר והביטו קדימה בעתיד שלנו. אלוהים יפלס לנו נתיב!

הנתיב... (7)

כולנו יכולים לראות בחוויותינו המעשיות שיש פעמים רבות שבהן אלוהים פילס לנו נתיב באופן אישי כדי נוכל לפסוע בנתיב יציב ומציאותי יותר. הסיבה לכך היא שהנתיב הזה הוא הנתיב שאלוהים פילס לנו מאז ראשית הזמן ואשר הועבר אל הדור שלנו אחרי עשרות אלפי שנים. על כן, אנחנו יורשים את מקומם של אבותינו, שלא צעדו בנתיב עד לסופו. אנחנו אלה שאלוהים בחר בהם לצעוד בישורת האחרונה של המסלול הזה. לפיכך, הנתיב הזה הוכן במיוחד בשבילנו, ובין אם נקבל ברכות או נסבול ביש מזל, איש לא יכול לצעוד בנתיב הזה. אני מוסיף לכך את התובנה שלי עצמי: אל תתכננו לברוח לכל מקום אחר או למצוא מסלול אחר, בכמיהה למעמד, או בהכנה למלכות משלכם. אלה רק אשליות. אם יש לכם דעה קדומה מסוימת לגבי המילים האלה, אני מציע לכם שלא להתבלבל. מוטב שתהרהרו בהן לעומק – אל תנסו להיות חכמים מדי, ואל תיכשלו בהבדלה בין טוב ורע. כשתוכניתו של אלוהים תתגשם, אתם תתחרטו על כך. במילים אחרות, כשמלכותו של אלוהים תבוא, הוא ירסק לרסיסים את הלאומים על פני האדמה, ובשלב הזה, אתם תראו שגם התוכניות שלכם הושמדו, ושאלה שחוו ייסורים הם אלה שמנותצים. בשלב הזה, אלוהים יגלה לחלוטין את טבעו. אני מניח שעליי לספר לכם על כך מכיוון שאני מודע היטב לעניין הזה, כדי שבעתיד לא תתלוננו לגביי. אלוהים קבע את עצם העובדה שהיינו מסוגלים לצעוד בנתיב הזה עד היום, ולכן אני לא חושב שאתם מיוחדים או שאין לכם מזל – אף אחד לא רשאי לטעון טענות בנוגע לעבודתו הנוכחית של אלוהים פן תיקרעו לגזרים. אור בא אליי באמצעות עבודתו של אלוהים, ויהיה אשר יהיה, אלוהים ישלים את קבוצת בני האדם הזה, ועבודתו לא יכולה להשתנות לעולם – הוא עתיד להביא את בני האדם האלה אל סוף דרכם ולהשלים את עבודתו על פני האדמה. זה דבר שכולנו צריכים להבין. רוב בני האדם "מביטים קדימה" ללא-הרף ולא יודעים שובע. הם כולם לא מבינים את כוונתו החרדה הנוכחית של אלוהים, ולכן הם כולם חשבו על בריחה. הם תמיד רוצים לצאת אל הערבה ולתעות כסוס פרא שהשתחרר מהרסן, אך נדיר שיש בני אדם שרוצים להשתקע בארץ כנען הטובה כדי לחפש את אורח החיים האנושי. מדוע הם לא חושבים ליהנות, בהיותם בארץ זבת חלב ודבש? למען הכנות, מחוץ לארץ כנען הטובה, הכל ערבה פרועה. אפילו לאחר שבני האדם מגיעים למקום של מנוחה, הם לא מסוגלים לעמוד בחובתם. האין הם פשוט פרוצים? אם איבדתם את ההזדמנות לכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים בסביבה הזו, זה יהיה שבגיני תכו על חטא כל ימיכם. אתם תחושו חרטה לאין ערוך. סופכם יהיה כמו משה, שרק הביט בארץ כנען מבחוץ אך לא היה מסוגל ליהנות ממנה, הידק את אגרופיו הריקים ומת מלא בחרטה. האם אתם לא חושבים שזה מביש? האם אתם לא חושבים שלעג מהזולת הוא דבר מביך? האם אתם מוכנים שישפילו אתכם? האם אין לכם לב לחתור להצליח? האם אתם לא מוכנים להיות בני אדם מכובדים וישרים שאלוהים יהפוך אותם למושלמים? האם באמת אין לכם שום נחישות? אתם לא מוכנים לצעוד בנתיבים האחרים, אך אתם גם לא מוכנים לצעוד בנתיב שאלוהים הועיד לכם? האם אתם מעזים לפעול במנוגד לרצון שמיי? בלי קשר לאיכות כישוריהם, האם אתם יכולים לפגוע בשמיים באמת? אני מאמין שמוטב שנכיר את עצמנו היטב – אפילו חלק קטן מדבר האל יכול לשנות את השמיים

והארץ, ולכן מהו אדם קטן וצנום בעיניו של אלוהים?

מהניסיון שלי עצמי, ככל שתתעמתו יותר עם אלוהים, כך אלוהים יראה לכם יותר מטבעו המלכותי, וכך הייסורים שהוא "יעניק" לכם יהיו חמורים יותר. ככל שתשמעו לו, אך הוא יאהב אתכם ויגן עליכם יותר. טבעו של אלוהים הוא כמו מכשיר עיניים: אם תישמעו לו, תהיו בריאים ושלמים. אם לא תישמעו לו, אלא תמיד תרצו להיות באור הזרקורים ולעשות תכסיסים, טבעו ישתנה בן רגע. בדיוק כמו השמש ביום מעונן, הוא יסתתר מכם ויראה לכם את חרון אפו. הדבר גם כמו מזג האוויר בחודש יוני, עם שמיים לא מעוננים לאורך קילומטרים וגלים כחולים החולשים על פני המים, עד שהמים לפתע צוברים תנופה ומתעוררים גלים מאיימים. לנוכח הטבע הזה של אלוהים, האם אתם מעזים להתנהג בפראות ובזדון? רוב האחים והאחיות ראו בחוויותיהם שכאשר רוח הקודש עובדת ביום, הם מלאים בביטחון עצמי, אך שאז רוח האל לפתע זונחת אותם מבלי שהם יודעים מתי, מותירה אותם חסרי מנוחה ומדירה שינה מעיניהם, והם תועים אנה ואנה בחיפוש אחר הכיוון שאליו נעלמה רוח האל. אולם יהיה אשר יהיה, הם לא מסוגלים לגלות לאן הלכה רוח האל. והיא מופיעה בפניהם מבלי שהם יודעים מתי, ובדיוק כמו שפטרוס לפתע ראה שוב את האדון ישוע, ונלהב ונדמה שבכה מרוב אושר פרוע. האם ייתכן שתשכחו את החוויה הזו אחרי כל כך הרבה פעמים? אדוננו ישוע המשיח, שהתגלם כבשר ודם, נצלב ואז קם לתחייה ועלה השמימה, תמיד נסתר מכם למשך זמן מה ואז מופיע בפניכם לזמן מה. הוא מתגלה בפניכם משום צדיקותכם, והוא מתכעס ועוזב אתכם משום חטאיכם. אם כן, מדוע אתם לא מתחננים בפניו יותר? האם אתם לא יודעים שמאז ירידת רוח האל על השליחים בפנטקוסט, יש לאדוננו ישוע המשיח משימה חדשה על פני האדמה? כל מה שאתם יודעים הוא שעובדה היא שאדוננו ישוע המשיח התגלם כבשר ודם, ירד ארצה ונצלב, אך מעולם לא הייתם מודעים לכך שישוע שהאמנתם בו בעבר הטיל את העבודה על מישו אחר לפני זמן רב. עבודתו הושלמה לפני זמן רב, ולכן רוחו של אדוננו ישוע המשיח ירדה ארצה שוב בגוף בשר ודם כדי לעשות חלק נוסף בעבודתו. אני רוצה להוסיף כאן דבר מה – חרף העובדה שאתם נמצאים כעת בזרם הזה, אני משער שמעט מבני האדם בינכם מאמינים שהאדם הזה הוא האחד שאדוננו ישוע המשיח העניק לכם. כל מה שאתם יודעים הוא ליהנות ממנו, אך אתם לא מכירים בכך שרוח האל ירדה ארצה שוב, ואתם לא מכירים בכך שהאל של היום הוא ישוע המשיח מלפני אלפי שנים. זו הסיבה לכך שאני אומר שכולכם צועדים בעיניים עצומות. אתם פשוט מקבלים את היעד שלכם, באשר הוא יעדכם – אתם לא רציניים לגבי העניין הזה כלל וכלל. זו הסיבה לכך שאתם מאמינים בישוע במילים, אך מעיזים להתנגד בבוטות לאחד שאלוהים מעיד עליו היום. אתם שוטים, הלא כן? לא אכפת לאל של היום מהטעויות שלכם. הוא לא מגנה אתכם. אתם אומרים שאתם מאמינים בישוע. אם כן, האם אדונכם ישוע המשיח מסוגל לפטור אתכם מאחריות? האם אתם חושבים שאלוהים הוא הכתובת שלכם לשחרר קיטור או לשקר? כשאדונכם ישוע המשיח יתגלה שוב, הוא יקבע אם אתם צדיקים או רשעים על סמך התנהגותכם כעת. בסופו של דבר, רוב בני האדם מאמצים תפיסות בנוגע למה שאני מתייחס אליו כ"אחיי ואחיותיי". הם מאמינים ששיטת העבודה של אלוהים תשתנה. בני האדם האלה פשוט מחזרים אחר המוות, הלא כן? האם אלוהים יכול להעיד על השטן כאלוהים עצמו? אתם רק מגנים את אלוהים, הלא כן? האם אתם חושבים שכל אחד יכול לפעול כבדרך אגב כאלוהים עצמו? אם באמת היה לכם ידע, לא הייתם מפתחים תפיסות. ישנו הקטע הבא מספרי הקודש: הכל למענו והכל מעשה ידיו, בהביאו בנים רבים לכבוד, הוא הקברניט שלנו... לכן הוא לא מתבייש לקרוא לנו אחים.

אולי אתם יכולים בקלות לדקלם את הפסוק בעל פה, אבל אתם לא מבינים את פירושו האמיתי. אתם מאמינים באלוהים בעיניים עצומות, הלא כן?

אני סבור שהדור שלנו בורך בכך שמתאפשר לו לצעוד בנתיב שאנשי הדורות הקודמים לא סיימו לצעוד בו, ובכך שהם זוכים לראות את הופעתו מחדש של אלוהים מפני כמה אלפי שנים – אלוהים שנמצא כאן בקרבנו, ואשר ממלא גם את כל הדברים. מעולם לא הייתם חושבים שאתם יכולים לצעוד בנתיב הזה: האם אתם יכולים לעשות זאת? רוח הקודש מפלסת את הנתיב הזה באופן ישיר, רוחו המועצמת שבעתיים של אדוננו ישוע המשיח מפלסת אותו, וזה הנתיב שהאל של היום פתח עבורכם. אפילו בחלומות הפרועים ביותר שלכם, לא יכולתם לתאר לעצמכם שישוע מלפני כמה אלפי שנים יופיע שוב בפניכם. האם אתם לא מרגישים אסירי תודה? מי מסוגל להתייצב פנים אל פנים בפני אלוהים? אני מרבה להתפלל שהקבוצה שלנו תקבל ברכות רבות יותר מאלוהים, כדי שאלוהים יוכל להעדיף אותנו ולזכות בנו, אך היו אינספור פעמים שבהן הזלתי דמעות מרות על גורלנו וביקשתי מאלוהים להפוך אותנו לנאורים ולאפשר לנו לחזות בגילויים רבים יותר. כשאני רואה שבני האדם תמיד מנסים להונות את אלוהים, וכשאני רואה שהם מהרהרים בבשר ובדם או נאבקים כדי להשיג פרסום ועושר כדי לכבוש את מרכז הבמה, ללא שום נחישות בלבם, איך אני יכול שלא להרגיש כאב עז בלבי? איך ייתכן שבני האדם כל כך חסרי היגיון? האם העניין הוא שמעשי לא נושאים פרי? אם ילדיכם היו כולם מרדנים ולא היו מכבדים אתכם כפי שילדים צריכים לכבד את הוריהם, אם לא היה להם מצפון, אם היה אכפת להם רק מעצמם, אם מעולם לא הייתה להם אמפתיה לרגשותיכם, ואם הם פשוט סילקו אתכם מהבית לאחר שהם גדלו, איך הייתם מרגישים בשלב הזה? האם לא הייתם שטופי דמעות והאם לא הייתם נזכרים במחיר היקר ששילמתם כדי לגדל אותם? זו הסיבה לכך שאני מתפלל בפני אלוהים אינספור פעמים: "אלוהים היקר! רק אתה יודע אם יש לי עול כלשהו בעבודתך. בכל תחום שבו מעשי לא תואמים את רצונך, אתה מטיל עליי משמעת הופך אותי למושלם וגורם לי למודעות. בקשתי היחידה ממך היא שתרגש את בני האדם האלה יותר כדי שתוכל לזכות בקרוב בכבוד, כדי שבני האדם האלה יוכלו ליפול בנחלתך, כדי שעבודתך תגשים את רצונך, וכדי שתשלים את תוכניתך בקרוב." אלוהים לא רוצה לכבוש את בני האדם באמצעות ייסורים. הוא לא רוצה תמיד למשוך את בני האדם באף. הוא רוצה שבני האדם יישמעו לדבריו ויעבדו באופן ממושמע, ושהם יִרְצו כך את רצונו. אולם אין לבני האדם בוש, והם תמיד מורדים נגדו. אני חושב שמוטב לנו למצוא את הדרך הקלה ביותר לִרְצות אותו, כלומר להישמע לכל הסדריו, ואם באמת תוכלו להשיג זאת, הוא יהפוך אתכם למושלמים. האין זה דבר קל ומשמח? צעדו בנתיב שעליכם לצעוד בו מבלי להתייחס כלל למה שאחרים אומרים ומבלי לחשוב יותר מדי. האם עתידכם וגורלכם נתון בידים? אתם תמיד בורחים ורוצים לצעוד בנתיב ארצי, אך מדוע אתם לא יכולים לצאת? מדוע אתם מהססים בפרשת דרכים במשך שנים ואז בוחרים שוב בנתיב הזה, בסופו של דבר? לאחר תעייה של שנים רבות, מדוע חזרתם עכשיו אל הבית הזה מבלי להתכוון לכך? האם זה רק עניין אישי שלכם? לאלה מכם שנמצאים בזרם הזה, אם אתם לא מאמין בכך, פשוט האזינו לדבריי הבאים: אם אתם מתכננים לעזוב, פשוט חכו ותראו אם אלוהים ירשה לכם לעזוב, וראו כיצד רוח הקודש תרגש אתכם – חוו זאת בעצמכם. למען הכנות, אפילו אם יקרה לכם אסון, עליכם לסבול זאת בזרם הזה, ואם יהיה סבל, עליכם לסבול כאן היום ואסור לכם ללכת לשום מקום אחר. האם אתם מבינים זאת בבירור? לאן תלכו? זה הצו המנהלי של אלוהים. האם אתם חושבים שאין כל

משמעות לבחירתו של אלוהים בקבוצת בני האדם הזו? בעבודתו של אלוהים היום, הוא לא מתכעס בקלות, אך אם בני האדם רוצים להפריע את תוכניתו, הוא יכול לשנות את ארשת פניו בן רגע ולעבור מסבר פנים קורן לסבר פנים קודר. על כן, אני מציע לכם להירגע ולהישמע לתכנון של אלוהים. הניחו לו להשלים אתכם. זו הדרך היחידה להיות חכמים.

הנתיב... (8)

כשאלוהים בא ארצה כדי להתרועע עם האנושות ולחיות איתה, הוא לא עושה זאת רק ליום או יומיים. אולי כל הזמן הזה, בני האדם הכירו את אלוהים פחות או יותר, אולי הם זכו בתובנות משמעותיות של שירות האל, ואולי הם ממולחים מאוד באמונתם באלוהים. כך או כך, בני האדם מבינים את טבעו של אלוהים באופן כזה או אחר, וההבעות של כל מיני סוגים של טבע אנושי בהחלט מגוונות. לעניות דעתי, הבעותיהם המגוונות של בני האדם ראויות לכך שאלוהים ישתמש בהן כאות ומופת, ופעילויותיהם המחשבתיות ראויות להתייחסותו. אולי זה היבט אחד שבו האנושות משתפת פעולה עם אלוהים – זהו שיתוף הפעולה של האנושות עם אלוהים בלא יודעין, ולכן ההופעה הזו בבימויו של אלוהים היא ססגונית ומלאת חיים, חיה ושופעת מאוד. אני אומר את הדברים האלה לאחיי ולאחיותיי כבמאי הכללי של המחזה הזה – כל אחד מאיתנו יכול להעיד על מחשבותינו ורגשותינו לאחר ששיחקנו בהפקה הזו ולשוחח על האופן שבו כל אחד מאיתנו חווה את חייו במחזה הזה. עדיף שנקיים סוג חדש לגמרי של סימפוזיון, כדי לפתוח את לבנו ולדבר על אמנויות התיאטרון שלנו, כדי לראות כיצד אלוהים מכוון כל אדם ואדם על מנת שבהפקה הבאה, נהיה מסוגלים לבטא רמה גבוהה יותר של האמנות שלנו, ועל מנת שכל אחד מאיתנו יגלם את תפקידו שלו במידה הרבה ביותר שניתן, מבלי לאכזב את אלוהים. אני מקווה שאחיי ואחיותיי יוכלו להתייחס לכך ברצינות – אסור שאף אחד יתעלם מכך, משום שגילום תפקיד הוא לא דבר שאפשר להשיג ביום או יומיים. זה דבר שדורש שנחווה את החיים ונעמיק אל תוך חיינו האמיתיים בטווח הארוך, ושנחווה באופן מעשי חיים מסוגים רבים ושונים. רק אז נוכל לעלות על הבמה. כולי תקווה למען אחיי ואחיותיי, ואני מאמין שאתם לא מאבדים תקווה או מתייאשים, ובלי קשר מה שאלוהים עושה, אתם כמו סיר בוער – אתם אף פעם לא מתקררים ואתם יכולים להתמיד עד הסוף, עד שעבודתו של אלוהים תתגלה לחלוטין, ועד שהמחזה שאלוהים מביים יגיע לסופו. אין לי דרישות אחרות מכם. אני רק מקווה שתוכלו להמשיך להחזיק מעמד, שלא תחכו בקוצר רוח לתוצאות, שתשתפו איתי פעולה כדי שהעבודה שעליי לעשות תיעשה היטב, ושאף אחד לא יגרום להפרעות או שיבושים. לאחר שהחלק הזה של העבודה יושלם, אלוהים יגלה לכם הכל. לאחר שעבודתי תושלם, אציג בפני אלוהים את ההסמכות שלכם בפני אלוהים כדי לדווח לו על הכל. האין זה טוב יותר? אנחנו יכולים לעזור זה לזה להשיג את המטרות שלנו עצמנו. האין זה פתרון מושלם לכולם? זו תקופה קשה שדורשת שתשלמו מחיר. משום שאני הבמאי כעת, אני מקווה שאף אחד מכם לא מרוגז. זו העבודה שאני עושה. אולי יבוא יום שבו אעבור ל"יחידת עבודה" ראויה יותר וכבר לא אקשה עליכם. אני אראה לכם את כל מה שאתם

מוכנים לראות, ואני גם אגשים את כל מה שאתם מוכנים לשמוע. אך לא כעת – זו העבודה להיום, ואני לא יכול לתת יד חופשית לאופייכם ולהתיר לכם לעשות כל דבר שאתם רוצים לעשות. כך, עבודתי לא תהיה קלה לביצוע. למען האמת, זה לא יישא כל פרי ולא יועיל לכם. על כן, כעת עליכם "לסבול קשיים", ובבוא היום שבו השלב הזה בעבודתי יושלם, אהיה חופשי. לא אשא עול כה כבד, ואיעתר לכל מה שתבקשו ממני. כל עוד הדבר יועיל לחייכם, אגשים את דרישותיכם. לקחתי על עצמי כעת אחריות כבדת משקל. אני לא יכול לצאת נגד פקודותיו של אלוהים האב, ואני לא יכול להפריע את התוכניות של עבודתי. אני לא יכול לנהל את העניינים האישיים שלי באמצעות העניינים העסקיים שלי. אני מקווה שכולכם תוכלו להבין אותי ולסלוח לי, משום שכל מה שאני עושה הוא בהתאם לכוונתו של אלוהים האב. אני עושה את כל מה שהוא אומר לי לעשות, בלי כל קשר לרצונו, ואני לא מוכן לעורר את זעמו או את חמתו. אני עושה רק את מה שעליי לעשות. על כן, בשם אלוהים האב, אני מייצץ לכם להתמודד עוד קצת זמן. אף אחד לא צריך לדאוג. לאחר השלמת מה שעליי לעשות, אתם יכולים לעשות כל מה שתמצאו לראות את כל מה שתמצאו, אך עליי להשלים את העבודה שעליי לעשות.

בשלב העבודה הזה, נדרשות ממנו אמונה אדירה ואהבה אדירה. אנחנו עלולים למעוד מהרשלנות המעטה ביותר משום ששלב העבודה הזה שונה מכל השלבים הקודמים. מה שאלוהים הופך למושלם הוא האמונה של האנושות – איש לא יכול לראות אותה או לגעת בה. מה שאלוהים עושה הוא להמיר מילים לאמונה, לאהבה ולחיים. בני האדם חייבים להגיע לשלב שבו הם עברו מאות זיכוכים ומתאפיינים באמונה רבה מזו של איוב. עליהם לשאת סבל בל יתואר וכל מיני סוגים של עינויים מבלי להיפרד מאלוהים בכל שלב. כשהם יהיו צייתנים עד המוות, וכשהם יאמינו מאוד באלוהים, השלב הזה בעבודתו של אלוהים יושלם. זו העבודה שלקחתי על עצמי, ולכן אני מקווה שאחיי ואחיותיי יהיו מסוגלים להבין את הקשיים שלי ושלא יהיו להם דרישות אחרות ממני. זו דרישתו של אלוהים האב ממני, ואני לא יכול להימלט מהמציאות הזו. עליי לעשות את העבודה שעליי לעשות. אני רק מקווה שלא תהיו בלתי רציונליים, שתזכו בתובנות רבות יותר, ושלא תביטו בדברים באופן פשטני מדי. החשיבה שלכם ילדותית ותמימה מדי. עבודתו לא פשוטה כפי שאתם אולי מדמיינים – הוא לא עושה מה שעולה על רוחו. אילו כך היה, תוכניתו הייתה נהרסת. אינכם חושבים? אני עושה את עבודתו של אלוהים. אני לא סתם עושה מטלות שונות למען בני האדם, עושה את מה שמתחשק לי לעשות ומסדיר באופן אישי את ההחלטה אם לעשות משהו או לא. זה לא עד כדי כך פשוט כעת. האב שלח אותי לכהן כבמאי – האם אתם חושבים שהסדרתי זאת ובחרתי בכך בעצמי? מחשבותיהם של בני האדם תמיד מפריעות לעבודתו של אלוהים. על כן, לאחר שאני עובד במשך פרק זמן מסוים, יש בקשות רבות מבני האדם שלא הייתי מסוגל להגשים, וכל בני האדם משנים את דעתם לגביי. על כולכם להבין בבירור את הרעיונות האלה שיש לכם – אין לי כל צורך להצביע על כל אחד מהם באופן פרטני. אני יכול אלא להסביר את העבודה שאני עושה. זה לא פוגע ברגשותיי כלל. ברגע שתבינו זאת, תוכלו לראות זאת בכל דרך שתמצאו. לא אביע כל התנגדות, משום שזו שיטת עבודתו של אלוהים. אני לא מוכרח להסביר את כל זה. באתי רק כדי להשלים את עבודת המילים, כדי לעבוד ולשחק בכיוון המילים. אני לא צריך לומר הרבה על השאר, ואני לא מסוגל לעשות שום דבר אחר. הסברתי את כל מה שיש לי לומר. כל מה שאתם חושבים הוא בסדר, וזה לא משנה לי. אולם עדיין חשוב לי להזכיר לכם שעבודתו של אלוהים לא פשוטה כפי שאתם מדמיינים שהיא. ככל שהיא פחות עולה בקנה אחד עם תפיסותיהם של בני האדם, כך חשיבותה עמוקה יותר, וככל שהיא

עולה בקנה אחד עם תפיסותיהם של בני האדם, כך ערכה קטן יותר, וכך אין לה חשיבות ממשית. הרהרו במילים האלה בקפידה – אני אומר רק את הדבר האחד הזה לגבי זה, ואתם עצמכם יכולים לנתח את השאר. לא אסביר שום דבר.

בני האדם מדמיינים שאלוהים עושה דברים באופן מסוים, אך לאורך השנה האחרונה פחות או יותר, האם מה שראיתם וחוויתם מעבודתו של אלוהים באמת תאם את התפיסות האנושיות? מבריאת העולם ועד היום, אף אדם לא היה מסוגל להצביע על השלבים או הכללים של עבודתו של אלוהים. אילו מישהו היה יכול לעשות זאת, מדוע המנהיגים הדתיים האלה לא מכירים בכך שאלוהים עובד כך כעת? מדוע בני אדם כה מעטים מבינים את המציאות של היום? מכך אפשר להבין שאף אחד לא מבין את עבודתו של אלוהים – בני האדם יכולים רק לעשות דברים לפי הכוונתה של רוח האל, אך הם לא יכולים פשוט להחיל כללים באופן שרירותי על עבודתו של אלוהים. אם תיקחו את צלמו ועבודתו של ישוע ותשוו אותם לעבודתו הנוכחית של אלוהים, תהיו בדיוק כמו בני העם היהודי שהשוו את ישוע לתפיסתם את ^[8]יהוה. האין זו חוויה של אובדן? אפילו ישוע לא ידע מה תהיה עבודתו של אלוהים באחרית הימים. כל מה שהוא ידע היה שהעבודה שעליו היה להשלים היא עבודת הצטלבות, ולכן איך ייתכן שאחרים היו יודעים זאת? איך ייתכן שהם היו יודעים איזו עבודה אלוהים צפוי לעשות בעתיד? איך ייתכן שאלוהים יחשוף את תוכניתו בפני בני אנוש שהשטן כבש אותם? האין זה אווילי? מה שאלוהים מתיר לכם לדעת ולהבין הוא רצונו. הוא לא מתיר לכם לחשוב על עבודתו העתידית. כל מה שעלינו לעשות הוא להאמין באלוהים ולעשות דברים בהתאם להכוונתו, להתמודד עם קשיים ממשיים באופן מעשי, לא להקשות על אלוהים ולא לגרום לו לצרות. עלינו פשוט ללכת לעשות את מה שעלינו לעשות – כל עוד נוכל להיות חלק מעבודתו של אלוהים בהווה, זה מספיק! זה הנתיב שאני מוביל אתכם עליו. עלינו להמשיך קדימה, ואלוהים לא יתנכל לאף אחד מאיתנו. בשנה האחרונה הזו של החוויות המופלאות שלכם, זכיתם בדברים רבים מאוד. אני סבור שלא תחוו זאת בקושי רב מדי. הנתיב שאני מוביל אתכם עליו הוא עבודתי ואחריותי, ואלוהים גזר אותו לפני זמן רב, כדי שגורלנו יהיה להגיע עד הלום, עד היום. עצם העובדה שהיינו מסוגלים לעשות זאת היא הברכה הכי גדולה שלנו, ועל אף שזה לא היה נתיב חלק, חברותנו נצחית, והיא תועבר הלאה אל העידנים הבאים. גם הצהלה וגם הבכי והדמעות מרכיבים את זיכרונותינו היפהפיים! אולי עליכם לדעת שלא נותרו עוד ימים רבים לעבודתי. יש לי כל כך הרבה מיזמי עבודה, ואני לא יכול ללוות אתכם לעתים קרובות. אני מקווה שתוכלו להבין אותי, מפני שחברותנו המקורית היא עדיין כפי שהיא הייתה. אולי יבוא יום ואופיע שוב בפניכם, ואני מקווה שלא תקשו עליי. אחרי הכל, אני שונה מכם. אני נוסע לכל עבר למען עבודתי, ואני לא חיי את חיי רק בהתבטלות בחדרי מלון. בלי קשר למצבכם, אני עושה רק את מה שעליי לעשות. אני מקווה שהדברים שחלקנו בעבר יהפכו לפרח הידידות שלנו.

אפשר לומר שאני פילסתי את הנתיב הזה, ובין שהדרך הייתה מרה או מתוקה, אני הובלתי אותה. עצם העובדה שהיינו מסוגלים להתקדם עד אל ההווה נובעת מחסדו של אלוהים. ייתכן שיש כאלה שמודים לי, וייתכן שיש

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "תפיסתם את."

כאלה שמתלוננים עליי, אך שום דבר מזה לא חשוב. כל מה שאני רוצה לראות הוא שהושג כל מה שהיה צריך להשיג בקבוצת בני האדם הזה. יש לחגוג זאת. על כן, אני לא נוטר טינה כלפי בני האדם שמתלוננים עליי. כל מה שאני רוצה הוא להשלים את עבודתי בהקדם האפשרי כדי שלכו של אלוהים יוכל למצוא מנוחה בקרוב. באותה עת, לא אשא אף עול כבד, ולא יהיו דאגות על לבו של אלוהים. האם אתם מוכנים לשתף פעולה טוב יותר? עשיית עבודתו של אלוהים טוב יותר היא מטרה טובה יותר למאבקינו, הלא כן? אפשר באמת לומר שעברנו אינספור קשיים ושחוונו את כל השמחות והצער במהלך פרק הזמן הזה, ובסך הכך, ביצועיו של כל אדם היו כמעט סבירים. ייתכן שבעתיד, תהיה עבודה נעימה יותר שתידרש מכם, אך אל תתעכבו על מחשבות עליי. פשוט עשו את מה שעליכם לעשות. כמעט הגיע הדבר שעליי לעשות, ואני מקווה שתהיו נאמנים בכל עת ולא תהיו נוסטלגיים בנוגע לעבודתי. עליכם לדעת שבאתי רק כדי להשלים שלב עבודה אחד, ובהחלט לא כדי לעשות את כל עבודתו של אלוהים. זה דבר שעליכם להבין. אל תפתחו אף דעה אחרת בעניין. עבודתו של אלוהים דורשת ערוצים רבים יותר כדי להתבצע בשלמותה. אסור לכם תמיד להסתמך עליי. ייתכן שראיתם מזמן שמה שאני עושה הוא רק חלק אחד מהעבודה. הוא לא מייצג את יהוה או את ישוע. עבודתו של אלוהים מחולקת לשלבים רבים, ולכן אל תהיו נוקשים מדי. בזמן שאני עובד, אתם חייבים להקשיב לי. עבודתו של אלוהים הייתה שונה בכל עידן ועידן. היא לא נותרת בעינה, והיא לא סתם אותו שיר שמושר שוב ושוב. ישנה עבודתו שמתאימה לכל עידן ועידן, והיא משתנה עם העידנים. על כן, מכיוון שנולדתם בעידן הזה, עליכם לאכול ולשתות את דברי האל ולקרוא את דבריו. יבוא יום שבו עבודתי תשתנה, ויהיה עליכם להמשיך בהתאם למה שעליכם לעשות. לא יכולות להיות שגיאות בעבודתו של אלוהים. בלי קשר לשינויים שמתחוללים בעולם החיצון, אלוהים לא יכול לטעות ועבודתו לא יכולה לטעות. העניין הוא רק שלפעמים, עבודתו הישנה חולפת ועבודתו החדשה מתחילה. יחד עם זאת, אי-אפשר לומר שמשום שהעבודה החדשה באה, העבודה הישנה היא טעות. זו אמירה מופרכת! אי-אפשר לומר שעבודתו של אלוהים צודקת או שגויה, אלא רק שהיא מוקדמת יותר או מאוחרת יותר. זה הקו המנחה לאמונתם של בני האדם באלוהים, ואסור בשום אופן להתעלם ממנו.

באיזו נקודת מבט צריכים להחזיק מאמינים

מה קיבל האדם מאז שהאמין באלוהים לראשונה? מה ידעת על אלוהים? כמה השתנית הודות לאמונתך באלוהים? עכשיו כולכם יודעים שאמונת האדם באלוהים אין מטרתה היחידה ישועה של הנפש ורווחת הבשר, וכן אין מטרתה להעשיר את חייו באמצעות אהבה כלפי אלוהים וכן הלאה. אם הדברים ימשיכו כך, אם אתה אוהבם את אלוהים רק לשם רווחת הבשר או עונג רגעי, הרי שאפילו אם בסופו של דבר תגיע אהבתך לאלוהים לשיאה ולא תבקש דבר, ה"אהבה" שאתה מחפש עודנה אהבה טמאה והיא אינה משביעה את רצונו של אלוהים. אלה שמשתמשים באהבה לאלוהים כדי להעשיר את חייהם המשעממים ולמלא חלל בלבם הם אלה שחפצים לחיות חיים קלים, ואינם אלה שבאמת חפצים לאהוב את אלוהים. אהבה כזו היא בעל כורחו של האדם, רדיפה אחר

עונג רגשי, ואלוהים אינו זקוק לסוג כזה של אהבה. אם כך, לאיזה סוג שייכת אהבה כשלך? לשם מה אתה אוהב את אלוהים? כמה אהבת אמת אתה רוחש לאלוהים עכשיו? אהבתם של מרביתכם היא כפי שתואר לעיל. אהבה מסוג כזה יכולה רק לשמר את המצב הקיים – היא אינה יכולה להשיג יציבות נצחית ולא להכות שורש באדם. סוג כזה של אהבה הוא כפרח שפרח ואז קמל אך לא נשא כל פרי. במילים אחרות, משאבת את אלוהים כך פעם אחת אך אין מי שיכוון אותך בהמשך נתיבך, אתה תיכשל. אם אתה יכול לאהוב את אלוהים רק בזמנים של אהבת אלוהים, ולאחר מכן לא תשנה את טבע חייך, הרי שתמשיך להיות אפוף בהשפעת החושך, ללא מפלט, ועדיין לא תוכל להיחלץ מכבלי השטן ומהונאתו. אף אדם כזה אינו יכול להתקבל לגמרי אצל אלוהים. בסופו של דבר, רוחו, נשמתו וגופו של אדם כזה עדיין יהיו נחלתו של השטן. אין ספק בכך. וכל מי שאינו יכול להתקבל אצל אלוהים יחזור למקומו המקורי, כלומר בחזרה לנחלת השטן, והוא יירד אל האגם הבוער באש ובגופרית כדי לקבל על עצמו את השלב הבא בעונשו מאלוהים. אלה שמתקבלים אצל אלוהים הם אלה שמורדים בשטן ונמלטים מתחומו. בני אדם כאלה יימנו באופן רשמי בין אלה שבמלכות. זה האופן שבו אנשים שבמלכות מגיעים אליה. האם אתה נכון להיות אדם כזה? האם אתה נכון להתקבל אצל אלוהים? האם אתה נכון להימלט מתחומו של השטן ולשוב אל אלוהים? האם אתה בנחלתו של השטן כעת או שמא אתה נמנה עם המלכות? דברים כאלה צריכים להיות בהירים ולא לדרוש הסברים נוספים.

בעבר, רבים רדפו אחר שאיפות ותפיסות האדם ולמען תקוות האדם. עניינים אלה לא יידונו כעת. המפתח הוא למצוא דרך למימוש שתאפשר לכל אחד מכם לשמור על מצב רגיל בפני אלוהים ולהיחלץ בהדרגה מהשלשלאות של השפעת השטן, כדי שתוכלו להתקבל אצל אלוהים ולהביא לידי ביטוי על פני האדמה את מה שאלוהים מבקש מכם. רק הדבר הזה יכול להגשים את רצון אלוהים. רבים מאמינים באלוהים אך אינם יודעים במה אלוהים חפץ ובמה השטן חפץ. בטיפשותם הם מאמינים ונוהים אחר הזולת בעיוורון ולכן מעולם לא היו להם חיים משיחיים רגילים. אין להם קשרים אישיים רגילים, ועל אחת כמה וכמה אין קשר רגיל בין האדם לאלוהים. מכאן אפשר לראות שרבות בעיותיו ורבים ליקוייו של האדם, ורבים הגורמים האחרים היכולים לסכל את רצון אלוהים. זוהי הוכחה מספקת לכך שהאדם עוד לא עלה על הדרך הנכונה ולא חווה חיים אמיתיים. אז מה פירוש הדבר לעלות על הדרך הנכונה? עלייה על הדרך הנכונה פירושה שהאדם יכול להשקיט את לבו תמיד בפני אלוהים ולבוא עם אלוהים בדברים באופן טבעי, להבין בהדרגה את מגרעותיו ואט-אט לפתח היכרות מעמיקה יותר עם אלוהים. על ידי כך, יום-יום אתה מקבל ראייה ונאורות חדשות ברוחך – הכמיהה שלך גוברת ואתה רוצה להיווכח באמת. בכל יום יש אור חדש והבנה חדשה. על הנתיב הזה תיחלץ בהדרגה מהשפעתו של השטן, וחיך יהפכו למופלאים יותר. זהו אדם שעלה על הדרך הנכונה. העריך את חוויותיך הממשיות והשווה את הנתיב שנקטת באמונתך באלוהים לנתיב לעיל. האם אתה מצוי בדרך הנכונה? באילו תחומים נחלצת משלשלאות השטן ומהשפעתו של השטן? אם טרם עלית על הדרך הנכונה, קשריך עם השטן טרם נותקו. אם כך, האם רדיפה זו אחר אהבה לאלוהים יכולה להוביל לאהבה שתהיה אמיתית, מסורה וטהורה? אתה אומר שאהבתך לאלוהים יציבה וכנה אך לא נחלצתם משלשלאות השטן. האם אינך משטה באלוהים? אם אתה חפצים להגיע לידי אהבה טהורה לאלוהים, להתקבל לגמרי על ידי אלוהים ולהימנות עם המלכות, עליך ראשית לעלות על דרך המלך.

אודות שלבי עבודתו של אלוהים

מבחוץ נראה שהשלבים בעבודתו הנוכחית של אלוהים כבר הסתיימו, שהאנושות כבר התנסתה בשיפוט, בייסורים, בהכאה ובזיכוך של דבריו, ושהיא עברה שלבים כמו מבחן עושי השירות, זיכוך זמני הייסורים, מבחן המוות, מבחן המכשולים והזמנים של^[8] אהבת אלוהים. על אף שבני אדם חוו סבל גדול בכל שלב, הם עדיין לא הבינו את רצונו של אלוהים. בדיוק כמו מבחן עושי שירות, מה שבני אדם השיגו בו, מה שהם הבינו ממנו, והתוצאה שאלוהים רצה להשיג עמו – סוגיות אלה נותרו עדיין בלתי ברורות לבני האדם. ממהירות עבודתו של אלוהים, נראה שברור שבני אדם אינם יכולים לעמוד בקצב הנוכחי. ניתן לראות זאת מהעובדה שאלוהים מגלה תחילה לאנושות שלבים אלה של עבודתו, ואין הוא בהכרח צריך להגיע לרמה שבה בני אדם יוכלו לדמיין בשלב כלשהו משלבים אלה, אך הוא מנסה להשתמש בכך כדי להסביר בעיה. כדי שאלוהים יהפוך מישוהו למושלם כך שהוא שבאמת ייפול בנחלתו, על אלוהים לבצע את השלבים שתוארו לעיל. מטרת ביצוע עבודה זו היא לגרום לבני אדם לראות מהם השלבים שאלוהים צריך לבצע כדי להפוך קבוצת בני אדם למושלמת. לכן, אם מביטים מבחוץ, שלבי עבודתו של אלוהים הושלמו, אך במהות, הוא בדיוק החל באופן רשמי להפוך את האנושות למושלמת. זהו דבר שעל בני אדם לראות בצורה ברורה – אלה שלבי עבודתו שהושלמו, לא עבודתו שהושלמה. אך הדברים שבהם מאמינים בני אדם מתוך תפיסותיהם הם ששלבי עבודתו של אלוהים התגלו לאנושות, ושללא ספק עבודתו הסתיימה. דרך זו לראות דברים שגויה לחלוטין. עבודתו של אלוהים אינה תואמת את תפיסותיהם של בני אדם, היא מהווה התקפה כנגד תפיסותיהם של בני אדם בכל צעד ושעל, ושלבי עבודתו במיוחד אינם עולים בקנה אחד עם תפיסותיהם של בני אדם. דבר זה מעיד על חוכמתו של אלוהים. ניתן לראות זאת מהעובדה שתפיסותיהם של בני אדם משתבשות על כל צעד ושעל וכל מה שבני אדם יכולים לדמיין לעצמם הם דברים שאלוהים רוצה להכות בחזרה. זוהי תובנה מהניסיון בפועל. כל בני האדם חושבים שאלוהים עובד כה מהר, והם חושבים שכאשר הם עדיין חסרי הבנה ועדיין אובדי עצות ומבולבלים, עבודתו של אלוהים נגמרת בלי שבני אדם ידעו על כך. כך קורה בכל שלב בעבודתו. רוב בני האדם מאמינים שאלוהים משחק איתם, אך הכוונה מאחורי עבודתו אינה כזאת. שיטת עבודתו כרוכה במחשבה: הוא מתחיל ברמת הכלל, לאחר מכן נכנס לפרטים, ואז מזכך פרטים אלה. שיטה זו מפתיעה בני אדם. כל בני האדם רוצים לשטות באלוהים והם חושבים שאם הם רק יצליחו בכך, הם יוכלו להגיע לנקודה שבה הם יוכלו לרצות את אלוהים, אך במציאות, כיצד אלוהים יהיה מרוצה מניסיונות האנושות להצליח במשימתם זו? אלוהים עובד בשיטה של הפתעת בני אדם ותפיסתם במצב של חוסר מודעות כדי להשיג את התוצאות הטובות ביותר וכדי לגרום לבני אדם להכיר יותר את החוכמה שלו, הצדק שלו, המלכותיות שלו ואת הטבע הבלתי ניתן לפגיעה שלו.

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "הזמנים של".

אלוהים החל כעת באופן רשמי להפוך בני אדם למושלמים. כדי להפוך להיות מושלמים, על בני אדם לעבור תהליך של התגלות, שיפוט וייסורים של דברי אלוהים, ולחוות את המבחנים והריכוך של דבריו (כמו המבחן של עושי שירות). בנוסף, בני אדם חייבים להיות מסוגלים לעמוד במבחן המוות. כלומר, משהו שבאמת מבצע את רצונו של אלוהים יהיה מסוגל לתת שבחים ממעמקי לבו בעיצומם של השיפוט, הייסורים והמבחנים של אלוהים, לציית לחלוטין לאלוהים ולזנוח את עצמו, ובכך לאהוב את אלוהים בלב כנה ומתוך דבקות במטרה וטוהר. אדם כזה הוא אדם שלם, וזוהי גם העבודה שאלוהים רוצה לעשות, ומה שאלוהים רוצה להשיג. בני אדם אינם יכולים להסיק מסקנות בקלות ראש לגבי שיטות העבודה של אלוהים, הם יכולים רק לשאוף להיווכחות בחיים. זהו הבסיס. אל תבחן בקביעות את שיטות עבודתו של אלוהים. הדבר רק יפריע לתקוותיך לעתיד. כמה משיטות העבודה שלו ראית עד כה? כמה צייתן אתה? כמה למדת מכל שיטת עבודה? האם אתה מוכן שאלוהים יהפוך אותך למושלם? האם אתה מוכן להיות אדם שלם? אלה הם דברים שחייבים להיות ברורים לכם לחלוטין. אלה הם דברים שאתם חייבים להיווכח בהם.

האדם המושחת לא מסוגל לייצג את אלוהים

האדם חי עד כה תחת מעטה השפעתו של החושך והוא היה כבול תחת השפעת השטן, ללא יכולת להשתחרר. טבעו של האדם, מאז שנפל לידי השטן, נעשה יותר ויותר מושחת. אפשר לומר שהאדם חי באופן תמידי עם טבעו השטני המושחת, ללא יכולת לאהוב את אלוהים באמת. לכן, אם האדם רוצה לאהוב את אלוהים, עליו להשיל את צדקנותו, חשיבותו העצמית, גאוותנותו, יהירותו וכדומה, השייכים לטבעו של השטן. אחרת, הרי שאהבתו של האדם היא אהבה לא טהורה – זוהי לחלוטין אהבת השטן ואהבה שבהחלט לא יכולה לזכות באישורו של אלוהים. אם רוח הקודש לא תהפוך את האדם למושלם, תטפל בו, תשבור אותו, תגזום אותו, תטיל עליו משמעת, תוכיח או תזכך אותו, איש לא יוכל לאהוב את אלוהים באמת. אם אתה אומר שחלק מהטבע שלך מייצג את אלוהים, ושמהסיבה הזו אתה יכול לאהוב את אלוהים באמת, אתה מדבר דברי גאווה ואתה אדם מגוחך. בני אדם כאלה הם הארכי-מלאך! טבעו המולד של האדם לא יכול לייצג את אלוהים ישירות. על האדם להשליך אותו מעליו באמצעות הפיכתו למושלם על ידי אלוהים. לאחר מכן, רק על ידי כך שהוא ידאג לרצונו של אלוהים, ימלא את רצונו של אלוהים וכן יעבור את עבודתה של רוח הקודש, אלוהים לאשר את האופן שבו הוא מביא דברים לידי ביטוי. אף אדם שחי כבשר ודם לא יכול לייצג את אלוהים ישירות, אלא אם הוא אדם שרוח הקודש משתמשת בו. אולם אפילו על טבעו של אדם כזה ומה שהוא מביא לידי ביטוי לא ניתן לומר שהם מייצגים את אלוהים לגמרי. ניתן רק לומר שהדברים שהוא מביא לידי ביטוי שרויים תחת שררתה של רוח הקודש. טבעו של אדם כזה לא יכול לייצג את אלוהים.

על אף שאלוהים הוא זה שקובע את טבעו של האדם – אין על כך עוררין וניתן לראות בכך דבר חיובי – הטבע הזה גם עובר תחת ידו של השטן. לפיכך, כל טבעו של האדם הוא טבעו של השטן. יכול להיות שבן אדם יאמר

שמעצם טבעו של אלוהים, עבודתו נעשית באופן ישיר, ושגם הוא, בן האדם, מתנהג כך – גם לו יש אופי כזה, ולכן הוא אומר שטבעו מייצג את אלוהים. איזה מין אדם הוא זה? האם הטבע השטני המושחת יכול לייצג את אלוהים? מי שמכריז שטבעו מייצג את אלוהים מחלל את קודשו של אלוהים ומעליב את רוח הקודש! ממבט באופן עבודתה של רוח הקודש, נדמה שעבודתו של אלוהים על פני האדמה היא אך ורק כיבוש. על כן חלק ניכר מטבעו השטני המושחת של האדם עדיין לא נוקה. מה שהאדם מביא לידי ביטוי הוא עדיין צלמו של השטן. זה מה שהאדם רואה כטוב, וזה מייצג את פעולות בשרו של האדם. ליתר דיוק, הדבר מייצג את השטן ובשום אופן לא יכול לייצג את אלוהים. גם אם בן אדם כבר אוהב את אלוהים במידה כזו שהוא מסוגל ליהנות מחיים של שמיים עלי אדמות, שהוא מסוגל להצהיר הצהרות כגון: "אלוהים! אני לא יכול לאהוב אותך מספיק", ושהוא הגיע למישור הגבוה ביותר, עדיין אי-אפשר לומר שהוא מביא את אלוהים לידי ביטוי או מייצג את אלוהים. זאת משום שמהות האדם שונה ממהותו של אלוהים. האדם לעולם לא יכול להביא את אלוהים לידי ביטוי, ועל אחת כמה וכמה שהוא לא יכול להפוך לאלוהים. הדברים שהאדם מביא לידי ביטוי תחת שררתה של רוח הקודש אינם אלא בהתאם למה שאלוהים דורש מהאדם.

כל פעולותיו ומעשיו של השטן מתבטאים באדם. כל פעולותיו ומעשיו של האדם הם ביטוי של השטן ולכן הם לא יכולים לייצג את אלוהים. האדם הוא התגלמות השטן, וטבע האדם לא מסוגל לייצג את טבעו של אלוהים. ישנם בני אדם שאופיים טוב. אלוהים יכול לבצע עבודה מסוימת באמצעות האופי הזה, ועבודתם של בני האדם האלה מכוונת על ידי רוח הקודש, אך טבעם לא יכול לייצג את אלוהים. העבודה שאלוהים עושה בהם רק משתמשת במה שכבר קיים בקרבם ומרחיבה אותו. איש לא יכול לייצג את אלוהים ישירות, בין שזהו נביא ובין שאלה בני אדם שאלוהים השתמש בהם בעבר. כל בני האדם מפתחים אהבה לאלוהים רק כתוצאה מכפייה של סביבתם, ואף אחד מהם לא חותר לשותף פעולה מיוזמתו. מה הם דברים חיוביים? כל דבר שמגיע ישירות מאלוהים הוא חיובי. עם זאת, טבע האדם עבר תחת ידו של השטן והוא לא יכול לייצג את אלוהים. רק האהבה, הנכונות לסבול, הצדק, ההתמסרות, הענווה והנסתרות של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם מייצגים את אלוהים ישירות. זאת מפני שכאשר הוא בא, לא היה לו אופי חוטא, והוא בא ישירות מאלוהים – הוא לא עבר תחת ידו של השטן. ישוע הוא רק בדמות בשר ודם חוטאים, והוא לא מייצג את החטא. לפיכך, פעולותיו, מעשיו ודבריו עד שהגשים את העבודה באמצעות הצליבה (לרבות הצליבה עצמה), כולם מייצגים את אלוהים ישירות. די במקרה הזה של ישוע כדי להוכיח שאף אדם בעל טבע חוטא לא יכול לייצג את אלוהים, ושחטאיו של האדם מייצגים את השטן. כלומר החטא לא מייצג את אלוהים, ולא אלוהים אין חטאים. אפילו על העבודה שרוח הקודש עושה באדם ניתן לומר שהיא שרויה תחת שררתה של רוח הקודש, ולא ניתן לומר שהאדם עושה אותה בשם אלוהים. אולם בכל הנוגע לאדם, גם חטאיו וגם טבעו לא מייצגים את אלוהים. ממבט בעבודה שרוח הקודש עושה באדם כיום ובעבודה שהיא עשתה בו בעבר, ניתן לראות שרוח הקודש היא זו שביצעה את מרביתה. זה הדבר שאפשר לאדם להביא דברים לידי ביטוי. אולם זהו רק צד אחד, ומעטים מאוד מסוגלים להביא את האמת לידי ביטוי לאחר שרוח הקודש מטפלת בהם ומטילה עליהם משמעת. כלומר ישנה רק עבודתה של רוח הקודש, ואין שיתוף פעולה מצד האדם. האם אתה מבין זאת בבירור כעת? אם כן, מה עליך לעשות כדי לעבוד בשקידה יחד עם אלוהים, בזמן שרוח הקודש פועלת, ולמלא בכך את חובתך?

יש לאסור על שירות בנוסח דתי

מאז שאלוהים החל בעבודתו בתבל כולה, הוא הועיד מראש בני אדם רבים כדי שישרתו אותו, כולל בני אדם מכל המעמדות. תכליתו היא למלא את רצונו שלו, ולוודא שעבודתו על פני האדמה תישא פרי באופן חלק. זו התכלית שמנחה את אלוהים כשהוא בוחר את בני האדם שישרתו אותו. כל אדם שמשרת את אלוהים חייב להבין את הרצון הזה של אלוהים. באמצעות העבודה הזו שלו, בני האדם מיטיבים להבין את חוכמתו וכול יכולתו של אלוהים ואת עקרונות עבודתו של אלוהים על פני האדמה. למעשה, אלוהים יורד ארצה כדי לעשות את עבודתו ולבוא במגע עם בני האדם, כדי שהם יכירו טוב יותר את מעשיו. כיום, מתמזל מזלה של הקבוצה שאתם שייכים לה, והיא זוכה לשרת את האל המעשי. זו ברכה בלתי ניתנת לחישוב עבורכם. למען האמת, אלוהים מרומם אתכם. כשאלוהים בוחר אדם שישרת אותו, תמיד יש עקרונות לבחירתו. שירות האל בשום אופן לא מבוסס רק על התלהבות, כפי שבני האדם חושבים. כיום, כפי שאתם יכולים לראות, בני האדם שמשרתים את אלוהים בנוכחות עושים זאת כיוון שהם זכו בהכוונתו של אלוהים ושל עבודת רוח הקודש, וכיוון שהם אנשים שעוסקים בחיפוש האמת. אלו הם הדברים המינימליים הנדרשים מכל מי שמשרת את אלוהים.

לא פשוט לשרת את אלוהים. בני אדם שטבעם המושחת לא השתנה לא יוכלו לשרת את אלוהים לעולם. אם דבר האל לא שפט וייסר את הטבע שלך, הרי שהטבע שלך עדיין מייצג את השטן. די בכך כדי להוכיח שאתה לא משרת את אלוהים בכוונות טובות. זהו שירות המבוסס על אופיך השטני. אתה משרת את אלוהים עם אופיך הטבעי ועל פי העדפותיך האישיות. יתר על כן, אתה ממשיך לחשוב שאלוהים מתענג על כל דבר שאתה רוצה לעשות, שאלוהים שונא כל דבר שאתה לא רוצה לעשות, ושעבודתך מונחית על ידי העדפותיך שלך בלבד. האם אפשר לקרוא לכך שירות של אלוהים? בסופו של דבר, טבע חייך לא ישתנה כהוא זה. במקום זאת, אתה תהפוך לעיקש אף יותר, משום ששירתת את אלוהים, וזה יעמיק וישריש ואת הטבע המושחת שלך. כך בתוך תוכך, תפתח דוקטרינות של שירות לאלוהים שיהיו מבוססות בעיקר על אופיך והניסיון שצברת בשירותך על פי הטבע שלך. זה לקח שנלמד מניסיון אנושי. זו תורת חייו של האדם. בני אדם כאלה נמנים על הפרושים ועל אנשי הדת. אם הם לעולם לא יתעוררו ויכו על חטא, הם יהפכו בסופו של דבר למשיחי השקר שיופיעו באחרית הימים, והם יהיו רמאים. משיחי השקר והרמאים שדובר בהם יצאו מקרב בני האדם האלה. אם בני האדם שמשרתים את אלוהים פועלים לפי אופיים ונוהגים לפי רצונם שלהם, הם בסכנה מתמדת לסילוק. בני האדם שמקדישים את שנות ניסיונם הרבות כדי לשרת את אלוהים על מנת לשבות את לבו של הזולת, לשאת נאומים מתוך יוהרה ולהגביל אנשים – בני האדם שלעולם לא מכים על חטא, לעולם לא מתוודאים על חטאיהם ולעולם לא מוותרים על טובות ההנאה שהם מקבלים מתוקף תפקידם – בני האדם האלה ייפלו אפיים ארצה בפני אלוהים. אלה בני אדם מהסוג של פאולוס – בני אדם שמרשים לעצמם מתוקף מעמדם הבכיר ומתרברבים בהסמכות שלהם. אלוהים לא יהפוך בני אדם כאלה למושלמים. שירות כזה מפריע לעבודתו של אלוהים. בני האדם אוהבים לדבוק בדברים הישנים. הם דבקים בתפיסות העבר ודבקים בדברים מהעבר. זה המכשול הגדול ביותר לשירותם. אם לא תוכל להתנער

מהדברים האלה, הם יחנקו את כל חייהם. אלוהים לא ישבח אותך כלל ועיקר, אפילו אם רגליך יישברו מרוב ריצה וגבך יישבר מרוב מאמץ, ואפילו אם תקריב את עצמך בשירותך לאלוהים. נהפוך הוא: הוא יאמר שאתה רשע. נכון להיום, אלוהים יהפוך למושלמים באופן רשמי את בני האדם שאין להם תפיסות דתיות, שמוכנים להשליך את האישיות הישנה שלהם, ואשר נשמעים לאלוהים בפשטות, והוא יהפוך למושלמים את בני האדם שכמהים אל דבר האל. בני האדם האלה צריכים לקום על רגליהם ולשרת את אלוהים. יש לאלוהים שפע אינסופי וחוכמה ללא גבול. עבודתו המדהימה ודבריו יקרי הערך נועדו להנאתם של בני אדם רבים אף יותר. המצב הנוכחי הוא שבני האדם שיש להם תפיסות דתיות, בני האדם שתופסים תפקידים בכירים ובני האדם שלא יכולים להניח את עצמם בצד, מתקשים לקבל את הדברים החדשים האלה. אין לרוח הקודש שום סיכוי להפוך את בני האדם האלה למושלמים. אם אדם לא דבר בדעתו לשמוע לאלוהים, ואם הוא לא צמא לדבר האל, הוא לא יהיה מסוגל לקבל את הדברים החדשים האלה. הוא פשוט יהפוך ליותר ויותר מרדן, וליותר ויותר ערמומי, ובסופו של דבר, הוא יעלה על הדרך הלא נכונה. בעבודתו של אלוהים כעת, הוא ירומם יותר בני אדם שאוהבים אותו באמת ויכולים לקבל את האור החדש. בנוסף, הוא יסלק לחלוטין את אנשי הדת שמרשים לעצמם מתוקף ממעמדם הבכיר. הוא לא רוצה אף אדם שמתנגד לשינוי בעיקשות. האם אתה רוצה להימנות עם בני האדם האלה? האם אתה מבצע את שירותך על פי העדפותיך שלך, או שמא אתה עושה את מה שאלוהים דורש? זה דבר שעליך לדעת בעצמך. האם אתה נמנה עם אנשי הדת, או שמא אתה תינוק בן יומו שאלוהים הופך למושלם? כמה משירותך זוכה לשבח של רוח הקודש? כמה מתוכו אלוהים אפילו לא יטרח להנציח? לאחר שנות שירות רבות, כמה שינויים הובלת בחייהם? האם יש לך תשובות ברורות לכל הדברים האלה? אם יש לך אמונה אמיתית, אתה תניח בצד את התפיסות הדתיות הישנות שלך ותשרת את אלוהים טוב יותר, בדרך חדשה. לא מאוחר מדי לקום על רגליך כעת. תפיסות דתיות ישנות יחנקו את חייו של האדם. הניסיון שהאדם צובר ירחיק אותו מאלוהים ויגרום לו לעשות דברים בדרכו שלו. אם לא תוותר על הדברים האלה, הם יהפכו לאבן נגף לצמיחתך בחיים. אלוהים תמיד הופך למושלמים את בני האדם שמשרתים אותו. הוא לא מסלק אותם בקלות. רק אם תקבל באמת את המשפט והייסורים של דבר האל, ורק אם תוכל להניח בצד את הנוהגים והדוקטרינות הדתיים הישנים ולהימנע משימוש בתפיסות דתיות ישנות כאמות המידה לדבר האל כיום, יהיה לך עתיד. אולם אם תדבוק בדברים ישנים ועדיין תנצור אותם בלבך, אין סיכוי שתוכל לזכות בישועה. אלוהים לא מתייחס לבני אדם כאלה. אם אתה באמת רוצה להפוך למושלם, עליך לגמור בדעתך לנטוש לחלוטין את כל הדברים מהעבר. אפילו אם מה שעשית בעבר היה נכון, ואפילו אם הוא היה עבודתו של אלוהים, בכל זאת עליך להיות מסוגל להניח אותו בצד ולהפסיק לדבוק בו. אפילו אם ניכר שזו הייתה עבודתה של רוח הקודש שעשתה רוח הקודש ישירות, כיום עליך להניח אותה בצד. אסור לך להיאחז בה. זה מה שאלוהים דורש. הכל חייב להתחדש. בעבודתו של אלוהים ובדברו של אלוהים, הוא לא מתייחס לדברים הישנים שהיו בעבר, והוא לא נובר בהיסטוריה ישנה. אלוהים תמיד חדש והוא לעולם לא ישן. הוא לא דבק אפילו לדבריו שלו מהעבר. זו הוכחה לכך שאלוהים לא מציית לאף כלל. מכיוון שכך, כבני אנוש, אם תמיד תדבוק בדברים מהעבר, אם לא תסכים להרפות מהם, ואם תיישם אותם באופן נוקשה ונוסחתי, בעוד שאלוהים כבר לא עובד בדרכים הישנות שבהן הוא עבד בעבר, הרי שדבריך ומעשיך יהוו הפרעה, הלא כן? הנה הפכת לאויב של אלוהים, הלא כן? האם אתה מוכן להחריב את כל חייהם למען הדברים הישנים האלה?

הדברים הישנים האלה יהפכו אותך לאדם שחוסם את עבודתו של אלוהים. האם זה מה שאתם רוצה להיות? אם אתה באמת לא רוצה זאת, הפסק מיד את מה שאתה עושה והסתובב. התחל הכל מחדש. אלוהים לא זוכר את שירות העבר.

באמונתכם באלוהים עליכם להישמע לאלוהים

מדוע אתם מאמינים באלוהים? השאלה הזו מבלבלת את רוב בני האדם. יש להם תמיד שתי השקפות שונות לגמרי לגבי האל המעשי ולגבי אלוהים שבשמיים, מה שמעיד על כך שהם מאמינים באלוהים לא כדי להישמע לו אלא כדי לזכות בטובות הנאה מסוימות או כדי לברוח מייסורים או אסון. רק משום כך הם נשמעים לו במידת מה, אך הציות שלהם תלוי בדבר – הם נשמעים לו למען הסיכויים העתידיים האישיים שלהם ובעל כורחם. אם כך, מדוע אתם מאמינים באלוהים? אם אתם מאמינים רק למען סיכויים העתידיים וגורלכם, מוטב שלא תאמינו כלל. אמונה כזו היא הונאה עצמית, הרגעה עצמית והערכה עצמית. אם אמונתכם לא מושתתת על יסוד הציות לאלוהים, סופכם להיענש כתוצאה מהתנגדותכם לאלוהים. כל מי שלא מחפש ציות לאלוהים באמונתו מתנגד לאלוהים. אלוהים דורש שבני האדם יחפשו את האמת, שהם ישתוקקו לדברי האל, שהם ישתו ויאכלו את דברי האל וינהיגו אותם כדי שהם יוכלו להגיע לציות לאלוהים. אם המניעים שלכם באמת כאלה, אלוהים ודאי ירומם אתכם וודאי יהיה חסוד כלפיכם. איש לא יכול להטיל בכך ספק ואיש לא יכול לשנות זאת. אם המניעים שלכם הם לא למען הציות לאלוהים ואם יש לכם כוונות אחרות, כל מה שתאמרו ותעשו – תפילותיכם בפני אלוהים ואפילו כל מעשה שלכם – יהיה מנוגד לאלוהים. ייתכן שאתם מנומסים ומדברים ברוך, שכל מעשיכם וכל מוצא פיהם נראים נכונים, שאתם נראים כמו בני אדם שנשמעים לאלוהים, אך בכל הנוגע למניעים וההשקפות שלכם באשר לאמונה באלוהים, כל מה שאתם עושים מרושע ומנוגד לאלוהים. בני אדם שנראים צייתנים ככבשים אך לבם מלא כוונות מרושעות אינם אלא זאב בעור של כבש. הם פוגעים באלוהים ישירות ואלוהים לא יחוס על אף אחד מהם. רוח הקודש תחשוף כל אחד מהם כדי שכולם יוכלו לראות שרוח הקודש מתעבת ודוחה כל אחד מהם שהוא צבוע. אל דאגה: אלוהים יטפל בכל אחד מהם בתורו ויתמודד עם כל אחד מהם בתורו.

אם אתם לא מסוגלים לקבל את האור החדש של אלוהים, לא יכולים להבין את כל מה שאלוהים עושה כיום, לא מחפשים את האור הזה או מפקפקים בקיומו, מותחים עליו ביקורת או חוקרים ומנתחים אותו, אין לכם נטייה להישמע לאלוהים. אם גם כשיבוא האור של הכאן והעכשיו, תמשיכו להוקיר את אור האתמול ותתנגדו לעבודתו החדשה של אלוהים, הרי שאינכם אלא בדיחה, ואתם בין אלה שמתנגדים לאלוהים בכוונה תחילה. המפתח לציות לאלוהים הוא הערכת האור החדש והיכולת לקבל אותו ולהנהיג אותו. רק ציות כזה הוא ציות אמיתי. למי שלא מוכן להשתוקק לאלוהים לא יכולה להיות נטייה לציות לאלוהים, והוא יכול רק להתנגד לאלוהים כתוצאה מהסיפוק שלו מהמצב הקיים. הסיבה שהאדם לא יכול להישמע לאלוהים היא שהוא נאחז בדברים שהיו לפני כן. הדברים שהיו לפני כן העניקו לבני האדם מגוון תפיסות ואשליות לגבי אלוהים שהפכו לצלמו של אלוהים בעיני

רוחם. על כן, הדבר שהם מאמינים בו הוא התפיסות שלהם עצמם ואמות המידה של הדמיון שלהם עצמם. אם אתם משווים את האל שעושה עבודה ממשית כיום לאל שבדמיון שלכם, משמע שהאמונה שלכם נובעת מהשטן ומושתתת על ההעדפות האישיות שלכם. אלוהים לא רוצה אמונה כזו. גם אם יש להם הסמכות נשגבות, וגם אם הם מסורים – אפילו אם הם הקדישו חיים שלמים למאמצי עבודתו של אלוהים והפכו לקדושים מעונים – אלוהים לא מאשר בני אדם עם אמונה כזו. הוא בסך הכל מפגין אליהם מעט חסד ומאפשר להם ליהנות ממנו לזמן מה. בני אדם כאלה לא מסוגלים להנהיג את האמת, רוח הקודש לא עובדת בקרבם ואלוהים יסלק כל אחד מהם בתורו. בין שהוא זקן או צעיר, מי שלא נשמע לאלוהים באמונתו ופועל מהמניעים הלא נכונים הוא זה שמתנגד ומפריע. אין ספק שאלוהים יסלק בני אדם כאלה. מי שלא נשמע לאלוהים כלל ובסך הכל מכיר בשמו של אלוהים ומבין במידה כלשהי את יקירותו וחביבותו של אלוהים, אך לא עומד בקצב של רוח הקודש ולא נשמע לעבודה והדברים העכשוויים של רוח הקודש – בני אדם כאלה חיים בחסדו של אלוהים ואלוהים לא יזכה בהם ולא יהפוך אותם למושלמים. אלוהים הופך בני אדם למושלמים באמצעות הציות שלהם, על ידי אכילתם, שתייתם והנאתם מדברי האל, ובאמצעות הסבל והזיכוכ בחייהם. רק באמצעות אמונה כזו טבעם של בני אדם יכול להשתנות – רק אז הם יכולים לרכוש הכרה אמיתית של אלוהים. ציות מודע לאלוהים פירושו לא להסתפק בחיים בחסדו של אלוהים, אלא להשתוקק לאמת באופן פעיל, לחפש אחר האמת ולעסוק בנפילה בנחלת האל – זאת המשמעות של להישמע במודע לאלוהים; זו בדיוק האמונה שאלוהים רוצה. בני אדם שלא עושים דבר מלבד ליהנות מחסדי האל לא יכולים להפוך למושלמים או להשתנות, והציות, הדתיות, האהבה והסבלנות שלהם שטחיים לגמרי. מי שרק נהנה מחסדי האל לא יכול להכיר את אלוהים באמת, ואפילו אם הוא כן מכיר את אלוהים, היכרותו שטחית והוא אומר דברים כמו "אלוהים אוהב את האדם" או "אלוהים רחום כלפי האדם." אמירות כאלה לא מייצגות את חיי האדם והן לא מוכיחות שבן האדם המסוים מכיר את אלוהים באמת. אם כשדברי האל מזככים אותם או כשהם נתקלים בניסיונותיו של אלוהים, בני האדם לא מסוגלים להישמע לאלוהים – אם הם מתחילים לפקפק באלוהים ונופלים אפיים ארצה במקום זאת – הרי שהם לא נשמעים לו כלל ועיקר. בלבם, יש כללים ומגבלות רבים בנוגע לאמונה באלוהים, חוויות ישנות שנובעות משנים רבות של אמונה או מבחר של דוקטרינות המבוססות על ספרי הקודש. האם בני אדם כאלה יכולים להישמע לאלוהים? בני האדם האלה מלאים בדברים אנושיים – כיצד ייתכן שהם יישמעו לאלוהים? הם כולם נשמעים לו בהתאם להעדפות האישיות שלהם – האם ייתכן שאלוהים רוצה ציות כזה? זוהי לא הישמעות לאלוהים אלא ציות לדוקטרינה – זהו סיפוק עצמי וניחוס עצמי. אם אתם אומרים שזו הישמעות לאלוהים, הרי שאתם מחללים את קדושתו, הלא כן? אתם פרעונים מצריים, אתם עושים דברים מרושעים ואתם עוסקים מפורשות בעבודת ההתנגדות לאלוהים – האם ייתכן שאלוהים רוצה שירות כזה? מוטב שתכו על חטא ותפתחו קצת מודעות עצמית כמה שיותר מהר. אחרת, עדיף שתחזרו הביתה: חזרה כזו תועיל לכם יותר מאשר שירותכם עבור אלוהים. לא תפריעו לו או תטרידו אותו, תדעו את מקומכם ותחיו חיים טובים – נכון שזו אפשרות עדיפה? כך תימנעו מהתנגדות לאלוהים ותימנעו מעונש!

חשוב מאוד לייסד קשר הולם עם אלוהים

בני האדם מאמינים באלוהים, אוהבים את אלוהים ומַרְצִים את אלוהים באמצעות נגיעה ברוח האל בלבם, ועל ידי כך, הם מצליחים לַרְצוֹת אותו. לפיכך, כשהם באים במגע עם דברי האל בלבם, רוח האל מרגשת אותם. אם אתם רוצים להשיג חיים רוחניים הולמים ולייסד קשר הולם עם אלוהים, עליכם ראשית להעניק לו את לבכם ולהשקיט את לבכם בפניו. רק לאחר שתקדישו את כל לבכם לאלוהים, תוכלו לפתח בהדרגה חיים רוחניים הולמים. אם בני האדם לא מעניקים לאלוהים את לבם באמונתם בו, אם לבם לא נתון לו, ואם הם לא מתייחסים אל העול שלו כאל העול שלהם, הרי שכל מה שהם עושים הוא לרמות את אלוהים, ומדובר אך ורק בהתנהגותם של בני אדם דתיים – לא ניתן לזכות כך לשבחים מאלוהים. אלוהים לא יכול לקבל דבר מבני אדם כאלה. בני אדם כאלה יכולים רק לשמש ניגוד לעבודתו של אלוהים, כמו קישוט בבית האל – הם תופסים מקום, והם חסרי כל ערך. אלוהים לא משתמש בבני אדם כאלה. בבני אדם כאלה, לא זו בלבד שאין הזדמנות לעבודתה של רוח הקודש, אלא שמעבר לכך, אין כל ערך של הבאה לידי שלמות. בני אדם כאלה הם "המתים המהלכים" האמיתיים. אין להם שום רכיב שיכול לשמש את רוח הקודש – השטן ניכס לעצמו את כל החלקים של בני האדם האלה, הוא השחית אותם עד היסוד, והם מושא הסילוק של אלוהים. נכון להיום, לא זו בלבד שרוח הקודש משתמשת בבני אדם בכך שהיא מגייסת את המעלות שלהם, אלא שהיא גם הופכת את החסרונות שלהם למושלים ומשנה אותם. אם תוכלו להקדיש את לבכם לאלוהים ואם תוכלו להשקיט אותו בפניו, הרי שיהיו לכם ההזדמנות וההסמכות לשמש את רוח הקודש ולקבל את הנאורות וההארה של רוח הקודש, ויתרה מזאת, תהיה לכם ההזדמנות שרוח הקודש תפצה על החסרונות שלכם. כשתוכלו לתת את לבכם לאלוהים, תוכלו להיווכח באופן מעמיק יותר בהיבט החיובי ולהיות במישור נעלה יותר של תובנה. בהיבט השלילי, תהיה לכם הבנה טובה יותר של הפגמים והחסרונות שלכם עצמכם, תהיו להוטים יותר לשאוף לַרְצוֹת את רצונו של אלוהים, ולא תהיו פסיביים, אלא תיווכחו באופן פעיל. פירוש הדבר יהיה שאתם בני אדם נכונים. אם אנחנו מניחים שלבכם רגוע בפני אלוהים, הגורם העיקרי שמשפיע על השאלות אם תקבלו שבחים מרוח הקודש ואם תַרְצוּ את אלוהים הוא השאלה אם אתם יכולים להיווכח באופן פעיל. כשרוח הקודש הופכת אדם לנאור ומשתמשת בו, היא לעולם לא הופכת אותו לשלילי, אלא תמיד גורמת לו להתקדם באופן חיובי. אפילו שיש לו חולשות, הוא מסוגל שלא לחיות לפיהן, הוא מסוגל להימנע מעיכוב צמיחתו בחיים, והוא מסוגל להמשיך לשאוף לַרְצוֹת את רצונו של אלוהים. זה רף שדי בו כדי להוכיח שהשגתם את נוכחותה של רוח הקודש. אם אדם תמיד שלילי, ואם אפילו אחרי שהוא הופך לנאור וזוכה בהכרה עצמית, הוא עדיין שלילי ופסיבי ולא מסוגל לעמוד זקוף ולפעול בהרמוניה עם אלוהים, הרי שהאדם הזה פשוט קיבל את חסדו של אלוהים, אך רוח הקודש לא שורה עליו. כשאדם הוא שלילי, פירוש הדבר הוא שלבו לא פנה אל אלוהים, ושרוח האל לא ריגשה את רוחו. על כולם להכיר בכך.

אפשר לראות מניסיון שאחד מהעניינים החשובים ביותר הוא השקטת הלב בפני אלוהים. זה עניין שנוגע לחייהם הרוחניים של בני האדם ולצמיחה של חייהם. רק אם לבכם יהיה שלו בפני אלוהים, עיסוקכם בחיפוש האדם

האמת והשינויים בטבע שלכם יישאו פרי. מפני שאלוהים העמים עליכם עול, ומפני שאתם תמיד מרגישים שחסר לכם כל כך הרבה, שיש אמיתות רבות שאתם צריכים לדעת, שיש מציאות רבה שאתם צריכים לחוות, ושעליכם להקדיש את כל תשומת לבכם לרצונו של אלוהים, הדברים האלה תמיד מרחפים בדעתכם, ונדמה שהם דוחקים עליכם עד כדי כך שאתם מתקשים לנשום, ולכן אתם מרגישים שלבכם כבד עליכם (אך לא שאתם שרויים במצב שלילי). רק בני אדם כאלה כשירים לקבל את הנאורות שמעניקים דברי האל, ורק הם כשירים להתרגש מרוח האל. משום העול שלהם, משום שלבם כבד עליהם, ואפשר לומר גם שמשום המחיר שהם שילמו והעינוי שהם עברו בפני אלוהים, הם קיבלו את הנאורות וההארה שלו, מכיוון שאלוהים לא נותן לאף אחד יחס מועדף. הוא תמיד הוגן ביחסו כלפי בני האדם, אך הוא גם לא שרירותי באספקה שהוא נותן להם, והוא לא נותן להם דברים באופן שלא תלוי בדבר. זה היבט אחד של טבעו הצודק. בחיים האמיתיים, רוב בני האדם עדיין לא הגיעו למישור הזה. לכל הפחות, לבם לא סיים לגמרי לפנות אל אלוהים, ולכן עדיין לא חל שינוי משמעותי בטבע חייהם. זאת משום שהם רק חיים בחסדו של אלוהים, אך הם מעולם לא זכו בעבודתה של רוח הקודש. הקריטריונים שלפיהם משתמש אלוהים בבני אדם הם כדלקמן: לבם פונה אל אלוהים, הם מקבלים את דבריו של אלוהים כעול, יש להם לב מלא כמיהה, והם גמרו בדעתם לחפש את האמת. רק בני אדם כאלה יכולים לזכות בעבודתה של רוח הקודש ולזכות לעתים תכופות בנאורות ובהארה. כלפי חוץ, נדמה שבני האדם שאלוהים משתמש בהם חסרי הגיון, נדמה שאין להם קשרים הולמים עם הזולת, על אף שהם מדברים בנימוס ולא ברשלנות, ועל אף שהם תמיד שומרים על לב שקט בפני אלוהים. אך בני אדם כאלה הם בדיוק מסוג בני האדם שמתאים לשימושה של רוח הקודש. בני האדם "חסרי ההיגיון" האלה שאלוהים מדבר עליהם נראים כאילו אין להם קשרים הולמים עם הזולת, וכאילו אין להם אהבה מוחצנת או נהגים שטחיים, אך כאשר הם מתקשרים דברים רוחניים, הם יכולים לפתוח את לבם ולהעניק לאחרים באופן חסר אנוכיות את הנאורות וההארה שהם השיגו מחוויה ממשית בפני אלוהים. כך הם מבטאים את אהבתם לאלוהים וכך הם מְרַצִים את רצונו של אלוהים. כשכל בני האדם האחרים משמיצים אותם ושמים אותם ללעג, הם מסוגלים לא להניח לבני אדם, אירועים או דברים מבחוץ לשלוט בהם, והם בכל זאת יכולים להיות שקטים בפני אלוהים. נדמה שיש לבני אדם כאלה תובנות ייחודיות משלהם. בלי קשר לבני אדם אחרים, לבם לעולם לא עוזב את אלוהים. כשבני אדם אחרים משוחחים בצהלה ובהומור, לבם עדיין נותר בפני אלוהים, הם עדיין מהרהרים בדבר האל או מתפללים בדממה לאל שבלבם, ושואפים לכוונותיו של אלוהים. הם אף-פעם לא הופכים את תחזוקת הקשרים ההולמים שלהם עם בני אדם אחרים לדבר העיקרי. נדמה שאין לבני אדם כאלה שום תורת חיים. כלפי חוץ, בני האדם האלה מלאי חיים, מקסימים ותמימים, אך הם ניחנים גם בשלוות נפש. זו דמותו של אדם שאלוהים משתמש בו. דברים כגון תורת חיים או "הגיון רגיל" לא יכולים לחלחל לדעתו של אדם כזה. אדם כזה הקדיש את כל לבו לדבר האל, ונדמה שיש לו מקום בלבם לאלוהים בלבד. זה סוג האדם שאלוהים מכנה אדם "חסר היגיון", וזה בדיוק סוג האדם שאלוהים משתמש בו. אפשר לזהות אדם שמשמש את אלוהים באופן הבא: בלי קשר לזמן או למקום, לבו תמיד נמצא בפני אלוהים; בלי קשר למופקרות של אחרים ולכך שהם מתענגים על תשוקה ועל הבשר והדם, לבו לעולם לא עוזב את אלוהים, והוא לא נוהה אחר ההמון. רק אדם כזה מתאים לשימוש של אלוהים, ורק אדם כזה הוא בדיוק זה שרוח הקודש הופכת אותו למושלם. אם אתם לא מסוגלים להגיע לשלב הזה, הרי שאתם לא כשירים לכך שאלוהים יזכה בכם ולכך שרוח הקודש תהפוך

אתכם למושלים.

אם אתם רוצים לקיים קשר הולם עם אלוהים, לבכם חייב לפנות אל אלוהים, ועל סמך זאת, יהיה לכם גם קשרים הולמים עם בני אדם אחרים. אם לא יהיה לכם קשר הולם עם אלוהים, בלי קשר למה שתעשו כדי לשמר את הקשרים שלכם עם בני אדם אחרים, ובלי קשר לעבודתכם הקשה ולאנרגיה שתשקיעו, הקשר שלכם עם אלוהים עדיין יהיה מבוסס על תורת חיים אנושית. אתם משמרים את מעמדכם בקרב בני האדם מנקודת מבט אנושית ובהתאם לתורת חיים אנושית, כדי שהם יהללו אתכם. אתם לא יוצרים קשרים הולמים עם בני אדם בהתאם לדבר האל. אם לא תתמקדו בקשרים שלכם עם בני אדם, לא תשמרו קשר הולם עם אלוהים, ואם תהיו מוכנים להעניק את לבכם לאלוהים וללמוד להישמע לו, באופן טבעי מאוד, הקשרים שלכם עם כל בני האדם יהפכו להולמים. כך, הקשרים האלה לא יהיו מושגים על בשר ודם אלא על יסודות אהבתו של אלוהים. כמעט אין אינטראקציות המבוססות על הבשר והדם, אך ברוח, יש שיתוף ואהבה, נוחות ואספקה הדדית. כל זה נעשה על התשתית של לב שמרצה את אלוהים. הקשרים האלה לא נשמרים על סמך תורת חיים אנושית, אלא שהם נוצרים באופן טבעי מאוד באמצעות עול העבודה למען אלוהים. הם לא דורשים מאמץ אנושי – הם מונהגים באמצעות העקרונות של דבר האל. האם אתם מוכנים להתחשב ברצונו של אלוהים? האם אתם מוכנים להיות "חסרי היגיון" בפני אלוהים? האם אתם מוכנים להעניק את כל לבכם לאלוהים, ולא לחשוב על מעמדכם בין בני האדם? מבין כל בני האדם שאתם בקשר איתם, עם איזה מהם יש לכם הקשר הטוב ביותר? עם איזה מהם יש לכם הקשר הגרוע ביותר? האם יש לכם קשרים הולמים עם בני האדם? האם אתם מתייחסים אל כל בני האדם באופן שוויוני? האם אתם מקיימים את הקשרים שלכם עם בני אדם אחרים בהתאם לתורת החיים שלכם, או שמא אתם בונים אותם על התשתית של אהבתו של אלוהים? כשאדם מסוים לא נותן את לבו לאלוהים, רוחו נאטמת, מתעמעמת ומאבדת הכרה. אדם כזה לעולם לא יבין את דברי האל, ולעולם לא יהיה לו קשר הולם עם אלוהים. אדם כזה לעולם לא ישנה את טבעו. שינוי טבע הוא התהליך שבו האדם נותן את כל לבו לאלוהים, ושבו הוא מקבל נאורות והארה מדבריו של אלוהים. עבודתו של אלוהים יכולה לאפשר לאדם היווכחות פעילה, וכן להתיר לו להיפטר מההיבטים השליליים שלו אחרי שהוא רוכש ידע. כשתהיו מסוגלים לתת את לבכם לאלוהים, תהיו מסוגלים לתפוס כל תנועה עדינה ברוחכם, ותכירו כל נאורות והארה שקיבלתם מאלוהים. היאחזו בכך, ובהדרגה, תעלו על הנתיב שבו רוח הקודש תהפוך אתכם למושלים. ככל שלבכם יוכל להיות שקט יותר בפני אלוהים, כך רוחכם תהיה יותר רגישה ועדינה, וכך רוחכם תהיה מסוגלת יותר לתפוס את הריגוש שמעניקה רוח הקודש, ואז הקשר שלכם עם אלוהים יהפוך ליותר ויותר הולם. קשר הולם בין בני אדם מיוסד על התשתית של הענקת הלב לאלוהים. הוא לא מושג באמצעות מאמץ אנושי. ללא אלוהים בליבם, קשרים חברתיים בין בני אדם הם בסך הכל קשרים של בשר ודם. הם לא הולמים, אלא מתענגים בתשוקה – אלה הם קשרים שאלוהים סולד מהם ושונא אותם. אם אתם אומרים שרוחכם התרגשה, אך אתם תמיד רוצים לשתף עם בני אדם שמעניינים אתכם ועם כל מי שאתם מעריכים, ואם יש אדם אחר שמחפש ואשר לא מעניין אתכם, שיש לכם דעות קדומות מסוימות לגביו ולא תבואו איתו במגע, זו הוכחה נוספת לכך שאתם רגשניים ושאינן לכם קשר הולם עם אלוהים כלל וכלל. אתם מנסים להוליד את אלוהים שולל ולחפות על הכיעור שלכם עצמכם. אפילו אם תוכלו לחלוק הבנה מסוימת אך כוונותיכם יהיו שגויות, כל מה שתעשו יהיה טוב רק לפי אמות מידה אנושיות. אלוהים לא יהלל אתכם – אתם פועלים לפי הבשר

והדם ולא לפי העול של אלוהים. אם אתם מסוגלים להשקיט את לבכם בפני אלוהים ולקיים אינטראקציות הולמות עם כל בני האדם שאוהבים את אלוהים, רק אז אתם כשירים לשמש את אלוהים. כך, בלי קשר לאופן שבו אתם באים במגע עם הזולת, הוא לא יהיה בהתאם לתורת חיים, אלא שהוא יהיה חיים בפני אלוהים ובהתחשבות בעול שלו. כמה בני אדם כאלה יש ביניכם? האם הקשרים שלכם עם בני אדם אחרים באמת הולמים? על איזה יסוד הם נבנו? כמה תורות חיים יש בכם? האם השלכתם אותן הצדה? אם לבכם לא יכול לפנות אל אלוהים לחלוטין, אתם לא שייכים לאלוהים – אתם נובעים מהשטן, ובסופו של דבר, אתם תשובו לשטן. אתם לא ראויים להימנות עם אנשיו של אלוהים. כל זה דורש את חשיבה קפדנית מצדכם.

חיים רוחניים רגילים מובילים את בני האדם אל דרך הישר

אתם צעדתם רק בחלק קטן מאוד מנתיב האמונה באלוהים, ועדיין לא עליתם על דרך הישר, ולכן אתם עדיין רחוקים מעמידה ברף של אלוהים. נכון להיום, שיעור הקומה שלכם לא ראוי לעמוד בדרישות של אלוהים. עקב איכותכם וכן האופי המושחת הטבעי שלכם, אתם תמיד מתייחסים לעבודתו של אלוהים ברשלנות ולא מתייחסים אליה ברצינות. זה החיסרון הגדול ביותר שלכם. יתר על כן, אתם לא מסוגלים למצוא את הנתיב של רוח הקודש. רובכם לא מבינים אותו ולא יכולים לראות אותו בבירור. יתרה מזאת, רובכם לא מתייחסים לעניין הזה, ומתייחסים אליו אפילו פחות ברצינות. אם תמשיכו להתנהג כך ולא תכירו את עבודתה של רוח הקודש, הנתיב שתצעדו בו כמאמינים באלוהים יהיה עקר. הסיבה לכך היא שאתם לא עושים כל מה שביכולתכם כדי לשאוף להגשים את רצונו של אלוהים, ושאתם לא משתפים פעולה היטב עם אלוהים. העניין הוא לא שאלוהים לא עבד עליכם או שרוח הקודש לא ריגשה אתכם. העניין הוא שאתם עד כדי כך רשלנים עד שאתם לא מתייחסים לעבודתה של רוח הקודש ברצינות. עליכם לחולל שינוי תכף ומיד ולצעוד בנתיב שמובילה רוח הקודש. זה הנושא המרכזי להיום. "הנתיב שמובילה רוח הקודש" הוא זכייה בנאורות ברוחכם, הכרת דבר האל, הבנה בבירור את הנתיב שלפניכם והיכולת להיווכח באמת שלב אחר שלב ולהבין את אלוהים יותר ויותר. הנתיב שמובילה רוח הקודש הוא בעיקר הבנה ברורה יותר של דבר האל, ללא סטיות או תפיסות שגויות, מה שמאפשר לכם לצעוד בנתיב הזה. על מנת להשיג את התוצאה הזו, תצטרכו לעבוד באופן הרמוני עם אלוהים, למצוא נתיב נכון להנהיג ולצעוד בנתיב שמובילה רוח הקודש. הדבר נוגע לשיתוף פעולה מצד האדם, כלומר מה שאתם עושים כדי לעמוד בדרישות שאלוהים מציב לכם וכיצד אתם מתנהגים כדי לעלות על דרך הישר של האמונה באלוהים. נשמע די מסובך לצעוד בנתיב שמובילה רוח הקודש, אך אתם תראו שהתהליך הזה פשוט בהרבה אם נתיב הנוהג יהיה ברור לכם כשמש. האמת היא שבני האדם מסוגלים לעמוד בכל מה שאלוהים דורש מהם – הוא לא מנסה לעשות משהו בלתי אפשרי. בכל המצבים, אלוהים שואף לפתור את הבעיות של בני האדם ולהרגיע את דאגותיהם. כולכם חייבים להבין זאת. אל תבינו את אלוהים לא נכון. הנתיב של רוח הקודש משתמש בדבר האל כדי להוביל את בני האדם. כפי שהוזכר קודם לכן, אתם חייבים למסור את לבכם לאלוהים. זה תנאי מקדים לצעידה בנתיב

שמובילה רוח הקודש. אתם חייבים לעשות זאת על מנת לעלות על הדרך הישר. כיצד האדם יכול למסור את לבו לאלוהים בכוונה תחילה? כשאתם חווים את עבודת אלוהים ומתפללים אליו מדי יום, אתם עושים זאת ברשלנות – אתם מתפללים לאלוהים במהלך עבודתכם. האם אפשר לקרוא לכך מסירת לבכם לאלוהים? אתם חושבים על עניינים של משק הבית או על עניינים של בשר ודם – אתם תמיד חצויים בדעתכם. האם אפשר להתייחס לכך כאל השקט לבכם בנוכחותו של אלוהים? הסיבה לכך היא שלבכם תמיד מקובע בעניינים חיצוניים, ולכן הוא לא מסוגל לפנות אל אלוהים. אם אתם רוצים להשקיט את לבכם בפני אלוהים באמת, עליכם לעשות את עבודת שיתוף הפעולה בכוונה תחילה. כלומר כל אחד מכם חייב למצוא זמן הרחק מכל אדם, עניין וחפץ, למען העניינים הרוחניים האדוקים האישיים שלכם, כדי שתוכלו למלא את לבכם בשלווה ולהשקיט את עצמכם בפני אלוהים. צריכות להיות לכם רשימות אדוקות משל עצמכם שבהן תוכלו לתעד את מה שאתם יודעים על דבר האל ואת האופן שבו רוחכם מתרגשת, בלי קשר לשאלה אם מה שאתם כותבים עמוק או שטחי. השקיטו את לבכם בפני אלוהים בכוונה תחילה. אם תוכלו להקדיש שעה או שעתיים לחיים רוחניים אמיתיים במהלך היום, חייכם באותו יום ירגישו עשירים יותר ולבכם יהיה בהיר ונקי. אם תחיו חיים רוחניים כאלה מדי יום, תהיו מסוגלים להעניק את לבכם לאלוהים יותר ויותר, רוחכם תהפוך לחזקה יותר ויותר, מצבם ישתפר יותר ויותר, תהיו מסוגלים יותר לצעוד בנתיב שמובילה רוח הקודש, ואלוהים יעניק לכם יותר ויותר ברכות. מטרת חייכם הרוחניים היא לשאוף לנוכחותה של רוח הקודש במכוון ולהשיג את הנוכחות שלה. המטרה היא לא לציית לכללים או לבצע טקסים דתיים, אלא לפעול באמת בהתאם לאלוהים ולהטיל משמעת על גופכם. זה מה שהאדם צריך לעשות, ולכן עליכם להקדיש את כל כולכם כדי לעשות זאת. ככל שתשתפו עם אלוהים פעולה טוב יותר וככל שתשקיעו מאמץ רב יותר, כך תהיו יותר מסוגלים להפנות את לבכם לאלוהים, וכך תשקיטו את לבכם יותר בפניו. ברגע שתגיעו למצב מסוים, אלוהים יזכה בלבכם לחלוטין. איש לא יהיה מסוגל לשלוט בלבכם או ללכוד אותו, ואתם תהיו שייכים לאלוהים לחלוטין. אם תצעדו בנתיב הזה, דבר האל יתגלה לכם בכל עת ויהפוך אתכם לנאורים לגבי כל מה שאתם לא מבינים – תוכלו להשיג את כל זה בזכות שיתוף הפעולה שלכם. זו הסיבה לכך שאלוהים תמיד אומר, "כל מי שיפעל בתיאום איתי יקבל גמול פי שלושה." עליכם להבין בבידור את הנתיב הזה. אם אתם רוצים לצעוד בנתיב הנכון, עליכם לעשות כל מה שביכולתכם כדי לַרְצוֹת את אלוהים. עליכם לעשות את כל מה שביכולתכם כדי להשיג חיים רוחניים. בהתחלה, ייתכן שלא תהיו מסוגלים להשיג הרבה מהבחינה הזו, אך אסור לכם להניח לעצמכם לסגת או להתבוסס בשליליות – אתם חייבים להמשיך לעבוד קשה! ככל שתחיו חיים רוחניים יותר, כך לבכם יתמלא יותר בדברי האל, תמיד תתעסקו בעניינים האלה ותמיד תישאו את העול הזה. לאחר מכן, תוכלו לחשוף את האמת הכמוסה שלכם לאלוהים באמצעות החיים הרוחניים שלכם, לומר לו מה אתם רוצים לעשות, על מה אתם חושבים, מה אתם מבינים לגבי דבר האל ומה השקפתכם לגביו. אל תסתירו דבר, אפילו לא קצת! הנהיגו את אמירת הדברים שבלבכם לאלוהים, אמרו לו את האמת, ואל תהססו לומר את מה שעל לבכם. ככל שתעשו זאת יותר, כך תרגישו יותר את חביבותו של אלוהים, ולבכם יימשך יותר ויותר אל אלוהים. כשזה יקרה, אתם תרגישו שאלוהים יקר לכם יותר מכל אחד אחר. אתם לעולם לא תעזבו את אלוהים, יהיה אשר יהיה. אם תנהיגו מסירות רוחנית כזו מדי יום, ולא תדחקו זאת מדעתכם אלא תתייחסו לכך כאל השליחות שלכם, דברו של אלוהים ימלא את לבכם. זו הכוונה בריגוש מרוח הקודש. אתם תרגישו כאילו תמיד הייתם שייכים לאלוהים,

וכאילו תמיד אהבתם את אלוהים בלבכם. אף אחד לא יכול לקחת זאת מכם. כשזה יקרה, אלוהים באמת יחיה בתוכם, ויהיה לכם מקום עבורו בלבכם.

הבטחות למי שהפך למושלם

מהו הנתיב שבו אלוהים הופך את האדם למושלם? אילו היבטים כלולים בו? האם אתה מוכן להפוך למושלם בידי אלוהים? האם אתה מוכן לקבל את המשפט והייסורים של אלוהים? מה ידוע לך על השאלות האלה? אם אין לך ידע כזה, הדבר מוכיח שאתה עדיין לא מכיר את עבודתו של אלוהים, ושרוח הקודש כלל לא הפכה אותך לנאור. אדם כזה לא יכול להפוך למושלם. הוא יכול רק לקבל מידה קטנה של חסד כדי ליהנות ממנו לזמן קצר, והוא לא יכול להחזיק בו בטווח הארוך. אם אדם מסוים רק נהנה מחסדו של אלוהים, אלוהים לא יכול להפוך אותו למושלם. ייתכן שיש כאלה שדי להם בשלווה ובהנאות של הבשר והדם, בחיי נוחות ללא מצוקה וללא פורענות, כשהם חיים בשלווה עם משפחתם ללא מריבות וללא סכסוכים. ייתכן שהם אף סבורים שזו ברכה מאלוהים, אך למען האמת, זהו רק חסדו של אלוהים. אתה לא יכול להסתפק רק בהנאה מחסדו של אלוהים. חשיבה כזו היא גסה מדי. גם אם אתה קורא את דבר האל מדי יום ומתפלל מדי יום, ורוחך חשה הנאה ושלווה מיוחדות, אך בסופו של דבר אתה לא יודע דבר על אלוהים ועבודתו, או שלא חווית אותם; בלי קשר לשאלה כמה אכלת ושתיית מדבר האל, אם אתה חש רק שלווה והנאה ברוחך ומרגיש שדבר האל מתוק מכל ושאתם לא יכולים ליהנות ממנו די, אך לא חווית באמת את דבר האל ואתה לא מכיר את המציאות של דבר האל, מה תוכל לקבל מאמונה כזו באלוהים? אם אתה לא יכול להביא לידי ביטוי את מהותו של דבר האל, האכילה והשתייה שלך והתפילות שלך מתמקדות כולן בדת. אדם כזה לא יכול להפוך למושלם ולא יכול ליפול בנחלתו של אלוהים. כל מי שנופל בנחלתו של אלוהים עוסק בחיפוש האמת. אלוהים לא זוכה בבשרו ודמו או ברכושו של אדם, אלא בחלק שבו ששייך לאלוהים. על כן, אלוהים לא מביא לידי שלמות את בשרו ודמו של האדם אלא את לבו, כדי שלבו של האדם יוכל ליפול בנחלתו של אלוהים. במילים אחרות, מהות האמירה שאלוהים הופך את האדם למושלם היא שאלוהים הופך את לב האדם למושלם כדי שהוא יוכל לפנות לאלוהים ולאהוב אותו.

בשרו של האדם הוא בן תמותה. אם אלוהים יזכה בבשרו של האדם, הדבר לא ישרת כל מטרה, מכיוון שהוא נרקב באופן בלתי נמנע. הוא לא יכול לקבל את ירושתו של אלוהים או את ברכותיו. אם אלוהים יזכה רק בבשרו של האדם וישמור אותו בזרם הזה, האדם יהיה בזרם הזה רק על פני השטח, אך לבו יהיה שייך לשטן. במצב כזה, לא זו בלבד שהאדם לא יוכל להפוך לביטוי של אלוהים, אלא שהוא יהפוך במקום זאת לנטל של אלוהים. לפיכך, בחירתו של אלוהים בבני אדם תהיה חסרת משמעות. מי שאלוהים יהפוך אותו למושלם הוא מי שיקבל את ברכותיו של אלוהים ואת הירושה שלו. כלומר הוא לוקח מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, כך שאלה נעשים לדברים שיש בתוכם. כל דברי האל יצויקים בתוכם. תהיה הווייתו של אלוהים אשר תהיה, אתם יכולים לקחת את כולה בדיוק כפי שהיא, ובכך להביא לידי ביטוי את האמת. כזהו אדם שאלוהים הופך למושלם וזוכה

בו. רק אדם כזה זכאי לרשת את הברכות האלה שאלוהים מעניק:

1. קבלת כל אהבתו של אלוהים.

2. פעולה בהתאם לרצונו של אלוהים בכל דבר.

3. קבלת הנחייתו של אלוהים, חיים לאורו של אלוהים וקבלת נאורות מאלוהים.

4. הבאה לידי ביטוי של הצלם שאלוהים אוהב על פני האדמה. אהבת אמת לאלוהים בדומה לאהבתו של פטרוס שנצלב למען אלוהים והיה ראוי למות כפיצוי על אהבתו של אלוהים. זכייה בכבוד זהה לזה של פטרוס.

5. זכייה באהבה, כבוד והערצה מצד כל בני האדם על פני האדמה.

6. התגברות על כל כבלי המוות והשאול, מבלי לתת שום הזדמנות לעבודתו של השטן. שייכות לאלוהים. חיים בתוך רוח רעננה וחיונית. היעדר הרגשת לאות.

7. תחושה בל תתואר של התרגשות והתרוממות רוח בכל עת במהלך החיים, כאילו הוא ראה את בואו של יום כבודו של אלוהים.

8. קבלת כבוד עם אלוהים, וארשת דומה לזו של הקדושים האהובים על אלוהים.

9. הפיכה למה שאלוהים אוהב על פני האדמה, כלומר לבנו האהוב של אלוהים.

10. שינוי צורה ועלייה עם אלוהים לרקיע השלישי, תוך התעלות על הבשר והדם.

רק מי שמסוגל לרשת את הברכות של אלוהים הופך למושלם בידי אלוהים ונופל בנחלתו. האם זכית במשהו בכלל? באיזו מידה אלוהים הפך אותך למושלם? אלוהים לא הופך את האדם למושלם באקראי. יש תנאים ותוצאות נראות לעין שהאדם יכול לראות. פני הדברים הם לא כפי שהאדם סבור שהם – שכל עוד הוא מאמין באלוהים, אלוהים יכול להפוך אותו למושלם ולזכות בו, והוא יכול לקבל את ברכותיו וירושתו של אלוהים על פני האדמה. העניינים האלה קשים עד מאוד, והם קשים אף יותר כשמדובר בשינוי צורה. נכון להיום, הדבר העיקרי שעליכם לשאוף אליו הוא שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים בכל דבר ושאלוהים יהפוך אתכם למושלמים באמצעות כל בני האדם, העניינים והדברים שאתם מתמודדים איתם, כדי שיותר ממה שאלוהים הינו ישתלב בתוכם. לפני שתהיו זכאים לרשת ברכות רבות וגדולות יותר מאלוהים, עליכם קודם כל לקבל את ירושתו של אלוהים על פני האדמה. לכל הדברים האלה עליכם לשאוף ואותם עליכם קודם כל להבין. ככל שתשאפו יותר שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים בכל דבר, כך תהיו מסוגל יותר לראות את ידו של אלוהים בכל דבר, וכתוצאה מכך, תוכלו לשאוף באופן פעיל להיווכח בהוויה של דבר האל ובמציאות דברו מנקודות מבט שונות ובעניינים שונים. אתם לא יכולים להסתפק במצבים שליליים, כגון רק לא לחטוא או להיעדר תפיסות, תורת חיים או רצון אנושי. אלוהים הופך את האדם למושלם בדרכים שונות, וכתוצאה מכך, אתה יכול להפוך למושלם בכל עניין. אתה יכול להפוך למושלם לא רק מבחינה חיובית, אלא גם מבחינה שלילית, מה שיעשיר אותך. בכל יום יש הזדמנויות להפוך למושלם ויש זמן ליפול בנחלתו של אלוהים. לאחר תקופה של חוויה כזו, אתה תשתנה מאוד. כעת תהיה מסוגל באופן טבעי לרכוש תובנות על דברים רבים שלא הבנת בעבר. בלי שתצטרך שאחרים ילמדו אותך ומבלי דעת, אלוהים יהפוך אותך לנאור, כך שתהיה לך נאורות בכל דבר, וכל החוויות שלך ייעשו מפורטות. אלוהים ינחה אותך כדי שלא תסטה לצד כזה או אחר. אז תעלה על הנתיב להפיכה למושלם בידי אלוהים. אין להגביל את ההפיכה למושלמים בידי אלוהים רק להפיכה למושלמים על ידי אכילה ושתייה של דבר האל.

חוויה כזו היא חד-צדדית מדי ולא מספיק מקיפה. היא מגבילה את האדם לתחום צר מאוד. במקרה הזה, חסר לאדם מזון רוחני שהוא זקוק לו מאוד. אם ברצונכם שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, עליכם ללמוד לחוות את כל הדברים ולהפוך לנאורים בכל דבר שאתם מתמודדים עמו. בכל עת שאתה מתמודד עם דבר מה, בין אם הוא טוב או רע, עליך להפיק ממנו תועלת. אסור לו לגרום לך להיות פסיבי. יהיה אשר יהיה, עליך להיות מסוגל לתת על כך את הדעת על ידי כך שתעמוד בצד של אלוהים ולא תנתח זאת או תחקור זאת מנקודת מבטו של אדם (זוהי חריגה בחוויה שלך). אם זוהי דרך החוויה שלך, העול של חייך ישתלט על לבך. תחיה ללא-הרף לאור זיו פניו של אלוהים ולא תסטה בקלות בנוהג שלך. לאדם כזה צפויות גדולות ונצורות. יש הזדמנויות להפוך למושלם בידי אלוהים. הכל תלוי בשאלה אם אתם אוהבים את אלוהים באמת, ואם אתם מספיק נחושים כדי שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, יזכה בכם ויעניק לכם את ברכותיו וירושתו. לא די בכך שתהיו נחושים בלבד. צריך להיות לכם ידע רב, מפני שאחרת תסטו תמיד בנוהג שלכם. אלוהים להפוך כל אחד ואחד מכם למושלם. במצב הנוכחי, על אף שרובכם כבר קיבלתם את עבודתו של אלוהים במשך זמן רב, הגבלתם את עצמכם להנאה מחסדו של אלוהים בלבד ואתם מוכנים רק לקבל ממנו נוחות מסוימת של הבשר והדם. אתם לא מוכנים לקבל התגלויות רבות ונעלות יותר, מה שמוכיח שלב האדם עדיין נמצא תמיד בחוץ. על אף שעבודת האדם, שירותו ולבו האוהב את אלוהים מכילים פחות פגמים, בכל הנוגע למהותו הפנימית של האדם וחשיבתו הבלתי נאורה, האדם עדיין שואף ללא-הרף לשלווה ואהבה של הבשר והדם, ולא אכפת לו מהם התנאים לכך שאלוהים יהפוך את האדם למושלם ומהן מטרות הדבר. לכן, חייהם של רוב בני האדם עדיין המוניים ומנוונים, ללא כל שינוי. הם פשוט לא רואים באמונה באלוהים עניין בעל חשיבות, אלא שנדמה שהם רק מאמינים למען דבר אחר, ושהם פועלים ללא רצינות וללא מסירות, מסתדרים עם המעט ביותר שניתן ונסחפים בקיום חסר מטרה. מעטים הם אלה ששואפים להיווכח בדבר האל בכל דבר, לזכות בדברים מעשירים רבים יותר, לזכות בעושר רב יותר בבית האל כיום ולקבל עוד מברכותיו של אלוהים. אם אתם שואפים שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים בכל דבר ושתוכלו לרשת את הבטחותיו של אלוהים על פני האדמה; אם אתם שואפים שאלוהים יהפוך אותך לנאור בכל דבר ולא להניח לשנים לחלוף בבטלה, זהו הנתיב האידיאלי להיווכח בו באופן פעיל. רק כך אתה ראוי וזכאי להפוך למושלם בידי אלוהים. האם אתה באמת אדם ששואף שאלוהים יהפוך אותו למושלם? האם אתה באמת כנה בכל דבר? האם יש לך רוח של אהבה לאלוהים הזהה לזו של פטרוס? האם אתה רוצה לאהוב את אלוהים בדומה לישוע? האמנת בישוע במשך שנים רבות. האם הבנת איך ישוע אהב את אלוהים? האם אתה באמת מאמין דווקא בישוע? אתה מאמין באל המעשי של היום. האם ראית שהאל המעשי בהתגלמותו כבשר ודם אוהב את אלוהים שבשמיים? אתה מאמין באדוננו ישוע המשיח. הסיבה לכך היא שמקובל לראות בצליבתו של ישוע למען גאולת האנושות ובניסים שהוא עשה כעובדות אמיתיות. אולם אמונתו של האדם לא נובעת מהכרה והבנה אמיתיים של ישוע המשיח. אתה מאמין רק בשמו של ישוע, אך אתה לא מאמין ברוחו, משום שאתה לא מתייחס לאהבה שישוע רחש לאלוהים. אמונתך באלוהים ילדותית מדי. על אף שהאמנת בישוע במשך שנים רבות, אתה לא יודע איך לאהוב את אלוהים. פירוש הדבר שאתה הטיפש הגדול ביותר בעולם, הלא כן? הדבר מראה שבמשך שנים אכלת את מזונו של אדוננו ישוע המשיח לשווא. לא זו בלבד שאני סולד מבני אדם כאלה, אלא שאני אף יודע בוודאות שגם אדוננו ישוע המשיח שאותו אתה עובד, סולד מהם. איך ייתכן שאדם כזה יהפוך למושלם? אתה מסמיק,

הלא כן? אתה מתבייש, הלא כן? האם אתה עדיין מעז להתייצב בפני אדונך ישוע המשיח? האם כולכם מבינים את משמעות דבריי?

על הרשעים להיענש

הבחינה אם אתם נוהגים בצדיקות בכל מעשיכם והבחינה אם אלוהים צופה אחר כל המעשים שלכם הם העקרונות ההתנהגותיים של אלה המאמינים באלוהים. תזכו לתואר צדיקים מכיוון שאתם מסוגלים לרצות את אלוהים ומכיוון שאתם מקבלים על עצמכם את הדאגה וההגנה של אלוהים. בעיני אלוהים, כל מי שמקבל על עצמו את דאגתו של אלוהים, את הגנתו ואת הפיכתו את בני האדם למושלמים, ונופל בנחלתו של אלוהים, הוא אדם צדיק שאלוהים מוקיר. ככל שתקבלו את דברי האל בהווה, כך תוכלו לקבל ולהבין את רצון האל, ולכן תוכלו להביא לידי ביטוי את דברי האל ולעמוד בדרישותיו. זה התפקיד שאלוהים מפקיד בידכם, ואשר עליכם להשיג. אם אתם משתמשים בתפיסות כדי למדוד ולתאר את אלוהים, כאילו אלוהים היה פסל חימר שאינו משתנה, ואם אתם תוחמים את אלוהים בתוך גבולות כתבי הקודש, ומכילים אותו בתוך טווח עבודה מצומצם, דבר זה מוכיח שגניתם את אלוהים. מכיוון שבעידן התנ"ך, בני ישראל יצקו את דמות האל בתבנית של אליל בלבם, כאילו אלוהים יכול להיקרא רק המשיח, ורק מי שמכונה המשיח הוא אלוהים, ומשום שהם שירתו את אלוהים ועבדו אותו כאילו היה פסל חימר (חסר חיים), הם מסמרו את ישוע של אותה תקופה על הצלב, וגזרו עליו מיתה – גזרו גזר דין מוות על ישוע התמים. אלוהים לא ביצע שום פשע, אך האדם לא חס על אלוהים, ודן אותו למוות ללא היסוס. זו הסיבה שישוע נצלב. האדם תמיד מאמין שאלוהים לא משתנה ומגדיר אותו על פי כתבי הקודש, כאילו האדם רואה את ניהולו של אלוהים, כאילו כל מעשיו של אלוהים נתונים בידי האדם. בני האדם מגוחכים באופן קיצוני, הם ניחנו ביהירות מאין כמוה, ולכל אחד מהם יש כישרון ללשון צחה ומליצית. לא משנה כמה אתם מכירים את אלוהים, אני אומר בכל זאת שאינכם מכירים את אלוהים, שאיש אינו מתנגד לאלוהים יותר מכם וכי אתם מגנים את אלוהים, משום שאתם חסרי כל יכולת להישמע לעבודתו של אלוהים וללכת בנתיב של אלה שאלוהים הופך למושלמים. מדוע אלוהים אף פעם לא מרוצה ממעשיו של האדם? מכיוון שהאדם אינו מכיר את אלוהים, מכיוון שיש לו כל כך הרבה תפיסות, ומשום שבמקום להתאים למציאות, כל הידע שלו בנוגע לאל הוא אותו הדבר, ונוקשה וחסר גמישות. הוא נוקט אותה גישה כלפי כל מקרה. כך גם היום, לאחר שאלוהים ירד ארצה, האדם ממסמר את אלוהים לצלב. אנושות אכזרית, ברוטלית! המזימות והתחבולות, המאבק אחד עם השני, המרדף אחר מוניטין ועושר, הטבח ההדדי – מתי כל זה ייגמר? אלוהים דיבר מאות אלפי מילים, אך אף לא אחד התעשת. הם פועלים למען משפחותיהם, ובניהם ובנותיהם, למען הקריירה שלהם, שאיפותיהם, מעמדם, יהירותם וכספם, למען בגדים, מזון והבשר – מיהו זה שמעשיו באמת למען אלוהים? גם בקרב אלה שמעשיהם הם למען אלוהים, רק מתי מעט מכירים את אלוהים. כמה אנשים אינם פועלים למען האינטרסים שלהם עצמם? כמה לא מדכאים ומפלים אחרים למען שימור המעמד שלהם? לפיכך, נגזר על אלוהים גזר דין מוות בעל כורכו פעמים

אין ספור ; שופטים ברבריים רבים מספור גזרו את דינו של אלוהים ושוב צלבו אותו. כמה בני אדם יכולים באמת להיקרא צדיקים משום שהם פועלים באמת למען אלוהים ?

האם קל כל כך קל להיעשות מושלם ולהיות לאדם קדוש או לצדיק? דבר ידוע הוא כי "אין צדיק בארץ. הצדיקים אינם בעולם הזה". כאשר אתם מתייצבים לפני אלוהים, שקלו מה ללבוש, שקלו כל מילה ומעשה שלכם, כל מחשבה ורעיון שלכם, ואפילו את החלומות שאתם חולמים כל יום ביומו – הם כולם למענכם בלבד. האין זה המצב האמיתי? "צדיקות" אין פירושה צדקה, אין פירושה לאהוב לרעך כמוך, ואין פירושה לא להילחם, לריב, לשדוד או לגנוב. צדיקות פירושה לקבל על עצמכם את התפקידים שאלוהים נותן לכם כחובתכם ולהישמע לתזמור האל ולסידורו כייעוד משמיים, ללא תלות בזמן או במקום, בדיוק כמו כל שעשה האדון ישוע. זו הצדיקות שאלוהים מדבר עליה. לוט נקרא צדיק מכיוון שהוא הציל את שני המלאכים שאלוהים שלח ללא מחשבה על רווח או הפסד. מה שהוא עשה בעת ההיא יכול להיחשב צודק, אבל לא ניתן לקרוא לו צדיק. רק משום שלוט ראה את אלוהים, הסכים לתת את שתי בנותיו תמורת המלאכים. אך לא כל מעשיו בעבר מייצגים צדיקות, ולכן אני אומר כי "אין צדיק בארץ". גם בין אלה הנמצאים בדרך חזרה אל הטוב, אין אף צדיק. לא משנה כמה טובים מעשיך, לא משנה כמה אתה מאדיר את שמו של אלוהים, לא מכה ומקלל אחרים ולא שודד ולא גונב, לא תוכל להיחשב צדיק, מכיוון שדברים כאלה יכול כל אדם רגיל לעשות. כיום, הדבר החשוב הוא שאתם אינכם מכירים את אלוהים. אפשר לומר רק כי כיום יש כמות מצומצמת של אנושיות רגילה, אך אתם חסרים את הצדיקות שאלוהים מדבר עליה ולכן אין דבר שאתם עושים המוכיח שאתם מכירים את אלוהים.

בעבר, כשאלוהים היה בשמיים, האדם ניסה לשטות באלוהים במעשיו. כיום, אלוהים הגיע אל קרבם של בני האדם – לכמה זמן, איש לא יודע – ובכל זאת, האדם פועל למען אלוהים כדי לצאת ידי חובה ומנסה לשטות באלוהים. האין האדם נחשל להפליא בחשיבתו? כך היה גם עם יהודה איש קריות: לפני בוא ישוע, יהודה היה מספר שקרים לאחיו ואחיותיו, ואחרי שישוע הגיע הוא עדיין לא השתנה – הוא לא הכיר את ישוע כהוא זה ובסופו של דבר הוא בגד בישוע. זה היה משום שלא הכיר את אלוהים, הלא כן? אם כיום אתם עדיין לא מכירים את אלוהים, תהפכו אתם ליהודה איש קריות, והטרגדיה של צליבתו של ישוע בעידן החסד, לפני אלפי שנים, תתרחש שוב. אתם לא מאמינים בזה? זו עובדה! כיום, רוב בני האדם חיים בנסיבות כאלה – יכול להיות שאני אומר זאת מוקדם מדי – ובני האדם האלה מגלמים את התפקיד של יהודה איש קריות. אני לא אומר זאת בשמחה, אלא על פי העובדות, ואתם חייבים להאמין. על אף שבני אדם רבים מתיימרים להיות צנועים, בלבם אין אלא מים עומדים, מסריחים. כיום יש יותר מדי אנשים כאלה בכנסייה, ואתם חושבים שאני לא יודע שום דבר. כיום הרוח שלי מחליטה עבורי ומעידה עליי. האם אתם חושבים שאני יודע דבר? האם אתם חושבים שאני לא מבין דבר בנוגע למחשבות הנלוות בלבכם והדברים שאתם שומרים בלבכם? האם ניתן להוליך את אלוהים שולל כל כך בקלות? אתם חושבים שאתם יכולים להתייחס אליו בכל אופן שתמצאו? בעבר חששתי שאתם כבולים בשלשלאות ולכן נתתי לכם יד חופשית, אבל איש לא הבין שהייתי טוב אל בני האדם. נתתי להם אצבע והם לקחו את כל היד. שאלו אחד את השני: לא טיפלתי כמעט באיש, ולא מיהרתי להוכיח אף אדם – ובכל זאת ברורים לי לגמרי המניעים והתפיסות של בני האדם. האם אתם מאמינים שהאל שאלוהים נושא עליו עדות הוא טיפש? אם כן, אז אומר לכם שגם אתם עיוורים. לא אמתח עליכם ביקורת ונראה כמה מושחתים תהפכו להיות. נראה אם

התכסיסים שלכם יכולים להציל אתכם, או אם תוכלו להציל את עצמכם בכך שתעשו הכל כדי לאהוב את אלוהים. היום לא אגנה אתכם. בואו נמתין עד לזמנו של אלוהים כדי לראות כיצד הוא משיב לכם כגמולכם. אין לי זמן לפטפט איתכם פטפוטי סרק כעת ואני לא מוכן לעכב עבודתי החשובה למענך. שרצים שכמותכם לא ראויים להתייחסותו של אלוהים – אז בואו נראה כמה תוכלו להתפנק. בני אדם כאלה לא שואפים להכיר את אלוהים כלל ועיקר ואין להם שום אהבה כלפי אלוהים, אך הם רוצים שאלוהים יקרא להם צדיקים – האין זו בדיחה? מכיוון שלמעשה מעטים הם בני האדם הכנים, אני דואג אך ורק להעניק לאדם חיים. אני עושה את אשר יש לעשות היום, ומאוחר יותר, כל אדם יבוא על גמולו לפי מעשיו. אמרתי את מה שאני אמור לומר, שכן זו העבודה שאני עושה. אני עושה את מה שעליי לעשות, ולא עושה את מה שאין עליי לעשות, אך אני בכל זאת מקווה שאתם מבלים יותר זמן במחשבה: עד כמה אתם מכירים את אלוהים באמת? האם אתם בין אלה ששוב צלבו את אלוהים? לבסוף, אומר את זה: אוי למי שצולב את אלוהים.

כיצד להיכנס למצב רגיל

ככל שבני האדם מוכנים יותר לקבל את דברי האל, כך הם הופכים לנאורים יותר, וכך הם נעשים צמאים יותר ורעבים יותר לעסוק בניסיון להכיר את אלוהים. רק מי שמקבל את דברי האל מסוגל לעבור חוויות עמוקות ועשירות יותר – אלה בני האדם היחידים שחיהם משגשגים עוד ועוד. כל מי שעוסק בחיפוש חיים חייב להתייחס לכך כאל עבודתו, וחייב להרגיש שהוא לא מסוגל לחיות ללא אלוהים, שאין אף הצלחה ללא אלוהים, ושהכל ריק מתוכן ללא אלוהים. בני האדם האלה צריכים להיות נחושים שלא לעשות דבר מבלי ששורה בהם רוח הקודש, ולא להיות מוכנים לעשות כלום אם קריאתם בדברי האל לא נושאת פרי. אסור שהם יפעלו כדי להשיג נוחות. החוויות בחיים מגיעות מתוך הנאורות וההכוונה של אלוהים, והן גם מהוות תוצאה של המאמץ הסובייקטיבי שלכם. עליכם לדרוש מעצמכם שלא לתרץ לעצמכם תירוצים בחוויות חייכם.

לעתים, המצב שבו אתם נמצאים לא רגיל – אתם מאבדים את נוכחותו של אלוהים, ואתם לא מסוגלים לחוש בו כשאתם מתפללים. טבעי לפחד במקרים כאלה. עליכם לצאת מיד לחפש אחריו באופן יזום. אחרת רוח הקודש תפסיק לשרות בקרבכם למשך יום או יומיים, או אפילו למשך חודש או חודשיים, ועבודתה תעזוב אתכם עוד יותר. כשאתם נתקלים במצב כזה, אתם נהיים קהי חושים במידת מה, אתם שוב נופלים בשבי השטן, ואתם אפילו מסוגלים לעשות הכל – לאהוב כסף ולהשתוקק אליו, לרמות אחרים ואחיות, לצפות בסרטים ובסרטונים, לשחק מה-ג'ונג ואפילו לעשן ולשתות מבלי להיענש. לבכם מתרחק מאלוהים, אתם מנסים בסתר להפוך לעצמאים, ואתם מותחים ביקורת משל עצמכם על עבודתו של אלוהים כאוות נפשכם. בחלק מהמקרים, המצב כל כך חמור עד שבני אדם חוטאים עם בני המין השני מבלי להרגיש בושה או מבוכה. רוח הקודש כבר נטשה בני אדם כאלה, ולמעשה, הם חיים מזה זמן ממושך ללא עבודתה של רוח הקודש. כל מה שניתן לראות בהם הוא שהם הופכים ליותר ויותר מושחתים, הם מושיטים יותר ויותר רחוק את ידיהם הרעות, ובסופו של דבר, הם מכחישים את קיומה

של הדרך הזו – הם הופכים לשבויים של השטן באמצעות חטאיהם. אם תגלו שרוח הקודש שורה בקרבכם אך עבודתה לא שורה בקרבך, אתם כבר תהיו במצב מסוכן מאוד. כשאתם לא יכולים לחוש בנוכחותה של רוח הקודש, אתם על סף מוות. אם אתם עדיין לא תכו על חטא, תוחרו כל-כולכם לשטן, ואלוהים יסלק אתכם. לכן, כשתבינו שאתם במצב שבו רק רוח הקודש שורה בקרבכם (אתם לא חוטאים, לא חיים חיי הוללות או מתנגדים לאלוהים בבירור), אך חסרה בכם עבודתה של רוח הקודש (אתם לא מתרגשים כשאתם מתפללים, אתם לא באמת מגיעים לנאורות או הארה כשאתם אוכלים ושותים את דברי האל, אתם עצלים באכילתם ושתייתם של דברי האל, חסרה לכם תמיד צמיחה בחיים, אין לכם הארה משמעותית במשך זמן רב), בזמנים האלה, עליכם להיות זהירים יותר. אתם כבר לא יכולים לפעול כדי להשיג נוחות או להיות זדוניים. נוכחותה של רוח הקודש עלולה להיעלם בכל עת, ולכן המצבים האלה מסוכנים. אם תיתקלו במצב כזה, עליכם לתקן דברים במהירות. ראשית, עליכם להתפלל כדי להכות על חטא, להתחנן שאלוהים ירחם עליכם ולהתפלל בכנות רבה יותר. יתרה מכך, עליכם להשקיט את לבכם כדי לאכול ולשתות עוד יותר את דברי האל, ועל התשתית הזו, עליכם להתפלל יותר. הגבירו את מאמציכם על-ידי שירת מזמורים, תפילה, אכילה ושתייה של דברי האל ומילוי חובתכם. כשאתם הכי חלשים, הכי קל ללבכם להתקדש לשטן. במצב כזה, לבכם ילקח מאלוהים ויוחזר אל השטן. לאחר מכן, לא תשרה בכם רוח הקודש, ויהיה לכם קשה במיוחד לאמץ שוב את עבודתה של רוח הקודש. עדיף לחפש את עבודתה של רוח הקודש בזמן שרוח הקודש עצמה עוד שורה בכם, לבקש מאלוהים להאיר אתכם יותר, ולא לתת לו לעזוב אתכם. עליכם להתפלל, לשיר מזמורים, לבצע את תפקידכם ולאכול ולשתות את דברי האל, כדי שלא תהיה לשטן הזדמנות לעשות את עבודתו. כך תזכו בעבודתה של רוח הקודש. אם לא תאמצו מחדש את הדרך הזו, אלא סתם תחכו, כשתאבדו את נוכחותה של רוח הקודש, יהיה לכם קשה לאמץ אותה שוב, אלא אם כן רוח הקודש תרגש אתכם במיוחד, תאיר אתכם במיוחד ותגרום לכם להיות נאורים במיוחד. גם אז, מצבכם לא יוכל לחזור לקדמותו תוך יום או יומיים או אפילו תוך חצי שנה. כל זאת מפני שבני האדם מתרשלים ולא מסוגלים להמשיך לחוות חוויות כראוי. לכן רוח הקודש נוטשת אותם. גם אם תתאוששו, העבודה הנוכחית של אלוהים לא תהיה לכם כל כך ברורה, משום שתהיו בפיגור בחוויות החיים שלכם, כאילו הן צנחו. זה מהווה סכנת חיים, הלא כן? אבל אני אומר לבני אדם כאלה: עדיין לא מאוחר לכם מדי להכות על חטא כעת, אך יש תנאי אחד, והוא שעליכם להתאמץ יותר ולא להתעצל. אם בני אדם אחרים מתפללים חמש פעמים ביום, עליכם להתפלל עשר פעמים ביום; אם בני אדם אחרים אוכלים ושותים את דברי האל במשך שעות ביום, עליכם להקדיש לכך ארבע עד שש שעות ביום; אם בני אדם אחרים מאזינים למזמורים במשך שעות ביום, עליכם להקדיש להם לפחות חצי יום. השקיטו את עצמך לעתים קרובות בפני אלוהים, וחשבו על אהבתו של אלוהים. מאמציכם יישאו פרי רק לאחר שתתרגשו, שלבכם יהיה בצד שלו ושלעולם לא תעזו לעזוב אותו. רק באמצעות הנוהגים האלה תוכלו לחזור למצב רגיל כמו שהיה בעבר.

יש כאלה שמחפשים את הדרך בהתלהבות, אבל לא יכולים לעלות על המסלול הנכון. הסיבה לכך היא שהם פזיזים מדי ושהם לא שמים לב לעניינים רוחניים בכלל. הם לא יודעים כלל איך לחוות את דברי האל, והם לא יודעים מהי נוכחותה של רוח הקודש או מהי עבודתה של רוח הקודש. בני האדם האלה נלהבים אך מבולבלים. הם לא עוסקים בחיפוש חיים. זאת משום שהם לא מכירים כלל את רוח האל, ומשום שהם מכירים את הדינמיקה

של עבודתה של רוח הקודש, וכן משום שהם לא יודעים מהו המצב הרוחני שלהם. האין זה סוג של אמונה מבולבלת? בני אדם כאלה לא ישיגו דבר, גם אם הם יחפשו עד הרגע האחרון. המהות של אמונת האדם באלוהים ושל צמיחה בחיים נובעת מההבנה מה העבודה שאלוהים עושה דרך החוויה שלכם, מהגילוי כמה קל לאהוב אותו ומהבנת רצונו, כך שתוכלו להישמע להסדרים של אלוהים, שדברי האל יהיו יצוקים בכם, יהפכו לחיכם ויִרְצו את אלוהים. אם יש לכם אמונה מבולבלת שכזו, אם אתם לא שמים לב לעניינים רוחניים ולעניינים הקשורים לשינויים בטבע חייכם, ואם אתם לא מתאמצים להגיע לאמת, האם תהיו מסוגלים לתפוס את רצון האל? אם אתם לא מבינים את הדרישות של אלוהים, לא תהיו מסוגלים לחוות חוויות ולא תמצאו דרך להנהגה. ההתמקדות בחוויית דברי האל היא בהדגשת ההשפעה של דברי האל עליך ובהכרת האל על-ידי כך. אם אתם רק קוראים את דברי האל ולא יודעים איך לחוות אותם, האין זה מוכיח שאין לכם הבנה רוחנית? מאחר שרוב בני האדם לא יכולים לחוות כעת את דברי האל, הם לא מכירים את עבודתו. האין זה נוהג לקוי? אם המצב יימשך, מתי ניתן יהיה לחוות חוויה עשירה וצמיחה בחיים? האם לא יהיו אלה דברים ריקים מתוכן? רבים מבינים מקדישים תשומת לב לדוקטרינות. אתם לא מבינים בנושאים רוחניים, אך אתם בכל זאת רוצים שאלוהים ישתמש בכם למשהו חשוב ושהוא יברך אתכם. זה לא מציאותי בכלל! לפיכך, עליכם לפצות על החסר הזה, כדי שכולכם תוכלו לעלות על המסלול הנכון בחיי הרוח שלכם, כדי שתהיה לכם חוויה אמיתית, וכדי שתיווכחו באמת בכך שדברי האל אמיתיים.

איך לשרת בהרמוניה עם רצון האל

היום נדון בעיקר באופן שבו בני האדם צריכים לשרת את אלוהים באמונתם באלוהים, בתנאים שמשרתי האל צריכים לעמוד בהם, באמיתות שעליהם להבין ובחריגות הקיימות בשירותכם. עליכם להבין את כל הדברים האלה. העניינים האלה נוגעים לאופן שבו אתם מאמינים באלוהים, לאופן שבו אתם עולים על נתיב הכוונתה של רוח הקודש, ולאופן שבו אתם נשמעים לתזמורי האל בכל הדברים העניינים האלה יאפשרו לכם להכיר כל שלב בעבודתו של אלוהים בקרבכם. כשתגיעו לשלב הזה, תבינו מהי אמונה באלוהים, מה האופן הראוי להאמין באלוהים, ומה עליכם לעשות כדי לפעול בהרמוניה עם רצון האל. כך תהפכו לצייתנים לעבודת האל בכל מאודכם ולא יהיו לכם תלונות. לא תמתחו ביקורת, לא תנתחו, ועל אחת כמה וכמה שלא תחקרו. יתר על כן, כולכם תהיו מסוגלים להישמע לאלוהים עד המוות, ותאפשרו לאלוהים לכוון אתכם ולשחוט אתכם כצאן, כדי שתוכלו להפוך לפטרוס של שנות התשעים, ותוכלו לאהוב את אלוהים בכל מאודכם, אפילו בהיותכם על הצלב, ללא תלונות כלל. רק אז תוכלו לחיות כמו פטרוס של שנות התשעים.

כל מי שנחוש יכול לשרת את אלוהים. יחד עם זאת, המצב חייב להיות שרק מי שמקדיש את כל תשומת לבו המוחלטת לרצון האל ומבין את רצון האל יהיה כשיר וראוי לשרת את אלוהים. כך גיליתי ביניכם אנשים רבים מאמינים שכל שהם מפיצים בלהט את בשורת האל, משקיעים מעצמם ונותנים דברים לאלוהים וכן הלאה,

מדובר בשירות האל. אפילו בני אדם דתיים יותר מאמינים ששירות האל פירושו התרוצצות עם כתבי הקודש ביד, הפצת הבשורה של מלכות השמיים והצלת בני אדם על ידי הנעתם להכות על חטא ולהתוודות. ישנם אנשי דת רבים הסבורים ששירות האל הוא הטפה בכנסיות לאחר סיום הלימודים וההכשרה בסמינר לכמורה, והוראה על ידי קריאה של פרקים בכתבי הקודש. ישנם גם בני אדם באזורים מוכי עוני המאמינים ששירות האל פירושו ריפוי חולים וגירוש שדים, או תפילה למען אחים ואחיות, או שירותם. בקרבכם, ישנם רבים המאמינים ששירות האל פירושו אכילה ושתייה של דברי האל, תפילה יום-יומית לאלוהים וביקור בכנסיות בכל מקום ועבודה בהן. ישנם אחים ואחיות אחרים שמאמינים ששירות האל משמעותו לעולם לא להינשא או לגדל משפחה, והם מקדישים את כל חייהם לאלוהים. אולם ישנם מעטים שיודעים מה הפירוש האמיתי של שירות האל. אף על פי שמשרתי האל רבים ככוכבי השמיים, מספרם של אלה שיכולים לשרת באופן ישיר, ומסוגלים לשרת לפי רצון האל, הוא זעום – קטן עד מאוד. מדוע אני אומר זאת? אני אומר זאת מפני שאתם לא מבינים את פירוש הביטוי "שירות האל", ואתם מבינים מעט מאוד איך לשרת לפי רצון האל. היום אנחנו דנים בעיקר בשירות על פי רצון האל ובאופן שבו יש לשרת כדי לְרַצות את רצון האל.

אם אתם רוצים לשרת לפי רצון האל, עליכם להבין קודם כל איזה מין בני אדם מרצים את אלוהים, איזה מין בני אדם אלוהים מתעב, איזה מין בני אדם אלוהים הופך למושלמים ואיזה מין בני אדם כשירים לשרת את אלוהים. זה המינימום שעליכם להצטייד בו. יתרה מכך, עליכם לדעת את מטרות עבודתו של אלוהים, ואת מטרות העבודה שאלוהים יעשה כאן ועכשיו. לאחר שתבינו זאת, ובאמצעות הכוונתם של דברי האל, עליכם להיווכח לראשונה בתפקיד שאלוהים מטיל עליכם, ולקבל לראשונה את התפקיד הזה. כשבאמת תחוו חוויות על פי דברי האל, וכשתכירו באמת את עבודת האל, תהיו כשירים לשרת את אלוהים. וכשתשרתו את אלוהים, הוא יפקח את עיני רוחכם ויאפשר לכם להבין טוב יותר את עבודתו ולראות אותה טוב יותר. כשתיווכחו במציאות הזו, חוויותיכם יהיו עמוקות יותר ואמיתיות יותר. כל אלה מכם שחוו חוויות כאלה יוכלו לצעוד בין הכנסיות ולהעניק מעצמם לאחיהם ולאחיותיכם, כשכל צד נסמך על מעלותיו של האחר כדי לפצות על מגרעותיו שלו, ומעשיר את הידע שברוחו. רק לאחר השגת ההשפעה הזו תוכלו לשרת לפי רצון האל ולהפוך למושלמים בידי אלוהים במהלך שירותכם.

על משרתי האל להיות מקורביו של אלוהים. עליהם לרצות את אלוהים ולהיות מסוגלים לנאמנות מלאה לאלוהים. בין שאתם פועלים מאחורי בני אדם ובין שאתם פועלים לפנייהם, אתם יכולים לזכות בשמחת האל בפני אלוהים, אתם יכולים לעמוד איתן בפני אלוהים. בלי קשר לאופן שבו אחרים מתייחסים אליכם, אתם תמיד פוסעים בנתיב שלכם ומסבים את כל תשומת לבכם למשא האל. רק כך תהיו מקורבים של אלוהים. הסיבה לכך שהמקורבים של אלוהים יכולים לשרת אותו ישירות היא שאלוהים הטיל עליהם תפקיד חשוב ואת משא האל. הם יכולים לקבל עליהם את לבו של האל כאילו היה לבם שלהם, ויכולים לקבל עליהם את משא האל כמשאם שלהם, והם לא שוקלים כלל אם הם מרוויחים או מפסידים סיכויים עתידיים: אפילו כשאין להם סיכויים עתידיים, או כשהם לא מרוויחים דבר, הם תמיד מאמינים באלוהים בלב אוהב. לכן בני אדם כאלה הם מקורבים של אלוהים. מקורבי האל הם גם אנשי סודו; רק אנשי סודו של אלוהים יכולים להיות שותפים לחוסר השקט שלו ולרצונותיו, ועל אף שבשרם כואב וחלוש, הם יכולים לעמוד בכאב ולנטוש את מה שהם אוהבים כדי לְרַצות את אלוהים. אלוהים

מטיל משאות כבדים יותר על בני אדם כאלה, וכל הדברים שאלוהים יעשה יבוטאו באמצעות בני האדם האלה. על כן, בני האדם האלה מרצים את אלוהים. על כן, הם משרתי האל שהם כלבבו של אלוהים. רק בני אדם כאלה יכולים למשול יחד עם אלוהים. רק בדיוק כשתהפכו באמת למקורבים של אלוהים, תמשלו יחד עם אלוהים. ישוע היה מסוגל למלא את התפקיד שאלוהים הטיל עליו – עבודת הגאולה של האנושות כולה – מפני שהוא הסב את כל תשומת לבו לרצון האל מבלי להתחשב בתוכניותיו האישיות ובשיקוליו האישיים. לכן הוא גם היה מקורבו של אלוהים – אלוהים עצמו, כפי שכולכם מבינים היטב. (למעשה, הוא היה אלוהים עצמו שאלוהים העיד עליו. אני מזכיר זאת כאן כדי להשתמש בעובדה הזו על ישוע כדי להמחיש את העניין.) הוא היה מסוגל להציב את תוכנית הניהול של אלוהים במרכז, והוא תמיד התפלל לאב שבשמיים ותמיד חיפש את רצונו של האב שבשמיים. הוא התפלל ואמר: "אלוהים האב! הגשם את רצונך ופעל על פי תוכניתך ולא על פי כוונותיי. האדם אומנם חלש, אך למה לך להתחשב בו? איך ייתכן שהאדם הוא מושא דאגתך? הוא כמו נמלה בידך. בלבי אני רוצה רק למלא את רצונך, ואעשה את מה שצריך כדי שתוכל לעשות בקרבי את מה שצריך להיעשות על פי כוונותיך שלך." בדרך לירושלים, ישוע חש יגון כאילו סכין סובבה בלבו, ואף על פי כן לא הייתה לו כל כוונה שהיא להפר את הבטחתו. תמיד היה בו כוח רב עוצמה שדחף אותו קדימה אל המקום שבו הוא עתיד להיצלב. בסופו של דבר, הוא נצלב והפך לדמותו של הברש החוטא. כך הוא השלים את עבודת גאולתה של האנושות והתעלה על שרשראות המוות והשואל. לנגד עיניו, התמותה, הגיהנום והשואל איבדו את כוחם ונחלו תבוסה בידיו. הוא חי שלוש שנים, שבהן עשה כל שביכולתו להגשים את רצון האל על פי עבודתו של אלוהים בזמן ההוא. הוא לעולם לא התחשב ברווחיו או בהפסדיו האישיים, ותמיד חשב על רצון האל האב. לכן, לאחר שהוא נטבל, אלוהים אמר: "זֶה בְּנִי אֱהוּי אֲשֶׁר בּוֹ חֶפְצָתִי". בזכות שירותו בפני אלוהים, שהיה בהרמוניה עם רצון האל, אלוהים הטיל על כתפיו את המשא הכבד של גאולת האנושות כולה והניע אותו להתקדם ולהגשים זאת, והוא היה כשיר וראוי להשלים את המשימה החשובה הזו. במשך כל ימי חייו, הוא סבל ייסורים מאין כמוהם למען אלוהים, והשטן ניסה לפתות אותו אינספור פעמים, אך מעולם לא נפלה רוחו. אלוהים הפקיד בידיו משימה כזו מפני שהוא בטח בו ואהב אותו, ולכן אלוהים אמר בעצמו: "זֶה בְּנִי אֱהוּי אֲשֶׁר בּוֹ חֶפְצָתִי". בזמן ההוא, רק ישוע יכול היה למלא את התפקיד הזה שהוטל עליו. זה היה חלק מהשלמת עבודתו של אלוהים לגאול את כל בני האדם בעידן החסד.

אם, אתם מסוגלים כמו ישוע להסב את כל תשומת לבכם למשא האל, ולהפנות עורף לבשרכם, אלוהים יפקיד בידכם את משימותיו החשובות, כדי שתוכלו לעמוד בתנאים לשירות האל. רק בנסיבות כאלה תעזו לומר שאתם ממלאים את רצון האל ומשלימים את התפקיד שהוא הטיל עליכם. רק אז תעזו לומר שאתם משרתים את אלוהים באמת. בהשוואה למופת של ישוע, האם אתם מעזים לומר שאתם מקורבים של אלוהים? האם אתם מעזים לומר שאתם באמת ממלאים את רצון האל? האם אתם מעזים לומר שאתם באמת משרתים את אלוהים? אם אתם לא מבינים כיום מהו שירות כזה של אלוהים, האם אתם מעזים לומר שאתם מקורבים של אלוהים? אם אתם אומרים שאתם משרתים את אלוהים, האם אינכם מחללים את קדושתו? חשבו על כך: האם אתם משרתים את אלוהים או משרתים את עצמכם? אתם משרתים את השטן, אך מתעקשים לומר שאתם משרתים את אלוהים – בכך אתם מחללים את קדושתו של אלוהים, הלא כן? אנשים רבים מאחוריי חומדים את ברכת המעמד הגבוה. הם מאביסים

את עצמם במזון, אוהבים לישון ומסבים את כל תשומת לבם לבשרם, ותמיד חוששים שאין דרך להימלט מהבשר. הם לא ממלאים את תפקידם הרגיל בכנסייה. הם אוכלי חינם, או שהם גוערים באחיהם ובאחיותיהם בשימוש בדבריי. הם מתנשאים מעל הזולת ומתעמרים בו. בני האדם האלה חוזרים ואומרים שהם ממלאים את רצון האל, ותמיד אומרים שהם מקורבים של אלוהים – האין זה מגוחך? אם אתם מונעים מהמניעים הנכונים אך אתם לא יכולים לשרת לפי רצון האל, הרי שאתם משתטים. אולם אם המניעים שלכם לא נכונים אך אתם בכל זאת אומרים שאתם משרתים את אלוהים, הרי שאתם מתנגדים לאלוהים, ואלוהים צריך להעניש אתכם! אין לי שום אהדה לבני אדם כאלה! הם אוכלי חינם בבית האל, והם תמיד חומדים את הנאות הבשר, ולא מתחשבים כלל בענייניו של אלוהים. הם תמיד מחפשים את מה שטוב להם ולא מתייחסים לרצון האל. רוח האל לא מסתכלת במעשיהם. הם תמיד מתמרנים תמרונים וזוממים מזימות נגד אחיהם ואחיותיהם, והם דו-פרצופיים, כמו שועל בכרם הגונב ענבים ורומס את הכרם. האם ייתכן שבני אדם כאלה יהיו מקורביו של אלוהים? האם אתם כשירים לקבל את ברכות האל? אתם לא לוקחים שום אחריות על החיים שלכם ועל הכנסייה. האם אתם כשירים לקבל את התפקיד שאלוהים מטיל עליכם? מי יעז לסמוך על בני אדם כמוכם? כשאתם משרתים כך, האם אלוהים יעז להפקיד בידכם משימה גדולה יותר? אתם מעכבים את העניינים, הלא כן?

אני אומר זאת כדי שתוכלו להבין את התנאים שיש לקיים כדי לשרת בהרמוניה עם רצון האל. אם אתם לא נותנים את לבכם לאלוהים ואם אתם לא מסבים את כל תשומת לבכם לרצון האל כפי שעשה ישוע, אלוהים לא יכול לבטוח בכם, ואלוהים ישפוט אתכם בסופו של דבר. אולי בשירות האל שלכם כיום אתם עדיין מתכוונים להונות את אלוהים, אך אלוהים בכל זאת ישים אליכם לב. בקיצור, בלי קשר לכל השאר, אם תרמו את אלוהים, דינכם ייחרץ ללא רחמים. עליכם לנצל את העובדה שזה עתה עליכם על דרך הישר של שירות האל, ועליכם לתת את לבכם לאלוהים מבלי לפצל את נאמנותכם. בין שאתם בפני אלוהים ובין שאתם בפני בני אדם אחרים, לבכם תמיד צריך להיות מכוון לאלוהים, ועליכם לגמור בדעתכם לאהוב את אלוהים כפי שישוע אהב אותו. כך אלוהים יהפוך אתכם למושלמים, כדי שתהפכו למשרתים של אלוהים שהם כלבבו של אלוהים. אם אתם באמת רוצים שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, וששירותכם יהיה בהרמוניה עם רצון האל, עליכם לשנות את השקפותיכם הקודמות בנוגע לאמונה באלוהים ולשנות את האופן שבו נהגתם לשרת את אלוהים, כדי שאלוהים יהפוך עוד בני אדם כמוכם למושלמים. כך אלוהים לא ייטוש אתכם, וכמו פטרוס, תהיו בחיל החלוץ של אוהבי האל. אם לא תתחרטו, סופכם יהיה כמו סופו של יהודה איש קריות. כל מי שמאמין באלוהים צריכים להבין זאת.

כיצד להכיר את המציאות

אלוהים הוא האל המעשי: כל עבודתו היא מעשית, כל הדברים שהוא אומר הם מעשיים, וכל האמיתות שהוא מביע הן מעשיות. כל מה שהוא לא דבריו הוא ריקני, חסר קיום ובלתי יציב. כיום, רוח הקודש עתידה לכוון את בני האדם אל דברי האל. אם בני האדם רוצים לעסוק בהיווכחות במציאות, עליהם לחפש את המציאות ולהכיר

את המציאות, ואחר כך עליהם לחוות את המציאות ולהביא את המציאות לביטוי בחייהם. ככל שבני אדם מכירים יותר את המציאות, כך הם יותר מסוגלים להבחין אם דברי הזולת אמיתיים; ככל שבני אדם מכירים יותר את המציאות, כך יש להם פחות תפיסות; ככל שבני אדם חווים יותר את המציאות, וככל שהם מכירים יותר את מעשיו של אלוהים שבמציאות, כך קל להם יותר להיחלץ מטבעם השטני המושחת; ככל שיש לבני אדם מציאות רבה יותר, כך הם מכירים את אלוהים יותר טוב, וכך הם מתעבים יותר את הבשר והדם ואוהבים יותר את האמת; וככל שיש לבני אדם מציאות רבה יותר, כך הם מתקרבים יותר לרף דרישותיו של אלוהים. בני האדם שנופלים בנחלת האל הם אלה שניחנים במציאות, שמכירים את המציאות, שמכירים את מעשיו האמיתיים של אלוהים באמצעות חוויית המציאות. ככל שתשתפו פעולה עם אלוהים בפועל ותטילו משמעת על גופכם, כך תזכו יותר בעבודתה של רוח הקודש, כך תזכו יותר במציאות וכך תקבלו יותר נאורות מאלוהים – וכך תגדל הכרתכם את מעשיו האמיתיים של אלוהים. אם אתם מסוגלים לחיות לאורה הקיים של רוח הקודש, הנתיב הקיים לנוהג יתבהר לכם יותר ותהיו יותר מסוגלים להפריד את עצמכם מהתפיסות הדתיות והנוהג של העבר. היום המוקד הוא במציאות: ככל שיש לבני אדם מציאות רבה יותר, כך הכרתם את האמת ברורה יותר והבנתם את רצון האל רבה יותר. המציאות יכולה להתגבר על כל המכתבים והדוקטרינות, היא יכולה להתגבר על כל התיאוריות וההתמחויות, וככל שבני אדם מתמקדים במציאות רבה יותר, כך הם יותר אוהבים את אלוהים ויותר רעבים וצמאים לדבריו. אם תתמקדו תמיד במציאות, פילוסופיית החיים שלכם, תפיסותיכם הדתיות והאופי הטבעי שלכם יימחקו מאליהם בעקבות עבודתו של אלוהים. מי שלא עוסק בחיפוש המציאות ולא מכיר את המציאות סביר להניח שיעסוק בחיפוש דברים על-טבעיים והוא יולך שולל בקלות. רוח הקודש לא יכולה לעבוד בבני אדם כאלה, ולכן הם מרגישים ריקנות ושאינ טעם לחייהם.

רוח הקודש יכולה לעבוד בכם רק כשאתם לומדים בפועל, מחפשים בפועל, מתפללים בפועל ומוכנים לסבול למען חיפוש האמת. למי שלא מחפש את האמת יש רק מכתבים ודוקטרינות, ותיאוריה ריקה מתוכן, ולמי שאין אמת, יש מטבע הדברים תפיסות רבות בנוגע לאלוהים. בני אדם כאלה רק משתוקקים שאלוהים יהפוך את גופם הבשר והדם לגוף רוחני כדי שיוכלו לנסוק לרקיע השלישי. כמה טיפשים הם בני האדם האלה! כל מי שאומר דברים כאלה לא מכיר את אלוהים ולא מכיר את המציאות. בני אדם כאלה לא יכולים לשתף פעולה עם אלוהים כלל והם יכולים רק לחכות באופן פסיבי. כדי שבני אדם יוכלו להבין את האמת ולראות את האמת היטב, ויתרה מכך, כדי שהם יוכלו להיווכח באמת ולהנהיג אותה, עליהם ללמוד בפועל, לחפש בפועל ולהיות רעבים וצמאים בפועל. כשתהיו רעבים וצמאים לאמת, וכשתשתפו פעולה עם אלוהים בפועל, אין ספק שרוח האל תיגע בכם ותעבוד בקרבכם, וכך תזכו בנאורות רבה יותר ובהכרה רבה יותר של המציאות, והדבר יעזור לחייכם יותר.

אם בני אדם רוצים להכיר את אלוהים, עליהם ראשית לדעת שאלוהים הוא האל המעשי, ועליהם להכיר את דברי האל, את הופעתו המעשית של אלוהים בבשר ועבודתו המעשית של אלוהים. רק לאחר שתדעו שכל עבודתו של אלוהים היא מעשית, תוכלו לשתף פעולה עם אלוהים בפועל, ורק בדרך הזו תוכלו להשיג צמיחה בחייכם. כל מי שלא מכיר את המציאות, לא מסוגל לחוות את דברי האל. בני אדם כאלה לכודים בתפיסותיהם. הם חיים בדמיונם ולכן הם לא מכירים את דברי האל. ככל שאתם מכירים את המציאות טוב יותר, כך אתם קרובים יותר לאלוהים ומקורבים אליו יותר. ככל שתחפשו יותר דברים מעורפלים ומופשטים ודוקטרינות, כך תרחקו יותר

מאלוהים, ולכן ככל שתרגישו שחווית דברי האל קשה ומאומצת, כך יותר לא תהיו מסוגלים להיווכח. אם אתם רוצים להיווכח במציאות של דברי האל ולעלות על דרך הישר בחייכם הרוחניים, עליכם ראשית להכיר את המציאות ולהפריד את עצמכם מדברים מעורפלים ועל-טבעיים – כלומר, עליכם ראשית להבין איך רוח הקודש הופכת אתכם לנאורים ומכוונת אתכם מבפנים. כך אם תוכלו לתפוס באמת את עבודתו האמיתית של אלוהים בקרבכם, תעלו על דרך הישר ואלוהים יהפוך אתכם למושלמים.

כיום, כל דבר מתחיל מהמציאות. עבודתו של אלוהים היא האמיתית ביותר, ובני אדם יכולים לגעת בה. היא הדבר שבני אדם יכולים לחוות ולהשיג. יש בבני האדם הרבה דברים מעורפלים ועל-טבעיים שמונעים מהם להכיר את עבודתו הנוכחית של אלוהים. משום כך, הם תמיד חורגים בחווייתם, ותמיד מרגישים קושי, וכל זה נובע מתפיסותיהם. בני אדם לא מסוגלים לתפוס את עקרונות עבודתה של רוח הקודש. הם לא מכירים את המציאות, ולכן הם תמיד שליליים בנתיב ההיווכחות שלהם. הם מתבוננים בדרישות האל מרחוק ולא מסוגלים למלא אותן. הם רק רואים שדברי האל טובים באמת, אבל הם לא יכולים למצוא את הנתיב להיווכחות. רוח הקודש עובדת על פי העיקרון הבא: באמצעות שיתוף הפעולה של בני האדם, באמצעות תפילתם הפעילה, חיפושם הפעיל אחר אלוהים והתקרבותם הפעילה לאלוהים, אפשר להשיג תוצאות ורוח הקודש יכולה להאיר את בני האדם האלה ולהפוך אותם לנאורים. רוח הקודש לא פועלת כאן באופן חד-צדדי, וגם האדם לא פועל באופן חד-צדדי. שניהם הכרחיים לפעולה וככל שבני האדם משתפים יותר פעולה, וככל שהם משתדלים יותר לעמוד ברף דרישותיו של אלוהים, כך רבה יותר עבודתה של רוח הקודש. רק שיתוף הפעולה האמיתי של בני האדם, יחד עם עבודתה של רוח הקודש, יכול להפיק חוויות אמיתיות ואת ההכרה המהותית של דברי האל. בהדרגה, באמצעות חוויה כזו, נוצר אדם מושלם בסופו של דבר. אלוהים לא עושה דברים על-טבעיים. בתפיסותיהם של בני האדם, אלוהים הוא כל-יכול, לאלוהים הוא זה שעושה את הכל – והתוצאה היא שבני אדם ממתנינים באופן פסיבי, לא קוראים את דברי האל ולא מתפללים, ורק ממתנינים למגע של רוח הקודש. לעומת זאת, זו אמונתו של מי שמבין את המצב כראוי: מעשיו של אלוהים יכולים להגיע רק עד שיתוף הפעולה שלי, והשפעתה של עבודת האל עליי תלויה במידת שיתוף הפעולה שלי. כשאלוהים מדבר, עליי לעשות כל שביכולתי לחפש את דברי האל ולשאוף אליהם. זה מה שעליי להשיג.

אתם יכולים לראות אצל פטרוס ופאולוס שפטרוס היה זה שהעניק את מלוא תשומת הלב למציאות. ממה שפטרוס עבר, אפשר לראות שבחוויות שלו הוא סיכם את הלקחים של אלה שכשלו בעבר, ושהוא ספג ממעלותיהם של קדושי העבר – ומכאן אפשר לראות עד כמה אמיתיות היו חוויותיו של פטרוס; שדי לאפשר לבני האדם לגעת בהן ולהיות מסוגלים להן, ושבני האדם יכולים להשיג אותן. עם זאת, פאולוס היה שונה: כל מה שהוא אמר היה מעורפל ובלתי נראה, דברים כמו ההגעה לרקיע השלישי, העלייה לכס המלכות ועטרת הצדק. הוא התמקד בדברים החיצוניים: במעמד, בנזיפה בבני אדם, בהתרברבות בבכירותו, במגע רוח הקודש, וכן הלאה. שום דבר ממה שהוא עסק בו לא היה אמיתי, והרבה מכך היה דמיון. לכן ניתן לראות שכל מה שהוא על-טבעי, כמו המידה שבה רוח הקודש נוגעת בבני אדם, השמחה הגדולה ששמחים בה בני האדם, ההגעה לרקיע השלישי, או לימוד שגרתו וההנאה ממנו עד גבול מסוים, קריאת דברי האל וההנאה מהם עד גבול מסוים – אף אחד מאלה לא אמיתי. כל עבודתה של רוח הקודש היא רגילה ואמיתית. כשאתם קוראים את דברי האל ומתפללים, בלבכם אתם בהירים

ואיתנים, העולם החיצוני לא יכול להתערב בכם, בקרבכם אתם מוכנים לאהוב את אלוהים, מוכנים לעסוק בדברים חיוביים, ומתעבים את עולם הרוע. אלה חיים בתוך אלוהים, וזו לא הנאה רבה מאוד כפי שבני אדם אומרים – דיבור כזה הוא לא אמיתי. היום, כל דבר מתחיל במציאות. כל דבר שאלוהים עושה הוא אמיתי, ובחוויותיכם עליכם להקפיד להכיר את אלוהים באמת, ולחפש את עקבותיה של עבודתו של אלוהים ואת האמצעים שבאמצעותם רוח הקודש נוגעת בבני אדם והופכת אותם לנאורים. אם תאכלו ותשתו את דברי האל, ותתפללו ותשתפו פעולה באופן יותר אמיתי, תישמו את הטוב שהיה בזמנים עברו, ותדחו את הרע כמו פטרוס, אם תאזינו באוזניכם ותתבוננו בעיניכם, ותתפללו לעתים קרובות ותהרהרו בלבכם, ותעשו ככל יכולתכם לשתף פעולה עם עבודתו של אלוהים, הרי שאלוהים יכוון אתכם ללא ספק.

בנוגע לחיים רוחניים תקינים

למאמין נחוצים חיים רוחניים תקינים – זהו הבסיס לחויית דברי האל ולהיווכחות במציאות. כעת, האם הדברים שאתם מנהיגים – התפילות, ההתקרבות לאלוהים, השירה, דברי השבח, ההרהורים והניסיון להבין את דברי האל – אכן עומדים ברף של חיים רוחניים תקינים? הנושא לא באמת ברור לאף אחד מכם. חיים רוחניים תקינים לא מוגבלים לתפילה, שירה, חיי כנסייה, אכילה ושתייה של דברי האל ושאר נהגים שכאלה, אלא שפירושם חיים רוחניים רעננים ותוססים. העניין הוא לא השיטה, אלא התוצאה. רוב בני האדם חושבים שכדי שיהיו להם חיים רוחניים תקינים, עליהם להתפלל, לשיר, לאכול ולשתות את דברי האל או לנסות לפענח את דברי האל. בלי קשר לשאלה אם יש לכך תוצאות, או אם ישנה הבנה אמיתית, בני האדם האלה מתמקדים רק בביצוע הפעולות כדי לצאת ידי חובה ולא מתמקדים בתוצאה. בני האדם האלה חיים בתוך טקסי הדת ואינם חיים בתוך הכנסייה, ועוד פחות מכך בתוך המלכות. תפילותיו של אדם כזה, השירה שלו ואכילתו ושתייתו את דברי האל נעשים כולם לפי הכללים, מתוך הכרח ובאופן המקובל. הם לא נעשים מתוך רצון ומהלב. בלי קשר לשאלה כמה ישירו ויתפללו בני האדם האלה, לא יהיו למעשיהם תוצאות משום שכל מה שהם עושים הוא להנהיג את הכללים הדתיים ואת טקסי הדת, והם לא מקיימים את דברי האל. על ידי כך שהם מתמקדים בשיטה ומתייחסים אל דברי האל ככללים שצריך לציית להם, בני אדם כאלה לא מנהיגים את דברי האל, אלא מספקים את הבשר והדם ופועלים כדי להרשים אחרים. פולחן דתי כזה ושלטון דתי כזה נובעים מהאדם ולא מאלוהים. אלוהים לא נשמע לכללים ולא מציית לחוקים – הוא עושה דברים חדשים בכל יום ועושה עבודה מעשית. כמו אנשי הכנסייה הפרוטסטנטית בסין שמוגבלים לאשמורת בוקר יומית, תפילות ערב, מתן תודה לפני ארוחות, ביטויי הודיה לכל דבר ושאר מנהגים כאלה, בלי קשר לשאלה מה יעשו בני האדם האלה ולמשך כמה זמן, עבודת רוח הקודש לא תהיה בידם. אם בני האדם חיים בכפוף לכללים ולבם מוקדש לנוהג, אין לרוח הקודש שום מקום לעבוד, משום שלבם של בני האדם מלא בכללים ובתפיסות אנושיות. לפיכך, אין לאלוהים מקום לפעול. בני האדם האלה תמיד יחיו תחת שליטת החוק, והם לעולם לא יוכלו לקבל שבחים מאלוהים.

חיים רוחניים תקינים פירושה לחיות את חייכם בפני אלוהים. כאשר האדם מתפלל הוא יכול להשקיט את לבו לפני אלוהים, ודרך התפילה הוא יכול לחפש נאורות שבאה מרוח הקודש, להכיר את דברי האל ולהבין את רצונו של אלוהים. כאשר האדם אוכל ושותה את דברי האל, הוא יכול להבין בבירור רב יותר ובאופן צלול יותר את מה שאלוהים רוצה לעשות ברגע זה, יכול להיות לו נתיב חדש של נוהג, והוא יכול לא להיות שמרן. כך, כל הנוהג שלו יהיה מיועד להשיג התקדמות בחיים. לדוגמה, התפילות של אדם כזה לא נועדו להשמיע כמה מילים יפות או ליילל אל אלוהים כדי לבטא כמה הוא חב לאלוהים. במקום זאת, הן מהוות הנהגה של ביטוי רוח האדם, של השקטת לבו בפני אלוהים ושל חיפוש הכוונה מדברי האל בכל דבר. תפילותיו נועדו להפוך את לב האדם ללב שנמשך לאור חדש בכל יום, ולגרום לאדם להפסיק להיות פסיבי או עצלן ולעלות על דרך הישר של הנהגת דברי האל. בימינו, רוב בני האדם ממוקדים בשיטות, והם לא מנסים לעסוק בחיפוש האמת כדי להתקדם בחיים. זה המקום שבו בני אדם סוטים מהדרך. יש גם בני אדם מסוימים שאפילו אם הם מסוגלים לקבל אור חדש, שיטותיהם לא משתנות. הם משלבים תפיסות דתיות מן העבר כדי לקבל את דברי האל כיום, ומה שהם קולטים הוא הדוקטרינה שנושאת תפיסות דתיות, והם לא קולטים באופן טהור את האור של היום. לפיכך, הנהגים שלהם טמאים – הם עושים את אותו הדבר תחת כותרת חדשה, וגם אם הנוהג שלהם טוב מאוד, הוא עדיין צבוע. אלוהים מכונן את בני האדם לעשות דברים חדשים בכל יום ודורש מבני האדם לרכוש תובנות והבנות חדשות בכל יום, ושהם לא יהיו מיושנים או חד-גוניים. אם אתם מאמינים באלוהים מזה שנים רבות, אבל השיטות שלכם לא השתנו כלל, ואם אתם עדיין נלהבים ועסוקים בחיצוניות, ואתם לא מתייצבים בפני אלוהים כדי ליהנות מדבריו בלב שקט, הרי שלא תוכלו להשיג דבר. כשאתם מקבלים את עבודתו החדשה של אלוהים, ואם אתם לא עורכים תוכנית חדשה ולא נוהגים בדרך חדשה, אם אתם לא שואפים להבנה חדשה, אלא נאחזים בדברים מהעבר ומקבל רק כמות מוגבלת של אור חדש מבלי לשנות את הנוהג שלכם, הרי שאפילו שבני אדם כאלה נמצאים בתוך הזרם להלכה, הם למעשה פרושים דתיים שחיים מחוץ לזרם של רוח הקודש.

אם אתם רוצים לחיות חיים רוחניים תקינים, עליכם לקבל אור חדש בכל יום, לשאוף להבין באמת את דברי האל ולהבין את האמת בצלילות. אתם זקוקים לנתיב שלפיו תוכלו לנהוג בכל תחום, ועל ידי כך שתקראו את דברי האל מדי יום, תוכלו למצוא שאלות חדשות ולגלות את החסרונות שלכם עצמכם. כך יצמח בקרבכם לב שצמא ומחפש, וכך כל הווייתכם תתחיל לפעול, ותוכלו להיות שקטים בפני אלוהים בכל עת ולפחד באמת שתישארו מאחור. אם יכול להיות לאדם מסוים לב צמא ומחפש כזה, ואם הוא גם מוכן להיווכח ללא-הרף, הרי שהוא צועד בדרך הישר לחיים רוחניים. כל מי שיכול לקבל ריגוש מרוח הקודש, כל מי שרוצה להתקדם, כל מי שמוכן לשאוף להפוך למושלם בידי אלוהים, כל מי שכמה להבנה עמוקה יותר של דברי האל, כל מי שלא מחפש דברים על-טבעיים אלא משלם מחיר מעשי, כל מי שמגלה התחשבות מעשית ברצונו של אלוהים, כל מי שנוכח באופן מעשי, כל מי שהופך את החוויות שלו לאמיתיות ומציאותיות יותר, כל מי שלא מחפש מילים ריקות של דוקטרינה או תחושות על-טבעיות, כל מי שלא עובד אף אישיות גדולה – בני אדם כאלה נוכחו בחיים רוחניים תקינים, וכל מה שהם עושים נועד לקדם את חייהם, לשמור על רוחם רעננה ולא מעופשת, ולאפשר להם תמיד להיווכח באופן חיובי. לדוגמה, כשהם מתפללים לפני ארוחות, הם לא עושים זאת בעל כורכם, אלא שהם משקיטים את לבם בפני אלוהים ומודים לאלוהים בלבם. הם מוכנים לחיות למען אלוהים, למסור את זמנם לאלוהים, לשתף פעולה

עם אלוהים ולהשקיע למען אלוהים. אם לבם לא יכול להיות שקט בפני אלוהים, הם יעדיפו לא לאכול אלא להמשיך להנהיג. לפיכך, זה לא ציות לחוקים אלא הנהגה של דברי האל. יש בני אדם שכאשר הם מתפללים לפני ארוחות, הם מעמידים פנים באופן מודע, והם אומנם נראים חסודים, אך הם תוהים בדעתם: "מדוע עליי לנהוג כך? הדברים לגמרי בסדר גם ללא תפילות, הלא כן? הדברים נשארים אותו הדבר גם לאחר התפילה, אז מה הטעם?" בני אדם כאלה מצייתים לכללים, ועל אף שדבריהם אומרים שהם מוכנים לַרצות את אלוהים, לבם לא התייצב בפני אלוהים. הם לא מתפללים כך כדי להנהיג את השקטת לבם בפני אלוהים, אלא עושים זאת כדי לשטות באחרים וכדי שאחרים יראו אותם מתפללים. אדם כזה הוא צבוע לחלוטין, כמו כומר שיכול רק להתערב למען אחרים אך לא יכול להיווכח באמת בעצמו. אדם כזה הוא פקיד דתי לגמרי! בכל יום אלוהים אומר דברים חדשים ועושה דברים חדשים, אך אתם מצייתים לכללים בכל יום, מנסים לשטות באלוהים ומתמודדים עם אלוהים רק כדי לצאת ידי חובה. אם כך, האין אתם מתריסים נגד באלוהים? האם אתם יכולים לקבל ברכות בעוד אתם מצייתים לכללים ומתריסים נגד אלוהים? האם אלוהים לא ימיט עליכם ייסורים?

עבודתו של אלוהים מתפתחת במהירות, ומגרשת הרחק-הרחק את הקיצוניים הדתיים מכל הדתות והזרמים ואת הידוענים שבאים להשתתף בתפילות בכנסייה. כך גם מתפזרים לארבע רוחות השמיים אותם מומחים מביניכם שאוהבים במיוחד לציית לכללים. עבודתו של אלוהים לא מחכה, היא לא תלויה בשום דבר, והיא לא גוררת את רגליה. היא לא מושכת או דוחפת אף אחד. אם לא תוכלו לעמוד בקצב, אלוהים יטוש אתכם, גם אם אתם חסידי אל מזה שנים רבות. גם אם אתם מנוסים ומוסמכים מאוד, אם אתם מצייתים לכללים, צריך לסלק אתכם. אני מייעץ לבני אדם כאלה לרכוש קצת ידע עצמי, להתנדב לשבת במושב האחורי ולא להיאחז בדברים ישנים. אם אתם כופים על אחרים להנהיג את דבר האל לפי עקרונות הפעולה שלכם, הרי שאתם מנסים לכבוש את לבם של בני האדם, הלא כן? הנהג שלכם הוא ציות לכללים וחינוך בני האדם להשתתף בתפילה בכנסייה. אתם תמיד כופים על בני האדם לפעול לפי רצונכם. על כן, אתם יוצרים קליקות, הלא כן? אתם מפלגים את הכנסייה, הלא כן? אם כך, איך אתם מעזים לומר שאתם מתחשבים ברצונו של אלוהים? מה מכשיר אתכם לומר שמטרתכם היא להפוך אחרים למושלמים? אם אתם ממשיכים להוביל כך, אתם מובילים את בני האדם לטקסים דתיים, הלא כן? אם אדם מסוים חי חיים רוחניים תקינים, ואם הוא משיג שחרור וחופש ברוחו מדי יום, הרי שהוא יכול להנהיג את דברי האל באופן חופשי כדי לַרצות אותו, וגם כשהוא מתפלל, הוא לא רק נצמד לנהלים רשמיים או להליך מסוים, והוא מסוגל לעמוד בקצב של האור החדש בכל יום. למשל, כשהוא מנהיג את השקטת לבו בפני אלוהים, הוא באמת יכול להשקיט את לבו בפני אלוהים, ואיש לא יכול להפריע לו. שום אדם, אירוע או דבר לא יכול לרסן את חייו הרוחניים התקינים. נוהג כזה נועד להשיג תוצאות ולא רק לתת לבני האדם כמה כללים שעליהם לציית להם. נוהג כזה הוא לא ציות לכללים, אלא שהוא נועד לקדם את התקדמותם של בני האדם בחיים. אם רק תצייתו לכללים, חייכם לא ישתנו לעולם. אפילו אם יש אחרים שנוהגים כך, בסופו של דבר, בני אדם אחרים יוכלו לעמוד בקצב התקדמותה של עבודתה של רוח הקודש, ואילו אתם תסולקו מהזרם של רוח הקודש. אם כך, אתם משלים את עצמכם, הלא כן? מטרת הדברים האלה היא לאפשר לבני האדם להשקיט את לבם בפני אלוהים ולפנות אל אלוהים, לאפשר לעבודתו של אלוהים על בני האדם להמשיך ללא הפרעות ולאפשר לה להשיג תוצאות.

דיון בחיי הכנסייה ובחיים האמיתיים

בני האדם מרגישים שהם מסוגלים לחולל שינוי פנימי רק בחיי הכנסייה שלהם, שאם הם לא חיים בתוך הכנסייה, שינוי אינו אפשרי, ושהם לא מסוגלים לחולל שינוי בחייהם האמיתיים. האם אתם יכולים לזהות מהו העניין הזה? דיברתי על הבאת אלוהים אל החיים האמיתיים, וזה הנתיב שבו מי שמאמין באלוהים יכול להיווכח במציאות של דברי האל. למעשה, חיי הכנסייה הם דרך מוגבלת בלבד להפוך את בני האדם למושלמים. הסביבה העיקרית להפיכת בני האדם למושלמים היא עדיין החיים האמיתיים. זה הנוהג הממשי והאימון הממשי שעליהם דיברתי, אשר מאפשרים לבני האדם להשיג חיים של אנושיות רגילה ולהביא לידי ביטוי בחייהם את דמותו של אדם אמיתי במהלך חיי היום-יום. היבט אחד הוא שעל האדם להשכיל את עצמו על מנת לרומם את רמת החינוך שלו עצמו, להיות מסוגל להבין את דברי האל ולהשיג את היכולת להבין. היבט אחר הוא שהאדם חייב להצטייד בידע הבסיסי הנדרש לחיים כבן אנוש, על מנת להשיג את התובנה וההיגיון של אנושיות רגילה, מפני שבני האדם לקויים כמעט לחלוטין בתחומים האלה. יתר על כן, האדם חייב גם להתענג על דברי האל דרך חיי הכנסייה ולפתח בהדרגה הבנה ברורה של האמת.

מדוע נאמר שכחלק מאמונה באלוהים, על האדם להביא את אלוהים אל החיים האמיתיים? לא זו בלבד שחיי הכנסייה יכולים לחולל שינוי באדם, אלא שבאופן חשוב מכך, האדם צריך להיווכח במציאות בחיים האמיתיים. נהגתם תמיד לדבר על מצבכם הרוחני ועל עניינים רוחניים, תוך הזנחת האימונים שלכם בדברים רבים בחיים האמיתיים ותוך הזנחת ההיווכחות שלכם בהם. כתבתם מדי יום, הקשבתם מדי יום, וקראתם מדי יום. התפללתם במהלך הבישול: "הו, אלוהים! מי ייתן ותהפוך לחיי בתוכי. כיצד עליי להעביר את היום הזה? אנא ברוך אותי והענק לי נאורות. יהיו אשר יהיו הדברים שתעניק לי נאורות לגביהם היום, אנא אפשר לי להבין זאת ברגע זה, כדי שדברייך יוכלו לשמש לי כחיי." התפללתם גם בזמן שאכלתם את ארוחת הערב: "הו, אלוהים! הענקת לנו את הארוחה הזו. מי ייתן ותברך אותנו. אמן! אנא אפשר לנו להסתמך עליך למען חיינו. מי ייתן ותהיה איתנו. אמן!" אחרי שסיימתם לאכול, במהלך שטיפת הכלים, התחלתם שוב לברבר: "הו, אלוהים, אני הקערה הזו. השטן השחית אותי, ואני בדיוק כמו הקערה הזו שלאחר השימוש בה חייבים לנקות אותה במים. אתה המים – דברייך הם המים החיים שמקיימים את חיי." מיד לאחר מכן, הגיעה העת לישון, והתחלתם שוב לברבר: "הו, אלוהים! בירכת אותי והנחית אותי לאורך היום. אני באמת אסיר תודה על תמיכתך..." כך הייתם מעבירים את היום וכך הייתם נכנסים לשינה. רוב בני האדם חיו כך מדי יום, ואפילו עד היום, הם לא התייחסו להיווכחות ממשית, אלא רק התמקדו בתשלום מס שפתיים בתפילותיהם. אלה חיי הקודמים של האדם – אלה חיי הישגים. רוב בני האדם הם כאלה – הם חסרים כל הכשרה ממשית, והם עוברים מעט מאוד שינויים אמיתיים. הם רק משלמים מס שפתיים בתפילותיהם – הם ניגשים אל אלוהים באמצעות תפילותיהם אך הבנתם לא מועמקת. בואו ניקח את הדוגמה הפשוטה ביותר – סידור ביתכם. אתם רואים שביתכם שרוי באי-סדר, ולכן אתם יושבים לכם ומתפללים: "הו, אלוהים! הסתכל בשחיתות שהשטן החדיר בי. אני מלוכלך בדיוק כמו הבית הזה. הו, אלוהים!

אני מהלל אותך ומודה לך. ללא הישועה והנאורות שלך, לא הייתי מבין את העובדה הזו. אתם סתם יושבים לכם ומברברים בלי הפסקה. אתם מתפללים במשך זמן רב, ואז אתם מתנהגים כאילו דבר לא קרה. אתם מתנהגים כמו זקנה פטפטנית. אתם מעבירים כך את חייכם הרוחניים ללא כל היווכחות אמיתית במציאות, עם יותר מדי נהגים שטחיים! באימונים של ההיווכחות במציאות, הדבר נוגע בחייהם האמיתיים של בני האדם והדבר נוגע לקשיים המעשיים שלהם – רק זה יכול לחולל בהם שינוי. ללא חיים אמיתיים, בני האדם לא יכולים לעבור שינוי. מה הטעם במס שפתיים בתפילותיהם? ללא ההבנה של אופיים של בני האדם, הכל בזבוז זמן, וללא נתיב להנהגה, הכל בזבוז של מאמץ! תפילות הולמות יכולות לשמר מצב הולם בבני האדם, אך הן לא יכולות לחולל בהם שינוי יסודי. לא ניתן להכיר את הצדקנות, היהירות, הגאווותנות והטבע המושחת של בני האדם באמצעות תפילות. הדברים האלה מתגלים באמצעות התענגות על דברי האל, והם נודעים באמצעות נאורות שמעניקה רוח הקודש בחיים האמיתיים. כל בני האדם כיום מסוגלים לדבר יפה, והם האזינו להטפה הנשגבת ביותר – נשגבת יותר מאשר בכל העידנים – אך יישמו מעט מאוד ממנה בחייהם האמיתיים. במילים אחרות, בחיים האמיתיים של בני האדם, אין אלוהים, וחסרים להם החיים של בני אדם חדשים לאחר שינוי. הם לא מביאים לידי ביטוי את האמת בחיים האמיתיים, הם לא מביאים את אלוהים אל החיים האמיתיים. בני האדם חיים את חייהם כאילו הם בני הגיהנום. האין זו סטייה ברורה?

על מנת לשחזר את דמותו של אדם רגיל, כלומר להשיג אנושיות רגילה, בני האדם לא יכולים סתם לספק את אלוהים בדבריהם. הם פוגעים בעצמך כשהם עושים כך, והדבר לא מועיל כלל להיווכחותם ולשינוי שלהם. לפיכך, כדי להשיג שינוי, בני האדם חייבים להנהיג קצת-קצת, להיווכח לאט, לשאוף לחקור מעט-מעט, להיווכח מהפך החיובי ולחיות חיים מעשיים של אמת – חיים של קדושים. מעתה והלאה, הדבר נוגע לעניינים אמיתיים, דברים אמיתיים, סביבות אמיתיות – מה שיאפשר לבני האדם לקבל אימון מעשי. הדבר לא דורש מהם לשלם מס שפתיים כלשהו. במקום זאת, הדבר דורש אימון בסביבות אמיתיות. בני האדם מתחילים להבין שאיכותם ירודה, ואז הם אוכלים ושותים את דברי האל כראוי, נוכחים כראוי ונוהגים כראוי. כך הם משיגים מציאות, וכך ההיווכחות עשויה להתרחש אפילו יותר מהר. כדי לחולל שינוי בבני האדם, חייבת להיות רמה מסוימת של מעשיות, הם חייבים לנהוג עם עניינים אמיתיים, דברים אמיתיים וסביבות אמיתיות. על ידי הסתמכות על חיי הכנסייה בלבד, האם ניתן להשיג אימון אמיתי? האם האדם יוכל להיווכח במציאות? לא. אם האדם לא מסוגל להיווכח בחיים האמיתיים, הוא לא מסוגל לחולל שינוי בדרכים הישנות שבהן הוא עושה דברים וחי את החיים. הדבר לא נובע לחלוטין מהעצלנות של האדם או מהתלות הרבה שלו, אלא שהדבר נובע דווקא מכך שהאדם פשוט נעדר את היכולת לחיות, ויתרה מזאת, הדבר נובע מכך שהוא לא מבין את הרף שאלוהים דורש לגבי דמותו של אדם רגיל. בעבר, בני האדם תמיד שוחחו, דיברו, שיתפו, והם אפילו הפכו ל"נואמים", אך אף אחד מהם לא שאף לשינויים בטבע חייו. הם רק התעקשו לחפש אחר תיאוריות מעמיקות. לפיכך, כיום עליכם לשנות את החיים הדתיים האלה של אמונה באלוהים. אתם חייבים להיווכח ולהנהיג על ידי התמקדות בדבר אחד, בעניין אחד או באדם אחד. עליכם לעשות דברים באופן ממוקד – רק אז תוכלו להשיג תוצאות. כדי שיתחולל שינוי בבני האדם, הדבר חייב להתחיל במהותם. העבודה צריכה להיות ממוקדת במהותם של בני האדם, בחייהם, בעצלנותם, בתלות שלהם ובכניעות של בני האדם, ורק כך הם יכולים לעבור שינוי.

אף על פי שחיי הכנסייה יכולים להפיק תוצאות בתחומים מסוימים, העיקר הוא עדיין שהחיים האמיתיים יכולים לחולל שינוי בבני האדם, ואופיים הישן לא יכול לעבור שינוי ללא חיים אמיתיים. בואו נתייחס לעבודתו של ישוע במהלך עידן החסד. כשישוע ביטל את החוקים הישנים וייסד את הדברות של העידן החדש, הוא דיבר באמצעות דוגמאות מהחיים האמיתיים. כשישוע הוביל את תלמידיו בשדה החיטה ביום שבת אחד, כשהתלמידים התחילו להיות רעבים וקטפו ואכלו מהדגן, הפרושים ראו זאת ואמרו שהם לא שומרים את השבת. הם גם אמרו שבני האדם לא מורשים להציל את העגלים שנפלו לתוך בור ביום השבת, מכיוון שאסור לעבוד במהלך השבת. ישוע השתמש במקרים האלה כדי להפיץ בהדרגה את הדברות לעידן החדש. בזמנו, הוא השתמש בעניינים מעשיים רבים כדי לגרום לבני האדם להבין ולהשתנות. זה העיקרון שלפיו רוח הקודש מבצעת את עבודתה, ורק כך אפשר לחולל שינוי בבני האדם. כשחסרים עניינים מעשיים בני האדם יכולים רק להבין דברים באופן תיאורטי, והם מסוגלים רק להבין דברים באופן אינטלקטואלי – זו לא דרך אפקטיבית לחולל שינוי בבני האדם. בנוגע לרכישת חוכמה ותובנה באמצעות אימון, כיצד ניתן להשיג זאת? האם האדם יכול לרכוש חוכמה ותובנה פשוט באמצעות הקשבה, קריאה ורכישת ידע? איך זה מוביל לרכישת חוכמה ותובנה? על האדם לחתור להבין ולחוות את החיים האמיתיים. לפיכך, אסור שהאימון יהיה לקוי, ואסור להתרחק מהחיים האמיתיים. האדם חייב לשים לב להיבטים שונים ולהיווכח בהיבטים שונים: רמת השכלה, יכולת התבטאות, היכולת לראות דברים, יכולת הבחנה, היכולת להבין את דברי האל, היגיון בריא וכללים לאנושיות ודברים אחרים שקשורים לאנושיות שהאדם חייב להצטייד בהם. לאחר שההבנה הזו מושגת, האדם חייב להתמקד בהיווכחות, ורק אז ניתן להשיג שינוי. אם האדם השיג הבנה אך זנח את הנוהג, איך ייתכן שיתחולל שינוי? כעת, האדם הבין דברים רבים, אך הוא לא מביא לידי ביטוי את המציאות, ולכן הוא מסוגל להבין רק מעט מדברי האל באופן מהותי. זכיתם רק בנאורות שולית, קיבלתם רק הארה מעטה מרוח הקודש, אך לא נוכחתם כלל בחיים האמיתיים, או שאפילו לא אכפת לכם מההיווכחות. לפיכך, אתם תעברו רק שינוי מועט. לאחר זמן כה רב, בני האדם הבינו הרבה והם מסוגלים לדבר הרבה על הידע שלהם בתיאוריות, אך הטבע החיצוני שלהם נותר בעינו, והאיכות המקורית שלהם נשארת ללא השיפור הקל שבקלים. אם כך המצב, מתי תיווכחו סוף-סוף?

חיי הכנסייה הם רק סוג של חיים שבהם בני האדם נאספים כדי להתענג על דברי האל, והם מכסים רק פיסה קטנה מחיי האדם. אילו חיי האמיתיים של האדם היו יכולים להיות כמו חיי הכנסייה שלו, לרבות חיים רוחניים ראויים, התענגות ראויה על דברי האל, תפילה ראויה וקרבה ראויה לאלוהים – חיים אמיתיים שבהם הכל מתבצע בהתאם לרצונו של אלוהים, חיים אמיתיים שבהם הכל מתבצע בהתאם לאמת, חיים אמיתיים של הנהגת תפילות ושל שמירה על שקט בפני אלוהים, חיי הנהגה של ריקודים ושירת מזמורים... רק חיים כאלה היו מעניקים לאדם חיים של דברי האל. רוב בני האדם רק מתמקדים בקומץ השעות של חיי הכנסייה מבלי "לדאוג" לחייהם מחוץ לשעות האלה, כאילו הדבר לא מעניין אותם. יש גם בני אדם רבים שנוכחים בחיים של קדושים רק כשהם אוכלים ושותים את דברי האל, שרים מזמורים או מתפללים, ואז הם חוזרים לגרסה הקודמת שלהם מחוץ לרגעים האלה. חיים כאלה לא יכולים לחולל שינוי בבני האדם, והם לא יאפשרו להם להכיר את אלוהים. באמונה באלוהים, אם האדם מעוניין לחולל שינוי בטבע שלו, הוא חייב להתנתק מהחיים האמיתיים. בחיים האמיתיים, עליכם להכיר את עצמכם, לזנוח את עצמם, להנהיג את האמת, וכן ללמוד את העקרונות, את ההיגיון הבריא ואת הכללים של

ההתנהלות בכל הדברים, לפני שתהיו מסוגלים להשיג שינוי הדרגתי. אם תתמקדו רק בידע של תיאוריות ורק תחיו בקרב טקסים דתיים מבלי להעמיק במציאות, ומבלי להיווכח בחיים אמיתיים, לעולם לא תיווכחו במציאות, לעולם לא תכירו את עצמכם, את האמת או את אלוהים, ותמיד תהיו עיוורים ובורים. המטרה של אלוהים בכך שהוא מכין את האדם היא לא לאפשר לו לקיים חיים אנושיים ראויים רק כמה שעות ביום, ואילו לחיות כבשר ודם בשארית הזמן. ומטרתו היא לא לחולל שינוי בידע של האדם לגבי תיאוריות. במקום זאת, מטרתו היא לשנות את הטבע הישן שלו, לשנות את כל חייו הישנים ולשנות את כל החשיבה המיושנת שלו ואת ההשקפה שלו. התמקדות בחיי הכנסייה בלבד לא תשנה את הרגלי חייו של האדם ולא תשנה את הדרכים הישנות שבהן הוא חי מזה זמן רב. יהיה אשר יהיה, אסור שהאדם יתנתק מהחיים האמיתיים. אלוהים דורש שבני האדם יביאו לידי ביטוי אנושיות רגילה בחיים האמיתיים, ולא רק בחיי הכנסייה; שהם יביאו לידי ביטוי את האמת בחיים האמיתיים, ולא רק בחיי הכנסייה; שהם ימלאו את תפקידם בחיים האמיתיים, ולא רק בחיי הכנסייה. כדי להיווכח במציאות, יש להפנות הכל אל החיים האמיתיים. אם מאמינים באלוהים לא יוכלו להיווכח בחיים האמיתיים ולהכיר את עצמם, או להביא לידי ביטוי אנושיות רגילה בחיים האמיתיים, הם יהפכו לכישלון. בני האדם שממרים את פיו של אלוהים הם בני אדם שלא יכולים להיווכח בחיים האמיתיים. הם כולם בני אדם שמדברים על אנושיות אך מביאים לידי ביטוי את אופיים של שדים. הם כולם בני אדם שמדברים על האמת אך מביאים לידי ביטוי דוקטרינות. בני האדם שלא יכולים להביא לידי ביטוי את האמת בחיים האמיתיים, הם המאמינים באלוהים שאלוהים מתעב ודוחה. עליכם להנהיג את היווכחותכם בחיים האמיתיים, להכיר את הפגמים שלכם ואת המרדנות והבורות שלכם, ולהכיר את האנושיות החריגה ואת החולשות שלכם. כך, כל הידע שלכם ישתלב במצב שלכם ובקשיים שלכם בפועל. רק ידע כזה הוא אמיתי, ורק ידע כזה יכול לאפשר לכם לתפוס באמת את המצב שלכם ולהשיג באמת שינוי בטבע שלכם.

עכשיו, כשהתהליך של הפיכת בני האדם למושלמים החל באופן רשמי, יש להיווכח בחיים האמיתיים. לפיכך, על מנת להשיג שינוי, יש להתחיל בהיווכחות בחיים האמיתיים ולהשתנות קצת-קצת. אם תימנעו מחיים אנושיים רגילים ורק תדברו על עניינים רוחניים, הרי שהדברים יהפכו ליבשים ושטוחים, והם יהפכו לבלתי מציאותיים, ואיך ייתכן שהאדם יוכל להשתנות? כעת נאמר לכם להיווכח בחיים האמיתיים כדי להנהיג, על מנת לייסד בסיס להיווכחות בחוויה אמיתית. זה אחד מהדברים שהאדם צריך לעשות. עבודתה של רוח הקודש היא בעיקר הכוונה, והשאר תלוי בנוהג ובהיווכחות של בני האדם. כולם יכולים להיווכח בחיים באמצעות נתיבים שונים, כך שהם יוכלו להביא את אלוהים אל החיים האמיתיים ולהביא לידי ביטוי אנושיות רגילה ואמיתית. רק אלה הם חיים בעלי משמעות!

אודות כל אחד שמבצע את תפקידו

בזרם הנוכחי, לכל אדם שאוהב את אלוהים באמת ניתנת ההזדמנות שאלוהים יהפוך אותו למושלם. אין זה משנה אם הוא צעיר או מבוגר, כל עוד הוא נוצר בלבד את הציות לאלוהים ואת היראה מפניו, הוא יהיה מסוגל להיעשות מושלם על ידי אלוהים. אלוהים הופך בני אדם למושלמים בהתאם לתפקידיהם השונים. כל עוד עשיתם את כל שביכולתכם ואתם נשמעים לעבודת אלוהים, הוא יוכל להפוך אתכם למושלמים. כרגע, אין ביניכם מישהו מושלם. לעתים אתם מסוגלים לבצע סוג אחד של תפקידים, ולעתים שני סוגים. כל עוד אתם נותנים את כל שביכולתכם כדי להקדיש את עצמכם לאלוהים, בסופו של דבר אלוהים יהפוך אתכם למושלמים.

לבני אדם צעירים יש פחות פילוסופיות חיים, והם חסרי חוכמה ותובנה. אלוהים בא כדי להביא לידי שלמות את החוכמה והתובנה של בני האדם, ודברי אלוהים מחפים על דברים אלה שחסרים להם. אולם, טבעם של בני אדם צעירים אינו יציב, ולכן הדבר מחייב את אלוהים לבצע מהפך. לבני אדם צעירים יש פחות תפיסות דתיות ופחות פילוסופיות חיים. הם חושבים במונחים פשוטים, והשיקולים שלהם אינם מורכבים. זהו ההיבט שבו אנושיותם לא התעצבה עדיין, וזהו היבט רצוי, אך בני אדם צעירים הם חסרי ידע וחוכמה, וזהו תחום שעל אלוהים להביא לידי שלמות. כשמובאים לידי שלמות, אפשר לפתח הבחנה ולהבין באופן ברור דברים רוחניים רבים, ובהדרגה להפוך לאנשים הראויים לכך שאלוהים יעשה בהם שימוש. אחים ואחיות מבוגרים יותר מסוגלים גם הם לבצע תפקידים ואלוהים לא ינטוש אותם. גם לאחים ואחיות מבוגרים יותר יש היבטים רצויים והיבטים בלתי רצויים. לאחים ואחיות מבוגרים יותר יש פילוסופיות חיים רבות יותר, יש להם תפיסות דתיות רבות יותר, העשייה שלהם תקועה במסגרת נוקשה, הם פועלים באופן אוטומטי על פי כללים, מחילים אותם באופן מכאני והם אינם גמישים. היבט זה אינו רצוי. אולם, אחים ואחיות מבוגרים יותר רגועים יותר, ושולטים בעצמם לגבי כל המתרחש לבוא. טבעם יציב. אין להם מצבי רוח סוערים ובלתי צפויים, אך הם מתמידים תמיד. הם פשוט מקבלים דברים באיטיות, אך אין זה פגם גדול. כל עוד אתם מסוגלים להישמע לדברי אלוהים ולקבל אותם הלכה למעשה, אם אינכם מטילים ספק בדברי אלוהים, אם אינכם מהססים להישמע להם וללכת בעקבותיהם, אם בשום פנים ואופן אינכם מותחים ביקורת או אם אין לכם מחשבות רעות אחרות, ואם אתם מקבלים את דבריו ונוהגים על פיהם – אם אתם עומדים בכל התנאים האלה – תוכלו להפוך להיות מושלם.

בין אם אתם אח או אחות צעירים או מבוגרים יותר, אתם יודעים מהו התפקיד שעליכם למלא. הצעירים אינם יהירים; המבוגרים אינם פסיביים והם אינם נסוגים. הם מסוגלים להיעזר זה בחוזקותיו של זה כדי לפצות על חולשותיהם, והם מסוגלים לשרת זה את זה ללא דעה קדומה. גשר חברות נבנה בין אחים ואחיות צעירים למבוגרים יותר. בזכות אהבתו של אלוהים, תהיו מסוגלים להבין טוב יותר זה את זה. אחים ואחיות צעירים אינם בזים למבוגרים יותר, והאחים והאחיות המבוגרים הם אינם צדקנים. האין זו שותפות הרמונית? אם כולכם הגעתם לפתרון הזה, אזי רצון אלוהים בוודאי יושג בדורכם.

בעתיד יוחלט אם תבורכו או תקוללו על סמך העשייה שלכם היום. אם אלוהים עתיד להפוך אתכם למושלמים,

הוא יעשה זאת עכשיו בעידן זה – לא תהיה הזדמנות נוספת בעתיד. כעת, אלוהים רוצה באמת להפוך אתכם למושלמים, וזוהי לא רק צורת דיבור. בעתיד, לא משנה אילו מבחנים יושתו עליכם, אילו אירועים יתרחשו, או אילו אסונות יושתו עליכם, אלוהים רוצה להפוך אתכם למושלמים – זוהי עובדה מוגמרת שאינה מוטלת בספק. מאין ניתן לראות זאת? מהעובדה שדבר אלוהים במרוצת העידנים והדורות מעולם לא נסק כה גבוה כמו היום – הוא נכנס למישור הגבוה ביותר, ועבודתה של רוח הקודש בין כל בני האדם היום היא חסרת תקדים. כמעט שאין משהו מהדורות הקודמים שטעם זאת. אפילו בתקופתו של ישוע לא היו התגלויות כמו היום; רמה מאוד גבוהה הושגה בכל הקשור בדברים שנאמרו לכם ובדברים שאתם מבינים וחווים. אינכם עוזבים בעיצומם של המבחנים והייסורים, וזה מספיק כדי להוכיח שעבודתו של אלוהים הגיעה לתפארת חסרת תקדים. אין זה משהו שאדם מסוגל לעשות ואין זה משהו שאדם מחזיק בו, אלא זו עבודת האל עצמו. לכן, מתוך רבות מן העובדות אודות עבודתו של אלוהים ניתן לראות שאלוהים רוצה להפוך את האדם למושלם, וברור שהוא מסוגל להפוך אתכם לשלמים. אם אתם מסוגלים לראות זאת, אם אתם מסוגלים לקבל על עצמכם גילוי חדש זה, אזי לא תמתינו להגעתו השנייה של ישוע, אלא תאפשרו לאלוהים להפוך אתכם לשלמים בעידן הנוכחי. לפיכך, על כל אחד מכם לעשות את המרב ולעשות כל מאמץ אפשרי כדי שאלוהים יוכל להפוך אתכם למושלמים.

כיום, אסור שתקדישו תשומת לב לדברים השלייליים. עליכם לוותר ולהתעלם מכל דבר אפשרי שעלול לגרום לכם להרגיש שליליים. כשאתם מטפלים בעניינים, עליכם להתמיד בחיפוש ובגישוש בכל לבבכם, ועליכם להתמיד בציות לאלוהים בכל לבבכם. כשאתם מגלים חולשה כלשהי בעצמכם, אך אינכם נתונים לשליטתה, ואתם ממלאים את התפקיד שעליכם למלא, זהו צעד חיובי קדימה. לדוגמה: לאחים ואחיות מבוגרים יותר יש תפיסות דתיות, אך הם מסוגלים להתפלל, להישמע לדברי אלוהים, לאכול ולשתות את דברי אלוהים ולשיר מזמורים... במילה אחת, כל מה שאתם מסוגלים לעשות, כל תפקיד שאתם מסוגלים לבצע, תנו את כל כולכם בכל החוזק שאתם יכולים לרכז. אל תמתינו באופן פסיבי. עצם היותכם מסוגלים לבצע את חובתכם לשביעות רצונו של אלוהים הוא הצעד הראשון. לאחר מכן, כשתהיו מסוגלים להבין את האמת ולהיווכח במציאות של דברי אלוהים, אלוהים יהפוך אתכם למושלמים.

בנוגע לשימוש של אלוהים באדם

איש לא מסוגל לחיות באופן עצמאי מלבד בני האדם שמקבלים הכוונה והדרכה מיוחדות מרוח הקודש, מכיוון שהם דורשים את הכהונה והרעייה שמקבלים בני האדם שאלוהים משתמש בהם. לפיכך, בכל עידן, אלוהים מרומם בני אדם אחרים שממהרים ומתרוצצים לרעות את הכנסיות למען עבודתו. פירוש הדבר הוא שעבודתו של אלוהים חייבת להתבצע דרך בני האדם שנושאים חן בעיניו ושמהם הוא מרוצה. על מנת לעבוד, רוח הקודש חייבת להשתמש בחלק שלהם שראוי לשימוש, ואלוהים מכשיר אותם לשימוש בכך שרוח הקודש הופכת אותם למושלמים. מפני שיכולת ההבנה של האדם לקויה מדי, עליו לעבור רעייה מצד בני האדם שאלוהים משתמש

בהם. כך בדיוק היה המצב כשאלוהים השתמש במשה, שבו הוא מצא הרבה דברים שהיו ראויים לשימוש באותה עת, ואשר בו הוא השתמש כדי לעשות את עבודתו של אלוהים במהלך השלב ההוא. בשלב הנוכחי, אלוהים משתמש באדם תוך ניצול החלק שלו שרוח הקודש יכולה להשתמש בו על מנת לעבוד, ורוח הקודש מכוונת אותו ובו-בזמן גם הופכת למושלמת את השארית שלו, שלא ראוייה לשימוש.

העבודה שמבצע האדם שאלוהים משתמש בו נועדה לשיתוף פעולה עם המשיח או עם רוח הקודש. אלוהים מרומם את האדם הזה מבין כל בני האדם. האדם הזה נועד להוביל את כל הנבחרים של אלוהים, ואלוהים מרומם אותו גם כדי לעשות את עבודת שיתוף הפעולה האנושי. עם אדם כזה, שמסוגל לעשות את עבודת התפיסה האנושית, ניתן להשיג דרכו יותר מהדרישות שאלוהים מציב לאדם ויותר מהעבודה שרוח הקודש חייבת לעשות. אפשר לתאר זאת גם כך: כוונתו של אלוהים בכך שהוא משתמש באדם היא שכל חסידי האל יוכלו להבין טוב יותר את רצונו של אלוהים, ושהם יוכלו לעמוד ברבות יותר מהדרישות שאלוהים מציב להם. משום שבני האדם לא מסוגלים להבין ישירות את דברי האל או את רצונו, אלוהים רומם אדם שמשמש אותו לביצוע עבודה כזו. אפשר גם לתאר את האדם הזה שמשמש את אלוהים כמדיום שדרכו אלוהים מכוון את בני האדם וכ"מתרגם" שמתקשר בין אלוהים ובני האדם. לפיכך, אדם כזה שונה מכל בני האדם שעובדים בביתו של אלוהים ומכל השליחים שלו. כמוהם, אפשר לומר שהוא משרת את אלוהים, אך מהות עבודתו והרקע של האופן שבו אלוהים משתמש בו שונים מאוד מאלה של עובדים ושליחים אחרים. מבחינת מהות העבודה של האדם שאלוהים משתמש בו והרקע של השימוש בו, אלוהים מרומם אותו ומכין אותו לעבודתו של אלוהים, והאדם הזה משתף פעולה בעבודה של אלוהים עצמו. איש לא יכול למלא את מקומו בעבודה הזו – שיתוף הפעולה האנושי הוא שאינטגרלי לעבודה האלוהית. לעומת זאת, העבודה שמבצעים עובדים ושליחים אחרים היא רק ההעברה והיישום של ההיבטים הרבים של ההסדרים עבור הכנסיות במהלך כל תקופה, או שזו עבודה של אספקת חיים פשוטה כלשהי לשם קיום חיי הכנסייה. אלוהים לא ממנה את העובדים והשליחים האלה, ועל אחת כמה וכמה שלא ניתן לקרוא להם בני האדם שרוח הקודש משתמש בהם. הם נבחרים מתוך הכנסיות, ולאחר שהם עברו הכשרה ותרבות במשך פרק זמן מסוים, הכשירים מביניהם נשמרים ואילו הבלתי כשירים מוחזרים למקום מוצאם. מפני שבני האדם האלה נבחרים מתוך הכנסיות, חלקם חושפים את פרצופם האמיתי לאחר שהם הופכים למנהיגים, וחלקם אפילו עושים מעשים רעים רבים ומסולקים בסופו של דבר. לעומת זאת, אלוהים הכין את האדם שהוא משתמש בו ואשר ניהן באיכות מסוימת ובאנושיות. רוח הקודש הכינה אותו והפכה אותו למושלם מראש, רוח הקודש מובילה אותו לחלוטין, ובמיוחד בכל הנוגע לעבודה שלו, רוח הקודש מכוונת אותו ופוקדת עליו. כתוצאה מכך, אין כל סטייה בנתיב של הובלת נבחריו של אלוהים, מכיוון שאין ספק שאלוהים יישא באחריות על עבודתו שלו, ואלוהים עושה את עבודתו שלו בכל עת.

הנהיגו את האמת לאחר שתבינו אותה

עבודתו ודברו של אלוהים נועדו לגרום לשינוי בטבע שלכם. מטרתו היא לא רק לגרום לכם להבין או להכיר את עבודתו ודברו ושכך יסתיים הדבר. כבני אדם בעלי יכולת קבלה, אתם לא אמורים להתקשות להבין את דבר האל, משום שרוב דבר האל נכתב בשפה אנושית קלה למדי להבנה. למשל, אתם יכולים לדעת מה אלוהים רוצה שתעשו כדי להבין ולנהוג. זה דבר שאדם רגיל שמסוגל להבין אמור להיות מסוגל לעשות. הדברים שאלוהים אומר כעת הם ברורים ושקופים במיוחד, ואלוהים מציין דברים שבני אדם אחרים לא חשבו עליהם ואת התנאים השונים של האדם. דבריו הם כוללים, והם ברורים כאור הירח המלא. לכן בני האדם מבינים כעת עניינים רבים מה שחסר להם הוא הנהגת דבר האל. בני האדם חייבים לחוות את כל היבטי האמת בפירוט, ולחקור ולחפש אותה בפרוטרוט. אסור להם סתם לחכות לקבל את מה שניתן להם בקלות. אחרת, הם יהפכו לבני אדם שחיים, על חשבון אחרים. הם מכירים את דבר האל, אך הם לא מנהיגים אותו. בני אדם כאלה לא אוהבים את האמת, והם יסולקו בסופו של דבר. אימוץ סגנון של פטרוס של ימינו פירושו שכל אחד מכם צריך להנהיג את דבר האל להיווכח באמת בחוויותיו ולזכות בנאורות רבה יותר ואדירה יותר בשיתוף הפעולה שלו עם אלוהים, מה שיביא אפילו יותר סיוע לחייו. אם קראתם רבות בדבר האל, אך אתם מבינים רק את המשמעות של הטקסט, ואין לכם ידע ממקור ראשון על דבר האל מחווייתכם המעשית, לא תכירו את דבר האל. עבורכם, דבר האל הוא לא חיים אלא רק אותיות חסרות רוח חיים. אם אתם נאחזים רק באותיות חסרות רוח חיים, אתם לא יכולים לתפוס את מהותו של דבר האל, ולא תוכלו להבין את רצונו. רק כשתחוו את דברו בחווייתכם בפועל, תיפתח בפניכם המשמעות הרוחנית של דבר האל. רק באמצעות חוויה, אתם יכולים לתפוס את המשמעות הרוחנית של אמיתות רבות, ורק באמצעות חוויה, אתם יכולים לפתור את התעלומות של דבר האל. אם לא תנהיגו את דבר האל, גם אם הוא יהיה ברור מאוד, הדבר היחיד שתיאחזו בו יהיה מכתבים ודוקטרינות ריקים מתוכן שיהפכו עבורכם לתקנות דתיות. זה מה שעשו הפרושים, הלא כן? אם תנהיגו את דבר האל ותחוו אותו, הוא יהפוך למעשי עבורכם. אם לא תשאפו להנהיג אותו, דבר האל יהפוך לאגדה על הרקיע השלישי ותו לא. למעשה, תהליך האמונה באלוהים הוא התהליך שבו אתם חווים את דברו וכן נופלים בנחלתו. אנסח זאת בבירור רב יותר אמונה באלוהים היא הכרה והבנה של דבר האל, חוויית דברו והבאתו לידי ביטוי. זו המציאות של אמונתכם באלוהים. אם אתם מאמינים באלוהים ומייחלים לחיי נצח, מבלי לשאוף להנהיג את דבר האל כדבר שנמצא בקרבכם, אתם טיפשים. אתם כאילו הולכים לסעודה אך רק מתייחסים למה שיש לאכול מבלי לטעום ממנו? באמת. בני אדם שעושים כך נוהגים בטיפשות, הלא כן?

האמת שהאדם צריך להחזיק בה מצויה בדבר האל, וזו אמת שיכולה להועיל ולסייע לאנושות יותר מכל. זו התרופה וההזנה שגופכם זקוק להן, דבר שעוזר לאדם להשיב לעצמו את האנושיות הרגילה שלו, אמת שהאדם צריך להצטייד בה. ככל שתנהיגו יותר את דבר האל, כך חייכם יפרחו במהירות רבה יותר. וככל שתנהיגו יותר את דבר האל, כך תתבהר לכם האמת. ככל ששיעור קומתכם יגדל, כך תראו דברים ששייכים לעולם הרוחני

בבהירות רבה יותר, ותהיה לכם עוצמה רבה יותר להביס את השטן. דברים רבים מהאמת שאתם לא מבינים כעת יתבהרו לכם כשתנהיגו את דבר האל. רוב בני האדם מסופקים מעצם ההבנה של הטקסט של דבר האל, והם מתמקדים בהצטיידות בדוקטרינות מבלי לחוות את עומקו של דבר האל בנוהג ולמעשה. זו דרכם של הפרושים, הלא כן? אם כן, איך ייתכן שהביטוי "דבר האל הוא חיים" יהיה נכון עבורם? רק כשהאדם מנהיג את דבר האל חייו יכולים לפרוח באמת. הם לא יכולים לצמוח רק מהקריאה של דבר האל. אם אתם מאמינים שהבנה של דבר האל היא כל מה שצריך כדי להיות בעלי חיים ובעלי שיעור קומה, הרי שהבנתכם מעוותת. ההבנה האמיתית של דבר האל מגיעה כשמנהיגים את האמת, ועליכם להבין ש"אפשר להבין זאת רק על-ידי הנהגת האמת". כיום לאחר שקראתם את דבר האל, אתם בסך הכל יכולים לומר שאתם מכירים את דבר האל, אבל אתם לא יכולים לומר שאתם מבינים אותו. יש כאלה שאומרים שהדרך היחידה להנהיג את האמת היא קודם להבין אותה, אך זה נכון רק למחצה, וזה לא מדויק לגמרי. לפני שאתם מכירים את האמת, עדיין לא חוויתם את האמת. ההרגשה שאתם מבינים משהו שאתם שומעים בדרשה אינה הבנה אמיתית, אלא היא רק קבלת המשמעות המילולית של האמת. היא אינה זהה להבנת המשמעות האמיתית הטמונה בה. העובדה שאתם מכירים את האמת באופן שטחי. לא אומרת שאתם באמת מבינים אותה או מזהים אותה. המשמעות האמיתית של האמת נובעת מחוויית האמת לפיכך, רק לאחר שתחו את האמת, תוכלו להבין אותה, ורק לאחר שתחו את האמת, תוכלו לתפוס את החלקים הנסתרים שלה. חווייתה לעומק היא הדרך היחידה לתפוס את ההקשרים של האמת ולהבין את מהותה. לפיכך, אתם יכולים ללכת לכל מקום עם האמת, אך אם אין אמת בתוכם, אל תחשבו לנסות לשכנע את משפחתכם וקל וחומר אנשים דתיים. ללא האמת, אתם תהיו כמו שלג נידף, אך עם האמת, אתם יכולים להיות שמחים וחופשיים ואיש לא יכול להתקיף אתכם. גם אם תאוריה היא חזקה מאוד, היא לא יכולה להתגבר על האמת. עם האמת, ניתן להניע את העולם עצמו, והרים וימים זזים, ואילו היעדר של אמת מוביל להרס בידי תולעים. זו עובדה פשוטה.

מה שחשוב כעת הוא קודם כל להכיר את האמת, ואז להנהיג אותה ולהצטייד במשמעותה האמיתית של האמת. זה צריך להיות היעד שלכם – לא רק שאחרים ישמעו בקולכם, אלא שהם יחקו את מעשיכם. רק כך אפשר למצוא משהו בעל משמעות. בלי קשר לשאלות מה יעלה בגורלכם ובאיזה אדם תיתקלו, אתם יכולים לעמוד איתן רק עם האמת. דבר האל הוא מה שמביא לאדם חיים, לא מוות. אם אתם לא מתעוררים לחיים לאחר קריאתו של דבר האל, אלא שאתם עדיין מתים, משהו בכם לא בסדר. אם אחרי זמן מה, קראתם רבות בדבר האל ושמעתם דרשות מעשיות רבות, אך אתם עדיין מצויים במצב של מוות, זו הוכחה לכך שאתם לא מעריכים את האמת, ושאתם לא עוסקים בחיפוש אחר האמת. אילו באמת שאפתם לזכות באלוהים, לא הייתם מתמקדים בהצטיידות בדוקטרינות נעלות ולא הייתם משתמשים בהן כדי ללמד את הזולת, אלא הייתם מתמקדים בחוויית דבר האל? ובנהגת האמת. זה מה שעליכם להיווכח בו כעת, הלא כן?

יש זמן מוגבל שבו אלוהים יכול לעשות את עבודתו באדם, אז איזה סוף יכול להיות לכם אם לא תשתפו איתו פעולה? מדוע אלוהים תמיד רוצה שתנהיגו את דברו ברגע שתבינו אותו? הסיבה לכך היא שאלוהים גילה לכם את דבריו, והשלב הבא שלכם יהיה להנהיג אותם, ואלוהים יבצע את עבודתו, יהפוך אתכם לנאורים ויכוון אתכם כשתנהיגו את הדברים האלה. כך הדבר. דבר האל נועד לאפשר לאדם לפרוח בחייו מבלי לגרום לסטיות או

לגישה שלילית. אתם אומרים שקראתם את דבר האל ושנהגתם אותו, אך שעדיין לא קיבלתם שום עבודה מרוח הקודש – מה שאתם אומרים יכול לשטות רק בילד. האדם לא יודע אם הכוונות שלכם נכונות, אך אתם חושבים שאלוהים לא ידע זאת? מדוע אחרים מנהיגים את דבר האל ומקבלים את הנאורות של רוח הקודש, אך אתם מנהיגים את דברו ולא מקבלים את הנאורות של רוח הקודש? האם אלוהים רגשן? אם כוונתכם באמת נכונות, ואם אתם משתפים פעולה, רוח האל תשכון בכם. מדוע בני אדם מסוימים תמיד רוצים שהזרקור יאיר עליהם, אך אלוהים לא מאפשר להם לעלות ולהוביל את הכנסייה? מדוע בני אדם מסוימים פשוט ממלאים את תפקידם ומבלי להבין זאת, הם זוכים באישורו של אלוהים? איך זה ייתכן? אלוהים בוחן את לב לבו של האדם, ובני אדם שעוסקים בחיפוש אחר האמת חייבים לעשות זאת בכוונות נכונות – בני אדם שאין להם כוונות נכונות לא יכולים לעמוד. בלב לב, מטרתכם היא לאפשר לדבר האל והשפיע עליכם. במילים אחרות, עליכם להבין באמת את דבר האל בהנהגתכם אותו. יכול להיות שיכולתכם לקבל את דבר האל לקויה, אך כשאתם מנהיגים את דבר האל, הוא יכול לכפר על יכולת הקבלה הלקויה שלכם, כך שלא רק שעליכם לדעת אמיתות רבות, אלא שעליכם גם להנהיג אותן. זה העניין החשוב ביותר שאסור להתעלם ממנו. ישוע גם סבל רבות בשלושים ושלוש השנים וחצי שבהן הוא חי, משום שהוא הנהיג את האמת. מדוע תמיד נכתב בתיעוד חייו שרדפו אותו? הדבר בא להסביר שהוא סבל הרבה. הוא סבל משום שהוא הנהיג את האמת ומילא את רצון האל. זה היה סבל שהוא לא היה עובר אילו הוא רק היה יודע את האמת אך לא היה מנהיג אותה. אילו ישוע היה הולך בדרכי היהודים והפרושים, הוא לא היה סובל. אתם יכולים ללמוד מנוהגו של ישוע שהיעילות של עבודתו של אלוהים על האדם נובעת משיתוף הפעולה של האדם. זה דבר שחובה עליכם להכיר בו. האם ידוע היה סובל כפי שהוא סבל על הצלב אלמלא הוא הנהיג את האמת? האם הוא היה נושא תפילה כה מיוסרת אלמלא הוא נהג לפי רצון האל לפיכך, עליכם לסבול כדי להנהיג את האמת. זה סוג הסבל שבני אדם צריכים לעבור.

אדם שזוכה בישועה הוא אדם שמוכן להנהיג את האמת

ההכרח לקיים חיי כנסייה הולמים הוזכר בדרשות בשלב מוקדם מאוד. אם כן, מדוע עדיין לא השתפרו חיי הכנסייה, ומדוע הם בדיוק כמו שהם היו? מדוע עדיין אין אורח חיים חדש ושונה לחלוטין? האם ייתכן שראוי שאדם בשנות התשעים לחייו יחיה כקיסר של תקופה שחלפה מזמן? אף על פי שהמזון והמשקאות של היום הם מטעמים שבקושי נטעמו בעידני העבר, לא חלו תהפוכות משמעותיות במצב הכנסייה. הדבר משול למזיגת יין ישן לבקבוק חדש. אם כן, מה הטעם בכך שאלוהים יגיד דברים כל כך רבים? הכנסיות ברוב המקומות לא השתנו כלל. ראיתי זאת במו עיניי, וזה ברור בלבי. אפילו שאני לא מנוסה בחיי הכנסייה בעצמי, אני מכיר כמו את כף ידי את מצבן של אספות בכנסייה. הן לא התקדמו כמעט. זה באמת כמו שאמרתי – הדבר משול למזיגת יין ישן לבקבוק חדש. דבר לא השתנה כהוא זה! כשמישהו רועה אותם, הם נשרפים כמו אש, אך כשאף אחד לא תומך בהם, הם כמו גוש קרח. מעטים בני האדם שיכולים לדבר על דברים מעשיים, ונדיר שמישהו יכול לקחת פיקוד.

על אף שהדרשות נשגבות, נדיר שמישהו זוכה להיווכח כלל. מעטים בני האדם שמוקירים את דבר האל. עיניהם מתמלאות בדמעות כשהם מאמצים את דבר האל לחיקם, והם מתרוננים כשהם מניחים אותו בצד. הם הופכים לעגמומיים וקודרים כשהם נפרדים ממנו. למען האמת, אתם פשוט לא מוקירים את דבר האל, ומעולם לא התייחסתם למוצא פיו כיום כאל אוצר. אתם סתם מתמלאים בחרדה כשאתם קוראים את דברו, ואתם מרגישים מאומצים כשאתם משננים אותו. בנוסף, כשמגיע הרגע להנהיג את דברו, הדבר משול לעבודה הרקוליאנית – אינכם יכולים לעשות זאת. אתם תמיד מתמלאים באנרגיה כשאתם קוראים את דבר האל, אך אתם הופכים לשכחנים כשאתם מנהיגים אותו. למעשה, לא צריך לומר את המילים האלה באופן כה קפדני, ולא צריך לחזור עליהן בסבלנות כזו. בני האדם רק מקשיבים אך הם לא מנהיגים אותם, ולכן הם הפכו למכשול בדרכה של עבודתו של אלוהים. אני לא יכול להעלות את הנושא הזה, ואני לא יכול לדבר על כך. אין לי ברירה אלא לעשות זאת. אני הרי לא נהנה לחשוף את החולשות של הזולת. אתם חושבים שהנוהג שלכם פחות או יותר הולם, ואתם חושבים שכאשר הגילויים מגיעים לשיאם, גם אתם מגיעים לשיא הזה? האם הדבר עד כדי כך פשוט? אתם לעולם לא בוחנים את היסודות שהחוויות שלכם מסתמכות עליהם בשורשו של עניין! נכון לרגע זה, בשום אופן אי אפשר לקרוא לאספות שלכם חיי כנסייה הולמים, ואלה גם לא חיים רוחניים הולמים כלל. מדובר רק באספות של אוסף בני אדם שנהנים לפטפט ולשיר. למען הדיוק, אין בהן הרבה מציאות. אומר זאת באופן מעט יותר ברור: אם אתם לא מנהיגים את האמת, איפה המציאות? האין זו התרברבות לומר שיש לכם מציאות? בני האדם שתמיד עושים עבודה הם יהירים ושחצנים, ואילו בני האדם שתמיד נשמעים לאחרים שומרים על השקט ולא בולטים בשטח, ואין להם שום הזדמנות לפעול. בני האדם שעושים את העבודה אך ורק מדברים, ונושאים ללא-הרף את הנאומים היומריים שלהם, והחסידיים רק מאזינים. אין כל שינוי נראה לעין. אלה רק דרכי העבר! כיום, יכולתכם להיות צייתנים ולא להעז להפריע או להתנהג בזדון נובעת מבואם של הצווים המנהליים של אלוהים. זה לא שינוי שעברתם דרך חוויות. העובדה שיש דברים רבים שלא תהיו מוכנים לעשות היום שכן הייתם מוכנים לעשות אתמול, נובעת מכך שעבודתו של אלוהים ניכרת עד כדי כך שהיא כבשה בני אדם. אני אשאל משהו: כמה מההישגים שלך היום הם תוצאה של זעת אפך ועבודתך הקשה? כמה מכך נאמר לך ישירות מפיו של אלוהים? מה תהיה התשובה שלכם? האם תהיו מוכי הים ולא יהיו מילים בפיכם? האם תחרצו לשון? מדוע בני אדם אחרים מסוגלים לדבר על רבות מהחוויות שלהם בפועל כדי לספק לכם מהות, ואילו אתם סתם נהנים מהארוחות שאחרים בישלו? האם אתם לא חשים בושה? האם אתם לא נבוכים?

ייתכן שתבצעו חקירה במטרה לקבל תשובות, ותבחנו את בני האדם שמצבם טוב באופן יחסי: כמה אמת אתם מבינים? כמה דברים אתם מנהיגים בסופו של דבר? את מי אתם אוהבים יותר, את אלוהים או את עצמכם? האם אתם נותנים יותר או מקבלים יותר? בכמה הזדמנויות זנחתם את הזהות הישנה שלכם וריציתם את רצונו של אלוהים לאחר שהתברר שהכוונה שלכם הייתה שגויה? די בשאלות המעטות האלה כדי לבלבל בני אדם רבים. עבור רוב בני האדם, אפילו אם הם מבינים שהכוונה שלהם שגויה, הם בכל זאת עושים דברים רעים ביודעין, והם אפילו לא מתקרבים לזניחת בשרם ודםם. רוב בני האדם מניחים לחטא להשתולל בתוכם ומניחים לחטאים לכוון כל מעשה שלהם. הם לא מסוגלים לכבוש את החטאים שלהם, והם ממשיכים לחיות חיי חטא. משהגענו לשלב הנוכחי, מי לא יודע כמה מעשים רעים הוא עשה? אם אתם אומרים שאתם לא יודעים, אני אומר שאתם משקרים.

למען הכנות, מדובר בחוסר נכונות לזנוח את הזהות הישנה שלכם. מה הטעם לומר "מילים מהלב" חסרות תועלת של חרטה? האם זה יעזור לכם לצמות בחייכם? אפשר להגיד שהכרה עצמית היא עבודה במשרה מלאה. אני הופך בני אדם למושלמים דרך הציות שלהם והנהגתם את דברי האל. אם אתם רק לובשים את דבר האל כמו שאתם לובשים את בגדיכם, רק כדי להיראות מרשימים ואופנתיים, אתם מוליכים את עצמכם שולל, ואתם מוליכים שולל את הזולת, הלא כן? אם כל מה שיהיה לכם הוא דיבור, ואם אף פעם לא תנהיגו אותו, מה תשיגו? בני אדם רבים יכולים לדבר קצת על נוהג, והם יכולים לדבר על הרשמים האישיים שלהם, אך רוב הדברים האלה הם הנאורות שמקנים דבריהם של בני אדם אחרים. הדברים האלה לא כוללים דבר מהנהגים האישיים שלהם עצמם, והם לא כוללים את מה שהם הבינו מהחוויות שלהם. ניתחתי את העניין הזה קודם לכן. אל תחשבו שאני לא יודע דבר. אתם בסך הכל נמרים של נייר, אך אתם מדברים על כיבוש השטן, על נשיאת עדויות מנצחות, ועל הבאה לידי ביטוי של צלמו של אלוהים. אלה שטויות מוחלטות! האם אתם חושבים שכל המילים שאלוהים אמר היום נועדו להערכתכם? הפה שלכם מדבר על זניחת הזהות הישנה שלכם והנהגת האמת, אך ידיכם מבצעות מעשים אחרים, ולבכם חורש מזימות אחרות – איזה מין בני אדם אתם? מדוע לבכם וידיכם לא שווים? כל כך הרבה הטפה הפכה למילים ריקות מתוכן. האין זה שובר לב? אם אתם לא מסוגלים להנהיג את דבר האל, זה מוכיח שטרם עלייתם על הדרך שבה עובדת רוח הקודש, שטרם אימצתם בתוכם את עבודתה של רוח הקודש, ושטרם קיבלתם את הכוונתה. אם אתם אומרים שאתם רק מסוגלים להבין את דבר האל, אך שאתם לא מסוגלים להנהיג אותו, פירוש הדבר הוא שאתם בני אדם שלא אוהבים את האמת. אלוהים לא בא להושיע בני אדם כאלה. ישוע סבל כאב עצום כשהוא נצלב על מנת להושיע את החוטאים, להושיע את העניים, להושיע את בני האדם הצנועים האלה. הצליבה שלו הביאה את קורבן החטאת. אם אתם לא יכולים להנהיג את דבר האל, עליכם לעזוב בהקדם האפשרי. אל תתבטלו בבית האל כאוכלי חינם. בני אדם רבים מתקשים אפילו להימנע מעשיית דברים שמתנגדים לאלוהים באופן מובהק. הם מבקשים למות, הלא כן? איך הם מעזים לדבר על כניסה למלכותו של אלוהים? האם תהיה להם החוצפה לראות את פניו? אתם אוכלים את המזון שהוא מספק לכם, עושים דברים מושחתים שמתנגדים לאלוהים, אתם זדוניים, חתרניים ורוחשים מזימות, אפילו כשאלוהים מאפשר לכם ליהנות מהברכות שהוא העניק לכם – האם אתם לא מרגישים אותן שורפות את ידיכם כשאתם מקבלים אותן? האם אתם לא מרגישים את פניכם מסמיקים? לאחר שעשיתם דבר שעומד בניגוד לאלוהים, ולאחר שביצעתם מזימות כדי "להתפרע", האם אתם לא מרגישים מפוחדים? אם אתם לא מרגישים דבר, איך אתם יכולים לדבר על איזשהו עתיד? כבר אין עתיד מזה זמן רב, ולכן אילו ציפיות גדולות עוד יכולות להיות לכם? אם אתם אומרים משהו גס רוח אך לא מרגישים שום אשמה, ואם אין ללבכם כל מודעות, פירוש הדבר הוא שאלוהים כבר נטש אתכם, הלא כן? דיבור והתנהגות מפונקים ומשולחי רסן הפכו לאופי שלכם. איך ייתכן שאלוהים אי-פעם יהפוך אתכם למושלמים במצב הזה? האם תהיו מסוגלים לנדוד בכל רחבי העולם? את מי תוכלו לשכנע? בני האדם שמכירים את האופי האמיתי שלכם ישמרו מכם מרחק. האין זה עונשו של אלוהים? בסך הכל, אם יש רק דיבור אך אין נוהג, אין כל צמיחה. על אף שייתכן שרוח הקודש עובדת בכם בעודכם מדברים, אם לא תנהיגו דברים, רוח הקודש תפסיק לעבוד. אם תמשיכו כך, איך אפשר יהיה לדבר על העתיד או על הענקת כל כולכם לעבודתו של אלוהים? אתם מדברים רק על הקדשת כל הווייתכם, אך אתם לא נותנים ללבכם את הלב שלכם שבאמת אוהב

אותו. כל מה שאלוהים קיבל הוא הלב של המילים שלכם, ולא הלב של הנהוג שלכם. האם ייתכן שזה שיעור קומתכם האמיתי? אם תמשיכו כך, מתי אלוהים יהפוך אתכם למושלמים? האם אינכם מרגישים חרדה בנוגע לעתיד החשך והעגמומי שלכם? האם אינכם מרגישים שאלוהים התייאש מכם? האם אינכם יודעים שאלוהים רוצה להפוך למושלמים בני אדם רבים יותר וחדשים יותר? האם ייתכן שדברים ישנים יעמדו בזכות עצמם? אתם לא מקדישים תשומת לב לדברי האל היום: האם אתם מחכים למחר?

היכולות שרוצה ראוי צריך להיות מצויד בהן

עליכם להבין את המצבים הרבים שבהם בני אדם יהיו כשרוח הקודש תבצע בהם את עבודתה. במיוחד, אלה שמתאמים ביניהם כדי לשרת את אלוהים חייבים להיות לתפוס טוב יותר את המצבים הרבים שנגרמים מהעבודה שרוח הקודש מבצעת בבני האדם. אם אתם רק מדברים על חוויות רבות ודרכים רבות להיווכחות, הדבר מוכיח שניסיונכם יותר מדי חד-צדדי. מבלי להכיר את מצבכם האמיתי ומבלי להבין את עקרונות האמת, לא ניתן להשיג שינוי בטבע שלכם. מבלי להכיר את עקרונות עבודת רוח הקודש ומבלי להכיר את הפרי שהיא נושאת, קשה להבחין בעבודתן של הרוחות הרעות. עליכם לחשוף את עבודתן של הרוחות הרעות ואת התפיסות של בני אדם ולגשת הישר אל לב העניין. עליכם גם לציין את הסטיות הרבות בנוהג של בני האדם או את הבעיות שלהם באמונה באלוהים, כדי שהם יזהו אותן. לכל הפחות, אסור לכם לגרום להם להרגיש שליליים או פסיביים. עם זאת, עליכם להבין שיש קשיים אובייקטיביים שרוב בני האדם מתמודדים איתם. אסור לכם להציב דרישות לא סבירות או "לנסות ללמד חזיר לשיר" – זוהי התנהגות טיפשית. על מנת לפתור את בעיותיהם הרבות של בני אדם, עליכם להבין את הדינמיקה של עבודתה של רוח הקודש, עליכם להבין כיצד רוח הקודש פועלת על בני אדם שונים, עליכם להבין את הקשיים של בני האדם ואת החסרונות של בני האדם, להבין את סוגיות המפתח של הבעיה ולרדת אל שורש הבעיה, ללא סטיות או שגיאות. רק בני אדם כאלה ראויים לתאם ולשרת את אלוהים.

היכולת לתפוס את סוגיות המפתח ולהבין דברים רבים בבירור תלויה בחוויות האישיות שלכם. האופן שבו אתם חווים חוויות משפיע על האופן שבו אתם מובילים אחרים. אם אתם מבינים מכתבים ודוקטרינות, אתם מובילים אחרים להבין מכתבים ודוקטרינות. האופן שבו אתם חווים את המציאות של דברי האל הוא האופן שבו אתם מובילים אחרים להיווכח במציאות של דברי האל. אם אתם מסוגלים להבין אמיתות רבות ולתפוס בבירור דברים רבים בדברי האל, אתם מסוגלים להוביל אחרים להבין אמיתות רבות, ובני האדם שתובילו יבינו בבירור את החזיונות. אם תתמקדו בתפיסת תחושות על-טבעיות, בני האדם שתובילו יתמקדו גם הם בתחושות על-טבעיות. אם תזניחו את הנוהג ותדגישו את הדיבורים, גם בני האדם שתובילו יתמקדו בדיבורים, ללא כל נהג וללא כל שינוי בטבע, והם יהיו נלהבים רק כלפי חוץ, מבלי להנהיג אף אמת. כל בני האדם מספקים לאחרים את מה שיש להם בעצמם. סוג האדם קובע את הנתיב שאליו הוא מוביל אחרים, וסוג האדם קובע את סוג בני האדם שהוא מוביל. על מנת להיות ראויים באמת לשימוש של אלוהים, אתם זקוקים לא רק לשאיפה, אלא גם לנאורות

רבה מאלוהים, להנחיה מדברי האל, לטיפול מאלוהים ולזיכוכ של דבריו. על בסיס אלה, עליכם לשים לב להשקפות, למחשבות, להרהורים, למסקנות, לקליטות ולסילוקים בזמנים רגילים. כל אלה הם נתיבים להיווכחותכם במציאות, והם כולם חיוניים – כך אלוהים מבצע עבודה. אם תיווכחו בשיטה הזו שבה אלוהים מבצע עבודה, תהיה לכם ההזדמנות להפוך למושלמים בידי אלוהים בכל יום. ובכל עת, בין שבסביבה קשה או נוחה, בין שיפקדו אתכם מבחנים ופיתויים, בין שתעבדו או לא, בין שתחיו כבני אדם בודדים או כקולקטיב, תמיד תמצאו הזדמנויות להפוך למושלמים בידי אלוהים, מבלי להחמיץ אף אחת מהן. תוכלו לגלות את כולן, וכך תמצאו את הסוד לחוויית דברי האל.

בנוגע לחוויות

במהלך כל חוויותיו של פטרוס, הוא עמד במאות ניסיונות. אף על פי שבני האדם מודעים כעת למונח "ניסיון", הם כלל לא מבינים את משמעותו האמיתית או את נסיבותיו. אלוהים מחשל את הנחישות של האדם, מזכך את ביטחונו העצמי, והופך את כל חלקיו למושלמים, והוא עושה את כל זה בעיקר באמצעות ניסיונות. ניסיונות הם גם עבודתה הנסתרת של רוח הקודש. נדמה שאלוהים זנח את האדם, ולכן אם האדם לא ייזהר, הוא יחשוב את הניסיונות לפיתויי השטן. למעשה, אפשר לומר שניסיונות רבים הם פיתויים, וזה העיקרון והכלל של עבודתו של אלוהים. אם האדם יחיה בפני אלוהים באמת ובתמים, הוא יראה אותם כניסיונות מאלוהים ולא יניח להם לחמוק. אם משהו אומר שמכיוון שאלוהים איתו, השטן לבטח לא יתקרב אליו, הוא לא לגמרי מדייק. מה ההסבר לכך שישוע ניצב בפני פיתויים לאחר שהוא צם במדבר במשך ארבעים יום? על כן, אם האדם באמת ובתמים הסדיר את השקפותיו בדבר אמונה באלוהים, הוא יבין דברים רבים בירור רב מאוד והבנתו לא תהיה מעוותת ושגויה. אם אדם מסוים באמת ובתמים גמר בדעתו להפוך למושלם בידי אלוהים, עליו לגשת לדברים שהוא מתמודד איתם מזוויות רבות ושונות ולא לנטות ימינה או שמאלה. אם לא תכירו את עבודתו של אלוהים, לא תדעו איך לשתף פעולה עם אלוהים. אם לא תכירו את עקרונות העבודה של אלוהים ולא תהיו מודעים לאופן שבו השטן עובד על האדם, לא יהיה לכם נתיב של נוהג. עיסוק קנאי בחיפוש לא יאפשר לכם לבדו להשיג את התוצאות שאלוהים דורש. הדרך הזו לחוות חוויות דומה לדרכו של לורנס, שלא עשה אבחנות והתרכז רק בחוויה מבלי שהוא היה מודע למהות עבודתו של השטן, למהות עבודתה של רוח הקודש, למהות האדם ללא נוכחותו של אלוהים, ולשאלה איזה סוג של בני אדם אלוהים רוצה להפוך למושלמים. כיצד להתנהג עם בני אדם שונים; כיצד לתפוס את רצונו הנוכחי של אלוהים; כיצד להכיר את טבעו של אלוהים; כלפי אילו בני אדם מכוונים רחמיו של אלוהים, כבודו והצדק שלו, ובאילו נסיבות ובאיזה עידן הם באים לידי ביטוי – לורנס לא הבחין בכל אלה. אם אין לאדם חזיונות רבים כתשתית שלו וכתשתית לחוויותיו, הרי שהוא לא יכול לחיות את חייו, ועל אחת כמה וכמה שהוא לא יכול לחוות חוויות. הוא פשוט ממשיך בטיפשות להיכנע לכל דבר ולשאת את הכל. קשה מאד להפוך למושלמים את כל בני האדם מהסוג הזה. אפשר לומר שהיעדר החזיונות שהוזכרו קודם לכן הוא הוכחה

מספקת לכך שאתם טיפשים, ושאתם דומים לניצב מלח שעומד לעד בישראל. בני אדם כאלה הם חסרי תועלת – הם לא-יוצלחים! יש כאלה שתמיד מצייתים בעיוורון. הם תמיד מכירים את עצמם ותמיד משתמשים בדרכי ההתנהלות שלהם בעת טיפול בעניינים חדשים, או שהם משתמשים ב"חוכמה" כדי לטפל בעניינים שוליים שלא ראויים לציון. אלה בני אדם שנעדרים יכולת הבחנה, ותגובתם הטבעית למצוקה היא ויתור – הם נשארים תמיד אותו הדבר ולא משתנים לעולם. אדם כזה הוא שוטה חסר כל יכולת הבחנה. בני אדם כאלה לעולם לא מתאימים את האמצעים לנסיבות או לבני אדם אחרים. לבני אדם כאלה אין חוויות. אני רואה שבני אדם מסוימים מכירים את עצמם במידה מסוימת, ולכן כשהם ניצבים בפני אלה שטומנים בחובם את עבודת הרוח הרעה, הם אפילו מרכינים את ראשם ומודים באשמה, ולא מעזים לעמוד זקוף ולגנות אותם. גם כשאין ספק שהם ניצבים בפני עבודתה של רוח הקודש, הם לא מעזים לציית, משום שהם מאמינים שרוחות רעות נמצאות גם הן בידיו של אלוהים, והם לעולם לא מעיזים להתנגד. אלה בני אדם שלא ניחנים בכבוד העצמי של אלוהים, והם בהחלט לא מסוגלים לשאת בעול כבד למען אלוהים. בני אדם מבולבלים כאלה לא מבחינים בין דברים. לפיכך, יש לוותר על חוויות כאלה היות שהוא לא בר-קיימא בעיני אלוהים.

אלוהים אכן עושה עבודה רבה על בני האדם. לעתים הוא מנסה אותם, לעתים הוא יוצר סביבות שנועדו לחשל אותם, ולעתים הוא מדבר במילים כדי לכוון אותם ולתקן את חסרונותיהם. לעתים, רוח הקודש מובילה את בני האדם לסביבות שאלוהים הכין להם, כדי שמבלי משים, הם יגלו דברים רבים שחסרים בהם. באמצעות הדברים שבני האדם עושים ואומרים, יחסם לזולת והאופן שבו הם מתמודדים עם דברים, רוח הקודש מעניקה להם נאורות מבלי שהם מודעים לכך, כדי שהם יוכלו להבין דברים רבים שהם לא הבינו קודם לכן. כך, היא מאפשרת להם לתפוס יותר לעומק דברים או בני אדם, ולהבין לעומקם דברים שהם לא היו מודעים אליהם בעבר. אם אתם נמצאים בקשר עם העולם, אתם מפתחים בהדרגה יכולות הבחנה לגבי ענייני העולם, וכשיתקרב מותכם, ייתכן שתגיעו למסקנה: "באמת קשה להיות אדם". אם תחוו חוויות בנוכחותו של אלוהים למשך זמן מה ותצליחו להבין את עבודתו של אלוהים ואת טבעו, תרכשו תובנות רבות בלא יודעין, ושיעור קומתכם יגדל בהדרגה. אתם תבינו טוב יותר דברים רוחניים רבים, ובפרט, תבינו ביתר בירור את עבודתו של אלוהים. תהיו מסוגלים לקבל כחייכם את דברי האל, את עבודתו של אלוהים, את כל מעשיו של אלוהים, את טבעו של אלוהים, את מה ששייך לאלוהים ואת מה שאלוהים הינו. אם כל מה שתעשו יהיה לשוטט בעולם, הכנפיים שלכם יהפכו לנוקשות יותר ויותר, וההיבט שלכם שמתנגד לאלוהים ילך ויגדל. יהיה קשה לאלוהים למצוא לכם שימוש. מפני שיש בכם יותר מדי מההיבט של "בעיניי", קשה לאלוהים למצוא לכם שימוש. ככל שתבלו במחיצתו של אלוהים, כך יהיו לכם חוויות רבות יותר. אם אתם עדיין מתנהלים בעולם כמו בעלי חיים, כשפיכם מעיד על אמונה באלוהים אך לבכם נמצא במקום אחר, וכשאתם לומדים תורות חיים ארציות, הרי שאתם מבטלים את כל העבודה הקודמת, הלא כן? לכן, ככל שבני אדם נמצאים יותר במחיצתו של אלוהים, כך קל יותר לאלוהים להפוך אותם למושלמים. זה הנתיב שבו רוח הקודש עושה את עבודתה. אם לא תבינו זאת, לא תוכלו לעלות על דרך הישר, ובשום אופן לא תהפכו למושלמים בידי אלוהים. לא יוכלו להיות לכן חיים רוחניים תקינים, ואתם תהיו כמו נכים, עם עבודתכם הקשה בלבד ובלי שמץ מעבודתו של אלוהים. יהיה בכך פגם בחוויה שלכם, הלא כן? אתם לא בהכרח חייבים להתפלל כדי להיות במחיצתו של אלוהים. לעתים אתם שוהים במחיצתו של אלוהים כשאתם מהרהרים בו או הוגים

בעבודתו, לעתים זה קורה כשאתם מטפלים בעניין כלשהו, ולעתים זה קורה כשאתם מתגלים באירוע מסוים. רוב בני האדם אומרים, "האין אני נמצא במחיצתו של אלוהים משום שאני מרבה להתפלל?" בני אדם רבים מתפללים ללא הפסק "במחיצתו של אלוהים". התפילות אומנם שגורות על שפתיים, אך הם לא באמת חיים במחיצתו של אלוהים. בני אדם כאלה יכולים רק כך לשמר את מצב היותם במחיצתו של אלוהים. הם לא מסוגלים ליצור קשר עם אלוהים בלבם ללא-הרף, או להשתמש בשיטה של חוויית חוויות כדי לשהות במחיצתו של אלוהים, בין שדרך הגייה, הרהורים שקטים בלב, או יצירת קשר עם האל שבלבם באמצעות לבם שלהם ומחשבה על העול של אלוהים. הם נושאים בפיהם תפילות אל הרקיע. רוב בני האדם לא נושאים את אלוהים בלבם, ואלוהים בידיהם רק כשהם מתקרבים לאלוהים, אך רוב הזמן אלוהים לא בידיהם כלל. האין זה ביטוי של לב אנושי שאלוהים לא נמצא בו? אילו אלוהים באמת היה בידיהם, האם סביר היה שהם יעשו דברים שעושים שודדים או חיות? אם אדם מסוים באמת ירא את אלוהים, הוא ייצור קשר עם אלוהים בלבו הכן, ומחשבותיו ורעיונותיו יהיו מלאים תמיד בדברי האל. סביר להניח שהוא לא יעשה טעויות בדברים החיצוניים שבני האדם מסוגלים להשיג, והוא לא יעשה דברים שמתנגדים לאלוהים במפורש. זה הרף היחיד להיותכם מאמינים.

דיברות העידן החדש

נאמר לכם להצטייד בדברי האל, שללא קשר למה שמתוכנן עבורכם, הכל מתוזמר בידי של אלוהים עצמו, ושאין צורך בתפילתכם או תחינתכם הכנות – הן חסרות טעם. אולם בכל הנוגע למצב הנוכחי, אתם לא מסוגלים להעלות על הדעת את הבעיות המעשיות שניצבות בפניכם. אם פשוט תחכו להסדרים של אלוהים, התקדמותכם תהיה איטית מדי, ולבני האדם שלא יודעים איך לחוות דברים צפויה פסיביות רבה. לפיכך, אם אתם לא מסוגלים לראות את הדברים האלה באופן מלא, אתם מבולבלים ומטופשים בחווייתכם. אם אין לכם מציאות אלא מילים בלבד, האין זה סימן לכך שדרככם מוטעית? ניכרת טעייה רבה בקבוצה שאתם שייכים לה. כיום, אתם לא יכולים להשיג ניסיונות כאלה כ"עושי שירות", או שאתם לא מסוגלים להצליח להשיג זיכוכ נוסף שקשור לדברי האל ולא מסוגלים אפילו לדמיין זיכוכ כזה. עליכם לדבוק בדברים רבים שדורשים את הנוהג שלכם. כלומר על בני האדם לדבוק בחובות הרבות שהם צריכים לבצע. זה מה שצריך לדבוק בו, וזה מה שיש לבצע. תנו לרוח הקודש לעשות את מה שרוח הקודש חייבת לעשות. האדם לא יכול להשתתף בכך. על האדם לדבוק במה שעל האדם לעשות, ואין לכך כל קשר לרוח הקודש. אלה הם רק הדברים שעל האדם לעשות, והדברים שעליו לדבוק בהם כדיברות, בדיוק כמו הדבקות לחוקי התנ"ך. על אף שהעידן הזה אינו עידן החוק, עדיין יש מילים שתואמות את עידן החוק שצריך לדבוק בהן. הן לא יוצאות לפועל מתוך הסתמכות על המגע של רוח הקודש – על האדם לדבוק בהן. למשל: לא תמתחו ביקורת על עבודתו של האל המעשי. לא תתנגדו לאדם שאלוהים העיד עליו. בפני אלוהים, תישארו במקומכם ולא תהיו מופקרים. עליכם לדבר במתינות, ודבריהם ומעשיכם חייבים לתאום את הסדריו של האדם שאלוהים העיד עליו. עליכם לירוא את עדותו של אלוהים. לא תתעלמו מעבודתו של אלוהים וממוצא פיו.

לא תחקן את הנימה ואת המטרות של אמירותיו של אלוהים. כלפי חוץ, לא תעשו דבר שמהווה התנגדות מובהקת לאדם שאלוהים העיד עליו וכן הלאה. בדברים אלה על כל אדם לדבוק. בכל עידן, אלוהים מציין כללים רבים הדומים לחוקים, ועל האדם לדבוק בהם. כך אלוהים מרסן את טבעו של האדם ומזהה את כנותו. קחו למשל את המילים "פֶּבֶד אֶת־אֶבְיָךְ וְאֶת־אֶמְךָ" מעידן התנ"ך. המילים האלה לא תקפות כיום. באותה עת, הן פשוט ריסנו חלק מטבעו החיצוני של האדם. הן שימשו כדי להוכיח את האמונה הכנה של האדם באלוהים, והיו סימן לבני האדם שמאמינים באלוהים. על אף שאנחנו נמצאים כעת בעידן המלכות, עדיין יש כללים רבים שהאדם חייב לדבוק בהם. כללי העבר לא חלים. כיום, יש נוהגים רבים ומתאימים יותר שעל בני האדם לבצע, ושיש בהם צורך. לא מעורבת בהם עבודתה של רוח הקודש – על בני האדם לעשות אותם.

בעידן החסד, רבים מהנוהגים של עידן החוק הושלכו הצדה משום שהחוקים האלה לא היו יעילים במיוחד לעבודה בעת ההיא. לאחר בהם הושלכו הצדה, נקבעו נוהגים רבים שהתאימו לעידן, ואשר הפכו לכללים הרבים של היום. כשבא אלוהים של היום, הכללים האלה בוטלו, ולא צריך היה עוד לדבוק בהם, ונקבעו נוהגים רבים שמתאימים לעבודה של ימינו. כיום, הנוהגים האלה הם לא כללים, אלא שהם מיועדים להשגת תוצאה. הם מתאימים להיום, וייתכן שמחר הם יהפכו לכללים. לסיכומו של עניין, עליך לדבוק במה שנושא פירות עבור העבודה של ימינו. אל תחשוב כלל על המחר: מה שנעשה היום הוא למען היום. ייתכן שמחר יהיו נוהגים טובים יותר שתידרש לבצע, אך אל תחשוב על כך יותר מדי. דבוק במה שיש לדבוק בו היום כדי להימנע מהתנגדות לאלוהים. כיום, הדבר שהאדם חייב לדבוק בו יותר מכל הוא זה: אסור לכם לרמות את האל לנגד עיניכם או להסתיר ממנו דבר. לא תאמר דברי זוהמה או דברי יוהרה בפני אלוהים שניצב בפניך. לא תרמה את אלוהים שלנגד עיניך במילים טובות ונאומים נאים, כדי לזכות באמונו. לא תנהג בזלזול בפני אלוהים. תישמע לכל מוצא פיו של אלוהים, ולא תתנגד, תחלוק על דבריו או תערער עליהם. לא תפרש כאוות נפשך את מוצא פיו של אלוהים. תנצור לשונך כדי למנוע ממנה לגרום לך ליפול טרף לתכסיסיהם הערמומיים של בני האדם הרשעים. היזהר בצעידה, כדי לא לחרוג מהגבולות שאלוהים הציב לך. אם תעשה כן, הדבר יגרום לך לומר דברים שאלוהים רואה כיהירים וגאוותניים, ולכן, אלוהים יתעב אותך. לא תחזור בחוסר זהירות על מוצא פיו של אלוהים, פן בני אדם אחרים יקניטו אותך והשדים ישימו אותך ללעג. תישמע לכל עבודתו של אלוהים של היום. אפילו אם לא תבין אותה, לא תעביר עליה ביקורת. מותר לך רק לחפש ולשתף. איש לא יפר את מקומו המקורי של אלוהים. אתה רק יכול לשרת את אלוהים של היום מעמדתו של האדם. אתה לא יכול ללמד את אלוהים של היום מעמדתו של האדם – זו טעות לעשות זאת. אסור לאף אחד לא להחליף את האדם שאלוהים מעיד עליו. בדברייך, במעשיך ובמחשבותיך העמוקות ביותר, אתה נמצא בעמדתו של האדם. יש להקפיד על כך. זו אחריותו של האדם. אסור לשנות זאת, משום שזו תהיה הפרה של הצווים המנהליים. כולם צריכים לזכור זאת.

התקופה הארוכה שבמהלכה אלוהים דיבר ואמר את אמירותיו גרמה לאדם לחשוב שקריאה ושינון של דברי האל היא מטלתו העיקרית. איש לא שם לב לנוהג. אתם אפילו לא מקפידים על הדברים שעליכם להקפיד עליהם, ועובדה זו גרמה לקשיים ובעיות רבים עבור השירות שלכם. אם לא דבקת בדברים שיש לדבוק בהם לפני הנהגת דברי האל, אתה שייך לבני האדם שאלוהים שונא ודוחה. עליך להיות כנה וישר בדבקותך בנוהגים האלה. אל תתייחס אליהם כאל שלשלאות – דבוק בהם כמו בדיברות. כיום, אתה לא צריך לדאוג מהשאלה אילו תוצאות

יש להשיג. לסיכומו של עניין, כך עובדת רוח הקודש, ומי שפוגע באלוהים חייב למות. רוח הקודש חסרת רגש, והיא לא מתחשבת במה שאתה מבין כיום. אם תפגע בה, היא תעניש אותך. אם תפגע בה במסגרת אזור השיפוט שלה, היא לא תחוס עליך. לא אכפת לה עד כמה אתה רציני בדבקותך לדבריו של ישוע. אם תפר את דברות האל כיום, הוא יעניש אותך; הוא יגזור עליך דין מוות. איך תוכל שלא לדבוק בהם? אתה חייב לנהוג בדבקות, אפילו אם תסבול מעט כאב! בעתיד, כל הדתות, המגזרים, האומות והזרמים יהיו חייבים לדבוק בנוהגים האלה. איש לא פטור, אלוהים לא יחוס על איש! זאת משום שהנוהגים האלה הם מה שרוח הקודש תעשה כיום, ואיש לא יכול לפגוע בהם. על אף שהם לא אדירים, כל אדם חייב לעשות אותם, והם הדיברות שישוע, אשר קם לתחייה ועלה השמימה, קבע לבני האדם. ב"הנתיב... (7)" נכתב שהגדרתו של ישוע לשאלה אם אתה צדיק או חוטא היא על פי יחסך לאלוהים כיום, הלא כן? אסור להתעלם מהעובדה הזו. בתנ"ך, דור אחר דור של פרושים האמינו באלוהים, אך כשבא עידן החסד, הם לא הכירו את ישוע והם התנגדו לו. לכן לא היה כל ערך למעשיהם, לכן מעשיהם היו לשווא, ולכן אלוהים לא קיבל אותם. אם תוכל להבין זאת, לא תחטא בקלות. ייתכן שבני אדם השוו את עצמם לאלוהים. מהו טעמה של ההתנגדות לאלוהים? האם הוא מר או מתוק? עליך להבין זאת – אל תעמיד פנים שאתה לא יודע. ייתכן שיש בני אדם שעדיין לא משוכנעים בלבם. אולם אני ממליץ לך לנסות ולגלות – גלה מה הטעם. כך בני אדם רבים לא יהיו חשדנים לגבי כל הזמן. בני אדם רבים קוראים את דברי האל, אך מתנגדים אליו בסתר בלבם. לאחר שהתנגדת אליו כך, אתה מרגיש כאילו דקרו אותך וסובכו את הסכין, הלא כן? אם זו לא חוסר הרמוניה במשפחה, זו אי-נוחות פיזית, או המחלות של הבנים ושל הבנות. על אף שאלוהים יחוס על בשרך ודמך ולא יהרוג אותך, ידו לעולם לא תרפה מכם. האם אתה חושב שהמצב כל כך פשוט? חשוב עוד יותר שבני האדם שקרובים לאלוהים יתמקדו בכך בפרט. ככל שהזמן יחלוף, אתה תשכח את המצב הזה, ומבלי לשים לב, תשקע בפיתויים, תתעלם מהכל, וכך תתחיל לחטוא. האם אתה חושב שזה דבר של מה בכך? אם תוכל לעשות זאת היטב, יש לך סיכוי להפוך למושלם – לקבל את ההכוונה מפי אלוהים עצמו, בפני אלוהים. אם אתה חסר התחשבות, אתה תתקשה – אתה תתריס נגד אלוהים, דבריך ומעשיך יהיו מופקרים, ובמוקדם או במאוחר אתה תיסף ברוחות עזות ובגלים אדירים. כל אחד מכם צריך לדבוק בדיברות. אם תפר אותם, האדם שאלוהים העיד עליו לא יגנה אותך, אך רוח האל לא סיימה איתך, והיא לא תחוס עליך. האם תעז לפגוע באלוהים? לפיכך, ללא קשר למה שאלוהים אומר, עליך להנהיג את דבריו, ועליך לדבוק בהם בכל דרך אפשרית. זה לא עניין פעוט!

מלכות אלף השנים הגיעה

האם ראיתם את עבודתו של אלוהים בקרב קבוצת בני האדם הזו? אלוהים אמר שגם במלכות אלף השנים בני האדם חייבים לפעול על פי אמירותיו, ושגם בעתיד אמירותיו של אלוהים יכוונו באופן ישיר את חייו של האדם בארץ כנען הטובה. כשמשעה היה במדבר, אלוהים דיבר אליו וציווה עליו פנים אל פנים. אלוהים שלח אל בני ישראל מהשמיים מזון, מן ומים להנאתם. כך גם כיום: אלוהים שלח דברי מזון ומשקה לבני האדם, להנאתם,

והוא שלח גם קללות כדי לייסרם. כך מבצע אלוהים כל שלב של עבודתו באופן אישי. כיום, בני האדם כמהים למעשים, לעובדות, ומנסים לראות אותות ומופתים, ויכול להיות שכל בני האדם האלה יינטשו, משום שעבודתו של אלוהים נעשית ברורה יותר ויותר. איש אינו יודע שאלוהים ירד מהשמיים. בני האדם עדיין אינם יודעים שאלוהים ממטיר להם מזון ומרפא מהשמיים – אולם אלוהים קיים באמת, וגם המראות המלבבים של מלכות אלף השנים שבני האדם רואים בדמיונם הם מעשי אמירותיו של אלוהים בכבודו ובעצמו. זוהי עובדה, ורק דבר זה פירושו למשול בעולם עם אלוהים. משילה בעולם עם אלוהים מתייחסת לבשר ודם. דברים שאינם בשר ודם לא קיימים בעולם, ולכן מי שמתרכז בהגעה לרקיע השלישי עושה זאת לשווא. יום יבוא והתבל כולה תשוב אל אלוהים, ומרכז עבודתו ברחבי היקום יעשה וישמע את אמירת האל. בכל מקום אחר, בני האדם יתקשרו בטלפון, יטוסו, יעלו על סירה ויחצו את הים, או ישתמשו בלייזר כדי לקבל את אמירותיו של אלוהים. כולם יעריצו את אלוהים ויכמהו לו, והם כולם יתקרבו אל אלוהים, יתקהלו סביב אלוהים ויעבדו את אלוהים – וכל זה יהיה מעשה ידי האל. זכרו! אלוהים לעולם לא יתחיל שוב בשום מקום אחר. אלוהים יגשים את העובדה הזו: הוא יגרום לכל בני האדם מכל קצוות תבל להתייצב בפניו ולעבוד את אלוהים על פני האדמה. הוא יחדל מעבודתו במקומות אחרים, ובני האדם ייאלצו לחפש את דרך האמת. יהיה זה כמו במקרה של יוסף: כולם באו אליו כדי להתחנן למזון והשתחוו בפניו, מפני שהיו בידיו דברי מאכל. כדי להימנע מהרעב בארץ, בני האדם ייאלצו לחפש אחר דרך האמת. הקהילה הדתית כולה שרויה ברעב חמור ורק אלוהים של היום הוא המקור למים חיים. רק לו יש מעיין השופע תמיד להנאת האדם, ובני האדם יבואו וישימו מבטחם בו. זו תהיה העת שיתגלה בה מעשה ידיו של אלוהים, והעת שבה הוא יזכה לכבוד האדם. כל בני האדם בכל קצוות תבל יעבדו את "האיש" הפשוט הזה. האם לא יהיה זה יום כבודו של אלוהים? יום אחד, כמרים קשישים ישלחו מברקים ויבקשו מים מן המעיין השופע מים חיים. הם יהיו זקנים, ובכל זאת יעבדו את האיש הזה שהם בזו לו בעבר. בדבריהם הם יכירו בו ובלבם הם יבטחו בו – והאין אלה אותות ומופתים? כשכל המלכות תעלוז, יהיה זה יומו של כבוד האל, ואלוהים יברך כל מי שיבוא אליכם ויקבל את החדשות הטובות של אלוהים, ואלוהים יברך את המדינות האלו ובני האדם האלה וידאג להם. זה יהיה כיוון העתיד: מי שיזכה באמירותיו של אלוהים יקבל דרך לצעוד בה על פני האדמה. ובין שיהיה זה איש עסקים או מדען, מחנך או תעשיין, מי שלא יזכה בדברי האל יתקשה לצעוד אפילו צעד אחד, וייאלץ לחפש אחר הדרך האמיתית. זהו פירוש האמירה: "עם האמת תצעדו לקצוות תבל, אך בלי האמת לא תגיעו לשום מקום." אלה הן העובדות: אלוהים ישתמש בדרכו (כלומר בכל דבריו) כדי לצוות על התבל כולה ולמשול באנושות ולכבוש אותה. בני האדם תמיד מייחלים למפנה גדול באמצעי עבודתו של אלוהים. במילים אחרות, אלוהים שולט בבני האדם באמצעות דבריו, ועליך לעשות כדבריו^[8] בין שתמצאם לבין אם לאו. זוהי עובדה אובייקטיבית שכולם צריכים להישמע לה, והיא נחרצת וידועה לכולם.

רוח הקודש מעניקה תחושה לבני האדם. לאחר קריאת דברי האל, הם חשים איתנים בלבם ושוכן בקרבם. לעומת זאת, בני האדם שלא קוראים את דברי האל חשים ריקים מתוכן. זהו כוחם של דברי האל – על בני האדם

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "כדבריו".

לקרוא אותם, ולאחר הקריאה, הם יחושו סיפוק ויהיו תלויים בהם. הדבר דומה לנטילת אופיום: האופיום מעניק לאדם כוח, ובלעדיו הוא מרגיש נואש וחסר אונים. זוהי המגמה בקרב בני האדם כיום. קריאת דברי האל מעניקה לבני האדם כוח. אם אינם קוראים את דברי האל, הם חשים תשושים, אבל לאחר שקראו אותם, הם מחלימים מיד. זהו דבר האל שמושל באדמה וזהו אלוהים השולט עלי אדמות... יש כאלה שרוצים לעזוב, או שעיפו מדברי האל. אלא שהם לא יכולים להתנתק מדברי האל. חרף חולשתם, הם עדיין תלויים בדברי האל, וחרף מרדנותם, הם עדיין לא מעזים לעזוב את דברי האל. עוצמתם של דברי האל באה לידי ביטוי כשאלוהים מושל ומפעיל כוח, וכך אלוהים עובד. בסופו של דבר, אלה הם האמצעים של עבודת האל, ואיש לא רשאי לעזוב אותם. דברי האל יופצו לאינספור בתים, כולם יכירו אותם, ורק אז תופץ עבודת האל לכל קצוות תבל. כלומר, על מנת להפיץ את עבודת האל לכל קצוות תבל, יש להפיץ את דבריו. ביום כבודו של אלוהים, דברי האל יפיגו את כוחם וסמכותם. כל דברי האל, משחר העולם ועד היום יתגשמו ויהיו לאמת. כך ישרור כבוד האל בעולם – כלומר, דברי האל ימשלו בעולם. דברי האל ייסרו את כל הרשעים ויברכו את כל הצדיקים, ודברי האל יבססו וישלימו הכל. הוא גם לא יציג אותות ומופתים – דבריו הם שיגשימו הכל ודבריו הם שיפיקו עובדות. כל אדם על פני האדמה יהלל את דברי האל, בין אם הוא מבוגר או ילד, גבר או אישה, זקן או צעיר. כל בני האדם יתמסרו לדברי האל. דברי האל מתגלמים כבשר ודם, ומאפשרים לאנשים לראות אותם על פני האדמה – הם מלאי חיים וממשיים. זו המשמעות של התגלמות דבר האל כבשר ודם. אלוהים יורד ארצה בעיקר כדי לבצע את עובדת "הדבר נהיה בשר", כלומר, הוא בא כדי שדבריו יבקעו מבשר ודם (ולא כמו בתקופת משה בתנ"ך, כשאלוהים דיבר מהשמיים). לאחר מכן, כל אחד מדבריו יתגשם בימי עידן מלכות אלף השנים – הם יהיו לעובדות גלויות שבני האדם יוכלו לראות, ובני האדם יביטו בהם כמו עיניהם ללא כל עיוות. זו המשמעות העליונה של התגלמות האל כבשר ודם. פירוש הדבר הוא שעבודתה של רוח האל נעשית באמצעות הבשר והדם, ובאמצעות דברי האל. זוהי המשמעות האמיתית של "הדבר נהיה בשר" ו"הופעת הדבר בבשר". רק אלוהים יכול לבטא את רצון הרוח, ורק האל בהתגלמותו כבשר ודם יכול לדבר בשם הרוח. דברי האל נעשים פשוטים בהתגלמות האל כבשר ודם, והם מנחים את כולם. אף לא אחד פטור מהם; הם מתקיימים כולם בתחום הזה. רק מהאמירות האלה יכולים בני אדם לזכות בידע; מי שלא זוכה כך בידע שוגה בהזיות אם הוא סבור שהוא יוכל לזכות באמירות אלה מהשמיים. זו הסמכות שבידי האל בהתגלמותו כבשר ודם: לגרום לכל בני האדם להאמין. אפילו המומחים והכמרים המכובדים ביותר לא יכולים לומר את הדברים הללו. הם חייבים כולם להתמסר לדברים האלה ואף אחד מהם לא יוכל להתחיל מחדש. אלוהים ישתמש במילים כדי לכבוש את התבל. הוא יעשה זאת לא בהתגלמותו כבשר ודם, אלא בשימוש באמירות האל אשר יתגלמו כבשר ודם כדי לכבוש את כל בני האדם בתבל כולה. זוהי ההתגלמות היחידה של הדבר בבשר ודם זוהי הופעתו היחידה של הדבר כבשר ודם. ייתכן שנדמה לבני האדם שאלוהים לא ביצע עבודה רבה – אך כל מה שאלוהים צריך לעשות הוא לומר את דבריו, ובני האדם ישתכנעו לחלוטין וירחשו יראה כלפיו. ללא עובדות, אנשים צועקים וצורחים; לנוכח דברי האל, הם משתתקים. אלוהים בוודאי יבצע עובדה זו, מפני שזוהי תוכניתו של אלוהים מימים ימימה: ביצוע עובדת ירידת דברי האל ארצה. למעשה, אין צורך שאסביר זאת – בואה של מלכות אלף השנים לעולם שקול לבואם של דברי האל לעולם. ירידתה של ירושלים החדשה מהשמיים שקולה להגעתם של דברי האל לחיות בקרב בני האדם, ללוות כל פעולה של האדם וכן את מחשבותיו הכמוסות ביותר.

זוהי גם העובדה שאלוהים יגשים, וזוהי גם התמונה הנפלאה של מלכות השמיים. זוהי התוכנית שבנה אלוהים: דבריו יופיעו על פני האדמה למשך אלף שנה, יוכיחו מעל כל ספק את כל מעשיו וישלימו את כל עבודתו בעולם. לאחר מכן, השלב הזה של האנושות יגיע לקצו.

מה מצבו של הקשר שלכם עם אלוהים?

באמונתכם באלוהים, עליכם לכל הפחות לגמור בדעתכם לקיים קשר רגיל עם אלוהים. ללא קשר רגיל עם אלוהים, אובדת חשיבותה של האמונה באלוהים. הייסוד של קשר רגיל עם אלוהים מושג באופן בלעדי על ידי השקט לבכם בנוכחותו של אלוהים. קשר רגיל עם אלוהים פירושו להיות מסוגלים לא לפקפק באף עבודה של אלוהים ולא להתכחש לאף עבודה שלו, וכן להישמע לעבודתו. יתרה מזאת, פירוש הדבר הוא להחזיק בכוונות הנכונות בנוכחותו של אלוהים, לא לחשוב על עצמכם, תמיד להחזיק בענייני משפחתו של אלוהים כדבר החשוב ביותר בלי קשר למעשיכם, לקבל את השגחתו של אלוהים ולהישמע להסדריו של אלוהים. אתם מסוגלים להשקיט את לבכם בנוכחותו של אלוהים בכל פעם שאתם עושים דבר כלשהו. אפילו אם אתם לא מבינים את רצונו של אלוהים, בכל זאת עליכם למלא את חובותיכם ואת אחרותכם כמיטב יכולתכם. לא מאוחר מדי לחכות שרצונו של אלוהים יתגלה לכם כדי שתוכלו להנהיג אותו. כשהקשר שלכם עם אלוהים יהפוך לרגיל, גם יהיה לכם קשר רגיל עם בני האדם. כל הדברים מבוססים על היסוד של דברי האל. באמצעות האכילה והשתיה של דברי האל וההנהגה לפי דרישותיו של אלוהים, תקנו את נקודות המבט שלכם ואל תעשו דברים שמתנגדים לאלוהים או מפריעים לכנסייה. אל תעשו דברים שלא מועילים לחייהם של האחים והאחיות, אל תאמרו דברים שלא תורמים לבני אדם אחרים, ואל תעשו דברים מבישים. פשוט היו מכובדים בעת עשיית כל הדברים ודאגו שהם יהיו ייצוגיים בפני אלוהים. על אף שהבשר והדם שלכם חלשים לפעמים, אתם מסוגלים לקשור את החשיבות הגבוהה ביותר להפקת תועלת למשפחתו של אלוהים, מבלי לחמוד תועלת לעצמכם, ולבצע מעשי צדק. אם תהיו מסוגלים לנהוג כך, הקשר שלכם עם אלוהים יהיה רגיל.

בכל פעם שאתם עושים כל דבר, אתם חייבים לבדוק אם המניעים שלכם תקינים. אם אתם מסוגלים לפעול בהתאם לדרישותיו של אלוהים, הקשר שלכם עם אלוהים תקין. זה הקריטריון המינימלי. אם כשתבדקו את המניעים שלכם, יתגלה שישנם כמה שאינם תקינים, ואם תהיו מסוגלים להפנות להם עורף ולפעול בהתאם לדברי האל, הרי שתהפכו לבני אדם שהם ישרים בפני אלוהים, מה שיוכיח שהקשר שלכם עם אלוהים רגיל, ושכל מה שאתם עושים הוא למען אלוהים ולא למען עצמכם. בכל פעם שאתם עושים משהו או אומרים דבר כלשהו, עליכם להסדיר את לבכם, להיות צדיקים ולא להיות עבדים לרגשותיכם או לפעול לפי הרצון שלכם עצמכם. אלה העקרונות שמנחים מאמינים באלוהים בהתנהלותם. אפשר לגלות את המניעים ושיעור הקומה של אדם בדברים הקטנים, ולפיכך, כדי שבני אדם יעלו על הנתיב של ההפיכה למושלמים בידי אלוהים, עליהם ראשית לברר את המניעים שלהם עצמם ואת הקשר שלהם עם אלוהים. רק כאשר הקשר שלכם עם אלוהים יהיה רגיל, תהיו

מסוגלים להפוך למושלמים בידי אלוהים, ורק אז, הטיפול, הגיזום, הטלת המשמעת והזיכוכ של אלוהים בכם יהיו מסוגלים להשיג את התוצאה הרצויה. כלומר בני האדם יהיו מסוגלים למצוא מקום לאלוהים בלבם, לא לחפש תועלת אישית, לא לחשוב על עתידם האישי (בהתייחסות לחשיבה על הבשר והדם), אלא יישאו את העול של ההיווכחות בחיים, יעשו את כל שביכולתם לעסוק בחיפוש האמת ויישמעו לעבודתו של אלוהים. כך, היעדים שאתם שואפים להשיג הם נכונים, והקשר שלכם עם אלוהים רגיל. אפשר לומר שתיקון הקשר של האדם עם אלוהים הוא השלב הראשון בפתיחה במסע הרוחני שלו. אף על פי שגורלו של האדם נתון בידי אלוהים ואף על פי שאלוהים גזר את גורלו מראש ושהאדם עצמו לא יכול לשנות אותו, השאלה אם תוכלו להפוך למושלמים או ליפול בנחלתו של אלוהים תלויה בשאלה אם יש לכם קשר רגיל עם אלוהים. אולי יש בכם חלק חלש ומרדני, אך כל עוד השקפתכם נכונה והמניעים שלכם תקינים, וכל עוד תסדירו את הקשר שלכם עם אלוהים ותהפכו אותו לרגיל, אתם תהיו כשירים להפוך למושלמים בידי אלוהים. אם לא יהיה לכם הקשר הנכון עם אלוהים, ואם תפעלו למען הבשר והדם או למען משפחתכם, הרי שגם אם תעבדו קשה מאוד, מאמצכם יהיה לחינם. אם יהיה לכם קשר רגיל עם אלוהים, כל השאר יסתדר. אלוהים לא מסתכל בשום דבר אחר, אך הוא מסתכל רק בשאלה אם ההשקפות שלכם בנוגע לאומנה באלוהים נכונות: במי אתם מאמינים, למען מי אתם מאמינים, ומדוע אתם מאמינים. אם תהיו מסוגלים להבין את הדברים האלה בבירור, ואם תהיו מסוגלים להסדיר את ההשקפות והנהג שלכם, חייכם יתקדמו, ותהיו מסוגלים ללא ספק להעלות על דרך המלך. אם הקשר שלכם עם אלוהים לא רגיל, ואם השקפותיכם בנוגע לאמונה באלוהים הן סוטות, הדברים האלה ימנעו את כל הדברים האחרים. בלי קשר לאמונתכם באלוהים, לא תשיגו דבר. רק אם הקשר שלכם עם אלוהים יהיה רגיל, אלוהים יאשר אתכם כשתפנו עורף לבשר והדם, תתפללו, תסבלו, תשאו עול, תישמעו לאלוהים, תעזרו לאחיכם ואחיותיכם, תקדישו מאמצים רבים יותר לאלוהים וכן הלאה. התשובה לשאלה אם יש ערך וחשיבות למשהו שאתם עושים תלויה בשאלה אם הכוונות שלכם נכונות ובשאלה אם השקפותיכם נכונות. כיום, אמונתם של בני אדם רבים באלוהים היא כמו מבט בשעון עם כשהראש מוטה על צדו – ההשקפות שלהם סוטות. הכל יהיה טוב אם ניתן יהיה להגיע כאן לפריצת דרך, והכל יהיה בסדר אם זה יפתר, ואילו הכל יהיה לריק אם זה לא יפתר. יש בני אדם שמתנהגים יפה בנוכחותי, אך מתנגדים ללא-הרף מאחורי גבי. אלה התבטאויות נכלוליות וערמומיות ובני אדם כאלה הם משרתים של השטן, והם ההתגלמות הטיפוסית של השטן שנועדה לבחון את אלוהים. אתם בני אדם תקינים רק אם אתם מסוגלים להישמע לעבודתי ולדבריי. כל עוד תהיו מסוגלים לאכול ולשתות את דברי האל, כל עוד כל דבר שתעשו יהיה ייצוגי בפני אלוהים וכל מה שתעשו יהיה ישר ומכובד, כל עוד לא תעשו דברים מבישים ולא תעשו דברים שיפגעו בחייהם של בני אדם, וכל עוד תחיו באור והשטן לא ינצל אתכם, הרי שהקשר שלכם עם אלוהים יוסדר. באמונתכם באלוהים, עליכם להסדיר את הכוונות וההשקפות שלכם. אתם חייבים להבין כראוי ולטפל כראוי בדברי האל, בעבודתו של אלוהים, בסביבות שאלוהים הסדיר, באדם שאלוהים מעיד עליו ובאל המעשי. אסור לכם לנהוג לפי המחשבות האישיות שלכם או לערוך תוכניות קטנות משל עצמכם. עליכם להיות מסוגלים לחפש את האמת בכל דבר ולעמוד במקומכם כברוא אל ולהישמע לכל עבודתו של אלוהים. אם אתם רוצים לעסוק בהפיכה למושלמים בידי אלוהים ולעלות על דרך המלך של החיים, לבכם חייב תמיד להיות בנוכחותו של אלוהים, לא להיות מופקר, לא לנהות אחרי השטן, לא להותיר לשטן אף הזדמנות לעשות את עבודתו, ולא להניח לשטן

להשתמש בכם. עליכם להעניק את כל כולכם לאלוהים ולהניח לאלוהים למשול בכם.

האם אתם מוכנים להיות משרתיו של השטן? האם אתם מוכנים שהשטן ינצל אתכם? האם אתם מאמינים באלוהים והאם אתם עוסקים בחיפוש אחר אלוהים כדי שהוא יוכל להפוך אתכם למושלמים, או שמא אתם עושים זאת כדי להפוך לניגוד בעבודתו של אלוהים? האם אתם מוכנים ליפול בנחלתו של אלוהים ולחיות חיים בעלי משמעות, או שמא אתם מוכנים לחיות חיים חסרי ערך וריקים מתוכן? האם אתם מוכנים שאלוהים ישתמש בכם, או שמא אתם מוכנים שהשטן ינצל אתכם? האם אתם מוכנים להניח לדברי האל ולאמת של אלוהים למלא אתכם, או שמא אתם מוכנים להניח לחטא ולשטן למלא אתכם? הרהרו בכך ושקלו את האפשרויות. בחיי היום-יום שלכם, עליכם לתפוס את המילים שאתם אומרים ואת המעשים שאתם עושים שיגרמו לקשר שלכם עם אלוהים להיות חריג, ואז לתקן את עצמכם ולהיווכח בהתנהגות הנכונה. בכל עת, בחנו את המילים שלכם, את המעשים שלכם, כל מהלך ומהלך שלכם, ואת המחשבות והרעיונות שלכם. תפסו את מצבכם האמיתי והיווכחו בדרך עבודתה של רוח הקודש. רק כך יוכל להיות לכם קשר רגיל עם אלוהים. על ידי כך שתשקלו אם יש לכם קשר רגיל עם אלוהים, תהיו מסוגלים לתקן את הכוונות שלכם, להבין את אופיו ומהותו של האדם ולהבין את עצמכם באמת. באמצעות כך, תהיו מסוגלים להיווכח בחוויות אמיתיות, לזנוח את עצמכם באמת ולהשיג ציות מכוון. בעניינים כאלה, כגון כאשר אתם חווים אם יש לכם קשר רגיל עם אלוהים, תהיו מסוגלים למצוא הזדמנויות לכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, תהיו מסוגלים להבין מצבים רבים שבהם רוח הקודש עובדת, ותהיו מסוגלים לזהות רבים מהתכסיסים והקנוניות של השטן. רק כך אלוהים יוכל להפוך אתכם למושלמים. אתם מסדירים את הקשר שלכם עם אלוהים כדי שתישמעו לכל ההסדרים של אלוהים. הדבר נעשה כדי שתיווכחו באופן עמוק יותר בחוויות אמיתיות ותשיגו עבודה רבה יותר של רוח הקודש. כשתנהיגו קיום קשר רגיל עם אלוהים, רוב הזמן, תשיגו זאת על ידי זניחת הבשר והדם ודרך שיתוף פעולה אמיתי עם אלוהים. עליכם להבין ש"ללא לב המשתף פעולה, קשה לקבל את עבודתו של אלוהים; אם הבשר והדם לא סובלים קשים, אין ברכות מאלוהים; אם רוח האדם לא תיאבק, השטן לא יבוש". אם תנהיגו את העקרונות האלה ותבינו אותם בבידור, ההשקפות שלכם בנוגע לאמונה באלוהים יוסדרו. בנוהגים הנוכחיים שלכם, עליכם להיפטר מנקודת המבט של "חיפוש לחם כדי להשביע רעב", ועליכם להיפטר מנקודת המבט של "רוח הקודש עושה הכל, ובני האדם לא מסוגלים להתערב". כל בני אדם שמדברים כך חושבים, "בני אדם יכולים לעשות את כל מה שהם מוכנים לעשות, ובבוא העת, רוח הקודש תעבוד, ולבני האדם לא יהיה צורך להתגבר על הבשר והדם, ולא יהיה להם צורך לשתף פעולה, אלא שהם רק יצטרכו שרוח הקודש תרגש אותם." ההשקפות האלה מגוחכות. בנסיבות האלה, רוח הקודש לא מסוגלת לעבוד. ההשקפות כאלה הן אלה שגרמו למחסום גדול בעבודתה של רוח הקודש. לעתים קרובות, עבודתה של רוח הקודש מושגת באמצעות שיתוף הפעולה של בני האדם. אם בני אדם אינם משתפים פעולה ואין להם נחישות, והם רוצים לשנות את טבעם, לזכות בעבודתה של רוח הקודש ולזכות בהארה ונאורות מאלוהים, אלו רק מחשבות ראוותניות. זה נקרא "התפנקות וחנינות השטן". לבני אדם כאלה אין קשר רגיל עם אלוהים. מצאתם בעצמכם הרבה התבטאויות של השטן, ובמעשיכם בעבר, יש דברים רבים שסותרים את דרישותיו הנוכחיות של אלוהים. האם אתם מסוגלים לזנוח אותן כעת? השיגו קשר רגיל עם אלוהים, פעלו בהתאם לכוונותיו של אלוהים, הפכו לבני אדם חדשים וחיו חיים חדשים, אל תביטו לאחור בעבירות מן העבר, אל תהיו יותר מדי מלאי חרטה, היו מסוגלים להתייזב ולשתף

פעולה עם אלוהים, ומלאו את החובות שעליכם למלא. כך, הקשר שלכם עם אלוהים יהיה רגיל.

אם רק תקבלו את המילים האלה באופן מילולי לאחר הקריאה אך לא תתרגשו בלבכם, ולא תהיו רציניים בנוגע לקיום קשר רגיל עם אלוהים, הדבר יוכיח שאתם לא מייחסים חשיבות לקשר שלכם עם אלוהים, שההשקפות שלכם עדיין לא הוסדרו, שכוונותיכם עדיין לא מתמקדות בנכונות ליפול בנחלתו של אלוהים ובנכונות להעניק כבוד לאלוהים, אלא שהן מתמקדות בנכונות לאפשר לקנוניות של השטן לנצח וברצון להשיג את המטרות האישיות שלכם. לאדם כזה יש כוונות לא נכונות והשקפות שגויות. בלי קשר למה שאלוהים אמר או לאופן שבו הדברים נאמרו, בני אדם כאלה אדישים ולא ניתן לראות בהם שום שינוי. לבם לא חש כל פחד והם לא מתביישים כלל. בני אדם כאלה הם מבולבלים, ואין להם רוח. לאחר הקריאה בכל אמירה של אלוהים, ולאחר הבנתה, אתם תנהיגו אותה. בלי קשר לאופן שבו נהגתם בעבר – אולי בעבר בשרכם ודמכם היו חלשים, הייתם מרדניים והתנגדתם – זו לא בעיה חמורה, והדבר לא יכול למנוע מחייכם לצמוח כיום. כל עוד אתם מסוגלים לקיים עם אלוהים קשר רגיל כיום, יש תקווה. אם בכל פעם שאתם קוראים את דברי האל, אתם משתנים ומניחים לאנשים אחרים לראות שחייכם השתפרו, הדבר מוכיח שיש לכם קשר רגיל עם אלוהים ושהוא מוסדר. אלוהים לא מתנהג אל בני האדם על סמך העבירות שלכם. כל עוד תהיו מסוגלים לא להתמרד שוב ולא להתנגד שוב לאחר שהבנתם ופיתחתם מודעות, אלוהים בכל זאת ירחם עליכם. כשתהיה לכם הבנה כזו וכשתרצו לעסוק בכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, מצבכם בנוכחותו של אלוהים יהיה רגיל. בלי קשר למעשיכם, חשבו לכם: מה אלוהים יחשוב אם אעשה זאת? האם זה יועיל לאחים ולאחיות? האם זה יועיל לעבודת בית האל? בחנו את הכוונות שלכם בתפילה, בשיתוף, בדיבור, בעבודה ובקשר אנושי, ובחנו אם יש לכם קשר רגיל עם אלוהים. אם אתם לא מסוגלים להבחין בין הכוונות והמחשבות שלכם, הרי שאין לכם יכולת הבחנה, מה שמוכיח שאתם לא מבינים מספיק את האמת. אם אתם מסוגלים להבין היטב את כל מעשיו של אלוהים, ראו דברים לפי דבר האל וראו דברים בהיותכם לצדו של אלוהים. כך השקפותיכם יהיו תקינות. לפיכך, הצורך לבנות קשר טוב עם אלוהים נמצא בראש סדר העדיפויות של כל אדם שמאמין באלוהים. כולם צריכים להתייחס לכך כאילו זו המשימה החשובה ביותר וכאל האירוע המשמעותי ביותר בחייהם. עליכם לשקול כל דבר שאתם עושים לפי השאלה אם יש לכם קשר רגיל עם אלוהים. אם יש לכם קשר רגיל עם אלוהים ואם הכוונות שלכם נכונות, עשו זאת. על מנת לשמור על קשר רגיל עם אלוהים, אסור לכם לפחד להפסיד בעניינים אישיים, אסור לכם להניח לשטן לנצח, אסור לכם להניח לשטן למצוא משהו שיכול לשמש נגדכם, ואסור לכם להניח לשטן לשים אתכם ללעג ולקלס. כוונה כזו היא התבטאות של כך שיש לכם קשר רגיל עם אלוהים. הדבר לא נועד למען הברש והדם, אלא למען שלוות רוח; הדבר נועד למען השגת עבודתה של רוח הקודש ולמען ריצוי רצונו של אלוהים. על מנת להיווכח במצב תקין, עליכם לבנות קשר טוב עם אלוהים, ועליכם להסדיר את השקפתכם בנוגע לאמונה באלוהים. הדבר נועד להניח לאלוהים לחשוף בכם את הפירות שמניבים דבריו ולהאיר אתכם ולהפוך אתכם לנאורים אפילו יותר. כך תיווכחו בהתנהגות התקינה. אכלו ושתו ללא-הרף מדברי האל הנוכחיים, היווכחו בדרך הנוכחית של עבודתה של רוח הקודש, פעלו בהתאם לדרישותיו הנוכחיות של אלוהים, אל תנהגו לפי נהגים מיושנים, אל תיצמדו לדרכי פעולה ישנות, והיווכחו במהירה בשיטת העבודה של היום. כך, הקשר שלכם עם אלוהים יהיה רגיל לגמרי ותעלו על דרך המלך של האמונה באלוהים.

התמקדו יותר במציאות

לכל אדם יש ההזדמנות שאלוהים יהפוך אותו למושלם, ולכן כולם צריכים להבין איזה שירות לאלוהים הכי מתאים לכוונותיו של אלוהים. רוב בני האדם לא יודעים מה פירוש הדבר להאמין באלוהים, ואין להם מושג מדוע עליהם להאמין באלוהים. כלומר רוב בני האדם לא מבינים כלל את עבודתו של אלוהים או את מטרתה של תוכנית הניהול של אלוהים. עד לרגע זה, רוב בני האדם עדיין חושבים שהאמונה באלוהים נובעת מהצורך להגיע לשמיים מהרצון שנפשם תזכה בישועה. עדיין אין להם שום מושג בנוגע לחשיבות המיוחדת של האמונה באלוהים, ויתרה מזאת, הם לא מבינים בשום אופן את העבודה החשובה ביותר של אלוהים בתוכנית הניהול שלו. מסיבות אישיות רבות, בני האדם פשוט לא מתעניינים כלל בעבודתו של אלוהים ולא מקדישים שום מחשבה לכוונותיו של אלוהים או לתוכנית הניהול של אלוהים. כמי שמצוי בזרם הזה לבדו, כל אדם צריך לדעת מה מטרתה של כלל תוכנית הניהול של אלוהים, להכיר בעובדות שאלוהים כבר הגשים, להבין מדוע אלוהים בחר בקבוצת בני האדם הזו, להכיר את המטרות והחשיבות של הקבוצה הזו ולתפוס מה אלוהים רוצה להשיג בקבוצה הזו. בארצו של התנ"ך הגדול האדם כאש, אלוהים הצליח לרומם קבוצה כזו של בני אדם לא בולטים, והוא ממשיך לעבוד עד היום, בניסיון להפוך את בני האדם האלה למושלמים בכל מיני דרכים, תוך אמירת אינספור מילים, ובביצוע עבודה רבה ושליחת כלי שרת כה רבים. מכך שאלוהים משלים עבודה כה אדירה, אפשר להבין שחשיבותה של עבודתו של אלוהים כה רבה. עדיין אי-אפשר לראות אותה במלואה. לפיכך, אל תתייחסו אל העבודה שאלוהים עשה בכם כאל עניין פשוט. זה לא דבר פשוט. די לכם להרהר במה שאלוהים הראה לכם כיום כדי להבין. רק אם תבינו זאת באמת ובאופן יסודי, תוכלו לחוות חוויות עמוקות יותר ולהתקדם בחייכם. בני האדם מבינים מעט מאוד ועושים באמת מעט מאוד כעת, והם לא יכולים לרצות את כוונותיו של אלוהים. זה חוסר הכשירות של האדם וזו אי הצלחתו למלא את חובתו. זו הסיבה לכך שלא הושגו התוצאות הנחוצות. אין לרוח הקודש שום דרך לעבוד על בני אדם רבים משום שיש להם הבנה כה רדודה של עבודתו של אלוהים, ומשום שהם לא מוכנים להתייחס לעבודה של בית האל כאל דבר רב ערך כשהם עושים אותה. הם תמיד עושים דברים בלי רגש רק כדי לצאת ידי חובה, נוהים אחר הרוב או רק עובדים כלפי חוץ. כיום, כל אחד מכם בזרם הזה ייזכר אם הוא עשה כל מה שהוא יכול היה לעשות, ואם הוא הקדיש את כל המאמצים שלו. בני האדם לא מילאו את חובתם כלל וכלל. העניין הוא לא שרוח הקודש לא עושה את עבודתה, אלא שבני האדם לא עושים את העבודה שלהם, מה שמונע מרוח הקודש לעשות את עבודתה. אלוהים סיים לבטא את דבריו, אך בני האדם לא עמדו בקצב כלל – הם משתרכים מאחור ולא מצליחים להישאר קרובים בכל צעד ושעל. הם לא מסוגלים להיצמד לשה בצעידתו קדימה. הם לא צייתו לדברים שעליהם לציית להם; הם לא הנהיגו את הדברים שהיה עליהם להנהיג; הם לא נשאו את התפילות שהיה עליהם לשאת; הם לא נפטרו מהדברים שהיה עליהם להיפטר מהם. הם לא עשו אף אחד מהדברים האלה. לפיכך, הדיבור הזה על הליכה למשתה הוא דברי סרק ללא כל משמעות. זה חלק מהדמיון של בני האדם. אפשר לומר שנכון לרגע זה, בני האדם לא מילאו את חובתם כלל וכלל. הכל תלוי בכך שאלוהים

יעשה ויאמר דברים בעצמו, ואילו תפקידם של בני האדם באמת היה קטן מדי. הם כולם פיסות אשפה חסרות תועלת שלא יודעות כיצד לפעול בתיאום עם אלוהים. אלוהים אמר רבבות מילים, אך בני האדם לא הנהיגו אותן כלל – הם לא זונחים את בשרם ודמם, לא זונחים תפיסות, לא מנהיגים ציות לאלוהים בכל הדברים תוך פיתוח יכולת אבחנה, לא נמנעים מלתת מקום לבני אדם בלבם, לא נפטרים מהאלילים שלהם שמעסיקים את לבם, לא מתמרדים נגד כוונות אישיות שגויות, לא פועלים על סמך רגשותיכם, לא עושים דברים בהוגנות וללא דעות קדומות, לא חושבים יותר על ענייניו של אלוהים ועל השפעתם על הזולת כשהם מדברים, לא עושים דברים נוספים שיועילו לעבודתו של אלוהים, לא נותנים דעתם להטבה עם בית האל בכל מעשה ומעשה שלכם, לא נמנעים מהתנהגות המונעת על ידי רגשותיהם, לא משליכים מעליהם את הדברים שמענגים את בשרם ודמם שלהם, לא נפטרים מהתפיסות האנוכיות הישנות וכן האלה. למעשה, בני האדם מבינים כמה דברים בכל המילים האלה שאלוהים דורש בהם, אך הם פשוט לא מוכנים להנהיג אותן. כיצד אלוהים יכול לעבוד ולהניע אותם אם לא כך? איך ייתכן שבני אדם שאלוהים רואה בהם מורדים בכל זאת מעזים להרים את דברי האל ולהתפעל מהם? איך הם מעזים לאכול את המזון של אלוהים? איפה המצפון של בני האדם? הם לא מילאו אפילו מעט מהחובות שהיה עליהם למלא, ולכן אין כל טעם לדבר על "עשיית כל שביכולתם". האין הם חולמים? אי-אפשר לדבר על מציאות ללא נוהג. זו עובדה פשוטה!

עליכם ללמוד לקחים מציאותיים יותר כעת. אין צורך בדברים הריקים מתוכן והיומריים האלה שבני האדם מעריצים. כשמדובר בידע, הידע של כל אדם רם מזה של קודמו, אך בכל זאת אין להם נתיב לנוהג. כמה מהם הבינו את עקרונות הנוהג? כמה מהם למדו לקחים של ממש? כמה מהם יכולים לשתף בנוגע למציאות? היכולת לדבר על ידע של דברי האל לא מעידה על שיעור קומה אמיתי. היא רק מוכיחה שנולדתם חכמים וכישרוניים. זה עדיין חסר טעם אם אתם לא יכולים למצוא את הדרך ואתם רק אשפה חסרת תועלת! אתם רק מעמידים פנים אם אתם אומרים שאתם לא יכולים לומר דבר על נתיב אמיתי של נוהג, הלא כן? אתם רק מרמים אם אתם לא מסוגלים להציע לאחרים את החוויות הממשיות שלכם, ובכך ללמד אותם לקחים שהם יכולים ללמוד מכך או להעניק להם נתיב לנוהג, הלא כן? אתם רק מזויפים, הלא כן? איזה ערך יש לכם? אדם כזה יכול רק לגלם את התפקיד של "ממציא תיאוריית הסוציאליזם", אך לא את התפקיד של "אדם התורם להחלת הסוציאליזם". היעדר מציאות פירושו היעדר אמת. היעדר מציאות פירושו להיות לא יוצלחים. היעדר מציאות פירושו להיות מתים מהלכים. היעדר מציאות פירושו להיות "הוגה דעות מרקסיסטי-לניניסטי" ללא ערך כהתייחסות. אני מפציר בכל בני האדם לשתוק בנוגע לתיאוריה ולדבר על משהו אמיתי, משהו ממשי ומוחשי, לחקור "אמנות מודרנית", לדבר על משהו מציאותי, לתרום קצת מציאות, ולהיות חדורי רוח של מסירות. התמודדו עם המציאות בדבריכם ואל תשגו בדיבור לא מציאותי ומוגזם שנועד לשמח אחרים או לגרום להם לחשוב עליכם אחרת. איזה ערך יש בזה? מה הטעם לגרום לבני האדם להתייחס אליהם בחום? היו קצת "אמנותיים" בדבריכם, היו קצת יותר הוגנים בהתנהלותכם, היו קצת יותר הגיוניים בעבודתכם, היו מציאותיים בהתמודדות עם בני אדם, תנו דעתכם להפקת תועלת לבית האל בכל מעשה שלכם, הניחו למצפון שלכם לכוון את רגשותיכם, אל תגיבו לאדיבות בשנאה, אל תהיו כפויי טובה לאדיבות, ואל תהיו צבועים, פן תהוו גורם השפעה שלילי. כשתאכלו ותשתו את דברי האל, קשרו אותם למציאות, וכשתשתפו, דברו יותר על דברים מציאותיים ואל תהיו מתנשאים – זה לא יספק את אלוהים.

באינטראקציות שלכם עם אחרים, היו קצת יותר סבלניים וסובלניים, נהגו ויתור רב יותר, היו קצת יותר נדיבים ופתוחים עם אחרים ולמדו מ"רוחו של ראש הממשלה"^[8]. כשיש לכם מחשבות לא טובות, נהגו זניחה רבה יותר של הבשר והדם. כשאתם עובדים, דברו על נתיבים מציאותיים יותר ואל תדברו באופן נשגב מדי, פן דבריתם יהיו מחוץ להישג ידם של בני האדם. פחות הנאה ויותר תרומה – הפגינו את רוח המסירות חסרת האנוכיות שלכם. התחשבו יותר בכוונותיו של אלוהים, הקשיבו יותר למצפונכם, שימו יותר לב ואל תשכחו שאלוהים מוכיח אתכם מדי יום מתוך הדאגה שהוא חש כלפיכם. קראו את "ספר העיון הישן" לעתים תכופות יותר. התפללו יותר ושתפו לעתים תכופות יותר. אל תמשיכו להיות כל כך מבולבלים, אלא הפגינו יותר היגיון וזכו בתובנה מעט רבה יותר. כשיד החטא שלכם מושטת, משכו אותה בחזרה אליכם ואל תושיטו אותה כל כך רחוק. היא חסרת ערך! תשיגו מאלוהים אך ורק קללות – היזהרו. תנו ללבכם לרחם על הזולת ואל תכו תמיד עם כלי נשק ביד. שתפו יותר לגבי ידע על האמת ודברו יותר על החיים, כשאתם שומרים על רוח של עזרה לזולת. עשו יותר ואמרו פחות. הנהיגו יותר והקדישו פחות מאמצים למחקר ולניתוח. תנו לרוח הקודש לרגש אתכם יותר ותנו לאלוהים הזדמנויות רבות יותר להפוך אתכם למושלמים. סלקו יותר מרכיבים אנושיים – עדיין יש יותר מדי דרכים אנושיות לעשות דברים. התנהלות והתנהגות שטחיות הן עדיין מתועבות. סלקו יותר מהן. מצבכם הנפשי עדיין בזוי מדי. תקנו אותו יותר. המעמד שבני האדם תופסים בלבכם עדיין גבוה מדי. תנו מעמד רב יותר לאלוהים ואל תהיו כל כך בלתי סבירים. ה"מקדש" הוא של אלוהים מלכתחילה והוא לא צריך להיות מאוכלס בבני אדם. לסיכום, התמקדו יותר בצדיקות ופחות ברגשות, ומוטב להיפטר מהבשר והדם. דברו יותר על מציאות ופחות על ידע, ומוטב להיות שקטים. דברו יותר על הנתיב לנוהג וקיימו פחות דברים חסרי ערך ומגופחים, ומוטב להתחיל לנהוג החל מרגע זה.

דרישותיו של אלוהים מבני האדם לא נשגבות. אם בני האדם יקדישו מעט מאמץ, הם יהיו מסוגלים לזכות ב"ציון עובר". למעשה, הבנה, ידיעה ותפיסה של האמת הן דבר מורכב יותר מאשר הנהגת האמת. ידיעה ותפיסה של האמת מגיעות לאחר הנהגת האמת בפעם הראשונה. זה השלב ודרך העבודה של רוח הקודש. האם אתם מסוגלים שלא להישמע לה? האם תהיו מסוגלים להחזיק בעבודתה של רוח הקודש על ידי כך שתעשו דברים בדרככם? האם רוח הקודש עובדת בהתאם לרצונכם או בהתבסס על הפגמים שלכם לפי דברי האל? אין טעם אם אתם לא יכולים להבין זאת בבירור. מדוע רוב בני האדם מקדישים יותר מדי מאמצים לקריאת דברי האל, אך יש לכם רק ידע והם לא מסוגלים לומר שום דבר בנוגע לנתיב האמיתי קדימה? האם אתם חושבים שידע שווה ערך לידיעת האמת? האין זו השקפה מבולבלת? אתם מסוגלים לבטא ידע כחול אשר על שפת הים, אך דבר מכך לא מכיל שום נתיב אמיתי. בכך אתם מוליכים בני אדם שולל, הלא כן? אתם עושים הצגה ריקה מתוכן, שאין בבסיסה שום מהות, הלא כן? כל התנהגות כזו פוגעת בבני האדם! ככל שהתיאוריה יותר מרוממת, כך היא יותר בלתי מציאותית, וכך היא פחות מסוגלת לגרום לבני האדם לראות את המציאות; ככל שהתיאוריה יותר מרוממת, כך היא יותר גורמת לכם להתריס נגד אלוהים ולהתנגד אליו. אל תתייחסו אל התיאוריות הנשגבות ביותר כאל אוצרות יקרי ערך – הן קטלניות וחסרות תועלת! אולי רוב בני האדם מסוגלים לדבר על רוב התיאוריות הנשגבות

הערות שוליים:

א. רוחו של ראש הממשלה: אמרה סינית קלאסית המשתמשת לתיאור אדם רחב אופקים ונדיב.

ביותר, אך התיאוריות האלה לא מכילות דבר מהמציאות, מכיוון שבני האדם האלה לא חוו אותן באופן אישי, ולכן אין בהן שום נתיב של נוהג. בני אדם כאלה לא מסוגלים להעלות את האדם על דרך המלך, והם רק יורידו את בני האדם מדרך הישר. זה פוגע בבני האדם, הלא כן? לכל הפחות, עליכם להיות מסוגלים לפתור את הבעיות הנוכחיות ולאפשר לבני האדם להשיג היוכחות. רק זה נחשב כמסירות, ורק כך תהיו כשירים לעבוד למען אלוהים. אל תאמרו תמיד מילים יומרניות וגחמניות, ואל תכפו דברים על בני האדם ותגרמו להם להישמע לכם ולנהגים הרבים הלא ראויים שלכם. לא תהיה לכך כל השפעה, וזה יוכל רק להגביר את הבלבול של בני האדם. הובלת בני האדם כך תיצור הסדרה רבה, מה שיגרום לבני האדם לתעב אתכם. זה החיסרון של האדם, והוא באמת מזוויע. לפיכך, דברו יותר על בעיות שקיימות כעת. אל תתייחסו לחוויות של הזולת כאל רכוש פרטי והוציאו אותן לאור כדי שאחרים יוכלו להעריך אותן. עליכם לחפש מוצא באופן עצמאי. זה מה שכל אדם צריך להנהיג. אם מה שאתם משתפים יכול להעניק לבני האדם נתיב לצעוד בו, פירוש הדבר שיש לכם מציאות. בלי קשר לדבריכם, עליכם לגרום לבני האדם להנהיג דברים ועליכם לספק להם נתיב שבו הם יכולים לפסוע. המטרה היא לא שיהיה לבני האדם ידע, אלא חשוב מכך, שיהיה להם נתיב לצעוד בו. על מנת שבני האדם יאמינו באלוהים, עליהם לצעוד בנתיב שמובילה עבודתו של אלוהים. כלומר תהליך האמונה באלוהים הוא תהליך הצעידה בנתיב שרוח הקודש מובילה. בהתאם לכך, חייב להיות לכם נתיב לצעוד בו ויהי מה, ואתם חייבים לצעד בנתיב של הפיכה למושלמים בידי אלוהים. אל תישארו יותר מדי מאחור, ואל תתערבו יותר מדי. רק אם תצעדו בנתיב שאלוהים מוביל מבלי לגרום להפרעות, תוכלו לקבל את עבודתה של רוח הקודש ולהשיג נתיב של היוכחות. רק זה נחשב להתאמה לכוונותיו של אלוהים ומילוי חובתו של האדם. כמי שמצוי בזרם הזה, על כל אדם למלא את חובתו כראוי, לעשות יותר ממה שבני האדם צריכים לעשות, ולא לפעול בזדון. בני האדם שמבצעים עבודה חייבים לוודא שדבריהם ברורים, חסידים חייבים להתמקד יותר בעמידה במצוקה ובציות, וכל אדם חייב להישאר במקומו ולא לעבור את הגבול. צריך להיות ברור בלבם של כל אדם כיצד עליו לנהוג ואיזו פונקציה עליו למלא. צעדו בנתיב שרוח הקודש מובילה, ואל תרדו מהדרך או תשגו. עליכם להבין בבירור את העבודה של היום. ההיוכחות בשיטת העבודה של היום היא הדבר שעליכם להנהיג. זה הדבר הראשון שעליכם להיוכח בו. אל תבזבוז עוד מילים על דברים אחרים. עשיית העבודה של בית האל היא אחריותכם, ההיוכחות בשיטת העבודה של היום היא חובתכם, והנהגת האמת של היום היא העול שלכם.

קיום הדברות והנהגת האמת

בפועל, קיום הדברות צריך להתקשר להנהגת האמת. במהלך קיום הדברות, יש להנהיג את האמת. בעת הנהגת האמת, אסור להפר את העקרונות של הדברות ואסור לפעול במנוגד לדברות. עשו את הדברים שאלוהים דורש מכם לעשות. קיום הדברות והנהגת האמת מקושרים באופן הדדי, והם לא סותרים זה את זה. ככל שתנהיגו את האמת יותר, כך תקיימו יותר את מהותם של הדברות. ככל שתנהיגו את האמת יותר, כך תבינו יותר את דבר האל

כפי שהוא בא לידי ביטוי בדברות. הנהגת האמת וקיום הדברות הם לא פעולות סותרות, אלא פעולות הקשורות באופן הדדי. בראשית, רק אחרי שהאדם מקיים את הדברות, הוא יכול להנהיג את האמת ולזכות בנאורות מרוח הקודש. אולם זו לא הכוונה המקורית של אלוהים. אלוהים דורש מכם לעבוד את אלוהים בלבכם, ולא רק להנהיג התנהגות טובה. אולם עליכם לקיים את הדברות לפחות באופן שטחי. בהדרגה, דרך חוויות, האדם זוכה להבין את אלוהים ביתר בירור. הוא מפסיק להתמרד נגד אלוהים ולהתנגד לו, והוא מפסיק לפקפק בעבודתו של אלוהים. כך, האדם מציית למהות הדברות. לפיכך, קיום הדברות ותו לא, ללא הנהגת האמת, הוא דבר לא יעיל, והוא לא מהווה עבודת אל אמיתית, משום שעדיין לא זכיתם בשיעור קומה אמיתי. אם אתם מקיימים את הדברות ללא האמת, אתם הלכה למעשה דבקים בכללים בנוקשות. בכך, הדברות הופכים לחוק שלכם, מה שלא יעזור לכם לצמוח בחייתכם. נהפוך הוא – הן יהפכו לעול שלכם, והן יכבלו אתכם בחזקה כמו חוקי התנ"ך, ויגרמו לכם לאבד את נוכחותה של רוח הקודש. לפיכך, רק על ידי הנהגת האמת ניתן לקיים את הדברות ביעילות. מקיימים את הדברות על מנת להנהיג את האמת. אתם מנהיגים אפילו יותר אמיתות בכך שאתם מקיימים את הדברות. אתם זוכים להבין באופן מלא עוד יותר את המשמעות המעשית של הדברות בכך שאתם מנהיגים את האמת. המטרה והמשמעות של הציווי של אלוהים שעל האדם לקיים את הדברות אינן ציות לכללים, כפי שהאדם מדמיין, אלא שהדבר נוגע להיווכחות בחיים. ככל שתצמחו בחיים, כך תגדל יכולתכם לקיים את הדברות. על אף שהאדם צריך לקיים את הדברות, מהות הדברות מתבהרת רק דרך חוויית חייו של האדם. רוב בני האדם חושבים שקיום טוב של הדברות פירושו "הכל מוכן, וכל מה שנשאר לעשות הוא להדביק את הקצב". זה פרי דמיון ראוותני וזה לא רצונו של אלוהים. בני האדם שאומרים דברים כאלה לא רוצים להתקדם, והם חומדים את הבשר והדם. אלה שטויות! אין לכך שום קשר למציאות! רק הנהגת האמת ללא קיום הדברות באופן מעשי היא לא רצונו של אלוהים. בני אדם כאלה הם מוגבלים, והם מתקדמים כאילו הם מקרטעים על רגל אחת. יחד עם זאת, גם קיום הדברות והיצמדות מדויקת לדברות ללא החזקה באמת לא מגשימים את רצונו של אלוהים – כמו אדם שרואה רק בעין אחת, גם זו מוגבלות. אפשר לומר שאם תקיימו היטב את הדברות ותבינו בבירור את האל המעשי, תהיה לכם אמת. מנקודת מבט יחסית, תזכו בשיעור קומה אמיתי. אתם מנהיגים את האמת שעליכם להנהיג ומקיימים את הדברות בעת ובעונה אחת ללא התנגשות הדדית. הנהגת האמת וקיום הדברות הם שתי מערכות ששתיהן מהוות חלקים מהותיים של חוויית החיים של האדם. החוויה של האדם צריכה להיות מורכבת משילוב של קיום הדברות והנהגת האמת, ואין להפריד בין השניים. יחס עם זאת, יש גם הבדלים וגם קשרים בין שני הדברים האלה. ההכרזה על הדברות בעידן החדש היא עדות על העובדה שכל בני האדם בזרם הזה וכל מי ששומע את קולו של אלוהים כיום נכנסו לעידן חדש. זו ראשית חדשה עבור עבודתו של אלוהים, וזו ההתחלה של החלק האחרון בעבודה של תוכנית הניהול של אלוהים לאורך ששת אלפי שנים. הדברות של העידן החדש מסמלים את העובדה שאלוהים והאדם נכנסו למישור של השמיים החדשים והארץ החדשה, ואת העובדה שבדיוק כשם שיהיה עבד בקרב בני ישראל, וכשם שישוע עבד בקרב היהודים, אלוהים יעשה עבודה מעשית יותר ויעשה עבודה רבה ואדירה יותר על פני האדמה. הם גם מסמלים את העובדה שקבוצת בני האדם הזו תקבל משימה רבה ואדירה יותר מאלוהים ותקבל אספקה, הזנה, תמיכה, טיפול והגנה מעשיים מאלוהים. מעבר לכך, בני האדם האלה יעברו אימון מעשי יותר, וכן דבר האל יטפל בהם, ישבור אותם ויזכך אותם. פירוש הדברות של העידן החדש הוא די

עמוק. הן מרמזות שאלוהים באמת יופיע על פני האדמה, שאלוהים יכבוש את התבל כולה על פי האדמה, ושכך הוא יחשוף את כל כבודו כבשר ודם. הן גם מרמזות שהאל המעשי עתיד לעשות יותר עבודה מעשית על פני האדמה כדי להפוך למושלמים את כל נבחריו. מעבר לכך, אלוהים ישיג את הכל באמצעות דבריו על פני האדמה ויבטא הצו שלפיו "אלוהים בהתגלמותו יעלה למישור הגבוה ביותר וירומם, וכל העמים וכל האומות יכרעו בך כדי לעבוד את אלוהים הגדול." על אף שהדברות של העידן החדש נועדו לכך שהאדם יקיים אותם, ועל אף שזו חובתו של האדם ושזו מטרת הישגיו, המשמעות שהם מייצגים עמוקה מעט יותר מדי כדי שאפשר יהיה להביע אותם במלואם במילה או שתיים. הדברות של העידן החדש מחליפים את חוקי התנ"ך ואת ההסדרים של הברית החדשה כפי שיהיה וישוע הכריזו עליהם. זה לקח עמוק יותר שיש ללמוד, וזה לא עניין פשוט כפי שהאדם אולי מעלה בדעתו. יש לדברות של העידן החדש היבט של משמעות מעשית: הם משרתים כממשק בין עידן החדש ועידן המלכות. הדברות של העידן החדש מסיימות את כל הנהגים וההסדרים של העידן הישן, וכן מסיימות את כל הנהגים של העידן של ישוע ואת הנהגים שבאו לפניו. הם מביאים את האדם לנוכחותו של האל המעשי יותר ומאפשרים לאלוהים להתחיל להפוך את האדם למושלם באופן אישי, מה שמסמן את התחלת הנתיב של ההפיכה למושלם. לפיכך, תהיה לכם הגישה הנכונה אל הדברות של העידן החדש, ולא תצייתו להם ברשלנות או תבוזו להם. הדברות של העידן החדש מדגישים נקודה אחת: האדם יעבוד את האל המעשי עצמו של היום, כלומר האדם יישמע למהותה של רוח האל באופן מעשי יותר. הם גם מדגישים את העיקרון שלפניו אלוהים ישפוט את האדם ויכריע אם הוא אשם או צדיק, לאחר שאלוהים יופיע כשמש הצדקה. קל יותר להבין את הדברות מאשר להנהיג אותם. לפיכך, אם אלוהים רוצה להפוך את האדם למושלם, עליו לעשות זאת באמצעות דבריו והכוונתו שלו, והאדם לא יכול להשיג שלמות באמצעות התבונה המולדת שלו לבדה. השאלה אם האדם יכול לקיים את הדברות של העידן החדש קשורה להכרתו של האדם את האל המעשי. משום כך, השאלה אם אתם יכולים לקיים את הדברות היא לא שאלה שאפשר להשיב עליה תוך כמה ימים. זה לקח עמוק.

הנהגת האמת היא הנתיב שבו חיי האדם יכולים לצמוח. אם לא תנהיגו את האמת, תישאר בידכם רק תאוריה, ולא יהיו לכם חיים אמיתיים. האמת היא הסמל של שיעור קומתו של האדם. השאלה אם אתם מנהיגים את האמת קשורה להשגת שיעור קומה אמיתי. אם אתם לא מנהיגים את האמת, אם אתם לא פועלים בצדיקות, ואם הרגשות שלכם ודאגתכם לבשר והדם מושלים בכם, אתם רחוקים מדי מקיום הדברות. זה הלקח העמוק ביותר. יש אמיתות רבות שהאדם צריך להיווכח בהן ולהבין בכל עידן. אולם יש דברות שונים המלווים את האמיתות בכל עידן. האמת שהאדם מנהיג מתקשרת לעידן, והדברות שהאדם מקיים גם מתקשרים לעידן. לכל עידן יש אמיתות משלו שיש להנהיג ודברות משלו שיש לקיים. יחד עם זאת, על סמך הדברות השונים שאלוהים הכריז עליהם, כלומר על סמך העידנים השונים, המטרה וההשפעה של הנהגת האדם את האמת משתנה באופן יחסי. אפשר לומר שהדברות משרתים את האמת, ושהאמת קיימת כדי לקיים את הדברות. אם תהיה אמת בלבד, לא יהיה כל שינוי ניכר בעבודתו של אלוהים. יחד עם זאת, על ידי התייחסות לדברות, האדם יכול לזהות את ההיקף הדינמי של העבודה שעושה רוח הקודש, והאדם יכול להכיר את העידן שבו אלוהים עובד. בדת, יש בני אדם רבים שיכולים להנהיג את האמיתות שהאדם מנהיג בעידן החוק. לעומת זאת, הדברות של העידן החדש לא מצויים בידיהם, והם לא יכולים לקיים את הדברות של העידן החדש. הם מקיימים את הדרך הישנה ונותרים בני אנוש קדמונים.

הם לא מלווים בשיטת העבודה החדשה, והם לא יכולים לראות את הדברות של העידן החדש. מכיוון שכן, עבודתו של אלוהים נעדרת. הם כמו אדם המחזיק בקליפת ביצה ריקה: אין רוח אם אין אפרוח בפנים. ליתר דיוק, אין חיים. בני אדם כאלה לא נכנסו לעידן החדש והם משתרכים צעדים רבים מאחור. לפיכך, הדבר חסר תועלת אם יש לבני האדם אמת של עידנים ישנים אך אין להם הדברות של העידן החדש. רבים מכם מנהיגים את האמת של הזמן הזה אך לא מקיימים את הדברות של הזמן הזה. לא תקבלו דבר, האמת שאתם מנהיגים תהיה חסרת תועלת וחסרת משמעות, ואלוהים לא יהלל אותה. הנהגת האמת חייבת להתבצע באופן שבו רוח הקודש עובדת כיום. הדבר חייב להתבצע לפי קולו של האל המעשי כיום. בלי זה, הכל אפס מאופס – כמו דליית מים בדלי עשוי במבוק. זו המשמעות המעשית של ההכרזה על הדברות של העידן החדש. אם תבינו באופן מעמיק את העבודה של רוח הקודש בזמן הנוכחי, ואם תיווכחו בשיטת העבודה של היום, הבנתכם תחדור באופן טבעי אל המהות של קיום הדברות. אם יבוא יום והבנתכם תחדור אל המהות של הדברות של העידן החדש, ותוכלו לקיים את הדברות, הרי שזו תהיה הוכחה שהפכתם למושלמים עד אותה עת. זו המשמעות האמיתית של הנהגת האמת וקיום הדברות. השאלה אם תוכלו להנהיג את האמת תלויה בשאלה כיצד תתפסו את מהות הדברות של העידן החדש. עבודתה של רוח הקודש תופיע בפני האדם ללא-הרף, ואלוהים ידרוש מהאדם יותר ויותר. לפיכך, האמיתות שהאדם ינהיג בפועל יהיו רבות וגדולות יותר, וההשפעה של קיום הדברות תהיה מעמיקה יותר. לפיכך, אתם תנהיגו את האמת ותקיימו את הדברות בעת ובעונה אחת. איש לא יזניח את העניין הזה. מי ייתן והאמת והדברות החדשים יתחילו באותו זמן שבו יפתח העידן החדש הזה.

עליכם לדעת שהאל המעשי הוא אלוהים עצמו

מה עליכם לדעת על האל המעשי? הרוח, האישיות והדבר מרכיבים יחדיו את האל המעשי וזו משמעותו האמיתית של האל המעשי עצמו. אם אתם מכירים רק את האישיות – אם אתם מכירים רק את מנהיגו ואישיותו של אלוהים – אבל אתם לא מכירים את עבודתה של הרוח, או את מה שהרוח עושה כבשר ודם, ושמים לב רק לרוח ולדבר, ומתפללים רק אל הרוח מבלי להכיר את עבודתה של רוח האל באל המעשי, הרי שהדבר מוכיח שאתם לא מכירים את האל המעשי. הכרת האל המעשי כוללת את הכרת דבריו וחוביותם ואת תפיסת הכללים והעקרונות של העבודה שעושה רוח הקודש, ואת תפיסת האופן שבו רוח האל עובדת כבשר ודם. אם כן, היא כוללת גם את הידיעה שכל פעולה של האל כבשר ודם נשלטת על ידי הרוח, ושהדברים שהוא אומר הם ביטוי ישיר של הרוח. לכן אם ברצונכם להכיר את האל המעשי, עליכם קודם כל להכיר את האופן שבו אלוהים עובד באנושיות ובאלוהיות. דבר זה נוגע לביטויי רוח האל שכל בני האדם באים איתם במגע.

מה נכלל בביטויי הרוח? לפעמים האל עובד באנושיות ולעתים הוא עובד באלוהיות, אך באופן כללי, בשני המקרים רוח האל היא השולטת. רוחם של בני האדם, תהיה אשר תהיה, מתבטאת בחיצוניות שלהם. רוח האל עובדת באופן רגיל, אבל להכוונת האל באמצעות רוח האל יש שני חלקים: חלק אחד הוא עבודת האל באנושיות והשני הוא עבודתו באמצעות האלוהיות. עליכם לדעת זאת בבירור. עבודתה של רוח האל משתנה בהתאם

לנסיבות: כשנדרשת עבודתו האנושית של אלוהים, הרוח מכוונת את העבודה האנושית הזו, וכשנדרשת עבודתו האלוהית של אלוהים, מופיעה האלוהיות ומציאה אותה לפועל ישירות. משום שהאל עובד ומופיע כבשר ודם, הוא עובד גם באנושיות וגם באלוהיות. רוח האל מכוונת את עבודת האל באנושיותו, ועבודה זו נעשית כדי לענות על הצרכים החומריים של בני האדם, לסייע לבוא במגע עם אלוהים, לאפשר להם לראות את המציאותיות ואת הרגילות של אלוהים ולאפשר להם לראות שרוח האל התגלמה כבשר ודם ונמצאת בקרב בני האדם, חיה ביחד עם בני האדם ומתקשרת עם בני האדם. עבודת האל באלוהיות נעשית כדי להעניק לבני האדם את חייהם ולהנחות את בני האדם בכל אשר ילכו מהצד החיובי, תוך שינוי טבעם של בני האדם והצגה אמיתית בפניהם של הופעת הרוח כבשר ודם. על פי רוב, הצמיחה בחיי האדם מושגת ישירות באמצעות עבודתו של אלוהים ודבריו באלוהיות. רק אם בני האדם יקבלו את עבודתו של אלוהים באלוהיות, הם יוכלו לשנות את טבעם. רק אז תוכל רוחם להגיע לרוויה. רק אם תתווסף לכך עבודת האל באנושיותו – הרעייה, התמיכה והאספקה של אלוהים באנושיות – יוכלו בני האדם להשביע את רצון האל. אם בני האדם אמורים לציית לדברות, לכל הפחות עליהם להכיר את האל המעשי המופיע כבשר ודם מבלי להתבלבל. במילים אחרות, על בני האדם לתפוס את עקרונות הציות לדברות. הציות לדברות אין פירושו להישמע להן באופן אקראי או שרירותי, אלא לציית להן עם תשתית, עם מטרה ועם עקרונות. הדבר הראשון שיש להשיג הוא שהחזונו שלכם יהיו ברורים. האל המעשי עצמו שעליו מדובר היום עובד הן באנושיות והן באלוהיות. באמצעות הופעת האל המעשי, מושגים העבודה והחיים האנושיים הרגילים שלו והעבודה האלוהית לגמרי שלו. אנושיותו ואלוהיותו משתלבות זו בזו, והעבודה של שתיהן^[א] מושגת באמצעות דברי האל. בין שבאנושיות ובין שבאלוהיות, הוא מבטא דברים. כשאלוהים עובד באנושיות, הוא מדבר בשפת האנושות, כדי שבני האדם יוכלו לבוא עם דבריו במגע ולהבין אותם. דבריו נאמרים בפשטות וקל להבין אותן, כך שאפשר להעביר אותם לכל בני האדם. בלי קשר לשאלה אם יש לבני אדם ידע או שמא השכלתם מועטה, כולם יכולים לקבל את דברי האל. גם עבודת האל באלוהיות מתבצעת בדברים, אבל היא מלאה באספקה ומלאה חיים, היא לא מוכתמת ברעיונות אנושיים, לא כרוכות בה העדפות אנושיות והיא חסרת מגבלות אנושיות – היא מחוץ לתחומי האנושיות הרגילה. גם אותה מבצעים הבשר והדם, אך היא ביטוי ישיר של רוח האל. אם בני האדם יקבלו רק את עבודת האל באנושיות, הם יגבילו את עצמם לטווח מסוים, ולכן יידרש זמן ממושך של התמודדות, גיזום ומשמעת כדי שיחול בהם השינוי הקל ביותר. אולם ללא עבודתה של רוח הקודש או נוכחותה, הם יחליטו תמיד לשוב לסורם. ניתן לתקן את החוליים והליקויים הללו רק באמצעות העבודה באלוהיות. רק כך ניתן להשלים את בני האדם. במקום התמודדות וגיזום ממושכים, מה שנדרש הוא אספקה חיובית, שימוש בדברים כדי לפצות על כל החסרונות, שימוש בדברים כדי לגלות את כל מצביהם של בני האדם, שימוש בדברים כדי לכוון את חייהם, את כל אמירותיהם ואת כל מעשיהם ולחשוף את כוונותיהם ומניעיהם. זו עבודתו האמיתית של האל המעשי. ולכן, בגישתכם כלפי האל המעשי עליכם גם להתמסר לאנושיותו, תוך זיהוי שלו והכרה בו, וגם לקבל את העבודה האלוהית ואת הדברים האלוהיים ולהישמע להם. הופעת האל כבשר ודם פירושה שכל עבודתה

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "ושתייהן".

של רוח האל וכל דבריה נעשים באמצעות אנושיותו הרגילה של אלוהים ובאמצעות התגלמותו כבשר ודם. במילים אחרות, רוח האל מכוונת הן את עבודתו האנושית, והן מבצעת את עבודת האלוהיות כבשר ודם. אפשר לראות באל בהתגלמותו כבשר ודם הן את עבודת האל בקרב האנושות, והן עבודה אלוהית לחלוטין. זוהי אף חשיבות מעשית יותר של הופעת האל כבשר ודם. אם תוכלו להבין זאת בבירור, תוכלו להתחבר לכל חלקי השונים של אלוהים, ותפסיקו לייחס חשיבות רבה מדי לעבודתו באלוהיות ולזלזל בעבודתו באנושיות. אתם תימנעו מכל גישה קיצונית ולא תסטו מן הדרך. באופן כללי, המשמעות של האל המעשי היא שעבודתו של אנושיותו ושל אלוהיותו, כפי שרוחו מכוונת אותה, מתבטאת באמצעות בשרו ודמו, כך שבני האדם יוכלו לראות שהוא חי, מציאותי, אמיתי וממשי.

עבודתה של רוח האל באנושות מורכבת משלבים מתחלפים. בכך שהוא הופך את האנושות למושלמת, אלוהים מאפשר לאנושיותו לקבל את הכוונתה של רוח האל, שבעקבותיה אנושיותו מסוגלת לתמוך בכנסיות ולרעות אותן. זהו אחד מהביטויים של עבודתו הרגילה של האל. לכן, אם תוכלו להבין בבירור את עקרונות עבודתו של האל באנושיות, סביר שלא תלקו בתפיסות על עבודת האל באנושיות. בלי קשר לכל דבר אחר, רוח האל לא יכולה לטעות. אלוהים צודק ולא עושה טעויות – הוא לא עושה דבר באופן שגוי. עבודה אלוהית היא ביטוי ישיר של רצון האל, ללא התערבותה של האנושיות. העבודה הזו לא הופכת למושלמת, אלא מגיעה ישירות מרוח האל. יחד עם זאת, אלוהים יכול לעבוד באלוהיות בזכות אנושיותו הרגילה. אנושיותו הרגילה אינה על-טבעית בשום אופן ונדמה שהיא באה לידי ביטוי בידי בן אדם רגיל. אלוהים ירד ארצה מהשמיים בעיקר כדי לבטא את דברי האל כבשר ודם – להשלים את עבודתה של רוח האל באמצעות הבשר והדם.

כיום הכרתם של בני האדם את האל המעשי עדיין יותר מדי חד-צדדית, והבנתם את חשיבותה של ההתגלמות כבשר ודם עדיין יותר מדי מועטה. בכל הנוגע לבשרו ודמו של אלוהים, מעבודתו ודבריו בני האדם מבינים שרוח האל מכילה דברים כה רבים ושהיא כה עשירה. אולם בלי קשר לכך, העדות של אלוהים מגיעה בסופו של דבר מרוח האל: מה שהאל עושה בהתגלמותו כבשר ודם, העקרונות שהוא עובד על פיהם, מה שאלוהים עושה באנושיות ומה שהוא עושה באלוהיות. אנשים חייבים להיות בקיאים בנושא. כיום אתם יכולים לעבוד את האישיות הזו, אבל לאמיתו של דבר, אתם עובדים את רוח האל. זה המעט שעל בני האדם להשיג בהכרתם את האל בהתגלמותו כבשר ודם: הכרת מהותה של רוח האל באמצעות הבשר והדם, הכרת העבודה האלוהית של רוח האל כבשר ודם והכרת העבודה האנושית כבשר ודם, קבלת כל דבריה ואמירותיה של רוח האל כבשר ודם וראייה כיצד רוח האל מכוונת את הבשר והדם ומדגימה את עוצמתה כבשר ודם. כלומר, האדם למד להכיר את הרוח בשמיים באמצעות הבשר והדם. הופעת האל המעשי עצמו בקרב בני האדם הפריכה את האל המעורפל עצמו בתפיסותיהם של בני האדם. עבודתם של בני האדם אל המעשי עצמו הגבירה את המשמעת שלהם כלפי אל. באמצעות העבודה האלוהית של רוח האל כבשר ודם ובאמצעות עבודתה האנושית כבשר ודם, האדם זוכה בהתגלות ורעייה ומשנה טבע חייו. זו המשמעות הממשית היחידה של בואה של רוח האל כבשר ודם, והיא נועדה לכך שבני האדם יוכלו לבוא במגע עם אלוהים, להסתמך על אלוהים ולזכות להכיר את אלוהים.

על פי רוב, מה אמורה להיות גישתם של בני האדם כלפי האל המעשי? מה אתם יודעים על ההתגלמות, על הופעת הדבר כבשר ודם, על הופעת האל כבשר ודם, על מעשי האל המעשי? ועל מה מדובר היום בעיקר? ההתגלמות,

בואו של הדבר כבשר ודם והופעת האל כבשר ודם – יש להבין את כל סוגיות אלה. בהתבסס על שיעור קומתכם ועל העידן, במהלך ההתנסויות שאתם עוברים בחייכם, עליכם להבין את הסוגיות האלה בהדרגה ולרכוש ידע ברור אודותיהן. התהליך שבמהלכו בני האדם חווים את דברי האל זהה לתהליך שבמהלכו הם מכירים את הופעת דברי האל כבשר ודם. ככל שבני האדם חווים יותר את דברי האל, כך הם מכירים יותר את רוח האל. באמצעות חוויית דברי האל, בני האדם תופסים את עקרונות העבודה של רוח האל ומכירים את עקרונות עבודתה של רוח האל – כך הם מכירים את האל המעשי עצמו. למעשה, כשאלוהים הופך את בני האדם למושלמים וזוכה בהם, הוא מיידע אותם על מעשיו של האל המעשי, ומשתמש בעבודתו של האל המעשי כדי להראות לבני האדם את החשיבות האמיתית של ההתגלמות כבשר ודם ולהוכיח להם שרוח האל באמת הופיעה בפני האדם. כשהאל זוכה בבני אדם והופך אותם למושלמים, ביטויי של האל המעשי כבשו אותם, דבריו של האל המעשי שינו אותם והעניקו להם את חייו בקרבם – הם מילאו אותם במהותו (בין שבמהותו האנושית ובין שבמהותו האלוהית), מילאו אותם במהות דבריו וגרמו לבני האדם להביא לידי ביטוי את דבריו. כשאלוהים זוכה בבני אדם, הוא עושה זאת בעיקר באמצעות דברים ואמירות של האל המעשי, כדי לטפל בליקוייהם של בני האדם וכדי לשפוט ולחשוף את טבעם המרדני, ובכך לגרום להם להשיג את מה שהם צריכים ולהוכיח להם שאלוהים נמצא בקרב בני האדם. מעל הכל, העבודה שעושה האל המעשי היא הצלתו של כל אדם ואדם מהשפעתו של השטן, הרחקתו מארץ הזוהמה ועקירת טבעו המושחת. המשמעות העמוקה ביותר של נפילה בנחלתו של האל המעשי היא היכולת לקבל את האל המעשי כמופת וכדגם לחיקוי ולהביא לידי ביטוי את האנושיות הרגילה, וכן היכולת לנהוג על פי דבריו ודרישותיו של האל המעשי, ללא כל חריגה מהם או עיוות שלהם – לנהוג בדיוק כפי שהוא מורה, ולהיות מסוגל להשיג את כל מה שהוא מבקש. כך תיפלו בנחלתו של אלוהים. כשאתם נופלים בנחלת האל, לא זו בלבד שאתם זוכים בעבודתה של רוח הקודש. מעל הכל, באפשרותכם להביא לידי ביטוי את דרישותיו של האל המעשי. עצם הזכייה בעבודתה של רוח הקודש אין פירושה שיש לכם חיים. השאלה העיקרית היא אם אתם מסוגלים לפעול על פי דרישות האל המעשי מכם, ושאלה זו מתקשרת לשאלה אם אתם מסוגלים ליפול בנחלתו של אלוהים. דברים אלה הם המשמעות הגדולה ביותר של עבודת האל המעשי כבשר ודם. כלומר, אלוהים זוכה בקבוצה של בני אדם בכך שהוא מופיע באמת ובתמים כבשר ודם, ובכך שהוא מלא חיים, מציאותי, גלוי לבני האדם, ושהוא מבצע באמת את עבודת רוח האל כבשר ודם ופועל כבשר ודם כמופת לבני האדם. בואו של האל כבשר ודם נועד בעיקר לאפשר לבני האדם לראות את מעשיו האמיתיים של האל, להגשים את רוח האל חסרת הצורה כבשר ודם ולאפשר לבני האדם לראות את האל ולגעת בו. כך, בני האדם שאלוהים השלים יביאו אותו לידי ביטוי, ייפלו בנחלתו ויהיו כלבבו. אילו אלוהים דיבר רק בשמיים ולא היה יורד ארצה באמת, בני האדם עדיין לא היו מסוגלים להכיר את אלוהים. הם היו יכולים רק להטיף על מעשי האל באמצעות תיאוריה ריקה מתוכן, ודברי האל לא היו עומדים לרשותם כמציאות. אלוהים ירד ארצה בעיקר כדי לשמש כמופת ודגם לחיקוי למי שייפול בנחלתו של אלוהים. רק כך יכולים בני האדם להכיר את אלוהים באמת, לגעת באלוהים ולראותו, ורק אז הם יכולים באמת ובתמים ליפול בנחלת האל.

רק הנהגת האמת פירושה החזקה במציאות

יכולתכם להסביר את דברי האל באופן בוטה אין פירושה שאתם מחזיקים במציאות – הדברים לא פשוטים כפי שאתם אולי מעלים על דעתכם. השאלה אם אתם מחזיקים במציאות לא תלויה במה שאתם אומרים, אלא שהיא מתבססת על מה שאתם מביאים לידי ביטוי בחייכם. רק כשדברי האל הופכים לחייכם ולביטוי הטבעי שלכם, הדבר נחשב למציאות, ורק זה נחשב להבנה ולשיעור קומה אמיתי. עליכם להיות מסוגלים לעמוד בבחינה במשך פרקי זמן ממושכים, ועליכם להיות מסוגלים להביא לידי ביטוי את הצלם שאלוהים דורש מכם. אסור שזו תהיה העמדת פנים – הדבר צריך לזרום מכם באופן טבעי. רק אז באמת תהיה לכם מציאות, ורק אז באמת תזכו בחיים. אני אשתמש בדוגמה של הניסיון של עושי השירות, שאותה כולם מכירים. כולם יכולים לדבר על התאוריות הנשגבות ביותר בנוגע לעושי השירות. לכולכם יש רמה סבירה של הבנה בנוגע לעניין הזה, וכל אחד מכם מיומן בדיבור על הנושא הזה יותר מאשר רעהו, כאילו זו תחרות. יחד עם זאת, אם האדם לא עבר ניסיון משמעותי, קשה לדעת אם יש לו עדות טובה. בקצרה, האופן שבו האדם מביא דברים לידי ביטוי עדיין לוקה בחסר, והדבר לא הרמוני עם ההבנה שלו. לפיכך, הדבר עדיין לא הפך לשיעור קומתו של האדם בפועל, ואלה עדיין לא החיים של האדם. משום שהבנתו של האדם לא נכנסה למציאות, שיעור קומתו עדיין כמו טירה הבנויה בחול – מתנדנד ומט לנפול. יש לאדם מעט מדי מציאות – כמעט בלתי אפשרי למצוא מציאות כלשהי באדם. יש מעט מדי מציאות הנובעת באופן טבעי מהאדם, וכל המציאות בחייו מאולצת. זו הסיבה לכך שאני אומר שאין לאדם מציאות כלל. אל תסמכו יותר מדי על בני האדם שאומרים שאהבתם לאלוהים לעולם לא משתנה – זה רק מה שהם אומרים לפני שהם מתמודדים עם ניסיונות. ברגע שהם לפתע יתמודדו עם ניסיונות, הדברים שהם אומרים יחזרו להיות בלתי תואמים למציאות, והדבר שוב יוכיח שאין לאדם מציאות כלל. אפשר לומר שבכל פעם שאתם נתקלים בדברים שלא מתאימים לתפיסות שלכם ודורשים מכם להניח את עצמכם בצד, אלה הם הניסיונות שלכם. לפני שהווייתו של אלוהים תתגלה, יהיה מבחן קפדני עבור כל אדם, ניסיון עצום שכל אחד יעבור – האם אתם מבינים את העניין הזה בבירור? כשאלוהים רוצה לנסות בני אדם, הוא תמיד מאפשר להם לקבל את ההחלטות שלהם עצמם לפני שהאמת והעובדות יוצאים לאור. פירוש הדבר הוא שכאשר אלוהים ינסה אתכם, הוא לעולם לא יאמר להם את האמת, וכך בני האדם יכולים להיחשף. זו דרך אחת שבה אלוהים מבצע את עבודתו, כדי לבדוק אם אתם מבינים את האל של היום ואם יש לכם מציאות. האם באמת אין לכם אפילו שמץ של ספק לגבי עבודתו של אלוהים? האם תהיו מסוגלים לעמוד איתן כשניסיון משמעותי יפקוד אתכם? מי מעז לומר דברים כגון "אני מתחייב שלא יהיו בעיות"? מי מעז לומר דברים כגון "אחרים אולי מפקפקים, אבל אני לעולם לא אפקפק"? בדיוק כמו בניסיונות שפטרוס עבר, הוא תמיד התרברב לפני שהאמת יצאה לאור. זה לא פגם אישי הייחודי לפטרוס, אלא הקושי הגדול ביותר הניצב בפני כל אדם כעת. אילו הייתי מבקר מקומות רבים, או אם הייתי מבקר כמה אחים ואחיות, כדי לבחון את הבנתכם את עבודתו של אלוהים כיום, בהחלט הייתם מסוגלים לדבר על רבים מהדברים שאתם מבינים, והיה נדמה שאין לכם שום ספקות. אם הייתי שואל אתכם: "האם אתם באמת יכולים

להכריע שאלוהים עצמו הוא זה שמבצע את העבודה של היום? ללא שום ספק? הייתם לבטח עונים: "ללא שום ספק. זו העבודה שמבצעת רוחו של אלוהים." לאחר שתענו כך, לבטח לא היה צל של ספק בלבכם, ואולי אפילו תחושו הנאה רבה – אולי תרגישו שזכיתם במעט מציאות. בני האדם שנוטים להבין כך דברים הם אלה שיש להם פחות מציאות. ככל שהאדם חושב שהוא זכה במציאות, כך הוא פחות מסוגל לעמוד איתן בניסיונות. אוי לבני האדם היהירים והשחצנים, ואוי לבני האדם שאין להם הכרה עצמית. בני אדם כאלה טובים יותר מכל בדיבור, אך גרועים יותר מכל במעשיהם. כשיופיע אפילו סימן קטן של סכנה, בני האדם יתחילו לפקפק, והמחשבה לוותר תיכנס לדעתם. אין להם מציאות כלל. כל מה שיש להם הוא תאוריות נשגבות יותר מדת, ללא אף מציאות שאלוהים דורש כעת. אני נגעל יותר מכל מבני האדם שרק מדברים על תאוריות אך נעדרים כל מציאות. הם משמיעים את הזעקות הרמות ביותר כשהם מבצעים את עבודתם, אך הם קורסים ברגע שהם ניצבים בפני המציאות. האין זה מוכיח שאין לבני האדם האלה שום מציאות? בלי קשר לעוצמתם הרבה של הרוח והגלים, אם אתם מסוגלים להישאר יציבים מבלי ששמך של ספק יחלחל לדעתכם, ואם אתם יכולים לעמוד איתן ולא להיתקף בהכחשה אפילו כשלא נותר אף אחד אחר, הרי שזו הוכחה שיש לכם הבנה אמיתית ושכאמת יש לכם מציאות. אם אתם נוהים אחר הרוח הנושבת לכל עבר, ואם אתם נוהים אחר הרוב ולומדים לומר מה שאחרים אומרים, לא משנה כמה יפה אתם אומרים דברים כאלה, זו לא הוכחה לכך שיש לכם מציאות. לפיכך, אני מציע שלא תקדימו את זמנכם ותצעקו דברי סרק. האם אתם מכירים את העבודה שאלוהים יבצע? אל תתנהגו כמו עוד פטרוס, פן תמיטו על עצמכם בושע ולא תוכלו עוד לשמור על ראש מורם – זה לא מועיל לאף אחד. לרוב בני האדם אין שיעור קומה אמיתי. אלוהים ביצע כמות רבה של עבודה, אך הוא לא גרם למציאות לבוא לא בני האדם. ליתר דיוק, אלוהים מעולם לא המיט ייסורים על אף אחד באופן אישי. על כן, כמה מבני האדם נחשפו בניסיונות כאלה, כשזרועות התמנון של החטא מתפשטות מהם יותר ויותר. הם חשבו שהם יכולים להתייחס לאלוהים כלאחר יד ולעשות כאוות נפשם. מאחר שהם אפילו לא מסוגלים לעמוד בניסיון כזה, הניסיונות המתאגרים יותר לא באים בחשבון, והמציאות גם היא לא באה בחשבון. האין זה ניסיון להוליך את אלוהים שולל? החזקה במציאות היא לא דבר שניתן לזייף, והיא לא דבר שניתן להשיג מתוך ידע לגביה. הדבר מבוסס על שיעור קומה אמיתי ועל השאלה אם אתם מסוגלים לעמוד בכל ניסיון. האם אתם מבינים כעת?

דרישתו של אלוהים מהאדם היא לא סתם שהוא יהיה מסוגל לדבר על מציאות. זה היה קל מדי, הלא כן? אם כך, מדוע אלוהים מדבר על היווכחות בחיים? מדוע הוא מדבר על שינוי? אם האדם מסוגל אך ורק לדיבורי סרק על מציאות, האם הוא יכול להשיג שינוי בטבעו? אימון קבוצה של חיילים טובים של המלכות שונה מאימון בני אדם שיכולים רק לדבר על מציאות או מאימון בני אדם שיכולים רק להתרברב. מדובר באימון בני אדם שיכולים להביא לידי ביטוי את דברי האל בכל עת, שלא נכנעים גם לנוכח מכשולים ואשר חיים על פי דברי האל בכל עת ולא חוזרים אל העולם. זו המציאות שאלוהים מדבר עליה, וזו גם הדרישה שאלוהים מציב לבני האדם. לפיכך, אל תחשבו שהמציאות שאלוהים מדבר עליה היא פשוטה מדי. נאורות שמעניקה רוח הקודש בלבד לא שוות ערך להחזקה במציאות: זה לא שיעור הקומה של בני האדם, אלא חסדו של אלוהים, והדבר לא נוגע לאף הישג אנושי. על כל אדם לשאת את הסבל שעבר פטרוס, ומעבר לכך, על כל אדם להתאפיין בכבוד של פטרוס – זה מה שבני האדם מביאים לידי ביטוי לאחר שהם זוכים בעבודתו של אלוהים. רק זה יכול להיקרא מציאות. אל

תחשבו שתהיה לכם מציאות משום שתוכלו לדבר על מציאות. זו חשיבה קלוקלת, היא לא תואמת לרצונו של אלוהים ואין לה שום חשיבות בפועל. אל תאמרו דברים כאלה בעתיד – היפטר מראש מאמירות כאלה! כל בני האדם שיש להם הבנה שקרית של דברי האל הם לא מאמינים. אין להם שום ידע אמיתי, וקל וחומר שאין להם שיעור קומה אמיתי. הם בני אדם בורים חסרי מציאות. כלומר כל בני האדם שחיים מחוץ למהותן של דברי האל הם לא מאמינים. אלה שבני האדם רואים בהם לא מאמינים הם חיות פרא בעיניו של אלוהים, ואלה שאלוהים רואה בהם לא מאמינים הם אלה שדברי האל לא מצויים בחייהם. לפיכך, בני האדם שלא מחזיקים במציאות של דברי האל ואשר לא מצליחים להביא לידי ביטוי את דברי האל הם לא מאמינים. כוונתו של אלוהים היא לגרום לכך שכולם יביאו לידי ביטוי את המציאות של דברי האל. המטרה היא לא רק שכולם יהיו מסוגלים לדבר על המציאות, אלא, באופן חשוב מכך, שכולם יהיו מסוגלים להנהיג את המציאות המצויה בדברי האל. המציאות שהאדם תופס היא שטחית מדי, אין לה ערך, היא לא יכולה להגשים את רצונו של אלוהים, היא עלובה מדי, היא אפילו לא ראויה לאזכור, היא לקויה מדי, והיא רחוקה מדי מהרף של דרישותיו של אלוהים. כל אחד מכם יעבור בדיקה מקיפה כדי לבדוק מי מכם יודע רק לדבר על ההבנה שלו אך לא מסוגל להצביע על הנתיב, וכדי לבדוק מי מכם הוא אשפה חסרת תועלת. זכרו זאת בעתיד! אל תדברו על הבנה ריקה מתוכן – דברו רק על נתיב הנוהג ועל מציאות. עברו מידע אמיתי לנוהג אמיתי, ואז עברו מהנהגה להבאה לידי ביטוי של המציאות. אל תחנכו את הזולת, ואל תדברו על ידע אמיתי. אם ההבנה שלכם היא נתיב, אתם יכולים להרפות ממנו. אם היא לא נתיב, אנא בלמו את פיהם וחדלו מלדבר. מה שאתם אומרים הוא חסר תועלת. אלה רק מילים של הבנה שנועדו לשטות באלוהים ולגרום לאחרים לקנא בכם. האין זו השאיפה שלכם? האין זו השתעשעות מכוונת בזולת? האם יש לכך ערך כלשהו? דברו על הבנה רק אחרי שתחוו אותה, ואז כבר לא תתרברבו. אחרת אתם רק אומרים דברים יהירים. אתם אפילו לא יכולים להתגבר על דברים רבים או להתמרד נגד הבשר והדם שלכם עצמכם בחוויות שלכם בפועל. אתם תמיד עושים בדיוק את מה שהחשקים שלכם מובילים אתכם לעשות. אתם לא מרצים את רצונו של אלוהים. עם זאת, יש לכם חוצפה לדבר על הבנות תאורטיות – אתם חסרי בושה! עדיין יש לכם חוצפה לדבר על ההבנה שלכם את דברי האל – איזו עזות מצח! נשיאת נאומים והתרברבות הפכו לאופי שלכם, והתרגלתם לעשות זאת. הדבר נמצא בהישג ידכם בכל פעם שאתם מדברים, אתם עושים זאת באופן חלק וכלאחר יד, ואתם מתענגים על קישוטים בכל הנוגע לנוהג. האין זה ניסיון לשטות את הזולת? אתם אולי מסוגלים לשטות בבני אדם, אך לא ניתן לשטות באלוהים. בני האדם לא יודעים ואין להם יכולת הבחנה, אך אלוהים רציני לגבי עניינים כאלה, והוא לא יחוס עליכם. האחים והאחיות שלכם אולי מסנגרים עליכם, מהללים את ההבנה שלכם ומעריצים אתכם, אך אם לא תהיה לכם מציאות, רוח הקודש לא תחוס עליכם. אולי האל המעשי לא ייטפל לפגמים שלכם, אך רוחו של אלוהים לא תתייחס אליכם כלל, וגם זה יהיה לכם קשה לעיכול. האם אתם מאמינים בזה? דברו יותר על המציאות של הנוהג. האם כבר שכחתם? דברו יותר על הנתיבים המעשיים. האם כבר שכחתם? "דברו פחות על תאוריות נשגבות ודברו פחות על דברים חסרי ערך ומנופחים, ומוטב להתחיל לנהוג החל מרגע זה." האם שכחתם את המילים האלה? האם אתם לא מבינים מכך דבר? האם אתם לא מבינים כלל את רצונו של אלוהים?

הכרת עבודתו של אלוהים כיום

על פי רוב, הכרת עבודתו של אלוהים בימים אלה פירושה לדעת מהי כהונתו העיקרית של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם באחרית הימים, ולהבין את המטרה שלשמה הוא ירד ארצה. בדבריי הקודמים ציינתי שאלוהים ירד ארצה (באחרית הימים) כדי להוות דוגמה ומופת לפני עזיבתו. כיצד אלוהים מהווה דוגמה ומופת? הוא עושה זאת באמצעות דיבור, עבודה והפצת דבריו בכל רחבי העולם. זוהי עבודת האל באחרית הימים – הוא רק מדבר, כדי שהעולם יהפוך לעולם של מילים, וכדי שדבריו יספקו את כל הדרוש לכל בני האדם ויהפכו אותם לנאורים, מה שיעזור את נפשם ויגרום להם לראות בבירור את חזונו. האל בהתגלמותו כבשר ודם ירד ארצה באחרית הימים בעיקר כדי לדבר. כשישוע ירד ארצה, הוא הפיץ את בשורת מלכות שמיים והשלים את עבודת הגאולה של הצליבה. הוא שם קץ לעידן החוק, וחיסל את כל הדברים הישנים. הופעתו של ישוע חתמה את עידן החוק וציינה את תחילתו של עידן החסד. הופעתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם באחרית הימים שמה קץ לעידן החסד. הוא ירד ארצה בעיקר כדי לומר את דבריו, להשתמש בדבריו כדי להביא את בני האדם לשלמות, כדי להפוך את בני האדם לנאורים ולהאיר אותם, וכן על מנת לעקור את האל המעורפל שהשתכן בלבם. זה לא שלב העבודה שישוע הוציא לפועל במהלך שהותו עלי האדמות. בהיותו עלי אדמות, ישוע עשה נסים רבים, ריפא חולים, גירש שדים והוציא לפועל את עבודת הגאולה של הצליבה. כתוצאה מכך, בני האדם אימצו תפיסה שלפיה הם מאמינים שכך אלוהים צריך להיות. זאת מפני שבהיותו עלי אדמות, ישוע לא עבד למען סילוק צלם האל המעורפל מלבם של בני האדם. במקום זאת, הוא נצל, ריפא חולים, גירש שדים, והפיץ את בשורת מלכות שמיים. מצד אחד, האל בהתגלמותו כבשר ודם באחרית הימים עוקר את המקום שתפס האל המעורפל בתפיסותיהם של בני האדם, כדי שצלמו של האל המעורפל יימחה מלבם של בני האדם. באמצעות דבריו ועבודתו בפועל, נדודיו בין ארצות העולם, והעבודה האמיתית והרגילה באופן יוצא מגדר הרגיל שהוא עושה בין בני האדם, הוא גורם לאדם להכיר את המציאותיות של אלוהים, ולהסיר את מקום האל המעורפל מלב האדם. מצד שני, אלוהים משתמש בדברים שנאמרים על ידי התגלמותו כבשר ודם כדי להפוך את בני האדם למושלמים, וכן על מנת לבצע הכול. זוהי העבודה שאלוהים יבצע במהלך אחרית הימים.

הדברים שחובה עליכם לדעת:

1. עבודתו של אלוהים אינה על-טבעית, ואסור לכם לגבש תפיסות עליה.
 2. חובה עליכם להבין את העבודה העיקרית שהאל בהתגלמותו כבשר ודם בא לעשות הפעם.
- הוא לא ירד ארצה כדי לרפא חולים, לגרש שדים או לעשות נסים, והוא לא ירד ארצה כדי להפיץ את בשורת ההכאה על חטא או לגאול את בני האדם. הסיבה לכך היא שישוע כבר עשה את העבודה הזו, ואלוהים לא חוזר על אותה עבודה פעמיים. כיום, אלוהים שוהה עלי אדמות כדי לשים קץ לעידן החסד ולמגר את כל המנהגים של עידן החסד. האל המעשי ירד ארצה בעיקר כדי להראות לבני האדם שהוא אמיתי. כשישוע ירד ארצה, הוא אמר דברים מועטים. הוא בעיקר עשה נסים, ביצע אותות ומופתים, ריפא חולים וגירש שדים, וכן ניבא נבואות במטרה

לשכנע את בני האדם ולהוכיח להם שהוא באמת אלוהים, ושהוא אל קר רוח. בסופו של דבר, ישוע השלים את עבודת ההיצלבות. אלוהים של היום לא עושה אותות ומופתים ולא מרפא חולים ומגרש שדים. עבודתו של ישוע בהיותו עלי האדמות מסמלת חלק אחד של אלוהים, אך הפעם אלוהים ירד ארצה כדי לבצע את השלב הבא של עבודתו שצריך להיעשות, שכן אלוהים לא חוזר על אותה עבודה פעמיים. הוא תמיד אל חדש ואף פעם לא ישן, ולכן כל מה שאתם רואים כיום אלו הם דבריו ועבודתו של האל המעשי.

האל בהתגלמותו כבשר ודם באחרית הימים ירד ארצה בעיקר כדי לומר את דבריו, להסביר את כל הדרוש לחיי בני האדם, לציין במה בני האדם צריכים לקחת חלק, ולהראות לבני האדם את מעשיו של אלוהים, וכן את חוכמתו, יכולתו האינוסופית ואת פלאיותו של אלוהים. באמצעות הדרכים הרבות שבהן מדבר האל, בני האדם חוזים בעליונותו של אלוהים, בגדולתו של אלוהים, ואף בענוותו ומסתוריותו של אלוהים. בני האדם רואים שהאל הוא עליון, אך גם שהוא עניו ונסתר, ויכול להיעשות לפחות מכולם. חלק מדבריו נאמרים היישר מנקודת המבט של רוח האל, חלק מדבריו נאמרים היישר מנקודת השקפתם של בני האדם, וחלק מדבריו נאמרים היישר מנקודת המבט של גוף שלישי. מזה ניתן לראות שאופן עבודתו של אלוהים משתנה לאין שיעור ושכאמצעות דבריו הוא מאפשר לבני האדם לראות זאת. עבודת האל באחרית הימים היא רגילה ואמיתית, ולכן קבוצת בני האדם של אחרית הימים ניצבת בפני הניסיון הגדול מכולם. בשל הרגילות והמציאותיות של אלוהים, כל בני האדם לוקחים חלק בניסיונות כאלה. הסיבה לכך שבני האדם מועמדים בניסיונותיו של אלוהים היא הרגילות והמציאותיות של אלוהים. במהלך עידנו של ישוע, לא היו תפיסות או ניסיונות. משום שרוב העבודה שעשה ישוע עלתה בקנה אחד עם תפיסותיהם של בני האדם, אנשים נעשו לחסידיו ולא גיבשו תפיסות לגביו. הניסיונות של היום הם הניסיונות החשובים ביותר שבפניהם ניצבו בני האדם, וכשנאמר שבני האדם האלה צלחו את התלאות, הכוונה היא לתלאות האלה. היום אלוהים בורא בדברו אמונה, אהבה, אורך רוח וצייתנות בבני האדם האלה. הדברים שאומר האל בהתגלמותו כבשר ודם באחרית הימים הם בהתאם למהות אופיו של האדם, בהתאם להתנהגות האדם ובהתאם לדברים שבני האדם צריכים לקחת בהם חלק כיום. שיטת הדיבור שלו היא^[8] גם אמיתית וגם רגילה: הוא לא מדבר על המחר ולא עוסק באתמול – הוא מדבר רק על הדברים שצריך לקחת בהם חלק, ליישם ולהבין היום. אם יקום בהווה אדם שיכול לעשות אותות ומופתים, לגרש שדים, לרפא חולים ולעשות נסים רבים, ואם אדם זה יטען שהוא ישוע השב לעולם, אזי אדם זה יהיה זיוף וחיקוי של ישוע ומעשה ידיהן של רוחות רעות. זכרו זאת! אלוהים לא חוזר על אותה העבודה פעמיים. שלב עבודתו של ישוע כבר הושלם, ואלוהים לעולם לא יוציא לפועל שוב את שלב העבודה הזה. עבודתו של אלוהים לא מתיישבת עם תפיסותיהם של בני האדם. לדוגמה, התנ"ך חזה את ביאת המשיח, אך התברר שישוע בא, ולכן לא ייתכן שיבוא שוב משיח נוסף. ישוע כבר בא פעם אחת, ולכן לא ייתכן שהפעם ישוע יבוא שוב. יש שם אחד לכל עידן, וכל אחד מהשמות האלה מאופיין על ידי העידן. לפי תפיסותיהם של בני האדם, אלוהים תמיד חייב לעשות אותות ומופתים, תמיד חייב לרפא חולים ולגרש שדים, ותמיד חייב להיות בדיוק כמו ישוע. אולם הפעם אלוהים אינו כזה כלל וכלל. אם באחרית הימים אלוהים שוב

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "הוא".

יעשה אותות ומופתים, ושוב יגרש שדים וירפא חולים – אם הוא יעשה בדיוק את שעשה ישוע – אז אלוהים יחזור על אותה העבודה פעמיים, ועבודתו של ישוע תאבד כל חשיבות או משמעות. לכן אלוהים מוציא לפועל שלב עבודה אחד בכל עידן. מיד עם השלמת כל שלב בעבודתו של אלוהים, רוחות רעות מחקות אותו, ולאחר שהשטן מתחיל להתחקות אחר עקבותיו של אלוהים, אלוהים משנה את שיטתו. עם השלמת שלב בעבודתו של אלוהים, רוחות רעות מחקות אותו. זה חייב להיות ברור לכם. מדוע עבודתו של אלוהים היום שונה מעבודתו של ישוע? מדוע אלוהים לא עושה אותות ומופתים היום, ולא מגרש שדים או מרפא חולים? אם עבודתו של ישוע הייתה זהה לעבודה בעידן החוק, האם הוא היה יכול לייצג את אלוהים של עידן החסד? האם הוא היה יכול להשלים את עבודת הצליבה? אם ישוע היה נכנס לבית המקדש ושומר את השבת, כפי שהיה נהוג בעידן החוק, איש לא היה רודף אותו וכולם היו מקבלים אותו. אם פני הדברים היו כך, האם הוא היה יכול להיצלב? האם הוא היה יכול להשלים את עבודת הגאולה? מה יהיה הטעם בכך שהאל בהתגלמותו כבשר ודם באחרית הימים יעשה אותות ומופתים כמו ישוע? רק אם אלוהים יבצע שלב נוסף בעבודתו במהלך אחרית הימים, שלב שמייצג חלק מתוכנית הניהול שלו, יוכלו בני האדם לזכות בהכרה עמוקה יותר של אלוהים, ורק אז תושלם תוכנית הניהול של אלוהים.

באחרית הימים, אלוהים ירד ארצה בעיקר כדי לומר את דבריו. הוא מדבר מנקודת המבט של רוח האל, מנקודת המבט של בני האדם ומנקודת המבט של גוף שלישי. הוא מדבר בדרכים שונות, דבק בדרך אחת למשך פרק זמן מסוים, ומשתמש בדרכי הדיבור כדי לשנות את תפיסותיהם של בני האדם ולסלק את צלם האל המעורפל מלבם. זו העבודה העיקרית שאלוהים עושה. משום שבני האדם מאמינים שאלוהים ירד ארצה כדי לרפא חולים, לגרש שדים, לעשות נסים ולהעניק לבני האדם ברכות חומריות, אלוהים מוציא לפועל את שלב העבודה הזה – עבודת משפט וייסורים – כדי לסלק דברים כאלה מתפיסותיהם של בני האדם במטרה שהללו יוכלו להיווכח במציאותיות וברגילות של אלוהים. כך יוכל צלמו של ישוע להימחות מלבו ולהתחלף בצלם חדש של אלוהים. ברגע שצלם האל שבלבם של בני האדם מתיישן, הוא נהפך לאליל. כשישוע ירד ארצה וביצע את השלב הזה בעבודה, הוא לא ייצג את אלוהים בשלמותו. הוא עשה מספר אותות ומופתים, אמר כמה דברים ובסופו של דבר נצלב. הוא ייצג חלק אחד של אלוהים. הוא לא היה יכול לייצג את אלוהים בשלמותו, אלא ייצג את אלוהים על ידי ביצוע שלב אחד בעבודתו של אלוהים. הסיבה לכך היא שאלוהים הוא כה אדיר, מופלא ובלתי ניתן לתפיסה, וכן שאלוהים מבצע רק שלב אחד בעבודתו בכל עידן. העבודה שאלוהים עושה בעידן הזה היא בעיקר אמירת הדברים הדרושים לחיי בני האדם, חשיפת המהות של אופי האדם ושל טבעו המושחת, חיסול התפיסות הדתיות, החשיבה הפיאודלית והחשיבה המיושנת וכן חיסול הידע והתרבות של האדם. כל הדברים הללו חייבים להיחשף ולהיטהר באמצעות דבריו של אלוהים. באחרית הימים אלוהים משתמש במילים ולא באותות ומופתים כדי להביא את בני האדם לידי שלמות. הוא משתמש בדבריו כדי לחשוף את בני האדם, לשפוט אותם, לייסר אותם ולהפוך אותם למושלמים, וכך, דרך דברי האל, בני האדם נוכחים בחוכמתו וחביבותו של אלוהים, לומדים להבין את טבע האל, וחוזים במעשיו של אלוהים. בעידן החוק יהיה הוציא את משה ממצרים באמצעות דבריו וכן דיבר עם בני ישראל. בזמן ההוא, חלק ממעשיו של אלוהים התבהרו, אך משום שאיכותם של בני האדם היתה מוגבלת ומשום שדבר לא היה יכול להביאם לידי הכרה מקיפה של הדברים, אלוהים המשיך בעבודתו ובאמירת דבריו.

בעידן החסד בני האדם חזו שוב במעשיו של אלוהים. ישוע היה מסוגל לעשות אותות ומופתים, לרפא חולים, לגרש שדים ולהיצלב. שלושה ימים לאחר צליבתו הוא קם לתחייה והופיע בפני בני האדם כבשר ודם. זה כל מה שידעו בני האדם על אלוהים. בני האדם יודעים רק את מה שאלוהים מראה להם, ואם אלוהים לא היה מראה לבני האדם דברים נוספים, הרי שבזה היה מסתכם היקף הכרת האדם את אלוהים. לכן אלוהים ממשיך בעבודתו על מנת להעמיק הכרת האדם אותו, בתקווה שבני האדם ילמדו בהדרגתיות להכיר את מהות האל. באחרית הימים, אלוהים משתמש בדבריו כדי להביא את בני האדם לידי שלמות. דברי האל חושפים את טבעכם המושחת ומציאותיות האל מחליפה את תפיסותיכם הדתיות. האל בהתגלמותו כבשר ודם באחרית הימים ירד ארצה בעיקר כדי להגשים את הדברים הבאים: "הדבר נהיה בשר, הדבר חודר לבשר, הדבר מופיע בבשר". אם אינכם מבינים זאת היטב, עדיין לא תוכלו לעמוד איתן. באחרית הימים אלוהים בעיקר מתכוון להשלים את השלב בעבודתו שבו הדבר מופיע בבשר, וזה רק חלק אחד מתוכנית הניהול של אלוהים. לכן הידע שלכם חייב להיות ברור; ללא קשר לאופן עבודתו של אלוהים, הוא לא מרשה לבני האדם להגבילו. אילולא היה אלוהים עושה את העבודה הזאת באחרית הימים, הכרתו של האדם את אלוהים לא הייתה יכולה להתחזק. כל שהייתם יודעים הוא שאלוהים יכול להיצלב ולהחריב את סדום, ושישוע יכול לקום לתחייה ולהופיע בפני פטרוס... אולם לעולם לא הייתם יכולים לטעון שדברי האל יכולים לעשות כל דבר, אפילו לכבוש את בני האדם. רק אם תחוו את דברי האל תוכלו לטעון להכרה כזו, וככל שתחוו יותר מעבודת האל, כך תעמיק הכרתכם אותו. רק אז אתם תפסיקו להגביל את אלוהים לתפיסותיכם האישיות. בני האדם מכירים את אלוהים על ידי כך שהם חווים את עבודת האל, ואין אף דרך נכונה אחרת להכיר את אלוהים. כיום יש אנשים רבים שלא עושים דבר מלבד להמתין לאותות ומופתים ולימי הפורענות. האם אתם מאמינים באלוהים או שמא אתם מאמינים בימי הפורענות? אם תמתינו עד ימי הפורענות, זה כבר יהיה מאוחר מדי, ואם אלוהים לא יביא עליכם את הפורענות, כלום הוא לא אלוהים? האם אתם מאמינים באותות ומופתים או שמא אתם מאמינים באלוהים בכבודו ובעצמו? ישוע לא ביצע אותות ומופתים כאשר לעגו לו – האם הוא לא היה אלוהים? האם אתם מאמינים באותות ומופתים או שמא אתם מאמינים במהות האל? השקפותיהם של בני האדם בנוגע לאמונה באלוהים שגויות! יהוה אמר דברים רבים בעידן החוק, אך עד היום חלקם עדיין לא התגשמו. האם יכולים אתם לטעון שיהוה לא היה אלוהים? כיום צריך להיות ברור לכולכם שעבודת האל באחרית הימים עוסקת בעיקר בהגשמת העובדה "הדבר נהיה בשר". אלוהים, באמצעות עבודתו הממשית עלי האדמות, גורם לכך שבני האדם יכירו אותו, יבואו עמו במגע, ויחזו במעשיו בפועל. הוא גורם לבני האדם לראות בבירור שהוא מסוגל לעשות אותות ומופתים, ושיש גם זמנים שבהם הוא לא יכול לעשות זאת, ושהדבר תלוי בעידן. אינכם צריכים להסיק מכך שאלוהים אינו מסוגל לעשות אותות ומופתים, אלא שהוא משנה את שיטת עבודתו בהתאם לעבודה ובהתאם לעידן. בשלב העבודה הנוכחי, הוא אינו עושה אותות ומופתים. הסיבה לכך שהוא עשה אותות ומופתים בעידנו של ישוע היא שעבודתו בעידן ההוא הייתה שונה. אלוהים לא עושה את העבודה ההיא כיום, ויש כאלה שסבורים שהוא לא מסוגל לעשות אותות ומופתים, או לחלופין, הם חושבים שאם אלוהים לא עושה אותות ומופתים, הוא לא אלוהים. האין זאת טענה מופרכת? אלוהים מסוגל לעשות אותות ומופתים אך הוא עובד בעידן שונה, ולכן הוא לא עושה עבודה כזו. משום שזהו עידן שונה ומשום שמדובר בשלב שונה בעבודתו של אלוהים, גם מעשיו הגלויים של אלוהים

שונים. אמונתו של האדם באלוהים היא אינה האמונה באותות ומופתים ולא האמונה בנסים, אלא האמונה בעבודתו האמיתית של אלוהים במהלך העידן החדש. האדם מכיר את אלוהים באמצעות האופן שבו אלוהים עובד, וההכרה הזו מצמיחה את אמונת האדם באלוהים, כלומר את האמונה בעבודתו של אלוהים ובמעשיו. בשלב העבודה הנוכחי, אלוהים בעיקר מדבר. אל תחכו לראות אותות ומופתים מפני שלא תזכו לראותם! זאת משום שלא נולדתם בעידן החדש. אילו נולדתם בעידן החדש, ייתכן שהייתם רואים אותות ומופתים, אך נולדתם באחרית הימים ולכן באפשרותכם לראות רק את המציאותיות והרגילות של אלוהים. אל תצפו לראות את ישוע העל-טבעי באחרית הימים. באפשרותכם לראות רק את האל המעשי בהתגלמותו כבשר ודם, והוא זהה בכל לבן אדם רגיל. בכל עידן אלוהים מבאר מעשים שונים. בכל עידן אלוהים מבאר חלק ממעשיו, ועבודתו בכל עידן מייצגת חלק אחד מטבעו של אלוהים וחלק אחד ממעשיו של אלוהים. המעשים שאלוהים מבאר משתנים בהתאם לעידן שבו הוא פועל, אך כולם מעניקים לבני האדם ידע עמוק יותר על אודות אלוהים ואמונה ממשית ואמיתית יותר באלוהים. בני האדם מאמינים באלוהים בזכות כל המעשים שאלוהים עושה, ומשום שאלוהים כה מופלא ואדיר, ומשום שהוא כל-יכול ובלתי ניתן לתפיסה. אם אתם מאמינים באלוהים משום שהוא יכול לעשות אותות ומופתים ומשום שהוא יכול לרפא חולים ולגרש שדים, הרי שהשקפתכם שגויה, ואנשים עלולים לשאול אתכם, "הלא גם רוחות רעות מסוגלות לעשות את הדברים האלה?" האין זה בלבול בין צלם האל לצלם השטן? כיום אמונתם של בני האדם באלוהים נובעת ממעשיו הרבים של אלוהים והדרכים הרבות שבהן אלוהים עובד ומדבר. אלוהים משתמש באמירותו כדי לכבוש את בני האדם וכדי להביאם לידי שלמות. בני האדם מאמינים באלוהים בזכות מעשיו הרבים של אלוהים, ולא משום שהוא מסוגל לעשות אותות ומופתים. בני האדם מבינים את אלוהים רק משום שהם חוזים במעשיו. רק הכרת מעשיו הממשיים של אלוהים, אופן עבודתו, השיטות החכמות שמפעיל, אופן דיבורו והדרך שבה הוא מביא את בני האדם לידי שלמות – רק הכרת ההיבטים הללו – תאפשר לכם לתפוס את מציאותיות האל ולהבין את טבעו, לדעת מה הוא אוהב, מה מתעב, איך הוא עובד על האדם. הבנת הדברים האהובים והשנואים על אלוהים תאפשר לכם להבחין בין החיובי לשלילי, והכרתכם את אלוהים תקדם את חייכם. בסיכומי של עניין, עליכם ללמוד להכיר את עבודתו של אלוהים, ועליכם לתקן את השקפותיכם על האמונה באלוהים.

האם עבודתו של אלוהים פשוטה כפי שהאדם חושב?

כבני אדם שמאמינים באלוהים, עליכם להבין שכאשר אתם מקבלים כיום את עבודתו של אלוהים באחרית הימים ואת כל העבודה של תוכניתו של אלוהים עבורכם, אלוהים למעשה מעניק לכם התעלות וישועה. כל עבודתו של אלוהים בתבל כולה התמקדה בקבוצת בני האדם הזו. אלוהים הקדיש לכם את כל מאמציו והקריב את הכול למענכם. הוא השיב לעצמו ונתן לכם את כל העבודה של רוח האל ברחבי תבל. זו הסיבה שאני אומר שאתם בני המזל. יתר על כן, הוא העביר את כבודו אליכם מעם ישראל, עמו הנבחר, כדי להגשים לגמרי את מטרת תוכניתו

באמצעות קבוצת בני האדם שאתם שייכים לה. לפיכך, אתם אלה שיקבלו את ירושתו של אלוהים, ויתרה מזאת, אתם תהיו יורשי כבודו של אלוהים. אולי אתם זוכרים את המילים האלה: "הן צָרְתָּנוּ הַקֶּלֶה שֶׁל הַרְגָּע מִכִּינָה לָנוּ כְּבוֹד עוֹלָמִים גָּדוֹל וְרַב עַד מָאֹד". בעבר, כולכם שמעתם את האמרה הזאת, אך איש מביניכם לא הבין את משמעותן האמיתית של המילים. כיום, אתם יודעים היטב את המשמעות האמיתית שהן טומנות בחובן. המילים האלה הן מה שאלוהים ישיג באחרית הימים. והן יושגו על בני האדם שהתנין הגדול האדום כאש אמלל בארץ שבה הוא שוכן. התנין הגדול האדום כאש רודף את אלוהים והוא אויבו של אלוהים, ולכן בארץ הזו, בני האדם שמאמינים באלוהים חשופים להשפלה ולרדיפה. זו הסיבה שהמילים האלה יהפכו למציאות בקרב קבוצת בני האדם שאתם שייכים לה. היות שהעבודה מתבצעת בארץ שמתנגדת לאלוהים, כל עבודתו נתקלת במחסומים יוצאי דופן, והגשמתה של רבים מדבריו מתעכבת. לפיכך, בני אדם מזוככים בזכות דברי האל. גם זה יסוד של סבל. ביצוע עבודתו של אלוהים בארצו של התנין הגדול והאדום כאש מפרך ביותר, אך דווקא באמצעות הקשיים האלה, אלוהים מבצע שלב בעבודתו שמגשים את חוכמתו ואת מעשיו המופלאים. אלוהים מנצל את ההזדמנות הזאת כדי להשלים את קבוצת בני האדם הזו. עקב הסבל, האיכות וכל הטבע השטני של בני האדם בארץ הטמאה הזו, אלוהים עושה את עבודת הטיהור והכיבוש שלו כדי לזכות בכבוד וכדי לזכות בבני האדם שנושאים עדות על מעשיו. זו המשמעות המלאה של כל הקורבנות שאלוהים הקריב למען קבוצת בני האדם הזו. כלומר אלוהים עושה את עבודת הכיבוש רק באמצעות מתנגדיו. רק כך כוחו האדיר של אלוהים יכול לבוא לידי ביטוי. במילים אחרות, רק תושבי הארץ הטמאה ראויים לרשת את כבודו של אלוהים, ורק זה יוכל להבליט את עוצמתו האדירה של אלוהים. זו הסיבה שאני אומר שכבודו של אלוהים מושג בארץ הטמאה ומתושביה. זה רצונו של אלוהים. הדבר דומה לשלב עבודתו של ישוע. הוא יכול היה לזכות בכבוד רק בקרב הפרושים שרדפו אותו. אלמלא הרדיפה הזו ובגידתו של יהודה איש קריות, ישוע לא היה מושם ללעג ולשמצה, ולבטח לא היה נצל, ולפיכך הוא לעולם לא יכול היה לזכות בכבוד. בכל מקום שבו אלוהים עובד בכל עידן, ובכל מקום בו הוא עושה את עבודתו בהתגלמותו כבשר ודם, הוא זוכה בכבוד וזוכה בבני האדם שהוא מתכוון לזכות בהם. זו תוכנית העבודה של אלוהים, וזה הניהול שלו.

בתוכניתו בת כמה אלפי השנים של אלוהים, העבודה שנעשית כבשר ודם נחלקת לשניים: החלק הראשון הוא עבודת הצליבה, שהעניקה לו כבוד, והחלק השני הוא עבודת הכיבוש והעבודה של הפיכת בני האדם למושלמים באחרית הימים, שבאמצעותה הוא יזכה בכבוד. זה הניהול של אלוהים. לפיכך, אל תמעיטו בערכן של עבודתו של אלוהים והשליחות שאלוהים מטיל עליכם. כולכם היוורשים של כובד משקלה הרב יותר והנצחי של כבודו של אלוהים – כך קבע אלוהים במיוחד. מבין שני חלקיו של כבודו, אחד מתגלה בכם, וכל כולו של החלק השני של כבודו של אלוהים מוענק לכם כירושה. זו התעלות הרוח מאלוהים וזו תוכניתו שנקבעה לפני זמן רב. לאור אדירותה של העבודה שאלוהים עשה בארץ משכנו של התנין הגדול והאדום כאש, אילו העבודה הזו הייתה מתבצעת במקום אחר, היא הייתה נושאת פירות אדירים ומתקבלת בקלות על-ידי האדם לפני זמן רב. אנשי הכנסייה במערב שמאמינים באלוהים היו מקבלים את העבודה הזו יותר מדי בקלות, משום ששלב עבודתו של ישוע מהווה תקדים. זו הסיבה לכך שאלוהים לא מסוגל לבצע במקום אחר את שלב העבודה הזה של זכייה בכבוד. כלומר היות שיש תמיכה מכל בני האדם והכרה מכל האומות, אין לכבודו של אלוהים מקום לנוח. וזו

בדיוק החשיבות היוצאת מהכלל של שלב העבודה הזה בארץ הזו. אין ביניכם אף אחד שנהנה מהגנת החוק. נהפוך הוא – החוק מעניש אתכם, והקושי הגדול יותר הוא שאיש לא מבין אתכם – לא קרוביכם, לא הורייכם, לא חביריכם ולא עמיתיכם. איש לא מבין אתכם. כשאלוהים דוחה אתכם, אין לכם אף דרך להמשיך לחיות על פני האדמה. אך לא כל שכן, בני האדם לא יכולים לעזוב את אלוהים. זו חשיבותו של האופן שבו אלוהים כובש את בני האדם, וזה כבודו של אלוהים. מה שירשתם היום עולה על ירושתם של כל השליחים והנביאים הקודמים, והוא גדול אפילו מירשתם של משה ופטרס. אי-אפשר לקבל ברכות תוך יום או יומיים – יש לזכות בהן באמצעות הקרבות רבות. כלומר אתם זקוקים לאהבה מזוככת, לאמונה גדולה ולאמיתות הרבות שאלוהים דורש מכם להשיג. בנוסף, עליכם להישיר מבט אל הצדק ולעולם לא לפחד או להיכנע, ואתם זקוקים לאהבה מתמדת לאלוהים שאינה דועכת. נדרש שתהיו נחושים, ושיתחולל שינוי בטבע חייכם. יש לתקן את שחיתותכם ועליכם לקבל את כל התזמור של אלוהים ללא תלונות, ואפילו להיות צייתנים עד המוות. זה מה שעליכם להשיג. זו מטרתה הסופית של עבודתו של אלוהים, ואלה הדרישות שאלוהים מציב לקבוצת בני האדם הזו. ככל שאלוהים מעניק לכם דברים, כך גם עליו לדרוש מכם בחזרה ולהציב לכם דרישות הולמות. לפיכך, כל עבודתו של אלוהים לא נעשית ללא סיבה, ומכאן אפשר להבין מדוע אלוהים מבצע שוב ושוב עבודה של רף גבוה ודרישות קפדניות. זו הסיבה לכך שעליכם להיות חדורי אמונה באלוהים. בסיכומי של עניין, כל עבודתו של אלוהים נעשית למענכם, כדי שתהיו ראויים לקבל את ירושתו. היא לא נעשית למען כבודו של אלוהים עצמו, אלא למען ישועתכם, וכדי להפוך את בני האדם ששייכים לקבוצה הזו, שמיוסרים כל כך בארץ הטמאה, למושלמים. עליכם להבין את רצונו של אלוהים. לכן, אני מוכיח את בני האדם הבורים הרבים, שנעדרים כל תובנה והיגיון: אל תעמידו את אלוהים במבחן, והפסיקו להתנגד. אלוהים כבר סבל את כל הייסורים שהאדם מעולם לא סבל, וסבל מזמן השפלות רבות יותר בשם האדם. ממה עוד אינכם יכולים להרפות? מה חשוב לכם יותר מרצונו של אלוהים? מה חשוב לכם יותר מאהבתו של אלוהים? גם כך, עבודתו של אלוהים כבר מפרכת כפליים כשהיא מתבצעת בארץ הטמאה הזו. אם האדם יחטא ביודעין וברצון, עבודתו של אלוהים תצטרך להתארך. על כל פנים, זה לא משרת איש ולא מביא תועלת לאף אחד. אלוהים לא מוגבל בזמן – עבודתו וכבודו חשובים יותר. לפיכך, גם אם יידרש זמן רב, הוא לא יחסוך אף הקרבה אם היא חלק מעבודתו. זה טבעו של אלוהים: הוא לא ינוח עד שעבודתו תושג. רק כשיבוא היום שבו הוא יזכה בחלק השני של כבודו, עבודתו תוכל להסתיים. אם אלוהים לא יהיה מסוגל להשלים את העבודה של החלק השני של הזכייה בכבוד ברחבי תבל, יומו לעולם לא יבוא, ידו לעולם לא תרחק מנבחריו, כבודו לעולם לא יבוא לעם ישראל ותוכניתו לעולם לא תושלם. עליכם להבין את רצון האל ולהבין שעבודתו אינה פשוטה כמו בריאת השמיים והארץ וכל צבאם. זאת מכיוון שהעבודה של היום היא שינוי מהיסוד של בני האדם שהושחתו ושהפכו לקהי חושים עד מאוד, וטיהור של בני האדם שנבראו ושהשטן עשה עליהם עבודה לאחר מכן. העבודה של היום היא לא בריאת אדם וחווה, וקל וחומר שהיא לא בריאת האור או את בעלי החיים והצמחים. עבודתו של אלוהים כיום היא טיהור כל בני האדם שהשטן השחית, כדי לזכות בהם מחדש, וכדי שהם יתפכו לנחלתו וכבודו של אלוהים. העבודה הזו לא פשוטה כמו שהאדם מדמיין – היא לא בריאת השמים והארץ וכל צבאם, והיא לא דומה לעבודה של הטלת קללה על השטן המשלחת אותו לבור התהום. העבודה היא שינוי האדם מהיסוד, הפיכת השליילי לחיובי והעברה אל נחלתו של אלוהים את מה שלא שייך לאלוהים. זה הסוד של

השלב הזה בעבודתו של אלוהים. עליכם להבין זאת, ולא לפשט את העניינים. עבודתו של אלוהים שונה מכל עבודה רגילה. האדם לא יכול להעלות בדעתו את פלאיה, ולא יכול להשיג חוכמה כמו זו שטמונה בה. במהלך שלב זה של עבודה, אלוהים לא בורא את הכל ולא משמיד את הכל. במקום זאת, הוא משנה את כל בריאתו ומטהר את כל הדברים שהשטן חילל. לפיכך, אלוהים יחל בעבודה בקנה מידה אדיר, וזו חשיבותה הכוללת של עבודתו של אלוהים. לאחר שקראתם את הדברים האלה, האם אתם סבורים שעבודתו של אלוהים פשוטה כל כך?

עליכם לחיות למען האמת משום שאתם מאמינים באלוהים

הבעיה הנפוצה שקיימת בכל בני האדם היא שהם מבינים את האמת אך אינם יכולים לממש אותה. גורם אחד הוא חוסר נכונותו של האדם לשאת במחיר, וגורם אחר הוא שיכולת ההבחנה של האדם לוקה בחסר; הוא לא מסוגל לשאת מבטו מעבר לקשיים הקיימים בחיים האמיתיים והוא לא יודע איך לנהוג כראוי. מכיוון שלאדם יש ניסיון מועט מדי, איכות נמוכה מדי ורק הבנה מוגבלת של האמת, הוא אינו מסוגל לפתור את הקשיים שהוא נתקל בהם בחיים. הוא יכול רק לשלם מס שפתיים לאמונתו באלוהים ואינו מסוגל להפוך את אלוהים לחלק מחיי היום-יום שלו. במילים אחרות, אלוהים הוא אלוהים והחיים הם החיים, כאילו לאדם אין קשר עם אלוהים בחייו. זוהי אמונתם של כל בני האדם. אמונה שכזו באלוהים לא תאפשר לאדם ליפול בנחלתו ולהיעשות מושלם בידו במציאות. למען האמת, דבר אלוהים אינו בלתי שלם, אלא שיכולתו של האדם לקבל את דברו פשוט לקויה. אפשר לומר שכמעט אין בני אדם שמתנהגים בהתאם לכוונות האל. במקום זאת, אמונתם באלוהים היא בהתאם לכוונותיהם שלהם, לתפיסות הדתיות המבוססות שלהם ולמנהגיהם. מעטים הם האנשים העוברים שינוי משקבלו את דבר אלוהים ומתחילים לפעול בהתאם לרצונו. במקום זאת, הם מתמידים באמונותיהם השגויות. כשבן אדם מתחיל להאמין באלוהים, הוא עושה זאת על סמך הכללים המקובלים של הדת וחי ומקיים קשרים עם הזולת באופן שמושגת לגמרי על פילוסופיית החיים שלו. כך קורה עם תשעה מכל עשרה בני אדם. מעטים מאוד הם האנשים שהוגים תוכנית אחרת ופותחים דף חדש משהתחילו להאמין באלוהים. איש אינו רואה בדבר אלוהים את האמת ולא מיישם את דבר אלוהים בתור האמת.

קחו את האמונה בישוע לדוגמה. בין שאדם הוא טירון באמונתו ובין שהוא מחזיק באמונתו מזה זמן רב, כולם פשוט עושים שימוש בכישרונות שניחנו בהם ומפגינים את המיומנויות שלהם. בני האדם פשוט הוסיפו את "האמונה באלוהים", את שתי המילים האלה, לחייהם הרגילים, אך לא שינו דבר בטבעם, ואמונתם באלוהים לא צמחה כהוא זה. עיסוקו של האדם לא היה חם ולא היה קר. הוא אמנם לא אמר שהוא לא מאמין, אך הוא גם לא התמסר לגמרי לאלוהים. הוא מעולם לא אהב את אלוהים ולא נשמע לו באמת. אמונתו באלוהים הייתה גם כנה וגם מזוייפת, והוא העלים עין ולא היה ישר במימוש אמונתו. הוא המשיך במצב כזה של בלבול מההתחלה ועד ליום מותו. מה המשמעות בכך? היום, עליכם לעלות על דרך המלך משום שאתם מאמינים באל המעשי. באמונתכם באלוהים, אינכם צריכים לשאוף רק לברכתו אלא לשאוף לאהבת אלוהים ולהכרת אלוהים. באמצעות

הנאורות שבאה ממנו ועיסוקכם שלכם, אתם יכולים לאכול ולשתות את דברו, לפתח הבנה אמיתית של אלוהים ולהחזיק באהבת אמת לאלוהים שנובעת מלבכם. במילים אחרות, אהבתכם לאלוהים אמיתית מאוד, כך שאיש לא יוכל להשמיד את האהבה שאתם רוחשים לו או להפריע לה. אז אתם מצויים על דרך המלך של האמונה באלוהים. זוהי הוכחה לכך שאתם שייכים לאלוהים, שכן לבכם בידיו של אלוהים ולכן דבר אחר לא יכול לכבוש אתכם. משום החוויה שלכם, המחיר ששילמתם ועבודת אלוהים, אתם מסוגלים לפתח אהבה טבעית לאלוהים. מאותו רגע ואילך, אתם נחלצים מהשפעת השטן וחיים באורו של דבר אלוהים. רק משתחלצו מהשפעת החושך, תוכלו להיחשב כמי שנפלו בנחלת אלוהים. באמונתכם באלוהים, עליכם לשאוף למטרה זו. זוהי חובתו של כל אחד מכם. אסור לאיש להיות שאנן בנוגע לדברים כהווייתם. אסור לכם להיות חצויים בדעתכם באשר לעבודתו של אלוהים ואל לכם להתייחס אליה בקלות ראש. עליכם לחשוב על אלוהים בכל המובנים ובכל רגע ולעשות כל דבר עבורו. וכשאתם מדברים או עושים דברים, עליכם להציב את ענייני בית אלוהים בראש סדר העדיפויות שלכם. רק כך תפעלו בהתאם לרצון אלוהים.

החיסרון הגדול ביותר של האדם באמונתו באלוהים הוא שאמונתו עשויה מילים בלבד, ואלוהים אינו קיים כלל בחייו המעשיים. כל בני האדם אמנם מאמינים בקיומו של אלוהים, אך אלוהים אינו חלק מחיי היום-יום שלהם. תפילות רבות לאלוהים באות מפי האדם, אך יש לאדם מקום מועט בלבד לאלוהים בלבד, ולכן אלוהים בוחן את האדם שוב ושוב. מכיוון שהאדם אינו טהור, לאלוהים אין מנוס מלבחון את האדם כדי שיחוש בושה וילמד להכיר את עצמו במהלך המבחנים. אחרת, יהפכו כל בני האדם לילדי הארכי-מלאך ויהפכו למושחתים יותר ויותר. במהלך אמונתו של האדם באלוהים, מניעים ויעדים אישיים רבים מושלכים הצידה כשאלוהים מנקה אותו ללא הרף. אחרת, אף בן אדם לא יוכל לשמש את אלוהים, ואלוהים לא תהיה דרך לעשות באדם את העבודה שצריכה להיעשות. ראשית מנקה אלוהים את האדם. בתהליך זה, האדם עשוי ללמוד להכיר את עצמו ואלוהים עשוי לשנות את האדם. רק לאחר מכן יכול אלוהים להכניס את חייו באדם, ורק כך יכול לבו של האדם להיות מופנה לחלוטין לאלוהים. לכן, אמונה באלוהים אינה פשוטה כפי שהאדם עשוי לומר. כפי שאלוהים רואה זאת, אם יש לכם רק ידע אך אינכם חיים את חייכם על פי דברו; אם אתם מוגבלים רק לידע שלכם אך אינכם מסוגלים לנהוג לפי האמת או להביא לידי ביטוי את דבר אלוהים, הרי שזו הוכחה שאין בלבכם אהבה לאלוהים, וכי לבכם אינו שייך לאלוהים. הכרת אלוהים על ידי אמונה בו; זו המטרה הסופית שעל האדם לשאוף אליה. עליכם להקדיש מאמצים להביא לידי ביטוי את דברי אלוהים כדי שהם יתממשו בנוהגכם. אם יש לכם ידע רק באשר לדוקטרינה, הרי שאמונתכם באלוהים תעלה חרס. רק אם גם תנהגו לפי דברו וגם תביאו אותו לידי ביטוי, תיחשב אמונתכם לשלמה ועל פי רצון אלוהים. בדרך זו, בני אדם רבים יכולים לדבר על ידע רב, אך בהיותם על ערש דווי, עיניהם מתמלאות דמעות והם שונאים את עצמם על שבזבוזו חיים שלמים ולשווא הגיעו לשיבה טובה. הם רק מבינים דוקטרינות, אך הם לא יכולים להנהיג את האמת ולשאת עדות על אלוהים. במקום זאת, הם רק מתרוצצים אנה ואנה בהתעסקות מתמדת. ברגע שהם מגיעים לערש דווי, הם סוף-סוף מבינים שאין להם עדות אמיתית, שהם לא מכירים את אלוהים כלל. האין זה מאוחר מדי? מדוע אינכם מנצלים את הרגע ועוסקים בחיפוש האמת שאתם אוהבים? למה לחכות למחר? אם בחייכם אינכם סובלים למען האמת ולא שואפים אליה, האם יכול להיות שאתם רוצים לחוש צער על ערש דווי? אם כן, למה לכם להאמין באלוהים? למעשה, ישנם עניינים רבים שבהם, אם

האדם מקדיש ולו מעט מאמץ, הוא יכול לממש את האמת ובכך להשביע את רצון אלוהים. לכו של האדם תמיד רדוף שדים ולכן הוא לא יכול לפעול למען אלוהים. במקום זאת, הוא נודד ללא הרף אנה ואנה למען הבשר, ובסופו של דבר אינו משיג דבר. מהסיבות האלה סובל האדם מצרות וייסורים ללא הרף. האין אלה עינויים של השטן? האין זה כיליון הבשר? אל לכם לשטות באלוהים בתשלום מס שפתיים בלבד. במקום זאת, עליכם לנקוט פעולות של ממש. אל תשטו בעצמכם; מה המשמעות בכך? מה אתם יכולים להשיג מחיים למען הבשר ומעמל למען תהילה ועושר?

רעש שבעת הרעמים – הנבואה שבשורת המלכות תתפשט בכל קצוות תבל

אני מפיץ את עבודתי באומות הגויים. כבודי זוהר בכל קצוות תבל; רצוני מתבטא בבני אדם ספורים שכולם מונהגים על ידי ועושים את המשימות שהקציתי. מעתה ואילך, אני בא לעידן חדש ומביא את כל בני האדם לעולם אחר. בשווי ל"ארץ מולדתי", התחלתי חלק נוסף בעבודה שבתוכניתי המקורית, כדי שהאדם יצליח להכיר אותי יותר לעומק. אני מביט בתבל כולה ורואה שזה^[8] זמן מתאים לעבודתי, ולכן אני נחפז אנה ואנה כדי לעשות את עבודתי החדשה באדם. אחרי הכל, זהו עידן חדש, הבאתי עבודה חדשה כדי להביא עוד בני אדם חדשים אל העידן החדש, וכדי להשליך הצדה עוד בני אדם שאסלק. באומה של התנין הגדול האדום כאש, ביצתי שלב עבודה שבני אנוש לא מסוגלים להעלות על דעתם, ואשר גורם להם להתנועע ברוח. לאחר מכן, רבים נסחפים בשקט ברוח הנושבת. זהו באמת ה"גורן" שאני עומד לפנות – זאת כמיהתי והיא גם תוכנית. זאת משום שרשעים רבים התגנבו פנימה במהלך עבודתי, אך אני לא ממחר לגרש אותם. במקום זאת, אפזר אותם בזמן הנכון. רק לאחר מכן אוכל להיות מעיין החיים, כדי שמי שאוהב אותי באמת יקבל ממני את פרי עץ התאנה ואת נוחח החבצלת. בארץ שבה שוהה השטן, ארץ העפר, לא נותר זהב טהור אלא רק חול, ולכן, בהתחשב בנסיבות האלה, אני מבצע את השלב הזה בעבודתי. עליכם לדעת ששכרי הוא זהב טהור מזוקק ולא חול. איך ייתכן שהרשעים יישארו בביתי? איך ייתכן שאניח לשועלים לחיות כטפילים בגן עדן שלי? אני נוקט את כל האמצעים העולים על הדעת כדי לגרש את הדברים האלה. לפני שרצוני מתגלה, איש לא מודע למה שאני עומד לעשות. אני מנצל את ההזדמנות הזו ומגרש את הרשעים האלה, והם נאלצים להסתלק מעל פניי. זה מה שאני עושה לרשעים, אך בכל זאת שמור להם יום שבו הם ישרתו אותי. כמיהתם של בני האדם לברכות היא יותר מדי חזקה, ולכן אני מסובב את גופי ומראה לאומות הגויים את ארשת פניי רבת הכבוד, כדי שכל בני האדם יחיו בעולם משל עצמם וישפטו את עצמם, בעודי אומר את הדברים שעליי לומר ומספק לבני האדם את מה שהם צריכים. כשבני האדם יתעשתו, יהיה זה זמן רב לאחר שהפצתי את עבודתי. אז אביע את רצוני בפני בני האדם, אתחיל את השלב השני של עבודתי

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "רואה שזה".

על בני האדם, וארשה לכל בני האדם ללכת אחריי קרוב-קרוב כדי שהם יוכלו לתאם עם עבודתי, וארשה לבני האדם לעשות כל שביכולתם כדי לעשות יחד איתי את העבודה שעליי לעשות.

איש לא מאמין שהוא יזכה לראות את כבודי, ואני לא כופה זאת על איש, אלא עוקר את כבודי מהאנושות ולוקח אותו לעולם אחר. כשבני האדם שוב יכו על חטא, אקח את כבודי ואראה אותו לבעלי אמונה רבים אף יותר. זהו העיקרון שעל פיו אני עובד. זאת משום שיש זמן שבו כבודי עוזב את ארץ כנען, ויש זמן שבו כבודי עוזב את הנבחרים. יתר על כן, יש זמן שבו כבודי עוזב את כל פני האדמה, כך ששפני האדמה הופכים לעמומים ומתכסים בחשכה. אפילו ארץ כנען לא תראה את אור השמש. כל בני האדם יאבדו את אמונתם, אך אף אחד לא יכול לעזוב את ניהוחה של ארץ כנען. רק כשאכנס לשמיים והארץ החדשים, אקח את החלק האחר של כבודי ואגלה אותו קודם כול בארץ כנען, ואאפשר לניצוץ של אור לזרוח על כל פני האדמה השרויה בחשיכת הלילה, כדי לאפשר לכל העולם לבוא אל האור. מי ייתן ויבואו כל בני האדם מרחבי העולם לשאוב כוח מעוצמתו של האור, וכך יגדל כבודי ויפיע שוב בקרב כל האומות. מי ייתן והאנושות כולה תבין שבאתי אל העולם האנושי לפני זמן רב, ושלפני זמן רב העברתי את כבודי מישראל למזרח. זאת מפני שכבודי מאיר מהמזרח, ואליו הוא הובא החל בעידן החסד ועד היום. אולם ישראל הייתה המקום שממנו יצאתי, ומשם הגעתי למזרח. רק כשאור המזרח ילבין בהדרגה, תתחיל החשכה על פני כל האדמה להפוך לאור, ורק אז האדם יגלה שזה מכבר עזבתי את ישראל, ושאני קם מחדש במזרח. מכיוון שפעם ירדתי אל עם ישראל ומאוחר יותר עזבתי אותו, אני לא יכול לחזור להיוולד בקרבו, משום שעבודתי מושלת בתבל כולה, ויתרה מזאת, הברק מבזיק הישר מהמזרח למערב. לכן ירדתי ארצה במזרח והבאתי את ארץ כנען לעמי המזרח. אני רוצה להביא לארץ כנען בני אדם מכל פני האדמה, ולכן אני ממשיך לבטא את אמירותי בארץ כנען כדי לשלוט בתבל כולה. נכון להיום, אין שום אור על פני האדמה מלבד ארץ כנען, ועל כל בני האדם רובצת סכנת הרעב והקור. הענקתי את כבודי לבני ישראל ולאחר מכן עקרתי אותו מקרבם, הבאתי אותם למזרח, והבאתי את האנושות כולה למזרח. הובלתי את כולם אל האור כדי שהם יוכלו לשוב ולהתאחד איתו ולהתחבר אליו, וכדי שהם לא יצטרכו עוד לחפש אותו. אפשר לכל מי שמחפש אחר האור לשוב ולראות אותו שוב ולראות את הכבוד שהיה לי בעם ישראל. אפשר לכל בני האדם האלה להבין שלפני זמן רב, ירדתי על גבי ענן לבן אל האנושות, לראות את אינספור העננים הלבנים ואת אשכולות הפרי השופעים, וכן את יהוה אלוהי ישראל. אפשר להם להביט באדון היהודים, במשיח המיוחל, ובהופעת המלאה – אני אשר נרדפתי בידי מלכים לאורך העידנים. אעבוד בתבל כולה ואבצע עבודה אדירה, תוך גילוי מלוא כבודי ומלוא מעשיי לאדם באחרית הימים. אגלה את ארשת פניי רבת הכבוד במלואה למי שהמתין לי שנים ארוכות, למי שהשתוקק לבואי על גבי ענן לבן, לעם ישראל שהשתוקק ששוב אופיע ולכל בני האדם שרודפים אותי. זאת כדי שכולם ידעו שלפני זמן רב לקחתי את כבודי והעברתי אותו אל המזרח. הוא כבר לא ביהודה, משום שאחרית הימים כבר הגיעה !

אני עושה את עבודתי בכל קצוות תבל, ורעשים רועמים נשמעים עד אין קץ במזרח ומרעידים את כל האומות והזרמים. קולי הוא זה שהביא את כל בני האדם אל ההווה. אני אגרום לכל בני האדם להיכבש בידי קולי, ליפול לזרם הזה ולהישמע לי, מפני שכבר לפני זמן רב עקרתי את כבודי מכל פני האדמה וחשפתי אותו מחדש במזרח. מי לא משתוקק לראות את כבודי? מי לא מחכה בקוצר רוח לשובי? מי לא צמא להופעת המחודשת? מי לא

עורג לחביבותי? מי לא יבוא אל האור? מי לא יראה את העושר של ארץ כנען? מי לא משתוקק לשובו של הגואל? מי לא מעריך את האל הכול יכול והאדיר? על יתפשט על כל פני האדמה. אני רוצה לומר דברים נוספים לעמי הנבחר. כמו הרעמים הגדולים שמרעידים הרים ונהרות, אני נושא את דבריי אל התבל כולה ואל האנושות. לכן מוצא פי הופך לאוצרו של האדם, וכל בני האדם מוקירים את דבריי. הברק מבזיק מהמזרח עד למערב. דבריי הם דברים שהאדם מסרב לוותר עליהם ובו בזמן לא מסוגל לתפוס את משמעותם, אך הוא שמח בהם על אחת כמה וכמה. כמו תינוק בן יומו, כל בני האדם שמחים ועליזים, והם חוגגים את בואי. באמצעות קולי, אביא את כל בני האדם לפניי. מכאן ואילך, אצטרף לאנושות באופן רשמי, כדי שבני האדם יתחילו לעבוד אותי. באמצעות מוצא פי והכבוד השופע ממני, אני גורם לכל בני האדם להתייצב בפניי ולראות שהברק מבזיק מהמזרח, וכן שירדתי ארצה אל "הר הזיתים" של המזרח. הם יראו שמזה זמן רב מאוד אני נמצא על פני האדמה, לא עוד כבן היהודים אלא כברק המזרח. זאת משום שקמתי לתחייה זה מכבר, התרחקתי מבני האדם, ואחר כך הופעתי מחדש בקרב בני האדם עם כבודי. אני הוא זה שעבדו אותו לפני עידנים רבים מספור, ואני גם ה"עולל" שבני ישראל זנחו לפני עידנים רבים מספור. יתר על כן, אני האל הכול יכול ורב הכבוד של העידן הנוכחי! מי ייתן וכולם יתייצבו בפני כס מלכותי ויראו את ארשת פניי רבת הכבוד, ישמעו את קולי, ויתבוננו במעשיי. זה כל רצוני, זה סופה ושיאה של התוכנית שלי, וכן תכליתו של הניהול שלי. מי ייתן וכל האומות יעבדו אותי, כל לשון תכיר בי, כל אדם יאמין בי מחדש וכל עם ייכנע לי!

ההבדל המהותי בין אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם ובני אדם שאלוהים משתמש בהם

מזה שנים רבות, רוח האל חיפשה ללא-הרף במהלך סיוריה על פני האדמה. לאורך העידנים, אלוהים השתמש בכל כך הרבה בני אדם כדי לעשות את עבודתו. עם זאת, לרוח האל עדיין אין מקום מנוחה מתאים. לכן אלוהים עושה את עבודתו, עובר ללא-הרף בין בני אדם שונים, ועל פי רוב משתמש בבני אדם כדי לעשות זאת. כלומר בכל השנים האלה, עבודתו של אלוהים מעולם לא נפסקה, אלא שהיא ממשיכה דרך בני האדם, ברציפות עד היום. על אף שאלוהים אמר כל כך הרבה מילים ועשה כל כך הרבה עבודה, האדם עדיין לא מכיר את אלוהים, משום שאלוהים לא הופיע בפני האדם ומשום שאין לו צורה מוחשית. לכן על אלוהים להשלים את העבודה הזו – להביא לידיעת כל בני האדם את המשמעות המעשית של האל המעשי. לשם כך, על אלוהים להראות לאנושות את רוחו באופן מוחשי ולעשות את עבודתו בקרבה. כלומר רק כאשר רוח האל לובשת צורה פיזית, עוטה בשר ודם ומהלכת בין בני האדם בגלוי, מלווה אותם בחייהם, לפעמים גלויה ולפעמים נסתרת, מסוגלים בני האדם להבין את אלוהים באופן יותר עמוק. אם אלוהים היה נשאר רק בשר ודם, הוא לא היה מסוגל להשלים את העבודה שלו. לאחר שהוא יעבוד בהתגלמותו כבשר ודם לזמן מה, בפעולת כהונתו אשר צריכה להיעשות בהיותו בשר ודם, אלוהים יעזוב את הבשר והדם ויעבוד בעולם הרוחני בדמות הבשר והדם כפי שעשה ישוע לאחר שעבד

זמן מה באנושיות הרגילה והשלים את כל העבודה אשר היה עליו להשלים. אולי אתם זוכרים את החלק הזה מתוך המאמר 'הנתיב... (5)': "אני זוכר את אבי אומר לי, 'על פני האדמה, עליך רק לפעול על פי רצון אביך ולהשלים את שליחותו. אינך צריך לדאוג לדבר מלבד זאת.' " מה ניתן לראות באמירה זו? כשאלוהים יורד ארצה, הוא עושה רק עבודתו שבאלוהיות. זו המשיטה שהרוח השמימית הטילה על אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. כשהוא בא, הוא רק הולך לכל מקום כדי לבטא את האמירות שלו בשיטות שונות ומנקודות מבט שונות. לתפיסתו, הספקת צרכי האדם ולימוד האדם הן מטרותיו ועקרון העבודה שלו. אין לו עניין בדברים כמו יחסים בין-אישיים או פרטי חייהם של בני אדם. משימתו העיקרית היא לדבר בשם רוח הקודש. כאשר רוח האל מופיעה כבשר ודם באופן מוחשי, היא רק דואגת לצרכי חייו של האדם ומשחררת את האמת. אלוהים לא מתערב בעבודת האדם, כלומר הוא לא משתתף בעבודה האנושית. בני האנוש לא יכולים לעשות את העבודה האלוהית, ואלוהים לא משתתף בעבודה האנושית. לאורך כל השנים מאז שאלוהים ירד ארצה כדי לעשות את עבודתו, הוא תמיד עשה אותה דרך בני אדם. אולם בני האדם האלה לא יכולים להיחשב כאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, אלא רק כאנשים שאלוהים משתמש בהם. אולם אלוהים של היום יכול לדבר ישירות מנקודת המבט של האלוהיות, לשלוח את קולה של רוח הקודש ולעבוד בשמה. בדומה לכך, כל בני האדם שאלוהים השתמש בהם לאורך העידנים זכו שרוח האל תעבוד באמצעות גופם העשוי בשר ודם. אם כך מדוע הם לא נקראים אלוהים? אולם אלוהים של היום הוא גם רוח האל העובדת ישירות כבשר ודם, וישוע היה גם הוא רוח האל העובדת כבשר ודם. שני אלה הם אלוהים. אם כך מה ההבדל? לאורך העידנים, בני האדם שאלוהים משתמש בהם כולם בעלי חשיבה והיגיון רגילים. הם יודעים כולם את עקרונות ההתנהלות האנושית. יש להם דעות אנושיות רגילות, והם מצוידיים בכל הדברים שצריכים להיות לבני אדם רגילים. לרובם יש כישרון יוצא דופן ואינטליגנציה מולדת. בעבודה בבני האדם האלה, רוח האל רותמת לטובתה את כישוריהם, שהם מתנות האל. רוח האל מביאה את כישוריהם לידי ביטוי, ומשתמשת במעלותיהם כדי לשרת את אלוהים. עם זאת, מהות האל היא נטולת דעות ונטולת מחשבה, היא לא מהולה בכוונות אנושיות, ואפילו חסרה את מה שבני אדם רגילים מצוידיים בו. כלומר אלוהים אפילו לא בקי בעקרונות ההתנהלות האנושית. זה המצב כשאלוהים של היום יורד ארצה. עבודתו ודבריו לא מהולים בכוונות אנושיות או בחשיבה אנושית, אלא שהן ביטוי ישיר של כוונות הרוח, והיא עובדת ישירות מטעם אלוהים. פירוש הדבר הוא שרוח האל מדברת ישירות, כלומר האלוהות עושה את העבודה ישירות ולא משלבת כוונות אנושיות כלל. במילים אחרות, אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם מגלם את האלוהיות באופן ישיר, ללא חשיבה או דעות אנושיות, ואין לו שום הבנה של עקרונות ההתנהלות האנושית. אם הייתה עבודה אלוהית בלבד (כלומר אם היה רק אלוהים בכבודו ובעצמו מבצע את העבודה), עבודתו של אלוהים לא הייתה יכולה להתבצע על פני האדמה. לכן, כאשר אלוהים יורד ארצה, עליו להשתמש במספר בני אדם כדי לעבוד באנושיות במקביל לעבודתו באלוהיות. במילים אחרות, הוא משתמש בעבודה אנושית כדי לתמוך בעבודתו האלוהית. אחרת, האדם לא יוכל לבוא במגע ישיר עם העבודה האלוהית. כך היה עם ישוע ותלמידיו. במהלך חייו, ישוע ביטל את המצוות הישנות וייסד דברות חדשים. הוא גם אמר דברים רבים. כל העבודה הזו נעשית באלוהיות. האחרים, כגון פטרוס, פאולוס ויוחנן, הסתמכו כולם על דבריו של ישוע כבסיס לעבודתם. כלומר אלוהים השיק את עבודתו בעידן ההוא ופתח את עידן החסד. כלומר הוא הביא לתקופה חדשה וביטל את הישנה, והביא להגשמת הדברים: "אלוהים הוא

הראשית והתכלית". במילים אחרות, על האדם לעשות את העבודה האנושית על יסוד העבודה האלוהית. לאחר שישוע אמר את כל מה שהיה עליו לומר והשלים עבודתו על פני האדמה, הוא עזב את האדם. לאחר מכן, כלבני אדם עבדו על פי העקרונות שהתבטאו בדבריו ופעלו על פי האמיתות שהוא אמר. כל אלה היו בני אדם אשר עבדו למען ישוע. אילו ישוע היה עובד לבדו, לא משנה כמה הוא היה מדבר, בני האדם לא היו יכולים לבוא במגע עם דבריו, מכיוון שהוא עבד באלוהיות ויכול היה רק לומר דברים אלוהיים. הוא לא היה מסוגל להסביר דברים באופן שבו בני אדם רגילים היו יכולים להבין את דבריו. לכן היה צורך בשליחים ובנביאים שבאו אחריו כדי להוסיף על עבודתו. זהו העיקרון שעל פיו עובד אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם – שימוש בבשרו ובדמו כדי לדבר ולעבוד על מנת להשלים את העבודה האלוהית, ולאחר מכן שימוש במספר כזה או אחר של בני אדם כלבבו של אלוהים כדי להוסיף על עבודתו. כלומר אלוהים משתמש בבני אדם כלבבו כדי לעשות את עבודת הרעייה וההשקיה באנושיות, כך שכל בני האדם יוכלו לקבל את האמת.

אילו אלוהים היה רק מתגלם כבשר ודם ועושה את העבודה האלוהית ללא עבודה בתיאום עם מספר בני אדם כלבבו, האדם לא יכול היה להבין את רצון האל ולא יכול היה ליצור קשר עם אלוהים. על אלוהים להשתמש בבני אדם רגילים כלבבו כדי להשלים את העבודה הזו, כדי להשגיח על הכנסיות ולהנהיג אותן, וכדי להגיע לרמה שחשיבתו של האדם ומוחו של האדם יוכלו לתאר. במילים אחרות, אלוהים משתמש בבני אדם ספורים כלבבו כדי "לתרגם" את העבודה שהוא עושה באלוהיות שלו כשי שאפשר יהיה לפתוח אותה, כלומר להמיר את השפה האלוהית לשפה אנושית, כך שבני האדם יוכלו כולם להבין זאת. אילולא אלוהים היה עושה כך, איש לא היה מבין את שפתו האלוהית של אלוהים, מכיוון שאחרי הכל, מעטים הם בני האדם כלבבו של אלוהים, ויכולתו של האדם להבין היא מועטה. זו הסיבה שאלוהים בוחר בשיטה הזו רק כשהוא עובד בהתגלמותו כבשר ודם. אילו הייתה רק עבודה אלוהית, האדם לא יכול היה להכיר את אלוהים או להיות בקשר עמו, מכיוון שהאדם לא מבין את שפתו של אלוהים. האדם מסוגל להבין את השפה הזו רק באמצעות בני אדם כלבבו של אלוהים שמבהירים את דבריו. עם זאת, אילו היו רק בני אדם כאלה העובדים באנושיות, היה ניתן רק לשמר את חייו הרגילים של האדם; לא היה ניתן לשנות את טבעו של האדם. לא הייתה לעבודתו של אלוהים התחלה חדשה; היו רק השירים הישנים, רק הדברים הנדושים. רק באמצעות עצמאותו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, אשר אומר כל מה שצריך להיאמר ועושה כל מה שצריך להיעשות במהלך תקופת התגלמותו, שאחריה בני האדם עובדים וחווים חוויות בהתאם לדבריו – רק כך יוכל טבע חייהם להשתנות, ורק כך הם יוכלו לזרום עם הזמן. מי שעובד באלוהיות מייצג את אלוהים, בעוד מי שעובד באנושיות נמנה על בני האדם שאלוהים משתמש בהם. כלומר אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם שונה מהותית מבני האדם שאלוהים משתמש בהם. אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם יכול לעשות את העבודה האלוהית אבל בני האדם שאלוהים משתמש בהם לא יכולים לעשות זאת. בתחילת כל עידן, רוח האל מדברת באופן אישי כדי לפתוח את התקופה החדשה ולהביא את האדם להתחלה חדשה. כשאלוהים מסיים את דבריו, הדבר מסמל שעבודתו של אלוהים באלוהיות הושלמה. לאחר מכן, כל בני האדם הולכים בעקבות אלה שאלוהים משתמש בהם כדי לבוא אל חוויית החיים שלהם. באופן דומה, זה גם השלב שבו אלוהים מביא את האדם אל העידן החדש ומעניק לכולם התחלה חדשה. בזאת מסתיימת עבודתו של אלוהים כבשר ודם.

אלוהים לא יורד ארצה כדי להפוך את האנושיות הרגילה שלו למושלמת. הוא לא בא כדי לעשות את העבודה של האנושיות הרגילה, אלא רק כדי לעשות את העבודה האלוהית באנושיות רגילה. מה שאלוהים מגדיר כאנושיות רגילה הוא לא מה שהאדם מתאר לעצמו. האדם מגדיר "אנושיות רגילה" כנישואין וגידול ילדים. זו הוכחה שאדם מסוים הוא בן אדם רגיל. אולם אלוהים לא רואה זאת כך. הוא תופס אנושיות רגילה כחשיבת מחשבות אנושיות רגילות וניהול חיים רגילים, והיוולדות לבני אדם רגילים. אולם הרגילות שלו לא כוללת נישואין וילדים, בניגוד לתפיסת האדם. כלומר עבור האדם, האנושיות הרגילה שעליה אלוהים מדבר היא דבר שהאדם תופס כהיעדר אנושיות, כמעט ללא רגשות ולכאורה ללא צרכים של הבשר, ממש כמו ישוע, שהיה רק בעל חיצוניות של אדם רגיל ולבש צורה של אדם רגיל, אך במהותו לא ניחן בכל המאפיינים ההולמים אדם רגיל. מכאן ניתן לראות שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לא מכיל את כל מה שנכלל באנושיות רגילה, אלא רק חלק מהדברים שבני האדם צריכים להצטייד בהם כדי לקיים את שגרת החיים האנושיים הרגילים וכן היגיון אנושי רגיל. אולם לדברים אלה אין כל קשר למה שאדם תופס כאנושיות רגילה. אלה הם הדברים שצריכים להיות לאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. עם זאת, יש אנשים שטוענים שניתן יהיה לומר שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם ניחן באנושיות רגילה רק אם יהיה נשוי ויהיו לו ילדים – רק אם תהיה לו משפחה. בלי הדברים האלה, הם אומרים, הוא לא בן אדם רגיל. אם כן, אני שואל אתכם, "האם אלוהים נשוי לרעה? האם ייתכן שאלוהים יהיה נשוי לבעל? האם יכולים להיות לאלוהים ילדים?" האין אלה טענות מופרכות? עם זאת, אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לא יכול לצוץ מתוך סדק בין סלעים או ליפול מהשמיים. הוא רק יכול להיוולד למשפחה אנושית רגילה. לכן יש לו הורים ואחיות. אלה הם כל הדברים שחייבים להיות לאלוהים כחלק מן האנושיות הרגילה שלו בהתגלמותו כבשר ודם. כך היה עם ישוע. ליסוע היו אב ואם, אחיות ואחים. כל זה היה רגיל. אולם אם היה נשוי והיו לו ילדים, האנושיות שלו לא הייתה האנושיות הרגילה שאלוהים רצה עבור אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. כך הוא לא היה מסוגל לעבוד בשם האלוהיות. דווקא משום שהוא לא היה נשוי ולא היו לו ילדים, אך שהוא נולד להורים רגילים ולמשפחה רגילה, הוא היה מסוגל לבצע את העבודה האלוהית. לשם ההבהרה, אלוהים תופס בן אדם רגיל כמי שנולד למשפחה רגילה. רק אדם כזה כשיר לבצע את העבודה האלוהית. מנגד, אילו היה האדם הזה נשוי לבעל או לרעה, ואילו היו לו ילדים, הוא לא יכול היה לעשות עבודה אלוהית מכיוון שהוא היה ניחן רק באנושיות הרגילה שבני האנוש דורשים אך לא באנושיות הרגילה שאלוהים דורש. שיקוליו של אלוהים וההבנה של בני האדם לרוב שונים מאוד זו מזו כשמיים וארץ. חלק ניכר מהשלב הזה של עבודתו של אלוהים נוגד את תפיסותיהם של בני האדם ושונה מהן לאין שיעור. אפשר לומר שהשלב הזה בעבודתו של אלוהים מורכב מעבודה פעילה של האלוהיות, ושהאנושיות תומכת בעבודה הזו. מכיוון שאלוהים יורד ארצה כדי לבצע את עבודתו בעצמו במקום להניח לאדם לעשות זאת, הוא מתגלם כבשר ודם (באדם רגיל, בלתי שלם) כדי לבצע את עבודתו. הוא משתמש בהתגלמות זו כדי להציג לאנושות עידן חדש, כדי לספר לאנושות על השלב הבא בעבודתו, וכדי לבקש מבני האדם לנהוג על פי הדרך המתוארת בדבריו. בזאת, אלוהים משלים את עבודתו כבשר ודם. עליו לעזוב את האנושות, לא עוד לשכון בבשר ובדם של האנושיות הרגילה, אלא להתרחק מן האדם כדי להתקדם בחלק נוסף של עבודתו. לאחר מכן, הוא משתמש בבני אדם כלבבו כדי להמשיך בעבודתו על פני האדמה באמצעות הקבוצה הזו של בני אדם, אך באנושיות שלהם.

אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לא יכול להישאר עם האדם לנצח מכיוון שיש לאלוהים עוד הרבה עבודה לעשות. הוא לא יכול להיות לכוד בבשר ודם. עליו להשיל את הבשר כדי לעשות את העבודה שעליו לעשות, אם כי הוא עושה את עבודתו בצלם הבשר והדם. כשאלוהים יורד ארצה, הוא לא ממתין עד שהוא יגיע למצב שאליו מגיע אדם רגיל לאורך חייו לפני שהוא מת ועוזב את האנושות. בלי קשר לגיל של הבשר והדם שלו, כאשר עבודתו מסתיימת, הוא הולך ועוזב את האדם. אין לו גיל – הוא לא סופר את ימיו על פי תוחלת החיים האנושית. במקום זאת, הוא מסיים את חייו כבשר ודם על פי שלבי עבודתו. ייתכן שבני אדם רבים סבורים שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם חייב להתפתח עד לרמה מסוימת, להתבגר, להזדקן, ולעזוב רק כאשר גופו כושל. זהו דמיונו של האדם; אלוהים לא עובד כך. הוא מתגלם כבשר ודם רק כדי לעשות את העבודה שהוא אמור לעשות, לא כדי לחיות חיים של אדם רגיל, הכוללים לידה להורים, התבגרות, הקמת משפחה ופיתוח קריירה, הבאת ילדים לעולם, או חוויית העליות והמורדות של החיים – כל הפעילויות של אדם רגיל. ירידת אלוהים ארצה היא התגלמותה של רוח האל כבשר ודם וכניסתה לגוף בשר ודם, אך אלוהים לא חי חיים של אדם רגיל. הוא בא רק כדי להשלים חלק אחד בתוכנית הניהול שלו. לאחר מכן הוא עוזב את אנושות. כאשר הוא מתגלם כבשר ודם, רוח האל לא הופכת את האנושיות הרגילה של הבשר והדם למושלמת. במקום זאת, בזמן שאלוהים קובע מראש, האלוהיות עובדת באופן ישיר. לאחר מכן, אחרי שאלוהים עושה את כל מה שעליו לעשות ומשלים את כהונתו, עבודתה של רוח האל בשלב זה מסתיימת, ואז חי אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם מגיעים גם הם לסיום, בין אם גופו העשוי בשר ודם מיצא את תוחלת חייו ובין אם לא. כלומר שלב החיים שאליו הבשר מגיע, כמות הזמן שהוא חי בעולם, תלויים בעבודתה של רוח האל. אין לכך כל קשר למה שהאדם תופס כאנושיות רגילה. בואו ניקח את ישוע כדוגמה. הוא חי כבשר ודם במשך שלושים ושלוש שנים וחצי. על פי תוחלת החיים של גוף האדם, הוא לא היה צריך למות בגיל כזה והוא לא היה צריך לעזוב. אולם לרוח האל כל זה לא היה חשוב. כשהעבודה שלו הסתיימה, גופו נלקח ונעלם יחד עם הרוח. זה העיקרון שעל פיו אלוהים עובד כבשר ודם. אם כך, במובן הצר של הדברים, אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם הוא חסר אנושיות רגילה. שוב, הוא לא יורד ארצה כדי לחיות חיים של בן אנוש רגיל. הוא לא מייסד לעצמו חיי אדם רגילים ורק לאחר מכן מתחיל לעבוד. במקום זאת, כל עוד הוא נולד למשפחה אנושית רגילה, הוא מסוגל לבצע את העבודה האלוהית. הוא נקי מכל שמץ מכוונות האדם, הוא לא בשר ודם במהותו, הוא בהחלט לא מאמץ את דרכי החברה או מערב את עצמו במחשבות או דעות אנושיות, ובוודאי שהוא לא מתחבר עם תורות החיים של האדם. זו העבודה שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם מתכוון לבצע, וזו גם והחשיבות המעשית של התגלמותו כבשר ודם. אלוהים מתגלם כבשר ודם בעיקר כדי לעשות שלב של העבודה שצריך להתבצע כבשר ודם, מבלי לעבור אף תהליך טריוויאלי אחר. הוא לא חווה חוויות של אדם רגיל. עבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לא כוללת חוויות אנושיות רגילות. לכן, אלוהים מתגלם כבשר ודם רק כדי להשלים את העבודה שעליו להשלים כבשר ודם. לכל שאר הדברים אין שום קשר אליו. הוא לא עובר תהליכים טריוויאליים רבים. לאחר שעבודתו מסתיימת, מסתיימת גם החשיבות של התגלמותו כבשר ודם. סיום השלב הזה פירושו שהעבודה שהיה עליו לעשות כבשר ודם הסתיימה והכהונה של בשרו הושלמה. אולם הוא לא יכול להמשיך לעבוד כבשר ודם ללא הגבלת זמן. עליו ללכת למקום אחר כדי לעבוד, מקום מחוץ להתגלמותו כבשר ודם. רק כך הוא יכול להשלים את עבודתו במלואה ולהרחיב אותה. אלוהים עובד על פי תוכניתו המקורית.

הוא מכיר ויודע מה עליו לעשות ומה הוא השלים כמו את כף ידו. אלוהים מוביל כל אדם על נתיב קבוע מראש. לא ניתן להתחמק מכך. רק מי שרוח האל מנחה אותו יוכל לבוא למנוחה. ייתכן שבעבודה מאוחרת יותר, אלוהים הוא לא זה שיוביל את האדם על ידי דיבור כבשר ודם, אלא שדמות מוחשית תוביל את האדם בחייו. רק אז יוכל האדם לגעת באלוהים באופן קונקרטי, לראות את אלוהים, להיווכח באופן מלא יותר במציאות שאלוהים דורש, כדי שהאל המעשי יוכל להפוך אותו למושלם. זו העבודה שאלוהים מתכוון להשלים, הדבר שהוא תכנן מזמן. מכאן, תוכלו כולכם לראות את הנתיב שעליכם ללכת בו!

הימלטו מהשפעת השטן ותיפלו בנחלתו של אלוהים

מהי השפעת החושך? "השפעת החושך" הוא השפעת האופן שבו השטן מרמה את בני האדם, משחית אותם, מעוור אותם ושולט בהם. להשפעת השטן יש הילה של מוות. על כל מי שחי בתחומו של השטן נגזר לרדת לטמיון. כיצד תוכלו להימלט מהשפעת החושך אחרי שתזכו באמונה באלוהים? לאחר שאתם מתפללים לאלוהים בכנות, לבכם פונה אליו לגמרי. בשלב הזה, רוח האל כבר ריגשה את לבך, ואתם מוכנים להתמסר אליו לגמרי. ברגע זה, הרי שנמלטתם מהשפעת החושך. אם כל מה שאדם עושה מְרַצָה את אלוהים ומתאים לדרישותיו, הרי שהוא חי בתוך דברי האל, והרי שהוא חי את חייו תחת חסותו והגנתו של אלוהים. אם בני האדם לא מסוגלים להנהיג את דברי האל, אם הם תמיד משטים בו, מתייחסים אליו כדי לצאת ידי חובה ולא מאמינים בקיומו, הם כולם חיים בהשפעת החושך. בני אדם שלא קיבלו את ישועתו של אלוהים חיים כולם בתחומו של השטן, כלומר הם כולם חיים בהשפעת החושך. מי שלא מאמין באלוהים חי בתחומו של השטן. אפילו מי שמאמין בקיומו של אלוהים לא בהכרח חי לאורו של אלוהים. זאת משום שגם מי שמאמין באלוהים לא בהכרח חי בתוך דבריו, והוא לא בהכרח אדם שמסוגל להישמע לאלוהים. האדם רק מאמין באלוהים, ומכיוון שהוא לא מכיר אותו, הוא עדיין חי לפי הכללים הישנים, חי במילים מתות וחי חיים חשוכים וחסרי ודאות שאלוהים לא טיהר אותם ואשר לא נפלו בנחלתו של אלוהים לחלוטין. לפיכך, מן הסתם, מי שלא מאמין באלוהים חי בהשפעת החושך, אך גם מי שמאמין באלוהים עלול לחיות בהשפעת החושך. זאת מכיוון שרוח הקודש עדיין לא עבדה עליו. כל מי שעדיין לא קיבל את חסדו של אלוהים או את רחמיו, וכל מי שלא יכול לראות את עבודתה של רוח הקודש, עדיין חי בהשפעת החושך. מי שרק נהנה מחסדו של אלוהים אך עדיין לא מכיר אותו חי גם הוא בהשפעת החושך רוב הזמן. אם אדם מסוים מאמין באלוהים אך מבלה את מרבית חייו בהשפעת החושך, קיומו של אותו אדם מאבד כל משמעות. על אחת כמה וכמה נכון הדבר לגבי מי שלא מאמין בקיומו של אלוהים.

כל מי שלא יכול לקבל את עבודתו של האל או שמקבל את עבודתו של אלוהים אך לא מוכן למלא את דרישותיו, חי בהשפעת החושך. רק מי שעוסק בחיפוש האמת ומסוגל לעמוד בדרישות של אלוהים יקבל ממנו ברכות, ורק ההוא יימלט מהשפעת החושך. בני אדם שטרם השתחררו, שדברים מסוימים תמיד שולטים בהם, ואשר לא מסוגלים למסור את לבם לאלוהים, הם בני אדם שלכודים בכבלי השטן וחיים עם הילה של מוות. מי שלא נאמן

לחובותיו שלו, לא נאמן לתפקיד שאלוהים הטיל עליו ולא ממלא את תפקידו בכנסייה, חי בהשפעת החושך. מי שמפריע במכוון לחיי הכנסייה, מי שהורס במכוון יחסים בין האחים והאחיות, ומי שמקים כנופיות משל עצמו, חי אפילו עמוק יותר בהשפעת החושך. בני אדם כאלה חיים בכבלי השטן. מי שיש לו קשר בלתי הולם עם אלוהים, מי שתמיד יש לו תאוות ראוותניות, מי שתמיד רוצה להשיג יתרון ומי שלעולם לא שואף לשנות את טבעו, חי בהשפעת החושך. מי שתמיד מתרשל, מי שלא מתייחס ברצינות להנהגתו את האמת, מי שלא שואף להגשים את רצונותיו של אלוהים, אלא רק לספק את צורכי הבשר והדם שלו, חי אף הוא בהשפעת החושך והוא אפוף במוות. מי שעוסק בשחיתות ובהונאה כשהוא מבצע עבודה למען אלוהים, מי שמתייחס לאלוהים כדי לצאת ידי חובה, מי שמרמה את אלוהים, ומי שתמיד חושב באופן עצמאי, חי בהשפעת החושך. כל מי שלא יכול לאהוב את אלוהים באמת ובתמים, שלא עוסק בחיפוש האמת, ושלא מרוכז בשינוי טבעו, חי בהשפעת החושך.

אם אתם רוצים שאלוהים ישבח אתכם, עליכם ראשית להימלט מהשפעת החושך של השטן, לפתוח את לבכם בפני אלוהים ולהפנות אותו לאלוהים לגמרי. האם אלוהים משבח את המעשים שאתם עושים כעת? האם הפניתם את לבכם לאלוהים? האם המעשים שלכם הם המעשים שאלוהים דורש מכם? האם הם מתאימים לאמת? עליכם לבחון את עצמכם ללא-הרף, להתמקד באכילה ושתייה של דברי האל, במסירת לבכם לאלוהים, ברחישת אהבה כנה לאלוהים ובהשקעה מסורה לאלוהים. אין ספק שאלוהים ישבח בני אדם כאלה.

לכל מי שמאמין באלוהים אך לא עוסק בחיפוש האמת אין שום דרך להימלט מהשפעת השטן. כל מי שלא חי את חייו בכנות, שמתנהג כך בפני אחרים ואחרת מאחורי גבם, שכלפי חוץ נראה צנוע, סבלן ואוהב, בשעה שביסודו הוא תככן, ערמומי וחסר כל נאמנות לאלוהים – בני אדם כאלה הם דוגמאות מייצגות של מי שחי בהשפעת החושך. הם שייכים לסוג הישות שאליה היה שייך הנחש. מי שאמונתו באלוהים מיועדת תמיד לרווח האישי שלו, הצדקנים והמתנשאים, השחצנים שקנאים למעמדם, הם אלה שאוהבים את השטן ומתנגדים לאמת. הם מתנגדים לאלוהים ושייכים לשטן לחלוטין. מי שלא קשוב לעול של אלוהים, שלא משרת את אלוהים מכל הלב, שתמיד עסוק בענייניו וענייני משפחתו, שלא מסוגל לנטוש הכל כדי להקדיש את עצמו לאלוהים, ואשר לעולם לא חי לפי דברי האל – בני אדם כאלה חיים מחוץ לדברי האל. אלוהים לא יכול לשבח אותם.

כשאלוהים ברא את בני האדם, הוא עשה זאת כדי שהאדם יינה מעושרו וכדי שהוא יאהב את אלוהים באמת. כך, בני האדם היו חיים לאורו של אלוהים. כיום, כל מי שלא מסוגל לאהוב את אלוהים, שלא קשוב לעולו, שלא מסוגל לאמץ את לבו של אלוהים כלבו שלו, ואשר לא למסוגל לשאת את עולו של אלוהים כאילו היה שלו עצמו – אורו של אלוהים לא מאיר בני אדם כאלה, ולפיכך הם כולם חיים בהשפעת החושך. דרכם היא ההיפך הגמור מרצונו של אלוהים, ובכל מעשיהם אין ולו שביב של אמת. הם מתבוססים בבוץ עם השטן, והם בני האדם שחיים בהשפעת החושך. אם תוכלו לשתות ולאכול את דברי האל, ואם תהיו קשובים לרצונו של אלוהים ותנהיגו את דבריו, תהיו שייכים לאלוהים ותחיו בתוך דבריו. האם אתם מוכנים להימלט מתחמומו של השטן ולחיות לאורו של אלוהים? אם תחיו בתוך דברי האל, תהיה לרוח הקודש הזדמנות לבצע את עבודתה. אם תחיו בהשפעת השטן, לא תהיה לרוח הקודש שום הזדמנות לבצע את עבודתה. העבודה שרוח הקודש מבצעת בבני האדם, האור שאלוהים מאיר עליהם והביטחון שהוא נוסך בהם נמשכים רק רגע אחד. אם הם לא יזהרו ולא ישימו לב, העבודה שרוח הקודש מבצעת תחלוף על פניהם. אם בני האדם יחיו בתוך דברי האל, רוח הקודש תהיה איתם ותבצע בהם

את עבודתה. אם בני האדם לא חיים בתוך דברי האל, הם חיים בכבלי השטן. בני אדם שחיים עם טבע מושחת לא נהנים מנוכחותה של רוח הקודש או מעבודתה. אם אתם חיים בתחומם של דברי האל, אם אתם חיים כפי שאלוהים דורש, אתם שייכים לו ועבודתו תבצע בכם. אם אתם לא חיים בתחומם של הדרישות של אלוהים, אלא חיים במקום זאת בתחומי של השטן, אתם בהחלט נתונים להשחתתו של השטן. רק אם תחיו בתוך דברי האל ותיתנו לו את לבכם, תוכלו לעמוד בדרישותיו. עליכם לציית לדברי האל, עליכם להפוך את דברי האל לבסיס קיומכם ולמציאות חייכם, ורק אז תהיו שייכים לאלוהים. אם תנהגו באמת לפי רצונו של אלוהים, הוא יבצע את עבודתו בכם, אתם תקבלו את ברכותיו, תחיו לאור זיו פניו, תתפסו את העבודה שרוח הקודש מבצעת, ותחושו בשמחה שבנוכחותו של אלוהים.

כדי להימלט מהשפעת החושך, בראש ובראשונה עליכם להיות נאמנים לאלוהים ולעסוק בחיפוש האמת בלהיטות – רק אז תהיו במצב נכון. חיים במצב הנכון הם התנאי המקדים להימלטות מהשפעת החושך. אם אתם לא במצב הנכון, פירוש הדבר הוא שאתם לא נאמנים לאלוהים ושאתם לא מחפשים את האמת בלהיטות. במקרה כזה, הימלטות מהשפעת החושך לא באה בחשבון. ההימלטות מהשפעת החושך מבוססת על דבריי, ואם האדם לא יוכל לנהוג לפי דבריי, הוא לא יימלט מכבליה של השפעת החושך. חיים במצב הנכון פירושם חיים תחת הכוונתם של דברי האל, חיים במצב של נאמנות לאלוהים, חיים במצב של חיפוש אמת, חיים של המציאות של השקעת מרץ למען אלוהים בכנות, חיים במצב של רחישת אהבה אמיתית לאלוהים. מי שיחיה חיים כאלה ויחיה בתוך המציאות הזו ישתנה בהדרגה, ככל שהוא ייווכח באמת יותר ויותר. הוא ישתנה ככל שהעבודה תעמיק, עד שבסופו של דבר, הוא ייפול בנחלתו של אלוהים ויאהב אותו באמת ובתמים. בני האדם שנמלטו מהשפעת החושך יהיו מסוגלים לתפוס בהדרגה את רצונו של אלוהים, יבינו בהדרגה את רצונו של אלוהים, ובסופו של דבר יהפכו לבני סודו של אלוהים. לא זו בלבד שלא תהיה להם שום דעה לגביו, ושהם לא ימרדו נגדו, אלא שהם יתחילו לתעב עוד יותר את הדעות שהיו להם נגדו ואת האופן שבו הם מרדו בו בעבר. כך הם יפתחו אהבה אמיתית לאלוהים בלבם. בני האדם שלא מסוגלים להימלט מהשפעת החושך עסוקים בבשרם ודמם, והם מלאים רוח מרד. לבם מלא בתפיסות אנושיות ובתורות חיים אנושיות כמו גם בכוונותיהם וברצונותיהם. אלוהים דורש את אהבתו היחידה של אדם, והוא דורש שהאדם יהיה עסוק בדברי האל ובאהבת האדם לאלוהים. לחיות בתוך דברי האל, לגלות את מה שאדם צריך לחפש בדברי האל, לאהוב את אלוהים כתוצאה מדבריו, להתרוצץ בעולם למען דברי האל, לחיות למען דברי האל – אלה הדברים שהאדם צריך להשיג. הכל צריך להיות מבוסס על דברי האל, ורק אז יוכל האדם למלא את דרישותיו של אלוהים. אם האדם לא מצויד בדברי האל, הוא אינו אלא רימה שדבק בה השטן. שקלו זאת בלבכם – כמה מדברי האל היכו בכם שורש? מאילו בחינות אתם חיים לפי דברי האל? באילו תחומים אתם לא חיים לפי דברי האל? אם דברי האל עדיין לא שולטים בכם לגמרי, באיזו מידה הם שולטים בכם? בחיי היום-יום שלכם, האם השטן שולט בכם או שדברי האל מנחים אתכם? האם התפילות שלכם נובעות מדברי האל? האם התנערתם מהמצב השלילי שלכם בזכות הנאורות שהעניקו לכם דברי האל? התייחסות לדברי האל כאל בסיס לקיומכם – זה דבר שכולם צריכים להיווכח בו. אם לדברי האל אין חלק בחייכם ואם אתם חיים בהשפעת החושך, אתם מורדים באלוהים, אתם מתנגדים לאלוהים ואתם מבזים את שמו – אמונה כזו באלוהים היא רק מעשה קונדס והפרעה. כמה מחייכם חיייתם לפי דברי האל? כמה מחייכם לא חיייתם לפי דברי האל? כמה

מדרישותיו של אלוהים הגשמתם בקרבכם? כמה מהן אבדו בתוכם? האם בחנתם בקפידה את הדברים האלה? כדי להימלט מהשפעת החושך, מצד אחד, יש צורך בעבודתה של רוח הקודש, ומצד שני, יש צורך בשיתוף פעולה מסור מצד האדם. מדוע אני אומר שבני האדם לא צועדים על דרך הישר? מלכתחילה, אם האדם יצעד בדרך הישר, הוא יהיה מסוגל למסור את לבו לאלוהים. זו משימה שההיווכחות בה דורשת זמן רב, משום שהאנושות חייתה תמיד בהשפעת החושך ומשום שהיא לכודה בכבלי השטן מזה אלפי שנים. לפיכך, לא ניתן להשיג תוך יום-יומיים. העליתי את הנושא הזה היום כדי שבני האדם יבינו את המצב שבו הם שרויים. היווכחות כזאת אפשרית ביחס להשפעת החושך ולחיים באור כשאדם מסוגל להבין בין השניים. זאת משום שאתם חייבים לדעת מהי השפעת השטן כדי שתוכלו להימלט ממנה. רק אז יהיה לכם נתיב להיפטר ממנה בהדרגה. באשר למה שיש לעשות לאחר מכן, זה עניין לבני האנוש עצמם. עליכם להיווכח תמיד מהיבט חיובי ולעולם לא לחכות באופן פסיבי. רק כך תוכלו ליפול בנחלתו של אלוהים.

האמונה באלוהים צריכה להתמקד במציאות ולא בטקסים דתיים

כמה מנהגים דתיים אתם מקיימים? כמה פעמים התמרדתם בדבר האל ופניתם לדרך משלכם? כמה פעמים הנהגתם את דבר האל מתוך התחשבות של ממש במשא המוטל עליו ושאתם למלא את רצונו? הבינו את דבר האל והוציאו אותו לפועל. היו עקרוניים בפעולות ובמעשים שלכם. אין פירוש הדבר לציית לחוקים או לעשות זאת באי-רצון ורק כדי לצאת ידי חובה. פירוש הדבר הוא להנהיג את האמת ולחיות על פי דבר האל. רק נוהג כזה מְרַצָה את אלוהים. כל מנהג שמְרַצָה את אלוהים אינו חוק אלא הנהגה של האמת.

בני אדם מסוימים נוטים למשוך תשומת לב. בנוכחות אחיהם ואחיותיהם, אנשים כאלה אומרים שהם מחויבים לאלוהים, אך מאחורי גבם, הם לא מנהיגים את האמת אלא עושים דברים שונים לחלוטין. האין הם פרושים דתיים? אדם שאוהב את אלוהים באמת ושהאמת ברשותו הוא כזה ששומר אמונים לאלוהים, אך לא מגלה זאת כלפי חוץ. הוא מוכן להנהיג את האמת על פי העניין שלפניו והוא לא מדבר או מתנהג בניגוד לתכתיב מצפונו. הוא מפגין חוכמה על פי העניין שלפניו והוא נאמן לעקרונותיו במעשיו, ללא קשר לנסיבות. אדם כזה משרת באמת. ישנם כאלה שמשלמים מס שפתיים לחובם לאלוהים. הם חיים את חייהם בהבעה דאוגה ובהעמדת פנים, ועוטים ארשת מעוררת רחמים. כמה מתועב! ואם תשאלו בני אדם כאלה: "באילו דרכים אתם מחויבים לאלוהים? אנא אמרו לנו!" לא יהיו מילים בפיהם. אם אתם שומרים אמונים לאלוהים, אל תדברו על כך ברבים, אלא השתמשו בנוהג הממשי שלכם כדי להפגין את אהבתכם לאלוהים, והתפללו אליו בלב שלם. בני האדם שמשתמשים רק במילים כדי להתמודד עם אלוהים הם כולם צבועים! יש כאלה שמדברים על מחויבותם לאלוהים בכל תפילה, ומתחילים לבכות בכל פעם שהם מתפללים אפילו כשרוח הקודש לא מרגשת אותם. בני אדם כאלה נשלטים על-ידי טקסים ותפיסות דתיים. הם חיים את חייהם לפי הטקסים והתפיסות כאלה, באמונה מתמדת שמעשים כאלה מרצים את אלוהים ושאלוהים מעדיף דווקא אדיקות שטחית או דמעות נוגות. איזה טוב

יכול לצמוח מבני אדם מגוחכים כאלה? על מנת להוכיח את ענוותם, חלקם נוקטים נועם מזויף כשהם מדברים עם הזולת. חלקם מתרפסים במכוון בפני הזולת, כמו שה נטול כוחות. האם כך מתנהגים אנשי המלכות? אדם השייך למלכות צריך להיות חיוני וחופשי, תם ופתוח, ישר וחביב – אדם שחי חיים של חירות. יש לו יושרה וכבוד, והוא יכול לשאת עדות בכל אשר יפנה. גם אלוהים וגם האדם אוהבים אותו. לבני האדם שמתחילים להאמין לראשונה יש יותר מדי נוהגים חיצוניים. עליהם לעבור תקופה של טיפול ושבירה. לא ניתן להבחין בין בני האדם שמאמינים באלוהים בלבם לבין בני אדם אחרים, אך פעולותיהם ומעשיהם ראויים לשבח. רק בני אדם כאלה ייחשבו כאלה שמביאים לידי ביטוי את דבר האל. אם אתם מטיפים את הבשורה מדי יום לבני האדם ומביאים אותם לידי ישועה, אך בסופו של דבר, אתם עדיין חיים בכללים ובדוקטרינות, אתם לא יכולים לתרום לכבודו של אלוהים. בני אדם כאלה הם דתיים וגם צבועים.

בכל פעם שבני אדם דתיים כאלה מתכנסים יחדיו, הם שואלים, "אחות, איך את מרגישים בימים אלה?" היא עונה, "אני מרגישה מחויבת לאלוהים ושאני לא מסוגלת למלא את רצון לבו." אחות אחרת אומרת, "גם אני מחויבת לאלוהים ולא מסוגלת לרצות אותו." המשפטים והדברים הספורים האלה מבטאים לבדם את הדברים הזדוניים שבעומק לבם. המילים האלה הן המילים המתועבות ביותר והן מעוררות סלידה עד מאוד. אופיים של בני אדם כאלה מתנגד לאלוהים. בני האדם שמתמקדים במציאות מתקשרים את כל מה שבלבם ופותחים את לבם כשהם מתקשרים. הם לא נוקטים שום מעשה מזויף או גינונים ונימוסים ריקים מתוכן. הם תמיד ישירים ולעולם לא מצייתים לאף כלל ארצי. אלה הם בני האדם שנוטים לגלם דברים כלפי חוץ, אפילו כשהם חסרי היגיון. כשאדם אחר שר, אדם כזה מתחיל לרקוד, אפילו מבלי לשים לב שהאורז כבר נשרף בסיר. בני אדם כאלה הם לא יראי שמיים או נכבדים, והם יותר מדי קלי דעת. כל אלה הן דוגמאות להיעדר מציאות! כשאנשים מסוימים משתפים עניינים של חיים ברוח, ועל אף שהם לא מדברים על מחויבות לאלוהים, הם שומרים על אהבה אמיתית כלפיו בלבם. מחויבותכם לאלוהים לא קשורה לבני אדם אחרים. אתם מחויבים לאלוהים ולא לאדם. אם כן, בשביל מה אתם מדברים ללא-הרף עם הזולת? עליכם לייחס חשיבות להיווכחות במציאות, ולא לקנאות או מראית עין חיצונית.

מה מייצגים המעשים הטובים השטחיים של האדם? הם מייצגים את הבשר והדם, ואפילו הנוהגים החיצוניים הטובים ביותר לא מייצגים חיים, אלא רק את המזג האישי שלכם. הנוהגים החיצוניים של האדם לא יכולים למלא את רצונו של אלוהים. אתם מדברים ללא-הרף על מחויבותכם לאלוהים, אך אתם לא יכולים לקיים את חיי הזולת או לגרום לזולת לאהוב את אלוהים. האם אתם מאמינים שמעשים כאלה ירצו את אלוהים? אתם מאמינים שזה רצון לבו של אלוהים, שאלה מעשים רוחניים, אך למעשה, זה מגוחך! אתם מאמינים שהדברים שמספקים אתכם והדברים שאתם רוצים הם הדברים שמסכים עונג לאלוהים. האם הדברים שמספקים אתכם יכולים לייצג מה שמספק את אלוהים? האם אופיו של האדם יכול לייצג את אלוהים? הדברים שמספקים אתכם הם בדיוק הדברים שאלוהים מתעב, וההרגלים שלכם הם מה שאלוהים שונא ודוחה. אם אתם מרגישים מחויבים, לכו להתפלל לאלוהים. אין צורך לדבר על כך עם הזולת. אם אתם לא מתפללים לאלוהים ובמקום זאת מושכים תשומת לבו של הזולת אל עצמכם ללא-הרף, האם מעשה זה יכול למלא את רצון לבו של אלוהים? אם מעשיכם הם תמיד רק למראית עין, פירוש הדבר שאתם בני האדם השחצנים ביותר בעולם. איזה מין אדם עושה רק מעשים טובים

באופן שטחי ונעדר כל מציאות? בני אדם כאלה הם פרושים ואנשים דתיים צבועים! אם לא תחדלו מנוהגיכם החיצוניים ואם לא תוכלו להשתנות, יסודות הצביעות שבכם יגדלו עוד יותר. ככל שהצביעות גדולה יותר, כך ההתנגדות לאלוהים רבה יותר, ובסופו של דבר, בני אדם כאלה יושלכו הצדה ללא ספק!

רק מי שמכיר את עבודתו הנוכחית של אלוהים יכול לשרת את אלוהים

כדי לשאת עדות לאלוהים ולבייש את התנין הגדול האדום כאש, אתם זקוקים לעיקרון ולתנאי: בלבכם, עליכם לאהוב את אלוהים ולהיווכח בדברי אלוהים. אם לא תיווכחו בדברי אלוהים, לא תהיה לכם דרך לבייש את השטן. באמצעות הגדילה של חייכם, אתם דוחים את התנין הגדול האדום כאש ומשפילים אותו עד עפר, ורק אז התנין הגדול האדום כאש מבוייש באמת. ככל שאתם מוכנים יותר להנהיג את דברי אלוהים, כך גדולה יותר ההוכחה לאהבתכם כלפי אלוהים ולשנאתכם לתנין הגדול האדום כאש. ככל שאתם נשמעים יותר לדברי אלוהים, כך גדולה יותר ההוכחה להשתוקקותכם לאמת. בני אדם שלא משתוקקים לדברי אלוהים הם בני אדם חסרי חיים. בני אדם כאלה נמצאים מחוץ לדברי אלוהים, והם שייכים לדת. לבני אדם שמאמינים באלוהים באמת יש ידע מעמיק יותר על דברי אלוהים, משום שהם אוכלים ושותים את דברי אלוהים. אם אתם לא משתוקקים לדברי אלוהים, לא תוכלו לאכול ולשתות את דברי אלוהים באמת, ואם אין לכם ידע על דברי אלוהים, אין לכם אמצעים לשאת עדות לאלוהים או להשביע את רצונו.

באמונתכם באלוהים, כיצד עליכם להכיר את אלוהים? עליכם ללמוד להכיר את אלוהים על סמך דבריו של אלוהים ועבודתו הנוכחית, ללא סטייה או טעות, ולפני הכל עליכם להכיר את עבודתו של אלוהים. זו התשתית להכרת אלוהים. כל הטעויות השונות האלה, החסרות קבלה טהורה של דברי אלוהים, הם תפיסות דתיות. זוהי קבלה סוטה ושגויה. המיומנות הגדולה ביותר של מנהיגים דתיים היא להשתמש בדברי אלוהים שהתקבלו בעבר, ולהשוות אותם לדברי אלוהים היום. אם אתם נאחזים בדברים שרוח הקודש האירה בעבר, כשאתם משרתים את אלוהים היום, השירות שלכם יגרום להפרעה, ונוהגכם יהיה מיושן ויהיה טקס דתי בלבד. אם אתם מאמינים שעל מי שמשרת את אלוהים להיות צנוע וסבלני כלפי חוץ... ואם אתם נוהגים לפי ידע כזה היום, הידע הזה הוא תפיסה דתית, והנוהג הזה הפך לעשייה צבועה. המושג "תפיסות דתיות" מתייחס לדברים מיושנים שעבר זמנם (לרבות קבלת הדברים שאמר אלוהים בעבר ואור שחשפה רוח הקודש ישירות), ואם הם מונהגים כיום, הם מהווים הפרעה לעבודתו של אלוהים ואין בהם שום תועלת לאדם. אם האדם לא מסוגל להיטהר מהדברים השייכים לתפיסות דתיות, הם יהפכו למכשול גדול לשירות אלוהים. לבני אדם עם תפיסות דתיות אין דרך לעמוד בקצב שלבי עבודתה של רוח הקודש – הם מתחילים בפיגור של שלב אחד, ואחר כך שניים – כי התפיסות הדתיות האלה גורמות לאדם להיות צדקן ויהיר ביותר. לאלוהים אין נוסטלגיה לדברים שהוא אמר או עשה בעבר ואם הם התיישנו, הוא מבטל אותם. הלא תוכלו להרפות מתפיסותיכם? אם אתם נצמדים לדברים שאלוהים אמר בעבר, האם הדבר מוכיח שאתם מכירים את עבודתו של אלוהים? אם אינכם מסוגלים לקבל את אורה של רוח הקודש

היום, ואתם נאחזים במקום זאת באורו של העבר, האם הדבר מוכיח שאתם צועדים בעקבות אלוהים? האם אתם עדיין לא מסוגלים להרפות מתפיסות דתיות? אם כך הדבר, אתם תהפכו למתנגדי אלוהים. אם האדם יכול להרפות מתפיסות דתיות, הוא לא ישתמש בדעתו כדי למדוד את דבריו ועבודתו של אלוהים כיום, ובמקום זאת יישמע לו ישירות. על אף שעבודתו של אלוהים היום שונה בבירור מזו של העבר, אתם מסוגלים להרפות מהשקפות העבר ולהישמע ישירות לעבודתו של אלוהים כיום. אם אתם מסוגלים להכרה כזו, עד כדי כך שאתם נותנים מקום של כבוד לעבודתו של אלוהים כיום בלי קשר לאופן שבו הוא עבד בעבר, הרי שהרפיתם מתפיסותיכם, ואתם נשמעים לאלוהים ויכולים להישמע לעבודתו ולדבריו של אלוהים ולצעוד בעקבות אלוהים. כך תישמעו לאלוהים באמת. אתם לא מנתחים או חוקרים את עבודתו של אלוהים, כאילו אלוהים שכח את עבודתו הקודמת, וגם אתם שכחתם אותה. ההווה הוא ההווה והעבר הוא העבר, ומכיוון שהיום אלוהים הניח למה שהוא עשה בעבר, אינכם צריכים להתקבע על דברים אלה. רק אז תוכלו להישמע לאלוהים לחלוטין, ולהרפות לחלוטין מתפיסותיכם הדתיות.

מפני שתמיד יש התפתחויות חדשות בעבודתו של אלוהים, יש עבודה חדשה וגם עבודה ישנה ומיושנת. העבודה הישנה והעבודה החדשה לא סותרות זו את זו, אלא משלימות זו את זו – כל שלב בא בעקבות השלב שלפניו. מפני שיש עבודה חדשה, יש לבטל את הדברים הישנים כמובן. לדוגמה, חלק מהנוהגים המבוססים והאמירות השגרתיות של האדם, בשילוב עם שנים רבות של ניסיונו ותורתו של האדם, גיבשו כל מיני תפיסות בדעתו של האדם. נוחה עוד יותר להתגבשות של תפיסות כאלה בדעתו של האדם היא העובדה שאלוהים טרם חשף את פניו האמיתיות ואת טבעו הפנימי במלואם בפני האדם, בשילוב עם התפשטותן של תיאוריות מסורתיות מקדם במשך שנים רבות. הוגן לומר שבמהלך אמונתו של האדם באלוהים, השפעתן של תפיסות שונות הובילה באדם להתגבשות והתפתחות מתמשכות של ידע הכולל כל מיני תפיסות על אלוהים – וכתוצאה מכך, דתיים רבים המשרתים את אלוהים הפכו לאויביו. לכן ככל שהתפיסות הדתיות של בני האדם חזקות יותר, כך הם מתנגדים יותר לאלוהים, וכך הם יותר אויבי אלוהים. עבודתו של אלוהים תמיד חדשה ולעולם אינה ישנה, והיא לעולם לא מגבשת דוקטרינה, אלא משתנה ומתחדשת ללא הרף במידה כזו או אחרת. העבודה הזו היא הביטוי לטבעו הפנימי של אלוהים עצמו. היא גם העיקרון הפנימי של עבודת אלוהים ואחד האמצעים שאלוהים מגשים באמצעותם את ניהולו. לולא עבד אלוהים כך, האדם לא היה משתנה ולא היה מסוגל להכיר את אלוהים, והשטן לא היה מובס. לפיכך, בעבודתו של אלוהים חלים תמיד שינויים שנראים אקראיים, אך הם למעשה מחזוריים. עם זאת, הדרך שבה האדם מאמין באלוהים שונה למדי. הוא נצמד לדוקטרינות ולמערכות הישנות והמוכרות, וככל שהן ישנות יותר, כך הן מתקבלות יותר על דעתו. כיצד יכולה דעתו המטופשת של האדם, דעת עיקשת וקשה כאבן, לקבל עבודות ודברים חדשים כה רבים ובלתי נתפסים של אלוהים? האדם מתעב את אלוהים שתמיד חדש ולעולם אינו ישן. האדם אוהב רק את אלוהים העתיק, בעל השיער הלבן, העומד ללא ניע. לפיכך, כיוון שאלוהים והאדם מעדיפים כל אחד דבר אחר, האדם הפך לאויבו של אלוהים. רבות מהסתירות האלה קיימות עדיין גם היום, אף שאלוהים כבר עושה עבודה חדשה מזה כמעט ששת אלפים שנה. אם כך, הן חסרות תקנה. אולי הסיבה לכך היא עקשנותו של האדם, או עמידותם של צווי המנהליים של אלוהים בפני כל אדם – אך אנשי הדת האלה עדיין נאחזים בספרים ובניירות ישנים ומעופשים, בשעה שאלוהים ממשיך בפעולת הניהול שלו

שטרם הושלמה כאילו אין איש לצדו. אף שהסתירות האלה הופכות את אלוהים והאדם לאויבים, ואף שהן לא ניתנות לתיקון, אלוהים לא שם לב אליהן, כאילו היו קיימות אך גם לא קיימות. עם זאת, האדם בכל זאת דבק באמונותיו ובתפיסותיו, ולעולם לא מרפה מהן. אולם דבר אחד ברור מאליו: על אף שהאדם אינו חורג מעמדו, רגליו של אלוהים תמיד בתנועה והוא תמיד משנה את עמדתו בהתאם לסביבה, ובסופו של דבר, האדם הוא זה שיובס ללא מאבק. בינתיים, אלוהים הוא אויבם הגדול ביותר של כל יריביו שהובסו, והוא גם זה שמגן על בני האדם שהובסו ואלה שטרם הובסו. מי יכול להתחרות באלוהים ולנצח? נדמה שתפיסותיו של האדם באות מאלוהים, מפני שרבות מהן נובעות מעבודתו של אלוהים. עם זאת, אלוהים לא סולח לאדם בשל כך, ויתרה מזאת, הוא לא משבח את האדם על כך שהוא מייצר משלוח אחר משלוח של מוצרים "למען אלוהים" שהם מחוץ לעבודתו של אלוהים. במקום זאת, הוא נגעל מאוד מתפיסותיו של האדם ומאמונותיו החסודות והישנות, ואף מתעלם מהמועד שבו התגבשו התפיסות האלה. הוא לא מקבל כלל את האפשרות שעבודתו היא שהובילה לתפיסות האלה, מפני שהאדם הוא שהפיץ את תפיסות האדם. מקורן הוא במחשבותיו ובדעתו של האדם, והמקור הזה הוא לא אלוהים, אלא השטן. כוונתו של אלוהים היתה מאז ומתמיד שעבודתו תהיה חדשה וחייה, ולא מיושנת ומתה, והדברים שהוא רוצה שהאדם ייחזו בהם הדוקות משתנים לפי העידן והתקופה, והם אינם נצחיים ובלתי משתנים. הסיבה לכך היא שהוא אל שגורם לאדם לחיות ולהיות חדש, לעומת השטן שגורם לאדם למות ולהיות זקן. האם אתם עדיין לא מבינים זאת? יש לכם תפיסות על אלוהים ואתם לא מסוגלים להרפות מהן מפני שדעתכם מקובעת. זאת לא משום שאין מספיק הגיון בעבודתו של אלוהים, או משום שעבודתו של אלוהים אינה עולה בקנה אחד עם רצונות האדם; כמו כן, הסיבה לכך היא לא שאלוהים תמיד מתרשל במילוי חובותיו. העובדה שאינכם יכולים להרפות מתפיסותיכם נובעת מכך שאתם לא מספיק ממושמצים, ושאתם לא נראים כלל כברואי אל, ולא מכך שאלוהים מקשה עליכם. אתם אלה שגרמו לכל זה, ואין לכך שום קשר לאלוהים – האדם הוא שגרם לכל הסבל והפורענות. כוונותיו של אלוהים תמיד טובות: אין ברצונו לגרום לכם לגבש תפיסות, אלא ברצונו שתשתנו ותתחדשו עם חלוף העידנים. אולם אתם לא יודעים לברור מוץ מבר, ואתם תמיד חוקרים או מנתחים. אלוהים לא מקשה עליכם, אלא שאין לכם כל יראה כלפי אלוהים, ומרדנותכם רבה מדי. יצור קטן מעז לקחת חלק פעוט ממה שאלוהים נתן בעבר ולהשתמש בו כדי לתקוף את אלוהים – האין זו מרדנות מצד האדם? הוגן לומר שהאדם לא ראוי כלל לבטא את השקפותיו בפני אלוהים, לא כל שכן להמציא עקרונות חסרי ערך, רקובים ומצחינים כאוות נפשו – שלא לדבר על התפיסות המעופשות האלה. האין הן אפילו יותר חסרות ערך?

מי שמשרת את אלוהים באמת הוא מי שכלבבו של אלוהים וראוי לשימושו של אלוהים, ואשר מסוגל להרפות מתפיסותיו הדתיות. אם ברצונכם ששתייתם ואכילתם של דברי אלוהים תישא פרי, עליכם להרפות מתפיסותיכם הדתיות. אם ברצונכם לשרת את אלוהים, יש צורך רב עוד יותר להרפות ראשית מהתפיסות הדתיות ולהישמע לדברי אלוהים בכל מעשיכם. אלה הדברים שמי שמשרת את אלוהים צריך להיות נרחב בהם. אם אין לכם הידע הזה, מרגע שתשרתו, תגרמו להפרעות ושיבושים, ואם תוסיפו להיאחז בתפיסותיכם, אלוהים יכה אתכם באופן בלתי נמנע ולעולם לא תקומו עוד. ניקח לדוגמה את ההווה. חלק גדול מהאמירות והעבודה של היום לא עולות בקנה אחד עם כתבי הקודש, ולא עולות בקנה אחד עם העבודה שאלוהים עשה בעבר. אם אתם לא מעוניינים להישמע לאלוהים, אתם עלולים ליפול בכל רגע. אם ברצונכם לשרת על פי רצון אלוהים, קודם כל עליכם להרפות

מתפיסות דתיות ולתקן את השקפותיכם. חלק גדול מהדברים שייאמרו בעתיד לא יעלו בקנה אחד עם הדברים שנאמרו בעבר, ואם אין לכם רצון להישמע לאלוהים, לא תוכלו ללכת בנתיב העתידי שלכם. אם אחת משיטות עבודתו של אלוהים הכתה בכם שורשים ולא תרפו ממנה לעולם, שיטה זו תהפוך לתפיסתכם הדתית. אם מה שאלוהים הינו הכה בכם שורשים, זכיתם באמת, ואם דברי אלוהים והאמת של אלוהים מסוגלים להפוך לחייכם, לא יהיו לכם עוד תפיסות על אלוהים. למי שיש לו ידע אמיתי על אלוהים, לא יהיו תפיסות, והוא לא יציית לדוקטרינה.

העירו את עצמכם בכך שתשאלו את השאלות הבאות:

1. האם הידע שבתוככם מפריע לכם לשרת את אלוהים?
2. כמה מנהגים דתיים יש בחיי היום-יום שלכם? אם אתם מסוגלים רק להעמיד פנים שאתם חסודים, האם פירוש הדבר שחייכם גדלו ובגרו?
3. כשאתם אוכלים ושותים את דברי אלוהים, האם אתם מסוגלים להרפות מתפיסותיכם הדתיות?
4. כשאתם מתפללים, האם אתם מסוגלים להיפטר מטקסים דתיים?
5. האם אתם ראויים לשימוש של אלוהים?
6. כמה מהידע שלכם על אלוהים כולל תפיסות דתיות?

אהבה אמיתית לאלוהים היא ספונטנית

כל בני האדם עברו זיכוכ משום דברי האל. אלמלא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, האנושות בשום אופן לא הייתה מתברכת לסבול כך. אפשר גם לנסח זאת כך: בני האדם שמסוגלים לקבל את הניסיונות של דברי האל הם מבורכים. על סמך איכותם המקורית של בני האדם, ועל סמך ההתנהגות שלהם וגישתם לאלוהים, הם לא ראויים לקבל זיכוכ כזה. הסיבה לכך שאלוהים רומם אותם היא שהם נהנו מהברכה הזו. בני האדם נהגו לומר שהם לא ראויים לראות את פניו של אלוהים או לשמוע את דבריו. כיום, הסיבה היחידה שבני האדם קיבלו את הזיכוכ של דברי האל היא שאלוהים רומם אותם והעניק להם חסד. זו הברכה של כל בני האדם שחיים באחרית הימים – האם חוויתם אותה באופן אישי? אלוהים גוזר מראש באילו היבטים בני האדם צריכים לסבול ולהיתקל במחסומים, והדבר לא מתבסס על הדרישות של בני האדם עצמם. זה נכון לחלוטין. כל מאמין צריך להתאפיין ביכולת לעבור את הניסיונות של דברי האל ולסבול בתוך דבריו. האם זה משהו שאתם יכולים לראות בבירור? על כן, הסבל שעברתם הוחלף בברכות של היום. אם אתם לא סובלים למען אלוהים, אתם לא יכולים לזכות לשבחים ממנו. אולי התלוננתם בעבר, אך בלי קשר לכמות התלוננות שלכם, אלוהים לא זוכר זאת לגביכם. הגיע היום, ואין כל סיבה להתבונן בענייני האתמול.

יש כאלה שאומרים שהם מנסים לאהוב את אלוהים אך שהם לא יכולים, וכשהם שומעים שאלוהים עומד לעזוב, הם פתאום אוהבים אותו. יש כאלה שבאופן כללי לא מנהיגים את האמת, וכשהם שומעים שאלוהים עומד לעזוב

בכעס, הם באים אליו ומתפללים: "הו אלוהים! בבקשה אל תלך. תן לי הזדמנות! אלוהים! לא ריציני אותך בעבר. אני חב לך תודה והתנגדתי לך. כיום, אני מוכן להעלות את כל גופי ולבי כקורבן מנחה כדי שאוכל סוף-סוף לרצות אותך ולאהוב אותך. לא תהיה לי שוב הזדמנות כזו." האם נשאתם תפילה כזו? כשמישהו מתפלל כך, הסיבה לכך היא שדברי האל עוררו את מצפוננו. כל בני האדם קהי חושים ורפי שכל. הם עוברים ייסורים וזיכוכ, אך הם לא יודעים מה אלוהים משיג. אילולא אלוהים עבד כך, בני האדם היו עדיין מבולבלים. אך אחד לא יכול היה לעורר את הרגשות הרוחניים בלבם של בני האדם. רק דברי האל ששופטים את בני האדם וחושפים אותם במעורמיהם יכולים לשאת את הפרי הזה. על כן, כל הדברים מושגים ומוגשמים בזכות דברי האל, ודברי האל הם הסיבה היחידה לכך שהתעוררה אהבתה של האנושות לאלוהים. אילו בני האדם היו אוהבים את אלוהים רק על סמך המצפון שלהם, הם לא היו רואים שום תוצאות. בני האדם ביססו את אהבתם לאלוהים על המצפון שלהם בעבר, הלא כן? האם היה אפילו אדם אחד שגילה יוזמה ואהב את אלוהים? בני האדם אוהבים את אלוהים רק בזכות העידוד של דברי האל. יש כאלה שאומרים: "אני חסיד אל מזה שנים כה רבות, ונהניתי כל כך הרבה מחסדו, ומברכות כה רבות. עברתי זיכוכ ומשפט מדבריו. על כן, זכיתי להבין דברים רבים, וראיתי את אהבתו של אלוהים. אני חייב להודות לו, אני חייב לגמול לו על חסדו. אני ארצה את אלוהים במוות, ואבסס את אהבתי כלפיו על המצפון שלי." אם בני האדם רק מסתמכים על הרגשות של מצפונם, הם לא יכולים לחוש בחביבותו של אלוהים. אם הם רק יסתמכו על מצפונם, אהבתם לאלוהים תהיה חלושה. אם תדברו רק על פיצוי אלוהים על חסדו ואהבתו כגמולו, לא תהיה שום מוטיבציה באהבתכם אליו. אהבה לאלוהים המבוססת על הרגשות של המצפון שלכם היא גישה פסיבית. מדוע אני אומר שזו גישה פסיבית? זה עניין מעשי. איזו מין אהבה היא זו? זה רק ניסיון לשטות באלוהים וזה רק פעולה חסרת רגש למענו, הלא כן? רוב בני האדם סבורים שאין גמול לאהבה לאלוהים, ושם הם לא יאהבו אותו, הם גם יקבלו ייסורים על כך, ולכן בסופו של דבר, די בהימנעות מחטא. על כן, אהבה לאלוהים והשבת אהבתו על סמך הרגשות שבמצפון הן גישה פסיבית, וזו לא אהבה לאלוהים שנובעת באופן ספונטני מלב האדם. אהבה לאלוהים צריכה להיות רגש אמיתי מעומק לבו של האדם. יש כאלה שאומרים: "אני עצמי מוכן לעסוק בחיפוש אחר אלוהים, ואני עצמי מוכן להיות חסיד אל. כעת אלוהים רוצה לנטוש אותי, אך אני עדיין רוצה להיות חסיד שלו. בין שהוא רוצה אותי או לא, אני עדיין אוהב אותו, ובסופו של דבר, אני חייב לזכות בו. אני מעלה את לבי כקורבן מנחה לאלוהים, ובלי קשר למעשיו, אני אהיה חסיד שלו למשך כל חיי. יהיה אשר יהיה, אני חייב לאהוב את אלוהים, ואני חייב לזכות בו. לא אנוח עד שאזכה בו." האם יש לכם רצון כזה?

נתיב האמונה באלוהים הוא נתיב האהבה כלפיו. אם אתם מאמינים בו, עליכם לאהוב אותו. עם זאת, אהבה אליו פירושה לא רק לאהוב אותו בחזרה או לאהוב אותו על סמך הרגשות של המצפון – מדובר באהבה טהורה לאלוהים. יש רגעים שבהם אלוהים פשוט מסתמכים על המצפון שלהם ולא מסוגלים לחוש באהבתו של אלוהים. מדוע תמיד אמרתי: "מי ייתן ורוח האל תרגש את רוחנו"? מדוע לא התחלתי לדבר על הצורך לרגש את מצפונם של בני האדם כדי שהם יאהבו את אלוהים? הסיבה לכך היא שמצפונם של בני האדם לא יכול לחוש בחביבותו של אלוהים. אם המילים האלה לא משכנעות אתכם, אתם יכולים להשתמש במצפון שלכם כדי להרגיש ותהיה לכם מוטיבציה מסוימת באותו רגע, אך אז היא תיעלם. אם אתם משתמשים רק במצפון שלכם כדי להרגיש

בחיבתו של אלוהים, יש לכם מוטיבציה רק כשאתם מתפללים, אך לאחר מכן, היא פשוט חולפת – נעלמת. מה הסיבה לכך? אם תשתמשו רק במצפון שלכם, לא תהיו מסוגלים לעורר את אהבתכם לאלוהים. כשבאמת תרגישו את חיבתו בלבכם, הוא ירגש את רוחכם, ורק אז מצפונכם יהיה מסוגל לגלם את תפקידו המקורי. במילים אחרות, רק אחרי שאלוהים ירגש את רוחם של בני האדם, ורק אחרי שלבם יזכה בידע ובעידוד, כלומר אחרי שהם יזכו בחוויות – רק אז הם יהיו מסוגלים לאהוב את אלוהים במצפונם באופן אפקטיבי. לרחוש לאלוהים אהבה באמצעות המצפון שלכם אינו דבר רע, אלא שזו הרמה הנמוכה ביותר של אהבה לאלוהים. דרך האהבה של האנושות בקושי הולמת לחסדו של אלוהים, והיא בשום אופן לא יכולה לדרבן את ההיווכחות הפעילה של בני האדם. כשבני האדם זוכים במעט מעבודתה של רוח הקודש, כלומר כשהם רואים את אהבתו של אלוהים וטועמים אותה בחוויות המעשיות שלהם, כשהם יודעים דברים מסוימים על אלוהים, רואים שאלוהים כה ראוי לאהבתה של האנושות ורואים כמה חביב הוא – רק אז בני האדם מסוגלים לאהוב את אלוהים באמת ובתמים.

כשבני האדם באים במגע עם אלוהים בלבם, כשלבם מסוגל לפנות אליו לחלוטין, זה השלב הראשון באהבה האנושית לאלוהים. אם אתם רוצים לאהוב את אלוהים, ראשית עליכם להיות מסוגלים להפנות לו את לבכם. מה פירוש הדבר להפנות לאלוהים את לבכם? פירוש הדבר שכל דבר שאתם עוסקים בחיפוש אחריו בלבכם נעשה למען אהבתכם לאלוהים וזכייתכם באלוהים – זה מוכיח שהשבתם את לבכם לחלוטין לאלוהים. מלבד אלוהים ודבריו, כמעט אין שום דבר אחר בלבכם (משפחה, עושר, בעל, רעיה, ילדים או דברים אחרים). אפילו אם יש דברים כאלה, הם לא יכולים לתפוס מקום בלבכם, ואתם לא חושבים על הסיכויים העתידיים שלכם אלא רק עוסקים בשאיפה לאהוב את אלוהים. בשלב הזה, כבר הפניתם את לבכם לחלוטין לאלוהים. נניח שאתם עדיין מתכננים תוכניות לעצמכם בלבכם, ואתם תמיד עוסקים בשאיפה לתועלת העצמית שלכם וחושבים: "מתי אוכל לבקש בקשה קטנה מאלוהים? מתי משפחתי תתעשר? כיצד אוכל להשיג בגדים טובים? ..." אם אתם חיים במצב הזה, הדבר מוכיח שלבכם לא הופנה לגמרי לאלוהים. אם אתם רק מחזיקים את דברי האל בלבכם, ואם אתם מסוגלים להתפלל לאלוהים ולהתקרב אליו בכל עת, כאילו הוא ממש קרוב אליכם, כאילו אלוהים שוכן בקרבכם ואתם שוכנים בקרבו – אם זה מצבכם, פירוש הדבר שלבכם שהה במחיצה אחת עם אלוהים. אם תתפללו לאלוהים ותאכלו ותשתו את דבריו מדי יום, אם תמיד תחשבו על עבודת הכנסייה, אם תתחשבו ברצונו של אלוהים, ואם תשתמשו בלבכם כדי לאהוב את אלוהים באמת ובתמים ולרצות את לבו, הרי שלבכם יהיה שייך לאלוהים. אם לבכם מלא במספר דברים אחרים, פירוש הדבר הוא שהשטן עדיין שולט בו, והוא לא פנה אל אלוהים באמת. כשלבם של אדם מסוים פונה אל אלוהים באמת, הוא מתמלא באהבה אמיתית וספונטנית לאלוהים, והוא מסוגל להתחשב בעבודתו של אלוהים. על אף שעדיין יהיו לאדם הזה מצבים של טיפשות וחוסר דעת, הוא יהיה מסוגל להתחשב בענייניו של בית האל, למען עבודתו של אלוהים, ולמען שינוי בטבעו שלו עצמו. לבו יהיה תקין לגמרי. יש כאלה שתמיד מנופפים בדגל הכנסייה, בלי קשר למעשיהם. האמת היא שהם עושים זאת למען התועלת האישית שלהם. אדם כזה לא פועל מהמניע הנכון. הוא מושחת ורמאי, ורוב הדברים שהוא עושה נועדו להשיג דברים לתועלתו האישית. אדם כזה לא עוסק בשאיפה לאהוב את אלוהים. לבו עדיין שייך לשטן, והוא לא יכול לפנות לאלוהים. אין לאלוהים שום דרך לזכות באדם כזה.

השלב הראשון של רחישת אהבה אמיתית לאלוהים ונפילה בנחלתו הוא להפנות את הלב לאלוהים לחלוטין. בכל

מעשה שלכם, חשבו ושאלו את עצמכם: "האם אני עושה זאת מתוך לב שאוהב את אלוהים? האם יש איזושהי כוונה אישית בכך? מה המטרה שלי בפועל במעשה הזה?" אם אתם רוצים למסור את לבכם לאלוהים, עליכם ראשית להכניע את לבכם, לוותר על כל הכוונות שלכם ולהגיע לשלב שבו כל מעשיכם הם לגמרי למען אלוהים. זה הנתיב להנהגה של מסירת לבכם לאלוהים. מה הכוונה בהכנעת הלב? מדובר בויתור על החשקים הראוותניים של הבשר והדם, הפסקת ההשתוקקות לברכות המעמד והפסקת ההשתוקקות לנוחות, עשיית כל מה שניתן כדי לְרַצות את אלוהים, ווידוא שלבכם יכול להיות מוקדש לאלוהים לגמרי, ולא לעניינכם האישיים. זו הכוונה.

אהבה אמיתית לאלוהים נובעת מעומק הלב. זו אהבה שקיימת רק על סמך האופן שבו האנושות מכירה את אלוהים. כשלבנו של אדם מסוים פונה לגמרי לאלוהים, יש לו אהבה לאלוהים, אך האהבה הזו לא בהכרח טהורה ולא בהכרח שלמה. זאת משום שיש מרחק מסוים בין הרגע שבו לבו של האדם פונה לאלוהים לחלוטין והרגע שבו האדם מבין את אלוהים באמת ומעריך אותו באמת. הדרך שבה עליכם להשיג אהבה אמיתית לאלוהים ולהכיר את טבעו של אלוהים היא להפנות את לבכם לאלוהים. לאחר שבני האדם ימסרו את לבם לאלוהים, הם יתחילו להיווכח בחוויית החיים, וכך הטבע שלהם יתחיל להשתנות, אהבתם לאלוהים תצמח בהדרגה, ובהדרגה הם גם יכירו יותר את אלוהים. על כן, הפניית לבכם לאלוהים היא התנאי המקדים לעלייה על דרך הישר בחוויית החיים. כשבני האדם מציבים את לבם בפני אלוהים, יש להם רק לב שמשתוקק אליו, אך לא לב שאוהב אותו, מפני שהם לא מבינים אותו. אף על פי שבנסיבות האלה, הם כן אוהבים את אלוהים במידה מסוימת, זו לא אהבה ספונטנית והיא לא אהבה של ממש. הסיבה לכך היא שכל מה שנובע מבשרו ודמו של האדם הוא השפעה רגשית שלא נובעת מהבנה של ממש. הדבר משול לדחף רגעי – הוא לא יכול להיות הערצה מתמשכת. כשבני האדם לא מבינים את אלוהים, הם יכולים לאהוב אותו רק על סמך ההעדפות והתפיסות האישיות שלהם. אהבה כזו לא יכולה להיקרא אהבה ספונטנית, והיא לא יכולה להיקרא אהבה של ממש. כשלבנו של אדם מסוים באמת פונה לאלוהים, הוא מסוגל לחשוב על ענייניו של אלוהים בכל דבר, אך אם הוא לא מבין את אלוהים, הוא לא מסוגל לחוות אהבה ספונטנית באמת. כל מה שהוא מסוגל לעשות הוא למלא תפקידים מסוימים למען הכנסייה ולמלא מעט מחובותיו, אך אין לכך כל בסיס. לאדם כזה יש טבע שקשה לשנות. זה אדם שלא עוסק בחיפוש האמת, או שהוא לא מבין אותה. אפילו אם אדם מסוים מפנה את לבו לאלוהים לחלוטין, אין פירוש הדבר שלבו הרוחש אהבה לאלוהים טהור לגמרי, מפני שמי שאלוהים שוכן בלבו לא בהכרח רוחש אהבה לאלוהים בלבו. הדבר נוגע להבדל בין אדם שעוסק בשאיפה להבין את אלוהים לבין אדם שלא עוסק בכך. ברגע שאדם מסוים מבין את אלוהים, הדבר מוכיח שלבו פנה לאלוהים לחלוטין – הדבר מוכיח שאהבתו האמיתית לאלוהים בלבו היא ספונטנית. אלוהים שוכן רק בלבו של אדם כזה. הפניית לבכם לאלוהים היא תנאי מקדים לעלייתכם על דרך הישר, להבנתכם את אלוהים ולהשגתכם אהבה לאלוהים. זה לא סימן שמילאתם את חובתכם לאהוב את אלוהים, וזה לא סימן שאתם רוחשים אהבה של ממש לאלוהים. הדרך היחידה להשיג אהבה של ממש לאלוהים היא הפניית הלב לאלוהים, וזה גם הדבר הראשון שכל ברוא אל צריך לעשות. כל בני האדם שאוהבים את אלוהים הם אלה שמחפשים אחר חיים, אלה שעוסקים בחיפוש האמת ואלה שבאמת רוצים את אלוהים. רוח הקודש האירה את כל בני האדם האלה וריגשה אותם. אלוהים מסוגל לכוון את כל בני האדם האלה.

כשמישהו מסוגל להרגיש שהוא אסיר תודה לאלוהים, הדבר נובע מכך שרוח האל ריגשה אותו. אם הוא מרגיש

זאת, בדרך כלל יש לו לב מלא כמיהה, והוא יהיה מסוגל לעסוק בשאיפה להיווכח בחיים. אולם אם תעצרו בשלב מסוים, לא תהיו מסוגלים להעמיק יותר. עדיין יש סיכון שתילכדו ברשתו של השטן, ובשלב מסוים, השטן ילכוד אתכם. ההארה של אלוהים מאפשרת לבני האדם להכיר את עצמם, וכתוצאה מכך להרגיש אסירי תודה לאלוהים, ולהרגיש מוכנים לשתף איתו פעולה ולהיפטר מהדברים שהוא לא מרוצה מהם. זה העיקרון של עבודתו של אלוהים. אתם מוכנים לעסוק בשאיפה לצמיחה בחייכם ובשאיפה לאהוב את אלוהים. אם כן, האם נפטרם מהדרכים השטחיות שלכם? אם רק תיפטרו מהדרכים האלה ולא תגרמו לאף הפרעה ולא תתרברבו, האם הדבר נחשב לעיסוק בשאיפה לצמוח בחייכם? אם אין לכם התנהגויות שטחיות כלל, אך אתם לא נוכחים בדברי האל, פירוש הדבר הוא שאתם בני אדם שלא נוקטים כל יוזמה בהתקדמותכם. מה השורש של אימוץ התנהגויות שטחיות? האם אתם פועלים למען צמיחה בחייכם? האם אתם עוסקים בשאיפה להיות כשירים להימנות על אנשי האל? כל דבר שאתם מתמקדים בו הוא גם דבר שאתם מביאים לידי ביטוי בחייכם. אם תתמקדו בדרכים שטחיות, לבכם יהיה ממוקד כלפי חוץ, ולא תהיה לכם כל דרך לעסוק בשאיפה לצמוח בחייכם. אלוהים דורש שינוי בטבעכם, אך אתם תמיד עוסקים בדברים חיצוניים. לבני אדם כאלה אין כל סיכוי לשנות את טבעם! לכל אדם יש דרך מסוימת שעליו להתקדם בה לפני שהוא מבשיל בחייו – עליו לקבל את המשפט, הייסורים וההבאה לידי שלמות של דברי האל. אם אין לכם דברי האל, אלא שאתם רק מסתמכים על הביטחון והרצון שלכם עצמכם, כל מה שאתם עושים מבוסס רק על קנאות דתית. כלומר אם אתם רוצים לצמוח בחייכם, אתם חייבים לאכול ולשתות את דברי האל, ולהבין אותם יותר. כל מי שדברי האל הופכים אותו למושלם מסוגל להביא אותם לידי ביטוי בחייו. בני האדם שלא עוברים את הזיכרון של דברי האל, שלא עוברים את השיפוט של דבריו, לא יכולים להיות ראויים לשימוש. על כן, באיזו מידה אתם מביאים לידי ביטוי את דברי האל? רק אם אתם אוכלים ושותים את דברי האל, רק אם אתם מסוגלים להשוות אותם למצב שלכם בחייכם, ורק אם תמצאו נתיב של נוהג לאור הסוגיות שהעליתי, הנוהג שלכם יהיה תקין. הוא גם יהיה כלבבו של אלוהים. רק אדם שיש לו נוהג כזה הוא אדם שרוצה לאהוב את אלוהים.

בנוגע לנוהג התפילה

אתם לא מתייחסים לתפילה כלל בחיי היום-יום שלכם. בני האדם תמיד העלימו עין מהתפילה. בתפילתם בעבר, הם פשוט פעלו בלי רגש והשתעשעו, ואף אחד מעולם לא התפלל לאלוהים באמת ומכל הלב. בני האדם מתפללים לאלוהים רק כשמשוהו קורה להם. לאורך כל הזמן הזה, האם אי-פעם התפללתם לאלוהים באמת? האם אי-פעם הזלתם דמעות כאב בפני אלוהים? האם אי-פעם הכרתם את עצמכם בפני אלוהים? האם אי-פעם נשאתם תפילה מלב אל לב לאלוהים? הנהגת התפילה נעשית באופן הדרגתי: אם אתם בדרך כלל לא מתפללים בביתכם, לא תהיה לכם כל דרך להתפלל בכנסייה, ואם אתם בדרך כלל לא מתפללים באספות קטנות, לא תהיו מסוגלים להתפלל באספות גדולות. אם אתם בדרך כלל לא מתקרבים לאלוהים או מהרהרים בדברי האל, לא יהיה להם

שום דבר לומר כשיגיע הזמן להתפלל – ואפילו אם כן תתפלל, שפתיכם סתם ינועו, אך לא תתפללו באמת. מה פירוש הדבר להתפלל באמת? פירוש הדבר הוא לומר את הדברים שבתוך לבכם לאלוהים, ולשתף עם אלוהים על סמך דבריו לאחר שתפסתם את הרצון שלו. פירוש הדבר להרגיש קרובים במיוחד לאלוהים, להרגיש שהוא נמצא ממש לפניכם, וכי יש לכם משהו לומר לו. בנוסף, פירוש הדבר הוא להיות קורנים במיוחד בתוך לבכם, ולהרגיש שאלוהים חביב במיוחד. אתם תקבלו השראה מיוחדת, והאחים והאחיות ירגישו סיפוק לאחר שהם ישמעו את דבריכם. הם ירגישו שהמילים שאתם אומרים הן המילים שבתוך לבם, המילים שהם רוצים להגיד, ושמה שאתם אומרים מייצגים את מה שהם רוצים להגיד. זה פירוש הדבר להתפלל באמת. לאחר שתתפללו באמת, תרגישו בלבכם שלווה וסיפוק, כוחכם לאהוב את אלוהים יתגבר, ותרגישו ששום דבר בחייכם לא ראוי או משמעותי יותר מאהבתכם לאלוהים – וכל זה יוכיח שתפילותיכם נשאו פרי. האם אי-פעם התפללתם כך? ומה לגבי תוכן התפילות שלכם? עליכם להתפלל שלב אחר שלב, על פי המצב האמיתי שלכם ועל פי מה שרוח הקודש צריכה לעשות, ועליכם לשתף עם אלוהים בהתאם לרצונו של אלוהים ובהתאם לדרישותיו מהאדם. כשתתחילו להנהיג את תפילותיכם, ראשית תנו את לבכם לאלוהים. אל תנסו לתפוס את רצונו של אלוהים. רק נסו לומר את המילים שבלבכם לאלוהים. כשתתייצבו בפני אלוהים, דברו כך: "הו, אלוהים! רק היום אני מבין שנהגתי להמרות את פיך. אני באמת מושחת ובזוי. בעבר, בזבזתי את הזמן. מהיום והלאה, אחיה למענך, אביא לידי ביטוי חיים בעלי משמעות, ואֶרְצֶה את רצונך. הלוואי שרוחך תמיד תעבוד בתוכי ותמיד תאיר אותי ותהפוך אותי לנאור, כדי שאוכל לשאת עדות חזקה ומהדהדת בפניך, מה שיאפשר לשטן לראות את כבודך, את עדותך ואת ההוכחה לניצחונך בקרבנו." כשתתפללו כך, לבכם ישתחרר לחלוטין; לאחר שתתפללו כך, לבכם יתקרב לאלוהים; אם תתפללו כך לעתים קרובות, רוח הקודש תעבוד בקרבכם באופן בלתי נמנע. אם תמיד תפנו כך אל אלוהים ותגמרו בדעתכם בנחישות בפני אלוהים, יום יבוא והנחישות שלם תוכל להתקבל בפני אלוהים, כשאלוהים יקבל את לבכם ואת כל הווייתכם, ובסופו של דבר, אלוהים יהפוך אתכם למושלמים. תפילה היא דבר חשוב מאוד עבורכם. כשאתם מתפללים, אתם מקבלים את עבודתה של רוח הקודש, אלוהים מרגש אל לבכם בכך, ויוצא כוחה של האהבה לאלוהים בקרבכם. אם לא תתפללו בלבכם, ואם לא תפתחו את לבכם כדי לשתף עם אלוהים, לא תהיה לאלוהים שום דרך לעבוד בקרבכם. אם התפללתם ואמרתם את כל המילים שבלבכם, ורוח האל לא זעה, ואם אינכם מרגישים השראה בתוכם, הדבר מוכיח שלבכם לא ישר, שדבריכם לא כנים, ושהם עדיין טמאים. אם התפללתם ואתם מרגישים סיפוק, הרי שאלוהים קיבל את התפילות שלכם, ורוח האל עבדה בקרבכם. כמי ששירתו את אלוהים בעבר, אסור לכם להיעדר תפילות. אם אתם באמת רואים בשיתוף עם אלוהים דבר משמעותי ובעל ערך, האם תוכלו לזנוח את התפילה? איש לא יכול להיעדר שיתוף עם אלוהים. ללא תפילה, אתם חיים כבשר ודם, ואתם חיים בכבליו של השטן; ללא תפילה, אתם חיים בהשפעת החושך. אני מקווה שהאחים והאחיות מסוגלים להתפלל באמת מדי יום ביומו. אולם זו לא היצמדות לדוקטרינה, אלא תוצאה שיש להשיג. האם אתם מוכנים לוותר על מעט שינה וסיפוק, לשאת תפילות בוקר עם שחר, ואז ליהנות מדברי האל? אם תתפללו ותאכלו ותשתו את דברי האל, כך, בלב טהור, הרי שאלוהים יקבל אתכם יותר. אם תעשו זאת מדי יום, ואם תנהיגו את מסירת לבכם לאלוהים ואת השיתוף איתו מדי יום, הרי שלבטח תכירו את אלוהים יותר טוב, ולבטח תהיו יותר מסוגלים לתפוס את רצונו של אלוהים. עליכם לומר: "הו, אלוהים! אני רוצה למלא את חובתי.

כדי שנוכל להעניק לך כבוד, וכדי שתזכה בעדות שבנו, בקבוצת בני האדם הזה, כל מה שאני יכול לעשות הוא להקדיש לך את כל הווייתו. אני מתחנן בפניך לעבוד בקרבנו, כדי שאוכל לאהוב אותך ולרצות אותך באופן ממשי, וכדי שאוכל להפוך אותך ליעד שאני מעסוק בשאיפה אליו. "כשיהיה לכם העול הזה, אין ספק שאלוהים יהפוך אתכם למושלים. עליכם להתפלל לא רק למען עצמכם, אלא גם למען הגשמת רצונו של אלוהים ולמען רחישת אהבה אליו. כזו היא תפילה מהסוג האמיתי ביותר. האם אתם מתפללים על מנת להגשים את רצונו של אלוהים? בעבר, לא ידעתם איך להתפלל, והתעלמתם מהתפילה. כיום, עליכם לעשות ככל יכולתכם כדי להתאמן על תפילה. אם אתם לא מסוגלים לאזור כוח מתוך עצמכם כדי לאהוב את אלוהים, כיצד תוכלו להתפלל? עליכם לומר: "הו, אלוהים! לבי לא מסוגל לאהוב אותך באמת. אני רוצה לאהוב אותך, אך אין לי הכוחות הנחוצים. מה עליי לעשות? אני רוצה שתפקח את עיני רוחי ושרוחך תרגש את לבי. לכן אני משיל מעליי את כל המצבים הפסיביים שלי בפניך, ואף אדם, אף עניין ואף דבר לא מגבילים אותי. לבי חשוף לפניך לגמרי במערומו, כך שכל הווייתי מוקדשת לך, ואתה רשאי לבחון אותי כיצד שרק תרצה. כעת, אני לא מקדיש כל מחשבה לסיכויים העתידיים שלי, והמוות לא כובל אותי. באמצעות לבי שאהב אותך, אני רוצה לחפש את דרך החיים. כל הדברים וכל האירועים נתונים בידך, גורלי נתון בידך, ויתרה מזאת, ידיך שולטות בחיי. כעת, אני עוסק בשאיפה לאהוב אותך, ובלי קשר לשאלה אם תניח לי לאהוב אותך, ובלי קשר לשאלה כיצד השטן יתערב בכך, אני נחוש לאהוב אותך." כשאתם נתקלים בדברים כאלה, אתם מתפללים כך. אם תעשו זאת מדי יום, הכוח שלכם לאהוב את אלוהים יתגבר בהדרגה.

כיצד נוכחים בתפילה אמיתית?

במהלך התפילה, לבכם חייב להיות שלו בפני אלוהים, והוא חייב להיות כן. אתם באמת משתפים ומתפללים עם אלוהים. אסור לכם להוליך את אלוהים שולל באמצעות מילים ערכות לאוזן. תפילה מתרכזת במה שאלוהים רוצה להשלים כיום. בקשו מאלוהים להעניק לכם הארה ונאורות רבות; כשאתם מתפללים, הביאו איתכם את מצבכם והבעיות שלכם בפועל בפני אלוהים; וגמרו בדעתכם בנחישות בפני אלוהים. תפילה היא לא ביצוע של הליך מתוקן אלא חיפוש אחר אלוהים באמצעות לבכם האמיתי. בקשו שאלוהים יגן על לבכם, מה שיאפשר לו להיות שלו בפני אלוהים לעתים קרובות, ומה שיאפשר לכם להכיר את עצמכם, לבוז לעצמכם ולזנוח את עצמכם בסביבה שאלוהים הכין לכם. כך תוכלו לקיים קשר תקין עם אלוהים, וכך תהפכו לבני אדם שאוהבים את אלוהים באמת.

מה חשיבותה של תפילה?

תפילה היא אחת הדרכים שבה האדם משתף פעולה עם אלוהים. זהו אמצעי שהאדם משתמש בו כדי לזמן את אלוהים, וזהו תהליך שבו רוח הקודש מרגשת את האדם. אפשר לומר שמי שנעדר תפילה הוא אדם מת ללא רוח, הוכחה לכך שאין לו התבונה הנחוצה כדי שאלוהים ירגש אותו. ללא תפילה, האדם הזה לא מסוגל להשיג חיים רוחניים גלילים, לא כל שכן לפעול לפי עבודתה של רוח הקודש. ללא תפילה, הוא גודע את הקשר שלו עם אלוהים, והוא לא מסוגל לקבל אישורו של אלוהים. כשאתם מאמינים באלוהים, ככל שאתם מתפללים, כך אלוהים מרגש אתכם יותר. בני אדם כאלה נחושים יותר, והם יותר מסוגלים לקבל את ההארה החדשה ביותר מאלוהים. כתוצאה מכך, רק בני אדם כאלה יכולים להפוך למושלים ברגע שרוח הקודש מאפשרת זאת.

מה התוצאה שתפילה צריכה להשיג ?

בני האדם מסוגלים לבצע את הנוהג של תפילה ולהבין את חשיבותה של תפילה, אך התוצאה שתפילה צריכה להשיג היא לא עניין פשוט. תפילה היא לא ביצוע נהלים רשמיים או ביצוע של הליך מתוקן, והיא לא דקלום של דברי האל – כלומר תפילה אין פירושה חזרה כתוכי אחרי דבריהם של אחרים או העתקה מאחרים. בתפילה, עליכם להעניק את לבכם לאלוהים ולשתף עם אלוהים את המילים שבלבכם, כדי שאלוהים יוכל לגעת בכם. על מנת שתפילותיכם יהיו אפקטיביות, עליהן להיות מבוססות על קריאת דברי האל. רק על ידי נשיאת תפילה לנוכח דברי האל, תהיו מסוגלים לקבל עוד הארה ונאורות. תפילה אמיתית היא תפילה שבוקעת מלב שכמה לדרישות שאלוהים מציב, וזו תפילה שנושא אדם שמוכן לעמוד בדרישות האלה. עליכם להיות מסוגלים לשנוא את כל מה שאלוהים שונא, ועל סמך זאת, יהיה לכם ידע, ואתם תדעו אמיתות שאלוהים מסביר, והן יהיו ברורות לכם. נחישות, אמונה, ידע, ונתיב להנהגה לאחר התפילה – רק מי שמחזיק בדברים האלה באמת מתפלל, ורק תפילה כזו יכולה לשאת פרי. עם זאת, התפילה שלכם צריכה להיות מבוססת על תשתית של הנאה מדברי האל ושיתוף עם אלוהים בדבריו, כשלבכם מסוגל לחפש את אלוהים ולהיות שלו בפני אלוהים. תפילה כזו כבר הגיעה לרמה של שיתוף אמיתי עם אלוהים.

ידע בסיסי בנוגע לתפילה:

1. אל תאמרו בעיוורון כל דבר שעולה על רוחכם. חייב להיות עול בתוך לבכם, כלומר צריכה להיות לכם מטרה כשאתם מתפללים.

2. התפילות שלכם חייבות להכיל את דברי האל. הן חייבות להיות מבוססות על דברי האל.

3. במהלך התפילה, אסור לכם לחזור על דברים ישנים. אסור לכם להעלות דברים מיושנים. עליכם להתאמן על אמירת הדברים הנוכחיים של רוח הקודש. רק כך תהיו מסוגלים לייסד קשר עם אלוהים.

4. תפילה קבוצתית חייבת להתרכז בליבה מסוימת, והליבה הזו חייבת להיות עבודתה של רוח הקודש כיום.

5. כל בני האדם חייבים ללמוד איך להתפלל למען הזולת. עליהם למצוא את החלק בדברי האל שהם רוצים להתפלל למענו, שהעול שלהם צריך להתבסס עליו, והם צריכים להתפלל לגביו לעתים קרובות. זו התגלמות אחת של דאגה לרצונו של אלוהים.

חיי תפילה אישיים מבוססים על הבנת החשיבות של תפילה והבנה של הידע הבסיסי על תפילה. האדם חייב להתפלל לעתים קרובות למען החסרונות שלו בחיי היום-יום, והוא חייב להתפלל על בסיס הידע שלו בנוגע לדברי האל על מנת להשיג שינויים בטבע חייו. כולם צריכים לייסד חיי תפילה משל עצמם; הם צריכים להתפלל למען הידע המבוסס על דברי האל; והם צריכים להתפלל על מנת לשאוף להכיר את עבודתו של אלוהים. פרסו את הנסיבות שלכם בפועל בפני אלוהים, והיו פרגמטיים, ואל תתייחסו לשיטה. העיקר הוא להשיג ידע אמיתי ובאמת לחוות את דברי האל: כל מי שעוסק בשאיפה להיווכחות בחיים הרוחניים חייב להיות מסוגל להתפלל בכמה דרכים שונות. תפילה שקטה, הרהור בדברי האל, התוודעות לעבודתו של אלוהים וכן הלאה – העבודה הממוקדת הזו של שיתוף נועדה להשיג היווכחות בחיים רוחניים רגילים, לשפר יותר ויותר את מצבכם בפני אלוהים ולגרום להתקדמות אדירה אף יותר בחייכם. בקצרה, כל מעשיכם – בין שמדובר באכילה ושתייה של דברי האל, תפילה שקטה או הכרזה בקול רם – נועדו לאפשר לכם לראות בבירור את דברי האל, את עבודתו ואת

מה שהוא רוצה להשיג בכם. באופן חשוב מכך, הם נועדו לאפשר לכם לעמוד באמות המידה שאלוהים דורש ולהעביר את חייכם לשלב הבא. אמת המידה הנמוכה ביותר שאלוהים דורש מבני האדם היא שהם יוכלו לפתוח את לבם בפניו. אם האדם נותן את לבו הַיָּשָׁר לאלוהים ואומר לאלוהים את מה שבאמת על לבו, אלוהים מוכן לעבוד באדם. אלוהים לא רוצה את לבו המעוות של אלוהים, אלא את לבו הטהור והכן. אם האדם לא אומר לאלוהים בכנות את מה שעל לבו, אלוהים לא מרגש את לבו של האדם ולא עובד בתוכו. לפיכך, הדבר החיוני ביותר בנוגע לתפילה הוא לומר לאלוהים את הדברים שעל לבכם, לספר לו על הפגמים שלכם או על טבעכם המרדני ולהיפתח לחלוטין בפני אלוהים. רק אז, אלוהים יהיה מעוניין בתפילותיכם. אם לא, אלוהים יסתיר מפניכם את פניו. הקריטריון המינימלי לתפילה הוא שעליכם להיות מסוגלים לשמור על לב שלכם בפני אלוהים, ואסור ללבכם להיפרד מאלוהים. ייתכן שבמהלך התקופה הנוכחית, לא פיתחתם השקפה חדשה יותר או נעלה יותר, אך עליכם להשתמש בתפילה כדי לשמר את הדברים כמו שהם – אסור לכם לסגת לאחור. זה המעט שעליכם להשיג. אם לא תוכלו להשיג אפילו את זה, הדבר מוכיח שחייכם הרוחניים לא עלו על דרך הישר. כתוצאה מכך, אתם לא מסוגלים להיאחז בחזון המקורי שלכם, אתם נעדרים אמונה באלוהים, וכפועל יוצא, הנחישות שלכם נעלמת. ההיווכחות שלכם בחיים רוחניים נמדדת לפי השאלה אם התפילות שלכם עלו על דרך הישר. כל בני האדם חייבים להיווכח במציאות. על כולם לעשות את העבודה של אימון מודע בתפילה – ולא להמתין באופן פסיבי אלא לשאוף באופן מודע שרוח הקודש תרגש אותם. רק אז הם יהיו בני אדם שבאמת מחפשים את אלוהים. כשאתם מתחילים להתפלל, היו מציאותיים. אסור לכם להתאמץ יותר מדי. אסור לכם להציב דרישות ראוותניות בתקווה שברגע שתפתחו את פיהם, רוח הקודש תרגש אתכם, תאיר אתכם ותהפוך אתכם לנאורים, ושתזכו בחסד רב. זה בלתי אפשרי – אלוהים לא עושה דברים על-טבעיים. אלוהים מגשים את תפילותיהם של בני האדם בזמנו החופשי, ולפעמים הוא בוחן את אמונתכם כדי לראות אם אתם נאמנים בפניו. כשאתם מתפללים, חייבות להיות לכם אמונה, התמדה ונחישות. כשרוב בני האדם מתחילים להתאמן בתפילה, הם לא מרגישים שרוח הקודש ריגשה אותם, ולכן הם מאבדים תקווה. זו לא הדרך! אתם חייבים להתמיד, ואתם חייבים להתמקד בתחושת הריגוש של רוח הקודש, ובחיפוש וחקירה. לפעמים, הנתיב שאתם פועלים בו הוא לא הדרך הנכונה. לפעמים, המניעים והתפיסות שלכם לא מסוגלים לעמוד איתן בפני אלוהים, ולכן רוח האל לא מרגשת אתכם. בנוסף, ישנם זמנים שבהם אלוהים בודק אם אתם נאמנים אליו או לא. בקצרה, עליכם להקדיש יותר מאמצים לאימון עצמי. אם אתם מגלים שהנתיב שאתם פועלים בו הוא סוטה, אתם יכולים לשנות את הדרך שבה אתם מתפללים. כל עוד תחפשו באמת ותשתוקקו לקבל, רוח הקודש לבטח תכניס אתכם למציאות הזו. לפעמים, אתם מתפללים בלב כן, אך אתם לא מרגישים ריגוש של ממש. ברגעים כאלה, אתם חייבים להסתמך על אמונתכם ולהאמין שאלוהים מביט בתפילות שלכם. אתם חייבים להתמיד בתפילותיכם.

אתם חייבים להיות כנים, ואתם חייבים להיפטר מהערמומיות שבלבכם. ככל שתשתמשו בתפילה כדי לטהר את עצמכם בכל פעם שתצטרכו, וככל שתשתמשו בה כדי שרוח האל תרגש אתכם, הטבע שלכם ישתנה בהדרגה. החיים הרוחניים האמיתיים הם חיי תפילה, ואלה חיים שרוח הקודש מרגשת אותם. התהליך שבו רוח הקודש מרגשת אתכם הוא התהליך שבו האדם משנה את טבעו. חיים שרוח הקודש לא ריגשה הם לא חיים רוחניים – הם עדיין טקס דתי. רק מי שרוח הקודש מרגשת אותו לעתים קרובות ושהיא מאירה אותו והפכה אותו לנאור

הוא אדם שנוכח בחיים הרוחניים. טבעו של האדם משתנה ללא-הרף כשהוא מתפלל, וככל שרוח האל מרגשת אותו, כך הוא יותר פעיל וצייתן. בנוסף, כך גם לבו ילך וייטהר, ולאחר מכן, טבעו ילך וישתנה. זו השפעתה של תפילה אמיתית.

הכירו את העבודה החדשה ביותר של אלוהים וצעדו בעקבות אלוהים

כעת עליכם לעסוק בשאיפה להפוך לאנשי האל, ואתם תתחילו את כלל העלייה על דרך הישר. להיות אנשי האל פירושו כניסה לעידן המלכות. כיום, אתם מתחילים להיווכח בהכשרה של המלכות, וחייכם העתידיים יפסיקו להיות רפים ורשלניים כפי שהם היו בעבר. חיים כאלה לא מסוגלים לעמוד ברף שאלוהים דורש. אם אתם לא מרגישים שום בהילות, הדבר מוכיח שאין להם כל שאיפה להשתפר, שהעיסוק שלהם מעורפל ומבולבל, ושאתם לא מסוגלים להגשים את רצונו של אלוהים. היווכחות בהכשרה של המלכות פירושה התחלת חייהם של אנשי האל – האם אתם מוכנים לקבל הכשרה כזו? האם אתם מוכנים להרגיש תחושת בהילות? האם אתם מוכנים לחיות תחת הטלת המשמעת של אלוהים? האם אתם מוכנים לחיות תחת הייסורים של אלוהים? כשדברי האל יבואו אליכם ויבחנו אתכם, כיצד תפעלו? ומה תעשו כשתצטרכו להתמודד עם עובדות שונות? בעבר, מיקודכם לא היה בחיים. כיום, עליכם להיווכח במציאות החיים, ועליכם לעסוק בשינוי טבע חייכם. זה מה שחייבים להשיג אנשי המלכות. כל מי ששייך לאנשי האל חייב להחזיק בחיים, ועל כולם לקבל את ההכשרה של המלכות ולעסוק בשינוי טבע חייהם. זה מה שאלוהים דורש מאנשי המלכות.

דרישותיו של אלוהים מאנשי המלכות הן כדלקמן:

1. עליהם לקבל את התפקידים שאלוהים מפקיד בידיהם, כלומר עליהם לקבל את כל הדברים שנאמרים בעבודתו של אלוהים באחרית הימים.
2. עליכם להיווכח בהכשרה של המלכות.
3. עליכם לעסוק בשאיפה שאלוהים ירגש את לבם. כשלבכם יפנה לחלוטין אל אלוהים, וכשיהיו לכם חיים רוחניים רגילים, אתם תחיו במישור החירות, כלומר תחיו תחת הטיפול וההגנה של אהבת האל. רק כשתחיו תחת הטיפול וההגנה של אלוהים, תהיו שייכים לאלוהים.
4. עליהם ליפול בנחלתו של אלוהים.
5. עליהם להפוך לביטוי של כבודו של אלוהים על פני האדמה.

חמש הנקודות האלה הן התפקידים שאני מפקיד בידיכם. דבריי נאמרים אל אנשי האל, ואם אתם לא מוכנים לקבל את התפקידים האלה, לא אכפה עליכם, אך אם באמת תקבלו אותם, תהיו מסוגלים לעשות את רצונו של אלוהים. כיום, אתם מתחילים לקבל את התפקידים שאלוהים מפקיד בידיכם ועוסקים בהפיכה לאנשי המלכות ובעמידה ברף הנדרש מאנשי המלכות. זה השלב הראשון של ההיווכחות. אם אתם רוצים לעשות את רצונו של אלוהים במלואו, עליכם לקבל את חמשת התפקידים האלה, ואם תהיו מסוגלים למלא אותם, תהיו כלבבו של

אלוהים ואלוהים ישתמש בכם היטב ללא ספק. הדבר החיוני היום הוא היווכחות בהכשרה של המלכות. ההיווכחות בהכשרה של המלכות נוגעת לחיים הרוחניים. בעבר, לא דובר בחיים הרוחניים, אך כיום, כשאתם מתחילים להיווכח בהכשרה של המלכות, אתם מתחילים להיווכח בחיים הרוחניים באופן רשמי.

אילו מין חיים הם החיים הרוחניים? החיים הרוחניים הם חיים שבהם לבכם פונה לאלוהים לחלוטין, ושבהם בלבכם מסוגל להיות קשוב לאהבתו של אלוהים. אלה הם חיים שבהם אתם בדברי האל, ושום דבר אחר לא מעסיק את לבכם, ושבהם אתם מסוגלים לתפוס את רצונו של אלוהים כיום, ואורה של רוח הקודש כיום מכוון אתכם על מנת שתוכלו למלא את חובתכם. חיים כאלה בין האדם ואלוהים הם חיים רוחניים. אם אתם לא מסוגלים להתקדם בעקבות האור כיום, הרי שנוצר פער בקשר שלכם עם אלוהים – ייתכן שהוא אפילו ניתק – ואין לכם חיים רוחניים רגילים. קשר רגיל עם אלוהים מושגת על יסוד ההבנה את דברי האל כיום. האם יש לכם חיים רוחניים רגילים? האם יש לכם קשר רגיל עם אלוהים? האם אתם בני אדם שמתקדמים על פי עבודתה של רוח הקודש? אם אתם מסוגלים להתקדם בעקבות אורה של רוח הקודש כיום, ואם אתם יכולים לתפוס את רצונו של אלוהים בדבריו ולהיווכח בדברים האלה, הרי שאתם מתקדמים בזרם של רוח הקודש. אם אתם לא מתקדמים בזרם של רוח הקודש, אין ספק שאתם לא עוסקים בחיפוש האמת. לרוח הקודש אין הזדמנות לעבוד בבני האדם שלא מעוניינים להשתפר, וכתוצאה מכך, בני אדם כאלה לעולם לא מסוגלים לאזור כוחות, והם תמיד פסיביים. כיום, האם אתם מתקדמים בזרם של רוח הקודש? האם אתם בזרם של רוח הקודש? האם יצאתם ממצב פסיבי? כל מי שמאמין בדברי האל, שמשתמש בעבודתו של אלוהים כבסיס ומתקדם בעקבות אורה של רוח הקודש היום – כל בני האדם האלה נמצאים בזרם של רוח הקודש. אם אתם מאמינים בדברי האל הם אמת ונכונים בפירוש, ואם אתם מאמינים בדברי האל בלי קשר למה שהוא אומר, הרי שאתם עוסקים בהיווכחות בעבודתו של אלוהים, וכך אתם מגשימים את רצונו של אלוהים.

על מנת להיכנס לזרם של רוח הקודש, צריך להיות לכם קשר רגיל עם אלוהים, ועליכם להיפטר קודם כל מהמצב הפסיבי שלכם. יש כאלה שתמיד נוהים אחר הרוב, ואשר לבם התרחק יותר מדי מאלוהים. לבני אדם כאלה אין שום שאיפה להשתפר, והרף שהם שואפים אליו נמוך מדי. רק העיסוק ברחישת אהבה לאלוהים ובנפילה בנחלתו של אלוהים הוא רצונו של אלוהים. יש כאלה שרק משתמשים במצפונם כדי לאהוב את אלוהים בחזרה, אך זה לא יכול לתאום את רצונו של אלוהים. ככל שהרף שאתם שואפים לו גבוה יותר, כך הוא יתאים בהרמוניה רבה יותר לרצונו של אלוהים. כבני אדם רגילים אשר עוסקים בחיפוש אהבה לאלוהים, הכניסה למלכות וההפיכה לאנשיו של אלוהים הן עתידכם האמיתי, ואלה הם חיים בעלי ערך וחשיבות עילאיים. איש לא מבורך כמוכם. מדוע אני אומר זאת? משום שמי שלא מאמין באלוהים חי למען הבשר והדם וחי למען השטן, אך כיום, אתם חיים למען אלוהים וחיים כדי לעשות את רצונו של אלוהים. זו הסיבה לכך שאני אומר שחייכם הם בעלי חשיבות עילאית. רק קבוצת בני האדם הזו שאלוהים בחר בה מסוגלת להביא לידי ביטוי חיים בעלי חשיבות עילאית: אף אחד אחר על פני האדמה לא מסוגל להביא לידי ביטוי חיים בעלי ערך ומשמעות כאלה. משום שאלוהים בחר בכם, ומשום שאלוהים רומם אתכם, ויתרה מזאת, משום שאלוהים אוהב אתכם, תפסתם את החיים האמיתיים, ואתם יודעים איך לחיות חיים בעלי ערך עילאי. הדבר לא נובע מכך שעיסוקכם טוב, אלא מחסדו של אלוהים. אלוהים הוא זה שפקח לרווחה את עיני רוחכם, ורוח האל היא זו שריגשה את לבכם והעניקה לכם את המזל הטוב

לבוא בפניה. אילו רוח האל לא הפכה אתכם לנאורים, לא הייתם מסוגלים לראות מה חביב באלוהים, ולא הייתם יכולים לאהוב את אלוהים. ליבם של בני אדם פנה אל אלוהים רק משום שרוח האל ריגשה את ליבם. לפעמים, כשאתם נהנים מדברי האל, רוחכם מתרגשת, ואתם לא יכולים שלא להרגיש שאתם אוהבים את אלוהים, שיש בכם עוצמה אדירה, ושאתם לא יכולים להניח בצד. אם אתם מרגישים כך, הרי שרוח האל ריגשה אתכם, לבכם פנה לגמרי אל אלוהים, ואתם תתפללו לאלוהים ותאמרו: "הו, אלוהים! אתה באמת הועדת אותנו ובחרת בנו. כבודך ממלא אותי בגאווה, ואני מרגיש כבוד רב להיות אחד מאנשיך. אשקיע כל מאמץ ואתן הכל כדי לעשות את רצונך, ואקדיש למענך את כל ימי חיי, וחיים שלמים של מאמצים." כשתתפללו כך, יהיו בלבכם אהבה אינסופית לאלוהים וצייתנות אמיתית לאלוהים. האם אי-פעם הייתה לכם חוויה כזו? אם רוח האל מרגשת את בני האדם לעתים קרובות, הם מוכנים במיוחד להקדיש את עצמם לאלוהים בתפילותיהם: "הו, אלוהים! אני רוצה לחזות ביום כבודך, ואני רוצה להיות למענך – שום דבר לא ראוי יותר או בעל משמעות רבה יותר מאשר חיים למענך, ואין לי אפילו שמץ של רצון להיות למען השטן ולמען הבשר והדם. אתה מרומם אותי בכך שאתה מאפשר לי להיות למענך היום." כשתתפללו כך, אתם תרגישו שאתם לא יכולים לא להעניק את לבכם לאלוהים, שאתם חייבים לזכות באלוהים, ושהייתם שונאים למות מבלי לזכות באלוהים במהלך חייכם. לאחר שתשאו תפילה כזו, יהיה בכם כוח עד אין קץ, ולא תדעו מהיכן הוא בא. תהיה בליבכם עוצמה אינסופית, ותהיה לכם הרגשה שאלוהים כה חביב, ושהוא ראוי לאהבה. זה יהיה הרגע שבו אלוהים ירגש אתכם. אלוהים ריגש את כל מי שחווה חוויה כזו. עבור בני האדם שאלוהים מרגש אותם לעתים קרובות, שינויים מתחוללים בחייהם, הם מסוגלים לגמור בדעתם בנחישות והם מוכנים ליפול בנחלתו של אלוהים לחלוטין, האהבה שהם רוחשים לאלוהים בלבם חזקה יותר, לבם פנה לחלוטין לאלוהים, הם לא מתייחסים כלל למשפחה, לעולם, לתסבוכות או לעתידם, והם מוכנים להקדיש לאלוהים מאמצים של חיים שלמים. כל מי שרוח הקודש ריגשה אותו הוא אדם שעוסק בחיפוש האמת, ואשר מקווה שאלוהים יהפוך אותו למושלם.

האם לבכם פנה לאלוהים? האם רוח האל ריגשה את לבכם? אם מעולם לא היו לכם חוויות כאלה, ואם מעולם לא התפללתם כך, הדבר מוכיח שאין לכם שום מקום לאלוהים בלבכם. כל בני האדם שרוח האל מכוונת אותם ואשר רוח האל ריגשה אותם ניחנים בעבודתו של אלוהים, מה שמוכיח שדברי האל ואהבתו הכו שורש בתוכם. יש כאלה שאומרים: "אני לא כן כמוכם בתפילותיי, ואלוהים לא מרגש אותי כל כך. לפעמים – כשאני מבצע מדיטציה ומתפלל – אני מרגיש שאלוהים חביב, ואלוהים מרגש את לבי." שום דבר לא חשוב יותר מלבו של האדם. כשלבכם יפנה לאלוהים, כל הווייתכם תפנה לאלוהים, ובאותה עת, רוח הקודש תרגש את לבכם. רובכם חווה חוויה כזו – העניין הוא רק שעומק החוויות שלכם שונה. יש כאלה שאומרים: "אני לא אומר מילות תפילה רבות – אני רק מאזין לשיתופם של אחרים והכוח גואה בתוכי." זה מוכיח שאלוהים ריגש אתכם בתוכם. בני האדם שאלוהים ריגש אותם בתוכם מקבלים השראה כשהם שומעים שיתופים של אחרים. אם לבו של אדם לא מתרגש כלל כשהוא שומע מילים מעוררות השראה, הדבר מוכיח שעבודתה של רוח הקודש לא שוכנת בתוכו. אין בו שום כמיהה, מה שמוכיח שאין בו שום נחישות, ולפיכך, הוא נעדר את עבודתה של רוח הקודש. אם אלוהים ריגש אדם, האדם הזה יגיב כשהוא ישמע את דברי האל. אם אלוהים לא ריגש אותו, פירוש הדבר הוא שהוא לא בא במגע עם דברי האל, הם לא קשורים אליו בשום דרך, והוא לא מסוגל להפוך לנאור. בני

האדם ששמעו את דברי האל ולא מגיבים אליהם הם אלה שאלוהים לא ריגש אותם – הם בני אדם שחסרים את עבודתה של רוח הקודש. רוח הקודש ריגשה את כל מי שמסוגל לקבל את האור החדש, והוא מחזיק בעבודה של רוח הקודש.

מדדו את עצמכם:

1. האם אתם בעיצומה של העבודה הנוכחית של רוח הקודש?

2. האם לבכם פנה אל אלוהים? האם אלוהים ריגש אתכם?

3. האם דברי האל הכו שורש בתוכם?

4. האם הנוהג שלכם מושתת על דרישותיו של אלוהים?

5. האם אתם חיים תחת הכוונתו של האור הנוכחי של רוח הקודש?

6. האם תפיסות ישנות מושלות בלבכם, או שמא מושלים בו דברי האל כיום?

מה התגובה שלכם כשאתם שומעים את הדברים האלה? אחרי שהאמנתם כל השנים האלה, האם דברי האל משמשים לכם כחייכם? האם חל שינוי בטבע המושחת הקודם שלכם? האם אתם יודעים מה פירוש הדבר להחזיק בחיים בהתאם לדברי האל כיום, והאם אתם יודעים בהתאם להם מה פירוש הדבר לא להחזיק בחיים? האם הדבר ברור לכם? ישנה חשיבות עקרונית לכך שבהיותכם חסידי אל, כל מעשיכם יהיו בהתאם לדברי האל כיום: בין שאתם עוסקים בהיווכחות בחיים או בהגשמת רצונו של אלוהים, הכל צריך להיות סביב דברי האל כיום. אם מה שאתם משתפים והדברים שאתם עוסקים בהם לא מתמקדים בדברי האל כיום, הרי שדברי האל זרים לכם, ואתם נעדרים לחלוטין את עבודתה של רוח הקודש. מה שאלוהים רוצה הוא בני אדם שצועדים בעקבותיו. בלי קשר לשאלה כמה מופלאה וטהורה הייתה הבנתכם בעבר, אלוהים לא רוצה בה, ואם אתם לא מסוגלים להניח בצד דברים כאלה, הם יהיו מכשול אדיר להיווכחותכם בעתיד. כל מי שמסוגל להתקדם בעקבות האור הנוכחי של רוח הקודש הוא מבורך. בני האדם מעידני העבר גם התקדמו בעקבות אלוהים, אך הם לא היו יכולים להמשיך להתקדם עד היום. זו הברכה שזוכים לה אנשי אחרית הימים. בני האדם שיכולים לעקוב אחר עבודתה הנוכחית של רוח הקודש, ואשר מסוגלים לצעוד בעקבות אלוהים, כך שהם יכולים להיות חסידי אל ולהתקדם לכל מקום שהוא מוביל אותם אליו – אלה בני אדם שאלוהים מבורך. בני האדם שלא פועלים לפי עבודתה הנוכחית של רוח הקודש לא נוכחו בעבודה של דברי האל, וגם אם הם יעבדו רבות, גם אם הם יסבלו סבל רב, וגם אם הם יתרוצצו רבות, אלוהים לא מייחס חשיבות לאף אחד מהדברים האלה, והוא לא ישבח אותם. כיום, כל מי שפועל לפי דברי האל בהווה נמצא בזרם של רוח הקודש. בני האדם שלא מכירים את דברי האל בהווה נמצאים מחוץ לזרם של רוח הקודש, ואלוהים לא משבח בני אדם כאלה. שירות המנותק מהאמירות של רוח הקודש בהווה הוא שירות למען הבשר והדם ושירות המבוסס על תפיסות, והוא לא מסוגל להיות בהתאם לרצונו של אלוהים. אם בני האדם חיים בצל תפיסות דתיות, הם לא מסוגלים לעשות שום דבר שתואם לרצונו של אלוהים, ואפילו שהם משרתים את אלוהים, הם משרתים בצל הדמיון והתפיסות שלכם, והם לגמרי לא מסוגלים לשרת בהתאם לרצונו של אלוהים. מי שלא מסוגל לפעול לפי עבודתה של רוח הקודש לא מבין את רצונו של אלוהים, ומי שלא מבין את רצונו של אלוהים לא יכול לשרת את אלוהים. אלוהים רוצה שירות כלבבו. הוא לא רוצה שירות ששייך לתפיסות ולבשר והדם. אם בני האדם לא מסוגלים לפעול לפי שלבי עבודתה של רוח הקודש, הרי שהם חיים בצל תפיסות.

השירות של בני אדם כאלה מעורר הפרעות ופגמים, ושירות כזה מנוגד לאלוהים. ולפיכך, מי שלא מסוגל לצעוד בעקבות אלוהים לא מסוגל לשרת את אלוהים. מי שלא מסוגל לצעוד בעקבות אלוהים מתנגד לאלוהים בוודאות, והוא לא מסוגל להיות תואם לאלוהים. "לפעול לפי עבודתה של רוח הקודש" פירושו להבין את רצונו של אלוהים כיום, להיות מסוגל לפעול בהתאם לדרישות הנוכחיות של אלוהים, להיות מסוגל להישמע לאלוהים ולהיות חסיד של אלוהים של היום, ולהיווכח בהתאם לאמירות האחרונות של אלוהים. רק מי שעושה את כל זאת פועל לפי עבודתה של רוח הקודש ומצוי בזרם של רוח הקודש. בני אדם כאלה לא רק מסוגלים לזכות בשבחים מאלוהים ומסוגלים לראות את אלוהים, אלא שהם גם יכולים להכיר את טבעו של אלוהים מהעבודה האחרונה של אלוהים, ויכולים להכיר את התפיסות של האדם ואת מדרגותיו, את אופיו ואת מהותו, מעבודתו האחרונה של אלוהים. יתרה מזאת, בני האדם האלה מסוגלים להשיג שינוי הדרגתי בטבעם במהלך שירותם. רק בני אדם כאלה הם אלה שמסוגלים לזכות באלוהים, ואשר באמת ובתמים מצאו את הדרך האמיתית. אלה שעבודתה של רוח הקודש מסלקת אותם הם בני אדם שלא מסוגלים לפעול לפי העבודה האחרונה של אלוהים, ואשר מתמרדים נגד העבודה האחרונה של אלוהים. העובדה שבני אדם כאלה מתנגדים לאלוהים בגלוי נובעת מכך שאלוהים עשה עבודה חדשה, ומשום שצלמו של אלוהים לא זהה לזה שבתפיסותיהם – כתוצאה מכך, הם מתנגדים לאלוהים בגלוי ומותחים על אלוהים ביקורת, מה שגורם לאלוהים לתעב אותם ולדחות אותם. לא קל להחזיק בידע בדבר העבודה האחרונה של אלוהים, אך אם בני האדם יוכלו ירצו להישמע לעבודתו של אלוהים ולחפש את עבודתו של אלוהים, יהיה להם סיכוי לראות את אלוהים, ויהיה להם סיכוי לזכות בהכוונה החדשה ביותר של רוח הקודש. בני האדם שמתנגדים במכוון לעבודתו של אלוהים לא יכולים לקבל את הענקת הנאורות של רוח הקודש או את ההכוונה של אלוהים. לפיכך, השאלה אם בני האדם יכולים לקבל את העבודה האחרונה של אלוהים תלויה בחסדו של אלוהים, בעיסוקם של בני האדם ובכוונותיהם.

כל מי שמסוגל להישמע לאמירות של רוח הקודש בהווה הוא מבורך. לא משנה מה היה טיבם בעבר, ולא משנה כיצד רוח הקודש עבדה בעבר בקרבם – בני האדם שזכו בעבודה האחרונה הם המבורכים ביותר, ואלה שלא מסוגלים לפעול לפי העבודה האחרונה יסולקו. אלוהים רוצה את בני האדם שמסוגלים לקבל את האור החדש, והוא רוצה את אלה שמקבלים את עבודתו האחרונה ואשר מכירים אותה. מדוע נאמר שעליכם להיות בתולים טהורים? בתולה טהורה יכולה לחפש אחר עבודתה של רוח הקודש ולהבין את הדברים החדשים, ויתרה מזאת, היא מסוגלת להניח בצד את התפיסות הישנות ולהישמע לעבודתו של אלוהים כיום. לפני העידנים, אלוהים הועיד את קבוצת בני האדם הזו שמקבלים את העבודה החדשה של היום, ואלה הם בני האדם המבורכים ביותר. אתם שומעים את קולו של אלוהים ישירות, ואתם חוזים במראהו של אלוהים, ועל כן, בכל רחבי השמיים והארץ, ולכל אורך העידנים, איש מעולם לא היה מבורך כמוכם, כמו קבוצת בני האדם הזו. כל זה נובע מעבודתו של אלוהים, מההועדה והבחירה של אלוהים מראש, ומחסדו של אלוהים. אילו אלוהים לא דיבר וביטא את דבריו, האם ייתכן שהנסיבות שלכם היו כפי שהן היום? לפיכך, כל הכבוד וכל השבח לאלוהים, מכיוון שכל זה נובע מכך שאלוהים מרומם אתכם. בהתחשב בדברים האלה, האם אתם עדיין יכולים להיות פסיביים? האם חוזקכם עדיין לא מסוגל לעלות?

בראשית הזמן, אלוהים גזר מראש את העובדה שאתם מסוגלים לקבל את המשפט, הייסורים, ההכאה והזיכוכים

של דברי האל, ויתרה מזאת, את העובדה שאתם מסוגלים לקבל את התפקידים שאלוהים מטיל עליכם. לפיכך, אסור לכם להתענות יותר מדי כשאלוהים מטיל עליכם ייסורים. איש לא יכול לקחת מכם את העבודה שנעשתה בכם ואת הברכות שהוענקו בתוכם, ואיש לא יכול לקחת מכם את מה שניתן לכם. אי-אפשר להשוות אליכם כלל את אנשי הדת. אתם לא מתאפיינים במומחיות רבה בענייני ספרי הקודש, ואתם לא מצוידים בתיאוריה דתית, אך משום שאלוהים עבד בקרבכם, זכיתם ביותר דברים מאשר כל אדם אחר לאורך העידנים – על כן, זו הברכה הגדולה ביותר שלכם. משום כך, עליכם להיות מסורים אף יותר לאלוהים, ונאמנים לאלוהים אף יותר. משום שאלוהים מרומם אתכם, עליכם להתאמץ עוד יותר, ועליכם להכין את שיעור קומתכם כדי לקבל את התפקידים שאלוהים מפקיד בידיכם. עליכם לעמוד איתן במקום שאלוהים נתן לכם, לעסוק בשאיפה להימנות על אנשי האל, לקבל את ההכשרה של המלכות, ליפול בנחלתו של אלוהים ולהפוך בסופו של דבר לעדות רבת כבוד על אלוהים. כמה מהדברים האלה גמרתם בדעתכם לעשות? אם גמרתם בדעתכם לעשות את הדברים האלה, בסופו של דבר, תיפלו בנחלתו של אלוהים ותהפכו לעדות רבת כבוד על אלוהים. עליכם להבין שהתפקיד העיקרי שלכם הוא ליפול בנחלתו של אלוהים ולהפוך לעדות רבת כבוד על אלוהים. זה רצונו של אלוהים.

הדברים שרוח הקודש אומרת כיום הם דינמיקת עבודתה של רוח הקודש, והעובדה שרוח הקודש הופכת את האדם ליותר ויותר נאור במהלך תקופת הזמן הזו היא מגמת עבודתה של רוח הקודש. ומה המגמה בעבודתה של רוח הקודש כיום? זוהי הובלת בני האדם אל תוך עבודתו של אלוהים כיום, ואל תוך חיים רוחניים רגילים. ישנם כמה שלבים להיווכחות בחיים רוחניים רגילים:

1. ראשית עליכם להקדיש את כל לבכם לדברי האל. אסור לכם לעסוק בחיפוש דברי האל בעבר, ואסור לכם לחקור אותם או להשוות אותם לדברים של היום. במקום זאת, אתם חייבים להקדיש את כל לבכם בדברי האל בהווה. אם יש בני אדם שעדיין רוצים לקרוא את דברי האל, לקרוא ספרים רוחניים או לקרוא תיעוד של הטפות מהעבר, ואשר לא פועלים לפי דבריה של רוח הקודש כיום, הרי שהם בני האדם האווילים ביותר. אלוהים מתעב בני אדם כאלה. אם אתם מוכנים לקבל את האור של רוח הקודש כיום, הקדישו את כל לבכם לאמירות של אלוהים כיום. זה הדבר הראשון שעליכם להשיג.

2. עליכם להתפלל על סמך הדברים שאלוהים אומר היום, להיווכח בדברי האל ולשתף עם אלוהים, ועליכם לגמור בדעתכם בנחישות בפני אלוהים, ולהגדיר את הרף שאתם רוצים לעמוד בו בהישגיכם.

3. עליכם לעסוק בשאיפה להיווכחות מעמיקה באמת על סמך עבודתה של רוח הקודש כיום. אל תיאחזו באמירות מיושנות ובתיאוריות מהעבר.

4. עליכם לשאוף שרוח הקודש תרגש אתכם, ועליכם לשאוף להיווכח בדברי האל.

5. עליכם לעסוק בשאיפה לעלות על הנתיב שרוח הקודש צועדת בו כיום.

וכיצד אתם שואפים שרוח הקודש תרגש אתכם? מה שחיוני הוא שתחיו בדברי האל בהווה ושתתפללו על בסיס דרישותיו של אלוהים. אם תתפללו כך, אין ספק שרוח הקודש תרגש אתכם. אם אתם לא עוסקים בחיפוש על בסיס הדברים שאלוהים אומר היום, מאמצכם לא יישאו פרי. עליכם להתפלל ולומר: "הו, אלוהים! אני מתנגד אליך, ואני חב לך כל כך הרבה. אני כל כך מרדן, ואני לעולם לא מסוגל לרצות אותך. הו, אלוהים, אני רוצה שתושיע אותי, אני רוצה לשרת אותך עד הסוף, אני רוצה למות למענך. אתה שופט אותי ומטיל עליי ייסורים,

ואין לי שום תלונה. אני מתנגד אליך ומגיע לי למות, כדי שכל בני האדם יוכלו לחזות בטבע הצודק שלך במותי.” כשתתפללו כך מעומק לבכם, אלוהים ישמע אתכם ויכוון אתכם. אם לא תתפללו על יסוד דבריה של רוח הקודש כיום, אין שום סיכוי שרוח הקודש תרגש אתכם. אם תתפללו לפי רצונו של אלוהים ובהתאם למה שאלוהים רוצה לעשות היום, אתם תאמרו^[א]: “הו, אלוהים! אני רוצה לקבל את התפקידים שאתה מטיל עליי ולמלא אותם נאמנה, ואני מוכן להקדיש את כל חיי לכבודך, כדי שכל מעשיי יוכלו לעמוד ברף המוצב לאנשי האל. מי ייתן ותרגש את לבי. אני רוצה שרוחך תהפוך אותי לנאור לעולמים, שהיא תגרום לכל מעשיי להמיט חרפה על השטן, ושהיא תגרום לכך שבסופו של דבר, אפול בנחלתך.” אם תתפללו כך, סביב רצונו של אלוהים, רוח הקודש תעבוד בתוכם באופן בלתי נמנע. לא משנה כמה מילים יכללו תפילותיכם – מה שהכי חשוב הוא השאלה אם אתם תופסים את רצונו של אלוהים. ייתכן שיש לכולכם חוויה כזו: לפעמים, במהלך התפילה באסיפה, דינמיקת עבודתה של רוח הקודש מגיעה לשיאה, מה שגורם לעוצמתם של כולם להתגבר. יש כאלה שפורצים בבכי תמרורים ומזילים דמעות בעודם מתפללים – הם מתמלאים בחרטה בפני אלוהים. אחרים מפגינים את נחישותם ונודרים נדרים. כזו היא ההשפעה שמשגיח עבודתה של רוח הקודש. כיום חשוב באופן מכריע שכל בני האדם יקדישו את כל לבם בדברי האל. אל תתמקדו בדברים שנאמרו בעבר. אם עדיין תיאחזו במה שהיה בעבר, רוח הקודש לא תעבוד בקרבכם. האם אתם מבינים כמה זה חשוב?

האם אתם יודעים מהו הנתיב שרוח הקודש צועדת בו כיום? הנקודות הספורות לעיל הן מה שרוח הקודש משיגה כיום ומה שהיא תשיג בעתיד, הן הנתיב שרוח הקודש נוקטת, והן ההיווכחות שהאדם צריך לעסוק בשאיפה אליה. בהיווכחותכם בחיים, לכל הפחות, עליכם להקדיש את כל לבכם בדברי האל, ועליכם להיות מסוגלים לקבל את המשפט והייסורים של דברי האל. לבכם חייב להשתוקק לאלוהים, עליכם לעסוק בשאיפה להיווכחות עמוקה באמת, ועליכם לעסוק בהשגת היעדים שאלוהים דורש. כשיהיה לכם החוזק הזה, הדבר יוכיח שאלוהים ריגש את כולכם ושלכם החל לפנות אל אלוהים.

השלב הראשון בהיווכחות בחיים הוא הקדשת כל לבכם לדברי האל, והשלב השני הוא קבלת הריגוש בידי רוח הקודש. מה מושג על ידי קבלת הריגוש בידי רוח הקודש? כך אתם מסוגלים להשתוקק לחפש אמת עמוקה יותר ולחקור אותה, וכך אתם מסוגלים לשתף פעולה עם אלוהים באופנים חיוביים. כיום, אתם משתפים פעולה עם אלוהים, כלומר יש יעד לעיסוקכם, לתפילותיכם ולשיתופכם את דברי האל, ואתם ממלאים את חובתכם בהתאם לדרישותיו של אלוהים – רק זה מהווה שיתוף פעולה עם אלוהים. אם אתם רק מדברים על הנחה לאלוהים לפעול, אך אתם לא נוקטים שום פעולה – לא מתפללים ולא עוסקים בחיפוש – האם אפשר לקרוא לכך שיתוף פעולה? אם אין בכם שום שיתוף פעולה, ואם אתם נעדרים הכשרה להיווכחות בעלת מטרה, אתם לא משתפים פעולה. יש כאלה שאומרים: “הכל תלוי בדברים שאלוהים גוזר מראש – אלוהים עצמו עושה את הכל. אם אלוהים לא עשה זאת, איך ייתכן שהאדם יוכל לעשות זאת?” עבודתו של אלוהים רגילה, והיא לא על-טבעית כהוא זה. רק בזכות העובדה שאתם עוסקים בחיפוש פעיל, רוח הקודש יכולה לעבוד, מכיוון שאלוהים לא כופה דבר על האדם

הערות שוליים:

בטקסט המקורי לא מופיעות המילים “אתם תאמרו”.

— עליכם לספק לאלוהים את ההזדמנות לעבוד. אם אתם לא עוסקים בחיפוש או נוכחים בדבר, ואם אין בלבכם שום כמיהה, אין לאלוהים סיכוי לעבוד. באיזה נתיב אתם יכולים לשאוף שאלוהים ירגש אתכם? באמצעות תפילה ובאמצעות התקרבות לאלוהים. אולם חשוב שתזכרו: עליכם לפעול על סמך הדברים שאלוהים אמר. כשאלוהים מרגש אתכם לעתים קרובות, הבשר והדם לא הופכים אתכם לעבד: בעל, רעיה, ילדים וכסף — הם לא מסוגלים לכבול אתכם, ואתם רוצים לעסוק רק בחיפוש האמת ובחיים בפני אלוהים. ברגע הזה, תהיו בני אדם שחיים במישור החירות.

בני האדם שטבעם השתנה הם אלה שנוכחו במציאות של דבר האל

הנתיב שבו רוח האל מובילה את בני האדם הוא קודם כל להוציא את לבם מתוך כל בני האדם, האירועים והדברים, ולהכניס אותו בדברי האל, כדי שהם כולם יאמינו בלבם שדברי האל נכונים ואמיתיים לחלוטין ומעבר לכל ספק. מאחר שאתם מאמינים באלוהים, עליכם להאמין בדבריו. אם אתם מאמינים באלוהים מזה שנים רבות אך אתם לא מכירים את הנתיב שבו רוח הקודש מתקדמת, האם אתם באמת מאמינים? כדי להשיג את חייו של אדם רגיל ואת חייו ההולמים של אדם עם אלוהים, עליכם ראשית להאמין בדבריו. אם לא השלמתם את שלב העבודה הראשון שרוח הקודש עושה בבני האדם, אין לכם כל יסוד. אתם נעדרים את העיקרון הבסיסי ביותר, ולכן איך ייתכן שתוכלו לצעוד בנתיב שלפניכם? העלייה על דרך הישר שבה אלוהים הופך את האדם למושלם היא עליה על דרך הישר של העבודה הנוכחית של אלוהים. זוהי גם העלייה על הנתיב שבו צועדת רוח הקודש. ברגע זה, הנתיב שרוח הקודש צועדת בו היא דבריו הנוכחיים של אלוהים. על כן, כדי לצעוד בנתיב הזה, יש להישמע לאלוהים, לאכול ולשתות את דברי האל בהתגלמותו כבשר ודם כיום. אלוהים בהתגלמותו עושה את עבודת המילים, הכל מתחיל מדבריו, וכל דבר מבוסס על דבריו — דבריו כיום. כל אדם צריך להקדיש מאמץ רב בדברי האל, בין שאין לו ספקות לגבי אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם ובין שלא, ובין שהוא מכיר אותו ובין שלא. אחרת, בני האדם לא יוכלו להשיג שום דבר, והם יישארו ללא כלום. רק על ידי התוודעות לאלוהים וריצוי שלו על התשתית של אכילה ושתייה של דבריו, יכול האדם לייסד איתו קשר ראוי. אכילה ושתייה של דבריו והנהגת דבריו הם שיתוף הפעולה הטוב ביותר עם אלוהים, וזה הנוהג שנושא את העדות הטובה ביותר עבור אחד מאנשי האל. כשאדם מסוים מבין את מהות של דברי האל כיום ומסוגל להישמע לה, פירוש הדבר הוא שהאדם הזה חי בנתיב שמובילה רוח הקודש, ושהוא עלה על דרך הישר שבה אלוהים הופך את האדם למושלם. בעבר, בני האדם חיפשו חסד וחיפשו שלווה ושמחה, ואז הם היו מסוגלים לזכות בעבודתו של אלוהים. המצב שונה כעת. אם בני האדם לא מחזיקים בדברי האל בהתגלמותו כבשר ודם, ואם הם לא מחזיקים במציאות של הדברים האלה, הם לא יכולים לזכות באישור מאלוהים, ואלוהים יסלק אותם. כדי להשיג חיים רוחניים ראויים, ראשית אכלו ושתו את דברי האל והנהיגו אותם, ועל היסוד הזה, יסדו קשר ראוי בין האדם ואלוהים. כיצד אתם משתפים פעולה? כיצד אתם נושאים עדות כמי שנמנים על אנשי האל? כיצד אתם מייסדים קשר ראוי עם אלוהים?

זה האופן שבו מקיימים קשר ראוי עם אלוהים בחיי היום-יום:

1. האם אתם מאמינים בעדותו של אלוהים עצמו?

2. האם אתם מאמינים בלבכם שדברי האל נכונים וחסינים מטעויות?

3. האם אתם מנהיגים את דברי האל?

4. האם אתם מסורים לתפקידים שהוא מפקיד בידיכם? כיצד אתם יכולים להיות מסורים לו?

5. האם כל מה שאתם עושים נועד לרצות את אלוהים וכדי להיות נאמנים לו?

באמצעות הדברים האלה, אתם יכולים לברר אם יש לכם קשר ראוי עם אלוהים בשלב הנוכחי הזה.

אם אתם מסוגלים לקבל את מה שאלוהים מפקיד בידיכם, לקבל את את הבטחתו ולצעוד בנתיב של רוח הקודש, פירוש הדבר הוא שאתם מגשימים את רצונו של אלוהים. האם אתם מבינים בבירור את הנתיב של רוח הקודש? האם המעשים שלכם בהווה תואמים את הנתיב שלה? האם לבכם מתקרב לאלוהים? האם אתם מוכנים לפעול לפי האור החדש ביותר מרוח הקודש? האם אתם מוכנים שאלוהים יזכה בכם? האם אתם מוכנים להפוך לביטוי של כבודו של אלוהים על פני האדמה? האם יש לכם רצון להשיג את מה שאלוהים דורש? אם יש לכם רצון לשותף פעולה ברגע שאלוהים מדבר, אם יש לכם רצון לרצות אותו, ואם זו המנטליות שלכם, פירוש הדבר שדברי האל נשאו פרי בלבכם. אם אין לכם רצון כזה ואין לכם מטרה בעיסוקכם, פירוש הדבר שאלוהים עדיין לא ריגש את לבכם.

כשבני האדם נוכחו באופן רשמי בהכשרה של המלכות, הדרישות שאלוהים הציב להם הועלו. כיצד ניתן לראות זאת? נאמר בעבר שלבני האדם אין חיים, אך כעת בני האדם מחפשים חיים, שואפים להימנות אל אנשי האל, ושואפים שאלוהים יזכה בהם ויהפוך אותם למושלמים. האין זו העלאה? במציאות, הדרישות שאלוהים מציב לבני האדם פשוטות יותר מאשר בעבר. בני האדם לא נדרשים להיות עושי שירות או למות – כל מה שנדרש מהם הוא שהם יימנו על אנשי האל. האין זה פשוט יותר? כל עוד תעלו את לבכם לאלוהים כקורבן מנחה ותישמעו להכוונתו, הכל יישא פרי. מדוע אתם חושבים שזה כל כך קשה? הדברים שנאמרים כעת לגבי ההיווכחות בחיים פשוטים יותר מאשר בעבר. בעבר, בני האדם לא הבינו ולא ידעו מהי מציאות החיים. בני האדם שיש להם תגובה למשמע דברי האל, בני האדם שרוח הקודש האירה אותם והפכה אותם לנאורים ובני האדם שזכו שאלוהים יהפוך אותם למושלמים ולשנות את טבעם בפני אלוהים – לכל בני האדם האלה יש חיים. מה שאלוהים רוצה הוא יצורים חיים, לא דברים ללא רוח חיים. אם אתם ללא רוח חיים, פירוש הדבר שאין לכם חיים, ואלוהים לא מדבר אליכם, והוא בפרט לא ירומם אתכם ויצרף אתכם לאנשיו. מאחר שאלוהים רומם אתכם, העובדה שקיבלתם ממנו ברכה כה אדירה פירושה שלכולכם יש חיים – אתם בני האדם שאלוהים הפיח בהם רוח חיים.

נתיב הנוהג פשוט עבור בני אדם שרוצים לעסוק בשאיפה לשינוי בטבע חייהם. אם תהיו מסוגלים לפעול לפי דבריה הנוכחיים של רוח הקודש בחוויות המעשיות שלכם, אתם תהיו מסוגלים להשיג שינוי בטבעכם. אם אתם פועלים לפי כל דבריה של רוח הקודש ותמיד מחפשים אותם, הרי שאתם נשמעים לה, וכך תהיו מסוגלים לשנות את טבעכם. טבעו של האדם משתנה עם דבריה הנוכחיים של רוח הקודש. אם תמיד תקיימו את החוויות והכללים הישנים שלהם מהעבר, טבעכם לא ישתנה. אילו רוח הקודש הייתה מדברת כיום ואומרת לכל בני האדם להיווכח בחיים של אנושיות רגילה, אך אתם הייתם ממשיכים להתמקד בדברים שטחיים, הייתם מבולבלים בנוגע

למציאות ולא הייתם מתייחסים לכך ברצינות, הרי שלא הייתם עומדים בקצב של עבודתה של רוח הקודש, ולא הייתם עולים על הנתיב שמובילה רוח הקודש. השאלה אם טבעכם יכול להשתנות תלויה בשאלה אם אתם עוקבים אחר דבריה הנוכחיים של רוח הקודש ומבינים אותם באמת. הדבר שונה ממה שהבנתם בעבר. מה שהבנתם בעבר לגבי שינוי בטבע היה שאתם, שממהרים למתוח ביקורת, כבר לא מדברים ללא הבדלה בזכות הטלת המשמעת של אלוהים. אך זה רק היבט אחד של השינוי, וכרגע, הנקודה החיונית ביותר היא פעולה לפי ההנחיות של רוח הקודש. אתם פועלים לפי כל מה שאלוהים אומר. אתם נשמעים לכל מה שהוא אומר. בני האדם לא יכולים לשנות את טבעם לבדם – הם חייבים לעבור את המשפט, הייסורים, הסבל והזיכרון של דברי האל, או שדברי האל חייבים לטפל בהם, להטיל עליהם משמעת ולגזום אותם. רק לאחר מכן, הם יכולים להצליח להישמע לאלוהים ולהתמסר לו, ולא לנסות לשטות אותו ולטפל בו באדישות. טבעם של בני האדם משתנה במהלך הזיכרון של דברי האל. רק מי שיעבור את החשיפה, השיפוט, הטלת המשמעת והטיפול של דברי האל לא יעז עוד לעשות דברים בפזיזות, ויהפוך לרגוע ולמחושב. העניין החשוב ביותר הוא שהוא יהיה מסוגל להישמע לדברי האל כיום ולהישמע לעבודתו של אלוהים, ואפילו אם הדבר לא עולה בקנה אחד עם התפיסות האנושיות, הוא יוכל להניח את התפיסות האלה בצד ולהישמע לאלוהים ברצון. כשדובר בעבר על שינוי בטבע, הדבר נגע בעיקר בזניחה עצמית, בהתרה לבשר והדם לסבול, בהטלת משמעת על הגוף ובהיפטרות מהעדפות של הבשר והדם – זה סוג אחד של שינוי בטבע. בני האדם יודעים כעת שהביטוי האמיתי של שינוי בטבע הוא ציות לדברי האל כיום, וכן היכולת להבין באמת את עבודתו החדשה של אלוהים. כך, בני האדם יהיו מסוגלים להיפטר מהידע הנובע מהתפיסות הקודמות לגבי אלוהים, ולהשיג הבנה אמיתית של אלוהים וציות אליו. רק זה נחשב ביטוי אמיתי של שינוי בטבע. עיסוקם של בני האדם בשאיפה להיווכחות בחיים מבוסס על דברי האל.

נאמר בעבר שכל מה שמושג נובע מדבריו, אך איש לא ראה את העובדות. אם תיווכחו בשלב הזה בחוויות, הדבר יהיה ברור לכם לחלוטין – כך ניתן לבנות תשתית טובה לניסיונות עתידיים, ובלי קשר למה שאלוהים אומר, אתם פשוט צריכים להיווכח בדבריו. כשאלוהים אומר שהוא מתחיל להטיל ייסורים על בני האדם, אתם מקבלים את הייסורים שלו. כשאלוהים דורש מבני האדם למות, אתם מקבלים את הניסיון הזה. אם תמיד תחיו בתוך אמירותי החדשות ביותר של אלוהים, בסופו של דבר, דברי האל יהפכו אתכם למושלמים. ככל שתיווכחו יותר בדברי האל, כך תהפכו מהר יותר למושלמים. מדוע אני משתף איתכם שוב ושוב ודורש מכם להבין את דברי האל ולהיווכח בהם? רק אם תמקדו עיסוקכם בחיפוש בדברי האל, תחוו אותם ותיווכחו במציאות שלהם, תהיה לרוח הקודש ההזדמנות לעבוד בקרבכם. על כן, כולכם מתחרים בכל שיטה בעבודתו של אלוהים, ובלי קשר לשאלה אם בסופו של דבר תסבלו מאוד או בקושי תסבלו, תהיה לכם "מזכרת". על מנת לזכות להפוך למושלמים בסופו של דבר, עליכם להיווכח בכל דברי האל. כשרוח הקודש הופכת בני אדם למושלמים, היא לא עושה זאת באופן חד-צדדי. היא דורשת את שיתוף הפעולה של בני האדם. היא צריכה שכולם ישתפו איתה פעולה באופן מודע. בלי קשר למה שאלוהים אומר, עליכם להיווכח בדבריו – הדבר מועיל יותר לחייכם. הכל נעשה למען שינוי בטבעכם. כשתיווכחו בדברי האל, אלוהים ירגש את לבכם, ואתם תהיו מסוגלים להבין את כל מה שאלוהים רוצה כדי להשיג את השלב הזה בעבודה, ויהיה לכם הרצון להשיג זאת. בעתות הייסורים, היו כאלה שהאמינו שזו שיטת העבודה, והם לא האמינו בדברי האל. כתוצאה מכך, הם לא עברו זיכור, ולאחר עתות הייסורים, הם לא זכו בדבר

ולא הבינו דבר. היו כאלה שבאמת נוכחו בדברים האלה ללא שמץ של ספק. הם אמרו שדברי האל נכונים וחסידים מטעויות ושבני האדם צריכים לעבור ייסורים. הם נאבקו בכך לזמן מה והרפו מהעמידה והגורל שלהם, וברגע שהם יצאו מכך, טבעם השתנה במידה ניכרת, והם הבינו את אלוהים אפילו יותר לעומק. כל בני האדם שסיימו לעבור את הייסורים חשו בחיבתו של אלוהים, והם ידעו שהשלב הזה בעבודתו של אלוהים היה בואה של אהבתו הגדולה אל בני האדם – שהיו אלה הכיבוש והישועה של אהבתו של אלוהים. והם גם אמרו שמחשבותיו של אלוהים תמיד טובות, ושכל מה שאלוהים עושה באדם הוא אהבה ולא שנאה. בני האדם שלא האמינו בדברי האל ולא ייחסו להם חשיבות לא עברו זיכוכ במהלך עתות הייסורים, וכתוצאה מכך, רוח הקודש לא ליוותה אותם, והם לא זכו בדבר. במקרה של מי שנוכח בעתות הייסורים, על אף שהוא עבר זיכוכ, רוח הקודש עבדה בקרבו בדרכים נסתרות, והתוצאה הייתה שהוא חווה שינוי בטבע חייו. יש כאלה שנראו חיוביים מאוד כלפי חוץ. הם תמיד היו שמחים, אך הם לא נוכחו במצב של הזיכוכ של דברי האל, והם לא השתנו בכלל – זו הייתה ההשלכה של חוסר אמונתם בדברי האל. אם לא תאמינו בדברי האל, רוח הקודש לא תעבוד בקרבכם. אלוהים מופיע בפני כל מי שמאמין בדבריו. מי שיאמין בדבריו ויבין אותם יזכה באהבתו!

הייוכחו במצב של דברי האל, התמקדו בעשיית הדבר באופן פעיל, וגלו מה עליכם להנהיג. רק כך תוכלו לשנות את טבע חייכם. רק כך אלוהים יכול להפוך אתכם למושלמים, ורק בני אדם שאלוהים הפך למושלמים יכולים לעלות בקנה אחד עם רצונו. על מנת לקבל אור חדש, עליכם לחיות בתוך דבריו. אם רוח הקודש ריגשה אותך רק פעם אחת, זה לא מספיק כלל – עליכם להעמיק יותר. בני האדם שאלוהים ריגש אותם רק פעם אחת הם כאלה שפשוט התעוררה בהם הקנאות הדתית, והם פתאום מוכנים לחפש, אך הם לא יכולים לשמור על כך בטווח הארוך, ועליהם תמיד לקבל ריגושים מצד רוח הקודש. היו פעמים כה רבות שבהן ציינתי שאני מקווה שרוח הקודש תרגש את רוחם של בני האדם ושהם יעסקו בשאיפה לשנות את טבע חייהם. בזמן שהם שואפים שאלוהים ירגש אותם, הם מבינים את הליקויים שלהם עצמם, ובתהליך החוויה של דברי האל, הם נפטרים מהדברים הטמאים בתוכם (צדקנות, יהירות, התפיסות שלהם וכן הלאה). אל תחשבו שדי רק בקבלה פעילה של אור חדש – עליכם גם להיפטר מהדברים מההיבטים השליליים. עליכם לא רק להיווכח מההיבטים החיוביים, אלא שגם עליכם גם להיפטר מהדברים הטמאים בהיבטים השליליים. עליכם לבחון את עצמכם ללא-הרף ולברוק אילו דברים טמאים עדיין קיימים בקרבכם. התפיסות הדתיות, הכוונות, האמונות, הצדקנות והיהירות של בני האדם הם כולם דברים טמאים. השוו את עצמכם לכל דברי הגילוי של אלוהים, וחפשו בתוך עצמכם תפיסות דתיות שאתם מחזיקים בהן. רק אם תזהו אותן באמת, תוכלו להיפטר מהן. יש כאלה שאומרים: "כיום מספיק לעקוב אחר האור של העבודה הנוכחית של רוח הקודש, ואין צורך להתייחס לשום דבר אחר." אם כן, כיצד תיפטר מהתפיסות הדתיות שלכם כשהן יצוצו? האם אתם חושבים שעד כדי כך פשוט לפעול לפי דברי האל? בחייכם האמיתיים, עדיין יש דברים דתיים שיכולים לגרום להפרעות, וכשהדברים האלה צצים, הם יכולים לפגוע ביכולתכם לקבל דברים חדשים. כל אלה הן בעיות שבאמת קיימות. אם רק תעסקו בחיפוש דבריה הנוכחיים של רוח הקודש, לא תוכלו לרצות את רצונו של אלוהים. בעודכם עוסקים בחיפוש האור הנוכחי של רוח הקודש, עליכם לזהות אילו תפיסות וכוונות אתם עדיין מחזיקים, איזו צדקנות אנושית במיוחד עוד ישנה בתוכם, ואילו התנהגויות שלהם ממרות את פיו של אלוהים. ואחרי שתזהו את כל הדברים האלה, עליכם להיפטר מהם.

ההיפטרות מהמעשים וההתנהגויות הישנים שלכם נועדה לגמרי כדי שתוכלו לפעול לפי דבריה הנוכחיים של רוח הקודש. כדי להשיג שינוי בטבע, מצד אחד צריך לעשות זאת באמצעות דברי האל, ומצד שני הדבר דורש את שיתוף הפעולה של בני האדם. כלומר, גם העבודה של אלוהים וגם הנוהג של בני האדם הם חיוניים. בנתיב השירות העתידי שלכם, כיצד תוכלו למלא את רצונו של אלוהים? נקודה חיונית אחת היא העיסוק בשאיפה להיווכח בחיים, העיסוק בשאיפה לשינוי בטבע והעיסוק בשאיפה להיווכח באמת באופן מעמיק יותר – זה הנתיב להשגת שלמות ולנפילה בנחלתו של אלוהים. כולכם עתידים לקבל תפקידים מאלוהים, אז במה מדובר? זה רלוונטי לשלב הבא בעבודה, שיהיה עבודה אדירה יותר שמתבצעת בכל רחבי תבל. על כן, כעת עליכם לעסוק בשינוי טבע חייכם, כדי שבעתיד, תהפכו באמת להוכחה לכך שאלוהים זכה בכבוד באמצעות עבודתו ותהפכו לאות ומופת לעבודתו העתידית. כל העיסוק של היום מניח את היסודות לעבודה העתידית. הוא נועד כדי לאפשר לכם לשמש את אלוהים, כדי שתהיו מסוגלים לשאת עליו עדות. אם זו תהיה מטרת העיסוק שלכם, אתם תהיו מסוגלים לזכות בנוכחותה של רוח הקודש. ככל שמטרת העיסוק שלכם תהיה נעלה יותר, כך תגדל יכולתכם להפוך למושלמים. ככל שתעסקו יותר בחיפוש האמת, כך רוח הקודש תעבוד יותר. ככל שיהיה לכם יותר מרץ לעיסוקכם, כך תזכו בדברים רבים יותר. רוח הקודש הופכת את בני האדם למושלמים על פי מצבם הפנימי. יש כאלה שאומרים שהם לא מוכנים שאלוהים ישתמש בהם או יהפוך אותם למושלמים, שהם פשוט רוצים שבשרם ודמם יישארו בטוחים ולא יסבלו שום אסון. יש כאלה שלא מוכנים להיכנס למלכות, אך כן מוכנים לרדת אל בור התהום. גם במקרה הזה, אלוהים יגשים את משאלתכם. יהיה אשר יהיה הדבר שתעסקו בחיפוש אחריו, אלוהים יגשים זאת. אם כן, מה אתם מחפשים כעת בעיסוקכם? האם אתם עוסקים בשאיפה להפוך למושלמים? האם המעשים וההתנהגויות הנוכחיים שלכם נועדו לאפשר לאלוהים להפוך אתכם למושלמים ולזכות בכם? ייתכן שאתם מודדים את עצמכם כך ללא-הרף בחיי היום-יום שלכם. אם תמקדו את לבכם בעיסוק בשאיפה למטרה אחת, אלוהים בהחלט יהפוך אתכם למושלמים. זה הנתיב של רוח הקודש בבני האנוש. הנתיב שמובילה רוח הקודש מושג באמצעות החיפוש של בני האדם. ככל שתשתוקקו להפוך למושלמים וליפול בנחלתו של אלוהים, כך רוח הקודש תעבוד יותר בתוכם. אם לא תחפשו דבר, תהיו שליליים ותחזרו יותר לאחור, רוח הקודש לא תזכה בהזדמנויות לעבוד בקרבכם. רוח הקודש לאט-לאט תיטוש אתכם. האם אתם מוכנים שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים? האם אתם מוכנים שאלוהים יזכה בכם? האם אתם מוכנים שאלוהים ישתמש בכם? עליכם לעסוק בשאיפה לעשות הכל כדי שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, יזכה בכם וישתמש בכם, מה שיאפשר לכל התבל לראות את מעשיו של אלוהים כפי שהם מתגלים בכם. מבין כל הדברים, אתם האדונים, ומבין כל מה שיש, אתם מאפשרים לאלוהים ליהנות מעדות ומכבוד בזכותכם – זה מוכיח שאתם הדור המבורך ביותר!

בנוגע להשקטת לבכם בפני אלוהים

אין שלב חיוני להיווכחות בדברי האל יותר מהשקטת לבכם בפני אלוהים. זה לקח שכל בני האדם בהווה חייבים להיווכח בו בדחיפות. דרכי ההיווכחות על מנת להשקיט את לבכם בפני אלוהים הן כדלקמן:

1. נתקו את לבכם מעניינים חיצוניים, היו שקטים בפני אלוהים והקדישו את מלוא תשומת לבכם לתפילה בפני אלוהים.

2. בלב שקט בפני אלוהים, אכלו, שתו ותינו מדברי האל.

3. הרהרו וחשבו בלבכם על אהבתו של אלוהים והגייה בלבכם בעבודתו של אלוהים.

קודם כל, התחילו מהיבט התפילה. התפללו בתשומת לב מלאה ובזמן קבוע. בלי קשר לשאלה כמה תהיו קצרים בזמן וכמה עמוסים תהיו בעבודתכם, או לשאלה מה יפקוד אתכם, התפללו מדי יום כרגיל ואכלו ושתו את דברי האל כרגיל. כל עוד תאכלו ותשתו את דברי האל, יהיו אשר יהיו נסיבות חייכם, תיהנו מאוד ברוחכם, ובני האדם, האירועים או הדברים בסביבתכם לא יפריעו לכם. כשאתם מהרהרים באופן רגיל באלוהים בלבכם, מה שקורה בחוץ לא יכול להטריד אתכם. זו הכוונה בשיעור קומה. התחילו בתפילה: תפילה שקטה בפני אלוהים נושאת הכי הרבה פירות. לאחר מכן, אכלו ושתו את דברי האל, חפשו את האור בדברי האל באמצעות הרהור בהם, מצאו את נתיב הנוהג, דעו מה המטרה שלשמה אלוהים אומר את דבריו והבינו אותם ללא סטייה. באופן שגרתי, אתם צריכים להיות מסוגלים באופן רגיל להתקרב לאלוהים בלבכם, להרהר באהבתו של אלוהים ולחשוב על דברי האל, מבלי שדברים חיצוניים יפריעו לכם. כשלבכם יהיה שלו במידה מסוימת, תהיו מסוגלים להרהר בשקט, ובתוך עצמכם, תוכלו להגות באהבתו של אלוהים ולהתקרב אליו באמת, בלי קשר לסביבה שלכם, עד שבסופו של דבר תגיעו לשלב שבו לבכם יתמלא בשבח. הדבר יהיה טוב יותר אפילו מתפילה. אז יהיה לכם שיעור קומה מסוים. אם תהיו מסוגלים להשיג את מצבי ההווה המתוארים לעיל, הדבר יוכיח שלבכם באמת שלו בפני אלוהים. זה הלקח היסודי הראשון. רק לאחר שבני האדם מסוגלים להיות שלווים בפני אלוהים, רוח הקודש יכולה לרגש אותם, להאיר אותם ולהפוך אותם לנאורים, ורק אז הם מסוגלים באמת לשתף עם אלוהים וכן לתפוס את רצונו של אלוהים ואת הכוונתה של רוח הקודש. בשלב הזה הם עולים על דרך הישר בחייהם הרוחניים. כשאימונם לחיים בפני אלוהים מגיע לעומק מסוים, והם מסוגלים לזנוח את עצמם, לתעב את עצמם ולחיות בדברי האל, הרי שלבם באמת שלווים בפני אלוהים. היכולת לתיעוב עצמי, לקללה עצמית ולזניחה עצמית היא התוצאה שעבודתו של אלוהים משיגה, ובני האדם לא יכולים לעשות זאת לבדם. לפיכך, תרגול השקטת לבם בפני אלוהים הוא לקח שבני האדם צריכים להיווכח בו באופן מיידי. במקרה של בני אדם מסוימים, לא רק שאינם יכולים להיות שלווים בפני אלוהים בדרך כלל, אלא שהם לא יכולים להשקיט את לבם בפני אלוהים אפילו כשהם מתפללים. מצב כזה לא עומד ברף שאלוהים מציב! אם לבכם לא יכול להיות שלו בפני אלוהים, האם ייתכן שרוח הקודש תרגש אתכם? אם אתם לא יכולים להיות שלווים בפני אלוהים, דעתכם עלולה להיות מוסחת כשמישהו עובר או כשבני אדם מדברים, ויכול להיות שדעתכם מרחפת לה כשבני אדם עושים דברים, ולכן אתם

לא חיים בנוכחותו של אלוהים. אם לבכם באמת יהיה שלו בפני אלוהים, שום דבר שמתרחש בעולם החיצוני לא יפריע לכם, ואף אדם, אירוע או דבר לא יעסיק אתכם. אם תיווכחו בכך, המצבים השליליים הללו וכל הדברים השליליים – תפיסות אנושיות, תורות חיים, מערכות יחסים חריגות בין בני אדם, ורעיונות ומחשבות וכן הלאה – ייעלמו באופן טבעי. מפני שאתם תמיד חושבים על דברי האל, ולבכם תמיד מתקרב לאלוהים ומתמיד עסוק בדברי האל בהווה, הדברים השליליים הללו מתמוססים בידיכם מבלי שאתם מבחינים בכך. כשדברים חדשים וחיוניים יעסיקו אתכם, לא יהיה עוד מקום לדברים שליליים ישנים. על כן, אל תתייחסו לדברים השליליים הללו. אתם לא צריכים להשקיע מאמצים בניסיון לשלוט בהם. עליכם להתמקד בשמירה על שלוה בפני אלוהים, באכילה ושתייה של יותר מדברי האל ובהנאה מהם, ובשירת מזמורים רבים ככל האפשר המהללים את אלוהים. ותנו לאלוהים הזדמנות לעבוד עליכם, מפני שאלוהים בהווה רוצה להביא את האנושות לידי שלמות באופן אישי, והוא רוצה לזכות בלבכם. רוחו מרגשת את לבכם, ואם תחיו בנוכחותו של אלוהים בעקבות הכוונתה של רוח הקודש, אתם תִּרְצוּ את אלוהים. אם תקפידו לחיות בדברי האל ולעסוק יותר בשיתוף על האמת כדי לזכות בנאורות ובהארה של רוח הקודש, הרי שכל התפיסות הדתיות, הצדקנות, החשיבות העצמית שלכם ייעלמו, ותדעו איך להשקיע מעצמכם למען אלוהים, תדעו איך לאהוב את אלוהים ותדעו איך לְרַצוֹת את אלוהים. ומבלי שתבינו זאת, הדברים המצויים מחוץ לאלוהים יתפוגגו לחלוטין מתודעתכם.

הרהור בדברי האל ותפילה בנוגע לדברי האל, תוך כדי אכילה ושתייה של דברי האל בהווה – זה השלב הראשון להשגת שלוה בפני אלוהים. אם תוכלו להיות שלווים באמת בפני אלוהים, הנאורות וההארה של רוח הקודש ישכנו בכם.

כל חיים רוחניים מושגים על ידי השגת שלוה בפני אלוהים. בתפילותיכם, עליכם להיות שלווים בפני אלוהים, ורק אז רוח הקודש תוכל לרגש אתכם. כשהיו שלווים בפני אלוהים ותאכלו ותשתו את דברי האל, תוכלו לזכות בהארה ובנאורות ותהיו מסוגלים להבין את דברי האל באמת ובתמים. כשתהפכו לשלווים בנוכחותו של אלוהים במהלך פעילויות ההרהור והשיתוף השגרתיות שלכם ובעת התקרבות לאלוהים בלבכם, תוכלו ליהנות מקרבה אמיתית לאלוהים, להבין באמת את אהבתו של אלוהים ואת עבודתו ולהיות מתחשבים ואכפתיים באמת כלפי כוונותיו של אלוהים. ככל שתהיו מסוגלים יותר להיות שלווים באופן שגרתי בפני אלוהים, כך תוכלו לזכות בהארה, וכך תהיו יותר מסוגלים להבין את הטבע המושחת שלכם, את מה שחסר לכם, את הדברים שאתם צריכים להיווכח בהם, את התפקיד שעליכם למלא ואת טיב הפגמים שלכם. כל הדברים האלה מושגים באמצעות השגת שלוה בנוכחותו של אלוהים. אם תשיגו עומק מסוים בשלוותכם בפני אלוהים, תוכלו לתפוס תעלומות מסוימות שברוח; לתפוס מה אלוהים לבצע בכם בהווה; להשיג הבנה עמוקה יותר של דברי האל, של מהותם של דברי האל, של תוכנם של דברי האל, של הווייתם של דברי האל; ותוכלו לראות את נתיב הנוהג באופן ברור ומדויק יותר. אם לא תצליחו להשיג עומק מספק של שלוה ברוחכם, רוח הקודש תרגש אתכם רק במידה מעטה – אתם תרגישו בתוכם התחזקות והנאה מסוימת ושלוה מסוימת, אך לא תתפסו שום דבר עמוק מזה. אמרתי זאת בעבר: אם בני האדם לא ישתמש בכל כוחם, הם יתקשו לשמוע את קולי או לראות את פניי. האמירה הזו מתייחסת להשגת עומק בשמירה על שלוה בפני אלוהים, והיא לא מתייחסת למאמץ שטחיים. אדם שיכול באמת להיות שלו בנוכחותו של אלוהים, מסוגל להשתחרר מכל כבלי הארציים ולזכות ליפול בנחלתו של אלוהים. כל בני

האדם שלא מסוגלים להיות שלווים בנוכחותו של אלוהים הם מופקרים וחסרי רסן ללא ספק. כל בני האדם שמסוגלים להיות שלווים בפני אלוהים הם חסודים בפני אלוהים ומשתוקקים לאלוהים. רק בני אדם ששלווים בפני אלוהים מעריכים את החיים, מעריכים שיתוף רוחני, צמאים לדברי האל ועוסקים בחיפוש האמת. כל בני האדם שלא מעריכים שלווה בפני אלוהים ואשר לא מנהיגים שלווה בפני אלוהים, הם אנשים שחצנים ושטחיים שדבקים בעולם, ואשר אין להם חיים כלל. אפילו אם הם אומרים שהם מאמינים באלוהים, הם רק משלמים מס שפתיים. אלה שאלוהים הופך למושלמים ומשלים בסופו של דבר הם בני אדם שיכולים להיות שלווים בנוכחותו של אלוהים. לפיכך, בני אדם ששלווים בפני אלוהים הם כאלה שזכו לברכות אדירות. בני האדם שבקושי מקדישים זמן לאכילה ולשתייה של דבר האל במהלך היום, אשר עסוקים בעניינים חיצוניים, ואשר לא מעריכים במיוחד את ההיווכחות בחיים – אלה כולם אנשים צבועים ללא כל סיכוי להתפתח בעתיד. אלה שיכולים להיות שלווים בפני אלוהים ולשתף עם אלוהים באמת ובתמים הם אנשי האל.

כדי להתייבב בפני אלוהים ולקבל את דבריו כחייכם, עליכם ראשית להיות שלווים בפני אלוהים. רק כשתהיו שלווים בפני אלוהים, אלוהים יהפוך אתכם לנאורים ויעניק לכם ידע. ככל שבני האדם שלווים יותר בפני אלוהים, כך הם יותר מסוגלים לקבל את הנאורות וההארה של אלוהים. כל הדברים האלה דורשים מבני האדם אדיקות ואמונה. רק כך הם יכולים להפוך למושלמים. הלקח היסודי להיווכחות בחיים רוחניים הוא להיות שלווים בנוכחותו של אלוהים. כל האימון הרוחני שלכם יישא פרי רק אם תהיו שלווים בנוכחותו של אלוהים. אם לא לבכם לא יהיה מסוגל להיות שלו בפני אלוהים, לא תוכלו לקבל את עבודתה של רוח הקודש. אם לבכם שלו בפני אלוהים בלי קשר למה שאתם עושים, הרי שאתם חיים בנוכחותו של אלוהים. אם לבכם שלו בפני אלוהים ומתקרב לאלוהים בלי קשר למה שאתם עושים, זו הוכחה לכך שאתם שלווים בפני אלוהים. כשאתם מדברים עם אחרים או כשאתם הולכים, אם אתם מסוגלים לומר, "לבי מתקרב לאלוהים, הוא לא ממוקד בדברים חיצוניים, ואני יכול להיות שלו בפני אלוהים", הרי שאתם שלווים בפני אלוהים. אל תבואו במגע עם שום דבר שיכול למשוך את לבכם אל עניינים חיצוניים, ואל תבואו במגע עם בני אדם שיכולים להפריד את לבכם מאלוהים. הניחו בצד כל דבר שיכול להסיח את דעתכם מקרבה לאלוהים או התרחקו מהדבר הזה. זה דבר המועיל יותר לחייכם. כעת בדיוק הזמן לעבודה הגדולה של רוח הקודש, הזמן שבו אלוהים הופך את בני האדם למושלמים באופן אישי. אם ברגע הזה, אתם לא יכולים להיות שקטים בפני אלוהים, הרי שאתם לא בני אדם שישוּבו אל כס מלכותו של אלוהים. אם אתם עוסקים בשאיפה לדברים אחרים מלבד אלוהים, אין תהיה לכם דרך להפוך למושלמים בידי אלוהים. אלה שיכולים לשמוע אמירות כאלה מאלוהים ובכל זאת לא מצליחים להיות שלווים בפניו כיום, הם בני אדם שלא אוהבים את האמת ולא אוהבים את אלוהים. אם לא תעלו את עצמכם כקורבן מנחה כעת, למה אתם מחכים? להעלות את עצמכם כקורבן מנחה פירושו להשקיט את לבכם בפני אלוהים. זה יהיה קורבן מנחה של ממש. מי שבאמת מעלה את לבו כקורבן מנחה לאלוהים כעת בהחלט יזכה לכך שאלוהים ישלים אותו. דבר לא יכול להטריד אתכם, יהיה אשר יהיה. בין שהדבר נועד לגזום אתכם או לטפל בכם, ובין שיפקדו אתכם תסכול או כישלון, לבכם צריך תמיד להיות שלו בפני אלוהים. בלי קשר לאופן שבו בני האדם מתייחסים אליכם, על לבכם תמיד להיות שלו בפני אלוהים. בלי קשר לנסיבות שאתם מתמודדים איתן – בין שאלה מצוקות, סבל, רדיפה או ניסיונות שונים – לבכם צריך תמיד להיות שלו בפני אלוהים. אלה הנתיבים שבאמצעותם ניתן להפוך למושלמים.

רק כשבאמת תהיו שלווים בפני אלוהים, תבינו בבירור את דברי האל בהווה. בשלב הזה, תנהיגו באופן מדויק יותר את ההארה והנאורות של רוח הקודש ללא כל סטייה מהדרך, תתפסו בבירור רב יותר את כוונותיו של אלוהים, מה שיעניק לכם כיוון ברור יותר בשירותכם, תתפסו באופן מדויק יותר את הריגוש וההכוונה של רוח הקודש, ותזכו לבטח בחיים תחת הכוונתה של רוח הקודש. אלה התוצאות שמושגות כשבאמת משיגים שלווה בפני אלוהים. כשבני האדם לא מבינים בבירור את דברי האל, כשאין להם נתיב להנהיג, כשהם לא מצליחים לתפוס את כוונותיו של אלוהים או כשאין להם עקרונות של נוהג, הסיבה לכך היא שלבם לא שלו בפני אלוהים. המטרה של השגת שלווה בפני אלוהים היא להיות כנים ופרגמטיים, לשאוף לדיוק ושקיפות בדברי האל ולזכות בסופו של דבר להבין את האמת ולהכיר את אלוהים.

אם לבכם לא שלו לעתים קרובות בפני אלוהים, אין לאלוהים דרך להפוך אתכם למושלמים. אם אין לאדם רצון, הדבר שווה ערך להיעדר לב, ובני אדם ללא לב לא יכולים להיות שלווים בפני אלוהים. בני אדם כאלה לא יודעים כמה עבודה אלוהים עושה או כמה הוא אומר, והם גם לא יודעים איך לנהוג. האין אלה בני אדם חסרי לב? האם בני אדם ללא לב יכולים להיות שלווים בפני אלוהים? אין לאלוהים דרך להפוך בני אדם ללא לב למושלמים – אין הבדל בינם לבין חיות משא. אלוהים דיבר בבירור ובשקיפות כה רבים, אך עדיין לא ניתן לרגש את לבכם, ואתם עדיין לא יכולים להיות שלווים בפני אלוהים. האין אתם בהמה רפת שכל? יש כאלה שסוטים מהדרך בהנהגתם שלווה בנוכחותו של אלוהים. כשמגיע הזמן לבשל, הם לא מבשלים, וכשמגיע הזמן לבצע מטלות, הם לא מבצעים אותן, אלא רק ממשיכים להתפלל ולהרהר. השגת שלווה בפני אלוהים אין פירושה לא לבשל או לא לבצע מטלות, ואין פירושה לא לחיות את החיים – פירושה להיות מסוגלים להשקיט את לבכם בפני אלוהים בכל המצבים הרגילים ולשמור מקום לאלוהים בלב. כשאתם מתפללים, עליכם לכרוע ברך כראוי בפני אלוהים כדי להתפלל. כשאתם מבצעים מטלות או מבשלים, השקיטו את לבכם בפני אלוהים, הרהרו בדברי האל או שירו מזמורים. יהיה אשר תהיה המצב שתימצאו בו, עליכם לעשות את כל מה שביכולתכם כדי להתקרב לאלוהים, ועליכם לנסות ככל יכולתכם להשקיט את לבכם בפני אלוהים. כשהנסיבות מאפשרות זאת, התפללו באופן חדור מטרה, וכשהנסיבות לא מאפשרות זאת, התקרבו לאלוהים בלבכם תוך ביצוע המשימה שעל הפרק. כשתוכלו לאכול ולשתות את דברי האל, אכלו ושתו את דבריו; כשתוכלו להתפלל, התפללו; כשתוכלו להגות באלוהים, הגו באלוהים. במילים אחרות, עשו ככל יכולתכם כדי להתאמן לשם היווכחות על סמך הסביבה שלכם. יש כאלה שיכולים להיות שלווים בפני אלוהים כששום דבר לא קורה, אך ברגע שמשהו מתרחש, דעתם מרחפת. זה לא נקרא שמירה על שלווה בפני אלוהים. הדרך הנכונה לחוות חוויות היא זו: לבכם לא יעזוב את אלוהים בשום נסיבות, ואף אדם, אירוע או דבר חיצוני יפריע ללבכם. רק אז תהיו שלווים באמת אלוהים באמת. יש כאלה שאמורים שכאשר הם מתפללים באספות, לבם יכול להיות שלו בפני אלוהים, אך כשהם משתפים עם אחרים, הם לא מסוגלים להיות שלווים בפני אלוהים, ומחשבותיהם נודדות. זה לא נקרא שמירה על שלווה בפני אלוהים. כיום, רוב בני האדם מצויים במצב הזה, לבם לא מסוגל תמיד להיות שלו בפני אלוהים. על כן, אתם חייבים להשקיע מאמץ רב יותר כדי להתאמן בתחום הזה. עליכם לעלות צעד אחר צעד על דרך הישר של חוויות החיים, ועליכם לצאת לדרכם בנתיב של הפיכה למושלמים בידי אלוהים.

היו קשובים לרצונו של אלוהים כדי לזכות להפוך למושלמים

ככל שתהיו יותר קשובים לרצונו של אלוהים, כך יהיה לכם עול רב יותר. ככל שהעול שלכם יהיה רב יותר, כך החוויות שלכם יהיו עשירות יותר. כשתהיו קשובים לרצונו של אלוהים, הוא ייתן לכם את העול הזה ויעניק לכם נאורות בנוגע לדברים שהוא הפקיד בידיכם. לאחר שאלוהים ייתן לכם את העול הזה, אתם תשימו לב לאמיתות בנוגע להיבט הזה כשתאכלו ותשתו את דברי האל. אם יש לכם עול שקשור למצב חייכם של האחים והאחיות, אלוהים הפקיד את העול הזה בידיכם, והתפילות היום-יומיות שלכם תמיד יישאו את העול הזה. מה שאלוהים עושה הופקד בידיכם, אתם מוכנים לבצע את מה שאלוהים רוצה לעשות, וזו הכוונה בלקיחת עולו של אלוהים כשלכם. בשלב הזה, האכילה והשתייה שלכם מדברי האל יתמקדו בעניינים בהיבטים האלה, ואתם תחשבו, "איך אוכל לפתור את העניינים האלה? איך אוכל לאפשר לאחים והאחיות להשתחרר וליהנות ברוחם?" אתם תתמקדו בפתרון העניינים הללו כשתשתפו; אתם תתמקדו באכילה ושתייה של דברים הקשורים לעניינים הללו כשתאכלו ותשתו את דברי האל; אתם תאכלו ותשתו את דברי האל תוך נשיאת העול הזה, ואתם תבינו את הדרישות של אלוהים. בשלב הזה, תבינו בבירור רב יותר את הנתיב שעליכם לצעוד בו. אלה ההארה והנאורות של רוח הקודש שנובעות מהעול שלכם, וזו האספקה וההכוונה של אלוהים למענכם. מדוע אני אומר זאת? אם לא יהיה לכם עול, לא תשימו לב כשתאכלו ותשתו את דברי האל. כשאתם אוכלים ושותים את דברי האל במהלך נשיאת עול, אתם מסוגלים לתפוס את מהותם של דברי האל, למצוא את דרככם ולהיות קשובים לרצונו של אלוהים. לפיכך, עליכם לבקש מאלוהים בתפילותיכם להעמיס עליכם עול רב יותר, כדי שהוא יוכל להפקיד בידיכם דברים רבים יותר, כדי שתהיו יותר מסוגלים למצוא נתיב של נוהג בהמשך הדרך, כדי שתהיו יותר יעילים באכילה ושתייה של דברי האל, כדי שתהיו מסוגלים לתפוס את מהות דבריו, וכדי שתהיו יותר מסוגלים לקבל את הריגוש של רוח הקודש. אכילה ושתייה של דברי האל, הנהגת תפילה, קבלת העול של אלוהים, קבלת הדברים שהוא מפקיד בידיכם – כל אלה נועדו כדי שיהיה נתיב לפניכם. ככל שיהיה לכם עול רב יותר למען שליחות אלוהים, כך יהיה לאלוהים קל יותר להפוך אתכם למושלמים. יש בני אדם שלא מוכנים לשתף פעולה ולשרת את האל אפילו כשקוראים להם לעשות זאת. אלה עצלנים שרוצים להתענג בנוחות. ככל שתתבקשו יותר לשתף פעולה עם אלוהים, כך תזכו בחוויות רבות יותר. משום שיהיו לכם עול רב יותר וחוויות רבות יותר, יהיו לכם הזדמנויות רבות יותר להפוך למושלמים. לפיכך, אם תוכלו לשרת את אלוהים בכנות, תהיו קשובים לעול של אלוהים, וכך יהיו הזדמנויות רבות יותר לכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים. בני אדם כאלה השייכים לקבוצה הופכים למושלמים ברגע זה. ככל שרוח הקודש תרגש אתכם יותר, כך תקדישו זמן רב יותר להיות קשובים לעול של אלוהים, כך אלוהים יהפוך אתכם יותר למושלמים, וכך אלוהים יזכה בכם יותר, ובסופו של דבר, תהפכו לבני אדם שמשמשים את אלוהים. בהווה, יש כאלה שלא נושאים שום עול למען הכנסייה. בני האדם האלה רשלנים ומרושלים, ואכפת להם רק מברשם ודמם. הם אנוכיים מדי והם גם עיוורים. לא יהיה לכם שום עול אם לא תהיו מסוגלים להבין את העניין הזה בבירור. ככל שתהיו קשובים יותר לרצונו של אלוהים, כך העול שאלוהים יפקיד בידיכם יהיה כבד

יותר. בני אדם אנוכיים לא מוכנים לסבול דברים כאלה, הם לא מוכנים לשלם את המחיר, וכתוצאה מכך, הם יחמיצו את ההזדמנות לכך שאלוהים יהפוך אותם למושלמים. האין הם פוגעים בעצמם? אם תהיו קשובים לרצונו של אלוהים, אתם תפתחו עול אמיתי למען הכנסייה. למעשה, במקום לקרוא לזה עול למען הכנסייה, זה למעשה עול למען חייכם, מפני שהעול שאתם מפתחים למען הכנסייה נועד כדי שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים באמצעות חוויות כאלה. לפיכך, מי שישא את העול הכבד ביותר למען הכנסייה ומי שישא את העול של ההיווכחות בחיים יימנה על בני האדם שאלוהים הופך למושלמים. האם הבנתם זאת בבירור? אם הכנסייה שאתם שייכים לה שרויה באי-סדר, אך אתם עדיין לא מודאגים או חרדים, ואם האחים והחיות לא אוכלים ושותים את דברי האל כראוי, אך אתם מעלימים עין אף יותר, הרי שאתם לא נושאים אף עול. אלוהים לא אוהב בני אדם כאלה. בני האדם שאלוהים אוהב רעבים וצמאים לצדק והם קשובים לרצונו. לפיכך, עליכם להיות קשובים לעול של אלוהים כעת. אסור לכם להמתין שטבעו הצודק של אלוהים יתגלה לכל בני האדם לפי שתהפכו לקשובים לעול של אלוהים. אז יהיה כבר מאוחר מדי, הלא כן? כעת עומדת בפניכם הזדמנות טובה להפוך למושלמים בידי אלוהים. אם תניחו להזדמנות הזו לחמוק בין אצבעותיכם, תתחרטו על כך במשך כל חייכם, כמו משה שלא יכול היה להיכנס לארץ כנען הטובה, התחרט על כך כל שארית חייו ומת בחרטה. ברגע שטבעו הצודק של אלוהים יתגלה לכל בני האדם, אתם תתחרטו על כך. אפילו אם אלוהים לא ימיט עליכם ייסורים, אתם תמיטו על עצמכם ייסורים הודות לחרטה שלכם. יש כאלה שלא משוכנעים בכך. אם אתם לא מאמינים, פשוט חכו ותראו. יש כאלה שישירתו כהגשמת המילים האלה. האם אתם מוכנים להפוך לקורבן למען המילים האלה?

אם לא תחפשו הזדמנויות לכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, ואם לא תחתרו לעסוק בשאיפה להפוך למושלמים, הרי שבסופו של דבר, תתמלאו בחרטה. כעת עומדת בפניכם ההזדמנות הטובה ביותר להפוך למושלמים – זה העיתוי הטוב ביותר. אם לא תשאפו בכנות לכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, ברגע שעבודתו תסתיים, יהיה מאוחר מדי – כבר תחמיצו את ההזדמנות הזו. גם אם תשאפו לכך מאוד, אם אלוהים לא יבצע עוד את עבודתו, בלי קשר למאמץ שתשקיעו, לעולם לא תהיו מסוגלים להפוך למושלמים. עליכם לנצל את ההזדמנות ולשתף פעולה באמצעות העבודה האדירה של רוח הקודש. אם תחמיצו את ההזדמנות הזו, לא תינתן לכם הזדמנות נוספת, גם אם תקדישו מאמצים מאין כמוהם. יש כאלה שזועקים: "אלוהים, אני מוכן להיות קשוב לעול שלך, ואני מוכן לרצות את רצונך." אולם אין להם נתיב לנוהג, ולפיכך העול שלהם לא יחזיק מעמד. אם יש נתיב, אתם תזכו בחוויות שלב אחר שלב, והכל יהיה מובנה ומאורגן. לאחר שנשלם עול אחד, ניתן לכם עול חדש. כשתעמיק את חוויות חייכם, גם העול שלכם יעמיק. יש כאלה שנושאים עול רק כשרוח הקודש מרגשת אותם, ואחרי פרק זמן מסוים, הם כבר לא נושאים אף עול ואין להם נתיב לנוהג. לא ניתן לפתח עול רק על ידי אכילה ושתייה של דברי האל. על ידי הבנת אמיתות רבות, תזכו ביכולת של הבחנה, תהיו מסוגלים לפתור בעיות באמצעות האמת, ותהיה לכם הבנה מדויקת יותר של דברי האל ורצונו. עם הדברים האלה, תפתחו עול ותהיו מסוגלים לבצע עבודה טובה רק ברגע שיהיה לכם עול. אם רק יש לכם עול, אך אתם לא מבינים את האמת בבירור, גם זה לא יעבוד. אתם חייבים לחוות את דברי האל בעצמכם ולדעת כיצד להנהיג אותם, ואתם חייבים להיווכח במציאות בעצמכם לפני שתוכלו לתמוך בזולת, להוביל את הזולת ולהפוך למושלמים בידי אלוהים.

נכתב ב'הנתיב... (4) ' שאתם כולכם אנשי המלכות שאלוהים הועיד אותם לפני העידנים, ואיש לא יכול לקחת

זאת מכם. נכתב גם שאלוהים רוצה להשתמש בכולם ולהפוך את כולם למושלמים, שהוא דורש מכולם לעמוד על רגליהם כאנשיו, ושרק הפיכה לאנשי האל תוכל להגשים את רצונו. שיתפתם בעניין הזה בזמנו, שיתפתם בנוגע לנתיב ההיווכחות על סמך הקריטריונים המוצבים לאנשי האל, ולפיכך, העבודה שרוח הקודש ביצעה באותה עת נועדה להוציא את כולם ממצבם השלילי ולהוביל אותם למצב חיובי. במהלך הזמן הזה, המגמה בעבודתה של רוח הקודש נועדה לאפשר לכולם ליהנות מדברי האל כאנשי האל ולאפשר לכולכם להבין בבירור שאתם אנשי האל שהועדו לפני העידנים ושהשטן לא יכול לקחת זאת מכם. על כן, כולכם מתפללים: "אלוהים! אני מוכן להימנות על אנשיך, מפני שהועדת אותי לפני העידנים, ומפני שהענקת לנו את הברכה הזו. אנחנו מוכנים לאמץ את התפקיד הזה ולרצות אותך." כשתתפללו כך, רוח הקודש תרגש אתכם – זו המגמה בעבודתה של רוח הקודש. בפרק הזמן הזה, עליכם להתפלל ולנהוג כדי להרגיע את לבכם בפני אלוהים, כדי שתהיו מסוגלים לעסוק בחיפוש החיים ולעסוק בשאיפה להיווכחות בהכשרת המלכות. זה השלב הראשון. כרגע, עבודתו של אלוהים נועדה לאפשר לכולם לעלות על דרך הישר, לחיות חיים רוחניים רגילים ולחוות חוויות אמיתיות, להתרגש מרוח הקודש, ועל סמך היסוד הזה, לקבל את הדברים שאלוהים מפקיד בידיהם. מטרת ההיווכחות בהכשרת המלכות היא לאפשר לכל מילה שלכם, לכל מעשה שלכם, לכל תנועה שלכם, ולכל מחשבה ורעיון שלכם להיווכח בדברי האל, כדי לאפשר לכם להתרגש מאלוהים לעתים תכופות יותר ולפתח אהבה לאלוהים ועול כבוד יותר למען רצונו של אלוהים, כדי שכולם יהיו בנתיב ההפיכה למושלמים בידי אלוהים, וכדי שכולם יהיו על דרך הישר. ברגע שתצעדו על הנתיב של הפיכה למושלמים בידי אלוהים, תהיו על דרך הישר. כשאפשר יהיה לתקן את דעתכם ואת הדעות שלכם, כמו גם את הכוונות השגויות שלכם, וכשאפשר יהיה לגרום לכם להפסיק להיות קשובים לבשרכם ודמכם ולהתחיל להיות קשובים לרצונו של אלוהים, וכשכוונות שגויות יופיעו ואתם תהיו מסוגלים להתעלם מהן ולפעול בהתאם לרצונו של אלוהים – אם תהיו מסוגלים להשיג שינוי שכזה, הרי שאתם על דרך הישר של חוויית החיים. כשנוהגי התפילה שלכם יהיו על דרך הישר, זה יהיה הרגע שבו רוח הקודש תרגש אתכם בתפילותיכם. בכל פעם שתתפללו, רוח הקודש תרגש אתכם; בכל פעם שתתפללו, תהיו מסוגלים להשקיט את לבכם בפני אלוהים. בכל פעם שתאכלו ותשתו קטע מדבר האל, אם תהיו מסוגלים לתפוס את העבודה שהוא מבצע בהווה, ואם תהיו מסוגלים לדעת כיצד להתפלל, כיצד לשתף פעולה, וכיצד להיווכח, רק זה ישיג תוצאות מאכילה ושתייה של דברי האל. כשתהיו מסוגלים למצוא את נתיב ההיווכחות מדברי האל, וכשתהיו מסוגלים לתפוס את הדינמיקה הנוכחית של עבודתו של אלוהים ואת מגמת עבודתה של רוח הקודש בדבריה, הדבר יוכיח שאתם על דרך הישר. אם לא תפסתם את הנקודות העיקריות בעת האכילה והשתייה של דברי האל, ואם לא תהיו מסוגלים למצוא נתיב לנהוג בו לאחר האכילה והשתייה של דברי האל, הדבר מוכיח שאתם עדיין לא יודעים איך לאכול ולשתות את דברי האל, ושעדיין לא מצאתם את השיטה או העיקרון לאכילה ושתייה של דבריו. אם לא תפסתם את העבודה שאלוהים מבצע בהווה, לא תהיו מסוגלים לקבל את התפקיד שאלוהים מטיל עליכם. העבודה שאלוהים מבצע כעת היא מה שבני האדם חייבים להיווכח בו ולהכיר בהווה. האם אתם תופסים את הדברים האלה?

ברגע שתשיגו תוצאות מהאכילה והשתייה של דברי האל, שחייכם הרוחניים יהפכו לרגילים, ושתהיו מסוגלים לאכול ולשתות את דברי האל כרגיל, להתפלל כרגיל, לחיות את חיי הכנסייה שלכם כרגיל, בלי קשר לניסיונות שעשויים לפקוד אתכם, הנסיבות שאתם עשויים להתקל בהן, חולי הבשר שאתם עשויים לסבול ממנו, ההתנכרות

מצד האחים והאחיות שאתם עשויים לחוות, או הקשיים האפשריים במשפחתכם – אם תוכלו להגיע לנקודה הזו, הדבר מוכיח שאתם על דרך הישר. יש בני אדם שבריריים מדי שלא מסוגלים להתמיד. הם מייבבים כשנקרה בדרכם מכשול קטן. הם הופכים לחלשים. העיסוק בחיפוש האמת דורש התמדה ונחישות. אם לא תהיו מסוגלים לַרצות את רצונו של אלוהים כעת, עליכם להיות מסוגלים לתעב את עצמכם ולהיות נחושים בשקט בלבכם שפָּרְצו את רצונו של אלוהים בפעם הבאה. אם הפעם לא הייתם קשובים לעול של אלוהים, אתם צריכים להיות נחושים למרוד בבשר ובדם כשתיתקלו באותם מכשולים בעתיד, ולגמור בדעתכם לַרצות את רצונו של אלוהים. כך הופכים לראויים לשבת. יש כאלה שאפילו לא יודעים אם המחשבות והדעות שלהם נכונות – בני אדם כאלה הם שוטים ! אם אתם רוצים לשכך את לבכם ולמרוד בבשר ובדם, עליכם לדעת ראשית אם כוונותיכם נכונות, ורק אז תוכלו לשכך את לבכם. אם אתם לא יודעים אם כוונותיכם נכונות, האם אתם יכולים לשכך את לבכם ולמרוד בבשר ובדם ? אפילו אם אתם מורדים, האם אתם עושים זאת מתוך בלבול ? עליכם לדעת שהתמרדות נגד הכוונות השגויות שלכם פירושה התמרדות נגד הבשר והדם. כשאתם יודעים שהכוונות, המחשבות והדעות שלכם שגויות, עליכם למהר להפנות להן עורף ולצעוד בנתיב הנכון. ראשית, עליכם לחוות פריצת דרך ולהתכוון להיווכחות בהיבט הזה, מפני שאתם יודעים הכי טוב אם הכוונות שלכם נכונות או לא. כשהכוונות השגויות יתוקנו ויהיו למען אלוהים, תשיגו את היעד של שיכוך לבכם.

המפתח עבורכם הוא שתכירו את אלוהים ושתכירו את עבודתו של אלוהים, ואתם חייבים לדעת כיצד רוח הקודש מבצעת את עבודתה על האדם. זה המפתח לעלייה על דרך הישר. יהיה לכם קל לעלות על דרך הישר ברגע שתתפסו את המפתח הזה. אתם מאמינים באלוהים ומכירים את אלוהים, מה שמוכיח שאמונתכם בו אמיתית. אם תמשיכו לחוות חוויות עד הסוף, אך עדיין לא תהיו מסוגלים להכיר את אלוהים, הרי שאתם ודאי מתנגדים לאלוהים. כל מי שמאמין רק בישוע המשיח אך לא מאמין באלוהים בהתגלמותו כיום מגונה. כל בני האדם האלה הם הפרושים של ימינו, מפני שהם לא מכירים באלוהים של היום, ומפני שהם כולם מתנגדים לאלוהים. גם אם הם מסורים עד מאוד באמונתם בישוע, הכל יהיה לשווא – הם לא יקבלו שבחים מאלוהים. כל מי שאומר שהוא מאמין באלוהים אך לא מכיר את אלוהים באמת בלבו הוא צבוע !

על מנת לשאוף להפוך למושלמים בידי אלוהים, צריך קודם כל להבין מה פירוש הדבר להפוך למושלמים בידי ומה התנאים הדרושים כדי להפוך למושלמים, ואז צריך לחפש נתיב נוהג לאחר תפיסת העניינים האלה. נדרשת איכות מסוימת כדי להפוך למושלמים בידי אלוהים. רבים מכם לא ניחנים באיכות הנחוצה, מה שדורש מכם לשלם מחיר מסוים ולהקדיש מאמץ סובייקטיבי. ככל שאיכותכם ירודה יותר, כך אתם צריכים להקדיש יותר מאמץ סובייקטיבי. ככל שתבינו יותר את דברי האל וככל שתנהיגו אותם יותר, כך תוכלו לעלות מהר יותר על הנתיב של ההפיכה למושלמים בידי אלוהים. על ידי תפילה, אתם יכולים להפוך למושלמים במהלך תפילתכם. על ידי אכילה ושתייה של דברי האל, תפיסת מהותם של דברי האל והבאה לידי ביטוי של המציאות של דברי האל, תוכלו להפוך למושלמים. כשאתם חווים את דברי האל באופן יום-יומי, אתם מגלים מה לקוי בכם, ויתרה מזאת, אתם מגלים מה נקודת התורפה שלכם ומה החסרונות שלכם, ואתם מעלים לאלוהים את תפילתכם כקורבן מנחה, מה שמאפשר לכם להפוך בהדרגה למושלמים. הנתיבים להפיכה למושלמים: תפילה, אכיפה ושתייה של דברי האל, תפיסה של מהותם של דברי האל, היווכחות בחוויה של דברי האל, הבנה של הליקויים שלכם, ציות

לעבודתו של אלוהים, קשב לעול של אלוהים וזניחת הבשר באמצעות אהבתכם לאלוהים, וכן שיתוף תכופ עם האחים והאחיות, מה שמעשיר את חוויותיכם. בין שמדובר בחיים שיתופיים או בחייכם האישיים, ובין שמדובר באספות גדולות או פגישות מצומצמות, כל הדברים האלה יכולים לאפשר לכם להשיג חוויות ולקבל הכשרה כדי שלבכם יוכל להיות שקט בפני אלוהים וכדי שלבכם יוכל לשוב לאלוהים. כל הדברים האלה הם התהליך של הפיכה למושלם. חוויית הדברים שאלוהים דיבר עליהם פירושה היכולת לטעום באמת את דברי האל ולהביא אותם לידי ביטוי בתוך עצמכם, כדי שתהיה לכם אמונה חזקה יותר ואהבה רבה יותר לאלוהים. כך, תשילו מעליכם בהדרגה את הטבע השטני המושחת שלכם, תיפטרו בהדרגה ממניעים בלתי הולמים, ותביאו לידי ביטוי את דמותו של אדם רגיל. ככל שתאהבו את אלוהים יותר בתוכם – כלומר ככל שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים יותר – כך תתאפיינו פחות בשחיתות הנובעת מהשטן. באמצעות החוויות המעשיות שלכם, תעלו בהדרגה על הנתיב של ההפיכה למושלמים. לפיכך, אם אתם רוצים להפוך למושלמים, חשוב במיוחד שתהיו קשובים לרצונו של אלוהים ותחוו את דברי האל.

אלוהים הופך למושלמים את בני האדם שהם כלבבו

אלוהים רוצה כעת לזכות בקבוצת בני אדם – הם אלה שחותרים לשתף איתו פעולה, שיכולים להישמע לעבודתו, שמאמינים שדברי האל נכונים, ואשר יכולים להנהיג את הדרישות של אלוהים. הם אלה שניחנים בהבנה אמיתית בלבם. הם אלה שיכולים להפוך למושלמים, והם יצעדו באופן בלתי נמנע בנתיב ההפיכה למושלמים. בני האדם שלא מבינים בבירור את עבודתו של אלוהים, אשר לא אוכלים ושותים מדברי האל, שלא מתייחסים לדבריו, ואשר לא ניחנים בשום אהבה לאלוהים בלבם – בני אדם כאלה לא יכולים להפוך למושלמים. בני האדם שמפקקים באלוהים כבשר ודם, שאינם משוכנעים לגביו, שלעולם לא מתייחסים ברצינות לדבריו, ואשר תמיד מוליכים אותו שולל – הם מתנגדים לאלוהים והם שייכים לשטן. אין שום דרך להפוך אנשים כאלה למושלמים. אם אתם רוצים להפוך למושלמים, אתם קודם כל צריכים לשאת חן בעיני אלוהים, מפני שהוא הופך למושלמים את דברי האם שנושאים חן בעיניו ואשר הם כלבבו. אם אתם רוצים להיות כלבבו של אלוהים, לבכם חייב להיות צייתן לאלוהים בעבודתו, עליכם לחתור לעסוק בחיפוש האמת, ואתם חייבים לקבל את בחינתו של אלוהים בכל תחום. האם כל מעשיכם עברו את בחינתו של אלוהים? האם כוונתכם תקינה? אם כוונתכם תקינה, אלוהים יאשר אתכם; אם כוונתכם שגויה, הדבר מוכיח שלבכם לא אוהב את אלוהים, אלא את הבשר והדם ואת השטן. לפיכך, עליכם לקבל את בחינתו של אלוהים בכל תחום באמצעות תפילה. כשאתם מתפללים, על אף שגופי לא מצוי בפניכם, רוח הקודש שוכנת בכם, וכשאתם מתפללים לגוף הזה, אתם מתפללים גם לרוח האל. מדוע אתם מאמינים בבשר הזה? מפני שהוא מכיל את רוח האל. אתם מאמינים בגוף הזה ללא רוח האל? כשאתם מאמינים בגוף הזה, אתם מאמינים ברוח האל. כשאתם מפחדים מהגוף הזה, אתם מפחדים מרוח האל. אמונה ברוח האל היא אמונה בגוף הזה, ואמונה בגוף הזה היא גם אמונה ברוח האל. כשאתם מתפללים, אתם מרגישים את רוח אל

שורה עליכם וחשים שאלוהים ניצב לפניכם. לפיכך, אתם מתפללים לרוחו. כיום, רוב בני האדם מפחדים מדי להביא את מעשיהם לפני אלוהים, ואתם אולי יכולים להוליך שולל את בשרו, אינכם יכולים להוליך שולל את רוחו. כל עניין שלא יכול לעמוד בבחינתו של אלוהים אינו תואם את האמת, ויש להשליך אותו הצדה. אחרת, זהו חטא נגד אלוהים. על כן, עליכם להגיש את לבכם לאלוהים, הן בעת תפילה, הן בעת דיבור ושיתוף עם האחים והאחיות שלכם, והן בעת מילוי חובתכם וביצוע ענייניכם. כשאתם ממלאים את תפקידכם, אלוהים שורה עליכם, וכל עוד כוונתכם נכונה ונועדה למען עבודתו של בית האל, אלוהים יקבל את כל מעשיכם. לכן עליכם להקדיש את עצמכם בכנות למילוי תפקידכם. בעת תפילה, אם תאהבו את אלוהים בלבכם, אם תחפשו את הדאגה, ההגנה והבחינה של אלוהים, ואם אלה יהיו את כוונתכם, תפילותיכם יישאו פרי. לדוגמה, כשאתם מתפללים בפגישות, אם תפתחו את לבכם ותתפללו לאלוהים, ותאמרו לו את מה שעל לבכם מבלי לשקר, הרי שהתפילות שלכם יישאו פרי. אם אתם אוהבים את אלוהים בכנות בלבכם, נדרו נדר לאלוהים: "אלוהים שבשמיים ובארץ ובכל, אני נשבע לך: מי ייתן ורוחך תבחן את כל מעשיי, ותגן עליי ותדאג לי בכל עת. הדבר מאפשר לי לעשות הכל כדי לעמוד על רגליי בנוכחותך. אילו לבי יפסיק אי-פעם לאהוב אותך, או אילו לבי יבגוד בך אי-פעם, תן לי את הייסורים והקללה החמורים שלך. אל תמחל לי לא בעולם הזה ולא בעולם הבא!" האם אתם מעזים לנדר נדר כזה? אם לא, הדבר מוכיח שאתם פחדנים, ואתם עדיין אוהבים את עצמכם. האם יש לכם נחישות כזו? אם זה באמת הדבר שאתם נחושים לגביו, אתם חייבים לנדר את הנדר הזה. אם תהיו נחושים לנדר נדר כזה, אלוהים יגשים את הנחישות שלכם. כשאתם נודרים נדר לאלוהים, הוא מקשיב לכם. אלוהים מכריע אם אתם חוטאים או צדיקים לפי התפילה והנוהג שלכם. זה התהליך הנוכחי של הפיכתכם למושלמים, ואם באמת תאמינו בהפיכתכם למושלמים, אתם תגישו את כל מעשיכם לאלוהים ותקבלו את בחינתו, ואם תעשו דבר מה מקומם או תבגדו באלוהים, הוא "יהפוך אתכם למושלמים" בהתאם לנדר שלכם, ואז בלי קשר למה שיקרה לכם, בין שתדרו לגיהנום או תעברו ייסורים, זה כבר יהיה עניין שלכם. אתם נדרתם נדר, ולכן עליכם להגשים אותו. אם תנדרו נדר אך לא תגשימו אותו, אתם תדרו לגיהנום. מאחר שנדרתם נדר, אלוהים יהפוך אתכם למושלמים בהתאם לנדר שלכם. יש כאלה שמפחדים אחרי שהם מתפללים, והם אומרים, "אוי לא, הסיכוי שלי להתהולל איננו, הסיכוי שלי לעשות מעשים רעים איננו, והסיכוי שלי להתפנק בתאוות בצע ארצית איננו!" בני האדם האלה עדיין אוהבים את העולם ואת החטא, והם בהחלט ידרו לגיהנום.

להיות מאמינים באלוהים פירושו שכל מה שתעשו יוצג לו ויהיה כפוף לבחינתו. אם ניתן יהיה להגיש את מעשיכם לרוח האל אך לא לבשרו ודמו של אלוהים, הדבר יוכיח שלא הרשיתם לרוח האל לבחון אתכם. מי היא רוח האל? מיהו האדם שאלוהים עד לו? האין הם אותו הדבר? רוב בני האדם רואים בהם שני דברים שונים. הם סבורים שרוח האל היא שלו בלבד, ושהאדם שאלוהים עד לו הוא בסך הכל אדם. אולם אתם טועים, הלא כן? מטעם מי עובד האדם הזה? בני האדם שלא מכירים את אלוהים בהתגלמותו נעדרים הבנה רוחנית. רוח האל ובשרו ודמו חד הם, מפני שרוח האל מתגלמת כבשר ודם. אם האדם הזה לא יהיה אדיב אליכם, האם רוחו של אלוהים תהיה אדיבה? אתם מבולבלים, הלא כן? כיום, כל מי שלא יכול לקבל את בחינתו של אלוהים לא יכול לקבל את אישורו, וכל מי שלא מכיר את אלוהים בהתגלמותו לא יכול להפוך למושלם. הביטו בכל מעשיכם וראו אם אתם יכולים להגיש אותם לאלוהים. אם אתם לא יכולים להגיש את כל מעשיכם לאלוהים, הדבר מעיד על כך שאתם רשעים.

האם אדם רשע יכול להפוך למושלם? אתם חייבים להגיש לאלוהים את כל מעשיכם – כל פעולה שלכם, כל כוונה שלכם וכל תגובה שלכם. אתם חייבים להגיש לאלוהים ולעבור את בחינתו אפילו את חייכם הרוחניים היום-יומיים – את התפילות שלכם, את הקרבה שלכם לאלוהים, את אכילתכם ושתייתכם את דברי האל, את השיתוף שלכם עם האחים והאחיות, את חיי הכנסייה שלכם ואת השירות שלכם בשיתוף הפעולה שלכם. נוהג כזה הוא שיעזור לכם להתבגר בחייכם. תהליך הקבלה של הבחינה של אלוהים הוא תהליך של טיהור. ככל שתקבלו יותר את הבחינה של אלוהים, כך תטוהרו יותר, וככל שתתאמו את רצונו של אלוהים, כך לא תימשכו עוד להוללות ופזרנות, ולבכם יחיה בנוכחותו של אלוהים. ככל שתקבלו את הבחינה שלו, כך השטן יתבייש יותר וכך תהיו יותר מסוגלים לזנוח את הבשר והדם. על כן, הקבלה של הבחינה של אלוהים היא נתיב שבני האדם חייבים להנהיג. יהיו אשר יהיו מעשיכם, אפילו במהלך השיתוף עם האחים והאחיות, אם תגישו לאלוהים את הפעולות שלכם ותחפשו את בחינתו, ואם כוונתכם תהיה להישמע לאלוהים עצמו, נוהגכם יהיה הרבה יותר נכון. רק אם תגישו לאלוהים את כל מעשיכם ותקבלו את בחינתו של אלוהים, תוכלו לחיות בנוכחותו של אלוהים.

מי שלא מבין את אלוהים לעולם לא יכול להישמע לו לחלוטין. בני אדם כאלה הם בני מרדנות. הם יותר מדי שאפתניים, והם ניחנים ביותר מדי מרדנות, ולכן הם תופסים מרחק מאלוהים ולא מוכנים לקבל את הבחינה שלו. בני אדם כאלה לא יכולים להפוך למושלמים בקלות. יש בני אדם שהם בררנים באופן שבו הם אוכלים ושותים מדברי האל ובמידה שבה הם מקבלים אותם. הם מקבלים חלקים מדברים האל שתואמים את התפיסות שלהם אך דוחים את החלקים שלא תואמים את התפיסות האלה. האין זה המרד וההתנגדות הבוטים ביותר נגד אלוהים? אם מישהו מאמין באלוהים במשך שנים מבלי לזכות להבין שום דבר לגביו, הרי שהוא לא באמת מאמין. בני האדם שמוכנים לקבל את בחינתו של אלוהים הם אלה שעוסקים בשאיפה להבין אותו, והם אלה שמוכנים לקבל את דבריו. הם בני האדם שיקבלו את ירושתו וברכתו של אלוהים, והם המבורכים ביותר. אלוהים מקלל את בני האדם שלא מפנים לו מקום בלבם. הוא מטיל ייסורים על בני אדם כאלה ונוטש אותם. אם לא תאהבו את אלוהים, הוא ייטוש אתכם, ואם לא תקשיבו לדבריו, אני מבטיח שרוחו של אלוהים תיטוש אתכם. נסו זאת אם אתם לא מאמינים לי! כיום, אני מספר לכם על נתיב נוהג, אך השאלה אם תנהיגו אותו תלויה בכם. אם תהיו חסרי אמונה וחסרי נוהג, אתם תראו את רוח הקודש עובדת בקרבכם או לא! אם לא תעסקו בשאיפה להכיר את אלוהים, רוח הקודש לא תעבוד בקרבכם. אלוהים עובד בבני האדם שעוסקים בשאיפה לדבריו ונוצרים אותם בלבם. ככל שתנצרו יותר בלבכם את דברי האל, כך רוחו תעבוד בקרבכם יותר. ככל שהאדם נוצר יותר את דברי האל בלבבו, כך עולה סיכויו להפוך למושלם בידי אלוהים. אלוהים הופך למושלמים את בני האדם שבאמת אוהבים אותו. הוא הופך למושלמים את אלה שלכם שלו בפניו. אם תנצרו בלבכם את כל עבודתו של אלוהים, אם תנצרו בלבכם את הנאורות שאלוהים מעניק, אם תנצרו בלבכם את נוכחותו של אלוהים, אם תנצרו בלבכם את הדאגה וההגנה של אלוהים, ואם תנצרו בלבכם את האופן שבו דברי האל הופכים למציאות שלכם ולאספקה למען חייכם, אתם תהיו כלבבו של אלוהים יותר מכל אדם אחר. אם תנצרו בלבכם את עבודתו של אלוהים, ואם תנצרו בלבכם את כל מה שהוא עשה לכם, הוא יברך אתכם ויגרום לכל מה שיש לכם להתרבות. אם לא תנצרו בלבכם את דברי האל, הוא לא יעבוד בקרבכם, אלא רק ייתן לכם מעט חסד בזכות אמונתכם, או יברך אתכם במעט עושר חומרי או ביטחון למשפחתכם. עליכם לחתור להפוך את דברי האל למציאות שלכם, לרצות אותו ולהיות כלבבו, ואסור

לכם רק לחתור ליהנות מחסדו. שום דבר לא חשוב יותר למאמינים מאשר קבלת עבודתו של אלוהים, הבאה לידי שלמות והפיכה למי שעושה את רצונו של אלוהים. זו המטרה שעליכם לעסוק בשאיפה אליה.

כל מה שהאדם עסק בחיפוש אחריו בעידן החסד מיושן כעת, מפני שיש כיום רף גבוה יותר של עיסוק, עיסוק בשאיפה לדבר מה נשגב יותר אך גם מעשי יותר, עיסוק בשאיפה לדבר מה שיוכל לרצות טוב יותר את דרישותיו הפנימיות של האדם. במקרה של בני האדם בעידני העבר, אלוהים לא ביצע בהם את העבודה של היום, הוא לא דיבר אליכם כל כך הרבה כמו שהוא מדבר כיום, והדרישות שלו מהם לא היו מחמירות כמו הדרישות כיום. העובדה שאלוהים מעלה את הדברים האלה בפניכם כיום מעידה שהכוונה הסופית של אלוהים ממוקדת בכם, בקבוצה הזו. אם אתם באמת רוצים שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, עסקו בשאיפה לכך בתור היעד המרכזי שלכם. בלי קשר לשאלה אם אתם מתרוצצים, משקיעים מאמצים, ממלאים תפקיד או מקבלים תפקיד מאלוהים, עליכם לשאוף להפוך למושלמים ולרצות את רצונו של אלוהים. עליכם לשאוף לדברים האלה בכל מעשיכם. אם מישהו אומר שהוא לא עוסק בשאיפה להפוך למושלם בידי אלוהים או להיווכח בחיים, אלא שהוא רק עוסק בשאיפה לשלווה והנראה ארציים, הרי שהוא עיוור לגמרי. בני האדם שלא עוסקים בחיפוש מציאות החיים, אלא רק עוסקים בחיפוש חיי נצח בעולם הבא וביטחון בעולם הזה, הם עיוורים לגמרי. על כן, כל מעשיכם צריכים לחתור למטרה להפוך למושלמים בידי אלוהים וליפול בנחלתו.

העבודה שאלוהים עושה בבני האדם נועדה לקיים אותם על סמך הדרישות השונות שלהם. ככל שחיייו של האדם גדולים יותר, כך הוא דורש יותר, וכך הוא עוסק בשאיפה לדברים רבים יותר. אם בשלב הזה, אתם לא עוסקים בשום שאיפה, הדבר מוכיח שרוח הקודש נטשה אתכם. רוח הקודש לעולם לא תיטוש בני אדם שעוסקים בחיפוש החיים – הם תמיד עוסקים בחיפוש, ותמיד יש להם תשוקה. בני אדם כאלה לעולם לא מסופקים כשהם קופאים על שמריהם. כל שלב בעבודתה של רוח הקודש מכוון להשגת שינוי בקרבכם, אך אם תהפכו לשאננים, אם כבר לא יהיו לכם צרכים, ואם כבר לא תקבלו את עבודתה של רוח הקודש, היא תיטוש אתכם. בני האדם זקוקים לבחינתו של אלוהים מדי יום. הם זקוקים לאספקה בשפע מאלוהים מדי יום. האם בני האדם יכולים לשרוד מבלי לאכול ולשתות מדברי האל מדי יום? אם אדם כלשהו ירגיש שהוא לא יכול לאכול ולשתות די הצורך מדבר האל, ואם הוא תמיד יחפש את דבר האל ורעב וצמא לו, הרי שרוח הקודש תמיד תעבוד בקרבך. ככל שאדם כלשהו משתוקק, כך דברים מעשיים רבים יותר יכולים לנבוע מהשיתוף שלו. ככל שאדם כלשהו יחפש אחר האמת ביותר מרץ, כך חייו יצמחו מהר יותר, מה שיעניק לו חוויות עשירות יותר ויהפוך אותו לאדם עשיר בבית האל.

מי ששומע לאלוהים בלב טהור ייפול לבטח בנחלתו

עבודתה של רוח הקודש משתנה מיום ליום ומעפילה מעלה ומעלה בכל שלב; הגילוי של מחר עולה על הגילוי של היום, בעלייה מתמדת עם כל שלב. כזו היא העבודה שבאמצעותה אלוהים עושה את האדם למושלם. אם האדם לא מסוגל לעמוד בקצב, הוא עלול להישאר נטוש מאחור בכל רגע. אם אין לאדם לב צייתן, הרי שהוא לא

יכול להיות חסיד אל עד לסוף הדרך. העידן הקודם חלף, ועכשיו אנחנו בעידן חדש. ובעידן חדש יש לעשות עבודה חדשה. במיוחד בעידן האחרון, שבו אלוהים יהפוך את האדם למושלם, אלוהים יבצע עבודה חדשה אפילו מהר יותר מאשר בעבר. לפיכך, ללא לב צייתן, האדם יתקשה לפסוע בדרכו של אלוהים. אלוהים לא נשמע לאף כלל והוא לא מתייחס לאף שלב בעבודתו כקבוע ובלתי משתנה. במקום זאת, העבודה שהוא עושה מתחדשת ועולה בהתמדה. עבודתו הופכת ליותר ויותר מעשית בכל שלב, וליותר ויותר מותאמת לצרכיו הממשיים של האדם. רק לאחר שהאדם חווה עבודה כזו, יכול טבעו לעבור את השינוי הסופי. הידע של האדם על החיים עולה מעלה-מעלה, ובדומה לכך, גם עבודתו של אלוהים מגיעה לשיאים חדשים. רק כך יכול האדם להפוך למושלם ולהפוך לכשיר לשימוש של אלוהים. מצד אחד, אלוהים עובד כך כדי לפעול במנוגד ובסתירה לתפיסותיו של האדם, אך מצד שני, עבודתו נועדה להוביל את האדם למצב גבוה יותר ומציאותי יותר, למישור האמונה החזקה ביותר באלוהים, כך שבסופו של דבר, ניתן יהיה להגשים את רצון האל. אלוהים ייטוש את כל אלה שאופיים מרדני ואשר מתנגדים בזדון בשלב המהיר הזה בעבודתו שמתקדמת בקדחתנות. רק אלה שמוכנים להישמע לאלוהים ואשר מצטנעים בשמחה יתקדמו לסופה של הדרך. בעבודה כזו, כולכם צריכים ללמוד להישמע לאלוהים ולשים את תפיסותיכם בצד. עליכם להתקדם בזירות בכל צעד. אם תהיו חסרי זהירות, לבטח תהפכו לאלה שרוח הקודש דוחה ולא לה שמפריעים לאלוהים בעבודתו. לפני שלב העבודה הזה, כלליו וחוקיו הישנים של האדם היו כה רבים עד שהוא נסחף, וכתוצאה מכך, הוא הפך ליהיר ושכח את מקומו. אלה הן משוכות שמונעות מהאדם לקבל את העבודה החדשה של אלוהים, והן הופכות ליריבות של האדם המתחיל להכיר את אלוהים. אם האדם יהיה חסר צייתנות בלבו וחסר כמיהה לאמת, הוא יהיה בסכנה. אם אתם נשמעים רק לעבודה ולדברים הפשוטים, ואם אתם לא מסוגלים לקבל שום דבר עוצמתי או עמוק יותר, הרי שאתם בני אדם הדבקים בדרכים הישנות ולא מסוגלים לעמוד בקצב עבודתה של רוח הקודש. אלוהים עושה עבודה שונה בתקופות שונות. אם תפגינו ציות רב בשלב אחד, אך בשלב הבא תהיו פחות צייתנים או לא צייתנים בכלל, הרי שאלוהים ייטוש אתכם. אם תעמדו בקצב של אלוהים בעלייתו לשלב הזה, הרי שעליכם להמשיך לעמוד בקצב בעלייתו לשלב הבא. רק כך תישמעו לרוח הקודש. מכיוון שאתם מאמינים באלוהים, עליכם לשמור על ציות יציב. אתם לא יכולים פשוט להישמע לאלוהים כשמתחשק לכם ולא להישמע לו כשלא מתחשק לכם. ציות כזה לא מקובלת על אלוהים. אם אתם לא יכולים לעמוד בקצב של העבודה החדשה שבה אני משתף אתכם, ואם אתם ממשיכים להיאחז באמירות קודמות, איך ייתכן שתהיה התקדמות בחייכם? עבודתו של אלוהים נועדה לקיים אתכם באמצעות דבריו. כשאתם תשמעו לו ותקבלו את דבריו, רוח הקודש לבטח תפעל בתוכם. רוח הקודש פועלת בדיוק כפי שאני מדבר. עשו כדבריי, ורוח הקודש תפעל בתוכם במהירות. אני משחרר אור חדש כדי שתראו אותו וכדי להכניס אתכם לאור הנוכחי. עם כניסתכם לאור הזה, רוח הקודש תתחיל מיד לפעול בתוכם. יש כאלה שיתמרדו ויאמרו, "אני פשוט לא אעשה כדברייך." אז אני אומר לכם שהגעתם עכשיו לסוף הדרך. אתם קמלתם ואין לכם חיים עוד. לכן, כשאתם חווים את שינוי טבעכם, יש חשיבות עליונה לעמוד בקצב של האור הנוכחי. רוח הקודש לא פועלת רק בבני אדם מסוימים שאלוהים משתמש בהם – היא עושה אפילו מעבר לכך בכנסייה. היא יכולה לעבוד בתוך כל אדם. ייתכן שהיא עובדת בתוכם ברגע זה, ולאחר שתרגישו בזאת, היא עשויה לעבוד בתוך אדם אחר. מהרו ודבקו בה. ככל שתדבקו יותר באור הקיים, כך יוכלו חייכם להבשיל ולצמוח יותר. בלי

קשר לטיב האדם, כל עוד רוח הקודש עובדת בו, הקפידו ללכת בדרכו. חוו את החוויה הזו דרך חווייתכם ותזכו אף בדברים גבוהים יותר. בכך תראו צמיחה מהירה יותר. זה הנתיב לשלמות האדם והדרך שבה החיים צומחים. הנתיב לשלמות מושג באמצעות ציותכם לעבודתה של רוח הקודש. אתם לא יודעים באיזה אדם אלוהים ישתמש כדי להפוך אתכם למושלמים, ולא באמצעות איזה אדם, איזו התרחשות או איזה דבר הוא יאפשר לכם לזכות ברכוש ובתובנות. אם אתם מסוגלים לעלות על דרך הישר הזו, פירוש הדבר הוא שיש תקווה גדולה שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים. אם אתם לא מסוגלים לעשות זאת, הדבר מעיד על כך שהעתיד שלכם קודר וחסר אור. כשתעלו על דרך הישר, תזכו לגילוי מכל דבר. בלי קשר לשאלה מה רוח הקודש תגלה לאחרים, אם תתקדמו על סמך הידע שלהם ותחוו את הדברים בעצמכם, החוויה הזו תהפוך לחלק מחייכם, ותהיו מסוגלים לתמוך באחרים בזכות החוויה הזו. אלה שתומכים באחרים על ידי חזרה מכאנית על דברים הם חסרי החוויה. עליכם ללמוד למצוא דרך של הנהגה, על ידי הבאת הארה ונאורות לאחרים, לפני שתוכלו לדבר על החוויה והידע שלכם בפועל. הדבר יועיל עוד יותר לחייכם. עליכם לחוות את חייכם באופן הזה ולהישמע לכל דברי האל. עליכם לשאוף לרצונו של אלוהים בכל דבר וללמוד לקחים בכל דבר – כך חייכם יוכלו להבשיל ולצמוח. נוהג כזה מביא להתקדמות המהירה ביותר.

רוח הקודש הופכת אתכם לנאורים באמצעות החוויות המעשיות שלכם, והופכת אתכם למושלמים באמצעות אמונתכם. האם אתם נכונים באמת להפוך למושלמים? אם אתם נכונים באמת לכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, הרי שיהיה לכם האומץ להשליך הצדה את בשרכם ודמכם, ותהיו מסוגלים להוציא לפועל את דברי האל, ולא תהיו פסיביים או חלשים. אתם תהיו מסוגלים להישמע לכל דברי האל, וכל מעשיכם, בין שייעשו בפרהסיה או בפרטיות, יהיו ראויים להצגה בפני אלוהים. אם תהיו ישרים ותנהיגו את האמת בכל דבר, אלוהים יהפוך אתכם למושלמים. בני אדם ערמומיים, שנוהגים באופן אחד בפני הזולת ובאופן אחר מאחורי גבו, אינם נכונים להפוך למושלמים. אלה הם כל אנשי ההרס והאבדון – הם לא בנחלתו של אלוהים אלא בנחלת השטן. הם לא מסוג בני האדם שאלוהים בוחר בהם! אם מעשיכם והתנהגותכם לא ראויים להצגה בפני אלוהים ולא ראויים לעיני רוח האל, הרי שזו הוכחה שיש לכם בעיה. רק אם תקבלו את משפטו וייסוריו של אלוהים, ותייחסו חשיבות לשינוי טבעכם, תוכלו לעלות על הדרך להפוך למושלמים. אם אתם נכונים באמת ובתמים לכך שאלוהים להפוך אתכם למושלמים ואם אתם נכונים לבצע את רצון האל, עליכם להישמע לכל עבודתו של אלוהים ולא לפצות פיהם בתלונה או להעריך או לשפוט את עבודתו של אלוהים. אלה הם התנאים היסודיים ביותר לכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים. אלה הן הדרישות ממי שרוצה שאלוהים יהפוך אותו למושלם: עשו הכל בלב שאוהב את אלוהים. מה פירוש הדבר "לעשות הכל בלב שאוהב את אלוהים"? פירוש הדבר הוא שניתן להציג בפני אלוהים את כל מעשיכם והתנהגותכם. מכיוון שכוונותיכם נכונות, בין שמעשיכם נכונים ובין אם הם מוטעים, אתם לא פוחדים להציג אותם בפני אלוהים או בפני אחיכם ואחיותיכם – אתם מעזים להישבע בפני אלוהים. אם יש כל כוונה, מחשבה ורעיון שלכם יהיו ראויים לבדיקתו של אלוהים – אם תנהגו ותיווכחו כך – ההתפתחות בחייכם תהיה מהירה.

מכיוון שאתם מאמינים באלוהים, עליכם לבטוח בכל דברי האל ובכל מעשיו. כלומר מכיוון שאתם מאמינים באלוהים, עליכם להישמע לו. אם אתם לא מסוגלים לעשות זאת, לא חשוב אם אתם מאמינים באלוהים או לא.

אם אתם מאמינים באלוהים מזה שנים רבות, אך מעולם לא שמעתם לו ומעולם לא קיבלתם את כל דבריו, אלא דרשתם מאלוהים להישמע לכם ולפעול על פי התפיסות שלכם, הרי שאתם בני האדם המרדנים ביותר, ואתם חסרי אמונה. כיצד יכול אדם כזה להישמע לדברים ולעבודה של אלוהים, שלא תואמים את תפיסות האדם? האדם המרדן ביותר הוא זה שמתריס נגד אלוהים ומתנגד לו ביודעין. הוא אויבו של אלוהים והוא צורר משיח. אדם כזה תמיד רוחש עוינות נגד עבודתו החדשה של אלוהים, הוא לא שום מראה נכונות להישמע לאלוהים, והוא מעולם לא נשמע לו ברצון ולא היה צנוע בפניו. הוא מרומם את עצמו על פני הזולת ולעולם לא נשמע לאיש. לפני אלוהים, הוא רואה בעצמו האדם המיומן ביותר בהטפת דבר האל והמוכשר ביותר בעבודה בזולת. הוא לעולם לא נפטר מה"אוצרות" שכבר בבעלותו, אלא מתייחס אליהם כאל נכסים משפחתיים שיש לעבוד אותם, שיש להטיפ עליהם לזולת, והוא משתמש בהם כדי לחנך את השוטים שמעריצים אותו כאליל. בהחלט ישנם כמה בני אדם כאלה בכנסייה. אפשר לומר שהם "גיבורים עשויים לבלי חת", אשר דרים כפולשים ארעיים דור אחר דור בבית האל. הם רואים בהטפת "דבר האל" (הדוקטרינה) את חובתם הרמה ביותר. שנה אחר שנה ודור אחר דור, הם מתרוצצים ואוכפים במרץ את חובתם "המקודשת והבלתי ניתנת להפרה". איש לא מעז להתקרב אליהם ואיש לא מעז להוכיח אותם בגלוי. הם הופכים ל"מלכים" בבית האל, ומשתוללים כרודנים על הזולת לאורך העידנים. להקת השדים הזו שואפת להתאחד ולהשמיד את עבודתו. איך ייתכן שאפשר לשדים החיים האלה להתקיים לנגד עיניי? אפילו אלה הצייתנים רק באופן חלקי לא יכולים ללכת עד הסוף, לא כל שכן הרודנים האלה שאין ולו שמץ של ציות בלבם! לא בקלות זוכה האדם בעבודתו של אלוהים. אפילו אם האדם ישתמש בכל כוחו, הוא יוכל לזכות רק בחלק ולהגיע לשלמות בסוף. אם כך, מה באשר לילדי הארכי-מלאך ששואפים להשמיד את עבודתו של אלוהים? יש להם עוד פחות סיכוי ליפול בנחלת אלוהים, הלא כן? מטרת עבודת הכיבוש שלי היא לא רק כיבוש – מטרתה גם לכבוש על מנת לגלות צדק ואי-צדק, להשיג הוכחה לעונשו של האדם, לגנות את הרשעים, ויתר על כן, לכבוש את אלה שנשמעים לי ברצון על מנת להפוך אותם למושלמים. בסופו של דבר, כולם יופרדו על פי סוגים, ומחשבותיהם של כל אלה שאעשה למושלמים יתמלאו בציות. זו העבודה שתושלם בסוף. אלה שלבם מלא מרד ייענשו, יישלחו להישרף באש ולעולם יהיו מקוללים. בבוא הזמן, אותם "גיבורים גדולים ועשויים לבלי חת" מהעבר יהפכו ל"מוגי הלב החלשים וחסרי התועלת" הבזויים והמנוזלים ביותר. רק הדבר הזה יכול להמחיש את כל ההיבטים של הצדק של אלוהים, ורק הדבר הזה יכול לחשוף את העובדה שטבעו של אלוהים לא מתיר כל עלבון מהאדם. רק הדבר הזה יכול לפייס את השנאה שבלבי. אתם לא מסכימים שזה הגיוני לחלוטין?

לא כל מי שחוזה את עבודתה של רוח הקודש יכול לזכות בחיים, ולא כל מי שמצוי בזרם הזה יכול לזכות בחיים. החיים הם לא תכונה נפוצה המשותפת לאנושות כולה, ולא כולם משיגים בקלות את השינוי בטבעם. ציות לעבודתו של אלוהים חייב להיות מוחשי ולבוא לידי ביטוי בחיים. ציות ברמה שטחית לא יכול לקבל את אישורו של אלוהים, ולא ניתן לרצות את לבו של אלוהים דרך ציות להיבטים השטחיים של דברי האל בלבד, ומבלי לחפש שינוי בטבע האדם. ציות לאלוהים וציות לעבודתו של אלוהים הם אותו הדבר. אלה שנשמעים רק לאלוהים אך לא לעבודתו של אלוהים לא מוגדרים כצייתנים, וודאי שכך גם אלה שלא נשמעים לאלוהים באמת ובתמים אלא מתרפסים כלפי חוץ. אלה שבאמת ובתמים נשמעים לאלוהים מסוגלים להרוויח מן העבודה ולזכות בהבנה

של טבעו ועבודתו של אלוהים. רק בני אדם כאלה נשמעים לאלוהים באמת ובתמים. בני אדם כאלה מסוגלים לזכות בידע חדש מעבודה חדשה ולחוות שינויים חדשים מהעבודה הזו. רק בני אדם כאלה זוכים לאישורו של אלוהים. בני אדם כאלה הם היחידים שאלוהים הופך למושלמים, והם היחידים שעוברים שינוי בטבעם. אלה שאלוהים מאשר הם אלה שנשמעים ברצון לאלוהים וכן לדברו ולעבודתו. רק אדם כזה צודק, ורק אדם כזה באמת ובתמים רוצה באלוהים ושואף אליו בכנות. באשר לאלה שרק מדברים על אמונתם באלוהים, אך לאמיתו של דבר מקללים אותו בפיהם, הם אלה שמסווים את עצמם, הם אלה שארסיים כנחשים, והם בני האדם הבוגדניים ביותר. במוקדם או במאוחר, ייקרע המסווה המתועב מעל הנבלים האלה. האין זו העבודה המתבצעת כיום? רשעים תמיד יהיו רשעים, והם לא יימלטו מיום הדין. בני אדם טובים תמיד יהיו טובים, והם יתגלו כשהעבודה תגיע לסופה. אף רשע לא יוכל להיחשב לצדיק, ואף צדיק לא יוכל להיחשב לרשע. האם אתן לאף אחד להיות מואשם שלא בצדק?

עם התקדמות חייכם, עליכם תמיד לזכות בהיווכחות חדשה ובתובנות חדשות ונשגבות יותר, אשר מעמיקים עם כל שלב. זה הדבר שבו כל האנושות צריכה להיווכח. באמצעות שיחה, האזנה למסר, קריאת דבר האל או התמודדות עם דבר מה, תזכו בתובנות חדשות ונאורות חדשה. אתם לא חיים במסגרת החוקים הישנים והזמנים הישנים. אתם תמיד חיים במסגרת האור החדש ולא סוטים מדבר האל. זה מה שנקרא עלייה על דרך הישר. לא די פשוט לשלם את המחיר ברמה שטחית. יום אחר יום, דבר האל עולה למישור חדש, ודברים חדשים מופיעים בכל יום. גם האדם צריך להיווכח מחדש בכל יום. כשאלוהים מדבר, הוא גם גורם לכל דבריו לשאת פרי. אם לא תוכלו לעמוד בקצב, אתם תישארו מאחור. עליכם לחדור עמוק יותר בתפילותיכם, האכילה והשתייה מדבר האל אינה יכולה להיות רק מדי פעם. עליכם להעמיק את הנאורות וההארה שאתם מקבלים ועל תפסותיכם ודמיונותיכם להיפסק בהדרגה. עליכם גם לחזק את שיפוטכם, ולהחזיק במחשבות והשקפות משל עצמכם ביחס לכל מה שייקרה בדרככם. מתוך הבנה של דברים מסוימים שברוח, עליכם לזכות בתובנות על דברים חיצוניים ולתפוס את לב לבו של כל עניין. אם לא תצטיידו בדברים האלה, כיצד תוכלו להוביל את הכנסייה? אם אתם רק מדברים על אותיות ודוקטרינות ללא כל מציאות וללא דרך של נוהג, תוכלו להסתדר רק לזמן קצר. הדבר אולי מתקבל על הדעת במידת מה עבור מאמינים חדשים, אך אחרי זמן מה, כשמאמינים חדשים צוברים ניסיון של ממש, לא תוכלו עוד לספק את צורכיהם. אם כך, כיצד אתם ראויים לשימוש של אלוהים? אתם לא יכולים לעבוד ללא נאורות חדשה. אלה שאין להם נאורות חדשה הם אלה שלא יודעים איך לחוות חוויות, ובני אדם כאלה לעולם לא רוכשים ידע או ניסיון חדשים. בנוסף, הם לעולם לא יוכלו למלא את תפקידם לספק חיים ולעולם לא יהפכו לראויים לשימוש של אלוהים. בני אדם כאלה חסרי תועלת – פשוט לא יוצלחים. למעשה, בני אדם כאלה לא מסוגלים כלל למלא את תפקידם בעבודה ולא טובים לדבר. לא זו בלבד שהם לא מסוגלים למלא את תפקידם, אלא שלמעשה, הם גם מכבידים מאוד על הכנסייה שלא לצורך. אני מוכיח את ה"זקנים המכובדים" האלה למהר ולעזוב את הכנסייה כדי שאחרים לא יצטרכו עוד להביט בהם. בני אדם כאלה לא מבינים את העבודה החדשה, אך ראשם מלא באינסוף תפיסות. הם לא ממלאים אף תפקיד בכנסייה, אלא עושים מעשי קונדס ומפיצים גישה שלילית לכל עבר, אפילו עד כדי התנהגות בלתי הולמת והפרעות מכל סוג בכנסייה. כך הם גורמים בלבול ואי-סדר לאלה שלא ניחנו ביכולת הבדלה. השטנים החיים אלה, הרוחות הרעות האלה, צריכים לעזוב את הכנסייה

כמה שיותר מהר, פן הכנסייה תיחרב באשמתם. ייתכן שאתם לא מפחדים מהעבודה של היום, אבל האם אתם לא מפחדים מהעונש הצודק של מחר? ישנם בני אדם רבים בכנסייה שאינם אלא טפילים, וכן רבים שאינם אלא זאבים השואפים להפריע את עבודתו הרגילה של אלוהים. אלה הם שדים ששולח השטן וזאבים אכזריים שרוצים לטרוף את השיים התמימים. אם בני האדם האלה שהם לא בני אדם כלל וכלל, לא מגורשים, הם הופכים לטפילים בגוף הכנסייה ולעשים הטורפים את המנחות. לא ירחק היום והרמשים הבזויים, הבורים, השפלים והמבחילים האלה יבואו על עונשם!

עידן המלכות הוא עידן הדבר

בעידן המלכות, אלוהים משתמש בדברו כדי לפתוח בעידן חדש, לשנות את אופן עבודתו, ולבצע את העבודה המיועדת לעידן כולו. זה העיקרון שלפיו אלוהים עובד בעידן הדבר. הוא הפך לבשר ודם כדי לדבר מתוך נקודות מבט שונות, וכדי לאפשר לאדם לראות באמת את אלוהים, שהוא הדבר המופיע בבשר, ואת חוכמתו ומופלאותו. העבודה הזאת נעשית כדי להגשים טוב יותר את המטרות, שהן כיבוש האדם, הפיכת האדם למושלם וסילוק האדם. זה העיקרון שלפיו אלוהים עובד בעידן הדבר. באמצעות הדבר, האדם מתוודע לעבודתו של אלוהים, לטבעו של אלוהים, למהותו של האדם ולמה שעל האדם להיווכח בו. באמצעות הדבר, מושגת כל העבודה שאלוהים רוצה לעשות בעידן הדבר. באמצעות הדבר, האדם מתגלה, מסולק ומועמד בניסיונות. האדם ראה את הדבר, שמע את הדבר וגילה את קיומו של הדבר. כתוצאה מכך, האדם מאמין בקיומו של אלוהים, האדם מאמין בכול יכולתו ובחכמתו של אלוהים, וכן בלבו של אלוהים, שמלא אהבה לאדם, וברצונו להושיע את האדם. על אף שהמילה "דבר" היא פשוטה ושגרתית, הדבר היוצא מפי האל בהתגלמותו כבשר ודם מרעיד את היקום כולו. דבר האל משנה מהיסוד את לב האדם, את תפיסותיו ואת טבעו הישן, וכן את מראהו הישן של העולם כולו. לאורך העידנים, רק אלוהים של היום עובד כך, ורק הוא מדבר כך ומושיע כך את האדם. לאחר מכן, הדבר מכוון את האדם בחייו, והדבר רועה את האדם ומקיים אותו. האדם חי בעולמו של הדבר, חי בתוך הקללות והברכות של דבר האל, ויותר מכך, הוא חי תחת המשפט והייסורים של הדבר. הדברים האלה והעבודה הזו נועדו כולם למען ישועתו של האדם, הגשמת רצונו של אלוהים ושינוי מראהו המקורי של עולם הבריאה הישנה. אלוהים ברא את העולם באמצעות הדבר, והוא מושל בבני האדם ברחבי תבל באמצעות הדבר, וכובש ומושיע אותם באמצעות הדבר. לבסוף, הוא ישתמש בדבר כדי לשים קץ לכל העולם הישן. רק אז תושלם לחלוטין תוכנית הניהול. לאורך כל עידן המלכות, אלוהים משתמש בדבר כדי לעשות את עבודתו ולהשיג את תוצאות עבודתו. הוא לא עושה נפלאות או ניסים, אלא פשוט עושה את עבודתו באמצעות הדבר. בזכות הדבר, אלוהים מזין ומקיים את האדם. בזכות הדבר, האדם זוכה בידע ובניסיון אמיתי. האדם בעידן הדבר בהחלט קיבל ברכות יוצאות מן הכלל. האדם לא סובל כלל את מכאובי הבשר, והוא פשוט נהנה מהשפע שמספק דבר האל. הוא לא צריך לחפש דבר או להתקדם הלאה, והוא רואה בקלות את הופעתו של אלוהים, שומע בקלות את אלוהים באופן אישי, מקבל

ממנו הכל בקלות ורואה אותו בקלות עושה את עבודתו באופן אישי. האדם בעידני העבר לא היה מסוגל ליהנות מדברים כאלה, ואלה ברכות שהוא מעולם לא יכול היה לקבל.

אלוהים נחוש להשלים את האדם. תהיה אשר תהיה נקודת המבט שממנה אלוהים מדבר, כל דבריו נועדו להפוך את בני האדם האלה למושלמים. האדם מתקשה להבין דברים שנאמרים מנקודת המבט של רוח האל, והאדם לא מסוגל למצוא דרך הנהגה, מכיוון שיכולת הקבלה של האדם מוגבלת. עבודתו של אלוהים משיגה תוצאות שונות, וכל שלב בעבודה נבחן בתכליתו של אלוהים. יתרה מזאת, על אלוהים לדבר מנקודות מבט שונות כדי להפוך את האדם למושלם. אילו אלוהים דיבר רק מנקודת המבט של רוח האל, אי-אפשר היה להשלים את השלב הזה בעבודתו של אלוהים. מנימת קולו של אלוהים, אפשר לזהות שהוא נחוש להשלים את קבוצת בני האדם הזו. כמי שרוצים שאלוהים יהפוך אותו למושלם, מה הדבר הראשון שעליכם לעשות? ראשית, עליכם להכיר את עבודתו של אלוהים. כשנעשה שימוש באמצעים חדשים והעידן השתנה מאחד למשנהו, האמצעים שאלוהים משתמש בהם בעבודתו השתנו גם הם, וכך גם אופן דיבורו של אלוהים. עכשיו, לא רק שאמצעי עבודתו השתנו, אלא השתנה גם העידן. קודם לכן, היה זה עידן המלכות, עידן עבודה שבו היה לאהוב את אלוהים. כעת זהו עידן מלכות אלף השנים – עידן הדבר – כלומר העידן שבו אלוהים משתמש בדרכי דיבור רבות כדי להפוך את האדם למושלם ומדבר מנקודות מבט שונות כדי לקיים את האדם. ברגע שהזמנים עברו לעידן מלכות אלף השנים, אלוהים החל להשתמש בדבר כדי להפוך את האדם למושלם, החל לאפשר לאדם להיווכח בכך שהחיים אמיתיים, והחל להוביל את האדם אל הדרך הנכונה. האדם חווה כל כך הרבה שלבים בעבודתו של אלוהים, והוא ראה שעבודתו של אלוהים לא נשארת ללא שינוי. במקום זאת, היא מתפתחת ומעמיקה ללא-הרף. לאחר זמן כה רב של התנסות, העבודה שוב ושוב עברה תפניות ושינויים, אך יהיו השינויים אשר יהיו, העבודה לעולם לא סוטה ממטרתו של אלוהים – לעשות עבודה על האדם. גם לאחר עשרת אלפי שינויים, תכליתה המקורית לעולם לא משתנה, והיא לעולם לא סוטה מהאמת או מהחיים. שינויים באמצעים שבהם מבצעת העבודה הם רק שינוי במתכונת העבודה ובנקודת המבט שממנה אלוהים מדבר – לא שינוי במטרה המרכזית של עבודתו. שינויים בנימת קולו ובאמצעי עבודתו נעשים כדי להשיג תוצאה. שינוי בנימת קולו לא מעיד על שינוי בתכלית או בעיקרון של העבודה. המהות של אמונתו של האדם באלוהים היא חיפוש חיים. אם אתם מאמינים באלוהים, אך אתם לא מחפשים חיים או אמת ולא מנסים להכיר את אלוהים, אתם כלל לא מאמינים באלוהים! האם מציאותי מצדכם להמשיך לרצות להיכנס למלכות כדי להיות מלכים? המציאות היחידה היא השגת אהבה אמיתית לאלוהים באמצעות חיפוש חיים. העיסוק בחיפוש האמת והנהגת האמת הם כולם מציאות. חוו את דברי האל כשאתם קוראים את דבריו. כך תוכלו להכיר את אלוהים באמצעות חוויה ממשית. זה עיסוק אמיתי בחיפוש.

בעידן מלכות אלף השנים, השאלה אם נכנסתם לעידן החדש הזה מוכרעת לפי השאלות אם נוכחתם בכך שדבריו של אלוהים נכונים ואם דבריו משמשים כמציאות חיים. דבר האל נמסר לכולם כדי שבסופו של דבר, כל בני האדם יחיו בעולם הדבר, ודבר האל יאיר כל אדם מבפנים ויהפוך אותו לנאור. אם במהלך פרק הזמן הזה, אתם פוזזים ורשלנים בקריאת דבר האל, ואין לכם כל עניין בדברו, זה מוכיח שמצבכם לקוי באופן כלשהו. אם אתם לא מסוגלים להיכנס לעידן הדבר, רוח הקודש לא עובדת בכם. אם נכנסתם לעידן הזה, היא תעשה את עבודתה. מה אתם יכולים לעשות כרגע, בתחילתו של עידן הדבר, כדי לזכות בעבודתה של רוח הקודש? בעידן הזה,

אלוהים יהפוך למציאות את המצב שבו כל אדם מביא לידי ביטוי את עידן הדבר, כל אדם מסוגל להנהיג את האמת, כל אדם אוהב את אלוהים בכנות, כל אדם משתמש בדבר האל כתשתית וכמציאות, כל אדם ירא את אלוהים, וכל אדם יכול למשול ביחד עם אלוהים על-ידי הנהגת דבר האל. זו העבודה שאלוהים יבצע. האם אתם יכולים להתקדם מבלי לקרוא את דבר האל? יש בני אדם רבים כיום שמרגישים שהם לא יכולים לעבור אפילו יום או יומיים מבלי לקרוא את דבר האל. הם חייבים לקרוא את דברו מדי יום, ואם אין להם זמן, הם יכולים לפחות להאזין לדברו. זו ההרגשה שרוח הקודש נותנת לאדם וזה האופן שבו היא מתחילה לרגש את האדם. כלומר רוח הקודש שולטת באדם באמצעות מילים כדי שהאדם יוכל להיווכח בכך שדבר האל אמיתי. אם אתם מרגישים חושך וצמא אחרי יום אחד בלבד שבו לא אכלתם ולא שתיתם את דבר האל, ואם אתם לא מסוגלים לעמוד בכך, הדבר מוכיח שרוח הקודש ריגשה אתכם ושהיא לא הפנתה לכם עורף. אם כן, אתם מצויים בזרם הזה. עם זאת, אם אין לכם תפיסה ואתם לא מרגישים צמא לאחר יום או יומיים שבהם לא אכלתם ושתיתם את דבר האל, ואתם לא מרגישים מרוגשים, הדבר מוכיח שרוח הקודש הפנתה לכם עורף. פירוש הדבר הוא שמצבכם לא תקין. לא נכנסתם לעידן הדבר, ואתם שייכים לבני האדם שנותרו מאחור. אלוהים משתמש בדבר כדי למשול באדם. אתם מרגישים טוב אם אתם אוכלים ושותים את דבר האל, ואם אתם לא עושים זאת, אין לכם דרך להיות חסידיו. דבר האל הופך למזונו של האדם ולכוח שמניע אותו. בכתבי הקודש נכתב, "לֹא עָלֶיְהֶם לְבַדּוֹ יִתְּיָה הָאָדָם, כִּי עַל-כָּל-מוֹצֵא פִי־הוּא". זו העבודה שאלוהים יגשים ביום הזה. הוא יממש את האמת הזו בכם. איך ייתכן שהאדם בעבר יכול היה לעבור ימים רבים מבלי לקרוא את דבר האל, ולהמשיך לאכול ולעבוד. ומדוע זה לא המצב היום? בעידן הזה, אלוהים בעיקר משתמש בדבר כדי למשול בכל. באמצעות דבר האל, אלוהים שופט את האדם והופך אותו למושלם, ולבסוף, מכניס אותו למלכות. רק דבר האל יכול לקיים את חיי האדם, ורק דבר האל יכול לתת לאדם אור ודרך לנהוג בה, במיוחד בעידן המלכות. כל עוד תאכלו ותשתו מדי יום מדבר האל, ולא תעזבו את המציאות של דבר האל, אלוהים יהיה מסוגל להפוך אתכם למושלמים.

אי-אפשר להצליח בחיפזון בחיפוש החיים. הצמיחה בחיים לא מתרחשת רק ביום או ביומיים. עבודתו של אלוהים רגילה ומעשית, ועליה לעבור תהליך הכרחי. לישוע בהתגלמותו כבשר ודם נדרש תהליך בן 33 שנים וחצי כדי להשלים את עבודת ההיצלבות שלו: כמה שנים נוספות יידרשו כדי לטהר את האדם ולשנות את חייו! זוהי עבודה קשה ביותר. קשה גם ליצור אדם רגיל המבטא את אלוהים. הדבר קשה במיוחד באומת התנין הגדול האדום כאש. לבני האדם שם יש איכות ירודה, והם דורשים תקופת זמן ממושכת של דברו ועבודתו של אלוהים. על כן, אל תצפו לתוצאות מהירות. עליכם לגלות יוזמה באכילתכם ושתייתכם מדברי האל, ועליכם להקדיש מאמץ נוסף לדברי האל. לאחר קריאת דבריו, עליכם להיות מסוגלים להנהיג אותם במציאות, ואז תזכו בדברי האל בידע, תובנה, הבחנה וחוכמה. כך תשתנו מבלי לשים לב. אם אתם מסוגלים לאמץ כעקרונות את אכילתו ושתייתו של דבר האל, את קריאת דברו, את הניסיון להכיר את דברו, לחוות אותו ולהנהיג אותו, אתם תצמחו מבלי לשים לב. יש כאלה שאומרים שהם לא מסוגלים להנהיג את דבר האל, אפילו לאחר קריאתו! מדוע אתם ממהרים כל כך? כשתגיעו לשיעור קומה מסוים, תהיו מסוגלים להנהיג את דבר האל. האם ילד בן ארבע או חמש היה אומר שהוא לא מסוגל לפרנס את הוריו או לכבד אותם? עליכם לדעת מה שיעור קומתכם, להנהיג את מה שאתם יכולים להנהיג ולא להפריע לניהולו של אלוהים. פשוט אכלו ושתו מדברי האל ומכאן ואילך, הפכו זאת

לעיקרון שלכם. עדיין אל תדאגו מהשאלה אם אלוהים יכול להשלים אתכם. אל תעמיקו בכך עדיין. פשוט אכלו ושתו מדברי האל כשאתם פוגשים בהם, ואין ספק שאלוהים יהיה מסוגל להשלים אתכם. עם זאת, יש עיקרון שלפיו עליכם לאכול ולשתות מדבר האל. אל תעשו זאת בכזה עיוורון. במקום זאת, חפשו את הדברים שאתם צריכים להכיר, כלומר אלה המתקשרים לחזון. היבט נוסף שעליכם לחפש הוא הדברים הנוגעים לנוהג אמיתי, כלומר אלה שעליכם להיווכח בהם. היבט אחד נוגע להכרה והשני נוגע להיווכחות. ברגע שתמצאו את שניהם, כשתתפסו מה לדעת ומה להנהיג, תדעו כיצד לאכול ולשתות מדבר האל.

מכאן ואילך, הדיבור על דבר האל הוא העיקרון שלפיו אתם תדברו. כשאתם מתכנסים, עליכם לשתף זה את זה בנוגע לדבר האל ולהשתמש בכך כנושא השיחה שלכם. דברו על מה שאתם יודעים לגבי דבר האל, על האופן שבו יש להנהיג את דבר האל ועל אופן עבודתה של רוח הקודש. אם תשתפו זה את זה בנוגע לדבר האל, רוח הקודש תאיר אתכם. גם האדם חייב לשתף פעולה כדי שהעולם הזה יהפוך לעולמו של דבר האל. אם אתם לא נוכחים בכך, אלוהים לא יכול לעשות את עבודתו. אם אתם לא מדברים על דבר האל, הוא לא יכול להאיר אתכם. בכל זמן פנוי, דברו על דבר האל. אל תדברו על דברי הבל! תנו לחייכם להתמלא בדבר האל. כך תהיו מאמינים אדוקים. אפילו אם השיתוף שלכם שטחי, זה בסדר. ללא השטחי, לא ייתכן כל עומק. יש תהליך שצריך לעבור. באמצעות התרגול שלכם, תזכו בתובנה לגבי האופן שבו רוח הקודש מאירה אתכם, ולגבי האופן שבו ניתן לאכול ולשתות מדבר האל באופן אפקטיבי. לאחר תקופה של חקירה כזו, תיווכחו בכך שדבר האל אמיתי. רק אם תהיו נחושים לשתף פעולה, תקבלו את עבודתה של רוח הקודש.

יש שני היבטים לעיקרון האכילה והשתייה מדבר האל: האחד נוגע להכרה, והשני נוגע להיווכחות. אילו דברים עליכם להכיר? עליכם להכיר דברים שמתקשרים לחזון (כלומר לאיזה עידן אלוהים נכנס כעת, מה אלוהים רוצה להשיג, מהי התגלמות כבשר ודם וכן הלאה. כל אלה מתקשרים לחזון). מה הדרך שהאדם צריך להיווכח בה? זה נוגע לדברי האל שהאדם צריך להנהיג ולהיווכח בהם. אלה שני ההיבטים של האכילה והשתייה מדבר האל. מכאן ואילך, כך עליכם לאכול ולשתות מדבר האל. אם אתם מבינים היטב את הדברים שמתקשרים לחזון, אין צורך לקרוא עוד. הדבר בעל החשיבות העליונה הוא לאכול ולשתות יותר מהדברים על היווכחות, כגון כיצד להפנות את לבכם לאלוהים, כיצד להשקיט אל לבכם בפני אלוהים וכיצד לזנוח את הבשר. אלה הדברים שעליכם להנהיג. ללא הידיעה כיצד לאכול ולשתות את דבר האל, לא ניתן לשתף באמת. ברגע שתדעו איך לאכול ולשתות מדבר האל, ותתפסו מה הכי חשוב, השיתוף יהפוך לחופשי. תהיו מסוגלים לשתף לגבי כל סוגיה שתעלה ולתפוס את המציאות. שיתוף לגבי דבר האל ללא מציאות פירושו שאתם לא מסוגלים לתפוס מה הכי חשוב, וזה מוכיח שאתם לא יודעים איך לאכול ולשתות מדבר האל. יש כאלה שמתעייפים בעת קריאת דבר האל. מצב כזה אינו רגיל. כלומר המצב הרגיל הוא שלא יימאס לכם לעולם מקריאת דבר האל, ושתמיד תהיו צמאים לו, ותמיד תחשבו שדבר האל טוב. זה האופן שבו אדם שבאמת נוכח אוכל ושותה מדבר האל. כשאתם מרגישים שדבר האל באמת מעשי, ושהוא בדיוק מה שהאדם צריך להיווכח בו, כשאתם מרגישים שדבר האל מועיל מאוד לאדם ומיטיב עמו, ושהוא זה שמקיים את חייו של האדם, רוח הקודש היא זו שמשרה עליכם את התחושה הזו, בכך שהיא מרגשת אתכם. זה מוכיח שרוח הקודש עובדת בכם ושאלוהים לא הפנה אליכם עורף. יש כאלה שמואסים בדברי האל וחושבים שאין חשיבות לשאלה אם הם קוראים את דבריו או לא, כשהם רואים שהוא תמיד מדבר. זה לא מצב

רגיל. לבס לא צמא להיווכח במציאות, ובני אדם כאלה גם לא צמאים לייחס חשיבות להפיכה למושלמים. בכל פעם שאתם מרגישים שאתם לא צמאים לדבר האל, הדבר מוכיח שמצבכם לא רגיל. בעבר, השאלה אם אלוהים יפנה אליכם עורף הוכרעה לפי השאלה אם יש לכם שלוה פנימית ואם חוויתם הנאה. כעת, הדבר החשוב הוא השאלות אם אתם צמאים לדבר האל, אם דברו הוא המציאות שלכם, אם יש לכם אמונה ואם אתם מסוגלים לעשות את כל מה שביכולתכם למען אלוהים. במילים אחרות, האדם נשפט לפי המציאות של דבר האל. אלוהים מכונן את דברו לכל בני האדם. אם אתם מוכנים לקרוא אותו, הוא יהפוך אתכם לנאורים, אך אם אתם לא מוכנים לעשות זאת, הוא לא יהפוך אתכם לנאורים. אלוהים הופך לנאורים את בני האדם שרעבים וצמאים לצדק ואשר מחפשים אותו. יש כאלה שאומרים שאלוהים לא הפך אותם לנאורים על אף שהם קראו את דברו. איך הם קראו את הדברים? אם אתם קוראים את דבריו כמו צפייה בפרחים בעת רכיבה על סוס ולא ייחסתם חשיבות לשאלה אם הם אמיתיים, איך ייתכן שאלוהים יהפוך אתכם לנאורים? איך ייתכן שאלוהים יהפוך למושלם אדם שלא מוקיר את דברו? אם לא תוקירו את דבר האל, לא יהיו לכם לא אמת ולא מציאות. אם תוקירו את דבר האל, אתם תהיו מסוגלים להנהיג את האמת, ואז תהיה לכם מציאות. לכן, עליכם לאכול ולשתות מדבר האל בכל מצב שהוא, בין שאתם עסוקים ובין שלא, בין שהנסיבות קשות ובין שלא, ובין שאלוהים מנסה אתכם ובין שלא. בסך הכל, דבר האל הוא יסוד קיומו של האדם. איש לא יכול להפנות עורף לדבר האל, ויש לאכול מדברו כאילו הם שלוש הארוחות של היום. האם ייתכן שזה עניין כל כך פשוט שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים ויזכה בכם? בין שאתם מבינים בהווה ובין שלא, ובין שיש לכם תובנה לגבי עבודתו של אלוהים ובין שלא, עליכם לאכול ולשתות יותר מדבר האל. זו היווכחות תוך גילוי יוזמה. לאחר קריאת דבר האל, מהרו להנהיג את מה שאתם יכולים להיווכח בו, והניחו בצד לעת עתה את מה שאתם לא יכולים להיווכח בו. ייתכן שבהתחלה לא תוכלו להבין חלקים רבים מדבר האל, אך לאחר חודשיים או שלושה, או אולי שנה, אתם תוכלו להבין אותם. מדוע? הסיבה לכך היא שאלוהים לא יכול להשלים את האדם תוך יום או יומיים. רוב הזמן, כשתקראו את דבר האל, ייתכן שלא תבינו באותו רגע. בשלב הזה, ייתכן שתרגישו שזה רק טקסט. רק לאחר תקופה של התנסות, תהיו מסוגלים להבין. אלוהים דיבר רבות, ולכן עליכם לעשות כמיטב יכולתכם לאכול ולשתות מדברו. מבלי להבין זאת, תתחילו להבין, ורוח הקודש תהפוך אתכם לנאורים. כשרוח הקודש הופכת את האדם לנאור, האדם לרוב לא מודע לכך. היא הופכת אתכם לנאורים ומכוונת אתכם כשאתם צמאים ומחפשים. העיקרון שלפיו עובדת רוח הקודש מתמקד בדבר האל שאתם אוכלים ושותים ממנו. כל מי שלא מייחסים חשיבות לדבר האל, ושתמיד ניגשים לדברו בגישה שונה, כל מי שאדיש ושסבור שלא משנה אם קוראים את דבר האל – אלה בני האדם שאין להם מציאות. לא ניתן לראות בהם לא את עבודתה של רוח הקודש ולא את הנאורות שהיא מביאה. בני אדם כאלה בסך הכל שטים עם הזרם, והם מעמידי פנים ללא סגולות אמיתיות, כמו מר ננגואו מהמשל.^[8]

ללא דבר האל כמציאות שלכם, אין לכם שיעור קומה אמיתי. כשמגיעה העת לעמוד בניסיון, אתם תיכשלו ללא ספק, ואז יתגלה שיעור קומתכם האמיתי. אך באותה עת, בני האדם ששואפים תמיד להיווכח במציאות יבינו את

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "מהמשל".

תכליתה של עבודתו של אלוהים. אדם בעל מצפון, שצמא לאלוהים, חייב לנקוט צעדים מעשיים כדי לגמול לאלוהים על אהבתו. בני אדם שאין להם מציאות לא יכולים לעמוד איתן אפילו בפני עניינים של מה בכך. פשוט יש הבדל בין בני האדם שיש להם שיעור קומה אמיתי ואלה שאין להם שיעור קומה אמיתי. מדוע שני סוגי בני האדם אוכלים ושותים מדבר האל, אך סוג אחד מסוגל לעמוד איתן בניסיון והשני בורח ממנו? ההבדל הברור הוא שחסר לבני האדם האלה שיעור קומה אמיתי. דבר האל לא משמש להם כמציאות שלהם, ודברו לא הכה בהם שורש. ברגע שהם מועמדים בניסיון, אין להם כל דרך. אם כן, מדוע בני אדם אחרים עומדים איתן מהבחינה הזו? הסיבה לכך היא שיש להם חזון גדול, או שדבר האל הפך לחווייתם הפנימית, ומה שהם ראו במציאות הפך ליסוד קיומם. לכן הם מסוגלים לעמוד איתן בניסיונות. זה שיעור קומה אמיתי, ואלה גם חיים. יש כאלה שגם קוראים את דבר האל, אך מעולם לא הנהיגו אותו, או שהם לא עושים זאת בלב טהור. בני האדם שלבם לא טהור לא מייחסים חשיבות בהנהגה. בני האדם שדבר האל הוא לא המציאות שלהם הם בני אדם ללא שיעור קומה אמיתי. בני אדם כאלה לא יכולים לעמוד איתן בניסיונות.

כשאלוהים מדבר, עליכם מיד לקבל את דבריו כדי לאכול מהם. ללא קשר למידת הבנתכם, היאחזו בנקודת המבט של התמקדות באכילה מדבר האל, הכרת דבר האל, והנהגת דבר האל. זה דבר שעליכם לעשות. אל תדאגו עד כה שיעור קומתכם יגדל. פשוט התמקדו באכילת דבר האל. כך האדם צריך לשתף פעולה. חייכם הרוחניים הם פשוט היווכחות במציאות שבה אתם אוכלים ושותים מדברי האל ומנהיגים אותם. עליכם להתמקד בכך בלבד. ראשי הכנסיות צריכים להיות מסוגלים להנהיג את כל האחים והאחיות לידיעה איך לאכול ולשתות מדברי האל. זו האחריות של כל ראשי הכנסיות. צעירים כזקנים, כולם צריכים לייחס חשיבות לאכילתם ושתיתם של דבר האל בלבם. היווכחות במציאות הזו משמעותה היווכחות בעידן המלכות. כיום, רוב בני האדם מרגישים שהם לא יכולים לחיות מבלי לאכול ולשתות מדבר האל, ובכל עת, הם מרגישים שדברו חדש. בשלב הזה, האדם מתחיל לעלות על הדרך הנכונה. אלוהים משתמש בדבר כדי לעבוד ולקיים את האדם. כשכולם ייכספו ויהיו צמאים לדבר האל, הם יווכחו בעולם של דברו.

אלוהים דיבר רבות. כמה מתוך דבריו אתם מכירים? לכמה מהם נוכחתם? אם ראש כנסייה לא הוביל אחים ואחיות אל המציאות של דבר האל, הוא התרשל בחובתו ולא מילא את אחריותו! ללא קשר לעומק אכילתכם ושתיתכם, או למה שאתם מסוגלים לקבל, עליכם לדעת איך לאכול ולשתות מדבר האל. עליכם לייחס חשיבות לדבר האל ולהבין את החשיבות ואת ההכרח של האכילה והשתיה ממנו. אלוהים דיבר כה רבות. אם אתם לא אוכלים ושותים מדברו, ואם אתם לא מחפשים את דברו או מנהיגים אותו, אי-אפשר להחשיב אתכם למאמינים באלוהים. מכיוון שאתם מאמינים באלוהים, עליכם לאכול ולשתות מדברו, לחוות את דברו ולהביא לידי ביטוי את דברו. רק זו אמונה באלוהים! אם אתם אומרים שאתם מאמינים באלוהים אך אתם לא יכולים לחזור על אף אחד מדבריו, או להנהיג אותם, אתם לא נחשבים למאמינים באלוהים. הדבר הוא בבחינת "חיפוש לחם כדי להשביע את רעבונכם". דיבור רק על עדות של מה בכך, עניינים חסרי תועלת ועניינים שטחיים, והיעדר כל מציאות שהיא לא נחשבים לאמונה באלוהים. כמו כן, לא תפסתם את הדרך הנכונה להאמין באלוהים. מדוע עליכם לאכול ולשתות יותר מדברי האל? האם הדבר נחשב לאמונה אם אתם לא אוכלים ושותים מדבריו, ומנסים רק לעלות השמימה? מהו השלב הראשון למי שמאמין באלוהים? באיזו דרך אלוהים הופך את האדם למושלם?

האם ייתכן שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים מבלי שתאכלו ותשתו מדברו? האם תוכלו להיחשב לבני אדם השייכים למלכות מבלי שדבר האל יהיה המציאות שלכם? מהי בדיוק אמונה באלוהים? מאמינים באלוהים צריכים להיות בעלי התנהגות טובה כלפי חוץ, לכל הפחות, והדבר החשוב ביותר הוא שיהיה להם דבר האל. בכל מצב שהוא, אסור לכם להפנות עורך לדברו לעולם. האופן שבו אתם מכירים את אלוהים ומגשימים את רצונו יושג כולו באמצעות דברו. בעתיד, כל אומה, זרם, דת ומגזר ייכבשו באמצעות דברו. אלוהים ידבר ישירות, וכל בני האדם יחזיקו את דבר האל בידיהם. כך אלוהים יהפוך את בני האדם למושלמים. דבר האל מחלחל לכל מקום: בני אדם מדברים על דבר האל ונוהגים לפי דבר האל, תוך שהם עדיין מחזיקים בחובם את דבר האל. בפנים ובחוץ, הם ספוגים בדבר האל, ולכן אלוהים הופך אותם למושלמים. בני האדם שמגשימים את רצון האל ומסוגלים לשאת עליו עדות הם אלה שדבר האל הוא המציאות שלהם.

הכניסה לעידן הדבר, קרי עידן מלכות אלף השנים, היא העבודה שמתבצעת כעת. מעתה והלאה, הנהיגו שיתוף לגבי דבר האל. רק על-ידי אכילתו ושתייתו של דבר האל, ועל-ידי חווייתו, אתם יכולים להפגין את דבר האל. רק באמצעות דבריהם, שבאים מתוך ניסיון, תוכלו לשכנע אחרים. אם לא יהיה לכם דבר האל, איש לא ישתכנע! כל בני האדם שאלוהים משתמש בהם מסוגלים לבטא את דבר האל. אם אתם לא יכולים לעשות זאת, פירוש הדבר שרוח הקודש לא עבדה בכם, ואלוהים לא הפך אתכם למושלמים. זה חשיבותו של דבר האל. האם יש לכם לב שצמא לדבר האל? בני האדם שצמאים לדבר האל צמאים לאמת, ורק בני האדם כאלה זוכים לברכתו של אלוהים. בעתיד, יש דברים רבים נוספים שאלוהים יאמר לכל הדתות והזרמים. ראשית, הוא מדבר ומבטא את קולו בקרבכם, ומשלים את כולכם לפני שהוא ממשיך לדבר ולבטא את קולו אל הגויים וכובש אותם. באמצעות דברו, כולם ישתכנעו בכנות ובאופן מלא. באמצעות דבר האל וההתגלות שלו, טבעו המושחת של האדם פחת. כולם נראים כמו בני אדם, וטבעו המרדני של האדם פחת גם הוא. דבר האל עושה עבודה על האדם באופן סמכותי, וכובש את האדם בתוך אורו של אלוהים. העבודה שאלוהים יעשה בעידן הנוכחי, וכן נקודות המפנה בעבודתו מצויות בדברו. אם לא תקראו את דברו, לא תבינו דבר. על-ידי כך שתאכלו ותשתו בעצמכם מדברו של אלוהים, על-ידי כך שתשתפו עם האחים והאחיות, ועל-ידי כך שתחוו דברים באמת, תכירו את דבר האל באופן מקיף. רק כך תוכלו באמת להביא אותו לידי ביטוי במציאות.

דבר האל משיג הכל

אלוהים אומר את דבריו ועושה את עבודתו בהתאם לעידנים השונים, ובעידנים שונים, הוא אומר דברים שונים. אלוהים לא מציית לכללים או חוזר על אותה עבודה, והוא לא חש נוסטלגיה לדברים שהיו בעבר. הוא אל שתמיד חדש ולעולם לא ישן, ובכל יום הוא אומר דברים חדשים. עליכם לציית למה שיש לציית לו היום – זוהי אחריותו וחובתו של האדם. יש חשיבות מכרעת לכך שהנוהג יתרכז סביב אורו ודבריו של אלוהים בהווה. אלוהים לא מציית לכללים, והוא יכול לדבר מנקודות מבט רבות ושונות כדי להביע את חוכמתו וכול יכולתו. בלי קשר

לשאלה אם הוא מדבר מנקודת המבט של הרוח, או של האדם, או בגוף שלישי – אלוהים הוא תמיד אלוהים, ואסור לכם לומר שהוא לא אלוהים משום נקודת המבט האנושית שממנה הוא מדבר. בקרב בני אדם מסוימים הופיעו תפיסות כתוצאה מנקודות המבט השונות שמהן אלוהים מדבר. בני אדם כאלה לא מכירים את אלוהים ולא מכירים את עבודתו. אילו אלוהים היה מדבר תמיד מנקודת מבט אחת, האדם היה קובע כללים לגבי אלוהים, הלא כן? האם ייתכן שאלוהים היה מתיר לאדם לפעול כך? תהיה אשר תהיה נקודת המבט שממנה אלוהים מדבר, לאלוהים יש כוונות לכל אחד. אילו אלוהים היה מדבר תמיד מנקודת המבט של הרוח, האם הייתם יכולים לבוא איתו במגע? לפיכך, הוא מדבר בגוף שלישי כדי להעניק לכם את דבריו ולהוביל אתכם אל תוך המציאות. כל דבר שאלוהים עושה הוא הולם. בקצרה, אלוהים עושה הכל, ואסור לכם להטיל בכך ספק. מכיוון שהוא אלוהים, תהיה אשר תהיה נקודת מבט שממנה הוא ידבר, הוא עדיין יהיה אלוהים. זוהי אמת שלא משתנה. תהיה אשר תהיה הדרך שבה הוא יעבוד, הוא עדיין יהיה אלוהים, ומהותו לא תשתנה! פטרוס אהב את אלוהים כל כך והיה אדם כלבבו של אלוהים, אך אלוהים לא היה לו עד כאדון הבריאה או המשיח, מפני שמהותו של ברוך היא כפי שהיא, והיא לעולם לא יכולה להשתנות. בעבודתו, אלוהים לא מציית לכללים, אלא משתמש בשיטות שונות כדי שעבודתו תהיה יעילה, וכדי לאפשר לאדם להכיר אותו יותר טוב. כל שיטת עבודה שלו עוזרת לאדם להכיר אותו, ומטרתה להפוך את האדם למושלם. תהיה אשר תהיה שיטת העבודה שבה הוא ישתמש, מטרתה של כל אחת מהן היא לבנות את האדם ולהפוך אותו למושלם. אף על פי שאחת משיטותיו נמשכה אולי זמן רב מאוד, מטרתה הייתה לחשל את אמונתו של האדם באלוהים. לפיכך, אסור לכם להטיל ספק. כל אלה שלבים בעבודתו של אלוהים, ועליכם להישמע להם.

הנושא שעליו אנחנו מדברים היום הוא היווכחות במציאות. לא מדובר בעלייה השמימית או בשליטה כמלכים; מדובר רק בעיסוק בחיפוש אחר ההיווכחות במציאות. אין עיסוק מעשי ממנו, ודיבור על שליטה כמלכים אינו מעשי. יש באדם סקרנות רבה, והוא עדיין מודד את עבודתו של אלוהים היום לפי תפיסותיו הדתיות. לאחר שהוא חווה כה רבות משיטות העבודה של אלוהים, האדם עדיין לא מכיר את עבודתו של אלוהים, עדיין מחפש אותות ומופתים, ועדיין בודק אם דברי האל התגשמו. האין זה עיוורון גדול? האם ללא הגשמת את דברי האל, הייתם עדיין מאמינים שהוא אלוהים? כיום, בני אדם רבים כאלה בכנסייה ממתנים לחזות באותות ובמופתים. הם אומרים שאם דברי האל יתגשמו, הרי שהוא אלוהים, ואם דברי האל לא יתגשמו, הרי שהוא לא אלוהים. אם כך, האם אתם מאמינים באלוהים משום שדבריו מתגשמים או מפני שהוא אלוהים עצמו? יש לתקן את השקפתו של האדם על האמונה באלוהים! כשאתם רואים שדברי האל לא התגשמו, אתם בורחים – האם זו אמונה באלוהים? כשאתם מאמינים באלוהים, עליכם להותיר הכל לחסדי אלוהים ולהישמע לעבודתו של אלוהים. אלוהים אמר דברים כה רבים בתנ"ך – אילו מהם ראיתם כמו עיניכם שהתגשמו? האם אתם יכולים לומר שיהיה לא אלוהים מפני שלא ראיתם זאת? כשבני אדם מסוימים רואים שדברי האל לא התגשמו, הם רוצים לברוח. אם מישהו רוצה ללכת, עליו ללכת – איש לא עוצר אותו! נסו זאת – בדקו אם אתם יכולים לברוח. לאחר שתברחו, בכל זאת תחזרו. אלוהים שולט בכם בדברו, ואם תעזבו את הכנסייה ואת דבר האל, לא תהיה לכם דרך לחיות. אם אתם לא מאמינים בכך, נסו בעצמכם – האם אתם סבורים שתוכלו סתם לעזוב? רוח אלוהים שולטת בכם, ואתם לא יכולים לעזוב. זהו צו מנהלי של אלוהים! אם יש בני אדם שרוצים לנסות, הם יכולים! אתם אומרים שהאדם הזה

הוא לא אלוהים. אם כך, בצעו חטא נגדו וראו מה הוא יעשה. ייתכן שגופכם לא ימות ועדיין תוכלו למצוא לעצמכם מזון ולבוש, אך מבחינה נפשית הדבר יהיה קשה מנשוא. אתם תרגישו לחץ וייסורים, ודבר לא יכאב יותר מכך. האדם לא יכול לשאת ייסורים וחורבן נפשיים – אולי תוכלו לשאת את הסבל הגופני, אך אתם לא מסוגלים כלל לשאת לחץ נפשי ועינויים ממושכים. כיום, אתם לא רואים אותות ומופתים כלשהם, אך איש לא יכול לברוח, משום שאלוהים שולט באדם באמצעות דברו. הוא לא מוחשי ובלתי נראה, והוא נעדר את הופעת העובדות, ובכל זאת האדם לא יכול להימלט. האין אלה מעשיו של אלוהים? אלוהים ירד כיום אל פני האדמה כדי להעניק לאדם חיים. בניגוד למה שבני האדם מדמינים, הוא לא מפתח את האדם על ידי עשיית אותות ומופתים כדי להבטיח יחסים שלווים בין אלוהים והאדם. כל מי שלא מתמקד בחיים, ובמקום זאת מתרכז בניסיון לגרום לאלוהים לעשות אותות ומופתים, נמנה על הפרושים! בזמנו, הפרושים הם אלה שצלבנו את ישוע. אם אתם מודדים את אלוהים לפי השקפתכם שלכם על האמונה באלוהים, אם אתם מאמינים באלוהים אם דבריו מתגשמים, ומטילים ספק ואף מחללים את קדושתו של אלוהים אם הם לא מתגשמים, אתם צולבים אותו, הלא כן? בני אדם כאלה מתרשלים במילוי חובתם, והם מתהוללים בנוחות מתוך חמדנות!

מצד אחד, הבעיה הגדולה ביותר של האדם היא שהוא לא מכיר את עבודתו של אלוהים. אומנם עמדתו של האדם היא לא עמדה של הכחשה, אך היא עמדה של ספק. הוא לא מכחיש, אך הוא גם לא מכיר הכרה מלאה. אם בני האדם יכירו באופן מקיף את עבודתו של אלוהים, הם לא יברחו. מצד שני, הבעיה היא שהאדם לא מכיר את המציאות. כיום, כל אדם בא במגע עם דבר האל. אדרבא, בעתיד, לא תחשבו לחזות באותות ומופתים. אני אומר לכם בפשטות: בשלב הנוכחי, כל מה שאתם מסוגלים לראות הוא דברי האל, ועל אף שאין עובדות, בכל זאת ניתן ליצוק אל תוך האדם את חייו של אלוהים. העבודה הזו היא העבודה העיקרית במלכות אלף השנים, ואם אתם לא מסוגלים לתפוס את העבודה הזו, אתם תיחלשו ותתמוטטו, תיפלו ארצה במהלך ניסיונות, וחמור מכך, השטן ישבה אתכם. אלוהים ירד אל פני האדמה בעיקר כדי לומר את דבריו. הדבר שעמו אתם באים במגע הוא דבר האל, הדבר שאתם רואים הוא דבר האל, הדבר שאתם שומעים הוא דבר האל, הדבר שאתם מצייתים לו הוא דבר האל, הדבר שאתם חווים הוא דבר האל, וההתגלמות הזו של אלוהים משתמשת בדבר האל בעיקר כדי להפוך את האדם למושלם. אלוהים בהתגלמותו לא עושה אותות ומופתים, ובייחוד, הוא לא עושה את העבודה שעשה ישוע בעבר. על אף ששניהם אלוהים ושניהם בשר ודם, כהונתם לא זהה. בבואו של ישוע, גם הוא עשה חלק מעבודתו של אלוהים ואמר כמה דברים – אך מה הייתה העבודה העיקרית שהוא הגשים? הדבר העיקרי שהוא הגשים היה עבודת הצליבה. הוא התגלם בדמות בשר ודם חוטאים כדי להשלים את עבודת הצליבה ולגאול את האנושות כולה, ולמען חטאה של האנושות כולה הוא שימש כקורבן חטאת. זוהי העבודה העיקרית שהוא הגשים. בסופו של דבר, הוא העניק לבאים אחריו את נתיב הצלב כדי שהוא ינחה אותם. מטרת בואו של ישוע הייתה בעיקר להשלים את עבודת הגאולה. הוא גאל את האנושות כולה והביא לאדם את בשורת מלכות השמיים, ויתרה מכך, הוא הביא את הנתיב למלכות השמיים. כתוצאה מכך, כל הבאים אחריו אמרו, "עלינו לעבוד בנתיב הצלב ולהקריב את עצמנו למען הצלב." כמובן, בראשית ישוע עשה גם עבודה אחרת ואמר דברים כדי לגרום לאדם להכות על חטא ולהתוודות על חטאיו. עם זאת, כהונתו הייתה עדיין הצליבה, ושלוש השנים וחצי שבהן הוא הטיף על הדרך היו הכנה לצליבה שבאה לאחר מכן. הפעמים שבהן ישוע התפלל היו אף הן למען הצליבה. חיי

האדם הרגיל שהוא ניהל ושלושים ושלוש השנים וחצי שבהן הוא חי על פני האדמה, נועדו בעיקר למען השלמת עבודת הצליבה, הן נועדו להעניק לו כוח כדי שיוכל לבצע עבודה זו, וכתוצאה מכך, אלוהים הפקיד בידיו את עבודת הצליבה. איזו עבודה יגשים אלוהים בהתגלמותו כיום? כיום, אלוהים התגלם כבשר ודם בעיקר כדי להשלים את עבודת "הדבר מופיע בבשר" ולהשתמש בדברו כדי להפוך את האדם למושלם ולגרום לו לקבל את הטיפול והזיכוכ של דבר האל. בדבריו, הוא גורם לכם לזכות באספקה ובחיים. בדבריו, אתם רואים את עבודתו ואת מעשיו. אלוהים משתמש בדברו כדי להמיט עליכם ייסורים ולזכך אתכם, ולפיכך, אם אתם סובלים קשיים, גם זה נובע מדבר האל. כיום, אלוהים לא עובד באמצעות עובדות אלא באמצעות מילים. רק לאחר שדברו מגיע אליכם, רוח הקודש יכולה לעבוד בתוכם ולגרום לכם לסבול כאב או להרגיש מתיקות. רק דבר האל יכול להביא אתכם אל תוך המציאות, ורק דבר האל מסוגל להפוך אתכם למושלמים. על כן, לכל הפחות עליכם להבין זאת: העבודה שאלוהים עושה באחרית הימים מהווה בעיקר את השימוש בדברו כדי להפוך כל אדם למושלם וכדי להנחות את האדם. כל העבודה שהוא עושה היא באמצעות הדבר. הוא לא נעזר בעובדות כדי לייסר אתכם. יש מקרים שבהם בני אדם מסוימים מתנגדים לאלוהים. אלוהים לא גורם לכם לאי-נוחות רבה, בשרכם לא חווה ייסורים ולא סובל קשיים – אך מיד כשדבר האל מגיע אליכם ומזכך אתכם, אתם לא יכולים לשאת זאת. האין זה כך? בזמנם של עושי השירות, אלוהים אמר להשליך את האדם לבור התהום. האם האדם אכן הגיע אל בור התהום? רק באמצעות השימוש במילים לזיכוכ האדם, האדם נכנס לבור התהום. על כן, באחרית הימים, כשאלוהים מתגלם כבשר ודם, הוא נעזר בעיקר בדברו כדי להגשים את הכל ולהבהיר אל הכל. רק מדבריו אפשר להבין מה הוא; רק מדבריו אפשר להבין שהוא אלוהים עצמו. כשאלוהים בהתגלמותו יורד אל פני האדמה, הוא לא עושה שום עבודה מלבד אמירת דברים – לכן, אין צורך בעובדות; די במילים. זאת משום שהוא בא בעיקר כדי לעשות את עבודתו, לאפשר לאדם לחזות בעוצמתו ובעליונותו בדבריו, לאפשר לאדם להבין מדבריו שהוא מסתתר בענווה ולאפשר לאדם להכיר את כל כולו מדבריו. כל מה ששייך לאלוהים וכל מה שאלוהים הינו מצוי בדבריו; חוכמתו ונפלאותו מצויות בדבריו. כך מתגלות לכם השיטות הרבות שבהן אלוהים אומר את דבריו. רוב עבודתו של אלוהים במשך כל הזמן הזה היה אספקה, גילוי וטיפול למען האדם. הוא לא מקלל את האדם כלאחר יד, ואפילו כשהוא כן מקלל אותו, הוא עושה זאת באמצעות דברו. על כן, בעידן הזה שבו אלוהים מתגלם כבשר ודם, אל תנסו לראות שוב את אלוהים כשהוא מרפא חולים ומגרש שדים, ואל תנסו תמיד לראות אותות – אין טעם! האותות האלה לא יכולים להפוך את האדם למושלם! במילים פשוטות: כיום, האל הממשי עצמו שמתגלם כבשר ודם רק מדבר ולא פועל. זו האמת! הוא משתמש בדברו כדי להפוך אתכם למושלמים וכדי להאכיל ולהשקות אתכם. הוא משתמש בדבריו גם כדי לעבוד, והוא משתמש בהם במקום עובדות כדי לגרום לכם להכיר את ממשיותו. אם אתם מסוגלים לתפוס את הסוג הזה בעבודתו של אלוהים, קשה לכם היות פסיביים. במקום להתמקד בדברים שליליים, עליכם להתמקד רק בדברים החיוביים – כלומר בין שדברי האל מתגשמים ובין שלא, ובין שמופיעות עובדות ובין שלא, אלוהים גורם לאדם לזכות בחיים מתוך דבריו, וזה האות המשמעותי ביותר, ועוד יותר מכך, זוהי עובדה שאין עליה עוררין. זו העדות הטובה ביותר שאפשר להכיר באמצעותה את אלוהים, וזה אות משמעותי עוד יותר מהאותות. רק הדברים האלה יכולים להפוך את האדם למושלם.

מיד כשנפתח עידן המלכות, אלוהים החל לבטא את דבריו. בעתיד, הדברים האלה יתגשמו בהדרגה, ובעת הזו,

האדם יצמח אל החיים. שימושו של אלוהים בדבריו לגילוי טבעו המושחת של האדם הוא אמיתי יותר והכרחי יותר. אלוהים לא משתמש בדבר מלבד דבר האל כדי לעשות את עבודתו, במטרה להפוך את אמונתו של האדם למושלמת. זאת מפני שהיום הוא עידן הדבר, והוא מצריך אמונה, נחישות ושיתוף פעולה מצד האדם. עבודתו של אלוהים בהתגלמותו באחרית הימים היא להשתמש בדברו למטרות של שירות ותמיכה באדם. רק לאחר שאלוהים בהתגלמותו יסיים לומר את דבריו, הם יתחילו להתגשם. במהלך הדיבור, דבריו לא מתגשמים, מפני שכאשר הוא בשלב הבשר ודם, דבריו לא יכולים להתגשם. זאת על מנת שהאדם יוכל לראות שאלוהים הוא בשר ודם ולא רוח, כדי שהאדם יוכל לחזות בממשותו של אלוהים כמו עיניו. ביום שבו עבודתו תושלם – כשכל הדברים שעליו לומר על פני האדמה כבר יאמרו – דבריו יתחילו להתגשם. עידן הגשמת דברי האל אינו כעת, מפני שאלוהים לא סיים לומר את דבריו. לפיכך, כשתראו שאלוהים עדיין אומר את דבריו על פני האדמה, אל תמתינו להגשמת דבריו. כשאלוהים יחדל לומר את דבריו, וכשעבודתו על פני האדמה תושלם, אז דבריו יתחילו להתגשם. מבינה אחת, יש אספקת חיים בדברים שהוא אומר על פני האדמה. מבחינה אחרת, יש נבואה – נבואה על העתיד לבוא, על דברים שייעשו ועל דברים שטרם הושגו. גם בדבריו של ישוע הייתה נבואה. מבחינה אחת, הוא סיפק חיים, ומבחינה אחרת, הוא אמר דברי נבואה. כיום לא מדובר באמירת דברים וביצוע עובדות בעת ובעונה אחת, מפני שיש פער גדול מדי בין מה שהאדם יכול לראות כמו עיניו לבין מה שאלוהים עושה. ניתן רק לומר שלאחר שעבודתו של אלוהים תושלם, דבריו יתגשמו, והעובדות יבואו לאחר דברי האל. על פני האדמה, אלוהים בהתגלמותו של אחרית הימים מבצע את כהונת הדבר, ובביצוע כהונת הדבר, הוא רק אומר דברים ולא מתעניין בעניינים אחרים. לאחר שעבודתו של אלוהים תשתנה, דבריו יתחילו להתגשם. כיום, דבריו משמשים תחילה כדי להפוך אתכם למושלמים. כשהוא יזכה בכבוד בתבל כולה, תושלם עבודתו – כשכל הדברים שהיו צריכים להיאמר ייאמרו, וכשכל הדברים יהפכו לעובדות. אלוהים ירד אל פני האדמה באחרית הימים כדי לבצע את כהונת הדבר, על מנת שבני אדם רבים יוכלו להכיר אותו ועל מנת שהאדם יוכל לראות מה הוא, לראות את חוכמתו ואת כל מעשיו הנפלאים מתוך דברו. במהלך עידן המלכות, אלוהים משתמש בעיקר בדברו כדי לכבוש את כל בני האדם. בעתיד, דברו יגיע גם לכל דת, מגזר, אומה וזרם. אלוהים משתמש בדברו כדי לכבוש, לגרום לכל בני האדם להבין שדברו נושא עמו סמכות ועוצמה – על כן, כיום אתם ניצבים רק בפני דבר האל.

הדברים שאלוהים אומר בעידן הזה שונים מאלה שנאמרו במהלך עידן החוק, וכן מהדברים שנאמרו במהלך עידן החסד. בעידן החסד, אלוהים לא עשה את העבודה של דבר האל, אלא רק תיאר את הצליבה כדי לגאול את האנושות כולה. בכתבי הקודש מתוארים רק הסיבה לכך שהיה על ישוע להיצלב, הייסורים שהוא סבל על הצלב והאופן שבו על האדם להיצלב למען אלוהים. במהלך העידן ההוא, כל העבודה שאלוהים עשה התרכזה בצליבה. במהלך עידן המלכות, אלוהים בהתגלמותו אומר דברים כדי לכבוש את כל מאמיניו. זהו "הדבר מופיע בבשר" – אלוהים בא באחרית הימים כדי לעשות את עבודתו, כלומר הוא בא להגשים את החשיבות האמיתית של הדבר המופיע בבשר. הוא רק אומר דברים, ולעתים רחוקות יש הופעה של עובדות. זוהי עצם המהות של הדבר המופיע בבשר, וכשאלוהים בהתגלמותו אומר את דבריו, זוהי הופעתו של הדבר בבשר וזה הדבר המתגלם בבשר. "בְּרֵאשִׁית הָיָה הַדָּבָר, וְהַדָּבָר הָיָה עִם הָאֱלֹהִים, וְאֵלֵהֶם הָיָה הַדָּבָר... הַדָּבָר נִהְיָה בָּשָׂר". הדבר הזה (עבודת הופעתו של הדבר בבשר) הוא העבודה שאלוהים יגשים באחרית הימים, וזהו הפרק האחרון בכל תוכנית הניהול

שלו. לכן אלוהים צריך לרדת אל פני האדמה ולבטא את דבריו בבשר. מה שנעשה היום, מה שיעשה בעתיד, מה שאלוהים יגשים, יעדו הסופי של האדם, בני האדם שיזכו בישועה, בני האדם שיושמדו, וכן הלאה – העבודה הזו שיש להשיג בסוף תוארה כולה בבירור, וכולה נועדה להגשים את החשיבות האמיתית של הדבר המופיע בבשר. הצווים המנהליים והחוקה שנקבעו בעבר, בני האדם שיושמדו, בני האדם שיבואו למנוחה – על כל הדברים הללו להתגשם. זוהי העבודה העיקרית שמגשים אלוהים בהתגלמותו באחרית הימים. הוא גורם לבני אדם להבין לאן שייכים בני האדם שאלוהים הועיד מראש ולאן שייכים אלה שאלוהים לא הועיד מראש, כיצד יסווגו עמו ובניו, מה יקרה לישראל, מה יקרה למצרים – בעתיד, כל אחד מהדברים האלו יוגשם. שלבי עבודתו של אלוהים מאיצים. אלוהים משתמש בדברו כאמצעי כדי לגלות לאדם מה יעשה בכל עידן, מה יעשה אלוהים בהתגלמותו באחרית הימים ומה הכהונה שעליו לבצע. כל הדברים האלה נועדו להגשים את משמעותו האמיתית של הדבר המופיע בבשר.

אמרתי קודם לכן ש"כל מי שמתמקד בצפייה באותות ובמופתים, יינטש. אלה לא בני האדם שיהפכו למושלמים." אמרתי דברים כה רבים, אך בני האדם לא יודעים דבר על העבודה הזו, ולאחר שהגיעו לשלב הזה, בני האדם עדיין מבקשים אותות ומופתים. האם אמונתכם באלוהים היא עיסוק בחיפוש אחר אותות ומופתים או שמא מטרתה לזכות בחיים? גם ישוע אמר דברים רבים, וחלקם טרם התגשמו עד כה. האם אתם יכולים לומר שישוע הוא לא אלוהים? אלוהים היה עד לכך שישוע היה המשיח ובנו האהוב של אלוהים. האם אתם יכולים להכחיש זאת? כיום, אלוהים רק אומר דברים, ואם אתם לא מסוגלים להכיר את הדברים לעומק, אתם לא יכולים לעמוד איתן. האם אתם מאמינים בו מפני שהוא אלוהים, או שמא אתם מאמינים בו על סמך השאלה אם דבריו התגשמו? האם אתם מאמינים באותות ובמופתים, או שמא אתם מאמינים באלוהים? כיום הוא לא עושה אותות ומופתים – האם הוא אכן אלוהים? אם הדברים שהוא אומר לא מתגשמים, האם הוא אכן אלוהים? האם מהותו של אלוהים נקבעת לפי השאלה אם הדברים שהוא אומר מתגשמים? מדוע יש בני אדם שמחכים תמיד להתגשמות דבריו של אלוהים לפני שהם מוכנים להאמין בו? האין פירוש הדבר שהם לא מכירים אותו? כל בעלי התפיסות האלה הם בני אדם שמתכחשים לאלוהים. הם מודדים את אלוהים באמצעות תפיסות. אם דברי האל מתגשמים, הם מאמינים בו, ואם לא, הם לא מאמינים בו. הם עוסקים תמיד בחיפוש אחר אותות ומופתים. האין הם הפרושים של התקופה המודרנית? השאלה אם אתם מסוגלים לעמוד איתן תלויה בשאלה אם אתם מכירים את אלוהים האמיתי – יש לכך חשיבות מכרעת! ככל שהמציאות של דבר האל בכם גדולה יותר, כך גדולה יותר היכרותכם עם ממשיותו של אלוהים, וכך אתם מסוגלים יותר לעמוד איתן במהלך ניסיונות. ככל שאתם מתמקדים יותר בחיפוש אחר אותות ומופתים, כך אתם מסוגלים פחות לעמוד איתן, וכך ניכר יותר שתיפלו לנוכח ניסיונות. אותות ומופתים הם לא היסודות. רק ממשיותו של אלוהים היא החיים. יש בני אדם שלא מכירים את ההשפעות שעבודתו של אלוהים עתידה להשיג. הם מעבירים את ימיהם בבלבול מבלי לעסוק בהכרת עבודתו של אלוהים. עיסוקם הוא תמיד בניסיון לגרום לאלוהים לממש את תשוקותיהם, ורק לאחר מכן הם רציניים באמונתם. הם אומרים שהם יעסקו בחיים אם דברי האל יתגשמו, אך שאם דבריו לא יתגשמו, לא תהיה להם אפשרות לעסוק בחיים. האדם סבור שהאמונה באלוהים היא העיסוק בראיית אותות ומופתים והעיסוק בעלייה השמימה ואל הרקיע השלישי. אך אחד לא אומר שאמונתו באלוהים היא העיסוק בהיווכחות במציאות, העיסוק בחיים והעיסוק בנפילה בנחלתו

של אלוהים. איזה ערך יש לעיסוק כזה? מי שלא עוסק בהכרת האל ובריציורו של אלוהים הוא אדם שלא מאמין באלוהים ואשר מחלל את קדושתו של אלוהים!

האם אתם מבינים כעת מהי אמונה באלוהים? האם אמונה באלוהים היא ראיית אותות ומופתים? האם היא עלייה השמימה? האמונה באלוהים היא לא דבר קל כלל. הנוהגים הדתיים הללו צריכים להיעקר מהשורש. עיסוק בחיפוש אחר ריפוי חולים וגירוש שדים בידי האל; התמקדות באותות ומופתים; כמיהה לשפע חסדים, שלווה ושמחה מידי האל; עיסוק בתנאי העתיד ובנוחות הבשר – אלה הם נהגים דתיים, ונהגים דתיים כאלה הם צורה מעורפלת של אמונה. מהי אמונה אמיתית באלוהים כיום? זוהי קבלה של דבר האל כמציאות חייכם והכרה של אלוהים על פי דברו במטרה לרחוש אליו אהבת אמת. לשם הבהרה: האמונה באלוהים היא במטרה להישמע לו, לאהוב אותו ולמלא את חובתו של כל ברוא אל. זוהי מטרת האמונה באלוהים. עליכם להכיר את חביבותו של אלוהים, להבין כמה אלוהים ראוי ליראה, ולגלות כיצד אלוהים עושה את עבודת הישועה בברואיו והופך אותם למושלמים – זה המינימום שצריך להיות לכם באמונתכם באלוהים. אמונה באלוהים היא בעיקר מעבר מהחיים כבשר ודם לחיים של רחישת אהבה לאלוהים, מחיים במצב טבעי לחיים בתוך הווייתו של אלוהים; היא היציאה מתחומו של השטן והחיים במסגרת דאגתו והגנתו של אלוהים, היכולת להישמע לאלוהים ולא לבשר והדם, מתן האפשרות לאלוהים לזכות בכל לבכם ולהפוך אתכם למושלמים, וההשתחררות מהטבע השטני המושחת. אמונה באלוהים נועדה בעיקר על מנת שעוצמתו וכבודו של אלוהים יוכלו להתבטא בכם, כדי שתוכלו להגשים רצונו של אלוהים, לממש את תוכניתו של אלוהים, ולהיות מסוגלים לשאת עדות על אלוהים בפני השטן. האמונה באלוהים לא צריכה להיות למען ראיית אותות ומופתים או למען בשרכם ודמכם. עליה להיות למען העיסוק בשאיפה להכיר את אלוהים, להישמע לאלוהים, ולהישמע לו עד המוות כמו פטרוס. זה מה שיש להשיג בעיקר. אכילה ושתייה של דבר האל נועדו כדי להכיר את אלוהים ולהשביע את רצונו. אכילה ושתייה של דבר האל מאפשרת לכם להכיר טוב יותר את אלוהים, ורק לאחר מכן תוכלו להישמע לאלוהים. רק אם תכירו את אלוהים, תוכלו לאהוב אותו, והשגת המטרה הזו היא המטרה היחידה שצריכה להיות לאדם באמונתו באלוהים. אם באמונתכם באלוהים, אתם מנסים תמיד לחזות באותות ומופתים, נקודת המבט של האמונה הזו באלוהים היא שגויה. אמונה באלוהים היא בעיקר קבלה של דבר האל כמציאות חייכם. רק הנהגת הדברים שנאמרו מפי אלוהים וביצועם בתוכם נחשבים להשגת מטרתו של אלוהים. באמונה באלוהים, על האדם לשאוף לכך שאלוהים יהפוך אותו מושלם, לשאוף ליכולת להישמע לאלוהים ולהתאפיין בציות גמור לאלוהים. אם תוכלו להישמע לאלוהים ללא תלונות, לשים לב לרצונותיו של אלוהים, להגיע לשיעור קומתו של פטרוס ולהתאפיין בסגנון של פטרוס שאלוהים דיבר עליו, תשיגו הצלחה באמונתכם באלוהים, והדבר יעיד על כך שאלוהים זכה בכם.

אלוהים עושה את עבודתו בתבל כולה. כל מאמיניו חייבים לקבל את דברו, ולאכול ולשתות את דברו. איש לא יכול ליפול בנחלתו של אלוהים על ידי ראיית האותות והמופתים שאלוהים עושה. לאורך העידנים, אלוהים תמיד השתמש בדברו כדי להפוך את האדם למושלם, ולכן אסור לכם להקדיש את כל תשומת לבכם לאותות ומופתים, אלא לשאוף לכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים. בעידן החוק של התנ"ך, אלוהים אמר כמה דברים, ובעידן החסד, גם ישוע אמר דברים רבים. לאחר שישוע סיים לומר את הדברים הרבים האלה, השליחים והנביאים שבאו מאוחר יותר גרמו לבני אדם לנהוג על פי החוקים והדברות שישוע קבע ולחיות חוויות על פי העקרונות שישוע

דיבר עליהם. באחרית הימים, אלוהים משתמש בדברו בעיקר כדי להפוך את האדם למושלם. הוא לא משתמש באותות ובמופתים כדי לדכא את האדם או כדי לשכנע אותו. זה לא יכול להבהיר את עוצמתו של אלוהים. אילו אלוהים היה רק עושה אותות ומופתים, לא היה ניתן להבהיר את ממשיותו של אלוהים, ולכן לא היה ניתן להפוך את האדם למושלם. אלוהים לא הופך את האדם למושלם באמצעות אותות ומופתים, אלא נעזר בדברו כדי להשקות את האדם ולרעות אותו. לאחר מכן, האדם הופך לצייתן לגמרי ומכיר את אלוהים. זו המטרה של העבודה שהוא עושה והדברים שהוא אומר. אלוהים לא משתמש בשיטה של עשיית אותות ומופתים כדי להפוך את האדם למושלם – הוא משתמש בדבריו ובשיטות עבודה רבות ושונות כדי להפוך את האדם למושלם. בין שאלוהים מבצע זיכרון, טיפול, גיזום או אספקת דברים, הוא עושה זאת על ידי דיבור מנקודות מבט רבות ושונות, כדי להפוך את האדם למושלם ולאפשר לו להכיר טוב יותר את העבודה, החוכמה והנפלאות של אלוהים. כשהאדם יושלם כאשר אלוהים יחתום את העידן באחרית הימים, הוא יעמוד בדרישות כדי לחזות באותות ומופתים. כשתכירו את אלוהים ותהיו מסוגלים להישמע לאלוהים בלי קשר למעשיו, אתם תראו אותות ומופתים. זאת מכיוון שלא יהיו לכם תפיסות על ממשיותו של אלוהים. לעת עתה, אתם מושחתים ואתם לא מסוגלים להישמע לאלוהים לגמרי – האם אתם עומדים בדרישות כדי לראות אותות ומופתים? המועד שבו אלוהים יעשה אותות ומופתים הוא המועד שבו הוא יעניש את האדם ושב ויתחלף העידן. יתרה מכך, זה יקרה כשיחתם העידן. כשעבודתו של אלוהים מתבצעת כרגיל, הוא לא עושה אותות ומופתים. קל עד מאוד לעשות אותות ומופתים, אך זה לא עיקרון עבודתו של אלוהים, וזו לא המטרה שלשמה אלוהים מנהל את האדם. אילו האדם היה רואה אותות ומופתים וגופו הרוחני של אלוהים היה מופיע בפני האדם, כל בני האדם היו מאמינים באלוהים, הלא כן? אמרתי בעבר שאלוהים זוכה בקבוצה של מתגברים מהמזרח – מתגברים שיוצאים מהצרה הגדולה. מה פירושם של הדברים האלה? פירושם הוא שבני האדם האלה שנפלו בנחלתו של אלוהים הפכו לצייתנים באמת רק לאחר שהם עברו משפט וייסורים, טיפול, גיזום וזיכוכים מסוגים שונים. אמונתם של בני אדם כאלה לא מעורפלת ומופשטת, אלא אמיתית. הם לא ראו אותות ומופתים או ניסים כלשהם. הם לא מדברים על מכתבים ודוקטרינות סתומים או על תובנות עמוקות. במקום זאת, יש בידיהם מציאות, ודברי האל וידע אמיתי על ממשיותו של אלוהים. קבוצה כזו מסוגלת יותר להבהיר את עוצמתו של אלוהים, הלא כן? עבודתו של אלוהים באחרית הימים היא עבודה אמיתית. בעידן של ישוע, הוא לא בא כדי להפוך את האדם למושלם, אלא כדי לגאול את האדם, ולכן הוא עשה כמה ניסים כדי לגרום לבני אדם להיות חסידי. זאת מכיוון שהוא בא בעיקר כדי להשלים את עבודת הצליבה, ועשיית אותות לא הייתה חלק מן העבודה של כהונתו. האותות והמופתים האלה היו עבודה שנעשתה כדי להפוך את עבודתו ליעילה. הם היו עבודה נוספת, והם לא ייצגו את עבודת העידן כולו. גם במהלך עידן החוק של התנ"ך, אלוהים עשה אותות ומופתים. עם זאת, העבודה שאלוהים עושה היום היא עבודה ממשית, והוא בהחלט לא יעשה אותות ומופתים כעת. אם הוא היה עושה אותות ומופתים, עבודתו הממשית הייתה משתבשת, והוא לא היה מצליח לעשות עוד עבודה. אילו אלוהים היה אומר שדברו ישמש כדי להפוך את האדם למושלם, אך גם היה עושה אותות ומופתים, האם אפשר היה להבהיר אם האדם מאמין בו באמת או לא? לפיכך, אלוהים לא עושה דברים כאלה. יש באדם יותר מדי מן הדת. אלוהים בא באחרית הימים כדי לסלק את כל התפיסות הדתיות ואת הדברים העל-טבעיים שבאדם ולגרום לו להכיר את ממשיותו של אלוהים. אלוהים בא כדי

להסיר צלם מופשט ודמיוני של אל – צלם של אל שבמילים אחרות לא קיים כלל. על כן, כעת הדבר היחיד שיש לו ערך רב הוא שתכירו את המציאות! האמת גוברת על הכל. כמה אמת יש ברשותכם כיום? האם כל מה שעושה אותות ומופתים הוא אלוהים? גם רוחות רעות יכולות לעשות אותות ומופתים – האם כולן אלוהים? הדבר שהאדם מחפש באמונתו באלוהים הוא האמת, והדבר שהוא עוסק בחיפוש אחריו הוא החיים, ולא אותות ומופתים. זו צריכה להיות מטרתו של כל מי שמאמין באלוהים.

בני אדם שיכולים להיות צייתנים לחלוטין למעשיות של אלוהים הם אלה שאוהבים את אלוהים באמת

ההחזקה בידע בנוגע למעשיות והיכולת לראות בבירור את עבודתו של אלוהים – כל זה משתקף מדברי האל. רק מדברי האל אפשר לזכות בנאורות, ולכן עליכם להצטייד יותר בדבריו. שתפו את הדברים שאתם מבינים מדברי האל, ובאמצעות השיתוף שלכם, אחרים יוכלו לזכות בנאורות. כך תוכלו להוביל בני אדם אל הנתיב – הנתיב הזה מעשי. לפני שאלוהים יכין לכם סביבה, כל אחד ואחד מכם צריך תחילה להצטייד בדברי האל. זה משהו שכולם צריכים לעשות – זו משימה דחופה. הדבר הראשון שיש לעשות הוא להיות מסוגלים לאכול ולשתות את דברי האל. באשר לדברים שאתם לא מסוגלים לעשות, חפשו נתיב לנוהג בדברי האל, ועיינו בדבריו בחיפוש אחר עניינים שאתם לא מבינים או קשיים כלשהם שיש לכם. הפכו את דברי האל לאספקה שלכם, אפשרו להם לעזור לכם לפתור קשיים מעשיים ובעיות מעשיות, ואפשרו לדברי האל להפוך לעזרה שלכם בחיים – זה דורש מכם להקדיש בכך מאמץ. חייבים להשיג תוצאות מהאכילה והשתייה של דבר האל. עליכם להיות מסוגלים להשקיט את לבכם בפניו ולנהוג בהתאם לדבריו כשאתם נתקלים בסוגיות. כשאתם לא נתקלים בשום סוגיה, פשוט אכלו ושתו. לפעמים, אתם יכולים להתפלל ולחשוב על אהבתו של אלוהים, לשתף את הבנתכם את דבריו ולשתף בנוגע לנאורות וההארה שאתם חווים בתוכם ובנוגע לתגובתכם בעת קריאת דברי האל. אתם יכולים להוביל את בני האדם אל הנתיב – זה מעשי. המטרה בכך היא לאפשר לדברי האל להפוך לאספקה המעשית שלכם.

לאורך היום, כמה שעות אתם מעבירים באמת בפני אלוהים? איזה חלק מיומכם מוענק לאלוהים? איזה חלק מיומכם מוענק לבשר והדם? הפניית לבכם תמיד אל אלוהים היא השלב הראשון בצעידה על דרך הישר אל ההפיכה למושלמים בידי אלוהים. אתם יכולים להקדיש לאלוהים את לבכם ואת גופכם, ואת כל אהבתכם הכנה, להציב אותם בפניו, להיות צייתנים לו לחלוטין, ולהתחשב לגמרי ברצונו. זאת לא למען הבשר והדם, לא למען המשפחה, ולא למען הרצונות האישיים שלכם, אלא למען העניינים של בית האל. אתם יכולים לאמץ את דבר האל כעיקרון וכיסוד בכל דבר. כך, הכוונות שלכם ונקודות המבט שלכם יהיו כולן במקום הנכון, ותהיו כאלה שזוכים בשבחו של אלוהים בפניו. בני האדם שאלוהים אוהב הם כאלה שגישתם כלפיו מוחלטת, כאלה שמסורים לו ולא לאף אחד אחר. בני האדם שאלוהים מתעב הם כאלה שלא תומכים בו בלב שלם, ואשר מורדים בו. הוא

מתעב את בני האדם שמאמינים בו ותמיד רוצים ליהנות ממנו, אך לא יכולים כלל להשקיע מעצמם למענו. הוא מתעב את בני האדם שאומרים שהם אוהבים אותו, אך מורדים בו בלבם. הוא מתעב את בני האדם שמשתמשים במילים יפות כדי להוליך אותו שולל. בני האדם שאינם מסורים באמת לאלוהים או אינם מסורים באמת לאלוהים בהתגלמותו הם בוגדניים – הם יהירים מדי מעצם טבעם. בני האדם שלא יכולים להיות צייתנים באמת בפני אלוהים הרגיל והמעשי הם אפילו יותר יהירים, והם במיוחד צאצאיו הנאמנים של הארכי-מלאך. בני האדם שבאמת משקיעים מאמצים למען אלוהים מגישים לו את כל הווייתם. הם נשמעים באמת ובתמים לכל אמירותיו, והם מסוגלים להנהיג את דבריו. הם הופכים את דברי האל ליסוד קיומם, והם מסוגלים לחפש את חלקי הנוהג בדברי האל. אלה הם בני אדם שבאמת חיים בפני אלוהים. אם מה שאתם עושים יועיל לחייכם, ואם על ידי אכילה ושתייה של דבריו, תוכלו להשיג את הצרכים הפנימיים שלכם ולכפר על הליקויים שלכם, כך שיתחולל שינוי בטבע חייכם, כך תִּרְצוּ את רצונו של אלוהים. אם תפעלו בהתאם לדרישותיו של אלוהים, ואם לא תִּרְצוּ את הבשר והדם אלא תִּרְצוּ את רצונו של אלוהים, הרי שתיווכחו במציאות דבריו. היווכחות מציאותית יותר במציאות של דברי האל פירושה היכולת למלא את חובתכם ולעמוד בדרישותיו של אלוהים. רק פעולות מעשיות כאלה ראויות להיקרא היווכחות במציאות של דברי האל. אם אתם מסוגלים להיווכח במציאות הזו, הרי שהאמת בידכם. זו ההתחלה של ההיווכחות במציאות. עליכם ראשית לעבור את ההכשרה הזו, ורק לאחר מכן, תהיו מסוגלים להיווכח במציאות העמוקות יותר. חשבו כיצד לשמור את הדברות וכיצד להיות נאמנים בפני אלוהים. אל תחשבו תמיד על השאלה מתי תהיו מסוגלים להיכנס למלכות – אם הטבע שלכם לא ישתנה, לא תהיה שום תועלת במה שאתם חושבים! כדי להיווכח במציאות של דברי האל, עליכם ראשית להיות מסוגלים לבסס את כל הדעות והמחשבות שלכם על הרצון לשרת את אלוהים – זה המעט שנדרש מכם.

יש בני אדם רבים שעוברים כעת ניסיונות – הם לא מבינים את עבודתו של אלוהים. אולם אני אומר לכם – אם אתם לא מבינים זאת, מוטב שלא תמתחו על כך ביקורת. ייתכן שיבוא יום שבו האמת תצא לאור ואז תדעו זאת. יועיל לכם שלא למתוח ביקורת, אך אתם לא יכולים להמתין באופן פסיבי. עליכם לשאוף להיווכחות פעילה – רק אדם שנוכח באופן פעיל יכול להיווכח באופן מעשי. משום המרדנות שלהם, בני האדם תמיד מפתחים תפיסות בנוגע לאל המעשי. הדבר דורש מכל בני האדם להבין כיצד עליהם להיות צייתנים יותר, מפני שהאל המעשי הוא ניסיון עצום לאנושות. אם לא תוכלו לעמוד איתן, הכל ייהרס. אם לא תבינו את המעשיות של האל המעשי, אלוהים לא יוכל להפוך אתכם למושלמים. שלב חיוני בשאלה אם בני אדם יכולים להפוך למושלמים הוא ההבנה של מעשיותו של אלוהים. מעשיותו של אלוהים בהתגלמותו שבא אל פני האדמה היא ניסיון עבור כל אדם ואדם. אם אתם מסוגלים לעמוד איתן בהיבט הזה, הרי שאתם מכירים את אלוהים, ואתם באמת אוהבים אותו. אם אתם לא מסוגלים לעמוד איתן בהיבט הזה, ואם אתם רק מאמינים ברוח האל ולא יכולים להאמין במעשיות של אלוהים, הרי שגם אם אמונתכם באלוהים אדירה, היא חסרת כל תועלת. אם אתם לא יכולים להאמין באל הגלוי, האם תוכלו להאמין ברוחו של אלוהים? אתם מנסים לשטות באלוהים, הלא כן? אתם לא נשמעים לאל הגלוי והמוחשי, אז איך ייתכן שתישמעו לרוח האל? רוח היא בלתי נראית ובלתי מוחשית, ולכן כשאתם אומרים שאתם נשמעים לרוח האל, אתם פשוט מדברים שטויות, הלא כן? המפתח לשמירת הדברות הוא הבנת האל המעשי. ברגע שתבינו את האל המעשי, תהיו מסוגלים לשמור את הדברות. שמירת הדברות מורכבת משני רכיבים: האחד הוא שמירה

על אמונה יציבה במהותה^[א] של רוח האל והיכולת לקבל את בחינת הרוח בפניה. השני הוא היכולת להבין באמת את ההתגלמות כבשר ודם, ולהיות צייתנים באמת. יש לשמור על לב צייתן וירא אל, הן בפני הבשר והדם והן בני הרוח. רק אדם שמסוגל לעשות זאת כשיר להפוך למושלם. אם אתם מבינים את המעשיות של האל המעשי, בכך אתם עומדים איתן בניסיון ושום דבר לא יהיה יותר מדי עבורכם.

יש כאלה שאומרים, "קל לשמור את הדברות. צריך רק להתייבב בפני אלוהים, לדבר ביושר ובמסירות וללא מחוות, וזה שמירת הדברות." האם זה נכון? אם כן, אתם עושים דברים מסוימים מאחורי הקלעים שמתנגדים לאלוהים – האם זה נחשב לשמירת הדברות? עליכם להבין לגמרי את הנושא של שמירת הדברות. הדבר קשור לשאלה אם אתם מבינים את האל המעשי. אם אתם מבינים את המעשיות, ואתם לא מועדים ונופלים בניסיון הזה, הדבר נחשב לנשיאת עדות רבת עוצמה. נשיאת עדות מהדהדת על אלוהים נוגעת בעיקר לשאלה אם אתם מבינים או לא את האל המעשי ולשאלה אם אתם מסוגלים לציית בפני האדם הזה, שלא רק שגרת, אלא גם רגיל, ואפילו לציית עד מוות. אם באמת תישאו עדות על אלוהים בעצם הצייתנות הזו, פירוש הדבר שאלוהים זכה בכם. היכולת לציית עד מוות, לא להתלונן בפני אלוהים, לא למתוח ביקורת, לא להשמיץ, לא לשגות בתפיסות ולא להחזיק בשום כוונה אחרת – כך אלוהים יזכה בכבוד. ציות בפני אדם רגיל שבני האדם מזלזלים בו והיכולת לציית עד מוות ללא שום תפיסות – זו עדות אמיתית. המציאות שאלוהים דורש מבני האדם להיווכח בה היא שאתם מסוגלים להישמע לדבריו, להנהיג את דבריו, להשתחוות בפני האל המעשי ולהיות מודעים לשחיתות שלכם עצמכם, לפתוח את לבכם בפניו, ובסופו של דבר, ליפול בחלקו באמצעות הדברים האלה שלו. אלוהים זוכה בכבוד כשהדברים האלה כובשים אתכם והופכים אתכם לצייתנים לו לגמרי. כך הוא מבייש את השטן ומשלים את עבודתו. כשלא תהיה לכם שום תפיסה לגבי המעשיות של אלוהים בהתגלמותו, כלומר כשתעמדו איתן בניסיון הזה, אתם תישאו עדות טובה. אם יבוא יום שבו תבינו לגמרי את האל המעשי ותוכלו לציית עד מוות כמו פטרוס, אלוהים יזכה בכם ויהפוך אתכם למושלמים. מעשיו של אלוהים שלא עולים בקנה אחד עם התפיסות שלכם הם ניסיון עבורכם. אם הם היו עולים בקנה אחד עם התפיסות שלכם, הם לא היו דורשים מכם לסבול או לעבור זיכור. דווקא משום שעבודתו כה מעשית, היא לא עולה בקנה אחד עם התפיסות שלכם, ולכן היא דורשת מכם להרפות מהתפיסות שלכם. זו הסיבה שזהו ניסיון עבורכם. המעשיות של אלוהים היא הסיבה לכך שכל בני האדם עוברים ניסיונות. עבודתו מעשית, ולא על-טבעית. בעצם כך שתבינו לגמרי את דבריו המעשיים ואת אמירותיו המעשיות ללא כל תפיסה, ובעצם כך שתהיו מסוגלים באמת לאהוב אותו יותר ככל שעבודתו תהיה מעשית יותר, אתם תיפלו בנחלתו. קבוצת בני האדם שאלוהים יזכה בה מונה את בני האדם שמכירים את אלוהים – כלומר את אלה שמכירים את המעשיות שלו – ויתרה מזאת, היא מונה את בני האדם שמסוגלים להישמע לעבודתו המעשית של אלוהים.

במהלך שהותו של אלוהים כבשר ודם, הציות שהוא דורש מבני האדם הוא לא כפי שהם מדמיינים, הימנעות ממתיחת ביקורת או הימנעות מהתנגדות לאלוהים. במקום זאת, הוא דורש שבני האדם יהפכו את דבריו לעיקרון

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "אמונה יציבה ב-".

המנחה של חייהם וליסוד הישרדותם, שהם ינהיגו לחלוטין את מהות דבריו, ושהם ירצו את רצונו לחלוטין. היבט אחד של הדרישה מבני האדם להישמע לאלוהים בהתגלמותו מתייחס להנהגת דבריו, והיבט אחר מתייחס ליכולת להישמע לרגילות והמעשיות שלו. שני ההיבטים האלה חייבים להיות מוחלטים. מי שיכול להשיג את שני ההיבטים האלה הוא אדם שאוהב את אלוהים בלבד באמת. כל בני האדם האלה הם אלה שנפלו בנחלתו של אלוהים, והם כולם אוהבים את אלוהים כפי שהם אוהבים את חייהם שלהם. אלוהים בהתגלמותו נושא באנושיות רגילה ומעשית בעבודתו. כך, הקליפה החיצונית של האנושיות הרגילה והמעשית כאחד הופכת לניסיון עצום עבור בני האדם. היא הופכת לקושי הגדול ביותר שלהם. עם זאת, אי אפשר להימנע מהרגילות והמעשיות של אלוהים. הוא ניסה הכל כדי למצוא פתרון, אך בסופו של דבר, הוא לא יכול היה להיפטר מהקליפה החיצונית של האנושיות הרגילה שלו, מפני שאחרי הכל, הוא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, ולא רוח האל שבשמיים. הוא לא האל שבני האדם לא יכולים לראות, אלא האל שלובש קליפה של יציר נברא. בכך, הסתתרותו בקליפה של האנושיות הרגילה שלו אינה קלה כלל ועיקר. על כן, יהיה אשר יהיה, הוא עדיין עושה את העבודה שהוא רוצה לעשות מנקודת המבט של הבשר והדם. העבודה הזו היא הביטוי של האל הרגיל והמעשי, ולכן איך ייתכן שיהיה בסדר אם בני האדם לא יצייתו? מה בני האדם יכולים לעשות לכל הרוחות בנוגע למעשיו של אלוהים? הוא עושה כל מה שהוא רוצה. המצב מורכב מהדברים שהוא מרוצה מהם. אם בני האדם לא נשמעים לו, אילו עוד תוכניות יציבות יכולות להיות להם? עד כה, ציות הוא עדיין הדבר היחיד שיכול להושיע את בני האדם. אין להם שום רעיונות נבונים אחרים. אם אלוהים רוצה לבחון את בני האדם, מה הם יכולים לעשות לגבי זה? אך כל זה אינו הרעיון של אלוהים שבשמיים, אלא שזה רעיון של אלוהים בהתגלמותו. הוא רוצה לעשות זאת, ולכן איש לא יכול לשנות זאת. אלוהים בשמיים לא מתערב במה שהוא עושה, ולכן בני האדם צריכים להישמע לו אפילו יותר, הלא כן? על אף שהוא גם מעשי וגם רגיל, הוא לגמרי אלוהים בהתגלמותו. על סמך הרעיונות שלו עצמו, הוא עושה כל מה שהוא רוצה. אלוהים שבשמיים העביר לו את כל המשימות. אתם חייבים להישמע לכל מה שהוא עושה. על אף שהוא מתאפיין באנושיות ושהוא רגיל מאוד, כל מה הוא מה שהוא הסדיר במכוון, ולכן לא ייתכן שבני האדם מביטים בו בעיניים פעורות מרוב מורת רוח? הוא רוצה להיות רגיל, ולכן הוא רגיל. הוא רוצה להיות באנושיות, ולכן הוא חי באנושיות. הוא רוצה להיות באלוהיות, ולכן הוא חי באלוהיות. בני האדם יכולים לראות אותם כאוות נפשם. אלוהים תמיד יהיה אלוהים ובני האדם תמיד יהיו בני האדם. אי-אפשר להתכחש לנוכחותו משום איזשהו פרט שולי, ולא ניתן לדחוק החוצה את "גופו" של אלוהים מסיבה פעוטה כלשהי. יש לבני האדם החופש של בני אנוש, ולא אלוהים יש הכבוד העצמי של אלוהים. הדברים הללו לא מפריעים אלה לאלה. בני האדם יכולים לגנות את אלוהים או להבין אותו כאוות נפשם. האם הם לא יכולים לסבול את היותו של אלוהים קצת יותר שגרתי? אל תהיו עד כדי כך רציניים – כולם צריכים להיות סובלניים זה אל זה. על כן, האין זה מסדיר את העניין? האם בכל זאת היו התנכריות כלשהן? אם מישהו לא יכול להיות סובלני כלפי דבר כה פעוט, איך ייתכן שהוא יראה בעצמו אדם רחב יד וישר? אלוהים לא מקשה על האנושות, אלא שהאנושות מקשה על אלוהים. בני האדם תמיד מטפלים בעניינים על ידי עשיית הרים מעכברים – הם באמת עושים דבר משום דבר, וזה כל כך לא הכרחי! כשאלוהים עובד בתוך האנושיות הרגילה והמעשית, מה שהוא עושה הוא לא עבודתה של האנושות, אלא עבודתו של אלוהים. עם זאת, בני האדם לא רואים את מהותה של העבודה שלו – הם תמיד רואים את

הקליפה החיצונית של האנושיות שלו. הם לא ראו עבודה עד כדי כך גדולה, אבל הם מתעקשים לראות את האנושיות השגרתית והרגילה של אלוהים והם לא מוכנים להרפות ממנה. איך אפשר לקרוא לדבר כזה ציות לאלוהים? אלוהים שבשמיים "הפך" כעת לאלוהים שבארץ, ואלוהים הוא אלוהים שבשמיים כעת. לא משנה אם המראה החיצוני שלהם זהה או מה טיב עבודתם. בסך הכל, מי שעושה את עבודתו של אלוהים הוא אלוהים עצמו. אתם חייבים לציית בין שאתם רוצים ובין שלא – זה לא דבר שאתם יכולים לבחור! אלוהים דורש את הציות של בני האדם, ובני האדם חייבים להישמע לאלוהים ללא שמץ של העמדת פנים.

קבוצת בני האדם שאלוהים בהתגלמותו רוצה לזכות בהם כיום מונה את אלה שתואמים את רצונו. בני האדם צריכים רק להישמע לעבודתו, ולא תמיד לדאוג לגבי הרעיונות של אלוהים שבשמיים, לחיות בעמימות, או להקשות על אלוהים כבשר ודם. בני האדם שמסוגלים להישמע לו הם אלה שמאזינים לחלוטין לדבריו ונשמעים להסדריו. בני האדם האלה לא מתייחסים כלל לטיבו האמיתי של אלוהים שבשמיים או לעבודה שאלוהים בשמיים עושה כרגע בבני האדם, אלא שהם מעניקים את כל לבם לאלוהים שבארץ ומגישים לו את כל הווייתם. הם לעולם לא מתייחסים לביטחון שלהם עצמם, והם לעולם לא מתמרמרים לגבי הרגילות והמעשיות של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. בני האדם שנשמעים לאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם יכולים להפוך למושלמים בידיו. בני האדם שמאמינים באלוהים שבשמיים לא יזכו בדבר. זאת משום שלא אלוהים שבשמיים אלא אלוהים שבארץ הוא זה שמעניק לבני האדם את ההבטחות והברכות. בני האדם לא צריכים תמיד להעצים את אלוהים שבשמיים ולראות אדם ממוצע באלוהים שבארץ. זה לא הוגן. אלוהים בשמיים אדיר ונפלא, והוא חכם באופן מופלא, אך זה לא קיים כלל. אלוהים בארץ הוא ממוצע מאוד וחסר כל חשיבות. הוא גם רגיל מאוד. אין לו חוכמה יוצאת דופן והוא לא עושה מעשים מטורפים. הוא פשוט עובד ומדבר באופן רגיל ומעשי ביותר. הוא אומנם לא מדבר ברעמים או מזמן את הרוח והגשם, אך הוא באמת התגלמותו של אלוהים שבשמיים, והוא באמת האל שחי בקרב בני האנוש. אסור לבני האדם להעצים את האל שהם לא מסוגלים להבין ושתואם לדמיונות שלהם לגבי אלוהים, ואסור להם לחשוב לנחות את האל שהם לא יכולים לקבל ולא יכולים לדמיין כלל. כל הדברים האלה הם המרדנות של בני האדם. כל הדברים האלה הם המקור להתנגדותם של בני האדם לאלוהים.

בני האדם שיהפכו למושלמים חייבים לעבור זיכוכ

אם אתם מאמינים באלוהים, עליכם להישמע לאלוהים, להנהיג את האמת ולמלא את חובתכם. בנוסף, עליכם להבין את הדברים שעליכם לחוות. אם אתם רק חווים טיפול, משמעת ומשפט, ואם אתם מסוגלים רק ליהנות מאלוהים, אך אתם לא מסוגלים להרגיש כשאלוהים מטיל עליכם משמעת או מטפל בכם, זה לא מקובל. אולי במקרה הזה של זיכוכ, אתם מסוגלים לעמוד על שלכם. לא די בכך. עליכם לצעוד קדימה. הלקח של אהבה לאלוהים הוא אינסופי, ולעולם אין לו סוף. בני האדם רואים באמונה באלוהים כדבר פשוט מדי, אך ברגע שהם זוכים בחוויות מעשיות מסוימות, הם מבינים שאמונה באלוהים לא פשוטה כמו שבני האדם מתארים לעצמם.

כשאלוהים עובד כדי לזכך את האדם, האדם סובל. ככל שזיכוך רב יותר, כך אהבתו לאלוהים מתגברת וחלק רב יותר מעוצמתו של אלוהים מתגלה לו. ככל שהאדם פחות מזוכך, כך אהבתו לאלוהים מעטה יותר, וכך פחות מעוצמתו של אלוהים התגלתה לו. ככל שהזיכוך שלו והכאב שלו רבים יותר, וככל שהוא מיוסר יותר, כך אהבתו האמיתית לאלוהים עמוקה יותר, כך אמונתו באלוהים כנה יותר, וכך הכרתו אל אלוהים עמוקה יותר. בחוויותיכם, תבינו שמי שסובל זיכוך וכאב אדירים וטיפול ומשמעת רבים מתאפיין באהבה עמוקה לאלוהים ובהכרה מעמיקה וחודרת יותר של אלוהים. לבני האדם שלא חוו טיפול מכירים את אלוהים רק באופן שטחי, והם רק יכולים לומר: "אלוהים כל כך טוב. הוא מעניק חסד לבני האדם כדי שהם יוכלו ליהנות ממנו." אם בני האדם חוו טיפול ומשמעת, הם יהיו מסוגלים לבטא הכרה אמיתית של אלוהים. אם כן, ככל שעבודתו של אלוהים על האדם מופלאה יותר, כך ערכה וחשיבותה רבות יותר. ככל שהיא יותר בלתי חדירה וככל שהיא יותר לא תואמת את תפיסותיכם, כך עבודתו של אלוהים מסוגלת יותר לכבוש אתכם, לזכות בכם ולהפוך אתכם למושלמים. חשיבותה של עבודתו של אלוהים היא כה אדירה! אלמלא הוא זיכך את האדם, ואלמלא הוא עבד לפני השיטה הזו, עבודתו של אלוהים הייתה חסרת השפעה וחסרת כל חשיבות. זו הסיבה לחשיבות יוצאת הדופן של בחירתו בקבוצת בני אדם במהלך אחרית הימים. נאמר בעבר שאלוהים יבחר את הקבוצה הזו ויזכה בה. ככל שהעבודה שהוא מבצע בתוכם רבה יותר, כך אהבתכם לאלוהים עמוקה וטהורה יותר. ככל שהעבודה של אלוהים רבה יותר, כך האדם יותר מסוגל לטעום מחוכמתו של אלוהים, וכך האדם מכיר את אלוהים באופן עמוק יותר. במהלך אחרית הימים, 6,000 שנות תוכנית הניהול של אלוהים יבואו על קצץ. האם ייתכן שהן יסתיימו כך, בקלות רבה כל כך? ברגע שאלוהים יכבוש את האנושות, האם עבודתו תסתיי? האם הדבר יכול להיות כל כך פשוט? בני האדם מדמיינים שהדבר כל כך פשוט, אך מה שאלוהים עושה לא פשוט כל כך. כל חלק וחלק מעבודתו של אלוהים אינו נתפס לאדם. אילו הייתם מסוגלים לתפוס את עבודתו של אלוהים, היא הייתה חסרת כל חשיבות או ערך. העבודה שאלוהים עושה בלתי נתפסת. היא יותר מדי סותרת את התפיסות שלכם, וככל שהיא יותר נוגדת את התפיסות שלכם, כך הדבר מוכיח יותר שעבודתו של אלוהים משמעותית. אילו היא הייתה תואמת את התפיסות שלכם, היא לא הייתה יכולה להיות משמעותית. כיום, אתם מרגישים שעבודתו של אלוהים מופלאה מדי, וככל שהיא יותר מופלאה, כך אתם מרגישים שאלוהים יותר בלתי נתפס, וכל אתם רואים יותר טוב כמה אדירים מעשיו של אלוהים. אילו אלוהים היה עושה רק עבודה שטחית ורדודה כדי לכבוש את האדם וזה היה הכל, האדם לא היה מסוגל לחזות בחשיבות עבודתו של אלוהים. על אף שאתם מקבלים כעת מעט זיכוך, הוא מועיל מאוד לצמיחת חייכם – על כן, מצוקות כאלה חיוניות במיוחד עבורכם. כיום, אתם מקבלים מעט זיכוך, אך לאחר מכן, תהיו מסוגלים באמת לחזות במעשיו של אלוהים, ובסופו של דבר, אתם תאמרו: "מעשיו של אלוהים כל כך מופלאים!" אלה יהיו המילים בלבכם. לאחר שבני אדם מסוימים חווים את זיכוכו של אלוהים למשך זמן מה (ניסיונם של עושי השירות וזמני הייסורים), הם אומרים בסופו של דבר: "ממש קשה להאמין באלוהים!" המילים "קשה מאוד" מוכיחות שמעשיו של אלוהים בלתי נתפסים, שעבודתו של אלוהים היא רבת חשיבות ורבת ערך, ושהיא ראויה מאוד להוקרה מצד האדם. אם לאחר שעשיתי עבודה כה רבה, לא הייתם מכירים שום דבר, האם ייתכן היה שהעבודה שלי בעלת ערך? זה יגרום לכם לומר: "ממש קשה לשרת את אלוהים, מעשיו של אלוהים כל כך מופלאים, אלוהים באמת חכם! הוא כל כך חביב!" אם תוכלו לומר מילים כאלה אחרי

שעברתם פרק זמן של חוויות, זו הוכחה לכך שזכיתם בעבודתו של אלוהים בתוכם. כשיום יבוא ותהיו בארץ אחרת ותפיצו את הבשורה, ומישהו ישאל אתכם: "איך אמונתך באלוהים?" אתם תהיו מסוגלים לומר "פעולותיו של אלוהים כה מופלאות!" ברגע שהם ישמעו אתכם אומרים זאת, הם ירגישו שיש משהו בתוכם, ושפעולותיו של אלוהים הן באמת בלתי נתפסות. זו נשיאת עדות אמיתית. אתם תאמרו שעבודתו של אלוהים מלאה בחוכמה, ושעבודתו בכם באמת שכנעה אתכם וכבשה את לבכם. אתם תאהבו אותו לעד משום שהוא ראוי עד מאוד לקבל את אהבתה של האנושות! אם תוכלו לדבר על הדברים האלה, תוכלו לרגש את לבם של בני האדם. כל זה הוא נשיאת עדות. אם אתם מסוגלים לשאת עדות מהדהדת ולרגש בני אדם עד לבכי, זה מוכיח שאתם באמת אוהבים את אלוהים. זאת משום שאתם מסוגלים לשמש עדים לאהבה לאלוהים, ואתם יכולים לבטא את פעולותיו של אלוהים. ובאמצעות הביטוי שלכם, בני אדם אחרים יכולים לחפש את פעולותיו של אלוהים ולחוות אותו, והם יהיו מסוגלים לעמוד איתן בכל סביבה שהם יקלעו אליה. רק נשיאת עדות כזו היא נשיאת עדות אמיתית, וזה בדיוק מה שנדרש מכם כעת. עליכם לומר שפעולותיו של אלוהים הן בעלות ערך עצום ושראוי שבני האדם יקירו אותן, שאלוהים כל כך יקר ושופע, ושהוא לא רק יכול לדבר אלא שמעבר לכך, הוא יכול גם לשפוט בני אדם, לזכך את לבם ולהסב להם הנאה, ושהוא יכול לזכות בהם, לכבוש אותם ולהפוך אותם למושלמים. מחווייתכם, תראו שאלוהים חביב מאוד. אם כן, עד כמה אתם אוהבים את אלוהים כעת? האם אתם יכולים לומר את הדברים האלה מכל הלב? כשתוכלו לבטא את הדברים האלה ממעמקי לבכם, תהיו מסוגלים לשאת עדות. ברגע שחוויתכם תגיע לרמה הזו, אתם תהיו מסוגלים להיות עדים לאלוהים, ותהיו מוסמכים לכך. אם לא תגיעו לרמה הזו בחווייתכם, עדיין תהיו רחוקים מדי. חשיפת חסרונות במהלך חוויית זיכרון היא דבר רגיל, אך לאחר הזיכרון, עליכם להיות מסוגלים לומר: "אלוהים כל כך חכם בעבודתו!" אם באמת תהיו מסוגלים להשיג הכרה מעשית בכך, זה דבר יקר ערך, וחוויתכם רבת ערך.

במה עליכם לעסוק עכשיו? הדבר שאתם צריכים לעסוק בו הוא השאלה אם אתם מסוגלים לבטא את מעשיו אל אלוהים, השאלה אם אתם יכולים להפוך לביטוי ולמימוש של אלוהים, והשאלה אם אתם כשירים לשימוש של אלוהים. כמה עבודה אלוהים עשה בכם באמת? כמה דברים ראיתם, ובכמה דברים נגעתם? כמה דברים חוויתם וטעמתם? בין שאלוהים בחן אתכם, טיפל בכם או הטיל עליכם משמעת – יהיה אשר יהיה, פעולותיו ועבודתו בוצעו עליכם, אך כמאמינים באלוהים, כבני אדם שמוכנים לעסוק בהפיכה למושלמים בידי, האם אתם מסוגלים לבטא את פעולותיו של אלוהים באמצעות החוויה המעשית שלכם עצמכם? האם אתם יכולים להביא את דבר אלוהים לידי ביטוי באמצעות כך? האם אתם מסוגלים לקיים את הזולת באמצעות החוויה המעשית שלכם עצמכם ולהקדיש את עצמכם לעבודתו של אלוהים? על מנת לשאת עדות על פעולותיו של אלוהים, עליכם להיות מסוגלים לבטא מה הן פעולותיו, וזה נעשה באמצעות חווייתכם, הכרתכם והסבל שעברתם. האם אתם שייכים לבני האדם שנושאים עדות על פעולותיו של אלוהים? האם יש לכם שאיפה כזו? אם אתם מסוגלים לשאת עדות על שמו של אלוהים, ויתרה מזאת, על פעולותיו, וכן להביא לידי ביטוי את הצלם שהוא דורש מאנשיו, פירוש הדבר הוא שאתם עדים של אלוהים. כיצד נושאים עדות על אלוהים בפועל? שאיפה וכמיהה להבאת דבר אלוהים לידי ביטוי, נשיאת עדות באמצעות דבריכם, לגרימה לבני האדם להכיר את פעולותיו של אלוהים ולראות אותן – אם באמת תשאפו לדברים האלה, אלוהים יהפוך אתכם למושלמים. אם כל מה שאתם שואפים אליו הוא

שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים ויברך אתכם בסוף, נקודת המבט של אמונתכם באלוהים אינה טהורה. עליכם לעסוק בשאלה איך לראות את מעשיו של אלוהים בחיים האמיתיים ובשאלה איך לרצות את אלוהים כשהוא מגלה לכם את רצונו, ולשאוף להבין איך לשאת עדות על מופלאותו וחוכמתו, ואיך להפגין את המשמעת שהוא הטיל עליכם ואת האופן שבו הוא טיפל בכם. כל אלה הם דברים שעליכם לנסות לפענח כעת. אם אהבתכם לאלוהים נועדה רק כדי לאפשר לכם לחלוק את כבודו של אלוהים לאחר שהוא יהפוך אתכם למושלמים, היא עדיין לא הולמת ולא יכולה לעמוד בדרישותיו של אלוהים. עליכם להיות מסוגלים לשאת עדות על פעולותיו של אלוהים, לעמוד בדרישותיו ולחוות את העבודה שהוא עשה על בני האדם באופן מעשי. בין שמדובר בכאב, בבכי או בעצב, עליכם לחוות הכל בפועל. כל זה נועד לאפשר לכם להעיד על אלוהים. באיזו ריבונות בדיוק אתם סובלים ומחפשים שלמות כעת? האם אתם עושים זאת כדי לשאת עדות על אלוהים? האם אתם עושים זאת כדי לזכות בברכות עבור בשרכם ודמכם או למען סיכויים עתידיים? כל הכוונות, המניעים והיעדים האישיים לעיסוקכם חייבים להיות תקינים, ואסור שרצונכם יהיה זה שמכוון אותם. אם אדם מסוים מחפש שלמות כדי לקבל ברכות ולהחזיק בכוח על הזולת, ואילו אחרים עוסקים בחיפוש שלמות כדי לרצות את אלוהים וכדי לשאת עדות על מעשיו של אלוהים, איזה משני העיסוקים הייתם בוחרים? אם בחרתם באפשרות הראשונה, משמע שאתם עדיין רחוקים מדי מהרף של אלוהים. אמרתי בעבר לאפשר לבני האדם בכל רחבי תבל להכיר את פעולותיו, ושאמשול כמלך על התבל. מצד אחד, מה שהוטל עליכם הוא לשאת עדות על מעשיו של אלוהים ולא להיות מלכים ולהופיע בכל רחבי תבל. הלוואי שהיקום כולו יתמלא במעשיו של אלוהים. הלוואי שכולם יראו אותם ויכירו בהם. זה נאמר בהקשר של אלוהים עצמו, ומה שבני האנוש צריכים לעשות הוא לשאת עדות על אלוהים. כמה מאלוהים אתם מכירים כעת? על כמה מאלוהים אתם יכולים לשאת עדות? מה המטרה שלשמה אלוהים הופך את האדם למושלם? ברגע שתבינו את רצונו של אלוהים, איך יהיה עליכם להתחשב ברצונו? אם אתם מוכנים להפוך למושלמים, ואם אתם מוכנים לשאת עדות על מעשיו של אלוהים במה שאתם מביאים לידי ביטוי, יש לכם הדחף הזה, דבר לא קשה מדי. מה שבני האדם צריכים כעת הוא ביטחון. אם יש לכם הדחף הזה, קל להרפות מכל שליליות, פסיביות, עצלות ותפיסות של הבשר והדם, מתורות חיים, מטבע מרדני, מרגשות וכיוצא בזה.

במהלך ניסיונות, חוויית חולשה, שליליות או היעדר בהירות בנוגע לרצונו של אלוהים או בנוגע לנתיב הנוהג היא דבר רגיל. אולם בכל מקרה, כמו איוב, אתם צריכים להאמין בעבודתו של אלוהים ולא להתכחש לאלוהים. על אף שאיוב היה חלש וקילל את יום היוולדו, הוא לא התכחש לכל הדברים בחיים האנושיים שיהוה העניק, ולא הכחיש שיהוה הוא זה שלקח את הכל בחזרה. לאורך כל המבחנים שהוא עבר, הוא שמר על אמונתו. בלי קשר לסוג הזיכוכ שאתם עוברים בחוויותיכם מדברי האל, אלוהים דורש את אמונתה של האנושות. כך, מה שהופך למושלם הוא אמונתם ושאירותיהם של בני האדם. לא ניתן לגעת בו או לראות אותו. בנסיבות אלה נדרשת אמונתכם. אמונתם של בני האדם נדרשת כאשר לא ניתן לראות דבר מה בעין בלתי מזוינת, ואמונתכם נדרשת במקרים שבהם אתם לא יכולים להרפות מהתפיסות שלכם. כשאתם לא מבינים את עבודתו של אלוהים, מה שנדרש הוא אמונתכם ושתנקטו עמדה יציבה ותישארו עדות. כשאויב הגיע לשלב הזה, אלוהים הופיע בפניו ודיבר אליו. כלומר תהיו מסוגלים לראות את אלוהים רק מתוך אמונתכם, וכשתאמינו, אלוהים יהפוך אתכם למושלמים.

ללא אמונה, הוא לא יכול לעשות זאת. אלוהים מעניק לכם את כל מה שאתם מקווים לזכות בו. אם אתם לא מאמינים, אתם לא יכולים להפוך למושלמים, ולא תהיו מסוגלים לראות את פעולותיו של אלוהים, קל וחומר את כול יכולתו. כשתאמינו ותוכלו לגעת בפעולותיו של אלוהים בחוויתכם המעשית, הוא יופיע בכם, יהפוך אתכם לנאורים ויכוון אתכם מבפנים. ללא האמונה הזו, אלוהים לא יהיה מסוגל לעשות זאת. אם איבדתם תקווה באלוהים, כיצד תהיו מסוגלים לחוות את עבודתו? לפיכך, רק כשתאמינו ולא תפקפקו באלוהים כלל, ורק כשתאמינו בו באמת בלי קשר למעשיו, הוא יאיר אתכם ויהפוך אתכם לנאורים בחוויותכם, ורק אז תהיו מסוגלים לראות את פעולותיו. כל הדברים האלה מושגים באמצעות אמונה, ואמונה מושגת רק באמצעות זיכוך – זיכוך לא יכול להתפתח בהיעדר זיכוך. למה מתייחסת אמונה? אמונה היא האמון הישר והלב הכן שבני האנוש צריכים להתאפיין בהם כשהם לא יכולים לראות דבר מה או לגעת בו, כשעבודתו של אלוהים לא מתיישבת עם התפיסות האנושיות וכשהיא מעבר להישג ידם של בני האנוש. זו האמונה שאני מדבר עליה. בני האדם זקוקים לאמונה בעתות מצוקה וזיכוך, ולצד האמונה בא זיכוך. יש ביניהם קשר בל יותר. בלי קשר לעבודתו של אלוהים ולסביבה שאתם מצויים בה, אם תהיו מסוגלים לעסוק בחיפוש חיים, לחתור לכך שעבודת אלוהים תתבצע בכם ולעסוק בחיפוש האמת, ואם תבינו את פעולותיו של אלוהים ותהיו מסוגלים לפעול לפי האמת, אז זו אמונתכם האמיתית, וזה מוכיח שלא איבדתם תקווה באלוהים. רק אם עדיין תהיו מסוגלים לעסוק בחיפוש האמת מתוך זיכוך, לאהוב את אלוהים באמת ולא תפתחו ספקות לגביו, ואם, בלי קשר למה שהוא יעשה, תמשיכו להנהיג את האמת כדי לְרצות אותו, ותהיו מסוגלים לחפש לעומק את רצונו ולהתחשב ברצונו, פירוש הדבר שיש לכם אמונה אמיתית באלוהים. בעבר, כשאלוהים אמר שאתם תמשלו כמלכים, אהבתם אותו, וכשהוא התגלה בפניכם בגלוי, עסקתם בשאיפה אליו. אולם עכשיו, כשאלוהים נסתר, אתם לא יכולים לראות אותו, ונקלעתם לצרות. בעת הזו, האם אתם מאבדים תקווה באלוהים? לכן עליכם לעסוק בחיפוש החיים בכל עת ולשאוף לְרצות את רצונו של אלוהים. זו נקראת אמונה אמיתית, וזו האהבה מהסוג האמיתי והיפה ביותר שקיים.

בעבר, בני האדם היו גומרים בדעתם פני אלוהים ואומרים: "בלי קשר למי שלא אוהב את אלוהים, עליי לאהוב את אלוהים." אולם כעת, אתם ניצבים בפני זיכוך. הוא לא עולה בקנה אחד עם התפיסות שלכם, ולכן אתם מאבדים את אמונתכם באלוהים. האם זו אהבה אמיתית? קראתם פעמים רבות על מעשיו של איוב – האם שכחתם לגביהם? אהבת אמת יכולה לקרום עור וגידים רק מתוך אמונה. אתם מפתחים אהבה אמיתית לאלוהים במהלך הזיכוכים שלכם; בחוויותכם בפועל, אתם מתחשבים ברצונו של אלוהים דרך אמונתכם; דרך אמונתכם, אתם זונחים את בשרכם ודמכם ועוסקים בחיפוש חיים – זה מה שבני האדם צריכים לעשות. אם תעשו זאת, תהיו מסוגלים לראות את פעולותיו של אלוהים, אך אם תיעדרו אמונה, לא תהיו מסוגלים לעשות זאת, ולא תהיו מסוגלים לחוות את עבודתו של אלוהים. אם אתם רוצים שאלוהים ישתמש בכם ויהפוך אתכם למושלמים, עליכם להתאפיין בכל: ברצון לסבול, באמונה, בסיבולת, בציות וכן ביכולת לחוות את עבודתו של אלוהים, לזכות לתפוס את רצונו, להתחשב בצערו וכן הלאה. לא קל להפוך אדם למושלם, וכל זיכוך וזיכוך שאתם חווים דורש את אמונתכם ואהבתכם. אם אתם רוצים שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, לא די ביציאה לרחובות, ולא די גם בהקדשת עצמכם לאלוהים. עליכם להתאפיין בדברים רבים כדי להיות מסוגלים להפוך לאדם שאלוהים הופך למושלם. כשאתם מתמודדים עם סבל, עליכם להיות מסוגלים שלא להתייחס לבשר והדם ולא להתלונן על

אלוהים. כשאלוהים מסתתר מכם, עליכם להיות מסוגלים להאמין ולהיות חסידי וולשמור על אהבתכם הקיימת מבלי להניח לה להתערער או להיעלם. בלי קשר למה שאלוהים יעשה, עליכם להישמע לתוכניתו ולהיות מוכנים עוד יותר לקבל את בשרכם ודמכם במקום להתלונן על אלוהים. כשאתם מתמודדים בניסיונות, עליכם לרצות את אלוהים חרף כל סלידה מצד אדם היקר לכם או בכי תמרורים. רק זה יכול להיקרא אהבת אמת ואמונת אמת. בלי קשר לשיעור קומתכם בפועל, ראשית עליכם להתאפיין ברצון לסבול קשיים וכן באמונת אמת, וצריך להיות לכם הרצון לזנוח את הבשר. עליכם להיות מוכנים לסבול קשיים באופן אישי ולשאת אובדנים אישיים על מנת לרצות את רצונו של אלוהים. בנוסף, לבכם צריך להיות מלא חרטה על עצמכם, על כך שלא הייתם מסוגלים לרצות את אלוהים בעבר, ועליכם להתחרט על עצמכם כעת. אסור שאף אחד מהדברים האלה יהיה לקוי, ואלוהים יהפוך אתכם למושלמים דרך הדברים האלה. אם אין לכם התנאים האלה, אתם לא יכולים להפוך למושלמים.

כעת, כל בני האדם ראו שלא רק שמי שמשרת את אלוהים צריך לא רק לדעת כיצד לסבול למענו, אלא שהוא צריך גם להבין שהאמונה באלוהים נועדה לשם השאיפה לאהוב אותו. שימוש של אלוהים בכם לא רק נועד לזכך אתכם או לגרום לכם לסבול, אלא גם לגרום לכם להכיר את פעולותיו, להכיר את החשיבות האמיתית של החיים האנושיים ובפרט, לדעת ששירות לאלוהים אינו קל לביצוע. חוויית עבודתו של אלוהים לא עוסקת בהנאה מחסד, אלא יותר בחוויית סבל משום אהבתכם כלפיו. מכיוון שאתם נהנים מחסדו של אלוהים, עליכם גם ליהנות מהייסורים שהוא ממיט – עליכם לחוות את כל הדברים האלה. אתם יכולים לחוות את הנאורות של אלוהים בתוככם, ואתם יכולים גם לחוות את טיפולו בכם ואת משפטו. כך תחוו את כל הצדדים. אלוהים עשה עליכם עבודת משפט, והוא גם עשה עליכם עבודת ייסורים. דבר האל טיפל בכם, אך הוא גם האיר אתכם והפך אתכם לנאורים. כשאתם רוצים לברוח, ידו של אלוהים עדיין מושכת אתכם. כל העבודה הזו נועדה לגרום לכם לדעת שכל דבר שנוגע לאדם נתון תחת תזמורו של אלוהים. אתם אולי חושבים שאמונה באלוהים עניינה סבל, עשיית דברים רבים למענו, שלווה עבור בשרכם ודמכם או וידוא שהכל יתנהל כרצונכם, ושהכל יהיה נוח – אך אף אחד מהדברים האלה אינם סיבות ראויות לאמונה באלוהים. אם זה מה שאתם חושבים, הגישה שלכם שגויה ואתם פשוט לא יכולים להפוך למושלמים. פעולותיו של אלוהים, טבעו הצודק של אלוהים, חוכמתו, דבריו ומופלאותו והיותו בלתי נתפס הם כולם דברים שבני האדם צריכים להבין. השתמשו בהבנה הזו כדי להיפטר מהדרישות האישיות וכן מהתקוות והתפיסות האינדיבידואליות שבלבכם. רק על-ידי ניפוי הדברים האלה, תוכלו לעמוד בתנאים שאלוהים דורש. רק כך יוכלו להיות לכם חיים ותוכלו לרצות את אלוהים. אמונה באלוהים נועדה לרצות אותו וכדי להביא לידי ביטוי את הטבע שהוא דורש, כך שפעולותיו וכבודו יוכלו להתבטא בקבוצה הזו של בני אדם לא ראויים. זו הגישה הנכונה לאמונה באלוהים וזה גם היעד שעליכם לשאוף אליו. עליכם להחזיק בהשקפה הנכונה לגבי אמונה באלוהים ולשאוף לזכות בדברי האל. עליכם לאכול ולשתות את דברי האל ולהיות מסוגלים להביא לידי ביטוי את האמת ובפרט, לראות את מעשיו המעשיים, לראות את מעשיו המופלאים בכל רחבי תבל, וכן את העבודה המעשית שהוא עושה כבשר ודם. באמצעות חוויותיהם של בני האדם בפועל, הם יכולים להבין באמת כיצד אלוהים עושה את עבודתו עליהם ומה רצונו למענם. כל זה נועד להיפטר מטבעם השטני והמושחת. שלחו אחר כבוד את הטומאה והרשע שבתוככם, השילו מעליכם את הכוונות השגויות שלכם, ותוכלו לפתח אמונת אמת באלוהים. רק על-ידי כך שתאמינו באלוהים באמת, תוכלו לאהוב את אלוהים באמת. אתם יכולים

לאהוב את אלוהים באמת ובתמים רק על יסוד של אמונה בו. האם אתם יכולים להשיג אהבה לאלוהים מבלי להאמין בו? מכיוון שאתם מאמינים באלוהים, אסור לכם להיות מבולבלים בנוגע לכך. יש בני אדם שמתמלאים במרץ ברגע שהם רואים שאמונה באלוהים תעניק להם ברכות, אך מאבדים את כל האנרגיה ברגע שהם רואים שהם צריכים לסבול זיכוכים. האם זו אמונה באלוהים? בסופו של דבר, אתם חייבים להשיג ציות מלא וגמור לאלוהים באמונתכם. אתם מאמינים באלוהים, אך בכל זאת יש לכם דרישות ממנו, יש לכם תפיסות דתיות רבות ועניינים אישיים רבים שאתם לא יכולים להרפות מהם, ואתם עדיין שואפים לברכות של בשר ודם ורוצים שאלוהים יציל את בשרכם ודמכם וישיע את נשמתכם – כל אלה ביטויים של בני אדם בעלי גישה שגויה. על אף שבני אדם עם אמונות דתיות מאמינים באלוהים, הם לא שואפים לשינוי בטבעם ולא עוסקים בשאיפה להכיר את אלוהים, ואכפת להם רק מהאינטרסים של בשרם ודמם. לרבים מכם יש אמונות ששייכות לקטגוריה של אמונות דתיות. זו לא אמונה אמיתית באלוהים. כדי להאמין באלוהים באמת, צריך להיות לבני האדם לב שמוכן לסבול למען אלוהים ורצון לוותר על עצמם. אלא אם הם עומדים בשני התנאים האלה, הם לא יכולים להיחשב כמאמינים באלוהים, והם לא יהיו מסוגלים להשיג שינוי בטבעם. רק בני אדם שבאמת עוסקים בחיפוש האמת, שואפים להכיר את אלוהים ועוסקים בחיפוש חיים הם בני אדם שמאמינים באלוהים באמת.

כשתיקלעו לניסיונות, כיצד תשלב את עבודתו של אלוהים כדי להתמודד איתם? האם תהיו שליליים או שמא תבינו את האופן שבו אלוהים מזכך את האנושות ומנסה אותה מתוך היבט חיובי? במה תזכו מהזיכוכים שלכם? האם אהבתכם לאלוהים תתגבר? כשתעברו זיכוך, האם תהיו מסוגלים לשלב את הניסיונות של איוב ולהתייחס ברצינות לעבודתו של אלוהים? האם תהיו מסוגלים לראות כיצד אלוהים בוחן את האנושות דרך ניסיונותיו של איוב? איזו השראה אתם יכולים לקבל מניסיונותיו של איוב? האם תהיו מוכנים לשאת עדות על אלוהים בעיצומי הזיכוכים שלהם, או שמא אתם רוצים לרצות את הבשר והדם בסביבה נוחה? מהי באמת גישתכם לאמונה באלוהים? האם אמונתכם נועדה באמת למענו ולא למען הבשר והדם? האם באמת יש לכם מטרה לחיפושכם? האם אתם מוכנים לעבור זיכוכים כדי שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, או שמא אתם מעדיפים שאלוהים ימיט עליכם ייסורים ויקלל אתכם? מה ההשקפה האמיתית שלכם בנוגע לנשיאת עדות על אלוהים? מה בני האדם צריכים לעשות בסביבות מסוימות כדי להיות באמת עדים של אלוהים? מאחר שהאל המעשי הראה בכם כל כך הרבה מהעבודה המעשית, מדוע אתם תמיד חושבים לעזוב? האם אמונתכם באלוהים נועדה למען אלוהים? אצל רובכם, האמונה נועדה למען תוכניות אינדיבידואליות ועיסוק בתועלת אישית. בני אדם מעטים מאוד מאמינים באלוהים למען אלוהים – האין זו מרדנות?

עבודת הזיכוך נועדה בעיקר להפוך את אמונתם של בני האדם למושלמת ולהגיע בסופו של דבר למצב שבו תרצו לעזוב אך לא תוכלו לעשות זאת, שבו חלק מבני האדם נעדרים כל זכר של תקווה אך עדיין מחזיקים באמונתם, שבו בני האדם כבר לא תולים תקווה בעתידם שלהם, ורק בשלב הזה, ייחתם הזיכוך של אלוהים. האנושות עדיין לא הגיעה לשלב של ריחוף בין חיים ומוות – היא עדיין לא טעמה את המוות, ולכן הזיכוך עדיין לא תם. אפילו בני האדם שהיו בשלב של עושי שירות לא זוכו באופן מלא, אך איוב כן זוכך באופן מלא, מבלי שהיה לו על מה להסתמך. בני האדם חייבים לעבור זיכוכים עד שלב שבו אין להם תקווה ואין להם דבר להסתמך עליו – רק כך יהיו אלה זיכוכים אמיתיים. במהלך תקופתם של עושי השירות, אם לבכם תמיד היה שקט מפני אלוהים, ואם,

בלי קשר למה שהוא עשה, ובלי קשר למה שרצונו היה עבורכם, תמיד נשמעתם להסדריו, אז בסוף הדרך תבינו כל מה שאלוהים עשה. קבלת הניסיונות של איוב כמוה כקבלת הניסיונות של פטרוס. כשאלוהים ניסה את איוב, הוא נשא עדות, ובסופו של דבר, יהוה התגלה אליו. רק לאחר שהוא נשא עדות, הוא היה ראוי לראות את פניו של אלוהים. מדוע נאמר, "אני מסתתר מארץ הטינופת, אך אני מתגלה למלכות הקדושה"? פירוש הדבר הוא שרק כשאתם קדושים ונושאים עדות, יכול להיות לכם הכבוד הדרוש כדי לראות את פניו של אלוהים. אם אתם לא יכולים לשאת עליו עדות, אין לכם הכבוד הדרוש לראות את פניו. אם תיסוגו או תתלוננו על אלוהים בפני הזיכוכים, אם לא תישאו עליו עדות ואם תהיו מושא לעגו של השטן, לא תזכו בהופעתו של אלוהים. אם אתם כמו איוב, שקילל את בשרו ודמו בעיצומם של הניסיונות אך לא התלונן על אלוהים, והיה מסוגל לתעב את בשרו ודמו מבלי להתלונן או לחטוא בדבריו, זו נשיאת עדות. כשתעברו זיכוכים עד מידה מסוימת ועדיין תוכלו להיות כמו איוב – להישמע לאלוהים לחלוטין בפניו מבלי לבוא אליו בדרישות נוספות ומבלי להחזיק בתפיסות משלכם – אלוהים יופיע בפניכם. כעת, אלוהים לא מופיע בפניכם מפני שיש לכם כל כך הרבה תפיסות משלכם, דעות קדומות אישיות משלכם, מחשבות אנוכיות, דרישות אינדיבידואליות ואינטרסים של בשר ודם, ומפני שאתם לא ראויים לראות את פניו. אם תראו את אלוהים, תמדדו אותו לפי התפיסות שלכם עצמכם, ובכך כאילו נצלבו אותו. אם תיתקלו בדברים רבים שלא עולים בקנה אחד עם תפיסותיכם, אך תהיו מסוגלים להניח אותן בצד ולהכיר את פעולותיו של אלוהים דרך הדברים האלה, ואם תגלו את לבכם הרוחש אהבה לאלוהים בעיצומי הזיכוכים, זו נשיאת עדות. אם ביתכם שליו, אם אתם נהנים מהנוחות של הבשר והדם, אם איש לא רודף אתכם, ואם אחיכם ואחיותיכם בכנסייה נשמעים לכם, האם אתם יכולים להפגין לב רוחש אהבה לאלוהים? האם זה יכול לזכך אתכם? אהבתכם לאלוהים תוכל להיות מוצגת רק באמצעות זיכוך, ורק באמצעות התרחשויות שלא עולות בקנה אחד עם תפיסותיכם תוכלו להפוך למושלמים. אלוהים הופך אתכם למושלמים באמצעות דברים שליליים רבים – מצוקות רבות. אלוהים מאפשר לכם לרכוש ידע ובכך הופך אתכם למושלמים באמצעות פעולות והאשמות רבות של השטן ודרך ביטויי הרבים של השטן בבני האדם.

אם תגעו בפעולותיו של אלוהים בחווייתכם בפועל, אלוהים יופיע בכם, יהפוך אתכם לנאורים ויכוון אתכם מבפנים. אם לא תוכלו להישמע לדברי האל, הוא לא יהיה מסוגל לעשות זאת. אם תהיה חסרה לכם אמונה, ואם תאבדו תקווה באלוהים, איך תוכלו לחוות חוויות? אם אתם מאמינים בו באמת ואין לכם ספקות, ואם תפתחו אליו את לבכם, הוא יהפוך אתכם למושלמים. הוא יעניק לכם נאורות בחווייתכם המעשית ובחייכם. בחיים המעשיים של בני האדם, יש להם הרבה קשיים אישיים, ומעבר לכך, הם לא יכולים לראות בבירור את היקף עבודתו של אלוהים, ולכן זה דורש אמונה. אמונה מגיעה רק דרך זיכוכים – היא לא יכולה להתפתח ללא זיכוך. אם יש לכם תפיסות שאתם לא יכולים להרפות מהן ואם תפתחו ספקות לגבי אלוהים, תשקעו אל תוך זיכוכים, ובזמנים האלה, תזדקקו לאמונה.

אפשר לומר שהחוויות הרבות שלכם של כישלון וחולשה וכן רגעי השליליות שלכם הם ניסיונות מאת אלוהים. זאת משום שהכל נובע מאלוהים, וכל הדברים והאירועים נתונים בידיו. השאלה אם תיכשלו והשאלה אם תהיו חלשים ותמעדו בדרככם תלויות באלוהים והתשובות לשאלות האלה נמצאות בידיו. מנקודת מבטו של אלוהים, זה ניסיון שהוא מעמיד אתכם בו, ואם לא תוכלו להכיר בכך, הוא יהפוך לפיתוי. יש שני סוגי מצבים שבני האדם

צריכים להכיר בהם: האחד נובע מרוח הקודש, והשני נובע בדרך כלל מהשטן. המצב הראשון הוא שרוח הקודש מאירה אתכם ומאפשרת לכם להכיר את עצמכם, לתעב את עצמכם, להתחרט על עצמכם, להיות מסוגלים לאהוב את אלוהים באמת ובתמים ולהקדיש את לבכם לריצוי האל. המצב השני הוא שאתם מכירים את עצמכם, אלא שאתם שליליים וחלשים. אפשר לומר שזה הזיכוכ של אלוהים. אפשר גם לומר שזה פיתויו של השטן. אם תזהו שזה האופן שבו אלוהים מושיע אתכם, ותרגישו שאתם עכשיו חבים לו את חייכם, אם מעתה ואילך תנסו לגמול לו וכבר לא תלקו בסיאוב כזה, אם תתאמצו לאכול ולשתות את דבריו, ואם תמיד תתייחסו אל עצמכם כאל לקויים ותמיד יהיה לכם לב משתוקק, הרי שזה ניסיונו של אלוהים. לאחר שהסבל יסתיים ושוב תנועו קדימה, אלוהים עדיין יוביל אתכם, יאיר אתכם, יהפוך אתכם לנאורים ויזין אתכם. אולם אם לא תכירו בכך, תהיו שליליים, ופשוט תצללו אל מצב של ייאוש – אם תחשבו כך, פיתויו של השטן בא עליכם. כשאוב עבר ניסיונות, אלוהים והשטן התערכו זה עם זה, ואלוהים התיר לשטן לפגוע באיוב. אף על פי שאלוהים הוא זה שבחן את איוב, השטן הוא זה שבא עליו. עבור השטן, הוא פיתה את איוב, אבל איוב היה בצדו של אלוהים ואלמלא כך, הוא היה מתפתה. ברגע שבני האדם מתפתים, הם נקלעים לסכנה. אשר לומר שהזיכוכ הוא ניסיון מאת אלוהים, אבל אם לא תהיו במצב טוב, אפשר לומר שהוא פיתוי מאת השטן. אם לא יהיה לכם חיזיון ברור, השטן יאשים אתכם ויטשטש את ראייתכם. לפני שתבינו מה קרה, תתפתו.

אם לא תחו את עבודתו של אלוהים, לעולם לא תהיו מסוגלים להפוך למושלמים. בחווייתכם, עליכם גם להיווכח בפרטים. למשל, אילו דברים גורמים לכם לפתח את תפיסותיכם ואת המניעים הכה רבים שלכם, ואילו מין נוהגים ראויים יש לכם כדי לטפל בדברים האלה? אם אתם יכולים לחוות את עבודתו של אלוהים, פירוש הדבר הוא שיש לכם שיעור קומה. אם רק נדמה שיש לכם מרץ, זה לא שיעור קומה אמיתי, ואתם בשום אופן לא תהיו מסוגלים לנקוט עמדה. רק כשתהיו מסוגלים לחוות את עבודתו של אלוהים ולהרהר בה בכל זמן ובכל מקום, כשתהיו מסוגלים לעזוב את הרועה, לחיות באופן עצמאי בהסתמכות על אלוהים ולראות את פעולותיו הממשיות של אלוהים – רק אז רצונו של אלוהים יתגשם. ברגע זה, רוב בני האדם לא יודעים כיצד לחוות זאת. כשהם נתקלים בכל עניין, הם לא יודעים איך לטפל בו, והם לא יכולים לחוות את עבודתו של אלוהים, והם לא יכולים לחיות חיי רוח. עליכם לקחת את דברי האל ולעבוד על חיים מעשיים.

לפעמים, אלוהים משרה עליכם הרגשה מסוימת – אתם מאבדים את ההנאה הפנימית שלכם, מאבדים את נוכחותו של אלוהים ונאפפים בחושך. זה סוג של זיכוכ. בכל פעם שאתם עושים משהו, הוא משתבש או שאתם נתקעים. זו הטלת המשמעת של אלוהים. ייתכן שאתם עושים משהו ואין לכם תחושה מיוחדת לגביו, וגם בני אדם אחרים לא יודעים דבר, אך אלוהים יודע. הוא לא יוותר עליכם, והוא יטיל עליכם משמעת. עבודתו של רוח הקודש מפורטת מאוד. אלוהים משקיף בזהירות רבה על כל מילה ופעולה של בני האדם, על כל מעשה וצעד שהם עושים ועל כל מחשבה ורעיון שעובר בדעתם, כדי שבני האדם יוכלו לזכות במודעות פנימית של הדברים האלה. אתם תעשו משהו פעם אחת והוא ישתבש, תעשו אותו שוב והוא בכל זאת ישתמש, וכך תבינו בהדרגה את עבודתו של רוח הקודש. אחרי פעמים רבות שבהן אלוהים יטיל עליכם משמעת, אתם תדעו מה עולה בקנה אחד עם רצונו של אלוהים ומה לא עולה בקנה אחד עם רצונו. בסופו של דבר, יהיו לכם תגובות מדויקות להכוונתו של רוח הקודש בתוכם. לפעמים תהיו מרדנים ואלוהים ינזוף בכם בתוכם. הכל נובע מהטלת המשמעת של אלוהים.

אם לא תוקירו את אלוהים, ואם תזלזלו בעבודתו, הוא לא יתייחס אליכם כלל. ככל שתתייחסו אל דברי אלוהים ברצינות רבה יותר, כך הוא יהפוך אתכם ליותר נאורים. ברגע זה, יש בני אדם מסוימים בכנסייה שיש להם אמונה מבולבלת ומטושטשת, והם עושים דברים רבים שאינם נאותים ללא משמעת, ולכן עבודתה של רוח הקודש לא ניבטת בהם בבירור. יש בני אדם שנוטשים את חובותיהם כדי להרוויח כסף, יוצאים להקים עסקים ללא כל משמעת. בני אדם כאלה אפילו יותר מסוכנים. לא רק שהם לא ניחנים כעת בעבודתה של רוח הקודש, אלא שבעתיד הם יתקשו להפוך למושלמים. יש בני אדם רבים שעבודתה של רוח הקודש לא ניבטת בהם, ושהטלת המשמעת של אלוהים לא ניבטת בהם. הם אלה שלא מבינים את רצונו של אלוהים ולא מכירים את עבודתו. בני האדם שיכולים לעמוד איתן בזיכוכים, שממשיכים להיות חסידים של אלוהים בלי קשר למה שהוא עושה, ואשר לכל הפחות מסוגלים שלא לעזוב או להשיג עשירות אחוז של מה שפטרס השיג – מצבם טוב, אך אין להם ערך לשימוש. בני אדם רבים מבינים דברים במהירות, אוהבים את אלוהים באמת ויכולים להתעלות על רמתו של פטרס. אלוהים עושה עבודה כזו, ובני אדם כאלה יכולים לזכות בהטלת המשמעת ובנאורות שלו ולהשיל מעליהם במהירות את כל הדברים שלא עולים בקנה אחד עם רצונו של אלוהים. בני אדם כאלה שווים זהב – רק בני אדם כאלה הם באמת בעלי ערך! אם אלוהים עשה עבודה רבה ומסוגים רבים, אך אתם עדיין כמו חול וכמו אבן, הרי שאתם חסרי ערך!

עבודתו של אלוהים במדינה של התנין הגדול האדום כאש היא מופלאה ובלתי נתפסת. הוא יסלק בני אדם מסוימים משום שי סוגים רבים של בני אדם בכנסייה – יש כאלה שמבזבזים את כספי הכנסייה בפזיזות, כאלה שמרמים את הזולת ועוד. אם לא תכירו בבירור את עבודתו של אלוהים, אתם תהיו שליליים. זאת משום שעבודתו של אלוהים ניבטת רק בבני אדם מעטים. בעת הזו, אתם תבינו מי אוהב את אלוהים באמת ומי לא אוהב אותו. בני האדם שאוהבים את אלוהים ניחנים בעבודתה של רוח הקודש, ובני האדם שלא אוהבים אותו באמת ייחשפו באמצעות עבודתו, שלב אחר שלב. הם יהפכו למושאי סילוק. בני האדם האלה ייחשפו לאורך עבודת הכיבוש – אין להם ערך להבאה לידי שלמות. ובני האדם שהפכו למושלמים נפלו בנחלתו של אלוהים במלואם, והם מסוגלים לאהוב את אלוהים כמו פטרס. לבני האדם שנכבשו אין אהבה ספונטנית אלא אהבה פסיבית בלבד, והם יאולצו לאהוב את אלוהים. אהבה ספונטנית מתפתחת דרך הבנה הנובעת מחוויה מעשית. האהבה הזו ממלאת את לבו של האדם וגורמת לו להתמסר לאלוהים מרצון. דברי האל הופכים ליסודו, והוא מסוגל לסבול למען אלוהים. מובן שאלה דברים שמתאפיין בהם אדם שאלוהים הפך למושלם. אם אתם רק שואפים להיכבש, אתם לא יכולים לשאת עדות על אלוהים. אילו אלוהים היה משיג את מטרת הישועה שלו על-ידי כיבוש בני אדם, היה די בשלב של עושי השירות. אולם כיבוש בני אדם הוא לא השלב הסופי – מטרתו הסופית של אלוהים היא להפוך בני אדם למושלמים. אם כן, במקום לומר ששלב העבודה הזה הוא שלב הכיבוש, אמרו שזה שלב ההבאה לידי שלמות והסילוק. יש בני אדם שלא ייכבשו לחלוטין, ובמהלך הכיבוש, בני אדם השייכים לקבוצה אחת יהפכו למושלמים. שתי העבודות האלה מתבצעות בעת ובעונה אחת ובהרמוניה זו עם זו. בני האדם לא עזבו במהלך משך עבודה ממושך כל כך. העובדה הזו מוכיחה שמטרת הכיבוש הושגה – זו עובדה בנוגע לכיבוש. זיכוכים לא נועדים לכיבוש בני אדם, אלא להפיכתם למושלמים. ללא זיכוכים, בני האדם לא יוכלו להפוך למושלמים. זו הסיבה שזיכוכים הם כה רבי ערך! כיום, בני אדם מקבוצה אחת הופכים למושלמים, ובני אדם

מקבוצה אחת נופלים בנחלתו של אלוהים. עשר הברכות שהוזכרו לעיל כוונו כולן אל בני האדם שהפכו למושלמים. כל דבר בנוגע לצלם האדם על פני האדמה מכוון אל בני האדם שהפכו למושלמים. בני האדם שלא הפכו למושלמים לא יכולים להשיג זאת.

רק על ידי חויית ניסיונות כאובים תוכלו להכיר את חביבותו של אלוהים

עד כמה אתם אוהבים את אלוהים כיום? ועד כמה אתם מודעים לכל מה שאלוהים עשה בכם? אלה הדברים שעליכם ללמוד. כשאלוהים הגיע אל פני האדמה, כל הדברים שהוא עשה באדם וכל הדברים שאפשרו לאדם לראות היו כדי שהאדם יאהב אותו. מבחינה מסוימת, העובדה שהאדם מסוגל לסבול למען אלוהים ושהוא הצליח להגיע עד היום, נובעת מאהבתו של אלוהים, ומבחינה מסוימת היא נובעת מהישועה של אלוהים. יתרה מזאת, היא נובעת מעבודת המשפט והייסורים שאלוהים ביצע באדם. אילו הייתם נעדרים את המשפט, הייסורים והניסיונות של אלוהים, ואילו אלוהים לא היה גורם לכם לסבול, הרי שלמען האמת, לא הייתם אוהבים את אלוהים באמת. ככל שעבודתו של אלוהים באדם רבה יותר, וככל שסבלו של האדם רב יותר, כך הדברים מסוגלים להוכיח עד כמה משמעותית עבודתו של אלוהים, וכך לבו של האדם מסוגל יותר לאהוב את אלוהים באמת. כיצד לומדים איך לאהוב את אלוהים? ללא עינויים וזיכוכ, וללא ניסיונות כאובים – ויתרה מזאת, אילו אלוהים היה נותן לאדם רק חסד, אהבה ורחמים – האם הייתם מסוגלים להשיג את אהבת האמת של אלוהים? מצד אחד, במהלך הניסיונות של אלוהים, האדם מתוודע לפגמים שלו עצמו ומבין שהוא חסר משמעות, בזוי ועלוב – שהוא שום דבר ושאין לו שום דבר. מצד שני, במהלך ניסיונותיו, אלוהים יוצר סביבות שונות למען האדם כדי לגרום לאדם להיות מסוגל יותר לחוות את החביבות של אלוהים. על אף שהכאב רב, ושלפעמים לא ניתן להתגבר עליו – הוא אפילו מגיע לרמה של צער משתק – לאחר שהאדם חווה אותו, הוא מבין כמה חביבה עבודתו של אלוהים בו, ורק על היסוד הזה נולדת באדם אהבה אמיתית לאלוהים. כיום, האדם רואה שעם החסד, האהבה והרחמים של אלוהים לבדם, האדם לא מסוגל להכיר את עצמו באמת, ועל אחת כמה וכמה שהוא לא מסוגל לדעת מה מהותו של האדם. רק הן באמצעות זיכוכ והן באמצעות המשפט של אלוהים, ורק במהלך זיכוכ כזה, האדם יכול להכיר את הפגמים שלו ולדעת שאין לו שום דבר. לפיכך, אהבתו של האדם לאלוהים מושתתת על היסודות של הזיכוכ והמשפט של אלוהים. אם אתם נהנים רק מחסדו של אלוהים, עם חיי משפחה שלווים או ברכות חומריות, הרי שלא זכיתם באלוהים, ואמונתכם באלוהים נכשלה. אלוהים כבר ביצע שלב אחד מעבודת החסד כבשר ודם, והוא כבר העניק לאדם ברכות חומריות, אך האדם לא מסוגל להפוך למושלם באמצעות חסד, אהבה ורחמים בלבד. בחוויותיו של האדם, הוא פוגש בחלק מאהבתו של אלוהים, ורואה את האהבה והרחמים של אלוהים, אך לאחר חוויה של זמן מה, הוא מבין שחסדו של אלוהים, אהבתו ורחמיו לא מסוגלים להפוך את האדם למושלם, ושהם לא מסוגלים לגלות את הדברים המושחתים באדם, ושהם גם לא מסוגלים לפטור את האדם מטבעו המושחת או להפוך את אהבתו ואמונתו למושלמות. עבודת החסד של אלוהים הייתה העבודה של תקופה אחת,

והאדם לא יכול להסתמך על הנאה מחסדו של אלוהים על מנת להכיר את אלוהים.

באמצעות מה אלוהים הופך את האדם למושלם? באמצעות טבעו הצודק של אלוהים. טבעו של אלוהים מורכב בעיקר מצדק, חרון אף, מלכותיות, משפט וקללה, והוא הופך את אלוהים למושלם בעיקר באמצעות משפט. יש כאלה שלא מבינים, ושואלים מדוע אלוהים מסוגל להפוך את האדם למושלם רק באמצעות משפט וקללה. הם אומרים, "אילו אלוהים היה מקלל את האדם, האדם היה מת, הלא כן? אילו אלוהים היה שופט את האדם, האדם היה מורשע, הלא כן? אם כן, איך ייתכן שהוא עדיין הופך למושלם?" אלה דבריהם של בני אדם שלא מכירים את עבודתו של אלוהים. מה שאלוהים מקלל הוא המרדנות של האדם, ומה שהוא שופט הוא חטאיו של האדם. על אף שהוא מדבר בחומרה וללא כל רגישות, הוא מגלה את כל מה שנמצא באדם, ובאמצעות הדברים הקשים האלה, הוא מגלה את הדברים המהותיים בתוך האדם. אולם באמצעות משפט כזה, הוא מספק לאדם ידע עמוק בנוגע למהות הבשר והדם, ולכן האדם מתמסר לציות בפני אלוהים. בשרו ודמו של האדם הם חטא, הם שייכים לשטן, הם מרדניים, והם מושא הייסורים של אלוהים – על כן, כדי לאפשר לאדם להכיר את עצמו, דברי השיפוט של אלוהים חייבים להכות בו, וצריך להיעשות שימוש בכל סוג של זיכוכ. רק כך תוכל עבודתו של אלוהים לשאת פרי. מהדברים שאלוהים אמר אפשר לראות שהוא כבר הרשיע את בשרו ודמו של האדם. אם כך, האם אלה מילות קללה? הדברים שאלוהים אומר מגלים את טיבו האמיתי של האדם, והוא נשפט באמצעות גילויים כאלה, וכשהוא רואה שהוא לא מסוגל לִרְצוֹת את אלוהים, הוא חש בתוכו צער וחרטה, הוא חש שהוא חב כל כך הרבה לאלוהים, ושהוא לא מספיק לרצונו של אלוהים. יש זמנים שבהם רוח הקודש מטילה עליכם משמעת מתוככם, והמשמעת הזו נובעת מהשיפוט של אלוהים. יש זמנים שבהם אלוהים מוכיח אתכם ומסתיר את פניו מכם, שבהם הוא לא מתייחס אליכם כלל ולא עובד בתוככם, אלא ממיט עליכם ייסורים בדממה על מנת לזכך אתכם. עבודתו של אלוהים באדם נועדה בעיקר כדי להבהיר את טבעו הצודק של אלוהים. איזו עדות נושא האדם על אלוהים בסופו של דבר? הוא מעיד שאלוהים הוא אל צודק – שטבעו הוא צדק, חרון אף, ייסורים ומשפט. האדם מעיד על טבעו הצודק של אלוהים. אלוהים משתמש בשיפוט שלו כדי להפוך את האדם למושלם. הוא אוהב את האדם ומושיע את האדם – אך כמה טמון באהבתו של אלוהים? יש משפט, מלכותיות, חרון אף וקללה. על אף שאלוהים קילל את האדם בעבר, הוא לא השליך את האדם לחלוטין אל בור התהום, אלא השתמש באמצעי הזה כדי לזכך את אמונתו של האדם. הוא לא המית את האדם, אלא פעל על מנת להפוך את האדם למושלם. מהות הבשר היא מאפייניו של השטן – אלוהים תיאר זאת במדויק – אך העובדות שאלוהים מבצע לא תואמות לחלוטין את דבריו. הוא מקלל אתכם כדי שתאהבו אותו וכדי שתכירו את מהות הבשר והדם. הוא ממיט עליכם ייסורים כדי שתתעוררו, כדי לאפשר לכם להכיר את הפגמים שיש בכם ולהכיר את חוסר הערך הגמור של האדם. לפיכך, הקללות, המשפט, המלכותיות וחרון האף של אלוהים, כולם נועדים להפוך את האדם למושלם. כל מה שאלוהים עושה כיום וכל הטבע הצודק שהוא מבהיר בתוככם נועדו להפוך את האדם למושלם – כזו היא אהבתו של אלוהים.

לפי התפיסות המסורתיות של האדם, אהבתו של אלוהים היא חסדו, רחמיו והאהדה שהוא רוחש לחולשתו של האדם. על אף שהדברים האלה הם גם אהבתו של אלוהים, הם יותר מדי חד צדדיים ואינם האמצעים העיקריים שאלוהים משתמש בהם כדי להפוך את האדם למושלם. כשבני אדם מסוימים התחילו זה עתה להאמין באלוהים,

הסיבה לכך היא חולי. החולי הזה הוא חסדו של אלוהים בכם. בלעדיו לא תאמינו באלוהים, ואילו לא הייתם מאמינים באלוהים, לא הייתם מגיעים עד הלום – על כן, אפילו החסד הזה הוא אהבתו של אלוהים. בעתות האמונה בישוע, בני האדם עשו דברים רבים שאלוהים לא אהב, משום שהם לא הבינו את האמת, אך יש לאלוהים אהבה ורחמים, והוא הביא את האדם עד הלום. ועל אף שהאדם לא מבין דבר, אלוהים בכל זאת מאפשר לאדם להיות חסיד שלו, ויתר על כן, הוא הוביל את האדם עד היום הזה. האין זו אהבתו של אלוהים? הדבר שמתבטא בטבעו של אלוהים הוא אהבתו של אלוהים – זה נכון בהחלט! כשבניית הכנסייה הגיעה לשיאה, אלוהים עשה את שלב העבודה של עושי השירות והשליך את האדם אל בור התהום. כל המילים שנאמרו בתקופה של עושי השירות היו דברי קללה: קללות הבשר והדם שלכם, קללות הטבע המושחת והשטני שלכם והקללות של הדברים שלכם שלא מגשימים את רצונו של אלוהים. העבודה שאלוהים עשה בשלב הזה התבטאה במלכותיותו, ומיד לאחר מכן, אלוהים ביצע את שלב העבודה של ייסורים, והגיע ניסיון המוות. בעבודה הזו, האדם ראה את חרון האף, המלכותיות, המשפט והייסורים של אלוהים, אך הוא גם ראה את חסדו של אלוהים, את אהבתו ואת הרחמים שלו. כל מה שאלוהים עשה וכל מה שהתגלם כטבעו היה אהבתו לאדם, וכל מה שאלוהים עשה הצליח למלא את צרכיו של האדם. הוא עשה זאת על מנת להפוך את האדם למושלם, והוא קיים את האדם בהתאם לשיעור קומתו. אלמלא אלוהים עשה זאת, האדם לא היה מסוגל להתייבץ בפני אלוהים, ולא הייתה לו שום דרך להכיר את פניו האמיתיים של אלוהים. מאז שהאדם החל לראשונה להאמין באלוהים ועד היום, אלוהים קיים את האדם בהדרגה בהתאם לשיעור קומתו של האדם, כדי שהאדם יכיר אותו בהדרגה באופן פנימי. רק משהאדם הגיע עד היום, הוא מבין עד כמה מופלא השיפוט של אלוהים. שלב העבודה של עושי השירות סימן את ההופעה הראשונה של עבודת הקללה מאז הבריאה ועד היום. האדם קולל והושלך אל בור התהום. אלמלא אלוהים עשה זאת, האדם לא היה מכיר את אלוהים באמת כיום. רק באמצעות הקללה של אלוהים, האדם פוגש באופן רשמי בטבעו של אלוהים. החוויות האלה הוכיחו לאדם שנאמנותו הייתה לא לעניין, ששיעור קומתו היה נמוך מדי, שהוא לא היה מסוגל לרצות את רצונו של אלוהים, ושטענותיו שלפיהן הוא מרצה את אלוהים בכל עת היו מילים ותו לא. אף על פי שבשלב העבודה של עושי השירות, אלוהים קילל את האדם, מנקודת המבט של היום, שלב העבודה הזה של אלוהים היה נפלא: הוא הביא עמו נקודת מפנה עבור האדם וגרם לשינוי אדיר בטבע חייו. לפני התקופה^[א] של עושי השירות, האדם לא הבין דבר לגבי העיסוק בחיפוש חיים, הוא לא ידע מה פירוש הדבר להאמין באלוהים, והוא לא תפס את החוכמה מאחורי עבודתו של אלוהים, ואף לא הבין שעבודתו של אלוהים יכולה לבחון את האדם. מאז התקופה^[ב] של עושי השירות ועד היום, האדם רואה כמה מופלאה עבודתו של אלוהים. היא בלתי נתפסת עבור האדם, ובאמצעות מוחו, הוא לא מסוגל לדמיין איך אלוהים עובד, והוא גם רואה כמה שיעור קומתו של האדם עלוב ושחלקים רבים מדי ממנו מרדניים. כשאלוהים קילל את האדם, הוא עשה זאת על מנת להשיג תוצאה מסוימת, והוא לא המית את האדם. על אף שהוא קילל את האדם, הוא עשה זאת במילים, והקללות שלו לא באמת פגעו באדם, מכיוון שמה שאלוהים קיללה היה המרדנות של האדם, ולכן דברי הקללה שלו נועדו גם

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעה המילה "התקופה".

ב. בטקסט המקורי לא מופיעה המילה "התקופה".

להפוך את האדם למושלם. בין שאלוהים שופט את האדם או מקלל אותו, שני הדברים הופכים את האדם למושלם: שניהם נועדו להביא לידי שלמות את הטומאה שבאדם. באמצעות האמצעי הזה, האדם זוכך, והלקויות שבאדם הפכו למושלמות באמצעות דבריו ועבודתו של אלוהים. כל שלב בעבודתו של אלוהים – בין שמדובר במילים חמורות, משפט או ייסורים – הופך את האדם למושלם, והוא ראוי לחלוטין. מעולם, לאורך העידנים, אלוהים לא עשה עבודה כזו. כיום, הוא עובד בתוכם כדי שתעריכו את חוכמתו. אף על פי שסבלתם כאב מסוים בתוכם, לבכם עדיין מרגישים איתנים ושלווים. העובדה שאתם מסוגלים ליהנות מהשלב הזה בעבודתו של אלוהים היא הברכה שלכם. בלי קשר למה שתהיו מסוגלים להשיג בעתיד, כל מה שאתם רואים מעבודתו של אלוהים כיום הוא אהבה. אם האדם לא יחוה את המשפט והזיכרון של אלוהים, מעשיו ומרצו של האדם תמיד יהיו בחוץ, וטבעו תמיד יישאר ללא שינוי. האם זה נחשב לנפילה בנחלתו של אלוהים? כיום, על אף שיש באדם דברים רבים בהם יהירים ושחצניים, טבעו של האדם הרבה יותר יציב מאשר בעבר. טיפולו של אלוהים בכם נועד להושיע אתכם, ועל אף שאתם אולי מרגישים מעט כאב כעת, יבוא יום שבו יתחולל שינוי בטבע שלכם. בעת הזו, תיזכרו בעבר ותבינו כמה חכמה עבודתו של אלוהים, וזה יהיה הזמן שבו תהיו מסוגלים להבין את רצונו של אלוהים באמת. כיום, יש בני אדם מסוימים שאומרים שהם מבינים את רצונו של אלוהים, אך זה לא מציאותי כלל – הם מדברים שטויות, משום שנכון להיום, הם עדיין לא מבינים את רצונו של אלוהים הוא להושיע את האדם או לקלל את האדם. אולי אתם לא יכולים להבין זאת בבירור כעת, אך יבוא יום שבו תבינו שיום כבודו של אלוהים הגיע, ותבינו כמה משמעותית אהבתו של אלוהים, וכך תכירו את החיים האנושיים, ובשרכם ודמכם יחיו בעולם של אהבה לאלוהים, כך שרוחכם תשולח לחופשי, חייכם יהיו מלאים בשמחה, תמיד תהיו קרובים לאלוהים, ותמיד תביטו באלוהים. בעת הזו, תדעו באמת כמה רב ערכה של העבודה של אלוהים כיום.

בימינו, רוב בני האדם לא יודעים זאת. הם סבורים שאין לסבל כל ערך, העולם מגנה אותם, חיי המשפחה שלהם בצרות, אלוהים לא אוהב אותם, והסיכויים העתידיים שלהם עגומים. הסבל של בני אדם מסוימים מגיע לרמה מסוימת, והם מתחילים לחשוב על המוות. זו לא האהבה האמיתית של אלוהים. בני אדם כאלה הם פחדנים, אין להם כל התמדה, והם חלשים וחסרי אונים! אלוהים להוט שהאדם יאהב אותו, אך ככל שהאדם אוהב אותו יותר, כך האדם סובל יותר, וככל שהאדם אוהב אותו, כך רבים יותר ניסיונותיו של האדם. אם תאהבו את אלוהים, תחו כל סוג של סבל; אם לא תאהבו אותו, אולי הכל יתקדם על מי מנוחות בחייכם, והכל יהיה שלו סביבכם. כשתאהבו את אלוהים, תרגישו שאתם מוקפים בדברים רבים שלא ניתן להתגבר עליהם, ומשום ששיעור קומתכם עלוב מדי, תעברו זיכון. יתרה מכך, אתם לא תהיו מסוגלים לרצות את אלוהים, ותמיד תרגישו שרצונו של אלוהים נשגב מדי ושהוא מעבר להישג ידו של האדם. משום כל זה, אתם תעברו זיכון – משום שיש בכם חולשה רבה ושחלק רב מכם לא מסוגל לרצות את רצונו של אלוהים, ואתם תעברו זיכון פנימי. אולם עליכם להבין בבירור שהטיהור מושג רק באמצעות זיכון. לפיכך, במהלך אחרית הימים, אתם חייבים לשאת עדות על אלוהים. בלי קשר לגודל הסבל שלכם, עליכם להמשיך ממש עד הסוף, ואפילו בנשמת אפכם האחרונה, עליכם להיות נאמנים לאלוהים ובחסדו של אלוהים. רק זה נחשב אהבה אמיתית לאלוהים, ורק זה נחשב לעדות חזקה ומהדהדת. כשאתם חווים פיתוי מידי השטן, עליכם לומר: "לבי שייך לאלוהים, ואלוהים כבר זכה בי. אני לא יכול לרצות אותך – אני חייב להקדיש את כל כולי כדי לרצות את אלוהים." כעל שאתם רוצים לברך את אלוהים יותר, כך

הוא מברך אתכם יותר, וכך תגדל עוצמת אהבתכם לאלוהים. בנוסף, כך יהיו לכם אמונה ונחישות, ותרגישו שדבר לא ראוי או משמעותי יותר מהקדשת חייכם לאהבה כלפי אלוהים. אפשר לומר שכל מה שעל האדם לעשות כדי להפסיק לחוש צער הוא לאהוב את אלוהים. על אף שיש זמנים שבהם בשרכם ודמכם חלשים ואתם חווים צרות רבות של ממש, במהלך הזמנים האלה, תסתמכו באמת על אלוהים, תזכו לנחמה ברוחכם, ותרגישו ודעות ושיש לכם דבר מה להיתלות בו. כך, תהיו מסוגלים להתגבר על הקשיים שמציבות סביבות רבות, ולכן לא תתלוננו על אלוהים, משום העינוי שתעברו. אתם תרצו לשיר, לרקוד, להתפלל, להיאסף ולשתף ולהקדיש מחשבה לאלוהים, ואתם תרגישו שכל בני האדם וכל העניינים והדברים מסביבכם שאותם אלוהים מסדיר הם ראויים. אם לא תאהבו את אלוהים, כל מה שתראו יהיה טורדני בעיניכם, דבר לא יהיה נעים לעיניכם, רוחכם לא תהיה חופשית אלא עשוקה, לבכם תמיד יתלונן על אלוהים, ורצונכם תמיד ירגיש שאתם סובלים כל כך הרבה עינויים, ושזה כל כך לא הוגן. אם תעסקו בחיפוש לא לשם האושר אלא על מנת לרצות את אלוהים וכדי שהשטן לא יאשים אתכם, עיסוק כזה יעניק לכם חוזקה אדירה לאהוב את אלוהים. האדם מסוגל לבצע את כל מה שאלוהים אומר, וכל מה שהאדם עושה מסוגל לרצות את אלוהים – זו פירושה של החזקה במציאות. עיסוק בשאיפה לריצוי מלא של אלוהים הוא שימוש באהבת האל כדי להנהיג את דבריו. בלי קשר לזמן – אפילו אם לאחרים לא יהיה כוח – בתוכם עדיין יהיה לב שאוהב את אלוהים, שמשתוקק אל אלוהים בכל מאודו ואשר מתגעגע לאלוהים. זה שיעור קומה אמיתי. השאלה כמה שיעור קומתכם גבוה תלויה בשאלות כמה רבה אהבתכם לאלוהים, אם תהיו מסוגלים לעמוד איתן כשתיבחנו, אם תיחלשו כשתיקלעו לסביבות מסוימות, ואם תוכלו לעמוד על שלכם כשאחיכם ואחיותיכם ידחו אתכם. בואן של העובדות יוכיח מה טיבה של אהבתכם לאלוהים. אפשר לראות מחלקים רבים בעבודתו של אלוהים שהוא באמת אוהב את האדם. העניין הוא שענייני רוחו של האדם טרם נפקחו לחלוטין, והוא לא מסוגל להבין חלקים רבים מעבודתו של אלוהים ומרצונו של אלוהים, ואת הדברים הרבים שחביבים באלוהים. האדם לא חש מספיק אהבה אמיתית כלפי אלוהים. אתם האמנתם באלוהים כל הזמן הזה, וכיום, אלוהים סגר את כל דרכי המילוט. מבחינה מציאותית, אין לכם ברירה אלא לעלות על דרך הישר – דרך הישר שהמשפט המחמיר והישועה העליונה של אלוהים הובילו אתכם בה. האדם יודע שאלוהים חביב רק אחרי שהוא חווה קשיים וזיכוכ. לאחר שהאדם חווה חוויות עד היום, אפשר לומר שהוא כבר מכיר חלק מחביבותו של אלוהים, אך עדיין לא די בכך, משום שיותר מדי דברים חסרים לאדם. עליו לחוות יותר מעבודתו המופלאה של אלוהים, ויותר מכל זיכוכ הסבל שאלוהים ממית עליו. רק אז יכול טבעו של האדם להשתנות.

רק אהבת האל היא אמונת אמת באלוהים

כיום, כשאתם רוצים לאהוב את אלוהים ולהכיר אותו, מצד אחד, עליכם לעבור מצוקה וזיכוכ, ומצד שני, עליכם לשלם מחיר. אף לקח לא מעמיק כמו הלקח של אהבת האל, ואפשר לומר שהלקח שבני האדם לומדים מחיים שלמים של אמונה הוא איך לאהוב את אלוהים. כלומר, אם אתם מאמינים באלוהים, עליכם לאהוב את אלוהים.

אם אתם רק מאמינים באלוהים אך אתם לא אוהבים אותו, ולא הכרתם את אלוהים, ומעולם לא אהבתם את אלוהים אהבת אמת בכל לבכם, הרי שאמונתכם באלוהים חסרת כל תועלת. אם באמונתכם באלוהים, אתם לא אוהבים את אלוהים, הרי שחייכם הם לשווא וכל חייכם הם החיים העלובים ביותר בעולם. אם במשך כל ימי חייכם מעולם לא אהבתם את אלוהים או ריציתם אותו, מה הטעם שאתם חיים? ומה הטעם שאתם מאמינים באלוהים? האין זה מאמץ מבוזבז? כלומר, אם בני האדם אמורים להאמין באלוהים ולאהוב אותו, הרי שעליהם לשלם מחיר. במקום לנסות לנהוג באופן מסוים כלפי חוץ, עליהם לחפש תובנה אמיתית בעומק לבם. אם אתם מתלהבים משירים וריקודים, אבל לא מסוגלים להנהיג את האמת, האם אפשר לומר שאתם אוהבים את אלוהים? אהבת האל דורשת חיפוש של רצון האל בכל. היא דורשת מכם לגשש בעומק לבכם כשמשוהו קורה לכם, בניסיון לתפוס את רצון האל, ולהבין מהו רצון האל בנוגע לעניין הזה, מה הוא רוצה שתשיגו וכיצד עליכם להיות מודעים לרצונו. לדוגמה: קורה משהו שמאלץ אתכם לחוות מצוקה. בשלב הזה, עליכם להבין את רצון האל ולהבין כיצד עליכם להיות מודעים לרצונו. אסור לכם לרצות את עצמכם. קודם כל, שימו את עצמכם בצד. אין דבר נתעב יותר מהבשר והדם. עליכם לשאוף לרצות את אלוהים ועליכם למלא את חובתכם. עם מחשבות כאלה בראשכם, אלוהים יעניק לכם נאורות מיוחדת בנוגע לעניין הזה וגם לבכם ימצא מנוח. כשקורה לכם משהו, בין שהוא גדול או קטן, עליכם לשים את עצמכם בצד ולהתייחס לרצונות הבשר והדם כאלוהים העלובים ביותר. ככל שתִּרְצו יותר את הבשר והדם, כך הם ירשו לעצמם יותר – אם תִּרְצו אותם הפעם, בפעם הבאה הם יבקשו עוד, וככל שהמצב הזה יימשך, כך תאהבו יותר את הבשר והדם. לבשר והדם יש תמיד רצונות ראוותניים, הם תמיד דורשים שתִּרְצו אותם ותשביעו את רצונם בלבכם, בין שבמזון שאתם אוכלים, בבגדים שאתם לובשים, בזעם מתפרץ, בכניעה לחולשותיכם ולעצלותכם... ככל שאתם מְרַצִים יותר את הבשר והדם, כך יגדלו רצונותיהם וכך הם יתהוללו יותר, עד למצב שבו הבשר והדם האנושיים מפתחים תפיסות עמוקות עוד יותר וממרים את פיו של אלוהים, מרוממים את עצמם ומטילים ספק בעבודתו של אלוהים. ככל שאתם מְרַצִים יותר את הבשר והדם, כך גדלות חולשות הבשר והדם – תמיד תרגישו שאיש לא מזדהה עם חולשותיכם, תמיד תאמינו שאלוהים הרחיק לכת, ותאמרו: "איך יכול אלוהים להיות נוקשה כל כך? למה שלא יקל קצת על בני האדם?" כאשר בני אדם מספקים את בשרם ודםם ומוקירים אותם יותר מדי, הם הורסים את עצמם. אם אתם אוהבים את אלוהים באמת, ולא מְרַצִים את הבשר והדם, אתם תבינו שכל מה שאלוהים עושה הוא נכון כל כך וטוב כל כך, ושהאופן שבו הוא מקלל את מרדנותכם ושופט את היותכם חוטאים הוא מוצדק. יהיו זמנים שבהם אלוהים ייסר אתכם ויטיל עליכם משמעת, ויקים סביבה שתמתן אתכם ותאלץ אתכם לבוא בפניו – ותמיד תרגישו שמעשיו של אלוהים הם נפלאים. לכן תרגישו כאילו אין כאב רב ושאלוהים נהדר כל כך. אם תיכנעו לחולשות הבשר והדם ותאמרו שאלוהים מגזים, תמיד תרגישו כאב ותמיד תהיו מדוכאים. אתם לא תבינו את עבודתו של אלוהים, ויהיה לכם נדמה שאלוהים כלל לא מבין את חולשתו של האדם ולא מודע למצוקת האדם. על כן תרגישו אומללים ובודדים, כאילו נעשתה לכם עוולה גדולה, ובשלב הזה תתחילו להתלונן. ככל שתיכנעו כך לחולשות הבשר והדם, כך תחשבו יותר שאלוהים מגזים, עד שתיקלעו למצב כל כך קשה שתתכחשו לעבודתו של אלוהים ותתחילו להתנגד לאלוהים ולהתמלא במרדנות. לכן עליכם להתמרד בבשר, ולא להיכנע לו: "בעלי (רעייתי), ילדי, עתידי, נישואיי, משפחתי – אף אחד מהם לא חשובים! רק אלוהים נמצא בלבי ועליי לעשות הכל לרצות את אלוהים ולא לרצות

את הבשר והדם". עליכם להגיע למסקנה זו. אם תמיד תחזיקו במחשבה הזו בדעתכם, כשתנהיגו את האמת ותשימו את עצמכם בצד, תוכלו לעשות זאת ואף בקלות. מסופר על חקלאי שראה פעם נחש על הדרך שהיה נוקשה מרוב קור. החקלאי הרים אותו והצמיד אותו לחזהו, וכשהנחש חזר לעצמו, הוא הכיש והרג את החקלאי. הבשר והדם האנושיים הוא כמו הנחש: מהות הבשר והדם היא לפגוע בחיי האדם, וכשהבשר והדם משליטים את רצונם, אתם מוותרים על חייכם. הבשר והדם שייכים לשטן. יש בהם רצונות ראוותניים, הם חושבים רק על עצמם, הם רוצים רק ליהנות מנוחות ולהתענג במנוחה – הם מתבוססים בעצלות ובבטלה ואם תִּרְצו אותם מעבר לגבול מסוים, הם ישתלטו עליכם. כלומר, אם תִּרְצו אותם הפעם, בפעם הבאה הם יבקשו עוד. תמיד יש להם רצונות ראוותניים ודרישות חדשות, והם מנצלים את כניעתכם לבשרכם ודמכם כדי לגרום לכם להוקיר אותם אף יותר וליהנות ממה שיש להם להציע – ואם לא תתגברו עליהם, בסופו של דבר תהרסו את עצמכם. השאלות אם תוכלו לזכות בחיים בפני אלוהים ומה תהיה אחריתכם תלויות במרד שלכם בבשר. אלוהים הושיע אתכם ובחר בכם והועיד אתכם, אך אם אתם לא מוכנים לִרְצו אותו כיום, לא מוכנים להנהיג את האמת; לא מוכנים למרוד בבשר בלב האוהב את אלוהים באמת, הרי שבסופו של דבר תהרסו את עצמכם ותסבלו כאב עז. אם תמיד תיכנעו לבשר והדם, עם הזמן השטן יכרסם אתכם מבפנים ויותר אתכם ללא חיים וללא מגע עם רוח האל, עד שיבוא יום שבו תהיו מלאים בחושך. כשתחיו בחושך, כבר תהיו שבויים בידי השטן, אלוהים כבר לא יהיה בליבכם, ובשלב הזה תתכחשו לקיומו של אלוהים ותנטשו אותו. על כן, אם אתם רוצים לאהוב את אלוהים, עליכם לשלם את המחיר בכאב ולסבול מצוקה. אין צורך בלהט ומצוקה חיצוניים, בקריאה נוספת ובהתרוצצות נוספת. במקום זאת, עליכם לשים בצד את הדברים שבתוכם: את המחשבות הראוותניות והאינטרסים האישיים ואת שיקולכם, תפיסותיכם ומניעיכם. זה רצון האל.

טיפולו של אלוהים בטבעם החיצוני של בני האדם היא גם חלק מעבודתו: הטיפול באנושיות הבלתי רגילה החיצונית של בני האדם, למשל באורח חייהם, הרגליהם, דרכי התנהגותם ומנהגייהם, וכן בנוהגם החיצוני והלהט שלהם. אולם כשהוא דורש שבני האדם ינהיגו את האמת וישנו את טבעם, הטיפול הוא בעיקר במניעיהם של בני האדם והתפיסות שבלבם. הטיפול בטבע החיצוני שלכם לא קשה – הוא שקול לבקשה מכם שלא לאכול את המאכלים שאתם אוהבים, וזו הרי בקשה קלה ליישום. עם זאת, לא קל להרפות מהדברים שנוגעים לתפיסות שבלבכם: לשם כך נדרש למרוד בבשר ולשלם מחיר ולסבול בפני אלוהים. כך המצב במיוחד בכל הנוגע למניעיהם של בני האדם. מאז שבני האדם התחילו להאמין באלוהים ועד היום, הם נשאו בקרבם הרבה מניעים מוטעים. כשאתם לא מנהיגים את האמת, אתם מרגישים שכל המניעים שלכם נכונים, אך כשייקרה לכם משהו, תבינו שיש בקרבך הרבה מניעים לא נכונים. לכן, כשאלוהים הופך בני אדם למושלמים, הוא גורם להם להבין שיש בקרבם הרבה תפיסות שמונעות מהם להכיר את אלוהים. כשתבינו שהמניעים שלכם שגויים, אם תוכלו להפסיק לנהוג על פי התפיסות והמניעים שלכם, ותוכלו להעיד על אלוהים ולעמוד איתן בכל מה שקורה לכם, זו תהיה הוכחה לכך שמרדתם בבשר. כשתמרדו בבשר, תתחולל בקרבכם מלחמה באופן בלתי נמנע. השטן ינסה לגרום לאנשים ללכת בדרך הבשר והדם, לפעול על פי תפיסות הבשר והדם ולתמוך בתפיסות הבשר והדם. עם זאת, דברי האל יהפכו אותם לנאורים ויאירו אותם מבפנים. והפעם אתם תצטרכו לבחור אם אתם חסידי האל או חסידים של השטן. אלוהים דורש מבני האדם להנהיג את האמת בראש ובראשונה כדי לטפל בדברים שבקרבם,

עם המחשבות והתפיסות שאינם כלבבו של אלוהים. רוח הקודש נוגעת בבני האדם בלבבותיהם, מאירה אותם והופכת אותם לנאורים. כך שמאחורי כל דבר שקורה ניטש קרב: בכל פעם שבני אדם מנהיגים את האמת או מנהיגים את אהבת האל, ניטש קרב גדול. אף אם נדמה שבשרם ודמם כשורה, למעשה ניטש בעומק לבם קרב של חיים ומוות, ורק לאחר הקרב הקשה הזה ולאחר חשבון נפש רב, ניתן יהיה להכריע מי ניצח ומי הובס. אי-אפשר לדעת אם לצחוק או לבכות. משום שרבים מהמניעים הפנימיים של בני האדם הם שגויים, או משום שחלקים ניכרים מעבודתו של אלוהים סותרים את תפיסותיהם, כשבני אדם מנהיגים את האמת, ניטש קרב גדול מאחורי הקלעים. משהנהיגו בני אדם את האמת הזו, מאחורי הקלעים, הם הזילו אינספור דמעות של עצב עד שהחליטו בסופו של דבר לרצות את אלוהים. הקרב הזה הוא הסיבה לכך שבני אדם סובלים ייסורים וזיכוכ – הוא הייסורים האמיתיים. כשהקרב ניטש בכם, אם תוכלו להתייבב לצד אלוהים, משמע שתוכלו לרצות את אלוהים. הייסורים במהלך הנהגת האמת הם בלתי נמנעים. אם כל הדברים בקרבם של בני האדם היו נכונים כשהם מנהיגים את האמת, אלוהים לא היה צריך להפוך אותם למושלמים, לא היה קרב והם לא היו סובלים. הסיבה שבני אדם צריכים ללמוד את הלקח של ההתמרדות בבשר באופן מעמיק יותר היא ששיש דברים רבים בקרבם שלא מתאימים לשימושו של אלוהים, ושיש בקרבם הרבה מטבעו המרדני של הבשר והדם. זה מה שאלוהים מכנה ייסורים וזה מה שאלוהים דורש שהאדם יעבור יחד איתו. כשאתם חווים מצוקה, מהרו והתפללו לאלוהים: "הו אלוהים! אני רוצה לרצות אותך, אני רוצה לשאת במצוקה הסופית כדי לרצות את לך, וגם אם אמעך פעמים רבות בדרכי, בכל זאת עליי לרצות אותך. אפילו אם אצטרך לוותר על כל חיי, בכל זאת עליי לרצות אותך!" אם תגמרו כך בדעתכם, כשתתפללו כך תוכלו לעמוד איתן בעדותכם. בכל פעם שבני האדם מנהיגים את האמת, בכל פעם שהם עוברים זיכוכ, בכל פעם שאלוהים מנסה אותם, ובכל פעם שעבודתו של אלוהים באה אליהם, הם סובלים כאב עצום. כל זה הוא מבחן לבני אדם, ולכן ניטש קרב בקרב כל אחד מהם. זהו המחיר שעליהם לשלם בפועל. הקריאה הנוספת בדברי האל וההתרוצצות הנוספת הן חלק מהמחיר. זה מה שעל בני האדם לעשות, זו חובתם וזו האחריות שעליהם למלא, אך בני האדם צריכים לשים בצד את הדברים בקרבם שיש לשים בצד. אם לא תעשו זאת, גם אם ייסוריהם החיצוניים יהיו רבים, וגם אם תתרוצצו ללא הרף, הכל יהיה לשווא! כלומר, רק השינויים בקרבכם יכולים לקבוע אם יש ערך למצוקה החיצונית שלכם. כאשר הטבע הפנימי שלכם ישתנה וכשתנהיגו את האמת, כל ייסוריהם החיצוניים יזכו לאישורו של אלוהים. אם לא חל שינוי בטבע הפנימי שלכם, גם את תסבלו ייסורים רבים וגם אם תתרוצצו בחוץ ללא הרף, לא תזכו לאישורו של אלוהים – ומצוקה שלא זוכה לאישורו של אלוהים היא לשווא. לכן השאלה אם המחיר ששילמתם מקובל על אלוהים תלויה בשאלות אם חל בכם שינוי ואם הנהגתם את האמת ומרדתם במניעים והתפיסות שלכם כדי לרצות את רצון האל, להכיר את אלוהים ולהיות נאמנים לאלוהים. גם אם תתרוצצו ללא הרף, אם מעולם לא מרדתם במניעים שלכם, אם רק חיפשתם פעולות ולהט חיצוניים, ואם לא שמתם לב לחיים שלכם, הרי שמצוקתכם הייתה לשווא. אם יש דבר מה שאתם רוצים להגיד בסביבה מסוימת, אך אתם מרגישים בלבכם שהוא לא נכון, שהוא לא מועיל לאחיכם ולאחיותיכם ואף עשוי להזיק להם, הרי שלא תאמרו אותו, משום שתעדיפו לשאת את הכאב בקרבכם, מפני שהדברים האלה לא מסוגלים לרצות את רצון האל. באותה עת, ייערך קרב בקרבכם, אבל אתם תהיו מוכנים להתייגר ולוותר על מה שאתם אוהבים. אתם תהיו מוכנים לשאת את המצוקה כדי לרצות את אלוהים. אפילו

שתתייסרו בקרבכם, לא תיכנעו לחולשת הבשר, ומשום שלבו של אלוהים יתרצה, גם אתם תזכו לנחמה בקרבכם. זה באמת תשלום המחיר, וזה המחיר שאלוהים רוצה. אם תנהגו כך, אלוהים יברך אתכם לבטח. אם לא תוכלו לעשות זאת, גם אם תבינו היטב וגם אם תדברו היטב, הכל יהיה לשווא! אם בדרככם לאהוב את אלוהים תוכלו להתייצב לצדו כאשר הוא נאבק בשטן, ולא תשובו אל השטן, תזכו באהבת האל ותעמדו איתן בעדותכם.

בכל שלב בעבודתו של אלוהים בקרב בני האדם, נדמה כלפי חוץ שזהו מגע בין בני אדם, כאילו שהעבודה הזו היא מעשה ידי אדם או פרי התערבות של האדם. עם זאת, מאחורי הקלעים, כל שלב בעבודה וכל דבר שמתרחש הוא הימור שעושה השטן בפני אלוהים, אשר דורש מבני האדם לעמוד איתן בעדותם על אלוהים. קחו את ניסיון איוב כדוגמה: מאחורי הקלעים, השטן הימר עם אלוהים, ומה שקרה לאיוב היה מעשים של בני אדם והתערבותם של בני האדם. מאחורי כל מהלך שאלוהים עושה בקרבכם, השטן מהמר עם אלוהים – מאחורי הכל ניטש קרב. לדוגמה, אם יש לכם דעות קדומות על אחיכם ואחיותיכם, יהיו דברים שתמצו לומר – דברים שלדעתכם יצערו את אלוהים – אך אם אתם לא אומרים אותם, תחושו אי-נוחות פנימית ובאותו רגע, יפרוץ בכם קרב: "האם עליי לדבר או לא?" זהו הקרב. על כן יש קרב בכל דבר שבו אתם נתקלים, וכשניטש בקרבכם קרב, הודות לשיתוף הפעולה שלכם בפועל ולייסוריכם, אלוהים עובד בקרבכם. בסופו של דבר, אתם מסוגלים לשים את העניין בצד בקרבכם והכעס פג מאליו. זו התוצאה של שיתוף הפעולה שלכם עם אלוהים. כל דבר שאנשים עושים דורש מהם לשלם מחיר מסוים במאמצייהם. ללא מצוקה בפועל, הם לא יכולים לרצות את אלוהים. הם אפילו לא יתקברו לרצות את אלוהים ודבריהם יהיו סיסמאות ריקות ותו לא! האם הסיסמאות הריקות האלו יכולות לרצות את אלוהים? כשאלוהים והשטן עורכים קרב במישור הרוחני, כיצד עליכם לרצות את אלוהים וכיצד עליכם לעמוד איתן בעדותכם עליו? עליכם לדעת שכל דבר שקורה לכם הוא ניסיון וזה הזמן שבו אלוהים צריך שתישאו עדות. כלפי חוץ, הדברים האלה לא בהכרח נראים חשובים, אבל כשהם מתרחשים, הם מוכיחים אם אתם אוהבים את אלוהים או לא. אם אתם אוהבים אותו, תוכלו לעמוד איתן בעדותכם עליו, ואם לא הנהגתם את אהבתך אליו, פירוש הדבר שאתם לא בני אדם המנהיגים את האמת, שאין לכם אמת ואין לכם חיים, ושאתם כעלה נידף ברוח! כל דבר שקורה לבני האדם הוא הזדמנות שבה אלוהים צריך שהם יעמדו איתן בעדותם עליו. שום דבר משמעותי לא קרה לכם באותו רגע, ואין לכם עדות גדולה להעיד, אך כל פרט בחיי היום-יום שלכם קשור לעדותכם על אלוהים. אם אתם יכולים לזכות בהערצתם של אחיכם ואחיותיכם, בני משפחתכם וכל אדם המקיף אתכם; אם יום אחד יבואו הלא מאמינים ויעריצו כל מעשיכם, ויראו שכל מה שאלוהים עושה הוא נפלא, הרי שנשאתם עדות. אף שאין לכם תובנות ואיכותכם עלובה, בזכות שאלוהים הופך אתכם למושלמים, תוכלו לרצות אותו ולהיות מודעים לרצונו. בני אדם אחרים יראו איזו עבודה אדירה אלוהים עשה בבני אדם בעלי האיכות העלובה ביותר. במידת מה, בני אדם מכירים את אלוהים והופכים למתגברים בפני השטן ונאמנים לאלוהים. לאיש לא יהיה יותר חוט שדרה מאשר קבוצת בני האדם הזו. זו תהיה העדות האדירה ביותר. אף על פי שאתם לא מסוגלים לעשות עבודה משמעותית, אתם יכולים לרצות את אלוהים. בני אדם אחרים לא יכולים לשים בצד את תפיסותיהם, אך אתם יכולים לעשות זאת. בני אדם אחרים לא יכולים להעיד על אלוהים בחוויותיהם בפועל, אך אתם יכולים להשתמש בשיעור קומתכם בפועל ובמעשיכם בפועל כדי לאהוב את אלוהים בחזרה ולשאת עדות רבת-השפעה עליו. רק מעשה כזה נחשב לאהבת אלוהים אמיתית. אם אתם מסוגלים לעשות זאת, אתם לא נושאים עדות בפני

בני משפחתכם, בפני אחיכם ואחיותיכם או בפני אנשי העולם. אם אתם לא מסוגלים לשאת עדות בפני השטן, השטן יצחק עליכם. הוא יתייחס אליכם כאל בדיחה, כאל צעצוע, הוא ישטה בכם ויוציא אתכם מדעתכם. ייתכן שבעתיד תועמדו בניסיונות קשים. עם זאת, אם אתם אוהבים את אלוהים בלב שלם כיום, ואם תוכלו לעמוד איתן בעדותכם ולְרצות את אלוהים, בלי קשר לקושי הניסיונות העתידיים ובלי קשר למה שייקרה לכם, לבכם יזכה בנחמה ולא תפחדו, גם אם תועמדו בניסיונות קשים בעתיד. אינכם יכולים לצפות מה יקרה בעתיד – אתם יכולים לְרצות את אלוהים רק בנסיבות הנוכחיות. אתם לא מסוגלים לעשות עבודה משמעותית באמת. עליכם להתמקד בריצוי אלוהים על ידי חוויית דבריו בחיים האמיתיים ועל ידי נשיאת עדות חזקה ורבת-השפעה שתמיט קלון על השטן. אף על פי שבשרכם ודמכם סבלו ולא יבואו על סיפוקם, ריציתם את אלוהים והטלתם קלון על השטן. אם תמיד תנהגו כך, אלוהים יפלוס דרך לפניכם. יום אחד, כשיגיע ניסיון קשה, בני אדם אחרים ייפלו, אבל אתם עדיין תוכלו לעמוד איתן: בזכות המחיר ששילמתם, אלוהים יגן עליכם כדי שתוכלו לעמוד איתן ולא ליפול. אם באופן כללי תוכלו להנהיג את האמת ולְרצות את אלוהים בלב שאוהב אותו באמת, הרי שאלוהים יגן עליכם לבטח במהלך הניסיונות הבאים. על אף שאתם טיפשים, שיעור קומתכם קטן ואיכותכם ירודה, אלוהים לא יפלה אתכם לרעה. הדבר תלוי בנכונות המניעים שלכם. כיום אתם יכולים לְרצות את אלוהים, ואתם רגישים בכל פרט ופרט שלו. אתם מְרצים את אלוהים בכל דבר, יש לכם לב שאוהב את אלוהים באמת, אתם מוסרים את לבכם לאלוהים. אף על פי שיש דברים שאתם לא יכולים להבין, אתם יכולים לבוא בפני אלוהים כדי לתקן את המניעים שלכם ולשאוף למלא את רצון האל, ואתם עושים את כל מה שצריך כדי לְרצות את אלוהים. אחיכם ואחיותיכם אולי ינטשו אתכם, אך לבכם יִרצה את אלוהים, ואתם לא תחמדו את תענוגות הבשר. אם תמיד תנהגו בדרך זו, תהיו מוגנים כשתועמדו בניסיונות קשים.

למה במצבו הפנימי של האדם מכוונים הניסיונות האלה? הם מתמקדים בטבע המרדני של בני אדם שלא מסוגלים לְרצות את אלוהים. יש בבני אדם טומאה רבה וצביעות רבה, ולכן אלוהים מעמיד אותם בניסיונות כדי לטהר אותם. אבל אם אתם יכולים לְרצות אותו כיום, ניסיונות העתיד יהפכו אתכם למושלמים. אם אתם לא יכולים לְרצות את אלוהים כיום, ניסיונות העתיד יפתו אתכם, ואתם תיפלו מבלי משים. באותה עת לא תהיו מסוגלים לעזור לעצמכם משום שלא תוכלו לעמוד בקצב עבודתו של אלוהים ומשום שאין לכם שיעור קומה אמיתי. על כן, אם אתם רוצים לעמוד איתן בעתיד, לְרצות את אלוהים טוב יותר וללכת בעקבותיו, כיום עליכם לבנות תשתית יציבה, עליכם לְרצות את אלוהים בהנהגת האמת בכל ובמודעות לרצונו. אם תמיד תנהגו כך, תהיה בכם תשתית ואלוהים יעניק לכם השראה בלב שאוהב אותו וייתן לכם אמונה. יום אחד, כשתועמדו בניסיון, ייתכן שתסבלו מכאב מסוים, שתיעצבו במידה מסוימת ושישרה עליכם צער עצום, כאילו אתם מתים, אך אהבת האל שלכם תישאר כשהייתה ותעמיק אף יותר. אלה הן ברכות האל. אם אתם יכולים לקבל את כל דבריו ומעשיו של אלוהים כיום בלב ממושמע, הרי שאלוהים יברך אותך לבטח, וכך תהיה אדם שזכה לברכת האל ומקבל את הבטחת האל. אם אתם לא פועלים על פי הנוהג כיום, כשתועמדו בניסיונות יום אחד, לא יהיו לכם אמונה או לב אוהב, ואז הניסיון יהפוך לפיתוי. אתם תצללו לעומק פיתוי של השטן ולא יהיה לכם מוצא. ייתכן שכיום אתם יכולים לעמוד איתן כשאתם מועמדים בניסיון קל, אבל לא בהכרח תוכלו לעמוד איתן כשתועמדו בניסיון קשה ביום מן הימים. יש בני אדם יהירים שסבורים שהם כבר כמעט מושלמים. אם לא תעמיקו בזמנים כאלה ותישארו שאננים,

אתם תהיו בסכנה. כיום אלוהים לא עושה את עבודת הניסיונות הקשים ולמראית עין הכל בסדר, אך כשאלוהים ינסה אתכם, אתם תגלו שאתם לוקים בחסר, מפני ששיעור קומתכם קטן מדי ואתם לא מסוגלים לעמוד בניסיונות קשים. אם אתם לא פורצים קדימה כיום, אם אתם עומדים במקום, כשתבוא הרוח הגדולה אתם תיפלו. כדאי שתביטו מדי פעם ותראו כמה שיעור קומתכם קטן. רק כך תוכלו להתקדם. אם רק כשאתם מועמדים בניסיונות אתם מבינים ששיעור קומתכם קטן, שכוח הרצון שלכם חלש, שמעט מדי בכם הוא אמיתי, ושאתם לא ראויים לרצון האל – אם רק אז תבינו זאת, יהיה כבר מאוחר מדי.

אם אתם לא מכירים את טבעו של אלוהים, תיפלו במהלך הניסיונות באופן בלתי נמנע, מפני שאתם לא מודעים לאופן שבו אלוהים הופך בני אדם למושלמים, ולאמצעים שבהם הוא הופך אותם למושלמים. כשתועמדו בניסיונותיו של אלוהים ויפרו את התפיסות שלכם, לא תוכלו לעמוד איתן. אהבתו האמיתית של אלוהים היא כלל טבעו, וכשכלל טבעו מוצג לכם, מה מביא הדבר לבשרכם ולדמכם? כאשר טבעו הצודק של אלוהים מוצג בפניכם, בשרכם ודמכם יסבלו כאב רב באופן בלתי נמנע. ללא הכאב הזה, אלוהים לא יוכל להפוך אתכם למושלמים ולא תוכלו להקדיש אהבת אמת לאלוהים. אם אלוהים יהפוך אתכם למושלמים, הוא ודאי יראה לכם את כלל טבעו. מאז ימי הבריאה ועד היום, אלוהים לא הציג אפילו פעם אחת את כלל טבעו, אך באחרית הימים הוא מגלה את טבעו לקבוצה של בני אדם שהוא הועיד ובחר. בהפיכת בני האדם האלה למושלמים, הוא חושף את טבעו, שבאמצעותו הוא משלים קבוצה של בני אדם. זוהי אהבת האל כלפי בני האדם. כדי לחוות את אהבת האל האמיתית כלפיהם, על בני האדם האלה לסבול כאב עצום ולשלם מחיר יקר. רק אז הם ייפלו בנחלת האל ויוכלו להשיב את אהבת האמת שלהם לאלוהים, ורק אז יתרצה לבו של אלוהים. אם בני אדם רוצים שאלוהים יהפוך אותם למושלמים, ואם הם רוצים לבצע את רצונו ולתת את כל אהבת האמת שלהם לאלוהים, עליהם לחוות סבל רב וייסורים רבים מההנסיכות, לסבול כאבים עזים ממוות, ולבסוף ייאלצו להשיב את לבם האמיתי לאלוהים. אהבת האדם את אלוהים מתגלה רק בתהליך המצוקה והזיכוכ. אלוהים מטהר את אהבתם של בני אדם, וגם את זה הוא עושה רק באמצעות מצוקה וזיכוכ.

דיון קצר על "מלכות אלף השנים הגיעה"

איך אתם רואים את חזון "מלכות אלף השנים"? יש כאלה שחושבים הרבה על הנושא ואומרים שמלכות אלף השנים תימשך בעולם אלף שנים. אם כך, אם חברי הכנסייה המבוגרים לא נשואים, האם הם חייבים להתחתן? למשפחה שלי אין כסף – האם אני צריך להתחיל הרוויח כסף? ... מהי מלכות אלף השנים? האם אתם יודעים? בני האדם קשי תפיסה והם סובלים קשיים רבים. למעשה, מלכות אלף השנים עדיין לא הגיעה באופן רשמי. במהלך השלב שבו אלוהים הופך בני אדם למושלמים, מלכות אלף השנים היא בסך הכל עולם צעיר. בעת מלכות אלף השנים שעליה מדבר האל, האדם יהפוך למושלם. בעבר נאמר שבני האדם יהיו כקדושים ויעמדו איתנים בארץ הסינים. רק כשבני האדם יעשו למושלמים – כשהם יהפכו לקדושים שאלוהים מדבר עליהם – תגיע מלכות

אלף השנים. כשאלוהים הופך בני אדם למושלמים, הוא מטהר אותם, וככל שהם יותר טהורים, כך הם הופכים יותר מושלמים בידי אלוהים. כאשר הטומאה, המרדנות, ההתנגדות וכל הדברים של הבשר ודם בתוכם יסולקו וכשתטהרו, אלוהים יאהב אתכם (ובמילים אחרות, תהיו קדושים). לאחר שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים ותהפכו לקדושים, תהיו במלכות אלף השנים. העידן הנוכחי היא עידן המלכות. בעידן מלכות אלף השנים, בני האדם יהיו תלויים בדבריו של אלוהים כדי לחיות, וכל האומות יאספו תחת שם האל וכולם יבואו לקרוא את דברי האל. בעת הזו יהיו כאלה שיתקשרו, יהיו כאלה שיפקסו... הם ישתמשו בכל האמצעים כדי להגיע אל דברי האל, וגם אתם תהיו תחת דברי האל. כל זה יתרחש לאחר שבני האדם יהפכו למושלמים. כיום, בני האדם הופכים למושלמים ומזוככים והופכים לנאורים, והדברים מכוונים את דרכם. זהו עידן המלכות וזה השלב שבו בני האדם הופכים למושלמים, ואין לכך כל קשר לעידן מלכות אלף השנים. במהלך עידן מלכות אלף השנים, בני האדם כבר יהיו מושלמים וטבעם המושחת כבר יהיה מטהר. בעת הזו, הדברים שאלוהים אומר יכוונו את בני האדם צעד אחר צעד ויחשפו את מסתרי עבודתו של אלוהים מהבריאה ועד היום. דברי האל יספרו לבני האדם על מעשיו בכל עידן ובכל יום – על האופן שבו הוא מכוון את בני האדם מתוך עצמם, על העבודה שהוא עושה במישור הרוחני. הוא יחשוף בפני האדם ויגלה לו את הדינמיקה של המישור הרוחני. רק אז תהיה זו באמת עידן הדבר – העידן הנוכחי היא בסך הכל עולם צעיר. אם בני האדם לא יהפכו למושלמים ולא יטהרו, לא תהיה להם דרך לחיות אלף שנים בעולם ובשרם יירקב באופן בלתי נמנע. אם בני האדם יטהרו מבפנים, ולא יהיו שייכים יותר לשטן או לבשר והדם, הם ימשיכו לחיות בעולם. בשלב הזה, אתם עדיין קשי תפיסה ואתם חווים רק אהבה כלפי אלוהים ושימוש כעדות עבורו בכל יום שאתם חיים בעולם.

”מלכות אלף השנים הגיעה” היא נבואה. היא משולה להתנבאותו של נביא – נבואה שבה אלוהים חוזה מה יקרה בעתיד. הדברים שאלוהים אומר בעתיד והדברים שאלוהים אומר כיום הם שונים: דברי העתיד יכוונו את העידן, ואילו הדברים שאלוהים אומר כיום הופכים את בני האדם למושלמים, מזוככים אותם ומתמודדים איתם. עידן הדבר בעתיד שונה מעידן הדבר כיום. כיום, כל הדברים שאלוהים אומר – בלי שום קשר לאמצעי הדיבור – נועדו בסך הכל להפוך את בני האדם למושלמים, לטהר את מה שטמא בהם ולהפוך אותם למקודשים וצדיקים בפני אלוהים. הדברים הנאמרים היום והדברים הנאמרים בעתיד הם שונים ונפרדים אלה מאלה. הדברים הנאמרים מעידן המלכות נועדים להביא בני אדם לכדי הכשרה מלאה, להעלות את בני האדם למסלול הנכון באשר לכל הדברים ולמחות מהם את כל מה שטמא. זה מה שאלוהים עושה בעידן הזה: הוא בורא תשתית של דבריו בכל אדם, הופך את דבריו לחייו של כל אדם ומשתמש בדבריו כדי להעניק לבני האדם הבנה עמוקה ולכוון אותם מבפנים בכל רגע. כך, כשהם לא יהיו קשובים לרצון האל, דברי האל יהיו בקרבם ויוכלו לגעור בהם ולהטיל עליהם משמעת. הדברים של היום יהיו חייו של האדם – הם מספקים ישירות את כל צרכיו של האדם, ודברי האל מספקים את כל מה שחסר לכם בפנים, וכל מי שמקבל את דברי האל זוכה להבנה עמוקה באמצעות אכילה ושתייה של הדברים. הדברים שאלוהים יאמר בעתיד יכוונו את אנשי התבל כולה. כיום הדברים האלה מדוברים רק בסין והם לא מייצגים את מה שנאמר בכל רחבי התבל. אלוהים ידבר אל התבל כולה רק בבוא מלכות אלף השנים. דעו לכם שהדברים שאלוהים אומר כיום נועדו להפוך את בני האדם למושלמים. הדברים שאלוהים אומר במהלך השלב הזה נועדו לספק את צרכי בני האדם ולא נועדו לפענח לכם תעלומות או להראות לכם את נסי האל.

אלוהים מדבר באמצעים רבים כדי לספק את צרכי בני האדם. עידן מלכות אלף השנים עדיין לא הגיע – עידן מלכות אלף השנים שעליו מדובר יהיה יום כבודו של אלוהים. עם תום עבודתו של ישוע בממלכת יהודה, אלוהים העביר את עבודתו לסין היבשתית והגה תוכנית חדשה. הוא עושה חלק אחר של עבודתו בכך, עושה את העבודה של הפיכת בני האדם למושלמים באמצעות דבריו ומשתמש בדבריו כדי לגרום לבני אדם לכאב רב אך גם להעניק להם מחסדו הרב. השלב הזה בעבודה ייצור קבוצה של מתגברים. לאחר שאלוהים ייצור את קבוצת המתגברים הזו, הם יוכלו להעיד על מעשיו, להביא לידי ביטוי את המציאות, לְרַצות אותו באמת ולהיות נאמנים לו עד מוות, וכך אלוהים יזכה לכבוד. כשאלוהים יזכה לכבוד, כשהוא ייצור את קבוצת בני האדם המושלמים הזו, יהיה עידן מלכות אלף השנים.

ישוע חי בעולם שלוש שנים וחצי. הוא בא כדי לעשות את עבודת ההיצלבות ובאמצעות ההיצלבות, אלוהים זכה לחלק אחד מהכבוד. כשהאל הפך לבשר ודם, הוא היה יכול להיות צנוע וחבויה והוא יכול היה לסבול סבל רב. אף על פי שהוא היה אלוהים עצמו, הוא עדיין סבל כל השפלה וכל השמצה, והוא סבל כאב רב כשהוא מוסמר לצלב כדי להשלים את עבודת הגאולה. עם תום השלב הזה בעבודתו, על אף שבני האדם ראו שאלוהים זכה לכבוד רב, זה לא היה כל כבודו. זה היה רק חלק אחד מהכבוד שאלוהים זכה בו באמצעות ישוע. אף על פי שישוע הצליח לסבול כל קושי, להיות צנוע וחבויה ולהיצלב למען אלוהים, אלוהים זכה רק בחלק אחד מכבודו, והוא זכה לכבודו בעם ישראל. לאלוהים יש עדיין חלק נוסף של כבודו: לרדת ארצה ולהפוך קבוצת בני אדם למושלמים. במהלך שלב העבודה של ישוע, הוא עשה כמה דברים על-טבעיים, אך שלב העבודה הזה בהחלט לא נועד רק לעשיית אותות ומופתים. עיקר מהותו של השלב הזה היה להראות שישוע יכול לסבול ולהיצלב למען אלוהים, שישוע מסוגל לסבול כאב אדיר משום שהוא אוהב את אלוהים, ושעל אף שאלוהים נטש אותו, הוא עדיין היה מוכן להקריב את חייו כדי למלא את רצון האל. לאחר שאלוהים השלים את עבודתו בעם ישראל וישוע נצלב, אלוהים זכה לכבוד ואלוהים נשא עדות בפני השטן. אתם לא יודעים וגם לא ראיתם את אלוהים הופך לבשר ודם בסין, לכן איך תוכלו לראות שאלוהים זכה לכבוד? כשאלוהים מבצע בכך עבודת כיבוש רבה, ואתם עומדים איתן, שלב זה בעבודת האל נוחל הצלחה והוא מהווה חלק מכבודו של האל. אתם רואים רק את זה ואלוהים עדיין לא הפך אתכם מושלמים ועדיין לא התמסרתם לאלוהים בלב שלם. עדיין לא ראיתם את כל הכבוד הזה. אתם רואים רק שאלוהים כבש את לבכם, שלעולם לא תוכלו לעזוב אותו ושתצטדו בעקבות האל עד הסוף ולבכם לא ישתנה. זהו כבודו של האל. כמה אתם רואים את כבודו של האל? בהשפעת עבודתו על בני האדם. בני האדם רואים שהאל כה מקסים, הוא שוכן בלבם והם לא מוכנים לעזוב אותו – זהו כבודו של אלוהים. כשמתעורר כוחם של האחים והאחיות בכנסיות, וכשהם יכולים לאהוב את אלוהים מעומק לבם ולראות את העוצמה האדירה של העבודה שאלוהים עושה ואת עוצמת דבריו, שאין שני לה; כשהם רואים שיש סמכות בדבריו ושהוא יכול לפתוח בעבודתו בעיר הרפאים שהיא סין היבשתית; כשלבם של בני האדם משתחוה בפני אלוהים למרות חולשתם וכשהם מוכנים לקבל את דברי האל; כשבני האדם מסוגלים, על אף שהם חלשים ולא ראויים, לראות שדברי האל כה חביבים וכה ראויים להוקרתם – זה כבודו של אלוהים. כשיבוא היום שבו אלוהים יהפוך את בני האדם למושלמים, והם יוכלו להיכנע בפניו ולהישמע לאלוהים לחלוטין, ולהפקיד את עתידם וגורלם בידי אלוהים, רק אז יזכה אלוהים בחלקו השני של כבודו במלואו. פירוש הדבר הוא שכאשר עבודתו של

האל המעשי תושלם לגמרי, עבודתו בסין היבשתית תסתיים. במילים אחרות, לאחר שאלוהים יהפוך למושלמים את כל מי שהוא ייעד ובחר לכך, אלוהים יזכה לכבוד. אלוהים אמר שהוא הביא את החלק השני של כבודו למזרח, אבל הדבר עדיין לא גלוי לאדם. אלוהים הביא את עבודתו למזרח: הוא כבר בא למזרח וזה כבוד האל. כיום, על אף שעבודתו טרם הושלמה, משום שאלוהים החליט לעבוד, היא בוודאי תושלם. אלוהים החליט להשלים את עבודתו בסין, והוא גמר בדעתו לעשות אתכם למושלמים. בכך הוא לא הותיר לכם ברירה – הוא כבר כבש את לבכם, ועליכם להמשיך גם אם אתם לא רוצים לעשות זאת, וכשאתם נופלים בנחלת האל, אלוהים זוכה לכבוד. כיום, אלוהים עדיין לא זוכה לכבוד, מפני שהוא עדיין לא הפך אתכם לשלמים. אף על פי שלבכם שב אל אלוהים, יש עדיין מגרעות רבות בבשרכם ודמכם, אתם לא מסוגלים לרצות את אלוהים, אתם עדיין לא מסוגלים להיות קשובים לרצון האל ויש דברים שליליים רבים שיש לסלק מכם.

רק מי שמכיר את אלוהים יכול לשאת עדות על אלוהים

זהו חוק שמיימי ועיקרון ארצי להאמין באלוהים ולהכיר אותו, והיום – בעידן שבו אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם מוציא לפועל את עבודתו באופן אישי – הוא זמן טוב במיוחד להכיר את אלוהים. ריצוי האל מושג רק על ידי הבנת רצונו של אלוהים, וכדי להבין את רצון האל הכרחי להכיר את אלוהים במידה מסוימת. ההיכרות הזו עם אלוהים היא החזון שצריך להיות למי שמאמין באלוהים. זה הבסיס של אמונתו של האדם באלוהים. בהיעדר היכרות כזו, אמונתו של האדם באלוהים מעורפלת ומסתמכת על תיאוריה ריקה מתוכן. אפילו אם בני אדם כאלה יגמרו בדעתם להיות חסידי אל, הם לא בכך שום דבר. כל בני האדם שלא זוכים בדבר בזרם הזה הם אלה שיסולקו – הם הטפילים. בלי קשר לשאלה איזה שלב בעבודתו של אלוהים אתם חווים, צריך להיות לכם חזון אדיר. ללא חזון כזה יהיה לכם קשה לקבל כל אחד מהשלבים בעבודתו החדשה של אלוהים, מפני שבני האדם לא מסוגלים לדמיין את העבודה החדשה של אלוהים – היא מעבר לתפיסתם. לכן, בלי רועה שידאג לאדם ובלי רועה שישתף אותו בחזון, האדם לא מסוגל לקבל את העבודה החדשה הזו. אם האדם לא מסוגל לקבל חזיונות, הוא לא מסוגל לקבל את העבודה החדשה של אלוהים, ואם האדם לא מסוגל להישמע לעבודתו החדשה של אלוהים, הוא לא מסוגלים להבין את רצון האל, ומכאן שהידע שלו על אלוהים מסתכם בשום דבר. לפני שבני האדם מוציאים לפועל את דבר האל, הם חייבים להכיר את דברי האל, כלומר להבין את רצון האל. רק כך יהיה ניתן להוציא לפועל את דברי האל במדויק וכלבבו של אלוהים. כל מי שמחפש את האמת צריך לדעת זאת, וכל מי שמנסה להכיר את אלוהים חייב לחוות את התהליך הזה. תהליך ההכרה של דברי האל הוא תהליך הכרת האל, וכן תהליך הכרת עבודתו של אלוהים. מכאן שידיעת החזון לא מסתכמת רק בהכרת האנושיות של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, אלא היא גם כוללת את הכרת דברי האל ועבודתו. בעזרת דברי האל, בני האדם מבינים את רצונו של אלוהים, ומעבודתו של אלוהים הם מתוודעים לטבעו של אלוהים ולמה שאלוהים הינו. האמונה באלוהים היא השלב הראשון בהכרת האל. התהליך שבו מתקדמים מהאמונה הראשונית באלוהים לאמונה העמוקה ביותר

באלוהים הוא תהליך הכרת אלוהים ותהליך חוויית עבודתו של אלוהים. אם אתם רק מאמינים באלוהים לשם האמונה באלוהים, ואתם לא מאמינים באלוהים במטרה להכיר את אלוהים, הרי שאמונתכם לא מציאותית והיא לא יכולה להפוך לאמונה טהורה – אין בכך ספק. אם במהלך תהליך חוויית עבודתו של אלוהים בני האדם לומדים בהדרגה להכיר את אלוהים, אז טבעם ישתנה בהדרגה ואמונתם תיעשה יותר ויותר אמיתית. כך, כאשר בני האדם נוחלים הצלחה באמונתם באלוהים, הם יזכו לחלוטין באלוהים. אלוהים טרח כה רבות על מנת להתגלם שנית בבשר ולהוציא לפועל את עבודתו באופן אישי, כדי שבני האדם יוכלו להכיר אותו ולראות אותו. הכרת האל^[8] היא התוצאה האחרונה שיש להשיג בסוף עבודתו של אלוהים. זו הדרישה האחרונה של אלוהים מהאנושות. אלוהים עושה זאת לשם עדותו האחרונה, וכן כדי שבני האדם סוף-סוף יעבדו אותו בשלמות. רק באמצעות הכרת אלוהים בני אדם יכולים לאהוב את אלוהים, וכדי לאהוב את אלוהים בני האדם חייבים להכיר את אלוהים. לא חשוב מה בני אדם מחפשים להשיג או כיצד הם עושים זאת, עליהם ללמוד להכיר את אלוהים. רק בדרך הזו בני האדם יכולים להשביע את רצון לבו של אלוהים. רק על ידי הכרת אלוהים בני האדם באמת יכולים להאמין באלוהים, ורק על ידי הכרת אלוהים בני האדם יכולים באמת לרחוש כבוד לאלוהים ולהישמע לו. מי שלא מכיר את אלוהים לעולם לא יוכל באמת להישמע לו ולרחוש לו כבוד. הכרת האל כוללת את הכרת טבעו של אלוהים ומה שאלוהים הינו, וכן את הבנת רצונו. עם זאת, בלי קשר לשאלה באיזה היבט של הכרת האל מדובר, כולם דורשים מבני האדם לשלם מחיר, וכן שיהיו מוכנים להישמע. אחרת, שום אדם לא יוכל להישאר נאמן לאלוהים עד הסוף. עבודתו של אלוהים כלל לא עולה בקנה אחד עם תפיסותיהם של בני האדם. טבעו של אלוהים ומה שאלוהים הינו אף הם קשים מדי להבנה על ידי בני האדם, וכל הדברים שאלוהים אומר ועושה גם הם בלתי ניתנים לתפיסה על ידי בני האדם. אם בני האדם רוצים להיות חסידי אל, אך לא מוכנים להישמע לאלוהים, הם לא ישיגו דבר. מבריאת העולם ועד היום אלוהים הוציא לפועל עבודה רבה שהיא מעבר לתפיסתם של בני האדם ואשר בני האדם מתקשים לקבלה, כמו כן הוא אמר דברים רבים שמקשים על תיקון תפיסותיהם של בני האדם. אולם הוא מעולם לא חדל מעבודתו משום שלבני האדם יש קשיים רבים מדי. הוא המשיך בעבודתו ובאמירת דבריו, ועל אף ש"לוחמים" רבים הרימו ידיים, הוא עדיין מוציא לפועל את עבודתו וממשיך לבחור קבוצות של אנשים אשר מוכנים להישמע לעבודתו החדשה. הוא לא מרחם על "הגיבורים" הכושלים הללו, אלא במקום זאת, מוקיר את האנשים שמקבלים את עבודתו ודבריו החדשים. אך לשם מה הוא פועל בצורה כזו, צעד אחר צעד? מדוע הוא כל הזמן בוחר ומנפה אנשים? מדוע הוא תמיד משתמש בשיטות כאלה? מטרת עבודתו היא שבני האדם יכירו אותו וכך ייפלו בנחלתו. עיקרון עבודתו הוא לעבוד על האנשים שמסוגלים להישמע לעבודה שהוא מוציא לפועל בימים אלו, ולא לעבוד על האנשים שנשמעים לעבודתו הישנה אך מתנגדים לעבודתו הנוכחית. זו הסיבה העיקרית לכך שהוא ניפה אנשים כה רבים.

לא ניתן להשיג את ההשפעות של לקח הכרת אלוהים ביום או יומיים: בני האדם צריכים לצבור ניסיון, להתנסות בסבל ולרכוש משמעת אמיתית. ראשית כל, עליכם להתחיל מעבודתו של אלוהים ומדבריו. עליכם להבין מה

הערות שוליים:

א. במקור נכתב "עבודת הכרת אלוהים". במקור נכתב "כשפטרס היה".

המשמעות של הכרת אלוהים, כיצד לרכוש ידע על אלוהים, וכיצד לחזות באלוהים במהלך חוויותיכם. זה הדבר שכל מי שעדיין לא מכיר את אלוהים חייב לעשות. איש לא יכול להבין בין רגע את עבודתו של אלוהים ודבריו, ואיש לא יכול לרכוש את כל הידע על אלוהים בזמן קצר. מה שנדרש הוא תהליך החוויה ההכרחי, בלעדיו אף אחד לא יהיה מסוגל להכיר את אלוהים או להיות חסיד אמיתי שלו. ככל שאלוהים מוציא לפועל יותר עבודה, כך בני האדם מכירים אותו יותר. ככל שעבודתו של אלוהים מנוגדת יותר לתפיסותיהם של בני האדם, כך מעמיק ומחדש הידע של בני האדם לגביו. אילו עבודתו של אלוהים לעולם לא הייתה משתנה, אז לבני האדם היה רק ידע מועט לגביו. מאז בריאת העולם ועד היום, עליכם לדעת היטב את החזון של מה שעשה אלוהים במהלך עידן החוק ועידן החסד, וכן את החזון של מה שהוא עושה בעידן המלכות. עליכם להכיר את עבודתו של אלוהים. רק לאחר שפטרס נעשה חסידו של ישוע הוא החל ללמוד להכיר בהדרגה דברים רבים על עבודתה של רוח האל בישוע. הוא אמר: "לא מספיק להסתמך על ניסיונם של בני האדם על מנת להשיג הכרה מלאה של אלוהים. חייבים להיות דברים חדשים רבים בעבודתו של אלוהים שיעזרו לנו להכיר את אלוהים." בהתחלה פטרס האמין שאלוהים שלח את ישוע כמו שליח, והוא לא ראה בישוע את המשיח. באותו הזמן, כשהוא החל להיות חסידו של ישוע, ישוע שאל אותו: "שמעון בן יונה, התהיה לי לחסיד?" פטרס אמר: "חובה עליי ללכת בעקבות מי שנשלח על ידי אבינו שבשמיים. חובה עליי להכיר באדם שבחרה רוח הקודש. אהיה חסידך." מהדברים האלה ניתן לראות שפטרס פשוט לא ידע דבר על ישוע. הוא חווה את דברי האל, התמודד עם עצמו, וסבל קשיים למען אלוהים, אך עם זאת הוא לא הכיר את עבודתו של אלוהים. לאחר תקופה מסוימת שבמהלכה חווה פטרס את ישוע, הוא זיהה בישוע הרבה ממצעיו של אלוהים, וכן ראה בו את חנינותו של אלוהים ואת ישותו של אלוהים. בנוסף, הוא גם ראה שדבריו של ישוע לא יכולים להיאמר על ידי בן אדם, ושעבודתו של ישוע לא יכולה להיעשות על ידי בן אדם. יתרה מזאת, פטרס זיהה בדבריו ובעבודתו של ישוע הרבה מחוכמתו של אלוהים, וכן ראה בהם עבודה אלוהית. במהלך חוויותיו הוא לא רק למד להכיר את עצמו, אלא גם התמקד בצפייה בפעולותיו של ישוע אשר לימדו אותו דברים חדשים רבים. כלומר שהיו ביטויים רבים של אלוהים המעשי בעבודה שאלוהים הוציא לפועל באמצעות ישוע, וכן שדבריו של ישוע, פעולותיו, העבודה שאותה הוא ביצע, והדרכים שבהן הוא הנהיג את הכנסיות, הרי הם נבדלים מאלה של יתר בני האדם. לכן, פטרס למד לקחים רבים מישוע שאותם הוא היה אמור ללמוד, ועד לרגע שבו ישוע עמד להיצלב הוא הספיק לרכוש ידע מסוים לגבי ישוע – ידע שהיווה את הבסיס לנאמנותו לישוע שנמשכה לאורך כל חייו, וכמו כן את הבסיס לצליבתו במהופך למען האדון. בהתחלה היו לו תפיסות מסוימות וידע מעורפל על ישוע, אך דברים כאלה נמצאים באופן בלתי נמנע באנשים מושחתים. לפני שישוע עזב, הוא אמר לפטרס שצליבתו היא העבודה שלשמה הוא בא. הוא חייב להינטש בידי העידן, העידן הישן והטמא הזה חייב למסמר אותו אל הצלב. ישוע הוסיף שהוא בא להשלים את עבודת הגאולה, ולאחר שהיא תושלם, כהונתו תגיע לסופה. לאחר ששמע זאת, פטרס נתקף צער וחש מסירות רבה עוד יותר לישוע. כשישוע נצלב, פטרס מירר בבכי בסתר. לפני זה, הוא שאל את ישוע: "אדוני! אתה אומר שעומדים לצלוב אותך. לאחר שתעזוב, מתי נראה אותך שוב?" יש בלבול כלשהו בדברים שהוא אמר, הלא כן? אלה היו תפיסותיו, הלא כן? בלבו הוא ידע שישוע בא כדי להשלים חלק מעבודתו של אלוהים, ושרוח האל תהיה איתו לאחר שהוא יעזוב. על אף שהוא ייצלב ויעלה השמימה, רוח האל תהיה איתו. בזמנו, לפטרס היה ידע מסוים לגבי ישוע. הוא ידע

שישוע נשלח על ידי רוח האל, שרוח האל הייתה בתוכו, ושישוע היה אלוהים בכבודו ובעצמו – הוא היה המשיח. אולם משום אהבתו לישוע ומשום חולשתם של בני האדם, פטרוס בכל זאת שאל זאת. אם תוכלו להתבונן ולהתנסות בחוויות מדויקות בכל שלב מעבודתו של אלוהים, תוכלו לגלות בהדרגה את חניניותו של אלוהים. ומה היה חזיונו של פאולוס? כשישוע התגלה בפניו, פאולוס אמר: "מִי אַתָּה, אֲדֹנָי?" ישוע ענה: "אֲנִי יֵשׁוּעַ אֲשֶׁר אַתָּה רוֹדֵף". זה היה חזיונו של פאולוס. פטרוס נעזר בתחייתו של ישוע ובהופעתו למשך 40 ימים, וכמו כן בהוראתו של ישוע במהלך חייו, בתור חזונו עד אשר הגיע לסוף מסעו.

בני האדם חווים את עבודתו של אלוהים, מכירים את עצמם, נפטרים מטבעם המושחת, ומחפשים צמיחה בחייהם, והכל במטרה להכיר את אלוהים. אם אתם רק שואפים להכיר את עצמכם ולהתמודד עם טבעכם המושחת, וזאת מבלי שיהיה לכם כל ידע על העבודה שאלוהים עושה למען בני האדם, על גדולתה של ישועתו ועל הדרך שבה אתם חווים את עבודתו של אלוהים ועדים למעשיו, הרי שניסיונכם אוילי. אם אתם חושבים שלהיות מסוגלים להוציא לפועל את האמת ולהיות מסוגלים לשאת בסבל משמע שחייכם השתפרו, פירוש הדבר הוא שאתם עדיין לא מבינים את המשמעות האמיתית של החיים, ועדיין לא מבינים את מטרתו של אלוהים בהכנת האדם. יום אחד, כאשר תהיו בכנסיות הדתיות, בקרב חברי 'כנסיית החזרה בתשובה' או 'כנסיית החיים', אתם תתקלו בהרבה מאמינים אדוקים ומשולהבים שתפילותיהם מכילות חזונות ומילים אשר מטרתן להדריך אותם בעיסוקם בחיים. מה גם שבהרבה מקרים הם מסוגלים לשאת בסבל, לזנוח את עצמם, ולא לאפשר לבשר להכתיב את מעשיהם. בזמן הזה, אתם לא תוכלו להבחין בהבדל: אתם תאמינו שכל מה שהם עושים הוא הדבר הנכון, הוא הביטוי הטבעי של החיים, אך כמה חבל שהשם שבו הם מאמינים שגוי. אמונות כאלה לא מטופשות, הלא כן? מדוע אומרים שלהרבה בני אדם אין חיים? משום שהם לא מכירים את אלוהים, ולכן אומרים שאין להם אלוהים בליבם ושאינן להם חיים. אם אמונתכם באלוהים הגיעה לנקודה שבה אתם מכירים היטב את מעשי אלוהים, את מציאותיות אלוהים וכל שלב בעבודתו של אלוהים, הרי שאתם מחזיקים באמת. אם אתם לא מכירים את עבודתו של אלוהים ואת טבעו, ניסיונכם לוקה עדיין בחסר. כיצד ישוע הוציא לפועל את שלב עבודתו, כיצד השלב הנוכחי מוצא לפועל, כיצד אלוהים הוציא לפועל את עבודתו בעידן החדש ואיזו עבודה בוצעה, איזו עבודה מוצאת לפועל בשלב הנוכחי – אם אין לכם ידע מעמיק על הדברים האלה, לעולם לא תרגישו בטוחים ומוגנים. אם, לאחר תקופה מסוימת של חווית אלוהים, רכשתם ידיעה על העבודה שאלוהים הוציא לפועל ועל כל שלב בעבודתו, וכן רכשתם ידע מעמיק לגבי המטרות של דברי האל ומדוע הרבה מדבריו עדיין לא הוגשמו, הרי שאתם יכולים להירגע ולהמשיך לצעוד באומץ בדרך הנפרשת לפניכם ללא דאגות וללא צורך בזיכרון. עליכם להבחין באילו אמצעים אלוהים משתמש כדי לבצע עבודה כה רבה. הוא עושה שימוש בדבריו, מזכך את בני האדם ומשנה את תפיסותיהם באמצעות סוגים רבים של אמירות. כל הסבל שהתמודדתם עמו, כל פעולות הזיכרון שחוויתם, הטיפול שאימצתם בתוכם, הנאורות שחוויתם – כולם הושגו באמצעות דברי האל. מדוע בני האדם נעשים לחסידי אלוהים? בזכות דברי האל! דברי האל מסתוריים מאוד. בכוחם לגעת בלבבותיהם של בני האדם, לחשוף דברים המסתתרים עמוק בלבם, לאפשר להם לדעת דברים שאירעו בעבר ולראות את העתיד. ולכן, משום דברי האל בני האדם נושאים בסבל, משום דברי האל, בני האדם הופכים למושלמים, ורק אז הם נעשים לחסידי אל. הדבר שבני האדם צריכים לעשות בשלב הזה הוא לקבל את דברי האל, וזאת ללא קשר לשאלה, אם הם

עוברים זיכוכ או הופכים למושלים. דברי האל הם הדבר העיקרי, הם עבודתו של אלוהים והחזון שכל אדם צריך לדעת כיום.

כיצד אלוהים מביא את בני האדם לידי שלמות? מהו טבעו של אלוהים? מה טבעו כולל? כדי להבהיר את כל הדברים האלה, נאמר כך: אדם אחד קורא לכך "הפצת שמו של אלוהים", אחר קורא לזה "נשיאת עדות על אלוהים" ואחר קורא לזה "הילול אלוהים". בסופו של דבר, בני האדם ישנו את טבע חייהם על בסיס הכרת אלוהים. ככל שאלוהים מטפל יותר בבני האדם ומזכך אותם יותר, כך הם נמרצים יותר; וככל שמתרבים שלבי עבודתו של אלוהים, כך הם מתקרבים יותר לשלמות. כיום, בחוויותיהם של בני האדם, כל שלב בעבודתו של אלוהים הוא כהתקפת נגד המכוונת כלפי תפיסותיהם של בני האדם, הוא מעבר לבינתם של בני האדם ומעבר לציפיותיהם. אלוהים מספק את כל מה שבני האדם צריכים, ומה שהוא מספק מנוגד מכל הבחינות לתפיסותיהם של בני האדם, וכשאתם חלשים, אלוהים אומר את דבריו. רק כך הוא יכול לספק לכם את שנחוץ לחייכם. באמצעות התקפתו של אלוהים כנגד תפיסותיכם, אתם לומדים לקבל את טיפולו של אלוהים, ורק כך תוכלו להיפטר מהשחיתות שלכם. כיום, מצד אחד אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם עובד באלוהיות, ומצד שני הוא עובד באנושיות רגילה. אסור לכם להתכחש לשום עבודה שאלוהים מוציא לפועל, ועליכם להישמע לכל דבר שאלוהים אומר ועושה באנושיות הרגילה. לא חשוב עד כמה אנושי ורגיל הוא אלוהים, עליכם להישמע לו ולהבין. רק לאחר שתרכשו ניסיון מעשי תוכלו לדעת בוודאות שהוא אלוהים, רק אז תוכלו להפסיק לפתח תפיסות וללכת בעקבותיו עד הסוף. בעבודתו של אלוהים טמונה חוכמה, והוא יודע כיצד בני האדם יכולים לשאת עליו עדות. הוא יודע מהי חולשתו הבסיסית של האדם, והדברים שהוא אומר מסוגלים לפגוע היישר בחולשתכם הבסיסית, אולם הוא גם משתמש בדבריו המלכותיים והחכמים כדי לגרום לכם לשאת עליו עדות. כאלה הם מעשיו המופלאים של אלוהים. העבודה שאלוהים מוציא לפועל היא מעבר לבינתם ודמיונם של בני האדם. שיפוטו של אלוהים חושף את השחיתות של בני האדם (שחיתות שנובעת מהיותם בשר ודם) ואת הדברים המהותיים שבבני האדם, וכך משאיר הוא אותם ללא מקום שבו יוכלו להתחבא מפני חרפתם.

אלוהים מבצע את עבודת השפיטה והייסורים כדי שבני האדם יכירו אותו, ולשם עדותו. אילולא אלוהים היה שופט את טבעם המושחת של בני האדם, הם לא היו מכירים את טבעו הצודק של אלוהים שלא סובל שום חטא, ואף לא היו מסוגלים להפוך את ידיעתם הישנה לגבי אלוהים לידיעה חדשה. לשם עדותו וניהולו של אלוהים, הוא מציג בפומבי את כל כולו, וכך הוא מאפשר לבני האדם לזכות בידיעה לגביו ולשנות את טבעם, וכן לשאת עדות מהדהדת על אלוהים באמצעות הופעתו הפומבית של אלוהים. השינוי בטבעם של בני האדם מושג באמצעות סוגי העבודה השונים שאלוהים מבצע. ללא שינויים כאלה בטבעם של בני האדם, הם לא יוכלו לשאת עדות על אלוהים ואף לא להיות כלבבו של אלוהים. שינויים בטבעו של אדם מציניים שהוא השתחרר מאחיותו של השטן, השתחרר מהשפעת החושך, ובאמת הפך לדוגמה ומופת לעבודתו של אלוהים, ובאמת הפך לעד של אלוהים ולאדם שהוא כלבבו של אלוהים. כיום, אלוהים המתגלם כבשר ודם ירד ארצה כדי להוציא לפועל את עבודתו על פני האדמה, והוא דורש שבני האדם ירכשו ידע לגביו, יישמעו לו, וישאו עליו עדות – שהם יכירו את עבודתו המעשית והרגילה, יישמעו לכל דבריו ועבודתו שלא עולים בקנה אחד עם תפיסותיהם של בני האדם, וישאו עדות על כל העבודה שלו לישועת בני האדם, ועל כל המעשים שהוא עושה על מנת לכבוש את האדם. האנשים שנושאים

עדות על אלוהים חייבים להכיר את אלוהים. רק עדות כזו היא מדויקת וממשית, ורק עדות כזו יכולה להמיט קלון על השטן. אלוהים משתמש באנשים שלמדו להכיר אותו על ידי כך שחוו את שפיטתו וייסוריו, את טיפולו וגיוזומו את המיותר כדי שיישאו עליו עדות. הוא משתמש הן בבני האדם שהשטן השחית והן באנשים שטבעם השתנה ולכן זכו בברכתו כדי שיישאו עליו עדות. הוא לא צריך שבני האדם יהללו אותו אך ורק באמצעות מילים, ואף לא את שבחיהם ועדותם של זן השטן שהוא לא גאל. רק בני האדם שמכירים את אלוהים ורק בני האדם שטבעם השתנה כשירים לשאת עדות על אלוהים, ואלוהים לא יאפשר לבני האדם להמיט קלון על שמו בכוונה תחילה.

כיצד פטרוס הכיר את ישוע

במהלך הזמן שפטרוס העביר במחיצתו של ישוע, הוא ראה תכונות נעימות רבות בישוע, היבטים רבים הראויים לחיקוי והיבטים רבים שהעניקו לו כוח. אף שפטרוס ראה בישוע את ישותו של אלוהים במובנים רבים, וראה סגולות אהובות רבות, בתחילה הוא לא הכיר את ישוע. פטרוס החל להיות חסיד של ישוע בגיל 20 והמשיך להיות חסיד שלו במשך שש שנים. במהלך הזמן הזה, הוא כלל לא הכיר את ישוע, אך היה נכון להיות חסיד שלו רק מעצם הערצתו אליו. כשישוע קרא לו לראשונה על חופי ים כינרת, הוא שאל: "שמעון בר-יונה, האם תהיה חסיד שלי?" פטרוס אמר: "חייב אני להיות חסיד של שליחו של האב שבשמים. חייב אני להכיר באדם שרוח הקודש בחרה בו. אהיה חסיד שלך." בזמנו שמע פטרוס על אדם בשם ישוע, גדול הנביאים, בנו האהוב של אלוהים, ופטרוס ייחל תמיד למצוא אותו וקיווה להזדמנות לפגוש בו (משום שכך רוח הקודש הובילה אותו). אף שמעולם לא ראה אותו ורק שמע עליו שמועות, אט-אט התפתחה כמיהה והערצה לישוע בלבד, ולא פעם ייחל שיום אחד יראה את זיו פניו של ישוע. ומדוע ישוע בא לפגוש בפטרוס? גם הוא שמע על אדם בשם פטרוס, ולא הייתה זו רוח הקודש שהנחתה אותו: "לך אל ים כינרת, שם יש איש אחד ששמו שמעון בר-יונה." ישוע שמע משהו אומר שיש איש אחד בשם שמעון בר-יונה וכי אנשים שמעו את דרשתו, שגם הוא הטיף את בשורת מלכות השמים, וכי כל מי ששמע אותו התרגש עד בכי. למשמע הדברים האלה, בא ישוע בעקבות האדם הזה ונסע אל ים כינרת. אז פטרוס קיבל את קריאתו של ישוע להיות חסיד שלו.

בהיותו חסיד של ישוע, היו לפיטר דעות רבות לגביו והוא תמיד שפט אותו מנקודת מבטו שלו. אף שהייתה לו מידה מסוימת של הבנה של הרוח, פטרוס לא היה נאור במיוחד, וזו הסיבה לדבריו כשאמר: "חייב אני להיות חסיד של שליחו של האב שבשמים. חייב אני להכיר באדם שרוח הקודש בחרה בו." הוא לא הבין את הדברים שישוע עשה ולא נעשה נאור כלל. לאחר שהיה חסידו מזה זמן מה, הוא החל להתעניין במעשיו ובדבריו, ובישוע עצמו. הוא החל להרגיש שישוע מעורר בו גם חיבה וגם כבוד – הוא אהב להיות מקושר אליו ולהתייצב לצדו, וההאזנה לדבריו של ישוע הקנתה לו כוח ועזרה. עם הזמן, בהיותו חסיד של ישוע, פטרוס התבונן בו והפנים כל היבט של חייו: מעשיו, דבריו, תנועותיו והבעותיו. הוא פיתח הבנה עמוקה שישוע איננו כאחד האדם. אף שמראהו האנושי היה רגיל שברגילים, הוא היה מלא אהבה, חמלה וסובלנות לאדם. כל שעשה ואמר סייע רבות

לזולת, ולצדו פטרוס ראה ולמד דברים שמעולם לא ראה או עשה בעבר. הוא ראה שאף על פי שישוע לא ניחן בשיעור קומה ראוי לציון או באנושיות יוצאת דופן, הוא השרה אווירה בלתי שגרתית ויוצאת מגדר הרגיל. אף על פי שפטרוס לא היה מסוגל להסביר זאת לגמרי, הוא יכול היה לראות שישוע מתנהל בשונה מכל אחד אחר, שכן עשה דברים שונים מאוד משעשו בני אדם מן השורה. מאז שחבר לישוע, פטרוס גם הבין שאופיו היה שונה מזה של אדם מן השורה. הוא תמיד נהג ביציבות ולעולם לא בחופזה, מעולם לא הפליג או המעיט בחשיבותו של נושא, וניהל את חייו באופן רגיל ומעורר הערכה גם יחד. בשיחה היה ישוע עדין וחינני, פתוח וצוהל אך שליו, ואף פעם לא איבד את כבודו בביצוע עבודתו. פטרוס ראה שישוע לעתים מסוגר אך ברגעים אחרים הוא מדבר ללא הרף. הוא היה לפעמים כה מאושר עד כי הפך קל תנועה ונמרץ כיונה, אך בפעמים אחרות, היה כה עצוב עד כי לא דיבר כלל, כאילו היה אם שעורה שרוף מהשמש. לעתים היה מלא זעם, כאיש צבא אמיץ המסתער על אויביו להורגם, ולפעמים אפילו כאריה שואג. לפעמים צחק, בפעמים אחרות התפלל ובכה. בכל אשר פעל ישוע, צמחו בפטרוס אהבה וכבוד ללא גבול כלפיו. צחוקו של ישוע מילא אותו באושר, צערו הטיל עליו יגון, כעסו הפחיד אותו, בעוד חסדו, רחמיו וקפדנותו הביאו אותו לאהבת אמת לישוע ופיתחו בו יראה וכמיהה אליו. כמובן, רק עם הזמן הבין פטרוס את כל זאת, לאחר שחי לצד ישוע מזה שנים מספר.

פטרוס היה אדם רגיש במיוחד וניחן מאז ומתמיד בתבונה טבעית, אך הוא עשה לא מעט דברים טיפשיים בהיותו חסיד של ישוע. ממש בהתחלה היו לו תפיסות מסוימות בנוגע לישוע. הוא שאל: "אנשים אומרים שאתה נביא, אם כך כשהיית בן שמונה וגדלת די הצורך כדי להבין דברים, האם ידעת שאתה אלוהים? האם ידעת שרוח הקודש היא שהביאה אותך לעולם?" ישוע השיב: "לא ידעתי! האם אינני נראה לך כמו אדם רגיל מאוד? אני בדיוק ככל אחד אחר. האדם שהאב שולח הוא אדם רגיל, לא אדם יוצא מגדר הרגיל. ואף שעבודתי מייצגת את אבי שבשמים, דמותי, אישיותי ובשרי אינם יכולים לייצג את אבי שבשמים במלוא הדרו, אלא רק חלק אחד שלו. אף שמקורי ברוח, אני עדיין אדם רגיל, ואבי שלח אותי אל העולם כאדם רגיל, לא כאדם יוצא מגדר הרגיל." רק מששמע את הדברים האלה, החל פטרוס להבין את ישוע במידת מה. ורק לאחר שהעביר אין-ספור שעות בעיון בעבודתו של ישוע, באשר לימד, באשר רעה, באשר קיים, הבין אותו באופן מעמיק בהרבה. בשנתו ה-30 של ישוע, הוא סיפר לפטרוס על צליבתו הקרבה, ועל כך שהוא בא לעשות את עבודת הצליבה כדי לגאול את האנושות כולה. הוא אף סיפר לו ששלושה ימים לאחר הצליבה, בן האדם יקום לתחייה, ולאחר קימתו לתחייה יופיע בפני הציבור במשך 40 יום. כשפטרוס שמע את הדברים האלה, הוא התעצב ולקח אותם ללב; מאותו רגע והלאה, הוא התקרב לישוע יותר מאי-פעם. לאחר שהתנסה זמן מה, הבין פטרוס שכל שישוע עשה היה הוויית אלוהים, והוא החל לחשוב שישוע ראוי מאוד לאהבה. רק משהבין הבנה זו, עשתה אותו רוח הקודש לנאור מבפנים. אז פנה ישוע אל תלמידיו ואל יתר חסידיו ושאל: "יוחנן, מי אתה אומר שאני?" יוחנן השיב: "אתה משה." אז פנה אל לוקס: "ואתה, לוקס, מי אתה אומר שאני?" לוקס השיב: "אתה גדול הנביאים." אז שאל אחרת והיא השיבה: "אתה גדול הנביאים שנושא דברים רבים מנצח ועד נצח. נבואתו של איש אינה אדירה כשלך, וחוכמתו של איש אינה עמוקה כשלך. אתה נביא." אז פנה ישוע אל פטרוס ושאל: "פטרוס, מי אתה אומר שאני?" פטרוס השיב: "אתה המשיח, בנו של האל החי. באת משמים, אין מוצאך על פני האדמה, אינך כשאר ברואי אלוהים. אנחנו על פני האדמה ואתה כאן איתנו, אך אתה בן שמים, אינך מן העולם הזה ואינך בן ארץ." באמצעות

חוויתו עשתה אותו רוח הקודש לנאור, וכך אפשרה לו להבין זאת. לאחר שהגיע לנאורות, הוא התפעל אף יותר מכל מעשיו של ישוע, חשב עליו כעוד יותר ראוי לאהבה, ותמיד בלבו חשש מהפרידה מישוע. כך, בפעם הראשונה שישוע התגלה בפני פטרוס לאחר שנצלב וקם לתחייה, קרא פטרוס באושר עילאי: "אדוני! קמת לתחייה!" אז, בעודו מתייפח, דג דג גדול במיוחד, בישל אותו והגיש אותו לישוע. ישוע חיך אך לא פצה את פיו. אף על פי שפטרוס ידע שישוע קם לתחייה, הוא לא הבין את מסתרי הדבר. כשנתן לישוע את הדג למאכל, ישוע לא סרב אך לא דיבר ולא התיישב לאכול, אלא נעלם לפתע. הדבר גרם לפטרוס להלם אדיר, ורק אז הבין שישוע שקם לתחייה שונה מישוע שקדם לו. מרגע שהבין זאת, פטרוס נעצב אך גם התנחם בכך שידע שישוע השלים את משימתו. הוא ידע שישוע השלים את משימתו, שתם זמנו בקרב בני האדם, וכי מאותו רגע ואילך, יאלצו בני האדם ללכת בנתיב משל עצמם. פעם ישוע אמר לו: "גם אתה חייב לשנות מכוס המרורים שממנה שתיתי (אלה הדברים שאמר לאחר קימתו לתחייה), גם אתה חייב ללכת בנתיב שבו הלכתי. אתה חייב לתת את נפשך בעדי." בניגוד לעכשיו, העבודה בזמן ההוא לא לבשה צורה של שיחה פנים-אל-פנים. במהלך עידן החסד, עבודתה של רוח הקודש הייתה נסתרת מאוד, ופטרוס סבל קשיים רבים, ולפעמים סבל כל כך עד שקרא: "אלוהים! אין לי דבר מלבד החיים האלה. אף שערכם אינו רב בעיניך, ברצוני להקדיש אותם לך. אף שבני האדם אינם ראויים לאהוב אותך, ואהבתם ולבם חסרי תועלת, מאמין אני שאתה מסוגל לראות את הכוונה שבלבם של בני אדם. ואף שגופם של בני האדם אינו מתקבל עליך, רוצה אני שתקבל את לבי." הוא התעודד כשאמר דברים אלה בתפילתו, במיוחד כשהתפלל: "אני מוכן להקדיש את כל לבי לאלוהים. אפילו שאיני מסוגל לעשות דבר עבור אלוהים, אני מוכן להשביע את רצונו של אלוהים נאמנה ואקדיש את עצמי אליו בלב שלם. אני מאמין שאלוהים חייב להביט בלבי." הוא אמר: "איני מבקש דבר בחיי אלא שאלוהים יקבל את מחשבות האהבה שאני רוחש אליו ואת חפץ לבי. הייתי עם האדון ישוע זמן כה רב אך מעולם לא אהבתי אותו. זה החוב הגדול ביותר שלי. אף על פי שנשאיתי אותו, לא הכרתי אותו, ואפילו אמרתי כמה דברים לא נאותים מאחורי גבו. המחשבה על הדברים האלה גורמת לי לחוש כי אני חב חוב גדול עוד יותר לישוע האדון." הוא תמיד התפלל כך. הוא אמר: "אני פחות מאבק. איני יכול לעשות דבר אלא להקדיש את הלב הנאמן הזה לאלוהים."

היה שיא בחוויותיו של פטרוס, כשגופו כמעט קרס לחלוטין, אך ישוע העניק לו עידוד מבפנים. והוא הופיע בפניו פעם אחת. כשפטרוס סבל ייסורים אדירים וחש שלבו שבור, ישוע הנחה אותו: "הייתי איתי על פני האדמה, והייתי כאן איתך. ואף שלפני כן היינו שנינו יחד בשמים, הרי שהדבר הזה שייך לעולם הרוחני. עתה חזרתי לעולם הרוח ואתה על פני האדמה. שהרי אני איני בן ארץ, ואף שגם אתה אינך בן ארץ, עליך להשלים את ייעודך על פני האדמה. בהיותך משרת, עלייך למלא את חובותיך כמיטב יכולתך." פטרוס התנחם מששמע שיוכל לשוב לצדו של אלוהים. כשפטרוס חווה ייסורים כה עזים עד שכמעט לא יכול היה לצאת ממיטתו, הוא חש חרטה כה עצומה עד כי אמר: "אני כל כך מושחת שאיני יכול להשביע את רצונו של אלוהים." ישוע הופיע בפניו ואמר: "פטרוס, הייתכן ששכחת את ההחלטה שהחלטת בפניי? האם באמת שכחת את כל מה שאמרתי? האם שכחת את ההבטחה שהבטחת לי?" פטרוס ראה שזה ישוע וקם ממיטתו, וישוע ניחם אותו: "אני איני בן ארץ, כבר אמרתי לך – עליך להבין זאת, אך האם שכחת דבר מה נוסף שאמרתי לך? 'גם אתה אינך בן ארץ ואינך בן העולם הזה.' ברגע זה ישנה עבודה שעליך לעשות ואתה לא יכול להיות כה נכה רוח, אתה לא יכול לסבול כך. אף על פי שבני אדם

ואלוהים אינם יכולים להתקיים יחדיו באותו עולם, יש לי עבודתי ויש לך עבודתך, ויום אחד כשתושלם עבודתך, נהיה שוב ביחד במישור אחד ואוביל אותך אל חיי נצח איתי". פטרוס התנחם והתעורר למשמע הדברים האלה. הוא ידע שסבלו הוא דבר שהוא חייב לשאת ולחוות, ומאותו רגע והלאה הוא לא איבד השראה. ישוע הופיע בפניו במיוחד בכל רגע מרכזי והעניק לו נאורות והכוונה מיוחדות, וביצע בו עבודה רבה. ועל מה פטרוס התחרט יותר מכל? ישוע שאל את פטרוס שאלה נוספת (אף שאינה מתועדת כך בכתבי הקודש) זמן לא רב לאחר שפטרוס אמר "אתה בנו של אלוהים החי", והשאלה הייתה: "פטרוס! האם אי פעם אהבת אותי?" פטרוס הבין את כוונתו ואמר: "אדוני! פעם אהבתי את האב שבשמים, אך אני מודה שמעולם לא אהבתי אותך." אז ישוע אמר: "אם בני אדם אינם אוהבים את האב שבשמים, כיצד הם יכולים לאהוב את הבן שעל הארץ? ואם בני אדם אינם אוהבים את הבן שאלוהים האב שלח, כיצד הם יכולים לאהוב את האב שבשמים? אם בני אדם באמת אוהבים את הבן שעל הארץ, הרי שהם באמת אוהבים את האב שבשמים." למשמע דברים אלה, הבין פטרוס את ליקויו. הוא תמיד חש חרטה עד בכי על הדברים "פעם אהבתי את האב שבשמים, אך אני מודה שמעולם לא אהבתי אותך." לאחר הקימה לתחייה והעלייה השמימה של ישוע, הוא חש עליהם חרטה וצער רבים אף יותר. בהיזכרו בעבודתו בעבר ובשיעור קומתו בהווה הוא הרבה להעלות את ישוע בתפילותיו, ותמיד חש חרטה וחוב כלפי אלוהים על שלא הגשים את רצון אלוהים ולא עמד ברף שהוצב לו. עניינים אלה הפכו לעול הגדול ביותר שלו. הוא אמר: "יום אחד אקדיש לך את כל רכושי ואת כל כולי – אתן לך את היקר לי מכל." הוא אמר: "אלוהים! יש לי רק אמונה אחת ורק אהבה אחת. חיי אינם שווים דבר וגופי אינו שווה דבר. יש לי רק אמונה אחת ורק אהבה אחת. יש לי אמונה בך בדעתי ואני אוהב אותך בלבי. רק את שני הדברים האלה אוכל לתת לך, ואפס מלבדם." פטרוס התעורר מאוד מדבריו של ישוע, משום שלפני שנצלב, ישוע אמר לו: "אינני בן העולם הזה, וגם אתה אינך בן העולם הזה." לאחר מכן, כשפטרוס הגיע עד כדי כאב גדול, ישוע הזכיר לו: "פטרוס, שכחת? אינני בן העולם, ורק משום עבודתי עזבתי אותו מוקדם יותר. גם אתה אינך בן העולם, האם שכחת? אמרתי לך פעמיים, אינך זוכר?" פטרוס שמע אותו ואמר: "לא שכחתי!" אז ישוע אמר: "פעם העברת בשמחה את זמנך איתי בשמיים ופרק זמן לצדי. אתה מתגעגע אליי ואני מתגעגע אליך. אף שהברואים אינם ראויים להיות מוזכרים בעיניי, כיצד אוכל שלא לאהוב את מי שתמים וראוי לאהבה? האם שכחת את הבטחתי? עליך לקבל את התפקיד שהפקדתי בידייך על פני האדמה – עליך להשלים את המשימה שהטלתי עליך. יום אחד בהחלט אוביל אותך להיות לצדי." למשמע הדבר הזה, פטרוס התעורר אף יותר וקיבל השראה גדולה אף יותר, עד כדי כך שכאשר היה על הצלב, הוא היה מסוגל לומר: "אלוהים! אינני יכול לאהוב אותך מספיק! אפילו אם תבקש ממני למות, עדיין לא אוכל לאהוב אותך מספיק! לא משנה לאן תשלח את נשמותי, אם תקיים את הבטחותיך או לא, מה שתעשה בי לאחר מכן, אני אוהב אותך ומאמין בך". הדבר שנאחז בו היה אמונתו ואהבת האמת שלו.

ערב אחד, כמה מהתלמידים, כולל פטרוס, היו על סירת דייגים. הם היו כולם ביחד עם ישוע, ופטרוס שאל את ישוע שאלה תמימה מאוד: "אדוני! יש שאלה שיש לי כבר זמן רב מאוד אשר ברצוני לשאול אותך." ישוע השיב: "אז שאל בבקשה!" אז פטרוס שאל: "האם אתה הוא שעשה את העבודה שנעשתה בעידן החוק?" ישוע חייך, כאילו אומר: "הילד הזה, כמה תמים הוא!" אז המשיך באופן תכליתי: "לא אני הוא שעשה זאת – יהוה ומשה הם שעשו זאת." פטרוס שמע זאת וקרא: "הו! אז לא אתה הוא שעשה זאת." מרגע שפטרוס אמר זאת, ישוע לא

אמר עוד דבר. פטרוס חשב לעצמו: "לא אתה הוא שעשה זאת, אז אין זה פלא שאתה בא להשמיד את החוק, מכיוון שלא אתה הוא שקבע אותו." גם לבו הוקל. לאחר מכן ישוע הבין שפטרוס היה די תמים, אך משום שלא היו לו תובנות באותו רגע, ישוע לא הוסיף דבר ולא סתר את דבריו. פעם נשא ישוע דרשה בבית כנסת, שם נכחו אנשים רבים וביניהם פטרוס. במהלך הדרשה, ישוע אמר: "זה שיבוא מנצח ועד נצח יבצע את עבודת הגאולה מחטא בעידן החסד כדי לגאול את האנושות כולה מחטאיה, אך הוא לא יוגבל על ידי כלל כלשהו בהובלת האנושות לחיים ללא חטא. הוא ייצא מן החוק וייכנס לעידן החסד. הוא יגאל את האנושות כולה. הוא יצעד קדימה מעידן החוק אל עידן החסד, אך איש אינו מכיר אותו, את האחד שבא מיהוה. העבודה שעשה משה ניתנה על ידי יהוה – משה ניסח את החוק והתורה משום העבודה שעשה יהוה." משאמר זאת, המשיך: "אסון יכה את מי שמבטל את דיברות עידן החסד במהלך עידן החסד. עליו לעמוד במקדש ולקבל את חורבן אלוהים, ואש תכה בו." כשפטרוס סיים להקשיב לדברים אלה, תגובתו הייתה ניכרת. ובמהלך תקופת ניסיונו, ישוע רעה את פטרוס ותמך בו, ודיבר אליו מלב אל לב, מה שהעניק לפטרוס הבנה מעט טובה יותר של ישוע. כשפטרוס חשב על הטפתו של ישוע באותו היום, ואז על השאלה ששאל את ישוע כשהיו בסירת הדייגים והתשובה שישוע מסר לו, וכן על איך צחק – אז הבין את הכול. לאחר מכן, רוח הקודש גרמה לפטרוס להיות נאור, ורק באמצעות כך הבין שישוע הוא בנו של אלוהים החי. הבנתו של פטרוס נבעה מהנאורות מאת רוח הקודש, אך תהליך עמד מאחורי הבנה זו. מתוך שאילת שאלות, האזנה להטפתו של ישוע, ואז מתוך קבלת השיתוף המיוחד של ישוע ורעיונות המיוחדת, הגיע פטרוס להבנה שישוע הוא בנו של אלוהים החי. הבנה זו לא הופיעה בן לילה – היה זה תהליך – והדבר סייע לו בהמשך הדרך. מדוע לא עשה ישוע עבודת הבאה לידי שלמות באנשים אחרים אלא רק בפטרוס? משום שרק פטרוס הבין שישוע הוא בנו של אלוהים החי, ואף אדם אחר לא ידע זאת. אף שהיו תלמידים רבים שידעו רבות בהיותם חסידיו, הידע שלהם היה שטחי. זו הסיבה לכך שישוע בחר בפטרוס כדוגמה של הבאה לידי שלמות. מה שישוע אמר לפטרוס אז הוא מה שהוא אומר היום לאנשים, שהידע שלהם והיווכחותם בחיים חייבים להגיע לרמת אלה של פטרוס. בהתאם לדרישה זו ונתיב זה, אלוהים יעשה את כולם למושלמים. מדוע אנשים היום נדרשים להחזיק באמונה ממשית ובאהבת אמת? עליכם לחוות את שחוה פטרוס, עליכם לזכות בפירותיהן של חוויותיו, ולבטח עליכם לחוש גם את הכאב שעבר על פטרוס. הנתיב שבו אתם פוסעים הוא אותו נתיב שבו פטרוס פסע. הכאב שאתם סובלים הוא הכאב שפטרוס סבל. כשתזכו בתפארת וכשתחיו חיים אמיתיים, אז תביאו לידי ביטוי את דמותו של פטרוס. המסלול הוא אותו מסלול ובהתאם לכך נעשה האדם מושלם. יחד עם זאת, האיכות שלכם נופלת במידת מה בהשוואה לזה של פטרוס, מכיוון שהזמנים השתנו וכך השתנה גם היקף השחיתות. יתר על כן, יהודה הייתה ממלכה רבת שנים עם תרבות עתיקה. לכן עליכם לנסות לשפר את איכותכם. פטרוס היה אדם שקול מאוד, היה נבון בכל אשר עשה וכן ישר שבישרים. הוא סבל מכשולים רבים. הוא בא במגע עם החברה בהיותו בן 14, כשהיה הולך ללמוד ולא פעם לבית הכנסת. הייתה לו התלהבות רבה והוא תמיד היה נכון להשתתף בפגישות. בזמנו, ישוע טרם התחיל את עבודתו באופן רשמי – הייתה זו רק ההתחלה של עידן החסד. פטרוס החל לבוא במגע עם דמויות דתיות כשהיה בן ארבע עשרה. עד גיל שמונה עשרה כבר היה בקשר עם האליטה הדתית, אך לאחר שראה את הכאוס הדתי מאחורי הקלעים, הוא עזב. משראה כמה ערמומיים, זוממים ופגועי מדון היו האנשים האלה, הוא מאס בהם מאוד (כך עבדה רוח הקודש בזמן ההוא כדי לעשותו

למושלם. היא ריגשה אותו במיוחד וחוללה בו עבודה מיוחדת), וכך פרש מבית הכנסת בגיל שמונה עשרה. הוריו התנכלו לו ולא הרשו לו להאמין (הם היו שייכים לשטן, ולא הייתה אמונה בלבם). לבסוף, פטרוס עזב את הבית ונדד כאוות נפשו במשך שנתיים, כשהוא דג דגים ומטיף. במשך הזמן הזה הוא גם הוביל לא מעט אנשים. כעת תוכלו לראות בבירור את המסלול שנקט פטרוס. אם ראיתם זאת בבירור, הרי שקבעתם את העבודה הנעשית היום, וכך לא תתלוננו או תעמדו מנגד, ולא תכמהו לדבר. עליכם לחוות את הלך רוחו של פטרוס בזמן ההוא: הוא היה שבור צער וכבר לא ביקש עתיד או ברכה. הוא לא חיפש את הרווח, האושר, הפרסום או העושר של העולם, ורק שאף לחיות את החיים המשמעותיים ביותר, ופירוש הדבר היה להשיב לאלוהים על אהבתו ולהקדיש לאלוהים את היקר לו מכל. אז יהיה לבו מסופק. הוא הרבה להתפלל לישוע במילים: "אדוני ישוע המשיח, פעם אהבתי אותך, אך לא אהבתי אותך באמת. אף שאמרתי שאני מאמין בך, מעולם לא אהבתי אותך בכל לבי. רק הוקרתי אותך, הערצתי אותך והתגעגעתי אלייך, אך מעולם לא אהבתי אותך ולא האמנתי בך באמת." הוא תמיד התפלל לקיים את הבטחתו, בקביעות התעורר מדבריו של ישוע^[8] והם הניעו אותו לפעולה. לאחר מכן, לאחר תקופה של ניסיון, ישוע בחן אותו, וגירה אותו כדי שיערוג אליו עוד יותר. הוא אמר: "אדוני ישוע המשיח! כמה שאני מתגעגע אליך ומשתוקק להביט בזיו פניך. אני יותר מדי לוקה בחסר, ואיני יכול לפצות על כך למען אהבתך. אני מתחנן בפניך שתיקח אותי בקרוב. מתי תזדקק לי? מתי תיקח אותי מכאן? מתי שוב אביט בזיו פניך? איני רוצה לחיות עוד בגוף הזה, להמשיך להפוך למושחת, וכן אינני רוצה להתמרד עוד. אני מוכן להקדיש לך את כל שיש לי ברגע שאוכל, ואני לא רוצה להעציב אותך עוד." כך הוא התפלל, אך הוא לא ידע אז מה ישוע יעשה בו למושלם. במהלך ייסורי המבחן שלו, ישוע הופיע בפניו שוב ואמר: "פטרוס, אני רוצה להפוך אותך למושלם, כך שתהפוך לפרי שהוא התגשמות השלמות שלי בך, ממנו אהנה. האם אתה באמת יכול להעיד למעני? האם עשית את מה שביקשתי ממך לעשות? האם הבאת לידי ביטוי את הדברים שאמרתי? פעם אהבת אותי אך אף על פי שאהבת אותי, האם הבאת אותי לידי ביטוי? מה עשית למעני? אתה מכיר בכך שאינך ראוי לאהבתי, אך מה עשית למעני?" פטרוס ראה שהוא לא עשה דבר למען ישוע והוא נזכר בנדרו הקודם להקדיש את חייו לאלוהים. וכך הוא לא התלונן עוד, ותפילותיו מאותו שלב ואילך השתפרו בהרבה. הוא התפלל ואמר: "אדוני ישוע המשיח! פעם עזבתי אותך ואתה פעם עזבת אותי. בילינו זמן לחוד וזמן יחדיו בצוותא. אך אתה אוהב אותי יותר מכל דבר אחר. שוב ושוב התמרדתי נגדך ושוב ושוב העצבתי אותך. איך אוכל לשכוח דברים כאלה? אני תמיד זוכר ולעולם לא אשכח את העבודה שעשית בי ואת הדברים שהטלת עליי. עם העבודה שעשית בי עשיתי כמיטב יכולתי. אתה יודע למה אני מסוגל ומעבר לכך, אתה יודע איזה תפקיד אני יכול למלא. אעשה כרצונך ואקדיש את כל כולי למענך. רק אתה יודע מה אני מסוגל לעשות למענך. אף על פי שהשטן שיטה בי כל כך, והתמרדתי נגדך, אני מאמין שאינך נוטר לי טינה על הפשעים האלה, שאינך נוהג בי על פיהם. אני רוצה להקדיש לך את כל חיי. איני מבקש דבר ואין לי תקוות או תוכניות אחרות. אני רק רוצה לנהוג בהתאם לכוונתך ולקיים את רצונך. אשתה מכוס המרורים שלך, ואני נתון לפקודתך."

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "אדון"

הנתיב שבו אתם צועדים צריך להיות ברור לכם. הנתיב שתצעדו בו בעתיד, הדברים שאלוהים יעשה למושלים והדברים שהופקדו בידיכם צריכים להיות ברורים לכם. אולי יום אחד ינסו אתכם, ואם אז תהיו מסוגלים לשאוב השראה מחוויותיו של פטרוס, תדעו שאתם באמת ובתמים צועדים בנתיבו של פטרוס. אלוהים שיבח את פטרוס על אמונת האמת ואהבת האמת שלו ועל נאמנותו לאלוהים. ובזכות כנותו וכמיהתו לאלוהים בלבד, אלוהים עשה אותו למושלם. אם אכן יש לכם אותה אהבה ואותה אמונה שהייתה לפטרוס, הרי שישוע לבטח יעשה אתכם למושלים.

רק על ידי כך שהאדם יחווה זיכוכ, הוא יוכל לאהוב את אלוהים באמת

כיצד צריך האדם לאהוב את אלוהים במהלך הזיכוכ? באשר לחוויית הזיכוכ, במהלך הזיכוכ, בני האדם מסוגלים להלל את אלוהים באמת ולהבין בדיוק כמה הם לקויים. ככל שתעברו זיכוכ רב יותר, כך תהיו יותר מסוגלים לזנוח את הבשר והדם. ככל שבני האדם עוברים זיכוכ רב יותר, כך הם אוהבים את אלוהים יותר. זה מה שעליכם להבין. מדוע בני האדם חייבים לעבור זיכוכ? איזו תוצאה הדבר שואף להשיג? מה החשיבות של עבודתו של אלוהים שבה הוא מזכך את האדם? אם באמת תחפשו אחר אלוהים, הרי שלאחר שתחוו את הזיכוכ שלו עד שלב מסוים, אתם תחוו שהחוויה הזו כל כך טובה, ושהיא הכרחית לגמרי. כיצד צריך האדם לאהוב את אלוהים במהלך הזיכוכ? על ידי שימוש בנחישות לאהוב את אלוהים כדי לקבל את הזיכוכ שלו: במהלך הזיכוכ, אתם עוברים עינוי בתוככם, כאילו מישו סובב סכין בלבכם, אך אתם מוכנים לרצות את אלוהים באמצעות לבכם שאוהב את אלוהים, ואתם לא מוכנים לדאוג לבשר והדם. זו הכוונה בהנהגת אהבה לאלוהים. כואב לכם בתוככם, והסבל שלכם מגיע לשלב מסוים, אך אתם עדיין מוכנים להתייבב בפני אלוהים ולהתפלל כך: "הו, אלוהים! אני לא יכול לעזוב אותך. על אף שיש חושך בתוכי, אני רוצה לרצות אותך. אתה מכיר את לבי, והלוואי שיכולת להשקיע בי יותר מאהבתך." זה נוהג במהלך זיכוכ. אם תשתמשו באהבה לאלוהים כיסודכם, הזיכוכ יוכל לקרב אתכם לאלוהים וליצור קרבה רבה יותר בינכם לבין אלוהים. מאחר שאתם מאמינים באלוהים, עליכם למסור את לבכם בפני אלוהים. אם תעלו את לבכם כקורבן מנחה לאלוהים ותניחו אותו בפניו במהלך הזיכוכ, לא ייתכן שתדחו את אלוהים או שתעזבו את אלוהים. כך, הקשר שלכם עם אלוהים יהפוך לקרוב אפילו יותר, ואפילו יותר טבעי, והשיתוף שלכם עם אלוהים יהפוך לתכוף אפילו יותר. אם תמיד תנהגו כך, תעבירו זמן רב יותר לאורו של אלוהים, תעבירו זמן רב יותר תחת הכוונת דבריו, יהיו גם יותר ויותר שינויים בטבע שלכם, והידע שלכם יגדל מדי יום ביומו. כשיבוא יום וניסיונותיו של אלוהים יפקדו אתכם, לא רק שתהיו מסוגלים לעמוד לצדו של אלוהים, אלא שתהיו גם מסוגלים לשאת עדות לאלוהים. באותו זמן, אתם תהיו כמו איוב ופטרוס. לאחר שתישאו עדות על אלוהים, אתם תאהבו אותו באמת, ותהיו מוכנים להקריב את חייכם למענו ברצון. אתם תהיו העדים של אלוהים, ואתם תהיו אהוביו של אלוהים. אהבה שחווה זיכוכ היא חזקה, ולא חלשה. בלי קשר לעיתוי של הניסיונות שאלוהים יעביר אתכם, ובלי קשר לטיבם, אתם תהיו מסוגלים שלא לדאוג אם תחיו או תמותו, להשליך

הצדה את הכל ברצון למען אלוהים, ולשאת הכל בשמחה למען אלוהים – כך אהבתכם תהיה טהורה, ואמונתכם תהיה אמיתית. רק אז תהיו בני אדם שאלוהים אוהב באמת, ואשר אלוהים באמת הפך למושלמים.

אם השטן מתחיל להשפיע על בני האדם, אין בהם אהבה לאלוהים, והרי שהחזיונות, האהבה והנחישות שהיו להם בעבר כבר נעלמו. בני האדם חשו בעבר שהם אמורים לסבול למען אלוהים, אך כיום הם סבורים שזה מביש ויש להם שפע בלתי נדלה של תלונות. זו עבודתו של השטן. הדבר מוכיח שהאדם נקלע לתחומו של השטן. אם תיתקלו במצב הזה, עליכם להתפלל ולשנות כיוון בהקדם האפשרי – זה יגן עליכם ממתקפותיו של השטן. דווקא במהלך זיכרון מר, השטן יכול להתחיל להשפיע על האדם ביתר קלות – אם כן, כיצד עליכם לאהוב את אלוהים במהלך זיכרון כזה? עליכם לזמן את רצונכם, להגיש את לבכם לאלוהים ולהקדיש את כל זמנכם לאלוהים. בלי קשר לאופן שבו אלוהים יזכך אתכם, אתם אמורים להיות מסוגלים להנהיג את האמת כדי להגשים את רצונו של אלוהים, ואתם אמורים לגמור בדעתכם לחפש אחר אלוהים ולשאוף לשיתוף עם אלוהים. בזמנים כאלה, ככל שתהיו פסיביים יותר, כך תהפכו לשליליים יותר, וכך יהיה לכם קל יותר לסגת לאחור. כשאתם צריכים למלא את תפקידכם, אפילו שאתם לא ממלאים אותו היטב, אתם עושים כמיטב יכולתכם, ואתם עושים זאת באמצעות אהבתכם לאלוהים ותו לא. בלי קשר למה שאחרים אומרים – בין שהם אומרים שעשיתם עבודה טובה ובין שהם אומרים שעשיתם עבודה גרועה – אתם פועלים מהמניעים הנכונים, ואתם לא צדקנים, מכיוון שאתם פועלים מטעם אלוהים. כשאחרים לא מפרשים אתכם נכון, אתם מסוגלים להתפלל לאלוהים כך: "הו, אלוהים! אני לא מבקש שאחרים יהיו סובלניים כלפיי או שהם יתייחסו אליי יפה, וגם לא שהם יבינו אותי או יתמכו בי. אני רק מבקש שאהיה מסוגל לאהוב אותך בלבי, שאהיה שקט בלבי, ושהמצפון שלי יהיה נקי. אני לא מבקש שאחרים ישבחו אותי או יעריכו אותי במיוחד. אני רק עוסק בשאיפה לרצות אותך ממעמקי לבי. אני ממלא את תפקידי בכך שאני עושה את כל מה שאני יכול. על אף שאני אוויל וטיפש, בעל איכות ירודה ועיוור, אני יודע שאתה חביב, ואני מוכן להקדיש לך את כל מה שיש לי." ברגע שאתם מתפללים כך, צצה אהבתכם לאלוהים, ואתם מרגישים הרבה יותר הקלה בלבכם. זו הכוונה בהנהגת אהבה לאלוהים. במהלך החוויות שלכם, אתם תיכשלו פעמיים ותצליחו פעם אחת, או שתיכשלו חמש פעמים ותצליחו פעמיים, וכשתחו כך, רק מתוך הכישלון תהיו מסוגלים לראות את חביבותו של אלוהים ולגלות מה לקוי בכם. כשתיתקלו במצבים כאלה בפעם הבאה, עליכם להיות זהירים, לשקול את צעדיכם ולהתפלל לעתים תכופות יותר. באופן הדרגתי תפתחו את היכולת להצליח במצבים כאלה. כשזה יקרה, פירוש הדבר יהיה שהתפילות שלכם נשאו פרי. כשתראו שהצלחתם הפעם, תהיו אסירי תודה בתוכם, וכשתתפללו, תהיו מסוגלים לחוש באלוהים, ותוכלו להרגיש שנוכחותה של רוח הקודש לא עזבה אתכם – רק אז תדעו איך אלוהים עובד בתוכם. נוהג כזה יעניק לכם נתיב לחוויות. אם לא תנהיגו את האמת, רוח הקודש לא תשרה עליכם. אולם אם תנהיגו את האמת, הרי שאפילו שיכאב לכם בתוכם, לאחר מכן, רוח הקודש תהיה איתכם, ותהיו מסוגלים לחוש בנוכחותו של אלוהים כשתתפללו, יהיה לכם הכוח להנהיג את דברי האל, ובמהלך השיתוף עם האחים והאחיות שלכם, שום דבר לא יכביד על מצפונכם ותרגישו שלווים. כך תהיו מסוגלים לשפוך אור על מעשיכם. בלי קשר למה שייגידו אחרים, אתם תהיו מסוגלים לקיים קשר רגיל עם אלוהים, ואחרים לא יגבילו אתכם, אתם תתעלו על הכל – ובכך, אתם תוכיחו שהנהגתכם את דברי האל נשאה פרי.

ככל שהזיכרון של אלוהים חזק יותר, כך לבם של בני האדם יותר מסוגל לאהוב את אלוהים. העינוי בלבם מועיל

לחיייהם, הם מסוגלים יותר להיות שלווים בפני אלוהים, הקשר שלהם עם אלוהים קרוב יותר, והם מסוגלים יותר לראות את האהבה העילאית והישועה העילאית של אלוהים. פטרוס חווה זיכוך מאות פעמים, ואיוב עבר כמה ניסיונות. אם אתם רוצים שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, אתם חייבים לעבור זיכוך מאות פעמים. רק אם תעברו את התהליך הזה ותסתמכו על השלב הזה, תהיו מסוגלים לרצות את רצונו של אלוהים ולהפוך למושלמים בידי אלוהים. זיכוך הוא האמצעי הטוב ביותר שבו אלוהים הופך בני אדם למושלמים. רק זיכוך וניסיונות מרים יכולים להפיח אהבת אמת לאלוהים בלבם של בני האדם. ללא מצוקה, בני האדם נעדרים את אהבת האמת לאלוהים. אם הם לא יעברו מבחן פנימי ולא יעברו זיכוך אמיתי, לבם תמיד ירחף בחוץ. לאחר שתעברו זיכוך במידה מסוימת, אתם תראו את החולשות והקשיים שלכם, אתם תבינו כמה אתם לקויים ושאתם לא מסוגלים להתגבר על הבעיות הרבות שנקרות בדרככם, ואתם תבינו כמה רבה המרדנות שלכם. רק במהלך ניסיונות, בני האדם יהיו מסוגלים להכיר באמת את מצבם האמיתי, וניסיונות גורמים לבני האדם להיות יותר מסוגלים להפוך למושלמים.

במהלך חייו, פטרוס חווה זיכוך מאות פעמים ועבר הרבה צרות כאובות. הזיכוך הזה הפך ליסוד אהבתו העילאית לאלוהים, והוא הפך לחוויה המשמעותית ביותר בכל חייו. העובדה שהוא היה מסוגל לרחוש אהבה עילאית לאלוהים נבעה במובן אחד מנחישותו לאהוב את אלוהים. עם זאת, באופן חשוב מכך, היא נבעה מהזיכוך והסבל שהוא עבר. הסבל הזה הפך למורה הדרך שלו בנתיב האהבה לאלוהים, והוא הפך לדבר שהוא זכר יותר מכל. אם בני האדם לא עוברים את כאב הזיכוך כשהם אוהבים את אלוהים, אהבתם מלאה בטבעיות ובהעדפות שלהם. אהבה כזו מלאה בדעות של השטן, והיא פשוט לא מסוגלת לרצות את רצונו של אלוהים. הנחישות לאהוב את אלוהים לא זהה לאהבה אמיתית לאלוהים. על אף שכל מה שהם חושבים עליו בלבם נועד לאהבה לאלוהים ולריצוי האל, כאילו שהמחשבות שלהם נעדרות כל רעיון אנושי, וכאילו הן כולן נועדו למען אלוהים, כשהם מגישים את המחשבות שלהם לאלוהים, הוא לא משבח או מברך את המחשבות האלה. אפילו כשבני האדם מבינים לגמרי את כל האמיתות – כשהם מכירים את כולן – אי-אפשר לומר שזה סימן שהם אוהבים את אלוהים, ואי-אפשר לומר שבני האדם האלה באמת אוהבים את אלוהים. על אף שבני האדם הבינו אמיתות רבות מבלי לעבור זיכוך, הם לא מסוגלים להנהיג את האמיתות האלה. רק במהלך זיכוך, בני האדם יכולים להבין את המשמעות האמיתית של האמיתות האלה. רק אז הם יכולים להעריך באמת ובתמים את משמעות הפנימית. בזמן הזה, כשהם מנסים שוב, הם מסוגלים להנהיג את האמיתות כראוי ובהתאם לרצונו של אלוהים. בזמן הזה, הרעיונות האנושיים שלהם פוחתים, הטבעיות האנושית שלהם מצטמצמת והרגשות האנושיים שלהם מתמעטים. רק בזמן הזה, הנוהג שלהם הוא ביטוי אמיתי של אהבה לאלוהים. השפעת האמת של אהבת האל לא מושגת באמצעות ידע המבוטא במילים או באמצעות נכונות שכלית, ולא ניתן להשיג אותה גם סתם באמצעות הבנה. היא דורשת שבני האדם ישלמו מחיר, ושהם יעברו מרירות רבה במהלך הזיכוך, ורק אז אהבתם תהפוך לטהורה ותהיה כלבבו של אלוהים. בדרישתו של אלוהים שהאדם יאהב אותו, אלוהים לא דורש שהאדם יאהב אותו באמצעות תשוקה או טבעיות. האדם יכול לאהוב את אלוהים רק באמצעות נאמנות והשימוש באמת כדי לשרת את אלוהים. אולם האדם חי לנוכח טבעיות, ולכן הוא לא מסוגל להשתמש באמת ובנאמנות כדי לשרת את אלוהים. או שיש לו תשוקה רבה מדי לגבי אלוהים, או שהוא קר ואדיש מדי; או שהוא אוהב את אלוהים באופן קיצוני, או שהוא מתעב אותו באופן קיצוני. בני האדם שחיים לנוכח טבעיות תמיד חיים בין שתי נקודות הקיצון האלה,

והם תמיד חיים במצב ללא אהבה, באמונה שהם צודקים. על אף שאני מעלה זאת פעם אחר פעם, בני האדם לא מסוגלים להתייחס לכך ברצינות. הם לא מסוגלים להבין לגמרי את החשיבות של הדבר. לכן, הם חיים לנוכח אמונה של הונאה עצמית, ובהזיה של אהבה לאלוהים שאין בה שום אמת. לאורך ההיסטוריה, ככל שהאנושות התפתחה וככל שהעידנים חלפו, הדרישות שאלוהים מציב לאדם הלכו והתרבו, והוא דרש יותר ויותר שהאדם יהיה מוחלט בגישתו כלפי אלוהים. אולם האדם מכיר את אלוהים באופן יותר ויותר מעורפל ומופשט, ולצד זאת, אהבתו לאלוהים הופכת ליותר ויותר טמאה. מצבו של האדם וכל מעשיו יותר ויותר מנוגדים לרצונו של אלוהים, מכיוון שהשטן משחית את האדם יותר ויותר. לכן נדרש מאלוהים לעשות עבודת ישועה רבה יותר וחזקה יותר. האדם יותר ויותר מחמיר בדרישותיו מאלוהים, ואהבתו לאלוהים הולכת ופוחתת. בני האדם חיי מרדנות, ללא האמת, ואלה חיים ללא אנושיות. לא זו בלבד שבני האדם לא אוהבים את אלוהים כלל ועיקר, אלא שהם עולים על גדוהיהם מרוב מרדנות והתנגדות. על אף שהם חושבים שכבר יש להם אהבה עילאית לאלוהים ושהם לא יכולים להיות יותר אדיבים אליו, אלוהים לא סבור כך. ברור לו לגמרי כמה אהבתו של האדם כלפיו מזוהמת, והוא מעולם לא שינה את דעתו על האדם משום ההתחנפות של האדם, ומעולם לא השיב לאדם כגמולו על הרצון הטוב שלו כתוצאה ממסירותו. בשונה מהאדם, אלוהים מסוגל לבצע הבחנה: הוא יודע מי באמת אוהב אותו ומי לא, ובמקום להתמלא בלהט ולאבד את עצמו משום הדחף הרגעי של האדם, אלוהים מתייחס לאדם בהתאם למהותו והתנהגותו. אחרי הכל, אלוהים או אלוהים, ויש לו כבוד עצמי ותובנות. ואחרי הכל, האדם הוא האדם, ואהבת אדם שעומדת בניגוד לאמת לא תשנה את דעתו של אלוהים. נהפוך הוא – אלוהים מתייחס כראוי לכל מעשיו של האדם.

לנוכח מצבו של האדם וגישתו כלפי אלוהים, אלוהים עשה עבודה חדשה, מה שמאפשר לאדם להכיר אותו וכן לשמוע לו, ולזכות באהבה ובעדות. לפיכך, האדם חייב לחוות את הזיכרון שאלוהים מבצע בו, וכן את המשפט, הטיפול והגיזום שהוא מבצע בו. אחרת, האדם לעולם לא יכיר את אלוהים ולעולם לא יהיה מסוגל לאהוב אותו באמת ולשאת עליו עדות באמת. הזיכרון של האדם בידי אלוהים לא נועד רק להשיג רק השפעה חד-צדדית, אלא כדי להשיג השפעה רבת היבטים. רק כך אלוהים עושה את עבודת הזיכרון של בני האדם שמוכנים לחפש את האמת, כדי שנחישותם ואהבתם יהפכו למושלמות בזכות אלוהים. עבור בני האדם שמוכנים לחפש את האמת ואשר כמהים לאלוהים, אין דבר משמעותי יותר או מועיל יותר מזיכרון כזה. האדם לא מכיר או מבין בקלות רבה את טבעו של אלוהים, מכיוון שבסופו של דבר, אלוהים הוא אלוהים. בסופו של יום, לא ייתכן שלא לאלוהים ולאדם יהיה אותו טבע, ולפיכך, לא קל לאדם להכיר את טבעו של אלוהים. האדם לא מחזיק באמת באופן טבעי, ולא קל לבני אדם שהשטן השחית להבין את האמת. האדם נעדר את האמת, הוא נעדר את הנחישות להנהיג את האמת, ואם הוא לא יעבור זיכרון או משפט, הנחישות שלו לעולם לא תהפוך למושלמת. בעיני בני האדם, הזיכרון הוא תהליך של עינוי, וקשה להם מאוד לקבל זאת. עם זאת, דווקא במהלך הזיכרון, אלוהים מגלה את טבעו הצודק לאדם, חושף בפרהסיה את הדרישות שהוא מציב לאדם, ומספק נאורות רבה יותר וכן גיזום וטיפול רבים יותר וממשיים. באמצעות ההשוואה בין העובדות והאמת, אלוהים מאפשר לאדם להכיר טוב יותר את עצמו ואת האמת, וגם מאפשר לאדם להבין יותר את רצונו של אלוהים, מה שמתיר לאדם לרחוש אהבה אמיתית וטהורה יותר לאלוהים. אלה כוונותיו של אלוהים כשהוא מבצע את הזיכרון. לכל העבודה שאלוהים עושה באדם יש כוונות וחשיבות – אלוהים לא עושה עבודה חסרת חשיבות, והוא לא עושה עבודה שלא מועילה לאדם. זיכרון אין פירושו

סילוק בני אדם שניצבים בפני אלוהים, ואין פירושו השמדת בני האדם האלה בגיהנום. פירוש הדבר הוא שינוי טבעו של האדם במהלך הזיכוך, שינוי המניעים שלו, שינוי ההשקפות הישנות שלו, שינוי אהבתו לאלוהים ושינוי כל חייו. זיכוך הוא בחינה אמיתית עבור האדם, והוא סוג של הכשרה אמיתית. רק במהלך הזיכוך, יכולה אהבתו של האדם למלא את תפקידה הטבעי.

בני האדם שאוהבים את אלוהים יחיו לאורו לנצח

מהותה של האמונה באלוהים בקרב רוב בני האדם היא הכרה דתית: רוב בני האדם לא מסוגלים לאהוב את אלוהים ויכולים רק ללכת בעקבותיו כמו רובוטים, ללא יכולת לכמיה לאלוהים באמת או להעריך אותו באמת. הם בסך הכל הולכים בעקבותיו בדממה. בני אדם רבים מאמינים באלוהים, אך רק מעטים מאוד אוהבים את אלוהים. בני האדם "יראים" את אלוהים מפני שהם פוחדים מאסון, או שהם "מעריצים" את אלוהים משום שהוא רם ונישא – אך ביראתם ובהערצתם אין אהבה אמיתית או כמיהה אמיתית. בחוויותיהם הם מחפשים את פרטי הפרטים של האמת או תעלומות חסרות חשיבות. רוב בני האדם רק הולכים בעקבות אלוהים, הם דגים במים עכורים רק כדי לקבל ברכות. הם לא מחפשים את האמת ולא נשמעים לאלוהים באמת כדי לקבל את ברכותיו. חיי האמונה באלוהים של כל בני האדם הם חסרי משמעות – אין להם ערך והם כוללים את שיקוליהם ועיסוקיהם האישיים. הם לא מאמינים באלוהים כדי לאהוב את אלוהים, אלא כדי לקבל את ברכתו. בני אדם רבים פועלים כאוות נפשם, עושים ככל העולה על רוחם ולעולם לא מביאים בחשבון את ענייניו של אלוהים או שואלים את עצמם אם מעשיהם הם על פי רצון אלוהים. בני אדם כאלה אפילו לא יכולים להגיע לאמונה אמיתית, וקל וחומר שהם לא יכולים להגיע לאהבה כלפי אלוהים. האדם לא רק צריך להאמין במהותו של אלוהים – עליו לאהוב אותה. אולם רבים מאלה שמאמינים באלוהים לא מסוגלים לגלות את "הסוד". בני האדם לא מעזים לאהוב את אלוהים, וגם לא מנסים לאהוב אותו. הם מעולם לא גילו שיש כל כך הרבה לאהוב באלוהים – הם מעולם לא גילו שאלוהים הוא האל שאוהב את האדם ושהוא האל שהאדם נועד לאהוב. חביבותו של אלוהים מתבטאת בעבודתו: רק כשבני האדם חווים את עבודתו של אלוהים הם מגלים את חביבותו; רק בחוויותיהם בפועל יכולים בני האדם להעריך את חביבותו של אלוהים, ומבלי לראות זאת בחיים האמיתיים, איש לא יכול לגלות את חביבותו של אלוהים. יש כל כך הרבה לאהוב באלוהים, אך ללא מגע עם אלוהים, בני האדם לא מסוגלים לגלות זאת. כלומר, אילו אלוהים לא התגלם כבשר ודם, בני האדם לא היו מסוגלים לבוא איתו במגע באמת, ואם הם לא היו יכולים לבוא איתו במגע בפועל, הם לא היו יכולים גם לחוות את עבודתו, וכך אהבת האל שלהם הייתה מוכתמת בכזבים ובדמיונות. אהבת אלוהים שבשמיים היא לא מוחשית כמו אהבת אלוהים שבארץ, משום שמה שבני האדם יודעים על אלוהים שבשמיים מבוסס על דמיונותיהם יותר מאשר על מה שראו במו עיניהם ומה שחוו באופן אישי. כשאלוהים יורד ארצה, אנשים יכולים לחוות במעשיו בפועל ובחביבותו, והם יכולים לראות את כל טבעו המעשי והרגיל, וכל הדברים האלה אמיתיים פי כמה וכמה מהכרת האל שבשמיים. בלי קשר למספר בני

האדם האוהבים את אלוהים שבשמיים, אין שום דבר אמיתי באהבה הזו, והיא מלאה רעיונות אנושיים. גם אם אהבתם לאלוהים שבארץ מעטה מאוד, זוהי אהבה אמיתית. אפילו אם היא מעטה מאוד, היא אמיתית. אלוהים גורם לבני אדם להכיר אותו באמצעות עבודה אמיתית, ובאמצעות ההכרה הזו הוא זוכה לאהבתם. הדבר דומה למקרה של פטרוס: אלמלא חי לצד ישוע, היה זה בלתי-אפשרי עבורו להעריך את ישוע. כך, גם נאמנותו לישוע התבססה על המגע שלו עם ישוע. כדי שהאדם יאהב את אלוהים, אלוהים ירד אל האדם וחי בקרב בני האדם, וכל מה שהוא גורם לאדם לראות ולחוות הוא המציאות של אלוהים.

אלוהים משתמש במציאות ובהתגלות העובדות כדי להפוך בני אדם למושלמים. דברי האל מגשימים חלק מהבאתו את בני האדם לכדי שלמות וזו עבודת ההכוונה ופתיחת הדרך. כלומר, עליכם למצוא בדברי האל את נתיב הנוהג ועליכם למצוא את ידיעת החזיונות. כשתבינו את הדברים האלה, יהיו לבני האדם נתיב וחזיונות בנוהגם בפועל, והם יוכלו להפוך לנאורים בזכות דברי האל. הם יוכלו להבין שהדברים האלה מגיעים מאלוהים ויוכלו להבחין בדברים רבים. אחרי ההבנה, עליהם להיווכח מיד במציאות הזו, ועליהם להשתמש בדברי האל כדי לַרְצוֹת את אלוהים בפועל בחייהם. אלוהים יכוון אתכם בכל, וייתן לכם נתיב לנוהגכם, ויגרום לכם גם להרגיש שאלוהים חביב מאוד ויאפשר לכם לראות שכל שלב בעבודתו של אלוהים בכם נועד להפוך אתכם למושלמים. אם אתם רוצים לראות את אהבת האל, אם אתם רוצים לחוות באמת את אהבו של אלוהים, עליכם להעמיק במציאות, עליכם להעמיק בחיים האמיתיים ולראות שכל דבר שאלוהים עושה הוא אהבה וישועה, ונועד לסלק את הטומאה מבני האדם, ונועד לזכך את הדברים שבתוכם שלא יכולים לַרְצוֹת את רצון האל. אלוהים משתמש במילים כדי לתמוך באדם וכדי ליצור סביבה בחיים האמיתיים שתאפשר לבני אדם לחוות חוויות. אם בני אדם אוכלים ושותים רבים מדברי האל, הרי שכשהם מנהיגים אותם בפועל, הם יכולים לפתור את כל הקשיים בחייהם באמצעות רבים מדברי האל. כלומר, עליכם להצטייד בדברי האל כדי להעמיק במציאות. אם אתם לא אוכלים ושותים את דברי האל, ואם אתם נעדרים את דברי האל, לא יהיה לכם נתיב בחיים האמיתיים. אם אתם לעולם לא אוכלים ושותים את דברי האל, תהיו אובדי עצות כשיקרה לכם דבר מה. אתם יודעים רק שעליכם לאהוב את אלוהים, אך אינכם מסוגלים לכושר הבחנה ואין לכם נתיב לנוהג. אתם נבוכים ומבולבלים, ולפעמים אתם אפילו מאמינים שכשאתם מַרְצִים את בשרכם ודמכם, אתה מַרְצִים את אלוהים – כל אלה הם התוצאה של אי-אכילת ואי-שתיית דברי אלוהים. כלומר, אם אתם לא מסתייעים בדבריו של אלוהים ורק מגששים סביב במציאות, הרי שאתם לגמרי לא מסוגלים למצוא את נתיב הנוהג. בני אדם כאלה פשוט לא מבינים מה פירוש הדבר להאמין באלוהים, וקל וחומר שהם לא מבינים מה פירוש הדבר לאהוב את אלוהים. אם כשאתם משתמשים בהארה ובהכוונה של דברי האל, אתם מרבים להתפלל, לחקור ולחפש, וכך אתם מגלים את מה שאתם צריכים להנהיג, מוצאים הזדמנויות לעבודתה של רוח הקודש, משתפים פעולה באמת עם אלוהים, ואתם לא נבוכים ומבולבלים, הרי שיהיה לכם נתיב בחיים האמיתיים, ובאמת תַרְצוּ את אלוהים. לאחר שריציתם את אלוהים, תהיה בקרבכם הכוונתו של אלוהים, והוא יברך אתכם במיוחד, ומתוך כך תזכו לתחושת הנאה: אתם תרגישו כבוד מיוחד בכך שריציתם את אלוהים, תרגישו מוארים במיוחד בקרבכם, ובלבכם תהיו צלולים ושלווים, מצפונכם יהיה רגוע ונקי מאשמה ותרגישו תחושה נעימה למראה אחיכם ואחיותיכם. זה פירושה של ההנאה מאהבת האל, ורק זו היא הנאת אמיתית מאלוהים. הנאתם של בני האדם מאהבת האל מושגת באמצעות חוויית חוויות:

באמצעות חוויית מצוקה וחוויה של הנהגת האמת, בני האדם זוכים לברכותיו של אלוהים. אם אתם רק אומרים שאלוהים אוהב אתכם באמת, שאלוהים שילם מחיר יקר למען בני האדם, שהוא אמר את דבריו הרבים בסבלנות ובנדיבות ותמיד מציל בני אדם, אמירתכם את הדברים האלה היא רק צד אחד של הנאה מאלוהים. אך בני האדם יזכו להנאה רבה יותר – הנאה אמיתית – מהנהגת האמת בחייהם האמיתיים. לאחר שיעשו זאת יהיו שלווים וצלולים בלבבותיהם, יתרגשו וירגישו שאלוהים חביב כל כך, וירגישו שהמחיר ששילמו היה כדאי מאוד. לאחר ששילמתם מחיר גבוה במאמצים, תהיו מוארים במיוחד בקרבכם: אתם תרגישו שאתם נהנים באמת מאהבת האל, ותבינו שאלוהים ביצע את עבודת הישועה בבני האדם, שזיכוכו את בני האדם נעשתה כדי לטהר אותם ושאלוהים מנסה בני אדם כדי לבדוק אם הם באמת אוהבים אותו. אם אתם תמיד מנהיגים את האמת כך, בהדרגה תפתחו הבנה ברורה של חלק ניכר מעבודתו של אלוהים, ואז תמיד תרגישו שדבריו של אלוהים בפניכם צלולים כבדולח. אם אתם יכולים להבין היטב אמיתות רבות, תרגישו שכל העניינים קלים להנהגה, שאתם יכולים להתגבר על הנושא הזה ולהתגבר על הפיתוי ההוא, ותגלו ששום דבר לא מהווה בעיה עבורכם, וכך תרגישו חופשיים ומשחררים. אז תיהנו מאהבת האל, ואהבת האל האמיתית תורעף עליכם. אלוהים מברך את מי שיש לו חזיונות, שיש לו האמת, שיש לו ידע, ושאוהב אותו באמת. אם בני האדם רוצים לראות את אהבת האל, עליהם להנהיג את האמת בחייהם האמיתיים, עליהם להיות מוכנים לסבול כאב ולזנוח את הדברים שהם אוהבים כדי לרצות את אלוהים, ועל אף הדמעות בעיניהם, הם עדיין צריכים לרצות את לבו של אלוהים. כך אלוהים יברך אתכם ללא ספק, ואם אתם סובלים מצוקה כזו, אחריה תבוא עבודתה של רוח הקודש. במהלך החיים האמיתיים, ותוך חוויית דברי האל, בני האדם יכולים לראות את חביבותו של אלוהים. רק אם הם טעמו מאהבתו של אלוהים, הם יכולים לאהוב אותו באמת.

ככל שתרכבו להנהיג את האמת, כך תהיה לכם יותר אמת; ככל שתרכבו להנהיג את האמת, כך יהיה לכם יותר מאהבתו של אלוהים; וככל שתרכבו להנהיג את האמת, כך אלוהים יברך אתכם יותר. אם תמיד תנהגו כך, בהדרגה תראו את אהבת האל בקרבכם, ותכירו את אלוהים כפי שפטרוס הכיר אותו: פטרוס אמר שאלוהים אין רק החוכמה לברוא את השמים והארץ וכל צבאם, אלא שיש לו גם החוכמה לעשות עבודה אמיתית בבני האדם. פטרוס אמר שאלוהים ראוי לאהבתם של בני האדם לא רק בזכות שברא את השמים והארץ וכל צבאם, אלא גם בזכות יכולתו לברוא את האדם, להושיע את האדם, להפוך את האדם למושלם ולהנחיל את אהבתו לאדם. עוד אמר פטרוס שיש הרבה באלוהים שראוי לאהבתו של האדם. פטרוס אמר לישוע: "האם אתה לא ראוי לאהבתם של בני האדם בזכות הרבה יותר מבריאת השמים והארץ וכל צבאם? יש בכך עוד דברים המצדיקים אהבה: אתה פועל ונע בחיים האמיתיים, רוחך נוגעת בי בקרבי, אתה מטיל עליי משמעת, אתה מוכיח אותי – אלה דברים שראויים אף יותר לאהבתם של בני האדם." אם אתם רוצים לראות את אהבת האל ולחוות אותה, עליכם לחקור ולחפש בחיים האמיתיים, ועליכם לשים בצד את בשרכם ודמכם. עליכם לגמור אומר בדעתכם. עליכם להיות נחושים, להיות מסוגלים לרצות את אלוהים בכל, מבלי להיות עצלים, מבלי לחמוד את תענוגות הבשר, מבלי להיות למען הבשר, אלא להיות למען אלוהים. יכול להיות שיהיו זמנים שבהם אתם לא תרצו את אלוהים. זאת מפני שאתם לא מבינים את רצון אלוהים; בפעם הבאה, אפילו שיידרש מאמץ רב יותר, עליכם לרצות אותו, ואסור לכם לרצות את הבשר והדם. כאשר תחוו חוויה כזו, תכירו את אלוהים. אתם תבינו שאלוהים יכול לברוא את השמים והארץ וכל צבאם, שהוא התגלם כבשר ודם כדי שבני האדם יוכלו לראות אותו באמת ולבוא איתו

במגע באמת ובתמים, שהוא יכול לצעוד בקרב בני אדם, שרוחו יכולה להפוך בני אדם למושלמים בחייהם האמיתיים ולאפשר להם לראות את חביבותו ולחוות את המשמעת, התוכחות והברכות שלו. אם אתם תמיד תחוו חוויות כאלה, תיקשרו הדוקות לאלוהים בחייכם האמיתיים, ואם יום אחד יחסיכם עם אלוהים יחדלו להיות רגילים, תוכלו לסבול מתוכחה ותהיו מסוגלים להרגיש חרטה. כשיהיו לכם יחסים רגילים עם אלוהים, לא תרצו לעולם לעזוב את אלוהים, ואם יום אחד אלוהים יאמר שהוא עוזב אתכם, אתם תפחדו ותאמרו שאתם מעדיפים למות מאשר להישאר בלי אלוהים. מיד כשתחושו כך, תרגישו שאתם לא מסוגלים לעזוב את אלוהים, וכך תהיה לכם תשתית ותינהו באמת מאהבתו של אלוהים.

בני אדם אומרים לרוב שהם אפשרו לאלוהים להפוך לחייהם, אך הם עדיין לא חוו חוויות עד לשלב הזה. אתם רק אומרים שאלוהים הוא חייכם, שהוא מדריך אתכם מדי יום, שאתם אוכלים ושותים את דבריו יום-יום, ושאתם מתפללים אליו יום-יום, וכך הוא הפך לחייכם. הכרתו של בן אדם שאומר זאת היא רדודה מאוד. לבני אדם רבים אין תשתית – דבריו של אלוהים הוטמנו בהם, אך הם עדיין לא נבטו, וקל וחומר שהם לא נשאו פרי. עד כמה חוויתם חוויות עד כה? רק עכשיו, אחרי שאלוהים אילץ אתכם להגיע הלום, אתם מרגישים שאתם לא יכולים לעזוב את אלוהים. יום אחד, אחרי שתחוו חוויות ברמה מסוימת, אם אלוהים יאלץ אתכם לעזוב, לא תהיו מסוגלים לכך. תמיד תרגישו שאתם לא יכולים לחיות ללא אלוהים בקרבכם; אתם יכולים לחיות ללא בעל, אישה או ילדים, ללא משפחה, ללא אב ואם, ללא הנאות הבשר, אבל אתם לא יכולים לחיות בלי אלוהים. אובדן האל הוא יהיה כמו אובדן חיים – לא תוכלו לחיות ללא אלוהים. כשתחוו חוויות עד לשלב הזה, תגיעו ליעד באמונתכם באלוהים, וכך אלוהים יהפוך לחייכם, הוא יהפוך לתשתית קיומכם, ולעולם לא עוד תוכלו לעזוב את אלוהים. כשתחוו חוויות עד לשלב הזה, תינהו באמת מאהבת האל, יחסיכם עם אלוהים יהיו קרובים מאוד, אלוהים יהיה החיים שלכם, האהבה שלכם, ואז תתפללו לאלוהים ותאמרו: "הו אלוהים! אני לא יכול לעזוב אותך. אתה חיי. אני יכול לוותר על כל דבר אחר – אבל בלעדיך אני לא יכול לחיות." זהו שיעור קומתם האמיתי של בני האדם ואלה הם חייהם האמיתיים. יש בני אדם שאולצו להגיע לשלב שהגיעו אליו עד כה: עליהם להמשיך גם אם הם לא רוצים בכך, והם תמיד מרגישים שהם בין הפטיש לסדן. עליכם לחוות חוויות עד שאלוהים יהפוך לחייכם, עד שלב שבו אם אלוהים יילקח מליבכם, יהיה זה כאילו החיים נלקחו מכם. על אלוהים להיות חייכם, ואסור שתהיו מסוגלים לעזוב אותו. כך, באמת תחוו את אלוהים, ובשלב הזה, כשתאהבו שוב את אלוהים, תאהבו את אלוהים באמת ותהיה זו אהבה טהורה ויוצאת מהכלל. יום אחד, לאחר שחוויתם חוויות עד למצב שבו החיים שלכם הגיעו לשלב מסוים, אתם תתפללו לאלוהים, תאכלו ותשתו את דברי האל, ולא תוכלו לעזוב את אלוהים בקרבכם, וגם אם תרצו, לא תוכלו לשכוח אותו. אלוהים יהפוך לחייכם – תוכלו לשכוח את העולם, תוכלו לשכוח את נשותיכם, בעליכם או את ילדיכם, אך תתקשו לשכוח את אלוהים – זה יהיה בלתי אפשרי, אלה חייכם האמיתיים, וזוהי אהבת האמת שלכם כלפי אלוהים. כשאהבתם של בני האדם כלפי אלוהים מגיעה לדרגה מסוימת, שום דבר שהם אוהבים לא משתווה לאהבתם כלפי אלוהים. הוא אהבתם החשובה ביותר, וכך הם מסוגלים לוותר על כל דבר אחר, והם מוכנים לקבל את כל הטיפול והגיזום של אלוהים. כשתגיעו לאהבה כלפי אלוהים הגוברת על כל אהבה אחרת, תחיו במציאות ובאהבתו של אלוהים.

מרגע שאלוהים הופך לחיים שבקרב בני האדם, הם לא מסוגלים עוד לעזוב את אלוהים. האין זה מעשה האל?

אין עדות גדולה מכך ! אלוהים עבד עד שלב מסוים, הוא אמר לבני האדם לשרת, ולקבל ייסורים, או למות, ובני האדם לא נסוגו. זו ההוכחה שאלוהים כבש אותם. בני אדם שהאמת בידם הם אלה שבחוויתם האמיתית יכולים לעמוד איתן בעדותם, לעמוד איתן בעמדתם, לעמוד לצד אלוהים מבלי לסגת, ולקיים קשר רגיל עם בני אדם שאוהבים את אלוהים, שנשמעים לאלוהים גם כשאירועים נקרים בדרכם, ושנשמעים לאלוהים עד המוות. הנוהג והגילויים שלכם בחיים האמיתיים הם עדות לאלוהים – זה האופן שבו האדם מביא את אלוהים לידי ביטוי ונושא עדות על אלוהים וזו באמת ההנאה האמיתית מאהבתו של אלוהים; כשתחוו חוויות עד השלב הזה, תשיגו השפעה הולמת. אתם דבקים בהבאת דברים לידי ביטוי בפועל, וכל מעשה שלכם זוכה להערצת הזולת. הופעתכם שגרתית אך אתם מביאים לידי ביטוי חיים של אדיקות גמורה, וכשאתם מבטאים את דברי האל, אלוהים מכוון אתכם והופך אתכם לנאורים. אתם יכולים לומר את רצון האל בדבריכם, לבטא את המציאות, ואתם מבינים הרבה על שירות ברוח. אתם כנים בדבריכם, הגונים וישרים, אינכם מהוגנים ולא אנשי ריב, ואתם מסוגלים להישמע להסדרי האל ולעמוד איתנים בעדותכם כאשר נקרים אירועים בדרככם, וכן אתם שומרים על שלוותכם בלי קשר למה שאתם עוברים. אנשים מסוג זה ראו באמת את אהבת האל. יש בני אדם שהם עדיין צעירים, אך הם מתנהגים כאנשים בגיל העמידה. הם בוגרים, האמת בידיהם והם מושא להערצת הזולת – אלה הם בני האדם בעלי העדות המייצגים את אלוהים. כלומר, אחרי שהם יחוו חוויות עד שלב מסוים, הם יזכו בתובנה בנוגע לאלוהים, ועל כן טבעם החיצוני יתייצב גם הוא. בני אדם רבים לא מנהיגים את האמת ולא עומדים איתן בעדותם. בבני אדם כאלה אין אהבת האל או עדות לאלוהים, ואלה הם בני האדם שאלוהים מתעב יותר מכל. הם אוכלים ושותים את דברי האל, אך הם מבטאים את השטן, והם מתירים לשטן להשמיץ את דברי אלוהים. בבני אדם כאלה אין סימן לאהבת האל – כל מה שהם מבטאים שייך לשטן. אם לבכם תמיד רגוע בפני אלוהים, ואתם תמיד שמים לב לבני האדם ולדברים סביבכם ולמה שמתרחש מסביבכם, ואם אתם מודעים לעול של אלוהים, ולבכם תמיד ירא מאלוהים, הרי שאלוהים מרבה להאיר אתכם בקרבכם. בכנסייה יש אנשים שהם "מפקחים." הם מחפשים את מעידותיהם של אחרים, ואז מעתיקים ומחקים אותם. אין להם יכולת הבחנה, הם לא שונאים את החטאים והם לא מתעבים את דברי השטן או נגעלים מהם. בני אדם כאלה מלאים בדברי השטן, ואלוהים ינטוש אותם לגמרי בסופו של דבר. לבכם תמיד צריך להיות ירא אלוהים, עליכם להיות מתונים בדבריכם ובמעשיכם, ולעולם לא לרצות להתנגד לאלוהים או להרגיזו. אל לכם להוציא לריק את עבודת האל שבקרבכם, או לאפשר לכל המצוקה שעברתם וכל מה שהנהגתם להיות לריק. עליכם להיות מוכנים להקדיש מאמצים רבים יותר ולאהוב את אלוהים בדרך שלפניכם. אנשים כאלה הם בעלי חזון בתשיתם. אלה הם אנשים אשר רוצים להתקדם.

אם בני אדם מאמינים באלוהים, וחווים את דברי האל בלב ירא אלוהים, הרי שישועת האל ואהבת האל תיראה בבני האדם האלה. בני האדם האלה מסוגלים להעיד על אלוהים, הם מביאים את האמת לידי ביטוי בחייהם. הדברים שהם מעידים עליהם הם גם האמת, מהותו של אלוהים וטבעו של אלוהים. הם חיים באהבת האל והם ראו את אהבתו של אלוהים. אם בני אדם רוצים לאהוב את אלוהים, עליהם לטעום מחביבותו של אלוהים ולראות את חביבותו של אלוהים. רק אז יכול להתעורר בקרבם לב שאוהב את אלוהים, לב שמוכן לתרום בנאמנות למען אלוהים. אלוהים לא גורם לבני אדם לאהוב אותו בדבריו או בביטוי, או בדמיונות שלהם, והוא לא כופה על אנשים לאהוב אותו. במקום זאת, הוא גורם להם לאהוב אותו מרצונם החופשי, והוא גורם להם לראות את

חביבותו בעבודתו ובאמירותו, וכתוצאה מכך הם מתמלאים באהבה כלפי אלוהים. רק כך בני אדם יכולים באמת לשאת עדות על אלוהים. בני האדם לא אוהבים את אלוהים משום שאחרים דחקו בהם לאהוב אותו ולא כתוצאה מדחף רגעי של רגש. הם אוהבים את אלוהים מפני שהם ראו את חביבותו, ראו שיש בו כל כך הרבה שראוי לאהבה, ראו את ישועת האל, את חוכמתו ואת מעשיו הפלאיים – וכתוצאה מכך, הם באמת מהללים את אלוהים, ובאמת כמהים אליו, ומתעוררת בהם תשוקה כזו שלא הייתה שורדת אלמלא זכו באלוהים. הסיבה לכך שמי שמעיד על אלוהים יכולים לשאת עדות מוחצת על אלוהים היא שהעדות מושתתת על הכרה אמיתית של אלוהים וכמיהה אמיתית לאלוהים. העדות לא מבוססת על דחף רגשי, אלא על הכרת אלוהים וטבעו. כיוון שהם הכירו את אלוהים, הם מרגישים שהם חייבים לבטח להעיד על אלוהים, ולגרום לכל מי שכמה לאלוהים להכיר את אלוהים, ולהיות מודע לחביבותו של אלוהים ולאמיתותו. כמו אהבתם כלפי אלוהים, עדותם היא ספונטנית, היא אמיתית ויש לה חשיבות וערך אמיתיים. היא לא פסיבית, ריקנית או חסרת משמעות. הסיבה לכך שרק בני אדם שאוהבים את אלוהים באמת מחזיקים במירב הערך והמשמעות בחייו, ושרק הם באמת אוהבים את אלוהים, היא שהם חיים לאורו של אלוהים. הם יכולים להיות למען עבודתו וניהולו של אלוהים. הם לא חיים בחשיכה, אלא חיים באור. חיייהם לא חסרי משמעות, אלא מבורכים על ידי אלוהים. רק בני האדם שאוהבים את אלוהים יכולים להעיד על אלוהים, רק הם עדי האל, רק אותם מברך אלוהים ורק הם יכולים לקבל את הבטחותיו של אלוהים. בני האדם שאוהבים את אלוהים הם מקורביו של אלוהים, הם בני האדם שאלוהים אוהב והם יכולים ליהנות מברכות יחד עם אלוהים. רק בני אדם כאלה יחיו לנצח, ורק הם יחיו לעולמי עד בחסותו והגנתו של אלוהים. אלוהים נועד לאהבתם של בני האדם והוא ראוי לאהבתם של כל בני האדם, אך לא כל בני האדם מסוגלים לאהוב את אלוהים, ולא כל בני האדם יכולים להעיד על אלוהים ולהיחשב כבעלי השפעה בעיני אלוהים. מכיוון שהם יכולים להעיד על אלוהים ולהקדיש את כל מאמציהם לעבודתו של אלוהים, בני האדם שבאמת אוהבים את אלוהים יכולים לצעוד בכל מקום תחת השמיים מבלי שיעזו להתנגד אליהם, והם יכולים להפעיל סמכות על פני האדמה ולשלוט בכל אנשיו של אלוהים. בני האדם האלה התקבצו מכל רחבי העולם, הם דוברים שפות שונות והם בעלי גווני עור שונים, אך לקיומם יש משמעות אחת, לכולם יש לב שאוהב את אלוהים, הם כולם נושאים עדות אחת ויש להם החלטה אחת ורצון אחד. בני האדם שאוהבים את אלוהים יכולים לצעוד בחופשיות ברחבי העולם ובני האדם שמעידים על אלוהים יכולים לנוע ברחבי התבל. אלה הם בני האדם שאלוהים אוהב. אלוהים מברך אותם והם יחיו לנצח לאורו.

רק בני האדם שמתמקדים בנוהג יכולים להפוך למושלמים

באחרית הימים, אלוהים התגלם כבשר ודם כדי לעשות את העבודה שעליו לעשות וכדי למלא את כהונתו באמירת דברים. הוא בא בעצמו לעבוד בקרב בני האנוש במטרה להפוך למושלמים את בני האדם שהם כלבבו. מהבריאה ועד היום, הוא עושה את העבודה זו רק באחרית הימים. אלוהים בהתגלמותו עושה את העבודה בהיקף הרחב

הזה רק במהלך אחרית הימים. על אף שהוא סובל קשיים שבני האדם היו מתקשים לסבול, ועל אף שכאל גדול, יש לו הצניעות להפוך לאדם רגיל, אף היבט של עבודתו לא התעכב, ותוכניתו אינו מתבלבלת כלל ועיקר. הוא עושה את עבודתו לפי תוכניתו המקורית. אחת מהמטרות של התגלמותו כבשר ודם היא לכבוש בני אדם. מטרה אחרת היא להפוך למושלמים את בני האדם שהוא אוהב. הוא משתוקק לראות במו עיניו את בני האדם שהוא הופך למושלמים, והוא רוצה לראות בעצמו איך בני האדם שהוא הופך למושלמים נושאים עליו עדות. לא מדובר באדם אחד שהופך למושלם, ולא מדובר בשניים. עם זאת, זו קבוצה מאוד קטנה של בני אדם. קבוצת בני האדם הזו באה ממבחר ארצות בעולם, וממבחר מהלאומים בעולם. התכלית שלשמה הוא עושה את העבודה הרבה הזו היא הזכייה בקבוצת בני האדם הזו, הזכייה בעדותה של קבוצת בני האדם הזו והשגת הכבוד שהוא מקבל בזכות קבוצת בני האדם הזו. הוא לא עושה עבודה חסרת חשיבות, והוא לא עושה עבודה חסרת ערך. אפשר לומר שבכך שאלוהים עושה כל כך הרבה עבודה, כוונתו היא להפוך למושלמים את כל בני האדם שהוא רוצה להפוך למושלמים. במעט הזמן הפנוי שיש לו מחוץ לעבודה הזו, הוא מסלק את בני האדם הרעים. דעו לכם שהוא לא עושה את העבודה האדירה הזו משום בני האדם הרעים. נהפוך הוא – הוא מתמסר לעבודה לגמרי משום המספר הזעום של בני אדם שהוא יהפוך למושלמים. העבודה שהוא עושה, הדברים שהוא אומר, התעלומות שהוא חושף, ומשפטו וייסוריו הם כולם למען המספר הזעום הזה של בני אדם. הוא לא התגלם כבשר ודם משום בני האדם הרעים, ועל אחת כמה וכמה שהם לא מעוררים את חמתו העזה. הוא אומר דברי אמת ומדבר על היווכחות בזכות בני האדם שהוא יהפוך למושלמים, הוא מתגלם כבשר ודם בזכות בני האדם האלה, והוא מעניק את הבטחותיו וברכותיו בזכות בני האדם האלה. האמת, ההיווכחות והחיים באנושיות שעליהם הוא מדבר אינם למען בני האדם הרעים. הוא רוצה להימנע מדיבור עם בני האדם הרעים, והוא שואף להעניק את כל האמיתות על בני האדם שהוא יהפוך למושלמים. עם זאת, עבודתו דורשת שלעת עתה, הוא יאפשר לבני האדם הרעים ליהנות מחלק מעושרו. בני האדם שלא מבצעים אמת, שלא מְרַצִים את אלוהים, ושמפריעים לעבודתו הם כולם רעים. הם לא יכולים להפוך למושלמים, ואלוהים מתעב אותם ודוחה אותם. מצד שני, בני האדם שמנהיגים את האמת, שיכולים לְרַצֵּת את אלוהים, ושפועלים בכל מאורם למען עבודתו של אלוהים, הם אלה שאלוהים יהפוך למושלמים. בני האדם שאלוהים רוצה להשלים הם אינם לא קבוצת בני האדם הזו, והעבודה שאלוהים עושה היא למען בני האדם האלה. האמת שהוא מדבר עליה מכוונת אל בני האדם שמוכנים להנהיג אותה. הוא לא מדבר אל בני האדם שלא מנהיגים את האמת. ריבוי התובנות וצמיחת יכולת ההבחנה שהוא מדבר עליהן מכוונות לבני אדם שיכולים להנהיג אמת. כשהוא מדבר על בני האדם שיהפכו למושלמים, הוא מדבר על בני האדם האלה. עבודתה של רוח הקודש מכוונת אל בני האדם שיכולים להנהיג אמת. דברים כגון תכונות של חוכמה ואנושיות מכוונים אל בני האדם שמוכנים להנהיג אמת. ייתכן שבני האדם שלא מנהיגים אמת ישמעו אמיתות רבות ויתפסו אמיתות רבות, אך מפני שהם נמנים עם בני האדם הרעים, האמת שהם מבינים רק הופכת לדוקטרינות ולמילים, ואין לה חשיבות עבור השינוי בטבעם ועבור חייהם. איש מהם לא נאמן לאלוהים. הם כולם בני אדם שרואים את אלוהים אך לא יכולים להשיג אותו, ואלוהים מגנה אותם כולם.

לרוח הקודש יש נתיב לצעוד בו בכל אדם, והיא נותנת לכל אדם סיכויים להפוך למושלם. למרות הגישה השלילית שלכם, אלוהים גורם לכם להכיר את השחיתות שלכם עצמכם, ואז, בכך שתשליכו את הגישה השלילית הזו, אתם

תמצאו נתיב לנוהג, וזה התהליך שבו תהפכו למושלמים. מעבר לכך, באמצעות ההכוונה וההארה המתמדת של כמה דברים חיוביים בתוכם, אתם תמלאו את תפקידכם מיוזמתכם והתובנות ויכולת ההבחנה שלכם יצמחו ויגדלו. כשמצבכם טוב, אתם במיוחד מוכנים לקרוא את דבר האל, ובמיוחד מוכנים להתפלל לאלוהים, ואתם יכולים לקשר את הדרשות שאתם מאזינים להן למצבכם שלכם. ברגעים כאלה, אלוהים מאיר אתכם ומעניק לכם נאורות בתוכם, וזה גורם לכם להבין כמה דברים השייכים להיבט החיובי. זו הפיכתכם למושלמים בהיבט החיובי. במצבים שליליים, אתם חלשים ושליליים, ואתם מרגישים שאלוהים לא בליבכם, אך אלוהים מאיר אתכם, וזה עוזר לכם למצוא נתיב לנוהג. מתוך כך, אתם זוכים להפוך למושלמים בהיבט השלילי. אלוהים יכול להפוך את האדם למושלם הן בהיבט החיובי והן בהיבט השלילי. הדבר תלוי בשאלות אם אתם מסוגלים לחוות חוויות ואם אתם עוסקים בחתירה לכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים. אם אתם באמת שואפים שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, הפן השלילי לא יכול לגרום לכם לאובדנות, אלא שהוא יכול להביא לכם לדברים אמיתיים יותר, ולגרום לכם להיות יותר מסוגלים לדעת במה אתם לוקים, להתעמת עם מצבכם האמיתי, ולראות שאין לאדם כלום, ושהוא איננו כלום. אם לא תחוו ניסיונות, לא תדעו זאת, ותמיד תרגישו שאתם נעלים על הזולת ושאתם יותר טובים מכולם. באמצעות כל זה, אתם תבינו שכל מה שקרה בעבר היה מעשה של אלוהים שאלוהים הגן עליו. הכניסה לניסיונות מותירה אתכם ללא אהבה או אמונה. אתם נעדרים תפילה, ואתם לא מסוגלים לשיר מזמורים – ומבלי להבין זאת, בתוך כל זה, אתם מכירים את עצמכם לראשונה. יש לאלוהים דרכים רבות להפוך את האדם למושלם. אלוהים משתמש במגוון סביבות כדי לטפל בטבעו המושחת של האדם, והוא משתמש במבחר דברים כדי לחשוף את האדם במעורמו. מבחינה אחת, הוא מטפל באדם; ומבחינה אחרת, הוא חושף את האדם במעורמו; ומבחינה אחרת הוא מגלה את האדם, חופר פנימה ומגלה את ה"תעלומות" במעמקי לבו של האדם, ומראה לאדם את אופיו, בכך שהוא מגלה רבים ממצביו. אלוהים הופך את האדם למושלם בשיטות רבות – באמצעות חשיפה, טיפול, זיכרון וייסורים – כדי שהאדם ידע שאלוהים מעשי.

למה אתם שואפים כעת? אולי אתם שואפים שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, שואפים להכיר את אלוהים, שואפים להשיג את אלוהים, או שמא אתם שואפים להיות פטרוס של ימינו, או להשיג אמונה גדולה יותר מזו של איוב. ייתכן שאתם שואפים לדברים רבים, בין שאתם שואפים שאלוהים יקרא לכם צדיקים ולבוא בפני כס מלכותו של אלוהים, ובין שאתם שואפים להיות מסוגלים לבטא את אלוהים על פני האדמה ולשאת עדות חזקה ומהדהדת על אלוהים. תהיה אשר תהיה שאיפתכם, בסך הכל, היא נועדה למען תוכנית הניהול של אלוהים. בין שאתם שואפים להיות צדיקים ובין שאתם שואפים להיות פטרוס של ימינו, או להשיג אמונה כמו זו של איוב, או שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים – לסיכומו של עניין, כל מה שאתם שואפים הוא כולו עבודתו של אלוהים. במילים אחרות, תהיה אשר תהיה שאיפתכם, היא נועדה כולה לכך שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, לכך שתחוו את דבר האל, ולכך שתִּרְצו את לבו של אלוהים. היא נועדה כולה לגילוי חביבותו של אלוהים, והיא נועדה כולה לחיפוש נתיב לנוהג בחוויה אמיתית, במטרה להיות מסוגלים להתנער מטבעכם המושחת ולהשיג מצב רגיל בתוך עצמכם, כך שתהיו מסוגלים להתאים לחלוטין לרצון האל, להפוך לבני אדם תקינים בעלי מניע תקין בכל מעשה. הסיבה לכך שאתם חווים את כל הדברים האלה היא כדי סוף-סוף להכיר את אלוהים ולהשיג צמיחה בחיכם. על אף שמה שאתם חווים הוא דבר האל, ועל אף שמה שאתם חווים הוא אירועים ממשיים, בני האדם

ממשיים, עניינים ממשיים ודברים ממשיים בסביבתכם, בסופו של דבר, אתם מסוגלים להכיר את אלוהים ולהפוך למושלמים בידי אלוהים. שאיפה לצעוד בנתיב של צדיקים או שאיפה להנהיג את דבר האל הן מסלול ההמראה שלכם. הכרת האל והפיכה למושלמים בידי אלוהים הן היעד. בין שאתם שואפים כעת שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים ובין שאתם שואפים לשאת עדות על אלוהים, בסך הכל, הדבר נועד בסופו של דבר לכך שתכירו את אלוהים. הדבר נועד לכך שעבודתו של אלוהים לא תהיה לשווא, כדי שסוף-סוף תכירו את הממשיות של אלוהים, את גדולתו, ויתרה מזאת, את צניעותו וחביונו של אלוהים, ואת העבודה הרבה שאלוהים עושה בכם. אלוהים הצטנע עד מידה מסוימת כדי לעשות את עבודתו בבני האדם המטונפים והמושחתים האלה וכדי להפוך את בני האדם השייכים לקבוצה הזו למושלמים. אלוהים לא רק התגלם כבשר ודם כדי לחיות ולאכול בקרב בני האדם, כדי לרעות את בני האדם וכדי לספק את צורכיהם של בני האדם. חשובה מכך העובדה שהוא עושה את עבודת הישועה והכיבוש האדירות שלו על בני האדם האלה, המושחתים באופן בלתי נסבל. הוא בא אל לב לבו של התנין הגדול האדום כאש כדי להושיע את בני האדם האלה, המושחתים ביותר, כדי שכל בני האדם יוכלו להשתנות ולהפוך לחדשים. המצוקה האדירה שאלוהים עובר היא לא רק המצוקה שעובר אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, אלא שהיא בעיקר ההשפלה העצומה שרוח האל סובלת – היא מצטנעת ומסתתרת עד כדי כך שהיא הופכת לאדם רגיל. אלוהים התגלם ולבש גוף של בשר ודם כדי שבני האדם יראו שיש לו חיים אנושיים רגילים, ושיש לו צרכים אנושיים רגילים. די בכך כדי להוכיח שאלוהים הצטנע עד מידה מסוימת. רוח האל מתממשת כבשר ודם. רוח האל היא כה נעלה ואדירה, אך היא לובשת גוף של בן אנוש מן השורה, של בן אנוש זניח, כדי לעשות את עבודתה של רוח האל. האיכות, התובנות, ההיגיון, האנושיות והחיים של כל אחד מכם מוכיחים שאתם באמת לא ראויים לקבל את עבודה כזו של אלוהים. אתם באמת לא ראויים שאלוהים יעבור מצוקה כזו למענכם. אלוהים כל כך גדול. היא כה נשגב, ובני האדם כל כך אכזריים ושפלים, אך הוא בכל זאת עובד עליהם. לא רק שהוא התגלם כבשר ודם כדי לקיים את בני האדם ולדבר אל בני האדם, אלא שהוא אפילו חי ביחד עם בני האדם. אלוהים כל כך צנוע וכל כך חביב. אם ברגע שמוזכרת אהבתו של אלוהים, וברגע שמוזכר חסדו של אלוהים, אתם מזילים דמעות ומפארים את שמו, משמע שאתם מכירים את אלוהים באמת.

יש סטייה בשאיפתם של בני האדם בימים אלה – הם רק שואפים לאהוב את אלוהים ולרצות את אלוהים, אך הם לא מכירים את אלוהים כלל, והם הזניחו את הנאורות וההארה של רוח הקודש בקרבם. הם לא מכירים את אלוהים באמת כתשתית. כך הם מאבדים אנרגיה בתהליכי החוויה שלהם. כל בני האדם ששואפים להכיר את אלוהים באמת, בני אדם כאלה שלא היו בעבר במצבים טובים, שנטו לגישה שלילית ולחולשה, שהרבו להזיל דמעות, ללקות בייאוש ולהתאכזב – בני אדם כאלה נמצאים כעת במצבים טובים בהרבה, משום שהם צברו ניסיון רב יותר בחווייתם. אחרי חוויה של טיפול ושבירה, או תקופה של זיכוכ, הם התקדמו באופן משמעותי. לא נראה שהם נקלעים למצבים כאלה שוב, טבעם השתנה, והם מביאים לידי ביטוי את אהבתו של אלוהים. יש כלל המנחה את האופן שבו אלוהים הופך בני אדם למושלמים, והוא שהוא הופך אתכם לנאורים בכך שהוא משתמש בחלק רצוי שלכם כדי שיהיה לכם נתיב לנוהג ושתוכלו להפריד את עצמכם מהמצבים השליליים, מה שעוזר לרוחכם להשתחרר ומאפשר לכם יותר לאהוב את אלוהים. כך אתם מסוגלים להשליך מעליכם את הטבע המושחת של השטן. אתם טבעיים ופתוחים, אתם מוכנים להכיר את עצמכם, ואתם מוכנים להנהיג אמת. אלוהים רואה שאתם

מוכנים להכיר את עצמכם ושאתם מוכנים להנהיג אמת, ולכן כשאתם חלשים ושליילים, הוא הופך אתכם לנאורים כפליים ועוזר לכם להכיר את עצמכם עוד יותר, להיות יותר מוכנים להכות על חטא ולהיות יותר מסוגלים להנהיג דברים שעליהם להנהיג. רק כך לבכם הופך לרגוע ונינוח. אדם שבאופן שגורתי נותן את דעתו להכרתו את אלוהים, להכרתו את עצמו ולנהיגו שלו יהיה מסוגל לקבל את עבודתו של אלוהים לעתים קרובות, ולקבל הכוונה ונאורות מאלוהים. אף על פי שהוא במצב שלילי, הוא מסוגל לשנות כיוון באופן מידי, בין שהודות למעשה מודע ובין שהודות לנאורות שמביא דבר האל. השינוי בטבעו של האדם הזה מושג תמיד כשהוא יודע את מצבו הממשי וכשהוא מכיר את טבעו ועבודתו של אלוהים. אדם שמוכן להכיר את עצמו ומוכן להיפתח יהיה מסוגל לבצע אמת. אדם כזה הוא אדם שנאמן לאלוהים, ואדם שנאמן לאלוהים מכיר את אלוהים, בין שזו היכרות עמוקה ובין ששטוחה, בין שעלובה ובין ששופעת. זה הצדק של אלוהים וזה משהו שבני אדם זוכים בו – זה הישג שלהם עצמם. אדם שמכיר את אלוהים הוא אדם שיש לו בסיס וחזון. אדם כזה בטוח בנוגע לבשרו של אלוהים, ובטוח בנוגע לדבר האל ועבודתו. בלי קשר לאופן שבו אלוהים עובד או מדבר, ובלי קשר לאופן שבו בני אדם מפריעים, הוא יכול לעמוד על שלו ולשאת עדות על אלוהים. ככל שאדם נוהג כך יותר, כך הוא יכול להנהיג את האמת שהוא מבין. מפני שהוא תמיד מנהיג את דבר האל, הוא זוכה להבין את אלוהים יותר, והוא נחוש תמיד לשאת עדות על אלוהים.

יכולת ההבחנה, הציות והיכולת לראות את הדברים כפי שהם כמי שיש לו רוח מושכלת הן התכונות שמאפיינות אדם שדבריו של אלוהים מעניקים לו הארה ונאורות בקרבו ברגע שהוא נתקל בדבר מה. זה הפירוש של רוח מושכלת. כל מה שאלוהים עושה נועד לסייע להשיב לחיים את רוחותיהם של בני האדם. מדוע אלוהים תמיד אומר שבני האדם הם קהי חושים ורפי שכל? הסיבה לכך היא שרוחותיהם של בני האדם מתו, והם הפכו לקהי חושים, כך שהם לגמרי לא מודעים לדברים רוחניים. עבודתו של אלוהים נועדה לגרום להתקדמות בחייהם של בני האדם ולסייע להשיב לחיים את רוחותיהם של בני האדם, כדי שהם יוכלו לראות דברים רוחניים ויהיו תמיד מסוגלים לאהוב את אלוהים בליבם ולַרְצוֹת את אלוהים. ההגעה למצב הזה מוכיחה שרוחו של האדם קמה לתחייה, ושכפועם הבאה שהוא ייתקל בדבר מה, הוא יוכל להגיב אליו תכף ומיד. הוא יגיב לדרשות והוא יגיב במהירות למצבים שונים. זה פירוש הדבר להיות בעל רוח מושכלת. יש בני אדם רבים שמגיבים במהירות לאירועים חיצוניים, אך ברגע שמוזכרת היווכחות בממשיות של דברים רוחניים מפורטים, הם הופכים לקהי חושים ורפי שכל. הם מבינים דבר מה רק אם הוא ברור מאליו. כל אלה הם סימנים לקהות חושים ורפות שכל מבחינה רוחנית ולהיעדר חוויה של דברים רוחניים. יש בני אדם בעלי רוח מושכלת ויכולת הבחנה. ברגע שהם שומעים דבר מה שמכוון אל מצבם הם כותבים אותו תכף ומיד. הם מיישמים אותו בחווייתם בעתידית ומשתמשים בו כדי להשתנות. אלה בני אדם בעלי רוח מושכלת. ומדוע הם מסוגלים להגיב במהירות כה רבה? מפני שהם מתמקדים בהיבטים האלה של חיי היום-יום שלהם, וברגע שאחד מההיבטים האלה מוזכר, הוא במקרה תואם את מצבם הפנימי והם מסוגלים לקבל אותו באופן מידי. הדבר דומה לנתינת מזון לאדם רעב – הוא מסוגל לאכול אותו בו במקום. אם תתנו מזון לאדם שאינו רעב, הוא לא יגיב במהירות רבה במיוחד. אתם מתפללים לרוב לאלוהים, ואז אתם מסוגלים להגיב באופן מידי כשאתם נתקלים בדבר מה באמצעות דרישותיו של אלוהים במצבים כאלה ואופן הפעולה הראוי. אלוהים הנחה אתכם בעניין הזה בפעם הקודמת. כשאתם

תיתקלו כיום בדבר כזה, אתם תדעו איך להיכנס למצב הזה ואיך לרצות את לבו של אלוהים. אם תמיד תנהגו כך ותמיד תחוו כך את חוויותיכם, בשלב מסוים תתמכו בכך. כשאתם קוראים את דבר האל, אתם יודעים לאיזה מין אדם אלוהים מתייחס, אתם יודעים על אילו מצבים רוחניים הוא מדבר, ואתם מסוגלים לתפוס את תכלית דבריו ולהנהיג אותה. זה מוכיח שאתם מסוגלים לחוות חוויות. מדוע בני אדם מסוימים לוקים מהבחינה הזו? הסיבה לכך היא שהם לא מקדישים מאמץ רב להיבט הזה של הנוהג. על אף שהם מוכנים להנהיג את, אין להם תובנות אמיתיות בנוגע לפרטי השירות, ולפרטי האמת בחייהם. הם מתבלבלים כשדבר מה קורה. כך, ייתכן שנביא שקר או שליח שקר שיבוא יוריד אתכם מדרך הישר. לא מתקבל על הדעת להתעלם מיכולת ההבחנה. עליכם תמיד לשים לב לדברים רוחניים: למה שאלוהים אומר, לאופן שבו אלוהים עובד, לדרישותיו מבני האדם, לסוג בני האדם שעליכם לבוא איתם במגע, ולסוג בני האדם שעליכם להתרחק מהם. עליכם לשים דגש על הדברים האלה כשאתם אוכלים ושותים מדבר האל, ובמהלך חוויותיכם האמיתיות. אם תמיד תחוו כך את דבר האל, אתם תבינו את האמת ותבינו לעומק דברים רבים, ותתברכו גם ביכולת הבחנה. מהי המשמעת של רוח הקודש, מהי אשמה הנובעת מכוונה אנושית, מהי הכוונה של רוח הקודש, מהי הסדרתה של סביבה, מהם דברי האל המעניקים לאדם נאורות בתוך תוכו? אם הדברים האלה לא ברורים לכם, אין לכם יכולת הבחנה. עליכם לדעת מה נובע מרוח הקודש, מהו טבע מרדני, כיצד להישמע לדבר האל וכיצד להתנער ממרדנותכם. עליכם להבין את הפרטים של כל האמיתות האלה, כדי שכאשר דבר מה יקרה, תהיה לכם האמת המתאימה שתוכלו להשוות אליה את ההתרחשות שאירעה, כדי שיהיו לכם חזיונות ראויים כתשתית, וכדי שיהיו לכם עקרונות בכל דבר שתעשו ושתהיו מסוגלים לפעול על פי האמת. אז חייכם יהיו מלאים בנאורות של אלוהים ובברכותיו של אלוהים. אלוהים לא יתנכל לאף אדם שמחפש אותו בכנות. הוא לא יתנכל לאף אדם שמביא אותו לידי ביטוי ונושא עליו עדות, והוא לא יקלל אף אדם שמסוגל להשתוקק בכנות לאמת. אם אתם יכולים לשים לב למצב האמיתי שלכם עצמכם, לשים לב לנוהג שלכם עצמכם, ולשים לב להבנה שלכם עצמכם בעודכם אוכלים ושותים את דברי האל, כשתיתקלו בבעיה, אתם תקבלו נאורות ותזכו בהבנה מעשית. אז יהיה לכם נתיב של נוהג, ותהיה לכם יכולת הבחנה בכל דבר. לא סביר שאדם שיש לו אמת יולך שולל, ולא סביר שאדם כזה יתנהג באופן מפריע או יפעל באופן מוגזם. בזכות האמת, הוא מוגן, ובזכות האמת, הוא גם זוכה בהבנה רבה יותר. בזכות האמת, יש לו יותר נתיבים לנוהג, הוא מקבל הזדמנויות רבות יותר שבהן רוח הקודש יכולה לעבוד בתוכו ומקבל הזדמנויות רבות יותר להפוך למושלם.

עבודתה של רוח הקודש ועבודתו של השטן

כיצד אתם תופסים את הפרטים הספציפיים ברוח? כיצד רוח הקודש עובדת באדם? כיצד השטן עובד באדם? כיצד רוחות רעות עובדות באדם? וכיצד העבודה הזו באה לידי ביטוי? כשמשהו קורה לכם, האם הוא נובע מרוח הקודש, והאם עליכם להישמע לו או לדחות אותו? הנוהג של בני האדם בפועל מוביל לדברים רבים ששייכים לרצון האנושי, אך בני האדם סבורים שהדברים הללו נובעים מרוח הקודש. חלקם נובעים מרוחות רעות, אך בני

האדם חושבים בכל זאת שהם נובעים מרוח הקודש, ולפעמים רוח הקודש מכוונת את בני האדם מבפנים, אך בני האדם מפחדים שהכוונה כזו נובעת מהשטן, והם לא מעזים להישמע לה, כשלמעשה, זוהי נאורות מרוח הקודש. לפיכך, ללא הבחנה, אין שום דרך לחוות מתי חוויות כאלה באמת קורות לכם, וללא הבחנה, אין שום דרך לזכות בחיים. כיצד רוח הקודש עובדת? כיצד רוחות רעות עובדות? מה נובע מרצונו של האדם? ומה נובע מההכוונה והנאורות של רוח הקודש? אם תתפסו את כללי עבודתה של רוח הקודש בקרב האדם, תהיו מסוגלים לפתח את הידע שלכם ולהבחין בין דברים שונים בחיי היום-יום שלכם ובחוויות שלכם בפועל. אתם תכירו את אלוהים, תהיו מסוגלים להבין את השטן ולהבחין בו, לא תהיו מבולבלים בצייתנות שלכם או בעיסוקכם, ותהיו בני אדם בעלי מחשבות ברורות, ואשר נשמעים לעבודתה של רוח הקודש.

עבודתה של רוח הקודש היא סוג של הכוונה פעילה ונאורות חיובית. היא לא מתירה לבני האדם להיות פסיביים. היא מביאה להם נחמה, מעניקה להם אמונה ונחישות ומאפשרת להם לעסוק בהפיכה למושלמים בידי אלוהים. כשרוח הקודש עובדת, בני האדם מסוגלים להיווכח באופן פעיל. הם לא פסיביים והדבר לא נכפה עליהם, אלא שהם נוקטים יוזמה באופן פעיל. כשרוח הקודש עובדת, בני האדם שמחים ונכונים, והם מוכנים להישמע לה, ושמחים להצטנע בפניה. אפילו שהם כאובים ושבירים מבפנים, הם נחושים בדעתם לשתף פעולה, הם סובלים בשמחה, הם מסוגלים להישמע לה, והרצון האנושי והחשיבה האנושית לא הכתימו אותם, וקל וחומר שלא הכתימו אותם רצונות ומניעים אנושיים. כשבני האדם חווים את עבודתה של רוח הקודש, הם קדושים במיוחד בתוך תוכם. בני האדם שמחזיקים בעבודתה של רוח הקודש מביאים לידי ביטוי את אהבתו של אלוהים, את אהבתם של האחים והאחיות שלכם, את העונג מהדברים שמענגים את אלוהים, ואת התיעוב של הדברים שאלוהים מתעב. בני האדם שעבודתה של רוח הקודש מרגשת אותם ניחנים באנושיות רגילה, והם עוסקים ללא-הרף בחיפוש האמת וניחנים באנושיות. כשרוח הקודש עובדת בתוך בני האדם, מצבם הולך ומשתפר, האנושיות שלהם הופכת ליותר ויותר רגילה, ועל אף שייכן שחלק משיתוך הפעולה שלהם טיפשי, המניעים שלהם נכונים, ההיווכחות שלהם חיובית, הם לא מנסים להפריע, ואין בהם שום כוונות זדון. עבודתה של רוח הקודש היא רגילה ואמיתית, רוח הקודש עובדת באדם לפי הכללים של החיים הרגילים של האדם, והיא הופכת את בני האדם לנאורים ומובילה אותם בהתאם לעיסוק הממשי של בני האדם הרגילים. כשרוח הקודש עובדת בבני האדם, היא מכוונת אותם והופכת אותם לנאורים בהתאם לצרכים של בני אדם רגילים, היא מקיימת אותם בהתאם לצרכים שלהם, והיא מכוונת אותם באופן חיובי והופכת אותם לנאורים על סמך מה שחסר להם ועל סמך הפגמים שלהם. כשרוח הקודש עובדת, העבודה תואמת את הכללים של החיים הרגילים של האדם. רק בחיים האמיתיים, בני האדם מסוגלים לראות את העבודה של רוח הקודש. אם בני האדם שרויים במצב חיובי בחיי היום-יום שלהם, ואם יש להם חיים רוחניים רגילים, הרי שעבודתה של רוח הקודש שורה עליהם. במצב כזה, כשהם אוכלים ושותים את דברי האל, הם מאמינים; כשהם מתפללים, יש להם השראה; כשמהו קורה להם, הם לא פסיביים; כשהוא קורה להם, הם מסוגלים לראות את הלקחים שאלוהים דורש מהם ללמוד; הם לא פסיביים או חלשים ועל אף שהם חווים קשיים אמיתיים, הם מוכנים להישמע לכל ההסדרים של אלוהים.

אילו תוצאות משיגה עבודתה של רוח הקודש? אתם יכולים להיות אווילים וחסרי יכולת הבחנה, אך מספיק שרוח הקודש תעבוד בכם כדי שתתמלאו באמונה, כדי תמיד תרגישו שאתם לא יכולים לאהוב את אלוהים מספיק,

כדי שתהיו מכונים לשותף פעולה, כדי שתהיו מוכנים לשתף פעולה גם לנוכח קשיים אדירים. דברים יקרו לכם, ולא יהיה לכם ברור אם הם נובעים מאלוהים או מהשטן, אך אתם תהיו מסוגלים לחכות, ולא תהיו פסיביים או רשלנים. זו עבודתה הרגילה של רוח הקודש. כשרוח הקודש עובדת בתוך בני האדם, הם עדיין נתקלים בקשיים אמיתיים, לפעמים הם בוכים, ולפעמים יש דברים שהם לא יכולים להתגבר עליהם, אך מדובר בשלב של העבודה הרגילה של רוח הקודש. על אף שהם לא מתגברים על הדברים האלה, ועל אף שלעתים, הם חלשים ומתלוננים, לאחר מכן, הם עדיין מסוגלים לאהוב את אלוהים באמונה גמורה. הפסיביות שלהם לא יכולה למנוע מהם לחוות חוויות רגילות, ובלי קשר למה שאחרים אומרים ולהתקפות שלהם, בני האדם האלה עדיין מסוגלים לאהוב את אלוהים. במהלך תפילה, הם תמיד מרגישים שהם היו פעם אסירי תודה לאלוהים, והם גומרים בדעתם לרצות את אלוהים ולהתכחש לבשר והדם כשהם ייתקלו בדברים כאלה בעתיד. חוזקם מוכיח שעבודתה של רוח הקודש שורה עליהם, וזה המצב הרגיל של עבודתה של רוח הקודש.

איזו עבודה נובעת מהשטן? בעבודה שנובעת מהשטן, החזיונות בבני האדם מעורפלים ומופשטים, הם חסרי אנושיות רגילה, המניעים של מעשיהם שגויים, ועל אף שהם רוצים לאהוב את אלוהים, תמיד יש בהם האשמות, וההאשמות והמחשבות האלה תמיד מפריעות להם, מקשים על צמיחת חייהם, ומונעים מהם להשיג תנאים רגילים בפני אלוהים. במילים אחרות, ברגע שעבודתו של השטן חודרת אל בני האדם, לבם לא יכול להיות רגוע בפני אלוהים, הם לא יודעים מה לעשות עם עצמם, המראה של אספה גורם להם לרצות לברוח, והם לא מסוגלים לעצום עיניים כשאחרים מתפללים. עבודתן של רוחות רעות הורסת את הקשר הרגיל בין האדם ואלוהים ופוגמת בחזיונות הקודמים של בני האדם או בנתיב ההיווכחות הקודם שלהם בחיים. בלבם, הם לא יכולים לעולם להתקרב לאלוהים, תמיד מתרחשים דברים שגורמים להם להפרעה וכובלים אותם, ולבם לא יכול למצוא שלווה, מה שמרוחק את חוזקה של אהבתם לאלוהים וגורם להם למפח נפש. אלה ביטויה של עבודת השטן. עבודתו של השטן מתגלמת בדברים הבאים: אי יכולת לעמוד על שלכם ולעמוד איתן, מה שגורם לכם להפוך לאשמים בפני אלוהים, ולבני אדם ללא נאמנות לאלוהים. כשהשטן מפריע לכם, אתם מאבדים את האהבה והנאמנות לאלוהים, אתם מאבדים את הקשר הרגיל עם אלוהים, את לא עוסקים בחיפוש האמת או בשיפור עצמי, אתם נסוגים לאחור והופכים לפסיביים, אתם מתפנקים, אתם משלחים רסן מהתפשטות החטא ואתם לא שונאים חטאים. יתר על כן, הפרעתו של השטן הופכת אתכם למופקרים, גורמת למגע של אלוהים לעזוב אתכם, וגורמת לכם להתלונן על אלוהים ולהתנגד לו, מה שמוביל אתכם לפקפק באלוהים, ואז עולה הסיכון שתעזבו את אלוהים. כל זה נובע מעבודתו של השטן.

כשמשוה קורה לכם בחיי היום-יום שלכם, כיצד עליכם להבדיל אם הוא נובע מעבודתה של רוח הקודש או מעבודתו של השטן? כשהתנאים של בני האדם רגילים, חייהם הרוחניים רגילים וגם חייהם כבשר ודם רגילים, וההיגיון שלהם רגיל ומסודר. באופן כללי, אפשר לומר שמה שהם חווים ומגלים בתוך עצמם נובע מהריגוש של רוח הקודש (הפקת תובנות או החזקה בידע שטחי בעת האכילה והשתייה של דברי האל, שמירה על נאמנות כשקורים להם דברים, או התאפיינות בכוח לאהוב את אלוהים כשקורים דברים – כל הדברים האלה נובעים מרוח הקודש). עבודתה של רוח הקודש באדם רגילה במיוחד. האדם מסוגל לחוש בה, ונדמה שהיא נובעת מהאדם עצמו, אך למעשה, זוהי עבודתה של רוח הקודש. בחיי היום-יום, רוח הקודש עושה גם עבודה גדולה וגם עבודה

קטנה בכולם, והעניין הוא רק שהיקף העבודה משתנה. יש בני אדם בעלי איכות טובה. הם מבינים דברים במהירות, והנאורות של רוח הקודש אדירה במיוחד בקרבם. יש בני אדם בעלי איכות ירודה, ונדרש להם זמן רב יותר להבין דברים, אך רוח הקודש מרגשת אותם בתוך תוכם, וגם הם מסוגלים להשיג נאמנות לאלוהים – רוח הקודש עובדת בבני האדם שעוסקים בשאיפה לאלוהים. כשבחיי היום-יום, בני האדם לא מתנגדים לאלוהים או מורדים באלוהים, לא עושים דברים שסותרים את הניהול של אלוהים, ולא מתערבים בעבודתו של אלוהים, רוח הקודש עובדת בכולם במידה כזו או אחרת, מרגשת אותם, הופכת אותם לנאורים, מעניקה להם אמונה, מעניקה להם חוזקה, מובילה אותם להיווכח באופן פעיל ולא להיות עצלנים או לחמוד את הנאות הבשר, להיות מוכנים להיווכח באמת ולכמוה לדברי האל – כל הדברים האלה הם עבודה שנובעת מרוח הקודש.

כשמצבם של בני האדם לא רגיל, רוח הקודש זנחה אותם, הם ממורמרים, המניעים שלהם שגויים, הם עצלנים, הם מתפנקים כבשר ודם, ולבם מורד באמת – כל זה נובע מהשטן. כשהתנאים של בני האדם לא רגילים, כשהם חשוכים בתוך תוכם, וכשהם מאבדים את ההיגיון הרגיל שלהם, כשרוח הקודש זונחת אותם, וכשהם לא מסוגלים להרגיש את אלוהים בתוך עצמם, פירוש הדבר שהשטן עובד בתוכם. אם תמיד יש לבני האדם כוח פנימי, ואם הם תמיד אוהבים את אלוהים, באופן כללי, כשקורים להם דברים, הם נובעים מרוח הקודש, וכל אדם שהם פוגשים מגיע כתוצאה מהסדריו של אלוהים. במילים אחרות, כשהתנאים שלכם רגילים, כשאתם בעבודתה האדירה של רוח הקודש, השטן לא יכול לערער אתכם כלל. על היסוד הזה, אפשר לומר שכל דבר נובע מרוח הקודש, ועל אף שיתכן שיש לכם מחשבות שגויות, אתם מסוגלים להתכחש אליהן ולא לפעול לפיהן. כל זה נובע מעבודתה של רוח הקודש. באילו מצבים השטן מתערב? כשהתנאים שלכם לא רגילים, כשאלוהים לא ריגש אתכם, כשאתם נעדרים את עבודתו של אלוהים, כשאתם יבשים ועקרים מבפנים, כשאתם מתפללים לאלוהים אך לא תופסים דבר, וכשאתם אוכלים ושותים את דברי האל אך לא זוכים בהארה או בנאורות – בזמנים כאלה קל לשטן לעבוד בתוכם. במילים אחרות, כשרוח הקודש נוטשת אתכם וכשאתם לא יכולים להרגיש את אלוהים, דברים רבים שקורים לכם נובעים מפיתוי של השטן. השטן עובד במקביל לעבודתה של רוח הקודש, והוא מתערב באדם במקביל לכך שרוח הקודש מרגשת את האדם בתוכו. אולם בזמנים כאלה, ידה של עבודתה של רוח הקודש היא על העליונה, ובני האדם שהתנאים שלהם רגילים יכולים לנצח – זה הניצחון של עבודתה של רוח הקודש על עבודתו של השטן. אולם כשרוח הקודש עובדת, יש מעט מאוד עבודה של רוח הקודש. כשרוח הקודש עובדת, עדיין יש טבע של מרדנות בבני האדם, וכל מה שהיה בהם במקור עדיין מצוי בהם, אך עם עבודתה של רוח הקודש, קל לבני האדם לדעת את הדברים היסודיים שלהם ושל הטבע המרדני שלהם כלפי אלוהים. זאת על אף שהם יכולים להיפטר מהם באמצעות עבודה הדרגתית. עבודתה של רוח הקודש רגילה במיוחד, וכשהיא עובדת בבני האדם, עדיין יש להם בעיות, הם עדיין בוכים, הם עדיין סובלים, הם עדיין חלשים, ויש עדיין דברים רבים שלא ברורים להם. אולם במצב כזה, הם מסוגלים להימנע מלהחליק אחורנית, והם יכולים לאהוב את אלוהים אפילו שהם בוכים ומיוסרים בתוך תוכם, הם עדיין מסוגלים להלל את אלוהים. עבודתה של רוח הקודש רגילה במיוחד והיא כלל לא על-טבעית. רוב בני האדם מאמינים שברגע שרוח הקודש מתחילה לעבוד, חלים שינויים במצבם של בני האדם, והדברים היסודיים שבהם מוסרים. אלה אמונות שגויות. כשרוח הקודש עובדת באדם, הדברים הפסיביים באדם עדיין שם, ושיעור קומתו נותר בעינו, אך הוא זוכה בהארה ובנאורות של רוח הקודש, ולכן מצבו פעיל יותר, התנאים

בתוכו רגילים, והוא משתנה במהירות. בחוויות האמיתיות של בני האדם, הם חווים בעיקר את העבודה של רוח הקודש או של השטן. אם הם לא מסוגלים להיאחזו במצבים האלה ולא מבחינים ביניהם, לא בא בחשבון שהם יזכו לחוויות אמיתיות, ועל אחת כמה וכמה שהטבע שלהם לא ישתנה. לפיכך, המפתח לחוויה של עבודת אלוהים היא היכולת לזהות את הדברים האלה. כך, יהיה לבני האדם קל יותר לחוות חוויות.

עבודתה של רוח הקודש היא התקדמות פעילה, ואילו עבודתו של השטן היא נסיגה ומרדנות פסיבית לאלוהים, התנגדות לאלוהים, אובדן אמונה באלוהים וחוסר מוכנות אפילו לשיר מזמורים או לרקוד. הדברים שנובעים מההארה של רוח הקודש לא נכפים עליכם, אלא שהם טבעיים במיוחד. אם תפעלו לפיהם, האמת תהיה בידכם, ואם לא תעשו זאת, לאחר מכן, תקבלו נזיפה. אם מדובר בהארה של רוח הקודש, שום דבר לא יפריע למעשיכם או יגביל אותם, אתם תשולחו לחופשי, יהיה נתיב של נוהג במעשיכם, לא תהיו כפופים לשום מגבלה, ותהיו מסוגלים לפעול לפי רצונו של אלוהים. עבודתו של השטן מביאה דברים רבים שגורמים לכם להפרעה. היא גורמת לכם להיות לא מוכנים להתפלל, עצלים מדי לאכול ולשתות את דברי האל ולא פנויים לחיי הכנסייה; היא מנכרת אתכם מהחיים הרוחניים. עבודתה של רוח הקודש לא מתערבת בחיי היום-יום שלכם, והיא לא מתערבת בהיווכחות שלכם בחיים רוחניים רגילים. כשבדברים רבים קורים לכם, אתם לא מסוגלים להבדיל. לעומת זאת, אחרי כמה ימים, אתם מביאים לידי ביטוי כמות קטנה ומבטאים כמות קטנה. יש בכם תגובות מסוימות, ובאמצעות הביטויים האלה אתם מסוגלים להכריע אם המחשבות בתוכם נובעות מאלוהים או מהשטן. יש דברים שגורמים לכם להתנגד לאלוהים באופן מובהק ולמרוד בו, או להפסיק להנהיג את דברי האל, וכל הדברים האלה נובעים מהשטן. יש דברים שהם לא גלויים, ושאתם לא יכולים לפענח בזמן האמת. לאחר מכן, אתם יכולים לראות את הביטויים שלהם ולהבחין. אם אתם יכולים לזהות בבירור אילו מהם נובעים מהשטן ואילו מהם מגיעים מרוח הקודש, החוויות שלכם לא יוכלו להסיט אתכם מהדרך בקלות. לפעמים, כשהתנאים שלכם לא טובים, יש לכם מחשבות מסוימות שמחלצות אתכם המצב הפסיבי שלכם. זה מראה לכם שכאשר התנאים שלכם לא מיטיבים איתכם, עדיין יכול להיות שחלק מהמחשבות שלהם נובעות מרוח הקודש. גם כשאתם פסיביים, לא כל המחשבות שלכם נשלחות מהשטן. אילו כך היה המצב, מתי הייתם מסוגלים לעבור למצב חיובי? לאחר שהייתם פסיביים למשך זמן מה, רוח הקודש נותנת לכם את ההזמנות להפוך למושלמים, היא מרגשת אתכם, ומוציאה אתכם והמצב השלילי שלכם.

כשאתם יודעים מהי עבודתה של רוח הקודש ומהי עבודתו של השטן, אתם יכולים להשוות אותן למצבכם שלכם במהלך החוויות שלכם ולחוויות שלכם עצמכם, וכך יהיו בחוויות שלכם הרבה יותר אמיתות שיהיו קשורות לעקרונות. לאחר שתבינו את הדברים האלה, תהיו מסוגלים לשלוט במצבכם בפועל, ותהיו מסוגלים להבחנה בבני אדם ובאנשים שייקרו בדרככם,^[8] ולא תהיו חייבים להשקיע מאמץ כה רב בהשגת עבודתה של רוח הקודש. כמובן, כך יהיה כל עוד המניעים שלכם יהיו נכונים, וכל עוד תהיו מוכנים לצאת לחיפושים ולהנהיג. ניסוחים כאלה – ניסוחים שנוגעים לעקרונות – צריכים להיכלל בחוויות שלכם. בלעדיהם, החוויות שלכם יהיו מלאות

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "שייקרו בדרככם".

בהפרעות מהשטן ובידע אוילי. אם לא תבינו איך רוח הקודש עובדת, לא תבינו איך עליכם להיווכח, ואם לא תבינו איך השטן עובד, לא תבינו איך עליכם להיזהר בצעדיכם. בני האדם צריכים להבין גם איך רוח הקודש עובדת וגם איך השטן עובד. הם חלק חיוני בחוויות של בני האדם.

על אף שאתם מאמינים באלוהים בלבד, האם יש לכם קשר רגיל עם אלוהים? יש כאלה שאומרים שכל מה שחשוב הוא שיש להם קשר רגיל עם אלוהים, והם לא דואגים מהקשרים שלהם עם הזולת. אולם כיצד מתבטא קשר רגיל עם אלוהים? האם בני אדם כאלה נעדרים כל ידע של ממש? מדוע נאמר שהשאלות כמה אתם נחושים לאהוב את אלוהים ואם באמת התכחשתם לבשר והדם, תלויות בשאלה אם יש לכם דעות קדומות לגבי האחים והאחיות שלכם, ובשאלה אם אתם יכולים להניח בצד את הדעות הקדומות האלה, אם אתם מחזיקים בהן? במילים אחרות, כשיש לכם קשר רגיל עם האחים והאחיות שלכם, גם התנאים שלכם בפני אלוהים הם רגילים. כשאחד מהאחים והאחיות יהיה חלש, אתם לא תתעבו אותו, תשנאו אותו, תלעגו לו או תפנו אליו עורף. אם תהיו מסוגלים לעזור לו, אתם תשתפו איתו ותאמרו, "פעם הייתי פסיכי וחלש. באמת לא רציתי להשתתף באספות, אבל משהו קרה, ואלוהים האיר אותי והטיל עליי משמעת. קיבלתי נזיפות בתוך תוכי, התביישתי כל כך, ותמיד הרגשתי שאכזבתי את אלוהים ושבעתיד עליי לחיות באמת את חיי הכנסייה. ככל שבאתי יותר במגע עם האחים והאחיות, כך הרגשתי שאני לא מסוגל לחיות ללא אלוהים. כשהייתי איתם, לא הרגשתי בודד. כשהסתגרתי לבני בחדר, הרגשתי בודד וחסר חברים, הרגשתי שחיי ריקים, והתחלתי לחשוב על המוות. עכשיו, כשהייתי עם האחים והאחיות, השטן לא העז לעשות את עבודתו, ולא הרגשתי בודד. כשראיתי כמה חזק האחים והאחיות אוהבים את אלוהים, זה העניק לי השראה, ולכן תמיד הייתי עם האחים והאחיות, והמצב הפסיכי שלי נעלם מעצמו." למשמע הדברים האלה, האח או האחות ירגיש שאין טעם להתפלל בבית, הם עדיין ירגישו שאין אהבה בין האחים והאחיות, שהחיים שלהם ריקים, שאין להם על מי לסמוך, ושלא מספיק להתפלל בלבד. אם תשתפו איתם כך, יהיה להם נתיב לנהוג לפיו. אם תרגישו שאתם לא מסוגלים לתמוך בהם, אתם יכולים לבקר אותם. מנהיג הכנסייה לא צריך להיות זה שעושה זאת – מאחריותם של כל אח ואחות לעשות את העבודה הזו. אתם רואים שאח או אחות שרוי במצב רע, עליכם לבקר אותם. זו האחריות של כל אחד מכם.

אזהרה למי שלא מנהיג את האמת

אלה מבין האחים והאחיות שתמיד נותנים פורקן לשליליות שלהם הם המשרתים של אלוהים והם מפריעים לכנסייה. יום יבוא ובני האדם האלה יסולקו ויגורשו. באמונתם באלוהים, אם לב ירא אל לא פועם בקרבם של בני האדם, ואם אין להם לב שנשמע לאלוהים, הרי שלא זו בלבד שהם לא יהיו מסוגלים לעשות שום עבודה למען אלוהים, אלא שנהפוך הוא – הם יהפכו לבני אדם שמפריעים לעבודתו של אלוהים ואשר מתריסים נגדו. כשמישהו שמאמין באלוהים לא נשמע לאלוהים או לא ירא אותו, אלא מתריס נגדו, זו החרפה הגדולה ביותר למאמין. אם דיבורו והתנהלותו של מאמין תמיד מזדמנת ובלתי מאופקת, כאילו היה לא מאמין, הרי שהמאמין

הזה אפילו רע יותר מלא מאמין – הוא שד טיפוס. צריך היה לסלק מהכנסייה את בני האדם בכנסייה שנותנים פורקן לדבריהם הארסיים, ואת אלה מבין האחים והאחיות שמפיצים שמועות, מחרחרים מדון ומגבשים קליקות. אולם משום שעבודתו של אלוהים נמצאת בתקופה שונה, בני האדם האלה הוגבלו, מכיוון שנגזר עליהם להיות מושא לסילוק. כל מי שהשטן השחית אותו ניהן בטבע מושחת. אולם בעוד יש כאלה שפשוט ניהנים בטבע מושחת, יש בני אדם שאינם כאלה – כלומר לא זו בלבד שיש להם טבע מושחת, אלא שגם אופיים זדוני באופן קיצוני. כל מה שאדם כזה עושה ואומר אינו רק ביטוי של טבעו השטני המושחת, אלא שהוא עצמו השטן הרשע האמיתי. כל מה שהם עושים הוא להפריע ולקטע את עבודתו של אלוהים, לקטע את היוכחות האחים והאחיות בחיים, ולהשמיד את החיים הרגילים של הכנסייה. במוקדם או במאוחר, יש לפנות את בני האדם האלה, שהם זאב בעור של כבש, ויש לאמץ גישה לא מנומסת בשום אופן כלפי המשרתים האלה של השטן. יש לאמץ גישה של זניחה כלפיהם. רק כך ניתן לעמוד לצדו של אלוהים, ומי שלא יכול לעשות זאת משתף פעולה עם השטן. אלוהים תמיד שוכן בלבם של אלה שמאמינים באלוהים באמת ואשר תמיד יש בקרבם לב ירא אל ואוהב אל. בני האדם שמאמינים באלוהים צריכים לעשות דברים בזהירות ובלב שקול, ועל כולם לעמוד בדרישותיו של אלוהים ולהיות מסוגלים לרצות את לבו של אלוהים. אסור להם להיות עקשנים ולעשות את כל מה שמתחשק להם – התנהגות כזו לא ראויה לנימוס של אדם קדוש. בני האדם לא יכולים לנופף בדגלו של אלוהים ולהשתולל איתו בכל מקום, ולא יכולים להתרברב ולרמות בכל מקום – זו ההתנהלות המרדנית ביותר. למשפחות יש כללים ולאומות יש חוקים. קל וחומר בבית האל, הלא כן? הרף אף חמור יותר, הלא כן? יש אפילו יותר צווים מנהלתיים, הלא כן? בני האדם חופשיים לעשות את כל מה שהם רוצים, אך לא ניתן לשנות את הצווים המנהלתיים של אלוהים כפי שרק רוצים. אלוהים הוא אל שלא מתיר לבני האדם לפגוע בו, ואלוהים הוא אל שממית בני אדם – האם בני האדם באמת עדיין לא יודעים זאת?

בכל כנסייה וכנסייה יש בני אדם שמפריעים לכנסייה ובני אדם שמפריעים לעבודתו של אלוהים. כל בני האדם האלה הם השטן המתחזה לבני משפחתו של אלוהים. בני אדם כאלה טובים במיוחד בחיקוי, בהתייצבות מכובדת בפניי, בהנהון ובהשתחוות – הם מתנהגים כמו כלבים מוכי שחין: הם מקדישים את "כל כולם" על מנת להשיג את היעדים שלהם עצמם, אך הם מגלים את ארשת פניהם המכוערת בפני האחים והאחיות. כשהם רואים מישהו שמנהיג את האמת, הם מתקיפים אותו ומדירים אותו, וכשהם רואים מישהו יותר מאיים מהם עצמם, הם מתחנפים ומתרפסים בפניו. הם מתנהגים כמו רודנים בכנסייה. אפשר לומר שברוב הכנסיות יש כאלה "נחשים מרושעים מקומיים" וכאלה "כלבי שעשועים". הם מתגנבים ביחד, קורצים ומאותתים זה לזה בסתר, ואף אחד מהם לא מנהיג את האמת. מי מהם שניחן בכמות הארס הרבה ביותר הוא "השד הראשי", ומי מהם שניחן ביוקרה הרבה ביותר הוא זה שמוביל אותם ונושא את דגלם גבוה באוויר. בני האדם האלה גדלים פרא בכנסייה, מפיצים את השליליות שלהם, יורקים מוות, עושים כל דבר שעולה על רוחם, אומרים כל דבר שעולה על רוחם, ואיש לא עושה דבר כדי לעצור אותם, מכיוון שטבעם שטני לחלוטין. ברגע שהם מתחילים לגרום להפרעות, אווירת מוות משתררת בכנסייה. בני האדם שמנהיגים את האמת בכנסייה נזנחים, והם לא מסוגלים להגשים את הפוטנציאל שלהם, ואילו בני האדם שמפריעים להתנהלות בכנסייה ומפיצים מוות גדלים פרא בכנסייה. יתרה מזאת, רוב בני האדם נוהים אחריהם. כנסייה כזו פשוט נמצאת תחת שליטתו של השטן, והשטן מולך בה. אם אנשי הכנסייה לא

יתקוממו ויגרשו את השדים הראשיים האלה, גם הם יושמדו במוקדם או במאוחר. מעתה ואילך, יש לנקוט אמצעים נגד כנסיות כאלה. אם בני האדם שמסוגלים להנהיג מעט אמת לא יעסקו בחיפוש, הכנסייה הזו תוחרם. אם אין אף אחד בכנסייה שמוכן להנהיג את האמת, ואם אין אף אחד שיכול לשאת עדות על אלוהים, הרי שצריך לנתק את הכנסייה הזו לגמרי, וצריך לגדוע את כל הקשרים שלה עם כנסיות אחרות. מעשה כזה נקרא קבירת המוות וגירוש השטן. אם יש מספר נחשים מרושעים מקומיים בכנסייה, וכן כמה זבובים קטנים שנוהים אחריהם ואשר נעדרים כל יכולת הבחנה, אם אנשי הכנסייה עדיין לא יכולים להתנער מהכבלים והמניפולציות של הנחשים האלה אחרי שהם ראו את האמת, הרי שהשטים האלה יסולקו בסופו של דבר. אף על פי שיתכן שהזבובים הקטנים האלה לא עשו שום מעשה איום, הם אפילו יותר ערמומיים, ואפילו יותר חלקלקים וחמקנים, וכל זבוב כזה יסולק. לא יישאר אף אחד! בני האדם ששייכים לשטן יוחזרו לשטן, ואילו בני האדם ששייכים לאלוהים יצאו לחפש אחר האמת ללא ספק. הדבר נקבע לפי האופי שלהם. מי ייתן וכל חסידי השטן לגווע! איש לא ירחם על בני האדם האלה. מי ייתן ובני האדם שיוצאים לחפש אחר האמת יזכו באספקה ויוכלו להתענג על דבר האל כאוות נפשם. אלוהים צודק – הוא לא נוהג בבני האדם באופן לא הוגן. אם אתם שדים, אתם לא תהיו מסוגלים להנהיג את האמת. אם אתם בני אדם שיוצאים לחפש אחר האמת, לבטח לא תפלו בשבי השטן – אין שום ספק בכך.

בני האדם שלא שואפים להתקדם תמיד מייחלים שהזולת יהיה שלילי ובטלן כמוהם עצמם. בני האדם שלא מנהיגים את האמת מקנאים באלה שמנהיגים את האמת. בני האדם שלא מנהיגים את האמת תמיד רוצים להוליד שולל את אלה שמבולבלים ונעדרים יכולת הבחנה. הדברים שבני האדם האלה נותנים להם פורקן יכולים לגרום לכם להתנוון, להידרדר, לפתח מצבים חריגים ולהתמלא בחושך. הם גורמים לכם להתרחק מאלוהים, והם גורמים לכם להוקיר את הבשר והדם ולהתפנק. בני האדם שלא אוהבים את אמת, אשר תמיד מתנהלים עם אלוהים באדישות, נעדרים הכרה עצמית, וטבעם מפתה את בני האדם לעשות חטאים ולהתריס נגד אלוהים. הם לא מנהיגים את האמת והם גם לא מאפשרים לאחרים להנהיג אותה. הם מוקירים את החטא, והם לא מתעבים כלל את עצמם. הם לא מכירים את עצמם, הם מונעים מאחרים להכיר את עצמם, והם מונעים מאחרים לכמוהם לאמת. בני האדם שאותם הם מוליכים שולל צוללים אל תוך החשיכה ולא יכולים לראות את האור. הם לא מכירים את עצמם ולא מבינים בבירור את האמת – הם מתרחקים יותר ויותר מאלוהים. הם לא מנהיגים את האמת, והם מונעים מאחרים להנהיג את האמת – כך הם גורמים לאוילים האלה להתייצב בפניהם. במקום לומר שהם מאמינים באלוהים, עדיף לומר שהם מאמינים באבותיהם הקדמונים, שהם מאמינים באלילים שבלבם. עדיף שבני האדם האלה שאומרים שהם חסידי אל יפקחו עיניים ויביטו היטב כדי לראות במי הם מאמינים בדיוק: האם אתם מאמינים באלוהים, או שמא זהו השטן? אם אתם יודעים שהדבר שאתם מאמינים בו הוא לא אלוהים אלא האלילים שלכם עצמכם, מוטב שלא תאמרו שאתם מאמינים. אם אתם באמת לא יודעים במי אתם מאמינים, מוטב שלא תאמרו שאתם מאמינים. אמירה כזו תהיה חילול קודש! אף אחד לא מכריח אתכם להאמין באלוהים. אל תאמרו שאתם מאמינים בי, מכיוון ששמעתי מספיק מילים כאלה לפני זמן רב, ואני לא רוצה לשמוע אותן שוב, מפני שהדבר שאתם מאמינים בו הוא האלילים שבלבכם והנחשים המקומיים המנוולים שבקרבתכם. בני האדם שמנענעים בראשיהם כשהם שומעים את האמת ומחייכים מאוון לאוון כשהם שומעים דיבור על מוות, הם צאצאיו של השטן, והם כולם מושאים לסילוק. קיימים בכנסייה בני אדם רבים שאין להם כל יכולת הבחנה,

וכשמשוהו מטעה קורה, הם פשוט עומדים לצדו של השטן. כשהם נקראים משרתי השטן, הם מרגישים שנעשה להם עוול כה גדול. ואפשר לומר שאין להם כל יכולת הבחנה, אך הם תמיד יעמדו בצד שהאמת לא בו. לא הייתה אפילו פעם חיונית אחת שבה הם עמדו בצד של האמת, ולא הייתה אפילו פעם אחת שבה הם עמדו על רגליהם וסנגרו על האמת – אם כן, האם באמת אין להם כל יכולת הבחנה? מדוע הם תמיד עומדים לצדו של השטן? מדוע הם לעולם לא אומרים אף מילה הוגנת או סבירה למען האמת? האם המצב הזה באמת נובע מהבלבול הרגעי שלהם? ככל שיש לאדם פחות יכולת הבחנה, כך הוא פחות מסוגל לעמוד בצד של האמת. מה זה מוכיח? האין זה מוכיח שבני האדם חסרי יכולת ההבחנה הם צאצאים נאמנים של השטן? מדוע הם תמיד מסוגלים לעמוד לצדו של השטן ולדבר באותה שפה שבה הוא מדבר? כל מילה וכל מעשה שלהם, ואף הדברים שהם מבטאים מוכיחים היטב שהם לא אוהבים את האמת בשום אופן, אלא שהם בני אדם שמתעבים את האמת. העובדה שהם יכולים לעמוד לצדו של השטן מוכיחה היטב שהשטן באמת אוהב את השדים העלובים האלה שנלחמים למען השטן כל חייהם. האין העובדות האלה ברורות להפליא? אם אתם באמת אוהבים את האמת, מדוע אתם לא מסוגלים להעריך כלל את בני האדם שמנהיגים את האמת, ומדוע אתם מיד נוהים אחרי אלה שלא מנהיגים את האמת ברגע שחל השינוי הקל שבקלים בארשת פניהם? איזו מין בעיה היא זו? לא אכפת לי אם יש לכם יכולת הבחנה או לא, לא אכפת לי כמה יקר המחיר ששילמתם, לא אכפת לי כמה אדירים כוחותיכם, ולא אכפת לי אם אתם נחשים מרושעים או מנהיגים נושאי דגלים. אם כוחותיכם אדירים, אתם היחידים שזוכים לסיוע מעוז ידו של השטן. אם יוקרתכם רבה, הסיבה לכך היא פשוט שיש יותר מדי בני אדם מסביבכם שלא מנהיגים את האמת. אם לא סולקתם, הסיבה לכך היא שכעת לא הזמן לעבודת הגירוש, אלא שכעת הזמן לעבודת הסילוק אין בהילות לגרש אתכם כעת. אני רק צריך לחכות לבוא היום אחרי שתסולקו, כדי להעניש אתכם. מי שלא מנהיג את האמת יסולק!

בני האדם שמאמינים באלוהים באמת ובתמים הם אלה שמוכנים להנהיג את דבר האל, והם אלה שמוכנים להנהיג את האמת. בני האדם שיכולים באמת ובתמים לשאת עדות על אלוהים הם גם אלה שמוכנים להנהיג את דברו, והם אלה שיכולים לעמוד בצד של האמת באמת ובתמים. בני האדם שמשתמשים בתכסיסים ואשר עושים עוול הם כולם בני אדם שאין להם אמת, והם ממייטים חרפה על אלוהים. בני האדם בכנסייה שעוסקים בוויכוחים הם משרתיו של השטן, והם התגלמותו של השטן. אדם כזה הוא זדוני מדי. בני האדם חסרי יכולת ההבחנה ואשר לא מסוגלים לעמוד בצד של האמת רוחשים כולם כוונות רעות ומכתימים את האמת. בני האדם האלה מייצגים את השטן באופן אפילו יותר טיפוסי. הם כבר לא יכולים לזכות בשום גאולה, ומיותר לציין שהם יהיו כולם מושא לסילוק. בני האדם שלא מנהיגים את האמת לא ראויים להישאר במשפחתו של אלוהים, והדבר נכון גם לגבי אלה שמשימים את הכנסייה בכוונה תחילה. אך כעת לא הזמן לעשות עבודת גירוש. הם פשוט ייחשפו ויסולקו בסופו של דבר. אין לבצע עוד עבודה חסרת תועלת על בני האדם האלה. מי ששייך לשטן לא מסוגל לעמוד בצד של האמת, ואילו מי שמחפש אחר האמת יכול לעמוד בצד של האמת. מי שלא מנהיג את האמת לא ראוי לשמוע את דרך האמת ולא ראוי לשאת עדות על האמת. הלכה למעשה, האמת לא נועדה לאוזניו של אדם כזה, אלא שהיא נאמרת כדי שישמע אותה מי שמנהיג אותה. לפני שיתגלה סופו של כל אדם, אלוהים יזנח את בני האדם שמפריעים לכנסייה וקוטעים את העבודה. ברגע שהעבודה תסתיים, בני האדם ייחשפו בזה אחר זה לפני שהם

יסולקו. במהלך העת של אספקת האמת, בינתיים אין כל התייחסות אליהם. כשהאמת כולה תתגלה לאדם, צריך יהיה לסלק את בני האדם האלה, מכיוון שזו תהיה גם העת שבה כל בני האדם ימוינו על פי סוגם. משום הפיקחות העלובה של בני האדם חסרי יכולת ההבחנה, בני אדם רעים ישמידו אותם ויורידו אותם מדרך הישר – הם לא יוכלו לשוב לעלות עליה. כך צריך לטפל בבני האדם האלה, מכיוון שהם לא אוהבים את האמת, מפני שהם לא מסוגלים לעמוד בצד של האמת, מפני שהם נוהים אחרי בני אדם רעים, שהם עומדים בצד של בני אדם רעים, ומפני שהם מתריסים נגד אלוהים ועושים יד אחת עם בני אדם רעים. הם יודעים היטב שבני האדם הרעים האלה קורנים מרוב רוע, אך הם מקשים את לבם ונוהים אחריהם, וכך הם מתקדמים בניגוד לאמת. כל בני האדם האלה, שלא מנהיגים את האמת אלא עושים דברים הרסניים ונוראים, למעשה עושים דברים רעים, הלא כן? על אף שיש ביניהם כאלה שרואים בעצמם מלכים וכאלה שמשתרכים מאחור, האופי שלהם של התרסה נגד אלוהים זהה לחלוטין, הלא כן? איזה תירוץ יכול להיות להם לכך שאלוהים לא מושיע אותם? איזה תירוץ יכול להיות להם לכך שאלוהים לא צודק? הרוע שלהם עצמם ישמיד אותם, הלא כן? המרדנות שלהם עצמם תגרור אותם מטה אל הגיהנום, הלא כן? בני האדם שמנהיגים את האמת יזכו בישועה ויהפכו למושלמים באמצעות האמת בסופו של דבר. בני האדם שלא מנהיגים את האמת יזמינו עליהם את השמדתם באמצעות האמת בסופו של דבר. זה הסוף שממתין למי שמנהיג את האמת ולמי שלא מנהיג אותה. אני ממליץ לכל מי שלא מתכנן להנהיג את האמת לעזוב את הכנסייה בהקדם האפשרי כדי להימנע מעשיית חטאים נוספים. בבוא העת, יהיה מאוחר מדי אפילו להתחרט, ובפרט חייבים לעזוב עוד מוקדם יותר כל בני האדם שמגבשים קליקות ויוצרים פילוג, וכן כל הנחשים המרושעים המקומיים הללו ששוכנים בתוך הכנסייה. בני האדם האלה שניחנים באופי זאבי מרושע לא מסוגלים להשתנות. מוטב שהם יעזבו את הכנסייה בהקדם האפשרי, ולא ישובו לעולם להפריע לחיים הראויים של האחים והאחיות – כך הם יוכלו להימנע מעונשו של אלוהים. כדאי שאלה מכם שנהו אחריהם ינצלו את ההזדמנות הזו כדי להתבונן בעצמם ולחשוב על כך. האם תנהו אחרי הרשעים ותצאו מהכנסייה, או שמא תישארו בתוכה ותהפכו לחסידים צייתנים? עליהם לשקול את העניין בקפידה. אני נותן לכם עוד הזדמנות אחת לבחור. אני ממתיין לשובתכם.

עליכם לשמור על מסירותכם לאלוהים

כיצד רוח הקודש עובדת בתוך הכנסייה כעת? האם אתם תופסים זאת? מה הקשיים המשמעותיים ביותר שחווים האחים והאחיות? מה הדברים שהכי חסרים להם? נכון להיום, יש בני אדם שהם שליליים בעיצומי הניסיונות, וחלקם אפילו מתלוננים, וחלקם כבר לא מתקדמים משום שאלוהים כבר לא מדבר. בני האדם לא עלו על דרך הישר של האמונה באלוהים. הם לא יכולים לחיות באופן עצמאי, והם לא יכולים לשמר את חייהם הרוחניים. יש כאלה שמתקדמים בחסידותם, עוסקים בחיפוש במרץ ומוכנים לנהוג כשאלוהים מדבר. אולם כשאלוהים לא מדבר, הם כבר לא מתקדמים. בני האדם עדיין לא הבינו את רצונו של אלוהים בלבם, ואין להם אהבה לאלוהים

באופן אוטומטי. הם היו חסידי אל בעבר בעל כורכם. כעת יש כאלה שמאסו בעבודתו של אלוהים. האין הם בסכנה? בני אדם רבים נמצאים במצב של התמודדות בלבד. על אף שהם אוכלים ושותים את דברי האל ומתפללים אליו, הם לא עושים זאת בלב שלם. אין להם המוטיבציה שהייתה להם בעבר, ורוב בני האדם לא מתעניינים בעבודת הזיכרון וההבאה לידי שלמות של אלוהים. נדמה שלעולם אין להם מוטיבציה פנימית כלשהי, וכשעבירות משתלטות עליהם, הם לא מרגישים כל חבות לאלוהים, והם לא חשים חרטה. הם לא עוסקים בחיפוש האמת ולא עוזבים את הכנסייה. הם רק עוסקים בחיפוש אחר הנאות זמניות. זה הסוג המטופש ביותר של מטומטמים! כשתגיע העת, הם כולם יסולקו, ואף אחד מהם לא יזכה בישועה! האם אתם חושבים שאם מישהו זכה בישועה פעם אחת, פירוש הדבר שהוא תמיד יזכה בישועה? זה סתם ניסיון לשטות בבני האדם! כל מי שלא עוסק בחיפוש ההיווכחות בחיים יעבור ייסורים. לרוב בני האדם אין שום עניין בהיווכחות בחיים, בחזיונות או בהנהגת האמת. הם לא עוסקים בהיווכחות, והם בשום אופן לא עוסקים בהיווכחות באופן עמוק יותר. הם הורסים את עצמם, הלא כן? ברגע זה, יש בני אדם מסוימים שמצבם הולך ומשתפר. ככל שרוח הקודש עובדת יותר, כך הם בטוחים יותר, וככל שהם חווים יותר דברים, כך הם חשים יותר בתעלומה העמוקה של עבודתו של אלוהים. ככל שהם נוכחים באופן עמוק יותר, כך הם מבינים יותר. הם מרגישים שאהבתו של אלוהים כה אדירה, והם מרגישים יציבים ונאורים בתוכם. הם מבינים את עבודתו של אלוהים. אלה בני האדם שרוח הקודש עובדת בהם. יש כאלה שאומרים, "על אף שאין אמירות חדשות מאלוהים, אני בכל זאת חייב לשאוף להעמיק אל תוך האמת, ואני חייב להיות כן לגבי כל דבר בחוויות שלי בפועל ולהיווכח במציאות של דברי האל." אדם כזה מחזיק בעבודתה של רוח הקודש. אומנם אלוהים לא מגלה את ארשת פניו, אומנם הוא נסתר מפני כל בני האדם, ואומנם הוא לא אומר אף מילה, ויש זמנים שבהם בני האדם חווים זיכרון פנימי מסוים, אבל אלוהים לא עזב את בני האדם לחלוטין. אם האדם לא יוכל לשמר את האמת שעליו להגשים, עבודתה של רוח הקודש לא תהיה בידיו. במהלך תקופת הזיכרון, שבה אלוהים לא מגלה את עצמו, אם אתם חסרי אמון, אם אתם נרתעים בפחד, ואם אתם לא מתמקדים בחוויית דבריו, הרי שאתם נסים מעבודתו של אלוהים. לאחר מכן, הוא יסלק אתכם. בני האדם שלא שואפים להיווכח בדבר האל לא יכולים בשום אופן לשאת עליו עדות. בני האדם שמסוגלים לשאת עדות על אלוהים ולקרצות את רצונו כולם מסתמכים לגמרי על המוטיבציה שלהם לעסוק בחיפוש דברי האל. העבודה שאלוהים מבצע בבני האדם נועדה בראש ובראשונה כדי לאפשר להם לזכות באמת – לגרום להם לעסוק בחיפוש אחר החיים נועד להפיכתם למושלמים, והכול נועד כדי שתהפכו לראויים לשימוש של אלוהים. הדברים היחידים שאתם עוסקים בהם כעת הם האזנה לתעלומות, האזנה לדברי האל, לטישת מבטים, הסתכלות בדברים חדשים או בדיקה מה האופנה, וסיפוק סקרנותכם. אם זו כוונת לבכם, אין שום דרך שבה תוכלו לעמוד בדרישותיו של אלוהים. אלה מכם שלא עוסקים באמת לא יכולים להיות חסידי אל ממש עד הסוף. ברגע זה, העניין הוא לא שאלוהים לא עושה שום דבר – העניין הוא שבני האדם לא משתפים פעולה, משום שהם מאסו בעבודתו. הם רק רוצים לשמוע את דברי הברכה שלו, והם לא מוכנים לשמוע דברים לגבי המשפט והייסורים שלו. מה הסיבה לכך? הסיבה לכך היא שרצונם של בני האדם לזכות בברכות לא התגשם, והם שליליים וחלשים. העניין הוא לא שאלוהים במכוון לא מתיר לבני האדם להיות חסידים שלו, והעניין הוא לא שהוא מכה את האנושות בכוונה תחילה. בני האדם שליליים וחלשים רק משום שהכוונות שלהם לא ראויות. אלוהים הוא האל שנותן לאדם חיים,

והוא לא יכול להוביל את האדם למוות. השליליות, החולשה והנסיגה של בני האדם נובעות כולן מהם עצמם. עבודתו הנוכחית של אלוהים מעניקה לבני האדם זיכוכ מסוים, ורק מי שיכול לעמוד איתן במהלך הזיכוכ הזה יזכה באישורו של אלוהים. גם אם אלוהים מסתתר ולא מדבר או עובד כלל, אתם עדיין יכולים לעסוק בחיפוש במרץ. אפילו לו אלוהים אמר שהוא דחה אתכם, אתם בכל זאת הייתם חסידי אל. זו נשיאת עדות על אלוהים. אם אלוהים מסתתר מכם ואתם מפסיקים להיות חסידיו, האם זה נקרא נשיאת עדות על אלוהים? אם בני האדם לא נוכחים, אין להם שיעור קומה אמיתי, וכשהם נתקלים בניסיון אדיר, הם מועדים. אלוהים לא מדבר ברגע זה, או שמה שהוא עושה לא עולה בקנה אחד עם התפיסות שלכם, ולכן זה לא בסדר. אילו אלוהים היה פועל כיום על פי התפיסות שלכם, אם הוא היה מרצה את רצונכם והייתם מסוגלים לעמוד על רגליכם ולעסוק בחיפוש במרץ, מה היה מקיים את חייכם באמת? אני אומר שיש בני אדם רבים שחיייהם תלויים לגמרי בסקרנות האנושית. בשום אופן אין להם לב אמיתי של עיסוק בחיפוש. כל מי שלא עוסק בשאיפה להיווכח באמת אלא מסתמך על סקרנותו בחייו הוא אדם בזוי והוא מצוי בסכנה! כל סוגי עבודתו השונים של אלוהים נועדו להפוך את בני האדם למושלמים. עם זאת, בני האדם תמיד סקרנים, הם תמיד אוהבים לחקור שמועות, הם מודאגים בנוגע למה שמתרחש בחו"ל – מה מתרחש בישראל, אם הייתה רעידת אדמה במצרים – הם תמיד מחפשים דברים חדשים ומשונים כדי לספק את הרצונות האנוכיים שלהם. הם לא עוסקים בחיפוש החיים, והם לא עוסקים בשאיפה להפוך למושלמים. הם רק שואפים שיום בואו של אלוהים יבוא יותר בקרוב, כדי שהחלום היפהפה שלהם יוכל להתגשם וכדי שהם יוכלו לממש את הרצונות הראוותניות שלהם. אדם כזה הוא לא מעשי – זהו אדם בעל נקודת מבט לקויה. עיסוק בחיפוש האמת הוא היסוד של האמונה האנושית באלוהים. אם בני האדם לא יעסקו בשאיפה להיווכח בחיים, ואם הם לא ישאפו לרצות את אלוהים, הם יענשו. בני האדם שנענשים הם אלה שלא הייתה להם עבודתה של רוח הקודש במהלך תקופת עבודתו של אלוהים.

כיצד בני האדם צריכים לשתף פעולה עם אלוהים במהלך השלב הזה בעבודתו? אלוהים בוחן את בני האדם כעת. הוא לא אומר מילה. הוא מסתתר ולא בא במגע עם בני האדם באופן ישיר. מבחן, נראה שהוא לא עובד, אך האמת היא שהוא עדיין עובד בתוך האדם. לכל מי שעוסק בשאיפה להיווכח בחיים יש חזיון למען עיסוקו בחיפוש אחר חיים, והוא אינו מפקפק כלל, אפילו אם הוא לא מבין את עבודתו של אלוהים לחלוטין. בעיצומי הניסיונות, אפילו כשאתם לא יודעים מה אלוהים רוצה לעשות ואיזו עבודה הוא רוצה לבצע, עליכם לדעת שכוונותיו של אלוהים למען האנושות הן תמיד טובות. אם תעסקו בחיפוש אחריו בלב כן, הוא לעולם לא יעזוב אתכם, ובסופו של דבר, הוא יהפוך אתכם למושלמים ללא ספק, ויביא את בני האדם ליעד הולם. בלי קשר לאופן שבו אלוהים בוחן את בני האדם כעת, יבוא יום שבו הוא יספק לבני האדם תוצאה הולמת וייתן להם גמול הולם בהתאם למה שהם עשו. אלוהים לא יוביל את בני האדם לנקודה מסוימת ואז פשוט ישליך אותם הצדה ויתעלם מהם. זאת משום שהוא אל נאמן. בשלב הזה, רוח הקודש עושה את עבודת הזיכוכ. היא מזככת כל אדם ואדם. בשלבי העבודה של ניסיון המוות וניסיון הייסורים, הזיכוכ באותה עת היה כולו זיכוכ באמצעות מילים. כדי שבני האדם יחוו את עבודתו של אלוהים, עליהם ראשית להבין את עבודתו הנוכחית ולהבין כיצד האנושות צריכה לשתף פעולה. זה משהו שכולם צריכים להבין. בלי קשר למה שאלוהים עושה, בין שזה זיכוכ או ובין שהוא לא מדבר, כל שלב בעבודתו של אלוהים סותר את התפיסות האנושיות. הם כולם מפרקים ומנתצים את התפיסות האנושיות.

זוהי עבודתו. אולם עליכם להאמין שכאשר עבודתו של אלוהים תגיע לשלב מסוים, יהיה אשר יהיה, הוא לא ימית את האנושות כולה. הוא נותן לאנושות גם הבטחות וגם ברכות, וכל מי שעוסק בחיפוש אחריו יהיה מסוגל לזכות בברכותיו, ואלוהים יסלק את מי שלא מחפש אותו. הדבר תלוי בעיסוקכם. יהיה אשר יהיה, אתם חייבים להאמין שכאשר עבודתו של אלוהים תיחתם, לכל אדם ואדם יהיה יעד הולם. אלוהים סיפק לאדם שאיפות יפהפיות, אך אם בני האדם לא עוסקים בחיפוש, הם לא יכולים להגשים אותן. עליכם להיות מסוגלים להבין זאת כעת – הזיכרון והייסורים שאלוהים גורם לבני אדם הם עבודתו, אך במקרה של בני האדם, עליהם לעסוק בשאיפה לשינוי בטבעם בכל עת. בחוויה המעשית שלכם, קודם כל עליכם לדעת לאכול ולשתות את דברי האל. עליכם למצוא בדבריו את הדברים שעליכם להיווכח בהם ואת החסרונות שלכם, לשאוף להיווכח בחוויה המעשית שלכם, לקחת את החלק של דברי האל שיש להנהיג ולנסות להנהיג אותו. אכילה ושתייה של דברי האל הן רק היבט אחד. יש לקיים גם את חיי הכנסייה, עליכם לקיים חיים רוחניים רגילים, ועליכם להיות מסוגלים להעניק את כל המצבים הנוכחיים שלכם לאלוהים. בלי קשר לשינויים שחלים בעבודתו, חייכם צריכים להישאר רגילים. חיים רוחניים יכולים לשמר את ההיווכחות הראויה שלכם. בלי קשר למעשיו של אלוהים, אתם תהיו מסוגלים להמשיך את חייכם הרוחניים ללא הפרעה ולמלא את חובתכם. זה מה שבני האדם צריכים לעשות. כל הדברים האלה הם עבודתה של רוח הקודש, אך עבור בני האדם שמצבם רגיל, זוהי ההפיכה למושלמים. עבור בני האדם שמצבם חריג, זהו ניסיון. בשלב הנוכחי של עבודת הזיכרון של רוח הקודש, יש כאלה שאומרים שעבודתו של אלוהים כה אדירה ושבני האדם מאוד זקוקים לזיכרון. אחרת, שיעור קומתם יהיה עלוב מדי, ולא תהיה להם דרך להגשים את רצונו של אלוהים. עם זאת, עבור בני האדם שמצבם לא טוב, הדבר הופך לסיבה שלא לעסוק בחיפוש אחר אלוהים – סיבה שלא להשתתף באסיפות ולא לאכול ולשתות את דברי האל. בעבודתו של אלוהים, בלי קשר למה שהוא עושה או למה שמשתנה, לכל הפחות, בני האדם חייבים לקיים חיים רוחניים רגילים. ייתכן שלא הייתם רשונים בשלב הנוכחי של חייכם הרוחניים, אך עדיין לא זכיתם בדברים רבים. לא השגתם עסקה עד כדי כך טובה. בנסיבות כאלה, עליכם להמשיך לציית לכללים. עליכם לציית לכללים האלה כדי שלא תנחלו הפסדים בחייכם, וכדי שתִּרְצו את רצונו של אלוהים. אם חייכם הרוחניים לא רגילים, אתם לא יכולים להבין את העבודה הנוכחית של אלוהים, אתם תמיד מרגישים שהיא לגמרי לא תואמת את התפיסות שלכם, ואתם מוכנים להישמע לאלוהים, אך חסרה לכם מוטיבציה פנימית. על כן, בלי קשר למעשיו של אלוהים בהווה, בני האדם חייבים להשתתף איתו פעולה. אם בני האדם לא משתפים פעולה, רוח הקודש לא יכולה לעשות את עבודתה; ואם אין לבני האדם לב של שיתוף פעולה, הם לא יכלים לזכות בעבודתה של רוח הקודש. אם אתם רוצים שעבודתה של רוח האל תשכון בתוכם, ואם אתם רוצים להשיג את אישורו של אלוהים, עליכם לשמר את המסירות המקורית שלכם בפני אלוהים. כעת לא נחוץ שתהיה לכם הבנה עמוקה, תפיסה תיאורטית עמוקה או דברים נוספים – כל מה שנדרש הוא שתקיימו את דבר האל על יסודותיו המקוריים. אם בני האדם לא ישתפו פעולה עם אלוהים ולא יעסקו בהיווכחות עמוקה יותר, אלוהים ייקח מהם את מה שהיה להם בעבר. בתוך תוכם, בני האדם תמיד צמאים לנוחות, והם מעדיפים ליהנות ממה שכבר זמין להם. הם רוצים לזכות בהבטחותיו של אלוהים מבלי לשלם כל מחיר. אלה המחשבות הראוותניות בתוך האנושות. זכייה בחיים עצמם מבלי לשלם מחיר – מה היה קל כל כך אי-פעם? כשמישהו מאמין באלוהים, שואף להיווכח בחיים ושואף לשינוי בטבעו, עליו לשלם מחיר ולהשיג

מצב שבו הוא תמיד יהיה חסיד אל, בלי קשר למעשיו של אלוהים. זה דבר שבני האדם חייבים לעשות. אפילו אם אתם מצייתים לכל זה ככלל, עליכם לדבוק בכך, ובלי קשר לחומרת הניסיונות, אסור לכם להרפות מהקשר הרגיל שלכם עם אלוהים. עליכם להיות מסוגלים להתפלל, לקיים את חיי הכנסייה שלכם ולהישאר עם אחיכם ואחיותיכם. כשאלוהים מנסה אתכם, אתם עדיין צריכים לחפש את האמת. זה המינימום הנדרש מחיים רוחניים. החזקה תמיד בלב של שאיפה וחתירה לשיתוף פעולה, והקדשת כל האנרגיה לשם כך – האם ניתן להשיג זאת? על התשתית הזו, יכולת הבחנה והיווכחות במציאות יהיו דברים שתוכלו להשיג. קל לקבל את דברו של אלוהים כשמצבכם שלכם רגיל, כשלא מרגיש קשה להנהיג את האמת, וכשאתם מרגישים שעבודתו של אלוהים נהדרת. אולם אם מצבכם עלוב, בלי קשר לשאלה כמה נהדרת עבודתו של אלוהים, ובלי קשר לשאלה כמה יפה מישהו מדבר, אתם לא תתייחסו לכך. כשמצבו של האדם לא רגיל, אלוהים לא יכול לעבוד בו, והוא לא יכול להשיג שינויים בטבעו.

אם בני האדם חסרי כל אמון, לא קל להתקדם בנתיב הזה. כולם יכולים להבין כעת שעבודתו של אלוהים כלל לא עולה בקנה אחד עם התפיסות של בני האדם – בלי קשר לכמות עבודתו ולהיקף דבריו, שום דבר לא עולה בקנה אחד עם התפיסות האנושיות. הדבר דורש מבני האדם שיהיו להם האמון והנחישות להיות מסוגלים לדבוק במה שהם כבר ראו ובדברים שהם השיגו מהחוויית שלהם. בלי קשר למה שאלוהים עושה בבני האדם, עליהם לשמר את הדברים שהם ניחנים בהם, עליהם להיות כנים בפני אלוהים, ועליהם להיות מסורים לו עד הסוף. זו חובתה של האנושות. זה מה שבני האדם צריכים לעשות – עליהם לדגול בכך. אמונה באלוהים דורשת ציות לאלוהים וחוויה של עבודתו. אלוהים עשה עבודה כה רבה – אפשר לומר שבעיני בני האדם, הכל הבאה לידי שלמות, הכל זיכרון, ויתרה מזאת, הכל ייסורים. לא היה אפילו שלב אחד בעבודתו של אלוהים שעלה בקנה אחד עם התפיסות האנושיות. הדבר שבני האדם נהנו ממנו הוא דבריו החמורים של אלוהים. כשאלוהים בא, בני האדם צריכים ליהנות מהמלכותיות שלו ומחרון אפו, אך בלי קשר לחומרת דבריו, הוא בא כדי להושיע את האנושות וכדי להפוך את בני האדם למושלמים. כברואים, על בני האדם למלא את חובותיהם ולשאת עדות על אלוהים בעיצומו של הזיכרון. בכל ניסיון, עליהם לתמוך בעדות שעליהם לשאת, ועליהם לשאת עדות מהדהדת על אלוהים. כזהו מתגבר. בלי קשר לאופן שבו אלוהים מזכך אתכם, אתם נשארים מלאי אמון ואתם אף פעם לא מאבדים אמון באלוהים. אתם עושים את מה שעל האדם לעשות. זה מה שאלוהים דורש מהאדם, ולבו של האדם צריך להיות מסוגל לשוב לאלוהים ולפנות אליו בכל רגע ורגע. כזהו מתגבר. בני האדם שאלוהים מתייחס אליהם כאל מתגברים הם אלה שעדיין מסוגלים לשאת עדות, לשמר את ביטחונם העצמי ואת מסירותם לאלוהים כשהם תחת השפעתו של השטן ותחת מצור של השטן, כלומר כשהם מצויים בתוך כוחות החושך. אם אתם עדיין מסוגלים לשמור על לב טהור ועל אהבתכם האמיתית לאלוהים בלי קשר לנסיבות, אתם נושאים עדות בפני אלוהים, וזה הדבר שאלוהים קורא לו להיות מתגברים. אם עיסוקכם בחיפוש מצוין כשאלוהים מברך אתכם, אך אתם נסוגים ללא ברכותיו, האם זהו טוהר? מאחר שאתם בטוחים שהדרך הזו נכונה, עליהם לצעוד בה עד הסוף. עליכם לשמור על מסירותכם לאלוהים. מאחר שראיתם שאלוהים עצמו בא אל פני האדמה כדי להפוך אתכם למושלמים, עליכם להעניק לו את כל לבכם. בלי קשר למה שהוא יעשה, אפילו אם הוא יועיד לכם תוצאה לא טובה בסוף, אתם עדיין תוכלו להיות חסידים שלו. זהו שימור של הטוהר שלכם בפני אלוהים. העלאת קורבן מנחה לאלוהים

בדמות גוף רוחני קדוש ובתולה טהורה פירושה שמירה על לב כן בפני אלוהים. מבחינת האנושות, כנות היא טוהר, והיכולת להיות כנים בפני אלוהים היא שמירה על טוהר. זה מה שעליכם להנהיג. כשאתם צריכים להתפלל, אתם מתפללים; כשאתם צריכים להיאסף ביחד ולשתף, אתם עושים זאת; כשאתם צריכים לשיר מזמורים, אתם שרים מזמורים; כשאתם צריכים לזנוח את הבשר, אתם זונחים את הבשר. כשאתם ממלאים את חובתכם, אתם לא מתבלבלים; כשאתם ניצבים בפני ניסיונות, אתם עומדים איתן. זוהי מסירות לאלוהים. אם לא תעשו את מה שבני האדם צריכים לעשות, כל הסבל והנחישות שלכם בעבר היו לחינם.

בכל שלב בעבודתו של אלוהים, יש דרך שבה בני האדם צריכים לשתף פעולה. אלוהים מזכך את בני האדם כדי שיהיה להם אמון בעיצומי הזיכוכים. אלוהים הופך את בני האדם למושלמים כדי שיהיה להם האמון להפוך למושלמים בידי אלוהים וכדי שהם יהיו מוכנים לקבל את הזיכוכים שלו ואת הטיפול והגיזום בידי אלוהים. רוח האל עובדת בתוך בני האדם כדי להאיר אותם ולהפוך אותם לנאורים, וכדי שהם יוכלו לנהוג ולשתף איתה פעולה. אלוהים לא מדבר במהלך זיכוכים. הוא לא משמיע את קולו, אך עדיין ישנה העבודה שבני האדם צריכים לעשות. עליכם לשמר את מה שכבר יש לכם, עליכם להיות מסוגלים להתפלל לאלוהים, להיות קרובים לאלוהים, ולשאת עדות בפני אלוהים. כך תמלאו את חובתכם. כולכם צריכים להבין בבירור מעבודתו של אלוהים שהניסיונות שבהם הוא בוחן את ביטחונם ואהבתם של בני האדם דורשים מהם להתפלל יותר לאלוהים ולהתענג על דברי האל בפניו לעתים קרובות יותר. אם אלוהים יהפוך אתכם לנאורים ויגרום לכם להבין את רצונו, אך אתם לא תנהיגו זאת כלל, לא תזכו בדבר. כשאתם מנהיגים את דברי האל, עליכם עדיין להיות מסוגלים להתפלל אליו; וכשאתם מתענגים על דבריו, עליכם תמיד לעסוק בחיפוש בפניו ולהיות בטוחים בו לחלוטין מבלי להיות אדישים או לאבד תקווה. בני האדם שלא מנהיגים את דברי האל מלאים באנרגיה באסיפות, אך הם נופלים אל תוך החשיכה כשהם חוזרים הביתה. יש כאלה שאפילו לא רוצים לבוא לאסיפות. על כן, עליכם להבין בבירור מה החובה שבני האדם צריכים למלא. ייתכן שאתם לא יודעים מה רצונו של אלוהים באמת, אך אתם יכולים למלא את חובתכם, אתם יכולים להתפלל כשאתם צריכים לעשות זאת, אתם יכולים להנהיג את האמת כשאתם צריכים לעשות זאת, ואתם יכולים לעשות את מה שבני האדם צריכים לעשות. אתם יכולים לשמר את החיזיון המקורי שלכם. כך תהיו יותר מסוגלים לקבל את השלב הבא בעבודתו של אלוהים. אם אתם לא עוסקים בחיפוש כשאלוהים עובד בסתר, זו בעיה. כשאלוהים מדבר ומטיף באסיפות, אתם מאזינים בהתלהבות, אך כשהוא לא מדבר, אתם נעדרים מרץ ואתם נסוגים. איזה מין אדם עושה זאת? זה משהו שפשוט שוחה עם הזרם. אין להם שום עמדה, שום עדות, שום חיזיון! רוב בני האדם הם כאלה. אם תמשיכו כך, יום יבוא ויפקוד אתכם ניסיון אדיר, ואתם תיענשו. כדי שאלוהים יוכל להפוך את בני האדם למושלמים, חשוב מאוד שתהיה להם עמדה. אם לא תפקקו בכל שלב בעבודתו של אלוהים, אם תמלאו את חובתו של האדם, אם תשמרו את מה שאלוהים רוצה שתנהיגו, כלומר אם תזכרו את דברי התוכחה של אלוהים, ובלי קשר למעשיו כעת, לא תשכחו את דברי התוכחה שלו, אם לא יהיה לכם ספק בעבודתו, אם תשמרו את מעמדכם ותקיימו את עדותכם, ואם תנחלו בניצחון בכל צעד ושעל, בסופו של דבר, אלוהים יהפוך אתכם למושלמים ולמתגברים. אם אתם מסוגלים לעמוד איתן בכל שלב בניסיונות של אלוהים, ואם אתם יכולים לעמוד איתן עד הסוף, אתם מתגברים, ואתם בני אדם שאלוהים הופך למושלמים. אם אתם לא יכולים לעמוד איתן בניסיונות הנוכחיים, בעתיד יהיה לכם קשה אף יותר. אם

תעברו רק מעט סבל חסר חשיבות ולא תעסקו בחיפוש האמת, לא תזכו בדבר בסופו של דבר. ידיכם יהיו ריקות. יש בני אדם מסוימים שמוותרים על העיסוק שלהם בחיפוש כשהם רואים שאלוהים לא מדבר, ולבם הופך למפוזר. האין הם שוטים? לבני אדם כאלה אין שום מציאות. כשאלוהים מדבר, הם תמיד מתרוצצים ונראים כלפי חוץ עסוקים ונלהבים, אך כעת, כשהוא לא מדבר, הם כבר לא עוסקים בחיפוש. לבני אדם כאלה אין עתיד. במהלך הזיכוכים, עליכם להיווכח מנקודת מבט חיובית וללמוד את הלקחים שעליכם ללמוד. כשאתם מתפללים לאלוהים וקוראים את דברו, עליכם להשוות אליו את חייכם, לגלות את החסרונות שלכם ולהבין שיש לקחים כה רבים שאתם צריכים ללמוד. ככל שתעסקו בחיפוש בכנות רבה יותר בעיצומי הזיכוכים, כך תגלו שאתם יותר לקויים. כשאתם חווים זיכוכים, יש עניינים רבים שאתם נתקלים בהם. אתם לא יכולים לראות אותם בבירור, אתם מתלוננים, אתם מגלים את בשרכם שלכם – רק כך אתם מגלים עד כמה מושחת טבעכם.

איכותם של בני האדם לקויה, והם אפילו לא מתקרבים לרף שאלוהים מציב. בעתיד, ייתכן שהם יזדקקו לאמון רב עוד יותר כדי לצעוד בנתיב הזה. עבודתו של אלוהים באחרית הימים דורשת אמון אדיר – היא דורשת אמון אדיר אף יותר מזה שהיה לאיוב. ללא אמון, בני האדם לא יהיו מסוגלים להמשיך לצבור חוויות, ואלוהים לא יהיה מסוגל להפוך אותם למושלמים. כשיבוא היום ויתחילו הניסיונות האדירים, בני אדם מסוימים יעזבו את הכנסייה הזו, ובני אדם אחרים יעזבו כנסייה אחרת. יהיו כאלה שהתקדמו יפה למדי בעיסוקם בחיפוש בימים שקדמו לכך, ולא יהיה ברור מדוע הם כבר לא מאמינים. דברים רבים יקרו, ואתם לא תדעו מה מתרחש, ואלוהים כלל לא יעשה אותות ומופתים, ולא יעשה שום דבר על-טבעי. הדבר נועד לבדוק אם אתם יכולים לעמוד איתן – אלוהים משתמש בעובדות כדי לזכך את בני האדם. עדיין לא סבלתם סבל רב. בעתיד, כשיבואו ניסיונות אדירים, במקומות מסוימים, כל בני האדם בכנסייה יעזבו, ובני האדם שהסגרתם איתם יפה מאוד יעזבו וייטשו את אמונתם. האם תהיו מסוגלים לעמוד איתן במצב הזה? כעת, הניסיונות שעברתם היו קלים, וסביר להניח שבקושי הצלחתם לעמוד בהם. השלב הזה כולל זיכוכים והבאה לידי שלמות באמצעות מילים בלבד. בשלב הבא, העובדות יבואו עליכם כדי לזכך אתכם, ואז תהיו במצוקה. ברגע שהמצב יהיה חמור באמת, אלוהים יאמר לכם להזדרז ויעזוב, ובני האדם הדתיים ינסו לפתות אתכם. הדבר נועד לבדוק אם תוכלו להמשיך לצעוד בנתיב הזה.

אלה כל הניסיונות. הניסיונות הנוכחיים הם קלים, אך יבוא יום שבו הורים בבית כבר לא יאמינו, וילדים בבית כבר לא יאמינו. האם תהיו מסוגלים להמשיך קדימה? ככל שתתקדמו יותר, כך הניסיונות יהפכו לאדירים יותר. אלוהים מבצע את העבודה של זיכוכ בני האדם על פי הצרכים שלהם ושיעור קומתם. במהלך השלב שבו אלוהים הופך את בני האדם למושלמים, לא ייתכן שמספר בני האדם יגדל – הוא רק יפחת. בני האדם יכולים להפוך למושלמים רק באמצעות הזיכוכים האלה. טיפול, הטלת משמעת, ייסורים וקללות – האם אתם יכולים לעמוד בכל זה? כשאתם רואים כנסייה שמצבה טוב במיוחד, שבה האחיות והאחים כולם עוסקים בחיפוש במרץ רב, אתם עצמכם מרגישים מעודדים. כשיבוא יום שבו כולם כבר עזבו, חלקם כבר לא מאמינים, חלקם עזבו כדי לעשות עסקים או כדי להתחתן, וחלקם הצטרפו לדת, האם תהיו מסוגלים לעמוד איתן? האם ייתכן שהדבר לא ישפיע עליכם בתוכם? האופן שבו אלוהים הופך את בני האדם למושלמים אינו דבר כה פשוט! הוא משתמש בדברים רבים כדי לזכך את בני האדם. בני האדם רואים את השיטות האלה, אך בכוונתו המקורית של אלוהים, אלה לא שיטות כלל וכלל, אלא עובדות. בסופו של דבר, לאחר שהוא יזכך את בני האדם עד שלב מסוים וכבר

לא יהיו להם תלונות, שלב העבודה הזה יסתיים. העבודה האדירה של רוח הקודש היא להפוך אתכם למושלמים, וכשהיא מסתתרת ולא עובדת, הדבר נועד אף יותר למען הפיכתכם למושלמים. כך אפשר לראות במיוחד אם בני האדם אוהבים את אלוהים ואם הם באמת נותנים בו אמון. כשאלוהים מדבר בפשטות, אין צורך שתצאו לחיפושים. רק כשהוא מסווה את עצמו, אתם צריכים לגשש ולצאת לחיפושים. אתם מסוגלים למלא את חובתו של ברוא, ובלי קשר לשאלה מהם סופכם העתידי והיעד שלכם, אתם מסוגלים לעסוק בשאיפה להכיר את אלוהים ולאהוב אותו במהלך שנות חייכם, ובלי קשר לאופן שבו אלוהים מתייחס אליכם, אתם מסוגלים שלא להתלונן. יש תנאי אחד לעבודתה של רוח הקודש בתוך בני האדם. כל עוד הם צמאים ומחפשים, כל עוד הם לא מפקפקים במעשיו של אלוהים או מתייחסים אליהם לא בלב שלם, וכל עוד הם מסוגלים לשמר את החובה שלהם בכל עת, רק כך הם יכולים לזכות בעבודתה של רוח הקודש. בכל שלב בעבודתו של אלוהים, מה שנדרש מהאנושות הוא אמון עצום ועיסוק בחיפוש בפני אלוהים – רק באמצעות חוויות, בני האדם מסוגלים לגלות כמה אלוהים חביב וכיצד רוח הקודש עובדת בבני האדם. אם לא תחו חוויות, אם לא תגששו, ואם לא תעסקו בחיפוש, לא תזכו בדבר. עליכם לגשש קדימה בחוויות שלכם, ורק באמצעות החוויות שלכם, תוכלו לראות את מעשיו של אלוהים ולזהות את המופלאות שלו ואת היותו בלתי נתפס.

האם התעוררתם לחיים?

אחרי שתביאו לידי ביטוי אנושיות רגילה ותהפכו למושלמים, אף על פי שלא תהיו מסוגלים להתנבא או לדבר על תעלומות, תביאו לידי ביטוי צלם של בן אנוש ותחשפו אותו. אלוהים ברא את האדם, ולאחר מכן השטן השחית את האדם, וההשחתה הזו הפכה את בני האדם לגוויות. על כן, אחרי שתשתנו, תהיו שונים מהגוויות האלה. דברי האל הם אלה שמעניקים חיים לרוחותיהם של בני האדם וגורמים להן להיוולד מחדש, וכשרוחותיהם בני האדם ייוולדו מחדש, הם יתעוררו לחיים. המילה "גוויות" מתייחסת לגופות ללא רוח, לבני אדם שרוחם מתה. כשרוחותיהם של בני האדם מקבלות חיים, הן מתעוררות לחיים. הקדושים שדיברנו עליהם קודם, מתייחסים לבני האדם שהתעוררו לחיים, בני האדם שהיו נתונים להשפעתו של השטן אבל הביסו את השטן. העם הנבחר בסין סבל מהרדיפות האכזריות וחסרות האנושיות ומהתכסיסים של התנין הגדול האדום כאש, וכתוצאה מכך, נפשם של בני העם הייתה הרוסה והם איבדו כל אומץ לחיות. לפיכך, התעוררות רוחותיהם חייבת להתחיל ממהותם: על רוחם להתעורר בתוך מהותם, לאט-לאט. כשיבוא יום שבו הם יתעוררו לחיים, לא יהיו עוד משוכות, והכל יתקדם על מי מנוחות. כרגע לא ניתן להשיג זאת. רוב האנשים מביאים לידי ביטוי בעיקר אווירה של מוות. הם אפופים בהילה של מוות ויותר מדי דברים חסרים להם. דבריהם של חלק מבני האדם נושאים מוות, מעשיהם נושאים מוות, וכמעט כל מה שהם מביאים לידי ביטוי הוא מוות. אם בני האדם יישאו עדות על אלוהים כיום בפומבי, העבודה הזו לא תצליח, משום שהם עדיין לא התעוררו לגמרי לחיים, ומשום שיותר מדי מכם מתים. כיום, יש כאלה ששואלים מדוע אלוהים לא עושה אותות ומופתים כדי להפיץ במהרה את עבודתו בקרב

אומות הגויים. בני אדם מתים לא יכולים לשאת עדות על אלוהים. רק בני אדם חיים יכולים לעשות זאת, אך רוב בני האדם כיום מתים. יותר מדי בני אדם חיים בכלוב של מוות. הם נתונים להשפעתו של השטן ולא מסוגלים לנצח – על כן, איך הם יוכלו לשאת עדות על אלוהים? איך הם יוכלו להפיץ את עבודת הבשורה?

בני האדם שנתונים להשפעת החשיכה הם אלה שחיים במוות והם אלה ששייכים לשטן. אם אלוהים לא יושיע את בני האדם, ואם אלוהים לא ישפוט וייסר אותם, הם לא יהיו מסוגלים להימלט מהשפעת המוות ולא יוכלו להפוך לבני אדם חיים. בני האדם המתים האלה לא יכולים לשאת עדות על אלוהים, הם לא יכולים לשמש את אלוהים, וקל וחומר שהם לא יכולים להיכנס למלכות. אלוהים רוצה את עדותם של בני האדם החיים, ולא את זו של בני האדם המתים, והוא דורש שבני האדם החיים יעבדו למענו, ולא מבני האדם המתים. "בני האדם המתים" הם אלה שמתנגדים לאלוהים ומתמרדים נגדו. הם אלה שרווחם קהת חושים, הם אלה שלא מבינים את דברי האל, והם אלה שלא מנהיגים את האמת ולא נאמנים כלל לאלוהים. אלה בני האדם שחיים בתחומי של השטן, שהשטן מנצל אותם. בני האדם המתים חושפים את עצמם כשהם מתנגדים לאמת, מורדים באלוהים ומתנהגים בעליבות, נבזות, זדון, אכזריות, רמאות ובוגדנות. אפילו שבני אדם כאלה אוכלים ושותים את דבר האל, הם לא מסוגלים להביא לידי ביטוי את דברי האל. הם חיים, אך הם מתים מהלכים – הם גוויות עם רוח חיים. בני האדם המתים כלל לא מסוגלים לרצות את אלוהים, וקל וחומר שהם כלל לא יכולים להישמע לו. הם יכולים רק לרמות אותו, לחלל את קדושתו ולבגוד בו, וכל מה שהם מביאים לידי ביטוי מגלה את אופיו של השטן. אם בני האדם רוצים להפוך ליצורים חיים ולשאת עדות על אלוהים, וכן לזכות לאישורו של אלוהים, עליהם לקבל את ישועתו של אלוהים, עליהם להישמע בשמחה למשפטו וייסוריו, ועליהם לקבל בשמחה את הגיזום והטיפול של אלוהים. רק אז הם יהיו מסוגלים להנהיג את כל האמיתות שאלוהים דורש להנהיג, ורק אז הם יזכו בישועתו של אלוהים ויהפכו באמת ליצורים חיים. בני האדם החיים זוכים לישועתו של אלוהים. אלוהים שופט אותם וממיט עליהם ייסורים. הם מוכנים להקדיש את עצמם ושמחים למות למען אלוהים, והם יקדישו בשמחה את כל חייהם לאלוהים. רק כשבני האדם החיים נושאים עדות על אלוהים, מומטת חרפה על השטן. רק בני האדם החיים יכולים להפיץ את עבודת הבשורה של אלוהים. רק בני האדם החיים הם כלבבו של אלוהים, ורק הם בני אדם אמיתיים. במקור, האדם שאלוהים ברא היה חי, אך משום שהשטן השחית את האדם, הוא חי בתוך המוות, והוא נתון להשפעתו של השטן. לכן, בני האדם האלה הפכו כעת למתים חסרי רוח, לאויבים שמתנגדים לאלוהים, לכלי שרת של השטן ולשבויים של השטן. כל בני האדם החיים שאלוהים ברא הפכו למתים, ולכן אלוהים איבד את עדותו ואיבד את האנושות שברא, שהייתה הדבר היחיד שהוא הפיח בו רוח חיים. על מנת שאלוהים ישיב לעצמו את העדות שלו, ועל מנת שהוא ישיב לעצמו את בני האדם שהוא ברא כמו ידיו, שהשטן שבה אותם, עליו להחיות אותם, כדי שהם יהפכו ליצורים חיים, ועליו להשיב אותם אליו כדי שהם יחיו באורו. בני האדם המתים הם חסרי הרוח וחסרי התחושה שמתנגדים לאלוהים. יתרה מזאת, הם בני האדם שלא מכירים את אלוהים. לבני האדם האלה אין כל כוונה להישמע לאלוהים. הם רק מתמרדים בו ומתנגדים לו, והם לא נאמנים לו כלל. בני האדם החיים הם אלה שהרוח שלהם נולדה מחדש, שיודעים להישמע לאלוהים ואשר נאמנים לאלוהים. האמת והעדות בידם, ורק בני האדם האלה מספקים את אלוהים בביתו. אלוהים מושיע את בני האדם שיכולים להתעורר לחיים, שיכולים לראות את ישועתו של אלוהים, שיכולים להיות נאמנים לאלוהים ואשר מוכנים לחפש את אלוהים. הוא

מושיע את בני האדם שמאמינים בהתגלמותו של אלוהים כבשר ודם ומאמינים במראהו. יש בני אדם שיכולים להתעורר לחיים, ויש בני אדם שלא יכולים לעשות זאת. הדבר תלוי בשאלה אם ניתן להושיע את אופיים. בני אדם רבים שמעו רבים מדבריו של אלוהים אך בכל זאת לא מבינים את רצונו של אלוהים. הם שמעו רבים מדבריו של אלוהים, אך הם בכל זאת לא מסוגלים להנהיג אותם, לא מסוגלים להביא לידי ביטוי אף אמת בחייהם, ומתערכים במכוון בעבודתו של אלוהים. הם לא מסוגלים לעשות אף עבודה למען אלוהים, הם לא יכולים להקדיש לו דבר, והם גם מבזבזים בסתר את כספי הכנסייה ואוכלים בבית האל בחינם. בני האדם האלה מתים, והם לא יזכו בישועה. אלוהים מושיע את כל בני האדם שנמצאים בתוך עבודתו. עם זאת, חלק מהם לא יכולים לקבל את ישועתו. רק מספר זעום יכול לקבל את ישועתו, מפני שרוב בני האדם מתים מדי. הם כל כך מתים עד שהם לא יכולים לזכות בישועה. השטן ניצל אותם לגמרי, ואופיים זדוני מדי. מספר בני האדם הזעום הזה גם לא היה מסוגל להישמע לאלוהים. הם לא היו נאמנים לאלוהים לחלוטין מהראשית, והם לא אהבו את אלוהים יותר מכל בראשית. במקום זאת, הם החלו לשמוע לאלוהים בזכות עבודת הכיבוש שלו, הם רואים את אלוהים בזכות אהבתו האדירה, חלו שינויים בטבעם בזכות טבעו הצודק של אלוהים, והם הכירו את אלוהים בזכות עבודתו, שהיא גם אמיתית וגם רגילה. אלמלא העבודה הזו של אלוהים, גם אם בני האדם האלה היו טובים מאוד, הם עדיין היו שייכים לשטן, הם עדיין היו שייכים למוות והם עדיין היו מתים. העובדה שבני האדם האלה יכולים לקבל את ישועתו של אלוהים כיום נובעת אך ורק מכך שהם מוכנים לשתף פעולה עם אלוהים.

בזכות נאמנותם של בני האדם החיים לאלוהים, הם יפלו בנחלתו של אלוהים ויחיו בתוך ההבטחות שלו. ומשום התנגדותם של בני האדם המתים לאלוהים, הוא יתעב וידחה אותם והם יחיו בתוך העונש והקללות שלו. זה טבעו הצודק של אלוהים, ואף אדם לא יכול לשנות אותו. בזכות החיפוש של בני אדם מסוימים, הם מקבלים את אישורו של אלוהים וחיים באור. בגלל המזימות הערמומיות של בני אדם מסוימים, אלוהים מקלל אותם והם שוקעים אל תוך העונש. בגלל מעשיהם הרעים של בני אדם מסוימים, אלוהים מעניש אותם. בזכות כמיהתם ונאמנותם של בני אדם מסוימים, הם מקבלים את ברכתו של אלוהים. אלוהים צודק: הוא מברך את בני האדם החיים ומקלל את בני האדם המתים, כך שהם תמיד יהיו אפופים במוות ולעולם לא יחיו באורו של אלוהים. אלוהים יכניס את בני האדם החיים אל תוך מלכותו, והוא יכניס את בני האדם החיים אל תוך ברכתו, כדי שהם יהיו איתו לעולם.

את בני האדם המתים הוא יכה במוות נצחי. הם מושא ההרס שלו והם תמיד יהיו שייכים לשטן. אלוהים לא נוהג באף אדם בחוסר צדק. כל מי שמחפש את אלוהים באמת יישאר לבטח בבית האל, וכל מי שמתמרד באלוהים ואינו תואם אותו לבטח יחיה בעונשו. אולי אתם לא משוכנעים לגבי עבודתו של אלוהים כבשר ודם, אך יום יבוא ובשרו ודמו של אלוהים לא יסדיר ישירות את קצו של האדם. במקום זאת, רוח האל תסדיר את ייעודו של האדם, ובשלב הזה, בני האדם ידעו שבשרו ורוחו של אלוהים הם אחד, שבשרו ודמו לא יכולים לטעות, ושרווחו מסוגלת עוד פחות מכך לטעות. בסופו של דבר, אין ספק שהוא ייקח אל מלכותו אך ורק את בני האדם שמתעוררים לחיים, ולא אף אדם נוסף, ואילו בני האדם המתים, שלא התעוררו לחיים, יושלכו אל מערתו של השטן.

מי שטבעו אינו משתנה צורר את אלוהים

לאחר כמה אלפי שנות שחיתות, נעשה האדם אדיש וקהה חושים ונעשה לשד המתנגד לאלוהים, עד כדי כך שמרדנותו של האדם כלפי אלוהים תועדה בספרי ההיסטוריה, ואפילו האדם עצמו לא מסוגל לתת דין וחשבון מלאים על התנהגותו המרדנית. זאת משום שהשטן השחית את האדם עד עמקי נשמתו והוביל את האדם הרחק מדרך הישר, עד כדי כך שהאדם לא יודע לאן לפנות. גם היום, האדם עודנו בוגד באלוהים: כשהאדם רואה את אלוהים, הוא בוגד בו, וכשהוא לא יכול לראות את אלוהים, גם אז הוא בוגד בו. יש גם מי שלאחר שהיה עד לקללות אלוהים ולחרון אפו, בכל זאת בוגד בו. לכן אני אומר שההיגיון של האדם איבד את תפקידו המקורי, ושגם מצפוננו של האדם איבד את תפקידו המקורי. האדם שאני מביט בו הוא חיה בדמות אדם – הוא נחש ארסי – ולא משנה כמה הוא מנסה להיראות מעורר רחמים אל מול עיני, לעולם לא אהיה רחמן כלפיו, מפני שאין לאדם יכולת הבחנה בין שחור ללבן ובין אמת לשקר. הגיון האדם נעשה כה אטום, אך הוא בכל זאת מבקש לקבל את ברכתו. אנושיותו כה נחותה, אך הוא בכל זאת רוצה להחזיק בריבונות של מלך. על מי הוא יכול למלוך, עם ההיגיון שכזה? איך הוא יכול לשבת על כס מלכות עם אנושיות כזו? אין ספק שאין לאדם בושה! הוא חדל אישים ויהיר! למי מכם שרוצה לקבל ברכות, אני מציע שימצא תחילה ראי ויתבונן בבואתו המכוערת – האם יש לכם את מה שנדרש כדי למלוך? האם יש לכם פנים של אדם שיכול לקבל ברכות? לא חל אפילו שינוי קל בטבעכם, ולא הנהגתם שום דבר מן האמת, ובכל זאת אתם מייחלים לעתיד נפלא. אתם משלים את עצמכם! מאחר שהאדם נולד לתוך ארץ כה מזוהמת, החברה פגעה בו אנושות, הוא הושפע ממוסר פיאודלי, ולמד ב"מוסדות להשכלה גבוהה". החשיבה הנחשלת, המוסר המושחת, ההשקפה הנבזית על החיים, הפילוסופיה הנתעבת, הקיום חסר התוחלת, ואורח חייכם ומנהגיכם המושחתים – כל הדברים האלה פלשו באופן חמור לתוך לבו של האדם, חתרו תחת מצפוננו והתקיפו אותו באופן חמור. כתוצאה מכך, האדם מרוחק עוד יותר מאלוהים ומתנגד לו עוד יותר. טבע האדם הולך ונעשה מרושע יותר מיום ליום, ואין ולו אדם אחד שיותר מרצון על שום דבר למען אלוהים, אין ולו אדם אחד שישמע לאלוהים מרצון, ויתרה מזאת, אין ולו אדם אחד שישאף מרצונו להופעת אלוהים. במקום זאת, בתחומו של השטן, האדם לא עושה דבר מלבד לחפש הנאות, והוא נכנע לשחיתות הבשר בארץ הרפש. גם כשאלה שחיים בחשיכה שומעים את האמת, לא עולה בדעתם להנהיג אותה, והם לא שואפים לחפש את אלוהים גם אם הם חזו בהופעתו. כיצד יכול להיות לאנושות כה מושחתת סיכוי כלשהו לישועה? כיצד יכולה אנושות כה מנוונת לחיות באור?

יש לשנות את טבע האדם, החל מהידע על מהותו, דרך שינויים בחשיבתו, אופיו, והשקפתו המחשבתית – באמצעות שינויים מהיסוד. רק כך יושגו שינויים אמיתיים בטבעו של האדם. טבעו המושחת של האדם נובע מכך שהשטן הרעיל ורמס אותו, מהנזק המביש שהשטן הסב לחשיבה שלו, למוסר שלו, לתובנה שלו ולהיגיון שלו. האדם מתנגד לאלוהים ולא מבין את האמת בדיוק משום שהשטן השחית את היסודות האלה של האדם, ומשום שהם לא דומים כלל לאופן שבו אלוהים ברא אותם במקור. לפיכך, על השינויים בטבע האדם להתחיל משינויים

בחשיבה שלו, בתובנה שלו וההיגיון שלו, ואלה ישנו את הכרתו את אלוהים ואת ידיעתו את האמת. מי שנולד בארץ המושחתת ביותר הוא בור עוד יותר באשר למהותו של אלוהים ולמשמעות האמונה באלוהים. ככל שבני אדם מושחתים יותר, כך הם יודעים פחות על קיומו של אלוהים, וכך ההיגיון והתובנה שלהם דלים יותר. המקור להתנגדותו של האדם ולהתמרדותו נגד אלוהים הוא השחתתו על ידי השטן. כיוון שהשטן השחית אותו, מצפונו של האדם נעשה אדיש. מסיבה זו הוא בלתי מוסרי, מחשבותיו מנוונות, ויש לו השקפה מחשבתית נחשלת. לפני שהשטן השחית אותו, האדם הלך באופן טבעי בעקבות אלוהים ושמע לדבריו לאחר ששמע אותם. היו לו היגיון ומצפון יציבים באופן טבעי, והייתה לו אנושיות רגילה. אחרי שהשטן השחית אותו, ההיגיון, המצפון והאנושיות המקוריים שלו הלכו ונעשו קהים והשטן פגם בהם. כך הוא איבד את צייתנותו ואת אהבת אלוהים שלו. ההיגיון של האדם נעשה לקוי, טבעו נעשה זהה לטבע של חיה והתמרדותו באלוהים נעשתה תכופה וחמורה יותר. אולם האדם עדיין לא יודע זאת ולא מכיר בכך, והוא רק מתנגד ומורד בעיוורון. גילוי טבעו של האדם הוא ביטוי ההיגיון, התובנה והמצפון שלו, ומכיוון שההיגיון והתובנה שלו רעועים ומצפונו נעשה קהה ביותר, טבעו מתמרד באלוהים. אם ההיגיון והתובנה של האדם לא יכולים להשתנות, אין סיכוי לשינויים בטבעו ולהיותו כלבבו של אלוהים. אם ההיגיון של האדם רעוע, הוא אינו יכול לשרת את אלוהים והוא לא ראוי לשימוש של אלוהים. "היגיון רגיל" פירושו ציות ונאמנות לאלוהים, כמיהה לאלוהים, יחס חד-משמעי כלפי אלוהים, ומצפון כלפי אלוהים. פירושו שפיקם ולבכם שווים כלפי אלוהים, ללא התנגדות מכוונת לאלוהים. בעלי היגיון לקוי אינם כאלה. מכיוון שהשטן השחית אותו, האדם יצר תפיסות על אלוהים, ואין לו נאמנות או תשוקה לאלוהים, וקל וחומר שאין לו מצפון כלפי אלוהים. האדם מתנגד ושופט את אלוהים במכוון. יתרה מכך, הוא מטיח בו גידופים מאחורי גבו. האדם יודע בבירור שזהו אלוהים, אך הוא בכל זאת מותח עליו ביקורת מאחורי גבו. אין לאדם כוונה להישמע לאלוהים והוא רק מציב לאלוהים דרישות ובקשות בעיוורון. בני אדם כאלה – בני אדם שיש להם היגיון לקוי – לא מסוגלים להכיר בהתנהגותם המתועבת ולהתחרט על מרדנותם. אם בני אדם מסוגלים להכיר את עצמם, הם ישיבו לעצמם מעט מההיגיון שלהם. ככל שבני אדם מתמרדים יותר נגד אלוהים ולא מכירים את עצמם, כך ההיגיון שלהם רעוע יותר.

המקור לגילוי טבעו המושחת של האדם אינו אלא מצפונו שהוקהה, טבעו הזדוני וההיגיון הרעוע שלו. אם מצפונו של האדם וההיגיון שלו יוכלו לשוב לעצמם, הוא יהיה ראוי לשימוש של אלוהים. בפשטות, מפני שמצפונו של האדם היה תמיד אדיש, ומפני שההיגיון של האדם מעולם לא היה יציב ורק הלך והתקשה, האדם מורד באלוהים יותר ויותר, עד כדי כך שהוא אף צלב את ישוע וסירב להכניס לביתו את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם באחרית הימים. מסיבה זו הוא מגנה את בשרו של אלוהים, ורואה בבשרו של אלוהים דבר שפל ונחות. אילו הייתה באדם ולו מעט אנושיות, הוא לא היה כה אכזרי כלפי התגלמותו של אלוהים כבשר ודם; אילו היה לו ולו מעט היגיון, הוא לא היה כה אכזרי כלפי התגלמותו של אלוהים כבשר ודם; אילו היה לו ולו מעט מצפון, הוא לא היה כה "אסיר תודה" להתגלמות אלוהים כבשר ודם, בדרך זו. האדם חי בתקופה שבה אלוהים מתגלם כבשר ודם, אבל הוא לא מסוגל להודות לאלוהים על שנתן לו הזדמנות טובה שכזו, ובמקום זאת הוא מקלל את בואו של אלוהים או מתעלם לגמרי מעובדת התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, ונדמה שהוא מתנגד לה ועייף ממנה. בלי קשר לאופן שבו האדם מתייחס לבואו של אלוהים, בקיצור, אלוהים תמיד המשיך בעבודתו למרות

הכל – על אף שהאדם לא קיבל אותו בברכה כלל, ועל אף שהאדם בא אליו בדרישות בעיוורון. טבע האדם נעשה אכזרי מאוד, ההיגיון שלו נעשה קשה מאוד, ומצפוננו נרמס לגמרי על ידי השטן, והוא חדל מזמן להיות מצפוננו המקורי של האדם. לא זו בלבד שהאדם כפוי טובה כלפי אלוהים המתגלם כבשר ודם, על כך שהעניק לאנושות כל כך הרבה חיים וחסד, אלא שהוא אף נוטר טינה כלפי אלוהים, על שהעניק לו את האמת. האדם נוטר טינה לאלוהים מפני שאין לו שום עניין באמת. לא זו בלבד שהאדם לא יכול להקריב את חייו למען אלוהים המתגלם כבשר ודם, אלא שהוא אף מנסה לסחוט ממנו טובות הנאה, ודורש עניין גדול בעשרות מונים מזה שהאדם נתן לאלוהים. בני אדם עם מצפון והיגיון כאלה מתייחסים לכל זאת כאל מובן מאליו ובכל זאת מאמינים שהם ויתרו על הרבה כל כך למען אלוהים, ושאלוהים נתן להם מעט מדי. יש כאלה שנתנו לי קערת מים, אך הושיטו את ידיהם ודרשו סכום שווה ערך^[8] לשתי קערות חלב, או שנתנו לי חדר ללילה אחד אך ניסו לגבות עליו מחיר גבוה פי כמה בתעריפי לינה. עם אנושות שכזו, ומצפון שכזה, כיצד אתם עדיין מעזים לבקש לזכות בחיים? כמה אתם נקלים ובזויים! בגלל האנושות הזו והמצפון הזה, אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם נודד במרחבים מבלי למצוא מקום מקלט. מי שבאמת יש לו מצפון ואנושיות צריך לעבוד ולשרת בלב שלם את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, לא בזכות עבודתו הרבה, אלא גם לולא היה עובד כלל. זה הדבר שצריכים לעשות בעלי ההיגיון היציב, וזוהי חובת האדם. רוב בני האדם אף מדברים על תנאים לשירותם את אלוהים: לא אכפת להם אם הוא אלוהים או אדם. הם רק מדברים על התנאים שלהם, ועוסקים רק בהגשמת רצונותיהם. כשאתם מבשלים למעני, אתם דורשים שכר שף; כשאתם עושים למעני שליחויות, אתם מבקשים שכר שליחים; כשאתם עובדים למעני אתם דורשים שכר עבודה; כשאתם מכבסים את בגדיי אתם דורשים שכר כביסה; כשאתם תורמים לכנסייה אתם דורשים החזר עלויות; כשאתם נושאים דברים אתם דורשים שכר נואמים; כשאתם מפיצים ספרים אתם דורשים דמי הפצה, וכשאתם כותבים אתם דורשים תשלום על הכתיבה. אלו שטיפלתי בהם אף דרשו ממני פיצויים, בשעה שאלו שנשלחו הביתה דורשים פיצויים על הנזק לשמם הטוב. מי שלא נשוי דורש נדוניה, או פיצוי על נעוריו האבודים; מי שהורג תרנגולת דורש דמי שחיטה; מי שמטגן מזון דורש דמי טיגון; ומי שמבשל מרק דורש תשלום גם על זה... זוהי אנושיותכם הנשגבת ורבת העוצמה ואלה הם המעשים שמכתיב מצפונכם הטוב. היכן ההיגיון שלכם? היכן האנושיות שלכם? אני רוצה לומר לכם: אם תמשיכו כך, אפסיק לעבוד בקרבכם. לא אעבוד בקרב עדר של חיות בדמות אדם; לא אסבול כך למען קבוצה כזו של בני אדם שפניהם התמימות מסתירות לב סורר; לא אסבול למען להקת חיות שכזו, שאין לה ולו אפשרות קלושה לגאולה. היום שבו אפנה לכם את גבי הוא היום שבו תמותו, היום שבו יבוא עליכם החושך והיום שבו האור ינטוש אתכם. אני רוצה לומר לכם: לעולם לא אהיה נדיב כלפי קבוצה כמו שלכם, קבוצה הנחותה אפילו מחיות! יש גבולות לדבריי ולמעשיי, וכפי שהאנושיות והמצפון שלכם כיום, לא אעבוד עוד, מפני שמצפונכם יותר מדי לוקה בחסר, מפני שגרמתם לי כאב רב מדי ומפני שהתנהגותכם הנבזית מגעילה אותי מדי. לבני אדם שאנושיותם ומצפונם כל כך לוקים בחסר לעולם לא יהיה סיכוי לישועה; לעולם לא אושיע בני אדם כה חסרי לב וכפויי טובה. בבוא

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "מטבעות זהב בשווי של".

יומי, אמטיר לנצח את להבותיי על בני המרדות שעוררו את חרון אפי העז, ואטיל את עונשי הנצחי על החיות האלה שהטיתו בי גידופים ונטשו אותי, אשרוף לנצח בלהבות זעמי את בני המרדות שאכלו וחיו יחד עמי אך לא האמינו בי אלא העליבו אותי ובגדו בי. אטיל את עונשי על כל אלו שעוררו את זעמי, אמטיר את כל זעמי על החיות האלה, שפעם רצו לעמוד לצדי שכם אל שכם אך לא עבדו אותי ולא שמעו לי. המטה שבו אכה את בני האדם ייפול על החיות האלו שפעם נהנו מיחסי הטוב ומדברי המסתורין שלי, ושניסו לקחת ממני הנאות חומריות. לא אסלח לאף אדם שינסה לתפוס את מקומי. לא אחוס על איש מאלה שמנסים לקחת ממני בכוח מזון ובגדים. לעת עתה, אתם מוגנים מפגיעה ואתם ממשיכים לצאת מגדרכם בדרישות שאתם מציבים לי. בבוא יום חרון אפי, לא תציבו לי עוד דרישות. ביום ההוא, אניח לכם "ליהנות" כאוות נפשכם, אדחוף את פניכם בכוח לתוך האדמה, ולעולם לא תוכלו לקום שוב! במוקדם או במאוחר, "אשלם" לכם את החוב הזה – ואני מקווה שאתם מחכים בסבלנות לבוא היום הזה.

אם יצורים בזויים אלו יכולים באמת לשים בצד את רצונותיהם הראוותניים ולשוב לחיק אלוהים, יש להם עדיין סיכוי לישועה. אם יש לאדם לב שבאמת כמה לאלוהים, אלוהים לא ינטוש אותו. האדם לא מצליח לזכות באלוהים לא משום שיש לאלוהים רגש, ולא משום שאלוהים לא מוכן שהאדם יזכה בו, אלא משום שהאדם לא רוצה לזכות באלוהים, ומשום שהאדם לא מחפש את אלוהים בדחיפות. כיצד יכול אלוהים לקלל את אחד מאלה שמחפשים את אלוהים באמת? כיצד יכול אלוהים לקלל אדם בעל היגיון יציב ומצפון רגיש? כיצד יכול אדם העובד ומשרת את אלוהים באמת להישרף באש חרון אפו? כיצד יכול אדם השמח להישמע לאלוהים להיות מגורש מבית אלוהים? כיצד יכול אלוהים להעניש אדם שאוהב את אלוהים עד כלות? כיצד יכול אדם השמח לעזוב הכל למען אלוהים להישאר בלא כלום? האדם לא מוכן ללכת אחר אלוהים, לא מוכן לתרום את רכושו למען אלוהים ולא מוכן להקדיש את חייו לאלוהים, ובמקום זאת הוא אומר שאלוהים הרחיק לכת, ושדברים רבים מדי הקשורים לאלוהים לא עולים בקנה אחד עם תפיסותיו של האדם. עם אנושיות כזו, אפילו אם הייתם נדיבים במאמצים, בכל זאת לא הייתם יכולים לזכות באישורו של אלוהים, ואתם הרי גם לא מחפשים את אלוהים. האם אתם לא יודעים שאתם הסחורה הפגומה של האנושות? האם אתם לא יודעים שאין אנושיות נחותה מאנושיותכם? האם אתם לא יודעים מה ה"תואר הכבוד" שלכם? אלו שאוהבים את אלוהים באמת מכנים אתכם אבי הזאב, אם הזאב, בן הזאב, נכד הזאב – אתם צאצאיו של הזאב, אנשי הזאב, ועליכם לדעת את זהותכם ולא לשכוח אותה לעולם. אל תחשבו שאתם איזושהי דמות נעלה: אתם הקבוצה האכזרית ביותר של בני אדם חסרי אנושיות בקרב האנושות. האם אתם לא יודעים את כל זה? האם אתם לא יודעים איזה סיכון לקחתי על עצמי כדי לעבוד בקרבכם? אם ההיגיון שלכם לא יוכל לחזור לעצמו ואם מצפונכם לא יוכל לעבוד כראוי, לעולם לא תהיו חופשיים מהכינוי "זאב", לעולם לא תימלטו מיום הקללה, לעולם לא תימלטו מיום עונשכם. נולדתם נחותים, חסרי ערך. אתם במהותכם להקת זאבים רעבים, ערמת פסולת וגרוטאות, ושלא כמוכם, אני לא עובד עליכם כדי לזכות בטובות הנאה, אלא משום הצורך בעבודה. אם תמשיכו להתמרד כך, אפסיק לעבוד, ולעולם לא אעבוד עליכם שוב. נהפוך הוא – אעביר את עבודתי לקבוצה אחרת המוצאת חן בעיני, וכך אעזוב אתכם לנצח, מפני שאני לא מוכן להביט במי שצורר אותי. אם כך, האם אתם רוצים להיות תואמים לי או לצרור אותי?

כל מי שלא מכיר את אלוהים מתנגד לאלוהים

לתפוס את התכלית של עבודת האל, את ההשפעה הרצויה על האדם, ואת רצונו של אלוהים מהאדם – זה מה שכל חסיד של אלוהים צריך לעשות. מה שחסר לכל בני האדם הוא הכרה של עבודתו של אלוהים. האדם לא תופס ולא מבין מהם בדיוק מעשיו של אלוהים באדם, מהי כל עבודתו של אלוהים, ומה רצון האל מאז בריאת העולם. הליקוי הזה לא מאפיין רק את כל העולם הדתי, אלא גם את כל בני האדם שמאמינים באלוהים. בבוא היום, כשתצליחו באמת לחזות באלוהים ולהבין את חוכמתו של אלוהים; כשתחזו בכל מעשיו של אלוהים ותכירו במה ששייך לאלוהים ובמה שאלוהים הנו; כשתחזו בשפע, בחוכמה, בפלא שלו ובכל עבודתו באדם – זו תהיה העת שבה תזכו באמונה מוצלחת באלוהים. כשנאמר שאלוהים הוא מקיף ושופע עד מאוד, מה הכוונה במילה מקיף? ומה הכוונה במילה שופע? אם אתם לא מבינים זאת, אתם לא יכולים להיחשב בני אדם שמאמינים באלוהים. מדוע אני אומר שבני אדם בעולם הדתי לא מאמינים באלוהים ושהם רשעים ששייכים לאותו סוג של השטן? אני אומר שהם רשעים מפני שהם לא מבינים את רצונו של אלוהים ולא רואים את חוכמתו. אלוהים לא חושף בפניהם את עבודתו בשום זמן. הם עיוורים שלא רואים את מעשיו של אלוהים. הם בני האדם שאלוהים נטש ושאלוהים לא מטפל בהם או מגן עליהם. יתרה מזאת, הם בני האדם שלא ניחנים בעבודתה של רוח הקודש. מי שאלוהים לא עושה בו את עבודתו הוא רשע שמתנגד לאלוהים. בני האדם שאני אומר שהם מתנגדים לאלוהים הם אלה שלא מכירים את אלוהים, שמכירים באלוהים במילים ריקות מתוכן אך לא מכירים אותו, שהם חסידים של אלוהים אך לא נשמעים לו, ושמעתענגים על חסדו של אלוהים אך לא מסוגלים לשאת עליו עדות. אדם שלא מבין את התכלית של עבודתו של אלוהים ושל עבודתו של אלוהים באדם, לא יכול לתאום את לבו של אלוהים, ולא יכול לשאת עדות על לאלוהים. הסיבה לכך שהאדם מתנגד לאלוהים נובעת, מצד אחד, מטבעו המושחת של האדם, ומצד שני, מהבורות שיש לו לגבי אלוהים וחוסר ההבנה שלו את עקרונות עבודתו של אלוהים ואת רצונותיו מהאדם. שני ההיבטים האלה מתמזגים לכדי תולדות התנגדותו של האדם לאלוהים. בני אדם שרק החלו להאמין לאחרונה מתנגדים לאלוהים משום שההתנגדות הזו היא חלק מאופיים, ואילו בני אדם שמאמינים באלוהים מזה שנים רבות מתנגדים לו כתוצאה מחוסר הכרתם את אלוהים, בנוסף לטבעם המושחת. לפני שאלוהים התגלם כבשר ודם, ניתן היה לומר שהאדם מתנגד לאלוהים אם הוא ציית לצווים שקבע אלוהים בשמיים. לדוגמה, בעידן החוק, כל מי שלא שמר את מצוות יהוה נחשב למי שמתנגד לאלוהים. כל מי שגנב את הזבחים ליהוה, וכל מי שהתנגד לבני האדם שיהוה אהב נחשב כמי שמתנגד לאלוהים ושסופו להיסקל למוות. כל מי שלא כיבד את אביו ואת אמו, וכל מי שהכה או קילל את הזולת נחשב כמי שלא שומר את המצוות. וכל מי שלא שמר את מצוות יהוה נחשב כמי שהתנגד לו. זה כבר לא היה המצב בעידן החסד. בתקופה הזו, כל מי שהתנגד לישוע נחשב כמי שמתנגד לאלוהים, וכל מי שלא נשמע לדברים שאמר ישוע נחשב כמי שמתנגד לאלוהים. בעידן הזה, הקביעה של התנגדות לאלוהים הפכה למובהקת יותר ולממשית יותר. בזמן שבו אלוהים לא התגלם כבשר ודם, הרף לשאלה אם בן אדם מתנגד לאלוהים היה אם הוא עבד והעריץ את אלוהים הנסתר שבשמיים. הגדרתה של התנגדות לאלוהים באותה עת לא הייתה כל כך

ממשית, מכיוון שהאדם לא יכול היה לראות את אלוהים, להכיר את צלם האל או לדעת כיצד הוא עובד ומדבר. לאדם לא היו תפיסות לגבי אלוהים והוא האמין באלוהים באופן מעורפל, משום שאלוהים לא התגלה לאדם. לפיכך, ללא קשר לאופן שבו האדם האמין באלוהים בדמיונו, אלוהים לא גינה את האדם או ביקש הרבה מן האדם, משום שהאדם לא יכול היה לראות את אלוהים כלל. כשאלוהים מתגלם כבשר ודם ובא לעבוד בקרב בני האדם, כולם רואים את אלוהים ושומעים את דבריו, וכולם רואים את מעשיו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. בעת הזו, כל התפיסות האנושיות מתמוססות והופכות לקצף בלבד. באשר לבני האדם שרואים את אלוהים שהתגלם כבשר ודם, כל מי שממושמע בלבד לא יגונה, ואילו מי שמתנגד לאלוהים בכוונה תחילה ייחשב למתנגד של אלוהים. בני אדם כאלה הם צוררי משיח והם אויבים המתנגדים לאלוהים ברצון. בני האדם שיש להם תפיסות לגבי אלוהים אך נשמעים לו בשמחה לא יגונו. אלוהים מגנה את האדם על סמך כוונותיו ומעשיו, ולעולם לא על סמך מחשבותיו ודעותיו. אילו היה האדם מקבל גינוי על סמך זאת, איש לא היה יכול להימלט מידיו הזועמות של אלוהים. בני האדם שמתנגדים במכוון לאלוהים בהתגלמותו ייענשו על מרדנותם. התנגדותם המכוונת לאלוהים נובעת מתפיסותיו לגביו, שהן תוצר של האופן שבו הם מפריעים לעבודתו של אלוהים. בני אדם כאלה מתנגדים ביודעין והורסים ביודעין את עבודתו של אלוהים. לא רק שיש להם תפיסות לגבי אלוהים, אלא שהם עושים דברים שמפריעים לעבודתו. זו הסיבה שבני אדם כאלה יגונו. בני האדם שלא מפריעים במכוון לעבודה של אלוהים לא יגונו כחוטאים, משום שהם מסוגלים להישמע לאלוהים בכוונה ולא לגרום להפרעה או לשיבוש. בני אדם כאלה לא יגונו. עם זאת, לאחר שבני אדם חווים שנים רבות של עבודתו של אלוהים, אם הם עדיין מחזיקים באותן תפיסות לגבי אלוהים וממשיכים לא להצליח להכיר את עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם, ולמרות שנות הניסיון הרבות שלהם, הם ממשיכים להחזיק בתפיסות רבות לגבי אלוהים ועדיין לא מסוגלים להכיר את אלוהים, הרי שאפילו אם הם לא גורמים לנזק עם התפיסות הרבות שלהם לגבי אלוהים, ואפילו אם התפיסות לא יוצאות החוצה, בני האדם האלה לא יכולים לשרת את עבודתו של אלוהים. הם לא מסוגלים להטיף את הבשורה או לשאת עדות על אלוהים. בני אדם כאלה הם לא-יוצאים ואווילים. משום שהם לא מכירים את אלוהים ומשום שהם לא מסוגלים להשליך את תפיסותיהם לגבי אלוהים, אלוהים מגנה אותם. אפשר לנסח זאת כך: שכיח מאוד שבני אדם שרק החלו להאמין לאחרונה יחזיקו בתפיסות לגבי אלוהים, או לא יכירו אותו כלל, אך חריג שבני האדם שמאמינים מזה שנים רבות וחוו הרבה מעבודתו של אלוהים מחזיקים בתפיסות כאלה, וחריג על אחת כמה וכמה שבני אדם כאלה לא מכירים את אלוהים. אלוהים מגנה בני אדם כאלה כתוצאה ממצב חריג כזה. בני אדם חריגים כאלה הם לא-יוצאים. אלה בני האדם שמתנגדים לאלוהים יותר מכל, ואשר נהנו לשווא מחסדו של אלוהים. בני האדם האלה יסולקו בסופו של דבר!

כל מי שלא מבין את התכלית של עבודתו של אלוהים הוא אדם שמתנגד לאלוהים, וגרוע ממנו הוא אדם המודע לתכליתה של עבודתו של אלוהים אך לא שואף לרצות את אלוהים. בני האדם שקוראים את כתבי הקודש בכנסיות גדולות מדקלמים כל יום פסוקים מכתבי הקודש, אך אף אחד מהם לא מבין את תכליתה של עבודתו של אלוהים. אף אחד מהם לא מסוגל להכיר את אלוהים. יתרה מזאת, אף אחד מהם לא תואם את לבו של אלוהים. הם כולם בני אדם חסרי תועלת ונתעבים, שכל אחד מהם מתייחר לרצות לחנך את אלוהים. על אף שהם מגופפים בשמו של אלוהים, הם מתנגדים אליו בכוונה תחילה. על אף שהם מתקראים מאמינים באלוהים, הם בני האדם שאוכלים

ושותים את דמו של האדם. בני אדם כאלה הם שטנים שטורפים את נשמתו של האדם, שדים ראשיים שמפריעים
 בכוונה לבני האדם שמנסים לעלות על הדרך הנכונה, ואבני נגף שמכשילים בדרכם את בני האדם שמחפשים את
 אלוהים. על אף שבשרם "איתן", כיצד יוכלו חסידיהם לדעת שהם צוררי משיח שמוכילים את האדם בדרכים
 המנוגדות לאלוהים? כיצד הם יוכלו לדעת שהם שטנים חיים שמחפשים במיוחד נשמות לטרוף? בני האדם
 שמכבדים את עצמם יותר מאשר הם מכבדים את אלוהים הם בני האדם העלובים ביותר, ואילו בני האדם הצנועים
 ביותר הם המכובדים ביותר. ובני האדם שחושבים שהם מכירים את עבודתו של אלוהים ומכריזים לזולת מהי
 עבודתו של אלוהים בקול תרועה רמה בעוד עיניהם נשואות אליו, הם בני האדם הבורים ביותר. בני אדם כאלה
 לא מעידים על אלוהים, והם יהירים ושחצנים. בני האדם שמאמינים שהם לא מספיק מכירים את אלוהים למרות
 הניסיון הממשי שלהם והאופן הממשי שבו הם מכירים את אלוהים, הם בני האדם שאלוהים אוהב יותר מכל.
 אלה הם בני האדם שנושאים את העדות האמיתית, ואלה בני האדם שאלוהים באמת מסוגל להפוך למושלמים.
 בני האדם שלא מבינים את רצון האל הם מתנגדים של אלוהים. בני האדם שמבינים את רצון האל אך לא מנהיגים
 את האמת הם מתנגדים של אלוהים. בני האדם שאוכלים ושותים את דברי האל, אך מתנגדים למהותם של דברי
 האל הם מתנגדים של אלוהים. בני האדם שמחזיקים בתפיסות לגבי האל בהתגלמותו כבשר ודם ואשר מורדים
 בו במכוון הם מתנגדים של אלוהים. בני האדם שמותחים ביקורת על אלוהים הם מתנגדים של אלוהים. כל מי
 שלא מסוגל להכיר את אלוהים ולשאת עליו עדות הוא מתנגד של אלוהים. לכן, שמעו את דברי התוכחה שלי:
 אם אתם באמת מאמינים מספיק כדי לעמוד בדרך הזו, המשיכו לפסוע בה. אם אתם לא מסוגלים להימנע
 מהתנגדות לאלוהים, מוטב שתסתלקו לפני שיהיה מאוחר מדי. אחרת, זה סימן רע מאוד, משום שאופייכם
 מושחת מדי. אין בכם שמץ של נאמנות או ציות, או לב הצמא לצדק ולאמת. ואין בלבכם גם שמץ של אהבה
 לאלוהים. אפשר לומר שמצבכם בפני אלוהים הוא בוקה ומבולקה. אתם לא מסוגלים להקפיד על הדברים שאתם
 צריכים להקפיד עליהם או לומר את הדברים שאתם צריכים לומר. אתם לא מסוגלים להנהיג את מה שאתם צריכים
 להנהיג, ואתם לא מסוגלים לבצע את התפקיד שאתם צריכים לבצע. אין לכם הנאמנות, המצפון, הציות או
 הנחישות שצריכים להיות לכם. לא סבלתם את הייסורים שאתם צריכים לסבול, ולא האמנתם כפי שאתם צריכים
 להאמין. אתם לגמרי חסרי ערך. האם יש לכם מספיק כבוד עצמי כדי להמשיך לחיות? אני מפציר בכם שמוטב
 שתעצמו עיניים ותיכנעו למנוחת עולמים. כך תחסכו מאלוהים את הדאגה לכם ואת העמידה בסבל למענכם.
 אתם מאמינים באלוהים, אך אתם לא מכירים את רצונו. אתם אוכלים ושותים את דברי האל, אך אתם לא מסוגלים
 לעמוד בדרישותיו של אלוהים. אתם מאמינים באלוהים, אבל אתם לא מכירים אותו, ואתם חיים כאילו אין לכם
 שום מטרה. אין לכם ערכים ואין לכם תכלית. אתם חיים כבני אדם, אך אין לכם מצפון, יושר או אפילו קמצוץ
 של אמינות. איך תוכלו להיחשב לבני אדם? אתם מאמינים באלוהים, אך אתם מרמים אותו. יתרה מזאת, אתם
 לוקחים את כספו של אלוהים ואוכלים את הזבחים שלו, אולם בסופו של דבר, אתם לא מתחשבים כלל ברגשותיו
 של אלוהים או ואין לכם נקיפות מצפון על כך. אתם לא יכולים לעמוד אפילו בדרישות הפשוטות ביותר של
 אלוהים. לכן, איך תוכלו להיחשב לבני אדם? האוכל שאתם אוכלים והאוויר שאתם נושמים מגיעים מאלוהים.
 אתם נהנים מחסדו, אך בסופו של דבר, אתם לא מכירים את אלוהים שהוא זה. נהפוך הוא, הפכתם ללא-יוצלחים
 שמתנגדים לאלוהים. אתם חיות עלובות יותר מכלבים, הלא כן? האם יש בעל חיים יותר זדוני מכם?

הכמרים והזקנים שניצבים על הבימה ומחנכים את האדם הם מתנגדים של אלוהים שעושים יד אחת עם השטן. אלה מכם שלא ניצבים על הבימה ומחנכים את האדם הם מתנגדים אפילו גדולים יותר של אלוהים, הלא כן? יתרה מכך, אתם עוד יותר עושים יד אחת עם השטן, הלא כן? מי שלא מבין את תכליתה של עבודתו של אלוהים לא יודע איך להיות תואם ללבו של אלוהים. אין ספק שהדבר לא נכון לגבי בני האדם שמבינים את תכליתה של עבודתו של אלוהים, נכון? עבודתו של אלוהים לעולם לא שגויה, אלא שעיסוקו של האדם לקוי. בני האדם המנוונים שמתנגדים לאלוהים בכוונה הם מרושעים וזדוניים יותר מהכמרים והזקנים האלה, הלא כן? יש רבים שמתנגדים לאלוהים, ומבין בני האדם הרבים האלה, יש סוגים שונים של התנגדויות לאלוהים. כפי שיש סוגים שונים של מאמינים, יש סוגים שונים של מתנגדים לאלוהים, וכל אחד מהם נבדל מרעהו. אף אחד מבני האדם שלא מכירים בביורר בתכליתה של עבודתו של אלוהים לא יכול לזכות בישועה. ללא קשר למידה שבה האדם התנגד לאלוהים בעבר, כשהאדם יבין את תכליתה של עבודתו של אלוהים ויתאמץ לרצות את אלוהים, אלוהים יימחה את חטאי העבר שלו. כל עוד האדם יחפש את האמת וינהיג את האמת, אלוהים לא יתייחס למה שהוא עשה בעבר. במקום זאת, אלוהים מצדיק את האדם על סמך האופן שבו הוא מנהיג את האמת. זו צדקתו של אלוהים. לפני שהאדם רואה את אלוהים וחווה את עבודתו, אלוהים לא מתייחס לאופן שבו הוא התנהג כלפיו. עם זאת, ברגע שהאדם רואה את אלוהים וחווה את עבודתו, אלוהים כותב את כל מעשיו ופעולותיו של האדם ב"ספר תולדותיו", מכיוון שהאדם ראה את אלוהים וחי בתוך עבודתו.

לאחר שהאדם יראה באמת מה שייך לאלוהים ומה אלוהים הינו, לאחר שהוא יראה את עליונותו של אלוהים ויכיר באמת את עבודתו של אלוהים, ויתר על כן, לאחר שטבעו הקודם של האדם ישתנה, זו תהיה הוכחה לכך שהאדם נפטר לגמרי מטבעו המרדני המתנגד לאלוהים. אפשר לומר שכל אדם התנגד פעם לאלוהים ושכל אדם מרד פעם באלוהים. עם זאת, אם אתם נוטים להישמע לאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם באופן תכליתי, ואם בעקבות כך, אתם מרצים בנאמנותכם את לבו של אלוהים, מנהיגים את האמת כפי שאתם צריכים לעשות, ממלאים את חובתכם כפי שאתם צריכים לעשות ומקפידים על התקנות כפי שאתם צריכים לעשות, פירוש הדבר הוא שאתם מוכנים להיפטר מהמרדנות שלכם כדי לרצות את אלוהים, ואלוהים יכול להפוך אתכם למושלמים. אם תסרבו להכיר בטעויות שלכם, אם אתם לא רוצים בלבכם להכות על חטא, אם תתמידו בדרכים המרדניות שלכם ולא תרצו כלל בלבכם לעבוד עם אלוהים ולרצות את אלוהים, אתם טיפשים עיקשים, אתם תיענשו ללא ספק ואלוהים לעולם לא יהפוך אתכם למושלמים אם כך, אתם אויביו של אלוהים היום וגם מחר, וכן תישארו אויביו של אלוהים גם לאחר מכן. לעולם תהיו יריבים של אלוהים ואויבים של אלוהים. איך ייתכן שאלוהים יחוס עליכם? האדם מתנגד לאלוהים באופיו, אך האדם לא יכול לחפש בכוונה תחילה את "סודות" ההתנגדות לאלוהים, מפני ששינוי אופיו הוא דבר שהוא לא יכול לבצע. אם כך הדבר, מוטב שתסתלקו לפני שיהיה מאוחר מדי, פן הייסורים הצפויים לכם יהיו חמורים יותר, ופן האופי הבהמי שלכם יצוץ ויהפוך לבלתי נשלט, עד שאלוהים יכלה את בשרכם ודמכם בסופו של דבר. אתם מאמינים באלוהים כדי לזכות בברכות. אם בסופו של דבר, תזכו רק לצרות, זה לא ישתלם לכם. אני מפציר בכם שמוטב לכם לערוך תוכנית אחרת. כל פעילות אחרת עדיפה על אמונתך באלוהים. הנתיב הזה הוא לא הדרך היחידה, נכון? אתם תמשיכו לחיות גם מבלי לחפש את האמת, נכון? למה לכם להיות מנוגדים כך לאלוהים?

דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות ב'

(מנובמבר 1992 עד יוני 1993)

עבודה והיווכחות (1)

מאז שבני האדם עלו על דרך הישר של החיים, נותרו דברים רבים שהם עדיין לא מבינים. הם עדיין מבולבלים לגמרי לגבי עבודתו של אלוהים, ובנוגע לשאלה כמה עבודה עליהם לעשות. מצד אחד, המצב הזה נובע מהסטייה שלהם בחווייתם ומהמגבלות ביכולתם לקבל. מצד שני, המצב נובע מכך שעבודתו של אלוהים עדיין לא הביאה בני אדם לשלב הזה. לכן, העניינים הרוחניים ביותר עדיין מעורפלים לכולם. לא רק שלא ברור לכם במה עליכם להיווכח, אלא שיתרה מכך, אתם לא מבינים את עבודתו של אלוהים. זה חשוב יותר מאשר החסרונות שלכם: זה פגם גדול שיש לכל בני האדם בעולם הדתי. בכך טמון הבסיס לכך שבני האדם לא מכירים את אלוהים, ולכן הפגם הזה הוא חיסרון, המשותף לכל מי שמחפש את אלוהים. אף אדם מעולם לא הכיר את אלוהים, ואפילו לא ראה את פניו האמיתיים. זו הסיבה שעבודתו של אלוהים הופכת למפרכת כמו הזזת הרים או ריקון הים. כמה בני אדם הקריבו את חייהם למען עבודתו של אלוהים? כמה בני אדם סולקו משום עבודתו של אלוהים? כמה התענו עד מוות למען עבודתו? כמה מתו שלא בצדק בעיניים מלאות בדמעות של אהבה לאלוהים? כמה חוו רדיפה אכזרית ולא אנושית? העובדה שהטרגדיות האלה קורות נובעת מכך שבני האדם לא מכירים את אלוהים, הלא כן? איך ייתכן שמישהו שלא מכיר את אלוהים יעז להתייצב בפניו? איך ייתכן שמישהו שמאמין באלוהים אך רודף אותו יעז להתייצב בפניו? זה לא רק ליקוי של בני האדם בעולם הדת, אלא ליקוי המשותף גם להם וגם לכם. אנשים מאמינים באלוהים מבלי להכיר אותו. זו הסיבה היחידה שהם לא יראים את אלוהים בלבם ולא מפחדים ממנו בלבם. יש אפילו כאלה שעושים לבדם את העבודה שהם רואים צורך לעשות בהוד ובהדר בתוך הזרם הזה, ועושים את עבודתו של אלוהים לפי הדרישות והרצונות המופרזים שלהם עצמם. בני אדם רבים מתנהגים בפראות, מבלי להעריך את אלוהים כלל אלא בציות לרצונם שלהם. האין אלה התגלמויות מושלמות של לבם האנוכי של בני האדם? הדברים האלה מבטאים את שפע ההונאה שבני האדם ניחנים בה, הלא כן? גם אם בני האדם חכמים באופן מדהים, איך ייתכן שהכישרונות שלהם יחליפו את עבודתו של אלוהים? בני האדם בהחלט יכולים לדאוג לעול של אלוהים, אך הם לא יכולים לנהוג באנוכיות רבה מדי. האם מעשיהם של בני האדם באמת אלוהיים? האם בני האדם יכולים להיות בטוחים באופן חיובי? כשבני האדם נושאים עדות על אלוהים וכשהם יורשים את כבודו, אלוהים חורג ממנהגו ומרומם אותם. איך ייתכן שהם ראויים לכך? עבודתו של אלוהים רק החלה, ודבריו

רק החלו להיאמר. בשלב הזה, בני האדם מרוצים מעצמם. האין זה פשוט חיזור אחר השפלה? הבנתם מעטה בהרבה מהנחון. אפילו התיאורטיקן המוכשר ביותר או הנואם הרהוט ביותר לא יכולים לתאר את כל השפע של אלוהים – אתם תיכשלו בכך עוד יותר, הלא כן? מוטב שלא תחשבו שאתם שווים יותר מהשמיים, אלא שתעריכו את עצמכם כפחותים מבני האדם הרציונליים ששואפים לאהוב את אלוהים. זה הנתיב שבו אתם צריכים להיווכח: להבין שאתם נמוכים באופן משמעותי מהזולת. לשם מה אתם חושבים שאתם כל כך מרוממים? לשם מה אתם מעריכים את עצמכם עד כדי כך? במסע הארוך של החיים, צעדתם רק כמה צעדים ראשונים. כל מה שאתם רואים הוא זרועו של אלוהים, ולא אלוהים כולו. חובה עליכם לראות יותר מעבודתו של אלוהים ולגלות יותר ממה שעליכם להיווכח בו, מפני שהשתניתם מעט מדי.

עבודתו של אלוהים להכין את האדם^[1] ולשנות את טבעו לעולם לא נפסקת, משום שבני האדם לקויים ביותר מדי בחינות ולא עומדים ברף שאלוהים מציב. לכן אפשר לומר שבעיני אלוהים, אתם תמיד תהיו תינוקות בני יומם הניחנים במעט מאוד תכונות שמשמחות אותו, משום שאתם אינכם אלא ברואים בידיו של אלוהים. כשאדם נתקף בשאננות, אלוהים מתעב אותו, הלא כן? כשנאמר כיום שאתם יכולים לַרְצוֹת את אלוהים, הדבר נאמר מנקודת המבט המוגבלת של גופכם העשוי בשר ודם. אם באמת תועמדו להשוואה מול אלוהים, תנחלו תבוסה לעולמים בזירה הזו. בשרו ודמו של האדם מעולם לא נחל ניצחון. רק באמצעות עבודתה של רוח הקודש יכול האדם לזכות במאפיינים חיוביים. למען האמת, מתוך שפע הדברים בבריאתו של אלוהים, האדם הוא הנמוך ביותר. על אף שהאדם הוא אדון כל הדברים, הוא היחיד מביניהם שנופל קורבן לתכסיסים של השטן, והוא היחיד שנופל קורבן באינספור דרכים והופך למושחת. לאדם מעולם לא הייתה ריבונות על עצמו. רוב בני האדם חיים במקומו המצחין של השטן וסובלים את לעגו. הוא מקניט אותם באופן כזה או אחר עד שהם חיים למחצה וסובלים כל תהפוכה וכל מצוקה בעולם האנושי. לאחר שהשטן משתעשע בהם, הוא שם קץ לגורלם. כך קורה שבני האדם עוברים את כל חייהם בערפל של בלבול, מבלי ליהנות ולו פעם אחת מהדברים הטובים שאלוהים הכין למענם – במקום זאת, השטן מזיק להם ומותיר אותם כשברי כלי. כיום, הם כבר כל כך תשושים ולאים שפשוט אין להם שום נטייה לשים לב לעבודתו של אלוהים. אם לבני האדם לא תהיה שום נטייה לשים לב לעבודתו של אלוהים, ייגזר עליהם שחוייתם תיוותר לעד מקוטעת וחלקית, ושההיווכחות שלהם תהיה תמיד ריקה מתוכן. לאורך אלפי השנים מאז שאלוהים בא אל העולם, הוא השתמש במספר רב של בני אדם בעלי חזון נשגב כדי שיעשו עבודה למענו לאורך שנים רבות, אך מספר בני אדם שבאמת הכירו את עבודתו הוא זעום לבלי שיעור. זו הסיבה שבני אדם רבים מספור נוקטים גישה של התנגדות לאלוהים במקביל לביצוע עבודה למענו. במקום לעשות את עבודתו, הם למעשה עושים עבודה אנושית על אף שתפקידם ניתן להם מאלוהים. האם אפשר לקרוא לזה עבודה? כיצד הם יכולים להיווכח? האנושות לקחה את חסדו של אלוהים וקברה אותו. משום כך, לאורך דורות העבר, בני האדם שעשו את עבודת האל זכו בהוכחות מועטה. הם פשוט לא מדברים על הכרת עבודתו של אלוהים, משום שהם מבינים מעט מדי על חוכמתו של אלוהים. אפשר לומר שעל אף שיש בני אדם רבים המשרתים את אלוהים, הם לא מצליחים להבין כמה

הערות שוליים:

1. "להכין את האדם" פירושו "להושיע את האדם".

הוא נשגב, וזו הסיבה שכל בני האדם האלה המליכו את עצמם כאלוהים כדי שהזולת תעבוד אותם. במשך שנים רבות, אלוהים נותר נסתר בתוך הבריאה. הוא השקיף על בריאתו בהיחבא בערפל במשך אביבים וסתווים כה רבים, הביט מהרקיע השלישי במשך ימים ולילות כה רבים, וצעד לצד בני האדם במשך המוני חודשים ושנים. הוא ישב מעל כל בני האדם והמתין בשקט במשך חורפים קרים כה רבים. הוא מעולם לא נחשף בגלוי לאיש, לא השמיע צליל, והיה עוזב ללא זכר וחוזר בדממה. מי יכול להכיר את פניו האמיתיים? הוא מעולם לא דיבר אל האדם ומעולם לא התגלה לאדם. כמה קל לבני האדם לעשות את עבודתו של אלוהים? הם כלל לא מבינים שהדבר הקשה ביותר הוא להכיר את אלוהים. אלוהים דיבר היום אל האדם, אך האדם מעולם לא הכיר אותו, משום שהוכחותיו בחיים מוגבלות ורדודה מדי. מנקודת המבט של אלוהים, בני האדם כלל לא כשירים להופיע בפניו. הם מבינים את אלוהים מעט מדי והם יותר מדי מנוכרים ממנו. יתרה מזאת, הלב שבו הם מאמינים באלוהים מסובך מדי, והם פשוט לא מחזיקים בצלם אלוהים בלבם. כתוצאה מכך, עבודתו של אלוהים והמאמץ הקפדני שהוא השקיע משולים לזהב הטמון בחול, שלא יכול לנצנץ באור. בעיני אלוהים, האיכות, המניעים וההשקפות של בני האדם האלה מתועבים עד מאוד. יכולתם לקבל ירודה, תחושתם התקתה ואיבדה מרגישותה, הם פגומים, מנוונים, מתרפסים יתר על המידה, חלשים וללא כוח רצון, ולכן צריך להוביל אותם כצאן או כסוסים. באשר להיווכחותם ברוח שלהם או היווכחותם בעבודתו של אלוהים, הם לא מתייחסים לכך כהוא זה, ואין להם ולו קמצוץ של נחישות לסבול למען האמת. לא יהיה קל לאלוהים להשלים אדם כזה. לפיכך, הכרחי שתעבדו על היווכחותכם מהזווית הזו, כדי שבאמצעות עבודתכם והיווכחותכם, תתקרבו להכיר את עבודתו של אלוהים.

עבודה והיווכחות (2)

העבודה וההיווכחות שלכם עלובות למדי. האדם לא מייחס חשיבות לעבודה ואף מתייחס בביטול רב יותר להיווכחות. האדם לא מתייחס לדברים האלה כאל לקחים שעליו להיווכח בהם. לפיכך, בחווייתו הרוחנית, כל מה שהאדם רואה, הלכה למעשה, הוא חלומות באספמיה. לא מוצבות לכם דרישות רבות בנוגע לחווייתכם בעבודה, אך כבני אדם שאלוהים עתיד להפוך למושלמים, עליכם ללמוד לעבוד למען אלוהים, כדי שתהיו כלבבו במהירה. לאורך העידנים, בני האדם שעשו עבודה נקראו עובדים או שליחים, ומונחים אלה מתייחסים למספר מצומצם שאלוהים השתמש בהם. עם זאת, העבודה שאני מדבר עליה כיום לא מתייחסת רק לעובדים והשליחים האלה, אלא שהיא מכוונת לכל בני האדם שאלוהים עתיד להפוך למושלמים. ייתכן שיש רבים שלא מתעניינים בכך במיוחד, אך למען ההיווכחות, מוטב לדון באמת הזאת.

כשהעבודה נדונה, האדם סבור שהעבודה היא התרוצצות אנה ואנה למען אלוהים, הטפה בכל מקום והשקעה למען אלוהים. על אף שהסברה הזו נכונה, היא יותר מדי חד-צדדית. מה שאלוהים דורש מהאדם הוא לא רק לנדוד אנה ואנה למענו, אלא בעיקר לקיים כהונה ואספקה בתוך רוחו של האדם. אחים ואחיות רבים מעולם לא חשבו על עבודה למען אלוהים אפילו לאחר שנים כה רבות של חוויות, מכיוון שהעבודה כפי שהאדם תופס אותה

לא עולה בקנה אחד עם מה שאלוהים דורש. לפיכך, אין לאדם כל עניין בעבודה, וזו בדיוק הסיבה לכך שהיווכחותו של האדם היא גם חד-צדדית למדי. כולכם צריכים להתחיל להיווכח על-ידי עבודה למען אלוהים, כדי שתוכלו לחוות טוב יותר את כל ההיבטים של ההיווכחות. זה מה שעליכם להיווכח בו. העבודה מתייחסת לא להתרוצצות אנה ואנה למען אלוהים, אך היא נוגעת לשאלה אם חיי האדם ומה שהאדם מביא לידי ביטוי בחייו נועדו להנאתו של אלוהים. העבודה מתייחסת לכך שהאדם משתמש בנאמנות שלו לאלוהים ובידע שלו על אלוהים כדי להעיד על אלוהים ולכהן בקרב בני האדם. זו אחריותו של האדם, וזה מה שכל בני האדם צריכים להבין. במילים אחרות, ההיווכחות שלכם היא עבודתכם. אתם שואפים להיווכח במהלך עבודתכם למען אלוהים. חוויית אלוהים לא רק מורכבת מהיכולת לאכול ולשתות את דבר האל. חשוב מכך, עליכם להיות מסוגלים להעיד על אלוהים, לשרת את אלוהים, לכהן בקרב בני האדם ולקיים אותם. זו עבודה, וזו גם היווכחותכם. זה מה שכל אדם צריך להשיג. יש בני אדם רבים שרק מתמקדים בנדידה אנה ואנה למען אלוהים ובהטפה בכל מקום, אך מתעלמים מהחוויית האישיות שלהם ומזניחים את היווכחותם בחיי רוח. זה מה שגורם לבני האדם שמשרתים את אלוהים להפוך לכאלה שמתנגדים לאלוהים. במשך שנים כה רבות, בני האדם שמשרתים את אלוהים ומכהנים בקרב בני האדם פשוט התייחסו לעבודה ולהטפה כהיווכחות, ואף אחד מהם לא ראה בחוויית הרוחניות שלו עצמו כהיווכחות חשובה. במקום זאת, הם מפיקים תועלת מהנאורות של רוח הקודש כדי לעבוד וללמד זה את זה. כשהם מטיפים, הם חשים עול רב ומקבלים את העבודה של רוח הקודש, ובאמצעות כך, הם משחררים את קולה של רוח הקודש. באותה עת, בני האדם שעובדים מרגישים זחוחים וגאווניים, כאילו עבודתה של רוח הקודש היא חווייתם הרוחנית. הם מרגישים שכל המילים שהם אומרים במהלך הזמן הזה נובעות מההוויה שלהם, וגם מרגישים כאילו החוויית שלהם לא ברורות כפי שהם תיארו אותן. בנוסף, אין להם שמץ של מושג מה לומר לפני שהם פוצים פה, אך כשרוח הקודש עובדת בקרבם, יוצא מפייהם שטף מתמשך ובלתי פוסק של מילים. לאחר שאתם מטיפים כך פעם אחת, אתם חשים ששיעור קומתכם בפועל לא נמוך כפי שסברתם בעבר. לאחר שרוח הקודש עובדת בקרבכם באופן דומה מספר פעמים, אתם מסיקים שכבר יש לכם שיעור קומה וסוברים בטעות שעבודתה של רוח הקודש היא ההיווכחות וההוויה שלכם. כשיש לכם חוויה כזו ללא-הרף, אתם לא מקפידים על ההיווכחות שלכם. בשלב הזה, אתם הופכים לעצלים מבלי לשים לב ולא מייחסים כל חשיבות להיווכחות שלכם. לפיכך, כשאתם מכהנים בקרב בני האדם, עליכם להבדיל בביור בין שיעור קומתכם ועבודתה של רוח הקודש. זה יסייע טוב יותר להיווכחות שלכם ויועיל יותר לחיותכם. העובדה שהאדם מתייחס לעבודתה של רוח הקודש כאל חווייתו שלו מהווה את תחילת הניוון של האדם. מכיוון שכן, תהיה אשר תהיה החובה שאתם ממלאים, עליכם לראות בהיווכחות שלכם לקח מרכזי.

אתם עובדים כדי למלא את רצונו של אלוהים, כדי להביא לפני אלוהים את כל בני האדם אשר כלבבו, כדי להביא את האדם לאלוהים, וכדי להציג לאדם את עבודתה של רוח הקודש ואת הכוונתו של אלוהים, ובכך להפוך את פירות עבודתו של אלוהים למושלמים. זו הסיבה שהכרחי לתפוס את מהות העבודה. מכיוון שאלוהים משתמש בבני האדם, הם כולם ראויים לעבוד למען אלוהים, כלומר לכולם יש הזדמנות לשמש את רוח הקודש. אולם יש עובדה אחת שעליכם להבין: כשהאדם עושה את עבודתו של אלוהים, יש לאדם הזדמנות לשמש את אלוהים, אך שיעור קומתו של האדם מורכב לא רק ממה שהוא אומר וידע. אתם יכולים רק להכיר טוב יותר את הליקויים

בעבודתכם ולקבל נאורות רבה יותר מרוח הקודש, וכך תוכלו לזכות בהיווכחות טובה יותר בעבודתכם. אם האדם מתייחס להכוונתו של אלוהים כהיווכחות שלו עצמו וכאופי המולד שלו עצמו, שיעור קומתו של האדם לא יכול לגדול. רוח הקודש הופכת את האדם לנאור כשהוא במצב רגיל. ברגעים כאלה, האדם נוטה להניח בטעות שהנאורות שהוא מקבל היא שיעור קומתו הממשי, מכיוון שרוח הקודש מעניקה נאורות באופן הרגיל ביותר: תוך שימוש באופיו המולד של האדם. כשהאדם עובד ומדבר, או במהלך תפילתו הרוחנית המסורה של האדם, הוא לפתע מבין אמת מסוימת. אולם בפועל, למעשה, מה שהאדם רואה הוא רק הנאורות שרוח הקודש מקנה לו (מן הסתם, הדבר נוגע לשיתוף פעולה מצד האדם) ולא שיעור קומתו האמיתי של האדם. לאחר תקופה של חוויה שבה האדם נתקל בקשיים אמיתיים רבים, שיעור קומתו של האדם מתברר בנסיבות כאלה. רק בשלב הזה, האדם מגלה ששיעור קומתו לא רב במיוחד, ואז צצים האנוכיות, השיקולים האישיים והחמדנות של האדם. רק לאחר כמה מחזורים של חוויות כאלה, בני האדם שרוחם מתעוררת מבינים שהם לא חוו את המציאות שלהם עצמם בעבר, אלא הארה רגעית מרוח הקודש, ושהאדם רק קיבל את האור. כשרוח הקודש מעניקה לאדם את הנאורות להבין את האמת, לרוב הדבר נעשה באופן ברור, מובהק ומחוץ להקשר. כלומר רוח הקודש לא משלבת את קשייו של האדם בגלוי הזה, אלא חושפת את האמת באופן ישיר למדי. כשהאדם נתקל בקשיים בהיווכחותו, הוא משלב את הנאורות של רוח הקודש, וזה הופך לחווייתו של האדם בפועל. לדוגמה, אחות רווקה מדברת כך במהלך שיתוף: "אנחנו לא שואפים לכבוד או לעושר ולא חומדים באושר של אהבה בין בעל ואישה. אנחנו שואפים רק להקדיש לאלוהים לב טהור וחדור מטרה." היא ממשיכה ואומרת: "ברגע שבני אדם מתחתנים, דברים רבים תוקפים אותם, ואהבתם השלמה לאלוהים כבר לא כנה. לבם תמיד טרוד כולו במשפחתם ובבן זוגם, ולכן לבם הופך למורכב בהרבה..." כשהיא מדברת, נדמה שדבריה מבטאים את מחשבות לבה. דבריה מהדהדים ורבי עוצמה, כאילו כל מה שהיא אומרת נובע מעומק לבה. היא מייחלת להיות מסוגלת להקדיש את כל כולה לאלוהים ומקווה שאחים ואחיות כמוה יהיו נחושים באותה מידה. אפשר לומר שהנחישות וההתרגשות שלך ברגע זה נובעות לחלוטין מעבודתה של רוח הקודש. כשיטת עבודתו של אלוהים משתנה, הדבר קורה לאחר שגדלת בכמה שנים. את רואה שלכל בנות כיתתך וחברותיך בגילך יש בעלים, או שומעת שאחרי שחברה מסוימת התחתנה, היא עברה עם בעלה לעיר הגדולה והיא מצאה שם עבודה. כשאת רואה אותה, לבך מתחיל להתמלא קנאה. את רואה שהיא מלאה בקסם אישי וקור רוח מכף רגל ועד ראש. כשהיא מדברת, היא נשמעת כמו אשת העולם הגדול, ונדמה שהיא איבדה לחלוטין את הסגנון המקורקע והכפרי שלה. זה מעורר בך רגשות. מכיוון שהקדשת הכל למען אלוהים כל הזמן הזה, אין לך משפחה או קריירה, ועברת טיפול כה רב. הגעת מזמן לגיל העמידה, והנעורים שלך נעלמו חרישית, כאילו שקעת בחלום. התקדמת עד הלום, אבל את לא יודעת איפה לתקוע יתד. בשלב הזה, ראשך אפוף במחשבות, כאילו איבדת את עשתונותיך. את לגמרי לבדך, את לא מסוגלת לישון שינה ערבה, ואת מתקשה להירדם לאורך הלילה, ולכן, מבלי להתכוון לכך, את מתחילה לחשוב על הנחישות שלך ועל הנדרים שנדרת לאלוהים. מדוע נקלעת לנסיבות האלה? מבלי שאת מתכוונת לכך, דמעה שקטה זולגת בעיניך, ואת חווה כאב אדיר. את מתייצבת בפני אלוהים כדי להתפלל ומתחילה לחשוב על הקשר הקרוב והקרבה ההדוקה שאפיינו את הימים המאושרים שלך עם אלוהים. רגע אחר רגע מופיעים לנגד עיניך, והשבועה שנשבעת ביום ההוא שוב מצלצלת באוזניך. "האם אלוהים אינו הידיד הקרוב היחיד שלי?" בשלב הזה, את כבר מייבבת:

"אלוהים! אלוהים האהוב! כבר נתתי לך את כל לבי. אני רוצה להקדיש את עצמי למענך לעולמים, ואני אוהב אותך לאורך כל חיי לבלי שינוי..." רק כשאת נאבקת בסבל העצום הזה, את חשה באמת ובתמים כמה אלוהים חביב, ורק אז את מבינה בבירור: "נתתי לאלוהים את כל כולי לפני זמן רב." לאחר מהלומה כזו, את הופכת למנוסה בהרבה בנושא הזה, ואת רואה שעבודתה של רוח הקודש באותה עת היא לא רכושו של האדם. בחוויותיך לאחר מכן, את כבר לא מוגבלת בהיווכחותך. נדמה שהצלקות שלך הועילו להיווכחות שלך עד מאוד. בכל פעם שתתקלי בנסיבות כאלה, את תיזכרי תכף ומיד בדמעות שהזלת באותו יום, כאילו תשובי ותתאחדי עם אלוהים. את מפחדת ללא-הרף שתגדעי שוב את הקשר שלך עם אלוהים ותפגעי בקישור הרגשי (הקשר הרגיל) בינך לבין אלוהים. זו העבודה וההיווכחות שלכם. לפיכך, כשאתם מקבלים את עבודתה של רוח הקודש, עליכם להתמקד יותר בהיווכחות שלכם באותה עת, לראות בדיוק מהי העבודה של רוח הקודש ומהי ההיווכחות שלכם, וכן לשלב את עבודתה של רוח הקודש בהיווכחות שלכם, כדי שהיא תיטיב להפוך אתכם למושלמים וכדי לאפשר למהות עבודתה של רוח הקודש להתבצע בקרבכם. במהלך חווייתכם את עבודתה של רוח הקודש, אתם מתוודעים לרוח הקודש, וכן לעצמכם, ותוך כדי מקרים רבים של סבל עז, אתם מפתחים קשר רגיל עם אלוהים. הקשר בינכם לבין אלוהים מתהדק מיום ליום. לאחר מקרים רבים מספור של גיזום וזיכוך, אתם מפתחים אהבה אמיתית לאלוהים. זו הסיבה לכך שעליכם להבין שסבל, מכות וצרות אינם דבר מאיים. מה שמבהיל הוא שתהיה לכם רק עבודתה של רוח הקודש, ללא היווכחות שלכם. כשיבוא היום שבו תסתיים עבודתו של אלוהים, עמלכם יהיה לחינם. על אף שחוויתם את עבודתו של אלוהים, לא תתוודעו לרוח הקודש ולא תהיה לכם היווכחות משלכם. רוח הקודש הופכת את האדם לנאור לא על מנת לקיים את תשוקתו של האדם, אלא כדי לפלס דרך להיווכחותו של האדם, וכן כדי לאפשר לאדם להתוודע לרוח הקודש, ומתוך כך, לפתח לב מלא יראה והערצה לאלוהים.

עבודה והיווכחות (3)

אלוהים הטיל דברים כה רבים על בני האנוש וכן התייחס להיווכחותם בדרכים רבות מספור. אולם מפני שאיכותם של בני האדם ירודה באופן ניכר, רבים מדברי האל לא הצליחו להכות שורש. יש מגוון סיבות לאיכות הירודה הזו, כגון השחיתות המאפיינת את החשיבה והמוסר האנושיים והיעדר חינוך ראוי; האמונות התפלות והפאודליות שכבשו באופן יסודי את לבו של האדם; אורחי חיים מסואבים ומנוונים שהחדירו רעות חולות רבות לעומקי הלב האנושי; ותפיסה שטחית של אוריינות תרבותית, כשכמעט תשעים ושמנה אחוזים מהאוכלוסייה הם חסרי אוריינות תרבותית. בנוסף, מעטים זוכים להשכלה תרבותית ברמות גבוהות יותר. לכן, הלכה למעשה, אין לבני האדם שום מושג מה הכוונה במילים "אלוהים" או "רוח האל", אלא רק מחזיקים ברושם מעורפל ולא ברור אודות אלוהים המבוסס על אמונות תפלות פאודליות. לצד זאת ניתן לציין את ההשפעות הזדוניות שאלפי שנים של "רוח נשגבת של לאומנות" הותירו בעומק לבו של הלב האנושי; וכן את החשיבה הפאודלית של בני האדם הכפופים והכבולים, שאין להם אף שמץ של חירות, אף רצון לשאוף או להתמיד ואף משאת נפש להתקדם,

וכך הנותרים הם במקום זאת פסיביים ורגרסיביים, ובעלי מנטליות עמוקה של עבדות, וכן הלאה – הגורמים האובייקטיביים האלה שפכו טינופת וכיעור על ההשקפה האידאולוגית, האידיאלים, המוסר והטבע של האנושות. בני האנוש, כך נדמה, חיים בעולם טרוריסטי חשוך שאף אחד מהם לא שואף להתעלות עליו, ואף אחד מהם לא חושב לעבור לעולם אידאלי. במקום זאת, הם שמחים בחלקם, ומבלים את חייהם בהעמדת ילדים וגידולם, בשאיפה, בהזעה ובביצוע מטלותיהם; וכן בחלומות על משפחה נוחה ומאושרת, על אהבה זוגית, על ילדים טובים, על האושר שלהם בזקנתם כשהם יעבירו את שארית חייהם בשלווה... במשך עשרות, אלפים ורכבות של שנים עד היום, בני האדם בזבזו כך את זמנם, ואיש לא יצר חיים מושלמים. כולם מתמקדים רק בטבח הדדי בעולם החשוך הזה, במרוץ לפרסום ועושר ובמזימות זה נגד זה. מי אי-פעם חיפש את רצונו של אלוהים? מי אי-פעם נתן דעתו לעבודתו של אלוהים? כל חלקי האנושות ששקועים בהשפעת החושך הפכו לפני זמן רב לאופי האנושי, ולכן קשה למדי לבצע את עבודתו של אלוהים, ובני האדם אפילו פחות מעוניינים להקדיש תשומת לב למה שאלוהים מטיל עליהם כיום. בכל מקרה, אני סבור שלא יהיה אכפת לבני האדם אם אבטא את דברי האל, מכיוון שהדבר שאני מדבר עליו נוגע להיסטוריה של אלפי שנים. דיבור על היסטוריה פירושו דיווח עובדות, ויתרה מזאת, דיווח שערוריות שמובנות מאליהן לכל בני האדם. אם כן, מה הטעם באמירת דברים שסותרים את העובדות? אולם אני גם מאמין שבני אדם הגיוניים יתעוררו למראה הדברים האלה, וישאפו להתקדם. אלוהים מקווה שבני האנוש יכולים לחיות ולעבוד בשלווה ובסיפוק ובה-בעת להיות מסוגלים לאהוב את אלוהים. אלוהים רוצה שהאנושות כולה תזכה במנוחה. יתרה מכך, רצונו העז ביותר של אלוהים הוא שהארץ כולה תתמלא בכבודו. פשוט חבל שבני האנוש שקועים בעיוורונם וטרם התעוררו. השטן השחית אותם באופן כה חמור עד שהם איבדו כל צלם אנוש. לכן החשיבה, המוסר והחינוך האנושיים מהווים קשר חשוב, והכשרה באוריינות תרבותית מהווה קשר שני, המאפשר לשפר את איכותם התרבותית של בני האנוש ולשנות את השקפתם הרוחנית. למעשה, אלוהים לא דורש הרבה מהאנושות, אל משום הפער בין איכותם של בני האדם והרף שאלוהים דורש הוא כה רחב, רוב בני האדם פשוט מביטים מעלה על דרישותיו של אלוהים אך נעדרים את היכולת לעמוד בהם. כשרונם המולד של בני האדם, יחד עם הדברים שהם הצטיידו בהם לאחר לידתם, לא מתקרבים לעמוד בדרישותיו של אלוהים. אולם הכרה בעובדה הזו לא מהווה פתרון מובטח. מים מרוחקים לא יכולים להרוויח צמא מידי. אפילו אם בני האדם יודעים שהם יותר נחותים מהעפר, אם אין להם הנחישות לרצות אל לבו של אלוהים, וקל וחומר לעלות על הדרך המתקדמת לעמוד בדרישותיו של אלוהים, מה הערך בידע כזה? זה משול לדליית מים במסננת – מאמץ שווא. מהות דבריי נוגעת להיווכחות. זה הנושא המרכזי.

במהלך היווכחותו של האדם, החיים תמיד משעממים ומלאים במרכיבים חד-גוניים של חיי הרוח, כגון תפילות מסוימות, אכילה ושתייה של דברי האל או אספות, ולכן בני האדם תמיד מרגישים שאמונה באלוהים לא מסבה כל הנאה. פעילויות רוחניות כאלה תמיד מתבצעות על בסיס הטבע האנושי המקורי שהשטן השחית. על אף שבני האדם יכולים לפעמים לקבל את הנאורות של רוח הקודש, חשיבתם, טבעם, אורח חייהם ומנהגיהם המקוריים עדיין מושרשים בהם, ולכן אופיים לא משתנה. הפעילויות הנוגעות לאמונות תפלות – שבהן בני האדם עדיין לוקחים חלק – הן מה שאלוהים שונא יותר מכול. עם זאת, בני אדם רבים בכל זאת לא מסוגלים להרפות מהן, במחשבה שאלוהים ציווה לקחת חלק בפעילויות האלה הנוגעות לאמונות תפלות, ולכן הם לא התנערו מהן

לחלוטין עד היום. הדברים האלה הם ההכנות שצעירים עורכים לקראת ארוחות חתונה, נדוניות, מתנות בדמות כסף מזומן, סעודות חגיגיות, ודברים דומים שנחגגים בהם אירועים משמחים. אלה נוסחאות עתיקות שהתקבלו בירושה. כל הפעילויות חסרות המשמעות האלה הנוגעות לאמונות תפלות שמתבצעות בשם המתים וטקסי ההלוויה שלהם – אלוהים מתעב אותן אפילו עוד יותר. אלוהים אפילו מתעב את השבת שנשמרת בעולם הדתי, והוא בז להקשרים החברתיים והאינטראקציות הארציות בין אדם לחברו ודוחה אותם. אפילו חג האביב וחג המולד, שכולם מכירים אותם, לא נובעים מצווים של אלוהים, ועל אחת כמה וכמה הצעצועים והקישוטים (שירים, עוגה לכבוד השנה החדשה, זיקוקים, פנסים, מתנות חג מולד, מסיבות חג מולד וטקס אכילת הלחם הקדוש) לכבוד החגים האלה – האין אלה אלילים בדעתם של בני האדם? בציעת הלחם ביום ראשון, היין והמצעים החגיגיים הם אלילים אפילו מובהקים יותר. כל החגים המסורתיים הפופולאריים בסין, כגון יום העלאת ראשי הדרקונים, חג סירות הדרקון, חג אמצע הסתיו, חג הלבנה, ראש השנה הסינית, והחגים בעולם הדתי, כגון פסחא, יום הטבילה, חג המולד – כל החגים הבלתי מוצדקים האלה אורגנו והועברו מדור לדור מימי קדם ועד היום בידי בני אדם רבים, והם לגמרי לא תואמים את האנושות שאלוהים ברא. הדמיון העשיר והתפיסות היצירתיות של האנושות הן מה שאפשר למסורות האלה להגיע עד היום. נדמה שהן ללא דופי, אך למעשה הן תכסיסים של השטן נגד האנושות. ככל שהשטן צר יותר על מקום מסוים, וככל שהמקום יותר מיושן ונחשל, כך המנהגים הפאודליים של המקום חזקים יותר. אלה דברים שכובלים את בני האדם באופן הדוק, ולא משאירים להם שום מרחב תנועה. רבים מהחגים בעולם הדתי נראים מקוריים ונדמה שהם יוצרים גשר אל עבודתו של אלוהים, אך הם למעשה הקשרים הנסתרים שהשטן קושר בהם את בני האדם ומונע מהם להכיר את אלוהים – הם כולם תחבולות ערמוניות של השטן. למעשה, כשאלוהים משלים כל שלב בעבודתו, פירוש הדבר שהוא כבר השמיד את הכלים והסגנון של אותה עת מבלי להותיר להם זכר. עם זאת, "מאמינים אדוקים" ממשיכים לעבוד את האובייקטים המוחשיים והחומריים האלה. בינתיים, מעבירים את מה שיש לאלוהים לפינה נידחת בדעתם ולא חושבים עליו יותר. נדמה שהם מלאים באהבה לאלוהים, אך בעצם, הם סילקו אותו מביתם לפני זמן רב והציבו את השטן על השולחן כדי לעבוד אותו. דיוקנאות של ישוע, של הצליבה, של מריה, של הטבילה של ישוע ושל הסעודה האחרונה – בני האדם מוקירים אותם כאילו היו אלוהים שבשמיים, תוך שהם זועקים שוב ושוב "אלוהים האב". האין זו בדיחה גדולה? עד עצם היום הזה, אלוהים שונא אמרות ומנהגים רבים שהאנושות מעבירה מדור לדור. הם חוסמים באופן משמעותי את התקדמותו של אלוהים, ויתר על כן, הם יוצרים עכבות עצומות להיווכחותה של האנושות. גם אם לא נתעלם מהמידה שבה השטן השחית את האנושות, קרביהם של בני האדם מלאים עד אפס מקום בדברים כמו החוקים של וויטנס לי, החוויות של לורנס, הסקרים שערכה ווצ'מן ניו עבודתו של פאולוס. לאלוהים אין כל דרך לעבוד על בני האנוש, משום שיש בתוכם כל כך הרבה אינדיבידואליזם, חוקים, כללים, מערכות וכן הלאה. הדברים האלה, בנוסף על הנטיות הפאודליות והאמונות התפלות של בני האדם, לכדו וטרפו את האנושות. נדמה שהמחשבות של בני האדם הן סרט מעניין המספר מעשייה בצבע, שבה יצורי פלא רוכבים על עננים. הסרט הזה מלא בכל כך הרבה דמיון עד שהוא מדהים את בני האדם ומותיר אותם המומים וללא מילים. למען האמת, העבודה שאלוהים בא לעשות היום היא בעיקר לטפל בתכונות של בני האנוש הנובעות מאמונות תפלות, להפריך את האמונות התפלות האלה ולשנות מן הקצה אל הקצה את ההשקפה המנטליות של בני האדם.

עבודתו של אלוהים היא לא מה שהאנושות העבירה מדור לדור ושימרה. זוהי עבודה שהוא עצמו יוזם ומשלים, ללא כל צורך בהמשך המורשת של איש רוח דגול כלשהו, ובלי כל צורך לרשת עבודה ייצוגית כלשהי שאלוהים עשה בתקופה אחרת כלשהי. בני האנוש לא צריכים לדאוג מדברים כאלה. יש לאלוהים סגנון חדש לדיבורו ועבודתו כיום. אם כן, מדוע שבני האדם ידאגו? אם בני האנוש יצעדו בנתיב של היום בתוך הזרם הנוכחי, תוך שהם ממשיכים את המורשת של "אבותיהם", הם לא יגיעו ליעדם. אלוהים סולד עד מאוד מהגישה הזו של ההתנהגות האנושית, בדיוק כשם שהוא מתעב את השנים, החודשים והימים בעולם האנושי.

הדרך הטובה ביותר לשינוי הטבע האנושי הוא לשחזר את החלקים העמוקים ביותר בלבם של בני האדם שהורעלו קשות, ולאפשר לבני האדם להתחיל לשנות את החשיבה והמוסר שלהם. ראשית, בני האדם צריכים להבין שכל הטקסים הדתיים, הפעילויות הדתיות, המועדים לאורך השנים והחודשים, והחגים האלה – הם שנואים על אלוהים. עליהם להשתחרר מכבלי החשיבה הפאודלית ולבער כל זכר לנטייה העמוקה שלהם לאמונות תפלות. כל הדברים האלה כלולים בהיווכחות של האנושות. עליכם להבין מדוע אלוהים מוביל את האנושות אל מחוץ לעולם החילוני, ולהבין שוב מדוע הוא מוביל את האנושות הרחק מהכללים והתקנות. זה השער שמבעדו תיווכחו, ועל אף שהדבר לא נוגע כלל לחוויה הרוחנית שלכם, אלה המכשולים הגדולים ביותר בדרככם להיווכחות ובדרככם להכרת אלוהים. הם מהווים רשת שבני האדם נלכדים בה. בני אדם רבים קוראים את ספרי הקודש כל כך הרבה עד שהם אפילו יכולים לדקלם בעל פה כמה וכמה פסוקים מספרי הקודש. בהיווכחותם כיום, בני האדם משתמשים בספרי הקודש באופן לא מודע כאמת מידה למדוד בה את עבודתו של אלוהים, כאילו הבסיס לשלב העבודה הזה של אלוהים הוא ספרי הקודש, וכאילו ספרי הקודש הם המקור לעבודה הזו. כשעבודתו של אלוהים עולה בקנה אחד עם ספרי הקודש, בני האדם תומכים בהתלהבות בעבודתו של אלוהים ומתייחסים אליו בהערכה חדשה. כשעבודתו של אלוהים לא תואמת את ספרי הקודש, בני האדם מתמלאים בכל כך הרבה חרדה עד שהם מתחילים להזיע ומחפשים את הבסיס לעבודתו של אלוהים. אם עבודתו של אלוהים לא מוזכרת בספרי הקודש, בני האדם מתעלמים מאלוהים. אפשר לומר שבכל הנוגע לעבודתו של אלוהים כיום, רוב בני האדם מקבלים אותה בזהירות רבה, נשמעים אליה באופן סלקטיבי ומרגישים אדישות כלפי הכרתה. בכל הנוגע לדברים בעבר, הם דבקים במחצית מהם ומרפים מהשאר. האם אפשר לקרוא לזה היווכחות? בני האדם מחזיקים את הספרים של אחרים כאילו היו אוצרות, ומתייחסים אליהם כאל מפתח זהב לשער המלכות – הם לא מפגינים שום עניין במה שאלוהים דורש מהם כיום. יתרה מזאת, "מומחים חכמים" רבים מחזיקים ביד שמאלם את דברי האל וביד ימנם את "יצירות המופת" של אחרים, כאילו הם רוצים למצוא את הבסיס לדברי האל ביצירות המופת האלה, במטרה להוכיח לגמרי שדברי האל הם נכונים. והם אפילו מסבירים את דברי האל לאחרים בכך שהם משלבים אותם ביצירות המופת האלה, כאילו הם בעצמם עושים עבודה. למען האמת, יש "חוקרים מדעיים" רבים בקרב בני האנוש שמעולם לא ייחסו חשיבות רבה להישגים המדעיים החדשים של ימינו – הישגים מדעיים חסרי תקדים (כלומר עבודתו של אלוהים, דברי האל והנתיב להיווכחות בחיים). לכן, כל בני אדם "עצמאיים", "מטיפים" לכל עבר באמצעות פיהם המפיק מרגליות ומתרברבים ב"שמו הטוב של אלוהים". בינתיים, ההיווכחות שלהם עצמם נמצאת במצוקה ונדמה שהם רחוקים מעמידה בדרישותיו של אלוהים, בדיוק כשארית הבריאה. כמה קל לעשות את עבודתו של אלוהים? נדמה שבני האדם כבר גמרו בדעתם להותיר מחצית מהם ליום האתמול ולהביא מחצית

מהם להיום, להעניק מחצית לשטן ולהגיש מחצית לאלוהים, כאילו זו הדרך להקל על מצפונם ולהרגיש נחמה כלשהי. העולמות הפנימיים של בני האדם הם כל כך בוגדניים עד שהם פוחדים לא רק לאבד את יום המחר אלא גם את יום האתמול, וחוששים עד מאוד לפגוע גם בשטן וגם באלוהים של היום, שנדמה שקיים אך גם לא קיים. מפני שבני האדם לא הצליחו לטפח את החשיבה והמוסר שלהם כראוי, יכולת האבחנה שלהם לקויה במיוחד, והם פשוט לא יודעים אם העבודה של היום היא עבודתו של אלוהים. ייתכן שמשום שחשיבתם הפאודלית של בני האדם ודעותיהם הקדומות הן כל כך מושרשות, הם כבר מסווגים לאותה קטגוריה אמונות תפלות, אמת, אלוהים ואיללים, מבלי שהם חשים צורך להבדיל בין הדברים האלה; ונדמה שהם לא מסוגלים להבחין ביניהם בבירור אפילו אם הם מתאמצים מאוד. זו הסיבה לכך שבני האדם עצרו במקומם והפסיקו להתקדם. כל הבעיות האלה נובעות מכך שבני האדם חסרים את החינוך האידאולוגי הנכון, מה שמקשה מאוד על היווכחותם. כתוצאה מכך, בני האדם אף פעם לא מתעניינים כלל בעבודתו של האל האמיתי, אלא דבקים בהתמדה^[1] בעבודתו של האדם (למשל זו של בני האדם שהם סבורים שהם דגולים), כאילו הוטבע בהם המותג של אותה עבודה. אלה הנושאים האחרונים שהאנושות צריכה להיווכח בהם, הלא כן?

עבודה והיווכחות (4)

אילו האדם היה באמת יכול להיווכח בהתאם לעבודתה של רוח הקודש, חייו היו צומחים במהירות כמו צמח הבמבוק לאחר גשם אביבי. על פי שיעור קומתם הנוכחי של רוב בני האדם, נדמה שאף אחד לא מייחס כל חשיבות לחיים. במקום זאת, בני האדם מייחסים חשיבות לעניינים שטחיים חסרי חשיבות רבה. לחלופין, הם מתרוצצים אנה ואנה ועובדים ללא מטרה ובאקראי באופן לא ממוקד, מבלי לדעת באיזה כיוון לצעוד וקל וחומר למען מי. הם רק "מסווים את עצמם בצנעה". האמת היא שמעטים מכם יודעים מה כוונותיו של אלוהים לאחרית הימים. כמעט אף אחד מכם לא מכיר את עקבותיו של אלוהים, ואפילו פחות בני אדם מכם יודעים מה יהיה ההישג הסופי של אלוהים. עם זאת, באמצעות כוח רצונם בלבד, כולם מקבלים הטלת משמעת וטיפול מצד הזולת, כאילו הם נערכים^[8] וממתנינים ליום שבו הם סוף-סוף יצליחו ויוכלו להירגע. אני לא אציע אף הערה על ה"פלאים" האלה בקרב בני האדם, אך יש עניין אחד שעליכם להבין. כרגע, רוב בני האדם מתקדמים לעבר חריגות^[2] צעדי היווכחותם כבר צועדים לקראת מבוי סתום.^[3] ייתכן שבני אדם רבים חושבים שזה גן העדן

הערות שוליים:

1. המילים "דבקים בהתמדה" משמשות בלעג. הן מעידות שבני האדם עקשנים וסוררים, ושהם דבקים בדברים מיושנים ולא מוכנים להרפות מהם.

א. המילה "נערכים" נאמרת בלעג.

ב. המילה "חריגות" מעידה שהיווכחותם של בני האדם סוטה ושחוויותיהם הן חד-צדדיות.

ג. המילים "מבוי סתום" מעידות שבני האדם צועדים בנתיב שעומד בניגוד לרצונו של אלוהים.

שהאדם מייחל לו וסוברים שזה מקום החירות. למעשה, זה לא נכון. אפשר לומר גם שבני האדם גבר ירדו מדרך הישר. אולם בלי קשר למעשיהם של בני האדם, אני בכל זאת רוצה לדבר על מה שהאדם צריך להיווכח בו. המעלות והחסרונות של ההמון הם לא הנושא העיקרי של הדיון הזה. אני מקווה שכל האחים והאחיות יהיו מסוגלים לקבל את דבריי באופן טהור ומדויק ושהם לא יבינו לא נכון את כוונתי.

אלוהים התגלם כבשר ודם בסין היבשתית, שעמיתנו בהונג קונג וטאיוואן קוראים לה "היבשת". כשאלוהים ירד ארצה, אף אחד בשמיים ובארץ לא ידע זאת, מכיוון שזו המשמעות האמיתית של האמירה שאלוהים חזר באופן מוסווה. הוא התגלם כבשר ודם לפני זמן רב וחי ועבד, אך איש לא ידע על כך. אפילו עד עצם היום הזה, איש לא מכיר בכך. אולי זו תישאר חידה נצחית. התגלמותו הנוכחית של אלוהים כבשר ודם היא לא דבר שבני האדם מסוגלים להיות מודעים לו. בלי קשר להיקפה הרב ולעוצמתה הרבה של עבודתה של רוח הקודש, אלוהים תמיד נשאר שקול, ולעולם לא חושף את עצמו. אפשר לומר שנדמה שהדבר הזה בעבודתו של אלוהים מתבצע במישור השמימי. על אף שהדבר ברור מאליו לכולם, איש לא מכיר בכך. כשאלוהים ישלים את עבודתו, כולם יתעוררו מחלומם הממושך ויחזרו לגישתם בעבר.^[1] אני זוכר שאלוהים אמר פעם, "ההתגלמות כבשר ודם הפעם היא כמו נפילה לגוב של טיגריס". פירוש הדבר הוא שמפני שבסיבוב הזה בעבודתו של אלוהים, אלוהים מתגלם כבשר ודם ונולד במקום משכנו של התנין הגדול האדום כאש, בואו ארצה הפעם מלווה אפילו יותר בסכנות עזות. הוא יתמודד עם סכנים, רובים ואלות; הוא יתמודד עם פיתוי; הוא יתמודד עם המונים עם סבר פנים רצחני. בכל רגע, יש סכנה שהוא ייהרג. אלוהים בהחלט בא עם חרון אף. עם זאת, הוא בא על מנת לעשות את עבודת ההבאה לידי שלמות, כלומר החלק השני של עבודתו שממשיך לאחר עבודת הגאולה. למען השלב הזה בעבודתו, אלוהים הקדיש הרבה מחשבה ודאגה והוא משתמש בכל אמצעי שיעלה על הדעת כדי להימנע ממתקפות של פיתוי, והוא מסווה את עצמו בצנעה ולעולם לא מתרברב בזהותו. כשישוע הציל את האדם שלא על הצלב, הוא רק השלים עבודת גאולה. הוא לא עשה עבודה של הבא לידי שלמות. לפיכך, רק מחצית מעבודתו של אלוהים בוצעה בתקופתו, והשלמת עבודת הגאולה הייתה רק מחצית מתוכניתו המלאה. כשהעידן החדש עמד להתחיל והעידן הקודם עמד לחלוף, אלוהים האב החל להרהר בחלק השני של עבודתו והתחיל להתכונן לקראתו. בעבר, ההתגלמות הזו באחרית הימים אומנם לא נובאה, ולכן זה הניח את התשתית לסודיות המוגברת של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם בפעם הזו. עם שחר, מבלי שאיש ידע זאת, אלוהים בא אל פני האדמה והתחיל את חייו כבשר ודם. בני האדם לא היו מודעים לרגע הזה. אולי הם ישנו עמוק, אולי רבים היו ערים והמתינו בציפייה, ואולי רבים התפללו בדממה לאלוהים שבשמיים. אולם בין כל בני האדם האלה, איש לא ידע שאלוהים כבר הגיע אל פני האדמה. אלוהים עבד כך כדי לבצע את עבודתו באופן חלק יותר ולהשיג תוצאות טובות יותר, והדבר נועד גם כדי להימנע מעוד פיתויים. כשהאדם יקיץ משנת האביב שלו, עבודתו של אלוהים כבר תושלם זה מכבר והוא יעזוב ויחתום את חיי הנדודים והלינה הזמנית שלו על פני האדמה. משום שעבודתו של אלוהים דורשת ממנו לנהוג ולפעול באופן אישי, ומשום שאין דרך שבה האדם יכול לעזור, אלוהים חווה כאב עצום כדי לבוא

הערות שוליים:

ד. המילים "ויחזרו לגישתם בעבר" מתייחסות לאופן שבו התפיסות וההשקפות של בני האדם לגבי אלוהים משתנות ברגע שהם מכירים את אלוהים.

אל פני האדמה ולעשות את העבודה בעצמו. האדם לא מסוגל למלא את מקומו של אלוהים בעבודתו. לפיכך, אלוהים עמד בסכנות גדולות פי כמה אלפי מונים מאשר הוא עמד בפניהן במהלך עידן חסד כדי לרדת אל האומה שבה שוכן התנין הגדול האדום כאש כדי לעשות את עבודתו, כדי להקדיש את כל מחשבותיו ודאגתו לגאולת הקבוצה הזו של בני אדם חסרי כל, לגאולת קבוצת בני האדם הזו, השקועה עמוק בבוץ. על אף שאף אחד לא יודע שאלוהים קיים, אלוהים לא מוטרד, משום שהדבר מועיל מאוד לעבודתו של אלוהים. כולם מרושעים ואכזריים, ולכן איך ייתכן שמישהו יסבול את קיומו של אלוהים? זו הסיבה שאלוהים תמיד דומם על פני האדמה. בלי קשר למידת האכזריות של האדם, אלוהים לא מקדיש לכך כל מחשבה, אלא פשוט ממשיך לעשות את העבודה שעליו לעשות כדי להגשים את המטלה האדירה ביותר שהאב שבשמיים הפקיד בידיו. מי מבינכם זיהה אי-פעם את חביבותו של אלוהים? מי מפגין יותר התחשבות כלפי העול שנושא אלוהים האב מאשר בנו? מי מסוגל להבין את רצונו של אלוהים האב? רוחו של אלוהים האב בשמיים לרוב מודאגת, ובנו בארץ מתפלל לעתים קרובות בנוגע לרצונו של אלוהים האב ודואג עד בלי די. האם מישהו מכיר את אהבתו של אלוהים האב לבנו? האם מישהו יודע כמה הבן היקר מתגעגע לאלוהים האב? השניים קרוצים בין שמיים וארץ ומביטים זה בזה בלי-הרף ממרחקים, תוך שהם עומדים זה לצד זה ברוחם. הו, האנושות! מתי תתחשבי בלבו של אלוהים? מתי תביני את כוונתו של אלוהים? האב והבן תמיד נסמכו זה על זה. אם כן, מדוע הם צריכים להיפרד, כשהאחד נשאר בשמיים שמעל והשני יורד אל הארץ שמתחת? האב אוהב את בנו והבן אוהב את אביו. אם כן, מדוע הוא מוכרח לחכות בגעגוע כה עז ובחרדה כה רבה? על אף שהם נפרדו לא מזמן, האם מישהו יודע שהאב כבר כמה בקוצר רוח במשך ימים ולילות רבים ומחכה ומצפה מזה זמן רב לשובו של בנו יקירו? הוא מביט, הוא יושב בשקט, הוא ממתין. הכל למען שובו של בנו במהירה. מתי הוא יהיה שוב עם בנו, שנודד על פני האדמה? על אף שברגע שהם יתאחדו, הם יהיו ביחד לנצח נצחים, כיצד הוא יכול לעמוד באלפי הימים והלילות בנפרד, כשהאחד בשמיים שמעל והשני בארץ שמתחת? עשרות שנים על פני האדמה הם כמו אלפי שנים בשמיים. איך ייתכן שאלוהים האב לא ידאג? כשאלוהים בא אל פני האדמה, הוא חווה את התהפוכות הרבות של העולם האנושי בדיוק כפי שהאדם חווה אותן. אלוהים עצמו הוא חף מכל פשע. אם כן, מודע שאלוהים יסבול את אותו כאב שהאדם חווה? מה הפלא שאלוהים האב מייחל בבהילות כה רבה לשובו של בנו. מי יכול להבין את לבו של אלוהים? אלוהים נותן לאדם יותר מדי. כיצד האדם יכול להשיב ללבו של אלוהים כגמולו? אולם האדם נותן לאלוהים מעט מדי. לכן, איך ייתכן שאלוהים לא יהיה מודאג?

כמעט אף אדם לא מבין את לבו המתוח של אלוהים, משום שאיכותם של בני האדם ירודה מדי ורגישותם הרוחנית עמומה למדי, ומפני שהם כולם לא מבחינים במעשיו של אלוהים או מתייחסים אליהם. לכן, אלוהים ממשיך לדאוג לגבי האדם, כאילו אופיו החייתי של האדם יכול להתפרץ בכל רגע. גם זה מוכיח שבואו של אלוהים אל פני האדמה מלווה בפיתוי רב. אולם על מנת להשלים קבוצה של בני אדם, אלוהים רב הכבוד גילה לאדם את כל כוונותיו מבלי להסתיר דבר. הוא גמר בדעתו בנחישות להשלים את קבוצת בני האדם הזו. לפיכך, כשהוא חווה מצוקות או פיתויים, הוא לא מישיר אליהם מבט ובוחר להתעלם מהם. הוא רק עושה בשקט את עבודתו שלו, באמונה יציבה שיום יבוא שבו אלוהים יזכה לכבוד והאדם יכיר את אלוהים ומתוך אמונה שלאחר שאלוהים ישלים את בני האדם, הם יבינו לגמרי את לבו של אלוהים. כרגע, ייתכן שיש בני אדם שמנסים לפתות את אלוהים

ובני אדם שלא מבינים אותו או מאשימים אותו. אלוהים לא מתייחס לאף אחד מהם. כשאלוהים ירד בכבוד רב, כל בני האדם יבינו שכל מה שאלוהים עושה נועד למען האנושות, וכל בני האדם יבינו שכל מה שאלוהים עושה נועד לכך שהאנושות תוכל לשרוד. בואו של אלוהים מלווה בפיתויים, ואלוהים גם בא עם מלכותיות וחרון אף. כשאלוהים יעזוב את האדם, הוא כבר יזכה בכבוד, והוא יעזוב כשהוא רב כבוד ומאושר על חזרתו. אלוהים העובד על פני האדמה לא נעלב מדברים, גם אם בני האדם דוחים אותו בדרכים רבות. הוא פשוט עושה את עבודתו. אלוהים ברא את העולם לפני אלפי שנים. הוא חזר אל פני האדמה כדי לעשות עבודה חסרת גבולות, והוא חווה חוויה מלאה של הדחייה וההשמצה של העולם האנושי. איש לא מקבל את פניו של אלוהים בברכה. כולם פשוט מביטים בו בניכור. לאורך אלפי שנות המצוקה האלה, התנהגותו של האדם ניפצה זה מכבר את לבו של אלוהים. הוא כבר לא מתייחס למרד של בני האדם, אלא יוצר במקום זאת תוכנית נפרדת כדי לחולל שינוי באדם ולטהר אותו. הלגלוג, ההשמצה, הרדיפה, הצרה, חבלי הצליבה, חרם האדם, וכל דבר אחר שאלוהים חווה כבשר ודם – אלוהים טעם מספיק מכל אלה. אלוהים כבשר ודם סבל באופן יסודי את האומללות של העולם האנושי. רוח האל האב בשמיים כבר מזמן לא עומדת במראות האלה, ולכן אלוהים האב מטה את ראשו לאחור ועוצם את עיניו, בציפייה לשובו של בנו יקירו. כל מה שהוא רוצה הוא שכל בני האדם יקשיבו וישמעו לו, שהם יהיו מסוגלים לחוש בושה רבה בפני בשרו ודמו, ושהם לא ימרדו בו. כל מה שהוא רוצה הוא שכל בני האדם יאמינו שאלוהים קיים. הוא הפסיק כבר מזמן להציב דרישות מחמירות יותר לאדם, משום שאלוהים שילם מחיר יקר מדי, אך האדם חי תחת גפנו ותחת תאנתו,^[7] ולא מתייחס לעבודתו של אלוהים.

על אף שהדברים שאני דן בהם היום בנוגע לעבודתו של אלוהים מלאים ב"מילים חסרות יסוד",^[8] הם רלוונטיים להיווכחותו של האדם. אני רק מדבר מעט על עבודה, ואז מדבר קצת על היווכחות, אבל לא ניתן לוותר על אף אחד מההיבטים, וכשמשלבים ביניהם, שני ההיבטים האלה מועילים עוד יותר לחייו של האדם. שני ההיבטים האלה משלימים זה את זה^[9] ומועילים מאוד. הם גורמים לבני האדם להכיר עוד יותר את רצונו של אלוהים ומקדמים את הקשר בין בני האדם לבין אלוהים. בזכות הדיון היום בעבודה, הקשר בין בני האדם ואלוהים ממשיך להשתפר, ההבנה ההדדית מעמיקה, והאדם מסוגל להתייחס עוד יותר לעול של אלוהים ולהיות יותר אכפתי אליו. האדם יכול להרגיש את מה שאלוהים מרגיש, להיות יותר בטוח בשינויים שאלוהים מבצע בו ולהמתין לשובו של אלוהים. זו הדרישה היחידה שאלוהים מציב לבני האדם כיום – להביא לידי ביטוי בחייהם את הצלם של אדם שאוהב את אלוהים, כדי שהאור של התממשות חוכמתו של אלוהים יאיר לכל עבר בעידן של חושך, וכדי שחייו של האדם יותירו מאחור עמוד קורן בעבודתו של אלוהים, שיאיר לעולמים במזרח, ויסב את תשומת הלב של העולם כולו ויגרום להערצה של כל בני האדם. באופן ודאי יותר, זו ההיווכחות הטובה יותר עבור בני האדם שאוהבים את אלוהים כיום.

הערות שוליים:

- ה. המילים "חי תחת גפנו ותחת תאנתו" מעידות שבני האדם לא מודאגים מעבודתו של אלוהים ושהם לא סבורים שהיא חשובה.
- ו. המילים "מילים חסרות יסוד" מעידות שבני האדם לא מסוגלים באופן מהותי לתפוס את מקור המילים שנאמרות. הם לא יודעים מה נאמר. הניסוח הזה נאמר באירוניה.
- ז. המילים "משלימים זה את זה" מעידות שאם שני ההיבטים "עבודה" ו"היווכחות" משולבים בשיתוף, הם מועילים עוד יותר להכרתנו את אלוהים.

עבודה והיווכחות (5)

כיום, כולכם יודעים שאלוהים מוביל את בני האדם אל דרך הישר של החיים, שהוא מוביל את האדם לקחת עוד צעד אל תוך עידן חדש, שהוא מוביל את האדם להתעלות על התקופה החשוכה הישנה הזו, לצאת מהבשר הזה, להתרחק מהדיכוי של כוחות החושך ומהשפעתו של השטן, כדי שכל אדם ואדם יוכל לחיות בעולם של חירות. למען עתיד יפהפה, וכדי שבני האדם יוכלו להיות אמיצים יותר בצעדיהם מחר, רוח האל מתכננת הכל למען האדם, ועל מנת שהאדם יוכל לזכות בהנאה רבה יותר, אלוהים מקדיש את כל מאמציו כבשר ודם להכנת הנתיב של האדם לעתיד, מה שמזרז את בואו של היום שהאדם מצפה לו. הלוואי שכולכם הייתם מוקירים את הרגע היפהפה הזה. לא קל להתאחד עם אלוהים. על אף שמועלם לא הכרתם את אלוהים, הוא נמצא איתכם זה מכבר. הלוואי שכולם היו יכולים לזכור את הימים היפהפיים ובני החלוף האלה לנצח, ולהפוך אותם לרכוש האהוב שלהם על פני האדמה. עבודתו של אלוהים התגלתה לאדם זה מכבר – אך משום שלבם של בני האדם מורכב מדי, ומשום שמעולם לא היה להם עניין בכך, עבודתו של אלוהים נשארה כפי שהייתה על התשתית המקורית שלה. נדמה שהמחשבות, התפיסות וההשקפה המנטלית של בני האדם נותרו עד כדי כך מיושנות, שההשקפה המנטלית של רבים מהם דומה לזו של בני האדם הקדמונים מימי קדם, ולא השתנתה כהוא זה. כתוצאה מכך, בני האדם עדיין מבולבלים ולא מבינים את העבודה שאלוהים עושה. הם אפילו יותר לא מבינים את מה שהם עושים ואת מה שעליכם להיווכח בו. הדברים האלה מהווים קשיים עצומים בעבודתו של אלוהים, והם מונעים מחייהם של בני האדם להתקדם אי-פעם. משום מהותו של האדם והסיבה היסודית לאיכותו הירודה, הוא לא מסוגל באופן יסודי לתפוס את הדברים האלה, והוא לעולם לא מייחס אליהם חשיבות. אם אתם רוצים להתקדם בחייכם, עליכם להתחיל לשים לב לפרטים של קיומכם, לתפוס כל אחד ואחד מהם על מנת לשלוט בהיווכחותכם בחיים, לחולל שינוי מהותי בלבם של כל אחד מכם ולפתור את בעיות של הריקנות בלבכם והקיום העבש והקודר שאתם לוקים בהן, כדי שכל אחד מכם יתחדש מבפנים וייהנה באמת מחיים נשגבים, מרוממים וחופשיים. המטרה היא שכל אחד מכם יהיה מסוגל להתעורר לחיים, שרוחו של כל אחד מכם תוכל להתאושש ושיהיה לכם צלם של יצור חי. מתוך כל האחים והאחיות שאתם באים איתם במגע, נדיר שהם מלאי חיים ורעננים. הם כמו קופי אדם עתיקים, רפי שכל וטיפשים, ונדמה שאין להם שום סיכוי להתפתח. גרוע מכך – האחים והאחיות שבאתי איתם במגע היו חסרי תרבות ובלתי מתורבתים כמו פראים מההרים. הם בקושי יודעים דבר על נימוסים, וקל וחומר שהם לא מבינים את חוקי ההתנהגות הבסיסיים ביותר. אחיות צעירות רבות אומנם נראות נבונות ויפות מראה, ואומנם נהיו יפות כמו פרחים, אך הן עדיין חובבות אופנה "אלטרנטיבית". שיערה של אחות אחת^[8] מכסה את כל פניה, כך שלא ניתן לראות כלל את עיניה. על אף שתווי פניה נקיים וסבירים, התסרוקת שלה דוחה, ועושה רושם משונה,

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "השיער שלה".

כאילו היא הפושעת הגרועה ביותר בבית סוהר לבני נוער. עיניה השלוות והבהירות הן כמו אבני ברקת במים, ועומדות בניגוד ללבושה ושיערה, מה שגורם להן להיראות כמו זוג פנסים המופיעים לפתע בלילה שחור משחור ומהבהבים בבהירות מסנוורת שמבעית את לבם שני בני האדם, אך נדמה גם כאילו היא מסתתרת בכוונה תחילה מאדם מסוים. כשאני פוגש בה, היא תמיד רוקמת תוכניות להימלט מה"זירה", כמו שרוצח שזה עתה הרג מישהו ומפחד שיתפסו אותו מתחמק ללא-הרף. היא גם כמו האפריקאים השחורים^[1] שהיו עבדים דור אחר דור, ולעולם לא יכולים להרים את ראשיהם בפני הזולת. יידרשו כמה וכמה חודשי עבודה כדי לשפר את קשת ההתנהגויות האלה, המונות את האופן שבו בני האדם מתלכשים ומטפחים את עצמם.

במשך אלפי שנים, בני האדם הסינים חיו חיי עבודות, והדבר כל כך כבל את מחשבותיהם, תפיסותיהם, חייהם, שפתם, התנהגותם ומעשיהם, עד שהם נותרו ללא כל חירות. כמה אלפי שנות היסטוריה לקחו בני אדם מלאי חיים שניחנו ברוח ושחקו אותם עד שהם הפכו לדבר מה הדומה לגוויות ללא רוח חיים. רבים מהם הם אלה שחיים תחת סכין הקצבים של השטן, רבים מהם הם אלה שחיים בבתים שהם כמו מאורות של חיות פרא, רבים מהם הם אלה שאוכלים את אותו אוכל כמו פרים וסוסים, ורבים מהם הם אלה ששוכבים ללא תחושה ובאנדרלמוסיה ב"שואל". במראה החיצוני, בני האדם לא שונים מהאדם הקדמון, מקום מנוחתם הוא כמו גיהנום, ובני לווייתם המקיפים אותם הם שדים מטונפים ורוחות רעות. כלפי חוץ, נדמה שבני האנוש הם "בעלי החיים" הנעלים ביותר. למעשה, הם חיים יחד עם שדים מטונפים. מבלי שיהיה מי שידאג להם, בני האדם חיים בתוך המארב של השטן ולכודים במלתעותיו ללא יכולת להימלט. במקום לומר שאתם נאספים עם יקיריכם בביתכם החמים והנעים וחיים חיים שמחים ומספקים, צריך לומר שכל בני האנוש חיים בשואל, מתמודדים עם שדים ומתרועעים עם שדים. למעשה, בני האדם עדיין נמצאים בשבי השטן. הם חיים במקום איסופם של שדים מטונפים והשדים המטונפים האלה מתמרנים אותם, כאילו מיטותיהם הן מקום מנוחתן של גוויות, וכאילו הן קנים נוחים. כשאני נכנס בשער ביתם, החצר קרה ובודדה ורוח קור נושבת בענפים היבשים. כשאני פותח את הדלת של "חלל מגוריהם", יש שם חושך מצריים – לא רואים את קצות האצבעות כשמושיטים את היד קדימה. מעט אור חודר מבעד לסדק בדלת, מה שגורם לחדר להיראות אפילו יותר קודר ונורא. מעת לעת, עכברושים מצייצים ציוצים מוזר, כאילו הם עולצים. כל מה שנמצא בחדר מבחיל ומבעית, כמו ביתו של אדם שזה עתה הוכנס לארון קבורה. המיטה, השמיכות והארונית הקטנה והשגרתית כולם מכוסים באבק. על הרצפה, כמה כיסאות קטנים חושפים ניבים ומאיימים בטופריהם. קורי עכביש תלויים על הקירות. מראה מונחת על השולחן ומסרק עץ נח לידה. אני מתקדם לקראת המראה, מרים נר ומדליק אותו. אני רואה שהמראה מכוסה באבק, וכאילו "מאפרת" את ההשתקפויות^[2] כך שבני האדם נראים כאילו הם זה עתה יצאו מתוך קבר. המסרק מלא בשערות. כל הדברים האלה ישנים ופשוטים, ונדמה שהם שימשו אדם שמת לאחרונה. ממבט במסרק, נדמה שגווייה מונחת לצדו. השערות במסרק, שהן כבר מתות, מריחות כמו מוות. רוח קור חודרת מבעד לסדק בדלת, כאילו רוח רפאים נדחקת בסדר וחוזרת לשכון בחדר. יש רוח קרה של דיכוי בחדר, ופתאום מופיעה צחנה כמו של גווייה מרקיבה,

הערות שוליים:

1. המילים "האפריקאים השחורים" מתייחסות לבני האדם השחורים שאלוהים קילל, אשר היו דור אחר דור של עבדים.

ב. בטקסט המקורי נכתב "פניהם של בני האדם".

ובאותו רגע, אפשר לראות שיש ערבוביה של דברים שתלויים על הקירות, שעל המיטה יש מצעים לא מסודרים, מלוכלכים ומסריחים, שיש פירורים בפינה, שהארונית מכוסה באבק, שהרצפה מכוסה בזרדים ואדמה וכן הלאה – כאילו החדר שימש אדם מת לאחרונה, והוא גישש קדימה, חרק שיניים ושורט את האוויר בציפורניו. די בכך כדי לגרום לצמרמורת. אין שום זכר לחיים בשום מקום בחדר. הוא כולו חשוך ולח, כמו השאול והגיהנום שאלוהים דיבר עליהם. החדר הזה הוא כמו קברו של אדם, שבו הארונית, הכיסאות, מסגרת החלון והדלת, שכולם אינם צבועים, לבושים כולם בבגדי אבל וחולקים עם המת כבוד אחרון. האדם חי בשאול הזו מזה כמה עשורים, מזה כמה מאות או אפילו מזה כמה אלפי שנים, כשהוא יוצא מוקדם וחוזר מאוחר. הוא יוצא מ"קברו" עם שחר, כשהתרנגולים מקרקרים, ואז הוא מרים את מבטו לשמיים ומביט מטה בקרקע ומתחיל את פעילויות יומו. כשהשמש שוקעת בין ההרים, הוא גורר את גופו העייף בחזרה אל "קברו". עד שהוא מילא את כרסו, כבר מגיעה שעת בין ערביים. לאחר מכן, לאחר שהוא סיים את ההכנות ליציאה מ"קברו" למחרת בבוקר, הוא מכבה את האור שנדמה שמקרינן זוהר של להבות זרחוריות. בשלב הזה, כל מה שהוא יכול לראות לאור הירח הן הגבעות האפלות שנמשכות כתולדות קטנות בכל כיוון. מתוך ה"קבר" בוקע קול נחרות עולה ויורד. כל בני האדם ישנים עמוק, ונדמה גם שהשדים המטונפים ורוחות הרפאים נחים בשלווה. מעת לעת, אפשר לשמוע עורבים קוראים במרחקים – קולן של הקריאות המדכאות האלה בלילה שקט ודומם כזה די בו כדי לעורר צמרמורת במורד עמוד השדרה ולגרום לשערות לסמור... מי יודע כמה שנים האדם העביר בתנאים כאלה, שבהם הוא מת ונולד מחדש שוב ושוב? מי יודע כמה זמן הוא נותר בעולם האנושי שבו בני אדם ורוחות רפאים מתרועעים זה עם זה? יתרה מזאת, מי יודע כמה פעמים הוא נפרד מהעולם? בגיהנום הזה עלי אדמות, בני האדם חיים את חייהם בשמחה, כאילו אין להם אפילו מילה אחת של תלונה, משום שהם התרגלו זה מכבר לחיים בשאול. על כן, בני האדם מרותקים מהמקום הזה, שבו שוכנים שדים מטונפים, כאילו השדים המטונפים הם חבריהם ובני לווייתם, וכאילו עולמם של בני האדם הוא כנופיית חוליגנים.^[2] זאת מכיוון שמהותו המקורית של האדם נעלמה חרישית לפני זמן רב – נמוגה ללא זכר. יש למראה של בני האדם נופך כלשהו של שדים מטונפים. יתרה מזאת, מעשיהם נובעים ממניפולציות של שדים מטונפים. כיום, הם נראים בדיוק כמו שדים מטונפים, כאילו הם צאצאיהם של שדים מטונפים. יתר על כן, בני האדם גם רוחשים אהבה עזה ותמיכה כלפי אבותיהם. ידוע שהשטן כבר רמס את בני האדם באופן מוחץ, ושבני האדם הפכו למעין גורילות בהרים. עיניהם האדומות מביטות בתחנונים, ובאור העמום שמהיר מהם יש שמץ קלוש של זדון מלא שטנה של שד מטונף. פניהם מכוסים בקמטים, והם סדוקים כמו גזע עץ אורן, פיהם משתרבב קדימה כאילו השטן פיסל אותו, אוזניהם מכוסות ברפש לפני ולפנים, גבם מקומר, רגליהם מתקשות לתמוך בגופם וזרועותיהם השלדיות מתנועעות מצד לצד בקצב. נדמה שהם רק עור ועצמות, אך בעת ובעונה אחת, הם גם שמנים כמו דוב מההרים. לפני ולפנים, הם מטופחים ולבושים כמו קוף אדם מימי קדם – נדמה שקופי האדם האלה כיום טרם התפתחו^[3] לצורתו של האדם המודרני. הם עד כדי כך נחשלים!

הערות שוליים:

2. "כנופיית חוליגנים" מתייחסת לשחיתות של האנושות ולכך שאין בני אנוש קדושים בקרב האנושות.

3. "אבולוציה" מתייחסת לאבולוציה של בני האדם הקופים לכדי צורתם של בני האדם כיום. הכוונה היא סאטירית: למעשה, אין אף תיאורה שלפיה קופי אדם עתיקים התפתחו לבני אנוש זקופים.

האדם חי לצד בעלי החיים, והם חיים בהרמוניה, ללא ויכוחים או מריבות. האדם בררן בדאגה והתמיכה שהוא מעניק לבעלי החיים, ובעלי החיים קיימים למען הישרדותו של האדם, במפורש לתועלתו, ללא כל יתרון עבורם ובציות מוחלט וגמור לאדם. למראית עין, הקשר בין האדם והחיות קרוב^[4] והרמוני^[5] – ונדמה ששדים מטונפים הם השילוב המושלם בין אדם וחיה. לפיכך, האדם והשדים המטונפים על פני האדמה אפילו יותר קרובים ובלתי נפרדים: על אף שהאדם מרוחק מהשדים המטונפים, הוא נותר מחובר אליהם. במקביל לכך, יחסם של השדים המטונפים כלפי האדם לא מאופק כלל, והם "מקדישים" את כל כולם למענו. מדי יום, בני האדם מפוזרים ב"ארמונו של מלך הגיהנום", משתעשעים בחברת "מלך הגיהנום" (אביהם) ועוברים מניפולציות שלו, כך שכיום, בני האדם מכוסים לגמרי ברפש, ולאחר שהם העבירו זמן כה רב בשאול, הם הפסיקו כבר מזמן לייחל לחזור ל"עולם החיים". לפיכך, ברגע שהם רואים את האור וחוזים בדרישותיו של אלוהים, באופיו של אלוהים ובעבודתו, הם חשים מתוחים וחרדים, ועדיין כמהים לשוב לשאול ולגור עם רוחות רפאים. הם שכחו את אלוהים לפני זמן רב, ולכן הם תעו בבית הקברות במשך זמן כה רב. כשאני פוגש בת אנוש, אני מנסה לדבר איתה, ורק אז אני מגלה שבת האנוש שעומדת בפניי כלל לא אנושית. שיערה פרוע, פניה מטונפים, והחיוך מלא השיניים שלה נראה קצת זאבי. גם היא נראית מגושמת כמו רוח רפאים שזה עתה עלתה מקבר וראתה את האדם בעולם החיים. האישה הזו תמיד מנסה ליצור חיוך בפיה. היא נראה גם ערמומי וגם מרושע. כשהיא מחייכת אליי, נדמה שיש לה משהו לומר, אך שהיא לא מוצאת את המילים, ולכן כל מה שהיא יכולה לעשות הוא לעמוד בצד ולהיראות ריקנית וטיפשה. מאחור, נדמה שהיא מייצגת את "צלם עוצמתי של העם הסיני העמל". ברגעים האלה, היא נראית אפילו יותר מתועבת, ומזכירה את הצלם של הצאצאים של יאן חואנג/יאן וואנג האגדי והעתיק^[ג] שבני האדם מדברים עליו. כשאני מתחקר אותה, היא מרכינה ראש בדממה. לוקח לה הרבה זמן להשיב, והיא מאוד עצורה כשהיא עונה. ידיה לא מפסיקות לזוז, והיא מוצצת את שתי אצבעותיה כמו תחול. רק עכשיו אני מבין שידיו של האדם נראות כאילו הוא מחטט באשפה. ציפורניו המהוהות דהו עד כדי כך שאי-אפשר לדעת שהן היו אמורות להיות לבנות. אלה ציפורניים "דקות" המלאות באדמה. באופן מגעיל עוד יותר, גב כפות ידיו נראה כמו עורה של תרנגולת מלוקה. החריצים בכפות ידיו כמעט כולם מלים בדם וביזע של עמלו של האדם. בכל אחד מהם יש משהו שנראה כמו אדמה, שנדמה שהוא מפיץ "ניחוח של קרקע", כדי לייצג טוב יותר את הערך הרב והתפארת של רוח הסבל של האדם. לפיכך, רוח הסבל חלחלה אפילו עמוק יותר לכל אחד מהחריצים בכפות ידיו של האדם. מכף רגל ועד ראש, אף אחד מהבגדים שהאדם לובש לא נראה כמו עור של חיה, אך הוא לא יודע שאף על פי שהם כה "מכובדים", ערכם נמוך מזה של פרוות שועל – הוא אפילו נמוך מזה של נוצת טווס אחת. זאת מכיוון שהלבוש שלהם הפך אותם זה מכבר למכוערים כל כך עד שהם נראים יותר גרוע מחזיר ומכלב. החולצה החושפנית של האישה הזו מתנדנדת מעל אמצע גבה, ומכנסיה – כמו קרביים של תרנגולת – חושפים

הערות שוליים:

4. המילה "קרוב" משמשת בלעג.

5. המילה "הרמוני" משמשת בלעג.

ג. "יאן" ו"חואנג" הם שמות של שניים מהקיסרים המיתולוגיים שהיו בין האבות הראשונים של התרבות הסינית. "יאן וואנג" הוא השם הסיני של "מלך הגיהנום". "יאן חואנג" ו"יאן וואנג" מבוטאים כמעט אותו דבר במנדרינית.

לחלוטין את כיעורה לאור השמש הבהיר. הם קצרים וצרים, כאילו על מנת להראות שכפות הרגליים שלה כבר אינן כפותות: אלה כפות רגליים גדולות – הן כבר לא "הלוטוסים הזהובים באורך שמונה סנטימטרים" של החברה הישנה. התלבושת של האישה הזו מערבית מדי, אך גם זנותית מדי. כשאני פוגש בה, היא תמיד מתביישת, פניה מאדימים והיא לא מסוגלת להרים את ראשה כלל, כאילו השדים המטונפים רמסו אותה ולכן היא לא מסוגלת עוד להישיר מבט עם בני אדם. אבק מכסה את פניו של האדם. נדמה שהאבק הזה, שנפל מהשמיים, נופל באופן לא שווה על פניו של האדם, מה שגורם להם להיראות כמו נוצות של ציפור דרור. גם עינו של האדם נראות כמו עיניים של ציפור דרור: קטנות ויבשות, וכלל ללא בהירות. כשהוא מדבר, קולו מהסס וחמקני, והוא נשמע מתועב ודוחה לזולת. אולם בני אדם רבים משבחים את בני האדם האלה ורואים בהם מי "שמייצגים את האומה." האין זו בדיחה? אלוהים רוצה לשנות את בני האדם, להושיע אותם, לחלץ אותם מקבר המוות, כדי שהם יוכלו להימלט מהחיים שלהם בשאול ובגיהנום.

עבודה והיווכחות (6)

עבודה והיווכחות הן מעשיות מטבען והן מתייחסות לעבודה של אלוהים ולהיווכחות של האדם. העובדה שהאדם כלל לא מבין את פניו האמיתיים של אלוהים ואת עבודתו של אלוהים גרמה לקשיים רבים בהיווכחותו. עד עצם היום הזה, בני אדם רבים עדיין לא מכירים את העבודה שאלוהים מבצע באחרית הימים ואת הסיבה לכך שאלוהים סובל השפלה רבה כדי להתגלם כבשר ודם ולהתייצב לצד האדם בעתות שגשוג ויגון. האדם לא מכיר כלל את מטרת עבודתו של אלוהים, ולא את התכלית של תוכניתו של אלוהים לאחרית הימים. מסיבות שונות, בני האדם תמיד פושרים ומעורפלים^[1] בנוגע להיווכחות שאלוהים דורש, מה שהסב קשיים רבים לעבודתו של אלוהים כבשר ודם. נדמה שכל בני האדם הפכו למכשולים, ועד עצם היום הזה, הם עדיין לא מבינים את הדברים בברור. לפיכך, אדבר על העבודה שאלוהים עושה על האדם ועל כוונתו הדחופה של אלוהים, כדי שכולכם תהפכו למשרתים נאמנים של אלוהים שכמו איוב, מעדיפים למות ולא לדחות את אלוהים, אשר יסבלו כל השפלה, ואשר כמו פטרוס, יעלו את כל הווייתם לאלוהים כקורבן מנחה ויהפכו לידידים הקרובים שאלוהים יזכה בהם באחרית הימים. הלוואי שכל האחים והאחיות יעשו את כל שביכולתם כדי להעלות את כל הווייתם כקורבן מנחה לרצונו השמימי של אלוהים, יהפכו למשרתים קדושים בבית האל וייהנו מאינסוף ההבטחות שאלוהים מעניק, כדי שלבו של אלוהים האב יוכל ליהנות ממנוחה שלוה. "מימוש רצונו של אלוהים האב" צריך להיות הסיסמה של כל מי שאוהב את אלוהים. המילים האלה צריכות לשמש לאדם כמדריך להיווכחות וכמצפן שיכוון את מעשיו. זו הנחישות שצריכה להיות לאדם. לסיים באופן יסודי את עבודתו של אלוהים על פני האדמה ולשתף פעולה עם

הערת שוליים:

1. המילה "מעורפלים" מעידה שאין לבני האדם תובנה ברורה בנוגע לעבודתו של אלוהים.

עבודתו של אלוהים כבשר ודם – זו חובתו של האדם. יום יבוא שבו עבודתו של אלוהים תסתיים, והאדם ייפרד ממנו לשלום בחזרתו המהירה לאב שבשמיים. זו החובה שעל האדם למלא, הלא כן?

כשאלוהים חזר לרקיע השלישי בעידן החדש, עבודתו של אלוהים לגאול את האנושות כולה למעשה עברה למערכה האחרונה שלה. כל מי שנשאר על פני האדמה היו הצלב שישוע נשא, הפשתן שישוע נעטף בו וכתר הקוצים וגלימת השני שאלוהים עטה (אלה היו האמצעים שהיהודים השתמשו בהם כדי ללעוג לו). כלומר עבודת הצליבה של ישוע גרמה למהומה למשך זמן ומה, ואז היא שככה. מאותו רגע ואילך, תלמידיו של ישוע החלו לקדם את עבודתו, לרעות את הכנסיות בכל מקום ולהשקות אותן. תוכן עבודתם היה זה: לגרום לכל בני האדם להכות על חטא, להודות בחטאיהם ולהיטבל. כל התלמידים הפיצו את סוד צליבתו של ישוע ואת מה שבאמת קרה. כולם לא יכלו שלא להשתטח ארצה בפני ישוע ולהודות בחטאיהם, ויתרה מזאת, התלמידים הפיצו את דברי ישוע ואת החוקים והדיברות שהוא ייסד בכל מקום. מאותו שלב החלה בניית הכנסיות בעידן החדש. דבריו של ישוע באותו עידן התמקדו גם בחייו של האדם וברצונו של האב שבשמיים. העובדה שהעידנים שונים היא הסיבה היחידה שהאמירות והנוהגים האלה שונים כל כך מאלה של היום. אולם המהות שלהם זהה. בשני המקרים, מדובר בעבודתו של רוח האל כבשר ודם. עבודה כזו והדברים האלה המשיכו עד עצם היום הזה, וזו הסיבה לכך שמה שעדיין משותף בכנסיות הדתיות של היום הוא עדיין זהה, ולא השתנה כלל. כשעבודתו של ישוע נחתמה, דרך הישר שישוע המשיח צעד בה החלה להשתלט על פני האדמה, אבל אלוהים התחיל לתכנן שלב נוסף בעבודתו, את ההתגלמות כבשר ודם באחרית הימים. בעיני האדם, צליבתו של אלוהים חתמה את עבודת ההתגלמות של אלוהים, גאלה את כל האנושות והתירה לו לחטוף את המפתח אל השאול. כולם חושבים שעבודתו של אלוהים הושלמה לחלוטין. למען האמת, בעיני אלוהים, רק חלק קטן מעבודתו הושלם. הוא רק גאל את האנושות. הוא לא כבש את האנושות, וקל וחומר שהוא לא שינה את כיעור השטן באדם. זו הסיבה לכך שאלוהים אומר, "על אף שהתגלמותי כבשר ודם חוותה את חבלי המוות, זו לא הייתה המטרה המלאה של התגלמותי. ישוע הוא בני יקירי, והוא נצלב למעני, אך הוא לא חתם את עבודתי לחלוטין. הוא עשה רק חלק ממנה." לכן, אלוהים החל את הסיבוב השני של תוכניותיו כדי להמשיך את עבודת ההתגלמות. הכוונה הסופית של אלוהים היא להביא את כל בני האדם שחולצו מידי השטן לידי שלמות ולזכות בהם, וזו הסיבה לכך שאלוהים התכוון שוב להסתכן כדי להפוך לבשר ודם. המונח "התגלמות כבשר ודם" לא נושא כבוד (הוא לא נושא כבוד משום שעבודתו של אלוהים טרם נשלמה), אלא שפירושו הוא הופעה בזהות של הבן היקר, ושהוא המשיח, שאלוהים חפץ בו. זו הסיבה שנאמר שהוא מסתכן. הבשר והדם הם בעלי עוצמה זעורית, ולכן יש להיזהר מאוד^[2]. כוחם רחוק מרחק ממערב מסמכותו של האב שבשמיים. אלוהים כבשר ודם מגשים רק את כהונת הבשר והדם, ומשיג את עבודתו של אלוהים האב ואת המשימה שהוא הטיל עליו מבלי להסתכן בעבודה אחרת. הוא רק משלים חלק אחד מהעבודה. זו הסיבה שאלוהים נקרא "המשיח" כשהוא בא אל פני האדמה. זו המשמעות המוטבעת. הסיבה לכך שנאמר שביאתו מלווה בפיתוי היא שמושלם רק מיזם עבודה אחד. יתר על כן, הסיבה

הערות שוליים:

2. המילים "בעלי עוצמה זעורית, ולכן יש להיזהר מאוד" מעידות שהקשיים של הבשר והדם רבים מדי, ושהעבודה הנעשית מוגבלת מדי.

לכך שאלוהים האב רק קורא לו "המשיח" ו"הבן היקר" ולא נתן לו את כל הכבוד היא בדיוק משום שההתגלמות כבשר ודם באה לעשות רק מיזם עבודה אחד, ולא באה לייצג את האב שבשמיים, אלא להגשים את כהונתו של הבן היקר. כשהבן היקר משלים את המשימה שהוא קיבל על עצמו במלואה, האב יעניק לו כבוד מלא ואת הזהות של האב. אפשר לומר שזה הכלל השמימי. מפני שאלוהים המתגלם כבשר ודם והאב שבשמיים נמצאים בשני מצבים שונים, השניים מביטים זה בזה רק ברוחם – האב שם עין על בנו יקירו, אבל הבן לא מסוגל לראות את האב מרחוק. העובדה שתפקיד הבשר והדם קטן מדי ושאלוהים בהתגלמותו עלול להירצח בכל רגע ממש היא הסיבה לכך שנאמר שהביאה הזו מלווה בסכנה אדירה. הלכה למעשה, אלוהים שוב מוותר על בנו יקירו ומכניס אותו לפיו של הטיגריס. כשאלוהים מכניס אותו למקום שבו הריכוז הגדול ביותר של השפעת השטן, הוא מסכן את חייו. אפילו בצרות צרורות כאלה, אלוהים בכל זאת העניק את בנו יקירו לבני האדם במקום מטונף ומופקר כדי שהם "יגדלו" אותו. זאת מפני שזו הדרך היחידה שבה עבודתו של אלוהים תוכל להיות הגיונית לחלוטין ושזו הדרך היחידה שבה ניתן להגשים את משאת נפשו של אלוהים האב ולהשלים את החלק האחרון בעבודתו בקרב בני האדם. ישוע ביצע רק שלב אחד בעבודתו של אלוהים האב. משום המחסום של ההתגלמות כבשר ודם, ומשום ההבדלים בעבודה שמתבצעת, ישוע עצמו לא ידע שתהיה חזרה שנייה כבשר ודם. לפיכך, אף אדם שקרא תיעוד היסטורי של ישוע מעולם לא גילה שישוע ניבא שאלוהים רוצה להתגלם בשנית כדי להשלים את כלל עבודתו כבשר ודם. מכיוון שישוע אפילו לא היה מודע לכך, הנביאים והמפרשים הגדולים גם לא ידעו שאלוהים רוצה לחזור לבשר והדם, כלומר לחזור ולהתגלם שוב כדי לעשות את החלק השני של עבודתו כבשר ודם. לפיכך, איש לא מבין שאלוהים הסתתר כבשר ודם לפני זמן רב. זה מתקבל על הדעת, מפני שרק אחרי שישוע קם לתחייה ועלה לשמיים, הוא קיבל את משימתו, ולכן התגלמותו השנייה של אלוהים כבשר ודם חסרת כל בסיס, וכמו מים ללא מקור, זה דבר קשה לתפיסה. יתרה מזאת, קשה למצוא התייחסויות לכך אפילו בספרי הקודש המכובדים כל כך^[3]. לאורך כל הפרקים והפסוקים בכתבי הקודש, אף משפט ואף מילה לא מזכירים את העניין הזה. אולם בואו של ישוע אל העולם נובא לאורך זמן רב, ויתר על כן, ישוע הגיע אל העולם על-ידי עיבור של רוח הקודש. למרות זאת, אלוהים בכל זאת אמר שישוע היה נתון בסכנת חיים. אם כן, מה זה אומר על היום? מה הפלא שאלוהים אומר שההתגלמות הנוכחית נתונה בסכנות רבות פי אלפי מונים מאלה שהיו קיימות במהלך עידן החסד. במקומות רבים, אלוהים ניבא שהוא יזכה בקבוצה של מתגברים בארץ סינים. במזרח העולם נופלים המתגברים בנחלתו של אלוהים, ולכן אין ספק שמקום הופעתה של התגלמותו השנייה של אלוהים הוא ארץ סינים, בדיוק בארץ משכנו של התנין הגדול האדום כאש, המפותל אל תוך עצמו. שם, אלוהים יזכה בצאצאים של התנין הגדול האדום כאש, כדי שהוא יובס ויבוש באופן יסודי. אלוהים רוצה להעיר את בני האדם האלה, הסובלים עמוקות, להעיר אותם לחלוטין, ולגרורם להם לצעוד מתוך הערפל ולדחות את התנין הגדול האדום כאש. אלוהים רוצה להעיר אותם מחלומם, לגרורם להם להכיר את המהות של התנין הגדול האדום כאש, לתת את כל לבם לאלוהים, להתקומם נגד

הערות שוליים:

3. המילים "המכובדים כל כך" נאמרות בלעג. הן מתייחסות לאופן שבו מומחים רבים לתפיסות דתיות מופרכות עובדים את "ספר העיון הישן" והמצהיב כאילו היה אלוהים.

הדיכוי של כוחות החושך, לעמוד זקוף במזרח העולם ולהפוך להוכחה לניצחוננו של אלוהים. רק אז, אלוהים יזכה בכבוד. מהסיבה הזו בלבד, אלוהים הביא את העבודה שהסתיימה בעם ישראל אל ארץ משכנו של התנין הגדול האדום כאש, המפותל אל תוך עצמו, וכמעט אלפיים שנה לאחר שהוא עזב, חזר והתגלם כבשר ודם כדי להמשיך את העבודה של עידן החסד. לעינו הבלתי-מזוינת של האדם, אלוהים משיק עבודה חדשה כבשר ודם. אולם, מבחינת אלוהים, הוא ממשיך את העבודה של עידן החסד, אלא עם זמן הפרדה של כמה אלפי שנים, ועם שינוי במיקום העבודה ובמיזם העבודה. על אף שצלם הבשר והדם שאלוהים אימץ בעבודה של היום הוא של אדם שונה למדי מישוע, הם חולקים את אותם מהות ושורש, והם בני אותו מקור. אולי יש ביניהם הבדלים חיצוניים, אך האמת הפנימית של עבודתם זהה לחלוטין. אחרי הכל, העידנים שונים זה מזה כמו לילה ויום. איך ייתכן שעבודתו של אלוהים תישאר ללא שינוי? ואיך ייתכן שהעבודה תפריע לעצמה?

ישוע הופיע כיהודי, התאים את עצמו ללבוש יהודי ואכל אוכל יהודי בילדותו. זה ההיבט האנושי הרגיל שלו. אולם ההתגלמות של היום היא כאדם מאסיה, שאכל את המזון של אומת התנין הגדול האדום כאש בילדותו. הדברים האלה לא סותרים את מטרת התגלמותו של אלוהים. מקום זאת, הם משלימים זה את זה ומשלימים באופן מלא יותר את חשיבותה של התגלמות האל כבשר ודם. העובדה שההתגלמות כבשר ודם מכונה "בר האנוש" או "המשיח" אין פירושה שהמשיח של היום זהה לישוע המשיח. אחרי הכל, ההתגלמות כבשר ודם מכונה "בר האנוש" וצלמה הוא צלם של בשר ודם. כל שלב בעבודתו של אלוהים מכיל משמעות עמוקה באופן ניכר. הסיבה שרוח הקודש עיברה את אמו של ישוע הייתה שישוע נועד לגאול את החוטאים. היה עליו להיות ללא חטא. אולם רק בסוף, כשנכפה עליו לאמץ את דמותו של בשר ודם חוטאים, וכשהוא לקח על עצמו את החטאים של החוטאים, הוא חילץ אותם מהצלב המקולל שאלוהים השתמש בו כדי לייסר בני אדם. (הצלב הוא הכלי של אלוהים לקלל בני אדם ולהמיט עליהם ייסורים. אזכור הקללות והייסורים מתייחס באופן ספציפי לקללות והייסורים שהומטו על חוטאים.) המטרה הייתה שכל החוטאים יכו על חטא, והמטרה הייתה להשתמש בצליבה כדי לגרום להם להודות בחטאיהם. כלומר על מנת לגאול את האנושות כולה, אלוהים התגלם כבשר ודם באמצעות עיבורה של רוח הקודש ולקח על עצמו את חטאי האנושות כולה. הדרך השגרתית לתיאור זאת היא העלאת קורבן מנחה בדמות בשר ודם קדושים בתמורה לכל החוטאים, כלומר ישוע שימש כקורבן חטאת שהועלה בפני השטן כדי "להפציר" בשטן להשיב לאלוהים את כל האנושות התמימה שהוא רמס. לפיכך, לשם השלמת השלב הזה של עבודת הגאולה נדרש עיבורה של רוח הקודש. זה היה תנאי הכרחי – "אמנה" במהלך הקרב בין אלוהים והאב והשטן. זו הסיבה לכך שישוע הוענק לשטן, ורק אז נחתמה עבודת העידן. עם זאת, עבודת הגאולה של אלוהים כיום היא כבר חסרת תקדים בתפארתה, ואין לשטן סיבה להציב דרישות, ולכן התגלמותו של אלוהים לא דורשת את עיבורה של רוח הקודש, מכיוון שאלוהים קדוש ותמים מטבעו. זו הסיבה שאלוהים בהתגלמותו הפעם הוא כבר לא ישוע מעידן החסד. אולם הוא בכל זאת נועד להגשמת רצונו של אלוהים האב ולהגשמת משאלות לבו של אלוהים האב. איך ייתכן שזו תיחשב אמירה בלתי סבירה. האם אלוהים בהתגלמותו חייב לציית לכללים מסוימים?

בני אדם רבים מחפשים ראיות לכך בספרי הקודש, ברצון למצוא נבואה על התגלמותו של אלוהים כבשר ודם. איך ייתכן שהאדם ידע בחשיבותו הלקויה שאלוהים הפסיק זה מכבר "לעבוד" במסגרת ספרי הקודש ו"זינק" אל

מחוץ אליהם כדי לעשות במרץ את העבודה שהוא תכנן לעשות מה זמן רב, אך מעולם לא סיפר עליה לאדם? לבני האדם יש היגיון לקוי מדי. לאחר טעימה בלבד מטבעו של אלוהים, הם עולים על במה גבוהה כבדרך אגב ומתיישרים ב"כיסא גלגלים" ברמה גבוהה ובוחרים את עבודתו של אלוהים, ואפילו מתחילים לחנך את אלוהים בדיבור בומבסטי ומקשקש. רבים מהם הם מעין "איש זקן" שמרכיב משקפי קריאה ומעביר את ידו על זקנו, ואשר פותח את "ספר העיון הישן" והמצהיב שלו (ספרי הקודש) שהוא קרא כל חייו. הוא ממלמל ונדמה שעיניו מנצנצות. הוא מדפדף אל ספר ההתגלות, ואז אל ספר דניאל, ואז אל הספר הידוע לכולם, ספר ישעיהו. הוא לוטש מבט בעמוד הדחוס במילים זעירות וקורא בדממה, כשראשו מסתחרר ללא הפסק. לפתע, היד שהוא מעבר על זקנו עוצרת ומתחילה למשוך אותו. מדי פעם בפעם, הוא שומע את צליל הזקן נקרע. ההתנהגות יוצאת הדופן הזו מפתיעה מאוד. "מדוע להשתמש בכוח כה רב? על מה הוא כועס כל כך?" בחזרה אל האיש הזקן: מצחו מזדעף. גבותיו הכסופות נוחות כמו נוצות אוויר במרחק בדיוק שני סנטימטרים מעפעפיו הזקנים, כאילו במקרה, אך גם באופן מושלם כל כך, בעוד האיש הזקן ממשיך לנעוץ את עיניו בדפים המעופפים למראה. הוא חוזר על רצף הפעולות לעיל כמה פעמים, ואז הוא לא יכול שלא לזנק על רגליו ולהתחיל לפטפט כאילו הוא מנהל שיחה על הא ועל דא^[4] עם מישהו, על אף שאור עיניו לא עזב את ספר העיון. לפתע, הוא מכסה את העמוד הנוכחי ועובר ל"עולם אחר". תנועותיו כה נחפזות^[5] ומבהילות, והן כמעט מפתיעות את הזולת. ברגע הזה, העכבר שיצא מחור שלו וזה עתה החל "לאזור אומץ" במהלך הדממה, מתבעת כל כך מהמנועות הלא אופייניות של האיש עד שהוא בורח בחזרה אל תוך החור ונעלם ללא זכר. כעת, יד שמאלו חסרת התנועה של האיש הזקן חוזרת לתנועת המעבר במעלה ובמורד הזקן. הוא מתרחק מכיסאו ועוזב את הספר על השולחן. מתוך הדלת הפתוחה במקצת והחלון הפתוח לרווחה, הרוח חודרת וסוגרת את הספר בנשיבתה בחוסר אכפתיות, ואז היא פותחת אותו שוב, ואז סוגרת אותו שוב. המצב הזה אומלל באופן כל יתואר, ולמעט קולם של דפי הספר המתבדרים ברוח, נדמה שדממה אפפה את הכל. האיש פוסע לאורכו של החדר עם ידיו מאחורי גבו, פעם עוצר ופעם ממשיך, ומנער את ראשו מעת לעת, כאילו הוא חוזר ואומר, "הו, אלוהים! האם באמת תעשה את זה?" מעת לעת, הוא גם מהנהן, "הו, אלוהים! מי יכול להעלות על דעתו את עבודתך? קשה לחפש את עקיבות רגליך, הלא כן? אני מאמין שאתה לא עושה דברים שאינם סבירים." בשלב הזה, גבותיו של האיש הזקן מתכווצות ונפגשות, ועיניו נעצמות באופן הדוק, ופניו עוטות ארשת נבוכה וכן סבר פנים כאוב מאוד, כאילו הוא רוצה להרהר אט-אט. זה באמת מאתגר את "האיש הזקן והדגול" הזה. בשלב המאוחר הזה בחייו, הוא הגיע לעניין הזה, "לדאבוננו". מה אפשר לעשות לגבי זה? גם לי אין משג, ואין לי יכולת לעשות דבר. מי גרם לספר העיון הזה להצהיב? מי גרם לזקנו ולגבותיו לצמוח באופן אכזרי כמו שלג לבן על נקודות שונות בפניו? נדמה כאילו זקנו מייצג את הרקע שלו. אולם מי ידע שהאדם יכול להיות טיפש עד כדי כך ולחפש את נוכחותו של אלוהים בספר העיון הישן? כמה דפי נייר יכול ספר העיון הישן לכלול? האם הוא באמת יכול לתעד את כל מעשיו של אלוהים? מי מעז להבטיח זאת? האדם למעשה

הערות שוליים:

4. המילים "מנהל שיחה על הא ועל דא" הן מטאפורה לסבר הפנים המכוער של בני האדם כשהם חוקרים את עבודתו של אלוהים.

5. המילה "נחפזות" מתייחסת לתנועות מהירות ונמרצות של "האיש הזקן" כשהוא מדבר על כתבי הקודש.

מחפש את הופעתו של אלוהים ומנסה למלא את רצונו של אלוהים בכך שהוא מפרש מילים יתר על המידה⁶. האם הניסיון להיווכח כך בחיים קל כמו שהוא נשמע? האין זה היגיון שווא מגוחך? האין הדבר נלעג בעיניכם?

עבודה והיווכחות (7)

האדם מבין רק כיום שמה שחסר לו אינו רק אספקה של חיי רוח וחוויה של הכרת האל, אלא מעל לכך, שינויים בטבעו. משום בורותו המוחלטת של האדם בנוגע להיסטוריה והתרבות העתיקות של האנושות, הוא לא מכיר כהוא זה את עבודתו של אלוהים. האדם מקווה שבעומק לבו, האדם יכול להתקשר לאלוהים, אך משום השחיתות הרבה של הבשר והדם האנושיים, וכן משום קהות החושים והאטימות של האדם, הוא מגיע למצב שבו הוא לא מכיר את אלוהים כהוא זה. אלוהים בא אל האדם כיום כדי לחולל שינוי במחשבותיו וברוחו של האדם, וכן בצלם האל שבלבו של האדם, שמצוי בו מזה אלפי שנים. באמצעות ההזדמנות הזו, הוא יהפוך את האדם למושלם. כלומר באמצעות הידע של האדם, אלוהים ישנה את האופן שבו האדם מכיר אותו ואת גישתו של האדם כלפיו, כך שהאופן שבו הוא מכיר את אלוהים יוכל להתחיל מדרך חדש, ולבו יתחדש וישתנה בעקבות זאת. טיפול ומשמעת הם האמצעים, ואילו כיבוש וחידוש הם היעדים. כוונתו של אלוהים תמיד הייתה להפריך את האמונות התפלות של האדם לגבי האל המעורפל, ולאחרונה זה הפך לעניין בהול עבורו. אני מקווה שכל בני האדם יקדישו לכך מחשבה. שנו את אופן חווייתו של כל אדם כדי שכוונתו הבהולה של האדם תוכל להתממש בקרוב וכדי שהשלב האחרון של עבודתו של אלוהים על פני האדמה יוכל לבוא על סוף פורה. הפגינו את נאמנותכם כפי שאתם צריכים, ונחמו את לבו של אלוהים בפעם אחת האחרונה. אני מקווה שאף אחד מהאחים והאחיות לא ישתמט מהאחריות הזו או יצא ידי חובה. אלוהים מתגלם כבשר ודם הפעם בהזמנה ולאור מצבו של האדם. כלומר הוא בא כדי לספק לאדם את מה שהוא צריך. הוא יאפשר לכל אדם, בכל איכות ומכל מוצא, לראות את דבר האל ומדבר האל, לראות את קיומו והתגלמותו של אלוהים ולקבל את הפיכתו למושלם בידי אלוהים. דבר האל ישנה את המחשבות והתפיסות של האדם כדי שארשת פניו האמיתית של אלוהים תכה שורש במעמקי לבו של האדם. זה רצונו היחיד של אלוהים על פני האדמה. אלוהים לא מתייחס כלל לשאלות כמה דגול אופיו של האדם, כמה עלובה מהותו של האדם, ואיך האדם התנהג בעבר. הוא רק מקווה שהאדם יחדש לגמרי את צלם האל שיש לו בלבו ויכיר את מהותה של האנושות, ובכך הוא מקווה שהשקפתו האידאולוגית של האדם תשתנה. הוא מקווה שהאדם יהיה מסוגל להשתוקק לאלוהים מעומק נפשו ולהתקשר אל אלוהים לנצח נצחים. זה כל מה שאלוהים דורש מהאדם.

הידיעה של היסטוריה ותרבות עתיקים של כמה אלפי שנים סגרו את חשיבתו, את תפיסותיו ואת השקפתו

הערות שוליים:

6. המילים "מפרש מילים יתר על המידה" משתמשות ללעוג למומחים לתפיסות מופרכות אשר מתפלפלים על המילים אך לא מחפשים את האמת או מכירים את עבודתה של רוח הקודש.

המנטלית של האדם באופן כה הדוק עד שדעתו של האדם בלתי חדירה ובלתי ניתנת לפירוק^[1]. האדם חי ברמה השמונה עשר של הגיהנום, כאילו שאלוהים גירש אותם אל הצינוק, כך שהם לא יראו עוד את אור היום. חשיבה פאודלית דיכאה את האדם עד כדי כך שהאדם בקושי מצליח לנשום והוא הולך ונחנק. אין לו כוח כלל להתנגד והוא רק סובל וסובל בשקט... איש מעולם לא העז להיאבק או להגן על צדיקות ועל צדק. בני האדם פשוט חיים את חייהם, בדיוק כמו בעלי חיים, תחת התעללותם והתקפתם של אדונים פאודליים, שנה אחרי שנה, יום אחרי יום. האדם מעולם לא חשב לחפש את אלוהים כדי ליהנות מאושר על פני האדמה. נדמה שהאדם הוכה אפיים ארצה כמו עלי שלכת, קמול וחום. האדם איבד את זיכרונו ואת חייו האומללים זה מכבר בגיהנום הידוע בשם "העולם האנושי". הוא ממתין ליום האחרון, כדי שכל בני האדם יוכלו להירקב ביחד עם הגיהנום שלהם, כאילו היום האחרון שהוא מחכה לו הוא היום שבו הוא ייחנה משלווה רגועה. מוסר פאודלי הוביל את חיי האדם אל השאול, כדי שהאדם יתקשה אפילו עוד יותר להתנגד. מבחר רחב של דרכי דיכוי הורידו את האדם בהדרגה עמוק ועמוק יותר אל תוך השאול, והרחיקו אותו בהדרגה מאלוהים. כעת, אלוהים זר לגמרי לאדם, והאדם עדיין ממחר להימנע ממנו כשהם נפגשים. האדם לא נשמע לאלוהים והוא מבודד את אלוהים כאילו שהאדם מעולם לא הכיר אותו או ראה אותו מימיו. אלוהים ממתין לאורך המסע הממושך של החיים האנושיים, אך הוא מעולם לא הפנה את זעמו הבלתי נשלט כלפי האדם. הוא בסך הכל ממתין בדממה שהאדם יכה על חטא ויתחיל מחדש. אלוהים בא אל העולם האנושי לפני זמן רב וסבל את אותו סבל שסובל האדם. הוא חי עם האדם במשך שנים רבות ואיש לא גילה את קיומו. אלוהים סבל בדממה את האומללות של העולם האנושי תוך שהוא ביצע את העבודה שהוא הביא. למען רצונו של האל האב ולמען צורכי האנושות, הוא סבל וחווה כאב שהאדם מעולם לא חווה. בפני האדם, הוא שירת אותו בשקט והצטנע, למען רצונו של האל האב ולמען צורכי האנושות. הידע של האדם על תרבות עתיקה גנב מהאדם בשקט את נוכחותו של אלוהים, והפך את האדם לשר השדים ולבניו. ארבעת הספרים וחמשת קובצי הדברים הקלאסיים לקחו את החשיבה והתפיסות של האדם אל עידן אחר של מרד, וגרמו לאדם להמשיך לעבוד את בני האדם שכתבו את הספרים ואת קובצי הדברים הקלאסיים, ולהוסיף על תפיסותיו לגבי אלוהים. שר השדים גירש את אלוהים באכזריות מלבו של האדם ללא ידיעתו, בעודו משתלט על לבו של האדם בעליזות. מאותו רגע ואילך, האדם התאפיין בנפש מכוערת ומרושעת ובפנים של שר השדים. שנאת אל מילאה את חזהו של האדם והזדוניות של שר השדים התפשט באדם יום אחרי יום, עד שהאדם התכלה כליל. האדם כבר לא היה בן חורין, והוא לא היה מסוגל להתנתק מהסתבכותו עם שר השדים. לפיכך, האדם יכול היה רק להישאר במקומו ולהילכד, להיכנע לשר השדים, ולהפוך לנתין שלו. שר השדים נטע זה מכבר את זרעו של הגידול ששמו אתאיזם בלבו הצעיר של האדם, ולימד את האדם את רעיונות מופרכים, כגון "למדו מדע וטכנולוגיה, ממשו את ארבע המודרניזציות של דגם שיאופינג, אין אלוהים בעולם". יתר על כן, הוא שוב ושוב קרא, "בואו נבנה מולדת יפהפייה באמצעות עמלנו וחריצותנו", ודרש מכולם להתכונן מילדותם לשרת את מדינתם. האדם הועמד בפניו באופן לא מודע, ושר השדים ניכס את ההצלחה לעצמו ללא היסוס (והתייחס לכך שאלוהים מחזיק את האנושות

הערות שוליים:

1. המילים "בלתי ניתנת לפירוק" משמשות כאן באופן סטירי, כלומר שבני האדם נוקשים בידע שלהם, בתרבותם ובהשקפתם הרוחנית.

בידיו). הוא מעולם לא התבייש או חש בושה. יתרה מזאת, הוא לכד את בני האדם של אלוהים ללא בושה בביתו שלו, תוך שהוא זינק כמו עכבר על השולחן וגרם לאדם לעבוד אותו כאילו היה אלוהים. הוא כזה פושע נואש! הוא קורא דברים כה שערורייתיים, כמו "אין אלוהים בעולם. הרוח נובעת מחוקי הטבע. הגשם הוא לחות שמתעבה ונופלת אל פני האדמה. רעידת אדמה היא רעידה של פני האדמה משום שינויים גאולוגיים. בצורת נובעת מיובש באוויר שנגרם מהפרעה גרעינית על פני השמש. אלה הן תופעות טבעיות. איזה חלק הוא מעשה ידי של אלוהים?" הוא אפילו צועק^[8] אמירות מבישות כגון: "האדם התפתח מקופי אדם עתיקים, והעולם של היום התקדם מחברה פרימיטיבי מלפני כמיליארד שנה. השאלה אם מדינה תשגשג או תקרוס נתונה בידי אזרחיה." מאחור, הוא גורם לאדם לתלות אותו מרגליו על הקירות ולהניח אותו על שולחנות כדי לקדש אותו ולעבוד אותו. בעודו קורא, "אין אלוהים", הוא מתייחס אל עצמו כאל אלוהים, ודוחף את אלוהים אל מחוץ לגבולות פני האדמה ללא לאות. הוא עומד במקומו של אלוהים ומתנהג כשר השדים. כמה מגוחך עד מאוד! הוא גורם לבני האדם להתמלא בשנאה ארסית. נדמה שאלוהים הוא אויבו המושבע ושאלוהים סותר אותו. הוא זומם להבריח את אלוהים תוך שהוא עצמו נשאר ללא עונש וחופשי^[2]. הוא כזה שר שדים! איך ייתכן שנסבול את קיומו? הוא לא ינוח עד שהוא יפריע את עבודתו של אלוהים, יחריב אותה ויהרוס אותה^[3], כאילו הוא רוצה להתנגד לאלוהים עד הסוף, עד שאחד מהם יגווע. הוא מתנגד לאלוהים במכוון ומתקרב יותר ויותר. פרצופו הדוחה נחשף זה מכבר וכעת הוא חבול והלום^[4] ובמצוקה אדירה, אך הוא לא מוותר על שנאתו לאלוהים, כאילו הוא רוצה שהוא יוכל לטרוף את אלוהים לגמרי בנגיסה אחת ולשחרר את השנאה שבלבו. איך ייתכן שנסבול זאת, את האויב השנוא הזה של אלוהים! רק השמדו וחיסולו הגמורים יביאו את משאלת חיינו לסופה. איך ייתכן שניתן לו להמשיך להשתולל כפרא? הוא השחית את האדמה עד רמה כזו שהאדם לא מכיר את שמש השמיים ושהוא קהה חושים ועמום. האדם איבד את ההיגיון האנושי הרגיל. מדוע שלא נקריב את כל כולו כדי להרוס אותו ולשרוף אותו, על מנת להסיר את הפחד הנוכחי שלנו מסכנה ולאפשר לעבודתו של אלוהים להגיע לתפארת חסרת תקדים מוקדם יותר? חבורת הנבלים האלה הגיע אל בני האדם וגרמה למתיחות ומהומה גמורות. הם הביאו את כל בני האדם אל סף תהום, והם מתכננים בסתר לדחוף אותם מטה כדי שהם ייקרעו לגזרים וכדי שהם יוכלו לטרוף את גופותיהם. הם מקווים לשווא להפריע את תוכניתו של אלוהים ולהתחרות באלוהים בהימור קלוש^[5]. זה לא קל בשום אופן! אחרי הכל, הצלב מוכן לשר השדים, שאשם בפשעים הנתעבים ביותר. אלוהים לא שייך לצלב והוא כבר השאיר אותו לשטן. אלוהים נחל ניצחון זה מכבר והוא כבר לא חש צער על חטאי האנושות. הוא יביא ישועה לאנושות כולה.

מלמטה עד למעלה ומראשית ועד תכלית, הוא הפריע את עבודתו של אלוהים ופעל באופן שסותר אותו. כל

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "יש כאלה שאפילו צועקים".

2. המילים "הוא עצמו נשאר ללא עונש וחופשי" מתייחסות לכך שהשטן משתולל ומתפרע.

3. המילים "יהרוס אותה" מתייחסות לאופן שבו התנהגותו האלימה של השטן בלתי נסבלת למראה.

4. המילים "חבול והלום" מתייחסות לפרצופו המכוער של שר השדים.

5. המילים "הימור קלוש" מהוות מטאפורה למזימות הבוגדניות והזדוניות של השטן. הן משמשות בלעג.

הדיבור על "מורשת תרבותית עתיקה", על "ידע" רב ערך "על תרבות עתיקה", על "תורות דאואיסטיות וקונפוציאניות" ועל "קלאסיקות קונפוציאניות וטקסים פאודליים" הביא את האדם לגיהינום. מדע וטכנולוגיה מודרניים מתקדמים, כמו גם תעשייה, חקלאות ועסקים מתקדמים לא נראים בשום מקום. במקום זאת, הוא פשוט מדגיש את הטקסים הפאודליים שהפיצו "קופי האדם העתיקים" כדי להפריע את עבודתו של אלוהים, להתנגד לה ולהשמיד אותה במכוון. לא רק שהוא מייסר את האדם עד היום, אלא שהוא רוצה לטרוף^[6] את האדם לגמרי. הוראת מוסר פאודלי והנחלת ידע על תרבות עתיקה זיהמו את האדם זה מכבר והפכו את בני האדם לשדים בכל מיני גדלים. יש רק בני אדם מעטים שמוכנים לקבל את אלוהים ולברך את בואו ברינה. פניו של האדם מלאים ברצח, ובכל מקום, יש מוות באוויר. בני האדם רוצים לגרש את אלוהים מהארץ הזו. עם סכינים וחרבות בידיהם, הם ניצבים בעמדות קרב ומוכנים להשמיד את אלוהים. אלילים מתפשטים בארץ השטן, שבה נאמר לאדם ללא-הרף שאין אלוהים. הארץ הזו אפופה בריח מבחיל של נייר שרוף וקטורת, והריח כה חזק עד שקשה לנשום. נדמה שדי בריח הרפש שעולה באוויר כשהנחש מתפתל ומתעקל כדי לגרום לאדם להקיא בעל כורכו. חוץ מזה, אפשר לשמוע חלושות שדים רעים מדקלמים מכתבי הקודש. נדמה שהקול בוקע מהגיהינום המרוחק, והאדם לא יכול שלא להרגיש צמרמורת לאורך עמוד השדרה. ברחבי הארץ הזו, פזורים אלילים בכל צבעי הקשת שהופכים את הארץ הזו לעולם ססגוני, ושר השדים מגחך ללא-הרף, כאילו מזימתו המרושעת מצליחה. במקביל לכך, האדם לגמרי לא מודע לכך, והאדם גם לא יודע שהשטן כבר השחית אותו עד כדי כך שהוא חסר תחושה ומובס. הוא רוצה למחות את כל כולו של אלוהים במכה אחת, לפגוע בו ולהתנקש בו, והוא מנסה לפרק את עבודתו ולהפריע אותה. איך ייתכן שהוא יניח לאלוהים להיות במעמד שווה לו? איך ייתכן שהוא יסבול שאלוהים "מפריע" לעבודה בקרב בני האדם? איך ייתכן שהוא יניח לאלוהים לחשוף את פרצופו הדוחה? איך ייתכן שהוא יניח לאלוהים להפריע את עבודתו של השטן? איך ייתכן שהשטן הזה, הרוח מזעם, יניח לאלוהים להחזיק עוצמה על פני האדמה? איך ייתכן שהוא יודה מרצונו בתבוסה? ארשת פניו הדוחה התגלתה במערומיה, ולכן אי-אפשר לדעת אם לצחוק או לבכות, ובאמת קשה לדבר על כך. זו מהותו, הלא כן? יש לו נשמה מכוערת, אך הוא עדיין מאמין שהוא יפהפה במיוחד. החבורה הזו של שותפים לפשע^[7]! הם באים אל קרב בני התמותה כדי להתענג על הנאות ולעורר אי סדר. הפרעתם גורמת להפכפכות בעולם ומעוררת בהלה בלב האדם, והם עיוותו את האדם כך שבני האדם דומים לחיות מכוערות באופן קשה מנשוא, והם כבר לא ניחנים בשמץ מקדושתו של האדם המקורי. הם אפילו רוצים לתפוס את השלטון על פני האדמה כעריצים. הם מסכלים את עבודתו של אלוהים כדי שהיא בקושי תוכל להתקדם, וכולאים את האדם כמו בתוך חומות של נחושת ופלדה. לאחר שהם עשו כל כך הרבה חטאים וגרמו לכל כך הרבה צרות, איך הם מצפים לדבר מלבד המתנה לייסורים? שדים ורוחות רעות משתוללים ללא רסן על פני האדמה והם סוגרים על רצונו ומאמציו הקפדניים של אלוהים והופכים אותם לבלתי חדירים. איזה חטא קטלני! איך ייתכן שאלוהים לא ידאג? איך ייתכן שאלוהים לא יתמלא בחמה? הם גורמים לעיכוב והתנגדות חמורים לעבודתו של אלוהים. הם מרדנים מדי! אפילו השדים האלה בכל מיני הגדלים הופכים

הערות שוליים:

6. המילה "לטרוף" מתייחסת להתנהגות האלימה של שר השדים, שבוזז בני אדם במלואם.

7. "שותפים לפשע" שייכים לאותו סוג שלו שייכת "כנופיית בריונים".

ליהירים לאור הכוח של השטן העוצמתי יותר והם מתחילים לעשות גלים. הם מתנגדים לאמת במכוון על אף שניכר שהם מודעים אליה. בני מרד! נדמה שכעת, כשמלך הגיהנום שלהם הומלך על כס מלכות, הם נעשים זחוחים ומתייחסים לכולם בבוז. כמה בני אדם מחפשים אמת וכמה בני אדם הם חסידים של צדק? הם כולם בעלי חיים כגון חזירים וכלבים הגורמים לכנופיה של זכוכים מסריחים בערימת זבל לנער את ראשם ולעורר אי-סדר^[8]. הם מאמינים שמלך הגיהנום שלהם הוא מלך המלכים, מבלי להבין שהם אינם אלא זכוכים על ריקבון. לא רק זאת, אלא שהם גם משמיצים את קיומו של אלוהים ומסתמכים על הוריהם החזירים והכלבים. זכוכים זעוריים חושבים את הוריהם לגדולים כלווייתני שיניים^[9]. הם לא מבינים שהם קטנטנים ושהוריהם הם חזירים וכלבים טמאים הגדולים מהם עצמם פי מיליארד? ללא מודעות לעליבותם שלהם, הם משתוללים על סמך הסירחון המצחין של החזירים והכלבים האלה ויש להם מחשבות שווא שהם ילדו את דורות העתיד. הם ממש חסרי כל בושה! עם כנפיים ירוקות על הגב (זה מתייחס לטענתם שהם מאמינים באלוהים), הם מתחילים להיות יהירים ולהתרברב בכל מקום ביופי ובמשיכה שלהם עצמם, בעודם משליכים בסתר את הפגמים שלהם על האדם. הם אפילו זחוחים, כאילו זוג כנפיים בצבעי הקשת יכול להסתיר את הפגמים שלהם, ולכן הם רודפים את קיומו של האל האמיתי (זה מתייחס לסוד של עולם הדת). האדם לא יודע שעל אף שכנפי הזכוכים יפהפיות ושובות לב, הוא אינו אלא זכוכי זעור מלא בזוהמה ומכוסה בחיידקים. באמצעות כוחם של הוריהם החזירים והכלבים, הם משתוללים ברחבי הארץ (זה מתייחס לאנשי הדת שרודפים את אלוהים על סמך תמיכה חזקה מהמדינה, ובוגדים באלוהים האמיתי ובאמת) באכזריות מעל לכל דמיון. נדמה שרוחות הרפאים של הפרושים היהודים חזרו ביחד עם אלוהים אל אומת התנין הגדול האדום כאש, ושבו אל קנם הישן. הם התחילו שוב את עבודת הרדיפה שלהם, והם ממשיכים את עבודתם המקיפה כמה אלפי שנים. אין ספק שקבוצת בני האדם המנוונים האלה תירקב על פני האדמה בסופו של דבר! נראה שלאחר כמה אלפי שנים, הרוחות הטמאות הפכו לערמומיות ונכלוליות אף יותר. הן חושבות ללא-הרף על דרכים לערער את עבודתו של אלוהים בסתר. הן תכנניות וערמומיות, והן רוצות לשחזר במולדתן את הטרגדיה של לפני אלפי שנים. הדבר כמעט מדרבן את אלוהים לזעוק בקול רם, והוא מתקשה להתאפק מלחזור לרקיע השלישי ולהשמיד אותם. כדי שהאדם יאהב את אלוהים, עליו להבין את רצונו ואת שמחתו ואת צעריו, וכן את מה שהוא מתעב. הדבר הזה יקדם טוב יותר את היווכחות האדם. ככל שהיווכחות האדם תהיה מהירה יותר, כך לבו של אלוהים יתרצה עוד יותר. ככל שתשתפר יכולתו של האדם להבחין בשר השדים, כך האדם יתקרב לאלוהים, כדי שרצונו של אלוהים יוכל להתגשם.

הערות שוליים:

8. המילים "לעורר אי-סדר" מתייחסות לאופן שבו בני האדם השטניים משתוללים, מפריעים לעבודתו של אלוהים ומתנגדים אליה.
9. המילים "לווייתני שיניים" משמשות בלעג. זו מטאפורה לאופן שבו זכוכים כל כך קטנים עד שחזירים וכלבים נראים להם גדולים כלווייתנים.

עבודה והיווכחות (8)

אמרתי כל כך הרבה פעמים שעבודתו של אלוהים באחרית הימים נועדה לשנות את רוחו של כל אדם ואדם – לשנות את נפשו של כל אדם ואדם – כך שישוקם לבו, שסבל טראומה קשה. כך תשוחרר נפשו, שרוע פגע בה באופן כה עמוק. הדבר נועד לעורר את רוחם של בני האדם, להפשיר את לבם הקפוא ולאפשר להם להשיב לעצמם את הנעורים. זה רצונו הגדול ביותר של אלוהים. הניחו בצד דיבורים על המידה שבה חייו וחוויותיו של האדם נשגבים ועמוקים. כשלבם של בני האדם יתעורר, כשהם יתעוררו מחלומם ויבינו היטב את הנזק שגרם התנין הגדול האדום כאש, עבודת כהונתו של אלוהים תושלם. היום שבו עבודתו של אלוהים תושלם הוא גם היום שבו האדם יתחיל באופן רשמי לצעוד בנתיב של אמונה נכונה באלוהים. במקביל לכך, כהונתו של אלוהים תגיע לסופה: עבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם תיגמר לגמרי, והאדם יתחיל באופן רשמי למלא את החובה שעליו לבצע – הוא ימלא את כהונתו. אלה שלבי עבודתו של אלוהים. לפיכך, עליכם לגשש בחיפוש אחר נתיב ההיווכחות שלכם על בסיס ידיעת כל הדברים האלה. זה כל מה שעליכם להבין. היווכחותו של אלוהים תשתפר רק כשיהיו שינויים במעמקי לבו, מכיוון שעבודתו של אלוהים היא ישועתו המלאה של האדם ממקום ההתקהלות הזה לשדים – האדם שנגאל, שעדיין חי תחת כוחות החושך, ואשר מעולם לא הצליח להתעורר. הדבר נועד לכך שהאדם ישתחרר מאלפי שנות חטא ושאלוהים יאהב את האדם, יכה אפיים ארצה את התנין הגדול האדום כאש, יקים את מלכות האל ויביא נחת ללבו של אלוהים מוקדם יותר. הוא נועד לתת דרור ללא גבול לשנאה שממלאה את חזכם, להשמיד את החיידקים המעופשים האלה, לאפשר לכם לעזוב את החיים האלה שזוהים לחייהם של פר או סוס, לא להיות עוד עבדים, לא להיות אסקופה נדרסת או עבד נרצע של התנין הגדול האדום כאש. אתם כבר לא תהיו שייכים לאומה הנכשלת הזו, כבר לא תהיו שייכים לתנין התנין הגדול האדום כאש והמרושע, וכבר לא תהיו עבדיו. אלוהים יקרע את קן השדים לגזרים ללא ספק, ואתם תעמדו לצדו של אלוהים – אתם שייכים לאלוהים ולא שייכים לאימפריית העבדים הזו. אלוהים מתעב את החברה החשוכה הזו, זה מכבר עד לשד עצמותיו. הוא חורק בשיניו ברצון נואש לדרוס ברגלו את הנחש הישן הזה, המרושע והנתעב, כדי שהוא לעולם לא יקום שוב, ולעולם לא יתעלל שוב באדם. הוא לא יסלח לו על מעשיו בעבר, הוא לא יסבול את האופן שבו הוא הונה את האדם, והוא יתחשבן איתו על כל אחד מחטאיו לאורך העידנים. אלוהים לא יהיה רחמן כלל ועיקר כלפי ראש כנופיית הרוע^[1] הזה. הוא ישמיד אותו כליל.

במשך אלפי שנים, זו הייתה ארץ של זוהמה. היא מטונפת באופן בלתי נסבל ומוכה באומללות. רוחות רפאים משתוללות בה בכל פינה, משטות בבני האדם, מוליכות אותם שולל ומעלות האשמות חסרות שחר^[2]. הן אכזריות

הערות שוליים:

1. המילים "ראש כנופיית הרוע" מתייחסות לשטן הזקן. הביטוי הזה מביע שנאה עזה.

2. המילים "מעלות האשמות חסרות שחר" מתייחסות לשיטות שבהן השטן פוגע בבני אדם.

וחסרות רחמים, והן דורסות את עיר הרפאים הזו ומותירות אותה גדושה בגוויות. צחנת הריקבון ממלאת את הארץ ומתפשטת באוויר, והיא מוגנת היטב^[3]. מי יכול לראות את העולם מעל הרקיע? השטן כורך את גופו של האדם באופן הדוק, עוקר את שתי עיניו וחותם היטב את פיו. שר השדים השתולל במשך כמה אלפי שנים, ממש עד היום. הוא עדיין משגיח מקרוב על עיר הרפאים, כאילו הייתה "ארמון שדים" בלתי חדיר. בו-בזמן, חבורת כלבי השמירה הזו נועצת מבטים בוהקים, בפחד עמוק שאלוהים יתפוס אותם באופן לא צפוי, ימחה אותם לגמרי ויותיר אותם ללא מקום של "שלווה ואושר". איך ייתכן שתושבי עיר רפאים כזו ראו אי-פעם את אלוהים? האם הם אי-פעם נהנו מקסמו ומחביבותו של אלוהים? איזו הערכה יש להם לעניינים של העולם האנושי? מי מהם יכול להבין את רצונו הנלהב של אלוהים? אם כן, מה הפלא שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם נשאר חבוי לגמרי? בחברה חשוכה כמו זו, שבה שדים הם חסרי רחמים ואכזריים, איך ייתכן ששר השדים, שהורג בני אדם כהרף עין, יסבול את קיומו של אלוהים, שהוא חביב, אדיב וגם קדוש? כיצד ייתכן שהוא יריע וימחא כפיים לבואו של אלוהים? המשרתים האלה! הם גומלים לאדיבות בשנאה, הם בזים לאלוהים זה מכבר, הם עולבים באלוהים, הם פראיים עד מאוד, הם לא מתייחסים לאלוהים כהוא זה, הם בוזזים ושודדים, הם איבדו כל תודעה, ואין להם זכר לאדיבות, והם מפתים אנשים תמימים להיות חסרי דעת. אבותיהם של הקדמונים? מנהיגים אהובים? הם כולם מתנגדים לאלוהים! ההתערבות שלהם הותירה את כל הדברים מתחת לשמיים במצב של חשיכה ותוהו ובוהו! חופש דת? זכויות והעניין הלגיטימיים של האזרחים? אלה כולם תכסיסים לחיפוי על חטא! מי אימץ לחיקו את עבודתו של אלוהים? מי הקריב את חייו או דימם למען עבודתו של אלוהים? במשך דורות רבים, מהורים לילדים, האדם העבד הפך את אלוהים לעבד ללא גינונים מיותרים – איך ייתכן שזה לא יעורר זעם? אלפי שנות שנאה מרוכזות בלב, אלפי שנות חטאים חקוקות בלב – איך ייתכן שזה לא יעורר תיעוב? התנקמו בשם אלוהים, חסלו לגמרי את עוינותו, אל תניחו לה עוד להשתולל ללא רסן, ואל תתירו לה עוד לעורר צרות כאוות נפשה! עכשיו הוא הזמן: האדם אזור את כוחותיו זה מכבר, הוא הקדיש את כל מאמציו ושילם כל מחיר לשם כך – כדי לקרוע את פרצופו הדוחה של השד הזה ולאפשר לבני האדם שהתעוורו ואשר עברו כל סבל ומצוקה, להתעלות על כאבם ולהפנות עורף לשטן המרושע הזה. מדוע להציב מכשול כה בלתי חדיר לעבודתו של אלוהים? מדוע לנקוט תכסיסים שונים כדי להוליך שולל את עמו של אלוהים? איפה החירות האמיתית, הזכויות והעניין הלגיטימיים? איפה ההגינות? איפה הנוחות? איפה החום? מדוע להשתמש במזימות של רמאות כדי לשטות את עמו של אלוהים? מדוע להשתמש בכוח כדי להסתיר את בואו של אלוהים? מדוע לא להתיר לאלוהים לשוטט בחופשיות על פני האדמה שהוא ברא? מדוע לרדוף את אלוהים עד שאין לו מקום להניח את ראשו? איפה החום בקרב בני האדם? איפה קבלת הפנים בקרב בני האדם? מדוע לגרום לכמיהה נואשת כזו באלוהים? מדוע לגרום לאלוהים לזעוק פעם אחר פעם? מדוע לכפות על אלוהים לדאוג לבנו האהוב? מדוע החברה החשוכה הזו וכלבי השמירה העלובים שלה לא מאפשרים לאלוהים לבוא ולהתהלך בעולם שהוא ברא? מדוע האדם שחי בכאב ובסבל לא מבין? למענכם, אלוהים סבל ייסורים אדירים. בכאב אדיר, הוא העניק לכם את בנו האהוב, את בשרו ודמו – אם

הערות שוליים:

3. המילים "מוגנת היטב" מציגות שהשיטות שבהן השטן פוגע בבני האדם אכזריות במיוחד, ושהן שולטות בבני האדם עד כדי כך שהם לא יכולים לזוז לשום כיוון.

כן, מדוע אתם ממשיכים להעלים עין? מול כולם, אתם דוחים את בואו של אלוהים ומסרבים להיות חברים של אלוהים. מדוע אתם כל כך חסרי מצפון? האם אתם מוכנים לסבול את העוולות בחברה חשוכה כזו? מדוע במקום למלא את בטנכם באלפי שנות עוינות, אתם מתמלאים בשטויות של "שר השדים"?

כמה גדולים הם המכשולים לעבודתו של אלוהים? האם משהו ידע אי-פעם? כשבני האדם כלואים בבית סוהר של אמונות תפלות עמוקות, מי מסוגל להכיר את פניו האמיתיים של אלוהים? עם ידע תרבותי נחשל שכזה, שהוא כה רדוד ומגוחך, איך ייתכן שהם יבינו את הדברים שאלוהים אומר? אפילו כשמדברים אליהם ומזינים אותם פנים אל פנים, מִפֶּה לִפֶּה, איך ייתכן שהם יבינו? לפעמים נדמה שדברי האל נופלים על אוזניים ערלות: בני האדם לא מגיבים כהוא זה. הם מנערים את ראשם ולא מבינים דבר. איך ייתכן שזה לא יהיה מדאיג? "ההיסטוריה התרבותית והידע התרבותי העתיקים והרחוקים"^[4] האלה טיפחו קבוצת בני אדם כה חסרת תועלת. התרבות העתיקה הזו – המורשת היקרה הזו – היא ערימת אשפה! היא הפכה זה מכבר לכתם נצחי שלא ניתן להעלותו על דל שפתיים! היא לימדה בני אדם את התכסיסים והשיטות להתנגדות לאלוהים, ו"ההנחיה העדינה והמסודרת"^[5] של החינוך הלאומי הפכה את בני האדם למרדנים אף יותר כלפי אלוהים. כל חלק מעבודתו של אלוהים קשה עד מאוד, וכל שלב בעבודתו של אלוהים על פני האדמה מקשה עליו מאוד. כמה קשה עבודתו של אלוהים על פני האדמה! שלבי עבודתו של אלוהים על פני האדמה כרוכים במצוקה רבה: אלוהים מתכנן בקפדנות ושוקל במדויק את חולשתו, חסרונותיו, ילדותיותו, בורותו וכל כולו של האדם. האדם הוא כמו נמר של נייר שאיש לא מעז להציק לו או להתגרות בו. לנוכח המגע הקל שבקלים, הוא נושך בחזרה, או נופל ארצה ומאבד את דרכו, ונדמה שעם אובדן הריכוז הקל שבקלים, הוא חוזר לסורו, או מתעלם מאלוהים, או רץ אל אביו החזיר ואל אמו הכלבה כדי להתענג על הדברים הטמאים של הגוף. איזו משוכה אדירה! הלכה למעשה בכל שלב בעבודתו, אלוהים עובר ניסיון, וכמעט כל שלב מביא איתו סכנה אדירה. דבריו כנים וישרים והם ללא רשעות, אך מי מוכן לקבל אותם? מי מוכן להישמע לו לגמרי? זה שובר את לבו של אלוהים. הוא עמל יומם וליל למען האדם, הוא חרד לחייו של האדם, והוא אוהד את האדם בחולשתו. הוא סבל התפתלויות רבות בדרך בכל שלב בעבודתו, למען כל דבר שהוא אומר. הוא נמצא תמיד בין הפטיש והסדן, וחושב על חולשתו, מרדנותו, ילדותיותו ופגיעותו של האדם יומם וליל... פעם אחר פעם. מי ידע זאת מעולם? במי הוא יכול לבטוח לספר לו את סודותיו? מי יהיה מסוגל להבין זאת? אלוהים מתעב בכל מאודו את חטאיו של האדם, ואת חוסר עמוד השדרה וחוסר חוט השדרה של האדם, והוא דואג בכל מאודו לפגיעות של האדם, ושוקל את הנתיב שנפרש לפני האדם. כשהוא מביט בדבריו ובמעשיו של האדם, הדבר תמיד ממלא אותו ברחמים ובכעס, והמראה הזה תמיד ממלא את לבו בכאב. אחרי הכל, האנשים התמימים הפכו למחוספסים ואדישים. מדוע אלוהים תמיד חייב להקשות עליהם? האדם החלוש נעדר כל התמדה. מדוע אלוהים תמיד חייב להחזיק כעס כה עז כלפיו? כבר אין לאדם החלש וחסר האונים כל חיות. מדוע אלוהים תמיד חייב לגעור בו על מרדנותו? מי יכול לעמוד באיומים של אלוהים שבשמיים? אחרי הכל, האדם שברירי, ומתוך מצוקה אדירה, אלוהים דחף את כעסו לעומק לבו, כדי שהאדם יוכל להרהר

הערות שוליים:

4. המילה "הרחוקים" משמשת בלעג.

5. המילים "ההנחיה העדינה והמסודרת" משמשות בלעג.

בעצמו לאט-לאט. אולם האדם, המצוי בצרה כזו חמורה, לא מעריך כהוא זה את רצונו של אלוהים. שר השדים הזקן רמס את האדם תחת רגליו, אך האדם כלל לא מודע לכך, והוא תמיד מציב את עצמו במנוגד לאלוהים, או שיחסו לאלוהים פושר. אלוהים אמר דברים כה רבים, אך מי התייחס אליהם אי-פעם ברצינות? האדם לא מבין את דברי האל, אך הוא נותר רגוע וללא כמיהה, והוא מעולם לא הכיר באמת את מהותו של השטן הזקן. בני האדם חיים בשאול, בגיהנום, אך הם סבורים שהם חיים ב"ארמון שעל קרקעית הים". התנין הגדול האדום כאש רודף אותם, אך הם חושבים שמדינת התנין אוהדת^[6] אותם. השטן לועג להם אך הם נהנים מהאמנויות העילאית של הבשר והדם. אילו מסכנים מטונפים ועלובים הם אלה! האדם נקלע למצב מצער, אך הוא לא יודע זאת, ובחברה החשוכה הזו, הוא סובל תאונה אחר תאונה^[7], אך הוא מעולם לא היה ער לכך. מתי הוא יפטר מאדיבותו כלפי עצמו ומטבעו המשוועבד? מדוע כל כך לא אכפת לו מלבו של אלוהים? האם הוא מאשר בשקט את הדיכוי והמצוקה שהוא סובל מהם? האם הוא לא מייחל ליום שבו הוא יוכל לשנות את החושך לאור? האם הוא לא מייחל לתקן שוב את העוולות לכיוון של צדק ואמת? האם הוא מוכן להביט מבלי לנקוף אצבע בזמן שבני אדם נוטשים את האמת ומעוותים את העובדות? האם הוא מוכן להמשיך לסבול את היחס האכזרי הזה? האם הוא מוכן להיות עבד? האם הוא מוכן לרדת לטמיון בידיו של אלוהים ביחד עם כל עבדיה של המדינה הכושלת הזו? איפה הנחישות שלכם? איפה השאפתנות שלכם? איפה הכבוד העצמי שלכם? איפה היושר שלכם? איפה החירות שלכם? האם אתם מוכנים להקריב את כל חייכם^[8] למען התנין הגדול האדום כאש, שר השדים? האם אתם מוכנים להניח לו לענות אתכם למוות? תוהו ובוהו וחושך על פני תהום, ובני האדם הרגילים, הסובלים צרה כזו, זועקים לשמיים ומתלוננים על פני האדמה. מתי האדם יהיה מסוגל להרים את ראשו? האדם כחוש וצנום – איך ייתכן שהוא מקבל את השטן האכזרי והעריצי הזה? מדוע הוא לא נותן את חייו לאלוהים בהקדם האפשרי? מדוע הוא עדיין מהסס כשהוא יכול לסיים את עבודתו של אלוהים? לפיכך, מאחר שהוא סובל מהתעמרות ודיכוי חסרי מטרה, הוא מעביר את כל חייו לריק. מדוע הוא כל כך ממחר להגיע וכל כך נחפז ללכת? מדוע הוא לא מחזיק בדבר מה יקר כדי לתת אותו לאלוהים? האם הוא שכח את אלפי שנות השנאה?

ייתכן שבני אדם רבים מתעבים את חלק מדברי האל, או שייתכן שהם לא מתעבים אותם אך גם אין להם כל עניין בהם. כך או כך, העובדות לא יכולות להפוך להיקש מגוחך. אסור לאיש לומר דברים שסותרים את העובדות. אלוהים התגלם כבשר ודם הפעם כדי לעשות את העבודה הזו, כדי לחתום את העבודה שהוא טרם השלים, כדי לסגור את העידן, לשפוט את העידן, להושיע את החוטאים הגדולים מהעולם של ים הצרה וכדי לחולל בהם שינוי גמור. היהודים צלבו את אלוהים, ובכך הם שמו סוף ל"מסעותיו של אלוהים ביהודה". זמן קצר לאחר מכן, אלוהים חזר והופיע בקרב בני האדם, והגיע בשקט למדינה של התנין הגדול האדום כאש. למעשה, הקהילה הדתית במדינה היהודית תלתה זה מכבר את צלמו של ישוע על קירותיה, ומפיה קראו בני

הערות שוליים:

6. המילה "אוהדת" משמשת כדי ללעוג לבני אדם שנראים כאילו הם עשויים מעץ ושאינן להם מודעות עצמית.

7. המילים "סובל תאונה אחר תאונה" מציינות שבני האדם נולדו בארץ של התנין הגדול האדום כאש ושהם לא מסוגלים להרים את ראשיהם.

8. המילים "להקריב את כל חייכם" משמשות כעלבון.

אדם "האדון ישוע המשיח". הם לא ידעו שישוע קיבל זה מכבר את ציוויו של אביו לחזור אל בני האדם כדי לסיים את השלב השני של עבודתו שלא הושלמה. כתוצאה מכך, בני האדם הופתעו כשהם ראו אותו: הוא נולד בעולם שבו חלפו תקופות רבות, והוא הופיע בקרב בני האדם כאדם בעל מראה רגיל ביותר. למעשה, בחלוף העידנים, בגדיו וכל מראהו השתנו, כאילו הוא נולד מחדש. איך בני האדם יכלו לדעת שזהו אותו אדון ידוע המשיח שירד מהצלב וקם לתחייה? אין בו זכר לפציעה, כפי שישוע לא דמה כלל ליהוה. ישוע של היום כבר מזמן לא נושא את הזכר לזמנים שעברו. איך ייתכן שבני האדם יכירו אותו? "תומא" הדו-פרצופי תמיד מפקפק בכך שהוא ידוע שקם לתחייה – הוא תמיד רוצה לראות את הצלקות מהמסמרים בידיו של ישוע כדי להניח את דעתו. מבלי לראות אותן, הוא תמיד יעמוד על עננה של חשד, והוא לא מסוגל לנטוע את רגליו על "קרקע מוצקה" ולהיות חסיד של ישוע. "תומא" המסכן – איך הוא יכול היה לדעת שישוע בא לעשות את העבודה שהטיל עליו אלוהים האב? מדוע ישוע צריך לשאת את צלקות הצליבה? האם צלקות הצליבה הן האות של ישוע? הוא בא לעבוד למען רצונו של אביו. מדוע שהוא יהיה לבוש ומעוטר כיהודי מלפני כמה אלפי שנים? האם הדמות שאלוהים לובש כבשר ודם יכולה לעכב את עבודתו של אלוהים? של מי התיאוריה הזו? אם כן, כשאלוהים עובד, האם הוא חייב לפעול בהתאם לדמיונו של האדם? הדבר היחיד שאלוהים חותר אליו הוא שתהיה לעבודתו השפעה. הוא לא מציית לחוקים, ועבודתו לא כפופה לכללים – איך ייתכן שהאדם יעלה זאת בדעתו? איך ייתכן שתפיסותיו של האדם יאפשרו הבנה של עבודתו של אלוהים? לכן מוטב שתירגעו כראוי: אל תדאגו מזוטות ועל תעשו עניין מדברים שחדשים לכם – הדבר ימנע מכם לשים את עצמכם ללעג ולגרום לאנשים לצחוק עליכם. אתם מאמינים אלוהים מזה כל השנים, אך אתם עדיין לא מכירים את אלוהים. בסופו של דבר, צנחתם אל תוך הייסורים – אתם, "התלמידים המצטיינים"^[9], שייכים לדרג של מי שמקבל ייסורים. מוטב שלא תשתמשו באמצעים מתחכמים כדי להפגין את התכסיסים חסרי החשיבות שלכם. האם קוצר הראייה שלכם יכול באמת לתפוס את אלוהים, שיכול לראות מעולם לעולם? האם החוויות השטחיות שלכם יכולות לחשוף לגמרי את רצונו של אלוהים? אל תהיו יהירים. אחרי הכל, אלוהים לא שייך לעולם הזה – לכן, איך ייתכן שעבודתו תהיה כפי שאתם מצפים שהיא תהיה?

עבודה והיווכחות (9)

זה מכבר, "מסורות תרבותיות" ו"השקפות מנטליות" מבוססות מטילות צל על רוחו הטהורה והתמימה של האדם. הן תקפו את נפשו של האדם ללא אנושיות כהוא זה, כאילו הן נטולות כל רגש או תפיסה של "עצמי". השיטות של השדים האלה אכזריות במיוחד, ונדמה ש"חינוך" ו"טיפוח" הפכו לשיטות המסורתיות ששר השדים משתמש

הערות שוליים:

9. המילים "התלמידים המצטיינים" משמשות כדי ללעוג לבני האדם שעוסקים בחיפוש אחר אלוהים בקנאות.

בהן לשחוט את האדם. באמצעות "התורה העמוקה" שלו, הוא מכסה את נפשו המכוערת לגמרי, ולובש עור של כבש כדי לזכות באמונו של האדם ואז לנצל זאת בשנתו של האדם, כדי לטרוף אותו כליל. האנושות המסכנה – איך בני האדם היו יכולים לדעת שהארץ שבה הם גדלו היא ארצו של השטן, ושזה שגידל אותם הוא למעשה אויב שפוגע בהם? אולם האדם לא מתעורר כלל. לאחר שהוא סיפק את רעבו וצימאונו, הוא מתכונן להשיב להוריו על "האדיבות" שהם הפגינו כלפיו בילדותו. כזה הוא האדם. כיום, הוא עדיין לא יודע שה"שר" שגידל אותו הוא אויבו. העולם מכוסה בעצמות המתים. השטן חוגג בשיגעון בלי הפסקה וממשיך לטרוף את בשרו ודמו של האדם ב"שאול". הוא חולק קבר עם שלדי אדם ומנסה לשווא לבלוע את שאריות הגוף המרופט של האדם. אולם האדם עדיין לא מודע לכך, והוא מעולם התייחס אל השטן כאל אויבו, אלא שהוא משרת אותו בלב שלם. בני אדם מסואבים כאלה פשוט לא מסוגלים להכיר את אלוהים. האם קל לאלוהים להתגלם כבשר ודם ולבוא אל קרב בני האדם, כדי לבצע את כל עבודת הישועה שלו? איך ייתכן שהאדם, שכבר צלל למעמקי השאול, יוכל לעמוד בדרישותיו של אלוהים? אלוהים הדיר שינה מעיניו לילות רבים כדי לבצע את העבודה של האנושות. מלמעלה ועד למעמקים, הוא ירד אל הגיהנום שבו האדם חי כדי להעביר את ימיו עם האדם. הוא מעולם לא התלונן על מצב המחיה העלוב בקרב בני האדם ולא הוכיח את האדם על מרדנותו, אלא שהוא סובל השפלה מאין כמוה בעת שהוא מבצע את עבודתו באופן אישי. איך ייתכן שמקומו של אלוהים יהיה בגיהנום? איך ייתכן שהוא יעביר את חייו בגיהנום? אולם למען כל האנושות, וכדי שהאנושות כולה תוכל למצוא מנוח כמה שיותר מהר, אלוהים סבל השפלות ועוולות כדי לרדת ארצה, ונכנס באופן אישי ל"גיהנום" ול"שאול", אל גוב האריות, כדי להושיע את האדם. איך ייתכן שהאדם כשיר להתנגד לאלוהים? איזו סיבה יש לו להתלונן שוב על אלוהים? איך ייתכן שתהיה לו שוב עזות המצח להביט באלוהים? אלוהים משמיים ירד אל ארץ החטא הזו, המזוהמת מאין כמותה, והוא מעולם לא התמרמר או התלונן על האדם, אלא שהוא מקבל בשקט את ההרס^[1] והדיכוי של האדם. הוא מעולם לא השיב לאדם על הדרישות בלתי סבירות שלו, מעולם לא דרש דרישות מוגזמות מהאדם, ומעולם לא דרש דרישות בלתי סבירות מהאדם. הוא בסך הכל עושה את כל העבודה שהאדם דורש מבלי להתלונן: הוראה, הארה, הוכחה, זיכוכ במילים, הזכרה, שכנוע, ייעוץ, שיפוט וגילוי. איזה משלביו לא היה למען חייו של האדם? על אף שהוא הסיר את הסיכויים העתידיים של האדם ואת גורלו, איזה מהשלבים שאלוהים ביצע לא נועד לגורלו של האדם? איזה מהם לא היה למען להישרדותו של האדם? איזה מהם לא נועד לשחרור האדם מהסבל והדיכוי של כוחות החושך האפלים כמו הלילה? איזה מהם לא היה למען האדם? מי יכול להבין את לבו של אלוהים, שהוא כלבה של אם אוהבת? מי יכול לתפוס את לבו הנלהב של אלוהים? לבו הלהוט של אלוהים וציפיותיו המשולהבות נענו בלב קר, בעיניים אדישות וחסרות רגש, בנזיפות ועלבונות חוזרים ונשנים מצד האדם, בהערות פוגעות ובעוקצנות וזלזול. הם נענו בלעגו של האדם, בדריסתו ודחייתו, בחוסר תפיסתו, באנחתו, בהתנכרותו ובהתרחקותו, ואך ורק בהונאה, מתקפות ומרירות. מילים חמות נענו בעזות מצח ובהתרסה של אלף אצבעות מנוענעות לשלילה. אלוהים לא יכול לעשות דבר אלא לשאת זאת בראש מורכן

הערות שוליים:

1. המילה "הרס" משמשת כדי לחשוף את המרדנות של האנושות.

ולשרת את בני האדם כשור מסור.^[2] כל כך הרבה פעמים, אלוהים ראה את השמש והירח; כל כך הרבה פעמים, הוא הביט בכוכבים; כל כך הרבה פעמים, הוא יצא עם שחר וחזר בשעת דמדומים, והתהפך על משכבו לנוכח ייסורים האדירים פי אלף מהכאב של עזיבתו את אביו, ולנוכח התקפות האדם ו"שבירתו" את האדם, ולנוכח "טיפולו" באדם ו"גיומו" את האדם. ענוותו וחביונו של אלוהים נענו באמונות התפלות^[3] של האדם, בהשקפות הלא הוגנות של האדם וביחסו. האלמוניות, ההבלגה והסובלנות שלו נענו במבטו תאב הבצע של האדם. האדם מנסה להלום באלוהים ולהרוג אותו ללא נקיפות מצפות, והוא מנסה לרמוס את אלוהים. יחסו של האדם ביחסו לאלוהים הוא כזה של "פיקחות נדירה", ואלוהים, שהאדם מתעמר בו ובז לו, נרמס תחת רגליהם של רבבות בני אדם בעוד האדם עצמו עומד זקוף, כאילו הוא "מלך הארמון", כאילו הוא רוצה "לזכות לכוח אבסולוטי"^[4], "להיות במרכז העניינים מאחורי הפרגוד", להפוך את אלוהים ל"במאי מאחורי הקלעים", המצפוני והצייתי, שלא רשאי להתנגד או לגרום לבעיות. אלוהים חייב לגלם את התפקיד של "הקיסר האחרון", עליו להיות "בובה על חוט"^[5] ללא כל חירות. מעשיו של האדם כל יתוארו, ולכן איך ייתכן שהוא כשיר לבוא בדרישות כאלה ואחרות לאלוהים? איך ייתכן שהוא כשיר להציע הצעות לאלוהים? איך ייתכן שהוא כשיר לדרוש שאלוהים יאהוד את חולשתו? איך ייתכן שהוא ראוי לרחמיו של אלוהים? איך ייתכן שהוא ראוי לרוחב הלב של אלוהים פעם אחר פעם? איך ייתכן שהוא ראוי למחילתו של אלוהים פעם אחר פעם? איפה מצפוננו? הוא שבר את לבו של אלוהים לפני זמן רב. הוא הותיר את לבו של אלוהים שבור לחתיכות זה מכבר. אלוהים בא אל קרב בני האדם בהתלהבות ובהתחשבות, בתקווה שהאדם ינהג בו באדיבות, ושהאדם ינהג בו ולו במעט חום. עם זאת, האדם מנחם את לבו של אלוהים לאט מאוד. כל מה שהוא קיבל הוא מתקפות מתגלגלות וגדלות ככדור שלג^[6] וייסורים. לבו של האדם יותר מדי תאב בצע; רצונו של האדם גדול מדי, הוא לעולם לא יודע שובע; האדם תמיד שובב ופזיז; הוא לעולם לא נותן לאלוהים חירות או חופש ביטוי, והוא לא מותיר לאלוהים ברירה אלא לנחול השפלה ולאפשר לאדם לתמרן אותו כאוות נפשו.

מהבריאה עד היום, אלוהים סבל כל כך הרבה כאב, ועבר כל כך הרבה מתקפות. אולם עד היום, האדם עדיין לא מקל בדרישותיו מאלוהים. הוא עדיין בוחן את אלוהים בדקדקנות, והוא עדיין לא סובלני כלפיו כלל, ורק "מייעץ" לו, "מבקר" אותו ומטיל עליו "משמעת", כאילו הוא מפחד מאוד שאלוהים יצעד בנתיב השגוי, שאלוהים על פני האדם אכזרי וחסר היגיון, כאילו הוא משתולל או כאילו שאלוהים לא יגיע לשום הישג. זה תמיד היחס של האדם לאלוהים. איך ייתכן שזה לא יעציב את אלוהים? בכך שאלוהים התגלם כבשר ודם, הוא

הערות שוליים:

2. במקור, הקטע "בעזות מצח ובהתרסה של אלף אצבעות מנוענעות לשלילה... לשאת זאת בראש מורכן ולשרת את בני האדם כשור מסור", מופיע כמשפט אחד, אך כאן הוא חולק לשניים כדי להבהיר את הדברים. המשפט הראשון מתייחס לפעולותיו של האדם, ואילו השני מציין את הסבל שאלוהים עובר, ואת העובדה שאלוהים צנוע ונסתר.
3. המילים "אמונות תפלות" מתייחסות להתנהגותם המרדנית של בני האדם.
4. המילים "לזכות לכוח אבסולוטי" מתייחסות להתנהגותם המרדנית של בני האדם. הם מרוממים את עצמם, כובלים את הזולת וגורמים לו לנהות אחריהם ולסבול למענם. הם הכוחות שעוברים לאלוהים.
5. המילים "בובה על חוט" באות ללעוג לבני האדם שלא מכירים את אלוהים.
6. המילים "מתקפות מתגלגלות וגדלות ככדור שלג" משמשות כדי להדגיש את התנהגותם העלובה של בני האדם.

סבל כאב והשפלה אדירים. אם כן, גורע אף יותר לדרוש מאלוהים יקבל את תורתו של האדם. בואו אל קרב בני האדם נישל אותו מחירות, כאילו שהוא נאסר בשאול, והוא קיבל את "ניתוחו" של האדם מבלי להתנגד כהוא זה. זה דבר מביש, הלא כן? בכך שישוע בא אל קרב משפחה של אדם רגיל, הוא סבל עוולות איומות. אפילו יותר משפילה העובדה שהוא בא אל העולם המאובק הזה והצטנע באופן עמוק ולבש בשר שגרתי לגמרי. בכך שהוא הופך לבן אנוש עלוב, אלוהים המרום לא סובל מצוקה, הלא כן? והוא עושה את כל זאת למען האנושות, הלא כן? האם היו זמנים כלשהם שבהם הוא חשב על עצמו? לאחר שהיהודים דחו אותו והמיתו אותו, ולאחר שבני האדם לעגו לו ולגלגו בו, הוא מעולם לא התלונן בפני השמיים או מחה בפני הארץ. כיום, הטרגדיה הזו בת אלפי השנים חזרה והופיעה בקרב העם הזה, הדומה לעם היהודי. הם עושים את אותם חטאים, הלא כן? מה הופך את האדם לכשיר לקבל את הבטחותיו של אלוהים? הוא מתנגד לאלוהים ואז מקבל את ברכותיו, הלא כן? מדוע האדם אף-פעם לא נשפט או מחפש את האמת? מדוע הוא אף-פעם לא מתעניין במה שאלוהים עושה? איפה צדיקותו? איפה הגינותו? האם יש לו החוצפה לייצג את אלוהים? איפה חוש הצדק שלו? כמה מהדברים שהאדם אוהב אהובים על אלוהים? האדם לא מסוגל להבדיל בין מזרח ומערב^[7], הוא תמיד מבלבל בין שחור ולבן^[8], הוא מדחיק צדק ואמת ומעלה ומרומם חוסר הגינות ורשע. הוא מבריא את האור ומדלג בחשיכה. בני האדם שמחפשים את האמת ואת הצדק מברחים את האור במקום זאת, ובני האדם שמחפשים את אלוהים רומסים אותו מתחת לרגליהם ומרוממים את עצמם. האדם לא שונה משודד.^[9] איפה ההיגיון שלו? מי יכול להבדיל בין טוב ורע? מי יכול לדגול בצדק? מי מוכן לסבול למען האמת? בני האדם אכזריים ושטניים! לאחר שהם מסמרו את אלוהים לצלב, הם מוחאים כפיים ומריעים, ומייללים בפראות ללא הפסק. הם כמו תרנגולות וכלבים; הם קושרים קשר וזוממים; הם ייסדו מלכות משלהם; ההתערבות שלהם לא הותירה אף מקום כפי שהיה. הם עוצמים עיניים ומייללים בטירוף ללא הפסקה בעודם לכודים יחדיו בלול. אווירה דלוחה מתפשטת – היא שוקקת ומלאה חיים. צצים עוד ועוד בני האדם שנוהים אחר אחרים בעיוורון, והם כולם נושאים באוויר את שמותיהם ה"מהוללים" של אבות אבותיהם. הכלבים והתרנגולות האלה דחפו את אלוהים לפינה אחורית בדעתם זה מכבר, והם מעולם לא התייחסו כהוא זה למצבו של לבו של אלוהים. מה הפלא שאלוהים אומר שהאדם הוא כמו כלב או תרנגולת – כלב נובח שגורם למאות כלבים אחרים ליילל אחריו. כך הוא הביא את עבודתו של אלוהים להווה ברעש ובצלצולים, בלתי להתייחס לטיבה של העבודה, לשאלה אם יש צדק ולשאלה אם יש לאלוהים מקום ללכת אליו, לטיב המחר, לעליבותו שלו ולסיאובו שלו. האדם מעולם לא חשב כל כך הרבה ומעולם לא דאג ליום המחר, והוא אסף לחיקו את כל הדברים המועילים והיקרים ולא הותיר לאלוהים דבר פרט לפסולת ולשאריות^[10]. כמה שהאנושות אכזרית! האדם לא מותיר לאלוהים אף רגש, ולאחר שהוא טורף את כל כולו של אלוהים, הוא משליך

הערות שוליים:

7. המילים "לא מסוגל להבדיל בין מזרח ומערב" מתייחסות למצב שבו בני האדם מעוותים את רצון האל והופכים אותו למשהו שטני. הדבר מתייחס באופן כללי להתנהגות שבה בני האדם דוחים את אלוהים.
8. המילים "מבלבל בין שחור ולבן" מתייחסות לבלבול בין אמת ואשליות, בין צדק ורוע.
9. המילה "שודד" משמשת כדי לציין שבני האדם חסרי היגיון ותובנה.
10. המילים "לפסולת ולשאריות" משמשות כדי לציין התנהגות שבה אנשים דוחים את אלוהים.

את אלוהים הרחק מאחוריו ולא מתייחס עוד לקיומו. הוא נהנה מאלוהים, אך הוא מתנגד לאלוהים ורומס אותו תחת רגליו, תוך שהוא מודה לאלוהים ומהלל אותו בשפתיו. הוא מתפלל לאלוהים ונסמך על אלוהים, תוך שהוא גם מרמה את אלוהים. הוא "מרומם" את שמו של אלוהים, ומרים את מבטו להביט בפניו של אלוהים, אך הוא גם יושב על כס מלכותו של אלוהים בחוצפה וללא בושה ו"שופט" את "רשעותו" של אלוהים. בדבריו, הוא אומר שהוא "אסיר תודה לאלוהים", והוא מביט בדברי האל, אך בלבד הוא מטיח באלוהים דברי גינוי. הוא "סובלני" אל אלוהים, אך הוא מדכא את אלוהים, ובשפתיו הוא אומר שהדבר נעשה "למען אלוהים". בידיו, הוא מחזיק את הדברים של אלוהים, ובפיו הוא לועס את המזון שאלוהים נתן לו, אך עיניו נעוצות בקור ובחוסר רגש באלוהים, כאילו האדם רוצה לזלול את כל כולו. הוא מביט באמת אך הוא ממשיך להתנגד ואומר שהיא תכסיס של השטן. הוא מביט בצדק אך כופה עליו להפוך להכחשה עצמית. הוא מביט במעשיו של האדם, אך מתעקש שהם מה שאלוהים הינו. הוא מביט בכישורונותיו הטבעיים של האדם, אך הוא מתעקש שהם האמת. הוא מביט במעשיו של אלוהים אך מתעקש שהם יהירות ושחצנות, התרברבות וצדקנות. כשהאדם מביט באלוהים, הוא מתעקש לתייג אותו כאנושי, והוא מנסה מאוד להושיב אותו במקומו של יציר נברא שמשותף פעולה עם השטן. הוא יודע היטב שמדובר באמירותיו של אלוהים, אך הוא קורא להם רק כתבים של בן אדם. הוא יודע היטב שרוח האל התגשמה כבשר ודם, שאלוהים התגלם כבשר ודם, אך הוא רק אומר שהבשר הזה הוא צאצא של השטן. הוא יודע היטב שאלוהים צנוע ונסתר, אך הוא אומר שהשטן בויש ושאלוהים ניצח. איזה לא-יוצלח! האדם אפילו לא ראוי לשרת ככלב שמירה! הוא לא מבדיל בין שחור ולבן ואפילו מעוות שחור כך שיהיה לבן. האם כוחותיו של האדם והמצור שלו על אלוהים יכולים לשאת את יום שחרורו של אלוהים? לאחר שהאדם התנגד לאלוהים במתכוון, לא אכפת לו כלל, והוא אפילו מוכן להמית את אלוהים ולא להניח לו להתגלות. איפה הצדיקות? איפה האהבה? הוא יושב לצד אלוהים ודוחף את אלוהים אל ברכיו כדי שיתחנן למחילה, כדי שאלוהים יישמע לכל הסדריו של האדם, וכדי שהוא יקבל ללא עוררין את כל התמרונים של האדם. האדם גורם לאלוהים לפעול בהתאם למעשיו שלו בכל אשר הוא יפנה, ואחרת הוא רותח מזעם^[11] ומתמלא חמה. איך ייתכן שאלוהים לא יהיה שרוי באבל תחת השפעה כזו של חושך שמעוותת שחור כך שיהיה לבן? איך ייתכן שהוא לא ידאג? מדוע נאמר שכאשר אלוהים החל בעבודתו האחרונה, הדבר היה כמו שחר של תקופה חדשה? מעשיו של האדם כה "עשירים", כך ש"המעייין הלא נגמר של מים חיים" "משקה" את ללא-הרף את השדה שהוא לבו של האדם, בעוד "מעייין המים החיים" של האדם "מתחרה" באלוהים ללא נקיפות מצפון^[12]. השניים סותרים זה את זה, והמעייין מקיים את בני האדם במקום אלוהים מבלי להיענש, והאדם משתף איתו פעולה ללא כל שיקול של הסכנות שבכך. ומה התוצאה? הוא משליך את אלוהים מעליו ומרחיק אותו ממנו אל מקום שבו בני האדם לא יתייחסו אליו, משום שהוא פוחד שאלוהים ימשוך את תשומת לבם, ומשום שהוא חושש מאוד שמעייין המים החיים של אלוהים יפתה את האדם ויפיל אותו בנחלתו של אלוהים. לפיכך, לאחר שהאדם חווה שנים כה רבות של דאגות ארציות, הוא זומם וחורש רעה נגד אלוהים, ואפילו הופך את אלוהים למטרת ה"ענישה" שלו. נדמה

הערות שוליים:

11. המילים "רותח מזעם" מתייחסות לפרצופו המכוער של האדם כשהוא רגוז ומתקצף.

12. המילים "ללא נקיפות מצפון" מתייחסות למצב שבו בני האדם פזיזים ולא יראים את אלוהים כהוא זה.

שאלוהים הפך לקורה בין עיניו, והוא נואש לתפוס את אלוהים ולהשליך אותו לאש כדי לזכך ולנקות אותו. לנוכח חוסר הנוחות של אלוהים, האדם מכה על חטא וצוחק. הוא מתרונן ואומר שאלוהים צלל גם הוא לזיכוך, ואומר שהוא יטהר את הפגמים המטונפים של אלוהים, כאילו זה דבר רציונלי וסביר, וכאילו שאלו השיטות ההוגנות וההגיוניות של השמיים. ההתנהגות האלימה הזו של האדם נראית גם מכוונת וגם לא מודעת. האדם מגלה גם את פרצופו המכוער ואת נשמתו הדוחה והמטונפת וגם את המראה העלוב של קבצן. לאחר שהוא השתולל בכל מקום, הוא מאמץ מראה עלוב ומתחנן למחילה משמיים, כשהוא נראה כמו כלב פאג. האדם תמיד מתנהג באופן בלתי צפוי; הוא תמיד "רוכב על טיגריס כדי להפחיד את הזולת";^[8] הוא תמיד מגלם תפקיד; הוא לא מתייחס כלל ללבו של אלוהים; הוא לא משווה כלל בינו לבין מצבו שלו. הוא בסך הכל מתנגד לאלוהים בשקט, כאילו אלוהים פגע בו ושהוא צריך לא להתייחס אליו כך, וכאילו השמיים עיוורים ומקשים עליו בכוונה. לכן, האדם תמיד מבצע מזימות זדוניות ולא מקל בדרישותיו מאלוהים כהוא זה. הוא מביט הלאה בעיניים של טורף ונועץ מבטים זועמים באלוהים בכל מהלך. הוא אף-פעם לא חושב שהוא אויבו של אלוהים, והוא מקווה שיבוא יום שבו אלוהים יעלים את הערפל, יבהיר את הדברים, יושיע אותו מ"פיו של הטיגריס" ויתנקם בשמו. מדי יום, בני האדם עדיין לא חושבים שהם מגלמים תפקיד מנוגד לאלוהים שגילמו בני אדם כה רבים לאורך העידנים. איך ייתכן שהם ידעו שבכל מעשיהם, הם סטו מהדרך זה מכבר, ושכל מה שהם הבינו מוקף זה מכבר בים?

מי אי-פעם קיבל את האמת? מי אי-פעם קיבל את אלוהים בברכה ובזרועות פתוחות? מי אי-פעם ייחל בשמחה להופעתו של אלוהים? התנהגותו של האדם נרקבה זה מכבר, והוא חילל את מקדש האל זה מכבר ושינה אותו לבלי היכר. במקביל לכן, האדם עודנו ממשיך בעבודתו שלו, ותמיד מביט בהתנשאות באלוהים. נדמה שהתנגדותו לאלוהים הפכה לחקוקה באבן ולקבועה, וכתוצאה מכך, הוא מעדיף להיות מקולל על פני "התעמרות" נוספת מצד דבריו ומעשיו. איך ייתכן שבני אדם כאלה יוכלו להכיר את אלוהים? איך ייתכן שהם ימצאו מנוחה עם אלוהים? ואיך ייתכן שהם יהיו ראויים להתייצב בפני אלוהים? אין ספק שאין כל פגם בהקדשת החיים לתוכנית הניהול של אלוהים, אך מדוע בני האדם תמיד דוחקים את עבודתו של אלוהים ואת כל כולו של אלוהים לפינה נידחת בדעתם ומקדישים את "דמם ודמעותיהם" באופן חסר אנוכיות? אין ספק שרוח המסירות חסרת האנוכיות של בני האדם יקרת ערך, אך איך הם היו יכולים לדעת שה"משי" שהם טווים לא מסוגל כלל לייצג את מה שאלוהים הינו? אין ספק שהכוונות הטובות של בני האדם הן יקרות ערך ונדירות, אך איך הם היו יכולים לבלוע את "האוצר שלא יסולא בפז"?^[13] כל אחד מכם צריך לחשוב על עברו: מדוע מעולם לא נפרדתם מהייסורים והקללה האכזריים? מדוע בני האדם תמיד "בקשר אינטימי" עם מילים מלכותיות ומשפט צדק? האם אלוהים באמת מנסה אותם? האם אלוהים מזכך אותם במתכוון? וכיצד בני האדם זוכים בהיווכחות במהלך הזיכוך? האם הם מכירים באמת את עבודתו של אלוהים? אילו לקחים למדו בני האדם מעבודתו של אלוהים ומההיווכחות שלהם עצמם? מי ייתן שבני האדם לא ישכחו את דברי התוכחה של אלוהים, ומי ייתן שהם יזכו בתוכנות על עבודתו של אלוהים, יאמינו בה היטב וינהלו כראוי את ההיווכחות שלהם עצמם.

הערות שוליים:

א. זה גיב סיני.

13. המילים "האוצר שלא יסולא בפז" מתייחסות לכל כולו של אלוהים.

עבודה והיווכחות (10)

אין תקדים לכך שהאנושות התקדמה כל כך. עבודתו של אלוהים והיווכחותו של האדם מתקדמות כאיש אחד, ולפיכך, גם עבודתו של אלוהים נמצאת במעמד רם שלא היה דומה לו. היווכחותו של האדם עד כה היא פלא שהאדם מעולם לא העלה בדעתו. עבודתו של אלוהים הגיעה לשיאה, וכתוצאה מכך, "היווכחותו" של האדם^[1] גם היא הגיעה לנקודה הגבוהה ביותר שלה. אלוהים הנמיך את עצמו ככל האפשר, והוא מעולם לא מחה בפני האנושות או בפני כל הדברים שבתבל. לעומת זאת, האדם ניצב על ראשו של אלוהים ומדכא אותו בדרך לפסגה. הכל הגיע לשיאו – הגיע הרגע שבו יופיע הצדק. מדוע להניח לקדרות לכסות את הארץ ולהניח לחושך להסוות את כל בני האדם? אלוהים משקיף מזה כמה אלפי שנים – אפילו מזה רבבות שנים – וסובלנותו הגיעה זה מכבר לקצה גבול היכולת. הוא השקיף בכל מהלך של האנושות. הוא בחן את השאלה עד מתי תשתולל רשעותו של האדם, אך האדם שחושיו קהו לא מרגיש דבר. ומי אי-פעם הביט במעשיו של אלוהים? מי אי-פעם הרים את מבטו והסתכל למרחקים? מי אי-פעם הקשיב בזהירות? מי היה אי-פעם בידו של האל הכול יכול? כל בני האדם לוקים בפחדים דמיוניים^[2]. מה הטעם בערימת חציר וקש? הדבר היחיד שהם יכולים לעשות הוא לענות את התגלמותו החיה של אלוהים עד מוות. על אף שהם רק ערימות של חציר וקש, בכל זאת יש דבר אחד שהם עושים "יותר טוב מכולם"^[3]: "לענות את אלוהים למוות בעודו בחיים ואז לבכות שזה "משמח את לבם של בני האדם". איזה אוסף של חיילים חסילונים ואלופים סרטנים! באופן מפתיע, בתוך הזרם הבלתי פוסק של בני האדם, הם מתמקדים באלוהים, וצרים עליו במצור בלתי חדיר. כשקנאותם בוערת בחום הולך וגובר^[4], הם הקיפו את אלוהים בהמוניהם כך שהוא לא יוכל לזוז כלל. בידיהם הם אווזים כלי נשק שונים, והם מביטים באלוהים כאילו היה האויב. עיניהם מלאות כעס, והם משתוקקים ל"קרוע את אלוהים לגזרים". כמה מבלבל: מדוע האדם ואלוהים הפכו לאויבים כל כך מנוגדים? האם ייתכן שיש איבה בין אלוהים החביב כל כך לבין האדם? האם ייתכן שמעשיו של אלוהים לא מועילים לאדם כלל? האם הם מזיקים לאדם? האדם לוטש עיניים באלוהים במבט יציב, בפחד עמוק שאלוהים יפרוץ את המחסום של האדם, ישוב לרקיע השלישי וישליך את האדם שוב אל הצינוק. האדם חושש מאלוהים, הוא במתח רב והוא מתפתל על הקרקע במרחק כשבידיו הוא אווז "מקלע" המכוון אל אלוהים שבקרב בני האדם. נדמה שאם אלוהים יניד עפעף, האדם ימחה את כל כולו

הערות שוליים:

1. המילים "היווכחותו" של האדם" מתייחסות כאן להתנהגותו המרדנית של האדם. במקום להתייחס להיווכחותם של בני האדם בחיים – שהיא דבר חיובי – היא מתייחסת להתנהגותם ומעשיהם השלילית. היא מתייחסת באופן רחב לכל מעשיו של האדם שמתנדים לאלוהים.
2. המילים "לוקים בפחדים דמיוניים" משמשות כדי ללעוג לחיי האנושיות הלקויים של האדם. הן מתייחסות למצב המכוער של חיי האנושות, שבו בני האדם חיים ביחד עם שדים.
3. המילים "יותר טוב מכולם" נאמרות בלעג.
4. המילים "כשקנאתם בוערת בחום הולך וגובר" נאמרות בלעג ומתייחסות למצבו המכוער של האדם.

— את כל גופו ואת כל בגדיו — ולא ישאיר לו זכר. היחסים בין אלוהים והאדם הרוסים לבלי תיקון. האדם לא מסוגל להעלות את אלוהים על דעתו. הוא עוצם את עיניו במכוון ועושה שטויות ללא כל נכונות לראות את קיומי ולסלוח ל"משפטי". לפיכך, כשהאדם לא מצפה לכך, אני מרחף לי מכאן, ולאחר מכן לא אשווה עוד בין המרומם והשפל באדם. האנושות היא ה"חיה" העלובה ביותר, ואני לא מעוניין להתייחס אליה עוד. זה מכבר השבתי את כל חסדי בחזרה למקום שבו אני שוכן בו בשלווה. מאחר שהאדם כל כך מרדן, מדוע שהוא ייחנה עוד מחסדי רב הערך? אני לא מוכן להעניק עוד מחסדי לשווא לכוחות שעונינים אותי. ארעיף את פירותי היקרים על עובדי האדמה של כנען שקנאים ומקבלים את שובי בברכה באמת ובתמים. אני רק רוצה שהשמיים יתקיימו לעולמים, ומעבר לכך, אני רוצה שהאדם לעולם לא יודקן, שהשמיים והאדם יהיו לעולם במנוחה, וש"האורנים והברושים" ירוקי העד האלה תמיד ילוו את אלוהים ותמיד ילוו את השמיים בכניסה לתקופה אידיאלית יחדיו.

העברתי ימים ולילות רבים עם האדם, שכנתי בעולם ביחד עם האדם ומעולם לא באתי בדרישות נוספות אל האדם. אני רק מכוון את האדם הלאה והלאה. אני איני אלא מכוון את האדם, ולמען גורלה של האנושות, אני מבצע את עבודת ההסדרה ללא-הרף. מי אי-פעם הבין את רצונו של האב שבשמיים? מי חצה בין השמיים והארץ? אני כבר לא רוצה לבלות עם האדם "בזקנתו", משום שהאדם "מיושן" מדי, ומשום שהוא לא מבין דבר, ושהדבר היחיד שהוא יודע הוא להתפטם בסעודה שערכתי לו, באדישות מוחלטת לכל דבר אחר — הוא לעולם לא חושב על אף דבר אחר. האנושות קמצנית מדי, והרעש, העגמומיות והסכנה בקרב בני האדם רבים מדי. לכן, אני לא רוצה לחלוק איתם את הפירות רבי הערך של ההתגברות שמושגים במהלך אחרית הימים. האדם מוזמן ליהנות מהברכות העשירות שהוא עצמו יצר, מכיוון שהאדם לא מקבל אותי בברכה — מדוע שאכפה על האנושות לחייך חיוך מזויף? כל פינה בעולם נעדרת חום, ואין זכר לאביב בכל רחבי נופי העולם, מכיוון שהאדם נעדר כל חום, כמו יצור החי במים — הוא כמו גווייה, ואפילו הדם הזורם בעורקיו הוא כמו קרח קפוא המצנן את לבו. איפה החום? האדם מסמר את אלוהים לצלב ללא סיבה, ולאחר מכן, הוא לא נתקף בשום דאגה. איש לא חש חרטה מעולם, והרודנים האכזריים האלה עדיין מתכננים "ללכוד את בר האנוש בעודו בחיים"^[5] פעם נוספת, להציב אותו מול כיתת יורים ולשים קץ לשנאה שבלבם. איזו תועלת יש בכך שאשאר בארץ המסוכנת הזו? אם אשאר, הדבר היחיד שאגרום לאדם הוא סכסוך ואלימות, וצרות עד בלי די, משום שמעולם לא הבאתי לאדם שלום, אלא רק מלחמה. אחרית הימים של האנושות חייבת להיות מלאה במלחמה, ויעדו של האדם חייב להתמוטט באלימות ובסכסוך. אני לא מוכן "לחלוק" את "עונג" המלחמה, ואני לא מסכים ללוות את שפיכות הדמים ואת ההקרבה של האדם, משום שדחייתו של האדם גרמה לי ל"דכדוך", ואני לא מעז להביט במלחמות האדם. האדם מוזמן להילחם כאוות נפשו, אבל אני רוצה לנוח, אני רוצה לישון — השדים יכולים להיות בני לווייתת של האנושות במהלך אחרית הימים שלה! מי יודע מה רצוני? משום שהאדם לא מקבל את פניי בברכה, ומשום שהוא מעולם לא חיכה לבואי, אני יכול רק להיפרד ממנו לשלום, ואני מעניק

הערות שוליים:

5. המילים "ללכוד את בר האנוש בעודו בחיים" מתייחסות להתנהגותו האלימה והבוזיה של האדם. האדם אכזרי ולא סלחן כלל כלפי אלוהים, והוא מציב לו דרישות מגוחכות.

לו את יעדה של האנושות, מוריש את כל העושר שלי לאדם, זורע את חיי בקרב בני האדם, נוטע את נטע חיי בשדה לבו של האדם, מוריש לו זיכרונות עולם, מוריש לאנושות את כל אהבתי ונותן לאדם את כל מה שהוא נוצר בלבו לגביי, כמתנת אהבה שדרכה אנחנו כמהים זה אל זה. הלוואי שהיינו אוהבים זה את זה לעולמים, ושהאומל הוא הדבר הטוב שאנחנו נותנים זה לזה, מכיוון שכבר הענקתי את כל כולי לאנושות – אילו תלונות יכולות להיות לאדם? כבר הורשתי לאדם את כל חיי, ובלי לומר מילה, עמלתי קשה כדי לחרוש את ארץ האהבה היפהפייה למען האנושות. מעולם לא באתי לאדם בדרישות הוגנות, ולא עשיתי דבר אלא להישמע להסדריו של האדם וליצור יום מחר יפה עוד יותר למען האנושות.

על אף שעבודתו של אלוהים עשירה ושופעת, היווכחותו של האדם לוקה בחסר. מתוך ה"עסק" המשותף של האדם ואלוהים, כמעט כולו הוא עבודה של אלוהים. האדם לא הוכיח כמעט כל היווכחות. האדם המרושש והעיוור אפילו משווה את חוזקו לאלוהים של היום כש"כלי נשק עתיקים" בידיו של האדם. "הקופים הפרימיטיביים" האלה בקושי מסוגלים ללכת בזקיפות, והם לא מתביישים כלל בגופם ה"עירום". מה נותן להם את הסמכות להעריך את עבודתו של אלוהים? עיניהם של רבים מהקופים האלה, בעלי ארבע הגפיים, התמלאו בזעם, והם נאבקים באלוהים עם כלי נשק עתיקים מאבן בידיהם, בניסיון ליזום "תחרות של בני האדם הקופים" שלא היה כמוה בעולם כולו, לקיים "תחרות של האחרית הימים בין בני האדם הקופים ואלוהים" שתהפוך למפורסמת ברחבי הארץ. יתרה מזאת, רבים מבני האדם הקופים העתיקים והזקופים למחצה האלה גדושים בשאננות. בפנים של שיער סבוך, הם מלאים בכוונות רצחניות, והם מרימים את רגליהם הקדמיות. הם עדיין לא התפתחו לבני אדם מודרניים, ולכן לפעמים הם עומדים בזקיפות ולפעמים הם זוחלים, כשאגלי זיעה מכסים את מצחם כמו הצטברות של טל – ניכר שהם להוטים לפעול. הם בקושי מצליחים להתאפק כשהם מביטים באדם הקוף הקדמון והעתיק, בן לווייתם, העומד על ארבע ואשר ארבעה גפיו גמלוניים ואיטיים, כשהוא בקושי מסוגל להדוף מהלומות ו כשאינו לו כוח להתקיף בחזרה כהרף עין – לפני שיש זמן לראות מה קרה – "הגיבור" בזירה נופל ארצה כשגפיו באוויר. הגפיים האלה, שהיו נטועים בקרקע באופן שגוי כבר שנים רבות, התהפכו לפתע, ולאדם הקוף אין כבר כל רצון להתנגד. מרגע זה ואילך, "בני האדם הקופים העתיקים ביותר" נמחים מפני האדמה – זה בהחלט "מצער". האדם הקוף הזה בא על סופו באופן פתאומי. מדוע הוא היה צריך להיחפז מעולמו הנפלא של האדם כל כך מהר? מדוע הוא לא דן בשלב הבא ב"אסטרטגיה שלו" עם בני לווייתו? כמה חבל שהוא נפרד לשלום מהעולם מבלי להותיר מאחוריו את הסוד להשוואה של כוחו של האדם לזה של אלוהים! כמה חסר התחשבות היה האדם הקוף הזקן שהוא מת ללא לחישה, ועזב מבלי להעביר הלאה לצאצאיו את "התרבות והאמנות העתיקות". לא היה לו זמן לקרוא לבני האדם הקרובים אליו ביותר כדי לספר להם על אהבתו. הוא לא הותיר אף הודעה על לוח אבן, הוא לא הבחין בשמש ולא אמר דבר על מצוקתו שבל תתואר. כשהוא נשם את נשמתו האחרונה, הוא לא קרא לצאצאיו להתייצב לרגלי גופו הגוסס כדי להגיד להם "אל תיכנסו לזירה כדי לקרוא תיגר על אלוהים" לפני שהוא עצם את עיניו, וארבעה גפיים הזדקרו בנוקשות לנצח כלפי מעלה כמו צמרות עצים הצומחות אל על. נדמה שהוא מת מוות מר... לפתע, שאגה מתפרצת מתחת לזירה. אחד מבני האדם הקופים הזקופים למחצה רותח מזעם. כשבירו "אלת אבן" שנועדה לציד אנטילופות, או צייד פראי אחר שהיא מתקדמת יותר מזו של האדם הקוף הזקן, הוא מזנק אל תוך הזירה בחמת זעם,

כשבדעתו תוכנית חכמה.^[6] הוא כאילו עשה דבר ראוי לשבח. באמצעות "כוחה" של אלת האבן שלו, הוא מצליח לעמוד זקוף במשך "שלוש דקות". "חוזקה" של "רגלו" השלישית כה רב! היא אפשרה לאדם הקוף זה, הגדול, המגושם, הטיפש והזקוף למחצה, לעמוד במשך שלוש דקות – מה הפלא שהאדם הקוף הזקן והמכובד^[7] הוא כל כך שתלטן. "המוניטין" של כלי האבן העתיק בהחלט היה מוצדק: יש ידידת של סכין, קצה וחוד, והחיסרון היחיד הוא שהקצה לא בוהק כלל – כמה שזה מצער. הביטו שוב ב"גיבור הקטן" של ימי קדם, הניצב בזירה ומתבונן בבני האדם שמתחתיו בארשת בוז, כאילו שהם חסרי אונים ונחותים ושהוא הגיבור האמין. בלבו, הוא מתעב בסתר את בני האדם שלרגלי הבנה. "המדינה בצרות וכל אחד מאיתנו אחראי. מדוע אתם בורחים מאחריותכם? האם ייתכן שאתם רואים שהמדינה שלכם ניצבת בפני אסון, אך אתם לא מוכנים לקחת חלק בקרב העקוב מדם? המדינה נמצאת על סף אסון – מדוע אתם לא הראשונים להביע דאגה והאחרונים ליהנות? איך אתם יכולים לעמוד מנגד בזמן שהמדינה נכשלת ואנשיה הולכים ונרקבים? האם אתם מוכנים לשאת את הבושה של שיעבוד לאומי? איזה אוסף של חסרי תועלת!" בעודו חושב זאת, מתפרצות קטטות בפני הבמה, ועיניו נרגזות עוד יותר, כאילו הן עומדות לירות^[8] אש. הוא משתוקק שאלוהים ייכשל לפני הקרב ונואש להמית את אלוהים כדי לשמח את בני האדם. הוא לא יודע שאף על פי שהמוניטין של כלי האבן שלו מוצדק, הוא לעולם לא יוכל לפגוע באלוהים. לפני שיש לו זמן להגן על עצמו, לפני שיש לו זמן ליפול ארצה ולקום על רגליו, הוא מתנדנד אנה ואנה, ועיניו כבר לא "רואות". הוא מועד אל הקרקע אל "אביו הזקן" והוא לא קם שוב על רגליו. הוא אוחז את אדם הקוף העתיק והוא כבר לא זועק, לא מכיר בנחיתותו וכבר אין לו כל רצון להתנגד. שני בני האדם הקופים המסכנים האלה מתים לפני הזירה. כמה "מצער" ש"אבות האנושות" ששרדו עד ימינו אנו מתו בבורות ביום שבו שמש הצדקה הופיעה! כמה טיפשי שהם הניחו לברכה כזו אדירה לפסוח עליהם – שביום ברכתם, בני האדם הקופים שחיכו במשך אלפי שנים לקחו את הברכות לשאול כדי "ליהנות" מהן עם שר השדים! מדוע לא לשמור את הברכות האלה בעולם החיים כדי ליהנות מהן עם "בניהם ובנותיהם"? הם פשוט מחפשים צרות! איזה בזבוז הוא זה שלמען עלייה קלה במעמד, מוניטין ויוהרה, הם סובלים את "הקטילה המצערת", כשהם נאבקים להגיע ראשונים לשערי הגיהנום ולהפוך לבניו של השטן. המחיר הזה הוא כל כך לא הכרחי. כמה חבל ש"האבות העתיקים" האלה, שהיו כה "חדורים ברוח לאומית", היו יכולים "להקשות עם עצמם כל כך אך להיות כה סובלניים עם אחרים", ולנעול את עצמם בגיהנום ולנעול את "חסרי האונים הנחותים" האלה מחוץ לשערי. איפה אפשר למצוא "נציגי אנושות" כאלה? למען "שלומם של צאצאיהם" ו"חיייהם השלווים של דורות העתיד", הם לא מתירים לאלוהים להתערב, ולכן הם לא חוששים לאבד את חייהם שלהם. ללא רסן, הם מקדישים את עצמם ל"מטרה הלאומית" ונכנסים לשאול מבלי לומר מילה. איפה אפשר למצוא לאומנות כזו? הם נלחמים

הערות שוליים:

6. מילים "כשבדעתו תוכנית חכמה" נאמרות בלעג, והן מתייחסות לאופן שבו בני האדם לא מכירים את עצמם ולא יודעים מה שיעור הקומה שלהם עצמם.

7. המילה "מכובד" נאמרת בלעג.

8. המילה "לירות" מתייחסת למצב המכוער של בני האדם שרותחים מזעם כשאלוהים מביס אותם. היא מתייחסת למידת התנגדותם לאלוהים.

באלוהים ולא פוחדים לא ממוות ולא משפיכות דמים, ויתרה מזאת, הם לא דואגים מיום המחר. הם פשוט יוצאים לשדה הקרב. כמה חבל שהדבר היחיד שהם מקבלים כגמול ל"רוח המסירות" שלהם הוא צער אינסופי ונצח של הישרפות בלהבות העולם של הגיהנום !

כמה מסקרן ! מדוע בני האדם תמיד דחו ותיעבו את התגלמותו של אלוהים כבשר ודם ? מדוע בני האדם לעולם לא מבינים כלל את התגלמותו של אלוהים כבשר ודם ? האם ייתכן שאלוהים בא בזמן הלא נכון ? האם ייתכן שאלוהים בא אל המקום הלא נכון ? האם ייתכן שזה קורה משום שאלוהים פעל לבדו, ללא "חתימתו" של האדם ? האם ייתכן שהסיבה לכך היא שאלוהים מקבל החלטות לבדו, ללא אישור מהאדם ? לפי העובדות, אלוהים הודיעה על כך מראש. אלוהים לא עשה שום דבר רע בכך שהוא התגלם כבשר ודם – האם הוא צריך לבקש רשות מהאדם ? יתרה מזאת, אלוהים הזכיר לאדם לגבי זה לפני זמן רב. אולי בני האדם שכחו ! הם לא אשמים, משום שהשטן משחית את האדם זמן כל כך רב שהאדם כבר לא יכול להבין דבר ממה שמתרחש מתחת לשמיים, ועל אחת כמה וכמה שהוא לא יכול להבין את מה שקורה בעולם הרוחני ! כמה חבל שאבותיו של האדם, בני האדם הקופים, מתו בזירה. אך זה לא מפתיע: השמיים והארץ מעולם לא היו תואמים זה לזה, ואיך ייתכן שבני האדם הקופים, שדעתם עשויה מאבן, יבינו שאלוהים יכול להפוך שוב לבשר ודם ? כמה עצוב שאדם זקן כזה שנמצא "בשנה השישים לחייו", מת ביום שבו אלוהים הופיע, ועזב את העולם ללא ברכה ביום בואה של ברכה כזו גדולה – האין זה פלא ? התגלמותו של אלוהים כבשר ודם שלחה גלי הלם ברחבי כל הדתות והגזרות, היא "הפרה" את הסדר המקורי של החוגים הדתיים וזעזעה את לבם של כל בני האדם הכמהים להופעתו של אלוהים. מי לא מעריך אותו ? מי לא משתוקק לראות את אלוהים ? אלוהים נמצא בקרב בני האדם מזה שנים רבות, אך האדם מעולם לא הבין זאת. כיום, אלוהים עצמו הופיע והראה את זהותו להמונים – איך ייתכן שהדבר לא ממלא את לב האדם בעונג ? פעם, אלוהים שיתף את האדם בשמחה ועצב, אך כיום הוא התאחד עם האנושות והוא מספר לה סיפורים עליה מימים עברו. לאחר שהוא יצא מארץ יהודה, בני האדם לא מצאו לו זכר. הם השתוקקו לפגוש שוב את אלוהים, מבלי לדעת שכיום הם פגשו אותו שוב והתאחדו איתו. איך ייתכן שזה לא יעורר מחשבות על יום האתמול ? לפני אלפיים שנה, שמעון בר יונה, צאצאם של יהודים, ראה את ישוע המושיע ואכל איתו לאותו שולחן, ולאחר שהוא היה חסיד שלו במשך שנים רבות, הוא חש אליו חיבה עמוקה: הוא אהב אותו מעומק לבו – הוא אהב את האדון ישוע עמוקות. בני העם היהודי לא ידעו כלל שהתינוק זהוב השיער הזה, שנולד באבוס קריר, היה צלמו הראשון של אלוהים בהתגלמותו. הם חשבו שהוא היה כמוהם, ואיש לא חשב אותו לשונה – איך ייתכן שבני האדם היו מזהים את ישוע הרגיל והשגרתי הזה ? בני העם היהודי חשבו אותו ליהודי בן זמנם. אף אחד לא הביט בו כבאלוהים חביב, ובני האדם רק באו אליו בדרישות בעיוורון ודרשו ממנו שייתן להם הון ושפע של חסדים, ושלוש ושמחה. הם רק ידעו שכמו אדם אמיד, יש לו כל מה שאפשר לרצות. עם זאת, בני האדם מעולם לא התנהגו אליו כאל אדם אהוב. בני האדם של הימים ההם לא אהבו אותו, הם רק מחו נגדו ובאו אליו בדרישות בלתי רציונליות, והוא מעולם לא התנגד, אלא העניק לאדם ללא-הרף מחסדיו, על אף שהאדם לא הכיר אותו. הוא אך ורק העניק לאדם חום, אהבה ורחמים מבלי לומר מילה, ויתרה מזאת, הוא העניק לאדם דרכי נוהג חדשות והוביל את האדם מעבדות לחוק לחירות. האדם לא אהב אותו, אלא רק קינא בו וזיהה את "כישרונותיו יוצאי הדופן". איך ייתכן שהאנושות העיוורת הייתה יודעת איזו השפלה עצומה סבל ישוע המושיע החביב כשהוא בא

אל קרב האנושות? איש לא חשב על המצוקה שלו, איש לא ידע לגבי אהבתו לאלוהים האב, ואיש לא יכול היה לדעת לגבי בדידותו. אפילו שמרים הייתה "אמו הביולוגית", איך ייתכן שהיא הייתה יודעת מה המחשבות שעברו בלבו של האדון ישוע הרחום? מי ידע לגבי הסבל הבלתי נתפס שעבר בר האנוש? לאחר שבני האדם של אותם ימים באו אליו בדרישות, הם דחקו אותו לפינה נידחת של דעתם בקרירות, והשליכו אותו החוצה. לכן הוא שוטט ברחובות, יום אחר יום, שנה אחר שנה, ונדד במשך שנים רבות עד שהוא חי שלושים ושלוש שנים קשות, חיים ארוכים וקצרים כאחד. כשבני האדם הזדקקו לו, הם הזמינו אותו לביתם בסבר פנים יפה וניסו לבוא אליו בדרישות, ולאחר שהוא נתן להם את תרומתו, הם מיד דחפו אותו החוצה מפתח ביתם. בני האדם אכלו את מוצא פיו, שתו את דמו ונהנו מהחסדים שהוא העניק להם, אך הם גם התנגדו לו, משום שהם אף-פעם לא ידעו מי העניק להם את חייהם. בסופו של דבר, הם מסמרו אותו אל הצלב, אך הוא עדיין לא פצה את פיו. אפילו כיום, הוא נשאר דומם. בני האדם אוכלים את בשרו, אוכלים את המזון שהוא מכין להם, צועדים בדרך שהוא פילס להם ושותים את דמו, אך הם עדיין מתכוונים לדחות אותו, והם למעשה מתנהגים אל אלוהים שנתן להם את חייהם כאל אויב, ובמקום זאת, הם מתייחסים לבני אדם שהם עבדים כמוהם כאל האב שבשמיים. בכך, הם מתנגדים לו במכוון, הלא כן? איך קרה שישוע מת על הצלב? האם אתם יודעים? בגד בו יהודה איש-קריות, שהיה קרוב אליו ואכל איתו, שתה איתו ונהנה איתו, הלוא כן? האם הסיבה לבגידתו של יהודה לא הייתה שישוע היה רק מורה רגיל וקטן? אם בני האדם באמת היו רואים שישוע יוצא מן הכלל, ושהוא הגיע מהשמים, איך ייתכן שהם מסמרו אותו בחיים לצלב במשך עשרים וארבע שעות, עד שלא נותרה נשימה באפו? מי יכול להכיר את אלוהים? בני האדם אך ורק נהנים מאלוהים בתאוות בצע שלא יודעת שובע, אך הם מעולם לא הכירו את אלוהים. הם קיבלו אצבע ולקחו את כל היד, והם גורמים לישוע להישמע לגמרי לפקודותיהם ולצויהם. מי אי-פעם הפגין רחמים כלשהם כלפי בר האנוש, שאין לו מקום ללון בלילה? מי אי-פעם חשב לאחד איתו כוחות כדי להשלים את משימתו של אלוהים האב? מי אי-פעם הקדיש לו מחשבה? מי אי-פעם התחשב בקשייו? ללא אהבה כהוא זה, האדם מעקם אותו אנה ואנה. האדם לא יודע מה מקורם של אורו ושל חייו, והוא אך ורק עורך תוכנית סודית לצלוב שוב את ישוע של לפני אלפיים שנה, שחוה סבל בקרב בני האדם. האם "ישוע" באמת מעורר כזו שנאה? האם כל מעשיו נשכחו מזמן? השנאה שהתערבבה במשך אלפי שנים תתפרץ סוף-סוף. אתם, שהנכם כמו היהודים של פעם! מתי היה "ישוע" עוין אליכם, שאתם שונאים אותו כל כך? הוא עשה כל כך הרבה, דיבר כל כך הרבה – האם דבר ממעשיו ודבריו לא מועיל לכם? הוא העניק לכם את חייו מבלי לבקש דבר בתמורה. הוא נתן לכם את כל כולו – האם אתם בכל זאת רוצים לאכול אותו בחיים? הוא נתן לכם את כל כולו מבלי לשמור אף חלק לעצמו, ומבלי ליהנות אי-פעם מכבוד עולם, מחום בקרב בני האדם, מאהבה בקרב בני האדם או מכל הברכות בקרב בני האדם. בני האדם כל כך נבזים כלפיו. הוא מעולם לא נהנה מכל העושר אשר על פני האדמה. הוא מקדיש את כל לבו הישר והלהוט לאדם. הוא הקדיש את כל כולו לאנושות – ומי אי-פעם נתן לו חום? מי אי-פעם נתן לו נחמה? האדם הפעיל עליו את כל לחצו, נתן לו את כל אסונותיו, כפה עליו את החוויות המצערות ביותר שעבר האדם והאשים אותו בכל העוולות, והוא קיבל זאת בשתיקה. האם הוא אי-פעם מחה? האם הוא אי-פעם ביקש פיצוי מאיש? מי אי-פעם הפגין כלפיו סימפתיה? כבני אדם רגילים, למי מכם לא הייתה ילדות רומנטית? למי מכם לא הייתה ילדות צבעונית? למי אין החום של בני האדם היקרים לו? למי אין אהבה מצד

קרוביו וחבריו? למי אין כבוד מצד הזולת? למי אין משפחה חמה? למי אין הנחמה שמעיקים לו אנשי סודו? והאם אלוהים נהנה בכל אלה מעולם? מי אי-פעם נתן לו קצת חום? מי אי-פעם נתן לו קמצוץ של נחמה? מי אי-פעם הפגין כלפיו קצת מוסר אנושי? מי היה אי-פעם סובלני כלפיו? מי אי-פעם היה איתו ברגעים קשים? מי אי-פעם עבר איתו את חייו הקשים? האדם מעולם לא הקל מדרישותיו ממנו. האדם רק בא אליו בדרישות ללא נקיפות מצפות, כאילו בבואו של אלוהים לעולמו של האדם, עליו להיות שורו או סוסו של האדם, אסירו של האדם, ועליו לתת את כל כולו לאדם. ולא, האדם לעולם לא יסלח לו, לעולם לא יקל עליו, לעולם לא יקרא לו אלוהים ולעולם לא יעריך אותו. האדם מחמיר מדי ביחסו לאלוהים, כאילו הוא גמר בדעתו לענות את אלוהים עד המוות, ושרק לאחר מכן הוא יקל מדרישותיו מאלוהים. ולא, האדם לעולם לא ינמיך את הרף שהוא מציב לאלוהים בדרישותיו. איך ייתכן שאלוהים לא יתעב את האדם הזה? האין זו הטרגדיה של ימינו? אין לאדם כל מצפון. הוא חוזר ואומר שהוא יגמול לאלוהים על אהבתו, אך הוא מנתח את אלוהים ומענה אותו למוות. זה "המתכון הסודי" שלו לאמונה באלוהים, שאותו הוא קיבל בירושה מאבותיו, הלא כן? אין שום מקום שבו לא נמצאים "היהודים הקדומים", וכיום, הם עדיין עושים את אותה עבודה – הם עדיין מבצעים את אותה עבודה של התנגדות לאלוהים – אך הם מאמינים שהם מרוממים את אלוהים. איך ייתכן שענינו של האדם יכירו את אלוהים? איך ייתכן שהאדם הבשר והדם יתייחס לאלוהים כאל אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם שהגיע מרוח האל? מי מבין בני האדם יכול להכיר אותו? איפה האמת בקרב בני האדם? איפה ישנה צדיקות אמיתית? מי מסוגל להכיר את טבעו של אלוהים? מי יכול להתחרות עם אלוהים בשמיים? מה הפלא שכאשר אלוהים בא אל קרב בני האדם, איש לא הכיר את אלוהים, והאנושות דחתה אותו. איך ייתכן שהאדם יסבול את קיומו של אלוהים? איך ייתכן שהאדם יניח לאור להבריח את החושך בעולם? כל זאת המסירות המכובדת של האדם, הלא כן? זו ההיווכחות הישרה של האדם, הלא כן? ועבודתו של אלוהים מתמקדת בהיווכחות של האדם, הלא כן? הלוואי שתמזגו בין עבודתו של אלוהים והיווכחותו של האדם, תבססו קשר טוב בין האדם ואלוהים, ותמלאו את החובה שהאדם צריך למלא כמיטב יכולתו. כך, כתוצאה מכך, עבודתו של אלוהים תבוא אל קצה והוא יסיים לזכות בכבוד!

חזון עבודתו של אלוהים (1)

יוחנן עבד שבע שנים למען ישוע, וכבר סלל את הדרך עד שישוע הגיע. לפני כן, הבשורה של מלכות השמיים שאותה הטיף יוחנן נשמעה בכל רחבי הארץ, כך שהיא התפשטה לכל קצוות יהודה, וכולם קראו לו נביא. באותה עת, המלך הורדוס רצה להרוג את יוחנן, אך הוא לא העז, משום שהעם העריך את יוחנן עד כדי כך, והורדוס חשש שאם הוא יהרוג את יוחנן, העם יתמרד נגדו. העבודה שיוחנן עשה הכתה שורש בקרב בני העם, והוא גרם ליהודים להאמין. במשך שבע שנים, הוא סלל את הדרך למען ישוע, ממש עד הרגע שבו ישוע החל לבצע את כהונתו. על כן, יוחנן היה גדול הנביאים. ישוע רק החל את עבודתו הרשמית אחרי שיוחנן נאסר. לפני יוחנן, מעולם לא היה נביא שסלל את הדרך לאלוהים, משום שלפני ישוע, אלוהים מעולם לא התגלם כבשר ודם קודם

לכן. על כן, מבין כל הנביאים עד ליוחנן, הוא היחיד שפילס את הדרך לאלוהים בהתגלמותו – כך יוחנן הפך לנביא הגדול ביותר במהלך תקופות התנ"ך והברית החדשה. יוחנן החל להפיץ את הבשורה של מלכות השמיים שבע שנים לפני הטבלת ישוע. בעיני בני האדם, נדמה היה שהעבודה שהוא עשה הייתה נעלה מעבודתו של ישוע בהמשך, אך אף על פי כן, יוחנן היה בכל זאת רק נביא. הוא לא דיבר ועבד בבית המקדש, אלא בערים ובכפרים שמחוץ לו. כמובן, הוא עשה זאת בקרב העם היהודי, ובפרט בקרב העניים. נדיר היה שיוחנן בא במגע עם בני אדם מהמעמדות הגבוהים בחברה, והוא הפיץ את הבשורה רק בקרב בני האדם הרגילים ביהודה כדי להכין את האנשים הנכונים לישוע אדוננו ולהכין לו מקומות מתאימים לעבוד בהם. מכיוון שנביא כמו יוחנן סלל לו את הדרך, ישוע אדוננו היה מסוגל לצאת לדרך הצלב מיד עם בואו. כשאלוהים התגלם כבשר ודם כדי לעשות את עבודתו, לא היה עליו לעשות את העבודה של בחירת בני האדם, והוא לא היה צריך לחפש בעצמו בני אדם או מקום לעבוד בו. הוא לא עשה עבודה כזו כשהוא הגיע – האדם הנכון כבר התכונן לקראתו לפני שהוא בא. יוחנן כבר השלים את העבודה הזו כשישוע החל בעבודתו, מכיוון שכאשר אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם הגיע על מנת לעשות את עבודתו, הוא פתח מיד בעבודה על בני האדם שהמתינו לו מזה זמן רב. ישוע לא בא לעשות את עבודתו של האדם, או את עבודת התיקון שנדרשה מהאדם. הוא רק בא כדי לבצע את הכהונה שעליו היה לבצע, וכל השאר לא נגע לו כלל. כשיוחנן בא, הוא לא עשה דבר מלבד לכנס מבית המקדש ומקרב היהודים קבוצה של בני אדם שקיבלו את הבשורה של מלכות השמיים, וזאת על מנת שהם יוכלו להפוך למושאי עבודתו של אדוננו ישוע. יוחנן עבד במשך שבע שנים, כלומר הפיץ את הבשורה במשך שבע שנים. במהלך עבודתו, יוחנן לא עשה נסים רבים, כי עבודתו הייתה סלילת הדרך – זו הייתה עבודת ההכנה. כל יתר העבודה, העבודה שישוע עמד לעשות, לא הייתה קשורה אליו. הוא רק ביקש מהאדם להתוודות על חטאיהם ולהכות על חטא, והטביל אנשים, כדי שהם יוכלו לזכות בישועה. על אף שהוא עשה עבודה חדשה ופתח בפני האדם נתיב שבו האדם מעולם לא הלך בעבר, הוא בכל זאת רק סלל את הדרך לישוע. הוא היה רק נביא שעשה את עבודת ההכנה, והוא לא היה מסוגל לעשות את עבודתו של ישוע. על אף שישוע לא היה הראשון שהטיפ את הבשורה של מלכות שמיים, ועל אף שהוא המשיך בדרך שיוחנן התחיל לצעוד בה, לא היה אף אדם אחר שיכול היה לעשות את עבודתו, והיא הייתה נעלה מעבודתו של יוחנן. ישוע לא יכול היה להכין לעצמו את הדרך. עבודתו בוצעה ישירות בשם אלוהים. לפיכך, אין זה משנה כמה שנים יוחנן עבד, הוא בכל זאת היה נביא, והוא בכל זאת זה שסלל את הדרך. שלוש שנות העבודה שישוע עשה עלו על שבע שנות העבודה של יוחנן, משום שמהות עבודתו לא הייתה זהה. עד הזמן שישוע החל לבצע את כהונתו, שהוא גם הזמן שבו עבודתו של יוחנן הסתיימה, יוחנן כבר הכין מספיק בני אדם ומקומות לשימוש של אדוננו ישוע, והיה די בהם כדי שאדוננו ישוע יוכל להתחיל עבודה של שלוש שנים. על כן, ברגע שהסתיימה עבודתו של יוחנן, אדוננו ישוע החל באופן רשמי בעבודתו שלו, והדברים שיוחנן אמר הושלכו הצדה. הסיבה לכך הייתה שהעבודה שעשה יוחנן נועדה רק למעבר, ודבריו לא היו דברי חיים שיובילו את האדם לצמיחה חדשה. בסופו של דבר, דבריו נועדו רק לשימוש זמני. העבודה שישוע עשה לא הייתה על-טבעית, היא פעלה לפי תהליך, והיא כולה התקדמה בהתאם לחוקים הרגילים של הדברים. עד מחצית השנה האחרונה של חייו, ישוע ישע בוודאות שהוא בא לעשות את העבודה הזו, והוא ידע שהוא בא להיצלב. לפני שישוע נצלב, הוא התפלל אל אלוהים האב ללא-הרף, בדיוק כשם שהוא התפלל

שלוש פעמים בגת שמנים. אחרי שישוע נטבל, הוא ביצע את כהונתו במשך שלוש וחצי שנים, ועבודתו הרשמית נמשכה שנתיים וחצי. במהלך השנה הראשונה, השטן האשים אותו, האדם הפריע לו, והאדם פיתה אותו. הוא התגבר על פיתויים רבים במקביל לביצוע עבודתו. במחצית השנה האחרונה, כשישוע עמד להיצלב בקרוב, בקעו מפיו של פטרוס המילים שישוע הוא בנו של האל החי, ושהוא המשיח. רק אז עבודתו נודעה לכל, ורק אז הן זהותו התגלתה לציבור. לאחר מכן, ישוע סיפר לתלמידיו שהוא עתיד להיצלב למען האדם, וששלושה ימים לאחר מכן, הוא יקום לתחייה. הוא סיפר להם שהוא בא כדי לבצע את עבודת הגאולה ושהוא המושיע. רק במחצית השנה האחרונה, הוא גילה את זהותו ואת העבודה שהוא מתכוון לעשות. זה היה גם זמנו של אלוהים, והעבודה צריכה להתבצע כך. באותה עת, חלק מעבודתו של ישוע היה בהתאם לתנ"ך, חוקי משה ודברי יהוה בעידן החוק. ישוע עשה שימוש בכל אלה כדי לעשות חלק מעבודתו. הוא הטיף בפני בני האדם ולימד אותם בבתי הכנסת. הוא השתמש בנבואות של נביאי התנ"ך כדי לנזוף בפרושים, שהיו עוינים כלפיו, והשתמש בדברים מכתבי הקודש כדי לחשוף את מרדנותם ולגנות אותם באמצעות כך. זאת משום שהם בזו למעשיו של ישוע. בפרט, הם שנאו את העבודה שחלק גדול מעבודתו של ישוע לא היה בהתאם לחוקים שבכתבי הקודש, ויתרה מזאת, שהדברים שהוא לימד היו נעלים מדבריהם ואף ממה שניבאו הנביאים בכתבי הקודש. עבודתו של ישוע נועדה רק למען גאולת האדם והצליבה. לפיכך, לא היה צורך שהוא יאמר דברים נוספים כדי לכבוש אדם כלשהו. חלק גדול מהדברים שהוא לימד את האדם נלקח מהדברים שבכתבי הקודש, ואפילו אם עבודתו לא חרגה מכתבי הקודש, הוא בכל זאת הצליח להגשים את עבודת הצליבה. עבודתו לא הייתה עבודת הדבר, ולא נועדה למען כיבוש האנושות, אלא שהיא נועדה לגאול את האנושות. הוא פעל רק כקורבן החטאת למען האנושות, והוא לא פעל כמקור הדבר למען האנושות. הוא לא עשה את עבודת הגויים, שהייתה עבודת הכיבוש, אלא את עבודת הצליבה, עבודה שנעשתה בקרב מי שהאמין שיש אלוהים. אף שעבודתו התבצעה על יסוד כתבי הקודש, ואף שהוא השתמש במה שניבאו הנביאים משכבר הימים כדי לגנות את הפרושים, היה די בכך כדי להשלים את עבודת הצליבה. אילו העבודה של היום הייתה עדיין מתבצעת על יסוד נבואותיהם של הנביאים משכבר הימים שבכתבי הקודש, היה זה בלתי אפשרי לכבוש אתכם, מכיוון שהתנ"ך לא כולל תיעוד של המרדנות והחטאים שלכם, הסינים – הוא לא כולל את תולדות חטאיכם. על כן, אילו העבודה הזו נותרה עדיין במסגרת ספרי הקודש, לעולם לא הייתם נכנעים לה. ספרי הקודש מתעדים רק את תולדותיהם המוגבלות של בני ישראל, שלפיהן לא ניתן לקבוע אם אתם טובים או רעים, ולא ניתן לשפוט אתכם. תארו לעצמכם שהייתי שופט אתכם לפי תולדות בני ישראל – האם עדיין הייתם חסידים שלי כפי שאתם היום? האם ידוע לכם עד כמה אתם קשים? לולא נאמרו דברים במהלך השלב הזה, לא ניתן היה להשלים את עבודת הכיבוש. מכיוון שלא באתי כדי להיצלב, עליי לומר דברים נפרדים מספרי הקודש כדי שתוכלו להיכבש. העבודה שישוע עשה הייתה רק שלב רם יותר מהתנ"ך. היא שימשה לפתיחת עידן ולהובלת העידן הזה. מדוע הוא אמר, "אל תחשבו שבאתי לבטל את החוק, באתי כדי לקיים"? אולם בעבודתו היו דברים רבים שהיו שונים מהחוקים הנהוגים ומהדברות שבני ישראל צייתו להם בתקופת התנ"ך, מפני שהוא לא בא כדי להישמע לחוק, אלא כדי לקיים אותו. התהליך של קיום החוק כלל דברים ממשניים רבים: עבודתו הייתה מעשית ואמיתית יותר, ויתר על כן, היא הייתה מלאת חיים, ולא היוותה דבקות עיוורת בדוקטרינה. בני ישראל שמרו את השבת, הלא כן? כשישוע בא, הוא לא שמר את השבת, משום שהוא אמר שבר האנוש הוא

אדון השבת, וכשאדון השבת מגיע, הוא עושה כרצונו. הוא בא לקיים את חוקי התנ"ך וכדי לשנות את החוקים. כל הדברים שנעשים היום מבוססים על ההווה, אך עדיין נשענים על יסודות עבודתו של יהוה בעידן החוק, ולא חורגים מתחום זה. לדוגמה, לנצור את לשונכם ולא לנאוף – אלה חוקי התנ"ך, הלא כן? מה שנדרש מכם כיום לא מוגבל רק לעשרת הדברות – מדובר בדברות וחוקים נעלים מאלה שנחקקו בעבר, אך אין פירוש הדבר שמה שהיה בעבר מבוטל, מכיוון שכל שלב בעבודתו של אלוהים מתבצע על יסוד השלב שקדם לו. באשר לדברים שיהוה הנהיג בישראל, הדרישה מבני האדם להעלות קורבנות מנחה, הדרישה לכבד את האב והאם, האיסור על עבודת אלילים, האיסור על תקיפת אחרים ועל הטלת קללות עליהם, האיסור על ניאוף, האיסור על עישון ושתייה לשוכרה, האיסור על אכילת המתים ועל שתיית דם – האין זו התשתית לנוהגכם אפילו כיום? על סמך תשתית העבר התבצעה העבודה עד היום. על אף שחוקי העבר כבר לא מוזכרים, ועל אף שהוצבו לכם דרישות חדשות, החוקים האלה לא בוטלו אלא רוממו למעמד גבוה יותר. האמירה שהם בוטלו פירושה שהעידן הקודם מיושן, אך יש כמה דברות שעליכם לכבד לנצח נצחים. דברות העבר כבר הונהגו וכבר הפכו להווייתו של האדם, ואין צורך לחזור על הדברות של האיסור על עישון, על שתייה וכן הלאה. על התשתית הזו, מונחים דברות חדשים בהתאם לצרכים שלכם כיום, בהתאם לשיעור קומתכם ובהתאם לעבודה של היום. קביעת דברות לעידן החדש אין פירושה לבטל את הדברות מהעידן הקודם, אלא לרומם אותן על התשתית הזו, להפוך את פעולותיו של האדם לשלמות יותר, וליישב אותן יותר עם המציאות. אילו הייתם נדרשים כיום רק לציית לדברות ולחוקי התנ"ך, בדומה לבני ישראל, ואף אילו הייתם נדרשים לשנן את החוקים שקבע יהוה, לא הייתה כל אפשרות שתשתנו. אילו היה עליכם לציית רק לדברות הספורות והמוגבלות האלה או לשנן אינספור חוקים, אופייכם הישן היה נותר מוטבע בכם עמוקות, ולא הייתה כל דרך לעקור אותו מהשורש. כך, הייתם נעשים מושחתים יותר ויותר, ואף אחד מכם לא היה נעשה צייתן. כלומר, כמה דברות פשוטות או אינספור חוקים לא מסוגלים לעזור לכם להכיר את מעשי יהוה. אתם לא זהים לבני ישראל: על ידי ציות לחוקים ושינון הדברות, הם הצליחו להיות עדים למעשי יהוה ולהקדיש את עצמם ליהוה בלבד, אך אתם לא מסוגלים להשיג זאת. לא זו בלבד שדברות ספורות מעידן התנ"ך לא יכולות לגרום לכם למסור את לבכם או להגן עליכם, אלא שבמקום זאת, הן יהפכו אתכם לנרפים ויורידו אתכם אל השאול. מכיוון שעבודתי היא עבודת הכיבוש, ומכיוון שהיא מכוונת למרדנותכם ואופייכם הישן, דבריהם הנעימים של יהוה וישוע רחוקים מאוד מדברי השיפוט החמורים של היום. ללא הדברים הקשים האלה, לא היה ניתן לכבוש אתכם, "המומחים", שאתם מרדנים מזה אלפי שנים. חוקי התנ"ך כבר מזמן לא חלים עליכם, והשיפוט של היום הרבה יותר מאיים מהחוקים הישנים. הדבר המתאים לכם ביותר הוא שיפוט, ולא הגבלות חסרות ערך של חוקים, משום שאתם לא האנושות של הראשית, אלא אנושות שהיא מושחתת מזה אלפי שנים. מה שעל האדם להשיג כעת הוא בהתאם למצבו הממשי של האדם היום, בהתאם לאיכות ולשיעור הקומה בפועל של האדם בימינו. לא נדרש מכם לציית לדוקטרינה. זאת על מנת שניתן יהיה להשיג שינויים באופי הישן שלכם, וכדי שתוכלו להשליך מעליכם את התפיסות שלכם. האם אתם חושבים שהדברות הם דוקטרינה? כן אפשר לומר שהן דרישות שגרתיות מהאדם. הן לא דוקטרינה שחייבים לציית לה. קחו לדוגמה את האיסור על עישון – האם זו דוקטרינה? זו לא דוקטרינה! הדבר נדרש בהתאם לאנושיות הרגילה. זו לא דוקטרינה, אלא כלל עבור האנושות כולה. כיום, כתריסר דברות שנבקעו גם אינן דוקטרינה, אלא מה שנדרש כדי להשיג אנושיות

רגילה. בני האדם לא ניחנו בדברים כאלה בעבר ולא הכירו אותם, ולכן בני האדם נדרשים להשיג אותם כיום – הדבר לא נחשב לדוקטרינה. חוקים ודוקטרינה אינם אותו הדבר. הדוקטרינה שאני מדבר עליה מתייחסת לטקסים, למנהגים רשמיים או לנהגים הסוטים או השגויים של האדם. אלה כללים ותקנות שלא עוזרים לאדם ולא מועילים לו, וזו דרך פעולה חסרת חשיבות. זו תמציתה של הדוקטרינה, וחייבים להשליך הצדה דוקטרינה כזו, מכיוון שהיא לא מועילה לאדם כלל. צריך להנהיג את הדברים שמועילים לאדם.

חזון עבודתו של אלוהים (2)

עידן החסד הטיפף את בשורת ההכאה על חטא, ואם האדם האמין, הוא היה זוכה בישועה. כיום, במקום הישועה יש רק דיבור על כיבוש והבאה לכדי שלמות. מעולם לא נאמר שאם אדם אחד מאמין, כל משפחתו מבורכת, או שהישועה היא דבר שקורה אחת ולתמיד. כיום, איש לא אומר את הדברים האלה, ודברים כאלה הם מיושנים. עבודתו של ישוע בזמנו הייתה גאולת האנושות כולה. חטאיהם של כל מאמיניו נסלחו. כל עוד בני האדם האמינו בו, הוא היה גואל אותם; אם בני האדם האמינו בו, הם כבר לא היו חוטאים – הם שוחררו מחטאיהם. זו הייתה משמעותה של ישועה ושל הצדקה על ידי אמונה. אולם נותר בקרב המאמינים חלק מרדני שהתנגד לאלוהים, שעדיין היה צריך להסיר באיטיות. משמעותה של ישועה לא הייתה שהאדם נפל לחלוטין בנחלתו של ישוע, אלא שהאדם לא היה שייך עוד לחטא, שנמחל לו על חטאיו: בהיותם מאמינים, בני האדם לא היו שייכים עוד לחטא. בזמנו, ישוע עשה עבודה רבה שהייתה בלתי נתפסת עבור תלמידיו, ואמר דברים רבים שבני האדם לא הבינו. זאת משום שבזמנו, הוא לא סיפק הסברים. לפיכך, כמה שנים לאחר שהוא עזב, מתי יצר את שושלת היוחסין שלו, ואחרים גם עשו עבודה רבה שהייתה רצון האדם. ישוע לא בא כדי להפוך את האדם למושלם וכדי לזכות בו, אלא כדי לעשות שלב עבודה אחד: להביא את הבשורה על מלכות שמיים ולהשלים את עבודת הצליבה. על כן, לאחר שהוא נצלל, עבודתו הסתיימה לחלוטין. אולם בשלב הנוכחי – עבודת הכיבוש – יש לומר דברים רבים יותר, לעשות עבודה רבה יותר, וצריכים להתקיים תהליכים רבים. יש גם לגלות את מסתרי עבודתם של ישוע ויהוה, כדי שלכל בני האדם תהיה הבנה ובהירות באמונתם, מכיוון שזו העבודה של אחרית הימים, ומכיוון שאחרית הימים היא סוף עבודתו של אלוהים – מועד סיומה של עבודתו. השלב הזה בעבודה יבהיר לכם את החוק של יהוה ואת הגאולה של ישוע, והוא נועד בעיקר כדי שתוכלו להבין את כל העבודה של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים, להעריך את כל חשיבותה ומהותה של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים שלו, להבין את המטרה של כל העבודה שישוע עשה ושל הדברים שהוא אמר, ואפילו להבין את אמונתכם העיוורת והערצתכם לספרי הקודש. השלב הזה יאפשר לך לתפוס את כל זה. אתם תבינו הן את העבודה שישוע עשה והן את העבודה של אלוהים כיום, ואתם תתפסו ותראו את כל האמת, החיים והדרך. בשלב העבודה שעשה ישוע, מדוע ישוע עזב מבלי להשלים את עבודתו של אלוהים? מפני ששלב עבודתו של ישוע לא היה עבודת הסיום. כשהוא נצלל, גם דבריו נחתמו; אחרי שהוא נצלל, עבודתו הסתיימה לחלוטין. השלב הנוכחי שונה: רק

לאחר שהדברים ייאמרו עד תום ורק לאחר שתושלם כל עבודתו של אלוהים, עבודתו תסתיים. במהלך שלב העבודה של ישוע, נותרו דברים רבים שלא נאמרו, או שלא בוטאו במלואם. אולם לישוע לא היה אכפת מה הוא אמר ומה הוא לא אמר, מכיוון שכהונתו לא הייתה כהונה של מילים, ולכן לאחר שהוא נצלל, הוא עזב. שלב העבודה הזה נועד בעיקר למען הצליבה, והוא לא דומה לשלב של היום. שלב העבודה הנוכחי נועד בעיקר למען ההשלמה, ההבהרה וחתימת העבודה כולה. אם הדברים לא ייאמרו עד תום, לא תהיה דרך לסיים עבודה זו, מכיוון שבשלב העבודה הזה, העבודה כולה מסתיימת ומתבצעת באמצעות מילים. בזמנו, ישוע עשה עבודה רבה שהאדם לא היה מסוגל להעלות על הדעת. הוא עזב בשקט, וכיום יש עדיין רבים שלא מבינים את דבריו, שהבנתם שגויה אך הם בכל זאת מאמינים שהיא נכונה, שלא יודעים שהם טועים. בסופו של דבר, השלב הנוכחי יביא את עבודתו של אלוהים לסופה המוחלט ויחתום אותה. כולם יבינו ויכירו את תוכנית הניהול של אלוהים. התפיסות שיש באדם, כוונותיו, הבנותיו השגויות, תפיסותיו בנוגע לעבודתו של יהוה וישוע, דעותיו על הגויים והסטיות והשגיאות האחרות שלו יתוקנו. האדם יבין את כל הנתיבים הנכונים בחיים, את כל העבודה שאלוהים עשה ואת כל האמת. כשהדבר יקרה, יסתיים שלב העבודה הזה. עבודתו של יהוה הייתה בריאת העולם, זו הייתה הראשית. שלב העבודה הנוכחי הוא סופה של העבודה והסיכום. בהתחלה, עבודתו של אלוהים התבצעה בקרב העם הנבחר, ישראל, וזה היה שחר של תקופה חדשה במקום הקדוש מכולם. שלב העבודה האחרון מתבצע במדינה הטמאה מכולן, כדי לשפוט את העולם ולסיים את העידן. בשלב הראשון, עבודתו של אלוהים נעשתה במקום הבהיר מכולם, והשלב האחרון מתבצע במקום החשוך מכולם, והחושך הזה יגורש, האור יצא וכל בני האדם ייכבשו. כשאנשי המקום הזה הטמא מכל והחשוך מכל ייכבשו, והאוכלוסייה כולה תכיר בכך שיש אלוהים, שהוא האל האמיתי, וכשכל אדם ישוכנע לחלוטין, העובדה הזו תשמש כדי לבצע את עבודת הכיבוש בתבל כולה. שלב העבודה הזה הוא סמלי: לאחר שעבודת העידן הזה תסתיים, עבודת ששת אלפי שנות ניהול תסתיים לחלוטין. לאחר שתושבי המקום החשוך מכל ייכבשו, מיותר לציין שכך יהיה גם בכל מקום אחר. מכיוון שכך, רק עבודת הכיבוש בסין נושאת עמה סמליות משמעותית. סין מגלמת בתוכה את כל כוחות החושך, והעם הסיני מייצג את כל מי ששייך לבשר, לשטן, ולבשר והדם. הסינים הם אלה שהתנין הגדול האדום כאש השחית יותר מכל, שהתנגדותם לאלוהים היא העזה ביותר, שאנושיותם היא השפלה והטמאה ביותר, ולכן הם האב-טיפוס של האנושות המושחתת כולה. אין פירוש הדבר שלמדינות אחרות אין בעיות כלל. התפיסות של האדם כולן זהות, ועל אף שיייתכן שיש לבני האדם במדינות האלה איכות טובה, אם הם לא מכירים את אלוהים, פירוש הדבר הוא שהם מתנגדים אליו. מדוע גם היהודים התנגדו לאלוהים והמרו את פיו? מדוע גם הפרושים התנגדו אליו? מדוע יהודה איש קריות בגד בישוע? בזמנו, רבים מהתלמידים לא הכירו את ישוע. אחרי שישוע נצלל וקם לתחייה, מדוע בני האדם עדיין לא האמינו בו? כל מרדנותו של האדם זהה, הלא כן? העניין הוא רק שהסינים משמשים כדוגמה, וכשהם ייכבשו, הם יהפכו לאות ולמופת וישרתו כנקודה להתייחסות לאחרים. מדוע אמרתי תמיד שאתם נספח לתוכנית הניהול שלי? בעם הסיני, השחיתות, הטומאה, הרשעות, ההתנגדות והמרדנות באות לידי ביטוי באופן המלא ביותר ומתגלות על כל צורותיהן השונות. מצד אחד, איכותם נמוכה, ומצד שני, חייהם והלך רוחם נחשלים, וההרגלים שלהם, סביבתם החברתית, המשפחה שאליה הם נולדו כולם ירודים ונחשלים ביותר. גם מעמדם נמוך. העבודה במקום הזה היא סמלית, ולאחר שעבודת המבחן הזו תתבצע במלואה, העבודה הבאה של

אלוהים תתקדם באופן טוב הרבה יותר. אם ניתן יהיה להשלים את שלב העבודה הזה, אין ספק שגם העבודה הבאה תושלם כראוי. לאחר ששלב העבודה הזה יוגשם, תושג הצלחה אדירה וגמורה, ועבודת הכיבוש בכל רחבי תבל תסתיים לחלוטין. למעשה, לאחר שהעבודה בקרבכם תנחל הצלחה, הדבר יהיה שווה ערך להצלחה בכל רחבי תבל. אלה החשיבות של הסיבה לכך שאני משתמש בכם כאות ומופת. מרדנות, התנגדות, טומאה, רשעות – כולן מצויות בבני האדם האלה, והם מייצגים את כל מרדנותה של האנושות. הם באמת משהו מיוחד. לפיכך, הם מוצגים כתמצית הכיבוש, ולאחר שהם ייכבשו, הם יהפכו מן הסתם לאות ומופת לאחרים. דבר לא היה סמלי יותר מהשלב הראשון שבוצע בישראל: בני ישראל היו הקדושים ביותר והכי פחות מושחתים מכל העמים, ולכן שחר התקופה החדשה בארץ הזו טמן בחובו את החשיבות הרבה ביותר. אפשר לומר שאבות האנושות באו מישראל ושישראל הייתה מקום הולדת עבודתו של אלוהים. בראשית, בני האדם האלה היו הקדושים ביותר, כולם עבדו את יהוה, ועבודתו של אלוהים בהם הצליחה להניב את התוצאות הנפלאות ביותר. כל ספרי הקודש מתעדים את העבודה בשני שלבים: האחד היה העבודה של עידן החוק, והאחר היה העבודה של עידן החסד. התנ"ך מתעד את דברי יהוה לבני ישראל ואת עבודתו בעם ישראל; הברית החדשה מתעדת את עבודתו של ישוע ביהודה. מדוע התנ"ך לא מכיל כלל שמות סיניים? מפני ששני חלקי העבודה הראשונים של אלוהים התבצעו בישראל, משום שעם ישראל היה העם הנבחר – כלומר הוא היה הראשון לקבל את עבודתו של יהוה. הם היו הכי פחות מושחתים מכל האנושות, ובראשית, הם שאפו להעריך את אלוהים ולירוא אותו. הם נשמעו לדברי יהוה, תמיד שירתו בבית המקדש ולבשו בגדי כהונה או כתרי כהונה. זה היה העם הקדום ביותר שעבד את אלוהים והמושא הקדום ביותר של עבודתו. בני האדם האלה היו אות ומופת לאנושות כולה. הם היו אות ומופת לקדושה וצדיקות. בני אדם כמו איוב, אברהם, לוט או פטרוס וטימותיאוס – כולם היו בני ישראל והקדושים שבאות והמופת. ישראל הייתה הארץ הקדומה ביותר מקרב האנושות שעבדה את אלוהים, וצדיקים רבים יותר באו ממנה מאשר מכל מקום אחר. אלוהים עבד בקרבם כדי שהוא יוכל להיטיב לנהל את האנושות ברחבי הארץ בעתיד. ההישגים שלהם והצדיקות שבה הם עבדו את יהוה תועדו, כדי שהם יוכלו לשמש אות ומופת לבני האדם מחוץ לישראל במהלך עידן החסד. בנוסף, מעשיהם קיימו מספר אלפים של שנות עבודה, ממש עד היום.

לאחר הקמת העולם, השלב הראשון בעבודתו של אלוהים התבצע בישראל, ולפיכך, ישראל הייתה ערש עבודתו של אלוהים על פני האדמה, והבסיס לעבודתו של אלוהים על פני האדמה. עבודתו של ישוע הקיפה את כל יהודה. במהלך עבודתו, מעטים מבני האדם מחוץ ליהודה היו מודעים לה, מכיוון שהוא לא עשה שום עבודה מעבר ליהודה. כיום, עבודתו של אלוהים הובאה לסין, והיא מתבצעת באופן בלעדי בתוך תחומיה. במהלך השלב הזה, אף עבודה לא מושקת מחוץ לגבולות סין – התפשטותה מעבר לסין היא עבודה שתבוא בהמשך. שלב העבודה הזה ממשיך את שלב עבודתו של ישוע. ישוע עשה את עבודת הגאולה, והשלב הנוכחי הוא העבודה שבאה אחריו. הגאולה הושלמה, ובשלב הנוכחי, אין צורך בעיבור על ידי רוח הקודש, מפני ששלב העבודה הזה שונה מהשלב הקודם, ויתרה מכך, משום שסין שונה מישראל. שלב העבודה שביצע ישוע היה עבודת הגאולה. האדם ראה את ישוע, וזמן קצר לאחר מכן, עבודתו החלה להתפשט אל הגויים. כיום, יש רבים שמאמינים באלוהים באמריקה, בבריטניה וברוסיה. אם כן, מדוע יש פחות מאמינים בסין? משום שסין היא האומה המסוגרת ביותר. מכיוון שכך, סין היא המדינה האחרונה לקבל את דרכו של אלוהים, ואפילו כעת, חלפו פחות ממאה שנים מאז – מאוחר

בהרבה מאמריקה ובריטניה. השלב האחרון בעבודתו של אלוהים מתבצע בסין על מנת לשים קץ לעבודתו, וכדי שכל עבודתו תתגשם. כל עם ישראל קרא ליהוה אלוהיו. בזמנו, בני ישראל ראו בו ראש משפחתם, וכל ישראל הפכה למשפחה אחת גדולה שבה כולם עבדו את יהוה אלוהיהם. רוחו של יהוה שכנה עליהם לעתים קרובות, והוא דיבר והשמיע את קולו בפניהם, והשתמש בעמוד ענן ובקול כדי לכוון את חייהם. בזמנו, רוח האל סיפקה את הכוונתה בישראל באופן ישיר. היא דיברה והשמיעה את קולה לעם, ובני העם ראו את העננים ושמעו את רעש הרעמים, וכך, היא כיוונה את חייהם במשך כמה אלפי שנים. לפיכך, רק עם ישראל תמיד עבד את יהוה. בני העם מאמינים שיהוה הוא אלוהיהם ושהוא לא אלוהי הגויים. זה לא מפתיע: אחרי הכל, יהוה עבד בקרבם במשך כ-4,000 שנים. בסין, אחרי מנוחה של אלפי שנים, רק כעת נודע לבני האדם המנוונים שהשמיים והארץ וכל צבאם לא נוצרו באופן טבעי אלא נבראו על ידי הבורא. משום שהבשורה הזו באה מחוץ לסין, בני האדם האלה, שדעתם פאודלית ודבקה ביושנה, סבורים שכל מי שמקבל את הבשורה הזו עושה פשע מפלצתי, שאלה כלבים שבוגדים בבודהה, אביהם הקדמון. יתר על כן, רבים מבני האדם הפאודליים האלה שואלים, "איך ייתכן שסינים יאמינו באלוהי הזרים? הם בוגדים באבותיהם, הלא כן? הם עושים מעשה רע, הלא כן?" כיום, בני האדם שכחו זה מכבר שיהוה הוא אלוהיהם.^[8] הם כבר מזמן דחקו את הבורא אל שולי דעתם, ובמקום זאת, הם מאמינים באבולוציה, כלומר שהאדם התפתח מהקוף, ושהעולם הטבעי נוצר באופן צפוי. הטבע מספק את כל האוכל הטוב שהאנושות נהנית ממנו, יש סדר בחייו ובמותו של האדם, ולא קיים אל שמושל בכל. יתרה מזאת, יש אתאיסטים רבים שמאמינים ששליטתו של אלוהים בכל הדברים היא אמונה תפלה ואינה מדעית. אולם איך ייתכן שהמדע יחליף את עבודתו של אלוהים? האם המדע יכול למשול באנושות? הטפת הבשורה במדינה הנשלטת על ידי אתאיזם היא לא משימה קלה, והיא טומנת בחובה מכשולים אדירים. כיום, יש רבים שמתנגדים כך לאלוהים, הלא כן?

בני אדם רבים השוו את עבודתו של ישוע לעבודתו של יהוה, וכשהם מצאו סתירות ביניהן, הם צלבו את ישוע. אולם מדוע היו סתירות בין העבודה של השניים? הדבר נבע בין היתר מכך שישוע עשה עבודה חדשה, וכן מכך שלפני שישוע החל בעבודתו, איש לא כתב את שושלת היוחסין שלו. אילו מישו היה עושה זאת, לא היה כל צורך לדאגה, ומי כבר היה צולב את ישוע בכל זאת? אילו מתי היה כותב את שושלת היוחסין של ישוע כמה עשורים מוקדם יותר, ישוע לא היה סובל רדיפה כזו אדירה. האם לא כך הדבר? ברגע שבני האדם קראו את שושלת היוחסין של ישוע – שהוא היה בנו של אברהם ומשולת בית דוד – הם היו מפסיקים לרדוף אותו. האין זה חבל ששושלת היוחסין שלו נכתבה מאוחר מדי? וכמה חבל שספרי הקודש מתעדים רק שני שלבים בעבודתו של אלוהים: שלב אחד היה העבודה בעידן החוק, ואחד היה העבודה בעידן החסד – שלב אחד שהיה עבודתו של יהוה, ושלב אחד שהיה עבודתו של ישוע. כמה יותר טוב היה אילו נביא דגול היה מנבא את העבודה של ימינו. היה חלק נוסף בספרי הקודש שהיה נקרא "העבודה של אחרית הימים" – זה הרבה יותר טוב, הלא כן? מדוע שהאדם יסבול כל כך הרבה קשיים כיום? כל כך קשה לכם! אם מגיע למישהו שישנאו אותו, הרי שאלה

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "אלוהיכם".

ישעיהו ודניאל, על כך שלא התנבאו על העבודה של אחרית הימים. אם צריך להאשים מישהו, הרי שאלה השליחים מהברית החדשה, שלא כללו בכתביהם מוקדם יותר את שושלת היוחסין של ההתגלמות השנייה של אלוהים. כמה חבל! עליכם לחפש בכל עבר אחר ראיות, ואפילו אחרי שאתם מוצאים כמה קטעים קצרים של מילים, אתם עדיין לא יכולים לדעת אם הם הוכחה אמיתית. כמה מביך! מדוע אלוהים כזה חשאי בעבודתו? כיום, בני אדם רבים עדיין לא מצאו ראיות חד-משמעיות, אך הם גם לא מסוגלים להכחיש זאת. אם כן, מה עליהם לעשות? הם לא יכולים להיות חסידי אל בלב שלם, אך הם גם לא יכולים להתקדם כשספק כזה מצוי בלבם. על כן, "חוקרים נבונים ומוכשרים" רבים מאמצים גישה של "ננסה ונראה" בהיותם חסידי אל. זה בעייתי מדי! המצב היה קל בהרבה אילו מתי, מרקוס, לוקס ויוחנן היו מסוגלים לנבא את העתיד, הלא כן? היה טוב יותר אילו יוחנן היה רואה את סוד העניין של החיים במלכות – כמה חבל שהוא ראה רק חזיונות ולא ראה עבודה אמיתית וממשית על פני האדמה. כמה חבל! מה הבעיה של אלוהים? מדוע הוא בא כעת לסין, אחרי שעבודתו התקדמה כל כך יפה בישראל, ומדוע היה עליו להתגלם כבשר ודם, לעשות את העבודה באופן אישי ולחיות בקרב בני האדם? אלוהים לא מתחשב די הצורך באדם! לא זו בלבד שהוא לא הודיע לבני האדם מראש, אלא שהוא גם לפתע הביא את הייסורים והמשפט שלו. זה באמת חסר כל היגיון! בפעם הראשונה שאלוהים התגלם כבשר ודם, הוא סבל קשיים רבים כתוצאה מכך שהוא לא הודיע לאדם מראש את כל סוד העניין. לא ייתכן שהוא שכח את זה, נכון? על כן, מדוע הוא בכל זאת לא מספר זאת לאדם הפעם? כיום, כמה מצער זה שישנם רק שישים ושישה ספרים בכתבי הקודש. פשוט צריך להיות רק ספר אחד נוסף שחווה את העבודה של אחרית הימים! אינכם חושבים כך? אפילו יהוה, ישעיהו ודוד לא הזכירו כלל את העבודה של ימינו. הם היו מנותקים עוד יותר מההווה, עם פער זמן של למעלה מ-4,000 שנים. גם ישוע לא חזה לגמרי את העבודה של היום – הוא דיבר עליה רק מעט, והאדם עדיין לא מוצא ראיות מספקות לכך. אם תשוו את העבודה של היום לעבודה של העבר, איך השתיים מתיישבות זו עם זו? שלב העבודה של יהוה כוון על ישראל, ולכן אם תשוו אותו לעבודה של היום, יהיה דיסוננס רב אף יותר. פשוט אי-אפשר להשוות בין שני השלבים האלה. אי-אפשר להשוות גם ביניכם לבין בני ישראל או היהודים. האיכות שלכם וכל המאפיינים שלכם לוקים – איך תוכלו להשתוות אליהם? האם זה ייתכן? דעו לכם שכיום אנחנו מצויים בעידן המלכות, ושהוא שונה מעידן החוק ומעידן החסד. כך או כך, אל תנסו להחיל נוסחה. לא ניתן למצוא את אלוהים באף נוסחה כזו.

איך נראו חייו של ישוע במהלך 29 השנים הראשונות אחרי הולדתו? ספרי הקודש לא מתעדים דבר מילדותו ונעוריו – האם אתם יודעים איך הם נראו? האם ייתכן שלא היו לא ילדות ונעורים, ושכאשר הוא נולד, הוא היה כבר בן 30? אתם יודעים מעט מדי, ולכן אסור לכם לבטא את ההשקפות שלכם בפזיזות כזו. מעשה כזה יפגע בכם! ספרי הקודש מציינים רק שלפני יום הולדתו ה-30 של ישוע, הוא נטבל, ורוח הקודש הובילה אותו אל המדבר כדי לעבור את הפיתוי של השטן. וארבע הבשורות מתעדות את שלוש וחצי שנות עבודתו. אין כל תיעוד של ילדותו ונעוריו, אך אין בכך כדי להוכיח שלא היו לא ילדות ונעורים. העניין הוא רק שבראשית, הוא לא עשה שום עבודה, והוא היה אדם שגרתי. אם כן, בהיותו אדם שגרתי, האם ייתכן שהוא חי עד גיל 33 מבלי לעבור תקופה של נעורים? האם ייתכן שלא הייתה לו ילדות? האם ייתכן שהוא הגיע לפתע לגיל 33 וחצי מבלי לעבור בדרך בגילים 11, 12, או 17 או 18? כל הדברים שהאדם חושב לגבי ישוע הם על-טבעיים. האדם לא מחזיק

באמת ! אין ספק שאלוהים בהתגלמותו ניחן באנושיות רגילה ושגרתית, אך כשהוא מבצע את עבודתו, הוא עושה זאת ישירות באמצעות האנושיות החלקית שלו והאלוהיות המלאה שלו. הסיבה לכך היא שיש לבני האדם ספקות בנוגע לעבודה של היום, ואפילו בנוגע לעבודה של ישוע. אף על פי שאלוהים עושה עבודה שונה בשתי הפעמים שהוא מתגלם כבשר ודם, מהותו נותרת זהה. כמובן, אם תקראו את התיעוד שמצוי בארבע הבשורות, תמצאו הבדלים עצומים. איך ייתכן שתוכלו לשוב אל חייו של ישוע במהלך ילדותו ונעוריו? איך ייתכן שתוכלו לתפוס את האנושיות הרגילה של ישוע? אולי אתם מבינים היטב את האנושיות של אלוהים כיום, אך אין לכם שום מושג בנוגע לאנושיות של ישוע, ועל אחת כמה וכמה אינכם מבינים אותה. אלמלא מתי תיעד זאת, לא היה לכם שמץ של מושג שהייתה לישוע אנושיות. אולי כשאספר לכם על סיפוריו של ישוע במהלך חייו ואספר לכם על הסודות לגבי ילדותו ונעוריו, אתם תנענעו בראשיכם: "לא! לא יכול להיות שהוא היה כך. לא יכולה להיות לו שום חולשה, וקל וחומר שהוא לא אמור להתאפיין בשום אנושיות!" אפילו תצעקו ותצרחו. הסיבה לכך שאתם מחזיקים תפיסות לגביי היא שאתם לא מבינים אל ישוע. אתם מאמינים שישוע היה אלוהי מדי, ושהוא לא ניחן בשום היבט של בשר ודם. אולם העובדות נותרות בעינן. אף אחד לא רוצה להתריס נגד האמת של העובדות, מכיוון שכאשר אני מדבר, דבריי נאמרים ביחס לאמת – לא מדובר בהשערות, ולא מדובר בנבואה. דעו לכם שאלוהים יכול לעלות לגבהים חדשים, ויתרה מזאת, שהוא יכול להסתתר בעומקים אדירים. התבונה שלכם לא יכולה להעלות אותו על הדעת; הוא אלוהיהם של כל הברואים, ולא אל אישי שהגה אדם מסוים.

חזון עבודתו של אלוהים (3)

בפעם הראשונה שאלוהים התגלם כבשר ודם באמצעות עיבור של רוח הקודש, הדבר התקשר לעבודה שהוא התכוון לעשות. עידן החסד החל עם שמו של ישוע. כשישוע החל לבצע את כהונתו, רוח הקודש החלה להעיד על שמו של ישוע, ושמו של יהוה כבר לא הוזכר. במקום זאת, רוח הקודש לקחה על עצמה את העבודה החדשה בעיקר תחת שמו של ישוע. עדותם של אלה שהאמינו בו נישאה למען ישוע המשיח, והעבודה שהם עשו נועדה גם היא למען ישוע המשיח. סיומו של החוק של תקופת התנ"ך פירושו היה שתמה העבודה שנעשתה בעיקר תחת שמו של יהוה. מאותו רגע ואילך, שמו של אלוהים כבר לא היה יהוה, אלא שהוא נקרא במקום זאת ישוע; ומאותו רגע והלאה, רוח הקודש החלה את העבודה שנעשתה בעיקר תחת שמו של ישוע. על כן, כיום, בני האדם שעדיין אוכלים ושותים את דברי יהוה, ואשר עדיין עושים הכל בהתאם לעבודה של עידן החוק – אתם דבקים בעיוורות בתקנות, הלא כן? אתם תקועים בעבר, הלא כן? אתם יודעים כעת שאחרית הימים הגיעה. האם ייתכן שכאשר ישוע יבוא, הוא עדיין יקרא ישוע? יהוה אמר לעם ישראל שהמשיח יבוא, אך כשהוא הגיע, הוא לא נקרא המשיח אלא ישוע. ישוע אמר שהוא ישוב, ושהוא יגיע כשם שהוא עזב. אלה היו דבריו של ישוע, אך האם ראיתם את האופן שבו ישוע עזב? ישוע עזב על גבי ענן לבן, אך האם ייתכן שהוא יחזור באופן אישי אל קרבם של בני האדם על גבי ענן לבן? אם כך היה, הוא עדיין היה נקרא ישוע, הלא כן? כשישוע ישוב, הדבר יקרה אחרי שהעידן כבר

התחלף, ולכן איך ייתכן שהוא עדיין ייקרא ישוע? האם העניין הוא שאלוהים יכול להיקרא רק בשם ישוע? האם הוא לא יכול להיקרא בשם חדש בעידן חדש? האם צלמו של אדם אחד מסוים ושמו של אדם אחד מסוים יכולים לייצג את אלוהים בכללותו? בכל עידן, אלוהים עושה עבודה חדשה ונקרא בשם חדש. איך ייתכן שהוא יעשה את אותה עבודה בעידנים שונים? איך ייתכן שהוא ידבק בישן? אלוהים אימץ את השם ישוע למען עבודת הגאולה, ולכן האם הוא עדיין ייקרא באותו שם כשהוא ישוב באחרית הימים? האם הוא עדיין יעשה את עבודת הגאולה? מדוע יהיה וישוע הם אחד, אך קרויים בשמות שונים בעידנים שונים? האם הסיבה לכך היא שעידני עבודתם שונים? האם ייתכן ששם ייצג את אלוהים בכללותו? מכיוון שכך, אלוהים חייב להיקרא בשם שונה בעידן שונה, ועליו להשתמש בשם הזה כדי לשנות את העידן ולייצג את העידן. מכיוון שאף שם אחד לא יכול לייצג במלואו את אלוהים עצמו, ומכיוון שכל שם מסוגל רק לייצג את ההיבט הזמני של טבעו של אלוהים בעידן מסוים, כל מה שעליו לעשות הוא לייצג את עבודתו של אלוהים. לפיכך, אלוהים יכול לבחור כל שם שמתאים לטבעו על מנת לייצג את העידן כולו. בין שמדובר בעידן של יהוה או בעידן של ישוע, כל עידן מיוצג על ידי שם. בסופו של עידן החסד, הגיע העידן האחרון, וישוע כבר הגיע. איך ייתכן שהוא עדיין ייקרא ישוע? איך ייתכן שהוא עדיין יתגשם בדמותו של ישוע בקרב בני האדם? האם שכחתם שישוע היה רק צלמו של אדם נצרתי? האם שכחתם שישוע היה רק גואל האנושות? איך ייתכן שהוא ייקח על עצמו את עבודת הכיבוש ואת העבודה של הפיכת האדם למושלם באחרית הימים? ישוע עזב על גבי ענן לבן – זו עובדה – אך איך ייתכן שהוא ישוב על ענן לבן אל קרבם של בני האדם ועדיין ייקרא ישוע? אם הוא באמת היה בא על גבי ענן לבן, איך ייתכן שהאדם לא היה מזהה אותו? בני האדם בכל רחבי העולם היו מזהים אותו, הלא כן? במקרה הזה, רק ישוע יהיה אלוהים, הלא כן? במקרה הזה, צלמו של אלוהים יראה כמו יהודי, וגם יהיה זהה לנצח נצחים. ישוע אמר שהוא יגיע כשם שהוא עזב, אך האם אתם יודעים את הפירוש האמיתי של דבריו? האם ייתכן שהוא אמר זאת לקבוצה הזו שלכם? כל מה שאתם יודעים הוא שהוא יגיע כשם שהוא עזב, על גבי ענן, אך האם אתם יודעים בדיוק כיצד אלוהים עצמו עושה את עבודתו? אם באמת הייתם מסוגלים להבין זאת, כיצד יש להסביר את הדברים שישוע אמר? הוא אמר, "כשבר האנוש יבוא באחרית הימים, הוא עצמו לא ידע זאת, המלאכים לא ידעו, השליחים בשמיים לא ידעו, והאנושות לא תדע. רק האב ידע, כלומר רק רוח הקודש תדע." אפילו בר האנוש עצמו לא יודע, אם הייתם מסוגלים לדעת ולראות זאת במו עיניכם, הדברים האלה היו נאמרים לחינם, הלא כן? ומה ישוע אמר בזמנו?

"אֲבָל אֵת הַיּוֹם הַהוּא וְהַשָּׁעָה אֵין אִישׁ יוֹדֵעַ, גַּם לֹא מְלֹאכֵי הַשָּׁמַיִם וְגַם לֹא הַבֶּן, אֲלָא הָאֵב לְבָדּוֹ. כִּימִי נָתַן בֶּן יְהוֹיָה בּוֹאוֹ שֶׁל בֶּן־הָאָדָם... לָכֵן הָיוּ מוֹכְנִים גַּם אֲתָם, כִּי בְּשָׁעָה שְׁלֹא תֵּעָלֶה עַל דַּעְתְּכֶם יָבוֹא בֶּן־הָאָדָם". כשיבוא היום, בר האנוש עצמו לא ידע זאת. המילים "בר האנוש" מתייחסות להתגלמותו של אלוהים כבשר ודם, בן אנוש רגיל ושגרתי. אפילו בר האנוש עצמו לא יודע, אז איך ייתכן שאתם תדעו זאת? ישוע אמר שהוא יגיע כשם שהוא עזב. כשהוא מגיע, אפילו הוא עצמו לא יודע זאת, אז איך ייתכן שהוא יודיע לכם על כך מראש? האם אתם מסוגלים לראות את בואו? האין זו בדיחה? בכל פעם שאלוהים בא אל פני האדמה, הוא משנה את שמו, את מינו, את צלמו ואת עבודתו. הוא לא חוזר על עבודתו. הוא אלוהים שתמיד חדש ולעולם אינו ישן. כשהוא בא בעבר, הוא נקרא ישוע. האם ייתכן שהוא עדיין ייקרא ישוע כשהוא יבוא שנית? כשהוא בא בעבר, הוא היה זכר, האם ייתכן שהוא יהיה זכר הפעם? עבודתו כשהוא בא במהלך עידן החסד הייתה להיצלב. כשהוא יבוא שוב, האם ייתכן שהוא

עדיין יגאל את האנושות מחטא? האם ייתכן שהוא ייצלב שוב? זו תהיה חזרה על עבודתו, הלא כן? אתם לא יודעים שאלוהים תמיד חדש ולעולם אינו ישן? יש כאלה שאומרים שאלוהים נצחי וללא שינוי. זה נכון, אך הדבר מתייחס לנצחיות של הטבע והמהות של אלוהים. שינויים בשמו ובעבודתו לא מוכיחים שמהותו השתנתה. במילים אחרות, אלוהים תמיד יהיה אלוהים, וזה לעולם לא ישתנה. אם אתם אומרים שעבודתו של אלוהים לא משתנה, האם הוא יהיה מסוגל להשלים את תוכנית הניהול שלו בת ששת אלפי השנים? אתם יודעים רק שאלוהים לעולם לא משתנה, אך האם אתם יודעים שאלוהים תמיד חדש ולעולם אינו ישן? אם עבודתו של אלוהים לא משתנה, איך ייתכן שהוא הוביל את האנושות עד היום הזה? אם אלוהים נצחי ולא משתנה, מדוע הוא כבר עשה את העבודה של שני עידנים? עבודתו לעולם לא מפסיקה להתקדם, כלומר טבעו מתגלה לאדם בהדרגה, ומה שמתגלה הוא טבעו הפנימי. בראשית, טבעו של אלוהים היה נסתר מהאדם, הוא אף פעם לא גילה את טבעו לאדם, והאדם פשוט לא הכיר אותו כלל. משום כך, אלוהים השתמש בעבודתו כדי לגלות את טבעו בהדרגה לאדם, אך עבודה כזו אין פירושה שטבעו של אלוהים משתנה בכל עידן. אין זה המצב שטבעו של אלוהים משתנה ללא-הרף משום שרצונו תמיד משתנה. במקום זאת, העניין הוא שמפני שעידני עבודתו שונים, אלוהים לוקח את טבעו הפנימי במלואו ומגלה אותו, שלב אחר שלב, כדי שהאדם יוכל להכיר את אלוהים. אולם איך בכך בשום אופן הוכחה לכך שבמקור, לא היה לאלוהים שום טבע מסוים, או שטבעו השתנה בהדרגה בחלוף העידנים – הבנה כזו תהיה שגויה. אלוהים מגלה לאדם את טבעו הפנימי והמסוים – את מה שהוא – בהתאם להתחלפות העידנים. העבודה של עידן אחד לא יכולה לבטא את כלל טבעו של אלוהים. על כן, המילים "אלוהים תמיד חדש והוא לעולם לא ישן" מתייחסות לעבודתו, והמילים "אלוהים נצחי ולא משתנה" מתייחסות למה שאלוהים הינו ומה ששייך לאלוהים באופן טבעי. כך או כך, אסור לכם לתלות את עבודת ששת אלפי השנים בנקודה אחת, ואסור לכם לתחום אותה במילים מתות. כזו היא טיפשותו של האדם. אלוהים לא סתם כפי שהאדם מדמיין, ועבודתו לא יכולה להתממה באף עידן בודד. לדוגמה, יהוה לא תמיד יכול להיות שמו של אלוהים, ואלוהים יכול גם לעשות את עבודתו תחת השם ישוע. זה סימן לכך שעבודתו של אלוהים תמיד מתקדמת הלאה. אלוהים הוא תמיד אלוהים, והוא לעולם לא יהפוך לשטן. השטן הוא תמיד השטן, והוא לעולם לא יהפוך לאלוהים. חוכמתו של אלוהים, מופלאותו של אלוהים, צדקתו של אלוהים ומלכותיותו של אלוהים לעולם לא ישתנו. מהותו ומה שהוא לעולם לא ישתנו. עם זאת, באשר לעבודתו, היא תמיד מתקדמת הלאה ותמיד מעמיקה, מכיוון שהוא תמיד חדש ולעולם אינו ישן. בכל עידן, אלוהים מאמץ שם חדש; בכל עידן, הוא עושה עבודה חדשה; ובכל עידן, הוא מתיר לבריות לראות את רצונו החדש ואת טבעו החדש. אם בני האדם בעידן חדש לא יצליחו לראות את הבעת טבעו החדש של אלוהים, הם יצלבו אותו לעד, הלא כן? ובכך הם יגדירו את אלוהים, הלא כן? אילו אלוהים התגלם כבשר ודם רק כזכר, בני האדם היו מגדירים אותו כזכר, כאלוהי הגברים, ולא היו מאמינים לעולם שהוא אלוהי הנשים. הגברים היו סוברים שאלוהים ניהן באותו מין של הגברים, שאלוהים הוא ראש הגברים – אך מה לגבי הנשים? זה לא הוגן. האין זה יחס מועדף? אילו כך היה, אלוהים היה מושיע רק גברים כמוהו, ואף אישה לא הייתה זוכה בישועה. כשאלוהים ברא את האנושות, הוא ברא את אדם וברא את חוה. הוא לא רק ברא את אדם, אלא ברא גם את הזכר וגם את הנקבה בצלמו. אלוהים הוא לא רק אלוהי הגברים – הוא גם אלוהי הנשים. אלוהים פותח בעידן חדש של עבודה באחרית הימים. הוא יגלה אפילו יותר מטבעו, ולא יהיו אלה החמלה

והאהבה מתקופתו של ישוע. מכיוון שיש לאלוהים עבודה חדשה על הפרק, העבודה הזו תלווה בטבע חדש. על כן, אילו רוח האל הייתה עושה את העבודה הזו – אילו אלוהים לא התגלם כבשר ודם, ובמקום זאת רוח האל הייתה מדברת ישירות באמצעות רעמים, כך שלא הייתה לאדם כל דרך לבוא איתה במגע – האם האדם היה מסוגל להכיר את טבעו של אלוהים? אילו רק רוח האל הייתה עושה את העבודה, לא הייתה לאדם כל דרך להכיר את טבעו של אלוהים. בני האדם יכולים לחזות בטבעו של אלוהים במו עיניהם רק כשהוא מתגלם כבשר ודם, כשהדבר מופיע בבשר וכשהוא מבטא את כלל טבעו באמצעות הבשר והדם. אלוהים באמת ובתמים חי בקרב בני האדם. הוא מוחשי. האדם באמת יכול לבוא במגע עם טבעו, לבוא במגע עם מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. רק כך האדם יכול להכיר את אלוהים באמת. לצד זאת, אלוהים גם השלים את העבודה שבה "אלוהים הוא אלוהי הגברים ואלוהי הנשים", והשלים את כלל עבודתו כבשר ודם. הוא לא חוזר על עבודתו של שום עידן. מאחר שהגיעה אחרית הימים, הוא יעשה את העבודה שהוא עושה באחרית הימים, ויגלה את כלל הטבע שלו באחרית הימים. ההתייחסות לאחרית הימים היא לעידן נפרד, שבו ישוע אמר שיפקוד אתכם אסון, ויפקדו אתכם רעידות אדמה, רעב ומגיפות, מה שיוכיח לכם שזה עידן חדש, ושזה כבר לא עידן החסד הישן. בהנחה שכפי שבני האדם אומרים, אלוהים לעולם לא משתנה, טבעו תמיד רחום ואוהב, הוא אוהב לאדם כמוהו, והוא מציע לכל אדם ישועה ולעולם לא שונא את האדם, האם עבודתו אי-פעם הייתה מסוגלת להסתיים? כשישוע בא ונצלב, ובכך הקריב את עצמו למען כל החוטאים והעלה את עצמו כקורבן על המזבח, הוא כבר השלים את עבודת הגאולה ושם קץ לעידן החסד. אם כן, מה יהיה הטעם בחזרה על העבודה של העידן ההוא באחרית הימים? חזרה על אותה עבודה תהווה התכחשות לעבודתו של ישוע, הלא כן? אילו אלוהים לא עשה את עבודת הצליבה כשהוא בא בשלב הזה, אלא נותר אוהב ורחום, האם הוא היה מסוגל לשים קץ לעידן? האם אל אוהב ורחום היה מסוגל לשים קץ לעידן? בעבודתו האחרונה של סיום העידן, טבעו של אלוהים הוא טבע של ייסורים ומשפט, ובו הוא מגלה את כל הדברים המרושעים, על מנת לשפוט בפרהסיה את כל העמים וכדי להפוך למושלם את מי שאוהב אותו בלב מלא כנות. רק טבע כזה יכול לשים קץ לעידן. אחרית הימים כבר הגיעה. כל הדברים בבריאה ימוינו לפי סוגם ויחולקו לקטגוריות שונות על סמך אופיים. זה הרגע שבו אלוהים מגלה את סופה של האנושות ואת היעד שלה. אם בני האדם לא יעברו ייסורים ומשפט, לא תהיה דרך לחשוף את המרדנות והרשע שלהם. רק באמצעות ייסורים ומשפט ניתן לגלות את הסוף של כל הברואים. האדם רק חושף את פרצופו האמיתי כשהוא עובר ייסורים ומשפט. רוע ימוין עם רוע, וטוב עם טוב, וכל בני האדם ימוינו לפי סוגם. באמצעות ייסורים ומשפט, סופם של כל הברואים יתגלה, כדי שהרשעים יענשו והטובים יזכו לגמול, וכדי שכל בני האדם יחיו תחת ריבונותו של אלוהים. יש להגשים את כל העבודה הזו באמצעות ייסורים צודקים ומשפט צודק. משום ששחיתותו של האדם הגיעה לשיאה, ומשום שמרדנותו הפכה לחמורה ביותר, רק טבעו הצודק של אלוהים, אשר מורכב בבסיסו מייסורים ומשפט ומתגלה באחרית הימים, יכול לחולל שינוי מלא באדם ולהשלים אותו לגמרי. רק הטבע הזה יכול לחשוף את הרוע וכך להעניש בחומרה את כל הרשעים. לפיכך, טבע כזה ספוג בחשיבות של העידן, וההתגלות והחשיפה של הטבע של אלוהים באות לידי ביטוי למען עבודתו של כל עידן חדש. העניין הוא לא שאלוהים חושף את טבעו באופן שרירותי וללא חשיבות. נניח שאלוהים היה חושף את סופו של האדם באחרית הימים, אך עדיין היה מעניק לאדם חמלה ואהבה עד אין קץ, ממשיך לרחוש לו אהבה, ולא כופה על האדם משפט

צודק אלא דווקא מפגין כלפיו סובלנות, סבלנות וסלחנות, והיה מוחל לאדם בלי קשר לחומרת חטאיו, ללא שמץ של משפט צדק: אם כך היה, מתי היה מסתיים אי-פעם כל ניהולו של אלוהים? מתי היה טבע כזה מסוגל להוביל את בני האדם אל היעד הראוי של האנושות? קחו לדוגמה שופט שתמיד רוחש אהבה, שופט עם פנים אדיבים ולב עדין. הוא אוהב את בני האדם בלי קשר לפשעים שהם אולי ביצעו, והוא מביע אליהם אהבה ומושל ברגשותיו כלפיהם, יהיו אשר יהיו בני האדם האלה. במקרה כזה, מתי הוא יהיה מסוגל אי-פעם לפסוק דין צדק? באחרית הימים, רק משפט צדק יכול למיין את בני האדם על פי סוגם ולהביא את האדם למישור חדש. כך, העידן כולו מסתיים באמצעות הטבע הצודק של אלוהים שמתאפיין במשפט וייסורים.

העבודה של אלוהים לאורך כל הניהול היא ברורה לחלוטין: עידן החסד הוא עידן החסד, ואחרית הימים היא אחרית הימים. יש הבדלים ברורים בין העידנים השונים, מכיוון שבכל עידן, אלוהים עושה עבודה שמייצגת את העידן הזה. כדי שהעבודה של אחרית הימים תיעשה, חייבים להיות שריפה, משפט, ייסורים, חרון אף והשמדה כדי לסיים את העידן. השם 'אחרית הימים' מתייחס לעידן האחרון. במהלך העידן האחרון, האם אלוהים לא יסיים עידן? על מנת לסיים את העידן, אלוהים חייב להביא איתו ייסורים ומשפט. רק כך הוא יכול לסיים את העידן. התכלית של ישוע הייתה שהאדם יוכל להמשיך לשרוד ולהמשיך בחייו, ושהוא יוכל להתקיים טוב יותר. הוא הושיע את האדם מחטא כדי שהאדם יוכל לחדול מירידתו אל השחיתות ולהפסיק לחיות בשאול ובגיהנום, ובכך שהוא הושיע את האדם מהשאול ומהגיהנום, הוא אפשר לו להמשיך לחיות. כעת הגיעה אחרית הימים. אלוהים ישמיד את האדם ויחסל לחלוטין את האנושות, כלומר הוא יחולל שינוי במרד של האנושות. משום כך, אלוהים לא יוכל לסיים את העידן או להגשים את תוכנית הניהול שלו בת ששת אלפי השנים באמצעות הטבע הרחום והאוהב מהעבר. כל עידן כולל ייצוג מיוחד של טבעו של אלוהים, וכל עידן מכיל עבודה שאלוהים צריך לעשות. על כן, העבודה שאלוהים עושה בכל עידן מכילה את הביטוי של טבעו האמיתי, וגם שמו וגם העבודה שהוא עושה מתחלפים עם העידנים – הם חדשים לגמרי. במהלך עידן החוק, העבודה של הכוונת האנושות נעשתה תחת השם יהוה, ושלב העבודה הראשון החל על פני האדמה. בשלב הזה, העבודה הייתה בניית בית המקדש והמזבח, והשימוש בחוק כדי לכוון את עם ישראל ולעבוד בקרבו. על ידי הכוונת עם ישראל, יהוה ייסד בסיס לעבודתו על פני האדמה. מהבסיס הזה, הוא הרחיב את העבודה מעבר לישראל, כלומר החל מישראל, הוא הפיץ את עבודתו כלפי חוץ, כך שנודע ליותר ויותר בני אדם בדורות מאוחרים יותר שיהוה הוא אלוהים, שיהוה הוא זה שברא את השמיים והארץ וכל צבאם ושיהוה הוא זה שברא את כל הברואים. הוא הפיץ את עבודתו באמצעות עם ישראל כלפי חוץ מעבר אליו. ארץ ישראל הייתה המקום הקדוש הראשון שבו יהוה עבד על פני האדמה, וארץ ישראל הייתה המקום הראשון שבו אלוהים בא לעבוד על פני האדמה. זו הייתה העבודה של עידן החוק. כאשר לעבודה של עידן החסד, ישוע היה האל שהושיע את האדם. מה שהוא היה ומה שהיה שייך לו היו חסד, אהבה, חמלה, איפוק, סבלנות, צניעות, אכפתיות וסובלנות, וחלק ניכר מהעבודה שהוא עשה היה למען גאולת האדם. כאשר לטבעו, היה זה טבע של חמלה ואהבה, ומפני שהוא היה רחום ואוהב, היה עליו להיצלב למען האדם, על מנת להוכיח שאלוהים אוהב לאדם כמוהו, עד כדי כך שהוא העלה את עצמו במלואו כקורבן מנחה. השטן אמר, "מאחר שאתה אוהב את האדם, עליך לאהוב אותו עד הקצה: עליך להיצלב – לגאול את האדם מחטאים על הצלב – ואתה תעלה את עצמך כקורבן מנחה בתמורה לאנושות כולה." השטן ביצע את ההימור הבא: "מאחר

שאתה אל אוהב ורחום, עליך לאהוב את האדם עד הקצה: משום כך, עליך להעלות את עצמך כקורבן מנחה על הצלב. "ישוע השיב, "כל עוד אעשה זאת למען האנושות, אני מוכן להקריב את כל כולי." ואז הוא עלה על הצלב ללא שום מחשבה על עצמו וגאל את האנושות כולה. במהלך עידן החסד, שמו של אלוהים היה ישוע, כלומר אלוהים היה אל שהושיע את האדם, והוא היה אל רחום ואוהב. אלוהים היה עם האדם. אהבתו, החמלה שלו והישועה שלו ליוו כל אדם ואדם. רק על ידי כך שהאדם קיבל את שמו של ישוע ואת נוכחותו, הוא היה מסוגל לזכות בשלווה ואושר, לקבל את ברכתו, את חסדיו העצומים והרבים ואת הישועה שלו. באמצעות הצליבה של ישוע, כל חסידיו קיבלו ישועה וחטאיהם נמחלו להם. במהלך עידן החסד, ישוע היה שמו של אלוהים. במילים אחרות, העבודה של עידן החסד נעשתה בעיקרה תחת השם ישוע. במהלך עידן החסד, אלוהים נקרא ישוע. הוא ביצע עבודה חדשה מעבר לזו של התנ"ך, ועבודתו הסתיימה בצליבה. זו הייתה כל עבודתו. לפיכך, במהלך עידן החוק, יהוה היה שמו של אלוהים, ובעידן החסד, שמו של ישוע ייצג את אלוהים. במהלך אחרית הימים, שמו של אלוהים הוא האל הכול יכול – האל הכול יכול שמשמש בעוצמתו כדי לכוון את האדם, לכבוש את האדם, לזכות באדם, ובסופו של דבר, לסיים את העידן. בכל עידן ובכל שלב בעבודתו, ניכר טבעו של אלוהים. בראשית, הכוונת האדם במהלך עידן החוק של התנ"ך הייתה כמו הכוונת חייו של ילד. האנושות הקדומה הייתה התולדה הטרייה של יהוה – אלה היו בני ישראל. הם לא הבינו כלל כיצד יש לירוא את אלוהים או כיצד יש לחיות על פני האדמה. במילים אחרות, יהוה ברא את האנושות, כלומר הוא ברא את אדם וחוה, אך הוא לא העניק להם את יכולות המחשבה הנחוצות כדי להבין כיצד לירוא את יהוה או כיצד לציית לחוקי יהוה על פני האדמה. ללא ההכוונה הישירה של יהוה, איש לא היה מסוגל לדעת זאת באופן ישיר, מכיוון שבראשית, לא היו לאדם יכולות מחשבה כאלה. האדם ידע רק שיהוה הוא אלוהים, אך לא היה לאדם שום מושג כיצד עליו לירוא אותו, איזו התנהגות יכולה להיחשב ליראת אל, באיזו דעת עליו לירוא אותו, או מה עליו להעלות כקורבן מנחה כאדם ירא אל. האדם ידע רק כיצד ליהנות ממה שניתן ליהנות ממנו בקרב כל הדברים שיהוה ברא, אך לא היה לו שמץ של מושג מהם החיים הראויים לברוא אל. ללא הוראות מאף אחד, וללא הכוונה אישית של אף אחד, האנושות הזו לעולם לא הייתה מקיימת חיים הראויים באמת לאנושות, אלא הייתה רק נלכדת בסתר בידי השטן. יהוה ברא את האנושות, כלומר הוא ברא את אבותיה הקדמונים של האנושות, אדם וחוה, אך הוא לא העניק להם שום תבונה או חוכמה מעבר לכך. על אף שהם כבר חיו על פני האדמה, הם לא הבינו כמעט שום דבר. על כן, עבודתו של יהוה לברוא אנושות הושלמה רק במחציתה, והיא הייתה רחוקה משלמות. הוא רק בנה דגם של אדם מחימר והפיח בו רוח חיים, אך מבלי להעניק לאדם רצון מספק לירוא את אלוהים. בראשית, האדם לא רצה לירוא אותו או לפחד ממנו. האדם ידע רק כיצד להאזין לדבריו, אך לא היה לו הידע הבסיסי שנדרש לחיים על פני האדמה, והוא לא הכיר את הכללים הראויים לחיים אנושיים. על כן, אף על פי שיהוה ברא את האיש והאישה והשלים את מיזם שבעת הימים, הוא בשום אופן לא השלים את בריאת האדם, משום שהאדם היה רק קליפה ריקה ללא המציאות של ההווה האנושית. האדם רק ידע שישנו יהוה שברא את האנושות, אך לא היה לו מושג כיצד לציית לדבריו ולחוקיו של יהוה. על כן, לאחר שנוצרה האנושות, עבודתו של יהוה הייתה רחוקה מסיום. עדיין היה עליו לכוון את האנושות לחלוטין כדי שהיא תתייצב בפניו, על מנת שהיא תהיה מסוגלת לחיות על פני האדמה ולירוא אותו, ועל מנת שהיא תהיה מסוגלת לעלות על דרך הישר של חיים אנושיים רגילים על פני האדמה, בעזרת

הכוונתו. רק כך הייתה מושלמת לגמרי העבודה שנעשתה בעיקרה תחת שמו של יהוה. כלומר רק כך הייתה מסתיימת לגמרי העבודה של בריאת העולם בידי יהוה. על כן, לאחר שהוא ברא את האנושות, היה עליו לכוון את חיי האנושות על פני האדמה במשך כמה אלפי שנים, כדי שהאנושות תהיה מסוגלת לציית לצווים והחוקים שלו ולקחת חלק בכל הפעילויות של חיים אנושיים רגילים על פני האדמה. רק אז הייתה עבודתו של יהוה מושלמת לחלוטין. הוא ביצע את העבודה הזו לאחר בריאת האנושות, והוא המשיך אותה עד לתקופה של יעקב, שבה הוא הפך את שנים עשר בניו של יעקב לשנים עשר שבטי ישראל. מאותו רגע ואילך, כל בני עם ישראל הפכו לאנושות שיהוה מוביל על פני האדמה באופן רשמי, וישראל הפכה למקום המסוים על פני האדמה שבו הוא עשה את עבודתו. יהוה הפך את בני האדם האלה לקבוצה הראשונה של בני אדם שהוא עשה עליהם את עבודתו באופן רשמי על פני האדמה, והוא הפך את כל ארץ ישראל לנקודת המקור של עבודתו. הוא השתמש בהם כראשיתה של עבודה גדולה אף יותר, כדי שכל בני האדם שייוולדו ממנו על פני האדמה ידעו כיצד לירוא אותו וכיצד לחיות על פני האדמה. על כן, מעשיהם של בני ישראל הפכו לדוגמה שבני אומות הגויים צריכים ללמוד ממנה, ומה שנאמר בקרב עם ישראל הפך לדברים שבני אומות הגויים צריכים להאזין להם. זאת מכיוון שעם ישראל היה הראשון שקיבל את חוקיו ודברותיו של יהוה, ולכן הוא גם היה הראשון שידע כיצד לירוא את דרכי יהוה. בני ישראל היו אבותיה הקדמונים של האנושות שיודעת את דרכי יהוה, והם היו גם הנציגים של האנושות שיהוה בחר בה. כשהגיע עידן החסד, יהוה כבר לא כיוון כך את האדם. האדם חטא והידרדר לחטא, ולכן אלוהים החל לחלץ את האדם מהחטא. כך, הוא הוכיח את האדם עד שהאדם נגאל מחטא באופן יסודי. באחרית הימים, האדם הידרדר לרמה כזו של שחיתות עד שהעבודה של העידן הזה יכולה להתבצע רק באמצעות משפט וייסורים. רק כך ניתן לבצע את העבודה הזו. זו הייתה העבודה של כמה עידנים. משום השימוש בשמו של אלוהים, בעבודתו של אלוהים ובצלמים השונים של אלוהים כדי להפריד בין העידנים ולעבור ביניהם, שמו של אלוהים ועבודתו מייצגים את העידן שלו ואת עבודתו בכל עידן. אילו עבודתו של אלוהים בכל עידן תמיד הייתה זהה, והוא תמיד היה נקרא באותו שם, כיצד האדם היה מכיר אותו? אלוהים חייב להיקרא יהוה, ומלבד האל שנקרא יהוה, כל מי שנקרא בשם אחר אינו אלוהים. לחלופין, אלוהים יכול להיקרא רק ישוע, ומלבד השם ישוע, הוא לא יכול להיקרא בשום שם אחר. מלבד ישוע, יהוה אינו אלוהים, וגם האל הכול יכול אינו אלוהים. האדם מאמין שנכון שאלוהים הוא כול יכול, אך אלוהים הוא אל שנמצא עם האדם, והוא חייב להיקרא ישוע, מפני שאלוהים נמצא עם האדם. מעשה כזה מהווה היצמדות לדוקטרינה והגבלה של אלוהים להיקף מסוים. על כן, בכל עידן, העבודה שאלוהים עושה, השם שבו הוא נקרא, הצלם שהוא מאמץ – העבודה שהוא עושה בכל שלב עד עצם היום הזה – הדברים האלה לא נצמדים לתקנה אחת, והם לא כפופים לשום מגבלה שהיא. הוא יהוה, אך הוא גם ישוע, וגם המשיח והאל הכול יכול. עבודתו יכולה לעבור שינוי הדרגתי, עם שינויים תואמים בשמו. אף שם אחד לא יכול לייצג אותו במלואו, אך כל השמות שהוא נקרא בהם מסוגלים לייצג אותו, והעבודה שהוא עושה בכל עידן מייצגת את טבעו. נניח שכשהגיעה אחרית הימים, האל שאתם הייתם רואים היה עדיין ישוע, ושהוא היה גם רכוב על גבי ענן לבן, ועדיין היה נראה כמו ישוע, ושדבריו היו עדיין דבריו של ישוע: "עליכם לאהוב את רעכם כמו את עצמכם, עליכם לצום ולהתפלל, לאהוב את אויבכם כפי שאתם מוקירים את החיים שלכם, להיות מאופקים עם הזולת, ולהיות סבלניים וצנועים. עליכם לעשות את כל הדברים האלה בטרם

תוכלו להפוך לתלמידים שלי. ועל ידי עשיית הדברים האלה, תוכלו להיכנס למלכות שלי." זה היה שייך לעבודה של עידן החסד, הלא כן? מה שהוא אמר היה דרכו של עידן החסד, הלא כן? איך הייתם מרגישים אם הייתם שומעים את הדברים האלה? הייתם מרגישים שזו עדיין עבודתו של ישוע, הלא כן? זה היה רק שכפול שלה, הלא כן? האם האדם היה יכול להפיק מכך הנאה? אתם הייתם מרגישים שעבודתו של אלוהים יכולה רק להישאר כפי שהיא כעת ולא להתקדם מעבר לכך. יש לו עוצמה מוגבלת, אין עוד עבודה חדשה לעשות, והוא הגיע לקצה גבול עוצמתו. אלפיים שנה לפני היום, היה עידן החסד, ואלפיים שנה לאחר מכן, הוא עדיין מטיף את הדרך של עידן החסד ועדיין גורם לבני האדם להכות על חטא. בני האדם היו אומרים, "אלוהים, יש לך עוצמה מוגבלת. אני מאמין שאתה חכם מאוד, אך אתה יודע רק להפגין איפוק ואכפת לך רק מסבלנות. אתה יודע רק כיצד לאהוב את אויבך ותו לא." בדעתו של האדם, אלוהים תמיד יהיה כפי שהוא היה בעידן החסד, והאדם תמיד היה מאמין שאלוהים אהוב ורחום. האם אתם חושבים שעבודתו של אלוהים תמיד תדשדש במקום? על כן, בשלב הזה בעבודתו, הוא לא ייצלב, וכל מה שתראו ותבואו איתו במגע יהיה שונה ממה שאתם מדמיינים או מספרים. כיום, אלוהים לא בא במגע עם הפרושים, והוא לא מניח לעולם להכיר אותו, והיחידים שמכירים אותו הם חסידיו, מכיוון שהוא לא ייצלב שוב. במהלך עידן החסד, ישוע הטיף בגלוי ברחבי הארץ למען עבודת הבשורה שלו. הוא בא במגע עם הפרושים למען עבודת הצליבה. אילו הוא לא היה בא מגע עם הפרושים, ואילו בעלי הסמכות לעולם לא היו מודעים אליו, איך ייתכן שהוא היה מורשע, ואז חווה בגידה ונצלב? על כן, הוא בא במגע עם הפרושים למען הצליבה. כיום הוא עושה את עבודתו בסתר על מנת להימנע מפיתוי. בשתי ההתגלויות של אלוהים, העבודה והחשיבות שונים, והרקע שונה אף הוא. לכן איך ייתכן שהעבודה שהוא עושה תהיה זהה? האם ייתכן שהשם ישוע – ששמו האחר הוא "עמנואל" – יכול לייצג את טבעו של אלוהים במלואו? האם הוא יכול לבטא את אלוהים במלואו? אם האדם אומר שאלוהים יכול להיקרא רק ישוע ושלא יכול להיות לו שום שם אחר, מפני שאלוהים לא יכול לשנות את טבעו, הדברים האלה הם בהחלט חילול קודש! האם אתם מאמינים שהשם ישוע או עמנואל יכולים לייצג לבדו את אלוהים בכללותו? אלוהים יכול להיקרא בשמות רבים, אך מבין השמות הרבים הללו, אין אף אחד שמסוגל לתמצת את אלוהים כולו, ואין אף אחד שמסוגל לייצג את אלוהים לגמרי. על כן, יש לאלוהים שמות רבים, אך השמות הרבים האלה לא יכולים לבטא לגמרי את טבעו של אלוהים, מכיוון שטבעו של אלוהים כה עשיר עד כדי כך שהוא חורג מיכולתו של האדם להכיר אותו. אין שום דרך שבה האדם יכול לתמצת את אלוהים לגמרי באמצעות השפה האנושית. יש לאנושות אוצר מילים מוגבל בלבד לתמצת את כל מה שבני האדם יודעים על טבעו של אלוהים: גדול, מכובד, מופלא, בלתי נתפס, עליון, צודק, חכם וכן הלאה. יותר מדי מילים! אוצר המילים המוגבל הזה לא מסוגל לתאר את המעט שהאדם ראה מתוך טבעו של אלוהים. עם הזמן, רבים אחרים הוסיפו מילים שהם חשבו שמסוגלות לתאר טוב יותר את הקנאות שבלבם: אלוהים גדול מדי! אלוהים קדוש מדי! אלוהים חביב מדי! כיום, אמירות אנושיות כאלה הגיעו לשיאן, אך האדם עדיין לא מסוגל לבטא את עצמו בבירור. על כן, עבור האדם, יש לאלוהים שמות רבים, אך אין לו אף שם, והסיבה לכך היא שהווייתו של אלוהים שופעת מדי וששפת האדם דלה מדי. אף מילה מסוימת ואף שם מסוים לא מסוגלים לייצג את אלוהים במלואו. אם כן, האם אתם חושבים ששמו יכול להיות קבוע? אלוהים כה גדול וכה קדוש, אך אתם לא מתירים לו לשנות את שמו בכל עידן חדש? לפיכך, בכל עידן שבו אלוהים עושה את העבודה שלו באופן

אישי, הוא משתמש בשם שמתאים לעידן, כדי לתמצת את העבודה שהוא מתכוון לעשות. הוא משתמש בשם המסוים הזה, בשם שכולל חשיבות בהתאם לזמן, כדי לייצג את טבעו בעידן הזה. כך אלוהים משתמש בשפה האנושית כדי לייצג את טבעו שלו. אף על פי כן, בני אדם רבים שהיו להם חוויות רוחניות ואשר ראו את אלוהים באופן אישי מרגישים שהשם האחד הזה לא מסוגל לייצג את אלוהים בכללותו – אך אי-אפשר לפתור זאת – לכן, האדם כבר לא פונה לאלוהים בשם כלשהו, אלא פשוט קורא לו "אלוהים". נדמה שלבו של האדם מלא באהבה, אך שהוא גם סובל מסתירות, מכיוון שהאדם לא יודע כיצד להסביר את אלוהים. מה שאלוהים הינו יותר מדי שופע, ופשוט אין שום דרך לתאר זאת. אין שם בודד שיכול לסכם את טבעו של אלוהים, ואין שם יחיד שיכול לתאר את כל מה ששייך לאלוהים ואת כל מה שאלוהים הינו. אם מישוהו ישאל אותי, "באיזה שם בדיוק אתה משתמש?" אענה לו, "אלוהים הוא אלוהים!" האין זה השם הטוב ביותר לאלוהים? האין זה התמצות הטוב ביותר של טבעו של אלוהים? מכיוון שכך, מדוע אתם משקיעים כל כך הרבה מאמץ בחיפוש אחר שמו של אלוהים? למה לכם לענות את מוחכם ולעבור ימים ללא שינה וללא מזון, והכל למען שם? יום יבוא שבו אלוהים לא ייקרא יהוה, ישוע או המשיח – הוא פשוט יהיה הבורא. באותה עת, כל השמות שהוא אימץ על פני האדמה יסתיימו, מכיוון שעבודתו על פני האדמה תסתיים, ואחר כך דבריו לא יתקיימו עוד. כשכל הדברים יהיו תחת ריבונותו של הבורא, איזה צורך יהיה לו בשם מתאים במיוחד אך חלקי? האם אתם עדיין מחפשים אחר שמו של אלוהים כעת? האם אתם עדיין מעזים לומר שאלוהים נקרא רק יהוה? האם אתם עדיין מעזים לומר שאלוהים יכול להיקרא רק ישוע? האם אתם מסוגלים לשאת את חטאי חילול הקודש נגד אלוהים? עליכם לדעת שבמקור, לא היה לאלוהים שם. הוא רק אימץ שם אחד, או שניים או שמות רבים מפני שהייתה לו עבודה לעשות והיה עליו לנהל את האנושות. יהיה אשר יהיה השם שהוא נקרא בו, הוא בחר בו בעצמו באופן חופשי, הלא כן? האם הוא יזדקק לכם – לאחד מברואיו – כדי לבחור אותו? השם שבו אלוהים נקרא הוא שם שתואם את מה שהאדם מסוגל לתפוס בשפה האנושית, אך השם הזה אינו דבר שהאדם יכול להכיל. אתם יכולים רק לומר שיש אל בשמיים, שהוא נקרא אלוהים, שהוא אלוהים עצמו, עם עוצמה אדירה, שהוא יותר מדי חכם, יותר מדי מרום, יותר מדי מופלא, יותר מדי מסתורי ויותר מדי כול יכול, ואז אתם לא יכולים לומר עוד. המעט הזה הוא כל מה שאתם יכולים לדעת. מכיוון שכך, האם שמו של ישוע לבדו יכול לייצג את אלוהים עצמו? כשאחרית הימים באה, אפילו שאלוהים הוא עדיין זה שיעשה את עבודתו, שמו חייב להשתנות, מכיוון שזה עידן שונה.

בהתחשב בכך שאלוהים הוא הישות האדירה ביותר בכל התבל, האם ייתכן שהוא יסביר את עצמו לגמרי באמצעות צלם בשר ודם? אלוהים לובש את גוף הבשר ודם הזה כדי לעשות שלב אחד בעבודתו. אין חשיבות מיוחדת לצלם הזה העשוי בשר ודם. אין לו כל קשר לעידנים שחלפו, והוא לא נוגע כלל לטבעו של אלוהים. מדוע ישוע לא הרשה שצלמו יישאר? מדוע הוא לא הרשה לאדם לצייר את צלמו כדי שהוא יוכל לעבור לדורות העתיד? מדוע הוא לא הרשה לבני האדם להכיר בכך שצלמו הוא צלמו של אלוהים? על אף שצלמו של האדם נוצר בצלמו ובדמותו של אלוהים, האם מראהו של האדם מסוגל לייצג את הצלם הנשגב של אלוהים? כשאלוהים מתגלם כבשר ודם, הוא בסך הכל יורד מהשמיים אל תוך גוף מסוים העשוי בשר ודם. רוחו היא זו שיורדת אל תוך גוף הבשר והדם, ובאמצעותו הוא עושה את עבודת הרוח. רוח האל היא זו שמתבטאת בגוף הבשר ודם, ורוח האל היא זו שעושה את עבודתה כבשר ודם. העבודה שנעשית כבשר ודם מייצגת את רוח האל לחלוטין,

והבשר והדם נועדו למען העבודה, אך אין פירוש הדבר שצלמו של גוף הבשר והדם מחליף את צלמו האמיתי של אלוהים עצמו. זו לא המטרה או החשיבות של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם. הוא הופך לבשר ודם רק כדי שרוח האל תוכל למצוא מקום מתאים לשכון בו במהלך ביצוע עבודתה, על מנת להגשים טוב יותר את עבודתה כבשר ודם. זאת כדי שבני האדם יוכלו לראות את עבודתה, לבוא במגע עם טבעה, לשמוע את דבריה ולהכיר את מופלאות עבודתה. שמו של אלוהים מייצג את טבעו, עבודתו מייצגת את זהותו, אך הוא מעולם לא אמר שמראהו כבשר ודם מייצג את צלמו. זו רק תפיסה של האדם. על כן, ההיבטים החיוניים של התגלמותו של אלוהים הם שמו, עבודתו, צלמו והמין שלו. ההיבטים האלה משמשים כדי לייצג את הניהול שלו בעידן הזה. הופעתו כבשר ודם לא נוגע כלל ועיקר לניהול שלו, אשר נעשה רק למען עבודתו באותה עת. עם זאת, לא ייתכן שלא יהיה לאלוהים בהתגלמותו מראה מסוים, ולכן הוא בוחר את המשפחה המתאימה כדי לקבוע את מראהו. אילו הייתה חשיבות ייצוגית למראהו של אלוהים, כל מי שהיו לו תווי פנים דומים לשלו היה גם מייצג את אלוהים. זו הייתה יכולה להיות טעות שערורייתית, הלא כן? האדם צייר את דיוקנו של ישוע כדי שהאדם יוכל לעבוד אותו. בזמנו, רוח הקודש לא נתנה שום הנחיות מיוחדות, ולכן האדם העביר את הדיוקן הלאה עד היום. למען האמת, לפי כוונתו המקורית של אלוהים, האדם לא היה אמור לעשות זאת. רק קנאותו של האדם גרמה לדיוקנו של ישוע להישאר עד היום. אלוהים הוא רוח, והאדם לעולם לא יהיה מסוגל להכיל את מהות צלמו של אלוהים בניתוח הסופי שלו. רק טבעו של אלוהים יכול לייצג את צלמו. באשר למראהו של אפו, פיו, עיניו ושיערו, אלה דברים שהם מעבר ליכולתכם להכיל. כשהתגלות הופיעה בפני יוחנן, הוא חזה בצלמו של בר האנוש: מפיו יצאה חרב פיפיות חדה, עיניו היו כשלהבת אש, ראשו ושיערו היו לבנים כצמר, כפות רגליו היו כמו נחושת מלוטשת, והוא חגר חגור זהב סביב חזהו. על אף שדבריו היו מלאי חיים, צלם האל שהוא תיאר לא היה צלמו של יציר נברא. מה שהוא ראה היה רק חיזיון, ולא צלמו של אדם מהעולם החומרי. יוחנן ראה חיזיון, אך הוא לא היה עד למראהו האמיתי של אלוהים. צלמו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, בהיותו צלם של יציר נברא, לא מסוגל לייצג את טבעו של אלוהים במלואו. כשיהיה ברא את האנושות, הוא אמר שהוא עשה זאת בצלמו ובדמותו, והוא ברא זכר ונקבה. באותה עת, הוא אמר שהוא ברא את האנושות, הוא אמר שהוא עשה זאת בצלמו ובדמותו, דומה לצלמו של אלוהים, אי-אפשר להבין מכך שמראהו של האדם הוא צלמו של אלוהים. בנוסף לכך, לא ניתן להשתמש בשפה האנושית כדי לתמצת באופן מלא את צלמו של אלוהים, מכיוון שאלוהים מרום מדי, גדול מדי, מופלא מדי ובלתי נתפס.

כשישוע בא לעשות את עבודתו, הוא עשה זאת תחת הכוונתה של רוח הקודש. הוא עשה את מה שרוח הקודש רצתה, והוא לא פעל לפי עידן החוק של התנ"ך או לפי עבודתו של יהוה. על אף שהעבודה שישוע בא לעשות לא הייתה לצייט לחוקי יהוה או לדברות של יהוה, מקורה היה זהה למקורם. העבודה שישוע עשה ייצגה את שמו של ישוע, והיא ייצגה את עידן החסד. באשר לעבודה שעשה יהוה, היא ייצגה את יהוה, והיא ייצגה את עידן החוק. העבודה שלהם הייתה עבודתה של רוח אחת בשני עידנים שונים. העבודה שישוע עשה הייתה יכולה לייצג רק את עידן החסד, והעבודה שיהוה עשה הייתה יכולה לייצג רק את עידן החוק של התנ"ך. יהוה רק כיוון את עם ישראל, ואת העם המצרי, ואת כל האומות מעבר לישראל. עבודתו של ישוע בעידן החסד של הברית החדשה הייתה עבודתו של אלוהים תחת השם ישוע כשהוא כיוון את העידן. אם אתם אומרים שעבודתו של ישוע הייתה

מבוססת על זו של יהוה, שהוא לא החל שום עבודה חדשה, ושכל מה שהוא עשה היה בהתאם לדברי יהוה, בהתאם לעבודתו של יהוה ולנבואות של ישעיהו, פירוש הדבר הוא שישוע הוא לא אלוהים בהתגלמותו. אילו הוא ביצע את עבודתו כך, הוא היה שליח או עובד בעידן החוק. אילו הדבר היה כפי שאתם אומרים, ישוע לא יכול היה לפתוח עידן, ולא יכול היה לעשות שום עבודה אחרת. באותו אופן, רוח הקודש הייתה חייבת לעשות את עבודתה דרך יהוה, הלכה למעשה, ורוח הקודש לא הייתה יכולה לעשות שום עבודה חדשה שלא דרך יהוה. האדם עושה טעות כשהוא מבין כך את עבודתו של ישוע. אם האדם מאמין שהעבודה שעשה ישוע הייתה בהתאם לדברי יהוה ולנבואות של ישעיהו, האם ישוע היה אלוהים בהתגלמותו, או שמא הוא היה רק אחד מהנביאים? לפי ההשקפה הזו, לא היה יכול להיות שום עידן חסד, וישוע לא יכול היה להיות התגלמותו של אלוהים, מכיוון שהעבודה שהוא עשה לא הייתה יכולה לייצג את עידן החסד והייתה יכולה לייצג רק את עידן החוק של התנ"ך. יכול היה להיות עידן חדש רק כאשר ישוע בא לעשות עבודה חדשה, להשיק עידן חדש, לשבור את העבודה שנעשתה בעבר בישראל ולבצע את עבודתו שלא בהתאם לעבודה שעשה יהוה בישראל, לא לפי הכללים הישנים של יהוה, ולא בכפוף לשום תקנה, אלא דווקא לעשות את העבודה החדשה שעליו היה לעשות. אלוהים עצמו בא לפתוח עידן, ואלוהים עצמו בא לסיים עידן. האדם לא מסוגל לעשות את העבודה של פתיחת עידן או סיום העידן. אילו ישוע לא שם קץ לעבודתו של יהוה לאחר בואו, זו הייתה יכולה להיות הוכחה לכך שהוא רק אדם ושהוא לא מסוגל לייצג את אלוהים. בדיוק מפני שישוע בא וסיים את עבודתו של יהוה, המשיך את עבודתו של יהוה על ידי כך שהוא התחיל את עבודתו שלו, עבודה חדשה, זו הוכחה לכך שזה היה עידן חדש, ושישוע היה אלוהים עצמו. הם ביצעו עבודה של שני שלבים שונים בפירוש. שלב אחד בוצע מבית המקדש, והשלב השני בוצע מחוץ לבית המקדש. שלב אחד היה הובלת האדם לפי החוק, והשלב השני היה העלאת קורבן חטאת. שני שלבי העבודה האלה היו שונים באופן מובהק. הדבר מחלק בין העידן החדש והעידן הישן ונכון לגמרי לומר שהם שני עידנים שונים. מיקום עבודתם היה אחר, תוכן עבודתם היה אחר, ומטרת עבודתם הייתה אחרת. משום שכך, אפשר לחלק אותם לשני עידנים: התנ"ך והברית החדשה, כלומר העידן הישן והעידן החדש. כשישוע בא, הוא לא נכנס לבית המקדש, מה שמוכיח שהעידן של יהוה הסתיים. הוא לא נכנס לבית המקדש משום שעבודתו של יהוה בבית המקדש הסתיימה, ולא היה צריך לעשות אותה שוב – לעשות אותה שוב היה פירושו לחזור עליה. רק על ידי כך שהוא עזב את בית המקדש, התחיל עבודה חדשה ופתח נתיב חדש מחוץ לבית המקדש, הוא היה מסוגל להביא את עבודתו של אלוהים אל שיאה. אילולא הוא יצא מבית המקדש כדי לעשות את עבודתו, עבודתו של אלוהים הייתה מתעפשת על יסודותיו של בית המקדש, ולעולם לא היה כל שינוי חדש. על כן, כשישוע בא, הוא לא נכנס לבית המקדש, והוא לא עשה את עבודתו בבית המקדש. הוא עשה את עבודתו מחוץ לבית המקדש, והוא הוביל את תלמידיו ועשה את עבודתו באופן חופשי. עזיבתו של אלוהים את בית המקדש כדי לעשות את עבודתו פירושה שהייתה לאלוהים תוכנית חדשה. עבודתו הייתה עתידה להתבצע מחוץ לבית המקדש, והיא הייתה עתידה להיות עבודה חדשה שלא הייתה מרוסנת באופן יישומה. ברגע שישוע הגיע, הוא שם קץ לעבודתו של יהוה במהלך עידן התנ"ך. על אף שהם נקראו בשני שמות שונים, אותה רוח ביצעה את שני שלבי העבודה, והעבודה שנעשתה הייתה רציפה. מכיוון שהשם היה שונה ושתוכן העבודה היה שונה, העידן היה שונה. כשיהוה בא, זה היה העידן של יהוה, וכשישוע בא, זה היה העידן של ישוע. על כן, בכל פעם שאלוהים בא, הוא נקרא

בשם אחד, הוא מייצג עידן אחד, והוא פותח נתיב חדש. ובכל נתיב חדש, הוא מאמץ שם חדש, מה שמוכיח שאלוהים תמיד חדש ולעולם לא ישן, ושעבודתו לעולם לא מפסיקה לצעוד קדימה. ההיסטוריה תמיד צועדת קדימה, ועבודתו של אלוהים תמיד צועדת קדימה. כדי שתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים שלו תגיע לסופה, עליה להמשיך לצעוד קדימה. בכל יום עליו לעשות עבודה חדשה; בכל שנה עליו לעשות עבודה חדשה. עליו לפתוח נתיבים חדשים, עליו להשיק תקופות חדשות, להתחיל עבודה חדשה ואדירה יותר, ולצד זאת, עליו להביא שמות חדשים ועבודה חדשה. מרגע לרגע, רוח האל עושה עבודה חדשה ולעולם לא דבקה בדרכים הישנות ובתקנות. עבודתה גם מעולם לא נפסקה, אלא שהיא מתממשת בכל רגע שחולף. אם אתם אומרים שעבודתה של רוח הקודש נצחית ולא משתנה, מדוע יהיה דרש מהכוהנים לשרת אותו בבית המקדש, אך ישוע לא נכנס לבית המקדש? זאת על אף שכאשר הוא בא, בני האדם גם אמרו שהוא הכוהן הגדול, ושהוא שייך לבית דוד, וגם הכוהן הגדול והמלך הדגול. מדוע הוא לא העלה קורבנות? בין שהוא נכנס לבית המקדש ובין שהוא לא נכנס אליו, האין כל זו עבודתו של אלוהים עצמו? אם ישוע יבוא שוב כפי שהאדם מדמיין, ובאחרית הימים, הוא עדיין ייקרא ישוע, ועדיין יבוא על גבי ענן לבן, וירד אל בני האדם בצלמו של ישוע, זו תהיה חזרה על עבודתו, הלא כן? האם רוח הקודש מסוגלת לדבוק בישן? האדם מאמין בתפיסות בלבד, והאדם מבין דברים רק לפי משמעותם המילולית, וכן לפי הדמיון שלו. הדמיון שלו לא עולה בקנה אחד עם עקרונות העבודה של רוח הקודש, והוא לא עולה בקנה אחד עם כוונותיו של אלוהים. אלוהים לא יעבוד כך. אלוהים אינו שוטה או טיפש, ועבודתו לא פשוטה כפי שאתם מדמינים. על סמך כל מה שהאדם עושה וחושב, ישוע יבוא על גבי ענן וירד אל קרבכם. אתם תחזו בו, ובעודו רכוב על ענן, הוא יאמר לכם שהוא ישוע. אתם תחזו גם בסימני המסמרים על ידיו ותדעו שהוא ישוע. והוא יושיע אתכם שוב, ויהיה אלוהיכם הגדול. הוא יושיע אתכם, יעניק לכם שם חדש וייתן לכל אחד מכם אבן לבנה, ולאחר מכן, אתם תורשו להיכנס למלכות השמיים ותתקבלו אל תוך גן עדן. אמונות כאלה הן תפיסות של האדם, הלא כן? האם אלוהים עובד בהתאם לתפיסות של האדם, או שמא הוא עובד בניגוד לתפיסות של האדם? כל התפיסות האנושיות נובעות מהשטן, הלא כן? השטן השחית את כל בני האדם, הלא כן? אילו אלוהים היה עובד בהתאם לתפיסות של האדם, הוא היה הופך לשטן, הלא כן? הוא היה שייך לאותו סוג ששייכים אליו ברואיו, הלא כן? מאחר שעד היום, השטן השחית את ברואיו עד כדי כך שהאדם הפך להתגלמות השטן, אילו אלוהים היה עובד בהתאם לדברים של השטן, הוא היה משתף פעולה עם השטן, הלא כן? איך ייתכן שהאדם יעלה בדעתו את עבודתו של אלוהים? לפיכך, אלוהים לעולם לא יעבוד לפי תפיסותיו של האדם, והוא לעולם לא יעבוד כפי שאתם מדמינים. יש כאלה שאומרים שאלוהים עצמו אמר שהוא יגיע על גבי ענן. נכון שאלוהים אמר זאת בעצמו, אך האם אתם לא יודעים שאף אדם לא יכול להעלות בדעתו את מסתרי האל? האם אתם לא יודעים שאף אדם לא יכול להסביר את דברי האל? האם אתם בטוחים ללא צל של ספק שרוח הקודש האירה אתכם והפכה אתכם לנאורים? הרי לא ייתכן שרוח הקודש הראתה לכם את טבע הדברים באופן כה ישיר, נכון? האם רוח הקודש היא זו שהנחתה אתכם, או שמא התפיסות שלכם גרמו לכם לחשוב כך? אתם אמרתם, "אלוהים עצמו אמר זאת." אולם אסור לנו להשתמש בתפיסות שלנו ובדעתנו כדי למדוד את דברי האל. באשר לדברים שאמר ישעיהו, האם אתם יכולים להסביר את דבריו בוודאות גמורה? האם אתם מעזים להסביר את דבריו? מאחר שאתם לא מעזים להסביר את דבריו של ישעיהו, מדוע אתם מעזים להסביר את דבריו של ישוע? מי יותר מרומם, ישוע או ישעיהו?

מאחר שהתשובה היא ישוע, מדוע אתם מסבירים דברים שישוע אמר? האם אלוהים היה מספר לכם מראש על עבודתו? אף ברוא לא יכול לדעת זאת, ואפילו לא השליחים בשמיים או בר האנוש, אז איך ייתכן שאתם תדעו זאת? האדם לקוי מדי. מה שחיוני עבורכם כעת הוא שתכירו את שלושת שלבי העבודה. מעבודתו של יהוה ועד עבודתו של ישוע, ומעבודתו של ישוע ועד לעידן הנוכחי, שלושת שלבי העבודה האלה מקיפים ברצף את כל הקשת של ניהולו של אלוהים, וכולם מהווים עבודה של רוח אחת. מאז בריאת העולם, אלוהים תמיד עמל על ניהול האנושות. הוא הראשית והתכלית, הוא הראשון והאחרון, והוא האחד שפותח עידן והאחד שסוגר את העידן. אין ספק ששלושת שלבי העבודה בעידנים שונים ובמיקומים שונים הם עבודתה של רוח אחת. כל מי שמפריד את שלושת שלבי העבודה האלה מתנגד לאלוהים. כעת חובה עליכם להבין שכל העבודה מהשלב הראשון ועד היום היא עבודתו של אל אחד – עבודתה של רוח אחת. לא יכול להיות ספק בכך.

לגבי כתבי הקודש (1)

כיצד יש לגשת אל כתבי הקודש בנוגע לאמונה באלוהים? זוהי שאלה עקרונית. מדוע אנחנו דנים בשאלה הזאת? משום שבעתיד, אתם תפיצו את הבשורה ותרחיבו את העבודה של עידן המלכות, ולא מספיק שתהיו מסוגלים לדבר על עבודתו של אלוהים כיום. כדי להרחיב את עבודתו, חשוב יותר שתוכלו ליישב את התפיסות הדתיות ישנות ואת דרך האמונה הישנה של בני האדם ולשכנע אותם לחלוטין. רכישת יכולת כזו נוגעת לכתבי הקודש. במשך שנים רבות, דרך האמונה המסורתית של בני האדם (של המשיחיות, אחת משלוש הדתות הגדולות בעולם) הייתה לקרוא בכתבי הקודש. עזיבת כתבי הקודש אינה אמונה באלוהים. עזיבת כתבי הקודש היא סטייה ממוסכמות וכפירה, ואפילו כשבני האדם קוראים ספרים אחרים, הספרים האלה חייבים להיות בבסיסם פירוש של כתבי הקודש. כלומר אם אתם אומרים שאתם מאמינים באלוהים, עליכם לקרוא בכתבי הקודש, עליכם לאכול ולשתות מכתבי הקודש, ומחוץ לכתבי הקודש אסור לכם לעבוד אף ספר שלא נוגע לכתבי הקודש. אם תעשו זאת, תבגדו באלוהים. מאז תחילת קיומם של כתבי הקודש, אמונת בני האדם באלוהים הייתה האמונה בכתבי הקודש. במקום לומר שבני אדם מאמינים באלוהים, מוטב לומר שהם מאמינים בכתבי הקודש. במקום לומר שהם התחילו לקרוא בכתבי הקודש, מוטב לומר שהם התחילו להאמין בכתבי הקודש. במקום לומר שהם חזרו אל אלוהים, מוטב יהיה לומר שהם חזרו אל כתבי הקודש. על כן, בני האדם עובדים את כתבי הקודש כאילו הם אלוהים, כאילו הם נשמת אפם וכאילו הם היו מאבדים אותם, הם היו מאבדים את חייהם. בני האדם חושבים שכתבי הקודש נעלים בדיוק כמו אלוהים, ויש אפילו כאלה שחושבים שהם נעלים יותר מאלוהים. אם בני האדם נעדרים את עבודתה של רוח הקודש, אם הם לא יכולים להרגיש את אלוהים, הם יכולים להמשיך לחיות, אבל ברגע שהם מאבדים את כתבי הקודש או את הפרקים הידועים והאימרות הידועות מכתבי הקודש, הם כאילו הם מאבדים את חייהם. לכן, ברגע שבני האדם מאמינים באלוהים, הם מתחילים לקרוא בכתבי הקודש וללמוד את כתבי הקודש בעל-פה, וככל שהם מסוגלים ללמוד קטעים רבים יותר מכתבי הקודש בעל-פה, כך הם מוכיחים יותר שהם

אוהבים את אלוהים ושמונתם רבה. בני האדם שקראו בכתבי הקודש ויכולים לספר עליהם לאחרים הם כולם אחים טובים ואחיות טובות. במשך כל השנים האלה, אמונתם של בני האדם ונאמנותם לאלוהים נמדדו על פי המידה שבה הם הבינו את כתבי הקודש. רוב בני האדם פשוט לא מבינים מדוע הם צריכים להאמין באלוהים, לא יודעים איך להאמין באלוהים, ולא עושים דבר מלבד לחפש בעיוורון אחר רמזים לפיענוח פרקים מכתבי הקודש. בני אדם מעולם לא עסקו בצעידה בכיוון עבודתה של רוח הקודש. לכל אורך הדרך, הם לא עשו דבר מלבד ללמוד ולחקור את כתבי הקודש באופן נואש. איש מעולם לא מצא עבודה חדשה יותר של רוח הקודש מחוץ לכתבי הקודש, איש מעולם לא נפרד מכתבי הקודש, ואיש מעולם גם לא העז להיפרד מכתבי הקודש. בני האדם למדו את כתבי הקודש לאורך כל השנים. הם העלו כל כך הרבה הסברים, והשקיעו כל כך הרבה מאמץ. יש להם גם דעות רבות בנוגע לכתבי הקודש, והם מתפלמסים עליהן בלי סוף, ולכן ישנם כיום יותר מאלפיים פלגים דתיים שונים. כולם רוצים למצוא בכתבי הקודש הסברים מיוחדים כלשהם או תעלומות עמוקות יותר. הם רוצים לחקור את כתבי הקודש ולמצוא בהם רקע לעבודתו של יהוה בעם ישראל, או רקע לעבודתו של ישוע ביהודה, או תעלומות נוספות שאיש עוד לא מכיר. גישתם של בני האדם לכתבי הקודש היא גישה של אובססיה ואמונה, ואיש לא יכול להבין לגמרי את הסודות או המהות של כתבי הקודש. כך שכיום, לבני האדם עדיין יש תחושת קסם בל-תתואר בכל הנוגע לכתבי הקודש. יתרה מזאת, יש להם אובססיה לכתבי הקודש והם מאמינים בהם. כיום, כולם רוצים למצוא בכתבי הקודש את הנבואות על אחרית הימים, ולגלות מכתבי הקודש איזו עבודה אלוהים עושה באחרית הימים ומה הם האותות לבוא אחרית הימים. על כן, הם עובדים את כתבי הקודש בלהט רב יותר, וככל שאחרית הימים מתקרבת, כך הם מקבלים יותר את הנבואות שבכתבי הקודש, ובמיוחד את אלה על אחרית הימים. יש להם כזו אמונה עיוורת בכתבי הקודש וכזה אמון בכתבי הקודש שהם לא רוצים כלל לחפש את עבודתה של רוח הקודש. בתפיסותיהם של בני האדם, הם חושבים שרק כתבי הקודש יכולים להביא לעבודתה של רוח הקודש, שרק בכתבי הקודש אפשר למצוא את עקבותיו של אלוהים, שרק בכתבי הקודש מסתתרות התעלומות של עבודתו של אלוהים. בני האדם מאמינים שרק כתבי הקודש – ולא אף ספר אחר או אף בן אדם – יכולים להבהיר הכל על אלוהים ועל כלל עבודתו, שכתבי הקודש יכולים להביא את עבודת השמיים לארץ, ושכתבי הקודש יכולים גם לפתוח וגם לחתום את העידנים. משום התפיסות האלה, בני האדם לא ממהרים לחפש את עבודתה של רוח הקודש. לכן, בלי קשר לאופן שבו כתבי הקודש עזרו לבני האדם בעבר, הם הפכו למכשול לעבודה הנוכחית של אלוהים. ללא כתבי הקודש, בני האדם יכולים לחפש את עקבותיו של אלוהים בכל מקום, אך כיום, עקבותיו מוגבלים לכתבי הקודש. לכן הרחבת עבודתו הנוכחית הפכה קשה כפליים, והפכה למאבק ללא סוף. כל זאת משום הפרקים הידועים והאמרות הידועות מכתבי הקודש, ומשום הנבואות השונות בכתבי הקודש. כתבי הקודש הפכו לאליל בדעתם של בני האדם – הם הפכו לחידה במוחם. בני האדם פשוט לא מסוגלים להאמין שאלוהים יכול לעבוד במנותק מכתבי הקודש, הם לא מסוגלים להאמין שבני אדם יכולים למצוא את אלוהים מחוץ לכתבי הקודש, וקל וחומר שהם לא יכולים להאמין שאלוהים יכול להיפרד מכתבי הקודש במהלך עבודתו הסופית ולהתחיל מחדש. זו מחשבה שלא תעלה על הדעת עבור בני האדם – הם לא יכולים להאמין בכך והם גם לא יכולים לדמיין זאת. כתבי הקודש הפכו למכשול גדול עבור בני האדם, והם מקשים על הרחבת העבודה החדשה הזו על ידי אלוהים. לפיכך, אם לא תבינו את הסודות של כתבי הקודש, לא תוכלו להצליח להפיץ את הבשורה,

ולא תוכלו לשאת עדות על העבודה החדשה. על אף שכיום, אתם לא קוראים את כתבי הקודש, אתם בכל זאת מחבבים אותם עד מאוד. כלומר כתבי הקודש אומנם לא בידיכם, אך רבות מהתפיסות שלכם נובעות מהם. אתם לא מבינים את מקורותיהם של כתבי הקודש, או את הסודות על שני השלבים הקודמים בעבודתו של אלוהים. על אף שאתם לא אוכלים ושותים את כתבי הקודש, עליכם להבין את כתבי הקודש, ועליכם לרכוש ידע נכון על כתבי הקודש. רק כך תוכלו לדעת מהי תוכנית הניהול בת 6,000 השנים של אלוהים. אתם תשתמשו בדברים האלה כדי לשכנע בני אדם, כדי לגרום להם להכיר בכך שהזרם הזה הוא הדרך האמיתית, כדי לגרום להם להכיר בכך שהנתיב שאתם צועדים בו כיום הוא נתיב האמת, ושרוח הקודש היא שמכוונת אותו, ולא בן-אנוש כלשהו.

לפני עידן החסד, בני האדם קראו את כתבי הקודש, אך באותה עת היה רק התנ"ך, והברית החדשה טרם נכתבה. מאז שהתנ"ך היה קיים, בני האדם החלו לקרוא את כתבי הקודש. לאחר שיהיה סיים לכוון אותו, משה כתב את בראשית, שמות, ודברים... הוא נזכר בעבודתו של יהוה באותה עת, וכתב אותה. כתבי הקודש הם ספר היסטוריה. הם כוללים, כמובן, גם כמה חזונות של נביאים, והחזונות האלה אינם היסטוריה בשום אופן. כתבי הקודש כוללים מספר חלקים – הם אינם רק נבואה, רק עבודתו של יהוה, או רק איגרות פאולוס. עליכם לדעת כמה חלקים כתבי הקודש כוללים. התנ"ך כולל את בראשית, שמות... וישנם גם ספרי נבואה שנכתבו על ידי הנביאים. על פי המסורת הנוצרית, ספרי התנ"ך נחתמים בספר מלאכי. התנ"ך מתעד את העבודה בעידן החוק, שאותה הוביל יהוה. החל מספר בראשית וכלה בספר מלאכי, זהו תיעוד מקיף של כל העבודה בעידן החוק. כלומר התנ"ך מתעד את כל מה שחוו בני האדם שיהוה הוביל בעידן החוק. במהלך עידן החוק של התנ"ך, יהוה רומם נביאים רבים וגרם להם לשאת נבואות למענו. הם נתנו הוראות לשבטים וללאומים רבים, וחזו את העבודה שיהוה עתיד היה לעשות. יהוה נתן לבני האדם האלה שהוא רומם את רוח הנבואה: הם היו מסוגלים לראות את החזונות מיהוה ולשמוע את קולו, ולכן הוא נתן השראה לכתוב נבואות. העבודה שהם עשו הייתה ביטוי קולו של יהוה. זו הייתה עבודת הנבואה שהם עשו בשם יהוה, ועבודתו של יהוה באותה עת הייתה פשוט לכוון את בני האדם האלה באמצעות רוח האל. הוא לא התגלם כבשר ודם, ובני האדם לא ראו את פניו כלל. לפיכך, הוא רומם נביאים רבים כדי לעשות את עבודתו, ונתן להם אורים ותומים שהם העבירו לכל שבט ולכל קהילה בעם ישראל. עבודתם הייתה לבטא דברי נבואה, וחלקם כתבו את ההוראות שיהוה נתן להם כדי להראות לאחרים. יהוה רומם את בני האדם האלה כדי שהם ישאו נבואות, כדי שהם יחזו את העבודה העתידית או את העבודה שנותרה להיעשות באותה עת, על מנת שבני האדם יוכלו לחזות במופלאותו וחוכמתו של יהוה. ספרי הנבואה האלה שונים למדי מספרי הקודש האחרים. הם מורכבים מדברים שאמרו או כתבו בני האדם שקיבלו את רוח הנבואה – בני האדם שנחשפו לחזונות או לקול מיהוה. מלבד ספרי הנבואה, כל שאר התנ"ך הוא תיעוד שביצעו בני האדם לאחר שיהוה סיים את עבודתו. אי-אפשר להתייחס לספרים האלה כאל חזונות שנשאו הנביאים שיהוה רומם, בדיוק כפי שאי-אפשר להשוות בין ספר בראשית וספר שמות לבין ספר ישעיהו או ספר דניאל. הנבואות נישאו לפני שהעבודה בוצעה. לעומת זאת, הספרים האחרים נכתבו לאחר שהיא הושלמה, שזה מה שבני האדם היו מסוגלים לעשות. יהוה נתן השראה לנביאי העת ההיא והם נשאו כמה נבואות, אמרו דברים רבים וניבאו על עידן החסד וכן על חורבן העולם באחרית הימים – העבודה שיהוה תכנן לעשות. כל שאר הספרים מתעדים את העבודה שיהוה עשה בעם ישראל. לפיכך, כשאתם קוראים את כתבי הקודש, אתם בעיקר קוראים על מה שיהוה עשה בישראל. התנ"ך בעיקר מתעד את

עבודתו של יהוה כשהוא כיוון את עם ישראל, ואת שימושו במשה להוצאת בני ישראל ממצרים. כך הוא חילץ אותם מכבלי פרעה והביא אותם אל המדבר. לאחר מכן הם נכנסו לכנען וכל מה שבא לאחר מכן היה חייהם בכנען. הכל חוץ מזה הוא תיעוד של עבודתו של יהוה ברחבי עם ישראל. כל מה שמתועד בתנ"ך הוא עבודתו של יהוה בעם ישראל – העבודה שיהוה עשה בארץ שבה הוא ברא את אדם ואת חוה. מאז שאלוהים החל להנהיג את בני האדם עלי אדמות אחרי נח, כל מה שמתועד בתנ"ך הוא העבודה בעם ישראל. ומדוע לא מתועדת כל עבודה מחוץ לעם ישראל? משום שארץ ישראל היא ערש האנושות. בראשית, לא היו ארצות אחרות מלבד ארץ ישראל, ויהוה לא עבד באף מקום אחר. משום כך, מה שמתועד בכתבי הקודש הוא רק העבודה בעם ישראל באותה עת. הדברים שאמרו הנביאים, ישעיהו, דניאל, ירמיהו ויחזקאל... דבריהם חוזים את עבודתו האחרת של אלוהים על בני האדמה – הם חוזים את עבודתו של יהוה אלוהים עצמו. כל זה בא מאלוהים. זו הייתה עבודתו של רוח הקודש, וחוץ מהספרים האלה של הנביאים, כל השאר הוא תיעוד של האופן שבו בני האדם חוו את עבודתו של יהוה בזמן ההוא.

עבודת הבריאה התרחשה לפני שהייתה אנושות, אך ספר בראשית בא רק לאחר שהייתה אנושות. הוא היה ספר שמשה כתב במהלך עידן החוק. הדבר דומה לאופן שבו הדברים מתרחשים כיום: לאחר שהדברים קורים, אתם כותבים אותם כדי להראות זאת לבני אדם בעתיד. עבור בני האדם בעתיד, הדברים שתיעדתם הם דברים שהתרחשו בימים עברו – הם אינם אלא היסטוריה. הדברים שמתועדים בתנ"ך הם עבודתו של יהוה בישראל, ומה שמתועד בברית החדשה הוא עבודתו של ישוע במהלך עידן החסד. כתבי הקודש מתעדים את העבודה שאלוהים עשה בשני עידנים שונים. התנ"ך מתעד את עבודתו של אלוהים במהלך עידן החוק, ולפיכך, התנ"ך הוא ספר היסטורי. לעומת זאת, הברית החדשה היא תוצר של העבודה בעידן החסד. כשהתחילה העבודה החדשה, גם היא הפכה לבלתי-מעודכנת. זו הסיבה שגם הברית החדשה היא ספר היסטורי. מובן שהברית החדשה אינה שיטתית כמו התנ"ך, והיא גם לא מתעדת דברים רבים כמו שהתנ"ך מתעד. כל הדברים שאמר יהוה של התנ"ך מתועדים בכתבי הקודש, ואילו רק חלק מדבריו של ישוע מתועדים בארבעת ספרי הבשורה. מובן שגם ישוע עשה עבודה רבה, אך היא לא תועדה בפרטי פרטים. הסיבה לכך שפחות מתועד בברית החדשה היא כמות העבודה שישוע עשה. כמות עבודתו במשך שלוש וחצי שנים על פני האדמה וכמות עבודתם של השליחים היו מעטות בהשוואה לכמות עבודתו של יהוה. לפיכך, ישנם פחות ספרים בברית החדשה בהשוואה לתנ"ך.

אילו מן ספרים הם כתבי הקודש? התנ"ך הוא עבודתו של אלוהים במהלך עידן החוק. התנ"ך מתעד את כל עבודתו של יהוה במהלך עידן החוק ואת עבודת הבריאה שלו. כולו מתעד את העבודה שעשה יהוה, והוא נחתם, על פי המסורת הנוצרית, בתיעוד עבודתו של יהוה בספר מלאכי. התנ"ך מתעד שתי עבודות שאלוהים עשה: האחת היא עבודת הבריאה, והשנייה היא קביעת החוק. שתיהן הן עבודה שעשה יהוה. עידן החוק מייצג את העבודה תחת השם יהוה אלוהים. זוהי כלל העבודה שבוצעה בעיקר תחת השם יהוה. לפיכך, התנ"ך מתעד את עבודתו של יהוה, והברית החדשה מתעדת את עבודתו של ישוע, עבודה שבוצעה בעיקר תחת השם ישוע. החשיבות של שמו של ישוע ושל העבודה שהוא עשה מתועדת ברובה בברית החדשה. במהלך עידן החוק של התנ"ך, יהוה בנה את בית המקדש ואת המזבח בארץ ישראל. הוא כיוון את חייהם של בני ישראל על פני האדמה, והוכיח שהם היו העם הנבחר שלו, קבוצת בני האדם הראשונה שהוא בחר על פני האדמה, קבוצה שהייתה כלבבו,

הקבוצה הראשונה שהוא הוביל באופן אישי. כלומר שנים עשר השבטים של ישראל היו נבחריו הראשונים של יהוה, ולכן הוא תמיד עבד בקרבם, עד שעבודתו של יהוה של עידן החוק הגיעה לסופה. שלב העבודה השני היה העבודה של עידן החסד של הברית החדשה, והוא התבצע בקרב שבט יהודה, אחד משנים עשר השבטים של ישראל. הסיבה לכך שהיקף העבודה היה קטן יותר היא שישוע היה אלוהים שהתגלם כבשר ודם. ישוע עבד רק ברחבי ארץ יהודה, והוא עשה עבודה רק במשך שלוש וחצי שנים. לפיכך, מה שמתועד בברית החדשה בשום אופן לא יכול לעלות על כמות העבודה המתועדת בתנ"ך. עבודתו של ישוע בעידן החסד מתועדת בעיקר בארבעת ספרי הבשורה. הדרך שבה צעדו בני האדם בעידן החסד הייתה דרך של שינויים שטחיים מאוד בטבע חייהם, ורובם מתועדים באיגרות. האיגרות מראות איך רוח הקודש עבדה באותה עת. (כמובן, בלי קשר לשאלה אם הוטלו על פאולוס ייסורים או אם הוא הוכה בפורענות, העבודה שהוא עשה הייתה בהכוונת רוח הקודש. הוא שימש את רוח הקודש באותה עת. גם פטרוס שימש את רוח הקודש, אך הוא לא עשה עבודה רבה כמו זו שעשה פאולוס. אף על פי שהעבודה של פאולוס כללה את טומאת האדם, מהאיגרות שכתב פאולוס, אפשר לראות כיצד רוח הקודש עבדה באותה עת. הדרך של פאולוס הייתה הדרך הנכונה, היא הייתה טובה, והיא הייתה הדרך של רוח הקודש.)

אם ברצונכם לראות את העבודה של עידן החוק, ולראות איך בני ישראל צעדו בדרכו של יהוה, עליכם לקרוא את התנ"ך. אם ברצונכם להבין את העבודה של עידן החסד, עליכם לקרוא את הברית החדשה. אך כיצד תוכלו לראות את העבודה של אחרית הימים? עליכם לקבל את הנהגתו של אלוהים של היום, ולהיווכח בעבודה של היום. זאת משום שזו העבודה החדשה, ואיש עוד לא תיעד אותה בכתבי הקודש. כיום, אלוהים התגלם כבשר ודם ובחר נבחרים אחרים בסין. אלוהים עובד בבני האדם האלה. הוא ממשיך את עבודתו על פני האדמה, וממשיך את העבודה של עידן החסד. העבודה של היום היא נתיב שבו האדם מעולם לא צעד, ודרך שאיש מעולם לא ראה. זו עבודה שמעולם לא נעשתה בעבר – זו עבודתו הנוכחית של אלוהים על פני האדמה. לפיכך, עבודה שלא נעשתה בעבר היא לא היסטוריה, משום שההווה הוא ההווה, והוא עדיין לא הפך לעבר. בני האדם לא יודעים שאלוהים עשה עבודה אדירה יותר וחדשה יותר על פני האדמה ומחוץ לעם ישראל, שהיא כבר הגיעה מעבר לתחומיו של עם ישראל, ומעבר לתחומיהם של חזונות הנביאים. הם לא יודעים שזו עבודה חדשה ומפלאה מחוץ לנבואות, עבודה חדשה מעבר לעם ישראל ועבודה שבני האדם לא יכולים לתפוס או להעלות על דעתם. איך ייתכן שכתבי הקודש יכילו תיעוד מפורש של עבודה כזו? מי יכול היה לתעד מראש כל פרט בעבודה של היום, מבלי להשמיט דבר? מי יכול היה לתעד בספר הישן והמעופש את העבודה הזו, העזה יותר והחכמה יותר, שסותרת את המוסכמות? העבודה של היום היא לא היסטוריה, ולכן, אם את רוצים לצעוד בנתיב החדש של היום, עליכם להיפרד מכתבי הקודש, ועליכם להרחיק אל מעבר לספרי הנבואה או ההיסטוריה שבכתבי הקודש. אך רק כשתוכלו לצעוד בנתיב החדש כראוי, שתוכלו להיווכח במישור החדש ובעבודה החדשה. עליכם להבין מדוע אתם מתבקשים כיום שלא לקרוא את כתבי הקודש, מדוע יש עבודה אחרת שנפרדת מכתבי הקודש, מדוע אלוהים לא מחפש נוהג חדש יותר ומפורט יותר בכתבי הקודש, מדוע יש במקום זאת עבודה אדירה יותר מחוץ לכתבי הקודש. זה כל מה שעליכם להבין. עליכם לדעת את ההבדל בין העבודה הישנה לבין העבודה החדשה, ואפילו שאתם לא קוראים את כתבי הקודש, עליכם לנתח אותם. ולא, עדיין תעבדו את כתבי הקודש ויהיה לכם קשה

להיווכח בעבודה החדשה ולעבור שינויים חדשים. מכיוון שיש דרך נעלה יותר, למה לכם ללמוד את הדרך הרדודה והמיושנת הזו? מכיוון שיש אמירות חדשות ועבודה חדשה, למה לכם לחיות בתיעוד היסטורי ישן? האמירות החדשות יכולות לקיים אתכם, מה שמוכיח שזו העבודה החדשה. התיעוד הישן לא יכול לפטם אתכם או לרצות את הצרכים הנוכחיים שלכם, מה שמוכיח שזוהי היסטוריה, ולא העבודה של הכאן והעכשיו. הדרך הנעלה ביותר היא העבודה החדשה ביותר. ועם העבודה החדשה, בלי קשר לשאלה כמה נעלה הייתה דרך העבר, היא עדיין תולדותיהן של מחשבות בני האדם, ובלי קשר לערכה כספר עיון, היא בכל זאת הדרך הישנה. אפילו שהדרך הישנה מתועדת ב"ספר הקדוש", היא היסטוריה. אפילו שהדרך החדשה לא מתועדת ב"ספר הקדוש", היא הדרך של הכאן והעכשיו. הדרך הזו יכולה להושיע אתכם, והדרך הזו יכולה לשנות אתכם, משום שזו עבודתה של רוח הקודש.

עליכם להבין את כתבי הקודש – העבודה הזו היא ההכרחית ביותר! כיום, אתם לא צריכים לקרוא את כתבי הקודש, משום שאין בהם שום דבר חדש. הם כולם ישנים. כתבי הקודש הם ספר היסטורי, ואילו הייתם אוכלים ושותים את התנ"ך במהלך עידן החסד – אם הייתם מנהיגים את מה שנדרש בתקופת התנ"ך במהלך עידן החסד – ישוע היה דוחה אתכם ומגנה אתכם. אם הייתם מחילים את התנ"ך על עבודתו של ישוע, הייתם פרושים. אם תאחדו כיום את התנ"ך ואת הברית החדשה, ותאכלו ותשתו אותם, ותנהיגו אותם, אלוהים של היום יגנה אתכם. אם תעשו זאת, לא תהיו מעודכנים בעבודתה של רוח הקודש כיום! אם אתם אוכלים ושותים את התנ"ך ואת הברית החדשה, אם מחוץ לזרם של רוח הקודש! בזמנו של ישוע, ישוע הוביל את היהודים ואת כל חסידיו לפי העבודה שרוח הקודש עשתה בו באותה עת. הוא לא השתמש בכתבי הקודש כתשתית למעשיו, אלא דיבר על פי עבודתו. הוא התעלם ממה שנכתב בכתבי הקודש, והוא לא חיפש בכתבי הקודש נתיב להובלת חסידיו. מהרגע הראשון של עבודתו, הוא הפיץ את דרך ההכאה על חטא – ביטוי שלא מוזכר כלל בנבואות התנ"ך. לא זו בלבד שהוא לא פעל לפי כתבי הקודש, אלא שהוא גם צעד בנתיב חדש ועשה עבודה חדשה. הוא מעולם לא התייחס לכתבי הקודש בהטפותיו. במהלך עידן החוק, איש מעולם לא היה מסוגל לעשות את הנסים שהוא עשה – לרפא חולים ולגרש שדים. כך גם לגבי עבודתו, תורתו, והסמכות והעוצמה של דבריו – איש לא היה מסוגל להשיגן במהלך עידן החוק. ישוע פשוט עשה את עבודתו החדשה. אפילו שבני אדם רבים גינו אותו על סמך כתבי הקודש, ואפילו השתמשו בתנ"ך כדי לצלוב אותו, עבודתו התעלתה על התנ"ך. אלמלא כן, מדוע בני האדם מסמרו אותו לצלב? האם הם עשו זאת משום שהתנ"ך לא הזכיר כלל את תורתו ואת יכולתו לרפא חולים ולגרש שדים? מטרת עבודתו הייתה לפתוח נתיב חדש, ולא לקרוא תיגר על כתבי הקודש, או לבטל במכוון את התנ"ך. הוא בסך הכל בא כדי לבצע את כהונתו, להביא את העבודה החדשה לבני האדם שייחלו לו וחיפשו אותו. הוא לא בא כדי להסביר את התנ"ך או לתמוך בעבודתו של התנ"ך. מטרת עבודתו לא הייתה לאפשר לעידן החוק להמשיך להתפתח, משום שעבודתו לא התייחסה לאפשרות שהיא מושתתת על כתבי הקודש. ישוע בסך הכל בא כדי לעשות את העבודה שהיה עליו לעשות. לפיכך, הוא לא הסביר את נבואות התנ"ך ולא עבד על פי דבריו של עידן החוק של התנ"ך. הוא התעלם ממה שנכתב בתנ"ך. לא היה לו אכפת אם עבודתו עלתה בקנה אחד עם התנ"ך, ולא היה לו אכפת מה בני האדם יודעים על עבודתו או כיצד הם מגנים אותה. הוא בסך הכל המשיך לעשות את העבודה שהיה עליו לעשות, אפילו שבני אדם רבים השתמשו בחזונות הנביאים של התנ"ך כדי לגנות אותו. בעיני

בני האדם, עבודתו הייתה חסרת בסיס, וחלקים רבים ממנה סתרו את התייעוד של התנ"ך. האין זו שטות? האם צריך להחיל דוקטרינות על עבודתו של אלוהים? והאם היא צריכה להתאים לחזונו הנביאים? אחרי הכל, מה חשוב יותר: אלוהים או כתבי הקודש? מדוע אלוהים חייב לעבוד על פי כתבי הקודש? האם ייתכן שאין לאלוהים זכות לחרוג מכתבי הקודש? האם אלוהים לא יכול להיפרד מכתבי הקודש ולעשות עבודה אחרת? מדוע ישוע ותלמידיו לא שמרו את השבת? אם היה עליו לשמור את השבת ולנהוג על פי מצוות התנ"ך, מדוע ישוע לא שמר את השבת לאחר שהוא בא, אלא רחץ את רגליו, כיסה את ראשו, בצע לחם ושתי יין? כל הדברים האלה נעדרים ממצוות התנ"ך, הלא כן? אם ישוע כיבד את התנ"ך, מדוע הוא הפר את הדוקטרינה הזו? עליכם לדעת מה בא קודם, אלוהים או כתבי הקודש! בהיותו אדון השבת, האם הוא לא יכול להיות גם אדונם של כתבי הקודש? העבודה שישוע עשה במהלך תקופתה של הברית החדשה פתחה פתח לעבודה חדשה: הוא לא עבד על פי עבודת התנ"ך, ולא החיל את דברי יהוה מהתנ"ך. הוא עשה את עבודתו שלו, ועשה עבודה חדשה יותר, ועבודה שהייתה נעלה יותר מהחוק. לכן, הוא אמר: "אַל תַּחֲשֹׁבוּ שֶׁבָּאתִי לְבַטֵּל אֶת הַתּוֹרָה אוֹ אֶת הַנְּבִיאִים; לֹא בָּאתִי לְבַטֵּל פִּי אֶם לְקַיֵּם". לפיכך, בהתאם למה שהוא השיג, הוא הפר דוקטרינות רבות. בשבת שבה הוא לקח את תלמידיו לשדות התבואה, הם לקטו שיבולים ואכלו אותן. הוא לא שמר את השבת, והוא אמר "כִּן־הָאָדָם הוּא אֲדוֹן הַשָּׁבֶת". באותה עת, לפי חוקיהם של בני ישראל, מי שלא שמר את השבת היה נסקל למוות. לעומת זאת, ישוע גם לא נכנס לבית המקדש וגם לא שמר את השבת, ועבודתו לא נעשתה בידי יהוה במהלך תקופת התנ"ך. לפיכך, העבודה שעשה ישוע חרגה מחוקי התנ"ך, היא הייתה נעלה ממנו ולא הסתמכה עליו. במהלך עידן החסד, ישוע לא עבד על פי חוקי התנ"ך. הוא הפר את הדוקטרינות האלה. כיום ישנם בני אדם רבים הדבקים בכתבי הקודש, ובפרט בחוקי התנ"ך – האין הם מתכחשים לעבודתו של ישוע? יש כאלה שאומרים, "כתבי הקודש הם ספרים קדושים שחייבים לקרוא". אחרים אומרים, "יש לתמוך בעבודתו של אלוהים לעולם, התנ"ך הוא בריתו של אלוהים עם בני ישראל ואי-אפשר לבטל אותה, ותמיד יש לשמור את השבת!" האין הם מגוחכים? מדוע ישוע לא שמר את השבת? האם הוא חטא? מה יכול להבין דברים כאלה? ללא קשר לאופן שבו קוראים את כתבי הקודש, אי-אפשר להכיר את עבודתו של אלוהים באמצעות כישורי התפיסה האנושיים. לא זו בלבד שלא תזכו להכיר את אלוהים באופן טהור, אלא שגם תפיסותיכם יהפכו יותר ויותר מבישות, עד כדי כך שתתחילו להתנגד לאלוהים. אלמלא התגלמותו של אלוהים כבשר ודם כיום, תפיסותיהם של בני האדם היו ממיטות עליהם חורבן, והם היו מתים בייסורים שאלוהים ממיט.

לגבי כתבי הקודש (2)

כתבי הקודש נקראים גם הברית הישנה, היא התנ"ך, והברית החדשה. האם אתם יודעים למה מתייחסת המילה "ברית"? ה"ברית" בברית הישנה נובעת מהברית שיהוה כרת עם עם ישראל כשהוא הרג את המצרים והושיע את בני ישראל מידי פרעה. כמובן, הראיה לברית הייתה דם השה על המזוזות ועל המשקוף, שבאמצעותו אלוהים

כרת ברית עם האדם, ברית שבה נאמר שכל מי שדם השה היה על המזוזות ועל המשקוף של ביתו שייך לבני ישראל, שייך לעם הנבחר של אלוהים, ויהיה יותר אותו בחיים (משום שיהיה עמד להרוג כל בכור בארץ מצרים, מאדם ועד בהמה). לברית יש שני רבדים של משמעות. יהיה לא יגאל אף אדם או בהמה בארץ מצרים. הוא יהרוג את כל הבנים הבכורים ואת כל בכורות הבקר והצאן. לכן, ברבים מספרי הנבואה מופיעים חזונות שלפיהם יהיה ייסור את המצרים כתוצאה מהברית שלו. זהו רובד המשמעות הראשון של הברית. יהיה הרג את הבנים הבכורים של ואת כל בכורות הבהמה בארץ מצרים, והוא הותיר בחיים את כל בני ישראל, ופירוש הדבר הוא שיהיה הוקיר את כל עם ישראל והותיר את כל בני העם בחיים. הוא רצה לעשות בהם עבודה בטווח הארוך, וכרת את הברית איתם באמצעות דם השה. מאותו רגע והלאה, יהיה לא הרג את בני ישראל, והוא אמר שהם יהיו נבחריו לעולם. בקרב שנים עשר שבטי ישראל, הוא פתח בעבודתו לעידן החוק כולו, פרש את כל חוקיו בפני בני ישראל, ובחר מביניהם נביאים ושופטים, והם היו במרכז עבודתו. יהיה כרת איתם ברית: כל עוד העידן לא ישתנה, הוא יבצע את עבודתו רק בקרב הנבחרים. הברית של יהיה הייתה נצחית, מפני שהיא נכרתה בדם ומפני שהיא נכרתה עם העם הנבחר. עובדה חשובה יותר היא שהוא בחר את ההיקף והמטרה המתאימים לפתיחת עבודתו לעידן כולו, ולכן בני האדם חשבו את הברית לחשובה במיוחד. זה רובד המשמעות השני של הברית. למעט ספר בראשית, שהתרחש לפני כריתת הברית, כל ספרי התנ"ך מתעדים את עבודת האל בקרב בני ישראל לאחר כריתת הברית. מובן שיש מדי פעם סיפורים על הגויים, אך ככלל, התנ"ך מתעדת את עבודתו של אלוהים בעם ישראל. משום בריתו של יהיה עם בני ישראל, הספרים שנכתבו בעידן החוק מכונים גם "הברית הישנה". הם נקראים כך על שם בריתו של יהיה עם בני ישראל.

הברית החדשה קרויה כך על שם דמו של ישוע שנשפך על הצלב, ועל שם בריתו עם כל מאמיניו. זו הייתה בריתו של ישוע: בני האדם היו רק צריכים להאמין בו, ודמו שנשפך היה מוחל לחטאיהם, וכך הם היו זוכים לישועה וללידה מחודשת דרכו, והם היו מפסיקים להיות חוטאים. בני האדם היו צריכים רק להאמין בו כדי לקבל את חסדו ולא לסבול בגיהנום אחרי מותם. כל הספרים שנכתבו במהלך עידן החסד באו לאחר הברית הזו, והם כולם מתעדים את העבודה והאמירות שהיא הכילה. הם לא ממשיכים מעבר לישועה של האדון ישוע על הצלב ולא ממשיכים מעבר לברית. אלה הם ספרים שכתבו האחים שהאמינו באדון ושהיו להן חוויות. לפיכך, גם הספרים האלה קרויים על שם ברית: הם קרויים הברית החדשה. שתי הבריתות האלה כוללות רק את עידן החסד ואת עידן החוק, ואין להן כל קשר לעידן הסופי. לפיכך, כתבי הקודש לא יכולים לשמש במיוחד את בני האדם של היום, את בני האדם של אחרית הימים. לכל היותר, הם משתמשים כסימוכין ארעיים, אך למעשה, כמעט ואין להם ערך. אולם בני אדם דתיים עדיין נוצרים אותם יותר מכל בלבם. הם לא מכירים את כתבי הקודש. הם יודעים רק כיצד להסביר את כתבי הקודש, והם לא מודעים למקורותיהם באופן עקרוני. זו גישתם כלפי כתבי הקודש: כל כתבי הקודש נכונים, הם לא מכילים אף אי-דיוק או שגיאה. מכיוון שהם קודם כל החליטו שכתבי הקודש נכונים ושאינם בהם שגיאות, הם לומדים אותם ובוחרים אותם בעניין רב. שלב העבודה של היום לא נחזה בכתבי הקודש. מעולם לא הוזכרה עבודת הכיבוש במקומות החשובים ביותר, משום שזוהי העבודה הנוכחית. משום שעידן העבודה שונה, אפילו ישוע עצמו לא היה מודע לכך ששלב העבודה הזה ייעשה במהלך אחרית הימים. אם כך, איך יוכלו בני האדם של אחרית הימים לחקור ולמצוא את שלב העבודה הזה בכתבי הקודש?

רוב בני האדם שמסבירים את כתבי הקודש משתמשים בהיקשים לוגיים, ואין להם רקע ממש. הם בסך הכל משתמשים בהיגיון כדי להקיש על דברים רבים. שנה אחר שנה, איש לא העז לנתח את כתבי הקודש, או לומר "לא" לכתבי הקודש, משום שהספר הזה הוא הספר הקדוש, ובני האדם עובדים אותו כאל. כך המצב כבר כמה אלפי שנים. אלוהים התעלם מכך, ואיש לא גילה את הסודות של כתבי הקודש. אנחנו אומרים שהערצת כתבי הקודש היא עבודת אלילים, אך איש מהמאמינים האדוקים האלה לא מעז לתפוס זאת כך, והם יאמרו לכם: "אחיי ואחיותיי! אל תאמרו זאת. זה נורא! איך אתם יכולים לחלל את קודשו של אלוהים?" לאחר מכן הם ילבשו סבר פנים כאוב: "הו, ישוע הרחום, אדון הישועה, אנחנו מתחננים בפניך שתמחל לחטאיהם. זאת מכיוון שאתה אלוהים שאוהב את האמת, וכולנו חטאנו. אנא היה חסוד עמנו. אמן." הם כל כך "אדוקים". איך ייתכן שכל כך קל להם לקבל את האמת? אם תאמרו להם זאת, הם יאבדו את עשתונותיהם. איש לא מעז לחשוב שייתכן שכתבי הקודש נגועים בדעות אנושיות ובתפיסות אנושיות, ואיש לא יכול לראות את הפגם הזה. חלק ממה שנכתב בכתבי הקודש הוא חוויה וידע אנושיים, חלק ממה שנכתב בהם הוא הנאורות של רוח הקודש, והם כוללים גם מהילה באינטלקט ומחשבה אנושיים. אלוהים מעולם לא התערב בדברים האלה, אך יש גבול: הם לא יכולים לחרוג מהמחשבה הרגילה של בני האדם, ואם הם יעשו זאת, הם יתערבו בעבודתו של אלוהים ויפריעו לה. דברים החורגים מהמחשבה האנושית הרגילה הם עבודתו של השטן. משום שהם גורמים לבני אדם להתנער מחובת האדם, הם עבודתו של השטן, והשטן הוא שמכוון אותם. באותו הרגע, רוח הקודש לא תתיר לכם לפעול כך. לפעמים אחים ואחיות מסוימים שואלים: "האם מותר לי לעבוד באופן כזה וכזה?" אני מביט בשיעור קומתם ואומר: "מותר!" ישנם גם כאלה שאומרים: "אם אני עובד באופן כזה וכזה, האם מצבי רגיל?" ואני אומר: "כן! הוא רגיל. הוא רגיל במיוחד!" אחרים אומרים: "האם מותר לי לעבוד כך?" ואני אומר: "לא!" הם אומרים: "מדוע לו מותר ולי אסור?" ואני אומר: "משום שמה שאתם עושים בא מהשטן, הוא גורם להפרעה, והמניעים שלכם סוטים." יש גם פעמים שבהן העבודה לא הרחיקה לכת מספק, והאחים והאחיות לא יודעים. חלקם שואלים אותי אם מותר לעבוד כך, וכשאני רואה שמעשיהם לא יפריעו לעבודה העתידית, אני אומר שזה מותר. עבודתה של רוח הקודש נותנת לבני האדם היקף לעבודתם. בני האדם לא חייבים להיצמד לרצונותיה של רוח הקודש במדויק, מכיוון שבני האדם ניחנים בחשיבה רגילה ובחולשה, מכיוון שיש להם כמה צרכים של בשר ודם, ומכיוון שיש להם בעיות אמיתיות, ושבמוחם יש מחשבות שהם לא יכולים לשלוט בהן הלכה למעשה. לכל מה שאני דורש מבני האדם יש גבול. יש כאלה שסבורים שדבריי אינם חד-משמעיים – שאני אומר להם לפעול כאוות נפשם. זאת משום שאתם לא מבינים שיש היקף ראוי לדרישותיי. אם המצב היה כפי שאתם מדמיינים אותו – אם הייתי מציב את אותן דרישות לכל בני האדם בלי יוצא מן הכלל, ודורש מהם להשיג את אותו שיעור קומה – זה לא היה עובד. זו דרישה בלתי אפשרית וזה העיקרון לעבודה אנושית, ולא העיקרון לעבודתו של אלוהים. עבודתו של אלוהים מתבצעת על פי הנסיבות של בני האדם בפועל, והיא מבוססת על איכותם הטבעית. זה גם העיקרון להפצת הבשורה: עליכם להתקדם לאט ולתת לטבע לעשות את שלו. רק כשתאמרו למישהו את האמת בבירור הוא יבין, ורק בשלב הזה הוא יהיה מסוגל לשים בצד את כתבי הקודש. אילו אלוהים לא היה עושה את שלב העבודה הזה, מי היה מסוגל להפר את המוסכמות? מי היה מסוגל לעשות את העבודה החדשה? מי היה מסוגל למצוא נתיב חדש מחוץ לכתבי הקודש? משום שהתפיסות המסורתיות והמוסר הפיאודלי של בני האדם הם כה

מבישים, אין להם יכולת להשליך מעליהם את הדברים האלה בעצמם, והם גם לא מספיק אמיצים כדי לעשות זאת. וגרוע אף יותר האופן שבו בני האדם של היום נשבים בקסמם של כמה מילים מתות מכתבי הקודש, והאופן שבו המילים האלה משתלטות על לבם. איך ייתכן שהם יהיו מוכנים לוותר על כתבי הקודש? איך ייתכן שהם יקבלו בקלות רבה כל כך דברים שהם מחוץ לכתבי הקודש? לעומת זאת, המצב יהיה שונה אם תוכלו לדבר בבירור על הסודות של כתבי הקודש ועל עקרונות עבודתה של רוח הקודש, כדי שכל בני האדם ישתכנעו לחלוטין – וזה צורך חשוב ביותר. זאת משום שכל בני האדם הדתיים מעריצים את כתבי הקודש ועובדים אותם כאילו היו אלוהים. הם גם מנסים לתחום את אלוהים בגבולות של כתבי הקודש. למעשה, הם ישיגו את מטרותיהם אך ורק כשהם יצלבו שוב את אלוהים.

לגבי כתבי הקודש (3)

לא כל דבר בכתבי הקודש הוא תיעוד של דברים שאלוהים אמר באופן אישי. כתבי הקודש פשוט מתעדים את שני השלבים הקודמים בעבודתו של אלוהים, שחלק אחד מהם הוא רישום של חזונות הנביאים, והחלק השני שלהם הוא החוויות והידע שכתבו בני אדם שאלוהים השתמש בהם לאורך העידנים. חוויות אנושיות נגועות בדעות אנושיות ובידע אנושי, וזה בלתי נמנע. ברבים מהספרים בכתבי הקודש יש תפיסות אנושיות, דעות קדומות אנושיות ופרשנויות אנושיות מגוחכות. מובן שרוב הדברים הם תוצאה של הנאורות וההארה של רוח הקודש, והם פרשנויות נכונות, אך אי-אפשר לומר שהם כולם ביטויים מדויקים לגמרי של האמת. השקפותיהם על דברים מסוימים אינן אלא ידע של ניסיון אישי או נאורות של רוח הקודש. חזונות הנביאים נבעו מהוראות ישירות של אלוהים: הנבואות של ישעיהו, דניאל, עזרא, ירמיהו ויחזקאל נבעו מהוראות ישירות של רוח הקודש – בני האדם האלה היו חוזים והם קיבלו את רוח הנבואה. הם היו כולם נביאים של התנ"ך. במהלך עידן החוק, בני האדם האלה, שקיבלו השראה מיהוה, התנבאו פעמים רבות בהוראה ישירה של יהוה. ומדוע יהוה עבד בהם? משום שעם ישראל היה העם הנבחר של אלוהים: עבודת הנביאים הייתה חייבת להתבצע בקרבם, והם היו כשירים לקבל התגלויות כאלה. למעשה, הם עצמם לא הבינו את דבריו של אלוהים כשהוא התגלה אליהם. רוח הקודש אמרה את הדברים האלה דרך פיהם כדי שבני האדם בעתיד יוכלו לתפוס את הדברים האלה ולראות שהם באמת היו מעשה ידה של רוח האל, של רוח הקודש, ושהם לא נבעו מהאדם, וכדי להוכיח את קיומה של עבודתה של רוח הקודש. במהלך עידן החסד, ישוע עצמו עשה את כל העבודה במקומם, ולכן בני האדם הפסיקו להתנבא. אם כן, ישוע היה נביא? ישוע היה נביא, כמובן, אך הוא גם היה יכול לעשות את עבודתם של השליחים: הוא יכול היה גם להתנבא וגם להטיף וללמד בני אדם ברחבי הארץ. אולם העבודה שהוא עשה והזהות שהוא ייצג לא היו אותו דבר. הוא בא לגאול את האנושות כולה, לגאול את האדם מחטא. הוא היה נביא, ושליח, אך יותר מזה, הוא היה המשיח. נביא יכול להתנבא, אך אי-אפשר לומר שהוא המשיח. לצד זאת, ישוע התנבא הרבה, ולכן אפשר לומר שהוא היה נביא, אך אי-אפשר לומר שהוא היה נביא ושמשום כך הוא לא היה המשיח. זאת משום שהוא

יציג את אלוהים עצמו בביצוע שלב בעבודה, ושזהותו הייתה שונה מזו של ישעיהו: הוא בא כדי להשלים את עבודת הגאולה, והוא גם קיים את חיי האדם, ורוח הקודש שרתה עליו באופן ישיר. בעבודה שהוא עשה, לא הייתה השראה מרוח האל ולא היו הוראות מיהוה. במקום זאת, רוח האל עבדה באופן ישיר, ודי בכך כדי להוכיח שישוע לא היה זהה לנביאים. העבודה שהוא עשה הייתה עבודת הגאולה, וההתנבאות הייתה משנית לה. הוא היה נביא, שליח, אך יותר מזה, הוא היה הגואל. לעומת זאת, החוזים יכלו רק להתנבא, והם לא היו מסוגלים לייצג את רוח האל בביצוע כל עבודה אחרת. משום שישוע עשה עבודה כה רבה שאדם מעולם לא עשה, ומשום שהוא עשה את העבודה של גאולת האנושות, הוא היה שונה מישעיהו למשל. העובדה שישנם בני אדם שלא מקבלים את הזרם של היום נובעת מכך שהוא מהווה מכשול עבורם. הם אומרים: "בתנ"ך, נביאים רבים גם אמרו דברים רבים. על כן, מדוע הם לא היו אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם? אלוהים של היום נושא דברים. האם די בכך כדי להוכיח שהוא התגלמותו של אלוהים? אתם לא מרוממים את כתבי הקודש, ואתם גם לא לומדים אותם. אם כן, על סמך מה אתם אומרים שהוא התגלמותו של אלוהים? אתם אומרים שרוח הקודש מכוונת אתכם, ואתם סבורים שהשלב הזה בעבודה הוא עבודה שאלוהים מבצע באופן אישי, אך על מה אתם מסתמכים? אתם מתמקדים בדבריו של אלוהים של היום, ונדמה שדחיתם את כתבי הקודש ושהשלכתם אותם הצדה." ולכן הם אומרים שאתם מאמינים בכפירה וסוטים ממוסכמות.

אם אתם רוצים לשאת עדות על עבודתו של אלוהים במהלך אחרית הימים, עליכם להבין את הסודות של כתבי הקודש, את המבנה של כתבי הקודש ואת מהותם של כתבי הקודש. כיום, בני האדם מאמינים שכתבי הקודש הם אלוהים, ושאלוהים הוא כתבי הקודש. הם גם מאמינים שכל מה שנכתב בכתבי הקודש הם דברים שאלוהים אמר, ושאלוהים אמר את כל מה שנכתב בהם. בני האדם שמאמינים באלוהים אפילו חושבים שעל אף שבני אדם כתבו את כל שישם ושישה הספרים בתנ"ך ובברית החדשה, הם כולם נכתבו בהשראה אלוהית, והם כולם תיעוד של אמירות מפי רוח הקודש. זה פירוש שגוי של בני האדם, והוא לא לגמרי עולה בקנה אחד עם העובדות. למעשה, למעט ספרי הנבואה, התנ"ך הוא תיעוד היסטורי. חלק מהאיגרות בברית החדשה נובעות מחוויותיהם של בני אדם, וחלקן נובעות מהנאורות של רוח הקודש. למשל, האיגרות של פאולוס נבעו מעבודתו של בן אדם ומנאורות של רוח הקודש, והן נכתבו אל הכנסיות והיו דברי תוכחה ועידוד לאחים ולאחיות בכנסיות. אלה לא היו דברים שאמרה רוח הקודש – פאולוס לא יכול היה לדבר בשם רוח הקודש, הוא לא היה נביא, וודאי שלא היו לו חזונות כשל יוחנן. האיגרות שלו נכתבו לכנסיות של אפסוס, פילדלפיה, גלטיה וכנסיות אחרות. ולפיכך, האיגרות של פאולוס בברית החדשה הן איגרות שפאולוס כתב לכנסיות, והן לא השראות מרוח הקודש או אמירות ישירות של רוח הקודש. הן בסך הכל דברי תוכחה, נחמה ועידוד שהוא כתב לכנסיות במהלך עבודתו. אם כן, גם הן מהוות תיעוד של חלק ניכר מעבודתו של פאולוס באותה עת. הן נכתבו לכל האחים והאחיות שמאמינים באלוהים, מטרתן הייתה לגרום לכל האחים והאחיות בכל הכנסיות באותה עת לשמוע לעצתו ולציית לכל דרכיו של האדון ישוע. פאולוס לא אמר בשום פנים ואופן שכל אנשי הכנסיות בהווה ובעתיד צריכים לאכול ולשתות את הדברים שכתב, והוא גם לא אמר שכל דבריו באו מאלוהים. לפי נסיבות הכנסייה באותה עת, הוא בסך הכל שוחח עם האחים והאחיות, הוכיח אותם ועורר בהם אמונה. הוא בסך הכל הטיף או הזכיר לבני אדם והוכיח אותם. דבריו התבססו על העול האישי שלו, והוא תמך את בני האדם באמצעות הדברים האלה. הוא ביצע את עבודתו של

שליח של הכנסיות באותה עת. הוא היה פועל שהאדון ישוע השתמש בו. לכן הוא קיבל את האחריות על כל הכנסיות, הוטל עליו לבצע את עבודת הכנסיות, והיה עליו להבין את מצבם של האחים והאחיות. משום כך, הוא כתב איגרות לכל האחים והאחיות שמאמינים באלוהים. כל מה שהוא אמר לבני האדם שהיה חינוכי וחיובי היה נכון, אך דבריו לא ייצגו את אמירותיה של רוח הקודש, והוא לא יכול היה לייצג את אלוהים. זוהי הבנה מבישה וזהו חילול קודש עצום להתייחס לתיעוד חוויותיו של אדם ולאגרות שכתב אדם כאל דברים שאמרה רוח הקודש לכנסיות! הדבר נכון במיוחד בנוגע לאגרות שפאולוס כתב לכנסיות, מכיוון שהאיגרות שלו נכתבו לאחים ולאחיות על פי הנסיבות והמצב של כל כנסייה באותה עת, ונכתבו כדי להוכיח את האחים והאחיות שמאמינים באלוהים, כדי שהם יוכלו לקבל את חסדו של האדון ישוע. האיגרות שלו נועדו להלהיב את האחים והאחיות של אותה עת. אפשר לומר שזה היה העול האישי שלו, ושזה היה גם העול שרוח הקודש נתנה לו. אחרי הכל, הוא היה שליח שהנהיג את הכנסיות של אותה עת, שכתב איגרות לכנסיות והוכיח אותן – זו הייתה האחריות שלו. זהותו הייתה בסך הכל זהותו של שליח עובד, והוא בסך הכל היה שליח שאלוהים שלח. הוא לא היה נביא או חוזה. לכן עבורו, עבודתו שלו וחייהם של האחים והאחיות היו בעלי חשיבות עליונה. לפיכך, הוא לא יכול היה לדבר בשם רוח הקודש. דבריו לא היו דבריה של רוח הקודש, ועל אחת כמה וכמה שדבריו לא היו דברי האל. זאת מכיוון שפאולוס היה אך ורק ברוא אל, ובהחלט לא היה ההתגלמות של אלוהים כבשר ודם. זהותו לא הייתה זהה לזו של ישוע. דבריו של ישוע היו דבריה של רוח הקודש. הם היו דברי האל, משום שזהותו הייתה זהותו של המשיח, בנו של אלוהים. איך ייתכן שפאולוס יהיה שווה לו? אם בני האדם תופסים את האיגרות או דברים כגון דבריו של פאולוס כאמירות של רוח הקודש ועובדים אותם כאילו היו אלוהים, כל מה שניתן לומר הוא שיכולת הבחנתם לקויה. במילים בוטות יותר, אין זה אלא חילול קודש, הלא כן? איך ייתכן שאדם ידבר בשם אלוהים? ואיך ייתכן שבני אדם ישתחוו בפני תיעוד של איגרותיו והדברים שהוא אמר כאילו הם ספר קדוש או ספר שמימי? האם אדם מסוגל לבטא את דברי האל כבדרך אגב? איך ייתכן שאדם ידבר בשם אלוהים? אם כן, מה אתם אומרים? האם ייתכן שהאיגרות שפאולוס כתב לכנסיות לא נגועות בדעות שלו עצמו? איך ייתכן שהן לא יהיו נגועות בדעות אנושיות? הוא כתב איגרות לכנסיות על פי חוויותיו האישיות והיקף חייו האישיים. לדוגמה, פאולוס כתב איגרת לכנסיות הגלטיות שהכילה דעה מסוימת, ופטרס כתב איגרת אחרת שהכילה השקפה אחרת. איזו מהן באה מרוח הקודש? איש לא יכול לדעת בוודאות. לפיכך, ניתן רק לומר ששניהם נשאו עול עבור הכנסיות, אך שמכתביהם מייצגים את שיעור קומתם, את האמצעים והתמיכה שהם סיפקו לאחים ולאחיות, ואת העול שלהם עבור הכנסיות, ושהם מייצגים רק עבודה אנושית. דבריהם לא נבעו לגמרי מרוח הקודש. אם אתם אומרים שהאיגרות של פאולוס הן דבריה של רוח הקודש, אתם מגוחכים ואתם מחללים את קדושתו של אלוהים! האיגרות של פאולוס והאיגרות האחרות בברית החדשה שוות ערך לספרי זיכרונות של אישים רוחניים מן העבר הקרוב. הן במעמד שווה לספרים של ווצ'מן נ"א או לחוויות של לורנס, וכן הלאה. ההבדל הוא רק שהספרים של אישים רוחניים מהעבר הקרוב לא כלולים בברית החדשה. עם זאת, מהותם של בני האדם האלה היא זהה: הם בני אדם שרוח הקודש השתמשה בהם במהלך תקופה מסוימת, והם לא יכלו לייצג את אלוהים באופן ישיר.

הבשורה על פי מתי בברית החדשה מתעדת את רשימת היוחסין של ישוע. בהתחלה, נכתב שישוע היה צאצא של אברהם ושל דוד ובנו של יוסף. בהמשך נכתב שרוח הקודש היא שעיברה את אמו ושהוא נולד לבתולה – פירוש

הדבר הוא שהוא לא בנו של יוסף או צאצא של אברהם ושל דוד. עם זאת, רשימת היוחסין מתעקשת לקשר את ישוע ליוסף. לאחר מכן, רשימת היוחסין ממשיכה לתעד את תהליך הולדתו של ישוע. נכתב שרוח הקודש עיברה את אמו, ושהוא נולד לבתולה, ושהוא לא בנו של יוסף. אולם ברשימת היוחסין נאמר בבירור שישוע היה בנו של יוסף, ומשום שרשימת היוחסין נכתבה עבור ישוע, היא מתעדת ארבעים ושניים דורות. כשהתיאור מגיע לדור של יוסף, נכתב בחופזה שיוסף היה בעלה של מרים. זאת כדי להוכיח שישוע הוא צאצא של אברהם. האם זו לא סתירה? רשימת היוחסין מתעדת בבירור את שלשלת היוחסין של יוסף. אין ספק שזה אילן היוחסין של יוסף, אך מתי מתעקש שזו רשימת היוחסין של ישוע האם זו לא הכחשה של העובדה שרוח הקודש היא שעברה את אמו של ישוע? לפיכך, האם רשימת היוחסין של מתי היא לא רעיון אנושי? זה מגוחך! כך אתם יודעים שהספר הזה לא בא כולו מרוח הקודש. ייתכן שיש בני אדם שחושבים שלא להיבט להיות רשימת יוחסין על פני האדמה. כתוצאה מכך, הם קובעים שישוע הוא הדור הארבעים ושניים לאחר אברהם. זה באמת מגוחך! לאחר שאלוהים ירד ארצה, איך ייתכן שתהיה לו רשימת יוחסין? אם אתם אומרים שיש לאלוהים רשימת יוחסין, אתם מונים אותו על ברואי האל, הלא כן? אלוהים אינו שייך לפני האדמה. הוא אדון הבריאה, ועל אף שהוא מופיע כבשר ודם, מהותו לא זהה למהותו של האדם. איך ייתכן שתמנו את אלוהים בשורה אחת עם ברואי האל? אברהם לא יכול לייצג את אלוהים. הוא היה נושא עבודתו של יהוה באותה עת, הוא בסך הכל היה עבד נאמן שיהוה אישר, והיה שייך לעם ישראל. איך ייתכן שהוא יהיה מאבותיו של ישוע?

מי כתב את רשימת היוחסין של ישוע? האם ישוע עצמו כתב אותה? האם ישוע אמר לבני האדם באופן אישי, "כתבו את רשימת היוחסין שלי"? מתי תיעד אותה לאחר שישוע נצלב. באותה עת, ישוע עשה עבודה רבה שהייתה נשגבת מבינתם של תלמידיו, והוא לא סיפק כל הסבר לכך. לאחר שהוא עזב, תלמידיו החלו להטיף ולעבוד בכל מקום, ולמען השלב הזה בעבודה, הם התחילו לכתוב את האיגרות ואת ספרי הבשורה. ספרי הבשורה בברית החדשה נכתבו עשרים עד שלושים שנים לאחר שישוע נצלב. לפני כן, עם ישראל קרא רק את התנ"ך. כלומר בתחילת עידן החסד, בני האדם קראו את התנ"ך. הברית החדשה יצאה לאור רק במהלך עידן החסד. הברית החדשה לא הייתה קיימת כשישוע עבד. בני האדם תיעדו את עבודתו לאחר שהוא קם לתחייה ועלה השמימה. רק אז יצאו לאור ארבעת ספרי הבשורה, וכן האיגרות של פאולוס ופטרוס וכן ספר ההתגלות. רק יותר משלוש מאות שנים לאחר שישוע עלה השמימה, כשדורות מאוחרים יותר סידרו את כתביהם, הייתה הברית החדשה. רק לאחר שהעבודה הזו הושלמה הייתה הברית החדשה. היא לא הייתה קיימת קודם לכן. אלוהים עשה את כל העבודה הזו, השליח פאולוס עשה את כל העבודה הזו, ולאחר מכן, האיגרות של פאולוס ופטרוס אוחדו, והחזון המשמעותי ביותר שיוחנן תיעד על האי פטמוס הוכנס אחרון, משום שהוא ניבא את העבודה של אחרית הימים. כל אלה היו סידורים של דורות מאוחרים, והם שונים מהאמירות של היום. מה שמתועד כיום הוא על פי שלבי עבודתו של אלוהים. מה שבני האדם מתעסקים בו כיום הוא העבודה שאלוהים עושה באופן אישי והדברים שהוא מבטא באופן אישי. אתם לא צריכים להתערב. הדברים שבאים הישר מרוח האל סודרו שלב-אחר-שלב, והם שונים מהסידורים של כתבי האדם. אפשר לומר שמה שהם תיעדו היה בהתאם לרמת החינוך שלהם והאיכות האנושית שלהם. מה שהם תיעדו היה החוויות של בני אדם, לכל אחד מהם היו אמצעים שונים לתיעוד ולידע, וכל תיעוד הוא שונה. לפיכך, אם אתם עובדים את התנ"ך כאילו הוא אלוהים אתם בורים וטיפשים עד מאוד!

מדוע אתם לא מחפשים את עבודתו של אלוהים של היום? רק עבודתו של אלוהים יכולה להושיע את האדם. כתבי הקודש לא יכולים להושיע את האדם. הם יכולים לקרוא בהם במשך אלפי שנים ועדיין לא יתרחש בהם אף שינוי קל שבקלים, לא השתנו כלל מזה אלפי שנים, ואם תעבדו את כתבי הקודש, לעולם לא תזכו בעבודתה של רוח הקודש. שני שלבי העבודה של אלוהים בעם ישראל מתועדים שניהם בכתבי הקודש, ולכן בכל התיעוד הזה, כל השמות הם של עם ישראל, וכל ההתרחשויות הן של עם ישראל. אפילו השם "ישוע" הוא שם של בני ישראל. אם אתם ממשיכים לקרוא את כתבי הקודש כיום, האם אתם לא פועלים לפי מוסכמות? הדברים שמתועדים בברית החדשה של כתבי הקודש הם עניינים של ארץ יהודה. הטקסט המקורי היה הן ביוונית והן בעברית, ודבריו של ישוע והשם שבו הוא נקרא באותה עת כולם שייכים לשפת האדם. כשהוא מוסמר לצלב, ישוע אמר: "אֵלִי, אֵלִי, לָמָּה שָׁבָקְתָנִי?" האם זו לא עברית? זאת פשוט משום שישוע התגלם כבשר ודם בארץ יהודה, אך זו לא הוכחה שאלוהים יהודי. כיום, אלוהים התגלם כבשר ודם בסין, ולכן אין ספק שכל מה שהוא אומר הוא בסינית. אולם אי-אפשר להשוות זאת לתרגום הסיני של כתבי הקודש, משום שמקורות הדברים האלה הם שונים: האחד בא מהעברית שתיעדו בני אדם, והשני בא מאמירות ישירות של רוח האל.

לגבי כתבי הקודש (4)

בני אדם רבים סבורים שהיכולת להבין ולפרש את כתבי הקודש כמוה כמציאת הדרך האמיתית, אך למעשה, האם הדברים כל כך פשוטים? איש לא יודע את טיבם האמיתי של כתבי הקודש: שהם אינם אלא תיעוד היסטורי של עבודתו של אלוהים ועדות על שני השלבים הקודמים בעבודתו של אלוהים. הם לא מספקים הסבר על המטרות שמנחות את עבודתו של אלוהים. כל מי שקרא את כתבי הקודש יודע שהם מתעדים את שני השלבים בעבודתו של אלוהים במהלך עידן החוק ועידן החסד. התנ"ך מעלה על הכתב את תולדות עם ישראל ואת תולדות עבודתו של יהוה מהבריאה ועד סוף עידן החוק. הברית החדשה מתעדת את עבודתו של ישוע על פני האדמה בארבעת ספרי הבשורה, וכן את העבודה של פאולוס. האין זה תיעוד היסטורי? העלאת אירועי העבר כיום הופכת אותם להיסטוריה, וגם אם הם אמיתיים וממשיים מאוד, הם בכל זאת היסטוריה. והיסטוריה לא יכולה להתייחס להווה. זאת מכיוון שאלוהים לא חושב על היסטוריה! לכן, אם אתם מבינים רק את כתבי הקודש ולא מבינים דבר על העבודה שאלוהים מתכוון לעשות כיום, ואם אתם מאמינים באלוהים אך לא מחפשים את העבודה של רוח הקודש, הרי שאתם לא מבינים מה פירוש הדבר לחפש את אלוהים. אם אתם קוראים את כתבי הקודש כדי ללמוד על ההיסטוריה של עם ישראל וכדי לחקור את ההיסטוריה של בריאת כל השמיים והארץ בידי אלוהים, אתם לא מאמינים באלוהים. אולם כיום, מכיוון שאתם מאמינים באלוהים ועוסקים בחיפוש חיים, מכיוון שאתם עוסקים בניסיון להכיר את אלוהים ואתם לא עוסקים במשמעות מילולית ובדוקטרינות מתות או בניסיון להבין את ההיסטוריה, עליכם לחפש את רצון האל של היום, ועליכם לחפש את כיוון עבודתה של רוח הקודש. אילו הייתם ארכיאולוגים, הייתם יכולים לקרוא את כתבי הקודש, אך אתם לא ארכיאולוגים – אתם מאמינים באלוהים, ומוטב

שתחפשו את רצון האל של היום. אם תקראו את כתבי הקודש, תוכלו לכל היותר להבין מעט מההיסטוריה של עם ישראל, ללמוד על חייהם של אברהם, דוד ומשה, תגלו כמה הם יראו את יהוה, תגלו עד כמה יהוה שרף את מי שהתנגד לו, ואיך הוא דיבר אל בני האדם בעידן ההוא. אתם רק תגלו דברים על עבודתו של אלוהים בעבר. התייעוד בכתבי הקודש מפרט כיצד בני ישראל הקדומים יראו את אלוהים וחיו תחת הכוונתו של יהוה. משום שבני ישראל היו עמו הנבחר של אלוהים, אפשר לזהות בתנ"ך את נאמנותם של כל בני ישראל ליהוה; אפשר לראות שיהוה דאג לכל בני האדם ששמעו לו ובירך אותם; אפשר להבין שכאשר אלוהים עבד בעם ישראל, הוא היה רחום ואוהב, ובער בלהבות מאכלות; שכל בני ישראל, מהעלובים שבהם ועד החזקים ביותר, יראו את יהוה, ושמשום כך, אלוהים בירך את הארץ כולה. כאלה הן תולדות ישראל המתועדות בתנ"ך.

כתבי הקודש הם תיעוד היסטורי של עבודתו של אלוהים, והם מתעדים רבים מהחזונות של נביאים קדומים, וכן כמה אמירות של יהוה בעבודתו באותה עת. לפיכך, בני האדם רואים בספר הזה ספר קדוש (משום שאלוהים הוא קדוש וגדול). מובן שכל זה נובע מהיראה שלהם ליהוה ומההערצה שלהם את אלוהים. בני האדם מתייחסים כך לספר הזה רק משום שברואי האל מעריצים כל כך את הבורא שלהם, ויש אפילו שקוראים לספר הזה ספר שמימי. למעשה, זהו רק תיעוד אנושי. יהוה לא קרא לספר כך, ויהוה לא כיוון באופן אישי את כתיבתו. במילים אחרות, מחברי הספר הם לא אלוהים כי אם בני אדם. "כתבי הקודש" היא רק כותרת כבוד שהאדם נתן לספר. יהוה וישוע לא החליטו על הכותרת הזו לאחר שהם דנו על כך – היא אינה אלא רעיון אנושי. זאת משום שהספר הזה לא נכתב על-ידי יהוה וקל וחומר שהוא לא נכתב על-ידי ישוע. במקום זאת, כתבי הקודש מורכבים מכתביהם של נביאים, שליחים וחוזים קדומים שאותם אספו דורות מאוחרים יותר וערכו כספר של כתבים עתיקים שבני האדם מתייחסים אליהם כקדושים במיוחד. כך נוצר ספר שכולל, לדעתם של בני האדם, תעלומות עמוקות ובלתי נתפסות שמחכות להיפתר על ידי דורות העתיד. לכן, בני האדם אפילו יותר ממהירים להאמין שהספר הזה הוא ספר שמימי. עם התוספת של ארבעת ספרי הבשורה וספר ההתגלות, גישתם של בני האדם כלפי כתבי הקודש הפכה לשונה במיוחד מגישתם כלפי כל ספר אחר, ולכן איש לא מעז לנתח את "הספר השמימי" הזה – משום שהוא "מקודש" מדי.

מדוע בני האדם מסוגלים למצוא בכתבי הקודש נתיב נוהג ראוי, ברגע שהם קוראים אותם? מדוע הם מסוגלים לזכות בדברים רבים שהם לא מסוגלים לתפוס? כיום, אני מנתח כך את כתבי הקודש וזה לא אומר שאני שונא אותם, או שאני מתכחש לערכם כספר עיון. אני מסביר ומבהיר לכם את הערך הטבעי של כתבי הקודש ואת מקורותיהם כדי לגרום לכם להפסיק להיות בורים. זאת משום שלבני האדם יש השקפות רבות בנוגע לכתבי הקודש, ורובן שגויות. לא זו בלבד שקריאה כזו של כתבי הקודש מונעת מכם לזכות במה שאתם צריכים, אלא שמעבר לכך, היא פוגמת בעבודה שאני מתכוון לעשות. היא מהווה מטרד עצום לעבודת העתיד, ויש לה רק מגרעות, ללא יתרונות. לפיכך, מה שאני מלמד אתכם הוא פשוט המהות והסודות של כתבי הקודש. אני לא דורש מכם להפסיק לקרוא את כתבי הקודש, או שתכריזו לכל עבר שהם חסרי כל ערך. מה שאני דורש הוא שתרכשו את הידע וההשקפה הנכונה לגבי כתבי הקודש. אל תהיו יותר מדי חד-צדדיים! על אף שכתבי הקודש הם ספר היסטוריה שכתבו בני אדם, הם גם מתעדים רבים מהעקרונות של הקדושים והנביאים הקדומים ששירתו את אלוהים, וכן את החוויות של השליחים האחרונים בשירות האל. אלה הם דברים שבני האדם האלה באמת ראו

וידעו, והם יכולים לשמש כחומר עיון לבני האדם של העידן הנוכחי בעיסוקם בחיפוש הדרך האמיתית. לפיכך, בני האדם יכולים להשיג מקריאה בכתבי הקודש אורחות חיים רבות שלא ניתן למצוא בספרים אחרים. אלה אורחות החיים של עבודתה של רוח הקודש שאותה חוו הנביאים והשליחים בעידני העבר. רבים מהדברים הלאה יקרי-ערך והם יכולים לספק את מה שבני האדם זקוקים לו. לפיכך, כל בני האדם אוהבים לקרוא את כתבי הקודש. מכיוון שיש כל כך הרבה דברים נסתרים בכתבי הקודש, השקפותיהם של בני האדם בנוגע אליהם שונות מהשקפותיהם בנוגע לכתביהם של אישים רוחניים דגולים. כתבי הקודש הם תיעוד ואוסף של החוויות והידע של בני אדם ששירתו את יהוה ואת ישוע בעידן הישן ובעידן החדש, ולכן דורות מאוחרים יותר יכלו לזכות מהם בנאורות רבה, בהארה רבה ונתיבים רבים לנוהג. הסיבה לכך שכתבי הקודש נעלים על כתביהם של כל אחד מהאישים הרוחניים הדגולים היא שכל הכתבים שאובים מכתבי הקודש, שכל החוויות של האישים האלה נובעות מכתבי הקודש ושכל הכתבים האלה מסבירים את כתבי הקודש. על כן, על אף שבני האדם יכולים לזכות בדברים מספריהם של כל האישים הרוחניים הדגולים, הם בכל זאת עובדים את כתבי הקודש, משום שנראה להם שהם כה נעלים ועמוקים! על אף שכתבי הקודש מכנסים כמה מהספרים של דברי החיים, כגון האיגרות של פאולוס והאיגרות של פטרוס, ועל אף שהספרים האלה יכולים לקיים את בני האדם ולסייע להם, הספרים האלה בכל זאת לא מעודכנים. הם בכל זאת שייכים לעידן הישן, ובלי קשר לאיכותם, הם בכל זאת מתאימים רק לתקופה אחת, והם לא נצחיים. זאת משום שעבודתו של אלוהים תמיד מתפתחת, והיא לא יכולה סתם להיעצר בתקופתם של פאולוס ופטרוס, או תמיד להישאר בעידן החסד, שבו ישוע נצלב. על כן, הספרים האלה ראויים רק לעידן החסד ולא לעידן המלכות של אחרית הימים. הם יכולים לקיים רק את המאמינים של עידן החסד ולא את הקדושים של עידן המלכות, ובלי קשר לאיכותם הגבוהה, הם בכל זאת מיושנים. כך הדבר גם לגבי עבודת הבריאה של יהוה או עבודתו בעם ישראל: בלי קשר לשאלה כמה העבודה הזו הייתה אדירה, היא בכל זאת הייתה מיושנת, ובכל זאת בא יום שבו היא חלפה. כך הדבר גם במקרה של עבודתו של אלוהים: היא אדירה, אך בכל זאת יבוא יום שבו היא תסתיים. היא לא יכולה תמיד להישאר בשלב של עבודת הבריאה או בשלב של הצליבה. בלי קשר לשאלה כמה משכנעת עבודת הצליבה, ולשאלה כמה אפקטיבית היא הייתה בהבסת השטן, אחרי הכל, עבודה היא עבודה, והעידנים הם עידנים. עבודה לא יכולה תמיד להישאר על אותה תשתית, והתקופות לא יכולות לעולם לא להשתנות, משום שהייתה הבריאה וחייבת להיות אחרית הימים. זה בלתי נמנע! לפיכך, כיום, דברי החיים של הברית החדשה – איגרות השליחים וארבעת ספרי הבשורה – הפכו לספרים היסטוריים. הם כולם הפכו לספרי עיון ישנים, ואיך ייתכן שספרי העיון הישנים האלה יובילו את בני האדם לעידן החדש? בלי קשר למידה שבה ספרי העיון האלה מסוגלים לספק חיים לבני האדם, ובלי קשר למידה שבה הם מסוגלים להוביל בני אדם אל הצלב, הם כבר מיושנים, הלא כן? הם חסרי ערך, הלא כן? לפיכך, אני אומר שאסור לכם להאמין בעיוורון בספרי העיון האלה. הם ישנים מדי, והם לא יכולים להוביל אתכם אל העבודה החדשה. הם יכולים רק להיות לכם למעמסה. לא זו בלבד שהם לא יכולים להוביל אתכם אל העבודה החדשה ולהיווכחות החדשה, אלא שהם מובילים אתכם אל הכנסיות הדתיות הישנות. אם אתם הולכים לשם, אמונתכם באלוהים צועדת אחורנית, הלא כן?

כתבי הקודש מתעדים את עבודתו של אלוהים בישראל, כולל חלק ממעשיו של עם ישראל הנבחר. אף על פי שישנם חלקים שנכללו וחלקים שהושמטו, ואף על פי שרוח הקודש לא מאשרת את התיעוד, היא גם לא מאשימה

איש על עריכתו. כתבי הקודש אינם אלא היסטוריה של עם ישראל ושל עבודתו של אלוהים. בני האדם, העניינים והדברים שהם מתעדים היו כולם אמיתיים, ואף אחד מהם לא נשא משמעות סמלית – זאת, כמובן, למעט הנבואות של ישעיהו ודניאל, או ספר חזונו של יוחנן. אנשי ישראל המוקדמים היו משכילים ותרבותיים, והידע והתרבות העתיקים שלהם היו מתקדמים למדי, כך שמה שהם כתבו היה נעלה ביחד למה שבני האדם של היום מעלים על הכתב. כתוצאה מכך, אין זה פלא שהם יכלו לכתוב את הספרים האלה, משום שיהוה עשה בקרבם עבודה כה רבה, ומשום שהם ראו כל כך הרבה. דוד חזה במו עיניו במעשיו של יהוה, הוא התענג עליהם באופן אישי, וראה רבים מהאותות והמופתים, ולכן הוא כתב את כל מזמורי תהילים בשבח מעשיו של יהוה. הסיבה לכך שעם ישראל יכול היה לכתוב את הספרים האלה היא הנסיבות שלו, ולא היותו אלוהי. בני ישראל היללו את יהוה משום שהם ראו אותו. אם לא ראיתם דבר מיהוה, ואם אתם לא מודעים לקיומו, כיצד תוכלו להלל אותו? אם לא חזיתם ביהוה, לא תדעו כיצד להלל אותו או לעבוד אותו, וקל וחומר שלא תהיו מסוגלים לכתוב שירים המשבחים אותו, ואפילו אילו הייתם מתבקשים להמציא כמה מעשים של יהוה, לא הייתם מסוגלים לעשות זאת. העובדה שאתם יכולים להלל את אלוהים ולאהוב את אלוהים כיום היא גם משום שראיתם אותו, וכן משום חוויתם את עבודתו. ואם איכותכם תשתפר, האם גם תהיו מסוגלים לכתוב שירים המהללים את אלוהים כפי שדוד עשה?

להבין את כתבי הקודש, להבין היסטוריה, אבל לא להבין מה רוח הקודש עושה כיום – זו טעות! הצלחתם ללמוד את ההיסטוריה היטב, כל הכבוד. אולם אתם לא מבינים כלל את העבודה שרוח הקודש עושה כיום. האין זו שטות? בני אדם אחרים שואלים אתכם: "מה אלוהים עושה כיום? במה עליכם להיווכח כיום? איך מתקדם עיסוקכם בחיפוש חיים? האם אתם מבינים את רצון האל?" לא תהיה לכם אף תשובה למה שהם שואלים – אז מה אתם יודעים? אתם תאמרו: "אנחנו רק מודעים לכך שעלינו להפנות את גבנו לבשר והדם ולהכיר את עצמנו." ואם הם ישאלו אתכם אז "למה עוד אתם מודעים?" תאמרו שאתם יודעים גם שעליכם להישמע לכל הסדריו של אלוהים ולהבין מעט מההיסטוריה של כתבי הקודש, וזה הכל. האם זה כל מה שזכיתם בו מהאמונה באלוהים במשך כל השנים האלה? אם זה כל מה שאתם מבינים, חסר לכם הרבה מאוד. לפיכך, שיעור קומתכם כיום לא מסוגל ביסודו למלא את הדרישות שאני מציב לכם, וכוחות ההבדלה שלכם והאמיתות שאתם מבינים דלים מדי – כלומר אמונתכם שטחית מדי! עליכם להצטייד באמיתות נוספות. אתם זקוקים ליותר ידע. עליכם לראות יותר. רק אז תהיו מסוגלים להפיץ את הבשורה, משום שזה מה שעליכם להשיג!

נוהג (1)

בעבר, הייתה סטייה רבה באופן שבו בני האדם חוו חוויות, והדבר היה יכול להיות אפילו מגוחך. משום שבני האדם פשוט לא הבינו את רף דרישותיו של אלוהים, היו תחומים רבים שבהם חוויותם השתבשה. דרישתו של אלוהים מהאדם היא שהוא יהיה מסוגל להביא לידי ביטוי אנושיות רגילה בחייו. בואו ניקח כדוגמה את התנהגותו

של האדם המודרני בכל הנוגע למזון ולבגדים. בני האדם יכולים ללבוש חליפה עם עניבה וללמוד קצת על אמנות מודרנית, ובזמן הפנוי שלהם, הם יכולים לקיים חיים ספרותיים ובידוריים במידת מה. הם יכולים לצלם כמה תמונות בלתי נשכחות ולקרוא ולרכוש ידע מסוים ולחיות בסביבה טובה יחסית. אלה החיים המתאימים לאנושיות רגילה, אך בני האדם חושבים שאלוהים מתעב אותם. הנוהג שלהם הוא ציות לכמה חוקים חדשים, וזה גורם להם לחיות חיים משעממים כמו מים עומדים, וללא כל משמעות. למעשה, אלוהים מעולם לא דרש מהאדם לעשות את זה. בני האדם רוצים לצמצם את טבעם שלהם, והם מתפללים ללא-הרף ברוחם להתקרב אלוהים; דעתם עסוקה בחשיבה ללא-הרף על דברים אלוהיים; עיניהם מביטות סביב ללא-הרף ובוחנות עניינים כאלה ואחרים – הם מפחדים מאוד שהקשר שלהם עם אלוהים ייגדע איכשהו. אלה כל הדברים שהאדם סיכם לעצמו. אלה החוקים שהאדם קבע לעצמו. אם לא תתפסו את מהותכם שלכם או את הרמה שאתם עצמכם יכולים להגיע אליה, לא תהיה לכם לדרך לתפוס בדיוק את הרף שאלוהים מציב לאדם, ולא תהיה לכם דרך להשיג נהג ראוי. דעתכם תמיד תועה לכיוון כזה או אחר, ואתם חושבים על כל דרך אפשרית ללמוד ולגשש בחיפוש אחר הדרך שבה רוח הקודש תוכל איכשהו לרגש אתכם ולהפוך אתכם לנאורים. התוצאה היא שאתם מסכמים אוסף של דרכי נהג שאתם חושבים שיועילו לכם לזכות בהיווכחות. כשאתם נוהגים כך, אתם לא יודעים בדיוק מה אלוהים דורש מכם. אתם פשוט נוהגים בדרך שלכם עצמכם, אתם מרגישים רגועים לגמרי, ואתם לא טרודים מהתוצאה ועל אחת כמה וכמה שאתם לא טרודים משאלת קיומן של סטיות ושגיאות. כשאתם ממשיכים כך, הנוהג שלכם חסר דברים רבים, כגון אישורו של אלוהים, אימות מצד רוח הקודש ותוצאה המושגת לפי דרישותיו של אלוהים. הוא אפילו חסר אנושיות רגילה וחוש היגיון של אדם רגיל. הנוהג שלכם הוא רק ציות לכללים או העצמת העול שאתם נושאים כדי להגביל את עצמכם וכדי לשלוט בעצמכם. ועם זאת, אתם חושבים שהנוהג שלכם פשוט מושלם, ואתם לא יודעים שרוב מה שאתם מנהיגים הוא תהליך או הגבלה בלתי נחוצים. יש בני אדם רבים שנוהגים כך במשך שנים רבות ללא שינוי ניכר בטבעם, ללא הבנה חדשה וללא היווכחות חדשה. בלא יודעין, הם מתירים את הרסן מאופיים האכזרי, עד כדי כך שיש מקרים רבים שבהם הם עושים דברים בלתי סבירים ולא אנושיים ושיש מקרים רבים שבהם הם עושים דברים מדאיגים ובלתי מובנים. האם זה אדם שהשתנה?

באופן יחסי, בני האדם מתפללים כיום פחות מפני שהם לא חיים כיום בעידן החיפוש והגישוש קדימה. כיום עידן ההתגלות, עידן המלכות, חיי התובנות שבהם הכל נאמר לאדם בפשטות, והאדם כבר לא צריך לגשש קדימה בחייו. בנוגע להיבטים של נישואין, עניינים חומריים, חיים, מזון, לבוש וקורת גג, קשרים בינאישיים, שירות באופן שפירצה את רצונו של אלוהים, אופן זניחת הבשר ועוד – מה מאלה לא נאמר לכם? האם אתם עדיין צריכים לצאת לחיפושים? האם אתם עדיין צריכים להתפלל? באמת אין צורך! אם אתם עדיין עושים את הדברים האלה, אתם רק מוסיפים עוד רובד של רשמיות, הלא כן? זה לא נחוץ! השאלה החשובה היא אם אתם נחושים בדעתכם. יש בני אדם שמבצעים עבירות ביודעין, ואשר יודעים היטב שהצעידה בנתיב החומרי היא רעה, שהיא גורמת לאובדן בחייו של האדם, ושהיא מעכבת את התקדמות החיים, אך הם מתעקשים לעשות זאת, והם עושים זאת לאחר תפילה וציאה לחיפושים. זה ביצוע עבירה ביודעין, הלא כן? כמו בני האדם שעורגים לתענוגות הבשר ודבקים בעושר, שלאחר מכן מתפללים לאלוהים ואומרים, "אלוהים! האם אתה מתיר לי לדבוק בתענוגות הבשר ולדבוק בעושר? האם אתה רוצה שארוויח כך כסף?" האם זו דרך ראויה להתפלל? אם הם יודעים היטב שאלוהים

לא נהנה מהדברים האלה, עליכם להרפות מהם, אך הדברים האלה נטועים בלבם, והם מתפללים ויוצאים לחיפושם כדי לכפות על אלוהים לקבל אותם ולגרום לאלוהים לענות להם. ישנם גם בני האדם שמפתים אחרים ואחיות להצטרף אליהם ומקימים מלכויות עצמאיות משלהם. אתם יודעים היטב שמעשים כאלה ממרים את פיו של אלוהים, אך אתם בכל זאת יוצאים לחיפושם ומתפללים לאלוהים. יש לכם עור עבה מדי, וכשאתם עושים דברים כאלה, אתם עדיין מסוגלים להיראות עשויים לבלי חת ולהתפלל לאלוהים ברוגע. באמת אין לכם בושה! בנוגע לצעידה בנתיב החומרי, כבר נאמר על כך בהטפות זה מכבר. אלוהים מתעב זאת, אך אתם עדיין מתפללים ואומרים, "הו, אלוהים! אתה מתיר לי לצעוד בנתיב החומרי? האם ביכולתי לרצות כך את רצונך? למעשה, כוונותיי נכונות. אני לא עושה זאת למען הבשר. אני עושה זאת רק כדי ששמך לא יבוש. אני עושה זאת למען כבודך, כדי שבני אדם חומריים יוכלו לראות את כבודך בי." אופן התפילה הזה אינו אלא שטויות גמורות, הלא כן? אתם לא מתביישים? ואתם נוהגים בטיפשות רבה אם אתם חושבים שזה מעשה בעל ערך, הלא כן? אתם לא מוכנים לחוות חיי אור, ובמקום זאת, אתם הולכים במכוון לטעות את חיי החושך והסבל. אם כן, אתם פשוט מבקשים לסבול, הלא כן? נאמר לכם לחיות חיי רוח, חיים של אנושיות רגילה, והוסברו לכם כל היבטיה של האמת. אם אתם לא מבינים דבר מה, הביטו בו ישירות. האם אתם עדיין צריכים לעצום עיניים ולהתפלל? אם אתם עדיין יוצאים לחיפושם בכך שאתם מרימים את מבטכם לשמיים, אתם עדיין מאמינים באל מעורפל, הלא כן? ראיתם בעבר תוצאות מיציאתכם לחיפושם ומתפילתכם, ורוח הקודש ריגשה את רוחכם במידת מה משום שזה קרה בעידן החסד. לא יכולתם לראות את אלוהים, אז לא הייתה לכם ברירה אלא לגשש קדימה ולצאת כך לחיפושם. כעת, אלוהים בא אל קרב בני האדם והדבר הופיע בבשר. אתם יכולים לראות את אלוהים כעת, ולכן רוח הקודש כבר לא עובדת כפי שהיא עבדה בעבר. העידן השתנה וכך גם השתנה אופן עבודתה של רוח הקודש. אף על פי שנישאות פחות תפילות מאשר בעבר, משום שאלוהים נמצא על פני האדמה, יש לאדם הזדמנות עכשיו לאהוב את אלוהים. האנושות נכנסה לעידן של אהבת האל, ויש בקרבו של כל אדם קרבה ראויה לאלוהים: "הו, אלוהים! אתה אכן כל כך טוב, ויש בי נכונות לאהוב אותך!" רק כמה מילים ברורות ופשוטות נותנות קול לאהבת האל בתוך לבכם, והדבר רק מעמיק את האהבה בינכם לבין אלוהים. לפעמים אתם אפילו מוצאים את עצמכם מבטאים מרדנות מסוימת, כשאתם אומרים, "הו, אלוהים! מדוע יש בי כל כך הרבה שחיתות?" אתם ממש רוצים להכות את עצמכם, ועיניכם מתמלאות בדמעות. בעת הזו, לבכם חש חרטה ומצוקה אך אין לכם דרך לבטא זאת. זו עבודתה הנוכחית של רוח הקודש, אך זה דבר שרק מי שמחפש חיים יכול להשיג. אתם מרגישים שיש לאלוהים אהבה אדירה כלפיכם, ואתם רוחשים הרגשה מיוחדת, אך אין לכם מילים להתפלל בבירור. עם זאת, אתם תמיד מרגישים שאהבתו של אלוהים עמוקה כמו הים, אך אין לכם דרך לבטא את המצב הזה, ואתם תמיד מרגישים זאת בלבכם, אך לעולם אין לכם מילים נכונות כדי לבטא זאת. זה מצב שעולה לרוב ברוח. תפילה ושיתוף כאלה בתוך לבכם ששואפים להתקרב לאלוהים הם דבר טבעי.

על אף שכעת כבר תם השלב של גישוש קדימה ויציאה לחיפושם, אין פירוש הדבר שבני האדם לא צריכים להתפלל אף-פעם. אין פירוש הדבר גם שבני האדם צריכים לחכות להתגלות רצונו של אלוהים לפני שהם יוכלו להמשיך לעבוד. אלה רק הדעות הקדומות של האדם. אלוהים בא אל קרב בני האדם כדי לחיות עמם ולחיות אורו של האדם, חייו של האדם, ודרכו של האדם, וזו עובדה. כמובן, בואו של אלוהים אל פני האדמה נחוץ כדי שהוא

יוכל לתת לאדם דרך ממשית שמתאימה לשיעור קומתו וחיים שהם יוכלו ליהנות מהם – הוא לא בא להשמיד את דרכי הנוהג של האדם. האדם כבר לא חיי חיים של גישוש קדימה ויציאה לחיפוש, משום שהדבר הוחלף בבואו של אלוהים אל פני האדמה לעבוד ולשאת את דברו. אלוהים בא כדי לשחרר את האדם מהחיים החשוכים והמעורפלים ולתת לו חיי אור. העבודה הנוכחית נועדה להבהיר דברים, לדבר בבירור, לומר לאדם דברים באופן ישיר ולהגדיר דברים בפירוש עבורו, כדי שהאדם יוכל להנהיג את הדברים האלה. בדיוק כשם שיהיה הוביל את בני עם ישראל ואמר להם כיצד להקריב קורבנות ולבנות את בית המקדש, כך אתם כבר לא צריכים לחיות חיים של חיפוש כפי שהייתם צריכים לחיות לאחר שהאדון ישוע עזב. האם הכרחי שתגששו קדימה למען העבודה עתידית של הפצת הבשורה? האם הכרחי שתגששו קדימה כדי שתדעו איך עליכם לחיות? האם הכרחי שתגששו קדימה כדי שתדעו איך על למלא את חובותיכם? האם הכרחי שתשתחוו אפיים ארצה ותצאו לחיפוש כדי שתדעו כיצד עליכם לשאת עדות? האם הכרחי שתצומו ותתפללו כדי שתדעו כיצד להתלבש או לחיות? האם הכרחי שתתמידו בתפילתכם לאלוהים בשמיים כדי שתדעו כיצד עליכם לקבל את כיבושכם? האם הכרחי שתתפללו ללא-הרף יומם וליל כדי שתדעו כיצד עליכם להישמע לאלוהים? יש דברים רבים שאתם צריכים להגיד שאתם לא מסוגלים להנהיג משום שאתם לא מבינים. בני האדם באמת לא מתייחסים לעבודה של היום! אתם פשוט לא מתייחסים לרבים מהדברים שאמרתי מזמן, ולכן מה הפלא שאתם לא יודעים. כמובן, בעידן של היום, רוח הקודש עדיין מרגשת בני אדם כדי לאפשר לכם לחוש הנאה, והיא שוכנת ביחד עם האדם. אלה כמה רגשות מיוחדות ונעימות שמתרחשות לעתים קרובות בחייכם. מדי פעם בפעם, בא יום שבו אתם מרגישים שאלוהים כל כך חביב ושאתם לא יכולים שלא להתפלל לאלוהים, "הו, אלוהים! אהבתך כל כך יפהפייה וצלמך כל כך כביר. אני רוצה לאהוב אותך באופן עמוק יותר. אני רוצה להקדיש את כל כולי כדי להקדיש לך את כל חיי. כל עוד הדבר הוא למענך, אני רוצה להקדיש הכל למענך, רק כדי שאוכל לאהוב אותך..." זו הרגשה של עונג שרוח הקודש נותנת לכם. זו לא נאורות או הארה, אלא התרגשות. חוויות כאלה מתרחשות מדי פעם, כמו בדרככם לעבודה. אתם תתפללו ותרגישו קרובים לאלוהים עד כדי כך שדמעות יזלגו במורד פניכם, ותתרגשו כל כך עד שלא תוכלו לשלוט בעצמכם ותשתוקקו למצוא סביבה מתאימה שבה תוכלו לבטא את כל הלהט שבלבכם... לפעמים תהיו באירוע ציבורי ותרגישו שהאהבה שאתם נהנים ממנה היא רבה מדי ושהמזל שנפל בחלקכם אינו שגרתי, ותרגישו עוד יותר מכך שאתם שווים יותר מכל בני האדם האחרים. אתם תדעו בעומק לבכם שאלוהים מרומם אתכם, שזו אהבתו האדירה של אלוהים אליכם. בפינות העמוקות ביותר של לבכם, תרגישו שיש באלוהים אהבה בלתי ניתנת לתיאור ובלתי ניתנת לפיענוח. נדמה שאתם מכירים אותה, אך אין לכם דרך לבטא אותה – היא תמיד גורמת לכם לחדול ממעשיכם ולהרהר בה, אך אתם לא מסוגלים לבטא אותה לחלוטין. ברגעים כאלה, אפילו תשכחו איפה אתם, עד כדי כך שתקראו, "הו, אלוהים! אתה כל כך קשה להבנה, אך אתה כל כך אהוב!" לפעמים ייתכן שאפילו תעשו מעשים משונים ומוזרים שבני האדם לא יוכלו להסביר אותם, וכל אלה הם דברים שיכולים לקרות לעתים קרובות... חיים כאלה הם יותר מדי בעיניכם, והדברים האלה הם החיים שרוח הקודש העניקה לכם כיום, והחיים שעליכם לחיות כעת. הם לא נועדו למנוע מכם לחיות את חייכם, אלא שהם ישנו את האופן שבו אתם חיים. זו הרגשה שלא ניתן לתאר או לבטא. זו גם ההרגשה האמיתית של האדם, ולמעלה מכך, זו עבודתה של רוח הקודש. היא גורמת לכם להבין בלבכם, אך אין לכם כל דרך לבטא זאת בבירור בפני איש.

הסיבה לכך היא לא שאתם כבדי לשון או שאתם מגמגמים, אלא משום שזו מעין הרגשה שלא ניתן לתאר במילים. אלוהים מאפשר לכם ליהנות מהדברים האלה כיום, מכיוון שאלה החיים שעליכם לחיות. כמובן, החיים האחרים שלכם לא ריקים, אלא שההתרגשות הזו הופכת למעין שמחה בחיכם שגורמת לכם תמיד לרצות ליהנות מריגושים כאלה של רוח הקודש. אולם עליכם לדעת שההתרגשות הזו לא נועדה לנתק אתכם מהבשר והדם ולהביא אתכם לרקיע השלישי, או לגרום לכם לטייל בעולם, אלא שהיא נועדה לאפשר לכם לחוות את אהבתו של אלוהים כיום, לחוות את חשיבותה של עבודתו של אלוהים כיום ולחוות שוב את דאגתו והגנתו של אלוהים. כל הדברים האלה נועדו לאפשר לכם להכיר טוב יותר את העבודה שאלוהים עושה כיום ולהרגיש ולחוות יותר מאהבתו של אלוהים שאתם נהנים ממנה כיום – זו מטרת העבודה הזו.

חיי החיפוש והגישוש קדימה היו לפני שאלוהים התגלם כבשר ודם. באותה עת, בני האדם לא היו יכולים לראות את אלוהים, ולכן, לא הייתה להם ברירה אלא לצאת לחיפוש ולגשש קדימה. כיום, אתם יכולים לראות את אלוהים והוא אומר לכם ישירות כיצד עליכם לנהוג, ולכן, אתם כבר לא צריכים לגשש קדימה או לצאת לחיפוש. הנתיב שהוא מוביל הוא דרך האמת, ומה שהוא מספר לאדם ומה שהאדם מקבל הם החיים והאמת. יש לכם הדרך, החיים והאמת – אם כן, מדוע אתם צריכים עוד לצאת לחיפוש? רוח הקודש לא יכולה לבצע שני שלבים בעת ובעונה אחת. אם בני האדם עדיין יצטרכו להתפלל ולצאת לחיפוש לאחר שאסיים לומר את דברי, פירוש הדבר יהיה ששלב העבודה שאני עושה כעת נעשה לשווא, הלא כן? על אף שסיימתי לומר את דברי, בני האדם עדיין לא מבינים לגמרי, והסיבה לכך היא שאיכותם לקויה. הבעיה הזו יכולה להיפתר באמצעות חיי הכנסייה ושיתוף בין איש לרעהו. בעבר, בשרו ודמו של אלוהים בהתגלמותו לא התחילו את העבודה, ולכן רוח הקודש עבדה כך בזמנו ושמרה על קיום העבודה. בעת ההיא, רוח הקודש עשתה את העבודה, אך כיום אלוהים עצמו בהתגלמותו כבשר ודם הוא שעושה אותה כתחליף לעבודתה של רוח הקודש. כשבני האדם התפללו בעבר, הם חוו שלוה, שמחה, תוכחה ומשמעת, וכל אלה נגעו לעבודתה של רוח הקודש. כעת המצבים האלה נדירים ביותר. מדוע פטרוס הרגיש שלוה ותוכחה כשהוא התפלל, ומדוע פאולוס והאחרים גם הרגישו כך כשהם התפללו? הסיבה לכך הייתה שזו הייתה תקופה שבה לא נראתה הופעתו של אלוהים, ויתרה מזאת, היה זה עידן החסד, שבו אלוהים עבד בדרך אחרת. רוח הקודש יכולה לעשות רק עבודה מסוג אחד בכל עידן. אילו אלוהים היה עושה עבודה משני סוגים בעת ובעונה אחת, כשהבשר והדם היו עושים עבודה מסוג אחד ורוח הקודש הייתה עושה עבודה מסוג אחר בקרבם של בני האדם, ואילו הדברים שנאמרו כבשר ודם לא היו תקפים אך דבריה של רוח הקודש כן היו תקפים, הרי שלא היו למשיח כל אמת, דרך או חיים. זו הייתה סתירה עצמית וטעות במקור עצמו.

בני האדם סטו מדי מהדרך ועשו יותר מדי טעויות בחוויות העבר שלהם. במקור, היו כמה דברים שהיו אמורים להיות ברשותם של בני האדם שניחנו באנושיות רגילה, היו כמה דברים שהם היו אמורים לעשות, או שהיו טעויות ניכרות שבני האדם היו אמורים לראות בחיים האנושיים, וכשהדברים האלה נעשו באופן לקוי, בני האדם הפילו את האחריות לכך על אלוהים. הייתה אחת שקיבלה אורחים בביתה. הלחמניות המאודות שלה לא אודו כראוי, ולכן היא חשבה, "ייתכן שזו הטלת משמעת של אלוהים. אלוהים מטפל בלבי היהיר. אני יהירה מדי." למעשה, בכל הנוגע לחשיבה הרגילה של האדם, כשמגיעים אורחים, אתם מתרגשים ונחפזים, מבלי לדעת מה לעשות

קודם, ואתם לא מסודרים במעשיכם, והתוצאה היא שאם האורז לא נשרף, התבשילים מלוחים מדי. בדרך כלל, בלי האורחים, אתם מסתדרים, אך כשבאים אורחים, הכל משתבש. המצב הזה נוצר משום רגשות של התרגשות, אך בני האדם תולים אותו בסופו של דבר ב"הטלת משמעת של אלוהים". למעשה, הדבר נוגע לליקויים בחיים האנושיים. הייתם נתקלים במצבים כאלה גם אילו לא הייתם מאמינים באלוהים, הלא כן? זה מצב שכית, הלא כן? יש דברים רבים שנוגעים לליקויים של בני אדם. בני אדם טועים, והטעויות לא נובעות מרוח הקודש ואין להן כל קשר לאלוהים. כמו במצב שבו אתם נושכים את לשונכם במהלך האכילה – האם ייתכן שזו הטלת משמעת של אלוהים? המשמעת שאלוהים מטיל היא עקרונית והיא בדרך כלל מופיעה כשאתם מבצעים עבירה ביודעין. אלוהים מטיל על האדם משמעת בדברים שנוגעים לשמו של אלוהים, לעדות עליו או לעבודתו. בני האדם מבינים את האמת מספיק כיום כדי שתהיה להם מודעות לדברים שהם עושים. לדוגמה, האם תהיו מסוגלים שלא להרגיש דבר אם תמעלו בכספי הכנסייה או תבזבזו אותם בפזיזות? תרגישו דבר מה כשתעשו זאת. אי-אפשר לעשות דבר מה ואז להתחיל להרגיש משהו לאחר מכן. אתם רואים בלבכם בבירור מה הם הדברים שאתם עושים שנוגדים את מצפונכם. על אף שבני האדם יודעים את האמת בבירור, משום שיש לכולם דברים שהם אוהבים, הם פשוט מתפנקים, כך שלאחר שהם עושים דבר מה, אין להם הרגשה ברורה של אשמה. הם לא מוטלת עליהם משמעת כשהם עושים משהו רע, איזו משמעת תוכל להיות מוטלת עליהם לאחר מכן? איזו משמעת יכולה להיות לאחר שהכסף פוזר כליל? הם מודעים לחלוטין למה שהם עושים כשהם עושים אותו והם מרגישים אשמה. אם לא תקשיבו, אלוהים לא יתייחס אליכם. כשיגיע הרגע שבו נגזר משפט צדק, כל אדם יקבל את גמולו לפי מעשיו. כבני אדם רגילים עם חוש של היגיון ומצפון, אתם מודעים לכל מעשיכם, ובפרט כשאתם עושים משהו רע. האם עדיין יש קומץ בני אדם בכנסייה שמועלים בכספים? האם עדיין יש קומץ בני אדם שלא תוחמים בבירור בין גברים ונשים? האם עדיין יש קומץ בני אדם שמותחים ביקורת, מתריסים ומשמידים דברים בסתר? מדוע אף על פי כן, אתם במצב טוב? לכולכם יש מודעות, רגשות ואשמה בלבכם, ומשום כך, אתם לפעמים סובלים ייסורים וזיכוכ. העניין הוא שבני האדם כל כך חסרי בושה! אילו הם היו נענשים באמת, האם הם היו מעזים לנהוג כך? כשבני אדם בעלי מצפון עושים דברים, הם מרגישים דאגה לנוכח נקיפת המצפון הקלה שבקלות, ולכן הם מסוגלים לזנוח את הבשר כתוצאה מכך. כך הדבר בקרב בני האדם שעושים חטאים של התרועעות בין גברים ונשים. הם מודעים למה שהם עושים כשהם עושים זאת, אך תשוקתם עזה מדי והם לא יכולים לשלוט בעצמם. אפילו אם רוח הקודש טטיל עליהם משמעת, הדבר לא יועיל, ולכן רוח הקודש כבר לא מתאמצת עליכם. באותה עת, אילו רוח הקודש לא הטילה עליכם משמעת ולא נשאה דברי תוכחה או עשתה דבר לבשרכם, איזו תוכחה הייתה יכולה להיות לאחר מכן? איזו משמעת יכולה להיות לאחר שהמעשה נעשה? הדבר רק מוכיח שאתם יותר מדי חסרי בושה ובזויים. אתם חדלי אישים חסרי תועלת! רוח הקודש לא עובדת שלא לצורך. אם אתם יודעים את האמת היטב, אך אתם לא משתפים פעולה ואתם מסוגלים לעשות ממש כל דבר, הרי שאתם יכולים פשוט לחכות ליום שבו תיענשו ביחד עם השטן. זה הקץ הטוב ביותר עבורכם! זה עתה חזרתי והטפתי בנושא מצפון, משום שזה הרף הנמוך ביותר. ללא מצפון, בני האדם יאבדו גם את המשמעת של רוח הקודש, והם יוכלו לעשות את כל מה שיעלה על רוחם. אם יש לאדם כלשהו מצפון באמת, כשרוח הקודש תוכיח אותו, הם יעברו קרב פנימי, ולאחר מכן סביר שהם לא יעשו שום מעשה חמור. בלי קשר לאופן שבו רוח הקודש מטילה משמעת ונושאת

דברי תוכחה, באופן כללי, כל בני האדם מרגישים דבר מה כשהם עושים דבר רע. אן כן, בני האדם מבינים כעת אמיתות מכל מיני סוגים, ואם הם לא מנהיגים אותן, זה עניינם שלהם. אני לא מגיב לבני אדם כאלה, ואני לא נושא תקוות עבורם. אתם יכולים לעשות כאוות נפשכם !

ישנם בני אדם שנאספים, מניחים בצד את דבר האל, ותמיד מדברים על אדם כזה או אחר. כמובן, יכולת הבחנה מסוימת היא דבר טוב, מכיוון שבכל אשר תפנו, יהיה קשה להערים עליכם, ויהיה קשה להוליך אתכם שולל. זה גם היבט שבני האדם צריכים להתאפיין בו. אולם אסור לכם להתמקד רק בהיבט הזה כפי שהוא נוגע לדברים שליליים. אסור לכם תמיד לנעוץ מבטים בבני אדם. אתם יודעים רק מעט על אופן עבודתה של רוח הקודש. אמונתכם באלוהים שטחית מדי, ויש לכם פחות מדי דברים חיוביים. מי שאתם מאמינים בו הוא אלוהים, ומי שאתם צריכים להבין הוא אלוהים, ולא השטן. אם אתם רק מבינים את אופן עבודתו של השטן ורק יודעים את אופן עבודתן של רוחות רעות, אך אתם לא מכירים את אלוהים כהוא זה, איזה פירוש יכול להיות לכך ? אלוהים הוא זה שאתם מאמינים בו כיום, נכון ? מדוע אתם לא יודעים גם את הדברים החיוביים האלה ? אתם פשוט לא מתייחסים להיבט החיובי של ההיווכחות, ואתם לא תופסים אותו, אז מה אתם רוצים להשיג, לכל הרוחות ? האם אתם לא יודעים כיצד עליכם לחפש ? יש לכם "חומרי לימוד" שליליים רבים, אך אתם לא מבינים כלל את ההיבט החיובי של ההיווכחות, אז איך יוכל שיעור הקומה שלכם לצמוח אי-פעם ? אם מישו מדבר רק על המלחמה עם השטן, אילו סיכויים עתידיים להתפתחות יהיו לאדם הזה ? היווכחותם מיושנת מדי, הלא כן ? אילו דברים תהיו מסוגלים להשיג מהעבודה הנוכחית אם תמשיכו כך ? מה המפתח כעת להבנה מה אלוהים רוצה לעשות עכשיו ; כיצד על האדם לשתף פעולה ; כיצד עליו לאהוב את אלוהים ; כיצד עליו להבין את עבודתה של רוח הקודש ; כיצד עליו להיווכח בכל הדברים שאלוהים אומר כיום ; כיצד עליו לראות אותם, להבין אותם ולחוות אותם ; כיצד עליו לרצות את רצונו של אלוהים, לזכות שאלוהים יכבוש אותו לחלוטין ולהישמע לאלוהים... ? עליכם להתמקד בדברים האלה בתור הדברים שעליכם להיווכח בהם כעת. אתם מבינים ? מה הטעם בהתמקדות רק ביכולת ההבחנה של בני האדם ? אתם מסוגלים להבחין בשטן כאן, ולהבחין ברוחות רעות כאן. אתם יכולים להבחין בדברים רבים, אתם מבינים לחלוטין רוחות רעות, ואתם מזהים אותן ברגע שאתם רואים אותן. אולם אם אתם לא מסוגלים לומר דבר על עבודתו של אלוהים, האם יכולת ההבחנה שלכם יכולה להחליף את הבנתכם את אלוהים ? שיתפתי איתכם בעבר בנוגע לביטויים של עבודתן של רוחות רעות, אך זה לא עניין עיקרי. מובן שבני האדם צריכים מעט יכולת הבחנה, מכיוון שזה היבט שצריך להיות לבני האדם שמשרתים את אלוהים כדי שהם יוכלו להימנע מעשיית דברים טיפשיים ולהפריע לעבודתו של אלוהים. אולם הדבר החשוב ביותר הוא עדיין הכרת עבודתו של אלוהים והבנת רצונו של אלוהים. מה אתם יודעים על השלב הזה בעבודתו של אלוהים ? האם אתם יודעים מה אלוהים עושה, ומה רצונו של אלוהים, והאם אתם יודעים מה החסכוניות שלכם עצמכם, ומה הדברים שאתם צריכים להצטייד בהם ? האם אתם יכולים לומר מהי ההיווכחות החדשה ביותר שלהם ? עליכם להבין אילו מההיווכחות הקודמות שלכם היו סטיות ושגיאות ואילו מהן היו מיושנות מדי. עליכם להשיג גמולים ולהבין דברים בהיווכחות החדשות שלכם. אל תעמידו פנים שאתם לא יודעים זאת. עליכם להתאמץ יותר בהיווכחות החדשות שלכם כדי להעמיק את החוויה והידע שלכם, ויתרה מזאת, עליכם להבין במיוחד את ההיווכחות החדשות ביותר שלכם ואת הדרך הנכונה ביותר לחוות חוויות. עליכם לדעת גם כיצד להשליך

מעליכם את שיטות הנוהג המיושנות שלכם ולהיווכח בחוויה חדשה. אפילו יותר מכך, עליכם להבחין בין הנוהג הוקדם שלכם, המיושן והסוטה, מהעבודה החדשה וההיווכחות החדשה. אלה דברים שעליכם להבין ולהיווכח בהם בדחיפות כעת. עליכם להבין את ההבדלים ואת היחסים בין ההיווכחות הישנות והחדשות שלהם. אם לא תתפסו את הדברים האלה, לא תהיה לכם דרך להתקדם, מכיוון שלא תהיו מסוגלים לעמוד בקצב עבודתה של רוח הקודש. חלק ניכר מההיווכחות שלכם וחוויתכם בעבר נגעו לדרך נוהג סוטה ושגויה, וחלק ניכר מהן היו דרכי חוויה ששייכות לתקופה שחלפה. עליכם להבין כיצד עליכם לגשת לדברים האלה. באמצעות אכילה ושתייה ראויה של דבר האל, ובאמצעות שיתוף ראוי, עליכם להיות מסוגלים לשנות את דרכי הנוהג הקודמות והמיושנות שלכם ואת התפיסות המסורתיות הישנות שלכם, כדי שתוכלו להיווכח בנוהג חדש ולהיווכח בעבודה החדשה. אלה דברים שעליכם להשיג. אני לא דורש מכם כעת להבין את עצמכם באופן מפורט עד מאוד. אני לא דורש מכם להתייחס לכך יותר מדי ברצינות. אני רק דורש מכם להתייחס ברצינות להיווכחות בהיבט החיובי ולהבנות. על אף שאתם אולי מסוגלים "להכיר את עצמכם", זה לא בהכרח אומר שזה שיעור קומתכם האמיתי. אולם אם אתם יכולים להנהיג את העבודה החדשה ולהיווכח בה עד כדי כך שתהיו מסוגלים להבחין בתפיסות ובאי-ההבנות הקודמות שלכם, זה שיעור קומתכם האמיתי וזה דבר שצריך להיות לכם. אלה דברים שכל אחד מכם צריך להשיג.

יש דברים רבים שאתם פשוט לא יודעים איך לנהוג בהם, וקל וחומר שאתם לא יודעים איך רוח הקודש עובדת בהם. לפעמים, אתם עושים משהו שניכר שהוא לא מעשה מרדנות נגד רוח הקודש. אתם כבר תופסים את העיקרון של הדבר באמצעות אכילתכם ושתייתכם, ולכן אתם סובלים בקרבכם תחושה של אשמה ואי-שקט, ומובן שזו הרגשה שמרגישים על סמך ידיעת האמת. חוסר שיתוף פעולה ופעולה שלא בהתאם לדבר האל של היום חוסמים את עבודתה של רוח הקודש, והאדם בהכרח מרגיש אי-שקט בקרבו במקרה כזה. אתם מבינים את העקרונות של ההיבט הזה, אך אתם לא נוהגים בהתאם, ולכן אתם סובלים הרגשה של אשמה בקרבכם. אולם אם אתם לא מבינים את העיקרון הזה, אם אתם בסך הכל לא אכלתם ושיתתם את ההיבט הזה של האמת, ואם אתם לא מכירים אותו כלל, אתם לא בהכרח תרגישו תחושת אשמה במקרה הזה. יצירת התוכחה של רוח הקודש היא מותנית. אתם חושבים שמשום שלא התפללתם, לא שיתפתם פעולה עם רוח הקודש ולא שחררתם את העול שאתם נושאים, אתם עיכבתם את עבודתה של רוח הקודש. למען האמת, לא ניתן לעכב אותה, ואם לא תגידו משהו, רוח הקודש תרגש משהו אחר ותרגום לו להגיד זאת. אתם לא מסוגלים לרסן את רוח הקודש. אתם מצטערים בפני אלוהים, וזה דבר שאתם צריכים להרגיש. אולם אלוהים לא חושב על כך בכלל, ואז זה חולף ואיננו עוד. השאלה אם אתם יכולים להשיג דבר מה היא עניינם בלבד. לפעמים מצפונכם מרגיש שהוא סובל האשמות, אך אלה לא הנאורות או ההארה של רוח הקודש באותה עת, וזו לא התוכחה של רוח הקודש. במקום זאת, זו תחושה במצפונכם. אם אתם מתנהגים בפראות בהקשר של שמו של אלוהים, העדות על אלוהים או עבודתו של אלוהים, אלוהים לא יפטור אתכם. אך יש לכך גבול, ובנוגע לעניינים שאפילו אין טעם להזכיר, הוא לא יתאמץ עליכם, הוא יתעלם מכם, ולפיכך זה דבר שעליכם להרגיש במצפונכם. חלק מהדברים הם כאלה שבני אדם בעלי אנושיות רגילה אמורים לעשות, וחלק מהם הם עניינים של חיים אנושיים רגילים. לדוגמה, מאוד לא סביר לומר שאם אתם לא מאדים את הלחמניות שלכם כראוי, פירוש הדבר שאלוהים מטיל עליכם משמעת. האם לא נתקלתם במצבים

כאלה לעתים קרובות גם לפני שהתחלתם להאמין באלוהים? האם באותה עת, השטן הוא זה שהטיל עליכם משמעת? למעשה, אם תתאמנו יותר על המשימה הזו, סביר שלא תעשו טעויות. בסך הכל, המוח שלכם עושה טעויות. אתם מרגישים שנדמה שרוח הקודש מטילה עליכם משמעת, אך זה לא נכון (למעט מצבים יוצאי דופן). מפני שהעבודה הזאת היא לא מעשה ידיה הבלעדי של רוח הקודש, אלא שהיא רק הרגשות שבני האדם חשים. אך חשיבה כזו היא דבר ראוי לבני האדם שמאמינים באלוהים. לא ייתכן שחשבתם כך כשלא האמנתם באלוהים. ברגע שהתחלתם להאמין באלוהים, לבכם התאמץ בתחום הזה ומבלי דעת, התחלתם לחשוב כך. הדבר נובע מהחשיבה של בני אדם רגילים, והוא גם נוגע להשפעת דעתם שלהם. אך אני רוצה לומר לכם שדבר זה לא שייך לטווח עבודתה של רוח הקודש. ההיבט הזה נוגע לתגובה רגילה שרוח הקודש נתנה לאדם בדמות חשיבתו, אך עליכם להבין שהתגובה הזו היא לא עבודתה של רוח הקודש. "ידע" כזה לא מוכיח שעבודתה של רוח הקודש ברשותכם. הידע שלכם לא נוגע לנאורות של רוח הקודש, וקל וחומר שהוא לא נוגע לעבודתה של רוח הקודש. זו בסך הכל תגובה של חשיבתם הרגילה של בני האדם, ואין לכך כל קשר לנאורות וההארה של רוח הקודש. אלה שני דברים שונים לחלוטין, וזה לא מעשה ידיה הבלעדי של רוח הקודש. כשרוח הקודש עובדת כדי להפוך בני אדם לנאורים, היא בדרך כלל מעניקה להם ידע על עבודתו של אלוהים ועל היווכחותם האמיתית ומצבם האמיתי, והיא גם מעניקה להם נחישות, מאפשרת להם להבין את כוונתו הנלהבת של אלוהים ואת דרישותיו מהאדם כיום, ומעניקה להם את הנחישות לפתוח את כל הדרכים. אפילו כשבני האדם עוברים שפיכות דמים והקרבות, עליהם לפעול למען אלוהים, ואפילו כשהם נרדפים וחווים פורענויות, עליהם להמשיך לאהוב את אלוהים ולא להתחרט כלל, ועליהם לשאת עדות על אלוהים. הנחישות הזו היא הריגוש של רוח הקודש ועבודתה של רוח הקודש – אך דעו לכם שאין לכם ריגוש כזה בכל רגע נתון. לפעמים, אתם מרגישים התרגשות והשראה חזקות בפגישות, ואתם מהללים את אלוהים ורוקדים. אתם מרגישים שאתם מבינים עד מאוד את הדברים שבני אדם אחרים משתפים, אתם מרגישים חדשים לגמרי בתוך תוכם, ולבכם נקי לחלוטין, ללא כל תחושה של ריקנות – כל זה נוגע לעבודתה של רוח הקודש. אם אתם ממלאים תפקיד הנהגתי, רוח הקודש מעניקה לכם נאורות והארה יוצאות דופן כשאתם הולכים אל הכנסייה כדי לעבוד. היא הופכת אתכם לכנים, אחראים ורציניים עד מאוד בעבודתכם. הדבר נוגע לעבודתה של רוח הקודש.

נוהג (2)

בימים עברו, בני האדם התאמנו "להיות עם אלוהים ולחיות ברוח בכל רגע ורגע", ובהשוואה לנהוג של ימינו, זה בסך הכל אימון רוחני פשוט. נהוג כזה בא לפני היווכחותם של בני אדם בנתיב הנכון בחיים, והוא שיטת הנהוג השטחית והפשוטה ביותר. זה הנהוג של השלבים המוקדמים באמונתם של בני האדם באלוהים. אם בני האדם תמיד יחיו לפי הנהוג הזה, יהיו להם יותר מדי רגשות, והם לא יהיו מסוגלים להיווכח בחוויות עמוקות ואמיתיות. הם בסך הכל יהיו מסוגלים לאמן את רוחם, יקפידו שלבם יהיה מסוגל להתקרב לאלוהים, ותמיד

ימצאו אושר אדיר בקרבה לאלוהים. הם יוגבלו לעולם קטן של קרבה לאלוהים, אך לא יהיו מסוגלים לתפוס מה נמצא במעמקים העמוקים ביותר. בני האדם רק חיים בין המגבלות האלה והם לא מסוגלים להתקדם באופן משמעותי. בכל עת, הם עשויים להזדעק, "הו! האדון ישוע. אמן!" כשהם אוכלים, הם מזדעקים, "הו, אלוהים! אנחנו אוכלים, ואתה אוכל..." וכך הדבר כמעט מדי יום ביומו. זה הנוהג של ימים עברו, וזה הנוהג של החיים ברוח בכל רגע ורגע. זה וולגרי, הלא כן? כיום, כשמגיע הזמן להרהר בדברי האל, עליכם להרהר בהם; כשמגיע הזמן להנהיג את האמת, עליכם להנהיג אותה; וכשמגיע הזמן למלא את חובתכם, עליכם למלא אותה. נוהג כזה הוא חופשי כל כך, והוא משחרר אתכם. הדבר דומה לאופן שבו אנשי דת זקנים מתפללים ונושאים תפילת הודיה. כמוכן, בעבר, זה היה האופן שבו בני האדם שהאמינו באלוהים היו אמורים לנהוג – אך הנהגה בלעדית של הנוהג הזה היא נחשלת מדי. נהוג העבר הוא התשתית לנוהג בהווה. ואם היה נתיב אל הנוהג של ימים עברו, הנוהג של היום היה קל בהרבה. ולכן, כיום, כשמדברים על "הבאת אלוהים אל החיים האמיתיים", ההתייחסות היא לאיזה היבט של הנוהג? "החיים האמיתיים" דורשים בראש ובראשונה שבני האדם יתאפיינו באנושיות רגילה. מה שבני האדם צריכים להתאפיין בו הוא מה שאלוהים דורש מהם כיום. הבאת דברי האל אל החיים האמיתיים פירושה למעשה "הבאת אלוהים אל החיים האמיתיים". כיום, בני האדם צריכים להצטייד בעיקר בדברים הבאים: מצד אחד, עליהם לשפר את האיכות שלכם, לרכוש השכלה, להגדיל את אוצר המילים שלהם ולשפר את כישורי הקריאה שלהם. מצד שני, עליהם לחיות חיים של בני אדם רגילים. זה עתה חזרתם מהעולם והתייצבתם בפני אלוהים, ועליכם ראשית לאמן את רוחכם ולאמן את לבכם לשלווה בפני אלוהים. זה הדבר היסודי ביותר, וזה גם השלב הראשון להשגת שינוי. יש בני אדם שנוהגם ניתן לשינוי. הם מהרהרים באמת בעודם עושים כביסה – הם מבררים את האמיתות שעליהם להבין ואת העקרונות שעליהם להנהיג במציאות. מצד אחד, עליכם להתאפיין באנושיות רגילה, ומצד שני, עליכם להיווכח באמת. זה הנוהג הטוב ביותר למען החיים האמיתיים.

בעבר, בני האדם סבלו מצוקות רבות, אך חלקן לא היו הכרחיות, מכיוון שחלקן היו דברים שהאדם לא היה צריך להנהיג. כשבני האדם מביאים את אלוהים אל חייהם האמיתיים, אלוהים דורש בראש ובראשונה שבני האדם יעבדו את אלוהים, יעסקו בניסיון להכיר את אלוהים וימלאו את חובתו של ברוך אל החי בקרב האנושות הרגילה. הם לא חייבים להתפלל לאלוהים ברגע שהם מתחילים לטאטא ולהרגיש לוקים בחסר אם הם לא עושים זאת. זה לא הנוהג של היום – הנוהג של היום רגוע וקל! בני האדם לא נדרשים לציית לדוקטרינה. כל אדם צריך לפעול לפי שיעור קומתו האישי: אם בעלך לא מאמין, התייחסי אליו כאל חסר אמונה, ואם הוא מאמין, התייחסי אליו כאל מאמין. אל תתמקדו באהבה ובסבלנות אלא בחוכמה. יש בני אדם שיוצאים לקנות ירקות, וכשהם הולכים בדרכם, הם ממלמלים: "הו, אלוהים! איזה ירק אתה מתיר לי לקנות היום? אנא סייע לי. מה עליי לבחור בקניות?" ואז הם חושבים: "אני לא אבחר. אלוהים דורש שאהלל אותו, שאהלל את שמו בכל מצב, ושכל בני האדם יישאו עדות, ולכן אם המוכר ייתן לי ירקות ישנים ויבשים, עדיין אודה לאלוהים – אני אשרוד! אנחנו, שמאמינים באלוהים, לא בוחרים אילו ירקות לקנות." אתם חושבים שהמעשה הזה הוא נשיאת עדות לאלוהים, ולאחר שהוצאתם יואן אחד כדי לקנות ירק ישן ועבש, אתם בכל זאת מתפללים ואומרים: "הו, אלוהים! בכל זאת אוכל את הירק הרקוב הזה – כל עוד אתה מקבל אותי, אוכל אותו." זה נוהג מגוחך, הלא כן? זה ציות לדוקטרינה, הלא כן? בעבר, בני האדם אימנו את רוחם וחיו ברוח בכל רגע ורגע, והדבר מתקשר לעבודה

שנעשתה בעידן החסד. אדיקות, ענווה, אהבה, סבלנות, הודיה על הכל – אלה הדברים שנדרשו מכל מאמין בעידן החסד. באותה עת, בני האדם התפללו לאלוהים בכל מצב. הם התפללו כשהם קנו בגדים, וכשנודע להם שמתקיימת אסיפה, הם גם התפללו ואמרו: "הו, אלוהים! האם אתה מתיר לי ללכת? אם אתה מתיר לי ללכת, הכן לי נתיב חלק, והנח לכל הדברים לקרות בצורה חלקה. ואם אתה לא מתיר לי ללכת, אנא גרום לי ליפול ארצה." כשהם התפללו, הם הפצירו באלוהים. לאחר שהם התפללו, הם נעשו טרודים ולא הלכו. היו גם אחיות שהיו טרודות כשהן התפללו, משום שהן חששו שבעליהן הלא מאמינים יכו אותן כשהן יחזרו, ומשום שהן היו טרודות, הן לא הלכו לאסיפה. הן האמינו שזה רצון האל, אך למעשה, אם הן היו הולכות לאסיפה, דבר לא היה קורה. התוצאה הייתה שהן החמיצו אסיפה. כל זה נגרם מבורותם של בני האדם. בני אדם שנוהגים כך חיים לפי רגשותיהם שלהם. דרך הנוהג הזו שגויה ומגוחכת, והיא כוללת רק ערפול, ויותר מדי רגשות ומחשבות אישיות. אם נודע לכם על אסיפה, לכו אליה, ואם לא נודע לכם על אסיפה, אל תלכו. כשנודע לכם על אסיפה, אין צורך להתפלל לאלוהים. זה פשוט, הלא כן? אם אתם צריכים לקנות בגד כלשהו היום, צאו מיד וקנו אותו. אל תתפללו לאלוהים ותאמרו: "הו, אלוהים! יש לי צורך לקנות היום בגד כלשהו. האם אתה מתיר לי ללכת? איזה בגד עליי לקנות? מה אם אחת מהאחיות תבוא כשלא אהיה בבית?" אתם מתפללים ומהרהרים, ואומרים לעצמכם: "אני לא רוצה ללכת היום. יכול להיות שאחת האחיות תבוא." אולם התוצאה היא שעד הערב, אף אחד לא בא, והחמצתם הרבה. אפילו בעידן החסד, דרך הנוהג הזו הייתה שגויה ולא נכונה. ולפיכך, אם בני האדם ינהגו כמו בימים עברו, לא יהיה שינוי בחייהם. הם בסך הכל יהיו כנועים ולא יתנו דעתם להבדלה, והם אך ורק יישמעו לאלוהים בעיוורון ויישארו במקומם. באותה עת, בני האדם התמקדו בהענקת כבוד לאלוהים, אך אלוהים לא זכה בכבוד מהם, מכיוון שהם לא הביאו לידי ביטוי דבר בחייהם, ומכיוון הם לא השתנו. הם בסך הכל השתעבדו והגבילו את עצמם על פי התפיסות שלהם, ואפילו שנות נוהג רבות לא גרמו לשינוי בחייהם. הם ידעו רק לשרוד במצבם הנוכחי, להיות ענווים, לאהוב ולסלוח, והם לא זכו בנאורות מרוח הקודש כלל ועיקר. איך ייתכן שהם היו מכירים את אלוהים?

בני האדם יעלו על הנתיב הנכון של אמונה באלוהים רק אם הם יביאו את אלוהים לחייהם האמיתיים ואל חיי האנושיות הרגילה שלהם. כיום, דברי האל מובילים אתכם, ואין צורך לחפש ולגשש כמו בימים עברו. כשתוכלו לנהוג לפי הדברים האלה ותוכלו לבחון ולאמוד את עצמכם לפי המצבים שצינתי, תהיו מסוגלים להשתנות. זו לא דוקטרינה, אלא מה שאלוהים דורש מהאדם. כיום, אני אומר לכם את השורה התחתונה: דאגו רק לפעול לפי דבריי. דרישותי מכם תואמות את צורכיהם של בני אדם רגילים, וכבר אמרתי לכם את זה. אם תתמקדו אך ורק בנוהג כזה, תהיו מסוגלים להיות כלבבו של אלוהים. היום הוא היום לחיים בקרב דברי האל: דברי האל הסבירו הכל, הכל הובהר, וכל עוד תחיו לפי דברי האל, תחיו חיים חופשיים ומשחררים לחלוטין. בעבר, כשהבאתם את אלוהים אל חייכם האמיתיים, חוויתם יותר מדי דוקטרינה וטקסים, התפללתם לאלוהים אפילו בנוגע לעניינים הפעוטים ביותר, השלכתם הצדה את הדברים המפורשים, ולא קראתם אותם, והקדשתם את כל מאמציכם לחיפושים, והתוצאה הייתה שלא הייתה השפעה. לדוגמה, חשבו על מה שלבשתם: כשהתפללתם, שמתם את העניין הזה בידיו של אלוהים, וביקשת מאלוהים לבחור לכם דבר מה ראוי ללבוש. אלוהים שמע את דבריכם ואמר: "אתם מבקשים ממני להתעסק בזוטות כאלה? לא נעלמו האנושיות הרגילה והרציונליות שבראתי בכם?"

לפעמים, מישוהו טועה במעשיו, והוא מאמין שהוא פגע באלוהים, ולכן הוא מתחיל להיות משועבד. מצבם של בני אדם מסוימים הוא טוב מאוד, אך כשהם עושים דבר קטן באופן שגוי, הם סבורים שאלוהים מטיל עליהם ייסורים. למעשה, זו לא עבודתו של אלוהים, אלא יציר דמיונם. לפעמים, אין כל פגם באופן שבו אתם חווים חוויות, אך בני אדם אחרים אומרים שאתם לא חווים חוויות כראוי, ולכן אתם נופלים בפח – אתם הופכים לשליליים ולחשוכים בתוכם. לעתים קרובות, כשבני האדם פאסיביים כך, הם מאמינים שאלוהים מטיל עליהם ייסורים, אך אלוהים אומר: "אני לא עושה את עבודת הייסורים כך. איך יש לך התעוזה להאשים אותך כך?" בני האדם שליליים מדי. לרוב, הם גם רגישים מדי ומתלוננים לעתים קרובות על אלוהים. אלוהים לא דורש שתסבלו, אך אתם מניחים לעצמכם להיכלא למצב הזה. אין ערך בסבל כזה. משום שבני האדם לא יודעים שאלוהים עושה את העבודה, הם בורים בתחומים רבים ולא מסוגלים לראות את הדברים בבהירות. בזמנים כאלה, הם נופלים בפח של דמיונם שלהם, והם מסתבכים יותר ויותר. יש בני אדם שאומרים שכל הדברים והעניינים הם בידיו של אלוהים – אם כן, האם ייתכן שאלוהים לא יודע כשבני האדם שליליים? מובן שאלוהים יודע זאת. כשאתם מסתבכים בתפיסות אנושיות, לרוח הקודש אין דרך לעבוד בקרבכם. במקרים רבים, בני אדם מסוימים נכלאים למצב שלילי, אך אני עדיין ממשיך בעבודתי. בין שאתם שליליים או שאתם נוקטים יוזמה, אתם לא מעכבים אותי. עם זאת, עליכם לדעת שהדברים הרבים שאני אומר והעבודה הרבה שאני עושה מתרבים ומאיצים על פי מצבם של בני האדם. כשאתם שליליים, הדבר לא חוסם את עבודתה של רוח הקודש. בזמנים של ייסורים ומוות, בני האדם היו לכודים כולם במצב שלילי, אך זה לא עצר את עבודתה של רוח הקודש. כשהייתם שליליים, רוח הקודש המשיכה לעשות את מה שצריך היה להיעשות בבני אדם אחרים. אתם אולי קופאים על שמריכם למשך חודש, אך אני ממשיך בעבודה – שום מעשה שלכם בעתיד או בהווה לא יכולים לעצור את עבודתה של רוח הקודש. מצבים שליליים מסוימים נובעים מחולשות אנושיות כשבני האדם באמת לא מסוגלים לעשות דבר מה או לתפוס אותו, הם הופכים לשליליים. לדוגמה, במהלך זמנים של ייסורים, דברי האל דנו באהבה לאלוהים עד מידה מסוימת במהלך הייסורים – אך אתם האמנתם שאתם לא מסוגלים לעשות זאת. במצב הזה, בני האדם התמלאו במיוחד בצער וביגון. הם הצטערו שהשטן השחית עד כדי כך את בשרם ודםם, ושאיכות שלהם כה עלובה. הם הרגישו שחבל מאוד שהם נולדו בסביבה הזו. בני אדם מסוימים הרגישו שמאוחר מדי להאמין באלוהים ולהכיר את אלוהים, ושהם לא ראויים להפוך למושלמים. כל אלה הם מצבים רגילים.

בשרו ודמו של האדם שייכים לשטן, הם מלאים בטבע מרדני, והם מזוהמים באופן מצער – הם טמאים. בני האדם חושקים מדי בהנאת הבשר והדם, יש יותר מדי התגשמויות של הבשר והדם, ולכן אלוהים מתעב את הבשר והדם במידה מסוימת. כשבני האדם משאירים מאחור את הדברים המטונפים והמושחתים של השטן, הם זוכים בישועתו של אלוהים. אולם אם הם עדיין לא מסוגלים להשיל מעליהם את הטינופת ואת השחיתות, הם עדיין יהיו בתחומם של השטן. המזימות, המרמה והעיוות של בני האדם נובעים כולם מהשטן. בכך שאלוהים מושיע אתכם, הוא מפריד אתכם מהדברים האלה. עבודתו של אלוהים לא יכולה להיות שגויה, והיא נועדה להושיע את בני האדם מהחושך. כשתאמינו במידה מסוימת, כשתוכלו להשיל מעליכם את השחיתות של הבשר והדם וכשהשחיתות הזו כבר לא תכבול אתכם, האם לא תזכו בישועה? כשאתם חיים בתחומם של השטן, אתם לא מסוגלים לבטא את אלוהים, אתם מטונפים ולא תקבלו את ירושתו של אלוהים. ברגע שתתנקו ותהפכו למושלמים,

תהיו קדושים, ותהיו רגילים, ואלוהים יברך אתכם ויתענג בכם. העבודה שאלוהים עושה היום היא ישועה, ויתרה מזאת, היא משפט, ייסורים וקללות. יש לה היבטים רבים. האם חלק מדברי האל אינם משפט וייסורים אלא גם קללות? אני מדבר על מנת להשיג תוצאה, כדי לגרום לבני האדם להכיר את עצמם, ולא כדי להמית בני אדם. לבי נועד למענכם. דיבור הוא אחת השיטות שבהן אני עובד. אני משתמש בדברים כדי לבטא את טבעו של אלוהים וכדי לאפשר לכם להבין את רצונו של אלוהים. הבשר והדם שלכם יכולים למות, אך יש לכם רוח ונשמה. אילו לבני האדם היו רק בשר ודם, לא הייתה משמעות לאמונתם באלוהים, ולא הייתה משמעות לכל העבודה הזו שעשיתי. כיום, אני מדבר על דבר אחד ואז על משנהו. רגע אחד אני רוחש שנאה עזה לבני האדם, וברגע הבא אני רוחש אהבה אדירה. אני עושה זאת כדי לשנות את הטבע שלכם ולחולל שינוי בתפיסות שלכם.

אחרית הימים הגיעה, ומדינות ברחבי העולם שרירות במהומות. אי-סדר פוליטי, רעב המוני, מגיפות, הצפות, בצורת צצים בכל מקום. יש קטסטרופה בעולמו של האדם, והשמיים שלחו ארצה אסון. אלה אותותיה של אחרית הימים. אך בעיני בני האדם, זה נראה כמו עולם של עליצות והדר שרק הולך ומשתפר. כשבני האדם מביטים בעולם, לבם נמשכים אליו, ורבים מהם לא מסוגלים להיחלץ ממנו. בני אדם רבים יפלו בפח של בני האדם שמשתמשים בתכסיסים וכישוף. אם לא תשאפו להתקדם ואם לא יהיו לכם אידאלים, נחשול החטאים הזה יסחף אתכם. סין היא המדינה הנחשלת ביותר בעולם. זו הארץ שבה נח התנין הגדול האדום כאשר על כל פיתוליו. זו הארץ שבה יש הכי הרבה בני אדם שעובדים אלילים ועוסקים בכישוף והכי הרבה מקדשים. זה מקום משכנם של שדים מטונפים. אתם נולדתם לה, ואתם נהנים מיתרונותיה. היא השחיתה אתכם ומענה אתכם, אך לאחר שאתם עוברים אינטרוספקטיבה, אתם מפנים לה את הגב ונופלים לחלוטין לנחלתו של אלוהים. זה כבודו של אלוהים, ולכן יש לשלב העבודה הזו חשיבות רבה. אלוהים עשה עבודה בהיקף כה רחב, הוא אמר דברים כה רבים, ובסופו של דבר, הוא יזכה בכם לחלוטין – זה חלק אחד בעבודת הניהול של אלוהים, וזה "שלל הניצחון" של הקרב בשטן. ככל שבני האדם האלה טובים יותר, וככל שחיי הכנסייה מתחזקים, כך התנין הגדול האדום כאשר מוכנע יותר. אלה עניינים של העולם הרוחני, ואלה הקרבות של העולם הרוחני, וכשאלוהים ינצח, השטן יבוש ויפול אפיים ארצה. יש חשיבות אדירה לשלב הזה בעבודתו של אלוהים. עבודה בהיקף כה רחב מושיעה לחלוטין את קבוצת בני האדם הזו. אתם נמלטים מהשפעת השטן, אתם חיים בארץ הקדושה, אתם חיים באורו של אלוהים, וישנם ההנהגה וההכוונה של האור, ואז יש משמעות להיותכם חיים. מה שאתם אוכלים ולובשים שונה ממה שהם אוכלים ולובשים. אתם נהנים מדברי האל וחיים חיים בעלי משמעות – וממה הם נהנים? הם נהנים רק מהמורשת של אבותיהם ומ"הרוח הלאומית". אין להם אפילו שמץ של אנושיות! הבגדים שלכם, דבריכם ומעשיכם שונים משלהם. בסופו של דבר, אתם תעזבו לחלוטין את הטינופת, כבר לא תהיו לכודים בפיתוי של השטן, ותזכו באספקה היומית שאלוהים מעניק. עליכם תמיד להיות זהירים. על אף שאתם חיים במקום מטונף, אתם לא נגועים בטינופת, ואתם יכולים לחיות לצדו של אלוהים ולקבל את ההגנה האדירה שלו. נבחרתם מקרב כל הארץ הצהובה הזו. אתם בני האדם המבורכים ביותר, הלא כן? כיצירים נבראים, עליכם כמובן לעבוד את אלוהים ולעסוק בחיפוש חיים בעלי משמעות. אם אתם לא עובדים את אלוהים ואם אתם חיים בבשר והדם המזוהמים, אתם רק חיה בעור של אדם, הלא כן? כבני אנוש, עליכם להשקיע למען אלוהים ולסבול כל סבל. עליכם לקבל את מעט הסבל שאתם עוברים כיום בשמחה ובביטחון ולחיות חיים בעלי משמעות, כמו איוב

ופטרוס. בעולם הזה, האדם לובש בגדים של השטן, אוכל מזון שמעניק לו השטן ועובד ומשרת תחת שליטתו של השטן, תוך שהוא נרמס תחת הטינופת שלו. אם אתם לא תופסים את משמעות החיים או את הדרך הנכונה, מה הטעם לחייכם? אתם עוסקים בחיפוש הדרך הנכונה ושואפים להשתפר. אתם גדלים באומת התנין הגדול האדום כאש, ואתם בני האדם שאלוהים קורא להם צדיקים. אלה החיים בעלי המשמעות הרבה ביותר, הלא כן?

תעלומת ההתגלמות (1)

בעידן החסד, יוחנן סלל את הדרך לישוע. הוא לא יכול היה לעשות את עבודתו של אלוהים עצמו ורק מילא את חובתו של אדם. על אף שיוחנן היה מבשרו של האדון, הוא לא יכול היה לייצג את אלוהים. הוא היה רק אדם שרוח הקודש השתמשה בו. לאחר הטבלת ישוע, "ירדה עליו רוח קודש ותבוא אליו כיונה". לאחר מכן הוא החל בעבודתו, כלומר לבצע את כהונת המשיח. זו הסיבה לכך שהוא אימץ את זהותו של אלוהים, מכיוון שהוא נבע מאלוהים. אין זה משנה מה היה מצב אמונתו קודם לכן – אולי היא הייתה חלשה לעתים או חזקה לעתים – אלה היו כל חייו האנושיים הרגילים לפני שהוא ביצע את כהונתו. לאחר שהוא הוטבל (נמשח), מיד היו עמו עוצמתו וכבודו של אלוהים, ולכן הוא החל לבצע את כהונתו. הוא יכול היה לבצע אותות ומופתים ולעשות נסים, היו לו עוצמה וסמכות, מכיוון שהוא עבד ישירות מטעם אלוהים עצמו. הוא עשה את עבודתו של רוח הקודש במקומה וביטא את קולה של רוח הקודש. אין בכך ספק. אין על כך עוררין. רוח הקודש השתמשה ביוחנן. הוא לא יכול היה לייצג את אלוהים והוא לא היה מסוגל לייצג את אלוהים. אילו הוא היה רוצה לעשות זאת, רוח הקודש לא הייתה מתירה זאת, מכיוון שהוא לא יכול היה לעשות את העבודה שאלוהים עצמו התכוון לבצע. אולי היה בו הרבה מרצון האדם או שהיה דבר מה סוטה בו. הוא לא יכול היה לייצג ישירות את אלוהים בשום אופן. שגיאותיו וטעותו ייצגו רק אותו עצמו, אך עבודתו ייצגה את רוח הקודש. עם זאת, אי אפשר לומר שכל כולו ייצג את אלוהים. האם הסטייה והטעות שלו היו יכולות גם הן לייצג את אלוהים? טעות בייצוג האדם היא דבר רגיל, אך אילו הוא סטה בייצוג האל, הייתה זו המטת חרפה על אלוהים, הלא כן? היה זה חילול קודש נגד רוח הקודש, הלא כן? רוח הקודש לא מאפשרת לאדם לעמוד במקום אלוהים על פי רצונו, גם אם אחרים מרוממים אותו. אם הוא לא אלוהים, הוא לא יוכל להישאר לעמוד בסוף. רוח הקודש לא מאפשרת לאדם לייצג את אלוהים כאוות נפשו! לדוגמה, רוח הקודש נשאה עדות על יוחנן ואף חשפה שהוא האיש שיסלול את הדרך לישוע, אך העבודה שרוח הקודש עשתה בו הייתה מדודה היטב. כל מה שיוחנן התבקש לעשות הוא להיות סולל הדרך לישוע – להכין לו את הדרך. במילים אחרות, רוח הקודש תמכה בעבודתו רק בסלילת הדרך ואפשרה לו לעשות את העבודה הזו בלבד, ולא אחרת. יוחנן ייצג את אליהו, והוא ייצג נביא שסלל את הדרך. רוח הקודש תמכה בכך. כל עוד העבודה הייתה סלילת הדרך, רוח הקודש תמכה בה. אולם אילו הוא טען שהוא אלוהים עצמו שבא לסיים את עבודת הגאולה, היה על רוח הקודש להטיל עליו משמעת. תהיה עבודתו של יוחנן חשובה ככל שתהיה, וגם אם רוח הקודש תמכה בה, עבודתו נותרה בגבולות מסוימים. נכון שרוח הקודש תמכה בעבודתו, אך העוצמה

שניתנה לו באותה עת הייתה מוגבלת לסלילת הדרך. הוא לא יכול היה לעשות שום עבודה אחרת כלל, משום שהוא היה רק יוחנן שסלל את הדרך, ולא ישוע. לפיכך, לעדותה של רוח הקודש יש חשיבות מרכזית, אך לעבודה שרוח הקודש מתירה לאדם לעשות יש חשיבות מכרעת עוד יותר. נישאו עדויות רבות על יוחנן, הלא כן? עבודתו גם הייתה אדירה, הלא כן? אולם העבודה שהוא עשה לא הייתה יכולה להתעלות על זו של ישוע, מכיוון שהוא היה רק אדם שרוח הקודש השתמשה בו, והוא לא יכול היה לייצג את אלוהים. לכן, העבודה שהוא עשה הייתה מוגבלת. אחרי שהוא סיים את העבודה של סלילת הדרך, איש לא המשיך לשמר את העדות שלו, לא באה בעקבותיו שום עבודה חדשה, והוא עזב כשהחלה עבודתו של אלוהים עצמו.

יש בני אדם שרוחות רעות משתלטות עליהם ואשר קוראים בעקשנות, "אני אלוהים!" אולם בסופו של דבר, הם מתגלים, מכיוון שהם פועלים מטעם הישות הלא נכונה. הם מייצגים את השטן, ורוח הקודש לא שמה לב אליהם. בלי קשר לשאלות כמה תרוממו את עצמכם וכמה חזק תקראו, אתם בכל זאת יצירים נבראים וישויות ששייכות לשטן. אני לא קורא לעולם, "אני אלוהים, אני בנו האהוב של אלוהים!" אולם העבודה שאני עושה היא עבודתו של אלוהים. האם עליי לצעוק? אין צורך ברוממות. אלוהים עושה את עבודתו בעצמו ואין לו צורך בכך שהאדם יעניק לו מעמד או תואר כבוד. מעבר לכך, די בעבודתו כדי לייצג את זהותו ומעמדו. לפני הטבלתו, ישוע היה אלוהים עצמו, הלא כן? הוא היה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, הלא כן? הרי לא ניתן לומר שהוא הפך לבנו היחיד של אלוהים רק לאחר שנישאה עליו עדות? האם לא היה אדם בשם ישוע זמן רב לפני שהוא החל את עבודתו? אתם לא יכולים לברוא נתיבים חדשים או לייצג את רוח האל. אתם לא יכולים לבטא את עבודתה של רוח האל או את הדברים שהיא אומרת. אתם לא יכולים לעשות את עבודתו של אלוהים עצמו או את עבודתה של רוח האל. אתם לא יכולים להביע את החוכמה והפלא של אלוהים ואת היותו בלתי נתפס, ולא טבע כלשהו שבאמצעותו אלוהים ממייט על האדם ייסורים. אם כך, אין חשיבות לטענותיכם החוזרות ונשנות על כך שאתם אלוהים. יש לכם רק השם ואין לכם דבר מהמהות. אלוהים עצמו הגיע, אך איש לא מזהה אותו. אך על פי כן, הוא ממשיך בעבודתו ועושה זאת כשהוא מייצג את רוח האל. בין אם תקראו לו אדם או אלוהים, האדון או המשיח, ובין אם תקרא לה אחות, הכל נכון. אולם העבודה שהוא עושה היא עבודתה של רוח האל והיא מייצגת את עבודתו של אלוהים עצמו. לא אכפת לו באיזה שם האדם מכנה אותו. האם השם הזה יכול לקבוע את עבודתו? יהיה אשר יהיה השם שבו תכנו אותו, מנקודת מבטו של אלוהים, הוא התגלמותה של רוח האל כבשר ודם. הוא מייצג את רוח האל והיא מאשרת אותו. אתם לא יכולים לפנות את הדרך לעידן חדש, אתם לא יכולים לשים קץ לישן, ואתם לא יכולים לפתוח עידן חדש או לעשות עבודה חדשה. לפיכך, אתם לא יכולים להיקרא בשם אלוהים! אפילו אדם שרוח הקודש משתמש בו לא יכול לייצג את אלוהים עצמו. בנוסף, לא זו בלבד שהאדם הזה לא יכול לייצג את אלוהים עצמו, אלא שעבודתו לא יכולה לייצג את אלוהים באופן ישיר. כלומר לא ניתן להכניס ישירות את ניסיונו של האדם תחת ניהולו של אלוהים, והניסיון הזה לא יכול לייצג את ניהולו של אלוהים. כל העבודה שאלוהים עצמו עושה היא העבודה שבכוונתו לעשות בתוכנית הניהול שלו עצמו ואשר קשורה לניהול הגדול. העבודה שהאדם עושה (האדם המשמש את רוח הקודש) מספקת את ניסיונו האישי. הוא מוצא נתיב התנסות חדש ושונה מזה שבו הלכו קודמיו ומוביל את אחיו ואחיותיו בהנחיית רוח הקודש. בני האדם האלה מספקים את ניסיונם האישי או את כתביהם הרוחניים של אנשי רוח. על אף שהם משמשים את רוח הקודש,

עבודתם של בני אדם כאלה לא קשורה לעבודת הניהול הגדולה בתוכנית בת ששת אלפי השנים. רוח הקודש רק מרוממת אותם בתקופות שונות כדי שהם יובילו בני אדם בתוך הזרם של רוח הקודש עד שהם יגשימו את תפקידם או שחייהם יגיעו לקצם. מטרת העבודה שהם עושים היא רק להכין דרך מתאימה לאלוהים עצמו או להמשיך פריט אחד בניהולו של אלוהים עצמו על פני האדמה. בני אדם כאלה לא מסוגלים לעשות את העבודה הגדולה יותר תחת ניהולו, והם לא יכולים לפלס דרכי מוצא חדשות, ולא כל שכן להשלים את כל עבודתו של אלוהים מהעידן הקודם. לפיכך העבודה שהם עושים מייצגת רק יציר נברא שממלא את תפקידו ולא יכול לייצג את אלוהים עצמו שמבצע את כהונתו. הסיבה לכך היא שהעבודה שהם עושים לא דומה לזו שעושה אלוהים עצמו. האדם לא יכול לעשות את העבודה שפותחת עידן חדש במקום אלוהים. אף אחד מלבד אלוהים עצמו לא יכול לעשות אותה. כל העבודה שהאדם עושה היא מילוי חובתו כנברא והיא נעשית כשרוח הקודש מעוררת בו השראה או הופכת אותו לנאור. ההנחיה שבני אדם כאלה מספקים נוגעת לשאלות כיצד לנהוג בחיי היום-יום של האדם וכיצד על האדם לפעול בהרמוניה עם רצון האל. עבודתו של אדם לא כרוכה בניהולו של אלוהים ולא מייצגת את עבודתה של רוח הקודש. כדוגמה, העבודה של וויטנס לי ושל ווצ'מן ני נועדו להוביל את הדרך. בין שהדרך הייתה ישנה או חדשה, העבודה התבססה על העיקרון של אי-חריגה מ ספרי הקודש. עבודתם הייתה הקמת כנסיות, בין שהכנסיות המקומיות שופצו או נבנו. העבודה שהם עשו המשיכה את העבודה שישוע ושלחיו לא סיימו או פיתחו יותר בעידן החסד. מה שהם עשו בעבודתם היה לשחזר את מה שישוע דרש בעבודתו מהדורות שיבואו אחריו, כגון כיסוי ראשם, הטבלה, בציעת לחם ושתיית יין. אפשר לומר שעבודתם הייתה להיצמד לספרי הקודש בלבד ולחפש נתיבים רק מתוך ספרי הקודש. הם לא התקדמו שום התקדמות חדשה. לפיכך, אפשר לראות בעבודתם רק גילוי של דרכים חדשות בתוך ספרי הקודש, וכן נהגים יותר טובים ומציאותיים. אולם אי-אפשר למצוא בעבודתם את הרצון של אלוהים בהווה, ולא כל שכן את העבודה החדשה שאלוהים יעשה באחרית הימים. הסיבה לכך היא שהנתיב שהם צעדו בו היה עדיין הנתיב הישן – לא הייתה התקדמות, ולא היה שום דבר חדש. הם המשיכו להיצמד לעובדת "הצליבה של ישוע", לנהוג של "בקשה מבני האדם להכות על חטא ולהתוודות על חטאיהם", לאמירה ש"מי שישרוד עד הסוף יזכה בישועה", ולאמירה ש"ראש האשה הוא האיש, ועל האשה להישמע לבעלה". יתר על כן, הם נצמדו לתפיסה המסורתית ש"אסור לאחיות להטיף, והן יכולות רק להישמע לאחרים". אילו נמשכה הנהגה כזו, רוח הקודש לא הייתה מסוגלת לעולם לבצע עבודה חדשה, לשחרר בני אדם מהדוקטרינה, או להוביל בני אדם אל מישור של חירות ויופי. לפיכך, אלוהים עצמו הוא זה שחייב לבצע את שלב העבודה הזה לשינוי העידנים, והוא זה שחייב לדבר עליו. אחרת, אף אדם לא יוכל לעשות זאת במקומו. עד כה, כל עבודתה של רוח הקודש מחוץ לזרם הגיעה לעצירה מוחלטת, ובני האדם ששימשו את רוח הקודש הלכו לאיבוד. לפיכך, מכיוון שעבודתם של בני האדם שרוח הקודש משתמשת בהם לא דומה לעבודה שעושה אלוהים עצמו, יש שוני גם בזהותם ובשאלה מטעם מי הם פועלים. הסיבה לכך היא שהעבודה שבכוונתה של רוח הקודש לעשות היא שונה, ולכן היא מעניקה זהויות ומעמדות שונים לכל העובדים. בני האדם שמשמשים את רוח הקודש יכולים גם לעשות עבודה חדשה מסוימת ויכולים לבטל עבודה שנעשתה בעידן הקודם, אך עבודתם לא יכולה לבטא את טבעו ורצונו של אלוהים בעידן החדש. הם עובדים רק במטרה לבטל את עבודת העידן הקודם ולא כדי לעשות את העבודה החדשה ולייצג ישירות את טבעו של אלוהים עצמו. לפיכך, בלי קשר לשאלה כמה נהגים

מיושנים הם מבטלים או כמה נהגים חדשים הם מנהיגים, הם עדיין מייצגים את האדם ואת היצירים הנבראים. אולם כשאלוהים עצמו מבצע עבודה, הוא לא מכריז בגלוי על ביטול נהגים מהעידן הישן או על התחלת עידן חדש. הוא ישיר ובלתי אמצעי בעבודתו. הוא גלוי בביצוע העבודה שהוא מתכוון לבצע. כלומר הוא מבטא ישירות את העבודה שהוא חולל, עושה באופן ישיר את עבודה שלו כפי שהוא התכוון לעשות במקור ומבטא את הווייתו וטבעו. בעיני האדם, טבעו וכן עבודתו של אלוהים לא דומים לאלה של עידני העבר. אולם מנקודת המבט של אלוהים עצמו, זה רק המשך ופיתוח נוסף של עבודתו. כשאלוהים עצמו עובד, הוא מבטא את דברו ומביא ישירות את העבודה החדשה. לעומת זאת כשהאדם עובד, הוא עושה זאת באמצעות דיון ומחקר או באמצעות פיתוח ידע ושיטתיות של נוהג שנבנה על יסוד עבודתם של אחרים. כלומר מהות העבודה שהאדם עושה היא לשמור על המוסכמות ו"ללכת בנתיבים ישנים בנעליים חדשות". פירוש הדבר הוא שאפילו הנתיב שבו הולכים בני האדם שמשמים את רוח הקודש מושתת על הנתיב שפילס אלוהים עצמו. לכן, אחרי הכל, האדם הוא אדם, ואלוהים הוא אלוהים.

יוחנן נולד בעקבות הבטחה, בדומה לאופן שבו יצחק נולד לאברהם. הוא סלל את הדרך לישוע ועשה עבודה רבה, אך הוא לא היה אלוהים. במקום זאת, הוא נחשב לנביא, מפני שהוא רק סלל את הדרך לישוע. עבודתו הייתה אדירה גם היא, אך רק אחרי שהוא סלל את הדרך, ישוע החל בעבודתו באופן רשמי. באופן מהותי, הוא פשוט עמל למען ישוע, ועבודתו נועדה לשרת את עבודתו של ישוע. אחרי שיוחנן סלל את הדרך, ישוע החל בעבודתו, עבודה שהייתה חדשה יותר, ממוקדת יותר ומפורטת יותר. יוחנן עשה רק את עבודת ההתחלה; יותר מהעבודה החדשה נעשתה בידי ישוע. גם יוחנן עשה עבודה חדשה, אך הוא לא היה זה שפתח עידן חדש. יוחנן נולד בעקבות הבטחה, והמלאך מסר את שמו. באותה עת, היו כאלה שביקשו לקרוא לו על שם אביו זכריה, אך אמו פצתה פה ואמרה, "אסור שהילד הזה ייקרא בשם הזה. יש לקרוא לו יוחנן". רוח הקודש כיוונה את כל זה. אם כן, מדוע יוחנן לא נקרא אלוהים? גם השם ישוע ניתן בהכוונתה של רוח הקודש, וישוע היה תולדה של רוח הקודש ונולד בעקבות הבטחתה של רוח הקודש. ישוע היה אלוהים, המשיח ובר האנוש. עבודתו של יוחנן הייתה אדירה גם היא, אך מדוע הוא לא נקרא אלוהים? מהו בדיוק ההבדל בין העבודה שישוע עשה לעבודה שיוחנן עשה? האם הסיבה היחידה לכך הייתה שיוחנן היה זה שסלל את הדרך לישוע? לחלופין, האם הסיבה לכך הייתה שאלוהים קבע זאת מראש? על אף שיוחנן גם אמר, "שובו בַּתְּשׁוּבָה, כִּי קָרְבָה מַלְכוּת שָׁמַיִם", והטיפף גם הוא את הבשורה של מלכות השמיים, עבודתו לא הייתה מעמיקה, והיא היוותה התחלה בלבד. לעומת זאת, ישוע בישר על עידן חדש והביא את העידן ישן לקצו, אך הוא גם הגשים את חוק התנ"ך. העבודה שהוא עשה הייתה אדירה מזו של יוחנן, והוא בא כדי לגאול את כל האנושות – הוא עשה את שלב העבודה הזה. יוחנן רק הכין את הדרך. על אף שעבודתו הייתה אדירה, דבריו היו רבים ומספר התלמידים שהיו חסידיו היה רב, עבודתו רק הביאה לאדם התחלה חדשה. האדם מעולם לא קיבל ממנו חיים, את הדרך או אמיתות עמוקות יותר, והאדם אף לא קיבל ממנו הבנה על רצונו של אלוהים. יוחנן היה נביא דגול (אליהו) שהיווה חלוץ בשטח חדש למען עבודתו של ישוע והכין את הנבחרים. הוא היה המבשר של עידן החסד. לא ניתן להבחין בעניינים כאלה רק על ידי צפייה במראה האנושי הרגיל שלהם. בפרט, יוחנן עשה גם עבודה רבה למדי. יתרה מזאת, הוא נולד בעקבות הבטחתה של רוח הקודש ורוח הקודש תמכה בעבודתו. מכיוון שכך, ההבחנה בין זהויותיהם כשלעצמה יכולה להיעשות רק

באמצעות עבודתם, משום שהמראה החיצוני של האדם לא חושף את מהותו, ומשום שהאדם לא מסוגל לזהות את עדותה האמיתית של רוח הקודש. העבודה שיוחנן עשה והעבודה שישוע עשה לא היו דומות והיו בעלות אופי שונה. זה מה שצריך לקבוע אם הוא אלוהים או לא. עבודתו של ישוע הייתה התחלה, המשך, סיום והגשמה. ישוע ביצע כל אחד מהשליבים האלה, ואילו עבודתו של יוחנן הייתה עבודת התחלה בלבד. בראשית, ישוע הפיץ את הבשורה והטיפף לדרך ההכאה על חטא, ואחר כך הוא עבר להטבלת האדם, ריפוי מחלות וגירוש שדים. לבסוף, הוא גאל את האנושות מחטא והשלים את עבודתו לעידן כולו. הוא הטיפף לאדם והפיץ בכל מקום את הבשורה של מלכות השמיים. כך היה גם עם יוחנן, כאשר ההבדל הוא שישוע בישר על עידן חדש והביא לאדם את עידן החסד. מפיו יצא הדבר על האופן שבו על האדם לנהוג והדרך שבה על האדם ללכת בעידן החסד, ולבסוף הוא סיים את עבודת הגאולה. יוחנן לעולם לא יכול היה לבצע עבודה כזו. לכן, ישוע הוא זה שעשה את עבודתו של אלוהים עצמו, הוא אלוהים עצמו, והוא מייצג ישירות את אלוהים. לפי תפיסותיו של האדם, כל בני האדם שנולדו בעקבות הבטחה, נולדו בזכות רוח האל, הוגשמו בידי רוח הקודש, ואשר פתחו דרכים חדשות הם אלוהים. לפי ההיגיון הזה, גם יוחנן אמור להיות אלוהים, וכך גם משה, אברהם ודוד... גם הם אמורים להיות אלוהים. האין זו בדיחה נהדרת?

לפני ביצוע כהונתו, גם ישוע היה אדם שגרתי שציית לכל עבודתה של רוח הקודש. בלי קשר לשאלה אם הוא היה מודע לזהותו שלו באותה עת, הוא נשמע לכל מה שבא מאלוהים. רוח הקודש מעולם לא גילתה את זהותו לפני שכהונתו נפתחה. רק אחרי שהוא החל בכהונתו, הוא ביטל את הכללים והחוקים הללו, ורק אחרי שהוא החל לבצע את כהונתו באופן רשמי, דבריו קיבלו נופך של סמכות ועוצמה. רק אחרי שהוא התחיל בכהונתו, החלה עבודתו לפתיחת עידן חדש. לפני כן, רוח הקודש נותרה נסתרת בתוכו במשך 29 שנים שבמהלכן הוא ייצג רק אדם ולא החזיק בזהות ובעבודה של אלוהים. מהרגע שהוא החל לעבוד ולבצע את כהונתו, הוא עשה את העבודה שלו כמתוכנן בתוך תוכו, בלי קשר למידה שבה האדם הכיר אותו, ועבודתו הייתה ייצוג ישיר של אלוהים עצמו. בזמנו, ישוע שאל את בני האדם בסביבתו, "מי אתם אומרים שאני?" הם השיבו, "אתה גדול הנביאים והרופא הטוב שלנו." ויש כאלה שענו, "אתה הכוהן הגדול שלנו." ... נמסרו תשובות רבות ושונות. יש כאלה שאמרו שהוא יוחנן, ויש כאלה שאמרו שהוא אליהו. ישוע פנה אל שמעון פטרוס ושאל, "מי אתה אומר שאני?" פטרוס ענה, "אתה המשיח, בנו של האל החי." מאותו רגע ואילך, בני האדם נהיו מודעים להיותו אלוהים. כשזה נודע, פטרוס היה הראשון שהבין זאת והדבר נאמר מפיו. לאחר מכן ישוע ציין, "מה שאמרת לא התגלה בידי בשר ודם, אלא בידי אבי." לאחר הטבלתו של ישוע, בין אם הדבר היה ידוע לאחרים ובין אם לאו, עבודתו נעשתה בשם אלוהים. הוא בא כדי לבצע את עבודתו, ולא כדי לגלות את זהותו. אחרי שפטרוס אמר את הדברים האלה, זהותו של ישוע נודעה בגלוי לאדם. בין אם הייתם מודעים לכך שהוא אלוהים עצמו ובין אם לא, הוא החל בעבודתו בזמן ההוא. הוא המשיך בעבודתו בין אם הייתם מודעים לכך שהוא אלוהים עצמו ובין אם לא, הוא המשיך בכך, הוא ביצע את עבודתו והוציא אותה לפועל כשהגיעה העת לעשות זאת. הוא בא כדי לעבוד ולבצע את כהונתו, ולא כדי שהאדם יכיר את בשרו ודמו, אלא כדי שהאדם יקבל את עבודתו. אם אתם לא מכירים בכך ששלב העבודה היום שייך לאלוהים עצמו, הסיבה לכך היא שחסר לכם חזון. בכל זאת, אתם לא יכולים להתכחש אל שלב העבודה הזה. אי-יכולתכם להכיר בו לא מוכיחה שרוח הקודש לא עובדת או שעבודתה

מוטעית. יש כאלה שאף משווים את עבודת ההווה לעבודתו של ישוע בכתבי הקודש, ואם הם מוצאים אי-התאמות, הם משתמשים בהן כדי להתכחש אל שלב העבודה הזה. האין זו פעולה של אדם שהתעוור? כל מה שמתועד בכתבי הקודש מוגבל ולא יכול לייצג את כל עבודתו של אלוהים. בכל ארבע הבשורות יחד יש פחות ממאה פרקים, שבהם כתוב מספר מוגבל של התרחשויות, כגון קללת ישוע לעץ התאנה, שלוש ההתכחשויות של פטרוס לאדון, הופעתו של ישוע בפני התלמידים לאחר צליבתו וקימתו לתחייה, לימוד על צום, לימוד על תפילה, לימוד על גירושין, לידתו של ישוע ושושלת היוחסין שלו, מינוי התלמידים על ידי ישוע וכן הלאה. אולם האדם מוקיר אותם כאוצרות יקרים ואף מאמת את העבודה של היום על פיהם. בני האדם אף מאמינים שישוע עשה רק את הדברים האלה בתקופה שלאחר לידתו, כאילו הם מאמינים שאלוהים יכול לעשות רק זאת, ושלא תיתכן עבודה נוספת. האין זה מגוחך?

הזמן שהיה לישוע על פני האדמה היה שלוש שנים ושלוש וחצי, כלומר הוא חי על פני האדמה במשך שלוש שנים ושלוש שנים וחצי. רק שלוש שנים וחצי מהזמן הזה הוקדשו לביצוע כהונתו, ובשאר הזמן, הוא פשוט חי חיים אנושיים רגילים. בראשית, הוא ביקר בבית הכנסת והאזין לדרשות של הכוהנים ולמסרים של אחרים. הוא למד הרבה על ספרי הקודש. הוא לא נולד עם ידע כזה, אלא רק צבר אותו מקריאה והאזנה. מתועד היטב בספרי הקודש שהוא שאל את המלמדים בבית הכנסת שאלות בגיל שנים עשרה: "מה היו נבואותיהם של הנביאים הקדומים? מהם חוקי משה? מהם כתבי הקודש? ומה לגבי האדם המשרת בבגדי כהונה בבית המקדש? ... הוא שאל שאלות רבות, מכיוון שלא היו לו הידע או ההבנה. על אף שהוא נבע מעיבור של רוח הקודש, הוא נולד כאדם שגרתו לגמרי. חרף כמה מאפיינים מיוחדים, הוא בכל זאת היה אדם שגרתו. חוכמתו צמחה ללא-הרף בהתאם לשיעור קומתו ולגילו, וחיייו התקדמו כחיייו של אדם שגרתו. בדמיונו של האדם, ישוע לא חווה שום ילדות ושום נעורים. הוא החל את חייו כגבר בן שלוש ברגע שנולד, והוא נצלב עם השלמת עבודתו. האדם מאמין שאולי חייו של ישוע לא התאפיינו באותה התקדמות שמאפיינת חיים של אדם שגרתו. אולי הוא לא אכל ולא התרועע עם האדם, ואולי האדם בקושי חזה בו ולו לרגע. אולי הוא היה יצור חריג שהבהיל את כל מי שראה אותו, משום שהוא אלוהים. בני האדם מאמינים שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם בהחלט לא חי כפי שאדם רגיל חי. הם מאמינים שהוא נקי מבלי שיהיה עליו לצחצח שיניים או לשטוף פנים, משום שהוא איש קדוש. האין אלה תפיסותיו של האדם ותו לא? בכתבי הקודש לא מתועדים חייו של ישוע כאדם, אלא רק עבודתו מתועדת, אך הדבר לא מוכיח שלא הייתה לו אנושיות רגילה או שהוא לא חי חיים אנושיים רגילים לפני גיל שלוש. הוא החל את עבודתו באופן רשמי בגיל 29, אך אי-אפשר להתכחש לכל חייו כאדם לפני הגיל הזה. השלב הזה פשוט לא מופיע בכתבי הקודש. מכיוון שהיו אלה חייו כאדם רגיל ולא שלב בעבודתו האלוהית, לא היה צורך להעלות אותם על הכתב. זאת משום שלפני הטבלתו של ישוע, רוח הקודש לא עשתה את עבודתה מיד, אלא רק קיימה את חייו כאדם רגיל עד היום שבו נועד שישוע יממש את כהונתו. על אף שהוא היה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, הוא עבר את תהליך ההבשלה בדומה לאדם רגיל. התהליך הזה הושמט מכתבי הקודש. מכיוון שהוא לא יכול היה לסייע מאוד לצמיחתו של האדם בחייו, הוא הושמט. לפני הטבלתו, היה שלב שבו הוא טרם התגלה ואף לא עשה אותות ומופתים. רק לאחר הטבלתו של ישוע, הוא החל את כל עבודת הגאולה של האנושות – עבודה שופעת חסד, אמת, אהבה ורחמים. תחילתה של העבודה הזו הייתה גם ראשיתו של עידן החסד. מהסיבה הזו, היא נכתבה

והועברה מדור לדור עד ימינו. היא פתחה דרך מוצא והגשימה הכל כדי שבני האדם בעידן החסד יוכלו לצעוד בדרכו של העידן הזה ולצעוד בדרכו של הצלב. על אף שהאדם הוא זה שכתב את התיעוד של הדברים האלה, התיעוד הזה מורכב כולו מתיאור של העובדות, עם שגיאות משניות בלבד בעניינים מסוימים. כך או כך, אי-אפשר להכחיש את הדיוק של עניינים כאלה. הם עובדיים לחלוטין, על אף שישנן שגיאות, מכיוון שהם נכתבו בידי אדם. יש כאלה שיאמרו שהווייתו של ישוע היה של אנושיות רגילה ושגרתית, אז איך ייתכן שהוא היה מסוגל לעשות אותות ומופתים? ארבעים ימי הפיתוי ישוע עבר הם אות מופלא שאדם שגרתית לא היה מסוגל להשיג. ארבעים ימי הפיתוי שלו היו עבודתה של רוח הקודש. אם כן, איך אפשר לומר שאין בו כלל מן העל-טבעי? העבודה שהוא עשה אותות ומופתים לא מוכיחה שהוא לא היה אדם שגרתית כי אם אדם נשגב. העניין הוא רק שרוח הקודש עבדה באדם שגרתית כמוהו, וכך היא אפשרה לו לבצע נסים ולעשות עבודה אדירה. לפני שישוע ביצע את כהונתו, או כנאמר בכתבי הקודש, לפני שרוח הקודש ירדה עליו, הוא לא היה רק אדם רגיל שלא היה בו שום דבר על-טבעי. עם ירידתה של רוח הקודש, כלומר כאשר הוא החל לבצע את כהונתו, הוא נעשה חדור בכוחות על-טבעיים. כך, האדם משתכנע שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לא ניחן באנושיות רגילה, ויתרה מזאת, והוא סבור באופן מוטעה שאלוהים בהתגלמותו אין אנושיות. עבודתו של אלוהים וכל מה שהאדם רואה על פני האדמה אשר נובע מאלוהים הם בהחלט על-טבעיים. הדברים שאתם רואים בעיניכם ושומעים באוזניכם הם כולם על-טבעיים, משום שעבודתו ודבריו של אלוהים בלתי נתפסים עבור האדם ונמצאים מחוץ להישג ידו של האדם. אם דבר מה מהשמיים ירד אל הארץ, איך ייתכן שהוא לא יהיה על-טבעי? כשהתעלומות של מלכות השמיים מובאות אל הארץ, תעלומות שהאדם לא מסוגל לתפוס או להעלות על דעתו, ויותר מדי נפלאים ומלאי חוכמה – האין כל אלה דברים על-טבעיים? אולם עליכם לדעת שיהיו כל הדברים על-טבעיים ככל שיהיו, הם מבוצעים באנושיותו הרגילה של אלוהים. אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם חדור אנושיות. אחרת, הוא לא היה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. בזמנו, ישוע עשה נסים גדולים ורבים. מה שבני ישראל של אותה תקופה ראו היה מלא בדברים על-טבעיים. הם חזו במלאכים ובשליחים, ושמעו את קולו של יהוה. כל הדברים האלה היו על-טבעיים, הלא כן? בהחלט, כיום יש רוחות רעות מסוימות שעובדות באמצעות דברים על-טבעיים כדי להונות את האדם. כלומר הן עושות רק חיקויים במטרה להונות את האדם באמצעות עבודה שלא נעשית כעת בידי רוח הקודש. רוחות רעות רבות מחקות את עשיית הנסים וריפוי החולים. זו אינה אלא עבודתן של רוחות רעות, מכיוון שרוח הקודש כבר לא עושה עבודה כזו בהווה. כל אלה שמחקים את עבודתה של רוח הקודש לאחר מכן – הם רוחות רעות. כל העבודה שהתבצעה בישראל בזמנו הייתה עבודה על-טבעית. יחד עם זאת, רוח הקודש לא עובדת כך כיום, וכל עבודה כזו שבאה לאחר מכן היא מעשה ידיהם של השטן ושל רוחות רעות והפרעה מצדם. אולם אתם לא יכולים לומר שכל הדברים העל-טבעיים הם מעשה ידיהן של הרוחות הרעות. הדבר תלוי בעידן עבודתו של אלוהים. איזו עבודה שאלוהים בהתגלמותו עושה כיום אינה על-טבעית? דבריו בלתי נתפסים ובלתי ניתנים להשגה עבורכם, ואף אדם לא יכול לבצע את עבודתו. האדם לא יכול להבין את הדברים שאלוהים בהתגלמותו מבין, והאדם גם לא יכול לדעת מהיכן נובע הידע של אלוהים בהתגלמותו. יש כאלה שאומרים, "גם אני שגרתית כמוך. איך ייתכן שאני לא יודע את מה שאתה יודע? אני מבוגר ממך והחוויית שלי היו עשירות יותר, אז איך ייתכן שאתה יודע דברים שאני לא יודע?" כל זה לא ניתן להשגה עבור האדם. יש אפילו כאלה שתוהים:

איש לא יודע על העבודה שבוצעה מחוץ לישראל. איך זה שאתה יודע? אפילו המפרשים של ספרי הקודש לא יכולים למצוא לזה הסבר. איך זה שאתה יודע? כל העניינים האלה על-טבעיים, הלא כן? הוא לא חווה שום מופתים, אך הוא יודע הכל ודבר האל בא אליו בקלות רבה. האין זה על-טבעי? עבודתו מתעלה על מה שבשר ודם מסוגלים להשיג. פשוט לא ניתן להשיג עבודה כזו באמצעות החשיבה של מוח בשר ודם, והיא בלתי נתפסת עבור הדעת וההיגיון של אדם. על אף שהוא מעולם לא קרא את ספרי הקודש, הוא מבין את עבודתו של אלוהים בישראל. ועל אף שהוא עומד על פני האדמה כשהוא מדבר, הוא מדבר על התעלומות של הרקיע השלישי. כשהאדם מביט במילים האלה, הוא מתמלא בהרגשה, "האין זו השפה של הרקיע השלישי?" האין אלה עניינים שמתעלים על מה שאדם רגיל יכול להשיג? בזמנו, כשישוע צם למשך ארבעים יום, זה היה מעשה על-טבעי, הלא כן? אם אתם אומרים שצום בן ארבעים יום הוא על-טבעי ומעשה של הרוחות הרעות, הרי שאתם מגנים את ישוע, הלא כן? לפני שישוע ביצע את כהונתו, הוא היה כמו כל בני האדם השגרתיים. גם הוא למד בבית הספר. אחרת, איך הוא היה לומד קרוא וכתוב? כשאלוהים התגלם כבשר ודם, רוח האל הסתתרה בבשר. עם זאת, כמו כל בני האדם השגרתיים, היה הכרחי עבורו לעבור תהליך של צמיחה, ורק לאחר שדעתו וחשיבתו הבשילו והוא היה מסוגל להבחין בדברים, הוא נחשב אדם שגרתי. רק לאחר שהאנושיות שלו הבשילה, הוא יכול היה לבצע את כהונתו. איך הוא יכול היה לבצע את כהונתו כשהאנושיות הרגילה שלו הייתה עדיין בוסרית וההיגיון שלו היה רעוע? מן הסתם, אי-אפשר היה לצפות ממנו לבצע את כהונתו בגיל שש או שבע! מדוע אלוהים לא התגלה מיד כשהוא התגלם כבשר ודם? מפני שהאנושיות של בשרו ודמו הייתה עדיין בוסרית – דעתו וחשיבתו, כמו גם האנושיות הרגילה של גוף הבשר והדם הזה, לא היו בשלות לחלוטין. משום כך, היה הכרחי עבורו להצטייד באנושיות רגילה ובהיגיון בריא של אדם רגיל, עד שהיה די בהם כדי שהוא יוכל לבצע את עבודתו כבשר ודם. רק אז, הוא יכול היה להתחיל את עבודתו. אחרת, היה הכרחי עבורו להמשיך לצמות. אילו ישוע החל בעבודתו בגיל שבע או שמונה, האדם היה רואה בו עילוי, הלא כן? כל בני האדם היו חושבים אותו לילד ולא יותר, הלא כן? מי היה משתכנע ממנו? ילד בן שבע או שמונה שלא היה יותר גבוה מהדוכן שהוא עומד מאחוריו – האם הוא יכול היה להטיף? לפני שהאנושיות שלו הבשילה, הוא לא יכול היה לעמוד במשימה. עבור האנושיות שלו, שהייתה עדיין בוסרית, חלק משמעותי מהעבודה היה פשוט בלתי ניתן להשגה עבודתה של רוח האל כבשר ודם מתבצעת גם לפי עקרונות משלה. רק כשאלוהים מצויד באנושיות רגילה, הוא יכול לקחת על עצמו את העבודה ולקבל את המינוי של האב. רק אז היא הייתה יכולה להתחיל בעבודתה. בילדותו, ישוע לא הצליח כלל להבין חלק גדול מהדברים שהתרחשו בימי קדם, ורק לאחר שהוא שאל מלמדים בבית הכנסת, הוא החל להבין. אילו הוא החל בעבודתו כשהוא רק למד לדבר, איך ייתכן שהוא לא היה טועה כלל? איך ייתכן שאלוהים יעשה שגיאות? לפיכך, הוא החל בעבודתו רק לאחר שהוא היה מסוגל לכך. הוא לא ביצע אף עבודה עד שהוא היה מסוגל לקחת אותה על עצמו באופן מלא. בגיל 29, היה ישוע כבר בוגר למדי ודי היה באנושיותו כדי שהוא ייקח על עצמו את העבודה שהיה עליו לעשות. רק אז החלה רוח הקודש לחשוף את עצמה, אחרי שהיא הסתתרה במשך שלושים שנה, ורק אז רוח האל החלה לעבוד בו באופן רשמי. באותה עת, יוחנן כבר הקדיש שבע שנים לפלס לו את הדרך, וכשיוחנן סיים את עבודתו, הוא הושלך לכלא. בשלב הזה, הוטל העול כולו על כתפיו של ישוע. אילו הוא לקח על עצמו את העבודה הזו בגיל 21 או 22, כשהייתה חסרה לו אנושיות רבה והוא רק הבשיל לעלם, כשעדיין

הייתה חסרה לו הבנה על דברים רבים, הוא לא היה מסוגל להשתלט על כך. באותה עת, יוחנן כבר ביצע את עבודתו במשך זמן מה לפני שישוע החל את עבודתו כשהוא היה בגיל העמידה. בגיל הזה, די היה באנושיותו הרגילה כדי שהוא ייקח על עצמו את העבודה שהיה עליו לעשות. כעת, יש לאלוהים בהתגלמותו גם אנושיות רגילה. על אף שהיא לא בשלה בהשוואה אליכם, כבר די באנושיות שלו כדי שהוא יוכל לקחת על עצמו את עבודתו. מצב העבודה שהוא עושה כיום לא זהה לחלוטין למצב עבודתו של ישוע. מדוע ישוע בחר שנים עשר תלמידים? הכל נועד לתמוך בעבודתו ולפעול בתיאום איתה. מצד אחד, היה עליו להניח את היסודות לעבודתו באותה עת, ומצד שני, הוא גם צריך היה להכין את השטח בדומה לכך לקראת העבודה שתבוא לאחר מכן. לכן, בהתאם לעבודה, הבחירה בשנים עשר תלמידים הייתה כוונתו של ישוע, וזו הייתה גם כוונתו של אלוהים עצמו. הוא סבר שיש לבחור בשנים עשר תלמידים, ואז לכוון אותם להטיף בכל המקומות. אך אין צורך כזה בקרבכם כיום! לעבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם יש עקרונות רבים. יש דברים רבים שהאדם פשוט לא מבין, אך האדם משתמש ללא-הרף בתפיסותיו שלו כדי למדוד את עבודתו של אלוהים או לתבוע ממנו דרישות מופרזות. אפילו היום, יש רבים שלא מודעים כלל לכך שהידע שלהם מקיף רק את תפיסותיהם שלהם. יהיו אשר יהיו העידן והמקום שבהם אלוהים מתגלם כבשר ודם, עקרונות עבודתו כבשר ודם נותרים בעינם. הוא לא יכול להתגלם כבשר ודם אך להתעלות על הבשר והדם כדי לעבוד. יתרה מכך, הוא לא יכול להתגלם כבשר ודם אך לא לעבוד באנושיות הרגילה של הבשר והדם. אחרת, משמעות התגלמותו של אלוהים תתפוגג ותהיה ללא כלום והמילים "הדבר היה לבשר" יהיו חסרות משמעות לחלוטין. יתרה מזאת, רק האב שבשמיים (רוח האל) יודע על התגלמותו של אלוהים, ואף אחד מלבדו לא יודע על כך, גם לא הבשר והדם עצמם ולא שליחי השמיים. לפיכך עבודתו של אלוהים כבשר ודם רגילה עוד יותר ומסוגלת להדגים טוב יותר שאכן, הדבר היה לבשר. "הבשר" פירושו אדם רגיל ושגרתי.

יש כאלה שעשויים לתהות מדוע אלוהים עצמו מוכרח לפתוח את העידן החדש? האם ברוא לא יכול לעבוד במקומו? כולכם מודעים לכך שאלוהים מתגלם כבשר ודם בפירוש למטרת פתיחתו של עידן חדש, ולכך שכאשר הוא פותח עידן חדש, הוא מסיים את העידן הקודם בעת ובעונה אחת. אלוהים הוא ההתחלה והסוף, הוא עצמו מניע את עבודתו. לכן, הוא עצמו מוכרח גם לסיים את העידן הקודם. זו ההוכחה לכך שהוא מבסס את השטן וכובש את העולם. כל פעם שהוא עצמו עובד בקרב בני האדם היא תחילתו של קרב חדש. ללא תחילת העבודה החדשה, לא היה כמובן סיכום של העבודה הישנה. ואם אין סיכום של העבודה הישנה, זו הוכחה לכך שהקרב עם השטן טרם הגיע לסיומו. רק אם אלוהים עצמו בא ומבצע עבודה חדשה בקרב בני האדם, האדם יכול להשתחרר מתחומו של השטן ולזכות בחיים חדשים והתחלה חדשה. אחרת, האדם יחיה לנצח בעידן הישן ותחת השפעתו של השטן. בכל עידן שאלוהים מנחה, משוחרר חלק מהאדם, וכך האדם מתקדם יחד עם עבודתו של אלוהים לעבר עידן חדש. ניצחונו של אלוהים הוא ניצחון לכל חסידיו. אילו האנושות הברואה הייתה אחראית לסיכום העידן, הייתה זו רק פעולה של מרד או בגידה באלוהים ולא פעולה של ציות לאלוהים, הן מנקודת מבטו של האדם והן מזו של השטן. עבודתו של האדם הייתה הופכת לכלי של השטן. רק אם האדם יישמע לאלוהים וילך בעקבותיו בעידן שאלוהים עצמו פתח, השטן ישתכנע באופן מלא, מפני שזו חובתו של ברוא. לכן אני אומר שעליכם רק להיות חסידי אל ולהישמע לו, ולא מתבקש מכם שום דבר נוסף. זו הכוונה בכך שכל אדם ימלא את

חובתו ויבצע את תפקידו. אלוהים עושה את עבודתו שלו ואין לו צורך באדם שיעשה את העבודה במקומו. הוא אף לא מתערב בעבודתם של הברואים. האדם ממלא את תפקידו ולא מתערב בעבודתו של אלוהים, וזה ציות אמיתי והוכחה לכך שהשטן הובס. לאחר שאלוהים עצמו פותח את העידן החדש, הוא לא עובד עוד בעצמו בקרב בני האדם. רק אז האדם נכנס באופן רשמי לעידן החדש כדי למלא את חובתו ולבצע את משימתו כברוא. אלה הם עקרונות העבודה שאיש לא יכול להפר. רק עבודה כזו היא עבודה הגיונית וסבירה. אלוהים עצמו עושה את עבודתו של אלוהים. הוא זה שמניע את עבודתו קדימה והוא גם זה שמסיים אותה. הוא זה שמתכנן את העבודה והוא גם זה שמנהל אותה, ויתרה מזאת, הוא זה שגורם לעבודה לשאת פרי. כפי שנאמר בכתבי הקודש, "אני ההתחלה והסוף, אני הזורע והקוצר". אלוהים עצמו עושה את כל מה שקשור לעבודת הניהול שלו. הוא השליט של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים. איש לא יכול לעשות את עבודתו במקומו או לחתום את עבודתו, מפני שהוא השולט בכל. מכיוון שהוא ברא את העולם, הוא יוביל את העולם כולו לחיות לאורו, והוא יסיים את העידן כולו כדי לגרום לכל תוכניתו לשאת פרי!

תעלומת ההתגלמות (2)

בתקופה שבה ישוע עבד ביהודה, הוא עשה זאת בגלוי, אך כעת אני עובד ומדבר בקרבכם בחשאי. חסרי האמונה לא מודעים לכך כלל. עבודתי בקרבכם מבודדת מאחרים. הדברים האלה, הייסורים והשיפוטים האלה, ידועים רק לכולכם ולא לאף אדם אחר. כל העבודה הזו מתבצעת בקרבכם ופתוחה רק לכם. איש מחסרי האמונה ההם לא יודע זאת, מפני שהעת טרם הגיעה. בני האדם האלה קרובים להשלמתם לאחר שהם עברו ייסורים, אך מי שבחוץ לא יודע על כך דבר. העבודה הזו נסתרת מכדי שהוא ידע! התגלמותו של אלוהים כבשר ודם היא סוד השמור מפני בני האדם ההם, אך אלה שמשתייכים לזרם הזה יכולים לראותה כדבר גלוי. על אף שהכל גלוי באלוהים, ושהכל חשוף והכל משוחרר בו, הדבר נכון רק לגבי אלה שמאמינים בו. העבודה שמתבצעת כאן עתה מבודדת בקפידה כדי למנוע מהם את הידיעה. אם הם ידעו, כל מה שצפוי הוא גינוי ורדיפה. הם לא יאמינו. העבודה באומה של התנין הגדול האדום כאש, המקום הנחשל מכולם, היא לא משימה קלה. אילו העבודה הזו הייתה מתפרסמת, לא ניתן היה להמשיך בה. שלב העבודה הזה פשוט לא יכול להתקדם במקום הזה. כיצד ייתכן שבני האדם האלה היו סובלים זאת אילו עבודה כזו הייתה מתבצעת בגלוי? הדבר היה יוצר סיכון גדול עוד יותר, הלא כן? אילו העבודה הזו לא הייתה נסתרת, אלא נמשכה כמו בתקופתו של ישוע, כאשר הוא ריפא חולים וגירש שדים באופן מדהים, האם השטנים לא היו "תופסים" אותה לפני זמן רב? האם הם היו יכולים לסבול את קיומו של אלוהים? אילו הייתי נכנס כעת להיכלים כדי להטיף ולהרצות לבני האדם, היו קורעים אותי לגזרים לפני זמן רב, הלא כן? ואם כן, כיצד יכולה הייתה העבודה שלי להמשיך להתבצע? העובדה שאותות ומופתים לא מתבטאים בגלוי נועדה למען ההסתרה. לכן, אסור שחסרי האמונה יראו את עבודתי, ידעו עליה או יגלו אותה. אילו שלב העבודה הזה היה נעשה באופן דומה לשלב של ישוע בעידן החסד, הוא לא יכול היה להיות כה יציב.

על כן, הסתרת העבודה באופן הזה מועילה לכם ולעבודה כולה. כשעבודתו של אלוהים על פני האדמה תגיע לקצה, כלומר כשהעבודה החשאית תסתיים, שלב העבודה הזה ייפתח לרווחה. כולם ידעו שיש בסין קבוצה של מתגברים; כולם יידעו שאלוהים התגלם כבשר ודם בסין ושעבודתו הגיעה לסופה. רק אז יתברר לאדם: מדוע טרם נראתה בסין הידרדרות או התמוטטות? מתברר שאלוהים מבצע את עבודתו בסין באופן אישי ושהוא הביא קבוצה של בני אדם לידי שלמות והפך אותה לקבוצה של מתגברים.

אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם מציג את עצמו רק בפני כמה חסידים כשהוא מבצע את עבודתו באופן אישי, ולא בפני כל הברואים. הוא התגלם כבשר ודם רק כדי להשלים שלב עבודה, ולא כדי להראות את צלמו לאדם. אולם עליו לבצע את עבודתו בעצמו, ולפיכך עליו לעשות אותה כבשר ודם. כשהעבודה הזו תסתיים, הוא יעזוב את פני האדמה. הוא לא יכול להישאר בקרב האנושות לאורך זמן מפתח שהוא יעמוד בדרכה של העבודה שעתידיה לבוא. הדבר שהוא מציג בפני ההמון הוא רק טבעו הצודק וכל מעשיו, ולא צלם גופו כאשר הוא התגלם פעמיים כבשר ודם, משום שאלוהים יכול להראות את צלמו רק דרך טבעו ולא להחליף אותו בצלם התגלמותו כבשר ודם. צלם הבשר והדם שלו מוצג רק למספר מוגבל של בני אדם, רק לחסידיו כשהוא עובד כבשר ודם. זו הסיבה לכך שהעבודה המתבצעת כעת נעשית בחשאי. הדבר דומה לכך שישוע הראה עצמו רק ליהודים כשהוא עשה את עבודתו, ומעולם לא נראה לאומות אחרות. לפיכך כשהוא השלים את עבודתו, הוא עזב את האדם במהירות ולא התעכב. בתקופה שלאחר מכן, הוא לא הציג את צלמו לאדם, אלא שרוח הקודש ביצעה את העבודה ישירות. לאחר שעבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם מסתיימת לגמרי, הוא עוזב את עולמם של בני התמותה ולעולם לא עושה עבודה דומה לזו שהוא עשה בתקופה שבה הוא היה בשר ודם. רוח הקודש עושה ישירות את כל העבודה שבאה לאחר מכן. במהלך התקופה הזו, האדם לא יוכל לראות את צלמו של אלוהים כבשר ודם. הוא לא מראה את עצמו לאדם כלל, והוא נותר נסתר תמיד. זמנה של עבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם מוגבל ויש לבצע אותה בעידן, תקופה ואומה מסוימים, ובקרב בני אדם מסוימים. עבודה כזו מייצגת רק את העבודה במהלך התקופה שבה אלוהים מתגלם כבשר ודם, והיא מיוחדת לעידן הזה ומייצגת את עבודתה של רוח האל בעידן מסוים אחד, ולא את כלל עבודתה. לפיכך, צלמו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לא יראה לעיני כל העמים. הדבר המוצג בפני ההמון הוא צדקתו של אלוהים וכל טבעו, ולא צלמו כפי שהוא התגלם פעמיים כבשר ודם. לא צלם אחד נראה לעיני האדם ולא שני הצלמים במשולב. לפיכך, חיוני שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם יעזוב את פני האדמה עם השלמת העבודה שעליו לעשות, מפני שהוא בא רק כדי לעשות את העבודה שעליו לעשות ולא להראות את צלמו לבני האדם. על אף שאלוהים, שהתגלם פעמיים כבשר ודם, כבר הגשים את חשיבותה של ההתגלמות, הוא בכל זאת לא יגלה עצמו לאומה כלשהי שלא ראתה אותו מעולם בעבר. ישוע לעולם לא יראה את עצמו שוב ליהודים כשמש הצדקה, והוא גם לא ירד אל הר הזיתים ויפיע בפני כל העמים. כל מה שהיהודים רואים הוא את דמותו במהלך חייו ביהודה. הסיבה לכך היא שעבודתו של התגלמות האל כישוע נגמרה מזמן, לפני אלפיים שנים. הוא לא ישוב ליהודה בצלמו הנוכחי, לא כל שכן יציג את צלמו משהותו באומות גויים כלשהן, מכיוון שצלמו של התגלמות האל כישוע הוא בסך הכל צלמו של יהודי, וכלל לא צלמו של בר האנוש שיוחנן ראה. על אף שישוע הבטיח לחסידיו שהוא ישוב, הוא לא סתם יראה את עצמו בצלם של יהודי לכל אלה שיושבים באומות הגויים. עליכם לדעת שעבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם נועדה

לפתוח עידן. העבודה הזו מוגבלת לכמה שנים והוא לא יכול להשלים את כל עבודתה של רוח האל. הדבר הזה לאופן שבו צלמו של ישוע כאדם יהודי יכול לייצג רק את צלם האל כאשר הוא עבד ביהודה, ושהוא יכול לעשות את עבודת הצליבה בלבד. בתקופה שבה ישוע התגלם כבשר ודם, הוא לא יכול היה לעשות את העבודה של סיום העידן או של השמדת האנושות. לפיכך, לאחר שהוא נצלב והשלים את עבודתו, הוא עלה למרומים והסתתר לנצח מפני האדם. מאז ואילך, המאמינים הנאמנים באומות הגויים יכולים היו לראות רק את תמונתו, שאותה הם תלו על הקירות, ולא את ביטוי של האדון ישוע. התמונה הזו היא רק תמונה שהאדם צייר, ולא הצלם שאלוהים עצמו הראה לאדם. אלוהים לא יראה את עצמו בגלוי לעיני ההמון בצלם מהזמן שבו הוא התגלם פעמיים כבשר ודם. העבודה שהוא עושה בקרב האנושות נועדה לאפשר לבני האדם להבין את טבעו. כל זה מוצג לאדם דרך עבודת העידנים השונים. הדבר מושג באמצעות הטבע שהוא גילה ברבים ובאמצעות העבודה שהוא עשה, ולא דרך ביטוי של ישוע. כלומר האדם לא מתוודע אל צלמו של אלוהים דרך הצלם הבשר והדם, אלא דרך העבודה שעושה אלוהים בהתגלמותו, בעל הצלם וצורה. ובאמצעות עבודתו, דמותו נראית וטבעו נודע. זו משמעות העבודה שברצונו לעשות כבשר ודם.

לאחר שהעבודה מהזמן שבו אלוהים התגלם פעמיים כבשר ודם תגיע לסופה, הוא יתחיל להראות את טבעו הצודק בכל רחבי אומות הגויים ולאפשר להמון לראות את צלמו. הוא רוצה לבטא את טבעו ולהבהיר בכך את סופם של הסוגים השונים של בני האדם. כך הוא רוצה להביא את העידן הישן לקצו באופן מלא. עבודתו כבשר ודם לא נרחבת מאוד (כפי שישוע עבד רק ביהודה, והיום אני עובד רק בקרבכם), מפני שלעבודתו כבשר ודם יש גבולות וסייגים. הוא רק מבצע פרק זמן קצר של עבודה בצלם של בשר ודם רגילים, במקום לעשות את עבודת הנצח או את עבודת ההופעה בפני כל עמי הגויים באמצעות התגלמותו כבשר ודם. העבודה הזו כבשר ודם מוכרחה להיות מוגבלת בהיקפה (כגון עבודה ביהודה בלבד או בקרבכם בלבד), ואחר כך להתרחב באמצעות העבודה המתבצעת בגבולות אלה. כמובן, רוח האל מבצעת את עבודת ההרחבה הזו ישירות, וזו לא עבודתה של התגלמותו כבשר ודם. זאת מכיוון שיש גבולות לעבודה כבשר ודם והיא לא מתרחבת לכל קצווי תבל. היא לא יכולה להשיג זאת. באמצעות העבודה כבשר ודם, רוח האל מבצעת את העבודה הבאה. על כן, העבודה שנעשית כבשר ודם היא עבודת התחלה שמתבצעת בתוך גבולות מסוימים. לאחר מכן, רוח האל ממשיכה בעבודה הזו ומרחיבה אותה.

אלוהים יורד אל פני האדמה רק כדי לעשות את העבודה של הנחיית העידן, לפתוח עידן חדש ולהביא את העידן הישן לקצו. הוא לא בא כדי להביא לידי ביטוי חיים של אדם על פני האדמה, לחוות בעצמו את השמחה והעצב של חיים כאדם, להפוך אדם מסוים למושלם כמו ידיו או להשגיח על צמיחה של משהו באופן אישי. זו לא עבודתו. עבודתו היא רק לפתוח את העידן החדש ולהביא את העידן הישן לקצו. כלומר הוא יפתח עידן, יביא את העידן האחר לקצו ויביס את השטן על ידי ביצוע העבודה באופן אישי. בכל פעם שהוא מבצע עבודה באופן אישי, הוא כאילו מציב את כף רגלו בשדה הקרב. כבשר ודם, תחילה הוא מביס את העולם וגובר על השטן. הוא זוכה בכל הכבוד ומסיר את הלוט מעל העבודה של כל אלפיים השנים. לצד זאת, הוא מעניק לאדם על פני האדמה את הנציב הנכון לצעוד בו, וחיים של שמחה ושלווה. אולם אלוהים לא יכול לחיות עם האדם על פני האדמה במשך זמן רב, מפני שאלוהים הוא אלוהים, ואחרי הכל, הוא שונה מהאדם. הוא לא יכול לחיות חיים שלמים של

אדם רגיל, כלומר הוא לא יכול לשכון על פני האדמה כאדם שאין בו שום דבר יוצא מגדר הרגיל, מכיוון שיש לו חלק מזערי בלבד מהאנושיות הרגילה של בני האדם הרגילים על מנת לקיים את חייו כאדם. במילים אחרות, איך ייתכן שאלוהים יקים משפחה, יפתח קריירה ויגדל ילדים על פני האדמה? האם זו לא תהיה חרפה? יש לו אנושיות רגילה רק למטרה של ביצוע עבודה באופן רגיל, ולא כדי לאפשר לו להקים משפחה ולפתח קריירה בדומה לאדם רגיל. די בהיגיון הרגיל והמחשבה הרגילה שלו, ובמזון והלבוש הרגילים של בשרו ודמו כדי להוכיח שיש לו אנושיות רגילה. אין הכרח שיקים משפחה או יפתח קריירה כדי להוכיח שהוא מצויד באנושיות רגילה. אין בכך כל צורך! אלוהים יורד אל פני האדמה, כלומר הדבר נהיה לבשר. הוא פשוט מאפשר לאדם להבין את דברו ולראות את דברו, כלומר מאפשר לו לראות את העבודה שמבצעים הבשר ודם. כוונתו היא לא שבני אדם יתייחסו להתגלמותו כבשר ודם בדרך מסוימת, אלא רק שהאדם יהיה צייתן עד הסוף, כלומר יישמע לכל הדברים שיוצאים מפיו ולכל העבודה שהוא עושה. הוא רק עובד כבשר ודם ולא מבקש מהאדם בכוונה תחילה להלל את גדולתה וקדושתה של התגלמותו כבשר ודם. הוא רק מראה לאדם את חוכמת עבודתו ואת כל הסמכות שבידיו. לפיכך, על אף שיש לו אנושיות יוצאת דופן, הוא לא מכריז הכרזות, אלא מתמקד רק בעבודה שעליו לעשות. עליכם לדעת מדוע אלוהים התגלם כבשר ודם אך לא מתרברב באנושיותו הרגילה ולא מפרסם אותה או מעיד עליה, אלא רק מבצע את העבודה שהוא רוצה לעשות. לפיכך, כל מה שאתם יכולים לראות מאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם הוא מהו אלוהיות. סביה לכך היא שהוא לעולם לא מכריז על הווייתו האנושית כדי שהאדם יחקה אותה. רק כשהאדם מנחה את האדם הוא מדבר על הווייתו האנושית, כדי שהוא יוכל להשיג מנהיגות על אחרים על ידי יצירת רושם ועל ידי שכנועם. לעומת זאת, אלוהים כובש את האדם דרך עבודתו בלבד (כלומר עבודה שהאדם לא מסוגל להשיג). אין שאלה אם האדם מעריץ את הווייתו של אלוהים, ואין שאלה בדבר גרימה לאדם להעריץ אותו. כל מה שהוא עושה הוא להחדיר באדם הרגשת יראה כלפיו או לגרום לאדם להיות מודע לכך שלא ניתן להבין אותו. אין לאלוהים צורך להרשים את האדם. כל מה שהוא זקוק לו הוא שתיראו אותו לאחר שהייתם עדים לטבעו. העבודה שאלוהים עושה היא שלו. האדם לא יכול לעשות אותה במקומו, והאדם לא יכול לבצע אותה כלל. רק אלוהים עצמו יכול לעשות את העבודה שלו ולפתוח עידן חדש כדי להוביל את האדם לחיים חדשים. העבודה שהוא עושה נועדה לאפשר לאדם לקבל חיים חדשים ולהיכנס לעידן חדש. כל שאר העבודה מועברת לבני האדם שניחנים באנושיות רגילה ואשר זוכים להערצתם של אחרים. לפיכך, בעידן החסד, אלוהים השלים את העבודה של אלפיים שנים תוך שלוש וחצי שנים בלבד במהלך שלושים ושלוש שנותיו כבשר ודם. כשאלוהים שירד אל פניה האדמה מבצע את עבודתו, הוא תמיד משלים את העבודה של אלפיים שנים או של עידן שלם בשנים ספורות בלבד. הוא לא מבזבז זמן, והוא לא מתמהמה. הוא פשוט מרכז את העבודה של שנים רבות כדי שהיא תושלם בשנים מעטות. הסיבה לכך היא שהעבודה שהוא עושה באופן אישי נועדה פשוט לפתוח דרך מוצא ולהוביל את העידן החדש.

תעלומת ההתגלמות (3)

כשאלוהים מבצע את עבודתו, הוא לא בא כדי לקחת חלק בשום בנייה או תנועה. במקום זאת, הוא בא כדי לבצע את כהונתו. בכל פעם שהוא מתגלם כבשר ודם, הדבר נועד רק כדי להשלים שלב עבודה ולפתוח עידן חדש. עכשיו עידן המלכות הגיע, וזה שלב התרגול לקראת המלכות. שלב העבודה הזה הוא לא עבודתו של האדם, והוא לא נועד להכין את האדם במידה מסוימת, אלא שהוא נועד להשלים חלק מעבודתו של אלוהים. עבודתו של אלוהים היא לא עבודתו של האדם, והיא לא נועדה להשיג תוצאות מסוימות בהכנת האדם לפני שאלוהים יעזוב את פני האדמה. העבודה הזו נועדה לבצע את כהונתו של אלוהים במלואה ולסיים את העבודה שעליו לעשות, שהיא להכין הסדרים ראויים לעבודתו על פני האדמה, ולזכות כך בכבוד רב. עבודתו של אלוהים בהתגלמותו לא דומה לעבודתם של בני אדם שרוח הקודש משתמשת בהם. כשאלוהים עושה את עבודתו על פני האדמה, הוא עוסק רק במימוש כהונתו. באשר לכל יתר העניינים שלא קשורים לכהונתו, הוא לא לוקח בהם חלק מעשי, אף עד כדי כך שהוא מעלים מהם עין. הוא רק מבצע את העבודה שעליו לעשות, ופחות מכל מטרידה אותו העבודה שעל האדם לעשות. העבודה שהוא עושה היא רק העבודה שקשורה לעידן שבו הוא נמצא ולכהונה שעליו לממש, כאילו כל יתר העניינים לא באחריותו. הוא לא מצטייד בידע בסיסי נוסף על החיים כאדם ולא לומד כישורים חברתיים נוספים או כל דבר אחר שהאדם מביין. הוא לא מפגין שום עניין בכל הדברים שעל האדם להיות מצויד בהם, והוא רק עושה את העבודה שהיא חובתו. על כן, בעיני האדם, אלוהים בהתגלמותו פגום בדברים רבים מדי, אפילו עד כדי כך שהוא מעלים עין מדברים רבים שצריכים להיות לאדם, ושאינן לו הבנה בעניינים כאלה. נדמה שעניינים כגון ידע כללי על החיים, וכן עקרונות התנהגות ואינטראקציה עם אחרים אינם קשורים אליו כלל. בכל זאת, לא ניתן לחוש מצד אלוהים בהתגלמותו אפילו בשמץ של התנהגות חריגה. כלומר אנושיותו רק מקיימת את חייו כאדם רגיל עם חשיבה רגילה במוחו, ומעניקה לו את היכולת להבחין בין טוב לרע. אולם הוא לא מצויד בכל דבר אחר, מכל הדברים שנועדו לאדם (לברואים) בלבד. אלוהים מתגלם כבשר ודם רק כדי להגשים את כהונתו. עבודתו מכוונת לעידן שלם ולא לאדם או למקום ספציפי. עבודתו מכוונת לתכלית כולה. זה כיוון עבודתו וזה העיקרון שעל פיו הוא עובד. איש לא יכול לשנות זאת, והאדם לא יכול לקחת כל חלק בכך. בכל פעם שאלוהים מתגלם כבשר ודם, הוא מביא איתו את העבודה לעידן הנוכחי, ולא את הכוונה לחיות לצד האדם במשך עשרים, שלושים, ארבעים או אפילו שבעים או שמונים שנה כדי שהאדם יבין אותו טוב יותר ויזכה בתובנות לגביו. אין צורך בכך! מעשה כזה לא יעמיק כלל את הידע שיש לאדם בנוגע לטבעו הפנימי של אלוהים. במקום זאת, הדבר רק יוסיף לתפיסות של בני האדם, ויהפוך את התפיסות והמחשבות של האדם למיושנות. על כן, על כולכם להבין בדיוק מהי עבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. האם ייתכן שאתם לא מבינים את דבריי: "אני לא בא כדי לחוות את חייו של אדם שגרתי"? האם שכחתם את המילים: "אלוהים לא בא אל פני האדמה כדי לחיות חיים של אדם שגרתי"? אתם לא מבינים את המטרה של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, ואתם לא יודעים את פירוש המילים, "איך ייתכן שאלוהים יבוא אל פני האדמה בכוונה לחוות את חייו של יציר

נברא? ". אלוהים יורד אל פני האדמה רק כדי להשלים את עבודתו, ולכן עבודתו על פני האדמה היא קצרת מועד. הוא יורד אל פני האדמה לא מתוך כוונה שרוח האל תטפח את התגלמותו כבשר ודם לכדי מנהיג יוצא מגדר הרגיל של הכנסייה. כשאלוהים יורד אל פני האדמה, זהו הדבר שהופך לבשר. אולם האדם לא יודע על עבודתו ומקשר אליו דברים בכוח. אך על כולכם להבין שאלוהים הוא הדבר שנהיה בשר, ולא בשר ודם שרוח האל מטפחת כדי שימלא את מקומו של אלוהים באופן זמני. אלוהים עצמו לא מטופח, אלא שהוא הדבר שנהיה בשר, והיום הוא מבצע את עבודתו באופן רשמי בקרב כולכם. כולכם יודעים שהתגלמותו של אלוהים היא עובדה, וכולכם מכירים בכך, אך אתם מעמידים פנים שאתם מבינים דברים שלמעשה כלל לא מובנים לכם. אתם כלל לא מעריכים את עבודתו של אלוהים בהתגלמותו, או את החשיבות והמהות של התגלמותו כבשר ודם, ואתם רק מדקלמים באופן שטחי מילים שאמרו בני אדם אחרים. האם אתם סבורים שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם הוא כפי שאתם תופסים אותו?

אלוהים מתגלם כבשר ודם רק כדי להנחות את העידן ולהתחיל עבודה חדשה. עליכם להבין זאת. הדבר שונה מאוד מתפקודו של האדם, ואסור להזכיר את השניים בנשימה אחת. האדם זקוק לתקופה ארוכה של טיפוח והבאה לידי שלמות לפני שהוא יכול לשמש לביצוע עבודה, ויש צורך באנושיות גדולה במיוחד. לא זו בלבד שעל האדם להיות מסוגל לקיים את ההיגיון האנושי הרגיל שלו, אלא עליו גם להבין עוד רבים מהעקרונות וכללי ההתנהגות כלפי אחרים, ויתרה מכך, עליו ללמוד עוד על החוכמה והמוסר של האדם. זה מה שהאדם צריך להצטייד בו. אולם לא כך הדבר במקרה של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, מכיוון שעבודתו לא מייצגת את האדם והיא לא עבודתו של האדם, אלא שהיא ביטוי ישיר של הווייתו ויישום ישיר של העבודה שעליו לעשות. (כמובן, עבודתו מתבצעת כאשר עליה להיעשות ולא באופן אקראי כשמתחשק לו. עבודתו מתחילה כשמגיעה העת לממש את כהונתו.) הוא לא לוקח חלק בחיי האדם או בעבודתו, כלומר אנושיותו לא מצוידת באף אחד מאלה (אך הדבר לא משפיע על עבודתו). הוא מממש את כהונתו רק כשמגיעה העת לעשות זאת. בלי קשר למעמדו, הוא פשוט ממשיך הלאה בעבודה שעליו לעשות. עבודתו לא מושפעת ממה שהאדם יודע עליו ומהדעות של האדם לגביו. הדבר דומה לאופן שבו ישוע ביצע את עבודתו. איש לא ידע מיהו, אך הוא פשוט המשיך הלאה בעבודתו. שום דבר מזה לא השפיע עליו בביצוע העבודה שהיה עליו לעשות. לכן הוא לא התוודה בתחילה על זהותו ולא הכריז עליה, אלא רק גרם לבני אדם להפוך לחסידיו. זו לא הייתה כמובן רק אנושיותו של אלוהים. הייתה זו הדרך שבה אלוהים עבד כבשר ודם. הוא יכול היה לעבוד רק כך, מפני שהאדם לא יכול היה לזהותו בעין בלתי מזויינת. וגם אילו האדם זיהה אותו, האדם לא יכול היה לעזור לו בעבודתו. זאת ועוד, אלוהים לא התגלם כבשר ודם כדי שהאדם יתוודע אל התגלמותו כבשר ודם, אלא כדי לבצע עבודה ולממש את כהונתו. מהסיבה הזו, הוא לא ייחס חשיבות לכך שזהותו תהיה ידועה. כאשר הוא השלים את כל העבודה שהיה עליו לעשות, האדם הבין באופן טבעי את כל זהותו ומעמדו. אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם פשוט שומר על שתיקה ולעולם לא מכריז הכרזות. הוא לא שם לב לאדם ולהתקדמותו של האדם בהפיכתו לחסיד אל – הוא רק ממשיך הלאה במימוש כהונתו ובביצוע העבודה שעליו לעשות. אף אחד לא יכול לעמוד בדרכה של עבודתו. כשמגיעה העת לסיום עבודתו, היא תסתיים ותיחתם ללא ספק. איש לא יכול להכתיב אחרת. רק לאחר שהוא יעזוב את האדם עם השלמת עבודתו, האדם יבין את העבודה שהוא עושה, אף שעדיין לא בבחירות מוחלטת. ויידרש לאדם זמן רב כדי להבין באופן

מלא את כוונתו כשביצע את עבודתו לראשונה. במילים אחרות, העבודה בעידן שבו אלוהים מתגלם כבשר ודם נחלקת לשני חלקים. החלק האחד הוא העבודה והדברים של אלוהים עצמו בהתגלמותו. לאחר שכהונתו כבשר ודם תתממש במלואה, בני האדם שרוח הקודש משתמשת בהם יבצעו את החלק האחר של העבודה. אז יגיע זמנו של האדם למלא את תפקידו, משום שאלוהים כבר פילס את הדרך, וכעת על האדם ללכת בה בעצמו. כלומר אלוהים מתגלם כבשר ודם כדי לבצע חלק אחד בעבודתו, והיא נמשכת ברצף על ידי רוח הקודש וכן בני האדם שרוח הקודש משתמשת בהם. לכן, על האדם להכיר את העבודה הראשונית שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם יבצע בשלב העבודה הזה. על האדם להבין בדיוק את משמעותה של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם ואת העבודה שעליו לעשות, ולא לבקש מאלוהים את מה שמתבקש מהאדם. זו טעותו של האדם וכן תפיסתו, ויתרה מכך, זו מרדנותו.

אלוהים מתגלם כבשר ודם לא מתוך כוונה לאפשר לאדם להכיר את בשרו ודמו או לאפשר לאדם להבחין בהבדלים בין גופו של אלוהים בהתגלמותו לבין גופו של האדם. אלוהים לא מתגלם כבשר ודם כדי לאמן את יכולת ההבחנה של האדם, ולא כל שכן מתוך כוונה שהאדם יעבוד את בשרו ודמו של אלוהים בהתגלמותו, דבר שממנו אלוהים יזכה לכבוד רב. אף אחד מאלה הוא לא רצונו המקורי של אלוהים כשהוא מתגלם כבשר ודם. ואלוהים לא מתגלם כבשר ודם כדי לגנות את האדם, לחשוף אותו בכוונה תחילה או להקשות עליו. אף אחד מאלה הוא לא רצונו המקורי של אלוהים. בכל פעם שאלוהים מתגלם כבשר ודם, זו עבודה בלתי נמנעת. הוא עושה זאת למען עבודתו הרחבה יותר וניהולו הרחב יותר ולא מהסיבות שהאדם מעלה בדעתו. אלוהים יורד אל פני האדמה רק בהתאם למה שעבודתו דורשת ותמיד בהתאם לצורך. הוא לא יורד אל פני האדמה מתוך כוונה לנדוד, אלא כדי לבצע את העבודה שעליו לעשות. איזו סיבה אחרת יש לו לקחת על עצמו עול כבד שכזה וליטול סיכונים כה גדולים כדי לבצע את העבודה הזו? אלוהים מתגלם כבשר ודם רק כשעליו לעשות זאת, ותמיד עם משמעות ייחודית. אילו הדבר היה רק כדי לאפשר לאדם להביט באלוהים ולפקוח את עיניו, אין צל של ספק שהוא לעולם לא היה בא אל קרב בני האדם באופן כה קל דעת. הוא יורד אל פני האדמה למען ניהולו ועבודתו הרחבה יותר וכדי לזכות בבני אדם נוספים. הוא בא כדי לייצג את העידן ולהביס את השטן, והוא בא להביס את השטן כבשר ודם. יתרה מזאת, הוא בא כדי להוביל את האנושות כולה בחייה. כל הדברים האלה נוגעים לניהולו ומהווים את העבודה של התבל כולה. אילו אלוהים היה מתגלם כבשר ודם רק כדי לאפשר לאדם להכיר את בשרו ולפקוח את עיני האדם, מדוע שהוא לא ייסע לכל האומות? האין זה עניין קל שבקלים? אולם הוא לא עשה זאת, אלא בחר במקום מתאים להתיישב בו ולהתחיל בו את העבודה שעליו לעשות. רק לגוף הבשר והדם הזה לבדו יש חשיבות רבה. הוא מייצג עידן שלם וכן מבצע את העבודה של עידן שלם. הוא גם מביא את העידן הקודם לקצו וגם פותח את העידן החדש. כל זה הוא העניין החשוב שנוגע לניהולו של אלוהים וחשיבותו של שלב עבודה שמבצע אלוהים שירד אל פני האדמה. כשישוע בא אל פני האדמה, הוא אמר רק מילים מסוימות וביצע רק עבודה מסוימת. הוא לא התעסק בחיי האדם, והוא עזב אחרי שהוא השלים את עבודתו. אחרי שאסיים לדבר ואעביר לכם את דבריי ליום הזה, ואחרי שכולכם תבינו, שלב העבודה הזה יחתם, בלי קשר למצב חייכם. בעתיד, אין ספק שיהיו בני אדם שיבצעו את שלב העבודה הזה ויעבדו בהתאם לדברים האלה על פני האדמה. אז יתחילו עבודתו של האדם ובניית האדם. אולם כעת, זו פשוט עבודתו של אלוהים לבצע את כהונתו ולהשלים שלב עבודה.

אלוהים עובד באופן שונה מזה שבו האדם עובד. האדם אוהב התקהלויות ופורומים, ורואה טקסים כדבר חשוב. אלוהים מתעב יותר מכל התקהלויות ופגישות של האדם. אלוהים משוחח עם האדם ומדבר איתו באופן לא רשמי. זו עבודתו של אלוהים, שמשוחררת באופן יוצא מן הכלל וגם משלחת אתכם לחופשי. עם זאת, אני מתעב יותר מכל את ההתקהלות עמכם, ואני לא מסוגל להתרגל לחיים כה מסודרים ונוקשים כמו שלכם. כללים מאוסים עליי מאוד. הם מגבילים את האדם עד כדי כך שהם גורמים לו לפחד לזוז, לפחד לדבר ולפחד לשיר, ועיניו ננעצות ישירות בכם. אני מתעב יותר מכל את האופן שבו אתם מתקהלים ואת ההתקהלויות הגדולות. אני כלל לא רוצה להתקהל איתכם כך, משום שחיים מעין אלה יוצרים תחושה של מאסר. משום שאתם מקיימים יותר מדי טקסים ומצייתים ליותר מדי כללים. אם הייתה ניתנת לכם האפשרות להנהיג בני אדם, הייתם מובילים את כולם לתחומם של הכללים. לא תהיה לאדם שום דרך להשליך הצדה את הכללים תחת הנהגתכם, ובמקום זאת, תחושת הצדק תתעצם יותר ויותר, וכמות נהגיו של האדם תתגבר יותר ויותר. יש כאלה שממשיכים לדבר ולשאת דברים ללא לאות כשהם מתקהלים, ואילו אחרים יכולים להמשיך לדבר במשך תריסר ימים. כל אלה נחשבות להתקהלויות גדולות ולפגישות של האדם. הן לא קשורות כלל לאכילה ושתייה, להנאה, או לשחרור הרוח לחופשי. כל אלה הן פגישות! הפגישות שלכם עם העמיתים שלכם, וכן ההתקהלויות שלכם, גדולות כקטנות, כולן מאוסות עליי, ומעולם לא התעניינתי בהן כלל. זה העיקרון שמנחה אותי בעבודתי: אני לא מוכן להטיף במהלך התקהלויות, ואני גם לא מעוניין להכריז שום דבר בציבור, וקל וחומר שלא לכנס את כולכם למשך כמה ימים בכנס מיוחד. לא נעים בעיניי שכולכם תיאספו ביחד. אני שונא לראות אתכם חיים במסגרת של טקס כלשהו, ויתרה מזאת, אני לא מוכן לקחת חלק בשום טקס כזה שלכם. ככל שאתם עושים זאת יותר, כך הדבר מאוס עליי יותר. אין לי כל עניין בטקס שלכם ובכללים שלכם. גם אם אתם עושים זאת על הצד הטוב ביותר, אלה עדיין דברים שמאוסים עליי. העניין הוא לא שההסדרים שלכם לא מתאימים או שאתם עלובים מדי. העניין הוא רק שאני סולד מאורח חייכם, ויתרה מכך, אני לא מסוגל להתרגל אליו. אתם כלל לא מבינים את העבודה שאני רוצה לעשות. בזמנו, לאחר שישוע היה מבצע את עבודתו במקום מסוים ומסיים לשאת דרשה, הוא היה מוביל את תלמידיו ועוזב את העיר. הוא הנחה את תלמידיו בדיון זה עם זה, והתרחק מהציבור. הוא לרוב עבד כך. הוא היה מתרחק מההמון ומוביל קומץ מתלמידיו האהובים תוך שהוא משוחח איתם על האופנים שבהם עליהם להבין דברים. הוא עבד כך לעתים קרובות. הוא המעיט לעבוד בקרב הציבור הרחב. בהתאם למה שתבקשו מאלוהים בהתגלמותו, על חייו להיות שונים מאלה של אדם שגרתי. עליו לבצע את עבודתו, ועליו לדבר, בין שהוא יושב, עומד או הולך. עליו לעבוד בכל עת, ואסור לו להפסיק "לרוץ" לעולם. אחרת, הוא יזניח את חובותיו. האם הדרישות האלה מהאדם עולות בקנה אחד עם ההיגיון של האדם? איפה היושר שלכם? אתם מפרזים בבקשותיכם, הלא כן? האם אתם צריכים לבחון את עבודתי? האם אני צריך אתכם שתשגיחו בעודי מבצע את הכהונה שלי? אני יודע היטב איזו עבודה לעשות ומתי עליי לעשות אותה. אני לא צריך שום התערבות של אחרים. ייתכן שייראה לכם שלא עשיתי הרבה, אך בשלב הזה, עבודתי כבר תסתיים. קחו לדוגמה את דבריו של ישוע בארבע הבשורות. גם הם היו מוגבלים, הלא כן? בזמנו, ישוע נכנס לבית הכנסת ונשא דרשה. הוא סיים אותה תוך כמה דקות לכל היותר. לאחר שהוא סיים לדבר, הוא הוביל את תלמידיו אל הסירה ועזב ללא כל הסבר. לכל היותר, הנוכחים בבית הכנסת דיברו בינם לבין עצמם, והדבר כבר לא נגע לישוע בשום אופן. אלוהים ביצע רק את העבודה שעליו היה

לעשות, ושום דבר מעבר לזה. בימינו, רבים מבקשים ממני לדבר יותר ולשאת יותר דברים, במשך מספר שעות מדי יום. בעיניכם, אלוהים חדל מלהיות אלוהים אלא אם הוא מדבר, ורק זה שמדבר הוא אלוהים. אתם כולכם עיוורים! כולכם בהמות גסות! כולכם בורים וחסרי היגיון! יש לכם יותר מדי תפיסות! הדרישות שלכם מופרזות! אתם לא אנושיים! אתם בכלל לא מבינים מהו אלוהים! אתם סבורים שכל הדוברים והנואמים הם אלוהים, ושכל אדם שמוכן לספק לכם מילים הוא אביכם. אמרו לי, האם כולכם, בעלי תווי הפנים ה"נעימים" והמראה "יוצא הדופן", מחזיקים אפילו בטיפה של היגיון? האם אתם מכירים את שמש השמיים? כל אחד מכם הוא כמו בעל תפקיד מושחת ורודף בצע, ולכן איך ייתכן שיהיה לכם היגיון? איך אתם יכולים להבחין בין טוב ורע? הענקתי לכם כל כך הרבה, אך כמה מכם הקדשתם לכך תשומת לב? מי יכול לקבל זאת באופן מלא? אתם לא יודעים מיהו זה שפילס את הדרך שאתם צועדים בה היום, ולכן אתם ממשיכים להציב לי דרישות – אתם דורשים ממני דברים בלתי סבירים. אתם מסמיקים מרוב בושה, הלא כן? האם לא דיברתי הרבה? האם לא עשיתי הרבה? מי מביניכם באמת יכול להוקיר את דבריי כאוצר? אתם מחמיאים לי בנוכחותי, אך משקרים ומרמים מאחורי גבי! מעשיכם יותר מדי מתועבים ומבחילים! אני יודע שאתם דורשים ממני לדבר ולעבוד רק כדי שתוכלו להביט בי ולהרחיב את האופקים שלכם, אך לא כדי לחולל שינוי בחייכם. כמה כבר דיברתי אליכם? חייכם היו אמורים להשתנות לפני זמן רב. אם כן, מדוע אתם ממשיכים לחזור לסורכם כיום? האם ייתכן שדבריי נשללו מכם ולכן לא קיבלתם אותם? למען האמת, אני לא רוצה לומר דברים נוספים לבני אדם מנוונים כמוכם. הדבר חסר תועלת! אני לא רוצה לעשות עבודה חסרת תועלת כזו! אתם רוצים רק להרחיב את האופקים שלכם או להביט בדברים חדשים, אך אתם לא רוצים לזכות בחיים! אתם כולכם משלים את עצמכם! אני שואל אתכם, כמה דברים הנהגתם ממה שאמרתי לכם פנים-אל-פנים? כל מה שאתם הוא הונאה ערמומית! אני מתעב את אלה מביניכם שנהנים להביט בדברים, והסקרנות שלכם מאוסה עליי. אם אתם לא כאן כדי לחפש את הדרך הנכונה או לשאוף בשקיקה לאמת, הרי שכולכם מאוסים עליי! אני יודע שאתם מקשיבים לי מדבר רק כדי לספק את הסקרנות שלכם או כדי להגשים את אחד מהרצונות שלכם. אתם לא חושבים לחפש את קיומה של האמת או לחקור את ההיווכחות בדרך הישר של החיים. הדרישות האלה לא קיימות ביניכם כלל. אתם פשוט מתייחסים לאלוהים כאל צעצוע שאפשר להתבונן בו ולהעריך אותו. לבכם שמחפש חיים קטן מדי, אך רצונכם הסקרן לא קטן כלל! דיבור אל בני אדם כאלה על דרך החיים כמוהו כדיבור לאוויר. מוטב יהיה לא לדבר כלל! אני אומר לכם! אם אתם רק שואפים למלא חלל בלבכם, מוטב שלא תבואו אליי! עליכם להתמקד בחייכם! אל תשלחו את עצמכם! מוטב שלא תהפכו את הסקרנות שלכם ליסוד לעיסוקכם בחיפוש אחר חיים, ומוטב שלא תשתמשו בה כתירוץ כדי לבקש ממני לדבר אליהם. כל אלה תכסיסים, ואתם מיומנים בדברים כאלה! אשאל אתכם שוב: כמה דברים עשיתם באמת מהדברים שאני דורש מכם להיווכח בהם? האם אתם יודעים את כל מה שאמרתי לכם? האם הנהגתם את כל מה שאמרתי לכם?

אלוהים עצמו מתחיל את העבודה של כל עידן, אך עליכם לדעת שתהיה עבודתו של אלוהים אשר תהיה, הוא לא בא כדי להקים תנועה, לקיים ועידות מיוחדות או לייסד עבורכם ארגון מסוג כלשהו. הוא בא רק כדי לבצע את העבודה שעליו לעשות. שום אדם לא מגביל את עבודתו. הוא עושה את העבודה שלו כאוות נפשו. בלי קשר למה שהאדם חושב או יודע, אלוהים מתמקד רק בביצוע עבודתו. מאז בריאת העולם, היו כבר שלושה שלבי עבודה.

מיהוה ועד ישוע, ומעידן החוק עד לעידן החסד, אלוהים מעולם לא כינס לאדם ועידה מיוחדת ומעולם לא אסף את כל האנושות יחד כדי לכנס ועידת עבודה עולמית מיוחדת במטרה להרחיב את עבודתו. הוא רק מבצע את העבודה ההתחלתית של עידן שלם כשהזמן והמקום נכונים, וכך הוא פותח את העידן כדי להנחות את האנושות בחייה. ועידות מיוחדות הן אספות של האדם. כינוס של בני אדם יחד כדי לחגוג את החגים הוא עבודתו של האדם. אלוהים לא חגג את החגים, ויתרה מכך, הוא מתעב אותם. הוא לא מכנס ועידות מיוחדות, ויתרה מכך, הוא מתעב אותן. כעת, עליכם להבין בדיוק מהי עבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם !

תעלומת ההתגלמות (4)

עליכם לדעת את סוד העניין של ספרי הקודש ולהכיר את סיפור יצירתם. הידע הזה לא ידוע לבני האדם שלא קיבלו את עבודתו החדשה של אלוהים. הם לא יודעים. אילו תסבירו להם את העניינים המהותיים האלה, הם לא יהיו דקדקנים בנוגע לספרי הקודש. הם בוחנים בדקדוק וללא-הרף את תוכן הנבואות שנישאו: האם המשפט הזה התגשם? האם המשפט ההוא התגשם? קבלתם את הבשורה היא בהתאם לספרי הקודש. הם מטיפים את הבשורה על פי ספרי הקודש. הם מסתמכים על הטקסט של ספרי הקודש באמונתם באלוהים. אלמלא ספרי הקודש, הם לא היו מאמינים באלוהים. כך הם חיים – בוחנים את ספרי הקודש בדקדוק כזה. בפעם הבאה שהם יבחנו את ספרי הקודש בדקדוק ויבקשו מכם הספרים, תוכלו לומר, "קודם כל, בואו לא ננסה לאמת כל משפט ומשפט. במקום זאת, בואו נתבונן באופן שבה עובדת רוח הקודש. בואו נשווה את עצמנו לאמת כדי להבין אם הנתיב שבו אנחנו צועדים עולה בקנה אחד עם עבודתה של רוח הקודש, ובואו נשתמש בעבודתה של רוח הקודש כדי לבדוק אם הנתיב הזה נכון. באשר לשאלה אם משפט כזה או אחר התגשם, אנחנו, כבני אנוש, לא צריכים להתערב בכך. מוטב שנדבר במקום זאת על עבודתה של רוח הקודש ועל העבודה החדשה ביותר שאלוהים עושה כעת. ספרי הקודש מורכבים מדברי האל שאמרו הנביאים והדברים שכתבו בני אדם שאלוהים השתמש בהם בזמנו. רק אלוהים עצמו יכול להסביר את הדברים האלה, רק רוח הקודש יכולה לחשוף את פירושם של הדברים האלה, ורק אלוהים עצמו יכול לפתוח את שבעת החותמות ואת המגילה. אתם לא אלוהים, וגם אני לא אלוהים, ולכן מי מעז להסביר את דברי האל כאוות נפשו? האם אתם מעזים להסביר את הדברים האלה? אפילו אם הנביאים ירמיהו, יוחנן ואליהו היו כאן, הם לא היו מעזים לעשות זאת, מפני שהם לא השה. רק השה יכול לפתוח את שבעת החותמות ואת המגילה, ואף אחד אחר לא יכול להסביר את דבריו. אני לא מעז לעשות לשאת את שמו של אלוהים, לא כל שכן להסביר את דברי האל. אני יכול רק להיות זה שנשמע לאלוהים. האם אתם אלוהים? אף אחד מברואי האל לא מעז לפתוח את המגילה או להסביר את הדברים האלה, ולכן גם אני לא מעז להסביר אותם. מוטב שגם אתם לא תנסו להסביר אותם. אף אחד מאיתנו לא יכול להסביר אותם. בואו נדבר על עבודתה של רוח הקודש. זה מה שהאדם יכול לעשות. אני מכיר במקצת את עבודתם של יהוה וישוע, אך מכיוון שלא חוויתי את העבודה הזו באופן אישי, אני יכול לדבר עליה רק באופן מצומצם. באשר לפירוש הדברים שאמרו ישעיהו או ישוע בזמנו,

אני לא אנסה לספק להם שום הסבר. אני לא חוקר את ספרי הקודש, אלא עוקב אחר העבודה הנוכחית של אלוהים. אתם למעשה מתייחסים לספרי הקודש כאל המגילה הקטנה, אך האין זה נכון שרק השה יכול לפתוח אותה? מלבד השה, מי עוד יכול לעשות זאת? אתם לא השה, ועל אחת כמה וכמה שאני לא מעז לטעון שאני אלוהים עצמו. לכן בואו נימנע מניתוח או בחינה דקדקנית של ספרי הקודש. מוטב לדון בעבודה שעושה רוח הקודש, כלומר בעבודה הנוכחית של אלוהים עצמו. בואו נתבונן בעקרונות ובמהות של עבודתו של אלוהים, ואז נשווה את עצמנו אליהם כדי להבין אם הנתיב שאנחנו צועדים בו היום הוא נכון. בואו נתיישר עם כך כאמת המידה שלנו. "אם אתם מטיפים את הבשורה, במיוחד בפני אנשי העולם הדתי, עליכם להבין את ספרי הקודש ולהכיר את סוד עניינם על בוריו. אחרת לא תהיו מסוגלים להטיף את הבשורה. לאחר שתזכו בתובנה על התמונה הרחבה, אל תבחנו בדקדקנות את המילים המתות של ספרי הקודש, ודברו רק על עבודתו של אלוהים ועל אמת החיים. אז תהיו מסוגלים לזכות בבני האדם שמחפשים בלב ישר.

עליכם להבין את עבודתו של יהוה, את החוקים שהוא קבע ואת העקרונות שבאמצעותם הוא הנחה את חיי האדם, את תוכן העבודה שהוא עשה בעידן החוק, את המטרה שלשמה הוא קבע את החוקים, את החשיבות של עבודתו בעידן החסד ואת העבודה שאלוהים עושה בעידן האחרון. השלב הראשון הוא העבודה בעידן החוק, השלב השני הוא העבודה בעידן החסד, והשלב השלישי הוא העבודה באחרית הימים. עליכם להבין את השלבים האלה בעבודתו של אלוהים. מהראשית ועד התכלית, יש שלושה שלבים בסך הכל. מה מהותו של כל שלב? כמה שלבים מתבצעים בתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים? איך מתבצע כל שלב, ומדוע כל אחד מתבצע בדרכו שלו? כל אלה שאלות חיוניות! עבודתו של כל עידן היא ייצוגית. איזו עבודה ביצע יהוה? מדוע הוא עשה זאת? מדוע הוא נקרא יהוה? איזו עבודה ביצע ישוע בעידן החסד, וכיצד הוא עשה זאת? אילו היבטים של טבעו של אלוהים מיוצגים על ידי כל שלב בעבודה וכל עידן? אילו היבטים של טבעו מתבטאים בעידן החוק? ובעידן החסד? ובעידן האחרון? השאלות המהותיות האלה הן אלה שעליכם להבין. כל טבעו של אלוהים התגלה דרך תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים. הטבע הזה לא מתגלה רק בעידן החסד, רק בעידן החוק, ואף פחות מכך, בתקופה הזו של אחרית הימים. העבודה שנעשית באחרית הימים מייצגת שיפוט, חרון אף וייסורים. העבודה שנעשית באחרית הימים לא יכולה להחליף את העבודה של עידן החוק או של עידן החסד. יחד עם זאת, שלושת השלבים מתחברים יחד לישות אחת, והם מהווים את כל העבודה שעושה אלוהים אחד. כמובן, ביצוע העבודה הזו נחלק לעידנים שונים. העבודה שנעשית באחרית הימים שמה קץ לכל, העבודה שנעשתה בעידן החוק היא עבודת התחלה, והעבודה שנעשתה בעידן החסד היא עבודת גאולה. באשר לחזונות של העבודה בכל תוכנית הניהול הזו בת ששת אלפי השנים, איש לא יכול לזכות בתובנה או בהבנה לגביהם. החזונות האלה תמיד נותרו בגדר תעלומות. באחרית הימים, נעשית רק העבודה של דבר האל כדי לפתוח את עידן המלכות, אך היא לא מייצגת את כל העידנים. אחרית הימים אינה אלא אחרית הימים ואינה אלא עידן המלכות, שלא מייצגים את עידן החסד או את עידן החוק. אחרית הימים היא רק הזמן שבו כל העבודה של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים נחשפת בפניכם. זו חשיפת התעלומה. אף אדם לא יכול לחשוף תעלומה כזו. גם אם האדם מבין היטב את ספרי הקודש, הם נותרים מילים בלבד, משום שהאדם לא מבין את מהותם של ספרי הקודש. כשהאדם קורא בספרי הקודש, הוא אולי זוכה באמיתות מסוימות, מסביר מילים מסוימות או מנתח פסוקים וציטוטים מפורסמים. אולם הוא לעולם לא יוכל

לחלץ את המשמעות שהמילים האלה מכילות, משום שהאדם רואה רק מילים מתות ולא את התרחשות עבודתם של יהוה וישוע – האדם לא מסוגל לפתור את התעלומה של העבודה הזו. לפיכך, התעלומה של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים היא התעלומה הגדולה ביותר, הנסתר ביותר, והאדם כלל לא מסוגל להעלות אותה על דעתו. איש לא יכול להבין ישירות את רצונו של אלוהים, אלא אם הוא עצמו מסביר ונפתח בפני האדם. אחרת, אלה יישארו תמיד חידות עבור האדם ותעלומות חתומות לעולמים. אל תתייחסו לאנשי העולם הדתי. אילולא הסברתי לכם זאת היום, גם אתם לא הייתם מסוגלים להבין זאת. העבודה הזו בת ששת אלפי השנים היא מסתורית יותר מכל הנבואות של הנביאים. זו התעלומה הגדולה ביותר מאז הבריאה, ואף נביא מהעבר מעולם לא הצליח להעלות אותה על דעתו, מכיוון שהתעלומה הזו נפתרת רק בעידן האחרון, ומשום שהיא טרם נחשפה בעבר. אם תבינו את התעלומה הזו ותהיו מסוגלים לקבל אותה במלואה, התעלומה הזו תכבוש את כל בני האדם הדתיים האלה. רק זה החזון הגדול ביותר שהאדם כמה יותר מכל להבין, אך אשר הכי לא ברור לו. כשהייתם בעידן החסד, לא הכרתם את העבודה שעשה ישוע ולא הכרתם את העבודה שעשה יהוה. בני האדם לא הבינו כלל מדוע יהוה קבע חוקים, מדוע הוא דרש מבני האדם לציית לחוקים, ומדוע צריך היה להקים את בית המשפט. על אחת כמה וכמה, בני האדם לא הבינו מדוע אלוהים הוביל את בני ישראל ממצרים אל המדבר ואז אל ארץ כנען. רק בימינו, העניינים האלה מתגלים.

העבודה של אחרית הימים היא השלב האחרון מבין השלושה. זו העבודה של עידן חדש נוסף, והיא לא מייצגת את עבודת הניהול כולה. תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים נחלקת לשלושה שלבים של עבודה. אף אחד מהשלבים לבדו לא יכול לייצג את העבודה של שלושת העידנים, אלא רק חלק אחד מהשלם. השם יהוה לא יכול לייצג את כל טבעו של אלוהים. העובדה שהוא ביצע עבודה בעידן החוק לא מוכיחה שאלוהים יכול להיות אלוהים רק במסגרת החוק. יהוה קבע חוקים לאדם, מסר לו דברות וביקש מהאדם לבנות את בית המקדש ומזבחות. העבודה שהוא עשה מייצגת רק את עידן החוק. העבודה שהוא עשה לא מוכיחה שאלוהים הוא האל שמבקש מהאדם לקיים את החוק, האל שבבית המקדש או האל שנמצא בפני המזבח. לא ניתן לומר זאת. העבודה במסגרת החוק יכולה לייצג רק עידן אחד. לפיכך, אילו אלוהים עשה רק את עבודת עידן החוק, האדם היה מגדיר את אלוהים ואומר, "אלוהים הוא האל שבבית המקדש. כדי לשרת את אלוהים, עלינו ללבוש בגדי כוהנים ולהיכנס לבית המקדש." אילו העבודה בעידן החסד לא הייתה מתבצעת מעולם, ועידן החוק היה נמשך עד עצם היום הזה, האדם לא היה יודע שאלוהים הוא גם רחום ואוהב. אילו העבודה בעידן החוק לא הייתה נעשית, ורק העבודה בעידן החסד הייתה נעשית, האדם היה יודע שרק אלוהים יכול לגאול את האדם ולמחול לו על חטאיו. הוא היה יודע רק שהוא קדוש ותמים, שהוא יכול להקריב את עצמו ולהיצלב למען האדם. האדם היה יודע רק זאת ולא הייתה לו הבנה על כל היתר. אם כן, כל עידן מייצג חלק אחד מטבעו של אלוהים. עידן החוק מייצג היבטים מסוימים, עידן החסד מייצג היבטים מסוימים, והעידן הזה מייצג היבטים מסוימים. טבעו של אלוהים יכול להתגלות במלואו רק דרך השילוב של כל שלושת השלבים. רק כשהאדם יכיר את כל שלושת השלבים, הוא יוכל לקבל אותו באופן מלא. לא ניתן להשמיט אף אחד משלושת השלבים האלה. אתם תראו את טבעו של אלוהים בשלמותו רק לאחר שתכירו את שלושת שלבי העבודה האלה. העובדה שאלוהים השלים את עבודתו בעידן החוק לא מוכיחה שהוא רק האל שבמסגרת החוק, והעובדה שהוא השלים את עבודת הגאולה שלו לא מראה שאלוהים

יגאל את האנושות לעד. כל אלה הן מסקנות שהאדם מסיק. עידן החסד הסתיים, אך לא ניתן לומר שאלוהים שייך רק לצלב ושרק הצלב מייצג את הישועה של אלוהים. אם אתם אומרים זאת, אתם מגדירים את אלוהים. בשלב הזה, אלוהים עושה בעיקר את העבודה של דבר האל, אך לא ניתן לומר שאלוהים מעולם לא היה רחום כלפי האדם ושהוא הביא לו רק ייסור ושיפוט. העבודה באחרית הימים חושפת את עבודתם של יהוה וישוע ואת כל התעלומות שהאדם לא מבין. הדבר נעשה כדי לגלות את היעד והסוף של האנושות וכדי לסיים את כל עבודת הישועה בקרב האנושות. שלב העבודה הזה באחרית הימים חותם את הכל. יש לחשוף את כל התעלומות שהאדם לא מבין כדי לאפשר לאדם לרכוש תובנות על כך ולזכות בהבנה ברורה בלבד. רק אז ניתן יהיה לחלק את בני האדם על פי סוגם. רק לאחר שתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים תושלם, האדם יבין את כלל טבעו של אלוהים, מפני שאז תוכנית הניהול שלו תגיע אל סופה. עכשיו, לאחר שחוותם את עבודתו של אלוהים בעידן האחרון, האם אתם יודעים מה טבעו של אלוהים? האם אתם מעזים לומר שאלוהים הוא האל שרק אומר דברים? לא תעזו להסיק את המסקנה הזו. יש כאלה שאומרים שאלוהים הוא האל שפותח תעלומות, שאלוהים הוא השה וזה שפותח את שבעת החותמות. איש לא מעז להסיק את המסקנה הזו. ויש גם כאלה שאומרים שאלוהים הוא ההתגלמות כבשר ודם. זה עדיין לא נכון. יש כאלה שאומרים שאלוהים בהתגלמותו רק אומר דברים ולא עושה אותות ומופתים. עוד פחות מכך הייתם מעזים לדבר כך, מכיוון שישוע התגלם כבשר ודם ועשה אותות ומופתים, ולכן אתם לא מעזים להגדיר את אלוהים בקלות דעת. כל העבודה שנעשתה לכל אורך תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים באה על סופה רק כעת. רק לאחר שכל העבודה הזו תיחשף לעיני האדם ותתבצע בקרב בני האדם, הם יכירו את כל טבעו של אלוהים, את הדברים ששייכים לו ואת הווייתו. כשהעבודה של השלב הזה תושלם במלואה, כל התעלומות שהאדם לא מבין יחשפו, כל האמיתות שלא היו מובנות קודם לכן יתבררו, ויסופר לאנושות על דרכה ויעדיה בעתיד. זו כל העבודה שצריכה להיעשות בשלב הזה. על אף שהנתיב שהאדם צועד בו היום הוא גם הנתיב של הצלב ושל הסבל, הדברים שהאדם של היום מנהיג, אוכל, שותה ונהנה מהם שונים מאוד מהדברים שהאדם עשה תחת החוק ובעידן החסד. מה שנדרש מהאדם כיום לא דומה למה שנדרש בעבר ודומה עוד פחות מכך למה שנדרש ממנו בעידן החוק. ומה נדרש מהאדם במסגרת החוק, כשהעבודה נעשתה בישראל? בני האדם נדרשו רק לשמור את השבת ואת החוקים של יהוה. לאיש אסור היה לעבוד בשבת או להפר את החוקים של יהוה. אך אין זה כך כעת. בשבת בני האדם עובדים, נאספים ומתפללים כרגיל, ולא מוטלת שום הגבלה. על בני האדם בעידן החסד היה להיטבל. זאת ועוד, הם נדרשו לצום, לבצוע לחם, לשותות יין, לכסות את ראשיהם ולרחוץ את רגליהם של אנשים אחרים. כעת הכללים האלו מבוטלים ונדרשות מהאדם דרישות רבות יותר, מפני שעבודתו של אלוהים מעמיקה בהתמדה והיווכחותו של האדם מגיעה לגבהים חדשים. בעבר, ישוע הניח את ידיו על האדם והתפלל, אך כעת, לאחר שהכל נאמר, מה התועלת בהנחת ידיים? מילים לבדן יכולות להשיג תוצאות. כשישוע הניח את ידיו על האדם בעבר, הוא עשה זאת כדי לברך את האדם ולרפא אותו. כך רוח הקודש עבדה באותה עת, אך לא כך הדבר כעת. כעת רוח הקודש משתמשת במילים בעבודתה כדי להשיג תוצאות. אלוהים הבהיר לכם את דבריו, ועליכם רק להנהיג אותם. דבריו הם רצונו והם מראים את העבודה שהוא יעשה. באמצעות דבריו, אתם יכולים להבין את רצונו ואת מה שהוא מבקש מכם להשיג. אתם רק מנהיגים את דבריו ישירות ללא צורך בהנחת ידיים. יש כאלה שיאמרו, "הנח עליי את ידיך! הנח עליי את ידיך כדי שאוכל לקבל את

ברכתך ולקחת בך חלק." כל אלה הם נהגים מיושנים מהעבר שאסורים כעת משום שהעידן התחלף. רוח הקודש עובדת בהתאם לעידן ולא רק כאוות נפשה או לפי כללים קבועים. העידן התחלף, ועידן חדש מוכרח להביא עמו עבודה חדשה. כך הדבר בכל שלב עבודה, ולכן עבודתו של אלוהים מעולם לא חזרה על עצמה. בעידן החסד, ישוע עשה חלק גדול מהעבודה הזו, כגון ריפוי מחלות, גירוש שדים, הנחת ידיו על האדם כדי להתפלל למענו והענקת ברכות לאדם. אולם עשיית הדברים האלה בימינו לא תשרת כל מטרה. רוח הקודש עבדה כך באותה עת, מפני שהיה זה עידן החסד והאדם קיבל מידה מספקת של חסד להנאתו. לא היה על האדם לשלם מחיר כלשהו, והוא יכול היה לזכות בחסד כל עוד הייתה לו אמונה. כולם זכו ליחס מלא חסד. כעת העידן התחלף ועבודתו של אלוהים התקדמה הלאה. באמצעות הייסורים והשיפוט שלו, יסולקו מרדנותו של האדם והדברים הטמאים שבתוך האדם. מכיוון שהיה זה שלב הגאולה, היה על אלוהים לעשות עבודה כזו ולהעניק לאדם חסד במידה מספקת להנאתו, כדי שהאדם יוכל להיגאל מחטא, וכדי שיימחלו חטאיו בזכות החסד. השלב הזה נעשה כדי לחשוף את אי-הצדק בין בני האדם באמצעות ייסורים, שיפוט, הכאה במילים וכן הטלת משמעת וגילוי באמצעות מילים, כדי שניתן יהיה להושיע אותם לאחר מכן. זו עבודה מעמיקה יותר מגאולה. בעידן החסד, האדם נהנה ממידה מספקת של חסד וכבר חווה את החסד הזה, ולכן האדם לא ייהנה ממנו עוד. העבודה הזו התיישנה כעת והיא לא תיעשה עוד. כעת האדם זוכה בישועה באמצעות השיפוט של דבר האל. לאחר שהאדם נשפט, מיוסר ומזוכך, טבעו משתנה כתוצאה מכך. האין זה בזכות הדברים שאמרתי? כל שלב בעבודה נעשה בהתאם להתקדמותה של האנושות כולה ובהתאם לעידן. לכל עבודה יש חשיבות משלה. היא נעשית למען הישועה הסופית, כדי שיהיה לאנושות יעד טוב בעתיד, וכדי שבני האדם יחולקו על פי מינם בסופו של דבר.

העבודה באחרית הימים היא אמירת דברים. ניתן להשיג שינויים גדולים באדם בעזרת המילים הללו. השינויים שנגרמו כעת בבני האדם האלו עם קבלת הדברים הללו גדולים הרבה יותר מהשינויים שחלו בבני האדם בעידן החסד עם קבלת האותות והמופתים ההם. זאת מכיוון שבעידן החסד, השדים הסתלקו מהאדם עם הנחת הידיים והתפילה, אך הטבע המושחת שבתוך האדם נותר כשהיה. האדם נרפא מחוליו ונמחל לו על חטאיו, אך העבודה המדויקת של הרחקת הטבע השטני המושחת מתוך האדם, האדם זכה בישועה ונמחל לו על חטאיו רק בזכות אמונתו, אך אופיו החוטא של האדם לא נלקח ממנו ועדיין נותר בו. חטאי האדם זכו למחילה באמצעות אלוהים בהתגלמותו, אך אין פירוש הדבר שהאדם נקי מחטא. ניתן היה למחול לאדם על חטאיו באמצעות קורבן החטאת, אך האדם לא הצליח לפתור את הבעיה כיצד יוכל שלא לחטוא עוד וכיצד ניתן לסלק לחלוטין את אופיו החוטא ולשנות אותו מהיסוד. חטאי האדם זכו למחילה בזכות עבודת הצליבה של אלוהים, אך האדם המשיך לחיות בטבע השטני הישן והמושחת. מכיוון שכך, יש להושיע את האדם לחלוטין מהטבע השטני המושחת, כדי שאופיו החוטא של האדם יסולק לגמרי ולא יתפתח שוב לעולם, מה שיאפשר לטבעו של האדם להשתנות. הדבר דורש מהאדם להבין את נתיב הצמיחה בחיים, את דרך החיים ואת הדרך לשינוי טבעו. כמו כן, הדבר מצריך מהאדם לנהוג בהתאם לנתיב הזה. זאת כדי שטבעו יוכל להשתנות בהדרגה, כדי שהוא יוכל לחיות בזוהרו של האור, וכדי שהוא יוכל לעשות את כל הדברים בהתאם לרצונו של אלוהים, להשליך מעליו את הטבע השטני המושחת ולהשתחרר מהשפעת החושך של השטן, וכך להיחלץ לחלוטין מהחטא. רק אז האדם יזכה לישועה מלאה. כשישועה עשה את עבודתו, הידע של האדם לגביו היה עדיין מעורפל ולא ברור. האדם האמין תמיד שהוא בן דוד

והכריז עליו כנביא גדול והאדון המיטיב שגאל את האדם מחטאיו. היו כאלה שנרפאו על סמך אמונה כשהם רק נגעו בשולי בגדו. העיוורים הצליחו לראות, ואפילו המתים היו יכולים לשוב לחיים. אולם האדם לא יכול היה לגלות את הטבע השטני המושחת המושרש עמוק בתוכו והוא לא ידע איך לסלקו. האדם זכה לחסד רב, כגון שלוה ואושר של הבשר והדם, ברכה לכל המשפחה על סמך אמונתו של אחד מבניה, ריפוי מחלות וכו'. היתר היו מעשיו הטובים של האדם ומראהו ירא השמיים. אם האדם יכול היה לחיות על סמך זאת, הוא נחשב למאמין טוב. רק מאמינים כאלה יכולים היו להיכנס לשמיים לאחר מותם, ופירוש הדבר היא שהם זכו בישועה. אולם במהלך חייהם, הם לא הבינו כלל את דרך החיים. הם רק חטאו ואחר כך התוודו, במעגל תמידי ללא שום נתיב לעבר שינוי טבעם. כזה היה מצבו של האדם בעידן החסד. האם האדם זכה לישועה מלאה? לא! לפיכך, לאחר שהשלב הזה הושלם, נותרה עדיין עבודת השיפוט והייסורים. השלב הזה מטהר את האדם באמצעות דבר האל כדי להעניק לו נתיב לצעוד בו. השלב הזה לא היה נושא פרי ולא היה בעל משמעות אילו המשיך בגירוש שדים, מפני שאופיו החוטא של האדם לא היה מסולק, והאדם היה מסתפק במחילה על חטאים בלבד. באמצעות קורבן החטאת, נמחל לאדם על חטאיו, משום שעבודת הצליבה כבר באה לקצה ואלוהים גבר על השטן. אולם טבעו המושחת של האדם נותר עדיין בתוכו, והאדם יכול עדיין לחטוא ולהתנגד לאלוהים. אלוהים לא זכה באנושות. לכן, בשלב העבודה הזה, אלוהים משתמש בדברו כדי לחשוף את טבעו השטני של האדם ומבקש מהאדם לנהוג בהתאם לנתיב הנכון. השלב הזה משמעותי יותר מן השלב הקודם, והוא אף נושא פירות רבים יותר, משום שכעת דבר האל הוא זה שמקיים את חיי האדם ישירות ומאפשר לטבעו של האדם להתחדש לגמרי. זה שלב של עבודה יסודית יותר. לפיכך, ההתגלמות באחרית הימים השלימה את חשיבות התגלמותו של אלוהים כבשר ודם וסיימה לגמרי את תוכנית הניהול של אלוהים לישועת האדם.

ישועת האדם על ידי אלוהים לא נעשית ישירות באמצעות רוח האל או כרוח האל, מכיוון שהאדם לא יכול לראות את רוח האל, לגעת בה או להתקרב אליה. אילו אלוהים ניסה להושיע את האדם ישירות בצורת הרוח, האדם לא יכול היה לקבל את הישועה שלו. מעבר לכך, לולא אלוהים לבש צורה חיצונית של אדם נברא, בני האדם לא היו מסוגלים לקבל את הישועה הזו. זאת מכיוון שהאדם לא יכול להתקרב לאלוהים בשום אופן, כשם שאף אחד לא יכול להתקרב לענן של יהוה. רק על ידי התגלמות באדם נברא, כלומר הפיכת דברו לבשר ודם שבו הוא מתגלם, אלוהים יכול להחדיר בכל חסידיו את דברו באופן אישי. רק אז האדם יוכל לשמוע את דברו, לראות את דברו ולקבל את דברו בעצמו, ובאמצעות כך לזכות בישועה מלאה. לולא אלוהים התגלם כבשר ודם, שום אדם בשר ודם לא היה זוכה לישועה כה גדולה, ואף אדם לא היה זוכה בישועה. אילו רוח האל עבדה ישירות בקרב בני האדם, האדם היה מוכה או נסחף לגמרי בשבי השטן, מפני שהאדם לא מסוגל להתרועע עם אלוהים. ההתגלמות הראשונה נועדה לגאול את האדם מחטא באמצעות גופו של ישוע, כלומר ההתגלמות הושיעה את האדם מהצלב, אך הטבע השטני המושחת נותר עדיין בתוך האדם. ההתגלמות השנייה לא נועדה עוד לשמש כקורבן חטאת, אלא כדי להושיע לחלוטין את מי שנגאל מחטא. הדבר נעשה כדי שמי שנמחל לו יוכל להיגאל מחטאיו, להיטהר לגמרי ולהשיג שינוי בטבעו, וכך להשתחרר מהשפעת החושך של השטן ולשוב לעמוד בפני כס המלכות של אלוהים. רק כך האדם יכול להתקדש באופן מלא. אלוהים החל בעבודת הישועה בעידן החסד, לאחר שעידן החוק בא אל סופו. רק באחרית הימים, לאחר שאלוהים יטהר את האנושות לגמרי על ידי עשיית עבודת השיפוט

והייסורים של האדם על מרדנותו, אלוהים יסיים את עבודת הישועה שלו ויזכה במנוחה. לפיכך, בשלושת שלבי העבודה, אלוהים התגלם כבשר ודם רק פעמיים כדי לבצע בעצמו את עבודתו בקרב בני האדם. הסיבה לכך היא שרק אחד משלושת שלבי העבודה נועד להנחות את האדם בחייו, ואילו השניים האחרים הם עבודת הישועה. רק כשאלוהים יתגלם כבשר ודם הוא יכול לחיות לצד בני האדם, לחוות את סבלות העולם ולחיות כגוף בשר ודם רגיל. רק כך הוא יכול לספק לאדם שנברא על ידו את הדבר המעשי שהוא זקוק לו. האדם זוכה מאלוהים לישועה מלאה בזכות התגלמותו של אלוהים, ולא ישירות כתוצאה מתפילותיו לשמיים. זאת מכיוון שהאדם הוא בשר ודם. האדם לא מסוגל לראות את רוח האל, כל שכן להתקרב אליה. האדם יכול להתרועע רק עם אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. רק דרכו האדם יכול להבין את כל המילים והאמיתות ולזכות בישועה מלאה. די בהתגלמות השנייה כדי להיפטר מחטאי האדם ולטהר את האדם לחלוטין. לפיכך, ההתגלמות השנייה תביא לקצה את עבודתו של אלוהים כבשר ודם ותשלים את חשיבות התגלמותו של אלוהים. לאחר מכן, עבודתו של אלוהים כבשר ודם תגיע לסופה המוחלט. לאחר ההתגלמות השנייה, הוא לא יתגלם עוד כבשר ודם למען עבודתו. זאת משום שכל ניהולו יסתיים. באחרית הימים, התגלמותו תזכה באופן מלא בעמו הנבחר, וכל בני האדם יחולקו באחרית הימים על פי סוגם. הוא לא יעשה עוד את עבודת הישועה ולא ישוב להיות בשר ודם כדי לבצע עבודה כלשהי. בעבודה של אחרית הימים, דבר האל נושא עוצמה רבה יותר מהופעתם של אותות ומופתים, וסמכותו של דבר האל עולה על זו של האותות והמופתים. דבר האל חושף את כל הטבע המושחת שבלב האדם. אתם לא מסוגלים לזהות אותו בכוחות עצמכם. כשהוא ייחשף בפניכם באמצעות דבר האל, תבינו זאת באופן טבעי. לא תוכלו להתכחש אליו, ואתם תשתכנעו לגמרי. האין זו סמכותו של הדבר? זו התוצאה שמשיגה עבודתו הנוכחית של דבר האל. לפיכך, לא ניתן להושיע את האדם לגמרי מחטאיו על ידי ריפוי חולים וגירוש שדים, ולא ניתן להשלים אותו באופן מלא על ידי עשיית אותות ומופתים. הסמכות לרפא חולי ולגרש שדים רק מעניקה לאדם חסד, אך בשרו של האדם עדיין שייך לשטן, והטבע השטני המושחת נותר עדיין בתוך האדם. במילים אחרות, מה שלא טוהר שייך עדיין לחטא ולזוהמה. רק לאחר שהאדם יטוהר באמצעות מילים, הוא יוכל ליפול בנחלתו של אלוהים ולהתקדש. כשהשדים גורשו מהאדם והוא נגאל, פירוש הדבר היה רק שהוא נחטף מידי השטן והושב לאלוהים. עם זאת, אלוהים לא טיהר אותו ולא שינה אותו, והוא נותר מושחת. בתוך האדם קיימות עדיין זוהמה, התנגדות ומרדנות. האדם רק שב לאלוהים באמצעות גאולה, אך אין לו ידע לגביו והוא עדיין מתנגד לאלוהים ובוגד בו. לפני שהאדם נגאל, נשתלו בו כבר רבים מהרעלים של השטן. לאחר אלפי שנות השחתה בידי השטן, יש כבר בתוך האדם טבע שמתנגד לאלוהים. לפיכך כשהאדם נגאל, זו רק גאולה, שבה האדם נקנה במחיר גבוה, אך האופי הרעיל שבתוכו לא חוסל. האדם המזוהם כל כך מוכרח לעבור שינוי כדי להיות ראוי לשרת את אלוהים. באמצעות העבודה הזו של משפט וייסורים, האדם יכיר באופן מלא את המהות המזוהמת והמושחתת שבתוכו, ויהיה מסוגל להשתנות לגמרי ולהתנקות. רק כך האדם יוכל להיות ראוי לשוב לעמוד בפני כס מלכותו של אלוהים. כל העבודה שנעשית היום נועדה כדי שהאדם יוכל להתנקות ולהשתנות. באמצעות משפט וייסורים של דבר האל, וכן זיכוך, האדם יכול להשליך מעליו את שחיתותו ולהיטהר. במקום להחשיב את השלב הזה של עבודה לשלב של ישועה, יהיה הולם יותר לומר שזו עבודת טיהור. למען האמת, השלב הזה הוא שלב של כיבוש וכן השלב השני של הישועה. האדם נופל בנחלתו של אלוהים בזכות המשפט והייסורים של דבר האל. באמצעות השימוש

בדבר האל כדי לזכר, לשפוט ולגלות דברים, כל הטומאה, התפיסות, המניעים והתקוות האישיות שבלב האדם נחשפים לחלוטין. על אף שהאדם נגאל ועל אף שנמחל לו על חטאיו, הדבר נחשב רק לכך שאלוהים לא זוכר את העבירות שהאדם ביצע ולא מתייחס אליו בהתאם לעבירות אלה. אולם אם האדם חי כבשר ודם ואם הוא לא השתחרר מחטא, הוא יכול רק להמשיך לחטוא ולחשוף עד אין קץ את הטבע השטני המושחת. אלה הם החיים שהאדם חי – מעגל אינסופי של חטא ומחילה. רוב בני האדם חוטאים ביום ואז מתוודים בערב. משום שכך, גם אם קורבן החטאת תקף לנצח למען האדם, הוא לא יוכל להושיע את האדם מחטא. עבודת הישועה הושלמה רק עד מחציתה, מכיוון שעדיין יש לאדם טבע מושחת. לדוגמה, כשבני האדם גילו שהם צאצאי מואב, הם ביטאו דברי תלונה, לא חיפשו חיים עוד, והפכו לפסיביים לחלוטין. האין זו הוכחה לכך שהם עדיין לא מסוגלים להישמע לאלוהים תחת ריבונותו? האין זה בדיוק הטבע השטני המושחת שלהם? כשלא עברתם ייסורים, הרמתם את ידיכם גבוה מעל ידיהם של כל האחרים, אפילו מעל ידו של ישוע. וקראתם בקול רם: "להיות בן אהוב של אלוהים! להיות מקורב של אלוהים! אנחנו מעדיפים למות ולא להישמע לשטן! למרוד בשטן הזקן! למרוד בתנין הגדול האדום כאש! מי ייתן והתנין הגדול האדום כאש יאבד לגמרי את שלטונו! מי ייתן ואלוהים ישלים אותנו!" הקריאות שלכם היו רמות מאלה של כל האחרים. אך אז הגיעו זמני הייסורים, ושוב התגלה הטבע המושחת של בני האדם. אז, שכחו הקריאות שלהם, והם איבדו את הנחישות שלהם. זו השחיתות של האדם. הוא עמוק יותר מחטא, מכיוון שהשטן שתל אותו, ומפני שהוא מושרש עמוק בתוך האדם. לא קל לאדם לפתח מודעות לחטאיו. האדם לא מסוגל לזהות את האופי שמושרש בו עמוקות. רק באמצעות השיפוט של דבר האל, ניתן להשיג תוצאות כאלה. רק כך ניתן לשנות את האדם בהדרגה מהשלב הזה ואילך. האדם צעק כך בעבר משום שהוא לא הבין כלל את הטבע המושחת המקורי שלו. כאלה הם הפגמים שבתוך האדם. לאורך פרק זמן כה ממושך של משפט וייסורים, האדם חי באווירה של מתח. דבר האל הוא זה שהשיג את כל זאת, הלא כן? אתם קראתם בקול רם מאוד גם לפני הניסיון^[8] של עושי השירות, הלא כן? היכנסו למלכות! כל מי שמקבל את השם הזה ייכנס למלכות! כולם ייקחו חלק באלוהים! כשהגיע הניסיון של עושי השירות, כבר לא קראתם בקול. בהתחלה, כולם קראו, "אלוהים! יהיה אשר יהיה המקום שבו תשים אותי, אני אשמע להכוונה שלך." לאחר קריאת דברי האל, "מי יהיה פאולוס שלי?" האדם אמר, "אני מוכן!" ואז הוא ראה את הדברים, "ומה באשר לאמונתו של איוב?" לכן הוא אמר, "אני מוכן לאמץ את אמונתו של איוב. אלוהים, אנא בחן אותי!" כשהגיע הניסיון של עושי השירות, הוא התמוטט בן-רגע וכמעט לא יכול היה לשוב אל רגליו. אחרי זה, הפגמים בלבו של האדם פחתו בהדרגה. דבר האל הוא זה שהשיג את זה, הלא כן? על כן, הדברים שחוויתם בהווה הם תוצאות שהושגו באמצעות דבר האל, שהן אפילו אדירות יותר מהתוצאות שהשיגו האותות והמופתים שעשה ישוע. כבוד האל וסמכות האל עצמו שאותם אתם רואים לא ניבטים רק מהצליבה, מריפוי החולים ומגירוש השדים, אלא יותר מזה, משיפוט האל באמצעות דברו. זה מראה לכם שלא רק עשיית אותות, ריפוי חולים וגירוש שדים הם הסמכות והעוצמה של אלוהים, אלא שמשפט באמצעות דבר האל מייצג טוב יותר את סמכות האל ומגלה טוב יותר את

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעה המילה "הניסיון".

כול יכולתו.

כל מה שהאדם השיג כעת – שיעור קומתו של האדם כיום, הידע שלו, אהבתו, נאמנותו, צייתנותו וכן ראייתו – הם תוצאות שהושגו באמצעות המשפט של דבר האל. העובדה שאתם מסוגלים להיות נאמנים ולעמוד על מקומכם עד היום, הושגה באמצעות דבר האל. כעת, האדם מבין שעבודתו של אלוהים בהתגלמותו היא אכן יוצאת מגדר הרגיל. יש דברים רבים שהאדם לא יכול להשיג. אלה הם תעלומות ונפלאות. לפיכך, רבים נשמעים לאלוהים. יש כאלה שמעולם לא נשמעו לשום אדם מאז יום לידתם, אך כשהם רואים את דברי האל היום, הם נשמעים לו באופן מלא מבלי לשים לב שהם עושים זאת, והם לא מעזים להיות ביקורתיים או לומר דבר אחר כלשהו. האדם נכנע בפני דבר האל והוא כורע בכניעה בפני המשפט של דבר האל. אילו רוח האל דיברה ישירות אל אדם, כל בני האדם היו נשמעים לקולה ונופלים ארצה ללא דברי התגלות, כפי שפאולוס נפל ארצה בתוך האור בדרך לדמשק. אילו אלוהים המשיך לעבוד כך, האדם לעולם לא יכול היה להכיר את שחיתותו שלו באמצעות המשפט של דבר האל ולהשיג ישועה. רק על ידי התגלמות כבשר ודם, אלוהים יכול למסור את דבריו באופן אישי לאוזני כולם, כדי שכל מי שיש לו אוזניים יוכל לשמוע את דבריו ולקבל את עבודת השיפוט שלו באמצעות דברו. זו התוצאה שרק דברו משיג, ולא הופעת רוח האל שגורמת לאדם להישמע לאלוהים מתוך פחד. רק באמצעות עבודה מעשית ויוצאת דופן כזו, טבעו הישן של האדם, שהיה חבוי עמוק בתוכו במשך שנים רבות, יכול להתגלות במלואו, כדי שהאדם יוכל לזהות ולשנות אותו. זו עבודתו המעשית של אלוהים בהתגלמותו – הוא מדבר ושופט באופן מעשי כדי להשיג את התוצאות של שיפוט האדם באמצעות דבר האל. זו סמכותו של אלוהים בהתגלמותו וזו חשיבות התגלמותו של אלוהים. הדבר נעשה כדי להודיע ברבים על הסמכות של אלוהים בהתגלמותו, על התוצאות שמשיגה העבודה של דבר האל, ועל העובדה שרוח האל התגלמה כבשר ודם. אלוהים מפגין את סמכותו על ידי שיפוט האדם באמצעות דבר האל. על אף שבשרו של אלוהים בהתגלמותו הוא בעל צורה חיצונית של אנושיות רגילה, התוצאות שדבריו משיגים הן אלה שמראות לאדם שהוא מלא סמכות, שהוא אלוהים עצמו ושדבריו הם ביטוי של אלוהים עצמו. כך הוא מראה לכל בני האדם שהוא אלוהים עצמו, אלוהים עצמו שהתגלם כבשר ודם, ושאינו יכול לפגוע בו. איש לא יכול להתעלות על שיפוטו באמצעות דבר האל, ואין כוח של חושך שיכול לגבור על סמכותו. האדם נשמע לאלוהים לגמרי משום שאלוהים הוא הדבר שנהיה בשר, משום סמכותו, ומשום שיפוטו על ידי דבר האל. העבודה שמביאה התגלמותו כבשר ודם היא הסמכות שהוא מחזיק בה. אלוהים התגלם כבשר ודם מפני שגם לבשר ודם יכולה להיות סמכות, והוא מסוגל לבצע עבודה בקרב בני האדם באופן מעשי, גלוי ומוחשי לאדם. עבודה כזו היא מציאותית הרבה יותר מכל עבודה שעושה ישירות רוח האל שכל הסמכות ברשותה, וגם תוצאותיה ניכרות. הסיבה לכך היא שהתגלמותו של אלוהים כבשר ודם יכולה לדבר ולעשות עבודה באופן מעשי. הצורה החיצונית של בשר האל לא מחזיקה בשום סמכות, והאדם יכול לבוא איתה במגע. מהותו של אלוהים נושאת את הסמכות, אך סמכותו לא נראית לעינו של אף אחד. כשאלוהים מדבר ועובד, האדם לא מסוגל לגלות את קיומה של סמכותו. הדבר מועיל עוד יותר לעבודתו של אלוהים בפועל. וכל העבודה הזו יכולה להשיג תוצאות. אומנם אף אדם לא מבין שאלוהים בהתגלמותו מחזיק בסמכות, לא מבין שלא ניתן לפגוע בו ולא רואה את חרון אפו, באמצעות סמכותו וחרון אפו המוסוים של אלוהים בהתגלמותו ודיבורו הפומבי, הוא משיג את התוצאות שלהן הוא מתכוון בדבריו. במילים אחרות,

באמצעות נימת קולו, חומרת דיבורו וכל חוכמת דבריו של אלוהים בהתגלמותו, האדם משתכנע לחלוטין. כך האדם נשמע לדבר האל בהתגלמותו שלכאורה אין לו סמכות, וכך מושגת מטרת האל להושיע את האדם. זו משמעות נוספת של התגלמותו: לדבר באופן מציאותי יותר ולאפשר למציאות דבריו להשפיע על האדם כדי שהוא יהיה עד לעוצמתו של דבר האל. על כן, אילו העבודה הזו לא הייתה נעשית באמצעות התגלמות, היא לא הייתה משיגה שום תוצאות ולא הייתה יכולה להושיע חוטאים באופן מלא. אם אלוהים לא מתגלם כבשר ודם, הוא נותר רוח האל שלא נראית לעין ולא מוחשית לאדם. האדם הוא בשר ודם, והאדם ואלוהים שייכים לשני עולמות שונים והם שונים באופיים. רוח האל לא תואמת אדם בשר ודם, ולא ניתן לייסד ביניהם יחסים כלשהם. יתרה מזאת, האדם לא יכול להפוך לרוח. לפיכך, על רוח האל להתגלם כבשר ולעשות את עבודתה המקורית. אלוהים יכול הן להתעלות למקום הגבוה ביותר והן להשפיל את עצמו ולהפוך לאדם נברא, לעשות עבודה ולחיות בקרב בני האדם. לעומת זאת, האדם לא יכול להתעלות למקום הגבוה ביותר ולהפוך לרוח, לא כל שכן לרדת למקום הנמוך ביותר. לפיכך, על אלוהים להתגלם כבשר ודם כדי לבצע את עבודתו. בדומה להתגלמות הראשונה, רק אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם יכול לגאול את האדם באמצעות צליבתו, ואילו רוח האל לא הייתה להיצלב כקורבן חטאת למען האדם. אלוהים יכול להתגלם ישירות כבשר ודם כדי לשמש כקורבן חטאת למען האדם, אך האדם לא יכול לעלות ישירות השמימה כדי לקחת את קורבן החטאת שאלוהים הכין עבורו. מכיוון שכך, על אלוהים לעבור הלך ושוב בין השמיים והארץ, ולא לאפשר לאדם לעלות השמימה כדי לקחת את הישועה הזו. זאת מכיוון שהאדם נפל ומפני שהוא לא יכול לעלות השמימה, לא כל שכן לקבל את קורבן החטאת. לפיכך, היה צורך שישוע יבוא אל קרב בני האדם ויעשה באופן אישי את העבודה שהאדם פשוט לא יכול היה לבצע. בכל פעם שאלוהים התגלם כבשר ודם, היה הכרח מוחלט לעשות זאת. אילו רוח האל הייתה יכולה לבצע את אחד מהשלבים ישירות, אלוהים לא היה סובל את ההשפלות שטמונות בהתגלמות.

בשלב אחרון זה בעבודה, תוצאות מתקבלות ביוזמתו של דבר האל. באמצעות דבר האל, האדם מבין תעלומות רבות ואת עבודתו של אלוהים לאורך הדורות הקודמים. באמצעות דבר האל, רוח הקודש הופכת את האדם לנאור. באמצעות דבר האל, האדם מבין תעלומות שמעולם לא נחשפו בעבר לדורות הקודמים, וכן את עבודתם של נביאים ושליחים מימים עברו ואת העקרונות שהם עבדו על פיהם. באמצעות דבר האל, האדם מכיר גם את טבעו של אלוהים עצמו וכן את מרדנותו והתנגדותו של האדם, והוא מכיר את מהותו שלו עצמו. באמצעות שלבי העבודה האלה וכל הדברים שנאמרים, האדם מכיר את עבודתה של רוח האל, את עבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, ויתרה מכך, את כל טבעו. גם הידע שלכם על עבודת הניהול של אלוהים במהלך ששת אלפים שנים נרכש באמצעות דבר האל. הידע שלכם על תפיסותיכם הקודמות והצלחתכם לוותר עליהן הושגו גם הם באמצעות דבר האל, הלא כן? בשלב הקודם, ישוע עשה אותות ומופתים, אך לא כך הוא הדבר בשלב הזה. הבנתכם בנוגע לסיבה לכך שאלוהים לא עושה זאת כיום הושגה אף היא בזכות דבר האל, הלא כן? לפיכך, הדברים שנאמרים בשלב הזה עולים על העבודה שעשו השליחים והנביאים מהדורות הקודמים. אפילו נבואותיהם של הנביאים לא היו יכולות להשיג תוצאות כאלה. הנביאים דיברו על נבואות בלבד, על מה שיקרה בעתיד, אך לא על העבודה שאלוהים עתיד היה לעשות באותה עת. הם לא דיברו כדי להנחות את האדם בחייו, להעניק לו אמיתות או לחשוף בפניו תעלומות, לא כל שכן כדי להעניק חיים. יש נבואה ואמת בדברים שנאמרים בשלב הזה, אך הם משמשים

בעיקר כדי להעניק לאדם חיים. דברי ההווה לא דומים לנבואות הנביאים. זה שלב של עבודה שלא נועד לנבואות אלא לחיי האדם, לשינוי טבע חייו של האדם. השלב הראשון היה עבודתו של יהוה לסלילת דרך שבה האדם יוכל אדם לעבוד את אלוהים על פני האדמה. הייתה זו עבודת ההתחלה שנועדה למצוא את מקור העבודה על פני האדמה. באותה עת, יהוה לימד את בני ישראל לשמור את השבת, לכבד את הוריהם ולחיות בשלום איש עם רעהו. זה היה משום שבני האדם באותה תקופה לא הבינו מה מהווה אדם, ומכיוון שהם לא ידעו איך לחיות על פני האדמה. אלוהים היה צריך להנחות את בני האדם בחייהם בשלב העבודה הראשון. הדברים שיהוה אמר להם לא היו ידועים לאנושות קודם לכן ולא היו ברשותה. באותה עת, קמו נביאים רבים כדי לדבר על נבואות, והכל נעשה בהנהגתו של יהוה. זה היה רק חלק מהעבודה. בשלב הראשון, אלוהים לא התגלם כבשר ודם, ולכן הוא דיבר אל כל השבטים והאומות דרך הנביאים. כשישוע עשה את עבודתו בזמנו, הוא לא דיבר הרבה כמו היום. העבודה הזו של דבר האל באחרית הימים לא נעשתה מעולם בעינים ובדורות הקודמים. על אף שישעיהו, דניאל ויוחנן ניבאו נבואות רבות, הנבואות האלה היו שונות לחלוטין מהדברים שנאמרים כעת. הם דיברו על נבואות בלבד, אך הדברים שנאמרים כעת הם לא נבואות בלבד. אילו הפכתי לנבואות את כל הדברים שאני מדבר עליהם כעת, האם הייתם מצליחים להבין? נניח שהדברים שאני מדבר עליהם יתקיימו לאחר לכתי, כיצד הייתם יכולים להבין? עבודתו של דבר האל מעולם לא נעשתה בתקופתו של ישוע או בעידן החוק. אולי יהיו כאלה שיאמרו, "גם יהוה אמר דברים בתקופת עבודתו, הלא כן? בנוסף לריפוי מחלות, גירוש שדים ועשיית אותות ומופתים, גם ישוע אמר דברים בזמנו, הלא כן?" יש הבדל באופן שבו הדברים נאמרים. מה הייתה מהות הדברים שיהוה אמר? הוא רק הנחה את האדם בחייו על פני האדמה, מה שלא היה כרוך בעניינים רוחניים בחיים. מדוע נאמר שדברי יהוה הוכרזו בכל מקום? המלה "הוכרזו" מתייחסת למתן הסברים ברורים והוראות ישירות. הוא לא העניק לאדם חיים, אלא רק ליווה אותו ולימד אותו לירוא אותו. לא היו מְשָׁלִים. עבודתו של יהוה בישראל לא נועדה כדי לטפל באדם, להטיל עליו משמעת או לשפוט אותו ולהמיט עליו ייסורים, אלא כדי להנחות אותו. יהוה ביקש ממש להזמין לעמו לאסוף מן במדבר. מדי בוקר לפני הזריחה, היה עליהם לאסוף מן בכמות מספקת רק למאכל באותו יום. לא ניתן היה לשמור את המן ליום המחרת, מכיוון שאז הוא היה מתעפש. הוא לא לימד את האדם ולא חשף את אופיו, והוא לא חשף את הדעות והמחשבות של האדם. הוא לא שינה את האדם, אלא הנחה אותו בחייו. באותה עת, האדם דמה לילד. האדם לא הבין דבר, והוא יכול היה רק לבצע תנועות מכניות בסיסיות. לפיכך, יהוה רק חוקק חוקים כדי להנחות את בני האדם.

על מנת להפיץ את הבשורה כדי שכל מי שמחפש בלב נאמן יוכל לרכוש ידע על העבודה שנעשית כיום ולהשתכנע לגמרי, עליכם להבין את סוד העניין, את מהותה וחשיבותה של העבודה שנעשית בכל שלב. כשבני האדם האלה ישמעו את השיתוף שלכם, הם יוכלו להבין את עבודתו של יהוה ואת עבודתו של ישוע, ויתרה מכך, את כל העבודה של אלוהים היום, ואת הקשר וההבדלים בין שלושת שלבי העבודה. זאת על מנת שלאחר שהם יאזינו, הם יבינו שאף אחד משלושת השלבים לא מפריע לאחרים. אדרבא, אותה רוח אל עשתה את כולם. על אף שהם עובדים בעינים שונים, שהתוכן של העבודה שהם מבצעים שונה, ושהדברים שהם אומרים שונים גם כן, העקרונות שעל פיהם הם עובדים הם זהים. אלה הם החזונות הגדולים ביותר שעל כל בני האדם להבין.

שתי ההתגלמויות משלימות את חשיבותה של ההתגלמות

לכל שלב של עבודה שאלוהים עושה יש משמעות ממשית. כשישוע הגיע, הוא היה זכר, אך כשאלוהים בא הפעם, הוא נקבה. מתוך כך ניתן לראות שאלוהים ברא הן את הזכר והן את הנקבה למען עבודתו, ושאינן אצלו הבחנה בין המינים. כשרוחו מגיעה, היא יכולה לעטות על עצמה כל בשר כרצונה, והבשר הזה מייצג אותה. בין שזה בשר של זכר או נקבה, הוא יכול לייצג את אלוהים כל עוד זוהי התגלמותו כבשר ודם. אילו ישוע היה מופיע כנקבה בבואו, במילים אחרות, אילו רוח הקודש הייתה מולידה תינוקת ולא תינוק, השלב הזה בעבודה היה מתבצע עד תום בכל מקרה. אם כך היה, שלב העבודה הנוכחי היה חייב להתבצע בידי זכר במקום זאת, והעבודה הייתה מתבצעת עד תום בכל מקרה. העבודה שנעשית בשני השלבים היא בעלת חשיבות זהה. אף אחד מהשלבים הללו לא חוזר על עצמו, והם לא סותרים זה את זה. בזמנו, כשישוע ביצע את עבודתו, הוא נקרא בנו היחיד של אלוהים, והמילה "בן" מצביעה על מין זכר. אם כן, מדוע בנו היחיד של אלוהים לא מוזכר בשלב הזה? הסיבה לכך היא שצורכי העבודה דרשו שינוי במין ממינו של ישוע. אצל אלוהים, אין הבחנה בין המינים. עבודתו נעשית כרצונו, והיא לא כפופה למגבלות כלשהן. היא חופשית במיוחד, אך לכל שלב יש חשיבות מעשית. אלוהים התגלם פעמיים כבשר ודם, ומן הסתם התגלמותו באחרית הימים היא ההתגלמות האחרונה. הוא בא כדי לחשוף את כל מעשיו. אילו בשלב הזה הוא לא היה מתגלם כבשר ודם כדי לעשות באופן אישי עבודה שהאדם יהיה עד לה, האדם היה מחזיק לנצח בתפיסה שאלוהים הוא רק זכר ולא נקבה. לפני כן, כולם האמינו שאלוהים יכול להיות רק זכר, ושאנקה לא יכולה להיקרא אלוהים, מפני שהאנושות כולה ראתה בגבר בעל סמכות ביחס לאישה. בני האדם סברו שאף אישה לא יכולה לקבל על עצמה סמכות, אלא שרק גבר יכול לעשות זאת. הם אף אמרו שהגבר הוא ראש לאישה, שעל האישה להישמע לגבר, ושהיא לא יכולה להתעלות עליו. כשאמר בעבר שהגבר הוא ראש לאישה, הדבר נאמר ביחס לאדם וחיה, שהנחש הוליך אותם שולל, ולא ביחס לאיש והאישה שיהיה ברא בראשית. כמובן, על כל אישה להישמע לבעלה ולאהוב אותו, ועל כל בעל ללמוד לפרנס את משפחתו. אלה הם החוקים והצווים שקבע יהוה ושעל האנושות לציית להם בחייה על פני האדמה. יהוה אמר לאישה, "וְאָל־אִישׁ־יְהוָה־תִּשְׁתָּקֵף וְהָיָה־מִשְׁלֹכָךְ". הדבר נאמר רק כדי שהאנושות (כלומר, הן האיש והן האישה) תוכל להיות חיים רגילים תחת ריבונותו של יהוה, ורק כדי שלחיי האנושות יהיה מבנה והם לא יאבדו את סדרם. לכן, יהוה קבע כללים מתאימים לדרך שבה האיש והאישה צריכים לפעול, אך הם התייחסו רק לכל היצורים הנבראים החיים על פני האדמה, ולא להתגלמותו של אלוהים כבשר ודם. איך ייתכן שאלוהים יהיה זהה לבריאתו? דבריו כווננו רק לאנושות שהוא ברא. הוא קבע כללים לאיש ולאישה כדי שהאנושות תוכל להיות חיים רגילים. בראשית, כשהיה ברא את האנושות, הוא יצר שני סוגים של בני אנוש – גם זכר וגם נקבה. על כן, התגלמותו כבשר ודם הובחנה אף היא לזכר או לנקבה. הוא לא תכנן את עבודתו על סמך הדברים שהוא אמר לאדם וחיה. שתי הפעמים שבהן הוא התגלם כבשר ודם נקבעו לחלוטין בהתאם לחשיבתו כשהוא ברא את האנושות לראשונה. כלומר הוא השלים את העבודה של שתי ההתגלמויות שלו על סמך הזכר והנקבה לפני שהם הושחתו. אילו האנושות הייתה לוקחת

את הדברים שיהיה אמר לאדם וחוה שהנחש הולך אותם שולל ומחילה אותם על העבודה של התגלמותו של אלוהים, הרי שישוע היה נדרש לאהוב את אשתו כראוי, הלא כן? אם כך היה, האם אלוהים הוא עדיין אלוהים? אם כך היה, האם הוא יכול היה להשלים את עבודתו? אם אסור שהתגלמותו של אלוהים כבשר ודם תהיה נקבה, הרי שהוא גם עשה שגיאה חמורה בכך שהוא ברא את האישה, הלא כן? אם האדם עדיין סבור שאסור היה לאלוהים להתגלם כאישה, פירוש הדבר שישוע, שלא התחתן ולפיכך לא יכול היה לאהוב את אשתו, היה שגיאה לא פחות חמורה מההתגלמות הנוכחית, הלא כן? מכיוון שאתם משתמשים בדברים שיהיה אמר לחוה כדי למדוד את אמת התגלמותו של אלוהים כיום, עליכם להשתמש בדברי יהוה לאדם כדי לשפוט את ישוע אדוננו שהתגלם כבשר ודם בעידן החסד. אלה שני מצבים זהים, הלא כן? מכיוון שאתם שופטים את ישוע אדוננו על פי הזכר שהנחש לא הולך אותו שולל, אסור לכם לשפוט את אמיתותה של ההתגלמות כיום על פי הנקבה שהנחש הולך אותה שולל. זה לא יהיה הוגן! אם הייתם שופטים שיפוט כזה, הדבר מוכיח שיצאתם מדעתכם. כשיהיה התגלם פעמיים כבשר ודם, המין של גופו היה קשור לזכר ולנקבה שהנחש לא הולך שולל. הוא התגלם פעמיים כבשר ודם בהתאם לזכר והנקבה האלה שהנחש לא הולך שולל. אל תחשוב שהזכריות של ישוע הייתה זהה לזו של אדם שהנחש הולך אותו שולל. הוא לא קשור אליו כלל, ושניהם זכרים בעלי אופי שונה. בוודאי לא ייתכן שהזכריות של ישוע מוכיחה שהוא ראש רק לכל הנשים ולא לכל הגברים? האין הוא מלך היהודים (כולל גברים ונשים כאחד)? הוא אלוהים עצמו, ולא רק ראש לאישה אלא ראש גם לגבר. הוא אדון כל הברואים וראש לכל הברואים. איך ייתכן שאתם תקבעו שהזכריות של ישוע היא סמל לכך שהוא ראש לאישה? האין זה חילול הקודש? ישוע הוא זכר שלא הושחת. הוא אלוהים, הוא המשיח, הוא האדון. כיצד ייתכן שהוא יהיה זכר כמו אדם שהושחת? ישוע הוא הבשר והדם שלובשת רוח האל הקדושה מכל. איך ייתכן שתגידו שהוא אל בעל זכריות כמו זו של אדם? אם כך היה הדבר, כל עבודתו של אלוהים הייתה טעות, הלא כן? האם יהוה יכול היה לשלב בישוע את זכריותו של אדם שהנחש הולך שולל? ההתגלמות הנוכחית היא דוגמה נוספת לעבודה של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, שמינה שונה מזה של ישוע אך שאופייה דומה לאופיו, הלא כן? האם אתם עדיין מעזים לומר שאלוהים בהתגלמותו לא יכול להיות נקבה, מפני שהאישה הייתה זו שהנחש הולך שולל לראשונה? האם אתם עדיין מעזים לומר שמכיוון שהאישה היא הטמאה ביותר ומקור השחתתה של האנושות, לא ייתכן שאלוהים יתגלם בנקבה? האם אתם עדיין מעזים לומר ש"האישה תישמע תמיד לגבר ולעולם לא תוכל לבטא את אלוהים ישירות או לייצג אותו ישירות"? לא הבנתם בעבר, אך האם אתם יכולים עדיין לחלל כעת את קדושתה של עבודתו של אלוהים, בייחוד את עבודתו בהתגלמותו כבשר ודם? אם אתם לא יכולים לראות זאת בבירור, מוטב שתנצרו את לשונכם, שמא יתגלו טיפשותכם ובורותכם וייחשף כיעורכם. אל תחשבו שאתם מבינים הכל. אני אומר לכם שלא די בכל מה שראיתם וחוויתם כדי להבין ולו אלפית מתוכנית הניהול שלי. אם כן, מדוע אתם כה יהירים? לא די במעט הכישרון ובידע המזערי שיש לכם כדי לשמש בעבודתו של ישוע אפילו שנייה אחת! כמה חוויות יש לכם באמת? הדברים שראיתם וכל הדברים ששמעתם בימי חייכם, וכן הדברים שדמיינתם מעטים מהעבודה שאני עושה ברגע אחד! מוטב שלא תיטפלו לזוטות ושלא תחפשו פגמים. בלי קשר לשאלה כמה יהירים תהיו, אתם עדיין ברואים ששווים פחות מנמלים! כל תכולת בטנכם קטנה מתכולת בטנה של נמלה! אל תחשבו שמכיוון שחוויתם חוויות מסוימות ונעשיתם בכירים, אתם יכולים לדבר ולפעול בהתנשאות בלתי מרוסנת.

החוויות והבכירות שלכם נובעות מהדברים שאמרתי, הלא כן? האם אתם מאמינים שהרווחתם אותן בעבודתכם ובעמלכם? כיום, אתם רואים את התגלמותי, וכתוצאה מכך אתם מתמלאים בהשקפות כה עשירות שאתם מפקים מהן אינספור תפיסות. לולא ההתגלמות שלי, אפילו אם היו לכם כישרונות יוצאי דופן, לא היו לכם השקפות כה רבות. והרי מההשקפות האלה נבעו התפיסות שלכם, הלא כן? לולא הפעם הראשונה שבה ישוע התגלם כבשר ודם, מה הייתם יודעים על ההתגלמות? רק בזכות מה שאתם יודעים לגבי ההתגלמות הראשונה, אתם מעזים למתוח ביקורת במצח נחושה על ההתגלמות השנייה, הלא כן? מדוע אתם בוחנים אותה בקפידה במקום להיות חסידים ממושמצים? כשתיכנסו לתוך הזרם הזה ותתייצבו בפני אלוהים בהתגלמותו, האם הוא יתיר לכם לבחון זאת? אתם רשאים לחקור את ההיסטוריה המשפחתית שלכם, אך אם תנסו לחקור את "ההיסטוריה המשפחתית" של אלוהים, האם אלוהים של ימינו יתיר לכם לערוך מחקר כזה? אתם עיוורים, הלא כן? אתם ממיטים על עצמכם בוז, הלא כן?

לו רק הייתה עבודתו של ישוע נעשית ללא העבודה המשלימה בשלב הזה של אחרית הימים, האדם היה נאחז לנצח בתפיסה שרק ישוע הוא בנו היחיד של אלוהים, כלומר שלא אלוהים יש רק בן אחד, ושכל מי שבא לאחר מכן בשם אחר לא יהיה בנו היחיד של אלוהים, לא כל שכן אלוהים עצמו. לאדם יש תפיסה שלפיה כל מי שמשמש כקורבן חטאת או שתופס את המושכות בשם אלוהים וגואל את האנושות כולה, הוא בנו היחיד של אלוהים. יש כאלה שמאמינים שכל עוד זה שבא הוא זכר, ניתן להחשיב אותו לבנו היחיד של אלוהים ולנציגו של אלוהים. לעומת זאת, אחרים אומרים שישוע הוא בנו של יהוה – בנו יחידו. האין זו תפיסה מופרזת ביותר של האדם? לולא נעשה השלב הזה בעבודה בעידן האחרון, האנושות הייתה כולה אפופה צל כבד בכל הנוגע לאלוהים. אם כך היה, האיש היה חושב שמעמדו גבוה ממעמדה של האישה, והנשים לעולם לא היו יכולות להרים את ראשן. שום אישה לא הייתה זוכה לישועה. בני האדם מאמינים תמיד שאלוהים הוא זכר, שהוא תמיד מתעב את האישה, ושהוא לא יעניק לה ישועה. אם כך היה, האין זו אמת שכל הנשים שיהוה ברא וכן הושחתו לעולם לא היו מקבלות הזדמנות לישועה? אם כך, לא היה טעם בכך שיהוה ברא את האישה, כלומר את חוה, הלא כן? האישה הייתה גוועת לנצח, הלא כן? לפיכך, השלב הזה של עבודה באחרית הימים נועד כדי להושיע את כל האנושות, ולא רק את האישה. אם משהו חושב: "אם אלוהים היה מתגלם כנקבה זה היה רק למען הושעת האישה", הוא בהחלט טיפש!

העבודה הנעשית בהווה דחפה קדימה את העבודה של עידן החדש. כלומר העבודה בכל תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים התקדמה הלאה. על אף שעידן החדש הסתיים, חלה התקדמות בעבודתו של אלוהים. מדוע אני אומר שוב ושוב ששלב העבודה הזה בנוי על יסודם של עידן החדש ועידן החוק? פירוש הדבר הוא שהעבודה של היום היא המשך של העבודה שנעשתה בעידן החדש והתקדמות מעבר לעבודה שנעשתה בעידן החוק. שלושת השלבים קשורים זה לזה בקשר הדוק וכל שלב מחובר לזה שבא אחריו. מדוע אני אומר גם ששלב העבודה הזה בנוי על יסוד השלב שישוע עשה? לולא היה השלב הזה בנוי על יסוד העבודה שישוע עשה, צליבה אחרת הייתה צריכה להיערך בשלב זה, ועבודת הגאולה שנעשתה בשלב הקודם הייתה צריכה להתבצע מחדש. זה היה חסר משמעות. לפיכך, העבודה לא הסתיימה לחלוטין, אלא שהעידן התקדם הלאה והעבודה רוממה עוד יותר מבעבר. אפשר לומר ששלב העבודה הזה בנוי על יסודות עידן החוק ועל סלע עבודתו של ישוע. העבודה נבנית שלב-אחר-שלב,

והשלב הזה הוא לא התחלה חדשה. רק השילוב של שלושת שלבי העבודה יכול להיחשב לתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים. העבודה בשלב הזה נעשית על יסודות העבודה בעידן החסד. אם שני שלבי העבודה האלה לא קשורים זה לזה, מדוע הצליבה לא חוזרת בשלב הזה? מדוע אני לא נושא את חטאי האדם? אני לא בא באמצעות ההתעברות מרוח הקודש, ואני לא אצלב כדי לשאת את חטאי האדם. במקום זאת, אני כאן כדי להמיט ייסורים על האדם ישירות. אילו הייסורים שאני ממיט על האדם ובואי שלא באמצעות התעברות מרוח הקודש לא היו מתרחשים לאחר הצלבה, לא הייתי מוסמך לייסר את האדם. בדיוק מפני שאני וישוע הם אותו הדבר, אני בא ישירות כדי לשפוט את האדם ולהמיט עליו ייסורים. שלב העבודה הזה מבוסס כולו על השלב שקדם לו. זו הסיבה לכך שרק עבודה כזו יכולה להושיע את האדם באופן הדרגתי. ישוע ואני נובעים מאותה רוח. על אף שאין קשר בין בשרו לבשרי, רוחנו אחת. על אף שהדברים שאנחנו עושים והעבודה שאנחנו לוקחים על עצמנו לא זהים, אנחנו דומים במהותנו. בשרנו מתגלם בדרכים שונות, אך הסיבה לכך היא התחלפות התקופה והשוני בדרישות עבודתנו. כהונתנו לא דומות, כך שגם העבודה שאנחנו עושים והטבע שאנחנו מגלים לאדם הם שונים. זו הסיבה לכך שהדברים שהאדם רואה ומבין כיום שונים ממה שהוא ראה והבין בעבר, וזאת משום התחלפות התקופה. על אף שבשרם שונה במינו ובדמותו, ועל אף שהם לא נולדו לאותה משפחה, לא כל שכן באותה תקופה, רוחם אחת. על אף שאין שום קשר דם או קשר פיזי בין שתי ההתגלמויות, אי-אפשר להכחיש שאלה התגלמויותיו של אלוהים כבשר ודם בשתי תקופות שונות. העובדה שאלה התגלמויותיו של אלוהים כבשר ודם היא אמת שלא ניתנת לערעור, על אף שהם לא נצר לאותה שושלת ושהם לא דוברים שפה אנושית משותפת (האחת הייתה זכר שדיבר את שפת היהודים והאחרת היא נקבה שמדברת רק סינית). אלה הסיבות לכך שהם חיים במדינות שונות ועושים את העבודה שעליהם לעשות, וכן שהם שייכים לתקופות שונות. למרות העובדה שהם אותה רוח ושמהותם זהה, אין דמיון מוחלט כלל בין המעטפות החיצוניות של בשרם ודם. הדבר היחיד שהם חולקים הוא אותה האנושיות, אך המראה של בשרם ודם ונסיבות לידתם אינם דומים. אין לכך השפעה על עבודתו של כל אחד מהם או על האופן שבו האדם מכיר אותם. אחרי הכל, בניתוח הסופי, הם אותה רוח, ואיש לא יכול להפריד ביניהם. על אף שאין ביניהם קשר דם, רוחם מכוונת את כל הווייתם. היא מקצה להם עבודה שונה בתקופות שונות. בשרם ודם אינם נצר לאותה שושלת. בדומה לכך, רוח יהוה אינה הורתו של רוחו של ישוע, ורוחו של ישוע אינה פרי בטנה של רוח יהוה – הם אותה רוח. זאת בדיוק כשם שישוע ואלוהים בהתגלמותו כיום הם אותה רוח. על אף שאין ביניהם קשר דם, הם אחד. זאת מפני שרוחם אחת. אלוהים יכול לעשות את עבודת החסד והנדיבות וכן את עבודת המשפט והייסורים הצודקים של האדם ואת עבודת הטלת הקללות על האדם. בסופו של דבר, הוא יכול לעשות את העבודה של השמדת העולם והענשת הרשעים. האין הוא עושה את כל זה בעצמו? האין זו כול יכולתו של אלוהים? הוא יכול היה גם להכריז על חוקים לאדם ולקבוע לו דברות, וגם לכוון את בני ישראל הקדומים לחיות את חייהם על פני האדמה, לכוון אותם לבנות את בית המקדש והמזבחות ולהחזיק בכל בני ישראל תחת ריבונותו. בזכות סמכותו, הוא חי עמם על פני האדמה במשך אלפיים שנה. בני ישראל לא העזו להתמרד נגדו. כולם יראו את אלוהים וצייתו לדברותיו. זו הייתה העבודה שנעשתה כולה בזכות סמכותו וכול יכולתו. לאחר מכן, בעידן החסד, ישוע בא לגאול את כל האנושות המופקרת (ולא רק את בני ישראל). הוא גילה רחמים ואהבה כלפי האדם. ישוע שהאדם ראה בעידן החסד היה מלא נדיבות ותמיד רחש אהבה לאדם, מפני

שהוא בא כדי לגאול את האנושות מחטא. הוא יכול היה למחול לאדם על חטאיו עד שצליבתו באמת גאלה את האנושות מחטא. בעת ההיא, אלוהים הופיע בפני האדם עם רחמים ונדיבות. כלומר הוא הפך לקורבן חטאת למען האדם ונצלב בעבור חטאי האדם, כדי שהם יימחלו לעד. הוא היה רחום, חנון, סבלני ואוהב. וכל חסידיו של ישוע בעידן החדש שאפו אף הם להיות סבלניים ואוהבים בכל דבר. הם סבלו ללא תלונה ומעולם לא השיבו מלחמה גם אם הכו אותם, קיללו אותם או סקלו אותם באבנים. אולם הדבר לא יכול להיות כך בשלב האחרון הזה. בדומה לכך, על אף שרוחם של ישוע ויהוה הייתה אחת, עבודתם לא הייתה דומה לגמרי. עבודתו של יהוה לא הייתה לחתום את העידן אלא להוביל אותו ולפתוח את חיי האנושות על פני האדמה. אולם העבודה שעל הפרק כעת היא לכבוש את בני אדם באומות הגויים שהושחתו עמוקות ולהוביל לא רק את משפחת סין אלא את התבל כולה. אולי נדמה לכם שהעבודה הזו נעשית כעת רק בסין, אך למעשה היא כבר החלה להתרחב אל מעבר לגבולותיה. מדוע זרים מחפשים את הדרך הנכונה פעם אחר פעם? הסיבה לכך היא שרוח האל כבר החלה בעבודתה, ודברי האל מכוונים כעת לאנשי התבל כולה. הדבר מסמן כבר את ביצועה של מחצית העבודה. רוח האל מקדמת את העבודה האדירה הזו מבריאת העולם ועד היום, ויתרה מזאת, היא עושה עבודה שונה בעינינים השונים ובאומות שונות. אנשי כל עידן רואים טבע שונה של אלוהים שמתגלה באופן טבעי דרך העבודה השונה שהוא עושה. הוא אלוהים המלא רחמים ונדיבות, הוא קורבן החטאת למען האדם ורועה האדם, אך הוא גם המשפט, הייסורים והקללה של האדם. הוא יכול היה להוביל את האדם לחיים על פני האדמה במשך אלפיים שנה וכן לגאול את האנושות המושחתת מחטא. כיום, הוא יכול גם לכבוש את האנושות, שלא מכירה אותו, ולגרום לה להיות כפופה לריבונותו, כדי שכולם יישמעו לו לחלוטין. בסופו של דבר, הוא ישרוף את כל הטומאה והרשע בקרב בני האדם בתבל כולה, כדי להראות להם שהוא לא רק אל של רחמים, אהבה, חוכמה, פליאה וקדושה, אלא עוד יותר מכך, אל ששופט את האדם. כלפי הרשעים בקרב האנושות, הוא שריפה, שיפוט וענישה. כלפי מי שעתיד להפוך למושלם, הוא צרה, זיכרון וניסיון, וכן נחמה, קיום, אספקה של מילים, טיפול וגיוס. וכלפי מי שיסולק, הוא ענישה וכן תגמול. אמרו לי, האין אלוהים כל יכול? הוא מסוגל לעשות כל עבודה, ולא רק את הצליבה כפי שדמייננו. אתם ממעיטים מדי בערכו של אלוהים! האם אתם מאמינים שכל מה שהוא יכול לעשות הוא לגאול את האנושות כולה באמצעות צליבתו, ושבעקבות זאת, אתם תעלו אחריו השמימה ותאכלו את פרי עץ החיים ותשתו מנהר החיים?... האם ייתכן שזה יהיה כה פשוט? אמרו לי, מה השגתם? האם יש לכם חיים כמו חיינו של ישוע? הוא אכן גאל אתכם, אך הצליבה הייתה עבודתו של ישוע עצמו. איזו חובה מילאתם כבני אדם? אתם אדוקים רק כלפי חוץ, אך אתם לא מבינים את דרכו. האם כך אתם מבטאים אותו? אם לא זכיתם בחיים מאלוהים ולא ראיתם את כל טבעו הצודק, הרי שאתם לא יכולים לטעון שיש לכם חיים, ואתם לא ראויים לעבור בשעריה של מלכות השמיים.

לא זו בלבד שאלוהים הוא רוח, אלא שהוא יכול גם להתגלם כבשר ודם. זאת ועוד, הוא גוף של כבוד. אתם לא ראיתם את ישוע, אך בני ישראל חזו בו, כלומר היהודים באותה תקופה. בתחילה הוא היה בשר ודם, אך לאחר שהוא נצלב, הפך לגוף הכבוד. הוא הרוח השורה בכל והוא יכול לעשות את עבודתו בכל מקום. הוא יכול להיות יהוה, ישוע או המשיח. בסופו של דבר, הוא יכול להפוך לאל הכול יכול. הוא צָדֵק, משפט וייסורים, קללה וחרון אף, אך הוא גם רחמים ונדיבות. כל העבודה שהוא עשה יכולה לייצג אותו. איזה מין אל הוא לדעתכם? פשוט לא תוכלו להסביר, אלא רק לומר, "אני לא יכול להסביר איזה מין אל הוא." אל תסיקו את המסקנה שאלוהים

הוא לנצח אל של רחמים ונדיבות רק מפני שאלוהים עשה את עבודת הגאולה בשלב אחד. האם אתם יכולים להיות בטוחים שהוא רק אל רחום ואוהב? אם הוא אל רחום ואוהב, מדוע הוא יחתום את העידן באחרית הימים? מדוע הוא ישלח אסונות כה רבים לעולם? אם הדברים הם כפי שאתם חושבים, שהוא רחום ואוהב כלפי האדם עד הסוף, גם בעידן האחרון, מדוע הוא עתיד לשלוח אסונות מהשמיים? אם הוא אוהב את האדם כמותו, ואם הוא בנו היחיד של אלוהים, מדוע הוא עתיד לשלוח מכות וברד מהשמיים? מדוע הוא מניח לאדם לסבול רעב ומגיפות? מדוע הוא מניח לאדם לסבול את האסונות האלה? איש מכם לא מעז לומר איזה מין אל הוא, ואיש לא יכול להסביר זאת. האם אתם יכולים להיות בטוחים שהוא הרוח? האם אתם מעזים לומר שהוא אינו אלא בשרו של ישוע? והאם אתם מעזים לומר שהוא אל שייצלב לנצח למען האדם?

האם השילוש הקדוש קיים?

לאחר שהאמת של ישוע התגלמה כבשר ודם, האדם האמין כך: אין זה רק האב שבשמיים אלא גם הבן ואף הרוח. זוהי התפיסה המקובלת שבה האדם מחזיק, שיש אל כזה בשמיים: שילוש שהוא האב, הבן ורוח הקודש, כולם באחד. לאנושות כולה יש תפיסות כאלה: אלוהים הוא אל אחד, אך הוא מורכב משלושה חלקים, שכל מי שמתבצר באופן מצער בתפיסות המקובלות מחשיב אותם כאב, הבן ורוח הקודש. רק שלושת החלקים האלה שהם אחד הם אלוהים בכללותו. ללא האב הקדוש, אלוהים לא היה שלם. בדומה לכך, אלוהים לא היה שלם ללא הבן או רוח הקודש. על פי תפיסתם של בני האדם האלה, האב לבדו או הבן לבדו לא יכולים להיחשב לאלוהים. רק האב, הבן ורוח הקודש יחדיו יכולים להיחשב לאלוהים עצמו. זו אמונתם של כל המאמינים הדתיים, כולל כל חסיד וחסיד בקרבכם. אולם באשר לשאלה אם זו אמונה נכונה, איש לא יכול להסביר זאת, מפני שאתם שרויים תמיד בערפל של בלבול באשר לעניינים שקשורים לאלוהים עצמו. על אף שאלה הן תפיסות, אתם לא יודעים אם הן נכונות או מוטעות, מפני שזוהמתם בתפיסות דתיות באופן חמור מדי. קיבלתם באופן עמוק מדי את התפיסות המקובלות האלה של הדת, והרעל הזה חלחל עמוק מדי לתוכם. לפיכך, גם בעניין הזה, נכנעתם להשפעה המזיקה הזו, משום שהשילוש הקדוש פשוט לא קיים. כלומר השילוש של האב, הבן ורוח הקודש פשוט לא קיים. אלה רק תפיסות מקובלות של האדם ואמונות שגויות של האדם. לאורך מאות רבות של שנים, האדם האמין בשילוש הזה, שהתגבש על ידי תפיסות במחשבתו של האדם, שהאדם המציא אותו, ושהאדם מעולם לא ראה קודם לכן. לכל אורך השנים הרבות האלה, היו אנשי רוח דגולים רבים שהסבירו את "משמעותו האמיתית" של השילוש הקדוש, אך הסברים כאלה על השילוש הקדוש כשלוש דמויות שונות בעלות מהות אחת, היו מעורפלים ולא ברורים, ו"המבנה" של אלוהים בלבד את כל בני האדם. אף אדם דגול לא הצליח מעולם להציע הסבר יסודי. רוב ההסברים מניחים את הדעת במונחים של חשיבה הגיונית ועל הנייר, אך אין אף אדם שמבין בבידור ובאופן מלא את משמעות המושג הזה. הסיבה לכך היא שהשילוש הקדוש הזה שהאדם מוקיר בלבו פשוט לא קיים. זאת מכיוון שאיש מעולם לא ראה את ארשת פניו האמיתית של אלוהים, ולא התמזל מזלו של איש לעלות למשכנו

של אלוהים לביקור, כדי לבדוק אילו פריטים נוכחים במקום שבו שוכן אלוהים, לברר בדיוק כמה עשרות אלפי או מאות מיליוני דורות יש ב"בית האל", או לחקור כמה חלקים בדיוק מרכיבים את המבנה הטבעי של אלוהים. הדברים העיקריים שצריכים להיבחן הם: גילם של האב והבן, וכן רוח הקודש; מראהו של כל אחד מהם; האופן המדויק שבו הם התפצלו; והאופן שבו הם הופכים לאחד. למרבה הצער, לאורך כל השנים הרבות האלה, אף אדם לא הצליח לברר את העניינים האלה לאשורם. הם כולם השערות בלבד, מפני שאין אף אדם שעלה אי-פעם השמימה לביקור ושב עם "תחקיר עיתונאי" לכל האנושות, כדי לדווח את טבע הדברים לכל אותם מאמינים אדוקים וקנאים שמתעניינים בשילוש הקדוש. מובן שלא ניתן להאשים את האדם על כך שהוא גיבש תפיסות כאלה – הרי מדוע האב יהוה לא ביקש מהבן ישוע להתלוות אליו כשהוא ברא את האנושות? מוטב היה אילו בראשית כולם היו נקראים בשם יהוה. אם מוכרחים להטיל אשמה, יש להטיל אותה על המעידה הרגעית של יהוה אלוהים שלא קרא לבן ולרוח הקודש להתייצב בפניו בעת הבריאה, אלא ביצע את עבודתו לבדו. אילו הם כולם עבדו יחד, הם היו הופכים לאחד, הלא כן? אילו מההתחלה ועד הסוף, היה רק השם יהוה ולא השם ישוע מעידן החסד, או אילו אלוהים עדיין היה נקרא אז יהוה, היה נחסך מאלוהים הסבל שבחלוקה הזו שעושה האנושות, הלא כן? ודאי שאין לקונן על יהוה משום כל הדברים האלה. אם מוכרחים להטיל אשמה, יש להטיל אותה על רוח הקודש, שבמשך אלפי שנים המשיכה בעבודתה בשם יהוה, ישוע ואף רוח הקודש, מה שבלבל והתמיה את האדם כך שהאדם לא היה בטוח מיהו אלוהים בדיוק. אילו רוח הקודש עצמה הייתה עובדת ללא דמות או צלם, ויתרה מזאת, ללא שם כמו ישוע, ואילו האדם לא יכול היה לגעת בה או לראות אותה, אלא רק לשמוע את קולות הרעם, עבודה כזו הייתה מועילה יותר לאנושות, הלא כן? אם כן, מה אפשר לעשות כעת? תפיסותיו של האדם הצטברו ונעשו גבוהות כהר ורחבות כים, עד כדי כך שאלוהים של ימינו לא יכול לשאת אותן עוד והוא אובד עצות לחלוטין. בעבר, כשהיו רק יהוה, ישוע, ורוח הקודש ביניהם, האדם היה כבר אובד עצות באשר לדרך שבה עליו להתמודד, וכעת נוסף האל הכול יכול, שאף נאמר שגם הוא חלק מאלוהים. מי יודע מי הוא ועם מי מהשילוש הקדוש הוא היה משולב או במי מהשילוש הקדוש הוא היה חבוי, ובמשך כמה שנים? כיצד האדם יכול לשאת זאת? די היה בשילוש הקדוש לבדו כדי שיידרשו לאדם חיים שלמים על מנת להסביר אותו, אך כעת יש "אלוהים אחד בארבע דמויות". כיצד ניתן להסביר זאת? האם אתם יכולים להסביר זאת? אחים ואחיות! כיצד האמנתם באל כזה עד היום? אני מסיר בפניכם את הכובע. די היה לשאת את השילוש הקדוש, אך כעת אתם ממשיכים להאמין ביציבות כזו באל האחד הזה בארבע דמויות. הפצירו בכם לצאת אך אתם מסרבים. לא יעלה על הדעת! אתם באמת משהו מיוחד! האדם יכול למעשה להרחיק לכת עד כדי אמונה בארבעה אלים ללא הרמת גבה. אתם לא חושבים שזה נס? לא הייתי יכול לנחש שאתם מסוגלים לעשות נס גדול כל כך! אני רוצה לומר לכם: למען האמת, השילוש הקדוש לא קיים בשום מקום בתבל. לאלוהים אין אב ואין בן, לא כל שכן מושג של כלי המשמש ביחד את האב והבן: רוח הקודש. כל זה הוא התפיסה השגויה הגדולה ביותר, ופשוט אין דבר כזה בעולם! אולם גם לתפיסה שגויה כזו יש מקור משלה, והיא לא חסרת בסיס לחלוטין, מפני שהשכל שלכם לא כה רפה ומחשבותיכם לא חסרות היגיון. העניין הוא שהן הולמות ומבריקות למדי, עד כדי כך ששום שטן לא יכול לחדור אליהן. חבל רק שהמחשבות האלה כולן תפיסות שגויות, ושהן פשוט לא קיימות! לא ראיתם כלל את האמת הממשית. אתם רק משערים השערות ומגבשים תפיסות, ואחר כך אתם רוקמים מכל אלה סיפור כדי לזכות במרמה

באמונם של אחרים ובשליטה על בני האדם הטיפשים ביותר, רפי השכל וחסרי ההיגיון, כדי שהם יאמינו ב"משנתכם כיודעי דבר" הדגולה והמפורסמת. האם זו אמת? האם זה אורח החיים שעל האדם לקבל? הכל שטויות! אף מילה לא הולמת! לכל אורך השנים הרבות האלה, פיצלתם כך את אלוהים לחלקים קטנים יותר ויותר בכל דור ודור, עד כדי כך שאל אחד פוצל בגלוי לשלושה אלים. כעת, בני האדם פשוט לא מסוגלים לאחד את אלוהים להווייה אחת, משום שפיצלתם אותו לחלקים קטנים מדי! לולא הייתי עובד במהירות בטרם יהיה מאוחר מדי, אין לדעת כמה זמן הייתם ממשיכים לעשות כך במצח נחושה! פיצלתם כך את אלוהים – אם כך, איך ייתכן שהוא עדיין היה אלוהיכם? האם הייתם עדיין מזהים את אלוהים? האם הייתם עדיין שבים אליו? אילו הגעתי אפילו שנייה מאוחר יותר, סביר להניח שהייתם שולחים את "האב והבן", יהוה וישוע, בחזרה לישראל, וטוענים שאתם עצמכם חלק מאלוהים. למרבה המזל, הגענו לאחרית הימים. סוף-סוף הגיע היום הזה שחיכיתי לו זמן רב, ורק לאחר שביצעתי את השלב הזה בעבודתי כמו ידי, נעצר הפיצול שלכם את אלוהים עצמו. לולא כן, הייתם מסלימים ואף מציבים את השטנים שבקרבתכם על מזבחות לפולחן. זו התחבולה שלכם, האמצעים שבהם אתם מפצלים את אלוהים! האם תמשיכו לעשות זאת כעת? אני רוצה לשאול אתכם: כמה אלים יש? איזה אל יביא לכם ישועה? האם האל הראשון, השני או השלישי הוא האל שאתם מתפללים אליו תמיד? במי מהם אתם מאמינים תמיד? האם באב? או בבן? או שמא ברוח הקודש? אמרו לי במי אתם מאמינים. על אף שאתם אומרים בכל פה שאתם מאמינים באלוהים, הדבר שבו אתם מאמינים למעשה הוא המוח שלכם עצמכם! פשוט אין אלוהים בלבכם! אולם במחשבותיכם יש כמה "שילושים קדושים" כאלה! האין זה נכון?

אם מעריכים את שלושת שלבי העבודה בהתאם למושג הזה של השילוש הקדוש, מוכרחים להיות שלושה אלים, מכיוון שהעבודה של כל אחד מהם היא שונה. אם משהו מביניכם אומר שהשילוש הקדוש אכן קיים, הסבירו מהו בדיוק האל האחד הזה בשלוש דמויות. מהו האב הקדוש? מהו הבן? מהי רוח הקודש? האם יהוה הוא האב הקדוש? האם ישוע הוא הבן? אם כן, מהי רוח הקודש? האם האב אינו רוח הקודש? האם מהותו של הבן אינה רוח הקודש גם היא? האם עבודתו של ישוע לא הייתה עבודתה של רוח הקודש? האם עבודתו של יהוה בזמנו לא בוצעה בידי רוח הזהה לרוחו של ישוע? כמה רוחות יכולות להיות לאלוהים? על פי ההסבר שלכם, שלוש הדמויות – האב, הבן ורוח הקודש – הן הווייה אחת. אם כך, יש שלוש רוחות, אך אם ישנן שלוש רוחות, משמע שישנם שלושה אלים. פירוש הדבר הוא שאין אל אמיתי אחד. איך ייתכן שאל שכזה יישא בכל זאת את המהות הטבעית של אלוהים? אם אתם מקבלים את העובדה שיש רק אל אחד, איך ייתכן שיש לו בן ושהוא אב? האין אלה רק התפיסות שלכם? יש רק אל אחד, יש באל הזה רק דמות אחת ורק רוח אל אחת, בדומה למה שנכתב בכתבי הקודש: "רוח הקודש היא אחת ואלוהים הוא אחד". בין שהאב והבן שאתם מדברים עליהם קיימים ובין שלא, אחרי הכל, יש רק אלוהים אחד, ומהותם של האב, הבן ורוח הקודש שבה אתם מאמינים היא מהותה של רוח הקודש. במילים אחרות, אלוהים הוא רוח, אך הוא מסוגל גם להתגלם כבשר ודם ולחיות בקרב בני האדם, כשם שהוא מסוגל להיות מעל כל הדברים. רוחו שורה בכל ונוכחת בכל. הוא יכול לחיות כבשר ודם ולשרות בתבל כולה בעת ובעונה אחת. מכיוון שכל בני האדם אומרים שאלוהים הוא האל האמיתי האחד והיחיד, הרי שיש אלוהים אחד שאיש לא יכול לחלקו כאוות נפשו! אלוהים הוא רוח אחת בלבד ודמות אחת בלבד – רוח האל. אם כפי שאתם אומרים, ישנם האב, הבן ורוח הקודש, האין אלה שלושה אלים? רוח הקודש היא עניין אחד,

הבן הוא עניין אחר, והאב הוא עניין נוסף. אלה הן דמויות שונות בעלות מהות שונה. אם כן, כיצד הם יכולים להיות חלק מאל אחד? רוח הקודש היא רוח. זה דבר שקל לאדם להבין. אם כך, האב הוא רוח על אחת כמה וכמה. הוא מעולם לא ירד אל פני האדמה ומעולם לא התגלם כבשר ודם. הוא יהוה אלוהים שכלב האדם, והוא בהחלט גם רוח. אם כן, מה הקשר בינו לבין רוח הקודש? האם זה קשר של אב ובן? לחלופין, שמא מדובר בקשר בין רוח הקודש ורוח האב? האם מהותן של כל הרוחות זהה? לחלופין, שמא רוח הקודש היא כלי של האב? איך אפשר להסביר זאת? מעבר לכך, מהו הקשר בין הבן ורוח הקודש? האם זה קשר בין שתי רוחות או בין אדם ורוח? כל אלה הם עניינים שלא יכול להיות להם הסבר! אם הם כולם רוח אחת, אי-אפשר לדבר על שלוש דמויות, מפני שהן בעלות רוח אחת. אילו אלה היו דמויות נפרדות, רוחותיהן היו שונות זו מזו בכוחן, ופשוט לא ייתכן שהן היו רוח אחת. המושג הזה של האב, הבן ורוח הקודש הוא מגוחך ביותר! הוא מחלק את אלוהים ומפצל אותו לשלוש דמויות שלכל אחת מהן יש מעמד של רוח. אם כן, איך ייתכן שהוא עדיין רוח אחת ואל אחד? אמרו לי: האם השמיים והארץ וכל צבאם נבראו בידי האב, הבן או רוח הקודש? יש כאלה שאומרים שהם בראו אותם ביחד. אם כך, מי גאל את האנושות? האם היו אלה רוח הקודש, הבן או האב? יש כאלה שאומרים שהבן הוא זה שגאל את האנושות. אם כן, מהי מהותו של הבן? האין הוא התגלמותה של רוח האל? ההתגלמות קוראת לאלוהים שבשמיים בשם 'אבי' מנקודת מבטו של האדם הנברא. האם אתם לא מודעים לכך שישוע נולד בעקבות התעברות מרוח הקודש? רוח הקודש מצויה בו. בלי קשר לדבריהם, הוא בכל זאת נושא את אותה זהות של אלוהים שבשמיים, מפני שהוא התגלמותה של רוח האל. התפיסה הזו לגבי הבן פשוט לא נכונה. רוח אחת היא זו שמבצעת את כל העבודה. רק אלוהים עצמו, כלומר רוח האל, מבצע את עבודתו. מיהי רוח האל? האין זו רוח הקודש? רוח הקודש היא זו שעובדת בישוע, הלא כן? אילולא רוח הקודש (כלומר רוח האל) ביצעה את העבודה, האם עבודתה הייתה יכולה לייצג את אלוהים עצמו? כשישוע קרא לאלוהים שבשמיים בשם 'אבי' בתפילותיו, הדבר נעשה רק מנקודת מבטו של אדם ברוא, רק מפני שרוח האל עטתה דמות של בשר רגיל ומפני שהייתה לה מעטפת חיצונית של יציר נברא. גם אם הייתה בתוכו רוח האל, מראהו החיצוני היה עדיין מראה של אדם רגיל. במילים אחרות, הוא הפך ל"בר האנוש" שעליו דיברו כל בני האדם, כולל ישוע עצמו. מכיוון שהוא נקרא "בר אנוש", הוא אדם (גבר או אישה, בכל מקרה בעל מעטפת חיצונית של בן אנוש) שנולד למשפחה רגילה של בני אדם רגילים. לפיכך, העובדה שישוע קרא לאלוהים שבשמיים בשם 'אבי' זהה לאופן שבו אתם קראתם לו 'אבינו' בהתחלה. הוא עשה זאת מנקודת מבט של אדם ברוא. האם אתם זוכרים עדיין את תפילת האדון שישוע לימד אתכם לשנן? "אבינו שבשמיים..." הוא ביקש מכל בני האדם לקרוא לאלוהים שבשמיים בשם 'אבינו'. ומכיוון שגם הוא קרא לו אב, הוא עשה זאת מנקודת המבט של אדם שנמצא בעמדה שווה לכולכם. מכיוון שקראתם לאלוהים שבשמיים בשם 'אבינו', הדבר מראה שישוע סבר שהוא בעמדה זהה לשלכם, ושהוא אדם על פני האדמה שאלוהים בחר בו (כלומר בן האל). אם אתם קוראים לאלוהים 'אבינו', האין זה מפני שאתם יצירים נבראים? תהיה סמכותו של ישוע על פני האדמה גדולה ככל שתהיה, לפני הצליבה הוא היה רק בר אנוש הנתון לשליטתה של רוח הקודש (כלומר אלוהים), ואחד מהברואים על פני האדמה, משום שהוא טרם השלים את עבודתו. לפיכך, העובדה שקרא לאלוהים שבשמיים בשם 'אבי' נבעה רק מצניעותו וצייתנותו. אולם פנייתו לאלוהים כך (כלומר לרוח שבשמיים) לא מוכיחה שהוא בנה של רוח האל שבשמיים, אלא רק שנקודת מבטו

שונה ולא שהוא דמות שונה. קיומן של דמויות שונות היא תפיסה שגויה! לפני עליבתו, ישוע היה בר אנוש הכפוף למגבלות הבשר והדם, ולא הייתה לו סמכותה המלאה של הרוח. זו הסיבה לכך שהוא יכול היה לחפש את רצונו של אלוהים האב רק מנקודת מבטו של יציר נברא. כפי שהתפלל שלוש פעמים בגת שמנים: "לא כְּרָצוֹנִי אֲנִי כִּי אִם כְּרָצוֹנְךָ אֲתָה". לפני שהוא נצלב, הוא היה רק מלך היהודים. הוא היה המשיח, בר האנוש, ולא גוף של כבוד. לכן, מנקודת מבט של יציר נברא, הוא קרא לאלוהים 'אבי'. הרי אתם לא יכולים לומר שכל מי שקורא לאלוהים אביו הוא הבן. אילו היה כך, הייתם הופכים כולכם לבן אחרי שישוע לימד את תפילת האדון, הלא כן? אם אתם עדיין לא משוכנעים, אמרו לי: מיהו זה שאתם קוראים לו בשם 'האב'? אם אתם מתייחסים לישוע, מיהו בעיניכם אביו של ישוע? לאחר שישוע עזב, התפיסה הזו של האב והבן חדלה מלהתקיים. התפיסה הזו התאימה רק לשנים שבהן ישוע התגלם כבשר ודם. בכל יתר הנסיבות, כשאתם קוראים לאלוהים בשם 'אבינו', הקשר הוא בין אדון הבריאה ויציר נברא. אין זמן שבו התפיסה הזו של השילוש של האב, הבן ורוח הקודש, יכול להיות תקף. זוהי תפיסה שגויה שלעתיים רחוקות מופיעה במהלך העידנים ואשר לא קיימת!

הדבר עשוי להזכיר לרוב בני האדם את דברי האל מספר בראשית: "נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ". מכיוון שאלוהים אומר "נעשה" אדם "בצלמנו", לשון הרבים מצביעה על שניים או יותר. מכיוון שהוא השתמש בלשון רבים, אין רק אל אחד. כך האדם החל לחשוב באופן מופשט על דמויות נפרדות, ומתוך הדברים האלה נוצרה התפיסה של האב, הבן ורוח הקודש. אם כן, מה מאפיין את האב? מה מאפיין את הבן? ומה מאפיין את רוח הקודש? האם ייתכן שהאנושות של ימינו נוצרה בצלמו של אחד שהוא שילוב של שלושה? אם כן, האם צלם האדם דומה לצלמם של האב, הבן או רוח הקודש? בצלמה של איזו מדמויותיו של אלוהים נברא האדם? התפיסה הזו של האדם פשוט שטותית ולא נכונה! הוא יכול רק לפצל את אלוהים לכמה אלים. הזמן שבו משה כתב את ספר בראשית היה לאחר שהאנושות נבראה בעקבות בריאת העולם. בראשית, כשהעולם נברא, משה לא היה קיים. ומשה כתב את התנ"ך רק הרבה יותר מאוחר. אם כן, כיצד הוא יכול היה לדעת מה אמר אלוהים שבשמיים? לא היה לו שמץ של מושג כיצד אלוהים ברא את העולם. בתנ"ך אין אזכור של האב, הבן ורוח הקודש, אלא רק של האל האמיתי האחד יהוה שביצע את עבודתו בישראל. הוא מכונה בשמות שונים כשהעידנים מתחלפים, אך הדבר לא יכול לשמש הוכחה לכך שכל שם מתייחס לדמות שונה. אילו כך היה, היו באלוהים אינספור דמויות, הלא כן? מה שכתוב בתנ"ך הוא עבודתו של יהוה, שלב עבודה של אלוהים עצמו בתחילת עידן החוק. הייתה זו עבודתו של אלוהים, שבה הכל היה כדברו ונעשה כמצוותו. בשום עת, יהוה לא אמר שהוא האב שבא לבצע עבודה, והוא מעולם לא ניבא שהבן יבוא לגאול את האנושות. כשהגיעה תקופתו של ישוע, נאמר רק שאלוהים התגלם כבשר ודם כדי לגאול את האנושות כולה, ולא שהבן הוא זה שהגיע. מכיוון שהעידנים לא דומים זה לזה ושהעבודה שאלוהים עצמו עושה שונה אף היא, עליו לבצע את עבודתו במישורים שונים. כך הזהות שהוא מייצג שונה אף היא. האדם מאמין שיהוה הוא אביו של ישוע, אך ישוע למעשה לא הכיר בכך. הוא אמר: "לעולם איננו מובחנים זה מזה כאב ובן. אני והאב שבשמיים הננו אחד. האב הוא בי ואני באב. כשהאדם רואה את הבן הוא רואה את האב שבשמיים." בסופו של דבר, בין שמדובר באב או בבן, הם רוח אחת שלא נחלקת לדמויות שונות. כשהאדם מנסה להסביר, העניינים מסתבכים משום תפיסת הדמויות הנפרדות וכן משום הקשר בין האב, הבן והרוח. כשהאדם מדבר על דמויות שונות, הדבר הופך את אלוהים לחומרי, הלא כן? האדם אף מדרג את הדמויות

במקום הראשון, השני והשלישי. כל אלה אינן אלא תפיסות של האדם שלא ראיות להתייחסות ושלחלוטין לא מציאותיות! אם שואלים אותו: "כמה אלים יש?" הוא אומר שאלוהים הוא השילוש הקדוש – האב, הבן ורוח הקודש – האל האמיתי האחד. אם שואלים בשנית: "מיהו האב?" הוא אומר: "האב הוא רוח האל שבשמיים. הוא אחראי על הכל והוא אדון השמיים." "אם כך, האם יהוה הוא הרוח?" הוא אומר: "כן!" אם שואלים אותו אז, "מיהו הבן?" הוא אומר שישוע הוא הבן כמובן. "אם כן, מהו סיפורו של ישוע? מאין הוא בא?" הוא אומר, "ישוע נולד למרים בעקבות עיבור מרוח הקודש." אם כך, גם הוא רוח הקודש במהותו, הלא כן? עבודתו מייצגת גם היא את רוח הקודש, הלא כן? יהוה הוא הרוח וכך גם מהותו של ישוע. כעת באחרית הימים, אין צורך לומר שהרוח היא עדיין זו שעובדת.^[8] איך ייתכן שהם דמויות שונות? רוח האל היא פשוט זו שמבצעת את עבודת הרוח מנקודות מבט שונות, הלא כן? אין הבחנה בין הדמויות כשלעצמן. ישוע נולד בעקבות עיבור מרוח הקודש ואין ספק שעבודתו היא בדיוק עבודתה של רוח הקודש. בשלב העבודה הראשון שיהוה ביצע, הוא לא התגלם כבשר ודם ולא הופיע בפני האדם. על כן, האדם מעולם לא ראה את מראהו. בלי קשר לשאלה עד כמה הוא היה אדיר וגבוה, הוא עדיין היה הרוח, אלוהים עצמו שברא את האדם לראשונה. כלומר הוא היה רוח האל. כשהוא דיבר אל האדם מבין העננים, הוא היה רק רוח. איש לא חזה במראהו. רק בעידן החסד, כשרוח האל התגלמה כבשר ודם ביהודה, האדם ראה בפעם הראשונה את דמותה של ההתגלמות כאדם יהודי. לא ניתן היה לחוש את הרגש של יהוה. אולם ישוע נולד בעקבות התעברות מרוח הקודש, כלומר מרוח יהוה עצמו, והוא בכל זאת נולד כהתגלמותה של רוח האל. הדבר הראשון שהאדם ראה היה רוח הקודש היורדת כמו יונה על ישוע. זו לא הייתה הרוח הבלעדית לישוע, אלא רוח הקודש. אם כך האם ניתן להפריד בין רוחו של ישוע לרוח הקודש? אם ישוע הוא ישוע הבן, ורוח הקודש היא רוח הקודש, איך ייתכן שהם אחד? העבודה לא יכולה הייתה להתבצע אילו כך היה. הרוח שבתוך ישוע, הרוח שבשמיים ורוח יהוה כולן אחד. אפשר לקרוא לה רוח הקודש, רוח האל, הרוח המועצמת שבשמיים והרוח השורה בכל. רוח האל יכולה לבצע עבודה רבה. היא יכולה לברוא את העולם ולהשמיד אותו על ידי הורדת מבול על פני האדמה, היא יכולה לגאול את כל האנושות, ויתרה מזאת, היא יכולה לכבוש ולהשמיד את כל האנושות. אלוהים עצמו מבצע את כל העבודה הזו, ושום דמות אחרת של אלוהים לא יכולה הייתה לעשות אותה במקומו. רוחו יכולה להיקרא בשם יהוה וישוע, וכן האל הכול יכול. הוא האדון והוא המשיח. הוא יכול גם להפוך לבר האנוש. הוא בשמיים ובארץ. הוא נישא מעל ליקומים ומצוי בקרב ההמון. הוא אדונם היחיד של השמיים והארץ! מזמן הבריאה ועד היום, רוח האל עצמו מבצעת את העבודה הזו. בין שמדובר בעבודה שנעשית בשמיים או כבשר ודם, רוח האל מבצעת את כל העבודה. כל הברואים, בין שהם בשמיים או בארץ, נתונים בכף ידו הכול יכולה. כל זה הוא עבודתו של אלוהים עצמו, ואף אחד לא יכול לעשות אותה במקומו. בשמיים הוא הרוח אך גם אלוהים עצמו; בקרב בני האדם, הוא בשר ודם אך הוא נותר אלוהים עצמו. על אף שאפשר לקרוא לו במאות אלפי שמות, הוא עדיין עצמו וכל העבודה^[2] היא ביטוי ישיר של רוחו. גאולת האנושות כולה באמצעות צליבתו הייתה עבודתה הישירה של רוחו, וכך גם ההכרזה לכל האומות והארצות באחרית הימים.

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "שעובדת".

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "העבודה".

בכל עת, אפשר לקרוא לאלוהים בשם האל הכול יכול והאל האמיתי האחד – אלוהים עצמו השורה בכל. הדמויות הנפרדות לא קיימות, לא כל שכן התפיסה הזו של האב, הבן ורוח הקודש. יש רק אלוהים אחד בשמיים ובארץ! תוכנית הניהול של אלוהים מתפרסת על פני ששת אלפי שנים ונחלקת לשלושה עידנים על סמך ההבדלים בעבודתו: העידן הראשון הוא עידן החוק של התנ"ך, השני הוא עידן החסד, והשלישי הוא העידן ששייך לאחרית הימים – עידן המלכות. בכל עידן מיוצגת זהות שונה. הסיבה לכך היא רק הבדל בעבודה, כלומר דרישות העבודה. שלב העבודה הראשון שבמהלך עידן החוק התבצע בישראל, והשלב השני של חתימת עבודת הגאולה התבצע ביהודה. למען עבודת הגאולה, ישוע נולד בעקבות התעברות מרוח הקודש, כבן היחיד. כל זה היה משום דרישות העבודה. באחרית הימים, אלוהים רוצה להרחיב את עבודתו לאומות הגויים ולכבוש את בני האדם בהן, כדי ששמו יתגדל בקרבם. הוא רוצה לכוון את האדם בהבנת האמת ובהיווכחות בה. רוח אחת מבצעת את כל העבודה הזו. על אף שהיא עשויה לעשות זאת מעמדות שונות, אופייה ועקרונותיה של העבודה נותרים זהים. לאחר שתראו את עקרונותיה ואופייה של העבודה שהם ביצעו, אתם תדעו שרוח אחת עשתה את הכל. בכל זאת יש כאלה שיאמרו: "האב הוא האב, הבן הוא הבן, רוח הקודש היא רוח הקודש, ובסופו של דבר הם יהפכו לאחד." אם כן, כיצד עליכם להפוך אותם לאחד? איך ניתן להפוך את האב ורוח הקודש לאחד? אם הם היו שניים במהותם, בלי קשר לשאלה כיצד הם יחברו יחדיו, הם יישארו בגדר שני חלקים, הלא כן? כשאתם אומרים להפוך אותם אחד, האין זה פשוט חיבור של שני חלקים שונים לשלם אחד? אולם הם היו שני חלקים לפני שהם הפכו לשלם, הלא כן? לכל רוח יש מהות נפרדת, ושתי רוחות לא יכולות להפוך לאחת. הרוח אינה חפץ חומרי והיא לא דומה לשום דבר אחר בעולם החומרי. בעיני בני האדם, האב הוא רוח אחת, הבן הוא רוח אחרת, ורוח הקודש היא רוח שלישית; ושלוש הרוחות מתערבבות כמו שלוש כוסות מים לשלם אחד. האין אלה שלושה שהופכים לאחד? זה הסבר מוטעה לחלוטין! האין זה פיצול של אלוהים? איך ייתכן שהאב, הבן ורוח הקודש יהפכו כולם לאחד? האין הם שלושה חלקים שלכל אחד מהם יש אופי שונה? בכל זאת, יש כאלה שאומרים, "אלוהים אמר במפורש שישוע הוא בנו האהוב, הלא כן?" ישוע הוא בנו האהוב של אלוהים, שממנו הוא רווה נחת – אלוהים עצמו בהחלט אמר את הדברים האלה. אלוהים הוא זה שנשא עדות על עצמו, אלא שהוא עשה זאת מנקודת מבט שונה, זו של הרוח שבשמיים הנושאת עדות על התגלמותה שלה. ישוע הוא התגלמותו של אלוהים ולא בנו שבשמיים. האם אתם מבינים? האם דברי ישוע, "אֲנִי בָּאָב וְהָאָב בִּי" מצביעים על כך שהם רוח אחת? משום ההתגלמות הם הופרדו בין השמיים והארץ, הלא כן? למעשה, הם עדיין אחד. יהיה אשר יהיה, זהו פשוט אלוהים שנושא עדות על עצמו. משום התחלפות העידנים, לשינוי בדרישות העבודה ולשלבים השונים בתוכנית הניהול שלו, השם שבו האדם מכנה אותו משתנה גם הוא. כשהוא בא כדי לבצע את השלב הראשון בעבודה, אפשר היה לקרוא לו רק בשם יהוה, רועה בני ישראל. בשלב השני, אפשר היה לקרוא לאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם רק בשמות אדון ומשיח. אולם בעת ההיא, הרוח שבשמיים ציינה רק שהוא בנו האהוב של אלוהים ולא הזכירה את היותו בנו היחיד של אלוהים. הדבר פשוט לא קרה. איך ייתכן שיהיה לאלוהים בן יחיד? אם כך היה, אלוהים היה הופך לאדם, הלא כן? מכיוון שהוא היה ההתגלמות, הוא כונה בנו האהוב של אלוהים, ומתוך כך בא הקשר בין אב ובן. הסיבה לכך הייתה רק ההפרדה בין השמיים והארץ. ישוע התפלל מנקודת המבט של בשר ודם. מכיוון שהוא עטה בשר ודם של אנושיות רגילה, הוא דיבר מנקודת המבט של בשר ודם כשהוא אמר: "המעטפת החיצונית

שלי היא זו של יציר נברא. מכיוון שעטיתי בשר ודם כדי לרדת אל הארץ, אני רחוק כעת מאוד מהשמיים. "לכן, הוא יכול היה להתפלל לאלוהים האב רק מנקודת המבט של בשר ודם. זו הייתה חובתו, וזה היה דבר שרוח האל בהתגלמותה כבשר ודם מוכרחה להיות מצוידת בו. אי-אפשר לומר שהוא לא אלוהים רק מפני שהוא מתפלל לאב מנקודת המבט של בשר ודם. על אף שהוא מכונה בנו האהוב של אלוהים, הוא עדיין אלוהים עצמו, מפני שהוא אינו אלא התגלמות הרוח, ומהותו היא עדיין הרוח. בעיני בני האדם, הם תוהים מדוע הוא מתפלל אם הוא אלוהים עצמו. הסיבה לכך היא שהוא אלוהים בהתגלמותו, אלוהים החי כבשר ודם ולא הרוח שבשמיים. בעיני האדם, האב, הבן ורוח הקודש הם כולם אלוהים. רק השלושה שהופכים כולם לאחד יכולים להיחשב לאל האמיתי האחד, וכך כוחו גדול במיוחד. בכל זאת יש כאלה שאומרים שרק כך הוא הרוח המועצמת שבעתים. כשהבן התפלל לאחר בואו, הוא התפלל לרוח הקודש. למעשה, הוא התפלל מנקודת המבט של יציר נברא. זאת מפני שהבשר ודם לא שלמים, מפני שהוא לא היה שלם והיו לו חולשות רבות כשהוא התגלם כבשר ודם, ומפני שהוא היה מוטרד מאוד כשהוא ביצע את עבודתו כבשר ודם. זו הסיבה לכך שהוא התפלל שלוש פעמים לאלוהים האב לפני צליבתו, וכן פעמים רבות עוד לפני כן. הוא התפלל בקרב תלמידיו, הוא התפלל לבדו על הר, הוא התפלל על סיפון סירת הדייגים, הוא התפלל בקרב המון אדם, הוא התפלל כשהוא בצע לחם והתפלל כשהוא בדרך אחרים. מדוע הוא עשה זאת? הוא התפלל אל הרוח. הוא התפלל לרוח, לאלוהים שבשמיים, מנקודת המבט של בשר ודם. לפיכך, מנקודת השקפתו של האדם, ישוע הפך לבן בשלב העבודה הזו. אולם בשלב הנוכחי, אלוהים לא מתפלל. מדוע? הסיבה לכך היא שהדבר שהוא מבטא הוא עבודת הדבר, והמשפט והייסורים בידי הדבר. אין לו צורך בתפילות, מפני שכהונתו היא בדיבור. הוא לא נצלב, ובני האדם לא מלשינים עליו לשלטונות. הוא רק מבצע את עבודתו, והכל מוכן. כשישוע התפלל, הוא התפלל לאלוהים האב לירידת מלכות השמיים, לכך שרצונו של האב יתגשם ולכך שהעבודה תגיע. בשלב הזה, מלכות השמיים כבר ירדה. אם כך, האם יש לו עדיין לאלוהים צורך להתפלל? עבודתו היא לחתום את העידן, ואין עוד עידנים חדשים. אם כך, האם יש צורך להתפלל לשלב הבא? צר לי, אבל לא!

יש סתירות רבות בהסבריו של האדם. אדרבא, אלה כולן תפיסותיו של האדם. ללא בחינה מדוקדקת, הייתם כולכם מאמינים שהן נכונות. אתם לא יודעים שהתפיסה הזו של אלוהים כשילוש אינו אלא תפיסה של האדם? לאדם אין ידע מלא ויסודי כלשהו. תמיד יש דברים שמזהמים אותו, ולאדם יש תפיסות רבות מדי. הדבר מוכיח שיציר נברא פשוט לא יכולה להסביר את עבודתו של אלוהים. במחשבתו של האדם יש דברים רבים מדי – שכולם נובעים מתוך היגיון ומחשבה – שסותרים את האמת. האם ההיגיון שלכם יכול לנתח ביסודיות את עבודתו של אלוהים? האם אתם יכולים לרכוש תובנות על כל עבודתו של יהוה? האם אתם כבני אדם יכולים להבין את כל הדברים האלה, או שמא אלוהים עצמו הוא זה שיכול לראות מעולם ועד עולם? האם אתם אלה שיכולים לראות מעולם שחלף מזמן ועד עולם שעתיד לבוא, או שמא אלוהים הוא זה שיכול לעשות זאת? מה דעתכם? במה אתם ראוים להסביר את אלוהים? על מה מבוסס ההסבר שלכם? האם אתם אלוהים? אלוהים עצמו ברא את השמיים והארץ וכל צבאם. אתם לא אלה שעשו זאת. אם כן, מדוע אתם מספקים הסברים שגויים? האם אתם ממשיכים כעת להאמין בשילוש הקדוש? אתם לא חושב שהדבר יוצר עול גדול מדי? מוטב לכם להאמין באל אחד ולא בשלושה. מוטב לשאת משא קל, משום ש"עולו של האל הוא קל.

נוהג (3)

חייבת להיות לכם היכולת לחיות באופן עצמאי, לאכול ולשתות את דברי האל לבדכם, לחוות את דבריו בעצמכם ולחיות חיים רוחניים תקינים ללא הנהגתם של בני אדם אחרים. עליכם להיות מסוגלים להסתמך על דברי האל כיום כדי לחיות, ולהיווכח בחוויה אמיתית ולראות באמת. רק אז תהיו מסוגלים לעמוד איתן. כיום, בני אדם רבים לא מבינים לחלוטין את הצרות והניסיונות. בעתיד, יש בני אדם שיחוו צרות, ויש כאלה שיחוו ענישה. הענישה הזו תהיה חמורה יותר. היא תהיה בואן של העובדות. כיום, כל מה שאתם חווים, עושים ומבטאים מניח את היסודות לניסיונות של העתיד, ולכל הפחות, עליכם להיות מסוגלים לחיות באופן עצמאי. כיום, מצבם של בני אדם רבים בכנסייה הוא באופן כללי כזה: אם יש עובדים שיכולים לעשות את העבודה של הכנסייה^[8], הם שמחים, ואם אין עובדים, הם עצובים. והם לא מתייחסים כלל לעבודת הכנסייה ולאכילה והשתייה שלהם עצמם, ואין להם אף עול – הם כמו הסנאי שזועק בקור.^[2] למען האמת, בבני אדם רבים, העבודה שעשיתי היא רק עבודת הכיבוש, מכיוון שבני אדם רבים לא ראוים להפוך למושלמים. רק בני אדם מעטים מאוד יכולים להפוך למושלמים. אם לאחר ששמעתם את הדברים האלה, אתם מאמינים שהעבודה שאלוהים עושה נועדה רק לכבוש בני אדם, ולכן אתם רק ממלאים את תפקידכם כחסידים רק באופן שטחי, איך ייתכן שגישה כזו תהיה סבירה? אם באמת יש לכם מצפון, חייבים להיות לכם עול וחוש של אחריות. עליכם לומר: "לא אכפת לי אם אכבש או אם אובא לידי שלמות, אך עליי לשאת כראוי את העדות של השלב הזה." כברוא אל, בני האדם יכולים להיכבש לחלוטין על-ידי אלוהים, ובסופו של דבר, הם מסוגלים לרצות את אלוהים בכך שהם יגמלו לאלוהים על אהבתו באהבה שבלבם או יתמסרו לאלוהים לגמרי. זו אחריותו של האדם, זו החובה שעל האדם למלא, וזה העול שהאדם נדרש לשאת, והאדם חייב לבצע את המשימה הזו. רק אז הוא יאמין באמת באלוהים. כיום, האם מה שאתם עושים בכנסייה מהווה מילוי של חובתכם? הדבר תלוי בשאלה אם אתם נושאים עול ובטיב הידע שלכם. בכך שתחוו את העבודה הזו, אם האדם ייכבש ואם יהיה לו ידע אמיתי, אתם תהיו מסוגלים להישמע לאלוהים בלי קשר לסיכויים שלכם או לגורלכם. כך, עבודתו האדירה של אלוהים תתממש במלואה, מכיוון שבני האדם האלה לא מסוגלים לדבר מעבר לכך, ומכיוון שהם לא מסוגלים לעמוד באף דרישה גדולה מכך. אולם בעתיד, חלק מבני האדם יהפכו למושלמים. איכותם תשתפר, יהיה להם ידע עמוק יותר ברוחם, וחייהם יצמחו... אולם יש בני אדם שלא מסוגלים כלל להשיג זאת, ולכן הם לא יכולים לזכות בישועה. יש סיבה לכך שאני אומר שהם לא יכולים לזכות בישועה. בעתיד, יש כאלה שייכבשו, יש כאלה שיסולקו, יש כאלה שיהפכו למושלמים, ויש כאלה שישמשו את אלוהים – ולכן יש כאלה שיחוו צרות, יש כאלה שיחוו ענישה (גם אסונות טבעיים וגם

הצרות שוליים:

א. הטקסט המקורי משיט את המילים "של הכנסייה".

ב. המילים "הסנאי שזועק בקור" מתייחסות למעשייה סינית שבה סנאי מעדיף לישון במקום לבנות קן כשמזג האוויר חם, על אף אזהרות חוזרות ונשנות משכנתו, ציפור עקעק. כשהחורף מגיע, הסנאי קופא למוות.

משברים מעשה-ידי-אדם), יש כאלה שיסולקו, ויש כאלה שישרדו. כך, כל אדם ימוין לפי סוגו, וכל קבוצה תייצג סוג של אדם. לא כל בני האדם יסולקו, ולא כל בני האדם יהפכו למושלמים. זאת משום שאיכותו של העם הסיני עלובה מדי, ויש בו רק קומץ של בני אדם שניחנים במודעות העצמית שהייתה לפאולוס. מבין בני האדם האלה, רק מעטים ניחנים באותה נחישות לאהוב את אלוהים שהייתה לפטרוס, ורק מאטים ניחנים באמונה כזו של איוב. כמעט אף אחד מהם לא ירא את יהוה או נאמן ליהוה בשירותו במידה שדור היה. כמה שאתם מעוררי רחמים ! כיום, דיבור על הפיכה למושלמים הוא רק היבט אחד. יהיה אשר יהיה, עליכם לשאת כראוי את העדות של החלק הזה. אם הייתם נדרשים לשרת את אלוהים בבית המקדש, איך הייתם עושים זאת ? אם לא הייתם כמרים, ולא היה לכם מעמד של בניו בכוריו של אלוהים ובניו של אלוהים, האם עדיין הייתם מסוגלים להיות נאמנים ? האם עדיין הייתם מסוגלים לעשות את כל שביכולתכם כדי להפיץ את המלכות ? האם עדיין הייתם מסוגלים לעשות כראוי את העבודה שאלוהים הטיל עליכם ? בלי קשר לאופן שבו חייכם צמחו, העבודה של היום תגרום לכם להיות משוכנעים לגמרי בקרבכם ולהניח בצד את כל תפיסותיכם. בין שאתם כשירים לעסוק בחיפוש חיים, בסך הכל, עבודתו של אלוהים תשכנע אתכם לחלוטין. יש כאלה שאומרים : "יש לי אמונה באלוהים, אך לא מוכן לי מה פירוש הדבר לעסוק בחיפוש חיים." ויש כאלה שאומרים : "יש לי בלבול גמור באמונתי באלוהים. ברור לי שלא ייתכן שאלוהים יביא אותי לידי שלמות, ולכן אני מוכן לקבל ייסורים." אפילו בני אדם כאלה, שמוכנים לקבל ייסורים או להיות מושמדים, חייבים גם להכיר בכך שאלוהים הוא זה שמבצע את העבודה של היום. יש גם כאלה שאומרים : "לא באתי בדרישות שאלוהים יביא אותי לידי שלמות, אך, כיום, אין לי בעיה לקבל את כל הדרכתו של אלוהים, להביא לידי ביטוי אנושיות רגילה, לשפר את האיכות שלי ולהישמע לכל הסדריו של אלוהים..." בכך, הם גם נכבשו ונשאו עדות, מה שמוכיח שיש לבני האדם האלה ידע מסוים. השלב הזה בעבודה בוצע במהירות רבה, ובעתיד, הוא יתבצע במהירות רבה עוד יותר מחוץ לסין. כיום, בני האדם מחוץ לסין בקושי יכולים לחכות. הם כולם ממהרים אל סין – ולכן, אם אלוהים לא יכול להשלים אתכם, אתם תעכבו את בני האדם מחוץ לסין. באותה עת, בלי קשר לטיבכם, כשיגיע הרגע, עבודתי תסתיים ותושלם ! לא אכפת לי כמה טוב נוכחתם, או מה טיבכם. אתם לא יכולים לעכב את כל עבודתי. אני עושה את העבודה של האנושות כולה, ואין לי צורך לבזבז עוד זמן עליכם ! אתם יותר מדי חסרי מוטיבציה, ויותר מדי חסרה לכם מודעות עצמית ! אתם לא ראויים להפוך למושלמים – בקושי יש לכם פוטנציאל ! בעתיד, אפילו אם בני האדם ימשיכו להיות כל כך רשלנים ומרושלים, ועדיין לא יהיו מסוגלים לשפר את איכותם, הדבר לא יעצור את העבודה של התבל כולה. כשיבוא הרגע לסופה של עבודתו של אלוהים, היא תבוא על סופה, וכשיבוא הרגע לסילוקם של בני האדם, הם יסולקו. כמובן, בני האדם שצריכים להפוך למושלמים וראויים להפוך למושלמים גם יהפכו למושלמים – אך אם באמת אין לכם סיכוי, עבודתו של אלוהים לא תחכה לכם ! בסופו של דבר, אם נכבשתם, הדבר יכול גם להיחשב לנשיאת עדות. אין מגבלות למה שאלוהים יכול לדרוש מכם. ככל שהמעמד שהאדם מסוגל להשיג הוא רם יותר, זה גם הגובה הנדרש של לעדותו. המצב לא כפי שהאדם מדמיין – עדות כזו לא תגיע לגבולות העליונים ותהדהד. לא ייתכן שאפשר יהיה להשיג זאת בכם, בני העם הסיני. התנהלתי איתכם כל הזמן הזה, ואתם עצמכם ראיתם זאת. אמרתי לכם לא להתנגד אליי, לא להתמרד בי ולא לעשות דברים מבישים מאחורי גבי. אמרתי את הדברים האלה בפניכם פעמים רבות, אך אפילו זה לא מספיק – ברגע שאני מפנה את גבי, בני האדם משתנים, וחלקם מתנגדים אליי

בסתר, ללא חרטטה. אתם חושבים שאני לא יודע את זה? אתם חושבים שאתם יכולים לעשות לי צרות ושלא יהיו לכך השלכות? אתם חושבים שאני לא יודע כשאתם מנסים לפרק את עבודתי מאחורי גבי? אתם חושבים שהתכסיסים העלובים שלכם יכולים לשמש לכם תחליף לחוט שדרה? אתם תמיד צייתנים למראית עין, אך בוגדניים בסתר. אתם מסתירים את המחשבות הזדוניות שלכם בלבכם, ואפילו מוות הוא לא עונש חמור מספיק לבני אדם כמוכם. האם אתם חושבים שעבודה שולית כלשהי שרוח הקודש תעשה בקרבכם תוכל להחליף את יראתכם אותי? האם אתם חושבים שזכיתם בנאורות משום שזעקתם אל השמיים? אין לכם בושה! אתם חסרי תועלת! האם אתם חושבים ש"המעשים הטובים" שלכם נגעו בשמיים, ושהם חרגו ממנהגם והעניקו לכם כישורים ופה המפיק מרגליות, ואפשרו לכם להונות את הזולת ולהונות אותי? חסרה לכם כל כך הרבה רציונליות! האם אתם יודעים מה מקורה של הנאורות שלכם? האם אתם יודעים של מי היה האוכל שאכלתם בנעוריכם? כמה שאתם חסרי מצפון! חלקכם אפילו לא השתנו אחרי ארבע או חמש שנים של טיפול. העניינים האלה ברורים לכם וגם אופייכם צריך להיות ברור לכם – על כן, אל תמחו כשיום אחד תינטשו. יש כאלה שמוליכים שולל בשירותם גם את אלה שמעליהם וגם את אליה שתחתיהם, והם עברו טיפול רב. יש כאלה שעברו טיפול רב מפני שהם תאבי בצע. יש כאלה שלא מקפידים על גבולות ברורים בין גברים ונשים, והם עברו טיפול רב. יש כאלה שעברו טיפול רב מפני שהם עצלים, מפני שהם מתייחסים לבשר והדם בלבד, ומפני שהם לא מנהיגים צדיקות בכל הנוגע לכנסייה. יש כאלה שלא נושאים עדות בכל אשר הם פונים, ואשר חוטאים ומתפרעים ביודעין, ולכן הם קיבלו תזכורות רבות. יש כאלה שמבטאים דברים ודוקטרינות כשהם באים לכנסייה, מתנשאים על כולם, ולא מחזיקים במציאות כלל וכלל. בעוד האחים והאחיות זוממים בינם לבין עצמם ומתחרים זה בזה, הם נחשפו לעתים קרובות משום כך. אמרתי לכם את הדברים האלה פעמים כה רבות, וכיום, אני לא אומר זאת יותר – עשו מה שאתם רוצים! תקבלו את ההחלטות של עצמכם! בני אדם רבים עברו את הטיפול הזה רק במשך שנה או שנתיים, אחרים עברו זאת במשך שלוש או ארבע שנים, ואחרים חוו זאת למעלה מעשור, משום שהם החלו לעבור טיפול כשהם הפכו למאמינים, אך עד כה לא היה בהם שינוי רב. מה דעתכם. אתם כמו חזירים, הלא כן? הוגן לומר זאת עליכם, הלא כן? אל תחשבו שעבודתו של אלוהים לא תסתיים אם לא תהיו מסוגלים להגיע לרמה מסוימת. האם אלוהים ימשיך לחכות לכם אם לא תהיו מסוגלים לעמוד בדרישותיו? אני אומר לכם בפשטות – לא! אל תהיו כל כך חיוביים בהשקפתכם! יש מגבלת זמן לעבודה של ימינו, ואלוהים לא רק משחק איתכם! בעבר, בכל הנוגע לחוויית הניסיון של עושי שירות, בני האדם חשבו שאם הם יעמדו איתן בעדותם על אלוהים, הם בהכרח ייכבשו במידה מסוימת – היה עליהם להיות עושי שירות ברצון ובשמחה, והיה עליהם להלל את אלוהים מדי יום, ולא להיות עצלים או נחפזים כהוא זה. הם חשבו שרק כך הם יהיו עושי שירות אמיתיים, אך האם באמת כך הדבר? באותה עת, היו ביטויים רבים ושונים בקרב בני האדם. יש כאלה שבחרו על נפשותיהם, יש כאלה שהתנגדו לאלוהים ויש כאלה שבזבזו את כספי הכנסייה. אחים ואחיות זממו זה כנגד זה, וקיללו והשמיצו זה את זה. זה בהחלט היה שחרור אדיר, אך היה גם דבר אחד טוב לגבי זה: איש לא נסוג. זה הדבר הטוב ביותר שאפשר לומר על כך. משום כך, הם נשאו עדות בפני השטן, ולאחר מכן הם זכו בזוהר של בני עמו של אלוהים והרחיקו לכת עד ימינו אנו. עבודתו של אלוהים לא מתבצעת כפי שאתם מדמיינים. כשיגמר הזמן, העבודה תסתיים, ללא התחשבות במצבכם. אולי יש כאלה שיאמרו: בכך שאתם מתנהגים כך, אתם לא מושיעים בני אדם או

אוהבים אותם – אתם לא אלוהים הצודק. אני אומר לכם בפשטות: לב לבה של עבודתי כיום הוא כיבושכם והגרימה לכם לשאת עדות. הושעתכם היא רק נספח. השאלה אם ניתן להושיע אתכם תלויה בעיסוק שלכם עצמכם, והיא לא קשורה אליי. עם זאת, עליי לכבוש אתכם. אל תנסו תמיד להוביל אותי באף – כיום, אני מכין אתכם ואתם לא מכינים אותי!

כיום, מה שהבנתם מתעלה על מה שהבין כל אדם שלא הפך למושלם לאורך ההיסטוריה. גם ידיעתכם על ניסיונות וגם ידיעתכם על האמונה באלוהים מתעלות על אלה של כל מאמין אחר באלוהים. הדברים שאתם מבינים הם מה שאתם לומדים לפני שאתם עוברים את הניסיונות של סביבתכם, אך שיעור קומתכם האמיתי לא תואם אותם כלל. הדברים שאתם יודעים מתעלים על הדברים שאתם מנהיגים. אף על פי שאתם אומרים שבני אדם שמאמינים באלוהים צריכים לאהוב את אלוהים ולשאוף רק לרצות את רצונו של אלוהים ולא לקבל ברכות, מה שמתבטא בחייכם רחוק מכך כרחוק מזרח ממערב, והוא נגוע עד מאוד. רוב האנשים מאמינים באלוהים למען שלוה ויתרונות אחרים. אתם לא מאמינים באלוהים אלא אם הדבר מועיל לכם, ואם אתם לא יכולים לקבל את חסדיו של אלוהים, אתם מחמיצים פנים. איך ייתכן שזה שיעור קומתכם האמיתי? בכל הנוגע לתקריות משפחתיות בלתי נמנעות (ילדים חולים, בעל שמתאשפז, יכול דל, רדיפה של בני משפחה וכן הלאה), אתם אפילו לא יכולים לשרוד את הדברים האלה שקורים לעתים קרובות בחיי היום-יום. כשדברים כאלה קורים, אתם נכנסים לפאניקה, ואתם לא יודעים מה לעשות – ורוב הזמן, אתם מתלוננים על אלוהים. אתם מתלוננים שדברי האל הפילו אתכם בפח, ושעבודתו של אלוהים שיטתה בכם. יש לכם מחשבות כאלה, הלא כן? האם אתם חושבים שדברים כאלה קורים ביניכם רק לעתים נדירות? אתם מבלים כל יום בקרב אירועים כאלה. אתם לא מקדישים כל מחשבה להצלחה של אמונתכם באלוהים ולאופן שבו יש לרצות את רצונו של אלוהים. שיעור קומתכם האמיתי נמוך מדי, והוא אפילו נמוך יותר מזה של אפרוח קטן. כשהעסק של בעלך מאבד כסף, את מתלוננת על אלוהים, כשאתה נקלע לסביבה ללא הגנתו של אלוהים, אתה עדיין מתלונן על אלוהים, אתם מתלוננים על אלוהים אפילו כשאחד מהאפרוחים שלכם מת, או כשפרה זקנה ברפת חולה, אתם מתלוננים כשמגיע הרגע שבו בנכם צריך להקים משפחה משלו, אך אין למשפחתכם כסף, וכשעובדי הכנסייה אוכלים כמה סעודות בביתכם, אך הכנסייה לא נותנת לכם החזר כספי או שאיש לא שולח לכם ירקות, אתם גם מתלוננים. כרסכם מלאה מתלונות, ומשום כך, אתם לפעמים לא הולכים לאסיפות או אוכלים ושותים את דברי האל, וסביר שאתם הופכים לשליליים לפרקי זמן ממושכים. שום דבר שקורה לכם כיום נוגע לסיכויים העתידיים או לגורלכם. הדברים האלה היו קורים גם אם לא הייתם מאמינים באלוהים, אך כיום אתם מטילים את האחריות עליכם על אלוהים ומתעקשים לומר שאלוהים סילק אתכם. מה לגבי אמונתכם באלוהים? האם באמת נתתם לאלוהים את חייכם כקורבן מנחה? אם הייתם סובלים את הניסיונות שעבר איוב, אף אחד מכם, חסידי האל של היום, לא היה מסוגל לעמוד איתן – כולכם הייתם נופלים אפיים ארצה. ויש, לפשוטו של עניין, הבדל של שמיים וארץ ביניכם לבין איוב. כיום, אם מחצית מנכסיכם יילקחו לכם, אתם תעזו להכחיש את קיומו של אלוהים. אם בנכם או בתכם יילקחו מכם, אתם תרוצו ברחובות ותזעקו חמס. אם פרנסתכם תגיע למבוי סתום, אתם תנסו להפנות את הנושא לאלוהים, ותשאלו מדוע אני אומר דברים כה רבים בראשית כדי להפחיד אתכם. אין דבר שלא תעזו לעשות בזמנים כאלה. זה מוכיח שלא רכשתם תובנות אמיתיות ושאין לכם שיעור קומה אמיתי. לפיכך, הניסיונות בכם גדולים מדי, מכיוון שאתם

מבינים יותר מדי, אבל מה שאתם מבינים באמת הוא אפילו לא אלפית של הדברים שאתם מודעים אליהם. אל תעצרו בהבנה וידיעה ותו לא. מוטב שתגלו כמה אתם באמת יכולים להנהיג, כמה מהיזע של עבודתכם הקשה הפך לנאורות והארה של רוח הקודש, ובכמה מהנוהגים שלכם הבנתם את הנחישות שלכם. עליכם להתייחס ברצינות לשיעור קומתכם ולנוהגכם. באמונתכם באלוהים, אסור לכם לנסות רק לפעול מתוך הרגל למען אף אחד – השאלה אם אתם יכולים לזכות בדברים תלויה בעיסוקכם בחיפוש.

נוהג (4)

השלווה והאושר שאני מדבר עליהם היום שונים מאלה שאתם מאמינים בהם ומבינים. נהגתם לחשוב ששלווה ואושר פירושם שמחה שנמשכת כל היום, היעדר של מחלות או אסונות במשפחתכם, לב שתמיד מרוצה, ללא אף רגש של צער, ושמחה אדירה בתוככם בלי קשר לחייכם. זה היה בנוסף לעלייה במשכורת של בעלך ולקבלתו של בן לאוניברסיטה. במחשבה על הדברים האלה, התפללתם לאלוהים, ראיתם שחסדו של אלוהים כה רב, הייתם כל כך מאושרים שחייכתם מאוזן לאוזן, ולא יכולתם להפסיק לחשוב על אלוהים. שלוה ושמחה כאלה הם לא שלוה ושמחה אמיתיים, והם לא השלווה והשמחה שמשרה נוכחותה של רוח הקודש. אלה השלווה והשמחה של סיפוק הבשר והדם שלכם. עליכם להבין באיזה עידן אנחנו נמצאים כיום. עכשיו עידן החסד, וזו כבר לא העת שבה אתם שואפים למלא את כרסכם בלחם. ייתכן שאתם מאושרים עד מאוד מפני שמשפחתכם במצב טוב, אך חייכם נושמים את נשמתם אחרונה – ולפיכך, בלי קשר לשמחה הרבה שלכם, רוח הקודש לא שורה עליכם. השגת נוכחותה של רוח הקודש היא דבר פשוט: עשו את מה שעליכם לעשות כראוי, מלאו היטב את חובתו ותפקידו של האדם, היו מסוגלים להצטייד בדברים שאתם זקוקים להם ופצו על החסרונות שלכם. אם החיים שלכם תמיד מעמיסים עליכם ואתם מאושרים משום שתפסתם אמת או הבנתם את עבודתו של אלוהים כיום, פירוש הדבר שזכיתם באמת בנוכחותה של רוח הקודש. ייתכן שתתמלאו בחרדה כשתיתקלו בדבר מה שאתם לא יודעים כיצד לחוות אותו, או כשאתם לא תהיו מסוגלים לתפוס אמת ששותפה איתכם – זה מוכיח שרוח הקודש שורה עליכם. זה מצב שכיח בחוויית החיים. עליכם להבין את ההבדל בין נוכחותה של רוח הקודש והיעדר נוכחותה של רוח הקודש, ואסור לכם להיות פשטניים מדי בהשקפתכם לגבי זה.

בעבר, נאמר שיש הבדל בין קבלת נוכחותה של רוח הקודש ועבודתה של רוח הקודש. המצב השגרתי של קבלת נוכחותה של רוח הקודש מתבטא במחשבות רגילות, רציונליות רגילה ואנושיות רגילה. אופיו של בן אדם נשאר כפי שהיה, אך הוא מתמלא בשלווה, וכלפי חוץ, הוא מצטייר כקדוש. כך המצב כשרוח הקודש שורה עליהם. כשרוח הקודש שורה על בני האדם, יש להם מחשבות רגילות. הם אוכלים כשהם אמורים לאכול, כשהם רעבים וכשהם רוצים לאכול, וכשהם צמאים, הם רוצים לשתות מים... ביטויים כאלה של אנושיות רגילה הם לא נאורותה של רוח הקודש, אלא מחשבותיהם הרגילות של בני האדם ומצבם הרגיל של בני האדם שבו רוח הקודש שורה עליהם. בני אדם מסוימים סבורים בטעות שבני האדם שרוח הקודש שורה עליהם לא מרגישים רעב, שהם לא

מרגישים עייפות, ויתרה מזאת, שהם לא חושבים על ענייני משפחה, משום שהם התנתקו כמעט לגמרי מהבשר והדם. למעשה, ככל שרוח הקודש יותר שורה על בני אדם, כך הם יותר רגילים. הם יודעים לסבול למען אלוהים, להקדיש את עצמם לאלוהים ולהיות נאמנים לאלוהים, הם יודעים לזנוח דברים, ומעבר לכך, הם יודעים לאכול וללבוש בגדים. במילים אחרות, הם לא איבדו כלל את האנושיות הרגילה שאמורה להיות להם, ובמקום זאת, הם ניחנים במיוחד ברציונליות. לפעמים, כשהם קוראים ספרים ומהרהרים בעבודתו של אלוהים, יש אמונה בלבם, והם מוכנים לעסוק בחיפוש האמת. באופן טבעי, עבודת רוח הקודש מבוססת על היסודות האלה. אם אין לבני האדם מחשבות רגילות, אין להם רציונליות, וזה לא מצב רגיל. כשיש לבני האדם מחשבות רגילות, ורוח הקודש שורה עליהם, באופן בלתי נמנע, יש להם רציונליות של אדם רגיל, כלומר שיש להם מצב רגיל. בחוויית עבודתו של אלוהים, יש רגעים מסוימים עבור עבודתה של רוח הקודש, ואילו נוכחותה של רוח הקודש מתקיימת לרוב כל הזמן. כל עוד הרציונליות של בני האדם רגילה, כל עוד מצבם רגיל וכל עוד המחשבות בלבם רגילות, אין ספק שרוח הקודש שורה עליהם. כשהרציונליות והמחשבות של בני האדם לא רגילות, האנושיות שלהם לא רגילה. אם עבודתה של רוח הקודש נמצאת בקרבכם כעת, אין ספק שגם רוח הקודש שורה עליכם. אולם אם רוח הקודש שורה עליכם, עבודתה של רוח הקודש לא בהכרח נמצאת בקרבכם, משום שרוח הקודש עובדת ברגעים מיוחדים. השגת נוכחותה של רוח הקודש יכולה לשמר את הקיום הרגיל של בני האדם, אך רוח הקודש עובדת רק ברגעים מסוימים. לדוגמה, כשאתם בין אלה שעובדים למען אלוהים, כשאתם הולכים לכנסיות, רוח הקודש מאירה אתכם במילים מסוימות, וזה הרגע שבו רוח הקודש עובדת. לפעמים, אתם קוראים, ורוח הקודש מאירה אתכם בכמה מילים, ואתם מגלים שאתם מסוגלים במיוחד להשוות אותן לחוויות שלכם, והדבר מאפשר לכם להכיר טוב יותר את מצבכם. זכיתם בהארה, וזו גם עבודתה של רוח הקודש. לפעמים, כשאני מדבר ואתם מקשיבים לי למטה, אתם מסוגלים להשוות את דבריי למצבכם, ולפעמים אתם מתרגשים או מקבלים השראה, וזו עבודתה של רוח הקודש. יש כאלה שאומרים שרוח הקודש עובדת בתוכם כל הזמן. זה בלתי אפשרי. אם הם היו אומרים שרוח הקודש תמיד שורה עליהם, זה היה מציאותי. אם הם היו אומרים שהחשיבה וההיגיון שלהם תמיד רגילים, זה היה מציאותי, וזה היה מוכיח שרוח הקודש שורה עליהם. אם אתם אומרים שרוח הקודש תמיד עובדת בכם, שאלוהים הופך אתכם לנאורים ושרוח הקודש מרגשת אתכם בכל רגע, ושאיתם זוכים בידע חדש כל הזמן, זה לא רגיל. זה מאוד על-טבעי! ללא צל של ספק, בני אדם כאלה הם רוחות רעות! אפילו כשרוח האל מתגלמת כבשר ודם, יש רגעים שבהם היא חייבת לנוח, וחייבת לאכול – וקל וחומר שכך הדבר לגביכם. נדמה שבני האדם שרוחות רעות שולטות בהם נעדרים את חולשות הבשר והדם. הם מסוגלים לזנוח הכל ולוותר על הכל, הם קרי מזג, הם מסוגלים לסבול עינויים, והם לא מרגישים תשישות כלל, כאילו הם התעלו על הבשר והדם. זה על-טבעי עד מאוד, הלא כן? עבודתן של הרוחות הרעות היא על-טבעית, והאדם לא יכול להשיג את הדברים האלה. בני האדם שלא יכולים להבדיל מקנאים מאוד כשהם רואים בני אדם כאלה, והם אומרים שאמונתם באלוהים כה חזקה וכה טובה, ושהם לעולם לא חלשים. למעשה, זה הביטוי של עבודתה של רוח רעה. זאת משום שבני אדם במצב רגיל מתאפיינים באופן בלתי נמנע בחולשות אנושיות. זה המצב הרגיל של בני האדם שרוח הקודש שורה עליהם.

מה פירוש הדבר לעמוד איתן בעדות? יש כאלה שאומרים שהם פשוט ממלאים כך תפקיד של חסיד אל מבלי

להקדיש מחשבה לשאלה אם הם מסוגלים לזכות בחיים, והם לא עוסקים בחיפוש החיים, אך הם גם לא פונים לחזור. הם רק מכירים בכך שאלוהים הוא זה שמבצע את השלב הזה בעבודה. בכל זאת, הם נכשלו בעדותם, הלא כן? הם אפילו לא נושאים עדות על כך שהם נכבשו. בני האדם שנכבשו הם חסידי אל בלי קשר לכל דבר אחר, והם מסוגלים לעסוק בחיפוש החיים. לא רק שהם מאמינים באלוהים המעשי, אלא שהם גם יודעים להישמע לכל הסדריו של אלוהים. כאלה הם בני האדם שנושאים עדות. בני האדם שלא נושאים עדות מעולם לא עסקו בחיפוש החיים והם עדיין מתקדמים בבלבול כחסידי אל. ייתכן שאתם חסידי אל, אך זה לא אומר שנכבשתם, מכיוון שאתם לא יודעים דבר על עבודתו של אלוהים כיום. כיבוש הוא דבר מותנה. לא כל חסידי האל נכבשו, מכיוון שבלבכם, אתם לא מבינים כלל מדוע עליכם להיות חסידים של אלוהים של היום, ואתם לא יודעים איך הגעתם עד היום, ומי תמך בכם עד היום. באמונתם באלוהים, בני אדם מסוימים מעבירים כל יום בבלבול. לפיכך, עובדת היותכם חסידי אל לא אומרת שאתם נושאים עדות. מהי בדיוק עדות אמיתית? לעדות המדוברת כאן יש שני חלקים: האחד הוא עדות לכך שנכבשתם, והשני הוא עדות לכך שהפכתם למושלמים (שהיא מן הסתם עדות שבאה לאחר הניסיונות והצרות האדירות של העתיד). במילים אחרות, אם אתם מסוגלים לעמוד איתן במהלך צרות וניסיונות, נשאתם את השלב השני בעדות. מה שחיוני כיום הוא השלב הראשון בעדות: להיות מסוגל לעמוד איתן במהלך כל ניסיון של ייסורים ומשפט. זו עדות לכך שנכבשתם. זאת משום שהיום הוא עת הכיבוש. (עליכם לדעת שהיום הוא הזמן שבו אלוהים עובד על פני האדמה. עבודתו המרכזית של אלוהים בהתגלמותו על פני האדמה היא השימוש במשפט ובייסורים כדי לכבוש את קבוצת בני האדם הזאת על פני האדמה שמורכבת מחסידי אל.) השאלה אם אתם מסוגלים לשאת עדות על כך שנכבשתם תלויה בשאלה אם אתם מסוגלים להישמע לאלוהים עד הסוף, אך יותר מכך, היא תלויה בשאלה אם אתם מסוגלים לרכוש ידע אמיתי בנוגע לייסורים והמשפט בעבודתו של אלוהים כשאתם חווים כל שלב בעבודתה הזו, ובשאלה אם אתם באמת מסוגלים לראות את כל העבודה הזו. לא תוכלו להתקדם בבלבול אם תהיו חסידי אל עד הסוף. עליכם להיות מסוגלים להיכנע ברצון במהלך כל ייסור ומשפט, עליכם להיות מסוגלים לרכוש ידע אמיתי על כל שלב בעבודה שאתם חווים, ועליכם להיות מסוגלים להכיר את טבעו של אלוהים ולהישמע לטבע הזה. זו העדות האולטימטיבית שנדרשת לכך שנכבשתם. העדות לכך שנכבשתם מתייחסת בעיקר לכך שאתם מודעים להתגלמותו של אלוהים כבשר ודם. באופן חיוני, השלב הזה הוא עדות על התגלמותו של אלוהים. לא משנה מה אתם עושים או אומרים בפני אנשי העולם או בפני בני האדם המחזיקים בכוח – מה שמשנה מעל הכל הוא העובדה שאתם מסוגלים להישמע לכל הדברים שנאמרים מפיו של אלוהים ולכל עבודתו. לפיכך, שלב העדות הזה מופנה אל השטן ואל כל אויביו של אלוהים – השדים ובני האדם העוינים שלא מאמינים שאלוהים יתגלם כבשר ודם בשנית ויבוא לעשות עבודה אף גדולה יותר, ויתרה מזאת, לא מאמינים בעובדת שובו של אלוהים כבשר ודם. במילים אחרות, הוא מופנה אל כל צוררי המשיח – כל האויבים שלא מאמינים בהתגלמותו של אלוהים.

געגועים לאלוהים וכמיהה לאלוהים לא מוכיחים שאלוהים כבש אתכם. הדבר תלוי בשאלה אם אתם מאמינים שהוא התגלמות הדבר כבשר ודם, בשאלה אם אתם מאמינים שהדבר התגלם כבשר ודם, ובשאלה אם אתם מאמינים שרוח האל הפכה לדבר, ושהדבר הופיע בבשר. זו העדות העיקרית. לא משנה איך אתם נשמעים לאלוהים או איך אתם משקיעים מעצמכם. הדבר החיוני הוא השאלה אם אתם מסוגלים לגלות מהאנושיות

הרגילה הזו שהדבר התגלם כבשר ודם ורוח האל האמיתית התגשמה כבשר ודם – שכל האמת, החיים והדרך התגלמו כבשר ודם, ושרוח האל באה באמת אל פני האדמה כבשר ודם. אף על פי שבאופן שטחי, הדבר נראה שונה מהתפיסה של רוח הקודש, בעבודה הזו, אתם מסוגלים לראות ביתר בירור שרוח האל כבר התממשה כבשר ודם, ויתרה מזאת, אתם מסוגלים לראות שהדבר התגלם כבשר ודם, ושהדבר הופיע בבשר, ואתם מסוגלים להבין ממנה את המשמעות האמיתית של המילים: "בְּרֵאשִׁית הָיָה הַדָּבָר, וְהַדָּבָר הָיָה עִם הָאֱלֹהִים, וְאֱלֹהִים הָיָה הַדָּבָר". יתרה מזאת, עליכם להבין שהדברים של היום הם אלוהים, ועליכם לראות את הדברים מתגלמים כבשר ודם. זו העדות הטובה ביותר שאתם יכולים לשאת. זה מוכיח שאתם מכירים באמת את אלוהים שהתגלם כבשר ודם – אתם לא רק מסוגלים להכיר אותו ולנתח אותו, אלא שאתם גם מודעים לכך שאופן צעידתכם כיום הוא דרך החיים, הדרך והאמת. ישוע עשה שלב של עבודה שעמד רק במהות של "הדבר היה עם אלוהים": האמת של אלוהים הייתה עם אלוהים, ורוח האל הייתה עם הבשר והדם והייתה בלתי נפרדת ממנו, כלומר בשרו ודמו של אלוהים בהתגלמותו היו עם רוח האל, וזו הוכחה גדולה יותר לכך שישוע בהתגלמותו כבשר ודם היה ההתגלמות הראשונה של אלוהים. שלב העבודה הזה מימש את המשמעות הפנימית של "הדבר נהיה בשר", העניק משמעות עמוקה יותר ל"הדבר היה עם אלוהים, ואלוהים היה הדבר", ומאפשר לכם להאמין באופן יציב במילים "בראשית היה הדבר". כלומר בעת הבריאה, אלוהים התאפיין בדברים, דבריו היו איתו והיו בלתי נפרדים ממנו, והעידן האחרון מבהיר אף יותר את העוצמה והסמכות של דבריו, ומאפשר לאדם לראות את כל דבריו – לשמוע את כל דבריו. זוהי העבודה של העידן האחרון. עליכם לדעת את הדברים האלה באופן מעמיק. העניין הוא לא להכיר את הבשר והדם אלא להכיר את בשרו ודמו של הדבר. זה לא מה שאתם צריכים לשאת עליו עדות, אלא מה שכולם צריכים לדעת. משום שזו עבודתה של ההתגלמות השנייה – והפעם האחרונה שאלוהים יתגלם כבשר ודם – היא משלימה לחלוטין את חשיבותה של ההתגלמות, מבצעת ומפיקה את כל עבודתו של אלוהים כבשר ודם, ומביאה את התקופה של אלוהים כבשר ודם לסופה. לפיכך, עליכם לדעת את משמעותה של ההתגלמות. לא משנה כמה אתם מתרוצצים, או עד כמה אתם מיישמים עניינים חיצוניים אחרים. מה שמשנה הוא השאלה אם אתם מסוגלים להישמע באמת לאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, להקדיש את כל הווייתכם לאלוהים, ולשמוע לכל הדברים שיוצאים מפיו. זה מה שעליכם לעשות ומה שעליכם לציית לו.

העדות של אחרית הימים היא עדות לכך שאתם מסוגלים להפוך למושלמים, או לכך שאתם לא מסוגלים לעשות זאת. כלומר העדות האחרונה היא שלאחר שקיבלתם את הדברים שמבטא פיו של אלוהים בהתגלמותו, הכרתם את אלוהים והפכתם לוודאיים לגביו, אתם מביאים לידי ביטוי בחייכם את כל הדברים שביטא פיו של אלוהים, ואתם משיגים את התנאים שאלוהים דורש מכם – הסגנון של פטרוס והאמונה של איוב, שיאפשרו לכם להישמע לאלוהים עד המוות, לתת לו את כל כולכם, ולהתאפיין בסופו של דבר בצלם אנוש שעומד ברף של אלוהים – כלומר צלם של אדם שנכבש, חווה ייסורים, נשפט והפך למושלם. זו העדות שצריך לשאת אדם שהופך למושלם בסופו של דבר. אלה שני השלבים של העדות שעליכם לשאת, והם משולבים זה בזה, וכל אחד מהם הכרחי. אך יש דבר אחד שעליכם לדעת: העדות שאני דורש מכם כיום לא מופנה אל אנשי העולם, ולא אל אדם מסוים, אלא אל מה שאני דורש מכם. היא נמדדת בכך שאתם מסוגלים לרצות אותי, ובכך שאתם מסוגלים לעמוד ברף הדרישות שלי מכל אחד מכם. זה מה שעליכם להבין.

נוהג (5)

במהלך עידן החסד, ישוע אמר כמה דברים וביצע שלב אחד של עבודה. היה להם הקשר, והם היו ראויים למצבם של בני האדם באותה עת. ישוע דיבר ועבד בהתאם להקשר של אותה עת. הוא גם נשא כמה נבואות. הוא התנבא שרוח האל האמיתי תבוא במהלך אחרית הימים, ושבמהלכם, רוח האל האמיתי תבצע שלב של עבודה. כלומר, מחוץ לעבודתו שלו עצמו עמד לעשות במהלך העידן ההוא, שום דבר אחר לא היה ברור לו. במילים אחרות, היו גבולות לעבודה שהביא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. לפיכך, הוא עשה רק את העבודה של העידן ההוא, והוא לא עשה אף עבודה אחרת שלא הייתה קשורה אליו. באותה עת, הוא לא עבד לפי תחושות או חזיונות, אלא בהתאם לזמן ההוא ולהקשר. איש לא הוביל אותו או כיוון אותו. כלל עבודתו של אלוהים הייתה מהותו, שהייתה העבודה שהייתה צריכה להתבצע בידי רוח האל בהתגלמותו כבשר ודם – זו הייתה כלל העבודה שהובילה ההתגלמות. ייתכן שהחסד והשלווה של עידן החסד גרמו לחוויותכם להכיל דברים רבים שנוגעים לרגשות או לרגישות אנושית. ישוע עבד רק על פי מה שהוא עצמו ראה ושמע. במילים אחרות, רוח האל עבדה באופן ישיר. לא היה צורך בשליחים שיפיעו בפני ישוע ויעניקו לו חלומות, או שאור גדול יאיר עליו ויאפשר לו לראות. הוא עבד בחופשיות ובאופן בלתי פורמלי, וזה היה משום שעבודתו לא התבססה על רגשות. במילים אחרות, כשהוא עבד, הוא לא גישש וניחש, אלא עשה דברים בקלות, ועבד ודיבר לפי ההשקפות שלו עצמו ומה שהוא ראה כמו עניו, וסיפק זאת מיד לכל אחד מתלמידיו שהיו חסידיו. זה ההבדל בין עבודתו של אלוהים ועבודתם של בני האדם: כשבני האדם עובדים, הם מחפשים ומגששים סביב, ותמיד מחקים את התשתית שהניחו אחרים ומהרהרים לפיה כדי להשיג היווכחות עמוקה יותר. עבודתו של אלוהים היא אספקת מה שאלוהים הינו. הוא עושה את העבודה שהוא עצמו צריך לעשות, ולא מקיים את הכנסייה באמצעות ידע שנבע מעבודתו של אף אדם. במקום זאת, הוא עושה את העבודה הנוכחית לפי מצבם של בני האדם. לפיכך, עבודה כזו משוחררת פי אלפי מונים מעבודתם של בני האדם. בעיני בני האדם, אפילו נדמה שאלוהים לא מציית לחובתו שלו ושהוא עובד כאוות נפשו. אולם כל העבודה שהוא עושה היא עבודה חדשה, ועליכם לדעת שעבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לעולם לא מבוססת על רגשותיו. לאחר שהתלמידים של ישוע שהיו חסידיו באותה עת חוו חוויות במידה מסוימת, הם הרגישו שבא יומו של אלוהים, ושהם יפגשו באדוניהם תכף ומיד. זו הייתה ההרגשה שהם חשו, ועבורם, ההרגשה הזו הייתה חשובה יותר מכל. אך למעשה, ההרגשות בקרב בני האדם אינן אמינות. בקרבם, התלמידים חשו שהם אולי הגיעו כמעט לסוף מסעם, או שאלוהים גזר מראש את כל מה שהם עשו וסבלו. ופאולוס אמר שהוא סיים את המרוץ, שהוא נלחם את המלחמה הטובה, ושמורה לו עטרת הצדק. אלה היו ההרגשות שהוא חש, והוא כתב אותן באיגרות ושלח אותן לכנסיות. המעשים האלה נבעו מהעול שהוא נשא למען הכנסיות, ולכן, רוח הקודש לא התייחסה כלל לעבודה הזו. באותה עת, כשהוא אמר, "שמורה לי עטרת הצדק", הוא לא הרגיש שום אשמה בקרבו – הוא לא חש חוסר נוחות ולא הוכיחו אותו, ולכן הוא האמין שההרגשה הזו היא רגילה מאוד וראויה למדי. הוא האמין שהיא נבעה מרוח הקודש. אך בהסתכלות של היום,

אפשר לראות שהיא לא נבעה מרוח הקודש. לא הייתה זו אלא אשליה של בן אדם. היו אשליות רבות בתוך בני האדם. באותה עת, אלוהים לא התייחס אליהן או הביע את דעתו. רוב עבודתה של רוח הקודש לא מתבצעת באמצעות הרגשותיהם של בני האדם – רוח הקודש לא עובדת בהרגשות של בני האדם. זאת למעט התקופה הקשה והחשוכה לפני שאלוהים התגלם כבשר ודם, או התקופה שבה לא היו תלמידים או עובדים. במהלך השלב הזה, עבודתה של רוח הקודש הקנתה לבני האדם כמה הרגשות מיוחדות. לדוגמה: כשבני האדם נעדרו את הכוונתם של דברי האל, וכשהם התפללו שתהיה להם הרגשת אושר בל תתואר, הייתה בלבם תחושה של הנאה, והם חשו שלווה ורוגע. כשהייתה להם הכוונתם של הדברים, רוחותיהם של בני האדם התבהרו, ומעשיהם זכו לנאורות של הדברים. באופן טבעי, היו להם גם הרגשות של שלווה ורוגע. כשבני האדם נקלעו לסכנה, או כשאלוהים מנע מהם לעשות דברים מסוימים, הם הרגישו דאגה ומבוכה בלבם, אך גרונם לא נחנק והם יכלו לנשום. כשבני האדם הרגישו את התחושה הזו, הסיבה לכך הייתה יכולה להיות שהסיבה הייתה מפוחדת או עוינת מדי, מה שגרם להם להרגשה של אימה, ולכן הם היו חרדים עד מאוד. אך רוח הקודש היא לא זו שגרמה להם לביישנות הזו. בזמנים האלה, מחצית מההרגשה הזו נבעה מהתגובות הדרוכות של בני האדם, ולא כולה נבעה מרוח הקודש.

בני האדם תמיד חיים ברגשות שלהם עצמם, והם חיים כך מזה שנים כה רבות. כשיש שלווה בלבם, הם פועלים (במחשבה שנכונותם היא הרגשה של שלווה), וכשאין שלווה בלבם, הם לא פועלים (במחשבה שחוסר הרצון או הסלידה שלהם הם אי-נוחות). אם הדברים מתקדמים על מי מנוחות, הם חושבים שאלוהים רוצה בדברים האלה. (למעשה, זה היה דבר מה שהיה אמור להתקדם על מי מנוחות, משום חוקי הטבע הרגילים). כשהדברים לא מתקדמים על מי מנוחות, הם חושבים שאלוהים לא רוצה בדברים האלה, והם ממהרים לחזור בהם. אולם רוב הזמן, כשבני האדם נתקלים בהתרחשויות כאלה, הדברים קורים משום חוקי הטבע הרגילים. אם הייתם משקיעים בכך יותר מאמץ, הייתם מתמודדים עם העניין כראוי, והוא היה מקדם יותר ויותר על מי מנוחות. לדוגמה, חשבו על כך שאתם קונים כרוב. המחיר בשוק הוא שני ג'יאן^[8] עבור ג'ין^[2] אחד, אך לדעתכם המחיר צריך להיות ג'יאן אחד עבור ג'ין אחד. למעשה, זה רק מה שאתם חושבים בלבכם, וכשאתם מנסים לקנות את הכרוב לפי המחיר הזה, אתם אף פעם לא מצליחים, ואתם סבורים שאלוהים לא רוצה שתקנו כרוב. חייהם של בני האדם מכילים יותר מדי הרגשות. בפרט, מהרגע שבני אדם מתחילים להאמין באלוהים, ההרגשות שלהם מתרבות מיום ליום, והן גורמות להן לבלבול ותהייה כל הזמן. הם לא יודעים איפה להתחיל, והם לא בטוחים לגבי דברים רבים – אך ברוב הנסיבות, כשהם פועלים או מדברים לפי ההרגשות שלהם, כל עוד הם לא מפרים את העקרונות הגדולים, רוח הקודש לא מגיבה. הדבר דומה לאופן שבו עטרת הצדק הרגישה לפאולוס: במשך שנים רבות, איש לא סבר שהרגשותיו היו שגויות, וגם פאולוס עצמו מעולם לא סבר שהרגשותיו לא נכונות. ממה נובעות הרגשותיהם של בני האדם? כמובן, אלה התגובות של המוח שלהם. הרגשות שונות מופקות לפי סביבות שונות ועניינים שונים.

הערות שוליים:

א. ה"ג'יאן" (ידוע גם כ"מאון") הוא יחידת מטבע במערכת המטבע הסינית. בסין, המטבע הבסיסי הוא היואן. ישנם עשרה ג'יאן ביואן אחד.

ב. ה"ג'ין" הוא יחידת משקל סינית. ג'ין אחד שווה כ-500 גרם.

הרבה מהזמן, בני האדם מסיקים מסקנות לפי לוגיקה אנושית וקובעים מערכת של נוסחאות, וכתוצאה מכך נוצרות רבות מההרגשות האנושיות. מבלי להבין זאת, בני האדם נכנסים להסקת המסקנות הלוגית שלהם עצמם, ובכך, ההרגשות האלה הופכות למה שבני האדם מסתמכים עליו בחייהם. הן הופכות למשענת רגשית בחייהם (כמו עטרתו של פאולוס או "הפגישה באלוהים באוויר" של ויטנס לי). לאלוהים אין כמעט אף דרך לגשר על ההרגשות האלה של האדם, ועליו לאפשר להם להתפתח בזכות עצמם. כיום, אני מדבר אליכם בפשטות, ואם תמשיכו לפעול לפי ההרגשות שלכם, תמשיכו לחיות בערפל, הלא כן? אתם לא מקבלים את הדברים שנקבעו למענכם בבירור, ואתם תמיד נסמכים על ההרגשות האישיות שלהם. בכך, אתם כמו עיוור הממשש פיל, הלא כן?^[ג] ומה תשיגו בסופו של דבר?

כיום, כל העבודה שעושה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם היא אמיתית. זה לא דבר שאתם יכולים למשש, או דבר שאתם יכולים לדמיין, וזה על אחת כמה וכמה לא דבר שאתם יכולים להסיק – זה רק דבר שאתם תהיו מסוגלים להבין כשהעובדות יתרחשו לכם. לפעמים, אפילו כשזה קורה, אתם עדיין לא מסוגלים לראות בבירור, ורק לאחר שאלוהים בא ועושה דברים בעצמו ומבהיר מאוד את העובדות האמיתיות של מה שמתרחש, בני האדם יכולים להבין. באותה עת, היו הרבה אשליות בקרב תלמידיו של ישוע. הם האמינו שיומו של אלוהים עמד לבוא, ושהם ימותו בקרוב למען ישוע ויהיו מסוגלים לפגוש באדון ישוע – אך העת הזו עדיין לא באה. פטרוס היה מאוד רגיש להרגשה הזו. הוא המתין שבע שנים תמימות, ותמיד הרגיש שהעת באה – אך היא עדיין לא באה. הם הרגישו שחייהם התבגרו, שההרגשות שלהן התרבו, ושההרגשות האלה הפכו לרגישות – אך הם חוו כשלים רבים ולא היו מסוגלים להצליח. הם עצמם לא ידעו מה מתרחש. האם ייתכן שהדברים שבאמת נובעים מרוח הקודש לא יתגשמו? אי-אפשר לסמוך על ההרגשות של בני האדם. משום שיש לבני האדם מוח, מחשבות, ודעות משל עצמם, על סמך ההקשר והמצב באותו רגע, הם יוצרים את האסוציאציות המנטליות הפורות שלהם. בפרט, כשמשהו קורה לבני אדם שמתאפיינים ברציונליות מנטלית בריאה, הם מתרגשים מדי, והם לא יכולים שלא ליצור אסוציאציות מנטליות פורות. כך המצב במיוחד בקרב "מומחים" בעלי ידע ותיאוריות נשגבים, שהאסוציאציות המנטליות מתרבות אף יותר לאחר שנים רבות של טיפול על פני האדמה. מבלי שהם מבינים זאת, הם משתלטים על מחשבותיהם והן הופכות להרגשות רבות עוצמה – וכך המומחים באים על רצונם. כשבני האדם רוצים לעשות דבר מה, צצים הרגשות ודמיונות, ובני האדם חושבים שהם נכונים לאחר מכן, כשבני האדם רואים שהם לא התגשמו, הם לא מצליחים להבין מה השתבש. ייתכן שהם סבורים שאלוהים שינה את תוכניתו.

גם מבין בני האדם בעידן החוק, היו רבים שהרגישו הרגשות מסוימות, אך ההרגשות שלהם היו שגויות פחות מאלה של בני האדם כיום. זאת מפני שבעבר, בני האדם היו מסוגלים לחזות בהופעתו של יהוה, יכלו לראות שליחים, וחלמו חלומות. בני האדם כיום לא מסוגלים לראות חזיונות או שליחים, ולכן הרגשותיהם שגויות יותר. בלתי נמנע שבני האדם ירגישו הרגשות. גם בני האדם בתקופת התנ"ך הרגישו הרגשות, וסברו שהן

הערות שוליים:

ג. המילים "עיוור ממשש פיל" לקוחות מהמשל על העיוור והפיל. הוא מספר על כמה עיוורים שכולם ממששים פיל, וכל אחד מהם סבור שהחלק שהוא ממשש מהווה את החיה כולה. משל זה הוא מטאפורה לאופן שבו בני האדם חושבים שתצפיות או שיפוטיות חלקיים מהווים את האמת כולה.

נכונות למדי, אך לעתים קרובות, השליחים הופיעו ביניהם, והדבר הפחית את השגיאות בהרגשותיהם. כשבני האדם של ימינו מרגישים שמהו הוא נכון במיוחד ומנהיגים אותו, רוח הקודש לא מוכיחה אותם. בקרבם, אין להם הרגשות כלל, והם שלווים. לאחר שהם מסיימים, הם מגלים שהם טעו רק לאחר שהם עוברים טקסים דתיים או קוראים את דברי האל. מבחינה אחת, שליחים לא מתגלים לבני האדם, החלומות נדירים, ובני האדם לא רואים כלל חזיונות ברקיע. מבחינה שנייה, רוח הקודש לא מגבירה את התוכחה והטלת המשמעת שלה בקרב בני האדם. עבודתה של רוח הקודש כמעט שלא קיימת בבני האדם. לפיכך, אם בני האדם לא יאכלו וישתו את דברי האל,^[7] לא יבינו את נתיב הנוהג, ולא יחפשו באמת דברים, הם לא ישיגו דבר. עקרונות עבודתה של רוח הקודש הם כדלקמן: היא לא מתייחסת למה שלא נוגע לעבודתה. אם דבר מה לא נתון לסמכותה, היא לעולם לא מתערבת, והיא מאפשרת לבני האדם לעשות צרות כאוות נפשם. אתם יכולים לפעול כפי שאתם רוצים, אך יבוא יום שלא תדעו מה לעשות. אלוהים עובד בנחישות רק כבשר ודם, והוא לעולם לא מתערב או מחטט בעבודתם של בני האדם ובעולמם הקטן. במקום זאת, אלוהים שומר מרחק מעולמכם ועושה את העבודה שעליו לעשות. כיום, אלוהים לא מוכיח אתכם אם אתם מבזבזים לחינם חמישה מאו, ולא גומל לכם אם אתם חוסכים חמישה מאו. אלה עניינים אנושיים, ואין להם כל קשר לעבודה של רוח הקודש – מעשיכם מהבחינה הזו לא כלולים בהיקף עבודתי.

בזמנו, פטרוס אמר דברים רבים ועשה עבודה רבה. האם ייתכן ששום דבר מכך לא נבע ממחשבות אנושיות? לא ייתכן שכלל עבודתו נבעה מרוח הקודש. פטרוס היה בסך הכל ברוא אל. הוא היה חסיד אל. הוא היה פטרוס, ולא ישוע, ומהותו הייתה שונה ממהותו של ישוע. על אף שרוח הקודש שלחה את פטרוס, לא כל מעשיו ודבריו^[8] נבעו מרוח הקודש, משום שאחרי הכל, הוא היה אדם. פטרוס אמר דברים רבים וכתב שפע של אגרות לכנסיות, שמאגדות בכתבי הקודש. רוח הקודש לא הביעה אף דעה, מכיוון שהזמן שבו הוא כתב את האגרות היה הזמן שבו רוח הקודש השתמשה בו. הוא ראה חזיונות, כתב אותם והעביר אותם לאחים והאחיות שמאמינים באלוהים. ישוע לא הביע דעות ולא הגיב. מדוע רוח הקודש פעלה כך? מדוע רוח הקודש לא עצרה מבעדו? מפני שישנם טומאות שנובעות ממחשבותיהם הרגילות של בני האדם, והן בלתי נמנעות. בנוסף, מעשיו לא נבעו מהפרעה, והם לא הפריעו למצבם הרגיל של בני האדם. כשיש מעט עבודה אנושית כזו, קל יותר לבני האדם לקבל אותה. דעות מעורבות הן דבר רגיל, בהנחה שהטומאות האלה לא מפריעות לשום דבר. במילים אחרות, בני אדם עם מחשבות רגילות מסוגלים כולם לחשיבה כזו. כשבני האדם חיים כבשר ודם, יש להם מחשבות משלהם, אך אין דרך לסלק את המחשבות האנושיות האלה. אם יש לכם מוח, חייבות להיות לכם מחשבות. עם זאת, לאחר שבני האדם יחוו את עבודתו של אלוהים במשך זמן מה, יהיו פחות מחשבות במוחם. לאחר שבני האדם יחוו דברים רבים יותר, הם יהיו מסוגלים לראות דברים בירור, ולכן הם יפריעו פחות. במילים אחרות, לאחר שיפריכו את הדמיונות והמסקנות הלוגיות של בני האדם, ההרגשות החריגות שלהם יפתחו. לכל בני האדם שחיים כבשר ודם יש מחשבות משלהם, אך בסופו של דבר, עבודתו של אלוהים בקרבם תגיע לשלב שבו מחשבותיהם לא יהיו

הערות שוליים:

ד. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "את דברי האל".

ה. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "מעשיו ודבריו".

מסוגלות להפריע להם, שבו הם כבר לא יסתמכו על הרגשות כדי לחיות, שבו שיעור קומתם הממשי יתבגר, ושבו הם יהיו מסוגלים לחיות לפי דברי האל במציאות, והם כבר לא יעשו דברים מעורפלים וריקים. בשלב הזה, הם לא יהיו מסוגלים לעשות דברים שגורמים להפרעות. בכך, כבר לא יהיו להם אשליות, ומאותו רגע והלאה, מעשיהם יהיו שיעור קומתם האמיתי.

סוד העניין של עבודת הכיבוש (1)

האנושות, שהשטן השחית אותה עמוקות, לא יודעת שיש אלוהים והיא חדלה לעבוד את אלוהים. בראשית, כשאדם וחווה נבראו, כבודו של יהוה ועדותו של יהוה היו נוכחים בכל דבר. אולם לאחר שהאדם הושחת, הוא איבד את הכבוד והעדות מפני שכולם התמרדו נגד אלוהים וחדלו כליל לירוא אותו. עבודת הכיבוש של היום נועדה להחזיר את כל העדות והכבוד ולגרום לכל בני האדם לעבוד את אלוהים, כך שתהיה עדות בקרב הברואים. זה מה שצריך לעשות בשלב העבודה הזה. כיצד בדיוק האנושות תיכבש? הדבר ייעשה על ידי שימוש בעבודת המילים הזו כדי לשכנע את האדם לחלוטין; על ידי שימוש בגילוי, משפט, ייסורים וקללה ללא רחמים כדי להכניע אותו עד היסוד; ועל ידי גילוי מרדנותו של האדם ושיפוט התנגדותו, כדי שהוא יוכל להכיר את הרשע והזוהמה של האנושות, שישמשו כדי להדגיש את טבעו הצודק של אלוהים. השימוש במילים האלה יהיה הדבר העיקרי שיכבוש את האדם וישכנע אותו לחלוטין. מילים הן האמצעי לכיבוש הסופי של האנושות, וכל מי שמקבל כיבוש צריך לקבל את ההכאה והשיפוט של המילים. תהליך הדיבור הנוכחי הוא תהליך הכיבוש. כיצד בני האדם צריכים לשתף פעולה בדיוק? על ידי אכילה ושתייה יעילה של המילים האלה ועל ידי הבנתן. בני אדם לא יכולים להיכבש בעצמם. מתוך האכילה והשתייה של המילים האלה, עליכם להכיר את השחיתות והזוהמה שלכם ואת מרדנותכם ורשעותכם, ועליכם ליפול בפני אלוהים. אם תוכלו להבין את רצונו של אלוהים ואז להנהיג אותו, ויתרה מכך, אם יהיה לכם חזון, ואם תוכלו להישמע לחלוטין למילים האלה ולא לבחור שום דבר באופן עצמאי, הרי שכבר נכבשתם. והמילים האלה הן אלה שכבשו אתכם. מדוע האנושות איבדה את העדות? מפני שאף אחד לא מאמין באלוהים ושלאף אחד אין מקום לאלוהים בלבו. כיבוש האנושות פירושו לגרום לבני האדם לשקם את האמונה הזו. בני אדם נוטים תמיד לנהות אחר העולם, יש בלבם תקוות רבות מדי, הם רוצים דברים רבים מדי לעתידם, ויש להם יותר מדי דרישות מוגזמות. הם חושבים תמיד על בשרם ודמם ועורכים תוכניות למענו, והם לעולם לא מעוניינים לחפש את דרך האמונה באלוהים. השטן לכד את לבם, הם איבדו את יראתם לאלוהים, והם מקדישים את לבם לשטן. אולם אלוהים הוא זה שברא את האדם. כך האדם איבד את העדות, כלומר איבד את כבודו של אלוהים. המטרה של כיבוש האנושות היא לתפוס מחדש את הכבוד הטמון בירתו של האדם לאלוהים. אפשר לתאר זאת כך: יש בני אדם רבים שלא עוסקים בחיפוש חיים. אפילו אם יש כמה בני אדם כאלה, אפשר למנות אותם על שתי ידיים. בני האדם מודאגים מאוד בנוגע לעתידם ולא מקדישים כל מחשבה לחיים. יש בני אדם שגם מתמרדים נגד אלוהים, גם מתנגדים לאלוהים, גם מותחים עליו ביקורת מאחורי גבו וגם

לא מנהיגים את האמת. אני מתעלם מבני האדם בינתיים ונמנע בינתיים מהתמודדות עם הסוג הזה של בני מרד. בעתיד, תחיו בחשיכה בבכי ובחריקת שיניים. אתם לא מרגישים את ערכו היקר של האור כשאתם חיים בו, אך תהיו מודעים לערכו היקר ברגע שתחיו בחשכת הליל. אז תצטערו. אתם מרגישים בסדר כעת, אך יבוא יום ותצטערו. בבוא היום הזה, כשהחשיכה תרד והאור יעלם לעולם, החרטות שלכם יגיעו מאוחר מדי. העובדה שאתם עדיין לא מבינים את העבודה הנוכחית היא הסיבה לכך שאתם לא מצליחים להוקיר את הזמן שלכם כעת. ברגע שהעבודה של כלל התבל תתחיל, כלומר כאשר כל מה שאני אומר היום יתגשם, בני אדם רבים יחזיקו את ראשיהם בידיהם ויבכו בכי מר. האין זו ירידה אל החשיכה בבכי ובחריקת שיניים? כל בני האדם שבאמת יעסקו בחיפוש חיים ואשר אלוהים ישלים אותם יהיו ראויים לשימוש, ואילו כל בני המרד שלא כשירים לשימוש ירדו אל החשיכה, לא יקבלו שום עבודה מרוח הקודש וימשיכו לא להיות מסוגלים להבין דבר. לפיכך, הם יקבלו עונש, ויללו ויתייפחו. אם אתם מצוידים היטב בשלב העבודה הזה, ואם חייכם התבגרו, אתם כשירים לשימוש. אם אתם לא מצוידים כראוי, אפילו אם תנוצלו בשלב הבא, לא תהיו כשירים. בשלב הזה, אפילו אם תרצו להצטייד, ההזדמנות תחלוף. אלוהים יעזוב. לאן תפנו אז כדי למצוא הזדמנות כמו זו שניצבת לפניכם כעת, ולאן תפנו כדי לקבל תרגול שאלוהים מספק באופן אישי? בשלב הזה, לא יהיה זה אלוהים המדבר או המשמיע באופן אישי את קולו. אתם תהיו מסוגלים רק לקרוא את מה שנאמר כיום. כיצד תהיו מסוגלים להבין זאת בקלות? כיצד יכולים להשתוות חיים מאוחרים כאלה לחיים של היום? בשלב הזה, הבכי ושחיקת השיניים שלכם יהיו חוויית סבל של מוות בעודכם בחיים? אתם מקבלים ברכה כעת, אך אתם לא יודעים איך ליהנות ממנה. אתם חיים בהתברכות, אך אתם לא מבינים זאת. זה מוכיח שנגזר עליכם לסבול! כעת, יש כאלה שמתנגדים, יש כאלה שמתמרדים, ויש כאלה שעושים דברים כאלה ואחרים. אני פשוט מתעלם מכם. אל תחשבו שאני לא מודע לפעילויות האלה שלכם. האם אתם מבינים את מהותכם? מדוע לכם להמשיך לפעול נגדי? אתם מאמינים באלוהים כדי לעסוק בחיפוש אחר חיים וברכות למען חייכם שלכם, הלא כן? אתם מאמינים למען חייכם שלכם, הלא כן? ברגע זה, אני רק עושה עבודת כיבוש באמצעות דבריי. ברגע שהעבודה הכובשת הזו תיחתם, סופכם יהיה מובן מאליו. האם אתם צריכים שאבהיר עוד יותר את כוונתי?

עבודת הכיבוש הנוכחית היא עבודה שנועדה להבהיר מה יהיה סופו של האדם. מדוע אני אומר שהייסורים והמשפט של היום הם המשפט בפני כס המלכות הלבן הגדול של אחרית הימים? האם אתם לא מבינים זאת? מדוע עבודת הכיבוש היא השלב האחרון? הדבר נועד בדיוק לבטא את סופם של כל הסוגים השונים של בני האדם, הלא כן? הדבר נועד לאפשר לכל אדם להראות את אופיו האמיתי ואז לעבור מיון לפי סוגו במהלך עבודת הכיבוש של הייסורים והמשפט, הלא כן? במקום לומר שזה כיבוש האנושות, אולי מוטב לומר שהדבר מראה מה יהיה סופם של כל הסוגים השונים של בני האדם. כלומר זה שיפוט של חטאיהם שאחריו ניתן לראות את סוגי בני האדם השונים, וכך להחליט אם הם רשעים או צדיקים. לאחר עבודת הכיבוש, באה העבודה של פיצוי הטוב וענישת הרע: בני אדם שנשמעים לאלוהים לחלוטין, כלומר אלה שנכבשו עד היסוד, יועברו לשלב הבא של הפצת העבודה לתבל כולה. אלה שלא נכבשו יועברו לחשכה ויפקוד אותם אסון. כך בני האדם ימוינו על פי סוגם – הרשעים יקובצו עם הרוע ולעולם לא יראו עוד את אור היום, והצדיקים יקובצו עם הטוב על מנת לקבל אור ולחיות לנצח באור הסוף קרב לכל הדברים, סופו של האדם הוצג בבירור לנגד עיניו, וכל הדברים ימוינו על פי

סוגם. אם כן, כיצד בני האדם יכולים להימלט מהסבל של המיון הזה? סופם של כל הסוגים השונים של בני האדם נחשף כשקרב הסוף של כל הדברים, במהלך העבודה של כיבוש התבל כולה (כולל כל עבודת הכיבוש החל מהעבודה הנוכחית). החשיפה הזו של סוף האנושות כולה נעשית בפני כס המשפט, במהלך הייסורים ובמהלך עבודת הכיבוש של אחרית הימים. מיון בני האדם על פי סוגם אין פירושו השבת בני האדם למעמדות המקוריים שלהם. זאת מפני שכאשר האדם נברא עם בריאת העולם, היה רק סוג אחד של בן אנוש, כלומר זכר ונקבה. לא היו סוגים רבים ושונים. רק אחרי כמה אלפי שנות השחתה, צצו מעמדות שונים של בני אנוש – חלקם הופיעו בתחומם של שדים מטונפים, חלקם הופיעו בתחומם של שדים רעים, וחלקם, שעוסקים בדרך החיים, הופיעו תחת ריבונותו של האל הכול יכול. רק כך מתהווים מעמדות באופן הדרגתי בקרב בני האדם, ורק כך בני האדם נפרדים למעמדות שונים בתוך משפחת בני האדם הרחבה. כל בני האדם מתפתחים כך שיש להם "אבות" שונים. לא כל בני האדם נמצאים לחלוטין תחת ריבונותו של האל הכול יכול, מפני שבני האדם יותר מדי מרדניים. משפט הצדק חושף את הזהות האמיתית של בני האדם מכל סוג, וכך לא נותר שום דבר נסתר. כל אחד מגלה את פרצופו האמיתי באור. בשלב הזה, האדם כבר לא כפי שהוא היה במקור, ודמותם המקורית של אבותיו כבר נמוגה זה מכבר, מפני שהשטן לכד לפני זמן רב צאצאים אינספור של אדם וחווה, ומאז הם לא ראו שוב את השמש שבשמיים, ומפני שבני האדם התמלאו כולם ברעלים שונים של השטן. לפיכך, יש לבני האדם היעדים המתאימים שלהם. יתרה מזאת, הם ממוינים על פי סוגם על סמך הרעלים השונים שלהם, כלומר הם ממוינים לפי המידה שבה הם נכבשים כיום. סופו של האדם הוא לא דבר שנקבע מראש מאז בריאת העולם. הסיבה לכך היא שבראשית היה סוג אחד בלבד, שנקרא באופן קולקטיבי "האנושות", ושבתחילה, השטן עדיין לא השחית את האדם, וכל בני האדם חיו באורו של אלוהים, מבלי שהחושך יפקוד אותם. אולם לאחר שהשטן השחית את האדם, כל הסוגים והמינים של בני האדם נפוצו על פני כל האדמה – כל הסוגים והמינים של בני האדם שבאו מהמשפחה ששמה הקולקטיבי הוא "אנושות", שהורכבה מזכר ונקבה. אבותיהם הנחו את כל אלה לסטות מדרכם של אבותיהם הראשונים – האנושות שהורכבה מזכר ונקבה (כלומר אדם וחווה המקוריים, אבותיהם הראשונים). בימים ההם, בני האדם היחידים שיהיה הנחה אותם לחיות על פני האדמה היו בני ישראל. הסוגים השונים של בני האדם שיצאו מתוך כלל ישראל (כלומר מהשבט המקורי), איבדו לאחר מכן את הנהגתו של יהוה. לאחר מכן, העמים הקדומים אלה, שהיו בורים לחלוטין בענייני העולם האנושי, הלכו יחד עם אבותיהם לחיות בשטחים שהם תבעו לעצמם, עד עצם היום הזה. לפיכך, הם עדיין לא יודעים שהם סטו מדרכו של יהוה ושכל מיני שדים מטונפים ורוחות רעות משחיתים אותם עד עצם היום הזה. למי שהושחת והורעל באופן העמוק ביותר עד כה, כלומר למי שלא ניתן להציל אותו בסופו של דבר, לא תהיה ברירה אלא ללכת עם אבותיו, השדים המטונפים שהשחיתו אותו. מי שניתן להצילו בסופו של דבר ילך אל היעד הראוי לאנושות, כלומר אל הסוף ששמור לבני האדם שזכו בישועה ושנכבשו. יינקט כל צעד כדי להושיע את כל מי שניתן להושיע, אך הברירה היחידה של אותם בני אדם חסרי רגישות וחשוכי מרפא תהיה ללכת בעקבות אבותיהם אל בור התהום של הייסורים. אל תחשבו שסופכם נקבע מראש בראשית ונחשף רק כעת. אם אתם חושבים כך, האם שכחתם שבמהלך בריאתה הראשונית של האנושות, לא נברא סוג שטני נפרד? האם שכחתם שנבראה רק אנושות אחת, המורכבת מאדם וחווה (כלומר נבראו רק זכר ונקבה)? אילו הייתם צאצאים של השטן בראשית, פירוש הדבר היה שכאשר יהוה ברא את האדם הוא כלל בתוכו

קבוצה שטנית, הלא כן? האם ייתכן שהוא עשה דבר כזה? הוא ברא את האדם למען עדותו; הוא ברא את האדם למען כבודו. מדוע לו לברוא במתכוון סוג של צאצאי שטן שיתנגדו לו בכוונה תחילה? האם ייתכן שיהיה עשה זאת? אם כן, מי יכול היה לומר שהוא אל צודק? כשאני אומר כעת שחלקכם ילך עם השטן בסופו של דבר, אין פירוש הדבר שהייתם עם השטן מהראשית, אלא ששקעתם לשפל כה עמוק עד שגם אם אלוהים ניסה להושיע אתכם, בכל זאת לא הצלחתם לזכות בישועה הזו. אין ברירה אלא לסווג אתכם עם השטן. הסיבה היחידה לכך היא שאתם לא ניתנים להצלה, ולא שאלוהים נוהג בכם ברשעות. כלומר אלוהים לא קבע בכוונה תחילה את גורלכם כהתגלמות השטן, ואחר כך סיווג אתכם עם השטן ורצה במתכוון שתסבלו. זה לא הסוד מאחורי עבודת הכיבוש. אם זה מה שאתם חושבים, הבנתכם מאוד חד-צדדית! השלב האחרון של הכיבוש נועד להושיע את בני האדם וכן לגלות את סופם של בני האדם. הוא נועד לחשוף את הניווט של בני האדם באמצעות משפט, וכך לגרום להם להכות על חטא, לקום על רגליהם ולעסוק בחיפוש החיים והנתיב הנכון לחיי אדם. השלב הזה נועד לעורר את לבם של קהי החושים והאטומים, ולהראות את מרדנותם הפנימית באמצעות משפט. אולם אם בני האדם בכל זאת לא יהיו מסוגלים להכות על חטא, בכל זאת לא יהיו מסוגלים לעסוק בחיפוש אחר הנתיב הנכון לחיי אדם ולא יהיו מסוגלים להשליך מעליהם את השחיתויות האלה, הם יהפכו לבני אדם שלא ניתן להציל שהשטן יבלע אותם. זו החשיבות של הכיבוש – להושיע בני אדם וכן להראות את סופם. סוף טוב, סוף רע – כולם מתגלים באמצעות עבודת הכיבוש. התשובה לשאלה אם בני האדם יזכו בישועה או יקוללו מתגלה כולה במהלך עבודת הכיבוש.

אחרית הימים היא הזמן שבו כל הדברים ימוינו על פי סוגם באמצעות כיבוש. כיבוש הוא העבודה של אחרית הימים. במילים אחרות, שיפוטו של כל אדם על חטאיו הוא עבודת אחרית הימים. אחרת, איך ניתן למיין את בני האדם? עבודת המיון שנעשית בקרבכם היא תחילתה של העבודה הזו בתבל כולה. לאחר מכן, בני אדם מכל הלאומים בכל מקום יהיו גם הם כפופים לעבודת הכיבוש. פירוש הדבר הוא שכל אדם בבריאה ימוין על פי סוגו וייתייב להישפט בפני כס המשפט. אין אדם או דבר שיכול לחמוק מהסבל של הייסורים והמשפט האלה, ואין אדם או דבר שיכול לעקוף את המיון הזה על פי סוג – כולם ימוינו לסוגים. הסיבה לכך היא שסופם של כל הדברים קרוב, ושכל השמיים והארץ באים לקצם. איך ייתכן שהאדם יחמוק מסוף קיומו? לפיכך, כמה זמן תוכלו עוד להמשיך את מעשיכם המרדניים? האם אתם לא רואים שאחרית ימיכם ממשמשת ובאה? איך ייתכן שנדמה שבני האדם שיראים את אלוהים וכמהים אליו לא רואים את יום הופעתו הצודקת של אלוהים? איך ייתכן שהם לא מקבלים את הגמול הסופי על טוב? האם אתם כאלה שעושים דברים טובים או כאלה שעושים דברים רעים? האם אתם כאלה שמקבלים את משפט הצדק ולאחר מכן נשמעים לאלוהים או מקוללים? האם חיייתם באור בפני כס המשפט, או בחשכת השאול? אתם עצמכם הם אלה שיודעים הכי טוב אם סופכם יהיה כזה של גמול או של עונש, הלא כן? אתם אלה שיודעים הכי טוב ומבינים הכי לעומק שאלוהים צודק, הלא כן? על כן, מה טיב התנהלותכם ואיזה מין לב יש לכם באמת? בעודי כובש אתכם כיום, האם אתם צריכים שאסביר לכם באופן חד-משמעי אם התנהגותכם רעה או טובה? על כמה ויתרתם למעני? עד כמה אתם עובדים אותי? אתם עצמכם יודעים הכי טוב מה גישתכם כלפיי – האין זה נכון? אתם אמורים לדעת יותר טוב מכל אחד אחר מה יהיה סופכם בסופו של דבר! אמן אני אומר לכם, אני רק בראתי את האנושות ובראתי אתכם, אך לא נתתי אתכם לשטן. אני

גם לא גרמתי לכם בכוונה תחילה להתמרד נגדי או להתנגד אליי, ולהיענש על ידי כתוצאה מכך. האם לא זכיתם באסונות האלה משום שלבכם היה קשה מדי ומשום שהתנהגותכם הייתה בזויה מדי? אם כן, האין זה נכון שאתם יכולים לקבוע את סופכם שלכם? האין זה נכון שאתם יודעים בלבכם יותר טוב מכל אדם אחר מה יהיה סופכם? הסיבה לכך שאני כובש את בני האדם היא כדי לחשוף אותם, וגם כדי להבטיח את הישועה שלכם. אני לא עושה זאת כדי שתעשו מעשים רעים או כדי לגרום לכם בכוונה תחילה להיכנס לגיהנום ההשמדה. בבוא העת, כל הסבל האדיר שלכם, הבכי וחריקת השיניים שלכם – כל אלה ינבעו מהחטאים שלכם, הלא כן? לפיכך, היותכם טובים או רעים הוא המדד הטוב ביותר של טיבכם, הלא כן? האין זו ההוכחה הטובה ביותר מה יהיה סופכם?

ברגע זה, אני משתמש בעבודה על בני האדם האלה בסין כדי לגלות את כל טבעם המרדני ולחשוף את מלוא כיעורם. זה הרקע לאמירת כל הדברים שאני צריך לומר. לאחר מכן, אעשה את השלב הבא של עבודת כיבוש התבל כולה. בעזרת השיפוט שלי אתכם, אשפוט את רשעותו של כל אדם בתבל, מפני שאתם הנציגים של בני האדם המרדניים ביותר. מי שלא יכול לעמוד במשימה יהפוך לניגוד ולכלי שרת בלבד, ואילו מי שיכול ינוצל כראוי. מדוע אני אומר שמי שלא יכול לעמוד במשימה ישמש כניגוד בלבד? הסיבה לכך היא שדבריי ועבודתי הנוכחיים מכוונים כולם לרקע שלכם, ושהפכתם לנציגיהם ותמציתם של בני האדם המרדניים ביותר בעולם כולו. בהמשך, אקח למדינות זרות את המילים האלה שכובשות אתכם ואכבוש בעזרתן את בני האדם ששם, אך אתם לא תזכו בהן. האם זה לא יהפוך אתכם לניגוד? טבעה המושחת של האנושות כולה, מעשיו המרדניים של האדם, צלמיו ופניו המכוערים של האדם, מתועדים כולם היום במילים שמשמשות כדי לכבוש אתכם. לאחר מכן, אכבוש בעזרת המילים האלה את בני האדם מכל לאום וכל דת, מפני שאתם המופת והתקדים. אולם לא התכוונתי מלכתחילה לנטוש אתכם. אם לא תצליחו בעיסוקכם בחיפוש ולכן תתגלו כחשוכי מרפא, פשוט תהיו כלי שרת וניגוד, הלא כן? פעם אמרתי שחוכמתי יוצאת לפועל על סמך המזימות של השטן. מדוע אמרתי זאת? האין זו האמת מאחורי מה שאני אומר ועושה ברגע זה? אם לא תוכלו לקחת אחריות, ואם לא תהפכו למושלמים אלא תיענשו, הרי שתהפכו לניגוד, הלא כן? אולי סבלתם לא מעט בזמנכם, אך כעת אתם עדיין לא מבינים דבר. אתם לא מבינים שום דבר לגבי החיים. אף על פי שעברתם ייסורים ומשפט, לא השתניתם כלל, ובעומק לבכם, לא זכיתם בחיים. כשיגיע הזמן לבחון את עבודתכם, אתם תחוו ניסיון עז כאש וצרה גדולה אף יותר. האש הזו תשיב את כל הווייתכם לאפר. כמי שאין להם חיים, שאין להם קמצוץ של זהב טהור בתוכם, שעדיין תקועים עם הטבע המושחת הישן, ושעדיין אפילו לא יכולים לעשות עבודה טובה בהיותם ניגוד, איך ייתכן שלא תסולקו? מה הטעם בעבודת הכיבוש עבור כאלה שלא שווים אפילו גרוש ושאין להם חיים? בבוא הזמן הזה, ימי חייכם יהיו קשים אף יותר מאלה של נוח ושל סדום! התפילות שלכם לא יעזרו לכם אז. לאחר שעבודת הישועה תסתיים, איך ייתכן שתוכלו להתחיל להכות מחדש על חטא? לאחר שכל עבודת הישועה תיגמר, לא תהיה עוד עבודת ישועה. מה שיהיה הוא התחלת העבודה של הענשת הרוע. אתם מתנגדים, אתם מתמרדים, ואתם עושים דברים שאתם יודעים שהם רעים. אתם תהיו מושא לענישה חמורה, הלא כן? אני מסביר לכם את זה היום באופן חד-משמעי. אם תבחרו שלא להקשיב, כשאסון יפקוד אתכם בהמשך, יהיה זה מאוחר מדי אם רק אז תתחילו להתחרט ולהאמין, הלא כן? אני נותן לכם הזדמנות להכות על חטא היום, אך אתם לא מוכנים לעשות זאת. כמה זמן אתם רוצים לחכות? עד יום הייסורים? אני לא זוכר את עבירות העבר שלכם היום. אני

סולח לכם שוב ושוב, לא מסתכל בצד השלילי שלכם אלא מתמקד בצד החיובי שלכם, משום שכל דבריי ועבודתי בהווה נועדו להושיע אתכם, ומשום שאין לי כוונות רעות כלפיכם. אולם אתם מסרבים להיווכח. אתם לא יכולים להבחין בין טוב ורע, ואתם לא יודעים להעריך אדיבות. בני אדם כאלה פשוט נחושים להמתין לעונש הזה ולגמול הצודק הזה, הלא כן?

כאשר משה היכה בסלע, והמים שיהוה העניק פרצו מתוכו, היה זה משום אמונתו. כאשר דוד ניגן מנגינה בשבחי – וליבו היה מלא שמחה – היה זה משום אמונתו. כאשר איוב איבד את המקנה שלו שהתפזר בהרים, כשהוא איבד רכוש משפחתי בעל ערך רב, וכשגופו כוסה בשחין, היה זה משום אמונתו. כאשר הוא שמע את קולי, קול יהוה, וראה את כבודי, כבוד יהוה, היה זה משום אמונתו. יכולתו של פטרוס ללכת בעקבות ישוע המשיח נבעה מאמונתו. מוכנותו להיצלב למעני ולתת עדות של כבוד גם היא נבעה מאמונתו. כאשר יוחנן ראה את דמותו המכובדת של בר האנוש, הדבר נבע מאמונתו. כשהוא ראה את חזון אחרית הימים, הדבר נבע קל וחומר מאמונתו. כשבני האומה הגויה לכאורה יקבלו את התגלותי, ויגלו ושחזרתי כבשר ודם כדי לעשות את עבודתי בקרב בני האדם, יהיה זה גם כן משום אמונתם. כשדבריי החמורים מכים בבני אדם, וכך הם מתנחמים וזוכים לישועה, האין זה קורה משום אמונתם? כל בני האדם שדבריי החמורים מכים בהם אך גם מנחמים אותם, ואשר זוכים בישועה – הסיבה לכך שהם זוכים בישועה היא אמונתם, הלא כן? בני האדם קיבלו דברים רבים באמצעות האמונה. מה שהם מקבלים הוא לא תמיד ברכה – לחוש אושר מהסוג שדוד חש, או לזכות במים מיהו כמו שמושה זכה. לדוגמה, במקרה של איוב, הוא קיבל את ברכתו של יהוה וכן פורענות באמצעות האמונה. בין שתקבלו ברכה או תסבלו מפורענות, שניהם אירועים מבורכים. ללא האמונה, לא הייתם מסוגלים לקבל את העבודה הכובשת הזו, ואל אחת כמה וכמה לא הייתם יכולים לראות את מעשיו של יהוה מתגשמים לנגד עיניכם כיום. לא הייתם מסוגלים לראות זאת, ויותר מכך, לא הייתם מסוגלים לקבל זאת. הפורענות הזו, האסונות האלה וכל המשפטים – אם הם לא היו פוקדים אתכם, האם הייתם מסוגלים לראות את מעשיו של יהוה כיום? היום האמונה היא מה שמאפשר לכם להיכבש, והכיבוש הוא מה שמאפשר לכם להאמין בכל המעשים של יהוה. רק בזכות האמונה, אתם מקבלים ייסורים ומשפט כאלה. באמצעות הייסורים והמשפט האלה, אתם נכבשים והופכים למושלמים. ללא הייסורים והמשפט מהסוג שאתם מקבלים היום, אמונתכם תהיה לשווא, מכיוון שאתם לא מכירים את אלוהים. גם אם תאמינו בו בכל מאודכם, אמונתכם עדיין תהיה רק ביטוי ריק מתוכן שלא מבוסס על המציאות. רק לאחר שתקבלו עבודת כיבוש כזו, שתהפוך אתכם לצייתנים לחלוטין, אמונתכם תהיה אמיתית ומהימנה ולבכם יפנה אל אלוהים. אפילו תישפטו או תקוללו רבות בגלל המילה הזו, "אמונה", יש לכם אמונה אמת, ואתם מקבלים את הדבר האמיתי, הממשי והיקר ביותר. במשפט הזה, אתם רואים שצריך לאהוב את הבורא; בעבודת הכיבוש הזו, אתם רואים את זרועו של אלוהים; בכיבוש הזה, אתם מבינים לגמרי את החיים האנושיים; בכיבוש הזה, אתם זוכים בנתיב הנכון לחיים האנושיים ומבינים את המשמעות האמיתית של המילה "אדם"; רק בכיבוש הזה, אתם רואים את טבעו הצודק של האל הכול יכול ואת פניו היפהפיים ורבי הכבוד; בעבודת הכיבוש הזו, אתם לומדים על מקור האדם ומבינים את כל "ההיסטוריה בת האלמוות" של האנושות; בכיבוש הזה, אתם תופסים את אבות האנושות ואת המקור לשחיתותה של האנושות; בכיבוש הזה, אתם מקבלים שמחה ונחמה וכן ייסורים, משמעת ודברי נזיפה אינסופיים מהבורא לאנושות שהוא ברא; בעבודת הכיבוש הזו, אתם מקבלים

ברכות וחווים את האסונות שעל האדם לחוות... כל זה נובע מ מעט האמונה שיש לכם, הלא כן? לאחר שזכיתם בדברים האלה, אמונתכם גדלה, הלא כן? זכיתם בכמות עצומה, הלא כן? לא זו בלבד ששמעתם את דבר האל וראיתם את חוכמתו של אלוהים, אלא שגם חוויתם באופן אישי כל שלב בעבודה. אולי תאמרו שלולא הייתה לכם אמונה, לא הייתם סובלים כאלה ייסורים או כזה משפט. אולם עליכם לדעת שללא אמונה, לא זו בלבד שלא הייתם יכולים לקבל ייסורים כאלה או דאגה כזו מהאל הכול יכול, אלא שהייתם גם מאבדים לנצח את ההזדמנות לראות את הבורא. לעולם לא הייתם מכירים את מקור האנושות, ולעולם לא הייתם מבינים את חשיבותם של חיי אדם. גם אם גופכם ימות ונשמתכם תצא, בכל זאת לא תבינו את כל מעשיו של הבורא. על אחת כמה וכמה לא תדעו שהבורא עשה עבודה כה גדולה על פני האדמה לאחר שהוא ברא את האנושות. כבנים לאנושות הזו שהוא יצר, האם אתם מוכנים ליפול כך אל תוך החושך ולסבול עונש נצחי, מבלי להבין? אם תפרידו את עצמכם מהייסורים והמשפט של היום, במה תפגשו? האם אתם חושבים שלאחר שתיפרדו מהמשפט הנוכחי, תוכלו לחמוק מהחיים הקשים האלה? האין זו אמת שאם תעזבו את "המקום הזה", הדבר שתפגשו בו יהיה עינוי כואב או פגיעות אכזריות שיגרום השטן? האם ייתכן שתפגשו בימים ולילות בלתי נסבלים? האם אתם חושבים שרק מפני שתחמקו מהמשפט הזה היום, תוכלו לחמוק לנצח מאותו עינוי עתידי? מה יהיה הדבר שייקרה בדרככם? האם ייתכן שזה יהיה גן העדן שאתם מקווים לו? האם אתם חושבים שתוכלו לחמוק מהייסורים הנצחיים המאוחרים יותר רק על ידי כך שתברחו מהמציאות, כפי שאתם עושים כעת? אחרי היום הזה, האם תוכלו אי-פעם למצוא שוב הזדמנות כזו וברכה כזו? האם תוכלו למצוא אותן כשאסון יפקוד אתכם? האם תוכלו למצוא אותן כשכל האנושות תזכה במנוחה? החיים המאושרים הנוכחיים שלכם והמשפחה הקטנה וההרמונית שלכם – האם הם יכולים לשמש תחליף ליעד הנצחי העתידי שלכם? אם תהיה לכם אמונה אמיתית, ואם תזכו בדברים רבים בזכות אמונתכם, הרי שכיזירים נבראים, אלה כל הדברים שראוי שתזכו בהם ואלה גם כל הדברים שהיו צריכים להיות לכם. כיבוש כזה הוא זה שמועיל יותר מכל לאמונתכם ולחייכם.

נכון להיום, אתם צריכים להבין מה אלוהים דורש מבני האדם הנכבשים, מה גישתו כלפי בני האדם שהוא הופך למושלמים, ובמה עליכם להיווכח תכף ומיד. חלק מהדברים דורשים מכם רק הבנה מעטה. חלק מהשיח על תעלומות לא דורש מכם כל ביאור. התעלומות האלה לא עוזרות מאוד לחיים, ודי להתבונן בהן. לדוגמה, תעלומות כגון אלה בנוגע לאדם וחווה דורשות את התייחסותכם. מה הייתה מהותם של אדם וחווה באותה עת, ואיזו עבודה אלוהים רוצה לעשות כיום – אלה דברים שאתם צריכים לדעת.^[8] אתם צריכים להבין שכאשר אלוהים כובש את האדם והופך אותו למושלם, הוא רוצה להשיב את האדם למצבם של אדם וחווה. עליכם להבין היטב כמה מושלם צריך להיות אדם כדי לעמוד ברף של אלוהים, ועליכם לרצות לשאוף לכך בכל מאודכם. זה נוגע לנוהג שלכם וזה דבר שעליכם להבין. אתם פשוט צריכים להיווכח בהתאם למילים בנוגע לעניינים האלה. כשאתם קוראים ש"תולדות ההתפתחות האנושית מתחילות לפני עשרות אלפי שנים", אתם מסתקרנים, ולכן אתם מנסים לברר זאת עם האחים והאחיות. "אלוהים אומר שההתפתחות האנושית החלה לפני ששת אלפי שנים, נכון?

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "אלה דברים שאתם צריכים לדעת."

מדוע מדברים על עשרות אלפי שנים? מה הטעם לנסות לברר זאת? בין שאלוהים עצמו עובד מזה עשרות אלפי שנים או מאות מיליוני שנים, האם הוא צריך שתבררו זאת? זה לא דבר שאתם כיצירים נבראים צריכים לדעת לגביו. אתם יכולים רק להתבונן בדיבור כזה; אל תנסו להבין אותו כחזון. מה שאתם צריכים לדעת הוא במה עליכם להיווכח ומה עליכם להבין בבירור ברגע זה. הרהרו בכך והבינו זאת בבירור. רק אז תזכו להיכבש. לאחר קריאת הדברים לעיל, ייתכן שיהיו לכם תגובות רגילות: אלוהים בוער מרוב חרדה. הוא רוצה לכבוש אותנו ולזכות בכבוד ובעדות. כיצד עלינו לשתף איתו פעולה? מה עלינו לעשות כדי להיכבש על ידו לחלוטין ולהפוך לעדות שלו? מה עלינו לעשות כדי לאפשר לאלוהים לזכות בכבוד? מה עלינו לעשות כדי לאפשר לעצמנו לחיות תחת ריבונותו של אלוהים ולא בתחומו של השטן? זה מה שבני האדם צריכים לחשוב עליו. כל אחד מכם צריך להבין בבירור את חשיבות הכיבוש. זו אחריותכם. רק אחרי שתזכו להבין זאת בבירור, תוכלו להיווכח בדברים, תכירו את שלב העבודה הזה, ותהפכו לצייתנים לחלוטין. אחרת, לא תשיגו ציות אמיתי.

מדוע אתם לא מוכנים להיות ניגוד?

בני האדם שנכבשים הם ניגודים, ורק אחרי שבני האדם הופכים למושלמים, הם הופכים לאות ומופת לעבודה של אחרית הימים. לפני שאלוהים משלים אותם, הם ניגודים, כלים וכן כלי שרת. בני האדם שאלוהים כבש אותם באופן יסודי הם המימוש והאות והמופת של תוכנית הניהול שלו. רק התארים המעטים והצנועים האלה של בני האדם מציגים הרבה סיפורים מבדרים. אלה מכם שהם קטני אמונה תמיד יתווכחו על תואר חסר חשיבות עד צאת הנשמה, ויהיו זמנים שאפילו תניחו לכך להשפיע על הקשר בינינו. על אף שזה רק תואר פשוט, במחשבתכם ובאמונתכם, הוא לא רק שם פשוט, אלא גם עניין חשוב הנוגע לגורלכם. לכן בני האדם חסרי היגיון לרוב יחוו אובדן אדיר כתוצאה מדבר קטן כזה – זוהי חוכמה לגבי זוטות וטיפשות לגבי דברים ברורים של עולם, ואתם תברחו לבלי שוב משום שם פשוט כלשהו. זאת משום שאתם חושבים שהחיים לא חשובים ואתם מייחסים חשיבות רבה מדי לתוארכם. לכן, בחיי הרוח שלכם, ואפילו בחייכם המעשיים, אתם מרבים לפתח סיפורים רבים מסובכים ומשונים, משום התפיסות שלכם לגבי מעמד. אולי אתם לא מודים בכך, אבל אני אומר לכם שבאמת קיימים בני אדם כאלה בחייכם המעשיים. העניין הוא שהם עדיין לא נחשפו בזה אחר זה. דברים כאלה קרו בחיי של כל אחד מכם. אם אתם לא מאמינים לכך, פשוט עיינו בקטע הבא מחייה של אחות (או מחייו של אח). ייתכן שהאדם הזה הוא למעשה אתם, ואולי זה משהו שאתם מכירים בחייכם. אם אני לא טועה, הקטע הזה מתאר חוויה שהייתה לכם, ולא חסר בו תיאור של דבר, ואף מחשבה או רעיון אינם מושמטים ממנו, אלא שהוא תיעוד מלא של הסיפור. אם אתם לא מאמינים לכך, פשוט הסתכלו.

זו חוויה קטנה אחת מ"אישה רוחנית".

היא חשה חרדה כשהיא הבינה שרבים ממעשיהם של האחים והאחיות בכנסייה לא תואמים את רצונו של אלוהים, והיא התחילה לנזוף בהם: "אפילו אין לכם מצפון! מדוע אתם עושים למעשה דברים חסרי מצפון? מדוע אינכם

מחפשים את האמת, אלא עושים במקום זאת כל מה שאתם רוצים? ...האמירה הזו שלי אליכם היא גם השנאה שלי כלפי עצמי. אני רואה שאלוהים בוער בקוצר רוח, ואני מרגישה שאש בוערת מתחתיי. אני באמת מוכנה לבצע לחלוטין את העבודה שאלוהים הפקיד בידי, ואני באמת רוצה שתעלו בזכות השירות שלי. העניין הוא שאין לי כוח רב כעת. אלוהים השקיע בנו כל כך הרבה זמן, ואמר דברים כה רבים, אך אנחנו עדיין כך. בלבי, אני תמיד מרגישה שאני חבה לאלוהים כל כך הרבה...” (היא בוכה ולא מסוגלת להמשיך לדבר). ואז היא התחילה להתפלל: ”הו אלוהים! אני מתחננת שתיתן לי את הכוח ושתרגש אותי אפילו יותר, ומי ייתן ורוחך תעבוד בי. אני מוכנה לשתף איתך פעולה. כל עוד תזכה בכבוד בסוף, אני מוכנה כעת לתת לך את כל כולי, אפילו אם פירוש הדבר שאקריב את חיי. אני מוכנה^[8] כל עוד אנחנו יכולים להעניק דברי הלל אדירים. אחים ואחיות ישירו וירקדו באושר כדי להלל את שמך הקדוש, כדי לפאר אותך, לבטא אותך ולהיות בטוחים בעבודתך, וכן כדי להיות מוכנים להתחשב בעול שלך...” היא התפללה כך בכנות, ורוח הקודש באמת נתנה לה עול. במהלך הזמן הזה, היא נשאה עול כבד, והעבירה את כל ימיה בקריאה, כתיבה והאזנה. היה הייתה עסוקה ככל שהייתה יכולה להיות. מצבה הרוחני היה מצוין ובלבד, היא הייתה תמיד מלאה אנרגיה ונשאה עול. מעת לעת, היא הייתה חלשה, ונתקלה בחומה, אך במהירה היא השיבה לעצמה את מצבה הרגיל. לאחר תקופת זמן כזו, התקדמותה הייתה מהירה, היא הייתה מסוגלת לזכות בהבנה מסוימת של רבים מדברי האל, והיא גם למדה מזמורים במהירות – באופן כללי, מצבה הרוחני היה מצוין. כשהיא ראתה שדברים רבים בכנסייה לא תאמו את רצונו של אלוהים, היא חשה בחרדה, והיא הוכיחה את האחים והאחיות: ”האם זו מסירות לחובתכם? מדוע אתם אפילו לא יכולים לשלם מחיר כל כך קטן? אם אתם לא רוצים לעשות זאת, אני אעשה זאת...”

כשהיא נשאה עול, ככל שרוח הקודש עבדה יותר, כך היא הרגישה יותר חזקה באמונתה. מדי פעם, היה נתקלה בקשיים והפכה לשלילית, אך היא הייתה מסוגלת להתגבר על כך. כלומר כשהיא חוותה את עבודתה של רוח הקודש, אפילו כשמצבה היה נפלא, היא לא הייתה יכולה להימנע מקשיים מסוימים או ממצב חולשה. אלה דברים בלתי נמנעים, אך מהר מאוד, היא הייתה מסוגלת לשוב לעצמה מהמצבים האלה. כשהיא חוותה חולשה, ברגע שהיא התפללה, היא הרגישה ששיעור קומתה באמת אינו מספיק, אך היא הייתה מוכנה לשתף פעולה עם אלוהים. בלי קשר למעשיו של אלוהים, היא הייתה מוכנה לרצות את רצונו, והיא הייתה מוכנה להישמע לכל הסדריו של אלוהים. היו אנשים מסוימים שהחזיקו בדעות מסוימות ובדעות קדומות לגביה. היא הייתה מסוגלת להניח את עצמה בצד ולנקוט יוזמה ולשתף איתם. כאלה הם המצבים של בני האדם במהלך עבודתה הרגילה של רוח הקודש. לאחר תקופת זמן מסוימת, עבודתו של אלוהים התחילה להשתנות, ובני האדם נכנסו כולם לשלב אחר בעבודה, שבו היו לאלוהים דרישות שונות מהם. לכן, היו דברים חדשים שהעלו את הדרישות מבני האדם: ”...יש לי רק שנאה כלפיכם, ולעולם לא ברכות. מעולם לא חשבתי לברך אתכם, ומעולם לא חשבתי להשלים אתכם, מפני שאתם מרדנים מדי. משום שאתם מושחתים ורמאים, ומשום שאיכותכם ירודה ומעמדכם נמוך, אתם לעולם לא לנגד עיני או בלבי. עבודתי נועדה רק לגנות אתכם. ידי לעולם לא רחקה מכם, וכך גם הייסורים שאני

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים ”אני מוכנה”.

ממיט. המשכתי לשפוט אתכם ולקלל אתכם. מפני שאתם לא מבינים אותי, אתם תמיד גורמים לי לחרון אף. על אף שתמיד עבדתי בקרבכם, עליכם לדעת את גישתי כלפיכם. זוהי גישה של גועל בלבד – אין אף גישה או דעה אחרת. אני רק רוצה שתשמשו לי ניגוד לחוכמתי ולעוצמתי הרבה. אתם אך ורק הניגודים שלי, מפני שהצדק שלי מתגלה במרדנותכם. אני מניח לכם לשמש לי ניגודים למען עבודתי – אני מניח לכם להיות נספחים לעבודתי...”

ברגע שהיא ראתה את המילים^[ב] “נספחים” ו”ניגודים”, היא החלה לחשוב: “לפיכך, איך עליי להיות חסידת אל? מכיוון ששילמתי מחיר כזה, אני עדיין ניגוד. ניגוד הוא רק עושה שירות, הלא כן? בעבר, נאמר שלא נהיה עושי שירות, אלא נהיה אנשי האל, אך כיום אנחנו עדיין לא מסוגלים להסיר הכובע הזה, הלא כן? לעושי שירות אין חיים, הלא כן? בלי קשר לכמות הסבל שאעבור, אלוהים לא יהלל זאת! לאחר שאפסיק להיות ניגוד לעוצמתו האדירה של אלוהים, האם זה לא ייגמר?” ככל שהיא חשבה על כך, כך היא חשה יותר מיואשת. היא באה לכנסייה וראתה את מצבם של אחיה ואחיותיה, וחשה אפילו גרוע יותר: “אתם לא בסדר! אני לא בסדר! אני שלילית. אוך! מה אפשר לעשות? אלוהים עדיין לא רוצה אותנו. בכך שאנחנו עושים עבודה כזו, אין סיכוי שהוא לא יהפוך אותנו לשליליים. אני לא יודעת מה הבעיה שלי. אני אפילו לא רוצה להתפלל. כך או כך, אני לא בסדר עכשיו, ואני באמת לא יכולה לעורר את ההינע הפנימי שלי. התפללתי פעמים רבות, ואני עדיין לא מוכנה להמשיך הלאה. כך אני רואה זאת. אלוהים אומר שאנחנו ניגודים, אך ‘ניגודים’ הם רק עושי שירות, הלא כן? אלוהים אומר שאנחנו ניגודים, ולא בניו, ואנחנו גם לא בני עמו. אנחנו לא בניו, ועל אחת כמה וכמה שאנחנו לא בניו בכוריו. אנחנו לא שום דבר, אלא רק ניגודים. עם תואר כזה, איך ייתכן שתהיה לנו תוצאה טובה? לניגודים אין תקווה, משום שאין להם חיים. אילו היינו בניו, אנשיו, הייתה לנו תקווה בכך, ואלוהים היה יכול להשלים אותנו. האם ייתכן שיהיו לניגודים חייו של אלוהים בקרבם? האם אלוהים יכול לשים חיים בתוך בני האדם שמשרתים אותו? בני האדם שהוא אוהב הם אלה שיש להם חייו, ורק בני האדם שיש להם חייו הם בניו, אנשיו. על אף שאני שלילית וחלשה, אני מקווה שכולכם לא שליליים. אני יודעת שנסוגה ושליליות כזו לא יכולות לרצות את רצונו של אלוהים, אך אני לא מוכנה להיות ניגוד. אני מפחדת להיות ניגוד. בכל מקרה, יש לי רק אנרגיה מוגבלת, ואני לא יכולה להמשיך עכשיו. אני מקווה שכולכם לא תלמדו ממני, אלא שתוכלו לזכות ממני בנאורות כלשהי. אני חושבת שאני כמו אדם מת! אני אותיר לכם כמה מילים אחרונות לפני שאני אמות – אני מקווה שתוכלו לשמש ניגודים עד הסוף. אולי בסופו של דבר, אלוהים יהלל את הניגודים..” כשהאחים והאחיות ראו זאת, הם תהו:^[ג]

“איך ייתכן שהיא כל כך שלילית? היא הייתה בסדר בימים האחרונים, הלא כן? מדוע היא קרה כל כך פתאום? מדוע היא לא מתנהגת כרגיל?” היא אמרה: “אל תאמרו שאני לא מתנהגת כרגיל. למעשה, הכל ברור לי בלבי. אני יודעת שלא ריציתי את רצונו של אלוהים – האם זה לא רק משום שאני לא מוכנה לשמש לו כניגוד? לא עשיתי שום דבר אחר חמור מדי. אולי יום אחד, אלוהים ישנה את התואר^[ד] ‘ניגודים’ לברואיו שמשמשים אותו בדרכים חשובות. האם אין בכך תקווה מסוימת? אני מקווה שלא תהיו שליליים או מיואשים, שתהיו מסוגלים

הערות שוליים:

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים “את המילים”.

ג. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים “הם תהו”.

ד. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים “התואר”.

להמשיך להיות חסידי אל ושתהיו ניגודים טובים יותר. כך או כך, אני לא יכולה להמשיך. "בני אדם אחרים שמעו זאת, ואמרו: ^[7] "על אף שאת לא בסדר, אנחנו נמשיך להיות חסידי אל, ולא נוגבל משום שאת שלילית." לאחר שהיא עברה זאת במשך תקופת זמן מסוימת, היא עדיין הייתה שלילית לגבי השימוש בניגוד, ולכן אמרתי לה: "את לא מבינה את עבודתי. את לא מבינה את האמת והמהות הפנימיות שלי או את התוצאה המיועדת של דבריי. את לא יודעת את מטרת עובדתי, או את החוכמה הטמונה בה. את לא תופסת את רצוני. את רק יודעת לסגת משום שאת ניגוד – רצונך במעמד חזק מדי! את מטומטמת! אמרתי לך דברים כה רבים בעבר, ומעולם לא אמרתי שאשלים אותך. האם שכחת? לפני שדובר על ניגודים, האם לא דובר על הבאה לידי שלמות?" "רק רגע, אני אחשוב על זה! לפני שדובר על ניגודים, אכן אמרת שכך הדבר!" "כשדוברתי על הבאה לידי שלמות, אמרתי שרק אחרי שבני האדם ייכבשו, הם יהפכו למושלמים, הלא כן?" "כן!" "דבריי היו כנים, הלא כן? הם נאמרו בתום לב, הלא כן?" "כן! אתה אל שמעולם לא אמר דבר בדרכי רמייה, ואיש לא יכול להכחיש זאת. אך הדרכים שאתה מדבר בהן הן רבות מדי." "דרכי הדיבור שלי משתנות לפי שלבי עבודתי, הלא כן? מה שאני אומר ועושה מותאם לצרכים שלך, הלא כן?" "אתה עובד לפי הצרכים של בני האדם, ואתה מספק את מה שהם צריכים. זה נכון!" "אם כן, האם הדברים שביטאתי בפניך לא הועילו לך? האם הייסורים שהמטתי לא היו למענך?" "אתה עדיין אומר שהם היו למעני! אני עומדת להתייגר בייסורים שלך עד המוות, ואני לא רוצה לחיות עוד. היום אתה אומר דבר אחד, ומחר תאמר דבר אחר. אני יודעת שאם תהפוך אותי למושלמת, זה יהיה למעני, אבל לא הפכת אותי למושלמת – אתה הופך אותי לניגוד ואתה עדיין ממית עליי ייסורים. אתה שונא אותי, הלא כן? איש לא מעז להאמין לדברייך, ורק עכשיו הבנתי שהם נועדו רק להרגיע את לבך השונא ולא כדי להושיע אותי. הסתרת זאת ממני בעבר. אמרת שתהפוך אותי למושלמת ושהייסורים נועדו להפיכתי למושלמת. לכן תמיד נשמעתי לייסורים שלך. מעולם לא תיארתי לעצמי שהיום יהיה לי התואר 'ניגוד'. אלוהים, האם לא מוטב שתיתן לי תפקיד אחר? האם אתה חייב לשים על ראשי את כובע הניגוד? הייתי שמחה להיות שומרת הסף בשמיים. אני מתרועעת אנה ואנה. כעת ידיי ריקות, ואין לי פרוטה. אולם אתה עדיין אומר לי שעליי לשמש 'ניגוד' לך. איך אני יכולה אפילו להראות את פניי?" "עשיתי עבודת ייסורים כה רבה בעבר, ואת עדיין לא מבינה? את לא מבינה את עצמך? ייסורים הם משפט המילים, הלא כן? התואר 'ניגוד' הוא גם משפט המילים, הלא כן?" "לפי הניסוח הזה, הניגודים שאתה מדבר עליהם הם גם שיטה? התואר הזה נועד לשפוט אותי? אם כך הדבר, אני אהיה חסידה שלך." "אם כן, איך תהיי חסידה שלי?" "להיות חסידה שלך – עדיין לא תכננתי איך להיות חסידה שלך! אני רוצה שתאמר מילה שהיא לא שיטה. האם אני ניגוד או לא? האם ניגודים יכולים גם להפוך למושלמים? האם השם 'ניגוד' יכול להשתנות? האם אוכל לשאת עדות מהדהדת בהיותי ניגוד, ואז להפוך לאדם שהופך למושלם, שהוא מופת לאהבה לאלוהים, וידיד קרוב של אלוהים? האם תוכל להשלים אותי? אמור לי את האמת!" "האם את לא יודעת שדברים תמיד מתפתחים ותמיד משתנים? כל עוד את מוכנה כיום להישמע לי ולהיות ניגוד, את תהיי מסוגלת להשתנות. השאלה אם את ניגוד לא נוגעת כלל לגורלך – השאלה החשובה היא אם טבע חייך יכול

הערות שוליים:

ה. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "ואמרו".

להשתנות." "אמור לי! האם אתה יכול להפוך אותי למושלמת או לא?" "כל עוד תהיי חסידת אל ותישמע לי את הסוף, אני מבטיח שאני אוכל להפוך אותך למושלמת." "ואיזה סבל אצטרך לחוות?" "מצוקה וכן המשפט והיסורים של מילים, ובפרט ייסורי המילים – אותם ייסורים שחוות ניגוד!" "גם אותם ייסורים שחוות ניגוד? אבל אם תוכל להפוך אותי למושלמת בכך שאחווה מצוקות, ואם יש תקווה, זה בסדר. אפילו אם יש תקווה מעטה, זה עדיף על להיות ניגוד. התואר 'ניגוד' נשמע כל כך איום. אני לא מוכנה להיות ניגוד!" "מה הבעיה בניגוד? ניגודים הם גם די טובים, הלא כן? האם ניגודים לא ראויים ליהנות מברכות? אם אני אומר שניגודים יכולים ליהנות מברכות, את תהיי מסוגלת ליהנות מברכות. התואר של בני האדם משתנה משום עבודתי, הלא כן? רק התואר מטריד אותך כל כך? ראוי מאוד להיות ניגוד כזה. האם את מוכנה להיות חסידת אל או לא?" "האם תוכל להשלים אותי או לא? האם אתה יכול להתיר לי ליהנות מהברכות שלך?" "האם את מוכנה להיות חסידת אל עד הסוף או לא? האם את מוכנה להעלות את עצמך כקורבן מנחה?" "תן לי לחשוב על זה. ניגוד גם יכול ליהנות מהברכות שלך, ואתה יכול להשלים אותו. לאחר שתשלים אותי, אהיה ידידה קרובה שלך, אבין את כל רצונך, ויהיה לי מה שיש לך. אני אהיה מסוגלת ליהנות ממה שאתה נהנה ממנו, ואדע מה שאתה יודע.... לאחר שאחווה מצוקה ואהפוך למושלמת, אני אוכל ליהנות מברכות. אם כן, מאילו ברכות אהנה, בעצם?" "אל תדאגי מהשאלה מאילו ברכות תיהני. אפילו אילו אמרתי לך, לא היית מסוגלת להעלות אותן על דעתך. אחרי שתהיי ניגוד טוב, תיכבשי ותהיי ניגוד מוצלח. זה האות והמופת של כיבוש, אך כמובן, זה יתאפשר רק לאחר שתיכבשי." "מה הוא האות והמופת?" "זה אות ומופת לכל הגויים, כלומר אלה שלא נכבשו." "כמה בני אדם?" "הרבה בני אדם. לא מדובר רק בארבעת אלפים או חמשת אלפים מכאן – בני האדם מהעולם כולו שמקבלים את השם הזה חייבים להיכבש." "אז לא מדובר רק בחמש או עשר ערים!" "אל תדאגי מזה כעת – אל תדאגי יותר מדי. פשוט התמקדי באופן שעלייך להיווכח כעת! אני מבטיח שאוכל להשלים אותך." "באיזו רמה? ומאילו ברכות אוכל ליהנות?" "מה מדאגי אותך? אני מבטיח שאוכל להשלים אותי. האם שכחת שאני מהימן?" "אתה אכן מהימן, אך חלק משיטות הדיבור שלך תמיד משתנות. היום אתה אומר שאתה מבטיח שתוכל להשלים אותי, אבל מחר אולי תאמר שאתה לא בטוח. ולבני אדם מסוימים, אתה אומר, 'אני מבטיח שאני לא יכול להשלים בני אדם כמוכם.' אני לא יודעת מה פשר דבריך. אני פשוט לא מעזה להאמין לך." "אם כן, האם תוכלי להעלות את עצמך כקורבן מנחה או לא?" "להעלות את מה כקורבן מנחה?" "את עתידך ותקוותיך." "אך! אני אשמח להיפטר מהם! העניין המרכזי הוא התואר 'ניגוד' – אני ממש לא רוצה אותו. אם תסיר את התואר 'ניגוד' עבורי, אהיה פתוחה לכל דבר, ואהיה מסוגלת לעשות הכל. אלה רק זוטות, הלא כן? תוכל להסיר את ההגדרה הזאת?" "זה לא פשוט מדי? אם אני יכול לתת לך את התואר הזה, אני יכול גם לקחת אותו. אולם עכשיו לא הזמן לך – עלייך להשלים את החוויה של שלב העבודה הזה, ורק אז תוכלי לזכות בתואר חדש. ככל שמישהו הוא יותר כמוך, כך הוא צריך יותר להיות ניגוד. ככל שתפחדי יותר להיות ניגוד, כך אתייג אותך יותר כניגוד. עליי להטיל משמעת קשה בבני אדם כמוך ולטפל בהם. ככל שמישהו מרדן יותר, כך הוא יהיה יותר עושה שירות, ובסוף, הוא לא יזכה בדבר." "אם חיפוש כזה, מדוע אני לא יכולה להתנער מהכותרת 'ניגוד'? אנחנו חסידים שלך מזה שנים רבות, וסבלנו לא מעט. עשינו דברים כאלה ואחרים למענך, ויצאנו ברוח ובגשם. כולנו בשלהי צעירותנו. לא התחתנו או הקמנו משפחה, ואלה מביננו שכן עשו זאת, עדיין יצאו. למדתי עד בית הספר התיכון. ברגע ששמעתי שבאת, ויתרתי

על ההזדמנות שלי ללכת לאוניברסיטה. ואתה אומר שאנחנו ניגודים – חווינו אובדן רב! אנחנו עושים את כל הדברים האלה, אבל מתברר שאנחנו כולנו ניגודים שלך. מה זה גורם לחבריי לשעבר לספסל הלימודים ולעמיתים שלי לחשוב עליי? כשהם רואים אותי ושואלים על המעמד והרמה שלי, איך ייתכן שלא אתבייש לספר להם? בהתחלה, שילמתי כל מחיר, משום אמונתי בך, ובני אדם לעגו לי כאילו אני מטומטמת. אבל אני בכל זאת הייתי חסידת אל, וייחלתי לבוא היום שלי, כדי להראות לכל בני האדם שלא מאמינים. אבל במקום זאת, אתה אומר לי היום שאני ניגוד. אם היית נותן לי את התארים הנמוכים ביותר, ואם היית מאפשר לי להימנות עם אנשי המלכות, זה היה בסדר! אפילו אם לא יכולתי להיות תלמידה שלך או אשת סוד שלך, הייתי עדיין שמחה להיות חסידה שלך! אנחנו חסידים שלך מזה שנים רבות. ויתרנו על המשפחות שלנו. והיה כל כך קשה להמשיך לחפש עד היום, אבל יש לנו רק התואר 'ניגוד'! נטשתי הכל למענך. ויתרתי על כל העושר הארצי. בעבר, מישהו הציג לי בן זוג פוטנציאלי. הוא היה יפה מאוד ואופנתי. הוא היה בנו של אדם בכיר מאוד. הייתי מעוניינת בו באותו זמן. אבל ברגע ששמעתי שאלוהים הופיע ושהוא מבצע את עבודתו, שאתה תוכל אותנו אל המלכות ותהפוך אותנו למושלמים, ושדרשת מאיתנו להיות נחושים ולעזוב מאחור את הכל במהירות, הבנתי שאני לא נחושה בכלל. לכן אזרתי עוז וסירבתי להצעה. לאחר מכן, הוא שלח מתנות למשפחה שלי כמה פעמים, אבל אפילו לא הסתכלתי עליהן. באותו זמן, האם אפשר לומר שהייתי עצובה? משהו כל כך טוב נגמר. איך ייתכן שלא הייתי עצובה? הייתי עצובה לגבי זה במשך כמה ימים, עד כדי כך שלא יכולתי לישון בלילות, אבל בסופו של דבר, הרפיתי מזה. בכל פעם שהתפללתי, רוח הקודש ריגשה אותי, ואמרה, 'האם את מוכנה להקריב הכל למעני? האם את מוכנה להקדיש את עצמך למעני?' בכל פעם שחשבתי על הדברים האלה שאמרת, בכיתי. התרגשתי ובכיתי בעצב פעמים רבות מספור. אחרי שנה, שמעתי שהוא התחתן. כמובן, הייתי אומללה, אבל עדיין הרפיתי מזה למענך. מעבר לכך, המזון והלבוש שלי לא שווים דבר – ויתרתי על הנישואין האלה, ויתרתי על כל זה, אז אתה לא צריך לתת לי תפקיד של ניגוד! ויתרתי על נישואין כדי להעלות את עצמי כקורבן מנחה אליך – האירוע החשוב ביותר בחיי! כל חייו של האדם אינם אלא חיפוש אחר בן זוג טוב והקמת משפחה מאושרת. ויתרתי על הדבר הטוב ביותר, ועכשיו ידיי ריקות ואני לגמרי לבד. לאן אתה רוצה שאלך? סבלתי מאז שהתחלתי להיות חסידה שלך. לא היו לי חיים טובים. ויתרתי על המשפחה שלי ועל הקריירה שלי, וכן על הנאות הבשר, אבל עדיין לא די בכל המחיר שכולנו שילמנו עדיין כדי שניהנה מהברכות שלך? אז עכשיו עלה העניין הזה של 'ניגוד'. אלוהים, באמת עברת כל גבול! הבט בנו – אין לנו דבר להסתמך עליו בעולם הזה. חלקינו ויתרו על הילדים שלהם, חלקינו ויתרנו על העבודה שלנו, על בני הזוג שלנו,^[1] וכן הלאה. ויתרנו על כל הנאות הבשר. איזו עוד תקווה יש לנו? איך אנחנו יכולים להמשיך לשרוד בעולם? המחירים האלה ששילמנו לא שווים אף גרוש? האם אתה לא רואה זאת בכלל? מעמדנו כל כך נמוך והאיכות שלנו לקויה – אנחנו מכירים בכך, אבל מתי לא שמענו למה שאתה רוצה שנעשה? עכשיו אתה נוטש אותנו ללא רחמים, עם ה'פיצוי' של להיות ניגודים ותו לא? המחיר ששילמנו העניק לנו רק את התואר^[2] 'ניגוד'? בסופו של דבר, אם בני האדם ישאלו אותנו מה השגנו מהאמונה באלוהים, האם

הערות שוליים:

ו. בטקסט המקורי נכתב "על רעיותינו".

ז. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "את התואר".

אוכל להציב בפניהם את המילה^[1] 'ניגוד' ? איך אני יכולה לפתוח את פי ולומר שאני ניגוד ? אני לא יכולה להסביר להורים שלי, ואני לא יכולה להסביר לבן הזוג הפוטנציאלי שלי לשעבר. שילמתי מחיר כה יקר, ומה אני מקבלת בתמורה הוא להיות ניגוד ! אוי ! אני מרגישה כל כך נורא ! " (היא מכה את ירכיה ומתחילה לבכות). "אילו הייתי אומר כעת שלא אתן לך את התואר 'ניגוד' אלא אהפוך אותך לאחת מאנשיי ואשלח אותך להפיץ את הבשורה, ואם הייתי נותן לך מעמד ושולח אותך לעבוד, האם היית מסוגלת לעשות זאת ? מה השגת באמת משלב אחר שלב בעבודה הזו ? ואפילו סיפרת עכשיו את הסיפור שלך – אין לך בושה ! את אומרת ששילמת מחיר, אבל לא קיבלת דבר. האם ייתכן שלא אמרתי לך מה התנאים שלי לזכייה באדם ? למען מי נועדה העבודה שלי ? האם את יודעת ? את מחייה תלונות ישנות ! האם את אפילו נחשבת בת אנוש כעת ? האם שום חלק מהסבל לא היה יוזמה שלך ? והסבל שלך נועד כדי לזכות בברכות, הלא כן ? האם עמדת בדרישות שלי ? כל מה שאת רוצה הוא לזכות בברכות. אין לך בושה ! מתי היו הדרישות שהצבתי לך דרישות חובה ? אם את מוכנה להיות חסידה שלי, עלייך להישמע לי בכל הדברים. אל תדברי על תנאים. אחרי הכל, אמרתי לך לפני כן שהנתיב הזה הוא נתיב הסבל. הוא מלא באפשרויות קודרות, עם מעט מאוד מזל טוב. האם שכחת ? אמרתי זאת פעמים רבות בעבר. אם את מוכנה לסבול, היי חסידה שלי, ואם את לא מוכנה לסבול, הפסיקי להיות חסידה שלי. אני לא מכריח אותך – את רשאית להישאר ואת רשאית ללכת ! אולם כך נעשית העבודה שלי, ואני לא יכול לעכב את כל עבודתי משום המרדנות האישית שלך. את אולי לא מוכנה להישמע לי, אבל יש בני אדם אחרים שכן מוכנים לעשות זאת. אתם כולכם בני אדם נואשים ! אתם לא מפחדים מדבר ! אתם דנים איתי בתנאים שלכם – האם אתם רוצים להמשיך לחיות או לא ? אתם מתכננים תוכניות משלכם ונאבקים להשיג פרסום ותועלת משל עצמכם. עבודתי נועדה כולה למענכם, הלא כן ? האם אתם עיוורים ? לפני שהתגלמתי כבשר ודם, לא יכולתם לראות אותי, והמילים האלה היו נסלחות, אך כעת אני בשר ודם, ואני עובד בקרבכם, אך אתם עדיין לא רואים אותי ? מה אתם לא מבינים ? אתם אומרים שחוויתם אובדן. לכן התגלמתי כבשר ודם כדי להושיע אתכם, את בני האדם הנואשים, ועשיתי עבודה כה רבה, ועד היום, אתם עדיין מתלוננים – האם אפשר לומר שאני סבלתי ? מה שעשיתי היה למענכם, הלא כן ? יש לי תואר לבני האדם לפי שיעור קומתם הנוכחי. אם אני קורא לכם 'ניגוד', אתם ניגוד תכף ומיד. אם אני קורא לכם 'אנשי האל', אתם אשי האל תכף ומיד. אתם כל מה שאני קורא לכם. המצב הוא כמו שאני מתאר אותו, הלא כן ? והמילה האחת הזו שלי כל כך מרתיחה אותך ? הו, סלחי לי ! אם לא תישמע לי כעת, את תקוללי בסוף – האם תהיי מאושרת אז ? את לא שמה לב לדרך החיים, אלא רק מתמקדת במעמד שלך ובתואר שלך. מה טיב חייך ? אני לא מכחיש ששילמת מחיר יקר, אך הביטי בשיעור קומתך ובנוהג שלל. את עדיין מדברת על התנאים שלך. האם זה שיעור הקומה שהשגת בזכות הנחישות שלך ? האם עדיין יש לך יושרה כלשהי ? האם יש לך מצפון ? האם אני הוא זה שעשה משהו לא מסדר ? האם הדרישות שהצבתי לך היו שגויות ? מה קרה ? אני רוצה שתשמשי כניגוד במשך כמה ימים, ואת לא מוכנה לעשות זאת. איזו מין נחישות היא זו ? אתם כולכם חסרי כוח רצון, ואתם פחדנים ! הענשת בני אדם כמוכם כעת היא דבר שגרתי ! " ברגע שאמרתי זאת, היא לא אמרה דבר.

הערות שוליים:

ח. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "את המילה".

מכיוון שחוויתם עבודה כזו כעת, אתם ודאי תופסים במידה כלשהי את שלבי העבודה של אלוהים ואת השיטות שלו ליצירת שינוי בבני אדם. זו הדרך היחידה להשגת תוצאות בשינוי. בחיפושכם, יש לכם יותר מדי תפיסות, תקוות ועתידים אישיים. העבודה הנוכחית נועדה לטפל ברצונכם במעמד וברצונכם הראוותניים. התקוות, הרצון במעמד^[ט] והתפיסות הם כולם ביטויים קלאסיים של טבע שטני. הסיבה לכך שהדברים האלה קיימים בליבם של בני האדם היא לגמרי משום שרעל השטן תמיד מאכל את מחשבותיהם של בני האדם, ובני האדם תמיד לא מסוגלים להתנער מהפיתויים האלה מהשטן. הם חיים בחטא אך הם לא מאמינים שזהו חטא, והם עדיין מאמינים: "אנחנו מאמינים באלוהים, ולכן הוא חייב להעניק לנו ברכות ולהסדיר הכל למעננו באופן ראוי. אנחנו מאמינים באלוהים, ולכן אנחנו חייבים להיות נעלים על הזולת, וחייב להיות לנו מעמד רם מזה של הזולת ועתיד טוב יותר מזה של כל אדם אחר. מכיוון שאנחנו מאמינים באלוהים, הוא חייב לתת לנו ברכות בלתי מוגבלות. אחרת זו לא הייתה נקראת אמונה באלוהים." במשך שנים רבות, המחשבות שבני האדם הסתמכו עליהן כדי לשרוד איכלו את ליבם עד כדי כך שהם הפכו לבוגדניים, לפחדנים ולמתועבים. לא רק שלא היו להם כוח רצון ונחישות, אלא שהם גם הפכו לתאבי בצע, יהירים וזדוניים. אין להם נחישות שמתעלה על העצמי, ומעבר לכך, אין להם שום אומץ להתנער מכבלי ההשפעות החשוכות האלה. מחשבותיהם וחיייהם של בני האדם רקובים, נקודת המבט שלהם על האמונה באלוהים עדיין מכוערת באופן בלתי נסבל, ואפילו כשבני האדם מדברים על נקודת המבט שלהם על האמונה באלוהים, ההאזנה לכך פשוט בלתי נסבלת. בני האדם הם כולם פחדנים, חדלי אישים, מתועבים וכן שבירים. הם לא נגעלים מכוחות החושך, והם לא רוחשים אהבה אל האור והאמת. במקום זאת, הם עושים כמיטב יכולתם לגרש אותם. מחשבותיכם ונקודות המבט שלכם כיום הם בדיוק כאלה, הלא כן? "מכיוון שיש לי אמונה באלוהים, עליי לקבל שפע ברכות, ויש להבטיח שהמעמד שלי לעולם לא ירד, ושהוא יהיה רם מזה של חסרי האמונה." אתם לא מחזיקים בנקודת מבט כזו בקרבכם במשך שנה או שנתיים בלבד, אלא שאתם מחזיקים בה שנים רבות. דפוסי החשיבה שלכם יותר מדי מבוססים על עסקאות. אף על פי שהגעתם לשלב הזה כיום, עדיין לא הרפיתם מהמעמד, אלא שאתם תמיד נאבקים "לחקור לגביו" ואתם מביטים בו מדי יום, בפחד עמוק שיום אחד מעמדכם יאבד ושמכם ייהרס. בני האדם לעולם לא מניחים בצד את רצונם בנוחות. אתם נשפטים כך כעת, ובסופו של דבר, איזו רמה של הבנה תהיה לכם? אתם תאמרו שעל אף שמעמדכם לא רם, בכל זאת נהניתם מרוממותו של אלוהים. אין לכם מעמד משום שנולדתם כפשוטים, ומעמד נובע מרוממותו של אלוהים – זה מה שהוא מעניק לכם. כיום, אתם מסוגלים באופן אישי לקבל את הכוונתו של אלוהים, את ייסוריו ואת משפטו. זה חלק מרוממותו אף יותר. אתם מסוגלים באופן אישי לקבל את הטיהור והבערה שלו. זו אהבתו האדירה של אלוהים. לאורך העידנים, לא היה אפילו אדם אחד שלא קיבל את הטיהור והבערה של אלוהים, ואפילו אדם אחד לא היה מסוגל להפוך למושלם באמצעות דברי האל. אלוהים מדבר איתכם כעת פנים אל פנים, מטהר אתכם, וחושף את מרדנותכם הפנימית – זו רוממות אמיתית. מה בני האדם יכולים לעשות? בין שאתם בני דוד או צאצאי מואב, לסיכומו של עניין, בני האדם הם יצירים נבראים שאין להם דבר להתרברב עליו. מכיוון שאתם ברואי אל,

הערות שוליים:

ט. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "הרצון ב-".

עליכם למלא את חובתו של ברוא. אין דרישות אחרות מכם. ואתם תתפללו ותגידו: "הו אלוהים! בין שיש לי מעמד או לא, כעת ביכולתי להבין את עצמי. אם מעמדי רם מדי, הסיבה לכך היא רוממותך, ואם מעמדי נמוך מדי, הסיבה לכך היא גזירתך. הכל נתון בידיך. אין לי ברירות או תלונות. אתה גזרת שאיוולד במדינה הזו ולעם הזה, ועליי להיות צייתן לגמרי תחת ריבונותך, מפני שכל דבר הוא דבר שאתה גזרת. אני לא נוטה להתמקד במעמד. אחרי הכל, אני רק חלק מהבריאה הגדולה. אתה יכול לשים אותי בבור התהום או באגם האש והגופרית – אני רק ברוא. אם תשתמש בי, אני ברוא. אם תהפוך אותי למושלם, אני עדיין ברוא. אם לא תהפוך אותי למושלם, אני עדיין אוהב אותך, משום שאני אך ורק ברוא. אני אף ורק ברוא זעיר שאדון הבריאה ברא – רק אחד מבני האנוש הברואים. אתה הוא זה שברא אותי, ועכשיו אני שוב נתון לתזמור שלך. אני מוכן להיות לך כלי וניגוד, משום שהכל הוא מה שאתה גזרת. איש לא יכול לשנות זאת. כל הדברים וכל האירועים הם בידיים שלך." כשתבוא העת הזו, אתם כבר לא תתמקדו במעמד שלכם, ואתם תתנערו מכך. רק אז תהיו מסוגלים לחפש בביטחון ובעוז, ורק אז לבכם יוכל להיות משוחרר מכל כפייה. ברגע שבני האדם ישוחררו מזה, לא יהיו להם עוד דאגות. מה הדאגות של רובכם כרגע? המעמד תמיד מגביל אתכם, ואתם תמיד מחפשים את הסיכויים העתידיים האפשריים שלכם. אתם לוקחים ספר של דבר האל ומעלעלים בו מבלי לראות מה נאמר לגבי יעד האנושות. אתם מסתכלים קצת יותר אבל אתם עדיין לא מוצאים זאת. "איך ייתכן שאין סיכויים עתידיים? האם ייתכן שאלוהים לקח את הסיכויים האלה? לא ייתכן! אם כן, מדוע הם אינם? אלוהים מדבר רק על ניגודים, אז האם אין שום דבר אחר?" אתם חסידי אל כעת, ואתם מבינים במידת מה את שלב העבודה הזה. עם זאת, אתם עדיין לא מניחים בצד את רצונכם במעמד. כשמעמדם רם, אתם מחפשים היטב, אך כשמעמדם נמוך, אתם כבר לא מחפשים. ברכות המעמד תמיד מעסיקות את דעתכם. מדוע רוב בני האדם לא מסוגלים להיפטר מהשליליות? הסיבה לכך היא תמיד סיכויים עתידיים "קודרים", הלא כן? ברגע שאלוהים מבטא את אמירותיו, אתם ממהרים לבדוק מה מעמדם וזהותכם האמיתיים. אתם מציבים את מעמדם וזהותכם בראש סדר העדיפויות שלכם, והחזיונות נמצאים במקום השני. במקום השלישי נמצאת השאלה במה עליכם להיווכח, ובמקום הרביעי נמצא רצונו הנוכחי של אלוהים. אתם קודם כל בודקים אם התואר "ניגודים" שאלוהים הדביק לכם השתנה או לא. אתם קוראים וקוראים, וכשאתם רואים שהתואר "ניגוד" הוסר, אתם שמחים ומודים לאלוהים בלי הרף. אתם מהללים את עוצמתו האדירה. אולם ברגע שאתם מבחינים שאתם עדיין ניגודים, אתם נעצבים ומיד אין לכם אף הנעה בלבכם. ככל שאתם מחפשים כך יותר, כך אתם קוצרים פחות תוצאות. ככל שהרצון של אדם במעמד רב יותר, כך אלוהים יטפל בו יותר. במקרה כזה, על האדם לעבור זיכוכ אדיר. אדם כזה הוא יותר מדי חסר ערך! יש לטפל בו ולשפוט אותו באופן נאות כדי שהוא ירפה מכך באופן יסודי. אם תעסקו כך עד הסוף, לא תקצרו דבר. בני האדם שלא עוסקים בחיפוש חיים לא יכולים לעבור שינוי. בני האדם שלא צמאים לאמת לא יכולים לזכות באמת. אתם לא מתמקדים בעיסוק בהשגת שינוי אישי והיווכחות. אתם תמיד מתמקדים ברצונות ראוותניים ובדברים שמגבילים את אהבתכם לאלוהים ומונעים מכם להתקרב אליו. האם הדברים האלה יכולים לחולל בכם שינוי? האם הם יכולים להכניס אתכם אל המלכות? אם מטרת עיסוקכם היא לא לחפש את האמת, עדיף שתנצלו את ההזדמנות הזו ותחזרו אל העולם כדי להצליח שם. בזבוז זמן כזה באמת לא שווה את זה – מדוע שתענו את עצמכם? האם אתם לא יכולים ליהנות מדברים כאלה בעולם היפהפה? כסף, נשים יפות, מעמד, יוהרה, משפחה, ילדים וכן

האלה – כל אלה הם מוצרי העולם שהם המיטב שתוכלו ליהנות ממנו, הלא כן? מה הטעם להסתובב כאן בחיפוש אחר מקום שבו תוכלו להיות מאושרים? לבר האנוש אין מקום להניח את ראשו, אז איך ייתכן שיהיה לכם מקום למנוחה? איך ייתכן שהוא יברא לכם מקום יפה למנוחה? האם זה אפשרי? מלבד המשפט שלי, כיום אתם יכולים רק לקבל שיעורים על האמת. אתם לא יכולים לזכות ממני בנוחות ואתם לא יכולים לזכות בקן המאושר שאתם חושבים עליו יומם וליל. לא אעניק לכם את העושר שבעולם. אם תעסקו בחיפוש באמת ובתמים, אהיה מוכן לתת לכם את דרך החיים במלואה, כדי שתהיו כמו דג שחזר למים. אם לא תעסקו בחיפוש באמת ובתמים, אני אקח אותה בחזרה. אני לא מוכן לתת את הדברים שאני מבטא לבני האדם שחומדים בנוחות והם בדיוק כמו חזירים וכלבים!

כיצד השלב השני בעבודת הכיבוש נושא פרי

שלב העבודה של עושי שירות הוא השלב הראשון בעבודת הכיבוש. כיום אנחנו נמצאים בשלב השני של עבודת הכיבוש. מדוע ההפיכה למושלמים נדונה בעבודת הכיבוש? היא הנחת יסודות לעתיד – כיום אנחנו נמצאים בשלב האחרון של עבודת הכיבוש, ולאחר מכן, תחל הצרה הגדולה, ובעת הזו, העבודה של הפיכת בני האדם למושלמים תפתח באופן רשמי. הדבר המרכזי כעת הוא כיבוש. עם זאת, זה גם השלב הראשון של ההבאה לידי שלמות – הפיכת הבנתם וציותם של בני האדם למושלמים, שכמובן, עדיין מניחים את היסודות לעבודת הכיבוש אם ברצונכם להפוך למושלמים, עליכם להיות מסוגלים לעמוד איתן בצרה העתידית ולהקדיש את כל כוחכם להרחבת שלב העבודה הבא. זוהי ההבאה לידי שלמות, וזה הרגע שבו בני האדם ייפלו לחלוטין בנחלתו של אלוהים. מה שנדון כעת הוא הכיבוש, וכן ההבאה לידי שלמות. אולם מה שנעשה כעת הוא היסודות להפיכה למושלמים בעתיד. על מנת להפוך למושלמים, על בני האדם לחוות מצוקות, ועליכם לחוות אותה על סמך היסודות של כיבושם. אם לא יהיו לבני האדם היסודות הנוכחיים האלה, ואם הם לא ייכבשו באופן יסודי, הם יתקשו לעמוד איתן בשלב הבא של העבודה. הכיבוש לבדו לא משיג את המטרה הסופית – הוא רק נושא עדות על אלוהים בפני השטן. ההפיכה למושלמים היא המטרה הסופית, ואם לא תהפכו למושלמים, לא תיחשבו לבעלי ערך. רק כאשר בני אדם יתמודדו עם מצוקות בעתיד, יתגלה שיעור קומתם הממשי – במילים אחרות, הטוהר האמיתי של אהבתכם לאלוהים יראה. כעת, כל בני האדם אומרים: "אנחנו נישמע לאלוהים בכל אשר הוא יעשה, ואנחנו מוכנים להיות ניגודים ולהוציא לפועל את עוצמתו של אלוהים ואת טבעו של אלוהים. בין שהוא יעניק לנו את חסדו ובין אם הוא יקלל אותנו או ישפוט אותנו, אנחנו נכיר לו תודה". העובדה שאתם אומרים זאת כעת מעידה על הבנה מעטה, אך השאלה אם תוכלו ליישם זאת במציאות תלויה בשאלה אם הבנתכם מציאותית באמת. העובדה שבני האדם כבר ראו והבינו את הדברים האלה היא הישג של עבודת הכיבוש. השאלה אם תוכלו להפוך למושלמים תיענה בעיקר כשתהיו במצוקה. בעת הזו, יתגלה אם אתם אוהבים את אלוהים באמת בלבכם. ואם באמת תאהבו אותו אהבה טהורה, אתם תאמרו: "אנחנו רק ניגודים. אנחנו ברואים בידיו של

אלוהים. "וכשתפיצו את הבשורה לאומות הגויים, אתם תאמרו": אני רק עושה שירות, ומשום טבענו המושחת, אלוהים דיבר כל כך הרבה, כדי שנראה את טבעו הצודק. אם אלוהים לא היה אומר את הדברים האלה, לא היינו מסוגלים לראות אותו, לא היינו מסוגלים לטעום מחוכמתו ולא היינו מסוגלים לזכות בישועה כה אדירה ובברכה כה אדירה. "אם אתם באמת מחזיקים בהשקפה הזאת, מצבכם טוב. אמרתם כעת דברים רבים כבדרך אגב, ואתם תמיד צועקים את הסיסמאות": אנחנו ניגודים ועושי שירות. אנחנו מוכנים להיכבש ולהעיד עדות מהדהדת על אלוהים. "אתם לא יכולים סתם לצעוק זאת ובזאת לסיים את עבודתכם, וזה לא מוכיח שאתם בני אדם בעלי שיעור קומה. חייבת להיות לכם הבנה אמיתית, והבנתכם חייבת להיבדק

היזכרו בחוויות לאורך תקופת הזמן הזו, והביטו שוב בדברים שאמרתי לאחרונה, ואז השוו אותם למה שאתם עושים. העובדה שאתם לחלוטין ניגודים היא האמת לאמיתה! איזו רמה של הבנה יש לכם כעת? הדעות שלכם המחשבות שלכם, ההתנהגות שלכם, דבריכם ומעשיכם, כל הדברים שאתם מביאים לידי ביטוי – אלה כולם ניגודים לצדק והקדושה של אלוהים, הלא כן? כל מה שמתגלה בדבריו הנוכחיים של אלוהים נוגע לטבע המושחת של האנושות, הלא כן? טבעו הצודק של אלוהים משתקף מהדעות והמניעים שלכם, וממה שאתם חושפים. אלוהים, שחי גם הוא בארץ הטינופת, לא זוהם בטינופת כלל וכלל. הוא חיי באותו עולם מטונף שאתם חיים בו, אך הוא ניחן בהיגיון ותובנה. הוא מתעב את הטינופת. אתם עצמכם לא יכולים לראות את הדברים המטונפים במילים ובמעשים שלכם, אבל הוא יכול לראות אותם – הוא יכול להראות לכם אותם. הדברים הישנים שלכם – היעדר התרבות, התובנה וההיגיון שלכם, אורח החיים הנחשל שלכם – נחשפו כולם בכך שהוא גילה אותם כעת. אלוהים בא אל פני האדמה כדי לעבוד כך, כדי שבני האדם יראו את קדושתו ואת טבעו הצודק. הוא שופט אתכם ומטיל עליכם ייסורים, וגורם לכם להבין את עצמכם. לפעמים אופייכם השטני מופיע, והוא יכול להראות לכם אותו. הוא מכיר את מהותה של האנושות כמו את כף ידו. הוא חי כמוכם, אוכל את אותו מזון שאתם אוכלים, חי בבית דומה לשלכם, אך הוא יודע הרבה יותר מכם. אולם מה שהוא שונא יותר מכל הוא תורות החיים של האנושות והנכלוליות והרמאות של בני האדם. הוא שונא את הדברים האלה והוא לא מוכן להתייחס אליהם. הוא שונא במיוחד את האינטראקציות של בני האדם שמהותן של הבשר והדם. על אף שהוא לא לגמרי מבין חלק מההבנה הכללית של האינטראקציות האנושיות, הוא מודע לגמרי לזמנים שבהם בני האדם, חושפים חלק מטבעם המושחת. בעבודתו, הוא מדבר ומלמד את בני האדם באמצעות הדברים האלה שבהם ובאמצעותם, הוא שופט את בני האדם ומגלה את טבעו הצודק והקדוש. כל בני האדם הופכים לניגודים לעבודתו רק אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם יכול לגלות כל מיני דברים לגבי טבעה המושחת של האנושות ואת כל פרצופיו המכוערים של השטן. אלוהים לא מעניש אתכם, הוא רק רוצה שתשמשו לו ניגודים לקדושתו של אלוהים, ואז אתם לא יכולים לעמוד איתן לבדכם מפני שאתם מטונפים מדי. הוא מדבר באמצעות הדברים האלה שבני האדם מגלים, והוא חושף אותם כדי שבני האדם יוכלו לדעת כמה אלוהים קדוש. הוא לא יניח אפילו לקמצוץ מהטינופת של בני האנוש, ואפילו לא לדעה המטונפת הקטנה ביותר בלבם, או למילים ומעשים שלא עולים בקנה אחד עם רצונו. באמצעות דבריו, לא יישאר זכר לטינופת באף אדם, ובשום דבר – הכל ייחשף. הוא עושה זאת רק כדי שתראו שהוא באמת שונה מבני האדם. הוא נגעל מאוד אפילו מהטיפה הקטנה ביותר של טינופת באנושות. לפעמים בני האדם אפילו לא מבינים, ואומרים: "אלוהים, מדוע אתה תמיד כועס? מדוע אתה

לא מתחשב בחולשותיה של האנושות? מדוע אתה לא מגלה שום סלחנות לאנושות? מדוע אתה כל כך לא "מתחשב באדם? אתה יודע כמה בני האדם מושחתים. אם כן, מדוע אתה בכל זאת מתייחס כך אל בני האדם הוא נגעל מחטא. הוא שונא חטא. הוא נגעל במיוחד מכל מרדנות שיש בכך. כשאתם חושפים טבע מרדני, הוא נגעל עד בלי די. באמצעות הדברים האלה מתבטאים טבעו ומהותו. כשתשוו זאת לעצמכם, אתם תראו שעל אף שהוא אוכל את אותו מזון, לובש את אותם בגדים, ונהנה מאותן הנאות כמו בני האדם, ועל אף שהוא חי לצד האנושות וביחד איתה, הוא לגמרי שונה. זו עצם המשמעות של שימוש כניגוד, הלא כן? באמצעות הדברים האלה בבני האדם, עוצמתו האדירה של אלוהים מתגלה על דרך הניגוד. זוהי חשיכה שמדגישה את קיומו היקר של האור.

כמובן, הוא לא משתמש בכך במכוון כניגוד, אך כשעבודתו מעלה תוצאות, היא מציגה את מרדנותה של האנושות כניגוד לטבעו הצודק של אלוהים. משום ששימשתם ניגוד, יש לכם הזדמנות להכיר את הביטוי הטבעי של טבעו הצודק של אלוהים. משום המרדנות שלכם עצמכם, עברתם משפט וייסורים, אך משום המרדנות שלכם, שימשתם גם כניגודים וזכיתם בחסד העצום שאלוהים העניק לכם. מרדנותכם היא זו שמהווה ניגוד לכול יכולתו וחוכמתו של אלוהים, ומשום כך, זכיתם בישועה כה אדירה, ובברכה כה אדירה. על אף ששום ושוב קיבלתם את השיפוט שלי, זכיתם גם בישועה אדירה שבני האדם של ימים עברו לא זכו לה. העבודה הזו משמעותית עבורכם לאין ערוך. ה"ניגוד" הזה באמת מאוד יקר ערך עבורכם – בזכות שימושכם כניגוד, זכיתם בישועה ובחסד. שימוש כניגוד כזה הוא דבר מאוד יקר ערך, הלא כן? הוא בעל משמעות רבה, הלא כן? משום שאתם חיים באותו מישור שבו אלוהים חי, ומשום שאתם חיים איתו בארץ המטונפת הזו, הפכתם לניגודים שלו וזכיתם בישועה כה מדהימה. אם הוא לא היה מתגלם כבשר ודם, מי היה מרחם עליכם, ומי היה דואג לבני אדם עלובים כמוכם? מי היה מטפל בכך? אם אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לא היה ביניכם, באיזה שלב הייתם מסוגלים לזכות בישועה הזו, שאיש לא זכה לה מעולם? אם לא הייתי מתגלם כבשר ודם כדי לדאוג לכם ולשפוט את חטאיכם, הייתם יורדים שאולה מזמן מאוד, הלא כן? אם לא הייתי מתגלם כבשר ודם כדי להצטנע ביניכם איזו זכות הייתה לכם להיות ניגוד לטבעו הצודק של אלוהים? אתם משמשים כניגודים משום שהתגלמתי כבשר ודם? ביניכם כדי שתוכלו לזכות בישועה כה אדירה, הלא כן? וכל זה נובע מכך שהתגלמתי כבשר ודם, הלא כן? אלמלא אלוהים בהתגלמותו היה חי ביניכם, לא הייתם מסוגלים לגלות שאתם חיים בגיהינום עלי אדמות ושמצבכם גרוע מזה של חזיר או כלב, הלא כן? המשפט והייסורים שזכיתם בהם נבעו מכך שאתם ניגודים לעבודתי כבשר ודם, הלא כן? העבודה של השימוש כניגודים מתאימה לכם מאוד, משום שזכיתם בישועה של משפט האל בזכות כך. האם אתם לא מרגישים שהתברכתם בכך שאתם מסוגלים לשמש כניגודים מוסמכים כל מה שעשיתם הוא העבודה של השימוש כניגודים, אך זכיתם בישועה שמעולם לא תיארתם לעצמכם. השימוש כניגודים הוא חובתכם כעת, והברכות הנצחיות שתיהנו מהן בעתיד יהיו הגמול שאתם זכאים לו. הישועה שאתם זוכים בה היא לא תובנה או הבנה רגעיות כיום, אלא ברכה אדירה יותר – המשך חייכם לנצח נצחים. על אף שאתם נכבשים על ידי היותכם ניגוד, עליכם לדעת שהישועה הזו והברכה הזו היא נפילתכם המלאה בנחלת האל. זהו כיבושכם וזו הדרך שבה תוכלו לזכות טוב יותר בישועה. השימוש כניגוד הוא עובדה, אך אתם ניגודים משום מרדנותכם ומשום כך זכיתם בברכות שאיש מעולם לא זכה להן. כיום אתם רואים ושומעים, ומחר תזכו

בברכות אף אדירות מכף ותקבלו אותן. אם כן, שימוש כניגוד כזה הוא הדבר בעל הערך הרב ביותר, הלא כן בזכות הניגוד של הטבע המרדני שלכם, עבודת הכיבוש הנוכחית נושאת פרי. במילים אחרות, שיא הייסורים והמשפט השניים הוא הפיכת הטינופת והמרדנות שלכם לניגוד, כדי שתוכלו לראות את טבעו הצודק של אלוהים. כשתהפכו שוב לצייתנים בייסורים והמשפט השניים, כלל טבעו הצודק של אלוהים יתגלה לכם לגמרי כלומר ברגע שבו עבודת הכיבוש שלכם תסתיים, תמלאו את חובתכם כניגוד. לא מדובר בתווית שהודבקה לכם בכוונה, אלא השלמה של עבודת הכיבוש הראשונה באמצעות תפקידכם כעושי שירות – גילוי טבעו הצודק של אלוהים, שלא ניתן לפגוע בו. בכך שתשמשו כניגוד ובאמצעות מרדנותכם כניגוד, עבודת הכיבוש השנייה נשאה פרי. טבעו הצודק של אלוהים, שלא התגלה לכם לגמרי בפעם הראשונה, נפתח בפניכם לגמרי כדי שתוכלו לראות את כלל טבעו הצודק, את כל מי שאלוהים הינו – החוכמה והפלא של עבודתו, הקדושה והטהורה. הפירות האלה של עבודתו הושגו באמצעות תקופות שונות של כיבוש וכן רמות שונות של משפט. ככל שמשפטו יתקרב יותר לשיאו, כך הוא יהיה מסוגל יותר לחשוף את טבעם המושחת של בני האדם, וכך הוא יהיה מסוגל יותר להשיג את תוצאת הכיבוש. כל טבעו הצודק מתגלה מתוך עבודת הכיבוש הזו. עבודת הכיבוש מחולקת לשני שלבים שמתבצעים בזמנים שונים וברמות שונות. וכמובן, גם התוצאות המושגות שונות. כלומר רמת הציות של בני האדם מעמיקה יותר ויותר. מהשלב הזה והלאה, סוף-סוף אפשר יהיה להעלות את בני האדם על המסלול הנכון להבאה לידי שלמות לאחר שכל עבודת הכיבוש (תושלם) כשהמשפט השני ישיג את תוצאותיו הסופיות) אלוהים סוף-סוף לא ישפוט את האנושות, אלא יאפשר להם לעלות על המסלול הנכון לחוויית החיים. זאת משום שהמשפט מייצג כיבוש, והכיבוש והמשפט באים לידי ביטוי בייסורים.

רק בכך שאלוהים מתגלם כבשר ודם במקום הנחשל והמטונף ביותר, הוא יכול לחשוף את כלל טבעו הקדוש, והצודק. ובאמצעות מה נחשף טבעו הצודק? באמצעות שיפוט חטאיהם של בני האדם, באמצעות שיפוט השטן באמצעות סלידה מחטאים ובאמצעות שנאה אל אויביו, שמורדים בו ומתנגדים אליו. מה שאני אומר יום נועד לשפוט את חטאיהם של בני האדם ואת מרדנותם. הוא נועד לקלל את מרדנותם של בני האדם. הרמאות והנכלוליות שלהם, ומילותיהם ומעשיהם – כל הדברים שלא עולים בקנה אחד עם רצונו של אלוהים – יעברו שיפוט, ורשעותם של בני האדם תוגדר כחוטאת. אלוהים מדבר לפי עקרונות המשפט, והוא מגלה את טבעו הצודק על-ידי שיפוט רשעותם, הטלת קללה על מרדנותם, וחשיפת כל פרצופיהם המכוערים. הקדושה מייצגת את טבעו הצודק של אלוהים. קדושתו היא למעשה טבעו הצודק. הרקע לדבריי היום הוא הדיבור, השיפוט ועשיית עבודת הכיבוש לאור הטבע המושחת שלכם. רק זה מהווה עבודה אמיתית, ורק זה יכול לגלות את קדושתו של אלוהים לחלוטין על דרך הניגוד. אילו לא היה לכם טבע מושחת כלל וכלל, אלוהים לא היה שופט אתכם, ולא הייתם מסוגלים לראות טבעו הצודק. מכיוון שיש לכם טבע מושחת, אלוהים לא יניח לכם. מתוך כך מתגלה קדושתו של אלוהים. אם הטינופת והמרדנות של האדם חמורות מדי, ואלוהים היה רואה זאת ולא אומר דבר, ולא היה שופט אתכם או ממיט עליכם ייסורים משום הרשעות שלכם, הדבר היה מוכיח שהוא לא אלוהים כלל וכלל, משום שהוא לא היה שונא חטא, אלא שהוא היה מטונף בדיוק כמו האנושות. אני שופט אתכם כיום משום הטינופת שלכם. אני ממיט עליכם ייסורים משום השחיתות והמרדנות שלכם. הדבר לא נועד להפגין כוח ויוקרה בקרבכם, או להתעמר בכם במכוון, אלא שהוא נעשה מפני שאתם חיים בארץ של טינופת והטינופת הזו

זיהמה אתכם כל כך. פשוט איבדתם הרבה מהיושר שלכם, ומהאנושיות שלכם, ואתם ממש כמו חזירים שחיים במקומות המצחינים ביותר. משום הדברים האלה אתם נשפטים, ומשום כך חרון אפי בא עליכם. משום השיפוט האלה, הייתם מסוגלים לראות שאלוהים הוא אלוהים הצודק, ושאלוהים הוא האל הקדוש. הקדושה והצדק שלו הן הסיבה לכך שהוא שפט אתכם והביא עליכם את חרון אפו. מפני שהוא יכול לגלות את טבעו הצודק כשהוא רואה את המרדנות של האנושות, ומפני שהוא יכול לגלות את קדושתו כשהוא רואה את הטינופת של האנושות, די בכך כדי להוכיח שהוא אלוהים עצמו, שהוא קדוש וללא דופי, אך אשר גם נולד בארץ של טינופת. אילו הוא היה אדם שמטנף את עצמו ואת זולתו, ואם לא היו לו אף מרכיבים של קדושה או טבע צודק, הוא לא היה כשיר לשפוט את הרשעות של האנושות או להיות שופט האנושות. אילו האדם היה שופט את האדם הדבר יהיה כמו סטירת לחי עצמית, הלא כן? איך ייתכן שלמישהו תהיה הזכות לשפוט אדם כמוהו, שהוא מטונף בדיוק כמוהו? היחיד שיכול לשפוט את כל האנושות המטונפת הוא אלוהים הקדוש עצמו, ואיך ייתכן שהאדם ישפוט את חטאי האדם? איך ייתכן שהאדם יהיה מסוגל לראות את חטאיו של האדם, ואיך ייתכן שהוא יהיה כשיר לגנות את האדם? אם לאלוהים לא הייתה הזכות לשפוט את חטאיו של האדם, איך ייתכן שהוא היה אלוהים הצודק עצמו? כשמתגלה טבעם המושחת של בני האדם, אלוהים מדבר כדי לשפוט אותם, ורק אז הם יכולים לראות שהוא קדוש. משפט, ייסורים והחשיפה של חטאי האנושות – אף אדם או דבר לא מסוגל להימלט מהמשפט הזה. אלוהים שופט כל דבר מטונף. רק בזכות כך ניתן לומר שטבעו של אלוהים צודק. אחרת, איך אפשר יהיה לומר שאתם ראויים להיקרא ניגודים?

העבודה שהתבצעה בעם ישראל שונה עד מאוד מהעבודה של ימינו. יהוה הוביל את חייהם של בני ישראל, אך הוא לא שפט אותם והמיט עליהם ייסורים במידה שהדבר נעשה כעת, משום שבזמן ההוא, בני האדם הבינו מעט מדי מהדברים בעולם, וטבעם היה מושחת רק במקצת. בזמן ההוא, בני ישראל נשמעו ליהוה בכל אופן כשהוא ציווה עליהם לבנות מזבחות, הם מיהרו ועשו זאת, וכשהוא ציווה עליהם ללבוש את בגני הכהונה, הם נשמעו לו. בזמן ההוא, יהוה היה ממש כמו רועה המוביל עדר כבשים על פני האדמה, וכל הצאן התקדמו לאן שהרועה הוביל אותן, לאכול עשב במרעה. יהוה הוביל את חייהם. הוא הנחה אותם בעניינים של מזון, לבוש מחסה ותחבורה. זו לא הייתה העת לגילוי טבעו של אלוהים משום שבני האדם של אותה תקופה היו עוללים בני יומם, והיו מעט מאוד בני אדם מרדנים או מתקוממים, והם עדיין לא הזדהו. לכן הם לא היו יכולים להיות ניגודים לטבעו של אלוהים. קדושתו של אלוהים מתגלה בבני האדם בארץ של הטינופת. וכעת בני האדם האלה בארץ הטינופת מגלים את הטינופת שלהם, ולאחר מכן אלוהים יערוך משפט. כך מתבטא מה שאלוהים הינו במשפטו של אלוהים. ומדוע הוא שופט? הוא עושה זאת משום שהוא נגעל מחטאים, ולכן הוא מסוגל לבטא דברי משפט. אילו הוא לא היה נגעל ממרדנותה של האנושות, האם הוא מלא בכל כך הרבה חמה? אם הוא לא היה נגעל וסולד מכך, ואם בני האדם היו מרדנים אך הוא לא היה שם לכך את לבו, הדבר היה מוכיח שהוא מטונף בדיוק כמו האנושות. הסיבה לכך שהוא מסוגל לשפוט את האנושות ולהמיט עליה ייסורים היא שהוא נגעל מטינופת. כל מה שמגעיל את אלוהים הוא מה שאין לו עצמו. אם היו גם בו מרדנות והתקוממות, הוא לא היה נגעל מבני אדם מתקוממים ומרדנים. אם עבודתו באחרית הימים עדיין הייתה נעשית בעם ישראל, לא הייתה לה כל חשיבות. מדוע העבודה של אחרית הימים נעשית בסין, שהיא המקום החשוך והנחשל ביותר? הדבר

נועד לגלות את הקדושה והצדק של אלוהים. לפשוטו של עניין, ככל שמקום חשוך יותר, כך קדושתו של אלוהים תתגלה באופן טוב יותר. האמת היא שכל זה נועד למען עבודתו של אלוהים. רק כעת אתם יודעים שאלוהים בשמיים ירד אל פני האדמה ועומד כיום ביניכם, ושהוא מודגש לנוכח הטינופת והמרדנות שלכם, ולכן התחלתם להבין את אלוהים – זה דבר מרומם מאוד, הלא כן? האמת היא שאתם קבוצה של בני אדם בסין שנבחרו, ומפני שנבחרתם ונהניתם מחסדו של אלוהים, ומפני שאתם לא כשירים ליהנות בהרבה מחסדו, הדבר מוכיח שכל זה הוא דבר מרומם מאוד עבורכם. אלוהים התגלה אליכם וגילה בפניכם את כל טבעו הקדוש, והוא העניק לכם את כל זה, ואפשר לכם ליהנות מברכות רבות. לא רק בחנתם את טבעו הצודק, אלא באופן חשוב יותר, טעמתם את הישועה שלו וכן את גאולתו ואהבתו האינסופית. אתם, בני האדם המטונפים ביותר, קיבלתם חסד כה רב – האין זו ברכה? האין זה רוממות מאלוהים? מעמדכם הוא הנמוך ביותר, ואינכם כשירים לקבל ברכה כה אדירה, אבל אלוהים בכל זאת רומם אתכם. האם אתם לא מתביישים? אם לא תוכלו למלא תא חובתכם, בסופו של דבר תתביישו בעצמכם לחלוטין. אתם תטילו על עצמכם ייסורים. אלוהים לא מכה אתכם או מעניש אתכם כרגע בשרכם בריא ושלם, אך בסופו של דבר, דברי האל ימיטו עליכם בושה. עד עתה, מעולם לא הטלתי ייסורים בפומבי על אף אדם. אמרתי דברים קשים, אך איך נהגתי אל בני האדם? הייתי מנחם, הוכחתי אותם, וכן הזהרתי אותם. התכלית היחידה לכך הייתה להושיע אתכם. האם ייתכן שאתם באמת לא מבינים את כוונתי? כשאני אומר זאת, על כולכם להבין, והדברים האלה אמורים לעורר בכם השראה. יש רבים מבינכם שמבינים זאת סוף-סוף? הברכה הזו מתקבלת בזכות שימושכם כניגודים, הלא כן? שימוש כניגוד הוא הדבר המבורך ביותר, הלא כן בסופו של דבר, כשתפיצו את הבשורה, תאמרו: "אנחנו ניגודים טיפוסיים." ישאלו אתכם: "מה זה ניגוד טיפוס?" ואז תאמרו: "לאלה מאיתנו משרתים כניגוד לעבודתו של אלוהים ולעוזו קוראים ניגוד. בזכות מרדנותנו, אנחנו משרתים כניגודים לכל טבעו הצודק. אנחנו כלי השרת והנספחים לעבודתו הסופית של אלוהים אנחנו הכלים." כשהם ישמעו זאת, הם יסתקרו. ואז תאמרו: "אנחנו גם האות והמופת להשלמת העבודה של – התבל כולה, ולכיבוש האנושות כולה. בין שאנחנו קדושים או מטונפים, אנחנו יותר מבורכים מכם, משום שראינו את אלוהים. עוזו של אלוהים בא לידי ביטוי בהזדמנות שבה הוא כבש אותנו, ומשום הטינופת והשחיתות שלנו, טבעו הצודק בא לידי ביטוי. האם אתם מסוגלים לשאת עדות לעבודת האל באחרית הימים אין לכם שום זכות! אלוהים מרומם אותנו בלבד! על אף שאנחנו לא יהירים, אנחנו גאים להלל את אלוהים משום שאף אחד אחר לא יכול להיות כל כך מבטיח, ואף אחד אחר לא יכול ליהנות מברכה כה אדירה. מפליא." שבני אדם מטונפים כאלה יכולים באמת לשמש כניגודים בניהולו של אלוהים, ואנחנו אדירי תודה עד בלי די הם ישאלו: "אם כן, מהם אות ומופת?" ואתם תאמרו: "אנחנו בני האדם המרדנים ביותר מכל האנושות, וגם המטונפים ביותר. אנחנו אלה שהשטן השחית יותר מכל, ואנחנו בני האנוש הנחשלים והעלובים ביותר ששייכים לבשר והדם. אנחנו הייצוג הטיפוסי של בני אדם שהשטן משתמש בהם. כעת אלוהים בחר בנו להיות בני האדם הראשונים שהוא כובש מכל האנושות. ראינו את טבעו הצודק של אלוהים, ירשנו את הבטחתו, והוא יכבוש בני אדם נוספים דרכנו. זו הסיבה שאנחנו האות והמופת לבני האדם באנושות שייכבשו." זו העדות הטובה ביותר שלכם, וזו החוויה הטובה ביותר שלכם.

סוד העניין של עבודת הכיבוש (2)

בעבר רציתם למשול כמו מלכים, והיום עליכם לוותר על כך. אתם עדיין רוצים למשול כמו מלכים, לשאת את השמיים ולתמוך בארץ. כעת, חשבו על כך: האם אתם כשירים לכך? הרי אתם חסרי היגיון, הלא כן? האם הדבר שאתם מחפשים ומקדישים לו את תשומת לבכם מציאותי? אתם אפילו לא ניחנים באנושיות רגילה – האין זה עלוב? לכן, כיום אני מדבר רק על כיבושכם, על נשיאת עדות, שיפור איכותכם והיווכחות בדרך שבה תהפכו למושלמים. אנחנו לא מדברים על שום דבר מלבד זאת. יש כאלה שמותשים מהאמת הטהורה, וכשהם רואים את כל הדיבור הזה על אנושיות רגילה ושיפור איכותם של בני אדם, הם מסתייגים מכך. לא קל להפוך למושלם את מי שלא אוהב את האמת. כל עוד אתם נוכחים כיום, ופועלים על פי רצון האל, צעד אחר צעד, האם ניתן יהיה לסלק אתכם? אחרי שאלוהים עשה עבודה כה רבה בסין היבשתית – עבודה בקנה מידה גדול כל כך – ולאחר שהוא אמר דברים כה רבים, האם הוא יאמר נואש באמצע הדרך? האם הוא יוביל בני אדם לבור התהום? המפתח כיום הוא שעליכם לדעת את מהות האדם, ועליכם לדעת במה עליכם להיווכח. עליכם לדבר על היווכחות בחיים, ועל שינויים בטבעכם, על אופן הכיבוש בפועל, ועל האופן שבו יש להישמע לאלוהים לחלוטין, לשאת את העדות האחרונה על אלוהים, ולהגיע לציות עד מוות. עליכם להתמקד בדברים האלה, וקודם כל להניח בצד את כל מה שלא מציאותי או לא חשוב ולא להתייחס אליו. כיום, עליכם להיות מודעים לאופן שבו יש להיכבש, ולאופן שבו בני אדם מתנהלים לאחר שהם נכבשו. אתם אולי אומרים שנכבשתם, אבל האם תוכלו להישמע עד מוות? עליכם להיות מסוגלים להישמע לאלוהים עד הסוף גם אם אין לכם סיכויים עתידיים, ואסור לכם לאבד את האמונה באלוהים בלי קשר לסביבתכם. בסופו של דבר, עליכם להשיג שני היבטים של עדות: עדותו של איוב – צייתנות עד מוות – ועדותו של פטרוס – אהבה עילאית כלפי אלוהים. מהיבט אחד, עליכם להיות כמו איוב: לא היה לו רכוש חומרי, והוא נתקף בכאב הבשר, אך הוא בכל זאת לא זנח את שמו של יהוה. זו עדותו של איוב. פטרוס אהב את אלוהים עד מותו. כשהוא מת – כשהוא נצלב – הוא עדיין אהב את אלוהים. הוא לא חשב על סיכויי העתידיים ולא עסק בתקוות לתהילה או במחשבות ראוותניות, והוא שאף רק לאהוב את אלוהים ולהישמע לכל הסדריו של אלוהים. זה הרף שעליכם לעמוד בו כדי שתיחשבו כמי שנשא עדות וכדי שתהפכו מושלמים לאחר כיבושכם. אילו בני האדם כיום ידעו באמת את מהותם ומעמדם, האם הם היו בכל זאת מחפשים סיכויים עתידיים ותקוות? מה שעליכם לדעת הוא זה: גם אם אלוהים לא יהפוך אותנו למושלמים, עלינו להיות חסידי האל. כל דבר שהוא עושה כעת הוא טוב ולמעננו, כדי שהטבע שלנו יוכל להשתנות ונוכל להיפטר מהשפעתו של השטן, כדי לאפשר לנו להיות בארץ הזוהמה אך להיפטר מהטומאה, להתנער מהזוהמה ומהשפעתו של השטן, כדי לאפשר לנו להשאיר את השפעת השטן מאחורינו. כמובן, זה מה שנדרש מכם, אבל עבור אלוהים זהו רק כיבוש שנועד לאפשר לבני אדם לגמור בדעתם להישמע לו ולהיות מסוגלים להתמסר לכל תזמוריו של אלוהים. כך ניתן יהיה להגיע להישגים. כיום, רוב בני האדם כבר נכבשו אך עדיין יש בקרבם מרדנות והתנגדות רבה. שיעור קומתם האמיתי של בני האדם עדיין נמוך מדי, והם מתעוררים לפעולה רק אם יש תקוות וסיכויים עתידיים. אם אין תקוות

וסיכויים עתידיים, הם הופכים לשליליים ואפילו שוקלים לעזוב את אלוהים. ולבני האדם אין רצון עז לשאוף להביא לידי ביטוי את האנושיות הרגילה. לא יעלה על הדעת. לפיכך, על ידי עדיין לדבר על כיבוש. למעשה, הפיכת בן אדם למושלם מתבצעת במקביל לכיבושו: כשאתם נכבשים, מושגות גם ההשפעות הראשונות של עשייתכם למושלמים. כשיש פער בין הכיבוש וההפיכה למושלם, היקפו כהיקף השינוי בני האדם. הכיבוש הוא השלב הראשון של ההפיכה למושלם, ואין פירושו שבן האדם הופך למושלם לגמרי, או שהוא נפל לגמרי בנחלת האל. לאחר שבן אדם נכבש, ישנם כמה שינויים בטבעו, אך שינויים כאלה פעוטים בהשוואה לשינויים בבן אדם שנפל לגמרי בנחלת האל. כיום, מה שנעשה הוא העבודה הראשונית של הפיכת בני אדם למושלמים – כיבושם – ואם לא תוכלו להיכבש, לא תהיה לכם דרך להפוך למושלמים וליפול לגמרי בנחלת האל. בסך הכל תזכו בכמה דברי ייסורים ומשפט, אבל הם לא יהיו מסוגלים לשנות את לבכם לחלוטין. לכן תימנו על בני האדם שיסולקו. זה יהיה בדיוק כמו התבוננות בסעודה מפוארת המונחת על השולחן מבלי לאכול אותה. האין זו טרגדיה? לכן עליכם לשאוף לשינויים: גם הכיבוש וגם העשייה למושלם קשורים שניהם לשאלות אם נעשו בכם שינויים ואם אתם ממושמעים – והתשובות לשאלות האלה הן שיקבעו אם תוכלו ליפול בנחלת האל. דעו לכם ש"כיבושכם" ו"הפיכתכם למושלמים" בסך הכל מבוססים על מידת השינוי בכם והמשמעת שלכם, וכן על מידת הטוהר של אהבתכם כלפי אלוהים. מה שנדרש כיום הוא שתוכלו להפוך למושלמים לחלוטין, אבל ראשית עליכם להיכבש – עליכם להכיר מספיק את הייסורים והמשפט מידי אלוהים, להיות בעלי אמונה וחסידים האל, ולהיות בני אדם השואפים לשינויים ולהשפעה. רק כך תהיו בני אדם השואפים להפוך למושלמים. עליכם להבין שבמהלך הפיכתכם למושלמים, אתם תיכבשו, ובמהלך כיבושכם תהפכו למושלמים. כיום, אתם יכולים לרצות להפוך למושלמים או לרצות שינויים באנושיות החיצונית שלכם ושיפורים באיכותכם, אך החשיבות העיקרית היא בכך שתוכלו להבין שיש משמעות ותועלת לכל מה שאלוהים עושה כיום: כך אתם יכולים להיות בעולם של זוהמה, לברוח מהזוהמה ולהתנער ממנה. כך אתם יכולים להתגבר על השפעת השטן ולהשאיר מאחוריהם את ההשפעה האפלה של השטן – ובהתמקדות בדברים האלה, אתם מוגנים בעולם הזוהמה הזה. בסופו של דבר, איזו עדות תתבקשו לשאת? אתם חיים בעולם של זוהמה אבל יכולים להפוך לקדושים ולא להיות מזוהמים וטמאים עוד. אתם חיים בתחומי של השטן אבל אתם משילים מעליכם את השפעתו של השטן, והשטן לא שולט בכם ולא מטריד אתכם, ואתם בידי של הכל יכול. זו העדות לניצחון במאבק נגד השטן וההוכחה לניצחון הזה. אתם יכולים לזנוח את השטן. מה שאתם מביאים לידי ביטוי לא חושף את השטן, אלא זהו מה שאלוהים דרש שהאדם יגשים כשהוא ברא את האדם: אנושיות רגילה, רציונליות רגילה, תובנה רגילה, נחישות רגילה לאהוב את אלוהים ונאמנות לאלוהים. זו העדות שנושאים ברואי האל. אתם אומרים, "אנחנו חיים בארץ של זוהמה, אבל בזכות הגנת האל, בזכות מנהיגותו ומפני שהוא כבש אותנו, נפטרנו מהשפעת השטן. היכולת שלנו להישמע לאלוהים כיום גם היא נובעת מכך שאלוהים כבש אותנו, ולא מהיותנו טובים או מאהבתנו הטבעית כלפי אלוהים. רק מפני שאלוהים בחר בנו והועיד אותנו, נכבשנו כיום, ורק משום כך אנחנו מסוגלים לשאת עליו עדות ויכולים לשרת אותו. ורק מפני שהוא בחר בנו והגן עלינו, ניצלנו ויצאנו מתחומי של השטן, ורק משום כך אנחנו יכולים להשאיר מאחורינו את הזוהמה ולהיטהר באומת התנין הגדול האדום כאש." בנוסף, מה שאתם מביאים לידי ביטוי כלפי חוץ יוכיח שאתם ניחנים באנושיות רגילה, שדבריהם רציונליים ושאתם מביאים לידי ביטוי דמות אדם רגיל.

כשאחרים רואים אתכם הם לא צריכים להגיד, "האין זה צלם התנין הגדול האדום כאש? התנהגות האחיות לא הולמת לאחיות, התנהגות האחים לא הולמת לאחים, והם חסרים את הנימוס של הקדושים." הם לא צריכים להגיד, "מה הפלא שאלוהים אמר שהם צאצאיו של מואב, הוא לגמרי צדק!" אם בני אדם מסתכלים עליכם ואומרים, "אף על פי שאלוהים אמר שאתם צאצאי מואב, מה שאתם מביאים לידי ביטוי הוכיח שהשארתם מאחוריהם את השפעתו של השטן; על אף שהדברים האלה עדיין בקרבכם, אתם מסוגלים להפנות להם את גבכם," הדבר מוכיח שנכבשתם לגמרי. אתם, שנכבשתם וניצלתם, תאמרו, "נכון שאנחנו צאצאי מואב, אבל אלוהים הושיע אותנו, ואף על פי שנהוג היה בקרב בני ישראל לנטוש ולקלל את צאצאי מואב ולהגלות אותם לחיות בין הגויים, היום אלוהים הושיע אותנו. נכון שאנחנו בני האדם המושחתים ביותר – זה היה צו האל וזו עובדה שאיש לא יכול להכחיש. אולם היום ברחנו מההשפעה הזו. אנחנו מתעבים את אבינו הקדמון, ומוכנים להפנות את גבינו לאבינו הקדמון, לנטוש אותו לגמרי ולהישמע לכל הסדריו של אלוהים, לפעול על פי רצון האל ולמלא את דרישותיו מאיתנו, ולהשביע את רצון האל. מואב בגד באלוהים, הוא לא פעל על פי רצון האל ואלוהים שנא אותו. אולם עלינו להבין ללבו של אלוהים, וכיום, היות שאנחנו מבינים את רצון האל, אסור לנו לבגוד באל ועלינו להתכחש לאב הקדמון הישן שלנו!" דיברתי קודם לכן על התכחשות לתנין הגדול האדום כאש – כיום, זוהי בעיקר ההתכחשות לאביהם הקדמון של בני אדם. זוהי אחת העדויות לכיבוש בני האדם, ובלי קשר לאופן היווכחותכם כיום, אסור שעדותכם בתחום זה תלקה בחסר.

איכותם של בני האדם נמוכה מדי. הם נעדרי אנושיות רגילה. התגובות שלהם איטיות מדי ונרפות מדי. ההשחתה על ידי השטן הותירה אותם רדומים וקהי מחשבה, ואף שהם לא יכולים להשתנות לגמרי תוך שנה או שנתיים, עליהם לגמור בדעתם לשתף פעולה. אפשר לומר שזו גם עדות בפני השטן. העדות של היום היא ההשפעה שהושגה בזכות עבודת הכיבוש הנוכחית, וכן מופת ודגם לחיקוי לחסידי האל בעתיד. בעתיד, עבודה זו תתפשט לכל האומות – העבודה המתבצעת בסין תתפשט לכל האומות. צאצאיו של מואב הם העם השפל ביותר בעולם. יש ששואלים, "האין צאצאיו של חם השפלים ביותר?" צאצאי התנין הגדול האדום כאש וצאצאיו של חם מייצגים דברים שונים, וצאצאיו של חם הם עניין שונה: בלי קשר לקללה המוטלת עליהם, הם עדיין צאצאיו של נח. עם זאת, מקורותיו של מואב לא היו טהורים – הוא נבע מהוללות, וזה ההבדל. על אף ששניהם קוללו, מעמדם לא היה זהה, ולכן צאצאי מואב הם העם השפל ביותר בעולם – ואין עובדה משכנעת יותר מכיבוש העם השפל ביותר בעולם. העבודה של אחרית הימים מפרה את כל הכללים, וגם אם קוללתם או נענשתם, כל עוד אתם מסייעים לעבודה שלי ומועילים לעבודת הכיבוש של היום; בין שאתם מצאצאי מואב או מבניו של התנין הגדול האדום כאש, כל עוד אתם ממלאים את החובות של ברואי אל בשלב העבודה הזה ועושים כמיטב יכולתכם, תושג ההשפעה המתאימה. אתם מבניו של התנין הגדול האדום כאש ומצאצאיו של מואב. לסיכום, כל מי שעשוי בשר ודם הוא ברוא אל שהבורא ברא. אתם ברואי אל – לא צריכה להיות לכם ברירה וזו חובתכם. כמוכן, כיום, עבודת הבורא מכוונת לתבל כולה. בלי קשר למוצא שלכם, מעל הכל אתם ברואי אל. אתם – צאצאי מואב – נמנים על ברואי האל, אלא שאתם במעמד נמוך יותר. מכיוון שהיום עבודת האל נעשית בקרב כל הברואים, ומכוונת לתבל כולה, הבורא יכול לבחור כל עם, עניין או דבר לביצוע עבודתו. לא אכפת לו צאצאים של מי אתם. כל עוד אתם נמנים על ברואי האל, וכל עוד אתם מועילים לעבודתו – עבודת העדות והכיבוש – הוא יבצע את עבודתו בכם

ללא היסוס. העובדה הזו מנפצת את התפיסות המסורתיות של בני האדם, לפיהן אלוהים לעולם לא יפעל בקרב הגויים, ובמיוחד לא בקרב המקוללים והשפלים. באשר לבני האדם המקוללים, הדורות הבאים שלהם יהיו מקוללים גם הם לעולמים. לעולם לא יהיה להם סיכוי לישועה. אלוהים לעולם לא ירד ארצה ויעבוד בארץ של גויים, ולעולם לא תדרוך כף רגלו בארץ של זוהמה, מפני שהוא קדוש. עבודתו של אלוהים באחרית הימים ריסקה את כל התפיסות האלה. דעו לכם שאלוהים הוא אלוהים של כל הברואים, יש לו ריבונות על השמיים והארץ וכל צבאם, והוא לא רק האל של עם ישראל. לכן, העבודה הזו בסין היא בעלת חשיבות עליונה. האם היא לא תתפשט לכל האומות? העדות הגדולה של העתיד לא תהיה מוגבלת לסין. אילו אלוהים רק כבש אתכם, האם השדים היו משתכנעים? הם לא מבינים את הכיבוש, או את כוחו האדיר של אלוהים. רק כשהעם שאלוהים בחר מהתבל כולה יראה את ההשפעות הסופיות של העבודה הזו, ייכבשו כל הברואים. צאצאי מואב הם העם הנחשל והמושחת ביותר בעולם. רק אם בני האדם האלה יוכלו להיכבש – רק אם בני האדם המושחתים ביותר, שלא הכירו באל ולא מאמינים שאלוהים קיים, ייכבשו, ויכירו באלוהים בגלוי, יהללו אותו ויוכלו לאהוב אותו – זו תהיה העדות לכיבוש. אף על פי שאתם לא פטרוס, אתם מביאים לידי ביטוי את צלמו של פטרוס ואתם מסוגלים להחזיק בעדות של פטרוס ובעדות איוב, וזו העדות הגדולה ביותר. בסופו של דבר, אתם תאמרו, "אנחנו לא בני ישראל, אלא צאצאי מואב הזנוחים. אנחנו לא פטרוס, שאנחנו נופלים מאיכותו, ולא איוב. אנחנו לא יכולים אפילו להשתוות לנחישותו של פאולוס לסבול למען אלוהים ולהקדיש את עצמו לאלוהים. אנחנו כל כך נחשלים, ולכן אנחנו לא כשירים ליהנות מברכותיו של אלוהים. ובכל זאת, אלוהים רומם אותנו היום; ולכן עלינו לרצות את אלוהים, ועל אף שאיכותנו אינה גבוהה, ושנחנו איננו כשירים, אנו מוכנים לרצות את אלוהים – גמרנו בדעתנו לעשות זאת. אנחנו צאצאי מואב ואנחנו מקוללים. זה צו האל, ואנחנו לא מסוגלים לשנות זאת. אולם הבאתנו לידי ביטוי והידע שלנו יכולים להשתנות, ואנחנו גמרנו בדעתנו לרצות את אלוהים. כשתגמרו גם אתם בדעתכם לרצות את אלוהים". זו תהיה הוכחה לכך שנשאתם עדות שתכבשו.

סוד העניין של עבודת הכיבוש (3)

התוצאה שיש להשיג בעבודת הכיבוש היא בעיקר שבשרו של האדם יחדל להתמרד, כלומר שדעתו של האדם תבין את אלוהים באופן חדש, שלבו יישמע לאלוהים עד תום, ושהוא יהיה נחוש להתקיים למען אלוהים. השינויים שחלים במזגו או בבשרו ודמו של אדם לא קובעים אם הוא נכבש. במקום זאת, כשהחשיבה, התודעה וההיגיון של האדם משתנים – כלומר כשכל הגישה המנטלית שלכם משתנה – זה מוכיח שאלוהים כבש אתכם. לאחר שגמרתם בדעתכם להישמע לאלוהים ואימצת מנטליות חדשה, כשאתם כבר לא מחדירים תפיסות או כוונות משלכם בדבריו ובעבודתו של אלוהים, וכשהמוח שלכם יכול לחשוב כרגיל, כלומר כשאתם יכולים להשקיע מאמצים למען אלוהים בכל לבכם, פירוש הדבר שנכבשתם לגמרי. בעולם הדתי, רבים סובלים באופן משמעותי לאורך כל חייהם, מכניעים את גופם או נושאים את הצלב שלהם, ואף סובלים ושורדים עד לנשימתם

האחרונה! יש כאלה שעדיין צמים בבוקר יום מותם. כל חייהם הם מתנזרים ממזון טוב ובגדים יפים ומדגישים רק את הסבל. הם מסוגלים להכניע את גופם ולזנוח את בשרם. אולם חשיבתם, תפיסותיהם, גישתם המנטלית, ועצם אופיים הישן – אף אחד מאלה לא זכה לשום טיפול. הם לא מבינים את עצמם באמת. הדימוי המחשבתי שיש להם על אלוהים הוא הדימוי המסורתי של אל מופשט ומעורפל. נחישותם לסבול למען אלוהים נובעת מקנאותם ומאופיים החיובי. על אף שהם מאמינים באלוהים, הם לא מבינים את אלוהים ואת רצונו. הם רק עובדים למען אלוהים וסובלים למענו בעיוורון. הם לא מייחסים כל ערך להבחנה, והם לא טורחים כלל לוודא ששירותם באמת ישריע את רצונו של אלוהים. מעבר לכך, הם כלל לא יודעים איך להצליח להבין את אלוהים. האל שהם משרתים הוא לא אלוהים בצלמו המקורי, אלא אל שהם עצמם המציאו, אל שהם שמעו עליו או אל אגדי שנכתב עליו בעבר. לאחר מכן, הם נעזרים בדמיונם הפורה ובלבם ירא האל כדי לסבול למען אלוהים ולקחת על עצמם את העבודה שאלוהים רוצה לעשות. שירותם יותר מדי לא מדויק, כך שלמעשה אין איש שמשרת את אלוהים באמת באופן שמשריע את רצונו. בלי קשר לשאלה כמה הם מוכנים לסבול, לא חל כל שינוי בנקודת מבטם המקורית על שירות ובדימוי המחשבתי שיש להם על אלוהים, מפני שהם לא עברו את המשפט והייסורים של אלוהים ואת הזיכוכ והטיהור שלו, ומפני שאף אחד לא הנחה אותם באמצעות האמת. אפילו אם הם מאמינים בישוע המושיע, אף אחד מהם לא ראה את המושיע מעולם. הם רק יודעים עליו מאגדות ושמעות. לפיכך, השירות שלהם מסתכם בלא יותר משירות אקראי בעיניים עצומות, כמו עיוור שמשרת את אביו. מה ניתן להשיג בסופו של דבר באמצעות שירות כזה? ומי יראה אותו בעין יפה? מההתחלה ועד הסוף, השירות שלהם כלל לא משתנה לעולם. הם מקבלים רק שיעורים מעשה-ידי-אדם ומבססים את השירות שלהם רק על הטבעיות שלהם ועל הדברים שמוצאים חן בעיניהם. איזה גמול יכול להיות לכך? גם פטרוס, שראה את ישוע, לא ידע איך לשרת באופן שישביע את רצונו של אלוהים. הוא הבין רק בסוף, בזקנתו. מה ההשלכה של הדבר על אותם עיוורים שלא חוו כל טיפול או גיזום ואשר אף אחד לא הנחה אותם? השירות של רבים מכם היום דומה לזה של אותם עיוורים, הלא כן? כל מי שלא השתנה ולא זכה למשפט, גיזום וטיפול, הוא למעשה אדם שלא נכבש לחלוטין, הלא כן? מה התועלת בבני אדם כאלה? אם החשיבה שלכם, הבנתכם על החיים והבנתכם על אלוהים לא מראות כל שינוי חדש ולא מובילות ולו לרווח ממשי מועט, לעולם לא תשיגו דבר ראוי לציון בשירותכם! ללא חזון וללא הבנה חדשה על עבודתו של אלוהים, לא תוכלו להיות בני אדם שנכבשו. אם כך, האופן שבו אתם משמשים כחסידי אל יהיה כמו זה של אלה שסובלים וצמים – ערכו יהיה מועט! בדיוק מפני שיש עדות מעטה במעשיהם, אני אומר ששירותם חסר תועלת! לכל אורך חייהם, בני האדם האלה סובלים ויושבים בכלא, ובכל רגע, הם שורדים, מדגישים אהבה וטוב לב ונושאים את הצלב שלהם. העולם משמיץ ודוחה אותם, והם חוו את כל הקשיים. הם נשמעים לאלוהים עד הסוף, ובכל זאת, הם לא נכבשים ולא יכולים לשאת עדות על כך שהם נכבשו. הם סבלו לא מעט, אך בתוך תוכם, הם לא מכירים כלל את אלוהים. שום דבר מחשיבתם הישנה לא טופל, וכך גם תפיסותיהם הישנות, הנהגים הדתיים שלהם, הבנותיהם האנושיות ורעיונותיהם האנושיים. אין בהם הבנה חדשה כלל. הבנתם על אלוהים לא אמיתית ולא מדויקת ולו במעט. הם לא הבינו כהלכה את רצונו של אלוהים. האם ייתכן שהדבר נועד לשרת את אלוהים? יהיה אשר יהיה האופן שבו הבנתם את אלוהים בעבר, נניח שתשמרו עליו היום ותמשיכו לבסס את הבנתכם את אלוהים על התפיסות והרעיונות שלכם, בלי קשר למה אלוהים יעשה. כלומר נניח שאין

לכם שום הבנה חדשה ואמיתית על אלוהים ושאתם לא מצליחים להכיר את צלמו האמיתי ואת טבעו האמיתי של אלוהים. נניח שהבנתכם על אלוהים עדיין מונחת על ידי חשיבה פאודלית חדורת אמונות טפלות, ושהיא עדיין תולדה של דמיונות ותפיסות אנושיות. אם כך הדבר, הרי שלא נכבשתם. כשאני אומר לכם את כל הדברים האלה כעת, מטרתי היא לאפשר לכם להבין ולנצל את הידע הזה כדי להוביל אתכם להבנה מדויקת וחדשה. הכוונה בהם היא גם להיפטר מהתפיסות הישנות והידע הישן האלה שאתם נושאים בתוכם, כדי שתוכל להיות לכם הבנה חדשה. אם באמת תאכלו ותשתו את דבריי, הבנתכם תשתנה במידה ניכרת. כל עוד אתם שומרים על לב ממושמע כשאתם אוכלים ושותים את דברי האל, נקודת המבט שלכם תשתנה. כל עוד תהיו מסוגלים לקבל את הייסורים החוזרים והנשנים, המנטליות הישנה שלכם תשתנה בהדרגה. כל עוד המנטליות הישנה שלכם תתחלף מהיסוד בחדשה, גם הנוהג שלכם ישתנה בהתאם. כך, השירות שלכם יהפוך יותר ויותר מוכוון מטרה, והוא יותר ויותר יהיה מסוגל להשביע את רצונו של אלוהים. אם תוכלו לשנות את חייכם, את הבנתכם על החיים ואת תפיסותיכם הרבות על אלוהים, הטבעיות שלכם תצטמצם בהדרגה. זו התוצאה לאחר שאלוהים כובש את האדם, לא פחות מכך. זה השינוי שייראה באדם. אם באמונתכם באלוהים, כל מה שאתם יודעים קשור להכנעת גופכם, להישרדות ולסבל, ואם לא ברור לכם אם מעשיכם נכונים או שגויים, לא כל שכן למען מי הם, איך ייתכן שנוהג כזה יוביל לשינוי?

עליכם להבין שמה שאני דורש מכם הוא לא שיעבוד של גופכם או שליטה במוחכם ומניעה ממנו לחשוב מחשבות שרירותיות. זו גם לא מטרת העבודה וגם לא העבודה שיש לעשות ברגע זה. כעת אתם צריכים לפתח הבנה מהזווית החיובית, כדי שתוכלו להשתנות. מה שעליכם לעשות יותר מכל הוא להצטייד בדברי האל – כלומר להצטייד לגמרי באמת ובחזון הקודמים – ואז עליכם להנהיג אותם. זו אחרייתכם. אני לא דורש מכם לחפש ולזכות בהארה אף רבה יותר. נכון להיום, פשוט אין לכם שיעור קומה מתאים לכך. מה שנדרש מכם הוא שתעשו ככל יכולתכם כדי לאכול ולשתות את דברי האל. עליכם להבין את עבודתו של אלוהים ולהכיר את אופייכם, מהותכם וחייכם הישנים. במיוחד, עליכם להכיר את הנהגים השגויים והמעשים האנושיים השגויים שלכם מהעבר. כדי להשתנות, עליכם להתחיל משינוי בחשיבתכם. ראשית, החליפו את חשיבתכם הישנה בחדשה והניחו לחשיבה החדשה שלכם לשלוט בדבריכם, במעשיכם ובחייכם. זה מה שנדרש מכל אחד מכם ברגע זה. אל תנהגו בעיוורון ואל תצייתו בעיוורון. צריכים להיות לכם בסיס ומטרה. אל תשלו את עצמכם! עליכם לדעת בדיוק למה נועדה אמונתכם באלוהים, מה יש לקבל ממנה ובמה עליכם להיווכח ברגע זה. חובה שתדעו כל זאת. מה שעליכם להיווכח בו כעת הוא העלאת חייכם ושיפור איכותכם. בנוסף, אתם צריכים לשנות את נקודת המבט הישנות האלה מהעבר, לשנות את חשיבתכם ולשנות את התפיסות שלכם. כל חייכם צריכים להתחדש. כשהבנתכם על מעשיו של אלוהים תשתנה, כשתהיה לכם הבנה חדשה של האמת על כל דבר שאלוהים אומר, וכשהבנתכם הפנימית תרומם, יחול בחייכם מפנה לטובה. כל מה שבני אדם עושים ואומרים כעת הוא מעשי. אלה לא דוקטרינות אלא הדברים שבני האדם זקוקים להם למען חייהם והדברים שצריכים להיות ברשותם. זה השינוי שחל באדם במהלך עבודת הכיבוש, השינוי שעל האדם לחוות, והתוצאה לאחר שהאדם נכבש. לאחר שתשנו את חשיבתכם, תאמצו גישה מנטלית חדשה, תבטלו את תפיסותיכם וכוונותיכם ואת חשיבתכם ההגיונית מהעבר, תשליכו מעליכם את הדברים המושרשים שבתוכם ותזכו בהבנה חדשה על האמונה באלוהים, העדויות

שתישאו יהיו מרוממות, וכל הווייתכם תשתנה באמת. כל אלה הם הדברים המעשיים, המציאותיים והבסיסיים ביותר – דברים שבני אדם התקשו לגעת בהם בעבר ודברים שהם לא יכלו לבוא איתם במגע. הם העבודה האמיתית של רוח האל. כיצד בדיוק הבנתם את ספרי הקודש בעבר? השוואה זריזה היום תגלה לכם. בעבר, הערצתם בעיוורון את משה, פטרוס, פאולוס, או את כל האמירות ונקודות המבט הללו מספרי הקודש. כעת, מה תעשו אם תתבקשו להעריץ בעיוורון את ספרי הקודש? אתם תבינו שספרי הקודש מכילים יותר מדי רשומות שכתבו בני אדם ושספרי הקודש אינם אלא תיעוד אנושי של שני שלבים בעבודתו של אלוהים. הם ספרי היסטוריה. האין פירוש הדבר שהבנתכם לגבי ספרי הקודש השתנתה? אם תביטו כעת בשושלת היוחסין של ישוע שמפורטת בבשורה על פי מתי, אתם תאמרו, "שושלת היוחסין של ישוע? שטויות! זו שושלת היוחסין של יוסף, ולא של ישוע. אין כל קשר בין ישוע ויוסף." כשאתם מתבוננים בספרי הקודש כעת, הבנתכם לגביהם שונה – כלומר נקודת המבט שלכם השתנתה – ויש לכם רמה גבוהה יותר של הבנה לגביהם בהשוואה לחוקרים הדתיים מהעבר. אם מישהו יאמר ששושלת היוחסין הזו אומרת משהו, אתם תענו, "מה היא אומרת? אשמח לשמוע את ההסבר. אין קשר משפחתי בין ישוע ויוסף. לא ידעת זאת? איך ייתכן שיש לישוע שושלת יוחסין? איך ייתכן שיש לישוע אבות קדמונים? איך ייתכן שהוא צאצא של האדם? בשרו ודמו הם תולדה של מרים, ורוחו היא רוח האל, ולא רוחו של אדם. ישוע הוא בנו האהוב של אלוהים, אז איך ייתכן שיש לו שושלת יוחסין? בהיותו על פני האדמה, הוא לא היה חלק מהאנושות, אז איך ייתכן שיש לו שושלת יוחסין?" אחרי שתנתחו את שושלת היוחסין ותסבירו את האמת בבירור, ולאחר שתשתפו את מה שהבנתם, לא יהיו מילים בפיו של האדם הזה. יש כאלה שיתייחסו לספרי הקודש וישאלו אתכם, "הייתה לישוע שושלת יוחסין. האם יש שושלת יוחסין גם לאל העכשווי שלכם?" במקרה כזה, אתם תחלקו עם בני האדם האלה את הבנתכם המציאותית ביותר. כך, הבנתכם תשיג תוצאות. למען האמת, ישוע אינו קרוב משפחה של יוסף כלל, לא כל שכן של אברהם. העניין הוא רק שישוע נולד בעם ישראל. אולם אלוהים הוא לא בן ישראל או צאצא של בני ישראל. העובדה שישוע נולד בעם ישראל אין פירושה שאלוהים הוא אלוהיהם של בני ישראל בלבד. הוא נקט את שלב ההתגלמות רק למען עבודתו. אלוהים או אלוהיהם של כל הברואים בתבל. העניין הוא רק שהוא עשה שלב עבודה אחד בעם ישראל, ואז, לאחר מכן, החל לעבוד באומות הגויים. עם זאת, בני האדם מתייחסים לישוע כאל אלוהים של בני ישראל, ויתרה מזאת, הם מציבים אותו בין בני ישראל ובין צאצאי דוד. בספרי הקודש נכתב שבאחרית הימים, שמו של יהוה יתגדל בקרב אומות הגויים, כלומר אלוהים יעבוד באומות הגויים באחרית הימים. עובדת התגלמותו ביהודה בזמנו לא מעידה שאלוהים אוהב רק את היהודים. זה התרחש רק משום שהעבודה דרשה זאת. אי-אפשר לומר שהיה על אלוהים להתגלם בעם ישראל (משום שבני ישראל היו עמו הנבחר). בני האדם הנבחרים של אלוהים מצויים גם באומות הגויים, הלא כן? לאחר שישוע סיים לעבוד ביהודה, העבודה התרחבה אל אומות הגויים. (אומות מחוץ לישראל מכונות בדרך כלל "אומות הגויים". המונח "אומות הגויים" לא מציין שאין במקומות האלה בני אדם נבחרים. העניין הוא רק שהאומות מחוץ לישראל נקראות ביחד "אומות הגויים".) למען האמת, גם אומות הגויים האלה מאוכלסות בבני אדם נבחרים של אלוהים. העניין הוא רק שלא נעשתה בהם עדיין עבודה באותה עת. בני האדם שמים דגש כזה על עם ישראל משום ששני שלבי העבודה הראשונים נעשו בישראל, ואילו אף עבודה לא נעשתה באומות הגויים. העבודה באומות הגויים מתחילה רק היום, וזו הסיבה לכך שבני האדם מתקשים להשלים איתה. אם תוכלו להבין

את כל זאת, לספוג זאת במדויק ולבחון את כל העניינים האלה, תהיה לכם הבנה מדויקת של אלוהים של היום ושל העבר ותתעלו בהבנתכם על המידה שבה הקדושים לאורך ההיסטוריה הבינו את אלוהים. אם תחוו את העבודה של היום ותשמעו את אמירותיו האישיות של אלוהים כיום, אך לא תבינו כלל את אלוהים בכללותו; אם עיסוקכם בחיפוש יישאר כפי שהוא תמיד היה ולא יוחלף במשהו חדש; ובמיוחד, אם תחוו את כל העבודה הכובשת הזו, אך לא יימצא בכם כל שינוי שהוא, הרי שאמונתכם היא כמו זו של אלה שמחפשים לחם כדי להשיב את רעבונם, הלא כן? אם כן, העבודה הכובשת לא תשיג בכם שום תוצאות. במקרה כזה, תהפכו לבני אדם שיש לסלק, הלא כן?

בסיכומה של כל עבודת הכיבוש, חובה על כולכם להבין שאלוהים הוא לא רק אלוהיהם של בני ישראל, אלא אלוהי הבריאה כולה. הוא ברא את האנושות כולה, ולא רק את בני ישראל. אם אתם אומרים שאלוהים הוא אלוהיהם של בני ישראל בלבד או שלא ייתכן שאלוהים יתגלם כבשר ודם באומה כלשהי מחוץ לישראל, הרי שעדיין לא הבנתם דבר במהלך עבודת הכיבוש, ואתם לא מכירים כלל בכך שאלוהים הוא אלוהיכם. הדבר היחיד שאתם מכירים בו הוא שאלוהים עבר מישראל לסין ושנכפה עליו להיות אלוהיכם. אם אתם עדיין רואים את הדברים כך, עבודתי בכם הייתה לחינם ולא הבנתם דבר מדבריי. בסופו של דבר, אם כמו מִתִּי, תכתבו לי שוב שושלת יוחסין, תמצאו לי אב קדמון מתאים, ותמצאו לי את השורש הנכון – כך שאלוהים יהיו שתי שושלות יוחסין לשתי ההתגלמויות שלו – זו תהיה הבדיחה הגדולה ביותר בעולם, הלא כן? האם אתם, "בעלי הכוונות הטובות", שמצאתם לי שושלת יוחסין, הפכתם לבני האדם שחילקו את אלוהים? האם אתם מסוגלים לקחת על עצמכם את נטל החטא הזה? אחרי כל עבודת הכיבוש הזו, אם אתם עדיין לא מאמינים שאלוהים הוא אלוהי הבריאה כולה, ואם אתם עדיין חושבים שאלוהים הוא אלוהיהם של בני ישראל בלבד, הרי שאתם מתנגדים לאלוהים בגלוי, הלא כן? מטרת הכיבוש שלכם היום היא שתכירו בכך שאלוהים הוא אלוהיכם ואלוהיהם של אחרים, וחשוב מכל, אלוהי כל אוהביו ואלוהי הבריאה כולה. הוא אלוהי הם של בני ישראל ואלוהי המצרים. הוא אלוהי הבריטים ואלוהי האמריקנים. הוא לא רק אלוהיהם של אדם וחווה, אלא גם אלוהי כל צאצאיהם. הוא אלוהי כל הדברים שבשמיים ובארץ. גם משפחת בני ישראל וגם כל משפחות הגויים נמצאות בידיו של אל אחד. לא זו בלבד שהוא עבד בישראל במשך כמה אלפי שנים ונולד פעם ביהודה, אלא שהיום הוא יורד אל פני האדמה בסין, המקום שבו רובץ התנין הגדול האדום כאש, כשהוא מפותל אל תוך עצמו. אם משום שהוא נולד ביהודה, הוא מלך היהודים, פירוש הדבר שירידתו אל קרבכם היום הופכת אותו לאלוהיכם, הלא כן? הוא הוביל את בני ישראל ונולד ביהודה, והוא נולד גם בארץ של גויים. כל עבודתו היא למען האנושות כולה, שאותה הוא ברא, הלא כן? האם הוא אוהב את בני ישראל פי מאה ומתעב את הגויים פי אלף? האין זו תפיסתכם? אתם הם אלה שלא מכירים באלוהים – לא נכון לומר שאלוהים מעולם לא היה אלוהיכם. אתם אלה שדוחים את אלוהים – לא נכון לומר שאלוהים לא מוכן להיות אלוהיכם. מי מקרב הברואים לא מצוי בידיו של האל הכול יכול? כיבושכם היום נעשה במטרה גרום לכם להכיר בכך שאלוהים אינו אלא אלוהיכם, הלא כן? אם אתם עדיין טוענים שאלוהים הוא אלוהיהם של בני ישראל בלבד, ואם אתם עדיין טוענים שבית דוד בישראל הוא מקור הולדתו של אלוהים, ושאינן אומה מלבד ישראל אשר כשירה "להוליד" את אלוהים, ואם אתם חושבים שעל אחת כמה וכמה, אף משפחת גויים לא מסוגלת לקבל באופן אישי את עבודתו של יהוה – אם אתם עדיין חושבים כך, פירוש הדבר

שאתם סרבנים עיקשים, הלא כן? אל תתקבעו תמיד על ישראל. אלוהים נמצא ממש כאן ביניכם כיום. בנוסף, אל תמשיכו להביט אל השמיים. חדלו לערוג לאלוהיכם שבשמיים! אלוהים ירד אל קרבכם, אז איך ייתכן שהוא יהיה בשמיים? לא האמנתם באלוהים מזה זמן רב מאוד, אך יש לכם תפיסות רבות לגביו, עד כדי כך שאתם לא מעזים לחשוב ולו לשנייה אחת שאלוהים של בני ישראל היה מואיל בטובו לכבד אתכם בנוכחותו. יותר מזה, אתם לא מעזים לחשוב על השאלה איך ייתכן שתוכלו לראות את אלוהים מופיע בכבודו ובעצמו בהתחשב בזוהמה הבלתי נסבלת שלכם. כמו כן, מעולם לא חשבתם על השאלה איך ייתכן שאלוהים ירד אל פני האדמה בכבודו ובעצמו לארץ של גויים. עליו לרדת אל פני האדמה בהר סיני או הר הזיתים ולהופיע בפני בני ישראל. כל הגויים (כלומר בני אדם מחוץ לעם ישראל) הם מושא תיעובו, הלא כן? איך ייתכן שהוא יעבוד בקרבם בכבודו ובעצמו? כל אלה הן התפיסות המושרשות שפיתחתם במשך שנים רבות. מטרת כיבושכם היום היא לנפץ את התפיסות האלה. מכיוון שכך, ראיתם את אלוהים מופיע בקרבכם בכבודו ובעצמו – לא על הר סיני או הר הזיתים, אלא בקרב בני אדם שהוא מעולם לא הוביל בעבר. אחרי שאלוהים עשה את שני שלבי עבודתו בישראל, גם בני ישראל וגם כל הגויים החלו לטפח את התפיסה הזו: אומנם נכון שאלוהים ברא את כל הדברים, אך הוא מוכן להיות אלוהיהם של בני ישראל בלבד, ולא אלוהי הגויים. בני ישראל מאמינים כך: אלוהים יכול להיות אלוהינו בלבד, לא אלוהיכם, הגויים, ומפני שאתם לא יראים את יהוה, יהוה – אלוהינו – מתעב אתכם. עוד מאמינים היהודים האלה כך: האדון ישוע אימץ את צלמנו, צלם העם היהודי, והוא אל הנושא את אות העם היהודי. אלוהים עובד רק בקרבנו. צלמו של אלוהים וצלמנו דומים; צלמנו קרוב יותר לזה של אלוהים. האדון ישוע הוא מלכנו, מלך היהודים; הגויים לא מוסמכים לקבל ישועה כה גדולה. האדון ישוע הוא קורבן החטאת למעננו, היהודים. רק על סמך שני שלבי העבודה האלה, יצרו בני ישראל והעם היהודי תפיסות כה רבות. הם תובעים את אלוהים לעצמם באופן שתלטני ולא מודים שאלוהים הוא גם אלוהי הגויים. כך, אלוהים הפך לחלל ריק בלב הגויים. הסיבה לכך היא שכולם החלו להאמין שאלוהים לא רוצה להיות אלוהי הגויים ואוהב רק את בני ישראל ואת היהודים – עמו הנבחר – בייחוד את השליחים שהיו חסידיו. אתם לא יודעים שהעבודה שעשו יהוה וישוע הייתה למען הישרדותה של האנושות כולה? האם אתם מכירים כעת בכך שאלוהים הוא האל של כולכם, של כל מי שנולד מחוץ לישראל? האין אלוהים ממש כאן בקרבכם היום? לא ייתכן שזה חלום, נכון? האם אתם לא מקבלים את המציאות הזו? אתם לא מעזים להאמין בכך או לחשוב על כך. יהיה אשר יהיה האופן שבו אתם רואים זאת, האין אלוהים ממש כאן בקרבכם? האם אתם עדיין מפתחים להאמין בדברים האלה? מהיום הזה והלאה, כל העמים הכבושים וכל מי שרוצה להיות חסידו של אלוהים הם עמו הנבחר של אלוהים, הלא כן? אתם כולכם, החסידים של היום, העם הנבחר מחוץ לישראל, הלא כן? מעמדכם זהה למעמדם של בני ישראל, הלא כן? כל אלה הם הדברים שעליכם להכיר בהם, הלא כן? האין זו המטרה של עבודת כיבושכם? מכיוון שאתם יכולים לראות את אלוהים, הוא יהיה אלוהיכם לנצח, מהראשית וגם בעתיד. הוא לא ייטוש אתכם כל עוד כולכם מוכנים להיות חסידיו וברואיו הנאמנים והממושמעים.

בלי קשר לעוצמת נחישותו של האדם ברצונו לאהוב את אלוהים בהווה, הוא הפך לצייתן באופן כללי והוא עודנו חסיד אל עד היום. רק בסוף, כששלב העבודה הנוכחי יחתם, האדם יכה על חטא באופן יסודי. זה הזמן שבו בני האדם ייכבשו באמת. כעת, הם רק בעיצומו של תהליך הכיבוש. ברגע שהעבודה תסתיים, הם ייכבשו לחלוטין,

אך לא כעת! אפילו אם כולם ישתכנעו, אין פירוש הדבר שהם נכבשו באופן יסודי. זאת מפני שנכון להיום, בני האדם ראו רק מילים ולא אירועים עובדתיים, והם עדיין חשים חוסר ודאות גם אם הם מאמינים בכל לבם. זו הסיבה לכך שרק עם האירוע העובדתי האחרון הזה שבו המילים הופכות למציאות, בני האדם ייכבשו באופן יסודי. כרגע, בני האדם האלה עוברים כיבוש משום שהם שומעים על תעלומות רבות שהם מעולם לא שמעו עליהן. אולם בתוך כל אחד ואחד מהם, הם עדיין מחפשים אירועים עובדתיים כלשהם וממתינים להם, כדי שהם יוכלו לראות את התממשות כל מילה ומילה של אלוהים. רק אז הם ישתכנעו כליל. רק אז, בסוף, אחרי שכולם יראו את המציאות העובדתית הממומשת הזו, והמציאות הזו תגרום להם לחוש ודאות, הם יפגינו שכנוע בלבם, בדבריהם ובעיניהם, והם יהיו משוכנעים באופן יסודי מעומק לבם. זה אופיו של האדם. עליכם לראות את כל המילים מתגשמות, עליכם לראות כמה אירועים עובדתיים מתרחשים ולראות אסונות פוקדים בני אדם מסוימים, ואז תשתכנעו לחלוטין עד לב לבכם. כמו היהודים, אתם כל הזמן מייחסים חשיבות לראיית אותות ומופתים. עם זאת, אתם כל הזמן מחמיצים את האותות והנסים ואת אירועי המציאות שמתרחשים ואשר נועדו לפקוח את עיניכם לרווחה. בין שמישהו יורד מהרקיע, בין שעמוד ענן מדבר אליכם, בין שאני מגרש שדים מגופו של אחד מכם, ובין שקולי מהדהד כרעם בקרבכם, תמיד רציתם לראות מאורעות כאלה, ותמיד תרצו לראות אותם. אפשר לומר שבאמונתכם באלוהים, רצונכם הגדול ביותר הוא לראות את אלוהים ומראה לכם אות באופן אישי. אז תתרכזו. כדי לכבוש אתכם, עליי לבצע עבודה דומה בהיקפה לבריאת העולם, ואז להוסיף אות. לאחר מכן, לבכם יהיה כבוש לחלוטין.

סוד העניין של עבודת הכיבוש (4)

מה פירוש הדבר להפוך למושלם? מה פירוש הדבר להיכבש? באילו אמות מידה על האדם לעמוד כדי להיכבש? ובאילו אמות מידה עליו לעמוד כדי להפוך למושלם? כיבוש והבאה לידי שלמות – המטרה של שניהם היא הכנת האדם כדי שהוא יוכל לשוב לדמותו המקורית ולהשתחרר מטבעו השטני המושחת ומהשפעת השטן. הכיבוש הזה בא בשלב מוקדם בתהליך הכנת האדם, כלומר זה השלב הראשון של העבודה. הבאה לידי שלמות היא השלב השני, או העבודה המסכמת. על כל בן אנוש לעבור את הכיבוש. אחרת, הוא לא יוכל להכיר את אלוהים והוא לא יידע שיש אלוהים, כלומר לא יוכל להכיר באלוהים. ואם אדם לא מכיר באלוהים, אלוהים לא יהיה מסוגל כלל להשלים אותו, מפני שהוא לא יעמוד באמות המידה להשלמה הזו. אם אתם אפילו לא מכירים באלוהים, איך תוכלו להכיר אותו? ואיך תחפשו אחריו? כמו כן, לא תוכלו לשאת עליו עדות, לא כל שכן להחזיק באמונה הנחוצה כדי להשביע את רצונו. לכן, השלב הראשון לכל מי שרוצה שאלוהים ישלים אותו חייב להיות השלב של עבודת הכיבוש. זה התנאי הראשון. אולם מטרתם של הכיבוש וההבאה לידי שלמות כאחד היא להכין את האדם ולשנותו, וכל אחד מהם הוא פריט בעבודה של ניהול האדם. שני השלבים האלה הם מה שנדרש כדי להפוך אדם לאדם שלם. לא ניתן לדלג על אף אחד מהשלבים. נכון שהמילה "להיכבש" לא נשמעת נחמדה במיוחד, אך

למעשה, תהליך כיבושו של אדם הוא תהליך שינויו. לאחר שתיכבשו, ייתכן שלא תיפטר לחלוטין מהטבע המושחת שלכם, אך תכירו אותו. באמצעות עבודת הכיבוש, תכירו את האנושיות השפלה שלכם ותכירו חלק גדול מהמרדנות שלכם. על אף שלא תוכלו להשליך אותם מעליכם או לשנות אותם בפרק הזמן הקצר של עבודת הכיבוש, אתם תכירו אותם. הדבר מניח את היסודות להפיכתכם למושלמים. אם כך, כיבוש והבאה לידי שלמות נעשים שניהם כדי לשנות את האדם וכדי לפטור אותו מטבעו השטני המושחת, כדי שהוא יוכל להעניק את כל כולו לאלוהים. העניין הוא שהכיבוש הוא השלב הראשון בשינוי הטבע האנושי וכן השלב הראשון בהענקתו את כל כולו לאלוהים – שלב נמוך יותר מההבאה לידי שלמות. טבע חייו של אדם שנכבש משתנה הרבה פחות מזה של אדם שהפך למושלם. כיבוש והבאה לידי שלמות שונים זה מזה מבחינה מושגית, מפני שהם שלבים שונים בעבודה, ומפני שהם דורשים אמות מידה שונות מבני אדם – הכיבוש דורש אמות מידה נמוכות יותר וההבאה לידי שלמות דורשת אמות מידה גבוהות יותר. בני אדם שהפכו למושלמים הם צדיקים, בני אדם שהפכו לקדושים וטהורים – הם ההתגבשות של עבודת ניהול האנושות, או תוצרים סופיים. על אף שהם לא בני אדם מושלמים, הם בני אדם ששואפים לחיות חיים בעלי משמעות. אולם בני האדם שנכבשו מכירים בקיומו של אלוהים במילים בלבד – הם מכירים בכך שאלוהים התגלם כבשר ודם, שהדבר מופיע בבשר, ושאלוהים ירד אל פני האדמה כדי לעשות את העבודה של המשפט והייסורים. הם גם מכירים בכך שהמשפט והייסורים של אלוהים, וכן וההכאה והזיכוכ שלו, מועילים לאדם. כלומר הם רק מתחילים לקבל דמות אנושית, ויש להם הבנה מסוימת על החיים, אך היא עדיין מעורפלת. במילים אחרות, הם רק מתחילים להיות בעלי אנושיות. אלה הן תוצאות הכיבוש. כשבני אדם עולים על נתיב ההבאה לידי שלמות, טבעם הישן יכול להשתנות. יתרה מכך, חייהם הולכים וגדלים, ובהדרגה, הם נוכחים באמת באופן עמוק יותר. הם מסוגלים לתעב את העולם ולתעב את כל מי שלא עוסק בחיפוש אחר האמת. במיוחד, הם מתעבים את עצמם, אך יותר מכך, הם מכירים את עצמם בבירור. הם מוכנים לחיות על פי האמת וקובעים לעצמם כמטרה את העיסוק בחיפוש אחר האמת. הם לא מוכנים לחיות בתוך המחשבות שהמוח שלהם יוצר, והם מתעבים את צדקנותו, התנשאותו ויהירותו של האדם. הם מדברים תוך תחושה עזה של הגינות, הם מטפלים בדברים בתוך הבחנה וחוכמה, והם נשמעים ומצייתים בנאמנות לאלוהים. אם הם חווים רגע של ייסורים ומשפט, לא זו בלבד שהם לא נעשים פסיביים או חלשים, אלא שהם מכירים תודה המשפט והייסורים של אלוהים. הם מאמינים שהם לא יכולים להסתדר ללא הייסורים והמשפט של אלוהים – הם יכולים לקבל דרכם את הגנתו. הם לא עוסקים באמונה של שלוה ושמחה ושל חיפוש לחם כדי להשביע את הרעב. הם גם לא מחפשים אחר הנאות גופניות בנות חלוף. אלה הם הדברים שיש למי שהפך למושלם. אחרי שבני אדם נכבשים, הם מכירים בקיומו של אל. אולם יהיו אשר יהיו הפעולות שמלוות את הכרתם בקיומו של אלוהים, הן מוגבלות בהם. מה הפירוש האמיתי של העובדה שהדבר מופיע בבשר? מה פירושה של התגלמות כבשר ודם? מה עשה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם? מה המטרה והחשיבות של עבודתו? לאחר שחוויתם כל כך הרבה מעבודתו, ולאחר שחוויתם את מעשיו כבשר ודם, במה זכיתם? רק אחרי שתבינו את כל הדברים האלה, תהיו בני אדם שנכבשו. אם אתם רק אומרים שאתם מכירים בקיומו של אל, אך אתם לא זונחים את מה שעליכם לזנוח, ואתם לא מוותרים על ההנאות הגשמיות שעליכם לוותר עליהם, ובמקום זאת, אתם ממשיכים לחמוד את הנחמות הגשמיות כתמיד, אתם לא מסוגלים להרפות משום דעה קדומה שאת מחזיקה נגד האחים ואחיות,

ובמקרה של נהגים רבים, אתם לא מסוגלים לעשות את הנדרש כדי לבצע את הפעולות, הדבר מוכיח שעדיין לא נכבשתם. אם כך המצב, גם אם תבינו דברים רבים, הכל יהיה לריק. בני האדם שנכבשו הם אלה שהשיגו שינויים התחלתיים מסוימים והיווכחות התחלתית מסוימת. חוויית המשפט והייסורים של אלוהים גורמת להם לפתח ידע התחלתי על אלוהים והבנה התחלתית של האמת. אף על פי שאתם לא מסוגלים להיווכח במציאות של אמיתות רבות עמוקות ומורכבות יותר, אתם מסוגלים להנהיג אמיתות בסיסיות רבות בחייכם בפועל, כגון אלה שנוגעות להנאות הגשמיות שלהם או מעמדכם האישי. כמובן, כל זה מושג על ידי תהליך הכיבוש. אפשר לראות גם שינויים מסוימים בטבע בבני אדם שנכבשו. לדוגמה, יכול לחול שינוי בהרגלי הלבוש והטיפוח האישי שלהם וכן בחייהם עצמם. חל שינוי בנקודת המבט שלהם בענייני אמונה באלוהים, הם מבינים בבירור את מושא עיסוקם בחיפוש, וחלה עליהם בשאיפות שלהם. במהלך הכיבוש, טבע חייהם יכול להשתנות אף הוא בהתאם. העניין הוא לא שהם לא משתנים כלל. העניין הוא שהשינוי שהם עוברים הוא שטחי, התחלתי, וקטן בהרבה מהשינוי בטבע ובמושא העיסוק בחיפוש שחל בבני אדם שהפכו למושלמים. אם במהלך הכיבוש של אדם מסוים, טבעו לא משתנה כלל, והוא לא זוכה אפילו בקמצוץ של אמת, הרי שאדם כזה הוא פשוט פיסת אשפה חסרת כל ערך! בני אדם שלא נכבשו לא יכולים להפוך למושלמים! מעבר לכך, אם אדם מסוים שואף להיכבש בלבד, אלוהים לא יכול להשלים אותו לגמרי, אפילו אם ניכרו בטבעו שינויים תואמים מסוימים במהלך העבודה הכובשת. אדם כזה יאבד גם את האמיתות ההתחלתיות שהוא זכה בהן. יש הבדל עצום בין כמות השינוי בטבע בבני אדם שנכבשו לעומת בני אדם שהפכו למושלמים. אולם הכיבוש הוא השלב הראשון בשינוי – הוא התשתית. היעדרו של השינוי ההתחלתי הזה הוא הוכחה לכך שהאדם כלל לא מכיר את אלוהים באמת, משום שהידע הזה נובע משיפוט, והשיפוט הזה הוא פריט מרכזי בעבודה הכובשת. על כן, כל אדם שהפך למושלם נכבש קודם לכן. אחרת, הוא לא יכול היה להפוך למושלם בשום אופן.

אתם אומרים שאתם מכירים באלוהים בהתגלמותו ובכך שהדבר מופיע בבשר, אך אתם עושים מעשים שונים מאחורי גבו של אלוהים, ואתם לא נוהגים בהתאם לדרישותיו ולא יראים ממנו. האם זו הכרה באלוהים? אתם מכירים בדבריו אך מסרבים להנהיג אפילו את הדברים שאתם מסוגלים להנהיג, ואתם מציינים לדרכו. האם זו הכרה? אתם מכירים בו, אך הלך הרוח היחיד שלכם הוא להישמר מפניו ולעולם לא לירוא אותו. אם ראיתם את עבודתו והכרתם בה, ואם אתם יודעים שהוא אלוהים, אך מצבכם נותר פושר וללא כל שינוי, עדיין לא נכבשתם. אדם שנכבש צריך לעשות ככל יכולתו. הוא רוצה להיווכח ולהגיע לאמיתות נעלות, על אף שהוא עדיין לא מסוגל לעשות זאת. רק מפני שהוא מוגבל ביכולת הקליטה שלו, הנהגים שלו מוגבלים ותחומים. אולם עליו לעשות לכל הפחות את כל מה שהוא יכול לעשות. אם תוכלו לעשות את הדברים האלה, זה יהיה בזכות העבודה הכובשת. נניח שתאמרו, "מכיוון שאלוהים יכול להפיק מילים כה רבות שהאדם לא יכול, אם הוא לא אלוהים, מי כן"? חשיבה כזו אין פירושה שאתם מכירים באלוהים. אם אתם מכירים באלוהים, עליכם להראות זאת במעשים שלכם בפועל. להנהיג כנסייה ללא יכולת לעשות מעשים צודקים, לחמוד כספים ולהזרים בסתר וללא-הרף את כספי הכנסייה לכיסים שלכם – האם זו הכרה בכך שיש אלוהים? אלוהים הוא כול יכול ויש לירוא מפניו. איך ייתכן שאתם לא פוחדים, אם אתם באמת מכירים בכך שיש אלוהים? אם אתם יכולים לעשות מעשים כה מתועבים, האם זה אומר שאתם מכירים בו באמת? האם אלוהים הוא מה שאתם מאמינים בו? מה שאתם מאמינים בו הוא

אל מעורפל – לכן אתם לא פוחדים ! כל מי שמכיר באלוהים ומכיר אותו באמת פוחד לעשות כל מעשה שמתנגד לאלוהים, או אשר מנוגד למצפוננו שלו. בני האדם האלה פוחדים במיוחד לעשות מעשים שהם יודעים שהם מנוגדים לרצוננו של אלוהים. רק בכך ניתן לראות הכרה בקיומו של אלוהים. מה עליך לעשות כשהורייך מניאים אותך מלהאמין באלוהים ? כיצד עלייך לאהוב את אלוהים כשבעלך חסר האמונה מתייחס אלייך יפה ? וכיצד עליכם לאהוב את אלוהים כשהאחים והאחיות מתעבים אתכם ? אם אתם מכירים בו, אתם תנהגו כראוי ותביאו לידי ביטוי את המציאות בכל המצבים האלה. אם לא תצליחו לפעול באופן קונקרטי, אלא רק תאמרו שאתם מכירים בקיומו של אלוהים, אתם בני אדם שיודעים רק לדבר ! אתם אומרים שאתם מאמינים באלוהים ומכירים בו, אולם איך אתם מכירים בו ? איך אתם מאמינים בו ? האם אתם מפחדים ממנו ? האם אתם יראים אותו ? האם אתם אוהבים אותו בתוך תוכם ? כשאתם במצוקה וכשאין לכם על מי להישען, אתם מרגישים שיש לאהוב את אלוהים, ואחר כך אתם שוכחים מכך לחלוטין. זו לא אהבה לאלוהים ולא אמונה באלוהים ! מה אלוהים רוצה שהאדם ישיג בסופו של דבר ? כל המצבים שהזכרתי, כגון לחשוב שאתם בני אדם חשובים, להרגיש שאתם מהירי תפיסה, לשלוט באחרים, להתנשא על אחרים, לבקר בני אדם על פי מראם החיצוני, לנהוג בבריונות כלפי בני אדם ישרים, לחמוד את כספי הכנסייה, וכן הלאה – אלה דוגמאות לביטויים של הטבע השטני המושחת שלכם שהכיבוש יימחה מכם.

העבודה הכובשת שנעשית בכם היא בעלת החשיבות העמוקה ביותר. מצד אחד, מטרתה של העבודה הזו היא להביא לידי שלמות קבוצה של בני אדם, כלומר להפוך אותם למושלמים ולקבוצה של מתגברים, בתור קבוצת בני האדם הראשונה שהושלמה, כלומר הביכורים. מצד שני, המטרה היא לאפשר לברואים ליהנות מאהבתו של אלוהים, לקבל את הישועה הגדולה ביותר מאלוהים, ולקבל מאלוהים ישועה מלאה, לאפשר לאדם ליהנות לא רק מחסד ומרחמים, אלא חשוב יותר, מייסורים וממשפט. כל מה שאלוהים עשה בעבודתו הוא אהבה, ללא כל שנאה לאדם. גם הייסורים והמשפט שראיתם הם אהבה, אהבה אמיתית וממשית יותר. אהבה זו מובילה את האדם אל דרך הישר של החיים האנושיים. מצד שלישי, המטרה היא לשאת עדות בפני השטן. מצד רביעי, המטרה היא להניח יסודות להפצה של עבודת הבשורה העתידית. כל העבודה שאלוהים עשה נועדה למען הובלתם של בני האדם אל דרך הישר של החיים האנושיים, כדי שיוכלו להיות להם חיים אנושיים רגילים, מפני שהאדם לא יודע איך להיות את חייו. ללא הנחייה כזו, תוכלו להיות רק חיים ריקים מתוכן, חיים חסרי ערך וחסרי משמעות, ולא תדעו כלל כיצד להיות בני אדם רגילים. זו החשיבות העמוקה ביותר של כיבוש האדם. כולכם צאצאים של מואב. ביצוע עבודת הכיבוש עליכם מהווה הבאת ישועתכם האדירה. כולכם חיים במקום של חטא והפקרות; כולכם בני אדם מופקרים וחוטאים. כיום, לא זו בלבד שאתם יכולים לראות את אלוהים, אלא חשוב מכך, קיבלתם ייסורים ומשפט, וזכיתם הישועה העמוקה ביותר, כלומר קיבלתם את אהבתו הגדולה ביותר של אלוהים. כל מה שהוא עושה הוא אהבת אמת אליכם; אין לו כל כוונה רעה. הוא שופט אתכם בגלל חטאיכם, כדי שתבחנו את עצמכם ותקבלו את הישועה האדירה הזו. כל זה נעשה כדי להכין את האדם. מההתחלה ועד הסוף, אלוהים עשה את המרב כדי להושיע את האדם, והוא בשום אופן לא מוכן להשמיד לחלוטין את בני האדם שהוא ברא במו ידיו. כעת הוא בא אל קרבכם כדי לעבוד. האין זו ישועה רבה עוד יותר ? אילו הוא שנה אתכם, האם הוא בכל זאת היה עושה עבודה בהיקף כזה כדי להנחות אתכם באופן אישי ? למה שהוא יסבול כך ? אלוהים לא שונא אתכם, ואין

לו כל כוונה רעה כלפיכם. עליכם לדעת שאהבתו של אלוהים היא האהבה האמיתית ביותר. רק בגלל מרדנותם של בני האדם, עליו להושיע אותם באמצעות משפט. אחרת, הם לא היו זוכים בישועה. מכיוון שאתם לא יודעים איך לקיים את חייכם או איך לחיות, ומכיוון שאתם חיים במקום מופקר ומלא חטא כזה ואתם שדים מופקרים ומזוהמים, לבו לא מניח לו לאפשר לכם להפוך למושחתים עוד יותר. כמו כן, לבו לא מניח לו לראות אתכם חיים במקום כה מזוהם, כשהשטן רומס אתכם כרצונו, ולבו גם לא מניח לו לתת לכם ליפול אל השאול. הוא רוצה רק לזכות בקבוצה מכם ולהושיע אתכם עד תום. זו המטרה העיקרית של עשיית עבודת הכיבוש בכם – הוא עושה זאת רק למען הישועה. אם אתם לא מבינים שכל מה שנעשה בכם הוא אהבה וישועה, ואם אתם חושבים שזו רק שיטה או דרך לענות את האדם ודבר שאין לתת בו אמון, אתם יכולים באותה מידה לשוב לעולמכם ולסבול כאב ומצוקה! אם אתם מוכנים להיות בזרם הזה וליהנות מהמשפט הזה ומהישועה האדירה הזו, ליהנות מכל הברכה הזו שלא ניתן למצוא בשום מקום בעולם האנושי, וליהנות מהאהבה הזו, הישארו בצייתנות בתוך הזרם הזה כדי לקבל את עבודת הכיבוש, וכדי שתוכלו להפוך למושלמים. על אף שכעת אתם סובלים כאב וזיכוכ כתוצאה מהמשפט, יש לכאב הזה ערך ומשמעות. על אף שייסורים ומשפט הם זיכוכ וגילויים חסרי רחמים לאדם שנועדו להעניש אותו על חטאיו ולהעניש את בשרו ודמו, שום חלק בעבודה הזו לא נועד לגנות ולהשמיד את בשרו ודמו. מטרתם של כל הגילויים החמורים של דבר האל היא להוביל אתכם אל דרך הישר. אתם חוויתם באופן אישי חלק כה גדול מהעבודה הזו, וברור שהיא לא הובילה אתכם לדרך רעה! כולה נועדה לאפשר לכם להביא לידי ביטוי אנושיות רגילה; כולה היא דבר מה שהאנושיות הרגילה שלכם יכולה להשיג. כל שלב בעבודה נעשה על סמך הצרכים שלכם, בהתאם לחולשות שלכם ובהתאם לשיעור קומתכם בפועל, ולא מוטל עליכם שום נטל קשה מנשוא. על אף שאתם לא מסוגלים לראות זאת בבירור כעת ואתם מרגישים שאני מחמיר איתכם, על אף שאתם מוסיפים לחשוב שהסיבה לכך שאני מייסר ושופט אתכם בכל יום ונוזף בכם בכל יום היא שאני שונא אתכם, ועל אף שמה שאתם מקבלים הוא ייסורים ומשפט, למעשה, זו אהבה אליכם וכן הגנה רבה עליכם. אם אתם לא יכולים לתפוס את משמעותה העמוקה של העבודה הזו, פשוט אין כל דרך שבה תוכלו להמשיך בחוויה שלכם. עליכם להתנחם למען ישועה כזו. אל תסרבו להתעשת. אחרי שהגעתם עד הלום, עליכם לראות בבירור את חשיבותה של העבודה הכובשת הזו. אל תחזיקו כבר השקפה כזו וכזו!

נוהג (6)

כיום, לבני אדם רבים אפילו אין רציונליות או מודעות עצמית כמו שהיו לפאולוס, שעל אף שהאדון ישוע הכה אותו אפיים ארצה, כבר היה נחוש בדעתו לעבוד ולסבול למענו. ישוע נתן לו מחלה, ובהמשך, פאולוס המשיך לסבול מהמחלה הזו ברגע שהוא התחיל לעבוד. מדוע הוא אמר שיש קוץ בבשרו? הקוץ היה למעשה מחלה, ועבור פאולוס, הייתה זו חולשה קטלנית. בלי קשר לשאלה עד כמה הוא היטיב לעבוד או עד כמה הוא היה נחוש לסבול, תמיד הייתה לו המחלה הזו. פאולוס היה באיכות רבה מאוד בהשוואה לבני האדם כמוכם כיום. לא רק

שהוא היה באיכות טובה, אלא שהייתה לו מודעות עצמית והוא ניחן ברציונליות רבה יותר משלכם. כיום, לא רק שבני האדם לא מסוגלים להשיג את הרציונליות שהייתה לפטרוס, אלא שרוב בני האדם לא יכולים אפילו להשיג את הרציונליות שהייתה לפאולוס. לאחר שישוע הכה את פאולוס אפיים אצרה, פאולוס הפסיק לרדוף את התלמידים והחל להטיף ולסבול למען ישוע. ומה הוביל לסבלו? פאולוס האמין שמכיוון שהוא ראה את האור הגדול, חובה עליו לשאת עדות על האדון ישוע, ושאסור לו לרדוף עוד את תלמידיו של ישוע ולהתנגד לעבודתו של אלוהים. לאחר שהוא ראה את האור הגדול, הוא החל לסבול למען אלוהים, ולהקדיש את עצמו לאלוהים, והוא נעשה נחוש בדעתו. לאחר ש"האור הגדול" האיר עליו, הוא החל לעבוד למען אלוהים, והוא היה מסוגל להפוך לנחוש, מה שהוכיח שהוא ניחן ברציונליות. בדת, פאולוס היה דמות מדרגה גבוהה מאוד. הוא היה ידען ומוכשר מאוד, הוא זלזל ברוב בני האדם, והייתה לו אישיות חזקה יותר מרוב בני האדם. אבל לאחר ש"האור הגדול" האיר עליו, הוא אמר שעליו לעבוד למען האדון ישוע, וזו הייתה הרציונליות שלו. כשהוא רדף את התלמידים, ישוע הופיע בפניו ואמר: "פאולוס, מדוע אתה רודף אותי?" פאולוס השתטח מיד ואמר: "מי אתה?" קול מהרקייע אמר: "אַנְכִי יֵשׁוּעַ אֲשֶׁר אָפָה רוּדִיךְ". בן-רגע, פאולוס התעורר והבין, ורק אז הוא ידע שישוע היה המשיח, ושהוא היה אלוהים. "עלי להישמע לאלוהים, הוא נתן לי את החסד הזה, ואני רדפתי אותו כך, אך הוא לא הכה אותי אפיים ארצה, ולא קילל אותי – עלי לסבול למענו." פאולוס הכיר בכך שהוא רדף את האדון ישוע המשיח ושהוא הורג את תלמידיו כעת, ובכך שאלוהים לא קילל אותו, אלא האיר את אורו עליו. זה נתן לו השראה, והוא אמר: "על אף שלא ראיתי את פניו, שמעתי את קולו וחזיתי באורו הגדול. רק כעת אני מבין ממש שאלוהים באמת אוהב אותי, ושהאדון ישוע המשיח הוא באמת אלוהים שמרחם על האדם וסולח לחטאי האדם לעולמים. אני רואה באמת שאני חוטא." על אף שלאחר מכן, אלוהים השתמש בכישורונותיו של פאולוס כדי לעבוד, שכחו מכך לרגע. נחישותו באותה עת, הרציונליות האנושית הרגילה שלו והמודעות העצמית שלו – אתם לא מסוגלים להשיג את הדברים האלה. כיום, האם לא קיבלתם אור רב? כמה בני אדם לא ראו שטבעו של אלוהים הוא טבע של מלכותיות, חרון אף, משפט וייסורים? קללות, ניסיונות וזיכוכים אירעו לבני האדם, אך מה הם למדו? האם השגתם משהו מהטלת המשמעת והטיפול שקיבלתם? מילים חמורות, מכות ומשפט אירעו לכם פעמים רבות, אך אתם לא מתייחסים אליהם. אפילו אין לכם רציונליות כמו זו המעטה שפאולוס ניחן בה – אתם נחשלים עד מאוד, הלא כן? היו דברים רבים שפאולוס לא הבין בבירור. הוא רק ידע שהאור האיר עליו, והוא לא היה מודע לכך שאלוהים הכה אותו אפיים ארצה. לפי אמונתו האישית, לאחר שהאור האיר עליו, עליו היה להקדיש את עצמו לאלוהים, לסבול למען אלוהים, לעשות הכל כדי לסלול את הדרך לאדון ישוע המשיח, ולזכות ביותר חוטאים שהאדון יגאל אותם. זה הדבר שהוא גמר בדעתו בנחישות לעשות, וזה היה היעד היחיד של עבודתו – אך כשהוא עבד, המחלה עדיין לא עזבה אותו, ממש עד למותו. פאולוס עבד במשך יותר מעשרים שנה. הוא סבל הרבה, וחווה רדיפות וצרות רבות, על אף שכמובן, הניסיונות שהוא עבר היו פחותים מאלה שעבר פטרוס. כמה עלוב יהיה אם לא תתאפיינו אפילו ברציונליות כמו זו של פאולוס? אם כך, איך ייתכן שאלוהים יתפתח בעבודה אפילו אדירה יותר עליכם?

כשפאולוס הפיץ את הבשורה, הוא סבל עינוי רב. נחישותו, העבודה שהוא עשה, אמונתו, נאמנותו, אהבתו, סבלנותו וענוותו באותה עת, והתכונות האחרות שהוא הביא לידי ביטוי בטבעו החיצוני, מתעלים על התכונות

המקבילות שיש לכם כיום. בניסוח חמור יותר, אפשר לומר שאין בכם רציונליות רגילה! אפילו אין לכם מצפון או אנושיות כלל – חסר לכם כל כך הרבה! לפיכך, הרבה מהזמן, אין במה שאתם מביאים לידי ביטוי בחייכם אף רציונליות רגילה, ואף זכר למודעות עצמית. על אף שגופו של פאולוס סבל מחלה, הוא המשיך להתפלל ולחפש: "מהי המחלה הזו? עשיתי את כל העבודה הזאת למען האדון. מדוע היא לא עוזבת אותי? האם ייתכן שהאדון ישוע בוחן אותי? האם הוא הכה אותי אפיים ארצה? אילו הוא הכה אותי אפיים ארצה, הייתי מת באותה עת, ולא הייתי מסוגל לעשות את כל העבודה הזו למענו, וגם לא יכולתי לקבל כל כך הרבה אור. הוא גם מימש את מה שגמרתי בדעתי בנחישות לעשות." פאולוס תמיד הרגיש שהמחלה שלו הייתה מבחן של אלוהים, ושהיא מחזקת את אמונתו ואת כוח הרצון שלו – זה מה שהוא חשב. למעשה, מחלתו הייתה גרורה של האופן שבו האדון ישוע הכה אותו אפיים ארצה. הדבר הפעיל עליו לחץ מנטלי והסיר חלק ניכר מטבעו המרדני. אם תיקלעו לנסיבות דומות לאלה של פאולוס, מה תעשו? האם הנחישות שלכם תוכל להתעלות על זו של פאולוס? האם אתם מסוגלים לסבול יותר ממנו? כשבני האדם של היום לוקים במחלה קלה כלשהי או עוברים ניסיון קשה, הסבל שלהם גורם להם לבלבול גמור. אם הייתם ננעלים בכלוב של ציפור ולעולם לא היו משחררים אתכם, הייתם בסדר, מפני שהייתם מקבלים את כל מה שאתם צריכים לאכול ולשתות. אם לא הייתם ננעלים כך, הייתם כמו זאבים. טוב לכם לסבול מעט מגבלות או קשיים. אם היה לכם קל מדי, אלוהים היה מוותר עליכם, ואיך הייתם יכולים כך לקבל הגנה? כיום, אתם מקבלים הגנה רק משום שאתם עוברים ייסורים, קללות ומשפט. אתם מקבלים הגנה משום שסבלתם רבות. אלמלא כן, האדם היה לוקה בסיאוב זה מכבר. אני לא מקשה עליכם במכוון – אופיו של האדם מקובע היטב, וזו הדרך היחידה שמאפשרת את שינוי טבעם של בני האדם. כיום, אפילו אין לכם רציונליות או מודעות עצמית כמו שהיו לפאולוס, ואין לכם מצפון כמו שלו. אתם צריכים תמיד שילחצו עליכם, ואתם תמיד חייבים לחוות ייסורים ומשפט כדי שרוחכם תתעורר. ייסורים ומשפט הם הדברים הטובים ביותר עבור חייכם. ובמידת הצורך, חייבים להיות גם הייסורים של בוא העובדות. רק אז תישמעו לאלוהים לגמרי. אופייכם כאלה שללא ייסורים וקללות, לא תהיו מוכנים להרכין את ראשכם ולא תהיו מוכנים להישמע לאלוהים. ללא העובדות לנגד עיניכם, לא תהיה כל השפעה. אופייכם יותר מדי עלוב וחסר ערך! ללא ייסורים ומשפט, יהיה לכם קשה להיכבש, ותתקשו לדכא את הרשעות והמרדנות שלכם. אופייכם יותר מדי מושרש. אם הייתם מקבלים את כס המלכות, לא היה לכם מושג מהם גובה השמיים ועומק הארץ, ועל אחת כמה וכמה שלא היה לכם מושג לאן מועדות פניכם. אתם אפילו לא יודעים מנין באתם, אז איך ייתכן שתכירו את הבורא? ללא הייסורים והקללות המתאימים של היום, אחרית הימים שלכם הייתה באה זה מכבר. וגורלכם במצב אף גרוע מכך – הוא בסכנה רבה יותר, הלא כן? ללא הייסורים והמשפט המתאימים, מי יודע כמה יהירים הייתם נעשים, ומי יודע כמה מסואבים הייתם נהיים. הייסורים והמשפט האלה הביאו אתכם עד הלום, והם שימרו את קיומכם. אם עדיין הייתם "לומדים" באותן שיטות של "אביכם", מי יודע לאיזה עולם הייתם נכנסים! אין לכם אף יכולת לשלוט בעצמכם ולחשוב על עצמכם. עבור בני אדם כמוכם, מספיק להיות חסידי אל, להישמע לי ולא והפריע לי או לשבש את עבודתי כדי שיעדיי יושגו. עליכם לקבל טוב יותר את הייסורים והמשפט של היום, הלא כן? אילו ברירות אחרות יש לכם? כשפאולוס ראה את האדון ישוע, הוא עדיין לא האמין. לאחר מכן, אחרי שהאדון ישוע מוסמר לצלב, פאולוס ישע את העובדה הזו, אך הוא המשיך לרדוף ולהתנגד. זו הכוונה במילים "לחטוא ברצון", ולכן אלוהים

הכה אותו אפיים ארצה. בראשית, הוא ידע שיש מלך בקרב היהודים שנקרא ישוע. הוא שמע זאת. בהמשך, כשהוא נשא דרשות בבית המקדש והטיף ברחבי הארץ, הוא יצא נגד ישוע, וסירב בהתנשאות להישמע לאף אדם. הדברים האלה הפכו למכשול אדיר בעבודה של אותה עת. כשישוע עבד, פאולוס לא רדף בני אדם או עצר אותם באופן ישיר, אלא השתמש בהטפה ובמילים כדי לפרק את העבודה. בהמשך, כשהאדון ישוע נצלל, פאולוס החל לעצור את התלמידים, ונחפז ממקום למקום ועשה את כל שביכולתו כדי להטריד אותם. רק לאחר שה"אור" האיר עליו, הוא התעורר וחווה חרטה עמוקה. לאחר שאלוהים הכה אותו אפיים ארצה, מחלתו לעולם לא עזבה אותו. לפעמים, הוא הרגיש שהחולי מחמיר, והוא לא היה מסוגל לעמוד. הוא חשב, ^[8] "מה מתרחש? האם אלוהים באמת הכה אותי אפיים ארצה?" לאחר מכן, מבלי שהוא ידע איך זה קרה, הוא גילה שמצבו השתפר, והוא חזר לעבוד. אולם המחלה לעולם לא עזב אותו, ורק משום מחלתו, הוא עשה עבודה רבה. אפשר לומר שישוע הטיל על פאולוס את המחלה הזו משום יהירותו ושחצנותו. זה היה עונש עבורו, אך הדבר גם נועד למען עבודתו הרחבה של ישוע – ישוע השתמש בכישורונותיו של פאולוס למען עבודתו שלו. למען האמת, ישוע לא התכוון להושיע את פאולוס, אלא להשתמש בו. אולם טבעו של פאולוס היה יהיר ועיקש מדי, ולכן הוא קיבל "קוץ". יש בני אדם רבים ביניכם שהם כמו פאולוס, אך אם באמת תהיו נחושים להיות חסידי אל עד הסוף, לא יתנכלו לכם. בסופו של דבר, כשפאולוס סיים את עבודתו, המחלה לא הרגישה לו עד כדי כך כואבת, ולכן, הוא היה מסוגל לומר בהמשך את המילים, "אֵת הַמִּלְחָמָה הַטּוֹבָה נִלְחַמְתִּי, אֵת הַמְּרוֹץ הַשְּׂלֵמִתִּי, אֵת הָאֲמוּנָה שֶׁמָּרַתִּי. מֵעַתָּה שְׁמוּנָה לִי עֲטֹרַת הַצִּדִּיקָה", שאותן הוא אמר משום שהוא לא ידע. לא נדבר על שום דבר אחר. בואו נשמור את החלק החיובי והראוי להערכה שלו: היה לו מצפון, ולאחר שהאור האיר עליו, הוא הקדיש את עצמו לאלוהים וסבל למען אלוהים. מן הסתם, זה הצד שלו שראוי להערכה, ואלה היו המעלות שלו. אתם לא מדברים על האופן שבו הוא התמקד והתנגד. אנחנו מדברים בעיקר על הרציונליות האנושית הרגילה שלו, ועל השאלה אם הוא ניחן במודעות עצמית. אם יש כאלה שסבורים שמשום שהיו לו מעלות, הדבר מוכיח שהוא היה מבורך, ושסבורים שהוא לא בהכרח הוכה בייסורים, אלה אמירות של בני אדם חסרי היגיון.

לאחר שאני מדבר אל בני אדם רבים פנים-אל-פנים, הם חוזרים ומסתאבים מאחורי גבי, מתוך מחשבה שדבריי לא חשובים. פעם אחר פעם, אני מדבר וחושף רובד אחר רובד, ועד שהרובד התחתון מתגלה, בני האדם "מוצאים שלוה" וכבר לא עושים בעיות. כשמצבכם כפי שהוא היום, עליכם עדיין לעבור מתקפות חסרות רחמים, חשיפה ומשפט מדוקדק, כך שאפילו לא תוכלו להתאושש. עליכם תמיד לקבל מכות וחשיפה, ובעיניכם, נדמה שהייסורים לעולם לא מרפים מכם, שהקלות לעולם לא עוזבת אתכם, ושכך גם הדבר עם משפט נוקשה, וזה מאפשר לכם לראות שידם של הצווים המנהליים של אלוהים לעולם לא עוזבת אתכם. זה עדיף. זה כמו העת שבה אהרון ראה יהוה מעולם לא עזב אותו. (אך מה שהוא ראה היה הכוונתו והגנתו המתמידים של יהוה. ההכוונה שאתם רואים כיום היא ייסורים, קללות ומשפט.) כיום, ידם של הצווים המנהלתיים של יהוה לא עוזבת גם אתכם, אך יש דבר אחד שאתם יכולים "להירגע" לגביו: בלי קשר לאופן שבו אתם מתנגדים, מוקדים או מותחים ביקורת,

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "הוא חשב."

בשרכם ודמכם לא ייפגעו. אך יש בני אדם שמרחיקים לכת בהתנגדותם, וזה לא מתקבל על הדעת. יש גבול, ולא מתקבל על הדעת שתחסמו את עבודתו של אלוהים. כיום, אתם יכולים לדבר ולפעול ללא השלכות, אך אל תפריעו את חיי הכנסייה ואל תטרידו אותם, וכן אל תפריעו את עבודתה של רוח הקודש. בעניינים אחרים, אתם יכולים לעשות כאוות נפשכם. אתם אומרים שאתם לא תעסקו בחיפוש חיים ושאתם רוצים לחזור לעולם. אז מהרו ולכו! אתם יכולים לעשות כאוות נפשכם, כל עוד הדבר לא חוסם את עבודתו של אלוהים. עם זאת, יש דבר אחד שעליכם לדעת: חוטאים זדוניים כאלה יסולקו בסוף. עם זאת, כיום לא יוכיחו אתכם. בסוף, רק חלק מבני האדם יהיו מסוגלים לשאת עדות, והשאר יהיו בסכנה. אם אתם לא רוצים להיות בזרם הזה, זה בסדר. בני האדם של היום זוכים ליחס "סובלני". אני לא מגביל אתכם. זה יהיה בסדר, כל עוד לא תפחדו מהייסורים של מחר. אולם אם אתם נמצאים בזרם הזה, עליכם לשאת עדות, ועליכם לעבור ייסורים. אם אתם אומרים שאתם לא יכולים לעמוד בזה עוד ואתם רוצים הפסקה, זה בסדר – איש לא עוצר אתכם! אולם לא ארשה לכם לעשות עבודה הרסנית שמשבשת את עבודתה של רוח הקודש – דבר כזה פשוט לא ייסלח לכם! ובאשר למראה עיניכם ולמשמע אוזניכם, ולשאלה מי מוכה בייסורים ואילו משפחות מקוללות – יש גבולות ומגבלות לכך. רוח הקודש לא עושה דברים בקלות ראש. על סמך חטאי האדם וכל מה שעשיתם, אם הייתי נוהג בכם ומתייחס אליכם ברצינות לפי רשעותכם שלכם, מי מכם היה מסוגל לשרוד? הייתם נקלעים לצרות חמורות, והאם האדם היה עדיין בסדר, במקרה כזה? אולם כיום, אנשים רבים מקבלים יחס סובלני. על אף שאתם מותחים ביקורת, מתמרדים ומתנגדים, כל עוד לא תפריעו, אחייך אליכם. אם אתם באמת עוסקים בחיפוש החיים, עליכם לסבול מעט ייסורים, ועליכם לשאת קשיים, ועליכם לשאת את הכאב שנובע מפרידה מהדברים שאתם אוהבים כדי ללכת אל שולחן הניתוחים ולעבור ניתוח, עליכם לשאת את הכאב, ולקבל ניסיונות וסבל כמו פטרוס. כיום, אתם ניצבים בפני כס המשפט. בעתיד, עליכם להמשיך אל ה"גיליוטינה", וזה יהיה השלב שבו תקריבו את עצמכם.

במהלך השלב האחרון של העבודה של אחרית הימים, עליכם להיות מודעים לכך שאתם יכולים להאמין שאלוהים לא ישמיד את בשרכם ודמכם, ואפשר לומר שלא תסבלו כל מחלה אפילו שאתם מתנגדים אליו ומותחים עליו ביקורת, אך כשדבריו החמורים של אלוהים יבואו עליכם, לא תוכלו להסתתר ותלקו בפאניקה וחרדה. אולם היום, צריך להיות לכם מעט מצפון. אל תהיו כאלה שמתנגדים לאלוהים ומורדים בו, ואל תהיו הרשעים. עליכם להפנות עורף לאבותיכם הקדומות. רק מעשה כזה מוכיח שיש לכם שיעור קומה אמיתי, וזו גם האנושיות שעליכם להתאפיין בה. אתם תמיד לא מסוגלים להניח בצד את הסיכויים העתידיים שלכם או את ההנאות של היום. אלוהים אומר: "כל עוד תעשו את כל שביכולתכם כדי להיות חסידי אל, אין ספק שאהפוך אתכם למושלמים. לאחר שתהפכו למושלמים, יהיו תקוות יפהפיות – אתם תובאו אל מלכותי כדי ליהנות איתי מברכות. יש לכם יעד, אך הדרישות מכם מעולם לא פחתו." יש רק תנאי אחד: במקום הזה, בלי קשר לשאלה אם תיכבשו או תהפכו למושלמים, כיום עליכם לעבור ייסורים מסוימים וסבל מסוים, עליי להכות אתכם ולהטיל עליכם משמעת, ועליכם להקשיב לדבריי, לצעוד בדרכי, ולמלא את רצונו של אלוהים – זה מה שבני אנוש צריכים לעשות. בלי קשר לאופן עיסוקכם בחיפוש, עליכם לשמוע בבירור את הדרך הזו. אם ראיתם דברים באמת ובתמים, אתם יכולים להמשיך להיות חסידי אל. אם אתם מאמינים שאין כאן סיכויים עתידיים או תקוות, אתם יכולים ללכת. הדברים האלה נאמרו לכם בבירור, אבל אם אתם באמת רוצים ללכת, הדבר רק מוכיח שאין לכם מצפון

כהוא זה. הפעולה הזו שלכם מספיקה כדי להוכיח שאתם שדים. על אף שאתם אומרים שאלוהים צריך לקבוע הכל, על סמך מה שאתם מביאים לידי ביטוי ועל פי בשורכם ודמכם, אתם עדיין חיים בתחומו של השטן. אף על פי שגם השטן נתון בידיו של אלוהים, אתם עצמכם שייכים לשטן, ואלוהים עדיין לא הושיע אתכם באמת, מכיוון שאתם עדיין חיים תחת השפעתו של השטן. מה צריך להיות עיסוקכם כדי שתוכלו לזכות לישועה גמורה? הבחירה היא שלכם: אתם יכולים לברוח, אתם יכולים לטוס לכם, אתם יכולים לעשות כאוות נפשכם – הכל נתון להחלטתכם. עליכם לבחור את הדרך שאתם צריכים לצעוד בה. בסופו של דבר, אם תוכלו לומר: "אין לי שום דבר טוב יותר. אני גומל לאלוהים על אהבתו במצפון שלי, ועליי להתאפיין במעט אנושיות. אני לא יכול להשיג שום דבר נעלה מכך, והאיכות שלי לא טובה במיוחד. אני לא מבין את החזיונות ואת משמעותה של עבודתו של אלוהים. אני בסך הכל גומל לאלוהים על אהבתו, עושה את כל מה שאלוהים דורש, ועושה את כל שביכולתי – אני ממלא את חובתי כברוא אל – ובכך, אני מוצא נחמה." זו העדות הנעלה ביותר שאתם מסוגלים לה. זה הרף הגבוה ביותר שמוצב לחלק מבני האדם: למלא את חובתו של ברוא אל. עליכם לעשות ככל שאתם מסוגלים לעשות. דרישותיו של אלוהים מכם לא גבוהות מדי. כל עוד תעשו מה שאתם יכולים, אתם תישאו בכך עדות.

נוהג (7)

האנושיות שלכם יותר מדי לוקה בחסר, סגנון החיים שלהם יותר מדי עלוב ומשפיל, אין לכם אנושיות, וחסרה לכם תובנה. זו הסיבה לכך שאתם צריכים להצטייד בתכונות אנושיות. החזיקו במצפון, ברציונליות ובתובנה, דעו כיצד לדבר ולחשוב על דברים, שימו לב לניקיון, התנהגו כמו בן אנוש רגיל – כל הדברים האלה הם הדרך לאנושיות רגילה. כשתעשו את הדברים האלה כראוי, האנושיות שלכם תעמוד בראש. ההיבט האחר הוא הצטיידות למען חיי הרוח. עליכם להכיר את כלל עבודתו של אלוהים על פני האדמה, ועליכם לחוות את דבריו. עליכם לדעת כיצד להישמע להסדריו, וכיצד למלא את חובתו של יציר נברא. אלה שני ההיבטים שעליכם להיווכח בהם כיום. היבט אחד הוא הצטיידות למען חיי אנושיות, וההיבט השני הוא נוהג הנוגע לחיי הרוח – ושניהם הכרחיים. יש בני אדם מגוחכים, שיודעים רק להצטייד במה שנוגע לאנושיות. הם לובשים בגדים נחמדים ושיערם תמיד נקי. אי-אפשר למצוא דופי במראה החיצוני שלהם. הדברים שהם אומרים ואופן הדיבור שלהם ראויים, ולבושם מכובד ונאות מאוד. אולם אין בהם דבר. האנושיות הרגילה שלהם היא חיצונית בלבד. הם מתמקדים רק בשאלות מה לאכול, מה ללבוש ומה לומר. אפילו יש כאלה שמתמקדים באופן בלעדי בטאטוא, קיפול מצעים וניקיונות. הם מנוסים בכל הדברים האלה, אך כשמבקשים מהם לדבר על מה שהם יודעים על עבודתו של אלוהים באחרית הימים, ועל הייסורים, הזיכוכ, הניסיונות והמשפט, אין להם חוויות כלל של הדברים האלה. שואלים אותם: "האם אתם מבינים את העבודה העיקרית שאלוהים עושה על פני האדמה? מה העבודה שעושה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם? במה היא שונה מעבודתו של ישוע? ובמה היא שונה מעבודתו של יהוה? האם הם אל אחד? האם הוא בא כדי לסיים את העידן, או כדי להושיע את האנושות? מה העבודה שהוא עושה?" לא יהיה להם דבר

להשיב לזה. באופן שטחי, הם מקושטים באופן יפהפה: האחיות התייפו כפרחים, והאחים נראים כמו נסיכים, או כגנדרנים עשירים וצעירים. אכפת להם רק מהדברים שהם אוכלים ולובשים כלפי חוץ. בפנים, הם עניים, והם לא מכירים את אלוהים כהוא זה. מה הטעם? אחרים לבושים באופן מוזנח, כמו קבצנים, ונראים כמו עבדים מארצות המזרח! האם אתם באמת לא מבינים מה אני דורש מכם? שתפו ביניכם: במה זכיתם? עסקתם בחיפוש במשך כל השנים האלה, וזה כל מה שקצרתם – אתם לא נבוכים? אתם לא מתביישים? עסקתם בחיפוש הדרך האמיתית במשך כל השנים האלה, וכיום, שיעור קומתכם אפילו יותר עלוב מזה של ציפור דרור. הביטו בנשים הצעירות ביניכם, המיופייפות כפרחים, ומשוות את עצמן לחברותיהן. במה אתן משתמשות כדי להשוות אחת את השנייה? האם זו לא הנאה? והדרישות שאתן מציבות? האם אתן חושבות שבאתי לגייס דוגמניות? אין לכן בושה! איפה החיים שלכן? אתן עוסקות ברדיפת רצונות ראוותנים, הלא כן? אתן חושבות שאתן כל כך יפהפיות. אתן אולי מהממות, אך אתן שרצים מרופשים שנולדו בערימת זבל, הלא כן? כיום, התמזל מזלכן ליהנות מהברכות השמימיות האלה משום שאלוהים חורג מהרגלו ומרומם אתכן, ולא משום "הפרצוף היפה" שלכן. אתן עדיין לא מבינות מאין הגעתן? ברגע שהחיים מוזכרים, אתן בולמות את פיהן ולא אומרות דבר. אתן כמו תרנגולות מעץ, אך אתן עדיין מעיזות להתאפר? אתם עדיין חושבים לפדר את פניכם? והביטו בנערי השעשועים שביניכם – הם כל כך סוררים. הם מבלים את כל היום בריחוף אנה ואנה, כשהבעה אדישה מרוחה על פניהם. הם משתובבים בכל אשר הם פונים. האם יש בהם משהו אנושי בכלל? למה כל אחד מכם, גבר ואישה כאחד, מקדיש את תשומת לבו כל היום? אתם יודעים במי אתם תלויים כדי לאכול? הביטו בבגדים שלכם, הביטו במה שקצרתם בידיכם, טפחו על הבטן שלכם – מהו פרי הדם והיזע ששילמתם? אתם עדיין חושבים לצאת לטיולים, אתם עדיין חושבים לעטר את בשרכם המצחין – מה הערך בכך? ! אתם מתבקשים להיות רגילים, אך כיום לא רק שאתם לא רגילים, אתם ההיפך הגמור. איך ייתכן שאדם כזה יעז לבוא בפניי? עם אנושיות כזו, כשאתם צועדים סביב וחושפים את בשרכם, ותמיד חיים בתשוקת הבשר, הרי שאתם צאצאים של שדים מטונפים ורוחות רעות, הלא כן? לא ארשה לשדים מטונפים כאלה לשרוד עוד זמן רב! ואל תחשבו שאני לא יודע מה אתם חושבים בלבכם. אתם אולי מרסנים היטב את תשוקתכם ובשרכם, אך האם ייתכן שלא אדע את המחשבות שבלבכם ואת כל מה שענייכם חושקות בו? האם הנשים הצעירות ביניכם לא מתייפות כפרחים כדי לצעוד סביב בבושן? מה מועילים לכן גברים? האם הם באמת יכולים להושיע אתכם מים הצרה? ונערי השעשועים ביניכם, שמתלבשים כמו גברים מכובדים וג'נטלמנים – האם הם לא עושים זאת כדי להתרברב במראה החיצוני שלהם? ולמען מי אתם עושים זאת? מה מועילות לכם נשים? הן מקור החטא שלכם, הלא כן? נשים וגברים כאחד, אמרתי לכם דברים רבים, אך אתם מצייתים רק למעט מאוד מהם. אתם כבדי אוזניים, עיניכם התעמעמו, ולבכם קשה מדי, כך שאין בגופכם דבר מלבד תשוקה. אתם לכודים בה, ולא מסוגלים להימלט. מי רוצה להתקרב כלל לשרצים שכמותכם, המתבוססים בזוהמה וברפש? אל תשכחו שאתם אינכם אלא בני האדם שרוממתי מערימת הזבל, ושבמקור, לא ניחנתם באנושיות רגילה. מה שאני דורש מכם הוא האנושיות הרגילה שלא ניחנתם בה במקור. אני לא דורש שתצעדו סביב ותציגו לראווה את תשוקתכם, או שתשלחו רסן מבשרכם המעופש, שהשטן אימן אותו במשך שנים כה רבות. כשאתם מתלבשים ומתגנדרים כך, האם אתם לא נלכדים אפילו יותר? האם אתם לא יודעים שבמקור הייתם בני חטא? האם אתם לא יודעים שגופכם מלא בתשוקה? המצב כל כך גרוע שהתשוקה אפילו דולפת מתוך

הבגדים שלכם וחושפת את מצבכם כשדים מכוערים ומטונפים באופן בלתי נסבל. האם זה לא הדבר שהכי ברור לכם? לבכם, עיניכם, שפתיכם – שדים מטונפים חיללו אותם, הלא כן? הם מטונפים, הלא כן? אתם חושבים שכל עוד אתם לא עושים משהו לא מוסרי,^[8] אתם הקדושים ביותר. אתם חושבים שלבוש יפה יכול להסוות את הנשמות המזוהמות שלכם – אין סיכוי לכך! אני מציע לכם להיות יותר מציאותיים: אל תהיו רמאים ומזויפים, ואל תצעדו סביב בראוותנות. אתם מתרברבים בתשוקה זה בפני זה, אך כל מה שתקבלו הוא סבל אינסופי וייסורים אכזריים! מה הטעם בפלירטוט זה עם זה ובאהבה? האם זו ההגינות שלכם? האם זה הופך אתכם למיוחדים? אני מתעב את אלא מכם שעוסקים ברקיחת שיקויים קסומים ובכישוף. אני מתעב את הגברים והנשים הצעירים ביניכם שאוהבים את בשרם שלהם. מוטב שתנסו את עצמכם, מכיוון שכיום אני דורש שתתאפיינו באנושיות רגילה, ולא שתתהדרו בתשוקה שלכם. אתם תמיד מנצלים כל הזדמנות שיש לכם, משום שהבשר שופע מדי, ותשוקתכם רבה מדי!

כלפי חוץ, סידרתם את חיי האנושיות שלהם יפה מאוד, אך כשאתם מתבקשים לדבר על הידע שלכם על החיים, אין לכם דבר לומר – ובכך, אתם מרוששים. עליכם להצטייד באמת! חיי האנושיות שלכם השתפרו, והחיים בתוכם השתנו גם הם. הם שינו את מחשבותיכם, חוללו שינוי בהשקפותיכם על האמונה באלוהים, שינו את הידע והמחשבה בקרבכם ושינו את האופן שבו אתם מכירים את אלוהים בתפיסותיכם. באמצעות טיפול, גילוי ואספקה, אתם משנים בהדרגה את ההיכרות העצמית שלכם, את קיומכם ואת אמונתכם באלוהים, ומאפשרים לידע שלכם להיות טהור. כך ישתנו המחשבות בקרב האדם, ישתנה האופן שבו הוא רואה את הדברים, ותשתנה השקפתו המנטלית. רק אז ישתנה טבע חייהם. אתם לא מתבקשים לבלות את כל היום בקריאת ספרים, בסידור החדר שלכם או בכביסה ונקיונות. מטבע הדברים, אסור שיהיו בעיות באנושיות הרגילה שלכם – זה המעט שנדרש. כשאתם יוצאים, צריכים להיות לכם מעט תובנה ורציונליות, אך הדבר החשוב ביותר הוא שתהיו מצויידים באמת החיים. כשנאמרים הדברים הרוחניים, סביר שתתעלמו מעניינים אנושיים. זו טעות. כשאתם מצטיידים למען חייכם, עליכם להיות מסוגלים לדבר על הכרת האל, על השקפותיכם על הקיום, ובפרט, על הידע שלכם על העבודה שאלוהים עושה במהלך אחרית הימים. מכיוון שאתם עוסקים בחיפוש חיים, עליכם להצטייד בדברים האלה. כשאתם אוכלים ושותים את דברי האל, עליכם להשוות אותם למצבכם האמיתי. כלומר אחרי שאתם מגלים את החסרונות שלכם במהלך החוויות האמיתיות שלכם, עליכם להיות מסוגלים למצוא נתיב לנוהג ולהפנות עורף למניעים והתפיסות השגויים שלכם. אם תמיד תשתדלו לעשות זאת בכל מאודכם, ואם לבכם תמיד יתמקד בדברים האלה, יהיה לכם נתיב לצעוד בו, לא תרגישו ריקים מתוכן, ולכן, תהיו מסוגלים לשמור על מצב רגיל. רק אז תשאו את עול החיים שלכם עצמכם, ורק אז תהיה לכם אמונה. מדוע בני אדם לא מסוגלים להנהיג את דברי האל לאחר שהם קוראים אותם? האם הסיבה לכך היא שהם לא מסוגלים לתפוס מה הדברים המהותיים? האם הסיבה לכך היא שהם משתעשעים בחיים? הסיבה לכך היא שהם לא מסוגלים לתפוס מה הדברים המהותיים ושאינן להם נתיב לנוהג היא שהם לא מסוגלים למדוד להשוות אותם למצבם שלהם, ושהם לא מסוגלים לשלוט

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "לא מוסרי".

במצבם שלהם. יש אנשים שאומרים: "השוואתי אותם למצבי שלי, ידוע לי שאני לוקה בשחיתות ובאיכות ירודה, אבל אין ביכולתי לרצות את רצונו של אלוהים." בכך, רק ראיתם את פני השטח. האופן שבו יש להניח בצד את הנאות הבשר, האופן שבו יש להניח בצד את הצדקנות שלכם, האופן שבו יש להשתנות, האופן שבו יש להיווכח בדברים האלה, האופן שבו תוכלו לשפר את איכותכם, השאלה מאיזה היבט להתחיל – כל אלה הדברים האמיתיים. אתם רק תופסים כמה דברים חיצוניים, ואתם רק יודעים שאתם באמת מאוד מושחתים. כשאתם פוגשים באחיהם ואחיותיהם, אתם מדברים על היותכם מושחתים מאוד, ונדמה שאתם יודעים זאת, ושהחיים שלכם הם עול. למעשה, לא השתניתם, וזה מוכיח שלא מצאתם את הנתיב לנוהג. אם אתם מובילים כנסייה, כשאתם מציינים את מצבם של אחים ואחיות בכנסייה, אתם עשויים לומר: "אין מקום יותר נחשל מכאן. אתם מרדנים!" בנוגע לאופן שבו הם מרדנים ונחשלים, עליכם לדבר על האופן שבו הדברים מתבטאים בהם – על מצבם המרדני והתנהגותם המרדנית – ולשכנע אותם לחלוטין. עליכם לומר עובדות ולתת דוגמאות כדי להסביר את העניין, ועליכם גם להיות מסוגלים לדבר על האופן שבו יש להפריד את עצמכם מההתנהגות המרדנית הזו, ועליכם להצביע להם על הנתיב לנוהג. רק אז תשכנעו אותם! אם רק תאמרו, "אני לא רוצה לבקר במקום הזה. אין בני אדם יותר נחשלים מכם. אתם מרדנים מדי," כשתדברו כך, לאף אחד מהם לא יהיה נתיב לאחר שהם יקשיבו – אם כך, כיצד תובילו בני אדם? עליכם לדבר על מצבם בפועל ועל האופן שבו הדברים מתבטאים בהם בפועל. רק אז יהיה לכם נתיב לנוהג, ורק אז תהיה לכם מציאות.

נכון להיום, נחשפו אמיתות רבות. אולם עליכם לחבר את הנקודות: עליכם להסיק כמה אמיתות ישנן. ההיבטים של האנושיות הרגילה שבני האדם צריכים להתאפיין בהם, ההיבטים המרכזיים לשינוי טבע חייו של האדם, העמקת החזיונות, השאלה עם אילו מהאמצעים השגויים של בני אדם לאורך העידנים להכרה ולחוויה התמודדתם – תעלו על המסלול הנכון רק כשתהיו מסוגלים להבחין ולדעת את הדברים האלה. אנשי דת עובדים את כתבי הקודש כאילו הם אלוהים. בפרט, הם מתייחסים לארבע הבשורות של הברית החדשה כארבעת פניו של ישוע. הם גם מדברים על השילוש של האב, הבן ורוח הקודש. אלה בני האדם המגוחכים מכל. עליכם לזהות אותם, ויתרה מזאת, עליכם לדעת את מהותו של אלוהים בהתגלמותו ואת המהות של העבודה באחרית הימים. ישנן גם שיטות הנוהג הישנות האלה: חיים ברוח, התמלאות ברוח הקודש, כניעה לנוכח קשיים, ציות לסמכות – עליכם גם להכיר את הטעויות והסטיות האלה הנוגעות לנוהג. עליכם לדעת^[2] איך בני אדם נהגו בעבר, ואיך בני האדם חייבים לנהוג כיום. כיצד עובדים צריכים לשתף פעולה זה עם זה בכנסיות? כיצד ניתן להניח בצד את הצדקנות ולא להסתמך על מעמד? כיצד אחים ואחיות צריכים להסתדר זה עם זה? כיצד ניתן ליצור קשרים רגילים עם הזולת ועם אלוהים? כיצד ניתן להשיג רגילות בחיים האנושיים? במה בני האדם צריכים להתאפיין בחייהם הרוחניים? כיצד עליהם לאכול ולשתות אל דברי האל? מה מתקשר לידע ומה נוגע לחזיונות? מהו הנתיב לנוהג? האם לא דובר בכל הדברים האלה? המילים האלה פתוחות בפני כל מי שעוסק בחיפוש, ואיש לא מקבל יחס מועדף. כיום, עליכם לפתח יכולת לחיים עצמאיים. אם תמיד יהיה לכם הלך רוח של תלותיות, בעתיד, כשלא

הערות שוליים:

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "עליכם לדעת".

יהיה מי שיכוון אתכם, תיזכרו בדברים שאמרתי כאן. בעתות צרה, לא ניתן לחיות חיי כנסייה: אחים ואחיות לא מסוגלים לפגוש זה את זה, רובם נמצאים לבדם ויכולים רק לשתף עם בני האדם במקום אחד, ולכן לא די בשיעור הקומה הנוכחי שלכם. במהלך הצרות, רבים יתקשו לעמוד איתן. רק בני האדם שיודעים את דרך החיים ומצויידיים באמת מסוגלים להמשיך להתקדם ולהשיג קדושה. לא קל לכם לחוות צרות. אם אתם חושבים שדרושים רק כמה ימים כדי לעבור את הצרות, חשיבתכם פשוטה מדי! אתם חושבים שמשום שאתם אוכלים ושותים את דברי האל בעיוורון, כשיבוא הרגע, תהיו מסוגלים לעמוד איתן – זה לא נכון! אם אתם לא יודעים את הדברים המהותיים האלה, אם אתם לא מסוגלים לתפוס מה הדברים המהותיים, ואם אין לכם נתיב לנוהג, כשיבוא הרגע ומשהו יקרה לכם, אתם תהיו אובדי עצות, לא תשרדו את פיתוי השטן, ולא את פתיחת הזיכוכ. אם אין בכם אמת, ואין לכם חזיונות, כשיבוא הרגע, אתם תתמוטטו באופן בלתי נשלט. בעת הזו, תוותרו על כל תקווה ותאמרו, "טוב, צפוי לי מוות כך או כך, אז לפחות אקבל ייסורים בסוף! זה לא משנה לי. בין שמדובר בייסורים או באגם האש, אני מקבל את שניהם – אקבל את כל מה שיבוא עליי!" הדבר דומה לתקופתם של עושי השירות: בני האדם חשבו^[ג] שמכיוון שהם עושי שירות, הם כבר לא צריכים לעסוק בחיפוש חיים, ושאינן פגם בעישון ושתייה לשוכרה. צפייה בטלוויזיה, צפייה בסרטים – הם עשו הכל. כשהסביבה עוינת, אם אתם לא מסוגלים להתגבר על כך, אתם תנטשו את כל תקוותכם ברגע שתוותרו על עצמכם במקצת. כך, מבלי להבין זאת, תפלו בשבי השטן. אם לא תוכלו להתגבר על השפעת השטן, תפלו בשבי השטן, ושוב תיגזר עליכם השמדה. על כן, כיום, עליכם להצטייד, עליכם להיות מסוגלים לחיות חיים עצמאיים, וכשאתם קוראים את דברי האל, עליכם להיות מסוגלים לחפש נתיב לנוהג. אם איש לא יבוא לכנסייה כדי לעבוד, עדיין צריך להיות לכם נתיב לצעוד בו, אתם עדיין צריכים להיות מסוגלים למצוא את החסרונות שלכם ולמצוא את האמיתות שעליכם להנהיג ולהצטייד בהן. לאחר שאלוהים בא אל פני האדמה, האם הוא תמיד ילווה את האדם? בתפיסותיהם, בני האדם מסוימים מאמינים בדבר הבא: "אם לא תכין אותנו במידת מה, אי-אפשר יהיה לומר שעבודתך הושלמה, מכיוון שהשטן מאשים אותך." אני אומר לך שהרגע שבו אסיים לומר את דבריי הוא הרגע שבו אשלים את עבודתי. כל עוד אמירותיי יסתיימו, עבודתי תושלם. סוף עבודתי הוא ההוכחה לתבוסת השטן, ולכן אפשר לומר שהמטרה שלה הושגה בהצלחה, ללא אף האשמה מצד השטן. אבל כשעבודתי תסתיים, אם עדיין לא יהיו שום שינויים בכם, הרי שבני אדם כמוכם לא יכולים לזכות בישועה ואני אסלק אותם. אני לא עושה יותר עבודה מאשר נחוץ. אני לא אסיים את עבודתי על פני האדמה לאחר שתיכבשו במידת מה – לאחר שלכולכם יהיה ידע ברור, שאיכותכם תשתפר ושתישאו עדות כלפי פנים וכלפי חוץ. זה יהיה בלתי אפשרי! כיום, העבודה שאני עושה נועדה להוביל אתכם לחיים רגילים, ולפתוח עידן חדש ולהוביל עבודה חדשה. העבודה הזו, שנעשית שלב אחר שלב, מתבצעת ישירות בקרבכם: אני מלמד אתכם פנים אל פנים ויד ביד. אני מספר לכם כל דבר שאתם לא מבינים ומעניק לכם את כל מה שחסר לכם. אפשר לומר שעבורכם, כל העבודה הזו היא אספקה לחיכם, ושהיא מכוונת אתכם לחיים של אנושיות רגילה. היא נועדה באופן בלעדי לקיים את חייה של קבוצת בני אדם במהלך אחרית הימים. עבורי, כל העבודה הזו נועדה לחתום

הערות שוליים:

ג. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "בני האדם חשבו ש-".

את העידן ולפתוח עידן חדש. בכל הנוגע לשטן, אלוהים התגלם כבשר ודם כדי להביס אותו. העבודה שאני עושה בקרבכם כעת היא האספקה של היום והישועה שתבוא בעת הנכונה, אך במהלך השנים הספורות האלה, אני אגלה לכם את כל האמיתות, את דרך החיים, ואפילו את העבודה של העתיד, ויהיה די בכך כדי שתחוו חוויות באופן רגיל בעתיד. כל הדברים שאני אומר הם דברי התוכחה היחידים שלי אליכם. אני לא מוכיח אתכם באף דרך אחרת. כיום, כל הדברים שאני אומר לכם הם דברי התוכחה שלי אליכם, מכיוון שכיום, אין לכם ניסיון ברבים מהדברים שאני אומר, ואתם לא מבינים את המשמעות הפנימית של הדברים האלה. יום יבוא וחוויותיכם ישאו פרי בדיוק כפי שאמרתי היום. הדברים האלה הם החזיונות שלכם היום, והם מה שתסתמכו עליו בעתיד. הם אספקת החיים שלכם כיום, והם דברי התוכחה של העתיד, ואין דברי תוכחה טובים מהם. זאת משום שהזמן שבו אני עובד על פני האדמה אינו ארוך כמו הזמן שיש לכם לחוות את דבריי. אני בסך הכל משלים את עבודתי, ואילו אתם עוסקים בחיפוש חיים, מה שכולל מסע חיים ארוך. רק לאחר שתחוו דברים רבים, תהיו מסוגלים לזכות לחלוטין בדרך החיים, ורק אז תהיו מסוגלים להבין את המשמעות הפנימית של הדברים שאני אומר כיום. בדיכום, יש לכם דבריי. קיבלתם את כל משימותי, וקיבלתם את כל המשימות שעליכם להשלים. בלי קשר לשאלה מה ההשפעה המושגת, כשעבודת הדבר תבוא על קצה, רצונו של אלוהים יתממש. אתם לא חייבים להשתנות במידה מסוימת כמו שאתם חושבים. אלוהים לא פועל לפי התפיסות שלכם.

חייהם של בני האדם לא צומחים בימים ספורים. אולי יש להם דברים רבים לאכול ולשתות מדי יום, אך לא די בכך – עליכם לחוות תקופה של צמיחה בחייהם. זה תהליך הכרחי. בהתחשב באיכות של בני האדם כיום, כמה יכולים לצמוח החיים שלכם? אלוהים עובד לפי צורכיהם של בני האדם, ומציב דרישות ראויות לפי איכותם הטבעית. בהנחה שהעבודה הזו הייתה מתבצעת בקרב קבוצת בני אדם בעלי איכות גבוהה יותר, אמירותיו היו נעלות מאלה שנאמרות ביניכם, החזיונות היו נעלים יותר, והאמיתות היו אפילו יותר נעלות. דבריו של אלוהים היו אפילו יותר חמורים, והיו מסוגלים יותר לקיים את האדם ולחשוף לו תעלומות. כשאלוהים היה מדבר בין בני האדם האלה, הוא היה מקיים אותם בהתאם לצורכיהם. כיום, אפשר לומר שהדרישות שמוצבות לכם הן הנעלות ביותר שניתן להציב לכם. אם העבודה הזו הייתה מתבצעת בקרב בני אדם בעלי איכות גבוהה יותר, הדרישות היו נעלות יותר אף הן. כל עבודתו של אלוהים מתבצעת על פי איכותם הטבעית של בני האדם. כיום, אין דבר נעלה יותר מהמידה שבה אלוהים שינה בני אדם וכבש אותם. אל תשתמשו בתפיסות שלכם עצמכם כדי למדוד את ההשפעות של שלב העבודה הזה. עליכם להבין היטב את המאפיינים הטבעיים שלכם, ואסור לכם לראות בעצמכם בני אדם נעלים במיוחד. במקור, אף אחד מכם לא עסק בחיפוש חיים – הייתם קבצנים שנדדו ברחובות. לא ייתכן שאלוהים יכין אתכם עד כדי כך שאתם מדמיינים, וששתטחו על הקרקע, משוכנעים לחלוטין כאילו ראיתם חיזיון גדול! זאת משום שאף אדם שלא ראה את האותות לא יכול להאמין לגמרי לדברים שאני אומר. אתם אולי בוחנים אותם היטב, אך אתם עדיין לא מאמינים להם לחלוטין. זה אופיו של האדם! בקרב בני האדם שעוסקים בחיפוש יהיו שינויים מסוימים, ואילו אמונתם של בני האדם שלא עוסקים בחיפוש תפחת, ואולי אף תיעלם. הבעיה הגדולה ביותר בכם היא שאתם לא יכולים להאמין לחלוטין מבלי שראיתם את התגשמותם של דברי האל, ואתם לא תתמצו עד שלא תראו אותות. לפני כן, מי יכול להיות נאמן לאלוהים באופן בלתי נלאה? ולכן אני אומר שאתם לא מאמינים באלוהים, אלא באותות. דיברתי בבירור עד כה על היבטים שונים, והכנתי את

כל היבטי האמת, והאמיתות האלה גם מסוגלות לשרת זו את זו. לפיכך, עליכם להנהיג אותן. כיום, אני מראה לכם את הנתיב, ובעתיד, עליכם יהיה להנהיג אותם בעצמכם. כיום, הדברים שאני אומר מציבים לפני האדם דרישות לפי הנסיבות שהם נמצאים בהן בפועל, ואני עובד לפי הצרכים שלהם והדברים שבתוכם. האל המעשי בא אל פני האדמה כדי לעשות עבודה מעשית, כדי לעבוד בהתאם לנסיבות והצרכים של בני האדם בפועל. הוא נוהג בהיגיון. וכשאלוהים פועל, הוא לא כופה דברים על בני האדם. לדוגמה, השאלה אם אתם צריכים להתחתן תלויה במצבכם בפועל. האמת נאמרה לכם בבירור, ואני לא מרסן אתכם. יש משפחות שמדכאות בני אדם עד כדי כך שהם לא מסוגלים להאמין באלוהים אלא אם הם מתחתנים, ומשום כך, הנישואין הם היתרון שלהם. עבור בני אדם מסוימים, לא רק שהנישואין לא מביאים שום יתרון, אלא שהם גובים מהם את מה שהיה להם במקור. הדבר חייב להיות תלוי בנסיבות שלכם בפועל ובנחישות שלכם עצמכם. אני לא ממציא כללים כדי להציב לכם דרישות. רוב בני האדם תמיד אומרים, "אלוהים אמיתי, עבודתו מושתתת במציאות ומתבצעת לפי הנסיבות שלנו בפועל" – אך האמת אתם יודעים מה הופך זאת לאמת? אל תאמרו מילים ריקות מתוכן כל היום! עבודתו של אלוהים אמיתית, ומושתתת במציאות, היא לא כוללת דוקטרינה כלל, היא יוצאת לפועל בשלמותה, והיא כולה פתוחה וגלויה. מה העקרונות האלה מקיפים? האם אתם יכולים לומר על אילו חלקים מעבודתו של אלוהים חלות האמירות האלה? עליכם לדבר באופן ספציפי, ועליכם לחוות חוויות ולשאת עדות בכמה היבטים. רק כשהיבט הזה יהיה ברור לכם במיוחד וכשתדעו אותו, תהיו כשירים לומר את המילים האלה. אם מישהו שואל אתכם, "האל המעשי התגלם כבשר ודם על פני האדמה כדי לעשות איזו עבודה? מדוע אתם קוראים לו האל המעשי? מה כוללת היותו 'מעשי'?" האם אתם יכולים לדבר על עבודתו המעשית, ועל מה שהיא כוללת באופן ספציפי? ישוע היה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, והאל המעשי הוא גם אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם – מה ההבדל ביניהם? ומה קווי הדמיון? איזו עבודה הם עשו? האם אתם יודעים? כל זאת היא נשיאת עדות! אל תתבלבלו לגבי הדברים האלה? יש בני אדם אחרים שאומרים, "עבודתו של האל המעשי היא אמיתית. הוא לעולם לא מציג אותות ומופתים." האם הוא באמת לא מציג אותות ומופתים? האם אתם באמת יודעים זאת? האם אתם יודעים מהי עבודתו? נאמר שלא יוצגו האותות והמופתים, אך האם העבודה שהוא עושה והדברים שהוא אומר לא מהווים אותות? נאמר שלא יוצגו אותות ומופתים, אך זה תלוי – הדבר תלוי בשאלה למי נאמרו הדברים האלה. מבלי ללכת לכנסייה, הוא חשף את מצבם של בני האדם, ומבלי לבצע כל עבודה אחרת, אלא באמצעות דיבור בלבד, הוא דרבן את בני האדם לצעוד קדימה – האם אלה לא אותות? בכך שהוא רק אמר דברים, הוא כבש בני אדם, וללא סיכויים עתידיים או תקוות, בני האדם עדיין הופכים לחסידיו ברצון – האם אלה לא אותות? כשהוא מדבר, דבריו משרים על בני האדם מצב רוח מסוים, שבו הם עשויים להרגיש אושר, מרה שחורה, זיכוכ או ייסורים. במילים חדות ספורות, הוא מטיל ייסורים על בני האדם – האם זה לא על-טבעי? האם אדם היה מסוגל לעשות דבר כזה? קראתם את ספרי הקודש במשך שנים כה רבות, אך לא הבנתם דבר ולא ראייתם דבר, ולא הייתם מסוגלים להתנתק משיטות האמונה המיושנות והמסורתיות האלה, ולא יכולתם לפענח את ספרי הקודש. אולם אלוהים מסוגל להבין את ספרי הקודש – האם זה לא דבר על-טבעי? אם לא היה דבר על-טבעי לגבי אלוהים כשהוא היה בא אל פני האדמה, האם הוא היה מסוגל לכבוש אתכם? ללא עבודתו יוצאת הדופן והאלוהית, מי מבינכם היה משתכנע? למראית עיניכם, נדמה שאדם רגיל עובד וחי איתכם – נראה שכלפי חוץ הוא אדם רגיל

ושגרת. מה שאתם רואים הוא אנושיות רגילה כלפי חוץ, אך למעשה, זה שעובד הוא אלוהי. זה שעובד לא ניחן באנושיות רגילה, אלא שהוא אלוהי. זה אלוהים עצמו, אלא שהוא משתמש באנושיות רגילה כדי לעבוד, וכתוצאה מכך, עבודתו רגילה ועל-טבעית בעת ובעונה אחת. האדם לא יכול לעשות את העבודה שאלוהים עושה. מה שבלתי-אפשרי לבני אדם רגילים נעשה בידי ישות יוצאת מהכלל. אולם הישות הזו היא אלוהית. האנושיות לא יוצאת מהכלל, אלא שהאלוהיות שונה מהאנושיות. זה שרוח הקודש משתמש בו גם ניחן באנושיות רגילה, אך הוא לא מסוגל לעשות את העבודה הזו. בכך טמון ההבדל. ייתכן שאתם אומרים: "אלוהים לא אל על-טבעי. הוא לא עושה שום דבר על-טבעי. אלוהינו אומר דברים מעשיים ואמיתיים, והוא באמת ובתמים הלך אל הכנסייה כדי לעבוד. בכל יום, הוא מדבר אלינו פנים אל פנים, ופנים אל פנים, הוא מצביע על מצבנו – אלוהינו באמת אמיתי! הוא חי איתנו. הכל רגיל כל כך. למעשה, דבר לא מראה שהוא אלוהים. יש אפילו רגעים שבהם הוא מתכעס, ואנחנו חוזים במלכותיות וחרון האף שלו, וכשהוא מחייך, אנחנו רואים את סבר פניו המחיך. הוא אלוהים עצמו שיש לו דמות מוחשית, שעשוי בשר ודם, שהוא אמיתי וממשי." כשאתם נושאים עדות כזו, העדות שלכם לא שלמה. כיצד היא תועיל לאחרים? אם אתם לא יכולים להעיד על הסוד והמהות של עבודתו של אלוהים עצמו, אתם לא נושאים עדות!

מעל הכל, נשיאת עדות דורשת שתדברו על מה שאתם יודעים על עבודתו של אלוהים, על האופן שבו אלוהים כובש בני אדם, על האופן שבו הוא מושיע בני אדם, על האופן שבו הוא משנה בני אדם, ועל האופן שבו הוא מכוון בני אדם להיווכח, ומאפשר להם להיכבש, להפוך למושלמים ולזכות בישועה. נשיאת עדות פירושה דיבור על עבודתו של אלוהים ועל כל מה שחוויתם. רק עבודתו של אלוהים מייצגת אותו, ורק עבודתו יכולה לגלות בפומבי את כל כולו. עבודתו נושאת עליו עדות. עבודתו ואמירותיו מייצגות ישירות את רוח האל, העובדה שהוא עושה מבוצעת בידי רוח האל, והדברים שהוא אומר נאמרים מפי רוח האל. אלה דברים שרק נחווים דרך בשרו ודמו של אלוהים. למעשה, אלה הם ביטויים של רוח האל. העבודה שאלוהים עושה והדברים שהוא אומר מייצגים את מהותו. אם אלוהים לא היה מדבר או עובד לאחר שהוא לבש דמות של בשר ודם בקרב בני האדם, ואז הוא היה דורש מכם להכיר את ממשותו, את הרגילות שלו ואת כול יכולתו, האם הייתם מסוגלים לעשות זאת? האם הייתם מסוגלים לדעת מה מהותה של רוח האל? האם הייתם מסוגלים לדעת מה מאפייניו? רק בזכות שחוויתם כל שלב בעבודתו, הוא דורש מכם לשאת עליו עדות, ואילו לא הייתם חווים זאת, הוא לא היה מציב לכם דרישות כאלה. לפיכך, כשאתם נושאים עדות על אלוהים, אתם לא עושים זאת כדי להעיד על האנושיות הרגילה שלו כלפי חוץ, אלא כדי לעיד על העבודה שהוא עושה, ועל הנהיג שהוא מוביל. אתם עושים זאת כדי להעיד על האופן שהוא כבש אתכם, ועל ההיבטים שבהם הוא הפך אתכם למושלמים. זו העדות שאני רוצה שתישאו. אם תזעקו בכל אשר אתם פונים: "אלוהינו בא לעבוד. הוא באמת מעשי! הוא זכה בנו ללא כל דבר על-טבעי או אותות ומופתים!" אחרים ישאלו: "מה כוונתכם כשאתם אומרים שהוא לא מציג אותות ומופתים? האם הוא יכול לכבוש אתכם מבלי להראות אותות ומופתים?" ואתם תאמרו: "מה שהוא עושה הוא לדבר. הוא כבש אותנו מבלי להראות לנו אף אותות ומופתים – עבודתו כבשה אותנו." בסופו של דבר, אם אתם לא מסוגלים לומר שום דבר בעל תוכן, ואם אתם לא יכולים לדבר באופן ספציפי, האם אתם נושאים עדות? כשהאל המעשי כובש בני אדם, דבריו האלוהיים הם אלה שכובשים את בני האדם. האנושיות לא יכולה להשיג זאת, זה לא דבר

שבן תמותה יכול להשיג, ואפילו בני האדם בעלי האיכות הגבוהה ביותר לא מסוגלים לעשות זאת, מכיוון שאלוהיותו נעלה מכל יציר נברא. בעיני בני האדם, זה יוצא מהכלל. אחרי הכל, הבורא נעלה מכל יציר נברא. נאמר שתלמידים לא יכולים להתעלות על מוריהם. יצירים נבראים לא יכולים להתעלות על הבורא. אם הייתם מתעלים עליו הוא לא היה מסוגל לכבוש אתכם – הוא יכול לכבוש אתכם משום שהוא נעלה מכם. מי שיכול לכבוש את כל האנושות הוא הבורא, ואף אחד לא יכול לעשות את העבודה הזו מלבדו. זו עדות. זו עדות כמו זו שעליכם לשאת. אתם חוויתם כל שלב של ייסורים, משפט, זיכוכ, ניסיונות, עכבות וצרות, וזכיתם בכיבוש, והנחתם בצד את הסיכויים העתידיים של הבשר והדם, את המניעים האישיים שלכם ואת העניינים האישיים של הבשר והדם – במילים אחרות, דברי האל כבשו את לבם של כל בני האדם. על אף שחייהם לא צמחו במידה שהוא דרש, אתם יודעים את הדברים האלה, והדברים שהוא עושה משכנעים אתכם לחלוטין – לכן, זוהי עדות, והעדויות הזו אמיתית! העבודה שאלוהים בא לעשות – המשפט והייסורים – נועדו לכבוש את האדם, אך הוא גם חותם את עבודתו, מסיים את העידן ומבצע את הפרק האחרון של עבודתו. הוא מסיים את העידן כולו, מושיע את האנושות כולה, גואל את האנושות מחטא לחלוטין וזוכה לגמרי באנושות שאותה הוא ברא. זה מה שעליכם לשאת עליו עדות.

חוויתם כל כך הרבה מעבודתו של אלוהים, ראיתם אותה כמו עיניכם, וחוויתם אותה באופן אישי, ולכן כמה חבל יהיה אם בסופו של דבר, אפילו לא תוכלו למלא את התפקיד שאתם אמורים למלא. בעתיד, כשהבשורה תופץ, עליכם להיות מסוגלים לדבר על מה שאתם יודעים, להעיד על כל מה שזכיתם בו בלבכם ולהשקיע בכך כל מאמץ. זה מה שיציר נברא צריך להשיג. מה חשיבותו של השלב הזה בעבודתו של אלוהים? מה ההשפעה שלו? כמה ממנו מתבצע באדם? מה בני האדם צריכים לעשות? כשתוכלו לדבר בבירור על כל העבודה שאלוהים בהתגלמותו עשה לאחר שהוא בא אל פני האדמה, העדות שלכם תושלם. כשתוכלו לדבר בבירור על חמשת הדברים האלה – החשיבות, התוכן, המהות של עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים שמיצג בעבודה ועקרונות עבודתו – זה יוכיח שאתם מסוגלים לשאת עדות, ושאתם באמת יודעים את כל זה. הדרישות שלי מכם לא מוגזמות, וכל מי שבאמת עוסק בחיפוש עומד בהן. אם אתם נחושים להימנות על עדיו של אלוהים, עליכם להבין מה אלוהים מתעב ומה אלוהים אוהב. חוויתם הרבה מעבודתו, ובאמצעות העבודה הזו, עליכם להכיר את טבעו ואת מה שהוא מתעב ואוהב, להבין את רצונו ואת דרישותיו מהאנושות, ולהשתמש בכך כדי להעיד עליו ולמלא את חובתכם. ייתכן שאתם רק אומרים, "אנחנו מכירים את אלוהים, משפטו וייסוריו כל כך חמורים, דבריו כל כך מחמירים והם צודקים ומלכותיים, ואף אדם לא מסוגל לחלל אותם." אך האם הם מקיימים את האדם בסופו של דבר? מה השפעתם על בני האדם? האם אתם באמת יודעים שהעבודה הזו טובה? האם המשפט והייסורים של אלוהים מסוגלים לחשוף את הטבע שלכם? האם הם מסוגלים לחשוף את המרדנות שלכם? האם הם מסוגלים לגרש את הדברים האלה בקרבכם? למה תהפכו ללא המשפט והייסורים של אלוהים? האם אתם באמת יודעים עד כמה השטן השחית אתכם? זה כל מה שאתם צריכים להצטייד בו ולדעת כיום.

עכשיו לא הזמן לאמונה באלוהים כמו זו שקיימת בדמיונכם: אתם לא צריכים רק לקרוא את דברי האל, להתפלל, לשיר, לרקוד, למלא את חובתכם ולחיות חיים של אנושיות רגילה... האם ייתכן שהדברים יהיו כל כך פשוטים? מה שחשוב הוא ההשפעה – לא כמות הדברים שאתם עושים, אלא האופן שבו אתם יכולים באמת להשיג את ההשפעה הטובה ביותר. אתם אולי מסוגלים לדבר על קצת ידע כשספר בידכם, אך כשאתם מניחים אותו, אין

לכם ידע כלל. אתם מסוגלים לומר רק מילים ודוקטרינות, ואין לכם ידע על חוויות. כיום, עליכם לתפוס מה הדברים המהותיים – זה חלק מהותי מהיווכחותכם במציאות! אך לפני כל דבר אחר, עשו את האימון הבא: ראשית, קראו את דברי האל – נסו להבין את המונחים הרוחניים שהם כוללים, מצאו את החזיונות עיקריים בהם, זהו את החלקים של הנתיב לנוהג וחברו אותם. חפשו כל אחד ואחד מהם, והיווכחו בהם במהלך החוויות שלכם. אלה הדברים המרכזיים שעליכם לתפוס. אחד מהנוהגים החיוניים ביותר בעת האכילה והשתייה מדברי האל הוא להיות מסוגלים לאתר את החלקים העיקריים הנוגעים לחזיונות, וכן להיות מסוגלים לאתר את החלקים העיקריים הנוגעים לנוהג לאחר קריאת אחת מאמירותיו של אלוהים, ולהשתמש בחזיונות כבסיס ולהשתמש בנוהג כהכוונה בחיכם. כל זה מה שחסר לכם יותר מכל, וזו גם הבעיה החמורה ביותר בכם – בלבכם, אתם ממעטים לשים לכך לב. כולכם שרויים במצב הבא: אתם עצלים וחסרי מוטיבציה, אתם לא מוכנים לשלם מחיר או שאתם ממתינים באופן פסיבי. יש בני אדם שאפילו מתלוננים. הם לא מבינים את המטרות והחשיבות של עבודתו של אלוהים, וקשה להם לעסוק בחיפוש האמת. בני אדם כאלה מתעבים את האמת, והם יסולקו בסופו של דבר. אף אחד מהם לא יכול להפוך למושלם, ואף אחד מהם לא ישרוד. אם בני האדם לא יהיו נחושים כלל להיאבק בהשפעתו של השטן, אין דבר שיכול לעזור להם!

התשובה לשאלה אם עיסוקכם היה יעיל נקבעת לפי עיסוקכם כיום, והדברים שיש לכם כעת. אלה הדברים שמשמשים לקביעת קצכם, כלומר אפשר לראות את קצכם במחיר ששילמתם ובדברים שעשיתם. קצכם יתגלה לכם לפי עיסוקכם, אמונתכם ומה שעשיתם. ביניכם, יש בני אדם רבים שכבר לא יוכלו לזכות בישועה, מכיוון שהיום הוא העת לחשיפת קצם של בני האדם, ולא אעבוד בטיפשות ולא אוביל את בני האדם שלא יכולים לזכות בישועה אל העידן הבא. תהיה עת שבה עבודתי תסתיים. לא אעבוד על הגויות המצחינות האלה, הנעדרות רוח חיים, שלא יכולות לזכות בישועה. כיום, אנחנו נמצאים באחרית הימים של ישועת האדם, ואני לא אעשה עבודה חסרת תועלת. אל תמחו נגד השמיים והארץ – סוף העולם מתקרב, והוא בלתי נמנע. הדברים הגיעו לשלב הזה, ואין דבר שאתם, כבני אדם, יכולים לעשות כדי לעצור אותם. אתם לא יכולים לשנות אותם כרצונכם. אתמול, לא שילמתם את המחיר, לא עסקתם מחיפוש ולא הייתם נאמנים. היום, הגיעה העת, ואתם לא יכולים לזכות בישועה, ומחר, תסולקו. אין לכם מרחב תמרון לזכייה בישועה. על אף שלבי רך ושאני מנסה ככל יכולתי להושיע אתכם, אם אתם לא נאבקים או חושבים כלל על עצמכם, איך זה קשור אליי? בני האדם שיכולים רק לחשוב על בשרם ודםם ואוהבים נוחות, בני האדם שאמונתם מעורפלת, בני האדם שעוסקים ברקיחת שיקויים ובכישוף, בני האדם הפרוצים, המרופטים והבלויים, בני האדם שגונבים קורבנות ליהוה ואת רכושו, בני האדם שאוהבים שוחד, בני האדם שחולמים בעצלתיים על עלייה לשמיים, בני האדם שהם כל כך יהירים ושחצנים, ואשר חותרים רק לפרסום ועושר שלהם עצמם, בני האדם שמפיצים מילים גסות רוח, בני האדם שמחללים את קדושתו של אלוהים עצמו, בני האדם שלא עושים דבר מלבד מתיחת ביקורת על אלוהים עצמו והכפשתו, בני האדם שנאספים עם אחרים ומנסים להפוך לעצמאים, בני האדם שמרוממים את עצמם מעל אלוהים, הגברים והנשים הצעירים, הגברים והנשים בגיל העמידה, והגברים והנשים הקשישים שהם קלי הדעת ולכודים בעוונות, הגברים והנשים שנהנים מפרסום ועושר אישיים ועוסקים בחיפוש מעמד אישי בקרב בני האדם, בני האדם חסרי החרטה שלכודים בחטא – הם כולם לא יכולים לזכות בישועה, הלא כן? המופקרות, החטאים, רקיחת השיקויים, הכישוף, הגידוף

והמילים גסות הרוח מתפרעים בקרבכם, דברי האמת והחיים נרמסים בקרבכם, והשפה הקדושה מחוללת בקרבכם. גויים שכמותכם, המלאים בטינופת ומרדנות! מה יהיה סופכם? איך בני האדם שאוהבים את הבשר והדם, שמבצעים מעשים מרושעים של בשר ודם ולכודים במופקרות מעזים להמשיך לחיות? אתם לא יודעים שאנשים כמוכם הם שרצים שלא יכולים לזכות בישועה? מה מעניק לכם את הסמכות לבוא בדרישות? עד כה, לא היה כל שינוי בבני האדם שלא אוהבים את האמת ורק אוהבים את הבשר והדם – אם כך, כיצד ייתכן שבני האדם האלה יזכו בישועה? אפילו היום, בני האדם שלא אוהבים את דרך החיים, שלא מרוממים את אלוהים ולא נושאים עליו עדות, שזוממים לשפר את מעמדם שלהם, שמהללים את עצמם – הם נשארו בלא שינוי, הלא כן? מה הערך בהושעתם? השאלה אם האדם יכול לזכות בישועה לא תלויה בשאלה כמה אתם מוסמכים או בשאלה כמה שנים עברתם, וקל וחומר שהיא לא תלויה במספר ההסמכות שלכם. היא תלויה בשאלה אם הייתה לעיסוקכם השפעה כלשהי. עליכם לדעת שבני האדם שזוכים בישועה הם העצים שנושאים פרי, ולא העצים השופעים בעלים ובפרחים שלא נושאים פרי. אפילו אם בליתם שנים בנדידה ברחובות – אז מה? איפה העדות שלכם? יראתכם את אלוהים נחותה בהרבה בהשוואה לאהבתכם את עצמכם ולתשוקותיכם – בני אדם כמוכם הם מנוונים, הלא כן? איך ייתכן שתהיו אות ומופת לישועה? האופי שלכם לא ניתן לשינוי, אתם מרדנים מדי, ולא ניתן להושיע אתכם! בני אדם כאלה יסולקו, הלא כן? היום שבו עבודתי תסתיים יהיה גם היום האחרון של חייכם, הלא כן? עשיתי עבודה כה רבה ואמרתי דברים כה רבים בקרבכם – כמה מזה חדר לאוזניים? לכמה מזה נשמעתם אי-פעם? כשעובדתי תסתיים, זו תהיה גם העת שבה תפסיקו להתנגד לי ולהתייצב נגדי. במהלך עבודתי, אתם תמיד פועלים נגדי, ואתם לעולם לא מצייתים לדבריי. אני עושה את עבודתי, ואתם עושים את עבודתכם שלכם ומקימים לכם מלכות קטנה משלכם. להקת שועלים וכלבים שכמותכם – כל מה שאתם עושים הוא נגדי! אתם תמיד מנסים לחבק רק את בני האדם שאוהבים רק אתכם – איפה היראה שלכם? כל מה שאתם עושה הוא ערמומי! אין לכם כל ציות או יראה, וכל מה שאתם עושים הוא ערמומי ומחלל קודש! האם בני אדם כאלה יכולים לזכות בישועה? גברים תאוותנים ולא מוסריים מבחינה מינית תמיד רוצים להשתמש בפרוצות המיופייפות ל"הנאתם" שלהם. אני לא אושיע שדים כאלה, שאינם מוסריים מבחינה מינית. אני שונא אתכם, שדים מזוהמים. התאוותנות והמיופייפות שלכם הורידו אתכם אל הגיהנום – מה אתם יכולים לומר להגנתכם? אתם שדים מזוהמים ורוחות רעות כל כך אכזריים! אתם דוחים! איך ייתכן שאשפה כזו תוכל לזכות בישועה? האם בני האדם שנפלו לפח החטאים עדיין יכולים לזכות בישועה? האמיתות האלה, הדרך הזו, והחיים האלה לא מושכים אתכם כהוא זה. אתם נמשכים לחטאים, לכסף, למעמד, לפרסום ורווח, להנאות הבשר והדם, לגברים יפי מראה ולנשים מיופייפות. מה הופך אתכם לכשירים להיכנס למלכותי? צלמכם אפילו גדול מצלם אלוהים, מעמדכם מרומם ממעמדו של אלוהים, והיוקרה שלכם בקרב בני האדם אפילו רמה מכל זה – הפכתם לאלילים שבני האדם האלה עובדים. הפכתם לארכי-מלאך, הלא כן? ברגע שבו קצם של בני האדם ייחשף, שהוא גם הרגע שבו עבודת הישועה תיחתם, רבים מכם יהיו גוויות שלא יכולות לזכות בישועה ואשר יש לסלק אותן. במהלך עבודת הישועה, אני אדיב וטוב אל כל בני האדם. כשהעבודה תסתיים, יתגלה קצם של בני אדם מסוגים שונים, ובאותה עת, לא אהיה אדיב וטוב, מכיוון שקצם של בני האדם כבר התגלה, מכיוון שכל אדם ימוין לפי סוגו, ולא יהיה טעם בעשיית עוד עבודת ישועה. הסיבה היחידה לכך תהיה שעידן הישועה חלף. מפני שהוא יחלוף, הוא לא יחזור עוד.

נוהג (8)

יש יותר מדי דברים בנוגע לבני האדם שסוטה ושגוי. הם לעולם לא מצליחים להשתלט על עצמם, ולכן, עדיין צריך לכוון אותם לעלות על המסלול הנכון. במילים אחרות, הם צריכים להיות מסוגלים להסדיר את חייהם האנושיים ואת חיי הרוח שלהם, להנהיג את שני ההיבטים, ולא צריך להיות להם צורך לקבל תמיכה והכוונה לעתים קרובות. רק כך יהיה להם שיעור קומה אמיתי. פירוש הדבר יהיה שבעתיד, כשלא יהיה מי שיכוון אתכם, אתם בכך זאת תהיו מסוגלים לחוות חוויות בעצמכם. כיום, אם הבנתם מה חיוני ומה לא, בעתיד, תהיו מסוגלים להיווכח במציאות. כיום, אתם מובלים אל הנתיב הנכון שמאפשר לכם להבין אמיתות רבות, ובעתיד, תהיו מסוגלים להעמיק עוד יותר. אפשר לומר שמה שמתאפשר לבני האדם להבין כעת הוא הדרך הטהורה ביותר. כיום, אתם מסוגלים לעלות על המסלול הנכון, וכשיבוא יום, ואף אחד לא יכוון אתכם, אתם תנהגו ותעמיקו לפי הנתיב הטהור ביותר. כעת, מתאפשר לבני האדם להבין מה נכון ומה סוטה, ולאחר שהם יבינו את הדברים האלה, החוויות שלהם יעמיקו בעתיד. כיום, הדברים האלה שאתם לא מבינים מתוקנים, ונתיב ההיווכחות החיובית מתגלה לכם, ואחרי השלב הזה, העבודה תסתיים, ותתחילו לצעוד בנתיב שבני האנוש צריכים לצעוד בו. בזמן הזה, עבודתי תושלם, ומאותו רגע ואילך, אתם לא תיפגשו איתי יותר. כיום, שיעור קומתכם עדיין עלוב מדי. יש הרבה קשיים שנוגעים למהותו ואופיו של האדם, ויש גם כמה דברים מושרשים שעדיין לא שורשו. בני האדם עדיין לא מבינים את הפרטים המדוקדקים יותר של מהותם ואופיים, והם עדיין צריכים שאראה להם אותם. אחרת, לא הייתם יודעים. כשזה יגיע לשלב מסוים, והדברים שבעצמותיכם ודמכם יחשפו, זה מה שנקרא ייסורים ומשפט. אחתם את עבודתי רק לאחר שהיא תתבצע באופן יסודי ומלא. ככל שתיחשפו באופן עמוק יותר, כך תדעו דברים רבים יותר, וזה יהיה משמעותי מאוד עבור העדות העתידית שלכם והפיכתכם למושלמים בעתיד. רק לאחר שעבודת הייסורים והמשפט תתבצע באופן יסודי, זו תהיה עבודתי כולה, שתאפשר לכם להכיר אותי באמצעות הייסורים והמשפט שלי. לא רק שאתם תכירו את הטבע והצדק שלי, אלא באופן חשוב מזה, אתם תכירו את הייסורים והמשפט שלי. לרבים מכם יש תפיסות אדירות לגבי ה"חידוש" וה"פירוט" של עבודתי. כך או כך, עליכם לראות בעבודתי חדשה ומפורטת, ולהבין שאני מלמד אתכם לנהוג פנים אל פנים ויד ביד. רק זה יועיל לנהוג ולכך שתעמדו איתן בעתיד. אחרת, תהיו כמו עלים בשלכת – קמלים, צהובים ויבשים, ובלי כל ערך. עליכם לדעת שאני יודע הכל על לבכם ורוחכם. בנוסף, דעו לכם שהעבודה שאני עושה והדברים שאני אומר מעודנים מאוד. על פי הטבע והאיכות שלכם, עליכם לעבור טיפול כזה. רק כך תוכלו להכיר את הייסורים והמשפט שלי בברור, ואפילו שאתם לא מכירים אותם היום, מחר אולי תכירו אותם. כל יציר נברא ייפול לנוכח דברי הייסורים והמשפט שלי, מכיוון שאני לא סובל התנגדות של אף אדם.

עליכם לשלוט בחיים שלכם עצמכם. אתם יכולים לארגן כל יום כאוות נפשכם, אתם רשאים לעשות כל מה שתרצו, אתם יכולים לקרוא, להאזין ולקרוא, ואם זה מעניין אתכם, אתם יכולים לכתוב מזמורים. האם כל אלה לא מתגבשים לכדי חיים ראויים? כל אלה הם דברים שיש להכיל בחיים אנושיים. בני האדם צריכים לעשות את מה

שטבעי להם. רק לאחר שהם יישאו פרי באנושיות שלהם ובחיי הרוח שלהם, אפשר יהיה לומר שהם נוכחו בחיים רגילים. כיום, לא רק שחסרים לכם תובנה ורציונליות בכל הנוגע לאנושיות. יש חזיונות רבים שעליכם להכיר, ועל בני האדם להצטייד בהם, וכל לקח שאתם נתקלים בו הוא לקח שאתם צריכים ללמוד. עליכם להיות מסוגלים להביט בסביבה ולהתאים את עצמכם אליה. שיפור רמת ההשכלה והאוריינות שלכם חייב להתבצע בטווח הארוך. רק אז תוכלו לקצור את היבול. בנוגע לחיים של אנושיות רגילה, עדיין יש דברים שעליכם להצטייד בהם, ועליכם גם להבין את ההיווכחות בחייכם שלכם. מאחר שחלה התקדמות עד היום, יש הרבה דברים שדובר בהם בעבר שאתם לא הבנתם – אך כשאתם קוראים אותם כיום, אתם מבינים אותם, ובלבכם, אתם הופכים להרבה יותר איתנים. גם זו קצירת יבול. ביום שבו תאכלו ותשתו את דברי האל ויהיה בכם קצת ידע, תוכלו לשתף באופן חופשי עם האחים והאחיות שלכם. האם אלה לא החיים שצריכים להיות לכם? לפעמים, אתם שואלים שאלות מסוימות, או מהרהרים בנושא מסוים, והדבר משפר את יכולת ההבדלה שלכם, נותן לכם יותר תובנה וחוכמה, ומאפשר לכם להבין אמיתות מסוימות – וזה לא מה שכלול בחיי הרוח שמדובר בהם היום? לא מתקבל על הדעת להנהיג רק היבט אחד של חיי הרוח. אכילה ושתייה של דביר האל, תפילה ושירת מזמורים הם כולם חלקים של חיי הרוח, וכשיש לכם חיי רוח, חייבים גם להיות לכם חיים של אנושיות רגילה. כיום, הרבה ממה שנאמר נועד לספר לבני האדם רציונליות ותובנה ולאפשר להם לקבל חיים של אנושיות רגילה. מה פירוש הדבר להחזיק בתובנה, מה פירוש הדבר לנהל מערכות יחסים בינאישיות, כיצד יש לבוא במגע עם בני אדם – עליכם להצטייד בכל הדברים האלה על-ידי אכילה ושתייה של דבר האל, ומה שנדרש מכם ניתן להשגה באמצעות אנושיות רגילה. עליכם להצטייד בדברים שעליכם להצטייד בהם, אך אל תרחיקו לכת. יש בני אדם שמשתמשים במילים וביטויים שונים, ובכך הם מתרברבים. יש גם כאלה שקוראים כל מני ספרים שמעניקים להם יד חופשית ליהנות מרצונות הבשר והדם. הם אפילו חוקרים ומחקים את הביוגרפיות והציטטות של "אישים דגולים מהעולם", וקוראים ספרים פורנוגרפיים – זה אפילו מגוחך עוד יותר! לא רק שבני אדם כאלה לא יודעים את נתיב ההיווכחות בחיים, אלא יתרה מזאת, הם לא מכירים את עבודתו של אלוהים כיום, ולא יודעים איך להעביר כל יום בחייהם. חייהם כל כך ריקים מתוכן! הם לא יודעים כלל במה עליהם להיווכח. הם רק מתקשרים עם הזולת, כאילו דיבור ממלא את מקומה של ההיווכחות שלהם. האם הם לא יודעים בושה? אלה בני אדם שלא יודעים איך לחיות, ואשר לא מבינים את החיים האנושיים. הם מבליים את כל היום בזלילת מזון, ובדברים אחרים חסרי תכלית – ומה הטעם בחיים כאלה? ראיתי שעבור בני אדם רבים, מלבד ביצוע המטלות שלהם, אכילה והתלבשות, הזמן היקר שלהם לאורך היום ממוצא בדברים חסרי משמעות, בין שמדובר בהשתטות בחוץ, בהיפגשות עם חברים כדי לרכל או בשינה ערבה. האם אלה חיים של קדושים? האם אלה חיים של בני אדם רגילים? האם תוכלו להפוך למושלמים כשחייכם כל כך עלובים, נחשלים וחסרי דאגות? האם אתם מוכנים לוותר על עצמכם ולתת את חייכם לשטן לחינם? כשחייהם של בני האדם קלים, וכשאין סבל בסביבתם, הם לא מסוגלים לחוות חוויות. בסביבות נוחות, קל לבני האדם להפוך למסואבים, אך סביבות מסוכנות גורמות לכם להתפלל בבהילות רבה יותר ולא להעז לעזוב את אלוהים. ככל שחייהם של בני האדם יותר קלים ומשעממים, כך בני האדם מרגישים שאין טעם לחייהם, ושמוטב שימותו. זו מידת שחיתותם של בשרם ודםם של בני האדם. הם יכולים לקבל הטבות רק אם הם חווים ניסיונות.

שלב העבודה של ישוע נעשה בארץ יהודה ובגליל, והגויים לא היו מודעים לו. העבודה שהוא עשה הייתה סודית ביותר, ואף אומה מלבד עם ישראל לא הייתה מודעת לה. רק כשישוע השלים את עבודתו, הדבר גרם למהומה בקרב בני האדם שהיו מודעים לכך, ובאותה עת, הוא כבר עזב. ישוע בא לעשות שלב אחד בעבודה, זכה בקבוצה של בני אדם והשלים שלב בעבודה. בכל שלב בעבודתו של אלוהים, יש בני אדם רבים שמשמשים כניגוד משלים. אילו אלוהים עצמו היה היחיד המבצע את העבודה, היא הייתה חסרת משמעות. חייבים להיות בני אדם חסידי אל שמבצעים את שלב העבודה הזה ממש בסוף. רק כשעבודתו של אלוהים עצמו הושלמה, בני האדם החלו לבצע את העבודה שאלוהים הטיל עליהם, ורק אז החלה תפוצתה של עבודתו של אלוהים. אלוהים רק עושה את העבודה של פתיחת תקופה חדשה, ובני האדם מבצעים את העבודה של מימוש התקופה. לפיכך, העבודה של היום לא תימשך זמן רב. חיי בקרב בני האדם לא יימשכו זמן רב מאוד. אני רק משלים את עבודתי וגורם לכם למלא את החובה שעליכם למלא, כדי שהעבודה הזו והבשורה הזו יוכלו להיות מופצות כמה שיותר מהר בקרב הגויים ושאר האומות – רק בשלב הזה, תושלם חובתם של בני האנוש. היום הוא הזמן היקר מכל. אם אתם מתעלמים ממנו, אתם בין בני האדם הטיפשים. אם אתם אוכלים ושותים את הדברים האלה וחווים את העבודה הזו בסביבה הזו, אך אין לכם כל כוונה לעסוק בה ואין לכם אף תחושה של עול, אילו סיכויים עתידיים יש לכם? בני אדם כאלה יסולקו, הלא כן?

שרתו כמו בני ישראל

כיום, בני אדם רבים לא מתייחסים ללקחים שיש ללמוד במהלך התיאום עם אחרים. גיליתי שרבים מכם כלל לא לומדים את הלקחים במהלך התיאום עם אחרים. רובכם דבקים בהשקפות שלכם עצמכם, ובעת העבודה בכנסייה, אתם אומרים את מה שיש לכם להגיד, והזולת אומר את מה שיש לו להגיד, ואין קשר בין הדברים, ואין כל שיתוף פעולה. אתם שקועים רק בביטוי התובנות הפנימיות שלכם עצמכם, ושקועים רק בשחרור ה"עול" שיש בקרבכם, ואתם לא מחפשים חיים כלל וכלל. נדמה שאתם רק עושים את העבודה כדי לצאת ידי חובה, ותמיד מאמינים שעליכם לצעוד בדרככם שלכם, בלי קשר לזולת, ושעליכם לשאת כפי שרוח הקודש מנחה אתכם, בלי קשר לזולת. אתם לא מסוגלים לגלות את המעלות של בני אדם אחרים, ואתם לא מסוגלים לבחון את עצמכם. הדרך שלכם לקבל דברים היא בהחלט שגויה. אפשר לומר שאתם עדיין מפגינים צדקנות רבה, כאילו המחלה הישנה ההיא חזרה לסורה. אתם לא מתקשרים זה עם זה כדי להשיג פתיחות מלאה, או בנוגע לשאלה איזו תוצאה השגתם בכנסייה מסוימת, או בנוגע לשאלה מה היה מצבכם הפנימי בתקופה האחרונה וכן הלאה – אתם פשוט לא מתקשרים כך. באופן יסודי, אין לכם נוהגים כגון ויתור על התפיסות שלכם וזניחת עצמכם. מנהיגים ועובדים חושבים רק על איך לערור ולהחדיר מרץ באחים ובאחיות באמצעות שיתוף, והחסידיים יודעים רק לעסוק בחיפוש לבדם. את לא מבינים למעשה מהו שירות ומהו שיתוף פעולה, ואתם חושבים אך ורק על השגת הרצון לאהוב את אלוהים בחזרה, על השגת הרצון להביא לידי ביטוי את הסגנון של פטרוס. אתם אפילו אומרים שבלי קשר

למצבו של הזולת, אתם לא תישמעו לאלוהים בעיוורון כך או כך, ובלי קשר לטיבו של הזולת, אתם שואפים שאלוהים יהפוך אתכם למושלמים, וזה מספיק לכם. למעשה, רצונכם כלל לא מצא ביטוי ממשי במציאות. זו ההתנהגות שאתם מפגינים כיום, הלא כן? כל אחד מכם דבק בתובנות של עצמו, וכולכם רוצים להפוך למושלמים. אני רואה שאתם משרתים כבר זמן כה רב ושלא התקדמתם באופן משמעותי, ובמיוחד בלקח הזה של שיתוף פעולה בהרמוניה, לא התקדמתם כהוא זה! כשאתם נכנסים לכנסיות, כל אחד מכם מתקשר בדרכו שלו, וכל אחד אחר מכם משתף בדרכו שלו. תיאום הרמוני הוא דבר נדיר. וכך, ובני האדם שאתם אחראים עליהם נשמעים לכם אפילו יותר. במילים אחרות, אתם מבינים רק לעתים נדירות מה פירוש הדבר לשרת את אלוהים, וכיצד יש לשרת את אלוהים. אתם מבולבלים, ואתם מתייחסים ללקחים האלה כאל זוטות, עד כדי כך שבני אדם רבים לא מנהיגים את ההיבט הזה של האמת, ועושים דברים רעים אפילו בכוונה תחילה. אפילו בני אדם שמשרתים כבר שנים רבות למעשה רבים זה עם זה ונאבקים זה בזה. זה שיעור קומתכם הממשי, הלא כן? אתם, בני האדם שמשרתים יחדיו מדי יום, דומים לבני ישראל, ששירתו את אלוהים עצמו ישירות בבית המקדש מדי יום. איך ייתכן שאתם, שדומים לכוהנים, לא יודעים איך לשתף פעולה ולא יודעים לשרת?

בזמן ההוא, בני ישראל שירתו את יהוה ישירות בבית המקדש. זהותם הייתה של כוהנים. (מובן שלא כל בני האדם היו כוהנים. רק לחלק מבני האדם, ששירתו את יהוה בבית המקדש, הייתה הזהות של כמרים.) הם היו חובשים כתרים שיהוה העניק להם (ופירוש הדבר שהם הכינו את הכתרים לפי דרישותיו של יהוה, ולא שיהוה נתן להם את הכתרים ישירות). הם היו לבושים בבגדי הכהונה שיהוה העניק להם, יחפים, כדי לשרת את יהוה ישירות במקדש, מבוקר ועד ערב. שירותם ליהוה כלל לא היה אקראי ולא נעשה מתוך רצון לביצוע עבירה. הוא היה לגמרי בהתאם לכללים, שאף אדם ששירת את יהוה ישירות יכול היה להפר. על כולם היה לציית לכללים האלה. אחרת, הכניסה לבית המקדש הייתה אסורה. אם כל אחד מהם היה מפר את כללי המקדש, כלומר אם הוא היה מפר את ציוויי של יהוה, צריך היה לטפל בו על פי החוקים שקבע יהוה, ונאסר על כולם להתנגד לכך ולהגן עליו. בלי קשר למספר השנים שהאדם הזה שירת את אלוהים, על כולם לציית לכללים. זו הסיבה לכך שכל כך הרבה כוהנים לבשו את בגדי הכהונה ושירתו כך את יהוה מלכתחילה, לאורך כל השנה, על אף שיהוה לא העניק להם יחס מועדף, והם אפילו שירתו במזבח ובבית המקדש במשך כל חייהם. כאלה היו נאמנותם וציותם. מה הפלא שיהוה בירך אותם כך. בזכות נאמנותם, הם קיבלו ברכות וראו את כל מעשיו של יהוה. באותה תקופה, כשהיה עבד בעם ישראל, עמו הנבחר, דרישותיו מבני העם היו נוקשות מאוד. כל בני העם היו צייתנים מאוד, והחוקים הגבילו אותם כך שהם בטוח יראו את יהוה. כל אלה היו הצווים המנהלתיים של יהוה. אם היו ביניהם כוהנים שלא שמרו את השבת או אשר הפרו את ציוויי של יהוה, ובני העם גילו זאת, הכמרים האלה היו מובאים מיד לפני המזבח ונסקלים למוות. לא הותר להטיל גופות בבית המקדש או בסביבתו. יהוה לא התיר זאת. אם מישהו עשה זאת, התייחסו אליו כאילו הוא הציע "קורבן מגונה", והיו משליכים אותו לבור גדול וממיתים אותו. כמובן, כל בני האדם היה היו מאבדים את חייהם, ואיש לא נותר בחיים. היו אפילו בני אדם שהציעו "אש מגונה". במילים אחרות, בני האדם שהקריבו קורבנות בימים שיהוה לא הגדיר לכך נשרפו באש יהוה עם כל מה שהקריבו, משום שלא הותר להם להישאר לפני המזבח. הדרישות מהכוהנים היו: הם לא הותרו להיכנס לבית המקדש, ואפילו לחצר החיצונית של בית המקדש, לפני שהם נטלו ידיים ורגליים. הם לא הותרו להיכנס לבית המקדש אם

הם לא לבשו את בגדי הכהונה. הם לא הותרו להיכנס לבית המקדש אם הם לא חבשו את כתרי הכהונה. הם לא הותרו להיכנס לבית המקדש אם גווייה זיהמה אותם. הם לא הותרו להיכנס לבית המקדש לאחר שהם נגעו בידיו של אדם רשע מבלי שהם נטלו ידיים. הם לא הותרו להיכנס לבית המקדש לאחר שהם קיימו יחסי מין עם אישה (זה לא היה לנצח, אלא רק לשלושה חודשים), הם לא הותרו לראות את פניו של יהוה, וכשעבר הזמן, כלומר רק אחרי שלושה חודשים, הם הותרו ללבוש בגדי כהונה נקיים ולשרת בחצר החיצונית במשך שבועה ימים לפני שהותר להם להיכנס לבית המקדש לראות את פניו של יהוה. הם הותרו ללבוש את כל בגדי הכהונה רק בתוך בית המקדש, והם לא הותרו ללבוש אותם מחוץ לבית המקדש, כדי להימנע מזיהום מקדשו של יהוה. כל הכוהנים היו חייבים להביא פושעים שהפרו את חוקיו של יהוה לפני מזבח יהוה, שם הם הומתו בידי בני העם – אחרת הכוהן שראה זאת היה עולה בלהבות. לפיכך, הם התמידו בנאמנותם ליהוה, מפני שחוקי יהוה החמירו איתם מדי, והם לא העזו להפר כבדרך אגב את צויו המנהלתיים. בני ישראל היו נאמנים ליהוה משום שהם ראו את להבתו, משום שהם ראו את היד שבה יהוה ייסר את בני האדם, ומשום שהם יראו את יהוה מלכתחילה בלבם. לפיכך, הם זכו לא רק בלהבתו של יהוה, אל גם את הטיפול וההגנה של יהוה, ואת ברכתו של יהוה. נאמנותם הייתה צינותם לדבריו של יהוה במעשיהם, מבלי שאיש מהם המרה את פיו. אם מישהו היה ממרה את פיו, בני העם היו מבצעים בכל זאת את דבריו של יהוה, וממיתים את מי שהתנגד ליהוה, ללא מרחב תמרון או הסתרה. בני האדם שהפרו את השבת, שהיו אשמים בהפקרות ואשר גנבו מנחות ליהוה נענשו במיוחד בחומרה רבה יותר. בני האדם שהפרו את השבת נסקלו למוות בידיהם (בני העם), או הולקו למוות בשוטים, ללא יוצא מן הכלל. בני האדם שביצעו מעשי זימה, אפילו אלה שהשתוקקו באישה יפת מראה, חשבו מחשבות זימה לנוכח אישה רעה או התמלאו תשוקה למארה אישה צעירה – כל בני האדם האלה הומתו. אם אישה צעירה כלשהי לא כיסתה את עצמה ופיתתה גבר להתנהגות אסורה, האישה הזו הומתה. אם כוהן (אחד מבני האדם ששירתו בבית המקדש) היה זה שהפר חוקים כאלה, הוא היה נצלב או נתלה. אף אדם כזה לא הורשה להישאר בחיים, ויהוה לא חס על אף אחד מהם. קרוביו של אדם כזה לא הורשו להעלות קורבנות על מזבחו של יהוה במשך שלוש שנים לאחר מותו של קרובם, והם לא הורשו לחלוק את קורבנותיהם של בני העם ליהוה. רק לאחר שחלף הזמן הזה, הם הורשו להעלות פרה או כבשה מובחרות על מזבחו של יהוה. אם היו עבירות אחרות כלשהן, היה על בני האדם לצום במשך שלושה ימים בפני יהוה, כדי להתחנן לחסדו. עבודתם את יהוה לא נבעה מכך שחוקיו של יהוה היו כה חמורים ונוקשים, אלא מחסדו של יהוה, וגם משום שהם היו נאמנים ליהוה. משום כך, שירותם עד היום היה נאמן באופן דומה, והם מעולם לא חזרו בהם מתחנניהם בפני יהוה. בהווה, עם ישראל עדיין מקבל את דאגתו והגנתו של יהוה, ועד היום, יהוה עדיין מעניק לבני העם מחסדו ודבק בהם תמיד. הם כולם יודעים כיצד עליהם לירוא את יהוה, וכיצד עליהם לשרת את יהוה, והם כולם יודעים כיצד עליהם לקבל דאגה והגנה מיהוה, מפני שהם כולם יראים את יהוה בלבם. הסוד להצלחת כל השירות שלהם הוא אך ורק יראה. אולם מה טיבכם שלכם היום? האם אתם דומים כלל לעם ישראל? האם אתם חושבים שהשירות של היום דומה להישמעות לדמות רוחנית דגולה? פשוט אין לכם נאמנות ויראה כלל. אתם מקבלים חסדים ניכרים – אתם שווי ערך לכוהנים מעם ישראל, משום שכולכם משרתים את אלוהים ישירות. על אף שאתם לא נכנסים לבית המקדש, מה שאתם מקבלים ומה שאתם רואים הוא הרבה מעבר למה שקיבלו הכוהנים ששירתו את יהוה בבית המקדש. אולם אתם מתמרדים ומתנגדים הרבה יותר פעמים

מהם. יראתכם מעטה מדי, וכתוצאה מכך, אתם מקבלים מעט מאוד חסד. על אף שאתם מקדישים מעט מאוד, אתם מקבלים הרבה יותר משקיבלו בני ישראל האלה. זה טיפול מסוים בכם, הלא כן? במהלך העבודה בעם ישראל, איש לא העז למתוח ביקורת על יהוה כאוות נפשו. ומה איתכם? אלמלא העבודה שאני עושה בקרבכם הייתה כיבושכם, כיצד יכולתי לסבול את התנהגותכם הפרועה שמביישת את שמי? אילו העידן שבו הייתם חיים היה עידן החוק, אף אחד מכם לא היה נשאר בחיים, בהתחשב במעשים שעשיתם והדברים שאמרתם. היראה שלכם מעטה מדי! אתם תמיד מאשימים אותי שלא הטבתי איתכם הרבה, ואפילו אומרים שאני לא נותן לכם דברי ברכה מספיקים, ושאיני רק מקלל אתכם. האם אתם לא יודעים שעם יראה כה מעטה, את לא מסוגלים לקבל את הברכות שלי? האם אתם לא יודעים שאני מקלל אתכם ומטיל עליכם משפט ללא-הרף משום המצב העלוב של שירותכם? האם אתם מרגישים כולכם שנעשה לכם עוול? איך אוכל להעניק את ברכותי לקבוצת בני אדם מרדנית שלא שומעת לי? איך אוכל להעניק את חסדי כבדרך אגב לבני אדם שמבזים את שמי? היחס כלפיכם כבר אדיב עד מאוד. אילו בני ישראל היו מרדנים כפי שאתם היום, הייתי משמיד אותם זה מכבר. אולם אני נוהג בכם בחמלה בלבד. האין זו אדיבות? האם אתם רוצים ברכות רבות מזה? היחידים שיהוה מברך הם אלה שיראים אותו. הוא ממיט ייסורים על בני האדם שמורדים בו, ולעולם לא סולח לאיש. אתם, בני האדם של היום שלא יודעים איך לשרת, זקוקים יותר לייסורים ומשפט כדי שלבכם יתוקן, הלא כן? ייסורים ומשפט כאלה הם הברכה הכי טובה עבורכם, הלא כן? האין זו ההגנה הטובה ביותר שלכם? בלעדיה, האם מישהו מכם היה מסוגל לשאת את האש הבורעת של יהוה? אילו באמת יכולתם לשרת בנאמנות כמו עם ישראל, החסד היה בן לווייתכם התמידי, הלא כן? הייתם נהנים מאושר ומטוב די הצורך, הלא כן? האם אתם יודעים כיצד עליכם לשרת?

כיום, הדרישה מכם לעבוד יחדיו בהרמוניה דומה לדרישתו של יהוה מבני ישראל שישירתו אותו. אחרת, שירותכם יבוא אל סופו. מפני שאתם בני האדם שמשרתים את אלוהים ישירות, לכל הפחות, עליכם להיות מסוגלים לגלות נאמנות וציות בשירותכם, ועליכם להיות מסוגלים ללמוד את הלקחים באופן מעשי. במיוחד אלה שעובדים בכנסייה – האם מישהו מהאחים והאחיות מעז לטפל בכם? האם מישהו מעז לומר לכם פנים אל פנים שאתם טועים? אתם עומדים גבוה מעל כולם, ואתם באמת מולכים כמלכים! אתם אפילו לא לומדים או נוכחים בלקח מעשי כזה, ואתם עדיין מדברים על שירות לאלוהים! כיום, אתם מתבקשים להוביל כמה כנסיות, ולא רק שאתם לא מוותרים על עצמכם, אלא שאתם אפילו דבקים בתפיסות והדעות שלכם, ואומרים דברים כגון "אני חושב שהדבר הזה צריך להיעשות כך, מכיוון שאלוהים אמר שהזולת לא צריך להגביל אותנו, ושכיום, אסור לנו להישמע לדברים בעיוורון." לפיכך, כל אחד מכם מחזיק בדעתו שלו, ואף אחד לא נשמע זה לזה. על אף שאתם יודעים בבירור שהשירות שלכם נמצא במבוי סתום, אתם בכל זאת אומרים, "בעיניי, השירות שלי לא די מדויק. בכל מקרה, לכל אחד מאיתנו יש צד אחד. אתם מדברים על שלכם, ואני מדבר על שלי. אתם משתפים על החזיונות שלכם, ואני מדבר על ההיווכחות שלי." אתם אף פעם לא מקבלים אחריות על דברים רבים שיש לטפל בהם, או שאתם מסתדרים עם המצב כמו שהוא, כשכל אדם פורק את הדעה שלו עצמו, ומגן בזהירות על המעמד, המוניטין והכבוד שלו עצמו. איש לא מוכן להצטנע, ואף אדם לא מוכן לוותר על עצמו מיוזמתו כדי לתקן את הזולת ולעבור תיקון, כדי שהחיים יתקדמו מהר יותר. כשאתם עובדים ביחדמעטים מכם אומרים: "אני רוצה לשמוע אתכם משתפים איתי על ההיבט הזה של האמת, משום שהוא לא ברור לי." או אומרים: "יש לכם יותר חוויות

ממני בנושא הזה. האם אתם יכולים לכוון אותי, בבקשה?" האם זאת תהיה דרך טובה לעשות זאת? אתם, ברמות הגבוהות, שומעים אמת רבה, ומבינים הרבה על שירות. אם אתם, שמתאמים את העבודה בכנסיות, לא תלמדו זה מזה, ותקשרו כדי לפצות על הקשיים של כל אחד מכם, מהיכן תוכלו ללמוד לקחים? כשאתם נתקלים בכל דבר, עליכם לשתף זה עם זה, כדי שהדבר יוכל להועיל לחייכם. עליכם לשתף בזהירות בנוגע לדברים מכל סוג לפני קבלת החלטות. רק על ידי כך, תהיו אחראיים כלפי הכנסייה ולא שטחיים. לאחר שתבקרו בכל הכנסיות, עליכם להיפגש ביחד ולשתף בנוגע לכל הנושאים שגיליתם וכל הבעיות שנתקלתם בהן בעבודה, ולתקשר על הנאורות וההארה שקיבלתם – זו הנהגה הכרחית של שירות. עליכם להשיג שיתוף פעולה הרמוני למען עבודתו של אלוהים, למען הכנסייה, וכדי לדרבן את האחים והאחיות קדימה. אתם מתאמת איתו, והוא מתאם איתכם, וכל אחד מתקן את השני, וכך מגיעים לתוצאה טובה יותר בעבודה, כדי לדאוג לרצונו של אלוהים. רק זה שיתוף פעולה אמיתי, ורק לאנשים כאלה יש היווכחות אמיתית. ייתכן שיש דיבור מסוים שלא מתאים לשיתוף פעולה, אבל זה לא משנה. שתפו לגבי זה בהמשך, והבינו זאת היטב. אל תזניחו זאת. לאחר שיתוף כזה, אתם יכולים לפצות על החסכים של האחים והאחיות. רק העמקה כזאת ללא-הרף בעבודתכם תוכל להשיג תוצאות טובות יותר. כל אחד מכם, כבני האדם שמשרתים, חייב להיות מסוגל להגן על האינטרסים של הכנסייה בכל הדברים שאתם עושים, במקום לדאוג לאינטרסים האישיים שלכם. לא מתקבל על הדעת לפעול לבד, כשאתם חותרים תחת עמיתכם, ועמיתכם חותר תחתכם. בני אדם המתנהגים כך לא כשירים לשרת את אלוהים! טבעו של אדם כזה הוא כל כך רע. לא נותרה בו אפילו שמץ של אנושיות. הוא השטן במאה אחוזים! הוא חיית פרא! דברים כאלה עדיין קורים ביניכם כעת, עד כדי כך שאתם מתקיפים זה את זה תוך כדי שיתוף, מחפשים אמתלות בכוונה תחילה וקוצפים וזועמים בוויכוחים על עניינים פעוטים, כשאף אחד לא מוכן להניח את עצמו בצד, וכל אחד מסתיר את מה שבלבו מהזולת וצופה בזולת בחצי עין בקפידה, על המשמר. האם טבע כזה יכול לתאם לשירות לאלוהים? האם עבודה כשלכם יכולה לקיים את האחים והאחיות? לא רק שאתם לא מסוגלים לכוון את בני האדם לעלות על מסלול חיים נכון, אלא שאתם למעשה מחדירים את הטבע המושחת שלכם באחים והאחיות. אתם פוגעים בזולת, הלא כן? המצפון שלכם כל כך רע, ורקוב עד היסוד! אתם לא נוכחים במציאות, ולא מנהיגים את האמת. יתרה מזאת, אתם חושפים ללא בושה את האופי השטני שלכם בפני הזולת. אתם לא יודעים בושה! גורלם של האחים והאחיות נתון בידיכם, אבל אתם לוקחים אותם אל הגיהנום. אתם בני אדם שהמצפון שלהם הרקיב, הלא כן? אתם לגמרי חסרי בושה!

שיפור האיכות נועד לקבלת ישועתו של אלוהים

שיפור איכותם של בני האדם דורש שתשפרו את יכולותיכם לקבל, כדי שתהיו מסוגלים להבין את דבריו של אלוהים ולדעת איך לנהוג בהתאם להם. זו הדרישה הבסיסית ביותר. האם אמונתכם לא מבולבלת אם אתם חסידים שלי אך אתם לא מבינים מה אני אומר? בלי קשר לכמות המילים שאני מבטא, אם אתם לא יכולים להגיע למצב

כזה, ואם אתם לא יכולים להבין אותן בלי קשר לתוכנם, פירוש הדבר הוא שהאיכות שלכם ירודה מדי. משום שאין לכם היכולות לקבל, אתם לא מבינים כהוא זה מה אני אומר לכם. לפיכך, קשה מאוד להשיג את התוצאות הרצויות. יש דברים רבים שאי-אפשר לומר לכם ישירות ולא ניתן להשיג את ההשפעה המקורית. לכן, יש להוסיף משימות נוספות לעבודתי. יש צורך להשיק את המשימה הזו "להעלות איכותם של בני האדם" משום שיכולתכם לקבל, יכולתכם לראות דברים והרף של חייכם נמוכים מדי. זה הכיוון הנדרש, ואין חלופה, ויש לעשות זאת כך כדי להשיג חלק מהתוצאות. אחרת, כל הדברים שאני אומר לא ישיגו דבר, וההיסטוריה תזכור אתכם כחוטאים, הלא כן? אתם תהפכו למנוונים, הלא כן? האם אתם לא יודעים מהי העבודה שמתבצעת עליכם ומה נדרש מכם? עליכם לדעת מה האיכות שלכם. היא לא יכולה להגיע לרמה שאני דורש כלל וכלל. האם זה לא מעכב את העבודה? עם האיכות והאופי הנוכחיים שלכם, אף אחד מכם לא כשיר לשאת עליו עדות, ואף אחד מכם לא כשיר לשאת את האחריות הכבדה לעבודתי העתידית. האם אתם לא מתביישים בכך עד מאוד? כיצד יהיה אפשר להגשים את כל רצונותי, אם המצב הנוכחי יימשך? עליכם להפוך את חייכם למלאים ומתגמלים. אל תתנו לזמן לחלוף לחינם. אין בכך שום ערך. עליכם לדעת באילו דברים אתם צריכים להצטייד. אל תראו בעצמכם אנשי אשכולות. אתם אפילו לא קרובים לכך! על מה יש לדבר, אם אתם לא יודעים אפילו את הדברים הבסיסיים ביותר על אנושיות? זה יהיה חסר תוחלת, הלא כן? אין ביניכם אפילו אדם אחד שכשיר לחלוטין לפי דרישותי מהאיכות האנושית. קשה למצוא משהו כשיר לשימוש. אתם מאמינים שאתם בני אדם שיכולים לעשות עבודה אדירה למעני ולקבל ממני אחריות רבה יותר. למעשה, אתם אפילו לא יודעים איך להיווכח ברבים מהלקחים שבפניכם. אם כן, איך ייתכן שתיווכחו באמיתות עמוקות יותר? היווכחותכם חייבת להיות שיטתית. אל תעשו זאת באופן לא שיטתי. זה לא יהיה טוב. היווכחו מהצד הרדוד ביותר – קראו את הדברים האלה שורה-שורה, עד שתבינו ועד שהדבר יתבהר לכם. כל אח ואחות צריכים לפחות להיות מסוגלים לקרוא. אל תעיפו על כך מבט כאילו אתם מתבוננים בפרכים בעודכם רוכבים על סוס, ואל תעשו דברים מתוך הרגל ובלי רגש. בדרך כלל, אתם יכולים לקרוא ספרי עיון קשורים (כגון ספרי דקדוק ורטוריקה). אין צורך לקרוא ספרים שמעוררים את הדעת יותר מדי (רומנים רומנטיים, פורנוגרפיה, כתבי עת, ביוגרפיות של בני אדם דגולים), שגורמים ליותר רע מאשר הם גורמים לטוב. עליכם להשתלט על כל מה שעליכם להיווכח בו ולהבין אותו. המטרה של שיפור האיכות של בני האדם אינה אלא לעזור להם להכיר את מהותם, זהותם, מעמדם או ערכם. מה הדבר המרכזי שהכנסיות על פי האדמה צריכה להיווכח בו? האם בני האדם לא מעלים את איכותם כעת? חיוני לדבוק מהיווכחות של השכלה. אסור להרפות ממנה! עליכם להבין מדוע יש לשפר את איכותם של בני האדם, כיצד ניתן לשפר את איכותם ובאילו היבטים יש להיווכח. עליכם להבין את הפירוש של הבאת אנושיות רגילה לידי ביטוי, להבין מדוע העבודה הזו חייבת להיעשות ולהבין כיצד בני האדם צריכים לתאם אותה. ברכישת השכלה, עליכם להבין בבירור אילו היבטים צריך ללמוד, וכיצד יש להיווכח? על כולכם לדעת מה המטרה של רכישת השכלה. המטרה היא הבנה של דברי האל והיווכחות באמת, הלא כן? מה המצב השכיח בכנסיות כעת? אם מבקשים מאדם לרכוש השכלה, הוא שוכח את ההנאה שבדברי האל. הוא לא עושה דבר מלבד לרכוש השכלה. אם דורשים ממנו להביא אנושיות רגילה לידי ביטוי, הוא עוסק רק בסידור ביתו, בבישול או ברכישת כלי בישול. אכפת לו רק מהדברים האלה והוא לא יודע כיצד לחיות חיי כנסייה באופן רגיל. סטיתם מדרך הישר בנוהגכם אם אתם נשארים במצבכם הנוכחי. אם כן,

מדוע אתם מתבקשים להיווכח בחיי רוח? כל מה שאתם לומדים מהדברים האלה לא יכול לעזור לכם להשיג את מה שנדרש מכם. הדבר החשוב ביותר הוא עדיין היווכחות בחיים. הסיבה לעשיית העבודה הזו היא לפתור את הקשיים שבני האדם נתקלים בהם בחוויותיהם. העלאת האיכות מאפשרת לכם להכיר את האופי האנושי ואת מהותו של האדם – המטרה המרכזית של ידיעת הדברים האלה היא שחיי הרוח של בני האדם יוכלו לצמוח ושטבעם יוכל להשתנות. אתם אולי יודעים איך להתלבש ולהיראות טוב. אולי יש לכם תובנות וחוכמה. עם זאת, בסופו של דבר, בבוא היום שבו תצטרכו ללכת לעבוד, לא תהיו מסוגלים לעשות זאת. לפיכך, עליכם לדעת מה עליכם לעשות במקביל להעלאת האיכות שלכם. הובלת שינוי בכם היא המטרה. העלאת האיכות שלכם היא תוספת. לא יהיה טוב אם איכותכם לא תשתפר. המצב יהיה אף גרוע יותר אם לא ניתן יהיה לשנות את הטבע שלכם. לא די באחד מהשניים. אנושיות רגילה לא אומרת שנשאתם עדות מהדהדת. מה שנדרש מכם לא פשוט כל כך.

רק כשאיכותו של האדם משתפרת ברמה כזו שיש לו היגיון ואורח חיים של אנושיות רגילה וכן היווכחות בחיים, הוא יהיה מסוגל להשתנות ולשאת עדות. כשיבוא היום לנשיאת העדות, יהיה גם צורך לדבר על שינויים בחיים האנושיים ובהכרה פנימית של אלוהים. רק השילוב של שני ההיבטים האלה הוא עדות אמיתית ונפילה אמיתית בנחלתו של אלוהים. לא די בכך שרק תשנו את האנושיות החיצונית שלכם, אבל לא תבינו באופן פנימי. בנוסף, לא די בכך שתהיה לכם הבנה ואמת פנימיות, אך תתעלמו מהבאה לידי ביטוי של אנושיות רגילה. העבודה שנעשית עליכם היום לא נועדה להראות משהו לזולת, אלא כדי לשנות אתכם. עליכם פשוט לתת את הדעת לשינוי עצמכם. אתם יכולים לכתוב ולהאזין מדי יום, אבל זה לא יעבוד אם לא תיקחו חלק בתחומים אחרים בחייכם. צריכה להיות לכם היווכחות בכל היבט. צריכים להיות לכם חיים רגילים של קדוש. אחיות רבות מתלבשות כנשים אמידות, ואחים רבים מתלבשים כאצילים אמידים, והם מאבדים לגמרי את הגינותם של קדושים. היבט אחד מעלה את איכותו של האדם, וניתן להשיג אותו כדרך אגב. היבט אחר בעל חשיבות עליונה הוא אכילה ושתייה של דברי האל. איזה בזבוז של למידה יהיה אם איכותכם תהיה מרוממת אבל היא לא תבוא לידי ביטוי משום שלא אכלתם ושיתיתם את דברי האל? יש לשלב בין שני ההיבטים. מדוע מוזכרת הכרת האל בדיון במה שנדרש מכם? האם הדבר נעשה למען התוצאות של העבודה העתידית? לאחר שתיכבשו, עליכם להיות מסוגלים לשאת עדות מהחוויות שלכם עצמכם. לא די בכך שהמראה החיצוני שלכם יהיה של אנושיות רגילה, אם אתם לא יכולים לבטא את חוויותיכם בפיכם. כשהיו לכם חיי רוח רגילים, תצטרכו להשיג אנושיות רגילה, ותוכלו ללמוד היבטים רבים של האנושיות הרגילה כדרך אגב. האם לדעתכם טאטוא הרצפה דורש הכשרה מיוחדת? אם אתם זקוקים לשעה של אימון כדי להחזיק בידים צ'ופסטיקס, זה אפילו יותר בלתי נסבל! מה נכלל באנושיות הרגילה? תובנה, היגיון, מצפוי ואופי. אם תוכלו להשיג רגילות בכל אחד מההיבטים האלה, האנושיות שלכם תעמוד ברף. עליכם להיות בדמותו של בן אנוש רגיל ולהתנהג כמאמינים באלוהים. אתם לא חייבים להגיע לגבהים אדירים או לעסוק בדיפלומטיה. עליכם פשוט להיות בן אנוש רגיל, עם היגיון של אדם רגיל, להיות מסוגל להבין דברים, ולפתוח להיראות כמו בן אנוש רגיל. זה מספיק. כל מה שנדרש מכם כיום תואם את היכולות שלכם, ולא כופה עליכם בשום אופן לגרום לברווז לעמוד על ענף. לא יאמרו לכם דברים חסרי תועלת ולא תתבצע עליכם עבודה חסרת תועלת. עליכם להיפטר מכל הכיעור שמתבטא ומתגלה בחייכם. השטן השחית אתכם ואתם יותר מדי

מלאים ברעלנים של השטן. כל מה שאתם מתבקשים לעשות הוא להיפטר מהטבע השטני המושחת הזה – לא שתהפכו לאדם בכיר, מפורסם או דגול. זה חסר תועלת. העבוד שנעשית עליכם תואמת את מהותכם. יש מגבלות למה שאני דורש מבני האדם. אם כל בני האדם של היום היו מתבקשים להתנהג כמו בכירים סינים ולהנהיג את נימת קולם של בכירים סינים או היו מאומנים בסגנון הדיבור של עובד ממשלה בכיר, או היו מתאמנים על הסגנון ונימת הדיבור של מסאים וסופרים, גם זה לא יהיה טוב. זה לא היה בר-ביצוע. בהתאם לאיכותכם, עליכם להיות מסוגלים לפחות לדבר בחוכמה ובטקט ולהסביר דברים בבירור. כך תעמדו בדרישות. לכל הפחות, יש להשיג תובנה והיגיון. נכון להיום, הדבר העיקרי הוא להיפטר מהטבע השטני המושחת. עליכם להיפטר מהכיעור שאתם מבטאים. אם לא תיפטרו מהדברים האלה, איל תוכלו לזכות בהיגיון ותובנה עילאיים? בני אדם רבים רואים שהעידן התשנה, ולכן הם לא מגלים ענווה או סבלנות, וייתכן שגם אין להם אהבה או הגינות של קדוש. בני האדם האלה מגוחכים מדי! האם יש לכם קמצוץ של אנושיות רגילה? האם יש להם עדות כלשהי? אין להם תובנה והיגיון כלל וכלל. כמובן, צריך לתקן היבטים מסוימים בנוהגם של בני האדם, שהם סוטים ושגויים. דוגמה לכך היא חיי הרוח הנוקשים של בני האדם בעבר, או המראה של קהות חושים או רפיון שכל בעבר – אלה כולם דברים שצריכים להשתנות. שינוי אין פירושו להניח לכם להיות מופקרים או להתענג על הבשר והדם ולומר כל מה שאתם רוצים. דיבור לא זהיר אינו תקין. התנהגות של בן אנוש רגיל היא דיבור בהיגיון. כן פירושו כן, לא פירושו לא. אל תסלפו את העובדות, ודברו באופן ראוי. אל תרמו, אל תשקרו. צריך לדעת מה המגבלות של אדם רגיל בכל הנוגע לשינוי טבעו. אם לא תדעו זאת, לא תהיו מסוגלים להיווכח במציאות.

חשיבות ישועתם של צאצאי מואב

בשנתיים עד שלוש השנים האלה של העבודה, הלכה למעשה, הושג כל מה צריך היה להשיג בעבודה המשפט שנעשתה עליכם. רוב בני האדם הרפו קצת מסיכוייהם העתידיים ומגורלם. עם זאת, כשמוזכר שאתם צאצאי מואב, רבים מכם לא מסוגלים לשאת זאת – תווי הפנים שלכם מתעוותים, הפה שלכם מתעקם, ועיניכם בוהות. אתם פשוט לא יכולים להאמין שאתם צאצאי מואב. מואב גורש לארץ הזו לאחר שהוא קולל. שושלת צאצאיו של מואב ממשיכה עד היום, וכולכם צאצאיו. אני לא יכול לעשות דבר – מי גרם לכם להיוולד בבית מואב? אני מרחם עליכם ואני לא רציתי שזה יהיה מוצאכם, אבל בני אדם לא יכולים לשנות את העובדה הזו. אתם צאצאים של מואב, ואני לא יכול לומר שאתם צאצאים של דוד. בלי קשר לשאלה צאצאים של מי אתם, אתם בכל זאת ברואי אל. העניין הוא שאתם ברואים במעמד נמוך – אתם ברואים שנולדו למעמד עלוב. כל הבריאח חייבת לחוות את כל עבודתו של אלוהים. כל הברואים הם מושאי כיבושו, והם כולם חייבים לראות את טבעו הצודק ולחוות את חוכמתו וכול יכולתו. כעת, אתם צאצאי מואב, ועליכם לקבל את המשפט והייסורים האלה. לכן, אלמלא הייתם צאצאי מואב, עדיין הייתם צריכים לקבל את המשפט והייסורים האלה, הלא כן? עליכם להכיר בכך! למען האמת, עבודה כעת על צאצאי מואב היא בעלת הערך והחשיבות הרבים ביותר. מכיוון שהעבודה

נעשית עליכם, יש לה חשיבות עצומה. אם העבודה הייתה מתבצעת על צאצאי חם, היא לא הייתה רבת חשיבות, משום שהם לא נולדו למעמד כה עלוב, והמעמד שהם נולדו אליו לא זהה לזה של צאצאי מואב. צאצאיו של חם, בנו השני של נח, רק קוללו – הם לא נולדו כתוצאה מיחסים אסורים. העניין הוא שהם פשוט במעמד נמוך, משום שנח קילל אותם והם עבדי עבדים. יש להם מעמד נמוך, אך ערכם המקורי לא היה נמוך. בנוגע למואב, בני האדם יודעים שהיה לו מעמד נמוך מלכתחילה משום שהוא נולד מיחסים אסורים. אפילו שמעמדו של לוט היה גבוה מאוד, מואב נולד ללוט ולבתו. על אף שלוט היה צדיק, מואב היה עדיין מושא קללה. מואב היה בעל ערך נמוך ומעמד נמוך, ואפילו אילולא הוא היה מקולל, הוא היה מטונף, ולכן הוא היה שונה מחם. הוא לא הכיר בכך, והוא התנגד ליהוה ומרד בו, וזו הסיבה שהוא נפל אל המקומות החשוכים ביותר. העבודה כיום על צאצאי מואב מושיעה את בני האדם שנפלו למקומות החשוכים ביותר. על אף שהם קוללו, אלוהים מוכן לזכות בכבוד מהם. הסיבה לכך היא שבמקור, הם כולם היו בני אדם שנעדרו את אלוהים בלבם – רק הפיכתם לבני אדם הנשמעים לו ואוהבים אותו היא כיבוש אמיתי, ופרי כזה של העבודה הוא המשכנע ביותר בעל הערך הרב ביותר. רק זה נחשב לזכייה בכבוד – זה הכבוד שאלוהים רוצה לזכות בו באחרית הימים. על אף שבני האדם האלה שייכים למעמד נמוך, הם מסוגלים כעת לזכות בישועה כה אדירה, וזו באמת רוממות של אלוהים. העבודה הזו משמעותית מאוד, ואלוהים זוכה בבני האדם האלה באמצעות משפט. הוא לא מעניש אותם בכוונה תחילה, אלא שהוא בא להושיע אותם. אילו הוא עדיין היה מבצע את עבודת הכיבוש בעם ישראל במהלך אחרית הימים, היא הייתה חסרת ערך. אפילו אילו היא הייתה נושאת פרי, לא היו לה כל ערך או חשיבות גדולה, והוא לא היה מסוגל לזכות בכל הכבוד. הוא עובד עליהם, כלומר על בני האדם שנפלו למקומות החשוכים ביותר, בני האדם הנחשלים ביותר. בני האדם האלה לא מכירים בכך שיש אלוהים והם מעולם לא ידעו שיש אלוהים. השטן השחית את הברואים האלה עד כדי כך שהם שכחו את אלוהים. השטן עיוור אותם והם לא יודעים שיש אלוהים בשמיים. בלבכם, כולכם עובדים אלילים ועובדים את השטן – אתם בני האדם העלובים והנחשלים ביותר, הלא כן? אתם הברש והדם העלוב ביותר, אתם נעדרים חירות אישית ואתם גם סובלים מצוקות. אתם גם בני אדם ברמה הכי עלובה בחברה, אפילו ללא חופש אמונה. זו החשיבות של העבודה עליכם. העבודה עליכם כעת, צאצאי מואב, לא נועדה להשפיל אתכם, אלא לחשוף את חשיבותה של העבודה. זה דבר מרומם מאוד עבורכם. אם יש לאדם מסוים היגיון ותובנה, הוא יאמר: "אני צאצא של מואב. אני באמת לא ראוי לרוממות האדירה הזו של אלוהים שאותה אני מקבל כעת, ולא ראוי לברכות כה אדירות. לפי מעשיי ודבריי, ועל סמך המעמד והערך שלי – אני בשום אופן לא ראוי לברכות כה אדירות מאלוהים. בני ישראל אוהבים את אלוהים אהבה אדירה, והוא מעניק להם את החסד שהם נהנים ממנו, אבל מעמדם עולה בהרבה על המעמד שלנו. אברהם היה מסור מאוד ליהוה, ופטרוס היה מסור מאוד לישוע – המסירות שלהם מתעלה על המסירות שלנו פי מאות מונים, ועל סמך המעשים שלנו, אנחנו בשום אופן לא ראויים ליהנות מחסדו של אלוהים." לא ניתן להביא את שירותם של בני האדם האלה בסין בפני אלוהים כלל וכלל. הוא פשוט איום ונורא, והעובדה שאתם נהנים מחסד כה רב של אלוהים נובעת אך ורק מרוממות של אלוהים! מתי חיפשתם את עבודתו של אלוהים? מתי הקרבתם את חייכם לאלוהים? מתי ויתרתם ברצון על משפחתכם, הוריהם וילדיכם? אף אחד מכם לא שילם מחיר גבוה! אילולא רוח הקודש הוציא אתכם, כמה מכם הייתם מסוגלים להקריב הכל? הסיבה היחידה שהייתם חסידי אל עד היום היא שאולצתם

ונכפיתם. איפה המסירות שלכם? איפה הציות שלכם? על סמך המעשים שלכם, צריך היה להשמיד אתכם מזמן – צריך היה למחות אתכם במחי יד אחת. איזו זכות יש לכם ליהנות מברכות כה אדירות – אתם בשום אופן לא ראויים! מי מבינכם פילס לעצמו נתיב משלו? מי מבינכם מצא את הדרך האמיתית בעצמו? אתם כולכם חדלי אישים עצלנים, גרגרנים וחסרי ערך שמתהוללים בחמדנות בנוחות! אתם חושבים שאתם כל כך אדירים? על מה יש לכם להתרברב? אפילו אם לא הייתי אומר שאתם צאצאי מואב, האם האופי שלכם ומרום לידתכם מרוממים במיוחד? אפילו אם לא הייתי אומר שאתם צאצאי מואב, כולכם ילדים של מואב, באמת ובתמים, הלא כן? האם ניתן לשנות את העובדות? האם חשיפת האופי שלכם כעת נוגדת את העובדות? ראו כמה אתם מתרפסים, ראו את חייכם ואת האופי שלכם – האם אתם לא יודעים שאתם בני האדם העלובים והנמוכים ביותר באנושות? על מה יש לכם להתרברב? הביטו במעמדכם בחברה. אתם ברמה הנמוכה ביותר, הלא כן? אתם חושבים שיש טעות בדבריי? אברהם עמד להעלות את יצחק כקורבן מנחה. מה אתם העליתם כקורבן מנחה? איוב העלה הכל לאלוהים. מה אתם העליתם כקורבן מנחה? בני אדם כה רבים נתנו את חייהם, הקריבו את ראשם ושפכו את דמם על מנת לחפש את הדרך האמיתית. האם שילמתם את המחיר? בהשוואה לכך, אתם כלל לא כשירים ליהנות מחסד כה אדיר. אם כן, האם זו טעות לומר שאתם צאצאי מואב? אל תראו בעצמכם מרוממים מדי. אין לכם על מה להתרברב. ישועה כה אדירה וחסד כה אדיר ניתן לכם ביד חופשית. לא הקרבתם דבר, אלא רק נהניתם מהחסד ביד חופשית. האם אתם לא מתביישים? האם הדרך האמיתית הזו היא דבר שמצאתם בחיפושכם? רוח הקודש היא אילצה אתכם לקבל אותה, הלא כן? מעולם לא היה לכם לב לחיפוש, ובפרט לא היה לכם לב לחיפוש האמת ולכמיהה לאמת. אתם רק נחתם ונהניתם ממנה, וזכיתם באמת ללא כל מאמץ מצדכם. איזו זכות יש לכם להתלונן? האם אתם חושבים שאתם בעלי הערך הרב ביותר? בהשוואה לבני האדם שהקריבו את חייהם ושפכו את דמם, על מה יש לכם להתלונן? השמדתכם כעת תהיה דבר שבשגרה! אין לכם ברירות מלבד ציות ולהיות חסידי. אתם פשוט לא ראויים! רוב בני האדם בקרבכם נקראו, אך אילו הסביבה לא אילצה אתכם או אילו לא הייתם נקראים, לא הייתם מוכנים לצאת כלל וכלל. מי מוכן לנטוש כך דברים? מי מוכן לוותר על תענוגות הבשר והדם? אתם כולכם בני אדם המתהוללים בתאוה בנוחות ומחפשים חיי מותרות! זכיתם בברכות כה אדירות – מה עוד יש לכם לומר? אילו תלונות יש לכם? נהניתם מהברכות האדירות ביותר ומהחסד האדיר ביותר בשמיים, והעבודה שהתגלתה לכם כעת מעולם לא נעשתה בעבר על פני האדמה. האין זו ברכה? משום שהתנגדתם לאלוהים ומרדתם נגדו, עברתם כעת את הייסורים הרבים האלה. משום הייסורים האלה, ראיתם את חסדו ואהבתו של אלוהים, ומעבר לכך, ראיתם את הצדק והקדושה שלו. משום הייסורים האלה ומשום הטינופת האנושית, ראיתם את עוצמתו האדירה של אלוהים, וראיתם את הקדושה והגדולה שלו. האין זו האמת הנדירה ביותר? האין אלה חיים עם משמעות? העבודה שאלוהים עושה מלאה במשמעות! לכן, ככל שהמעמד שלכם נמוך יותר, כך הוא יותר מפגין את הרוממות של אלוהים, וכך הוא מוכיח יותר את הערך הרב של עבודתו עליכם כיום. זה פשוט אוצר שלא יסולא בפז! לא ניתן להשיג אותו בכל מקום אחר. לאורך העידנים, איש לא נהנה מישועה כה אדירה. העובדה שמעמדכם נמוך מוכיחה כמה אדירה ישועתו של אלוהים, ומוכיחה שאלוהים נאמן לאנושות – הוא מושיע ולא משמיד.

בני האדם הסינים מעולם לא האמינו באלוהים, מעולם לא שירתו את יהוה ומעולם לא שירתו את ישוע. כל מה

שהם יכולים לעשות הוא להשתטח אפיים ארצה, לשרוף קטורת, לשרוף כסף רפאים ולעבוד את בודהה. הם פשוט עובדים אלילים – הם כולם מרדנים באופן קיצוני, ולכן ככל שמעמדם של בני האדם נמוך יותר, כך הדבר מוכיח שמה שאלוהים זוכה בו מכם הוא אפילו יותר כבוד. מנקודת המבט של בני אדם מסוימים, הם יאמרו: "אלוהים, מה העבודה שאתה עושה? אתה, אל כה נשגב, אל כה קדוש, באת לארץ מטונפת? אתה כל כך ממעיט בערכך? אנחנו כל כך מטונפים, אבל אתה מוכן להיות איתנו? אתה מוכן להיות בקרבנו? אנחנו שייכים למעמד כל כך נמוך, אבל אתה מוכן להשלים אותנו? ואתה תשתמש בנו כאות ומופת?" אני אומר: אתם לא מבינים את רצוני. אתם לא יכולים להבין את העבודה שאני רוצה לעשות ואתם לא מבינים את הטבע שלי. אתם לא יכולים להגיע לחשיבות העבודה שאני אעשה. האם העבודה שלי יכולה לתאום תפיסות אנושיות? לפי התפיסות האנושיות, אני הייתי צריך להיוולד במדינה נחמדה כדי להוכיח שאני שייך למעמד גבוה, כדי להוכיח שאני בעל ערך אדיר, וכדי להוכיח את היותי מכובד, קדוש וגדול. אילו הייתי נולד במקום שמכיר בי, למשפחה במעמד גבוה, ואם הייתי שייך למעמד גבוה, הייתי זוכה ליחס טוב מאוד. זה לא היה מועיל כלל לעבודתי. אם כן, האם עדיין היה ניתן לחשוף ישועה כה אדירה? כל בני האדם שהיו רואים אותי היו נשמעים לי, והם לא היו מזוהמים בטינופת. הייתי צריך להיוולד במקום כזה. זה מה שאתם מאמינים. אבל חשבו על כך: האם אלוהים בא אל פני האדמה לשם הנאה או לשם עבודה? אילו הייתי עובד במקום קל ונוח כזה, האם הייתי יכול לזכות בכל כבודי? האם הייתי מסוגל לכבוש את כל הבריאה שלי? כשאלוהים בא אל פני האדמה, הוא לא היה שייך לעולם, והוא לא התגלם כבשר ודם כדי ליהנות מהעולם. המקום שבו העבודה תחשוף את טבעו באופן המיטבי ושבו העבודה היא המשמעותית ביותר הוא המקום שבו הוא נולד. בין שהוא נמצא בארץ קדושה או מטונפת, ובלי קשר למקום שבו הוא עובד, הוא קדוש. הוא ברא את כל הדברים בעולם. העניין הוא שהשטן השחית את הכל. אולם כל הדברים עדיין שייכים לאלוהים. הם כולם נתונים בידיו. בואו לארץ מטונפת נועד לחשוף את קדושתו. הוא עושה זאת למען עבודתו, כלומר הוא סובל השפלה אדירה כדי לעבוד כך על מנת להושיע את בני האדם בארץ המטונפת הזו. הדבר נועד למען העדות ולמען האנושות כולה. מה שעבודה כזו מאפשרת לבני האדם לראות הוא קדושתו של אלוהים, והיא מסוגלת עוד יותר להפגין את עליונותו של אלוהים. גדולתו וזקיפות קומתו מתבטאות בישועה של קבוצת בני אדם עלובים שאיש לא מעריך במיוחד. העובדה שהוא נולד במדינה מטונפת לא מוכיחה כלל שהוא עלוב. העובדה הזו רק מאפשרת לכל הבריאה לראות את גדולתו ואת אהבתו האמיתית לאנושות. ככל שהוא פועל כך יותר, כך הדבר חושף יותר מאהבתו הטהורה לאדם, שאין בה רבב. אלוהים קדוש וצודק. אפילו שהוא נולד בארץ מטונפת, ואפילו שהוא חי עם בני האדם האלה שמלאים בטינופת, בדיוק כפי שישוע חי בקרב חוטאים בעידן החדש, כל עבודתו נועדה להישרדות האנושות כולה, הלא כן? היא נועדה כולה כדי שהאנושות תוכל לזכות בישועה אדירה, הלא כן? לפני אלפיים שנה, אלוהים חיי עם חוטאים במשך כמה שנים. הוא עשה זאת למען הגאולה. כיום, הוא חי בקרב קבוצה של בני אדם מטונפים ועלובים. הוא עושה זאת למען הישועה. כל העבודה הזו נועדה למענכם, בני האנוש האלה, הלא כן? אם העבודה לא נועדה להושיע את האנושות, מדוע הוא חי וסבל עם חוטאים במשך כל כך הרבה שנים לאחר שהוא נולד באבוס? אם העבודה לא נועדה להושיע את האנושות, מדוע הוא חזר כבשר ודם בפעם השנייה, נולד בארץ הזו, שבה מתקהלים שדים, וחי עם בני האדם שהשטן השחית אותם באופן יסודי? אלוהים נאמן, הלא כן? איזה חלק בעבודתו לא נועד למען האנושות? איזה

חלק ממנה לא נועד למען גורלכם? אלוהים קדוש! זו עובדה נצחית. טינופת לא מזהמת אותו, על אף שהוא בא לארץ מטונפת. פירוש הדבר הוא רק שאהבתו של אלוהים לאנושות כל כך חסרת אנוכיות, ושהסבל וההשפלה שהוא חווה כה אדירים! אינכם יודעים שהוא סובל השפלה כה אדירה למען כולכם ולמען גורלכם? הוא לא מושיע בני אדם דגולים או את בניהן של משפחות עשירות ורבות השפעה, אלא שהוא מושיע באופן ספציפי את בני האדם העלובים שאחרים מזלזלים בהם. כל זה מהווה את קדושתו, הלא כן? כל זה מהווה את הצדק שלו, הלא כן? הוא מעדיף להיוולד בארץ מטונפת לסבול את כל ההשפלה למען הישרדותה של האנושות כולה. אלוהים אמיתי מאוד – הוא לא עושה עבודת שקר. כל שלב בעבודתו נעשה באופן מעשי כל כך, הלא כן? על אף שכל בני האדם משמיצים אותו ואומרים שהוא יושב לשולחן עם חוטאים, ואפילו שכל בני האדם לועגים לו ואומרים שהוא חי עם בני הזוהמה, בני האדם העלובים ביותר, הוא בכל זאת מקדיש את עצמו באופן חסר אנוכיות, והאנושות בכל זאת דוחה אותו כך. הסבל שהוא חווה גדול מהסבל שלכם, הלא כן? העבודה שלו גבוהה מהמחיר שאתם שילמתם, הלא כן? אתם נולדתם בארץ הטינופת, אך אתם זכיתם בקדושתו של אלוהים. אתם נולדתם בארץ ששדים מתקהלים בה, אך קיבלתם הגנה אדירה. איזו עוד ברירה יש לכם? אילו תלונות יש לכם? הסבל שהוא חווה רב יותר מהסבל שאתם חוויתם, הלא כן? הוא בא אל פני האדמה והוא מעולם לא נהנה מתענוגות העולם האנושי. הוא מתעב את הדברים האלה. אלוהים לא בא אל פני האדמה כדי ליהנות מתועלת חומרית מהאדם, והוא לא עשה זאת כדי ליהנות מהדברים הנחמדים שהאנושות אוכלת, לובשת ועוטה. הוא לא מתייחס כלל לדברים האלה. הוא בא אל פני האדמה כדי לסבול למען האדם, ולא כדי ליהנות מדברים ארציים טובים. הוא בא כדי לסבול, כדי לעבוד וכדי להשלים את תוכנית הניהול שלו. הוא לא בחר מקום נחמד, הוא לא גר בשגרירות או במלון מפואר, ואין לו מספר משרתים שימלאו את דרישותיו. ממה שראיתם, אתם יודעים או הוא בא לעבוד או ליהנות, נכון? העיניים שלכם לא מתפקדות? כמה הוא נתן לכם? אם הוא היה נולד במקום נוח, האם הוא היה מסוגל לזכות בכבוד? האם הוא היה מסוגל לעבוד? האם היה לכך חשיבות כלשהי? האם הוא היה מסוגל לכבוש את האנושות לגמרי? האם הוא היה מסוגל לחלץ בני אדם מארץ הטינופת? לפי התפיסות האנושיות האלה, "אלוהים, מכיוון אתה קדוש, מדוע נולדת במקום כל כך מטונף? אתה שונא ומתעב בני אנוש מטונפים כמונו. אתה מתעב את ההתנגדות והמרדנות שלנו. אם כן, מדוע אתה חי איתנו? אתה אל כה גדול – לא יכולת להיוולד בכל מקום שהוא, אלא שהיית חייב להיוולד בארץ המטונפת הזו? אתה מטיל עלינו ייסורים ושופט אותנו מדי יום, וניכר שאתה יודע שאנחנו צאצאי מואב, אז מדוע אתה עדיין חי בקרבנו? מדוע נולדת למשפחה של צאצאי מואב? מדוע עשית זאת?" ההבנה הזו שלכם נעדרת כל היגיון! רק עבודה כזו מאפשרת לבני האדם לראות את גדולתו, צניעותו ונסתרותו של אלוהים. הוא מוכן להקריב הכל למען עבודתו, והוא חווה את כל הסבל למען עבודתו. הוא עושה זאת למען האנושות, ומעבר לכך, הוא עושה זאת כדי לכבוש את השטן, כדי שכל הבוראים יוכלו להישמע לריבונותו של אלוהים. רק זו היא עבודה בעלת ערך ומשמעות. אם צאצאי יעקב היו נולדים בסין, בארץ הזו, ואתם הייתם הם, מה הייתה החשיבות של העבודה הנעשית בכם? מה היה השטן אומר? השטן היה אומר: "הם פחדו ממך בעבר, הם נשמעו לך מהראשית, והם מעולם לא בגדו בך בעבר. הם לא בני האדם החשוכים, העלובים והנחשלים ביותר באנושות." אם העבודה הזו באמת תיעשה כך, מי ישתכנע ממנה? מתוך התבל כולה, הסינים הם העם הנחשל ביותר. הם נולדים עלובים ועם מעט יושר, הם רפי שכל וקהי

חוששים, והם גסים ומנוונים. הם ספוגים בטבע שטני, והם מטונפים ומופקרים. אתם ניחנים בכל התכונות האלה. בנוגע לטבע המושחת הזה, לאחר שהעבודה הזו תושלם, בני האדם ישליכו אותו מעליהם ויהיו מסוגלים להישמע לאלוהים לגמרי, ואלוהים יוכל להשלים אותם. רק הפרי של עבודה כזו נקרא עדות בפני הבריאה! האם אתם מבינים מה נקרא עדות? כיצד לשאת עדות באמת? העבודה הזו הפכה אתכם לניגודים וכן לכלי שרת, ומעבר לכך, הפכתם למושאי ישועה. כיום, אתם אנשי האל, ומאוחר יותר תהיו אות ומופת. בעבודה הזו, יש לכם כמה תפקידים שונים, ובסופו של דבר, אתם תהיו מושא הישועה. בני אדם רבים הם שליליים משום כך. האין הם עיוורים לגמרי? אתם לא יכולים לראות שום דבר בבירור! רק התואר הזה מהמם אתכם? האם אתם מבינים למה הכוונה בטבעו הצודק של אלוהים? האם אתם מבינים מה היא הישועה של אלוהים? האם אתם מבינים מה היא אהבתו של אלוהים? אין לכם שום יושר! כשאתם רואים תואר נחמד, אתם מאושרים. כשאתם לא רואים תואר נחמד אתם לא משתפים פעולה ואתם נסוגים. מה אתם? אתם לא עוסקים בחיפוש הדרך האמיתית! מוטב שתפסיקו לחפש ברגע זה. זה מביש! דבר כה פעוט מהמם אתכם. האין זה סימן לברושה?

מוטב שתרכשו הכרה עצמית כלשהי. אל תראו בעצמכם מרוממים מדי, ואל תחלמו על עלייה לשמיים. פשוט שאפו בצייתנות להיכבש על פני האדמה. אל תחשבו על החלומות הבלתי מציאותיים האלה שלא קיימים! אם מישהו אומר משהו כמו הדברים הבאים, אלה דברים מפי אדם שאפתני ובעל חוט שדרה: "על אף שאני צאצא של מואב, אני מוכן לעבוד למען אלוהים, ובעתיד, אני אפנה עורף לאב הקדמון שלי! הוא הוליד אותי וגם רמס אותי, ועד עתה פשוט חייתי בחשיכה. כיום, אלוהים שחרר אותי, וסוף-סוף ראיתי את השמש. באמצעות חשיפתו של אלוהים, סוף-סוף ראיתי שאני צאצא של מואב. לפני כן, הייתי בחשיכה ולא עשיתי עבודה רבה. הסיבה לכך היא שהשטן הזקן הזה עיוור אותי. אני אפנה לו עורף ואשפיל אותו באופן מעמיק!" אם כן, האם יש לכם חוט שדרה? על אף העובדה שלכולכם יש צלם אנוש, אתם קורסים יותר מהר מכל אחד אחר, ואתם רגישים יותר מכל לגבי העניין הזה. ברגע שמוזכר שאתם צאצאי מואב, פיתם משתרבב בזעף. זה טבע של חזיר, הלא כן? הוא חסר ערך. אתם מוכנים להקריב את חייכם למען פרסום ועושר! אתם לא מוכנים להיות צאצאי מואב, אבל זה מה שאתם, הלא כן? אני אומר היום שזה מה שאתם, ועליכם להכיר בזאת. אני לא פועל במנוגד לעובדות. יש בני אדם שהם שליליים משום כך, אך לגבי מה אתם שליליים? אתם גם ילדים של התנין הגדול האדום כאש, הלא כן? האם אני עושה לכם עוול כשאני אומר שאתם צאצאי מואב? הביטו במה שאתם מביאים לידי ביטוי, כלפי פני וכלפי חוץ. מכף רגל ועד ראש, אין לכם על מה להתרברב. הפקרות, טינופת, עיוורון, התנגדות, מרדנות – כל אלה חלקים מהטבע שלכם, הלא כן? אתם תמיד חיים בארץ של הפקרות ואתם עושים כל מעשה רע שאתם יכולים לעשות. אתם חושבים שאתם קדושים באופן יוצא מהכלל, אבל אתם מוזמנים להביט בדברים שעשיתם. אתם כל כך מרוצים מעצמכם – על מה יש לכם להתרברב? אתם כמו חיות. אין לכם אנושיות! אתם מתרועעים עם בעלי חיים, ואתם חיים עם דעות רעות ומופקרות. כמה חסר לכם? אתם מסכימים שאתם ילדיו של התנין הגדול האדום כאש, ואתם מוכנים לעשות שירות, אבל לאחר מכן, כשנאמר שאתם צאצאי מואב, אתם הופכים לשליליים. האין זו האמת? בדיוק כפי שנולדתם לאמכם ולאביכם, גם אם הם איומים מאוד, אתם עדיין צאצאים שלהם. אפילו אם אתם מוצאים אם מאמצת ועוזבים את הבית הזה, אתם עדיין הילדים של ההורים המקוריים שלכם, הלא כן? האם ניתן לשנות את העובדה הזו? האם תייגתי אותכם באופן אקראי כצאצאי מואב? יש כאלה

שאומרים: "אולי תוכל לתת לי שם אחר?" אני אומר: "מה דעתכם שאתן לכם את השם 'ניגוד'?" הם גם לא מוכנים להיות ניגודים. אם כן, מה אתם מוכנים להיות? ניגודים, עושי שירות – האין זה מה שאתם? מה עוד תבחרו? אתם נולדתם במדינה של התנין הגדול האדום כאש, הלא כן? גם אם תגידו עד בלי די שאתם צאצאים של דוד, זה לא תואם לעובדות. האם זה משהו שאתם עצמכם בוחרים? האם אתם יכולים להשתמש באופן אקראי בשם בעל צליל נעים כדי להתייחס אל עצמכם? אתם הילדים של התנין הגדול האדום כאש שדובר בהם בעבר, הקבוצה הזו של בני אדם מושחתים, הלא כן? עושי השירות שהוזכרו – גם הם אתם, בני האדם המושחתים האלה, הלא כן? האות והמופת שהוזכרו – גם הם אתם, בני האדם האלה, הלא כן? נתיב ההבאה לידי שלמות – זה נאמר עליכם, הלא כן? בני האדם שעוברים ייסורים ומשפט הם אתם, ובני האדם שיהפכו למושלמים לאחר מכם גם הם יהיו מבינכם, הלא כן? האם התואר הזה משנה? האם אתם כל כך חסרי היגיון שאתם אפילו לא יכולים להבין דבר כה פשוט? אתם לא יודעים מי צאצא של מי, אבל אני יודע. אני אומר לכם. אם אתם יכולים להכיר בכך כיום, זה בסדר. אל תשפילו את עצמכם עד כדי כך. ככל שאתם יותר שליליים וממשיכים לסגת, כך הדבר מוכיח שאתם צאצאי השטן. יש אדם שכאשר משמיעים לו מזמור, הוא אומר: "האם צאצאי מואב יכולים להאזין למזמורים? אני לא אאזין לזה. אני לא כשיר לכך!" אם מבקשים ממנו לשיר, הוא אומר: "אם צאצאי מואב שרים, האם אלוהים מוכן להקשיב? אלוהים מתעב אותי. אני מתבייש מדי להתייבב בפני אלוהים, ואני לא יכול לשאת עליו עדות. אני פשוט לא אשיר, מחשש שאלוהים יתעצבן כשהוא ישמע זאת." זו דרך שלילית להתמודד עם המצב, הלא כן? כברואי אל, נולדתם בארץ של הפקרות, ואתם ילדים של התנין הגדול האדום כאש, צאצאי מואב. עליכם להפנות עורף לאב הקדמון שלכם ולהפנות עורף לשטן. רק אדם שעושה זאת הוא אדם שבאמת רוצה את אלוהים. בראשית, כשנתתי לכם את המעמד של אנשי האל, זינקתם משמחה – זינקתם משמחה יותר מכל בני האדם האחרים. אבל מה לגבי הרגע שבו אמרתי שאתם צאצאי מואב? כולכם קרסתם! איפה נמצא שיעור הקומה שלכם לדעתכם? אתם תופסים מעמדות כיותר מדי כבדי ערך! רוב בני האדם לא יכולים לעלות במעמדם. יש כאלה שהולכים לעשות עסקים, ויש כאלה שהולכים לעבוד. ברגע שאני אומר שאתם צאצאי מואב, אתם רוצים לברוח. האם זו העדות על אלוהים שאתם צועקים עליה כל הזמן? האם זה ישכנע את השטן? האין זה סימן לבושה? איזו תועלת מביא קיומכם? כולכם אשפה! איזה מין סבל חוויתם שאתם מרגישים שנעשה לכם עוול כה קשה? אתם חושבים שברגע שאלוהים יענה אתכם במידה מסוימת, הוא יתרצה, כאילו אלוהים בא כדי לגנות אתכם בכוונה תחילה, וכאילו לאחר שהוא יגנה וישמיד אתכם, עבודתו תסתיים. האם זה מה שאמרתם? האם זה משום העיוורון שלכם? האם העניין הוא שאתם עצמכם לא שואפים להצלחה, או שאני מגנה אתכם בכוונה תחילה? מעולם לא עשיתי את זה – זה דבר שהמצאתם בעצמכם. לא עבדתי כך בכלל, וגם אין לי כוונה כזו. אם באמת הייתי רוצה להשמיד אתכם, האם הייתי צריך לסבול כל כך הרבה? אם באמת הייתי רוצה להשמיד אתכם, האם הייתי צריך לדבר איתכם בכנות כזו? זה רצוני: לאחר שאושיע אתכם, אני אוכל לנוח. ככל שהאדם עלוב יותר, כך הוא יותר מושא הישועה שלי. ככל שתוכלו להיווכח ביותר דברים מיוזמתכם, כך אני אהיה יותר מרוצה. ככל שאתם קורסים יותר, כך אני עצוב יותר. אתם תמיד רוצים לגשת בתעוזה אל כס המלכות, אבל אני אומר לכם שזה לא הנתיב להושעתכם מהטינופת. הפנטזיה שלכם לשבת על כס המלכות לא יכולה להפוך אתכם למושלמים. זה לא מציאותי. אני אומר שאתם צאצאי מואב, ואז אתם ממורמרים. אתם אומרים: "אם אתה רוצה שאכנס לבור התהום,

אני לא אשא עליך עדות או אסבול למענך. "מעשה כזה מהווה התנגדות אליי, הלא כן? האם זה מועיל לכם? נתתי לכם חסד כה רב – האם שכחתם? לבו של אלוהים, שהוא כמו אם אוהבת, הפך למים קרים בגללכם, והפך לקרח. האם השטן יעזוב אתכם? אם לא תשאו עלי עדות, אני לא אדחוף אתכם, אך עליכם לדעת שבסופו של דבר, אתם תהיו מטרת השמדה. אם לא אוכל לזכות בעדותכם, אזכה בעדותם של אחרים. זה לא משנה לי, אך בסופו של דבר, אתם תתחרטו על כך, והרגע הזה יבוא הרבה אחרי שתיפלו לחשיכה. ואז מי יהיה מסוגל להושיע אתכם? אל תחשבו שהעבודה לא יכולה להיעשות בלעדיכם. לא יהיו בני אדם רבים מדי איתכם, ולא יהיו בני אדם מעטים מדי בלעדיכם. אל תראו בעצמכם מכובדים מדי. אם אתם לא מוכנים להיות חסידי אל, זה רק מוכיח שאתם מרדנים, ושאינכם שם דבר רצוי. אם אתם טובים בדיבור, הסיבה לכך היא רר משום שהצטיידתם בדברים שהבאתי באמצעות עבודתי, הלא כן? על מה יש לכם להתרברב? אל תניחו לדמיונכם להתפרע! אם לא אוכל לזכות בכבוד מכם, הצאצאים האלה של מואב, אני אבחר קבוצה שנייה וקבוצה שלישית של צאצאי מואב לעבודה, עד שכן אזכה בכבוד. אם אתם לא מוכנים לשאת עלי עדות, אתם יכולים לצאת! אני לא אכפה עליכם דבר! אל תחשבו שאני לא אהיה מסוגל להמשיך אפילו צעד אחד בלעדיכם. אין כל מאמץ במציאת מושאים ראויים לעבודתי בארץ סין. לא ניתן למצוא שום דבר אחר בארץ הזו – בני אדם מטונפים ומושחתים נמצאים כאן בכל מקום ממש, ועבודתי יכולה להיעשות בכל מקום. אל תהיו כל כך גאוותנים! לא משנה כמה אתם גאוותנים, אתם עדיין ילדים שנולדו מיחסים אסורים, הלא כן? הביטו בערך שלכם ושאלו את השאלה איזו עוד ברירה יש לכם? עצם העובדה שאני מאפשר לכם לחיות היא רוממות אדירה. אם כן, לגבי מה אתם יהירים? אלמלא עבודתי לסיום העידן, הייתם נקלעים זה מכבר לאסונות טבע ואסונות מעשה-ידי-אדם, הלא כן? האם אתם עדיין יכולים לחיות בנוחות כה רבה? אתם תמיד מתווכחים על העניין הזה. מאז שאמרתי שאתם צאצאי מואב, אתם מזעיפים פנים כל הזמן. אתם לא לומדים, אתם לא קוראים את דברי האל, ואתם לא יכולים לסבול את נוכחותו של אף אחד. כשאתם רואים בני אדם אחרים לומדים, אתם מפריעים להם ואומרים להם דברים כדי לרפות את ידיהם. אתם חוצפנים! אתם אומרים: "מה לומדים צאצאי מואב? אני לא אלמד למען אלוהים." זה דבר שחיה תאמר, הלא כן? האם אתם אפילו נחשבים בני אנוש? אמרתי לכם דברים כה רבים, אך הם לא השיגו דבר. האם עשיתי את כל העבודה הזו לחינם? האם אמרתי את כל הדברים האלה לחינם? אילו הייתם כלב, עדיין הייתם מכשכשים בזנב. אדם כזה אפילו לא טוב כמו כלב! לעתים אתם מזעיפים פנים, ולעתים אתם מביטים בחשדנות – האם כל העבודה שנעשתה בכם הייתה לחינם? ברגע שאני מדבר על צאצאי מואב, יש כאלה שמשפילים את עצמם במכוון. הם מתלבשים באופן שונה מאשר בעבר, הם כל כך סתורים עד שהם לא נראים כמו בני האדם, והם ממלמלים: "אני צאצא של מואב. אני לא טוב. בכל מקרה, אין בי שום דבר טוב, ואני לא רוצה לזכות באף ברכה. כך או כך, זה המצב. האם צאצאי מואב יכולים להפוך למושלמים?" ברגע שאני מדבר על צאצאי מואב, רוב בני האדם מאבדים כל תקווה ואומרים: "אלוהים אומר שאנחנו צאצאי מואב – מה זה מסמן? על פי נימת קולו, אין מקום לגאולה! אין אהבה בדבריו. אנחנו מטרות השמדה, הלא כן?" האם שכחתם את מה שנאמר בעבר? האם הדבר היחיד שאתם זוכרים היום הוא המונח "צאצאי מואב"? למעשה, מילים רבות נועדו להשיג דבר מה, אל הן גם חושפות את העובדות האמיתיות. רוב בני האדם לא מאמינים לכך. אתם לא מוכנים לסבול כך למעני. אתם מפחדים מהמוות ואתם תמיד רוצים להימלט. אם אתם רוצים ללכת, לא אאלץ אתכם להישאר, אבל עלי להבהיר

לכם דבר אחד: אל תחיו חיים שלמים לחינם, ואל תשכחו את הדברים שאמרתי לכם בעבר. כבוראים, עליכם למלא את חובתו של ברוא. אל תעשו דברים שסותרים את מצפונכם. מה שאתם צריכים לעשות הוא להקדיש את עצמכם לאדון הבריאה. צאצאי מואב הם פשוט חלק מהבריאה. הם לא רק קוללו. יהיה אשר יהיה, אתם בכל זאת ברואי אל. אתם די קולעים למטרה אם אתם אומרים: "אפילו שאני צאצא של מואב, נהייתי מהרבה מחסדו של אלוהים בעבר, ולכן אין ספק שיש לי מצפון. אני רק אכיר בכך, אך לא אתעכב על כך. אפילו אם אסבול בזרם הזה, לא אסבול עד הסוף. אם אני צאצא של מואב, שיהיה. בכל זאת אהיה חסיד אל עד הסוף!" עליכם להיות חסידי אל עד הסוף. אם תברחו, באמת לא יהיו לכם סיכויים עתידיים, ותעלו על הדרך להשמדה.

טוב שתבינו את המוצא שלכם, והבנתכם את העובדות האמיתיות מביאה תועלת לעבודה. אחרת, התוצאה הרצויה לא תושג. זה חלק מעבודת הכיבוש, וזה חלק הכרחי בעבודה. זו עובדה. ביצוע העבודה הזה פירושו להעיר את רוחם של בני האדם, להעיר את הרגשות של מצפונייהם ולאפשר לבני האדם לזכות בישועה האדירה הזו. אם יש למישהו מצפון, כשהוא רואה שהוא במעמד נמוך, עליו להודות לאלוהים במיוחד. על בני אדם כאלה לדבוק היטב לדברי האל, לדבוק היטב בחסד שהוא קיבל ממנו, ואפילו לבכות בכי תמרורים ולומר: "מעמדינו כל כך נמוך ולא זכינו בדבר בעולם. אף אחד לא מעריך אותנו, את בני האדם העלובים. אנחנו נרדפים במולדתנו, בעלינו דוחים אותנו, רעיותינו מגנות אותנו, ילדינו מזלזלים בנו, וכשאנחנו זקנים, גם הכלות שלנו מתנכלות אלינו. אנחנו באמת סבלנו לא מעט, והעובדה שאנחנו נהנים כעת מאהבתו של אלוהים משמחת מאוד! אלמלא ישועתו של אלוהים אותנו, איך נוכל להבין סבל אנושי? אלמלא כך, עדיין היינו מתבוססים בחטא, הלא כן? כך אלוהים מרומם אותנו, הלא כן? אני אחד מבני האדם העלובים ביותר, ואלוהים רומם אותי לגובה כה רב. אפילו אם אני אושמד, בכל זאת עליי לאהוב אותו בחזרה. אלוהים יכול להעריך אותנו ולדבר איתנו פנים אל פנים, על אף שאנחנו בני אדם כה עלובים, ואפילו אם הוא מטיל עליי ייסורים, מה אני יכול לומר? הייסורים האלה הם גם הדרך שלו לרומם אותנו, הלא כן? אפילו אם אני חווה ייסורים, אני עדיין יכול לראות את עוצמתו האדירה. אסור לי להיות חסר מצפון – אני חייב לאהוב אותו בחזרה. אני לא יכול להיות כה מרדן נגד אלוהים. הוא מדבר איתי פנים אל פנים ומלמד אותי יד ביד. הוא מאכיל אותי בכפית, חי איתי וסובל איתי." מעמדו של אלוהים לא זהה למעמדם של בני האדם, אך הסבל שהוא חווה זהה לסבלם של בני האדם, והוא אוכל ושותה את אותם דברים שבני האדם אוכלים. ההבדל היחיד הוא שכל בני האדם מכבדים אותו. כל דבר אחר שהוא נהנה ממנו הוא זהה לדברים שבני האדם נהנים מהם, הלא כן? אם כן, איזו זכות יש לכם לומר עליו כל כך הרבה? אלוהים חווה סבל כה רב, ועשה עבודה כה אדירה, ואתם, העלובים יותר מגמלים ומשרצים, זכיתם היום ברוממות כה רבה. אם אתם לא יכולים לאהוב את אלוהים בחזרה, איפה המצפון שלכם? יש בני אדם משדברים מהלב, ואומרים: "בכל פעם שאני חושב על פרידה מאלוהים, עיניי מתמלאות בדמעות, ואני מרגיש איך המצפון שלי מאשים אותי. אני מחויב לאלוהים. אני לא יכול לעשות זאת. אני לא יכול להתנהג אליו כך. אם הייתי מת וזה היה מעניק כבוד לעבודתו, הייתי הכי מאושר בעולם. אחרת, אפילו אם אחיה, לא ארגיש שם שלוה." הקשיבו לדברים האלה – זו החובה שכל ברוא צריך למלא. אם החיזיון הזה תמיד יהיה מצוי בתוך אדם מסוים, הוא ירגיש הבנה ורוגע פנימיים. הוא יהיה בטוח בדברים האלה. אתם תאמרו: "אלוהים לא פוגע בי, והוא לא שם אותי ללעג או משפיל אותי בכוונה תחילה. על אף שהוא מדבר בנוקשות מסוימת, וזה מכאיב לי בלבי, הוא עושה זאת למעני. על אף שהוא מדבר בנוקשות

כזו, הוא בכל זאת מושיע אותי, והוא בכל זאת מתחשב בחולשותיי. הוא לא מעניש אותי בעובדות. אני מאמין שאלוהים הוא ישועה." אם באמת יהיה לכם החיזיון הזה, לא תגיעו למצב שבו תברחו. במצפונכם, אולי תרגישו שאתם טועים, ואולי תרגישו גינוי, ושאתם לא צריכים להתנהג כך אל אלוהים. אתם חושבים על כל החסד שזכיתם לו, ועל כל הדברים ששמעתם – האם יכולתם להאזין להם לחינם? בלי קשר לבני אדם אחרים שבורחים, אסור לכם לברוח. אחרים לא מאמינים, אבל אתם חייבים להאמין. אחרים נוטשים את אלוהים, אך עליכם לדבוק באלוהים ולשאת עליו עדות. אחרים משמיצים את אלוהים, אבל לכם אסור לעשות זאת. בלי קשר למידה שבה אלוהים יתאכזר אליכם, בכל זאת עליכם להתנהג אליו יפה. אתם צריכים לאהוב אותו בחזרה, וצריך להיות לכם מצפון, משום שאלוהים חף מכל פשע. העובדה שהוא ירד אל הארץ מהשמיים כדי לעבוד בקרב בני האדם היא השפלה אדירה בפני עצמה. הוא קדוש ונעדר כל טינופת. כמה השפלה הוא סבל מאז בכך שהוא בא אל ארץ של טינופת? העבודה בקרבכם נועדה למענכם. אם לא יהיה לכם מצפון בהתנהגותכם כלפיו, מוטב יהיה לו תמותו מוקדם! כיום, רוב בני האדם נעדרים את ההיבט הזה של החיזיון, והם כלל לא יכולים להעלות על דעתם את העבודה הזו, ולא יודעים מה אלוהים באמת רוצה להשלים באמצעות עבודתו. כך הדבר במיוחד בקרב בני האדם המבולבלים – הם כאילו נכנסו למבוך ואיבדו את עצמם אחרי כמה פניות ספורות. אם תסבירו להם לעומק את מטרת תוכנית הניהול של אלוהים, מצבם ישתנה. בני אדם רבים לא יכולים להעלות זאת על הדעת, והם סבורים שעבודתו של אלוהים היא לענות בני אדם. הם לא מבינים את החוכמה והפלא של עבודתו, והם לא מבינים שעבודתו היא גילוי עוצמתו האדירה, ויותר מזאת, להושיע את האנושות. הם לא רואים את כל הדברים האלה. הם רק רואים אם יש להם סיכויים עתידיים כלשהם, ואם הם מסוגלים יהיו מסוגלים לעלות לשמיים. הם אומרים: "עבודתו של אלוהים תמיד כה עקיפה. אם תוכל לגלות בפנינו את חוכמתך באופן ישיר, זה יהיה טוב. אתה לא צריך לענות אותנו כך. האיכות שלנו ירודה מדי, ואנחנו לא מבינים את רצונך. יהיה נהדר אם תוכל פשוט לדבר ולפעול באופן ישיר. אתה רוצה שננחש, אבל אנחנו לא יכולים. יהיה טוב אם תוכל להזדרז ולאפשר לנו לראות את כבודך. מה הצורך לעשות דברים באופן כל כך עקיף?" הדבר שהכי חסר לכם כעת הוא מצפון. שימו לב, ופקחו את העיניים לרווחה כדי לראות מי באמת עושה שלב אחר שלב של העבודה. אל תקפצו למסקנות. כעת הבנתם את רוב הרובד החיצוני של אורח החיים שאתם צריכים לאמץ. עדיין יש אמת רבה שעליכם לחוות, ובבוא היום שבו תוכלו להבין אותה במלואה, כבר לא תאמרו זאת, וכבר לא תתלוננו. אתם גם לא תגדירו אותה בקלות ראש. אתם תאמרו: "אלוהים כל כך חכם, כל כך קדוש. הוא כל כך רב עוצמה!"

חוויותיו של פטרוס: הידע שלו על ייסורים ומשפט

כשאלוהים ייסר את פטרוס, הוא התפלל: "אלי, גופי מרדני, ואתה מייסר אותי ושופט אותי. הייסורים והשיפוט שלך מסבים לי שמחה, ואפילו אם אתה לא רוצה בי, אני רואה בשיפוטך את הטבע הקדוש והצודק שלך. כשאתה שופט אותי כדי שאחרים יראו בשיפוטך את הטבע הצודק שלך, אני חש סיפוק. אני רק מבקש שטבעך יתגלה

ויאפשר לכל הבריות לחזות בטבע הצודק, ושאוכל לזכך את אהבתי אליך דרך שיפוטך ולזכות בצלם של אדם צדיק. הרי שהשיפוט שלך טוב, מפני שזהו רצונך הרחום. אני יודע שעדיין קיימת בי מרדנות רבה, ושאני עדיין לא ראוי להתייצב בפניך. רצוני הוא שתשפוט אותי אף יותר, בין אם באמצעות סביבה עוינת או באמצעות צרות קשות – בלי קשר למה שאתה עושה, מבחינתי יש לכך ערך רב. אהבתך כה עמוקה, ואני מוכן להיכנע לתזמור שלך ללא שום תלונות. "זה הידע שפטרס זכה בו אחרי שהוא חווה את עבודתו של אלוהים, וזו גם עדות על אהבתו לאלוהים. כיום, כבר נכבשתם, אבל כיצד התבטא בכם הכיבוש הזה? יש כאלה שאומרים, "הכיבוש שלי הוא החסד העילאי והתרוממות הרוח העילאית שאלוהים מעניק. רק עכשיו מובן לי שחיי האדם ריקניים וחסרי חשיבות. החיים הם חסרי תכלית. האדם מעביר את חייו בהתרועצויות, בהולדת ילדים ובגידולם דור אחר דור, ובסופו של דבר הוא נותר בלי כלום. כיום, רק לאחר שאלוהים כבש אותי, נוכחתי שאין ערך בחיים כאלה – אלו באמת חיים חסרי משמעות. אוכל פשוט למות ולגמור עם העניין!" האם אנשים כאלה שנכבשו יכולים ליפול בנחלתו של אלוהים? האם הם יכולים להוות דוגמה מייצגת או מודל לחיקוי? אנשים כאלה הם דוגמה לפסיביות, אין להם שום שאיפות, והם לא שואפים להשתפר! על אף שהם נחשבים לאנשים שנכבשו, לא ניתן להביא אנשים פסיביים כאלה לידי שלמות. לקראת סוף חייו, לאחר שהוא הובא לידי שלמות, פטרס אמר: "אלי! אם הייתי יכול לחיות עוד מספר שנים, הייתי רוצה להעמיק ולזכך את אהבתי אליך עוד יותר." ממש לפני שעמדו לצלוב אותו, פטרס התפלל בלבד, "אלי! זמן הגיע, הזמן שהועדת לי הגיע. אני חייב להיצלב למענך, אני חייב לשאת את העדות הזו עלייך, וכולי תקווה שאהבתי יכולה לעמוד בדרישותיך ולהפוך לטהורה עוד יותר. היום, עצם העובדה שאני יכול למות למענך ולהיצלב למענך, מנחמת ומרגיעה אותי, מפני שאין דבר יותר מספק בעיני מאשר להיצלב למענך ולספק את רצונותיך, ומאשר האפשרות להעניק לך את עצמי ולהעלות את חיי כקורבן מנחה למענך. אלי! אתה כה חביב! אילו היית מתיר לי להמשיך לחיות, הייתי מוכן לאהוב אותך אפילו עוד יותר. כל עוד אני חי, אוהב אותך. הייתי רוצה לאהוב אותך יותר לעומק. אתה שופט אותי, מייסר אותי ומנסה אותי משום שאני לא צדיק, משום שחטאתי. וטבעך הצודק מתחוויר לי עוד יותר. זו ברכה עבורי, משום שאני מסוגל לאהוב אותך יותר לעומק ומשום שאני מוכן לאהוב אותך כך גם אם אתה לא אוהב אותי. אני מוכן לחזות בטבעך הצודק, מפני שהדבר מאפשר לי עוד יותר לחיות חיים בעלי משמעות. אני מרגיש שלחיי כעת יש יותר משמעות משום שנצלבתי למענך, ומוות למענך הוא דבר משמעותי. למרות זאת, אני עדיין לא מרגיש שבע רצון, משום שאני יודע מעט מאוד לגביך. אני יודע שאני לא מסוגל לספק את רצונותיך לחלוטין, וכן שלא השבתי לך מספיק כגמולך. בחיי, לא יכולתי להשיב לך את כל כולי – אני מאוד רחוק מכך. כשאני נזכר ברגע הזה, אני מרגיש שאני חייב לך רבות, ולרשותי עומד רק הרגע הזה כדי לכפר על כל טעויותי ועל כל האהבה שלא השבתי לך."

על האדם לעסוק בשאיפה להביא לידי ביטוי חיים בעלי משמעות, ואסור לו להסתפק בנסיבות חייו הנוכחיות. כדי להביא לידי ביטוי את צלמו של פטרס, על האדם לרכוש את הידע והניסיון של פטרס. על האדם לעסוק בחיפוש אחר דברים יותר נעלים ועמוקים. עליו לשאוף להשגת אהבה עמוקה וטהורה יותר לאלוהים ולחיים בעלי ערך ומשמעות. רק חיים כאלה הם חיים אמיתיים – רק כך יוכל האדם להידמות לפטרס. עליכם להתמקד בנקיטת יוזמה בנוגע להיווכחות בצד החיובי, ואסור לכם להיכנע ולאפשר לעצמכם להתדרדר למען הקלה רגעית תוך התעלמות מאמיתות יותר עמוקות, מוגדרות ומעשיות. על אהבתכם להיות מעשית, וחובה עליכם למצוא

דרכים להשתחרר מהחיים המושחתים והשאננים האלה שלא שונים מחייה של חיה. עליכם להביא לידי ביטוי חיים בעלי משמעות, חיים בעלי ערך, ואסור לכם להשלות את עצמכם או להתייחס לחייכם כאל צעצוע. אמיתות שלא ניתנות להשגה לא קיימות עבור כל מי ששואף לאהוב את אלוהים, ואין שום דין שהן לא יוכלו לעמוד בו. איך עליכם להיות את חייכם? איך עליכם לאהוב את אלוהים? איך עליכם להשתמש באהבתכם אליו כדי לספק את רצונו? אין דבר חשוב מזה בחייכם. מעל הכל, עליכם להיות בעלי שאיפות והתמדה, ואסור לכם להיות חלשים וחסרי עמוד שדרה. עליכם ללמוד איך לחוות חיים בעלי משמעות ואיך לחוות אמיתות בעלות משמעות, ואסור לכם לנהוג כך בעצמכם כלאחר יד. בלי שתשימו לב, חייכם יחלפו להם. ולאחר מכן, האם תהיה לכם עוד הזדמנות לאהוב את אלוהים? האם האדם יכול לאהוב את אלוהים לאחר מותו? עליכם להחזיק באותן השאיפות ובאותו המצפון שהיו לפטרוס. על חייכם להיות בעלי משמעות, ואסור לך לשחק עם עצמכם משחקים. כבני בני אנוש וכאנשים שמנסים להתקרב לאלוהים, עליכם להיות מסוגלים לשקול בזהירות את האופן שבו אתם מתייחסים לחייכם, את האופן שבו תעלו את עצמכם כקורבן מנחה לאלוהים, את האופן שבו תוכלו להעמיק את המשמעות של אמונתכם באלוהים, ואת האופן שבו עליכם לאהוב את אלוהים בצורה טהורה יותר, יפה יותר וטובה יותר, משום שאתם אוהבים את אלוהים. כיום, אתם לא יכולים להסתפק רק באופן שבו אלוהים כובש אתכם, אלא שעליכם גם לשקול את הנתיב שבו תצעדו בעתיד. צריכות להיות לכם שאיפות, ואתם צריכים להיות מספיק אמיצים כדי להפוך למושלמים, ואסור לכם תמיד לחשוב שאתם חסרי יכולת. האם האמת מעדיפה אנשים מסוימים? האם האמת יכולה להתנגד במכוון לאנשים? אם אתם עוסקים בחיפוש אחר האמת, האם האמת מסוגלת להמם אתכם? אם תעמדו איתן למען הצדק, האם הוא יוכל למוטט אתכם? אם שאיפתכם האמיתית היא לעסוק בחיפוש אחר החיים, האם החיים יכולים לחמוק מכם? אם האמת לא בידיכם, הסיבה לכך היא לא שהאמת מתעלמת מכם, אלא שאתם מתרחקים מהאמת. אם אתם לא מסוגלים לעמוד איתן למען הצדק, הסיבה לכך היא לא שיש משהו לא כשורה עם הצדק, אלא שאתם מאמינים שהוא לא תואם את העובדות. אם לא זכיתם בחיים לאחר שעסקתם שנים רבות בחיפוש אחריהם, הסיבה לכך היא לא שהחיים לא הוגנים כלפיכם, אלא שאתם לא הוגנים כלפי החיים, ושהרחקתם אותם מעצמכם. אם אתם חיים באור אך לא הצלחתם לקבל את האור, הסיבה לכך היא לא שהאור לא מסוגל לזהור עליכם, אלא שלא הקדשתם שום תשומת לב לקיומו של האור, ולכן האור נסוג מכם חרישית. אם אתם לא עוסקים בחיפוש אחר הדברים האלה, ניתן רק לומר עליכם שאתם פסולת חסרת ערך, שאתם נטולי אומץ בחייכם, ושאתם לא האומץ להתנגד לכוחות החושך. אתם חלשים מדי! אתם לא מסוגלים להימלט מכוחות השטן שצרים עליכם. אתם מוכנים רק לנהל חיים בטוחים ומוגנים ולמות כבורים. הדבר שצריך לשאת פרי הוא עיסוקכם בשאיפה להיכבש – זוהי חובתכם המצפונית. אם אתם שבעי רצון מכך שנכבשתם, אתם מגרשים את קיומו של האור. עליכם להתמודד עם קשיים למען האמת, עליכם למסור את עצמכם לאמת, עליכם לשאת בהשפלה למען האמת, ועליכם להתנסות בסבל רב יותר כדי להשיג יותר מהאמת. זה מה שעליכם לעשות. אסור לכם להשליך את האמת לטובת חיי משפחה שלווים, ואסור לכם לאבד את הכבוד והיושר של חייכם לטובת הנאה רגעית. עליכם לעסוק בחיפוש אחר כל מה שיפה וטוב ואחר דרך חיים בעלי משמעות רבה יותר. אם אתם מנהלים חיים וולגריים כאלה ולא עוסקים בחיפוש אחר שום מטרה, האין אתם מבזבזים את חייכם? מה תוכלו להשיג מחיים כאלה? עליכם לזנוח את כל ההנאות הגשמיות שלכם לטובת אמת אחת, במקום

לזנוח את כל האמיתות לטובת מעט הנאה. אנשים כאלה הם חסרי כבוד ויושר – לקיומם אין כל משמעות!

אלוהים מייסר ושופט את האדם משום שעבודתו דורשת זאת, ויתרה מזאת, משום שהאדם צריך זאת. האדם צריך להתייסר ולהישפט, ורק לאחר מכן הוא יכול לזכות באהבה כלפי אלוהים. כיום, שוכנעתם לחלוטין, אך כאשר אתם נתקלים במכשול הקטן ביותר, אתם בצרות. שיעור קומתכם עדיין נמוך מאוד, ואתם עדיין צריכים לחוות ייסורים ושיפוט נוספים על מנת לרכוש ידע מעמיק יותר. כיום, אתם יראים את אלוהים במידת מה, אתם מפחדים מאלוהים, ואתם יודעים שהוא האל האמיתי, אך אינכם רוחשים כלפיו אהבה גדולה, והרבה פחות מכך הצלחתם להשיג אהבה טהורה. הידע שלכם שטחי מדי, ושיעור קומתכם עדיין אינו מספק. כשאתם באמת נתקלים בסביבה, אתם עדיין לא נושאים עדות – היווכחותכם אינה יזומה מספיק, ואין לכם מושג כיצד לנהוג לפי הדת. רוב האנשים פסיביים ועצלים, הם רק אוהבים בסתר את אלוהים בלבם, אך אין להם שיטה לנהוג לפיה, וגם מטרותיהם אינן ברורות להם די הצורך. אלה שהובאו לידי שלמות אינם בעלי אנושיות רגילה גרידא, אלא הם גם מחזיקים באמיתות אשר מעבר לאמות המידה של המצפון ואשר מעל לרף של המצפון. הם לא משתמשים במצפונם לגמול על אהבתו של אלוהים בלבד, אלא יותר מכך, הם מכירים את אלוהים, הם נוכחו לדעת שאלוהים חביב וראוי לאהבתו של האדם, ואף שיש דברים כה רבים לאהוב באלוהים, ולכן האדם אינו יכול שלא לאהוב אותו. אהבתם של אלה שהובאו לידי שלמות כלפי אלוהים, מטרתה להגשים את שאיפותיהם האישיות. אהבתם היא ספונטנית, אהבה שלא מבקשת דבר בתמורה, אהבה שאינה מלאכה. הם אוהבים את אלוהים אך בזכות הידע שיש להם אודותיו. לאנשים כאלה לא אכפת אם אלוהים מרעיף אליהם מחסדיו, והם שבעי רצון אך ורק מגרימת סיפוק לאל. הם לא מתמקחים עם אלוהים, אף לא מודדים את אהבתם לאלוהים לפי המצפון: אתה נתת לי, ובתמורה אני אוהב אותך – אם אתה לא נותן לי, אז אין לי דבר לתת לך בתמורה. אלה שהובאו לידי שלמות תמיד מאמינים: אלוהים הוא הבורא, והוא מוציא לפועל את עבודתו עלינו. כיוון שזכיתי בהזמנות זו, בתנאי ובכשירות להיעשות מושלם, עיסוקי בחיפוש אחר האמת צריך להביא לידי ביטוי חיים בעלי משמעות, ועליי לרצות את אלוהים. חווייתו של פטרוס הייתה בדיוק כך: כשהיה בשיא חולשתו, הוא התפלל לאלוהים ואמר, "אלי! בלי להתחשב בזמן או במקום, אתה יודע שאני תמיד זוכר אותך. לא משנה הזמן או המקום, אתה יודע שאני רוצה לאהוב אותך, אבל שיעור קומתי נמוך מדי, אני חלש מדי וחסר ישע, אהבתי מוגבלת מדי, וכנותי כלפיך דלה מדי. בהשוואה לאהבתך, אני פשוט לא כשיר לחיות. אני מקווה רק שחיי אינם לשווא, ולא רק שאוכל לגמול לך על אהבתך, אלא גם שאוכל להקדיש לך את כל אשר לי. אם אוכל לרצות אותך, אז בתור ברייה אזכה לשקט נפשי ולא אבקש עוד דבר. על אף שאני חלש וחסר ישע כרגע, לא אשכח את תוכחותיך, ולא אשכח את אהבתך. כעת אני עושה דבר, אלא רק גומל לך על אהבתך. אלי, אני מרגיש נורא! כיצד אוכל להשיב לך את האהבה שיש בלבי כלפיך? כיצד אוכל לעשות את כל אשר יכול אני לעשות כדי להיות מסוגל להגשים את רצונותיך ולהציע לך את כל אשר לי? אתה מכיר את חולשתם של בני האדם – כיצד אוכל להיות ראוי לאהבתך? אלי! אתה יודע ששיעור קומתי נמוך, שאהבתי דלה מדי. כיצד יכול אני לפעול כמיטב יכולתי בסביבה מהסוג הזה? אני יודע שעלי לגמול לך על אהבתך, אני יודע שעלי לתת לך את כל אשר לי, אך היום שיעור קומתי נמוך מדי. אני מבקש שתעניק לי כוח, שתעניק לי ביטחון עצמי, כך שאהיה מסוגל יותר להחזיק באהבה טהורה המוקדשת לך, ומסוגל יותר להקדיש לך את כל אשר לי – לא רק שאוכל לגמול לך על אהבתך, אלא גם אוכל לחוות יותר לעומק את הייסורים שלך,

השיפוט שלך והניסיונות שלך, ואף יותר מכך, את קללותיך החמורות. הרשית לי לחזות באהבתך, ואיני מסוגל שלא לאהוב אותך, ועל אף שאני חלש וחסר ישע היום, כיצד אוכל לשכוח אותך? האהבה, הייסורים והשיפוט שלך גרמו לי להכיר אותך, עם זאת אני גם מרגיש שאיני מסוגל להגשים את אהבתך, משום שאתה כה אדיר. כיצד אני יכול להקדיש את כל אשר לי לבורא? זו הייתה בקשתו של פטרוס, עם זאת שיעור קומתו לא היה מספק. ברגע שהוא פטרוס חש שסכין כמו ננעצת בלבו, והוא חווה ייסורים – הוא לא ידע מה לעשות בתנאים כאלה. אך הוא המשיך להתפלל: "אלי! שיעור קומתו של האדם הוא ילדתי ומצפוני רפה, והדבר היחיד שבאפשרותי להשיג הוא לגמול לך על אהבתך. היום אני רק מייחל לעשות ככל יכולתי, לתת לך את כל אשר לי ולהקדיש לך את כל אשר לי. ללא קשר לשיפוטך, ללא קשר לייסוריך, ללא קשר למה שהענקת לי, ללא קשר למה שאתה לוקח ממני, שחרר אותי מהתלונה הקלושה ביותר נגדך. פעמים רבות כשייסרת ושפטת אותי, רטנתי לעצמי ולא הייתי מסוגל להיטהר או להגשים את רצונותיך. הגמול שלי לאהבתך נולד מתוך כפייה, וברגע זה אני אפילו שונא את עצמי עוד יותר." פטרוס התפלל בצורה זו משום שהוא ביקש לאהוב את אלוהים בצורה טהורה יותר. הוא ביקש והתחנן, ובנוסף על כך הוא הטיח האשמות כנגד עצמו והתוודה על חטאיו לאלוהים. הוא חש עצמו חייב לאלוהים, הוא חש שנאה כלפי עצמו, אך הוא גם היה עצוב ופסיבי במידה מסוימת. הוא תמיד חש כך, כאילו הוא אינו טוב מספיק בשביל רצונותיו של אלוהים, ואינו מסוגל לפעול כמיטב יכולתו. בתנאים כאלה, פטרוס עדיין עסק בחיפוש אחר אמונתו של איוב. הוא ראה מה גדולה הייתה אמונתו של איוב, שכן איוב נוכח לדעת שאלוהים העניק לו את כל אשר לו, ושזה טבעי שאלוהים ייקח ממנו את הכול, שאלוהים מעניק למי שהוא רוצה – כזה הוא טבעו הצודק של אלוהים. לאיוב לא היו תלונות, והוא עדיין המשיך להלל את אלוהים. פטרוס גם הכיר את עצמו, ובלבו הוא התפלל, "היום לא אהיה שבע רצון מלגמול לך על אהבתך באמצעות מצפוני ובאמצעות האהבה שאני משיב לך, רבה ככל שתהיה, משום שמחשבותי מושחתות מדי ומשום שאני לא מסוגל לראות בך את הבורא. בגלל שאיני כשיר עדיין לאהוב אותך, עלי לסגל לעצמי את היכולת להקדיש לך את כל אשר לי, דבר שאעשה ברצון. עלי להכיר את כל מה שעשית, להיות חסר ברירה, עלי לחזות באהבתך ולהיות מסוגל לדבר בשבחך ולהלל את שמך הקדוש, כך שתזכה לתהילה רבה באמצעותי. אני מוכן לעמוד איתן בעדותי זו אודותיך. אלי! אהבתך כה יקרה ויפה – איך אוכל לרצות לחיות בידי של השטן? האם לא נוצרתי על ידך? כיצד אוכל לחיות בתחום השפעתו של השטן? אני מעדיף שכל ישותי תחיה בקרב ייסוריך. אני מסרב לחיות בתחום השפעתו של השטן. אם אוכל להיעשות טהור, ואם אוכל להקדיש לך את כל-כולי, אני מוכן להקריב את גופי ונפשי לשיפוטך וייסוריך, שכן אני מתעב את השטן ומסרב לחיות תחת תחום השפעתו. באמצעות שיפוטך אותי אתה מכריז על טבעך הצודק – אני שמח ואין לי ולו תלונה קטנה אחת. אם אוכל למלא את חובתי בתור ברייה, אני מוכן שכל חיי ילוו בשיפוטך, אשר באמצעותו אלמד להכיר את טבעך הצודק ואפסור את עצמי מהשפעת השטן." פטרוס תמיד התפלל בצורה זו, תמיד ביקש בצורה זו, והוא הגיע למחזות נעלים. לא רק שהוא הצליח לגמול לאלוהים על אהבתו, אלא חשוב יותר, הוא גם מילא את חובתו בתור ברייה. לא רק שהוא לא הואשם על ידי מצפוני, אלא הוא גם הצליח להתעלות מעל הרף של המצפון. תפילותיו המשיכו להתנשא אל אלוהים, עד כדי כך ששאיפותיו היו גדולות מתמיד ואהבתו לאלוהים הייתה גדולה מתמיד. על אף שהוא סבל כאב מייסר, הוא לא שכח לאהוב את אלוהים, והוא עדיין ניסה לסגל לעצמו את היכולת להבין את רצון אלוהים.

בתפילותיו בוטאו הדברים הבאים: לא השגתי דבר, אלא רק גמלתי לך על אהבתך. לא נשאתי עדות עבורך בפני השטן, לא שחררתי את עצמי מהשפעת השטן, ואני עדיין חי בתוך הבשר. אני רוצה להשתמש באהבתי כדי להביס את השטן ולבייש אותו, וכך לספק את רצונך. אני רוצה לתת לך את כל-כולי, ולא לתת לשטן ולו דבר מעצמי, שכן השטן הוא אויבך. ככל שחיפוש התקדם בכיוון הזה, כך הוא רוגש יותר, וכך העמיק הידע שלו בנושאים הללו. בלי לשים לב, הוא גילה שהוא צריך להשתחרר מהשפעת השטן, ולהשיב את עצמו כליל לאלוהים. כאלה היו המחזות אשר הוא העפיל אליהם. הוא התעלה על השפעת השטן, פטר את עצמו מהתענוגות והנאות של הבשר, והיה מוכן לחוות יותר לעומק גם את הייסורים וגם את השיפוט של אלוהים. הוא אמר, "על אף שאני חי בקרב ייסוריך ובקרב שיפוטך, וללא קשר לקשיים הכרוכים בכך, אני עדיין מסרב לחיות תחת השפעת השטן, עדיין אני מוכן לסבול את הונאתו של השטן. אני סופג הנאה מחיים בקרב קללותיך, וסופג כאב מחיים בקרב ברכותיו של השטן. אני אוהב אותך על ידי כך שאני חי בקרב שיפוטך, וזה מסב לי הנאה רבה. הייסורים והשיפוט שלך צודקים וקדושים – מטרתם היא לטהר אותי, ואפילו יותר מכך, להושיע אותי. הייתי מעדיף לבלות את כל חיי בקרב שיפוטך ולחיות תחת טיפולך. אני לא מוכן לחיות תחת תחום השפעתו של השטן ולו לרגע נוסף – אני רוצה להיטהר על ידך, אפילו אם אסבול קשיים, ואני לא מוכן להיות מנוצל ומרומה על ידי השטן. אני, הבריה הזאת, צריך להיות בשימושך, להיות תחת שליטתך, להישפט על ידך, ולהתייגר מידך. אני אפילו צריך להיות מקולל על ידך. לבי נמלא שמחה כאשר אתה מוכן לברך אותי, משום שראיתי את אהבתך. אתה הוא הבורא, ואני הוא הבריה: אסור לי לבגוד בך ולחיות בתחום השפעתו של השטן, וכן אסור לי להיות מנוצל בידי השטן. עדיף שאהיה הסוס או השור שלך, ולא שאחיה עבור השטן. אני מעדיף לחיות בקרב ייסוריך, ללא שמחה גופנית, וזה יסב לי הנאה אפילו אם אאבד את חסדך. על אף שחסדך אינו שורה עלי, אני נהנה להתייגר ולהישפט על ידך – זוהי ברכתך העילאית, חסדך הגדול ביותר. על אף שאתה תמיד מלכותי ומלא זעם כלפיי, עדיין אני מסוגל לעזוב אותך, עדיין אני יכול לאהוב אותך מספיק. אני מעדיף לחיות בביתך. אני מעדיף שתקלל אותי, תייסר אותי ותלקח אותי, ואני מסרב לחיות בתחום השפעתו של השטן או להיחפז ולהתעסק בדברים למען הבשר בלבד, ופחות מכך אני מוכן לחיות למען הבשר." אהבתו של פטרוס הייתה אהבה טהורה. זו חוויית ההפיכה למושלם, ואלו הם המחזות העילאיים ביותר אליהם ניתן להגיע כאשר מובאים לידי שלמות, ואין חיים יותר משמעותיים מאלו. פטרוס קיבל את ייסוריו ושיפוטו של אלוהים, הוא העריך את טבעו הצודק של אלוהים, ודבר בפטרוס לא היה יותר יקר ערך מזה. הוא אמר, "השטן מעניק לי הנאות חומריות, אבל אני מעריך אותן. הייסורים והשיפוט של אלוהים מוצאים אותי – זה מזכה אותי בחסד, בזה אני מוצא הנאה, ובזה אני מבורך. אלמלא השיפוט של אלוהים, לעולם לא הייתי אוהב את אלוהים, עדיין הייתי חי תחת תחום השפעתו של השטן, עדיין הייתי נשלט על ידו ונשמע לפקודותיו. אילו זה היה המצב, לעולם לא הייתי הופך לבן אדם אמיתי, משום שלא הייתי מסוגל לרצות את אלוהים ומשום שלא הייתי מקדיש את כל-כולי לאלוהים. על אף שאלוהים לא מברך אותי, מה שמותיר אותי ללא נחמה בפנים, כמו בוערת אש בתוכי, ללא שלוה וללא שמחה, ועל אף שהייסורים והמשמעת שאלוהים מטיל עלי הם לעולם חלק בלתי נפרד ממני, באמצעות הייסורים והשיפוט של אלוהים אני מסוגל לחזות בטבעו הצודק. אני סופג מזה עונג – אין דבר יותר משמעותי ובעל ערך בחיים. על אף שההגנה והדאגה של אלוהים הפכו לייסורים חסרי רחמים, לשיפוט חסר רחמים ולקללות והלקאות אכזריות, אני עדיין מוצא בדברים האלה

הנאה, וזאת משום שבכוחם לטהר אותי, לשנות אותי, לקרב אותי לאלוהים, לאפשר לי לאהוב עוד יותר את אלוהים וכן לטהר עוד יותר את אהבתי לאלוהים. הדברים האלה מאפשרים לי למלא את חובתי בתור ברייה, והם מקרבים אותי אל אלוהים ומרחיקים אותי מהשפעתו של השטן, כך שלא אוכל לשרת עוד את השטן. כשלא אחיה בתחום השפעתו של השטן, וכשאוכל להקדיש לאלוהים את כל אשר לי ואת כל אשר יכול אני לעשות, מבלי לעצור בעצמי כלל וכלל – אז אחיה שבע רצון לחלוטין. הייסורים והשיפוט של אלוהים הם שהושיעו אותי, וחיי הם בלתי נפרדים מייסורים והשיפוט של אלוהים. חיי עלי האדמה נתונים בתחום השפעתו של השטן, ואלמלא הדאגה וההגנה שבייסוריו ושיפוטו של אלוהים, הייתי נותר לחיות תמיד תחת תחום השפעתו של השטן, ויתרה מזאת, לא הייתה לי ההזדמנות או האמצעים לחיות חיים בעלי משמעות. רק אם ייסוריו ושיפוטו של אלוהים לעולם לא יזנחו אותי, אחיה מסוגל להיטהר על ידי אלוהים. רק באמצעות דבריו הנוקשים של אלוהים, טבעו הצודק ושיפוטו המלכותי, זכיתי בהגנה עילאית ובברכותיו של אלוהים, וחייתי באור. להיות מסוגל להיטהר, להשתחרר מהשטן ולחיות תחת ריבונותו של אלוהים – זו הברכה העילאית בחיי היום. אלה הם המחזות העילאיים ביותר שבהם התנסה פטרוס.

אלה הם המצבים שחובה על אדם להשיג לאחר שהובא לידי שלמות. אם אינך יכול להשיג זאת, אינך יכול לחיות חיים בעלי משמעות. האדם חי בקרב הבשר, כלומר הוא חי בגיהנום אנושי, וללא השיפוט והייסורים של אלוהים, האדם טמא בדיוק כמו השטן. כיצד יכול להיות האדם קדוש? פטרוס האמין שייסורים ושיפוט על ידי אלוהים הם ההגנה הטובה ביותר שעומדת לרשות האדם וכן החסד העילאי ביותר. רק אם האדם ייסור ויישפט על ידי אלוהים, הוא יוכל להתעורר ולשנוא את הבשר ואת השטן. המשמעת המחמירה של אלוהים משחררת את האדם מהשפעת השטן, משחררת אותו מעולמו האישי והקטן, ומאפשרת לו לחיות באור שבנוכחותו של אלוהים. אין ישועה טובה יותר מאשר ייסורים ושיפוט! פטרוס התפלל, "אלי! כל עוד אתה מייסר ושופט אותי, אדע שלא נטשתי. אפילו אם אינך מעניק לי שמחה או שלווה, ואפילו אם אתה גורם לי לחיות בסבל ומטיל עלי אינספור תוכחות, כל עוד אינך נוטש אותי, לבי יהיה רגוע. היום, הייסורים והשיפוט שלך נהפכו להגנתי הטובה ביותר ולברכתי הגדולה ביותר. החסד שאתה מעניק לי מגן עלי. החסד שאתה עושה לי היום הוא ביטוי של טבעך הצודק, הוא ייסור ושיפוט – יתרה מזאת, הוא ניסיון, ויותר מכך הוא חיים של סבל." פטרוס היה מסוגל להניח בצד את תענוגות הבשר ולחפש אחר אהבה עמוקה יותר והגנה גדולה יותר משום שהוא זכה להרבה חסדים באמצעות הייסורים והשיפוט של אלוהים. בחיים האלה, אם אדם רוצה להיטהר ולשנות את טבעו, אם הוא רוצה לחיות חיים בעלי משמעות ולמלא את חובתו בתור ברייה, אזי חייב הוא לקבל על עצמו את הייסורים והשיפוט של אלוהים, ואל לו להתרחק מהמשמעת של אלוהים ומהלקאותיו, כך שיוכל להשתחרר מתמרוננו והשפעתו של השטן ולחיות באורו של אלוהים. דע שהייסורים והשיפוט של אלוהים הם האור, האור של ישועת האדם, ואין ברכה, חסד או הגנה טובים יותר מזה לאדם. האדם חי תחת השפעתו של השטן ומתקיים בבשר – אם הוא לא יטוהר ולא יקבל את הגנתו של אלוהים, הוא יעשה מושחת יותר מתמיד. אם הוא רוצה לאהוב את אלוהים, עליו להיטהר ולהינצל. פטרוס התפלל, "אלי! כאשר אתה נוהג בי בנועם, אני נמלא שמחה ונחמה – כאשר אתה מייסר אותי, אני נמלא אף יותר נחמה ושמחה. על אף שאנוכי חלש וסובל ייסורים מופלגים, על אף שיש דמעות ועצבות, אתה יודע שהעצבות הזאת נובעת מחוסר המשמעת שלי ומחולשתי. אני בוכה משום שאיני יכול לספק את

רצונותיך, אני חש צער וחרטה משום שאני בלתי ראוי לדרישותיך, אבל אני מוכן להעפיל למחוזות הללו, אני מוכן לעשות ככל יכולתי על מנת להשביע את רצונך. ייסוריך זיכו אותי בהגנה והעניקו לי את הישועה הטובה ביותר. השיפוט שלך מאפיל על סובלנותך וסבלנותך. ללא הייסורים והשיפוט שלך, לא הייתי נהנה מחמלתך וחסדיך. היום אני רואה טוב יותר שאהבתך התעלתה על השמיים והצטיינה בכל. אהבתך אינה מסתכמת בחמלה וחסדים, אלא יותר מכך, היא ייסורים ושיפוט. הייסורים והשיפוט שלך העניקו לי כה רבות. ללא הייסורים והשיפוט שלך, אפילו אדם אחד לא היה מיטהר, ואפילו אדם אחד לא היה מסוגל לחוות את אהבת הבורא. על אף שהתנסיתי במאות ניסיונות וסבלתי מאות תלאות, וכמעט שמתי, ייסורים כאלה אפשרו^[א] לי להכיר אותך באמת ולזכות בישועה עילאית. אם הייסורים, השיפוט והמשמעת שלך יורחקו ממני, אזי אחיה בחושך, תחת תחום השפעתו של השטן. איזו תועלת יש בבשר האדם? אם הייסורים והשיפוט שלך יעזבוני, זה יהיה כאילו רוחך נטשה אותי, כאילו אתה אינך עמי עוד. אם כך היה, כיצד הייתי יכול להמשיך לחיות? אם תיתן בי חולי ותיקח את חירותי, אוכל להמשיך לחיות, אבל אם הייסורים והשיפוט שלך יעזבוני, לא יהיה באפשרותי להמשיך לחיות. אם אחיה ללא הייסורים והשיפוט שלך, אאבד את אהבתך, אהבה עמוקה מכדי שאוכל לנסחח במילים. ללא אהבתך, אחיה תחת תחום השפעתו של השטן ולא אהיה מסוגל לראות את פניך המהוללים. אמור לי כיצד אוכל להמשיך לחיות? חושך כזה, חיים שכאלה, לא יהיה בכוחי לשאת. היותך עמי זה כמו לראות אותך, אם כן, כיצד אוכל לעזוב אותך? אני מפציר בך, אני מתחנן אליך לא לקחת ממני את נחמתי הגדולה ביותר, אפילו אם מדובר רק במספר מילות הרגעה ועידוד. עד כה נהניתי מאהבתך, והיום אני יכול להיות הרחק ממך – כיצד אוכל שלא לאהוב אותך? הזלתי דמעות רבות של יגון בשל אהבתך, עם זאת תמיד חשתי שחיים כאלה הם משמעותיים יותר, שבכוחם להשביח אותי עוד יותר, לשנות אותי עוד יותר ולאפשר לי להשיג את האמת שכל הבריות אמורות להחזיק בה.”

בני האדם חיים את כל חייהם תחת תחום השפעתו של השטן, ואין ולו אדם אחד שמסוגל להשתחרר בכוחות עצמו מהשפעת השטן. כולם חיים בעולם מזוהם, בשחיתות וריקנות, ללא משמעות או ערך ולו הפחותים ביותר – הם חיים חיים נטולי דאגות שכאלה למען הבשר, למען תאוה ולמען השטן. לקיומם אין ולו הערך הפחות ביותר. האדם אינו מסוגל למצוא את האמת שתשחרר אותו מהשפעת השטן. על אף שהאדם מאמין באלוהים וקורא את כתבי הקודש, הוא לא מבין כיצד לשחרר את עצמו משליטתה של השפעת השטן. במהלך העידנים, בודדים גילו את הסוד הזה, בודדים התייחסו אליו. ולכן, על אף שהאדם מתעב את השטן ומתעב את הבשר, הוא אינו יודע כיצד לפטור את עצמו מהשפעתו הלוכדת של השטן. היום, האין אתם עדיין תחת תחום השפעתו של השטן? אתם לא מתחרטים על מעשיכם המרדניים, ופחות מכך אתם מרגישים שאתם מזוהמים ומרדניים. לאחר שהתנגדתם לאלוהים, אתם אפילו חווים שקט נפשי ושאננות עמוקה. האין השאננות שלכם נובעת מהיותכם מושחתים? האין מקורו של השקט הנפשי הזה במרדנות שלכם? האדם חי בגיהנום אנושי, הוא חי תחת השפעתו האפלה של השטן – על פני האדמה רוחות חיות ביחד עם האדם, פולשות לבשרו של האדם. על פני האדמה,

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "זה אפשר".

אתם לא חיים בגן עדן יפיה. המקום שבו אתם נמצאים הוא ממלכת השטן, גיהנום אנושי, עולם השאול. אם האדם לא ייטהר, הוא ייוותר חלק מהזוהמה. אם אלוהים לא יגן על האדם וידאג לו, הוא ייוותר אסיר של השטן. אם האדם לא יישפט ויוסר, לא יהיו לו האמצעים להימלט מהדיכוי של השפעתו האפלה של השטן. הטבע המושחת שאתם מציגים וההתנהגות המרדנית שאתם מציגים מספיקים כדי להוכיח שאתם עדיין חיים תחת תחום השפעתו של השטן. אם הנפש והמחשבות שלכם לא טוהרו, והטבע שלכם לא נישפט ויוסר, אז כל ישותכם עדיין נמצאת תחת שליטתו של השטן: הנפש שלכם נשלטת בידי השטן, המחשבות שלכם מתומרנות על ידי השטן, וכל ישותכם נשלטת בידי השטן. האם יודעים אתם כמה רחוקים אתם עכשיו מאמות המידה של פטרוס? האם יש לכם איכות? כמה אתם יודעים על הייסורים והשיפוט של היום? באיזו מידה אתם מחזיקים בידע של פטרוס? אם אינכם יודעים היום, האם תוכלו לרכוש את הידע הזה בעתיד? מישהו עצלן ופחדן כמוכם פשוט אינו מסוגל להכיר ייסורים ושיפוט. אם אתם מחפשים אחר השלווה של הבשר ואחר תענוגות הבשר, אז לא יהיו לכם האמצעים להיטהר, ובסופו של דבר אתם תילקחו חזרה אל השטן משום שאתם מביאים לידי ביטוי את השטן והבשר. כפי שהדברים נראים היום, אנשים רבים אינם עוסקים בחיפוש אחר החיים, מה שאומר שלא אכפת להם מהיטהרות או מהיווכחות בחוויית חיים עמוקה יותר. לכן, כיצד ניתן להביאם לידי שלמות? לאנשים שלא עוסקים בחיפוש אחר החיים אין הזדמנות להגיע לידי שלמות, והאנשים שלא מנסים לרכוש ידע אודות אלוהים ולא מנסים לשנות את טבעם, אינם מסוגלים להימלט מהשפעתו האפלה של השטן. הם אינם רציניים ביחס לידע שלהם אודות אלוהים ולהיווכחות בשינויים בטבעם, בדיוק כמו האנשים שרק מאמינים בדת ושעבודת אלוהים שלהם מסתכמת בציות לטקסים בלבד ובהשתתפות בדרשות רגילות. האין זה בזבוז זמן? אם האדם, כחלק מאמונתו באלוהים, אינו רציני בנוגע לענייני החיים, אינו מנסה להיווכח באמת, אינו מנסה לשנות את טבעו, ופחות מכך מנסה לרכוש ידע אודות עבודתו של אלוהים, אז הוא לא יכול להיעשות מושלם. אם אתה רוצה להיעשות מושלם, עליך להבין את עבודתו של אלוהים. בפרט, עליך להבין את חשיבות הייסורים והשיפוט של אלוהים, ומדוע העבודה הזו מיושמת על האדם. האם מסוגל אתה לקבל זאת? האם מסוגל אתה להשיג במהלך ייסורים מהסוג הזה את אותן ההתנסויות והידע של פטרוס? אם תעסוק בחיפוש אחר ידע אודות אלוהים ואודות העבודה של רוח הקודש, ותנסה לשנות את הטבע שלך, אז תזכה בהזדמנות להיעשות מושלם.

עבור אלה שאמורים להיעשות מושלמים, שלב עבודה זה שבו הם נכבשים הוא הכרחי – רק לאחר שנכבש, יוכל האדם לחוות את העבודה שבה הוא נעשה מושלם. אין ערך רב בביצוע התפקיד שבו אתה רק נכבש, שכן זה לא יעשה אותך ראוי לשימוש בידי אלוהים. לא יהיו לך האמצעים למלא את חלקך בהפצת הבשורה, משום שאתה לא עוסקים בחיפוש אחר החיים ולא מנסה להשתנות ולהתחדש, ולכן אין לך התנסות בחיים בפועל. במהלך העבודה הזו בשלבים, פעלת פעם בתור עושה-שירות ובתור ניגוד, אבל אם בסופו של דבר אינך מנסה להידמות לפטרוס, ואם אינך עושה זאת לפי הדרך שבה פטרוס הובא לידי שלמות, אזי, מטבע הדברים, לא תחוה שינויים בטבעך. אם אתה אדם שמנסה להגיע לידי שלמות, תישא עדות ותאמר: "בעבודה זו בשלבים של אלוהים, קיבלתי על עצמי את עבודת הייסורים והשיפוט של אלוהים, ועל אף שסבלתי סבל רב, למדתי להכיר את הדרך שבה אלוהים מביא את האדם לידי שלמות, זכיתי בעבודה שבוצעה על ידי אלוהים, למדתי על הצדק של אלוהים, ובאמצעות ייסוריו נושעתי. טבעו הצודק מצא אותי והעניק לי ברכות וחסד, אלה הם הייסורים והשיפוט שלו

שהגנו עלי וטיהרו אותי. לולא יוסרתי ונשפטתי בידי אלוהים, ולולא דבריו הנוקשים של אלוהים היו מוצאים אותי, לא הייתי לומד להכיר את אלוהים, וכן לא הייתי יכול להיוושע. היום אני מבין שבתור ברייה האדם לא רק נהנה מכל הדברים שברא הבורא, אלא חשוב מכך, כל הבריות צריכות ליהנות מטבעו הצודק של אלוהים וליהנות משיפוטו הצודק משום שטבע אלוהים ראוי להנאה של בני האדם. בתור ברייה שהושחתה על ידי השטן, על האדם ליהנות מטבעו הצודק של אלוהים. טבעו הצודק של אלוהים כולל ייסורים ושיפוט, ויתרה מזאת, הוא כולל אהבה עצומה. על אף שאיני מסוגל להשיג בשלמות את אהבתו של אלוהים היום, היה לי המזל לראות אותה, וזוהי ברכה עבורי. "זו הדרך שבה מתהלכים אלה שמובאים לידי שלמות ושמנתסים בידע שעליו הם מדברים. אנשים כאלה הם בדיוק כמו פטרוס – יש להם אותן ההתנסויות כמו לפטרוס. אנשים כאלה הם גם אלו שזכו בחיים ואשר מחזיקים באמת. כשהם מתנסים ממש עד הסוף, במהלך משפט האל הם לבטח ייפטרו לחלוטין מהשפעת השטן ויתקבלו לנחלתו של אלוהים.

לאחר שנכבשו, אין לאנשים שום עדות מובהקת. הם פשוט השפילו את השטן, אך הם לא הביאו לידי ביטוי את המציאות של דברי אלוהים. לא השגת את הגאולה השנייה, פשוט השגת קורבן חטאת, אך עדיין לא הגעת לידי שלמות – איזה אובדן גדול זה. עליכם להבין במה עליכם להיווכח ומה עליכם להביא לידי ביטוי, ועליכם להיווכח בזאת. אם בסופו של דבר לא הגעתם לידי שלמות, אזי לא תהיו בני אדם אמיתיים ותימלאו בחרטה. אדם וחווה שנבראו בידי אלוהים היו בהתחלה אנשים קדושים, כלומר כל עוד הם היו בגן עדן הם היו קדושים ולא נוגעו בזוהמה. הם גם היו נאמנים ליהוה והיו בורים בכל הנוגע לבגידה ביהוה. הסיבה לכך היא שהם לא חוו את הפרעת השפעתו של השטן, הם לא באו במגע עם הרעל של השטן, והיו הטהורים ביותר בקרב האנושות. הם חיו בגן עדן, בלא ששום זוהמה פשתה בהם, בלא שעבוד לבשר ומתוך יראת כבוד ליהוה. לאחר מכן, כשהם פותו בידי השטן, הם נמלאו ברעל הנחש וברצון לבגוד ביהוה, וחיו תחת השפעת השטן. בהתחלה, הם היו קדושים ויראו את יהוה – רק כך הם היו אנושיים. בהמשך, לאחר שהם פותו בידי השטן, הם אכלו מפרי עץ הדעת טוב ורע וחיו תחת השפעתו של השטן. הם הושחתו בהדרגה בידי השטן ואיבדו את צלם האדם המקורי. בהתחלה, האדם ניחן בנשימתו של יהוה ולא היה בו ולו שמץ של מרדנות, ואף לא רוע בלבו. בזמן ההוא, האדם היה באמת אנושי. לאחר שהושחת בידי השטן, האדם הפך לחיה. מחשבותיו התמלאו ברוע וזוהמה, ולא היה בהן שום טוב או קדושה. האם אין זה השטן? חווית רבות את עבודתו של אלוהים, אך עדיין לא השתנית ולא היטהרת. אתה עדיין חי תחת תחום השפעתו של השטן ועדיין לא נשמע לאלוהים. זהו אדם שנכבש אך לא הובא לידי שלמות. ומדוע נאמר שאדם כזה לא הגיע לידי שלמות? משום שאדם כזה אינו עוסק בחיפוש אחר החיים או אחר ידע אודות עבודתו של אלוהים, הוא חומדים אך ורק את תענוגות הבשר והנוחות הרגעית. כתוצאה מכך, לא היו שינויים בטבע חייו והוא לא רכש מחדש את הצלם של אדם שנברא בידי אלוהים. אנשים אלה הם הגויות המהלכות, הם האנשים המתים ומחוסרי הנשמה! אלה שלא עוסקים בחיפוש אחר ידע העוסק בענייני הנשמה, שלא עוסקים בקדושה, שלא מנסים להביא לידי ביטוי את האמת, שהם שבעי רצון רק מכיבושם בהיבט השלילי, ושלא מסוגלים להביא לידי ביטוי את האמת ולהציגה, וכן להיעשות לאנשים קדושים – אלה הם אנשים שלא נושעו. משום שהאדם, בהנחה שהוא לא מחזיק באמת, אינו מסוגל לעמוד איתן בניסיונותיו של אלוהים – רק אנשים שנושעו מסוגלים לעמוד איתן בניסיונותיו של אלוהים. מה שאני רוצה זה אנשים כמו פטרוס, אנשים שמנסים להגיע לידי

שלמות. האמת של ימינו ניתנת לאנשים אשר כמהים אליה ומבקשים אותה. הישועה הזו מוענקת לאנשים אשר כמהים להיוושע בידי אלוהים, ומטרתה אינה רק כדי שתיוושעו, אלא גם כדי שתתקבלו לנחלתו של אלוהים. אתם זוכים באלוהים כדי שאלוהים יזכה בכם. היום השמעתי באוזניכם דברים אלה, ואתם שמעתם אותם, לכן עליכם לפעול בהתאם לדברים הללו. בסופו של דבר, הרגע שבו תוציאו לפועל את דבריי, יהיה הרגע שבו אזכה בכם באמצעות דברים אלה – באותו הזמן, אתם גם תזכו בדברים האלה, כלומר אתם תזכו בישועה העילאית. לאחר שתטוהרו, אתם תהפכו לבני אדם אמיתיים. אם אתה לא מסוגל להביא לידי ביטוי את האמת או את דמותו של אדם שהגיע לידי שלמות, אז ניתן לומר שאתה לא אנושי, אתה גווייה מהלכת, חיה, משום שאין כך אמת, או במילים אחרות, שאין כך את נשימתו של יהוה, ולכן אתה אדם מת ומחוסר נשמה! על אף שאפשר לשאת עדות לאחר שנכבשים, הרי שבעצם זכית בישועה קטנה ולא הפכת ליצור חי בעל נשמה. על אף שהתנסית בייסורים ושיפוט, הטבע שלך לא התחדש ולא השתנה כתוצאה מכך – נותרת בדיוק כפי שהיית מקודם, אתה עדיין שייך לשטן, ואינך אדם שהיטהר. רק לאנשים שהגיעו לידי שלמות יש ערך, ורק אנשים כאלה זכו בחיים אמיתיים. יום אחד מישוהו יאמר לך, "התנסית בעבודתו של אלוהים, אם כך ספר מעט על עבודתו. דוד התנסה בעבודתו של אלוהים וחזה במעשיו של יהוה. משה גם כן חזה במעשיו של יהוה. שניהם היו יכולים לתאר את מעשיו של יהוה ולספר על פלאותיו של יהוה. אתם חזיתם בעבודה שנעשתה על ידי התגלמותו של אלוהים בבשר ודם באחרית הימים – האם אתם יכולים לדבר על חוכמתו? האם יכולים אתם לדבר על הפלאות שבעבודתו? אילו דרישות אלוהים הציב בפניכם ומה הייתה התנסותכם בעקבות כך? אתם חוויתם את עבודתו של אלוהים במהלך אחרית הימים – מהו החזון המדהים ביותר שלכם? האם יכולים אתם לספר עליו? האם יכולים אתם לספר על טבעו הצודק של אלוהים?" מה תענה כאשר תישאל שאלות כאלה? אם תאמרו, "צודק הוא אלוהים, הוא מייסר ושופט אותנו, וחושף אותנו ללא רחמים. טבע אלוהים בכלל לא סובל עלבונות מהאדם. לאחר שחוויתי את עבודתו של אלוהים, למדתי להכיר את החייתיות שלנו, ובאמת חזיתי בטבעו הצודק של אלוהים." האדם האחר ימשיך לשאול אותך, "מה עוד אתה יודע אודות אלוהים? כיצד אדם נוכח בחיים? האם יש לך שאיפות אישיות כלשהן?" אתה תענה, "לאחר שהושחתו ביד השטן, הבריות של אלוהים נהפכו לחיות, ולא היה שום שוני בינן לבין חמורים. היום אני חי בידי אלוהים, ולכן עלי לספק את רצונותיו של הבורא ולציית לכל מה שהוא מלמד. אין לי שום ברירה אחרת." אם תדבר רק בהכללות כאלה, שואל השאלה לא יבין מה אתה אומר. כשהוא שואל אותך מה אתה יודע על עבודתו של אלוהים, הוא מתכוון לחוויותך האישיות. הוא שואל מה אתה יודע על הייסורים והשיפוט של אלוהים לאחר שהתנסית בהם, והוא מתכוון לחוויותך האישיות, ומבקש שתספר את שאתה יודע על האמת. אם אתה לא מסוגל לדבר על הדברים הללו, זה מוכיח שאתה לא יודע דבר על העבודה הנוכחית של אלוהים. אתה תמיד משתמש במילים שנשמעות נכון לכאורה או מילים שמוכרות לכולם – אין לך שום חוויות ספציפיות, ופחות מכך יש תוכן לידע שלך, מה גם שאין לך שום עדויות אמיתיות, ולכן אחרים לא משתכנעים על ידך. אל תהיה חסיד פסיבי של אלוהים, ואל תעסוק בדברים מסקרנים. אם לא תהיה קר ולא חם, תפסיד את עצמך ותעכב את חייך. עליך להיפטר מפסיביות ועצלנות כאלה ולהיעשות מיומן בעיסוק בדברים חיוביים ובהתגברות על חולשותיך, כך שתוכל לזכות באמת ולהביא את האמת לידי ביטוי. אין שום דבר מפחיד בחולשותיך, ומגרעותיך הן לא הבעיה הגדולה ביותר שלך. הבעיה הגדולה ביותר שלך היא היותך לא חם

ולא קר, וכן חוסר רצונך לחפש אחר האמת. הבעיה הגדולה ביותר של כולכם היא מנטליות פחדנית שגורמת לכם לשמוח בדברים כפי שהם ולהמתין בפסיביות. זהו המכשול הגדול ביותר שניצב בפניכם, וכן האויב הגדול ביותר שלכם בחיפושכם אחר האמת. אם אתה מציית רק משום שדבריי כה עמוקים, אז אינך באמת מחזיק בידע או מוקיר את האמת. משמעת כמו זו שלך היא לא עדות, ואני לא מאשר משמעת כזו. מישוהו עלול לשאול אותך, "מאיפה בדיוק בא האל שלך? מהי המהות של האל הזה שלך?" אתה תשיב, "המהות שלו היא ייסורים ושיפוט." אז הוא ממשיך, "האם אלוהים לא מרחם על האדם ואוהב אותו? היודע אתה?" אתה תאמר, "זהו האל של אחרים. זה האל שאנשי דת מאמינים בו, זה לא האל שלנו." כשאנשים כמוך מפיצים את הבשורה, הדרך האמיתית מעוותת על ידכם, ואם כך, מה התועלת שבך? כיצד אחרים יוכלו לקבל את הדרך האמיתית ממך? אתה לא מחזיק באמת ואינך יכול לומר דבר על האמת, ויתרה מזאת, אתה גם לא יכול להביא את האמת לידי ביטוי. מה מסמך אותך לחיות בפני אלוהים? כשאתה מפיץ את הבשורה לאחרים, כשאתה משתף על האמת, וכשאתה נושא עדות לאלוהים, אם אתה לא מסוגל לשכנע אותם, הרי שהם יסתרו את דבריך. האם אתה לא בזבזו של מקום? חווית כה רבות מעבודתו של אלוהים, עם זאת כשאתה מדבר על האמת אתה לא נשמע הגיוני. האם אינך חדל אישים? איזו תועלת יש בכך? איך ייתכן שחוייתם כה רבות מעבודתו של אלוהים ועדיין אינכם יודעים ולו דבר על אלוהים? כשהם שואלים איזה ידע אמיתי יש לכם אודות אלוהים, אין מילים בפיהם, ואם לא כך, אתם עונים תשובה לא רלוונטית – אומרים שאלוהים הוא רב עוצמה, שהברכות הנפלאות שקיבלתם הן התרוממות רוח של אלוהים ושאינן זכות גדולה יותר מאשר להיות מסוגל לחזות כמו עיניך באלוהים. איזה ערך יש באמירת דברים כאלה? אלה הן מילים ריקות וחסרות תועלת! לאחר שחוייתם כה רבות מעבודתו של אלוהים, האם אתם רק יודעים שהתרוממות הרוח של אלוהים היא האמת? עליכם להכיר את עבודתו של אלוהים, ורק אז תוכלו לשאת עדות אמיתית לאלוהים. הכיצד יכולים אלה שלא מחזיקים באמת לשאת עדות לאלוהים?

אם עבודה כה רבה ומילים כה רבות לא השפיעו עליך, אז כאשר יגיע הזמן להפיץ את עבודתו של אלוהים, לא תהיה מסוגל לבצע את חובתך, אתה תבוש ותושפל. בזמן המדובר תרגיש שאתה חייב הרבה מאוד לאלוהים ושהידע שלך אודות אלוהים מאוד שטחי. אם היום, בעוד אלוהים מוציא לפועל את עבודתו, אתה לא עוסק בחיפוש אחד ידע אודות אלוהים, אחר כך יהיה מאוחר מדי. בסופו של דבר, לא יהיה לך ידע לדבר עליו – אתה תיוותר ריק וחסר-כל. במה תשתמש כדי לתת דין וחשבון בפני אלוהים? היש לך החוצפה להביט באלוהים? עליך לעבוד קשה ברגע זה, כדי שבסוף תדע, כמו פטרוס, עד כמה מועילים הם לאדם הייסורים והשיפוט של אלוהים, ושהאדם לא יכול להיוושע ללא הייסורים והשיפוט של אלוהים, אלא רק לשקוע עמוק יותר מתמיד בארץ המזוהמת הזו וברפש. בני האדם הושחתו בידי השטן. הם זממו מזימות אחד כנגד השני והתייחסו זה לזה בבוז ובחוסר התחשבות. הם איבדו את פחדם מפני אלוהים. מרדנותם עזה מדי ותפיסותיהם רבות מדי, והכול שייך לשטן. ללא הייסורים והשיפוט של אלוהים, טבעו המושחת של האדם לא יכול להיטהר והאדם לא יכול להיוושע. הדבר שמובע באמצעות העבודה בבשר של התגלמות אלוהים הוא בדיוק הדבר שמובע על ידי רוח אלוהים, והעבודה שהוא מבצע מוצאת לפועל בהתאם למה שנעשה על ידי רוח אלוהים. היום, אם אין לך שום ידע אודות העבודה הזו, אזי אתה מאוד טיפש ואיבדת הרבה מאוד! אם לא זכית בישועתו של אלוהים, אמונתך היא אמונה דתית ואתה משיחי השייך לדת. משום שאתה נאחז בדוקטרינה מתה, איבדת את העבודה החדשה של רוח הקודש.

אחרים, אלה העוסקים בחיפוש אחר אהבה כלפי אלוהים, מסוגלים לרכוש את האמת ואת החיים, בעוד שאמונתך לעולם לא תזכה באישור אלוהים. במקום זאת, נעשית רשע, אדם שמבצע מעשים הרסניים ונתעבים, נעשית למושא בדיחותיו של השטן ולאסיר של השטן. האדם לא צריך להאמין באלוהים, אלא לאהוב את אלוהים, לסגוד לו ולשאוף אליו. אם לא תשאף לאלוהים היום, יבוא יום ותאמר: "בעבר, למה לא הייתי חסיד טוב של אלוהים, לא השבעתי את רצונו כנדרש, לא חתרתי לשינויים בטבע חיי? כמה מתחרט אני שלא יכולתי להישמע לאלוהים בזמנו ולא עסקתי בחיפוש אחר הידע אודות דבריו של אלוהים. אלוהים דיבר כה רבות בזמנו – כיצד לא עסקתי בכך? הייתי כל כך טיפש!" אתה תשנא את עצמך בשלב מסוים. היום אתה לא מאמין בדברים שאני אומר ולא מקדיש להם תשומת לב. כשיגיע היום להפיץ את העבודה הזו ואתה תראה את סך כל העבודה, אתה תצטער ותוכה בהלם. ישנן ברכות, אך אתה לא יודע כיצד ליהנות מהן. ישנה אמת, אך אתה לא יודע כיצד להשיג אותה. האם אתה לא מביא על עצמך בוז? היום, על אף שהשלב הבא בעבודתו של אלוהים עדיין לא החל, אין שום דבר יוצא דופן בדרישות כלפיך ובדברים שאתה מתבקש להביא לידי ביטוי. יש עבודה כה רבה, ואמיתות כה רבות – האם הן לא ראויות מספיק כדי שתדע אותן? האם הייסורים והשיפוט של אלוהים לא מסוגלים להעיר את רוחך? האם הייסורים והשיפוט של אלוהים לא מסוגלים לגרום לך לשנוא את עצמך? האם אתה מסופק מחיים תחת השפעתו של השטן, חיים עם שלוה, שמחה ומעט נוחות גופנית? האין אתה הנחות בבני האדם? אין אנשים טיפשים יותר מאשר אלה שחזו בישועה אך לא ניסו להשיג אותה: אלה הם אנשים אשר מפטמים עצמם בבשר ואשר נהנים מהשטן. אתה מקווה שאמונתך באלוהים לא תביא עליך שום אתגרים ותלאות, אף לא את הקשיים הקלושים ביותר. אתה תמיד עוסק בדברים חסרי ערך ולא מייחס שום ערך לחיים, ובמקום זאת מציב את מחשבותיך המוגזמות לפני האמת. אתה כל כך חסר ערך! אתה חי כמו חזיר – איזה הבדל יש בינך לבין חזיר או כלב? האם כל אלה שלא מנסים להשיג את האמת, ובמקום זאת אוהבים את הבשר, אינם חיות? האם כל האנשים המתים ומחוסרי הנשמה הללו אינם הגויות המהלכות? כמה דברים נאמרו לכם? האם רק עבודה מעטה נעשתה בקרבכם? כמה הענקתי לכם? אם כך, מדוע לא זכית בדבר מהללו? על מה יש לך להתלונן? האין זה נכון שלא השגת דבר משום שאתה מאוהב מדי בבשר? האם זה לא כך משום שהמחשבות שלך מוגזמות מדי? האם זה לא כך משום שאתה מאוד טיפש? אם אתה לא יכול לזכות בברכות הללו, היכול אתה להאשים את אלוהים על שלא הושיע אותך? אתה מנסה להשיג שלוה הודות לאמונתך באלוהים – כדי שהילדים שלך יהיו פטורים ממחלות, כדי שלבעלך תהיה עבודה טובה, כדי שהבן שלך ימצא אישה טובה, כדי שהבת שלך תמצא בעל הגון, כדי שהשוורים והסוסים שלך יחרשו את האדמה כראוי, כדי שתזכה בשנה של מזג אוויר טוב עבור יבולך. זה מה שאתה מחפש. מטרת החיפוש שלך היא כדי לחיות בנחות בלבד, כדי שלא יקרו תאונות למשפחה שלך, כדי שהסערות יחלפו על פניך, כדי שחצץ לא יפגע בפניך, כדי שהיבולים של משפחתך לא יוצפו, כדי שלא תושפע משום אסון, כדי לחיות בחיק אלוהים, כדי לחיות בקן נעים וחמים. פחדן שכמותך שתמיד עוסק בבשר – היש לך לב, היש לך נשמה? האין אתה חיה? אני מעניק לך את הדרך האמיתית בלי לבקש דבר בתמורה, אך אתה לא מנסה ללכת בה. האם אתה אחד מאלה שמאמינים באלוהים? אני מעניק לך את החיים האנושיים האמיתיים, אך אתה לא מנסה לחיות אותם. האם יש הבדל בינך לבין חזיר או כלב? חזירים לא מנסים לחיות את חיי האדם, הם לא מנסים להיטהר, והם לא מבינים מה הם החיים. מדי יום לאחר שהם אוכלים לשובעה, הם פשוט ישנים. אני

נתתי לך את הדרך האמיתית, אך אתה לא קיבלת אותה: אתה חסר-כל. האם אתה מוכן להמשיך בחיים האלה, בחיים של חזיר? מה החשיבות בחייהם של אנשים כאלה? חיך נבזים ושפלים, אתה חי בקרב זוהמה ופריצות ואתה לא שואף לשום יעד – האין חיך הם החיים השפלים ביותר שיש? היש לך החוצפה להביט באלוהים? אם תמשיך לחוות בצורה זו, האין זה נכון שלא תשיג דבר? הדרך האמיתית ניתנה לך, אך מעשיך האישיים והתנהגותך הם אלה שיקבעו אם בסופו של דבר תוכל ללכת בה או לא. אנשים אומרים שאלוהים הוא אל צודק, וכל עוד האדם נוהג לפי דבריו בשלמות, אלוהים בוודאי יהיה הוגן כלפי האדם, שכן אין צודק ממנו. אם האדם נוהג בשלמות לפי דברי אלוהים, האם יוכל אלוהים לזנוח את האדם? אני הוגן כלפי כל בני האדם. אני שופט את כל בני האדם על ידי טבעי הצודק. עם זאת, יש תנאים מתאימים לדרישות שלי מהאדם, והדברים שאותם אני דורש מחייבים את כל בני האדם, ולא משנה מי הם. לא אכפת לי כמה נרחבים או נכבדים הם כישורייך – אכפת לי רק אם אתה הולך בדרכי ואם אתה אוהב את האמת וכמה לה או לא. אם אתה לא מחזיק באמת ובמקום זאת אתה ממיט קלון על שמי, אם אתה לא נוהג לפי דרכי אלא רק נוהג כחסיד חסר זהירות ונטול דאגה, אז כשיגיע הזמן אני אכה אותך ואעניש אותך בשל רשעותך, ומה יהיה לך לומר אז? האם תוכל לומר שאלוהים לא צודק? היום, אם כבר ציית לדברים שאמרתי, אז אתה מסוג האנשים שאני מקבל. אתה טוען שבתור חסיד אלוהים תמיד סבלת, שדבקת באלוהים באש ובמים, שחלקת עם אלוהים את הטוב ואת הרע, אבל לא הבאת לידי ביטוי את דברי אלוהים – אתה רק רוצה להתרוצץ למען אלוהים ולהשקיע מעצמך עבורו מדי יום, ומעולם לא העלית בדעתך לחיות חיים בעלי משמעות. אתה גם טוען: "בכל מקרה, אני מאמין שאלוהים הוא אל צודק: סבלתי למענו, התרוצצתי עבורו, הקדשתי לו את עצמי, ועברתי קשה על אף שלא קיבלתי שום הכרה – הוא בוודאי יזכור אותי." נכון שאלוהים הוא אל צודק, אך הצדק הזה אינו נגוע בשום טומאה: אין בו דבר מן הרצון האנושי ואין הוא מזוהם על ידי הבשר או עסקאות אנושיות. כל המתנגדים, המורדים ומי שלא מציית לדרכו של אלוהים, ייענשו – אף אחד לא יזכה במחילה ועל איש לא יחוסו! יש אנשים שאומרים, "היום אני מתרוצץ עבורך – התוכל להעניק לי ברכה קטנה כשיגיע הקץ?" אז אני שואל אותך, "האם כבר ציית לדבריי?" הצדק עליו אתה מדבר מבוסס על עסקה. אתה רק חושב שאני אל צודק, שאני הוגן כלפי כל בני האדם, ושכל החסידים שילכו בדרכי עד הסוף ייושעו בוודאות ויזכו בברכותיי. יש משמעות סמויה לדבריי והיא ש"כל החסידים שילכו בדרכי עד הסוף ייושעו בוודאות": החסידים שילכו בדרכי עד הסוף הם אלה שיתקבלו לנחלתי, הם אלו, שלאחר שנכבשו, מחפשים אחר האמת ומובאים לידי שלמות. באילו תנאים עמדת? הצלחת רק ללכת בדרכי עד הסוף, אך מה עוד? האם ציית לדבריי? מילאת אחת מחמש דרישותיי, אך אין לך שום כוונה למלא את ארבע הנותרות. רק מצאת את הדרך הפשוטה והקלה ביותר והלכת בה בעודך מאמין שאתה בר מזל. כלפי אדם כמוך, הטבע הצודק שלי הוא חלק מהייסורים והשיפוט, הוא תגמול צודק, הוא העונש הצודק לכל הרשעים. כל מי שלא הולך בדרכי ללא ספק ייענש, אפילו אם הוא ייוותר חסידי עד הסוף. זהו הצדק של אלוהים. כשהטבע הצודק הזה מבוטא על ידי הענשת בני האדם, הללו יוכו הלא ויצטערו על שבזמן היותם חסידי אלוהים הם לא הלכו בדרכו. בזמן המדובר, האדם סבל אך מעט בעודו חסיד אלוהים, אך לא הלך בדרכו של אלוהים. איך ניתן לתרץ זאת? אין אפשרות אחרת מלבד ייסורים! עם זאת, בראשו הוא חושב, "בכל מקרה הייתי חסיד עד הסוף, אז אפילו אם תייסר אותי, לא ייתכן שאלה יהיו ייסורים חמורים, ולאחר שתייסר אותי כך, עדיין תרצה בי. אני יודע שאתה אל צודק, ושלא

תנהג בי כך לנצח. אחרי הכול, אני לא דומה לאלה שיושמדו – אלה שיושמדו יקבלו ייסורים חמורים, בעוד שהייסורים שלי יהיו קלים יותר.” הטבע הצודק של אלוהים אינו כמו שאתה טוען. אין זה נכון שמי שטוב בהתוודות על חטאיו זוכה לטיפול ביד רכה. צדק הוא קדושה, וזהו טבע שאינו יכול לסבול עלבונות מן האדם. כל מי שפשתה בו הזוהמה ומי שלא השתנה מהווה מטרה לתיעובו של אלוהים. הטבע הצודק של אלוהים אינו חוק, אלא צו מנהלי: צו מנהלי זה הוא חלק מהמלכות, והוא העונש הצודק לכל מי שלא מחזיק באמת ושלא השתנה, ואין מרווח לישועה. משום שכאשר בני האדם ימוינו לפי סוגים, הטובים יתוגמלו והרעים ייענשו. זהו הרגע שבו יעד האדם יתבהר, הרגע שבו עבודת הישועה תסתיים. לאחר מכן, עבודת הישועה של האדם לא תבוצע יותר, וכל מי שביצע מעשים רעים יקבל כגמולו. יש האומרים, “אלוהים זוכר כל אחד מהאנשים שנמצאים לצדו לעיתים קרובות. הוא לא ישכח אף אחד מאתנו. מובטח לנו שאלוהים יביאנו לידי שלמות. אלוהים לא יזכור את מי שמתחתינו – מובטח שאלה מתוכם שיובאו לידי שלמות יהיו פחותים מאתנו, האנשים שפוגשים באלוהים לעיתים קרובות. אלוהים לא שכח אף אחד מביננו. כולנו זכינו לאישורו של אלוהים ומובטח לנו שנובא לידי שלמות.” לכולכם יש תפיסות כאלה – האם זוהי צדיקות? האם הוצאתם לפועל את האמת או לא? למעשה, אתם אלה שהפיצו שמועות כאלה – אין לכם שום בוש!

היום יש אנשים שעוסקים בחיפוש הדרך שבה יוכלו להיות שימושיים לאלוהים, אך לאחר שנכבשו, הם אינם יכולים להיות מנוצלים בצורה ישירה. כאשר לדברים שנאמרים היום, אם כשאלוהים עושה שימוש באנשים, אתה עדיין לא מסוגל לבצע את דבריו, אזי לא הובאת לידי שלמות. במילים אחרות, סוף התקופה שבה בני האדם מובאים לידי שלמות יקבע אם האדם יושמד בידי אלוהים או ינוצל על ידו. אלה שנכבשו אינם אלא דוגמאות של פסיביות ושליליות – הם דגימות ודגמים, אך אין הם דבר מלבד ניגוד. האדם יושלם רק לאחר שיהיו לו חיים, לאחר שטבעו ישתנה ולאחר שישגי שינויים פנימיים וחיצוניים. מה אתה רוצה היום: להיכבש או להיעשות מושלם? מה מבין השניים רוצה אתה להשיג? האם עמדת בתנאים כדי להיעשות מושלם? באילו תנאים אינך עומד? כיצד תצייד את עצמך וכיצד תפצה על ליקוייך? כיצד תיווכח בדרך המביאה לשלמות? כיצד תישמע באופן מוחלט? אתה מבקש להיעשות מושלם, אך האם אתה מחפש אחר קדושה? האם אתה מחפש ייסורים ושיפוט כדי שתוכל לזכות בהגנתו של אלוהים? אתה מנסה להיטהר, אם כך האם מוכן אתה לקבל עליך ייסורים ושיפוט? אתה מבקש להכיר את אלוהים, אך האם יש לך ידע על ייסוריו ושיפוטו? היום, מרבית העבודה שהוא מבצע עליך היא ייסורים ושיפוט – מה אתה יודע על העבודה הזו שבוצעה עליך? האם הייסורים והשיפוט שחוויית טיהרו אותך? האם הם שינו אותך? האם הם השפיעו עליך? האם אתה יגע מהעבודה הרבה של התקופה הנוכחית – קללות, שיפטים וחיפופות – או שמא אתה מרגיש שהיא מעניקה לך תועלת גדולה? אתה אוהב את אלוהים, אך מדוע אתה אוהב אותו? האם אתה אוהב את אלוהים משום שזכית רק לחסד קטן או משום שכבר זכית בשלווה ושמחה, ושמא אתה אוהב את אלוהים משום שכבר נטהרת על ידי ייסוריו ושיפוטו? מה בדיוק גורם לך לאהוב את אלוהים? באילו תנאים עמד פטרוס כדי להגיע לידי שלמות? לאחר שהוא הובא לידי שלמות, כיצד בוטא הדבר באופן מכריע? האם הוא אהב את אדוננו ישוע משום שהוא השתוקק אליו או משום שהוא לא היה יכול לראות אותו, ושמא משום שהוא ננזף? האם הוא אהב עוד יותר את אדוננו ישוע משום שהוא קיבל את הסבל והתלאות ומשום שהוא למד להכיר את הזוהמה והמרדנות שבו וכן את הקדושה של ישוע? האם אהבתו

לאלוהים נעשתה טהורה יותר בזכות הייסורים והשיפוט של אלוהים או בשל משהו אחר? מהי הסיבה? אתה אוהב את אלוהים תודות לחסדו של אלוהים ומשום שהוא העניק לך היום ברכה ועומה. האם זו אהבה אמיתית? כיצד עליך לאהוב את אלוהים? האם עליך לקבל על עצמך את הייסורים והשיפוט של אלוהים, ולהיות מסוגל לאהוב אותו באמת לאחר שחזית בטבעו הצודק, עד כדי כך שאתה משוכנע לחלוטין ותחזיק בידע אודותיו? האם יכול אתה לומר כמו פטרוס, שאינך מסוגל לאהוב את אלוהים במידה מספקת? האם אתה מחפש להיכבש באמצעות ייסורים ושיפוט או שמא להיטהר ולזכות בהגנה וטיפול באמצעות ייסורים ושיפוט? מה בין הללו אתה מחפש? האם חייך בעלי משמעות או שמא הם חסרי תכלית וללא כל ערך? האם אתה רוצה את הבשר או את האמת? האם אתה רוצה שיפוט או נוחות? כיצד עליך לנהוג לאחר שחווית כל כך הרבה מעבודתו של אלוהים ולאחר שחזית בקדושתו של אלוהים ובצדק שלו? כיצד עליך ללכת בדרך הזו? כיצד עליך לממש את אהבתך לאלוהים? האם לייסורים ולשיפוט של אלוהים הייתה השפעה כלשהי עליך? הדברים שאתה מביא לידי ביטוי, וכן השאלה באיזו מידה אתה אוהב את אלוהים, קובעים אם יש או אין לך ידע אודות הייסורים והשיפוט של אלוהים! השפתיים שלך אומרות שאתה אוהב את אלוהים, אך אתה מביא לידי ביטוי את טבעך הישן והמושחת – אין בך פחד מפני אלוהים ופחות מכך יש לך מצפון. האם אנשים כאלה אוהבים את אלוהים? האם אנשים כאלה נאמנים לאלוהים? האם הם אלו שמקבלים את הייסורים והשיפוט של אלוהים? אתה טוען שאתה אוהב את אלוהים ומאמין בו, אך אתה לא מרפה מהתפיסות שלך. בעבודה שלך, בהיווכחות שלך, בדברים שאתה אומר ובחיים שלך אין שום ביטוי לאהבת אלוהים שלך ואין שום יראה מאלוהים. האם זו דוגמה למישהו שזכה בייסורים ושיפוט? האם אדם כזה יכול להיות כפטרוס? האם לאנשים שדומים לפטרוס יש רק ידע אך לא את הביטוי שלו? מהו התנאי שנדרש היום לאדם כדי להביא לידי ביטוי חיים אמיתיים? האם תפילותיו של פטרוס לא היו אלא מילים שיצאו מפיו? האם אלה לא היו מילים שנבעו מעומק לבו? האם פטרוס רק התפלל ולא הוציא לפועל את האמת? למען מי מוקדש חיפושך? כיצד תזכה בהגנה ותיטהר במהלך הייסורים והשיפוט של אלוהים? האם אין לאדם תועלת בייסורים ובשיפוט של אלוהים? האם כל שיפוט הוא עונש? הייתכן שרק שלוה ושמחה, שרק ברכות חומריות ונוחות רגעית, מועילות לחיי האדם? האם אדם החי בסביבה נעימה ונוחה, ללא חיים של שיפוט, יכול להיטהר? במידה שאדם רוצה להשתנות ולהיטהר, כיצד עליו לקבל את הבאתו לידי שלמות? באיזו דרך עליך לבחור היום?

עליכם להבין את העבודה – אל תהיו חסידים מבולבלים!

כיום ישנם בני אדם רבים שמאמינים באופן מבולבל. הסקרנות שלכם רבה מדי, רצונכם לעסוק בשאיפה לברכות עז מדי, ורצונכם לעסוק בחיפוש חיים קטן מדי. בני האדם שמאמינים בימינו בישוע חדורים בהתלהבות. ישוע יברך אותם בבואם לביתם השמימי – האם הם לא יכולים להאמין בכך? יש כאלה שמאמינים לאורך כל חייהם, הם מאמינים ארבעים או חמישים שנה, ולעולם לא נמאס להם לקרוא בספרי הקודש. הסיבה לכך היא שיהיה

אשר יהיה, כל עוד הם מאמינים, הם ייכנסו לשמיים. אלוהים מוביל אתכם לאורך הנתיב הזה מזה שנים ספורות בלבד, אך אתם כבר מתקשים וכבר פגה הסיבולת שלכם. הסיבה לכך היא שהרצון שלכם לזכות בברכות חזק מדי. אתם צועדים בדרך האמיתית הזו שנשלטת על ידי הרצון שלכם לזכות בברכות ועל ידי לבכם הסקרן. אתם לא מבינים טוב במיוחד אם שלב העבודה הזה. הרבה ממה שאני אומר היום לא פונה אל בני האדם שמאמינים בישוע. הדברים לא נאמרים כלל וכלל כדי להיאבק בתפיסות שלהם. למעשה, התפיסות האלה שנחשפות הן אותן תפיסות שקיימות בקרבכם, מפני שאתם לא מבינים מדוע יש להניח בצד את ספרי הקודש, אתם לא מבינים מדוע אני אומר שעבודתו של יהוה התיישנה, ואתם לא מבינים מדוע אני אומר שעבודתו של ישוע התיישנה. למעשה, יש לכם תפיסות רבות שלא נתתן להן קול. יש לכם דעות רבות שסגרתם בתוך לבכם, ואתם פשוט נוהים אחרי ההמון. האם אתם חושבים שהתפיסות שלכם מעטות? העניין הוא רק שאתם לא מבטאים אותן בקול רם! למעשה, אתם חסידים רק באופן שטחי, אתם לא מחפשים את הדרך האמיתית כלל וכלל, ואתם לא באים במכוון כדי לזכות בחיים. יש לכם גישה של רצון לראות מה יקרה, וזה הכל. משום שלא הרפיתם מרבות מהפיסות הישנות שלכם, אף אחד מכם לא היה מסוגל להעלות את עצמו לחלוטין כקורבן מנחה. גם בשלב הזה, אתם עדיין מודאגים כולכם מהגורל שלכם עצמכם, ואתם עדיין חושבים יומם וליל ולעולם לא מסוגלים להרפות ממנו. האם אתם חושבים שהפרושים שאני מדבר עליהם הם "האנשים הזקנים" בדת? האין הנציגים שלכם הפרושים המתקדמים ביותר בעידן הנוכחי? האם אתם חושבים שכשאני מתאר בני האדם שבודקים אותי כנגד ספרי הקודש, אני מתייחס רק למומחים בחוגים הדתיים? האם אתם חושבים שכשאני מדבר על בני האדם שיצלבו שוב את אלוהים, אני מדבר על המנהיגים בחוגים הדתיים? אתם השחקנים הטובים ביותר שמגלמים את התפקיד הזה, הלא כן? האם אתם חושבים שכל מה שאני אומר כדי להיאבק בתפיסות של בני האדם נועד ללעוג לכמרים ולבכירי הדת? גם אתם לקחתם חלק בכל הדברים האלה, הלא כן? האם אתם חושבים שיש לכם רק תפיסות מעטות? העניין הוא שכיום למדתם להיות נבונים מאוד. אתם לא מדברים על הדברים שאתם לא מבינים או חושפים את רגשותיכם לגביהם, אך פשוט אין בלבכם יראה וציות. בעיניכם, למידה, עיון והמתנה הם הנהיגים הטובים ביותר שלכם כיום. למדתם להיות נבונים מדי. עם זאת, האם אתם יודעים שזו פסיכולוגיה ערמומית מסוימת שלכם? האם אתם חושבים שרגע של תבונה מצדכם יעזור לכם להימלט מהייסורים הנצחיים? למדתם להיות "חכמים" מדי! ויש כאלה ששואלים אותי שאלות כגון: "כשיבוא יום ובני אדם דתיים ישאלו אותי, 'מדוע אלוהיך לא עשה אף נס?' כיצד עליי להסביר זאת?" העניין הוא לא שאנשי דת ישאלו שאלות כאלה. העניין הוא שאתם לא מבינים את העבודה של היום, ושיש לכם יותר מדי תפיסות. האם אתם עדיין לא יודעים למי אני מתייחס כשאני מדבר על בעלי סמכות דתיים? האם אתם לא יודעים למי אני מסביר את ספרי הקודש? האם אתם לא יודעים אל מי אני מדבר כשאני מתאר את שלושת שלבי העבודה? אלמלא הייתי אומר את הדברים האלה, האם הייתם משתכנעים בקלות כזו? האם הייתם נכנעים בקלות כזו? האם עד כדי קל לכם להניח בצד את התפיסות הישנות האלה? בפרט "בני האדם האמיתיים" שמעולם לא שמעו לאף אחד – האם הם היו נשמעים לי בקלות כזו? אני יודע שעל אף שאתם ניחנים באנושיות באיכות ירודה, על אף שהאיכות שלכם עלובה מאוד, על אף שהמוח שלכם פחות מפותח, ועל אף שאין לכם היסטוריה ממושכת של אמונה באלוהים, יש לכם למעשה תפיסות רבות, והטבע המולד שלכם מסרב להישמע לאף אחד בקלות ראש. עם זאת, כיום, אתם מסוגלים להישמע לאלוהים מפני שאתם מאולצים

וחסרי אונים. אתם טיגריסים בכלוב ברזל – אתם לא מסוגלים לתת דרור לכישורים שלכם. היה לכם קשה לעוף, גם אם היו לכם כנפיים. על אף שאתם לא מקבלים ברכות, אתם מוכנים להמשיך קדימה. אך זו לא רוחכם כ"בני אדם טובים", אלא שהוכיתם אפיים ארצה באופן יסודי, ואתם אובדי עצות. העניין הוא שכל העבודה הזו הכתה בכם אפיים ארצה. אילו היה דבר כלשהו שהייתם מסוגלים להשיג, לא הייתם כה צייתנים כפי שאתם היום, מפני שבעבר, הייתם כולכם חמורי פרא במדבר. אם כן, מה שנאמר כיום לא מכוון אל בני אדם מדתות וזרמים שונים, והוא לא נועד להיאבק בתפיסות שלהם. במקום זאת, הדברים נאמרים כדי להיאבק בתפיסות שלכם.

משפט הצדק החל. האם אלוהים עדיין ישרת כקורבן חטאת למען בני האדם? האם אלוהים יגלם שוב תפקיד של רופא למען בני האדם? האם אין לאלוהים שום סמכות מעבר לכך? ישנה קבוצה שלמה של בני אדם שהושלמו ונאספו בפני כס המלכות. האם אלוהים עדיין יגרש שדים וירפא חולים? האין זה מיושן מדי? האם עדות תהיה אפשרית אם המצב ימשיך כך? אלוהים נצלב בעבר. אם כן, האם הוא יהיה צלוב לנצח נצחים? לאחר שהוא גירש שדים בעבר, האם הוא יגרש אותם לנצח נצחים? האם זה לא נחשב להשפלה? רק כששלב העבודה הזה רם יותר מהשלב הקודם, עבודת העידן צועדת קדימה. לאחר מכן, תגיע אחרית הימים, ויבוא היום שבו העידן ייחתם. לפיכך, בני אדם שעוסקים בחיפוש האמת חייבים להקפיד להבין בבירור את החזיונות. זה היסוד. בכל פעם שאני משתף אתכם בחזיונות, אני תמיד רואה את העפעפיים של בני אדם מסוימים מתחילים לרדת כשהם מתחילים להירדם – הם לא רוצים להקשיב. אחרים שואלים: "מדוע אתם לא מקשיבים?" אדם כזה אומר, "זה לא עוזר לחיי או להיווכחות שלי במציאות. מה שאנחנו רוצים הוא נתיבים של נוהג." כשאני לא מדבר על נתיבים של נוהג, וכשאני מדבר על העבודה, הוא אומר, "ברגע שאתה מתחיל לדבר על העבודה, אני מתחיל להירדם." כעת אני מתחיל לדבר על נתיבים של נוהג, והוא מתחיל לכתוב סיכומים של דבריי. אני מתחיל לדבר שוב על העבודה, והוא חוזר שלא להקשיב. האם אתם יודעים במה אתם חייבים להיות מצוידים כעת? היבט אחד הוא חזיונות לגבי העבודה, וההיבט השני הוא הנוהג שלכם. אתם חייבים לתפוס את שני ההיבטים. אם לא יהיו לכם חזיונות בשאיפתכם להתקדם בחיים, הרי שלא יהיה לכם יסוד. אם יש לכם רק הנתיבים של הנוהג ללא שום חזיון, ואם אתם לא מבינים כלל את העבודה של כלל תוכנית הניהול, הרי שאתם לא יוצלחים. אתם חייבים להבין את היבט החזיונות, ובאשר לאמיתות הקשורות לנוהג, אתם צריכים למצוא את הנתיבים המתאימים של הנוהג אחרי שתבינו אותם. אתם צריכים לנהוג לפני דברי האל ולהיווכח לפי התנאים שלכם. חזיונות הם היסוד, ואם לא תתייחסו לכך, לא תהיו מסוגלים להיות חסידי אל עד הסוף. כשתחוו כך חוויות, או שתדרו מדרך הישר או שתיפלו ותיכשלו. לא תהיה שום דרך להצליח! בני האדם שאין להם חזיונות גדולים כיסוד לחייהם יכולים רק להיכשל ולא להצליח. אתם לא יכולים לעמוד איתן! האם אתם יודעים מה פירוש הדבר להאמין באלוהים? הם אתם יודעים מה פירוש הדבר להיות חסידי אל? ללא חזיונות, באיזה נתיב תצעדו? בעבודה של היום, אם לא יהיו לכם חזיונות, אלוהים לא יוכל להשלים אתכם כלל ועיקר. במי אתם מאמינים? מדוע אתם מאמינים בו? מדוע אתם חסידים שלו? האם אתם מאמינים כמו מתוך משחק? האם אתם מתייחסים לחייהם כאל מעין צעצוע? אלוהים של היום הוא החזיון הגדול מכולם. כמה ממנו אתם מכירים? כמה ממנו ראיתם? מכיון שראיתם את אלוהים של היום, האם יסוד אמונתכם באלוהים בטוח? האם אתם חושבים שכל עוד תנהו אחרי אלוהים באופן המבולבל הזה, תזכו בישועה? האם אתם חושבים שאתם יכולים לדוג במים עכורים? האם זה עוד כדי כך פשוט? כמה

מהתפיסות שלכם לגבי מה שאלוהים של היום אומר הנחתם בצד? האם יש לכם חזיון של אלוהים של היום? איפה טמונה הבנתכם את אלוהים של היום? אתם תמיד מאמינים שעל ידי היותכם חסידי אל תוכלו לזכות בו, ושעל ידי ראייתו תוכלו לזכות בו,^[8] ושאל אחד לא יוכל להניא אתכם. אל תחשבו שעד כדי כך קל להיות חסידי אל. העיקר הוא שאתם חייבים להכיר אותו, אתם חייבים להכיר את עבודתו, חייב להיות לכם הרצון לעבור עתות מצוקה למענו, חייב להיות לכם הרצון להקריב את חייכם למענו, וחייב להיות לכם הרצון שהוא יהפוך אתכם למושלים. זה החזון שצריך להיות לכם. לא די בכך שתמיד תחשבו על הנאה מחסדים. אל תניחו שאלוהים רק עומד לרשותם של בני האדם ומעניק להם חסדים. טעות בידכם! אם האדם לא יכול לסכן את חייו כדי להיות חסיד אל, ואם הוא לא יכול לעזוב את כל רכושו החומרי כדי להיות חסיד אל, הרי שהוא בשום אופן לא יהיה מסוגל להיות חסיד אל עד הסוף! חזיונות חייבים לשמש לכם כסודכם. אם יבוא היום שבו יפקוד אתכם אסון, מה יהיה עליכם לעשות? האם עדיין תהיו מסוגלים להיות חסידי אל? אל תאמרו בקלות ראש אם תהיו מסוגלים להיות חסידי אל עד הסוף. מוטב שקודם כל תפקחו את עיניכם לרווחה כדי לראות את המצב הנוכחי. על אף שייתכן שאתם כעת כמו עמודי התווך של בית המקדש, יבוא יום שבו תולעים יכרסמו בכל עמודי התווך האלה, מה שיגרם לבית המקדש לקרוס, מפני שבהווה, ישנם כל כך הרבה חזיונות שחסרים לכם. אתם מתייחסים רק לעולמות האישיים הקטנים שלכם, ואתם לא יודעים מה הדרך ההולמת והמהימנה ביותר לחיפוש. אתם לא מתייחסים לחזיון העבודה של היום, ואתם לא מחזיקים בדברים האלה בלבכם. האם אתם יכולים לדמיין שיום יבוא ואלוהים ישים אתכם במקום לגמרי לא מוכר? האם אתם חושבים על שום שבו אולי אחטוף מכם הכל? מה יקרה לכם אז? האם המרץ שלכם ביום הזה יהיה כמו שהוא כעת? האם האמונה שלכם תחזור? בהיותכם חסידי אל, אתם חייבים להכיר את החזיון האדיר ביותר שהוא "אלוהים". זה העניין החשוב ביותר. בנוסף, אל תחשבו שבעצם היפרדותכם מבני אדם ארציים כדי להתקדש, אתם הופכים למשפחתו של אלוהים. כיום אלוהים עצמו הוא זה שעובד בקרב הברואים. אלוהים הוא זה שבא אל בני האדם כדי לעשות את עבודתו, ולא כדי להוביל קמפיינים. בקרבכם, אין אפילו מעטים שמסוגלים לדעת שהעבודה של היום היא עבודתו של אלוהים שבשמיים שהתגלם כבשר ודם. העניין הוא לא להפוך אתכם לבני אדם כישרוניים יוצאי דופן. במקום זאת, העניין הוא לעזור לכם להבין את חשיבותם של החיים האנושיים, לדעת מה יעדם של בני אנוש ולהכיר את אלוהים במלואו. אתם צריכים לדעת שאתם ברואים בידי הבורא. מה שאתם צריכים להבין, מה שאתם צריכים לעשות, כיצד עליכם לפעול כחסידי אל – אלה האמיתות שעליכם להבין, הלא כן? האין אלה החזיונות שאתם צריכים לראות? כשיש לאדם חזיונות, יש לו יסוד. כשתנהגו על סמך היסוד הזה, יהיה לכם הרבה יותר קל להיווכח. כך לא יהיו לכם שום חששות על סמך ההיווכחות, ויהיה לכם הרבה יותר קל להיווכח. ההיבט הזה של הבנת החזיונות והבנת העבודה הוא העיקר. עליכם להצטייד בהיבט הזה. אם אתם לא מצוידים בהיבט הזה של האמת, ואם אתם רק מדברים על הנתיבים של נוהג, זה פגם עצום. גיליתי שרבים מכם לא מדגישים את ההיבט הזה, וכשאתם מקשיבים להיבט הזה של האמת, אתם כאילו מקשיבים לדברי דוקטרינה. יום יבוא ותהיו בסיכון להפסד. יש מילים מסוימות

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "אתם תמיד מאמינים שעל ידי היותכם חסידי אל תוכלו לזכות, ושעל ידי ראייתו תוכלו לזכות."

כעת שאתם לא מבינים ושלם נטמעו בתוככם. במקרה הזה, עליכם לחפש בסבלנות, ויום יבוא ותבינו. הצטיידו לאט-לאט. אפילו אם אתם מבינים רק מעט דוקטרינות רוחניות, זה עדיין מצב טוב יותר מאשר התעלמות מוחלטת מהן. המצב הזה עדיף על אי-הבנה מוחלטת. זה עדיף למען ההיווכחות שלכם, וזה יסלק את החששות שלכם. זה מצב טוב יותר מאשר החזקה בשפע תפיסות. עדיף בהרבה להחזיק בחזיונות האלה כיסוד. ללא חששות כלל, ניתן להיווכח בהליכה יהירה ובשחצנות. מה הטעם תמיד להיות חסידי אל מבולבלים ומפקפקים? הדבר משול לכיסוי אוזניכם בעודכם גונבים פעמון. כמה נחמד להיכנס למלכות בהליכה יהירה ובשחצנות! מדוע לכם להיות מלאים בדאגות? זו פשוט חוויה של מצוקות, הלא כן? כשתבינו את עבודתו של יהוה, את עבודתו של ישוע ואת שלב העבודה הזה, יהיה לכם יסוד. יכול להיות שכעת, אתם סבורים שזה דבר פשוט מאוד. יש כאלה שאומרים, "כשרוח הקודש תתחיל את העבודה האדירה, יהיו לי כל המילים. הסיבה לכך שאני לא מביין באמת כעת היא שרוח הקודש לא העניקה לי נאורות רבה במיוחד." זו לא משימה עד כדי כך קלה. המצב הוא לא שאתם מוכלים לקבל זאת עכשיו, ואז בבוא הרגע, תשתמשו בכך במומחיות. זה לא בהכרח המצב! אתם סבורים שאתם מצוידים היטב ושלם תתקשו להגיב לבני האדם הדתיים האלה ולתאורטיקנים הדגולים ביותר – אתם חושבים שאפילו תוכלו להפריך את דבריהם. האם באמת תהיו מסוגלים לעשות זאת? איזו הבנה כבר יש לכם בהתחשב בחוויות השטחיות בלבד שחוויתם? הצטיידות באמת, השתתפות בקרב על האמת ונשיאת עדות על שמו של אלוהים אינם כפי שאתם חושבים. אתם סבורים שכל עוד אלוהים יעבוד, כל הדברים יושגו. באותה עת, ייתכן שיהיו שאלות מסוימות שיבלבלו אתכם, וייתכן שתהיו המומים. השאלות החשובות הן אם שלב העבודה הזה ברור לכם, ועד כמה אתם באמת מבינים אותו. אם לא תוכלו לגבור על כוחות האויב ולא תוכלו להביס את כוחות הדת, הרי שתהפכו ללא יוצלחים, הלא כן? אם חוויתם את העבודה של היום, ראיתם אותה במו עיניכם ושמעתם אותה במו אוזניכם, אך בסופו של דבר, לא תהיו מסוגלים לשאת עדות, האם יהיה לכם מספיק כבוד עצמי להמשיך לחיות? עם מי תהיו מסוגלים להתמודד? אל תחשבו בפשטות רבה מדי כעת. העבודה בהמשך הדרך לא תהיה פשוטה כפי שאתם מדמינים שהיא תהיה. לא כל כך קל או פשוט לצאת למלחמה על האמת. כעת אתם צריכים להיות מצוידים. אם לא תהיו מצוידים באמת כעת, כשיבוא הרגע ורוח הקודש לא תעבוד באופן רוחני, אתם תהיו אובדי עצות.

כיצד עליכם לצעוד בישורת האחרונה של הנהיג

אתם נמצאים כעת בישורת האחרונה של הנהיג, וזה חלק חיוני שלו. ייתכן שעברתם לא מעט סבל, עשיתם עבודה רבה, נדדתם לאורך שבילים רבים והאזנתם לדרשות רבות, ולא היה לכם קל להגיע עד הלום. אם לא תוכלו לשאת את הסבל שעומדים לפתחכם, ואם תמשיכו כמו בעבר, לא תוכלו להפוך למושלמים. האמירה הזו לא נועדה להפחיד אתכם – זו עובדה. אחרי שפטרוס עבר לא מעט מעבודתו של אלוהים, הוא זכה במידה מסוימת של תובנה והבחנה. הוא גם הבין לא מעט מעקרון השירות, ובהמשך, הוא היה מסוגל להיות מסור לחלוטין למה

שישוע הפקיד בידיו. הזיכוכ האדיר שהוא קיבל נבע בעיקר מכך שבכל הדברים שהוא עשה, הוא הרגיש שהוא חייב לאלוהים יותר מדי ושהוא לעולם לא יהיה מסוגל להשיב לו כגמולו, והוא הכיר בכך שהאנושות מושחתת ביותר, ולכן היו לו רגשות אשם. ישוע אמר לו דברים רבים, ובזמנו, פטרוס הבין מעט מאוד. לפעמים הוא עדיין פיתח התנגדות ומרדנות. לאחר שישוע נצלל, פטרוס סוף-סוף התעורר במידת מה וחש אשמה איומה. בסופו של דבר, הגיע שלב שבו הוא לא היה מוכן לקבל שום רעיון שאינו נכון. הוא הכיר את מצבו היטב, והוא גם הכיר היטב את קדושתו של אלוהים. כתוצאה מכך, פעם בחזהו לב מלא יותר ויותר אהבה לאלוהים, והוא התמקד יותר בחייו. משום כך, הוא סבל קשיים אדירים, ועל אף שהיו זמנים שהוא סבל ממחלות קשות ואפילו היה על סף מוות, אחרי שהוא זוכך כך פעמים רבות, הוא הבין טוב יותר את עצמו, ורק כך הוא פיתח אהבה אמיתית לאלוהים. אפשר לומר שהיווכחותו בחיים הועברה בזיכוכ, ויתרה מזאת, שהיא הועברה בייסורים. חווייתו הייתה שונה מזו של כל אדם אחר, ואהבתו התעלתה על אהבתו של כל אדם אחר שלא הפך למושלם. הסיבה לכך שהוא נבחר כמופת היא שהוא חווה הכי הרבה יגון במהלך חייו, ושחוויותיו היו המוצלחות ביותר. אם באמת תהיו מסוגלים לצעוד לאורך הישורת האחרונה של הנתיב ממש כמו פטרוס, הרי שאף ברוא לא יוכל לקחת לכם את ברכותיכם. פטרוס היה אדם בעל מצפון – הייתה לו אנושיות מהסוג הזה, כשהוא החל להחיות חסיד של ישוע, הוא התמלא רעיונות רבים של ניגוד ומרדנות בעל כורכו. אולם בזמן היותו חסיד של ישוע, הוא לא התייחס לדברים ברצינות, והוא האמין שבני האדם צריכים להיות כך. לכן בהתחלה, הוא לא הרגיש שום רגשות אשם והוא לא עבר טיפול. ישוע לא היה רציני לגבי התגובות של פטרוס, והוא לא ייחס להן חשיבות. הוא פשוט המשיך בעבודה שהוא היה צריך לעשות. הוא מעולם לא נטפל לפגמים שוליים אצל פטרוס והאחרים. אולי אתם אומרים: "האם ייתכן שישוע לא ידע לגבי הרעיונות האלה שעלו בהם כתגובה?" ממש לא! העובדה שהוא באמת הבין את פטרוס – אפשר לומר שהוא הבין אותו היטב – היא הסיבה לכך שהוא לא נקט שום אמצעי נגד פטרוס. הוא שנא את האנושות אך גם ריחם עליה. יש ביניכם כיום בני אדם רבים שמתנגדים ממש כמו פאולוס ואשר יש להם תפיסות רבות כמו שהיו לפטרוס לגבי ישוע אדוננו בזמנו, הלא כן? אני אומר לכם: מוטב שלא תאמינו כל כך בחוש השלישי שלכם. התחושה שלכם לא מהימנה, והשטן הרס אותה לגמרי בהשחתתו לפני זמן רב. האם אתם חושבים שההרגשה שלכם מושלמת לגמרי? פאולוס התנגד לישוע אדוננו פעמים רבות, אך ישוע לא הגיב לכך כלל. האם ייתכן שישוע היה מסוגל לרפא חולים ולגרש שדים, אך לא היה מסוגל לגרש את ה"שד" ששרה על פאולוס? מדוע רק אחר שישוע קם לתחייה ועלה השמימה, כשפאולוס המשיך לעצור את תלמידיו של ישוע באופן מופקר, ישוע הופיע בפניו סוף-סוף על הדרך לדמשק והכה בו אפיים ארצה? האם ייתכן שישוע אדוננו הגיב לאט מדי? או שמא הסיבה לכך הייתה שלא הייתה לו שום סמכות כבשר ודם? האם אתם חושבים שכשאתם הרסניים ומתנגדים בסתר מאחורי גבי, אני לא יודע זאת? האם אתם חושבים ששאריות הנאורות שיש לכם מרוח הקודש יכולים לשמש כדי להתנגד לי? כשפטרוס היה בוסרי, הוא פיתח דעות כה רבות לגבי ישוע. אם כן, מדוע הוא לא הואשם? ברגע זה, בני אדם רבים עושים דברים ללא אשמה, ואפילו כשנאמר להם בבירור שמה שהם עושים לא תקין, הם לא מקשיבים. כל זה נובע לחלוטין מהמרדנות של האדם, הלא כן? אמרתי עד כה כל כך הרבה דברים, אך אתם עדיין לא תופסים את מצפונכם אפילו במקצת. על כן, איך תהיו מסוגלים לצעוד בישורת האחרונה של הנתיב עד סופו? אינכם מרגישים שזה עניין עצום?

לאחר שבני האדם נכבשים, הם מסוגלים להישמע לתזמור של אלוהים. הם מסוגלים להסתמך על אמונתם ועל רצונם לאהוב את אלוהים ולהיות חסידי אל. אם כן, איך ניתן לצעוד בישורת האחרונה של הנתיב? בימים שבהם תחו צרות, יהיה עליכם לשאת את כל הקשיים, ואתם תהיו חייבים לרצות לסבול. רק כך תוכלו לצעוד היטב בישורת האחרונה של הנתיב. האם אתם חושבים שעד כדי כך לצעוד בישורת הזו של הנתיב? עליכם לדעת איזה תפקיד עליכם למלא, עליכם לשפר את האיכות שלכם ולהצטייד במספיק אמת. זו לא עבודה של יום או יומיים – היא לא פשוטה כמו שאתם חושבים! ההליכה בישורת האחרונה של הנתיב תלויה בסוג האמונה וסוג הרצון שיהיו לכם באמת. אולי אתם לא יכולים לראות את רוח הקודש עובדת בתוכם, או אולי אתם לא מסוגלים לגלות את עבודתה של רוח הקודש בכנסייה, ולכן אתם פסימיים ומאוכזבים, ואתם מלאים בייאוש במחשבה על הדרך העתידית. בפרט, הלוחמים האדירים לשעבר נפלו כולם אפיים ארצה – זה מפת נפש עבורכם, הלא כן? כיצד עליכם להבין את הדברים האלה? האם יש בכם אמונה או לא? האם אתם מבינים לגמרי את העבודה של היום או לא? הדברים האלה יכולים להכריע אם תהיו מסוגלים ללכת היטב לאורך הישורת האחרונה של הנתיב.

מדוע נאמר שאתם נמצאים כעת בישורת האחרונה של הנתיב? הסיבה לכך היא שאתם מבינים את כל מה שעליכם להבין, וסיפרתי לכם על כל מה שבני האדם צריכים להשיג. סיפרתי לכם גם על כל הדברים שהופקדו בידיכם. על כן, צעדכם כיום הם לאורך קברת הדרך האחרונה בנתיב שאני מוביל. אני דורש רק שתוכלו להשיג את היכולת לחיות באופן עצמאי, שבכל זמן ועת, תמיד תהיה לכם דרך לצעוד בה, תמיד תשפרו את האיכות שלכם באופן שגורתי, תמיד תקראו את דברי האל כראוי ותמיד יהיו לכם חיים אנושיים ראויים. אני מוביל אתכם כעת לחיות כך, אך בעתיד כשכבר לא אוביל אתכם, האם עדיין תהיו מסוגלים לחיות כך? האם תהיו מסוגלים להמשיך להתקדם? כך הייתה החוויה של פטרוס. כשישוע הוביל אותו, הוא לא הבין דבר. הוא תמיד היה חסר דאגות כמו ילד, והוא לא היה רציני לגבי הדברים שהוא עשה. רק אחרי שישוע עזב, פטרוס החל לחיות חיים אנושיים ראויים. חייו בעלי המשמעות החלו רק אחרי שישוע עזב. על אף שהוא כן ניחן במידה מסוימת בהיגיון של אנושיות רגילה ובמאפיינים שאמורים להיות לאדם רגיל, החוויה והעיסוק האמיתיים שלו החלו מחדש רק כשישוע עזב. מה מצבכם בשלב הזה? אני מוביל אתכם כך ואתם חושבים שזה נהדר. אף סביבה או ניסיון לא פוקדים אתכם, אך כך אין לכם שום דרך להבין מה שיעור הקומה שלכם בפועל, ואין לכם שום דרך לראות אם אתם באמת בני אדם שעוסקים בחיפוש האמת. אתם אומרים בפיכם שאתם מבינים את המהות שלכם, אך אלא מילים נבובות. רק בהמשך, כשתקבלו את העובדות, הבנתכם תזכה לאימות. אומנם אתם ניחנים בהבנה הבאה: "אני מבין שבשרי ודמי מושחתים מאוד, ושמאותם של הבשר והדם של בני האדם הוא להתמרד באלוהים ולהתנגד לו. היכולת לקבל את המשפט והייסורים של אלוהים נובעת אך ורק מכך שהוא מרומם את בני האדם. אני מבין זאת כעת, ואני מוכן לגמול לאלוהים על אהבתו." זה דבר שקל לומר. אולם בהמשך, כשיפקדו אתכם צרות, ניסיונות וסבל, לא יהיה לכם קל לעבור אותם. אתם מתקדמים כך מדי יום, אך אתם עדיין לא מסוגלים להמשיך בחוויותיכם. המצב היה עוד גרוע מכך אם הייתם מרפה מכם ולא מתייחס אליכם יותר. רוב בני האדם היו נופלים אפיים ארצה והופכים לנציב מלח, סמל של בושה. כל האפשרויות האלה סבירות מאוד. אינכם מודאגים או חרדים לגבי זה? פטרוס עבר סביבה כזו וחווה סבל כזה, אך הוא בכל זאת עמד איתן. אם הייתם נמצאים בסביבה הזו, האם הייתם מסוגלים לעמוד איתן? הדברים שישוע אמר והעבודה שהוא עשה בשהותו על פני האדמה העניקו לפטרוס יסוד,

ועל סמך היסוד הזה, הוא צעד בהמשך נתיב חייו. האם אתם יכולים להגיע לרמה הזו? הנתיבים שאתם צעדתם בהם בעבר והאמיתות שהבנתם – האם הם יכולים להפוך ליסוד שיאפשר לכם לעמוד איתן בעתיד? האם הם יכולים להפוך לחזיון שלכם לעמידה איתנה בהמשך? אני אגיד לכם את האמת – אפשר לומר שמה שבני האדם מבינים כעת הוא דוקטרינות בלבד. הסיבה לכך היא שמה שהם מבינים הם לא כל הדברים שהם עברו. עצם העובדה שהייתם מסוגלים להתקדם עד כה נובעת לגמרי מההובלה של אור חדש. העניין הוא לא ששיעור קומתכם הגיע לרמה מסוימת, אלא שדבריי הובילו אתכם אל ההווה. העניין הוא לא שיש לכם אמונה גדולה, אלא שבזכות חוכמת דבריי, לא הייתה לכם ברירה אלא לצעוד בעקבותיי עד כה. אילולא הייתי מדבר כעת, ואילולא הייתי משמיע את קולי, לא הייתם מסוגלים להמשיך והייתם מיד מפסיקים לצעוד קדימה. האין זה שיעור קומתכם בפועל? אין לכם מושג מאילו היבטים עליכם להיווכח ובאילו היבטים עליכם לפצות על חסרונותיכם. אתם לא מבינים כיצד להביא לידי ביטוי חיים אנושיים משמעותיים, כיצד לגמול לאלוהים על אהבתו או כיצד לשאת עדות חזקה ומהדהדת. אתם לא יכולים להשיג את הדברים האלה כלל. אתם גם עצלים וגם טיפשים! כל מה שאתם יכולים לעשות הוא להסתמך על אחרים, והדברים שאתם מסתמכים עליהם הוא אור חדש והאל שמוביל אתכם. יכולתכם להתמיד עד הלום הסתמכה לחלוטין על אור חדש ועל האמירות האחרונות. אתם לא דומים כלל לפטרוס, שהיה מומחה בעיסוק בחיפוש הדרך האמיתית, ואתם לא דומים כלל לאיוב, שהיה מסוגל לעבוד את יהוה במסירות ולהאמין שיהוה הוא אלוהים גם לנוכח המבחנים שיהוה הציב אותו בהם וגם כשיהוה לא בירך אותו. האם אתם מסוגלים לעשות זאת? כיצד נכבשתם? היבט אחד הוא משפט, ייסורים וקללה, והיבט אחר הוא תעלומות שכוברשות אתכם. אתם כולכם כמו חמורים. אם מה שאני אומר לא נשגב מספיק, ואם אין בו תעלומות, אתם לא יכולים להיכבש. אילו מישו היה מטיף, והוא תמיד היה מטיף לגבי אותם דברים למשך זמן מסוים, הייתם בורחים תוך פחות משנתיים, ולא הייתם מסוגלים להמשיך הלאה. אתם לא יודעים כיצד להעמיק, ואתם לא מבינים כיצד לעסוק בחיפוש האמת או בחיפוש דרך החיים. כל מה שאתם מבינים הוא קבלה של דבר מה שהוא חדש, כגון האזנה לתעלומות או חזיונות, האזנה לאופן שבו אלוהים נהג לעבוד, האזנה לחוויות של פטרוס, או האזנה לסיפור הרקע לצליבתו של ישוע... אתם מוכנים להאזין רק לדברים האלה, וככל שאתם מאזינים יותר, כך אתם מתמלאים ביותר מרץ. אתם מקשיבים לכל זה כדי להיפטר מהצער והשעמום שלכם! הדברים החדשים האלה הם הדבר היחיד שמשמר את חייכם. האם אתם חושבים שהגעתם עד הלום בזכות האמונה שלכם? האין זה שיעור הקומה המועט והעלוב שלכם? איפה היושר שלכם? איפה האנושיות שלכם? האם יש לכם חיים אנושיים? כמה מהמרכיבים יש לכם להפיכה למושלמים? מה שאני אומר הוא עובדה, הלא כן? אני מדבר ועובד כך, אך אתם עדיין לא מקדישים לכך כמעט שום מחשבה. בעודכם צועדים בעקבותיי, אתם גם מתבוננים. אתם תמיד שומרים על מראה של אדישות, ותמיד צריך למשוך אתכם באפכם. כך כולכם ממשיכים הלאה. אך ורק ייסורים, זיכוכ והוכחה הובילו אתכם עד הלום. אילו הייתם שומעים רק דרשות על היווכחות בחיים, כולכם הייתם בורחים לפני זמן רב, הלא כן? אתם כולכם שחצנים אחד-אחד. למעשה, אתם מלאים במים עכורים בלבד! הבנתם תעלומות מסוימות, והבנתם דברים מסוימים שבני אנוש לא הבינו בעבר, ולכן בקושי הגעתם עד הלום. אין לכם שום סיבה לא להיות חסידי אל, ולכן התכוננתם בקושי רב והתקדמתם עם הזרם. זו פשוט התוצאה שהשיגו דבריי, אך זה בהחלט לא הישג שלכם. אין לכם על מה להתרברב. על כן, בשלב הזה בעבודה, המילים

הן מה שבעיקר הוביל אתכם אל ההווה. אחרת, מי מביניכם היה מסוגל לציית? מי היה מסוגל להגיע עד הלום? עוד משלב מוקדם, רצייתם לעזוב בהזדמנות הראשונה, אך לא העזתם. לא היה לכם האומץ. עד היום, לא הייתם חסידי אל בלב שלם.

רק אחרי שישוע נצלב ועזב, פטרוס החל לצעוד במסלול משל עצמו והחל לצעוד בנתיב הראוי לו. הוא התחיל להצטייד רק אחרי שהוא ראה את הפגמים והחסרונות שלו עצמו. הוא ראה שהייתה לו מעט מדי אהבה כלפי אלוהים ושרצונו לסבול היה בלתי הולם, שלא היו לו תובנות, ושההיגיון שלו היה לקוי. הוא ראה שיש בו דברים רבים שלא עולים בקנה אחד עם רצונו של ישוע, ושיש דברים רבים מרדניים ועמידים שהיו מעורבבים עם הרצון האנושי שלו. רק אחרי זה, הוא זכה להיווכח בכל ההיבטים. כשישוע הוביל את פטרוס, הוא חשף את מצבו של פטרוס, ופטרוס הודה בעוונותיו ומיהר להסכים, אך הוא לא הבין באמת עד לאחר מכן. הסיבה לכך הייתה שבאותה עת, פשוט לא היו לו שום חוויות, והוא לא הבין כלל את שיעור קומתו. במילים אחרות, אני פשוט משתמש כעת במילים כדי להוביל אתכם, ולא ניתן להפוך אתכם למושלמים בפרק זמן קצר. אתם תהיו מסוגלים רק להבין את האמת ולדעת אותה. הסיבה לכך היא שהעבודה הנוכחית היא כיבושכם ושכנוע לבכם, ורק אחרי שבני האדם ייכבשו, חלקם יהפכו למושלמים. ברגע זה, החזיונות והאמיתות שאתם מבינים יוצרים יסוד לחוויותיכם בעתיד. הצרות העתידיות שתעברו יישאו כולן חוויה מעשית של המילים האלה. בהמשך, כשיפקדו אתכם ניסיונות ותעברו את הצרות, אתם תחשבו על הדברים שאתם אומרים היום: בלי קשר לטיבם של הצרות, הניסיונות או הפורענויות שייקרו בדרכי, אני חייב לרצות את אלוהים. חשבו על החוויה של פטרוס וחשבו על החוויה של איוב – המילים של היום יעוררו אתכם לפעולה. רק כך אמונתכם תוכל לקבל השראה. בזמנו, פטרוס אמר שהוא לא ראוי לקבל את המשפט והייסורים של אלוהים, ובשלב הזה, אתם תהיו מוכנים גם שכל בני האדם יראו בכם את טבעו הצודק של אלוהים. אתם תהיו מוכנים לקבל בשמחה את המשפט והייסורים של אלוהים, והמשפט, הייסורים והקללה שלו ינחמו אתכם. נכון להיום, אתם פשוט לא יכולים להיות מצוידים באמת. לא זו בלבד שאתם לא תהיו מסוגלים לעמוד איתן בעתיד, אלא שיתכן שאתם גם לא תהיו מסוגלים לשרוד את העבודה הנוכחית. כך, אתם תהיו מושא לסילוק ולענישה, הלא כן? עד כה, לא נחשפתם לאף עובדה, ואני סיפקתי לכם כל היבט שחסר לכם. אני מדבר מכל היבט. בשום אופן לא חוויתם סבל רב. אתם פשוט לוקחים את מה שזמין לכם, לא שילמתם שום מחיר, ויתרה זאת, אין לכם חוויות ותובנות אמיתיות משל עצמכם. על כן, מה שאתם מבינים הוא לא שיעור הקומה הממשי שלכם. אתם מוגבלים רק להבנה, ידע וראייה, אך לא קצרתם דברים רבים. אילו מעולם לא התייחסתי אליכם אלא הייתי גורם לכם לעבור חוויות בביתכם, הייתם נמלטים אל העולם הגדול לפני זמן רב. השביל שתצעדו בו בעתיד יהיה מסלול הסבל, ואם תצעדו היטב בישורת הנוכחית של הנתיב, כשתעברו את הצרות האדירות בהמשך, תהיה לכם עדות. אם אתם מבינים את חשיבותם של החיים האנושיים ואתם צועדים בנתיב הנכון של החיים האנושיים, ואם בעתיד, בלי קשר לאופן שבו אלוהים יטפל בכם, אתם תישמעו לתוכניות שלו ללא כל תלונה או ברירה, ולא תציבו דרישות לאלוהים, כך יהיה לכם ערך. כעת עוד לא עברתם צרות, ולכן אתם יכולים להישמע לכל דבר. אתם אומרים שכל הובלה של אלוהים היא ראויה, ושאתם תישמעו לכל התוכניות שלו. בין שאלוהים יקלל אתכם או יטיל עליכם ייסורים, אתם תהיו מוכנים לרצות אותו. יחד עם זאת, מה שאתם אומרים כעת לא בהכרח מייצג את שיעור קומתכם. מה שאתם מוכנים לעשות כעת לא

יכול להוכיח שאתם מסוגלים להיות חסידי אל עד הסוף. כשצרות אדירות יפקדו אתכם, או כשתעברו רדיפה או כפייה כלשהי, או ניסיונות קשים, לא תהיו מסוגלים לומר את המילים האלה. אם תוכלו להבין את הדברים האלה ולעמוד איתן, רק זה יהיה שיעור קומתכם. מה היה מצבו של פטרוס באותה עת? הוא אמר: "אלוהים, אני אקריב את חיי למענך. אם תרצה שאמות, אני אמות!" כך הוא התפלל בזמנו, והוא גם אמר: "אפילו אם אחרים לא אוהבים אותך, אני חייב לאהוב אותך עד הסוף. אהיה חסיד שלך בכל רגע." זה מה שהוא אמר באותה עת, אך ברגע שפקדו אותו ניסיונות, הוא קרס ובכה. כולכם יודעים שפטרוס התכחש לאלוהים שלוש פעמים, נכון? יש בני אדם רבים שיבכו ויביעו חולשה אנושית כשיפקדו אותם ניסיונות. אתם לא אדונים לעצמכם. אתם לא יכולים לשלוט בעצמכם מהבחינה הזו. אולי היום מצבכם טוב מאוד, אך הסיבה לכך היא שיש לכם סביבה הולמת. אם המצב הזה היה משתנה מחר, הייתם חושפים את הפחדנות וחוסר האונים שלכם, והייתם חושפים גם את הנבזות וחוסר הערך שלכם. ה"גבריות" שלכם הייתה יורדת לטמיון לפני זמן רב, ולפעמים, אפילו הייתם אומרים נואש ומסתלקים. הדבר מוכיח שמה שהבנתם בעבר לא היה שיעור קומתכם בפועל. יש להתבונן בשיעור קומתו של האדם בפועל כדי להבין אם הוא באמת אוהב את אלוהים, אם הוא באמת מסוגל להישמע לתוכניות של אלוהים, ואם הוא מסוגל להקדיש את כל עוזו להשגת הדרישות של אלוהים ועדיין להישאר מסור לאלוהים ולהעניק לאלוהים את הטוב ביותר, אפילו אם פירוש הדבר הוא להקריב את חיו.

עליכם לזכור שהמילים האלה נאמרו כעת: בהמשך, תעברו צרות אדירות וסבל אדיר עוד יותר! הבאה לידי שלמות היא לא דבר פשוט או קל. לכל הפחות, עליכם להתאפיין באמונה של איוב, ואולי באמונה אף רבה משלו. עליכם לדעת שהניסיונות בעתיד יהיו אדירים יותר מהניסיונות שאיוב הועמד בהם, ושעליכם עדיין לעבור ייסורים לטווח הארוך. האם זה דבר פשוט? אם אתם לא יכולים לשפר את איכותכם, אם יכולת ההבנה שלכם לוקה בחסר, ואם יש לכם ידע מועט די, הרי שהפעם לא תישאו שום עדות, אלא תהפכו לבדיחה, לצעצוע של השטן. אם אתם לא יכולים להיאחז בחזיונות כעת, הרי שאין לכם יסוד כלל, ואתם תסולקו בעתיד! לא קל לצעוד בכל חלקי הדרך, ולכן אל תתייחסו לכך בקלות ראש. בחנו זאת בקפידה כעת והיערכו לצעוד כראוי בישורת האחרונה של הנתיב הזה. זה הנתיב שיש לצעוד בו בעתיד, וכל בני האדם חייבים לצעוד בו. אתם לא יכולים להניח להבנה הנוכחית להיכנס מאוזן אחת ולצאת מהשנייה, ואל תחשבו שמה שאני אומר הוא בזבוז של אוויר. יום יבוא ותשתמשו בכל האמירות האלה – מילים לא יכולות להיאמר לריק. זה הזמן להצטייד. זה הזמן לסלול את הדרך למען העתיד. עליכם להכין את הנתיב שעליכם לצעוד בו בהמשך, עליכם להיות מודאגים וחרדים לגבי יכולתכם לעמוד איתן בהמשך, ועליכם להיערך היטב לנתיב העתידי שלכם. אל תהיו רעבתנים ועצלנים! עליכם לעשות ממש כל דבר שאתם יכולים כדי להפיק את המרב מהזמן שלכם כדי לזכות בכל מה שאתם צריכים. אני מעניק לכם הכל כדי שתוכלו להבין. ראיתם במו עיניכם שתוך פחות משלוש שנים, אמרתי כל כך הרבה דברים ועשיתי כל כך הרבה עבודה. היבט אחד של העבודה באופן הזה נובע מכך שבני האדם כל כך לקויים, והיבט אחר נובע מכך שהזמן קצר ושלא יכולים להיות עיכובים נוספים. על סמך האופן שבו אתם מדמיינים זאת, בני אדם קודם צריכים להשיג בהירות פנימית מושלמת לפני שהם יכולים לשאת עדות ולשמש את אלוהים – זה איטי מדי, הלא כן? לכן עד כמה עוד אצטרך ללוות אתכם? אם אתם מצפים שאלוה אתכם עד שאהיה זקן ושיעירי יאפיר, דעו לכם שזה לא אפשרי! בני האדם חייבים להיות בטוחים בתוך תוכם, ואז הם יוכלו לשאת עדות ולשמש את אלוהים. האין זה

איטי מדי? אחרי שכל בני האדם יעברו צרות קשות יותר, הם יזכו להבנה אמיתית בתוך תוכם. זה שלב בעבודה. לאחר שתבינו לגמרי את החזיונות המשותפים היום, ולאחר שתשיגו שיעור קומה אמיתי, הקשיים שתעברו בעתיד לא יביסו אתכם – אתם תהיו מסוגלים לעמוד בהם. לאחר שאשלים את השלב האחרון הזה בעבודה, ולאחר שאסיים לבטא את המילים האחרונות, בעתיד, בני האדם יצטרכו לצעוד בנתיב שלהם לבדם. הדבר יגשים את המילים שנאמרו בעבר: רוח הקודש מפקידה משימה בידו של כל אדם ואדם, ויש לה עבודה לעשות בכל אדם ואדם. בעתיד, כולם יצעדו בנתיב שהם צריכים לצעוד בו, בהובלת רוח הקודש. מי יהיה מסוגל לדאוג לאחרים במהלך הצרות? לכל אדם יש סבל משלו, ולכל אחד יש שיעור קומה משלו. לאף אדם אין שיעור קומה זהה לזה של אף אדם אחר. בעלים לא ידאגו לרעיותיכם והורים לא ידאגו לילדיהם – איש לא ידאג לאף אחד אחר. זה שונה מהמצב הנוכחי – דאגה ותמיכה הדדיות עדיין אפשריות. זו תהיה העת שבה ייחשפו בני האדם מכל הסוגים. כלומר, כשאלוהים יכה ברועה, הצאן יתפזרו, ובאותה עת, לא יהיה לכם מנהיג אמיתי. בני האדם יתפלגו – המצב יהיה שונה מהמצב הנוכחי, שבו אתם יכולים להתאחד כקהילה. לאחר מכן, בני האדם שלא מחזיקים בעבודתה של רוח הקודש בתוכם יגלו את פניהם האמיתיים. בעלים ילשינו על רעיותיים, רעיות ילשינו על בעליהם, ילדים ילשינו על הוריהם, הורים ירדפו את ילדיהם – לא ניתן לחזות את הלב האנושי! כל מה שיכול להיעשות נועד לאפשר לאדם לשמור על מה שיש לו ולצעוד היטב בישורת האחרונה של הנתיב. כעת, אתם לא מבינים זאת בבירור, ואתם קצרי רואי. לא קל לעבור בהצלחה את שלב העבודה הזה.

עת הצרות לא תתארך עד כדי כך – היא אפילו לא תימשך שנה. אילו היא הייתה נמשכת שנה, היא הייתה מעכבת את שלב העבודה הבא, ושיעור קומתם של בני האדם לא היה הולם. אילו היא הייתה נמשכת זמן רב, בני האדם לא היו מסוגלים לעמוד בכך – יש גבול לשיעור קומתם. לאחר שעבודתי שלי תושלם, השלב הבא יהיה שכל בני האדם יצעדו בנתיב הנכון. כולם חייבים להבין באיזה נתיב הם צריכים ללכת – זה נתיב של סבל ותהליך של סבל, וזה גם נתיב של זיכרון רצונכם לאהוב את אלוהים. באילו אמיתות עליכם להיווכח, על אילו אמיתות עליכם להוסיף, כיצד עליכם לחוות חוויות, ומאיזה היבט עליכם להיווכח – אתם חייבים להבין את הדברים האלה. אתם חייבים להצטייד כעת. אם תחכו עד שיפקדו אתכם הצרות, יהיה מאוחר מדי. כל אדם חייב לשאת עור למען חייו שלו. אל תמתינו תמיד לאזהרות של אחרים ואל תחכו עד שהם ידריכו אתכם כל הזמן. אמרתי דברים כה רבים, אך אתם עדיין לא יודעים באילו אמיתות עליכם להיווכח ובאילו אמיתות עליכם להצטייד. זה מוכיח שלא הקדשתם מאמצים לקריאת דברי האל. אתם כלל לא נושאים אף עול למען חייכם – איך ייתכן שזה תקין? אתם לא מבינים בבירור במה עליכם להיווכח, אתם לא מבינים מה עליכם להבין, ואתם פוזזים בכל הנוגע לשאלה באיזה נתיב עתידי אתם צריכים לצעוד – אתם רק נסחפים בזרם, הלא כן? בשביל מה אתם טובים? מה שאתם עושים עכשיו הוא בונים וסוללים את הדרכים שלכם עצמכם. עליכם לדעת מה בני האדם צריכים להשיג, ועליכם להבין את רף הדרישות של אלוהים מהאנושות. עליכם להבין באופן הבא: יהיה אשר יהיה, אפילו שאני כל כך מושחת, אני חייב לפצות על הפגמים האלה בפני אלוהים. לפני שאלוהים סיפר לי, לא הבנתי. עם זאת, עכשיו, מאז שהוא סיפר לי, הבנתי שעליי למהר כדי לפצות על כך, שעליי להביא לידי ביטוי אנושיות רגילה, ושעליי להביא לידי ביטוי צלם שיכול לרצות את רצונו של אלוהים. אפילו אם לא אוכל להגיע לרמה של מה שפטרס עשה, עליי לכל הפחות להביא לידי ביטוי אנושיות רגילה, וכך אוכל לרצות את לבו של אלוהים.

הישירות האחרונה של הנתיב הזה נמתחת מרגע זה ועד סיום הצרות העתידיות. הישירות הזו של הנתיב תהיה השלב שבו שיעור קומתם האמיתי של בני האדם יתגלה, וזה יהיה גם השלב שבו יתגלה אם יש להם אמת של ממש. מאחר שהישירות הזו של הנתיב תהיה מפרכת יותר מכל קברת דרך שקדמה לה, ומכיוון שהיא סלעית יותר מהדרך שקדמה לה, היא נקראת "הישירות האחרונה של הנתיב". האמת היא שזו לא באמת קברת הדרך האחרונה. הסיבה לכך היא שאחרי חוויית הצרות, אתם תעברו את עבודת ההרחבה של הבשורה, ותהיה קבוצה של בני אדם שיעברו את העבודה של שימוש בידי אלוהים. על כן, השם "הישירות האחרונה של הנתיב" נאמר רק בהתייחסות לצרות של זיכוך בני האדם ולסביבה הקשה. בחלק הזה של הדרך בעבר, אנו הוא זה שהוביל אתכם באופן אישי במסע השמח שלכם – אחזתי בידכם כדי ללמד אתכם ולהאכיל אתכם מפה לפה. על אף שעברתם ייסורים ומשפט פעמים רבות, הם היו עבורכם רק מכות קלות חוזרות ונשנות. מובן שהדבר שינה באופן משמעותי את נקודת מבטכם על אמונה באלוהים. הדבר גם גרם לטבע שלכם להתייבש לא מעט ואפשר לכם להבין אותי קצת. אולם אני אומר זאת: בצעידה בחלק הזה של הנתיב, המחיר שבני האדם משלמים או המאמץ הקפדני שהם משקיעים הם די מעטים – אני הוא זה שהוביל אתכם עד הלום. הסיבה לכך היא שאני לא דורש מכם לעשות דבר ודרישותי מכם לא רמות כלל ועיקר – אני פשוט מאפשר לכם להבין את מה שניתן. במהלך פרק הזמן הזה, סיפקתי לכם את מה שנחוץ לכם ללא-הרף, ומעולם לא הצבתי דרישות בלתי סבירות. אתם סבלתם ייסורים חוזרים ונשנים אך לא השגתם את הדרישות המקוריות שלי. אתם נסוגים ואתם מיואשים, אך אני לא מביא זאת בחשבון, מפני שעכשיו הוא הזמן של עבודתי האישית, ואני לא מתייחס ברצינות רבה מדי ל"מסירותכם" אליי. אולם בנתיב מכאן והלאה, אני כבר לא אעבוד או אדבר, ובשלב הזה, אני כבר לא אניח לכם להמשיך באופן כה משעמם. אני אאפשר לכם ללמוד לקחים בשפע, ואני לא אקח על עצמי את הדברים הזמינים. שיעור הקומה האמיתי שיש לכם כיום חייב להיחשף. התשובה לשאלה אם המאמץ רב השנים שלכם נשא פרי תקבל מענה באופן שבו תצעדו בישירות האחרונה של הנתיב. בעבר, חשבתם שאמונה באלוהים היא דבר פשוט מאוד, והסיבה לכך הייתה שאלוהים לא החמיר איתכם. מה לגבי המצב הנוכחי? האם אתם חושבים שאמונה באלוהים היא דבר פשוט? האם אתם עדיין חשים שאמונה באלוהים היא דבר שמח וחסר דאגות כמו משחק ילדים ברחובות? נכון לומר שאתם כבשים, אולם עליכם להיות מסוגלים לצעוד בנתיב שעליכם לצעוד בו על מנת לגמול לאלוהים על חסדו ולזכות לחלוטין באל שאתם מאמינים בו. אל תשחקו משחקים עם עצמכם – אל תשלו את עצמכם! אם תוכלו לצעוד בישירות הזו של הנתיב עד סופה, תהיו מסוגלים לראות את ההמחזה האדיר וחסר התקדים של התפשטות עבודת הבשורה שלי ברחבי התבל, ויתמזל מזלכם להיות מקורביי ולגלם את תפקידכם בהתרחבות עבודתי ברחבי התבל. באותה עת, אתם תמשיכו לצעוד בשמחה בנתיב שעליכם לצעוד בו. העתיד יהיה בהיר עד-אין-קץ, אך הדבר העיקרי כרגע הוא הצורך לצעוד היטב בישירות האחרונה של הנתיב. עליכם לחפש ולהתכונן לאופן שבו עליכם לעשות זאת. זה מה שעליכם לעשות כעת – זו משימה בהולה כעת!

דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות ג'

(מיולי 1993 עד מארס 1994)

כיצד עליכם לגשת למשימתכם העתידית?

האם אתם יכולים לבטא את טבעו של אלוהים של העידן הנוכחי באופן שיש לו חשיבות לעידן הזה? האם אתם יכולים לתאר בפירוט את טבעו של אלוהים, באמצעות האופן שבו חוויתם את עבודתו של אלוהים? כיצד אתם יכולים לתאר אותו כראוי, באופן נאות, כך שבני אדם אחרים יוכלו ללמוד על החוויות שלכם? כיצד תעבירו הלאה את התובנות והחוויות שלכם אל המאמינים העלובים, האומללים והאדוקים שרעבים וצמאים לצדק וממתינים לכם שתורעו אותם כצאן? אילו טיפוסים ממתינים שתורעו אותם? האם אתם יכולים להעלות בדעתכם? האם אתם מודעים לעול שאתם נושאים על כתפיכם, לשליחותכם ולאחריותכם? איפה תחושת השליחות ההיסטורית שלכם? כיצד תשרתו כמדריכים לעידן הבא? האם יש לכם תחושה חזקה של מדריכים? כיצד תסבירו את אדון הכל? האם הוא באמת אדון כל היצורים החיים וכל החומר בעולם? אילו תוכניות יש לכם להתקדמות של שלב העבודה הבא? כמה בני אדם מחכים לכם שתורעו אותם? האם המטלה שהוטלה עליכם כבדת משקל? בני האדם האלה אומללים, עלובים, עיוורים ואובדים המייללים בחשכה, "איפה הדרך?" כמה הם משתוקקים שהאור יירד אליהם כמו כוכב נופל, ויפזר את כוחות החושך שדיכאו את בני האדם מזה שנים כה רבות. מי יודע באיזה קוצר רוח הם מייחלים לכך, ועד כמה הם משתוקקים לכך יומם ולילה? בני האדם האלה, אשר סובלים עמוקות, נותרים כלואים במרתפי החשכה, ללא תקווה להשתחרר, אפילו ביום שבו האור יאיר. מתי הם יפסיקו לבכות? הנפשות השבריריות האלה שמעולם לא זכו למנוח בהחלט סובלות מאוד. החבלים חסרי הרחמים וההיסטוריה הקפואה במקומה בודדו אותם. מי שמע אי-פעם את יללותיהם? מי ראה אי-פעם את פניהם האומללים? האם אי-פעם חשבתם כמה צער וחרדה שוכנים בלבו של אלוהים? כיצד הוא יכול לראות את האנושות התמימה שהוא ברא במו ידיו סובלת כאלה עינויים? אחרי הכל, האנושות היא אותם יצורים חסרי מזל שהורעלו. על אף שהם שרדו עד היום הזה, מי היה מעלה על דעתו שהשטן הרעיל אותם זה מכבר? האם שכחתם שאתם נמנים עם הקורבנות? מתוך אהבתכם לאלוהים, אתם לא מוכנים לחתור להושיע את הניצולים? האם אתם לא מוכנים להתאמץ ככל יכולתכם כדי לגמול לאלוהים, שאוהב את האנושות כילדיו? כיצד אתם מפרשים את היותכם כלים המשמשים את אלוהים כדי לחיות את חייכם יוצאי הדופן? האם אתם באמת נחושים ובטוחים מספיק כדי להביא לידי ביטוי חיים משמעותיים של אדם אדוק המשרת את אלוהים?

התכלית של ניהול האנושות

אם בני האדם יוכלו להבין לחלוטין את הנתיב הנכון של החיים האנושיים וכן את מטרת ניהולו של אלוהים את האנושות, הם לא יוקירו כאוצר את עתידם וגורלם האישיים בלבם. הם כבר לא ירצו לשרת את הוריהם הגרועים מחזירים וכלבים. האין עתידו וגורלו של האדם זהה ל"הוריו" העכשוויים לכאורה של פטרוס? הם פשוט כמו בשרו ודמו של האדם. האם היעד, העתיד של הבשר והדם, יהיה לראות את אלוהים בעוד האדם בחיים, או שמא היעד יהיה שנפש האדם תפגוש באלוהים לאחר המוות? האם הבשר והדם יגיעו מחר לכבשן אדיר כמו בצרות, או שמא הם יהיו באש הבוערת? שאלות כאלה שנוגעות לשאלה אם בשרו של האדם יסבול פורענות או סבל הן החדשות הגדולות ביותר שמדאיגות יותר מכל כל אדם בר דעת ושפוי שנמצא בזרם הזה, הלא כן? (כאן, המילה "סבל" מתייחסת לקבלת ברכות. סבל פירושו שהניסיונות העתידיים יועילו ליעדו של האדם. המילה "פורענות" מתייחסת לחוסר יכולת לעמוד איתן, או נפילה בפח. לחלופין, פירוש הדבר שהאדם ייקלע למשברים מצערים במהלך אסונות, שקשה לשמר את חייו, ושאינו יעד ראוי לנפשו.) בני האדם מצוידים בהיגיון בריא, אך אולי מה שהם חושבים לא תואם לגמרי את מה שההיגיון שלהם צריך להיות מצויד בו. הסיבה לכך היא שהם די בורים, ושהם דבקים בדברים בעיוורון. צריכה להיות לכולם תפיסה יסודית של הדברים שעליהם להיווכח בהם, ועליהם לברר בפרט במה עליהם להיווכח במהלך הצרה (כלומר במהלך הזיכוכן בכבשן), ובמה עליהם להיות מצוידים בניסיון האש. אל תשרתו תמיד את הוריהם (כלומר את הבשר והדם) שהם כמו חזירים וכלבים וגרועים מנמלים ורמשים. מה הטעם להתייגר לגבי זה, לחשוב כל כך קשה ולשבור את הראש? בשר והדם לא שייכים לכם, אלא שהם נתונים בידיו של אלוהים, שלא רק שולט בכם אלא גם מפקד על השטן. (במקור, הכוונה הייתה שהבשר והדם שייכים לשטן. משום שהשטן גם נתון בידיו של אלוהים, אפשר היה לנסח זאת רק כך. זאת מכיוון שמשכנע יותר לומר זאת כך – זה מרמז שבני האדם לא נמצאים לגמרי בתחומו של השטן, אלא נתונים בידיו של אלוהים.) אתם חיים תחת ייסורי הבשר והדם, אך האם בשרכם שייך לכם? האם הוא נתון לשליטתכם? מה הטעם לשבור את הראש על כך? מה הטעם להתחנן באופן אובססיבי בפני אלוהים למען הבשר והדם המצחינים שלכם, שגונו וקוללו זה מכבר, וכן חוללו בידי רוחות טמאות? מה הטעם תמיד לשמור על מקורביו של השטן קרוב אל לבכם? האם אתם לא דואגים שהבשר והדם יהרסו את עתידכם האמיתי, את התקוות המופלאות שלכם ואת היעד האמיתי של חייכם?

לא קל לצעוד בנתיב של היום. אפשר לומר שקשה למצוא אותו, ושהוא נדיר במיוחד לאורך העידנים. עם זאת, מי היה מאמין שדי היה בבשרו ודמו של האדם כדי להשמיד אותו בבת אחת? העבודה של היום בהחלט יקרה כמו הגשם באביב ויקרת ערך כמו אדיבותו של אלוהים אל האדם. יחד עם זאת, אם האדם לא ידע את תכלית עבודתו היום, או אם הוא לא יבין את מהות האנושות, כיצד ייתכן שידובר ביקירותו ובערכו? הבשר והדם לא שייך לבני האנוש עצמם, ולכן איש לא יכול להבין בבירור מה יהיו יעדו בפועל. אף על פי כן, עליכם לדעת היטב שאדון הבריאה ישיב אל מעמדה המקורי את האנושות, שאותה הוא ברא, ושהוא ישחזר את צלמה המקורי

מבריא אתה. הוא ייקח בחזרה לחלוטין את נשמת החיים שהוא נפח באדם, וייקח בחזרה את עצמותיו ואת בשרו, וישיב את הכל אל ארון הבריאה. הוא ישנה את האנושות לגמרי ויחדש אותה לחלוטין, והוא ייקח בחזרה מהאדם את כל הירושה שבמקור לא הייתה שייכת לאנושות אלא הייתה רכושו של אלוהים. הוא כבר לא ייתן אותה לאנושות. זאת מכיוון שאף אחד מהדברים האלה לא היה שייך לאנושות במקור. אלוהים ייקח את כולם בחזרה – לא מדובר בגזלה לא הוגנת, אלא בשחזור השמיים והארץ למצבם המקורי, ובשינוי וחידוש של האדם. זה היעד ההגיוני של האדם, על אף שאולי הוא לא יחזור לאחר ייסורי הבשר והדם כפי שבני האדם מדמינים. אלוהים לא רוצה את שלדי הבשר אחרי השמדתו של הבשר, אלא את יסודותיו המקוריים של האדם שהיו שייכים לאלוהים בראשית. לפיכך, אלוהים לא יחסל את האנושות או ישמיד את בשרו ודמו של האדם לחלוטין, מכיוון שבשרו ודמו של האדם אינם רכוש פרטי ששייך לאדם. במקום זאת, מדובר בלוואי של אלוהים, אשר מנהל את האנושות. איך ייתכן שאלוהים יחסל את בשרו של דמו של האדם למען "הנאתו" שלו? כעת, האם באמת הרפיתם מכל הדברים שנובעים מבשרכם, שאפילו לא שווה פרוטה? אילו יכולתם לתפוס אפילו שלושים אחוזים מהעבודה של אחרית הימים (רק שלושים אחוזים, כלומר תפיסה של עבודתה של רוח הקודש כיום, וכן את העבודה שדבר האל עושה באחרית הימים), הרי שלא הייתם ממשיכים "לשרת" או לכבד כהורה את בשרכם ודמכם, שהושחתו מזה שנים, כפי שאתם עושים כיום. עליכם להבין באופן יסודי שבני האנוש שרויים כעת במצב חסר תקדים, ושהם כבר לא ימשיכו להתקדם קדימה כמו גלגלי ההיסטוריה. בשרכם המעופש מכוסה כבר מזמן בזבובים, ולכן איך ייתכן שיהיה לו הכוח להשיב לאחור את גלגלי ההיסטוריה, שאלוהים אפשר להם להמשיך עד היום? איך ייתכן שהוא יגרום לשעון האילים של אחרית הימים לתקתק שוב ולהמשיך להניע את מחוגיו עם כיוון השעון? איך ייתכן שהוא ישנה מחדש את העולם שאפוף כעת בערפל סמיך למראית עין? האם בשרכם ודמכם יכולים להחיות את ההרים והנהרות? האם בשרכם ודמכם, שיש להם רק תפקיד מועט, יכולים באמת לשחזר עולם אנושי כמו זה שאתם כמהים אליו? האם אתם באמת יכולים לחנך את צאצאיכם להפוך ל"בני אנוש"? האם אתם מבינים זאת עכשיו? למי בדיוק שייך הבשר שלכם? כוונתו המקורית של אלוהים להכנת האדם, להפיכת האדם למושלם ולשינוי האדם לא הייתה לתת לכם מולדת יפהפייה או להעניק מנוחה שלוה לבשרו ודמו של האדם. במקום זאת, הוא שאף לעשות זאת למען כבודו ועדותו, למען הנאתה היתרה של האנושות בעתיד, וכדי שבני האדם יזכו ליהנות ממנוחה במהירה. ובכל זאת, הוא לא שאף לעשות זאת למען בשרכם ודמכם, מכיוון שהאדם הוא ההון של ניהולו של אלוהים, ומכיוון שבשרו ודמו של האדם הם בסך הכל לוואי. (אדם הוא עצם עם רוח וגוף גם יחד, ואילו בשר הוא רק פריט ניתן להשחתה. פירוש הדבר הוא שהבשר הוא כלי למען תוכנית הניהול.) עליכם לדעת שהפיכת בני האדם למושלמים על ידי אלוהים, השלמתם והזכייה בהם הביאו רק חרבות ומכות לבשרם ודמם, והביאו סבל אינסופי, שריפה באש, שיפוט חסר רחמים, ייסורים וקללות, וכן ניסיונות ללא קץ. זה הסוד והאמת מאחורי העבודה של ניהול האדם. יחד עם זאת, כל הדברים האלה מכוונים נגד בשרו ודמו של האדם, וכל חודי החנית של העוינות מכוונים ללא רחמים אל עבר בשרו ודמו של האדם (מכיוון שהאדם היה חף מפשע במקורו). כל זה נועד למען כבודו ועדותו של אלוהים, ולמען ניהולו. זאת משום שעבודתו לא נועדה רק למען האנושות, אלא גם למען כלל התוכנית ולמען הגשמת רצונו המקורי כשהוא ברא את האנושות. לפיכך, אולי תשעים אחוזים ממה שבני האדם חווים הוא סבל וניסיונות של אש, אך יש מעט מאוד ימים מתוקים ושמחים שבשרו ודמו של

האדם כמהו להם, אם בכלל, והוא אפילו יותר לא מסוגל ליהנות מרגעים שמחים כבשר ודום ולבלות ערבים יפהפיים עם אלוהים. הבשר והדם מטונפים, ולכן מה שבשרו של האדם רואה או נהנה ממנו אינו אלא הייסורים שאלוהים ממית, שאותם האדם לא מקבל בברכה, ואשר נדמה שחסר להם היגיון רגיל. הסיבות לכך הן שאלוהים יבטא את טבעו הצודק, שאותו האדם לא מקבל בברכה, שאלוהים לא סובלני כלפי עבירותיו של האדם, ושהוא מתעב אויבים. אלוהים חושף בגלוי את כל טבעו בכל אמצעי שנדרש, וכך היא חותם את העבודה של הקרב בן ששת אלפי השנים בינו לבין השטן – העבודה של הושעת האנושות כולה ושל השמדת השטן הישן !

מהותו וזהותו של האדם

למען האמת, הם לא מאוכזבים – הם ראו את העבודה שאלוהים עשה במשך ששת אלפים שנה עד היום הזה, מכיוון שלא נטשתי אותם. במקום זאת, משום שאבותיהם אכלו את פרי עץ הדעת טוב ורע שאותו השטן הגיש להם, הם נטשו אותי ואימצו חיים של חטא. הטוב שייך לי, ואילו הרע שייך לשטן שמרמה אותי למען החטאים. אני לא מאשים את האדם, ואני לא משמיד אותו ללא רחמים או מטיל עליו ייסורים ללא כל חמלה, מכיוון שהרשע לא היה שייך לאנושות, במקורו של דבר. לפיכך, אף על פי שבני ישראל ההם צלבו אותי, בני האדם שממתינים למשיח וליהוה ואשר כמהים לבואו של ישוע המשיח, לא שכחו את הבטחתי. זאת משום שלא זנחתי אותם. אחרי הכל, לקחתי דם כראיה לברית שכרתי עם האדם. העובדה הזו הפכה לברית הדמים החרוטה בלבם של בני אדם צעירים ותמימים כפי שבהמות מסומנות בברזל מלוכלך וכמו הדו-קיום הנצחי של השמיים והארץ. מעולם לא רימתי את הנפשות המסכנות שגאלתי, שזכיתי בהן, ואשר אוהבות אותי יותר מאשר את השטן, אחרי שהועדתי אותם מראש ובחרתי אותן. לפיכך, בני האדם האלה מצפים בלהיטות לשובי וממתינים בקוצר רוח לפגוש אותי. מאחר שמעולם לא מחקתי את הברית שכרתי איתם בדם, אין זה פלא שהם מחכים לי בלהטות. אני אלכוד את השיים האלה שאבדו לפני שנים, מכיוון שתמיד אהבתי את בני האדם. העניין הוא רק שיסודות של רוע נוספו לטוב בבני האדם. אני אזכה בנפשות המסכנות שאוהבות אותי ואשר כבר אהבתי בעבר, אך איך ייתכן שאכניס לביתי את הרשעים שמעולם לא אהבו אותי ואשר התנהגו אליי כאויבים? לא אכניס למלכותי את צאצאיו של השטן ואת צאצאיו של הצפעוני ששונאים אותי, מתנגדים אליי, מתקיפים אותי ומקללים אותי, אף על פי שכרתי ברית דמים עם האדם. עליכם לדעת מדוע אני מבצע את העבודה, ולמען מי אני עושה זאת. האם אהבתכם מלאה בטוב או ברע? האם אתם באמת מכירים אותי כפי שהכירו אותי דוד ומשה? האם אתם באמת משרתים אותי כפי שאברהם שירת אותי? נכון שאני הופך אתכם למושלמים, אך עליכם לדעת את מי תייצגו ולמי תהיה תוצאה זהה לזו שלכם. בחייכם, האם יש לכם קציר משמח ועשיר באמצעות חוויה של עבודתי? האם הוא שופע ופורה? עליכם לבחון את עצמכם. במשך שנים עמלתם למעני, אך האם אי-פעם זכיתם בדבר? האם שיניתם דבר הוא השגתם דבר? בתמורה לכך שאתם חווים קשיים, האם אתם הופכים להיות כמו פטרוס שנצלב, או כמו פאולוס שהוכה אפיים ארצה וקיבל אור גדול? עליכם להיות מודעים לדברים האלה. אני לא מדבר וחושב ללא-הרף על

חייכם, הקטנים יותר מגרגיר החרדל, אשר גודלו כגודלו של גרגיר חול. למען הכנות, האנושות הוא מושא הניהול שלי. יחד עם זאת, אני לא מתייחס לחיי האדם, שאותו שנאתי בעבר, אך לאחר מכן אימצתי אותו שוב לחיכי, כאל חלק חשוב של הניהול שלי. עליכם להבין בבירור מה באמת הייתה הזהות הקודמת שלכם, ואת מי שירתם כעבדים? לפיכך, אני לא משתמש בפניהם של בני האדם כפניו של השטן בתור חומרי גלם לניהול, מכיוון שבני האדם הם לא חפצים שבריריים. עליכם להיזכר בגישתי כלפיכם בראשית, ובאופן שבו התייחסתי אליכם באותה עת, שהייתה לה חשיבות מעשית לא מבוטלת. עליכם לדעת שה"כובעים" שעל ראשיכם לא חסרי בסיס. אני מניח שכולכם יודעים שלא הייתם שייכים במקור לאלוהים, אלא שהשטן לכד אתכם לפני זמן רב וששירתם בביתו כמשרתים נאמנים. שכחתם אותי זה מכבר, מכיוון שאתם לא נמצאים בביתי מזה זמן רב, אלא שאתם שרויים בידיו של השטן. בני האדם שהושעתי הם אלה שהועדתי מזמן ושאותם גאלתי, ואילו אתם נפשות אומללות שהוצבו בקרב בני האדם כיוצאות מן הכלל. עליכם לדעת שאתם לא שייכים לבית דוד או לבית יעקב, אלא שאתם שייכים לבית מואב, שבניו הם צאצאים לשבט גויים. זאת מכיוון שלא כרתי איתכם ברית, אלא רק ביצעתי עבודה ודיברתי בקרבכם, והובלתי אתכם. דמי לא נשפך למענכם. אני רק מבצע עבודה בקרבכם למען העדות שלי. האם לא ידעתם זאת? האם עבודתי היא באמת כמו ישוע המדמם למוות במקומכם? עברתי השפלה אדירה כזו למענכם שלא לצדק. אלוהים, הנקי מכל חטא, למעשה בא למקום שהוא כמו מקום לכלבים ולחזירים, אשר הוא מתועב ודוחה במיוחד, ולא ראוי למגורי אדם. יחד עם זאת, שרדתי את כל ההשפלות האכזריות האלה למען כבודו של אבי ולמען העדות הנצחית. עליכם להכיר את התנהלותכם ולהבין שאתם לא ילדים שנולדו ל"משפחות עשירות ורבות השפעה", אלא רק צאצאיו חסרי הכל של השטן. אתם לא חלוצים מקרב בני האדם, ואין לכם זכויות אדם או חירות. במקור, לא היה לכם שום חלק גם בברכות מהאנושות וגם באלה ממלכות שמיים. זאת מפני שאתם בני האדם בני המעמד הנמוך ביותר מכל האנושות, ומעולם לא הקדשתי מחשבה לעתידכם. לפיכך, על אף שתוכנתי המקורית דורשת שתהיה לי היום האמונה להפוך אתכם למושלמים, זו עבודה חסרת תקדים, מפני שמעמדכם עלוב מדי, ומשום שבמקור, לא היה לכם חלק באנושיות. האין זאת ברכה לבני האדם?

בני האדם שהושעתי הם נפשות שחילצתי מכור המצרף לפני זמן רב – הנבחרים שאותם ביקרתי לפני זמן רב – מכיוון שהם כמהים להופעתי המחודשת בקרבם. הם אוהבים אותי, והם חרטו על לבם את הברית שלי, שאותה כרתי בדם, משום שאני אוהב אותם. הם כמו השיים האבודים שמחפשים אותי מזה שנים רבות, והם טובים, ולפיכך, אני קורא להם בני ישראל טובים ומלאכים קטנים ושובי לב. לא הייתי סובל כזו השפלה אילו הייתם בקרבם. זאת מפני שהם אוהבים אותי יותר מאשר הם אוהבים את חייהם שלהם, ומפני שאני אוהב אותם כדבר היפה ביותר מכל הדברים. זאת משום שבראתי אותם ושהם שייכים לי. הם מעולם לא שכחו אותי. אהבתם עולה על אהבתכם, והם אוהבים אותי במסירות רבה יותר מאשר אתם אוהבים את חייכם שלכם. הם נשמעים לי כמו שיוני שלום קטנות נשמעות לרקיע, ובמסירות רבה יותר מאשר אתם נשמעים לי. וזאת מפני שהם צאצאיו של יעקב, מזרע אדם, ומפני שהם נמנים על נבחריי, מפני שאני אוהב אותם מזה זמן רב, ואפילו יותר מאשר אני אוהב אתכם, ומפני שאתם מרדניים מדי, מפני שהתנגדותכם חמורה מדי, מפני שאתם מזלזלים בי יותר מדי, מפני שאתם קרים אליי, מפני שאתם אוהבים אותי מעט מדי, ומפני שאתם שונאים אותי יותר מדי. אתם בזים לעבודתי ומתעבים את מעשיי יותר מדי. בניגוד אליהם, אתם מעולם לא התייחסתם אל מעשיי כאל אוצר. במקום זאת,

אתם מתעבים אותם בעיניים אדומות מרוב חרדה, ממש כמו השטן. איפה הציות שלכם? איפה האופי שלכם? איפה האהבה שלכם? מתי הפגנתם את יסוד האהבה הטמון בכם? מתי התייחסתם ברצינות לעבודתי? רחמו על המלאכים החביבים האלה שמצפים לי בכליון עיניים וסובלים רבות בהמתנה לבואי בכליון עיניים, מכיוון שאני אוהב אותם כל כך. עם זאת, מה שאני רואה היום הוא עולם כל כך בלתי אנושי שאין לו שום קשר אליהם. אינכם חושבים שמצפונכם נעשה קהה חושים ואדיש לפני זמן רב? אינכם חושבים שאתם הזוהמה שמונעת את האיחוד ביני לבין המלאכים החביבים שלי? מתי לא המתנתם לשובי? מתי לא חיכיתם להתאחד איתי? מתי לא ציפיתם לבלות ביחד איתי ימים יפים ולסעוד איתי? האם אי-פעם הבנתם מה אתם עושים היום? כלומר, משתוללים ברחבי העולם, זוממים זה נגד זה, מוליכים שולל איש את רעהו, מתנהגים בבוגדניות, בסודיות וללא בושה, לא יודעים את האמת, מתאפיינים בשחיתות ובהונאה, מנהיגים חנופה, רואים בעצמכם כנכונים וטובים יותר מהזולת, ניחנים ביהירות ופועלים בפראות, כמו חיות פרא, ובקשיחות, כמו מלך החיות – האם זה צלמו של בן אנוש? אתם חצופים וחסרי היגיון. מעולם לא התייחסתם אל דברי כאל אוצר, אלא אימצתם גישה מלאת בוז. כך, מהיכן יבואו הישגים, חיים אנושיים אמיתיים ותקוות יפהפיות? האם הדמיון הראוותני שלכם באמת יחלץ אתכם בלוע הטיגריס? האם הוא באמת יחלץ אתכם מהאש הבורעת? האם הייתם נופלים עד למיקומכם הנוכחי אילו באמת התייחסתם לעבודתי כאל אוצר שלא יסולא בפז? האם ייתכן שבאמת לא ניתן לשנות את גורלכם? האם אתם מוכנים למות עם חרטה כזו?

מהי הזהות הטבעית של האדם ומהו ערכו?

אתם הופרדתם מהבוץ, ובכל מקרה, אלוהים בחר בכם מהפסולת, הטינופת ובני האדם השנואים. הייתם שייכים לשטן,^[8] ופעם הוא רמס אתכם והכתים אתכם. זו הסיבה לכך שנאמר שהופרדתם מהבוץ, ושאתם לא קדושים, אלא שאתם עצמים בלתי אנושיים שהשטן הפך לפני זמן רב לאווילים. זה התיאור המתאים ביותר עבורכם. עליכם להבין שאתם יצירי טומאה שמצויים במים מעופשים ובבוץ, בניגוד ליצורים שטוב לתפוס, כגון דגים וחסילונים, משום שלא ניתן להפיק מכם שום הנאה. באופן בוטה, אפשר לומר שאתם חברים במעמד החברתי הנמוך ביותר – בעלי חיים גרועים יותר מחזירים וכלבים. למען הכנות, תיאורכם במונחים כאלה הוא לא הגזמה או הפרזה, אלא דרך לפשט את העניין. תיאורכם במונחים כאלה הוא למעשה דרך לרחוש אליכם כבוד. לא די בתובנות, בדיבור ובהתנהגות שלכם כבני אדם, ובכל הדברים בחייכם – לרבות מעמדכם בבוץ – כדי להוכיח שזהותכם "יוצאת מגדר הרגיל".

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "לוי"

בני האדם שלא לומדים דבר ולא יודעים דבר אינם אלא חיות, הלא כן ?

מה השיטה הראויה ביותר לעיסוק בנתיב של היום ? כאילו דמות עליכם לראות את עצמכם בעיסוקכם ? עליכם לדעת כיצד להתמודד עם כל דבר שקורה לכם כעת, בין שמדובר בניסיונות או בסבל, בייסורים חסרי רחמים או בקללות – עליכם לשקול את כל הדברים האלה בקפידה. מדוע אני אומר זאת ? משום שאחרי הכל, מה שקורה לכם הוא רצף של ניסיונות קצרים. אולי הדבר לא גורם לכם ללחץ נפשי רב כעת, ולכן אתם מניחים לדברים פשוט לשוט על פניכם ולא מתייחסים אליהם כאל עושר יקר ערך למען עיסוקכם בהתקדמות. אתם יותר מדי חסרי זהירות ! אתם למעשה מקבלים את העושר יקר הערך הזה כעננים המרחפים לנגד עיניכם, ואתם לא נוצרים בלבכם את מפחי הנפש קצרי הטווח האלה אשר נדמה שלא מקשים עליכם במיוחד. אתם פשוט משקיפים בקור רוח ולא נותנים לדברים להיכנס ללבכם, אלא רק רואים בהם מחסומים שנתקלים בהם מדי פעם בפעם. אתם כל כך שחצנים ! אתם פשוט מאמצים גישה מלאה בוז כלפי כל מתקפה עזה ורוגשת שפוקדת אתכם, ולפעמים אתם אפילו מחייכים בקרירות וחושפים סבר פנים של אדישות. זאת משום שמעולם לא חשבתם מדוע אתם שוב ושוב סובלים כאלה "פורענויות". האם ייתכן שאני עד כדי כך לא הוגן עם בני האדם ? האם אני רק נטפל לפגמים קטנים שלכם ? על אף שחשיבתכם לא רצינית כפי שתיארתי אותה, ההתנהגות הרוגעת הזו מבטאת את העולם הפנימי של לבכם באופן מלא חיים. מיותר לומר שמה שנסתר בעומקי לבכם אינו אלא עלבונות חסרי התחשבות וגווני אינסופיים של צער שכמעט אף אחד מלבדכם לא יכול לראות. זאת משום שסבלתם ניסיונות כאלה שאתם חשים שהם כל כך לא הוגנים, ולכן אתם משליכים כך עלבונות. משום הניסיונות האלה, אתם מרגישים שהעולם כה שומם, ולכן אתם מלאים במרה שחורה. אתם לא רואים במכה אחר מכה ובהטלת משמעת אחרי הטלת משמעת כהגנה הטובה ביותר, אלא שאתם רואים בהן פרובוקציות בלתי סבירות מהשמיים או עונשים ראויים עבורכם. אתם כה בורים ! אתם כיסיתם את הזמנים הטובים ביותר בחשכה, ללא רחמים, ואתם רואים את כל הניסיונות היפהפיים החוזרים והנשנים כמתקפות אויב. אתם לא מסוגלים להתאים את עצמכם לסביבה, ויתרה מזאת, אתם לא מוכנים להתאים את עצמכם. זאת משום שאתם לא מוכנים לזכות בדבר מהייסורים החוזרים והנשנים, שאתם רואים כאכזריים. אתם לא מחפשים או ומגששים, ואתם נכנעים לרצון שמיים – יעדכם הסופי הופך למיקומכם הנוכחי. הייסורים שאתם רואים כאכזריים לא שינו את לבכם כלל ולא חדרו אל לבכם. במקום זאת, הם רק פצעו אותו. אתם רק רואים את "הייסורים האכזריים" האלה כאויב בחיים האלה, אך לא זכיתם בדבר. אתם כל כך צדקנים ! נדיר שאתם סבורים שאתם עוברים ניסיונות כאלה משום שאתם כה מתועבים. במקום זאת, אתם סבורים שאתם מולכם, ויתרה מזאת, אתם אומרים שאני תמיד נטפל לפגמים קטנים שלכם. עד עתה, כמה אתם מבינים באמת ממה שאני אומר וממה שאני עושה ? אל תחשבו שאתם גאוניים מלידה שכמעט שייכים לשמיים ומיתמרים מעל הארץ. אתם לא חכמים מבני אדם אחרים, ואפשר אפילו לומר שאתם אוילים באופן חמור שכזה בהשוואה לבני אדם בני דעת אחרים על פני האדמה, משום שאתם כה מלאים בעצמכם. מעולם לא תפסתם כלל עד כמה אתם נחותים. נדמה שכל הדברים שאני עושה בהירים לכם כשמש. האמת היא שאתם לא בני אדם בני דעת כהוא

זה. הסיבה לכך היא שאין לכם מושג מה אני עתיד לעשות, ושאתם יודעים אפילו פחות מכך מה אני עושה בימים אלה. זו הסיבה לכך שאני אומר שאתם פשוט לא יכולים להשתוות לחקלאי ותיק שלא מבין את החיים האנושיים אך מסתמך על ברכות משמיים למען החקלאות. אתם כל כך מזלזלים בחיים שלכם עצמכם ואתם לא יודעים מה המוניטין שלכם עצמכם ומכירים את עצמכם עוד פחות מזה. אתם יותר מדי "יהירים ומתנשאים"! אני באמת מודאג מהאופן שבו נערי שעשועים או גבירות עדינות כמותכם יהיו מסוגלים לעמוד בהתקפות של רוחות וגלים רבים וסוערים יותר. לנערי השעשועים האלה לא אכפת כלל מהסיבה שהם נקלעו אליה כעת. נדמה שזה עניין פעוט – הם לא מתייחסים לדברים האלה כלל. הם לא שליליים והם לא רואים בעצמם עלובים. במקום זאת, הם עדיין מטיילים להנאתם ופוסעים ברחבי ה"שדרות" תוך שהם מנפנפים על עצמם במניפה. ל"אישים" האלה שלא לומדים ולא יודעים דבר אין מושג מדוע אני אומר להם את הדברים האלה. הם רק יודעים שיש להם מבט מעט נועז בעיניים, ולאחר מכן, דרכיהם הרעות לא משתנות. לאחר שהם עוזבים, הם ממשיכים להשתולל בעולם ולהתייגר ולרמות. הבעת פניםם משתנה במהירות רבה מדי – אתם עדיין מוליכים אותי שולל כך. אתם כל כך חצופים! והגבירות העדינות הצעירות האלה באמת מגוחכות. הן שומעות את האמירות הבהולות שלי, הן רואות את הסיבה שהן שרויות בה, והן לא יכולות שלא להזיל דמעות. הן מעוותות את גופן כאילו הן מנסות להיות שובות לב. זה כל כך דוחה! הגבירה רואה את שיעור קומתה שלה ושוכבת במיטה ונשארת שם, ובוכה ללא מעצורים, כמעט כאילו היא עומדת להיחנק. מהמילים האלה, היא רואה את הילדותיות והעליבות שלה, ולאחר מכן, היא עולה על גדותיה בשליליות. היא בוהה באוויר, ואין אור בעיניה. היא לא מתלוננת, והיא לא שונאת אותי – היא פשוט כל כך שלילית עד כדי כך שהיא אפילו לא זזה. היא גם לא לומדת ולא יודעת דבר. לאחר שהיא נפרדת ממני, היא שוב מתבדחת וצוהלת, והצחוק הזה שנשמע כמו פעמוני כסף הוא ממש כמו "נסיכת פעמוני כסף". בעת ובעונה אחת, הן גם שבריריות מדי וגם חסרים להן רחמים עצמיים! כולכם, הסחורה הפגומה בקרב בני האנוש – יותר מדי חסרה לכם אנושיות! אתם לא יודעים אהבה עצמית או הגנה עצמית מה הן, אתם לא מבינים מהו היגיון, אתם לא מחפשים את הדרך האמיתית או אוהבים את האור האמיתי, ואתם במיוחד לא יודעים כיצד לנצור את עצמכם בלבכם. פעם אחר פעם, דחקתם את דברי ההוראה שלי לשולי דעתכם, ואפילו השתמשתם בהם כבידור בזמן הפנאי שלכם. תמיד השתמשתם בהם כקמיע משל עצמכם. כשהשטן מאשים אתכם, אתם פשוט מתפללים מעט. כשאתם שליליים, אתם ישנים, וכשאתם שמחים, אתם מתרוצצים בשיגעון. כשאני נוזף בכם, אתם מנידים בראשכם וקדים קידה, אך כשאתם עוזבים אותי, אתם צוחקים בפראות. מבין בני האדם, אתם תמיד הרמים ביותר, ומעולם לא חשבתם על עצמכם כשחצנים ביותר. אתם תמיד יהירים ומתנשאים, מרוצים מאוד מעצמכם וגאוותנים באופן מדהים. איך ייתכן ש"גבר צעיר", "גבירה צעירה", "אדון" או "גבירה" שלא לומדים ולא יודעים דבר יתנהגו אל דבריי כאל אוצר יקר? אשאל אתכם מעבר לזה – מה באמת למדתם מדבריי ומעבודתי כל הזמן הזה? התכסיסים שלכם חכמים יותר? בשרכם ודמכם מתוחכמים יותר? גישתכם כלפיי יותר מלאת בוז? אומר לכם בכנות: העבודה הרבה הזו שלי למעשה הגבירה את האומץ שלכם, שהיה בעבר כזה של עכבר. הפחד שלכם ממני פוחד מדי יום ביומו מפני שאני רחום מדי. מעולם לא השתמשתי בשיטות אלימות כדי להעניש את הבשר שלכם. ייתכן שאני מדבר בחומרה בעיניכם, אך רוב הזמן, אני מקבל אתכם בחיוך ובקושי מותח עליכם ביקורת פנים אל פנים. ובמיוחד משום שאני תמיד מתחשב בחולשות שלכם, הגענו למצב שבו אתם מתייחסים

אליי כפי שהנחש מתייחס אל החקלאי טוב הלב. אני באמת מעריך את כישרונם של בני האדם לאמוד את הזולת בקפידה – זה בהחלט כישרון יוצא דופן ומדהים! אני אגיד לכם את האמת. לא חשוב אם יש לכם לב מלא יראה כיום. אני לא מודאג או חרד, אך גם אספר לכם שאתם, ה"גאונים", שלא לומדים ולא יודעים דבר, תיהרסו בסופו של דבר משום החוכמה הקטנונית של ההערצה העצמית שלכם. אתם תהיו אלה שיסבלו, ואתם תהיו אלה שיחוו ייסורים. לא אשתטה ואמשיך ללוות אתכם אל הגיהנום כדי להמשיך לסבול, משום שאתם ואני לא שייכים לאותו סוג. אל תשכחו שאתם ברואים שקיללתי, ואשר אני מלמד אותם ומושיע אותם. אין בכם דבר שאני כמה אליו. בלי קשר לתזמון של העבודה שלי, אני לא סובל מתמרונים מצד אף אדם, אירוע או דבר. אפשר לומר שהגישה שלי לאנושות ותפיסתי אותה תמיד נותרו בעינן. אתם לא מוצאים חן בעיני כלל, מפני שאתם לוואי של הניהול שלי. בשום אופן אין לכם חוזקות רבות יותר מאלה של שום דבר אחר. אני ממליץ לכם תמיד לזכור שאתם לא יותר מברואים! אף על פי שאתם חיים איתי, עליכם לדעת את מעמדכם ולא לחשוב שאתם מרוממים יותר מדי. אפילו אם אני לא מותח עליכם ביקורת או מטפל בכם, ואפילו אם אני מקבל אתכם בחיוך, זו לא הוכחה לכך שאני ואתם שייכים לאותו סוג. עליכם לדעת שאתם מחפשים את האמת, ושאתם עצמכם לא האמת! עליכם להשתנות בהתאם לדבריי בכל עת – אסור לכם לחמוק מזה. אני מציע לכם ללמוד משהו בעודכם בעיצומי הזמנים המופלאים האלה, בזמן שההזדמנות הנדירה הזו כאן, ולא לנסות להונות אותי. אתם לא צריכים להשתמש בחנופה כדי להונות אותי. חיפושכם אותי לא נועד רק למעני – הוא נועד למענכם!

העם הנבחר בסין לא יכול לייצג אף אחד משבטי ישראל

בית דוד קיבל את הבטחתו של יהוה, וזו הייתה המשפחה שקיבלה את הירושה של יהוה. במקור, זה היה אחד משבטי ישראל שהיה שייך לעם הנבחר. באותו זמן, יהוה פסק חוק למען בני ישראל שכל היהודים ששייכים לבית דוד – כל אלה שייולדו לבית דוד – יקבלו את ירושתו של יהוה. הם יקבלו פי מאה יותר ויזכו במעמד של הבנים הבכורים. באותו זמן, הם היו המרוממים ביותר מבין בני ישראל – היה להם המעמד הגבוה ביותר מבין כל משפחות ישראל, הם שירתו את יהוה ישירות בבית המקדש, בלבוש כוהנים ועם כתרים על ראשיהם. באותו זמן, יהוה קרא להם משרתים נאמנים וקדושים, והם זכו בהערכתם של כל שבטי ישראל האחרים. לפיכך, באותו זמן, התייחסו אל כולם בכבוד כאל אדונים – זו הייתה עבודתו של יהוה בעידן החוק. כיום, הם עדיין משרתים כך את יהוה בבית המקדש, ולכן הם תמיד יהיו מלכים שיהוה משח. איש לא יכול לגזול מהם את הכתר שלהם, ואיש לא יכול לשנות את שירותם, משום שהם היו שייכים לבית דוד מההתחלה. זה מה שיהוה העניק להם. הסיבה לכך שאתם לא שייכים לבית דוד היא שאתם לא שייכים לעם ישראל, אלא שאתם שייכים לבית שנמצא מחוץ לישראל. בנוסף, אופייכם הוא לא עבודת יהוה, אלא התנגדות אליו, ולכן אין לכם זהות כמו זו של צאצאי בית דוד, ולכן אתם לא בין אלה שיקבלו את ירושתו. אתם בפרט לא אלה שיקבלו פי מאה יותר. בישראל באותו זמן, היו הרבה בתים שונים והרבה שבטים שונים, אך כולם היו העם הנבחר. יחד עם זאת, ההבדל

בין ישראל לארצות אחרות הוא שבישראל, בני האדם עוברים סיווג, מתבצעת הבדלה בין מעמדותיהם בפני יהוה, ומקומו של כל אדם נקבע בהתאם לשבט שלו הוא שייך. בארצות מחוץ לישראל, בני האדם לא יכולים סתם להתייחס לעצמם כבדרך אגב כבני בית דוד, או כבנים לבית יעקב או לבית משה. מעשה כזה יבוא בסתירה לעובדות – אסור להשתמש באופן שגוי בשמותיהם של^[8] שבטי ישראל בארצות אחרות. בני האדם מרבים להשתמש באופן שגוי בשמות דוד, אברהם, עשו וכו', או שהם אומרים: "קיבלנו את אלוהים כעת, ולכן אנחנו שייכים לבית יעקב." אמירת דברים כאלה אינה אלא היקש אנושי חסר בסיס, והיא לא נובעת ישירות מיהוה, ולא נובעת מהרעיונות שלי עצמי. אלה שטויות אנושיות צרופות! ממש כמו נואם שמבלבל בין טוב ורע, בני האדם חושבים את עצמם לצאצאי דוד או לבני משפחתו של יעקב ללא כל בסיס, והם מאמינים שהם ראויים לכך. האם בני האדם לא יודעים שיהוה משח את בני בית דוד לפני זמן רב, ושהוא לא משח את עצמו למלך? עם זאת, יש בני אדם רבים שטוענים ללא בוש שהם צאצאים לבית דוד – בני האדם כה יהירים! האמת היא שאין לענייני ישראל כל קשר לגויים – אלה שני דברים שונים, והם לגמרי מנותקים זה מזה. רק בני עם ישראל רשאים לדון בענייני ישראל, אך הגויים לא מעורבים כלל, ואין קשר בין העבודה שנעשית כעת בקרב הגויים לבין עם ישראל. מה שנאמר בנוגע לגויים נקבע לפי מה שאני אומר בימים אלה, והעבודה שנעשית בישראל לא יכולה לשמש מודל לסוג העבודה שנעשית בקרב הגויים. דבר כזה היה מוכיח שאלוהים טיפש מדי ושמרני מדי, הלא כן? רק כשהעבודה תתחיל להתפשט בקרב הגויים, יתגלה מה שנאמר עליהם ותתגלה התוצאה שלהם. על כן, דברי העבר של בני האדם, "אנחנו צאצאים של דוד", או "ישוע הוא בן דוד", מגוחכים אפילו יותר. העבודה שלי ממודרת. לא הייתי מתייחס לאייל כאל סוס. העבודה מובחנת לפי סדר ההתרחשות שלה.

מה אתם מבינים בנוגע לברכות?

אף על פי שבני האדם שנולדים בעידן הזה נתונים להשחתה מצד השטן ושדים מטונפים, נכון גם שהם מסוגלים לזכות בישועה אדירה בזכות ההשחתה הזו – השחתה רבה אף יותר מכמות הבהמות המאכלסות את ההרים והמישורים, ומהנכסים המשפחתיים שאיוב זכה בהם, והיא גם רבה יותר מהברכות שאיוב קיבל מיהוה לאחר הניסיונות שהוא עבר. רק אחרי שאיוב עבר את ניסיון המוות, הוא יכול היה לשמוע את דברי יהוה. איוב שמע את קול יהוה בסערה, אך הוא לא ראה את פניו של יהוה ולא הכיר את טבעו. מה שאיוב זכה בו היה הרכוש המוחשי שמסב עונג גשמי והילדים היפים ביותר מכל ילדי הסביבה וכן הגנה ממלאכי השמים. הוא מעולם לא ראה את יהוה, ועל אף שהוא היה צדיק, הוא מעולם לא הכיר את טבעו של יהוה. על אף שבני האדם של ימינו עניים באופן זמני בכל הנוגע להנאות חומריות או חווים סביבה חיצונית עוינת גיליתי לבני האדם העלובים ביותר

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "שמותיהם של".

את טבעי, שאותו מעולם לא חשפתי בפני האנושות בעידני העבר, ואשר תמיד היה סודי, וכן גיליתי להם את התעלומות שלי עוד מלפני העידנים ואף הענקתי להם את הישועה האדירה ביותר. זו הפעם הראשונה שעשיתי זאת. מעולם לא עשיתי עבודה כזו בעבר, ועל אף שאתם ירודים מאוד בהשוואה לאיוב, הדברים שזכיתם בהם והדברים שראיתם מתעלים בהרבה על הדברים שאיוב נחשף אליהם. על אף שסבלתם כל מיני סוגים של סבל ועינוי, הסבל הזה שונה מהניסיונות שאיוב עבר, אלא שהוא המשפט והייסורים שבני האדם קיבלו משום מרדנותם והתנגדותם, ומשום טבעי הצודק. אלה משפט צודק, אלה ייסורים צודקים וקללה צודקת. איוב היה אחד שייך לבני ישראל – הוא היה אחד מהצדיקים שקיבלו את אהבתו ורחמי האדירים של יהוה. הוא לא עשה שום מעשים רעים ולא התנגד ליהוה. במקום זאת, הוא היה מסור ליהוה בנאמנות, והוא עבר ניסיונות כתוצאה מהצדיקות שלו, וחווה ניסיונות יוקדים משום שהוא היה משרת נאמן של יהוה. בני האדם היום כפופים למשפט ולקללה שלי משום הטינופת והרשע שלהם. אף על פי שהסבל שלהם שונה לחלוטין ממה שעבר על איוב כשהוא איבד את מקנהו, את רכושו, את משרתיו, את ילדיו ואת כל יקירי לבו, מה שבני האדם סובלים הוא הזיכוכ והבערה היוקדים. מה שחמור יותר ממה שאיוב חווה הוא שסוג הניסיון הזה לא פוחת או מבוטל משום חולשתם של בני האדם, אלא שהוא מתמשך זמן רב עד היום האחרון של חייהם. מדובר בעונש, משפט, קללה – זוהי בערה חסרת רחמים, ומעבר לכך, זו ה"ירושה" שהאנושות זכאית לה. זה מה שמגיע לבני האדם, וזה המקום שבו אני מבטא את הטבע הצודק שלי. זו עובדה ידועה. אולם הדברים שבני האדם זכו בהם מתעלים בהרבה על מה שהם סבלו כעת. הדברים שסבלתם הם בסך הכל עכבות שנובעות מטיפשות, אך הרווח שלהם גדול פי מאה מהסבל שלכם. על פי חוקי ישראל בתנ"ך, כל מי שיתנגד לי, כל מי שימתח עליי ביקורת בגלוי וכל מי שלא יצטרך בדרכי אך יעלה לי בתעוזה קורבנות גסים יושמד ללא ספק באש המקדש, או שכמה מבני העם הנבחר יסקלו אותו למוות. אפילו צאצאי ביתם וקרובים ישירים אחרים שלהם יסבלו את הקללה שלי, ובעולם הבא, הם לא יהיו בני חורין, אלא עבדי עבדיי, ואני אגלה אותם אל בין הגויים, והם לא יהיו מסוגלים לחזור למולדתם. על סמך מעשיהם והתנהגותם, חומרת הסבל שעוברים בני האדם כיום לא קרובה לחומרת הענישה שסבלו בני ישראל. האמירה שמה שאתם סובלים כעת הוא עונש אינה חסרת שחר, והסיבה לכך היא שבאמת חציתם את הגבול, ואם הייתם שייכים לעם ישראל, הייתם מצטרפים לשורותיהם של החוטאים הנצחיים, ובני ישראל היו קורעים אתכם לגזרים לפני זמן רב, וכן הייתם נשרפים באש משמיים בבית מקדשו של יהוה. ובמה זכיתם כעת? מה קיבלתם, וממה נהניתם? גיליתי את הטבע הצודק שלי בכם, אך הדבר החשוב ביותר שגיליתי הוא הסבלנות שלי לגאולת האנושות. אפשר לומר שכל מה שעשיתי בכם הוא עבודה של סבלנות, שהכל נועד למען הניהול שלי, ושמעבר לכך, הכל נועד למען הנאתה של האנושות.

על אף שאיוב עבר ניסיונות מיהוה, הוא בסך הכל היה איש צדיק שעבד את יהוה, ואפילו במהלך הניסיונות האלה, הוא לא התלונן עליו, אלא נצר בלבו את מפגשו עם יהוה. לא זו בלבד שבני האדם של ימינו לא נוצרים בלבם את נוכחותו של יהוה, אלא שהם דוחים את הופעתו, בזים לה, מתלוננים עליה ושמים אותה ללעג. אתם זכיתם ביותר ממעט, הלא כן? האם הסבל שלכם באמת היה כה רב? הסבל שלכם היה רב יותר מזה של מרים ויעקב? האם ההתנגדות שלכם הייתה זעומה? האם ייתכן שהדרישות שהצבתי לכם והדברים שדרשתי מכם היו רבים מדי וקשים מדי? חרון אפי יצא רק על בני ישראל שהתנגדו אליי, ולא כוון עליכם, ואתם זכיתם רק במשפט חסר

הרחמים שלי ובחשיפות וכן בזיכוכ יוקד ללא מעצורים. אף על פי כן, בני האדם עדיין מתנגדים ומסרבים לי ללא שמץ של ציות. ויש אפילו כאלה מתנכרים אליי ודוחים אותי. בני אדם כאלה לא טובים מחבורתם של קורח ורתן בהתנגדותה למשה. לבם של בני האדם קשה מדי, ואופיים עיקש מדי. הם לעולם לא משנים את דרכם הישנות. הדיבור שלי חושף אותם במערומיהם כמו זונות לאור יום, ודבריי כה חמורים עד שהם "לא נאותים", והם חושפים את אופיים של בני האדם לאור היום. אולם בני האדם רק מנידים בראשם, מזילים דמעות מעטות ובקושי חשים רגשות עצובים כלשהם. ברגע שזה נגמר, הם עזים כמו מלך חיות הפרא בהרים ואין להם מודעות כלל. כיצד יכולים בני אדם עם טבע כזה לדעת שהם נהנו מברכות רבות פי יותר ממאה מאלה של איוב? כיצד הם יכולים לגלות שהדברים שהם נהנים מהם הם ברכות שבקושי נראו כמותן לאורך כל העידנים, ואשר אף אדם לא נהנה מהן בעבר? כיצד תודעתם של בני האדם תוכל להרגיש את הברכה הזו שטומנת בחובה ענישה? למען הכנות, כל מה שאני דורש מכם הוא שתהיו מסוגלים להיות מודל לעבודתי ושתהיו עדים לטבע שלי בכללותו ולכל מעשיי, ושתוכלו להשתחרר מהחולי שפולט השטן. אולם האנושות תמיד נגעלת מעבודתי והיא תמיד עוינת כלפיה במכוון. איך ייתכן שאדם כזה לא יעורר אותי להשיב את חוקי ישראל ולהוציא עליהם את חרון אפי כלפי ישראל? אף על פי שיש ביניכם בני אדם רבים ש"נשמעים" לי, יש אפילו יותר בני אדם ביניכם שהם מהסגנון של חבורת קורח. ברגע שאזכה בכבודי המלא, אקח את האש מהשמיים ואשרוף אותם עד אפר. עליכם לדעת שכבר לא אטיל ייסורים על בני האדם בדבריי, אך לפני שאעשה את עבודת ישראל, אשרוף עד היסוד את בני האדם שהם מהסגנון של חבורת קורח, אשר מתנגדים לי ואותם סילקתי לפני זמן רב. כבר לא תהיה לאנושות הזדמנות ליהנות ממני, אך כל מה שהם יראו יהיה החמה וה"להבות" שלי מהשמיים. אני אחשוף את סופם של כל בני האדם, ואחלק את כל בני האדם לקטגוריות שונות. ארשום בפניי כל מעשה מרד שלהם, ואז אסיים את עבודתי, כדי שסופם של בני האדם ייקבע בהתאם לפסק הדין שלי בעודי על פני האדמה, וכן בהתאם לגישתם כלפיי. בבוא העת, שום דבר לא יכול לשנות את סופם. בני האדם עוד יגלו את סופם שלהם! אני אתן את סופם של בני האדם לאב שבשמיים.

עד כמה אתם מבינים את אלוהים?

בני האדם מאמינים באלוהים מזה זמן רב, אך רובם לא מבינים את המילה הזו, "אלוהים". הם רק נוהים קדימה בבלבול. אין להם מושג מדוע בדיוק האדם צריך להאמין באלוהים או מהו אלוהים בדיוק. אם בני האדם יודעים רק להאמין באלוהים ולהיות חסידיו, אך לא יודעים מהו אלוהים ולא מבינים את אלוהים, זו הבדיחה הגדולה ביותר בעולם, הלא כן? על אף שבני האדם ראו תעלומות שמימיות רבות עד היום, ועל אף שהם שמעו על ידע מעמיק רב שאף אדם לא תפס בעבר, הם עדיין לא מבינים כלל חלק מהאמיתות הבסיסיות ביותר שטרם חשבו עליהן. ייתכן שיש כאלה שיאמרו: "אנחנו מאמינים באלוהים מזה שנים רבות. איך ייתכן שאנחנו לא יודעים מהו אלוהים? האם זה לא זלזול בנו?" אך לאמיתו של דבר, על אף שכולם חסידים שלי כיום, איש לא מבין כלל את כל העבודה הנוכחית הזו. הם לא תופסים אפילו את השאלות הפשוטות והקלות ביותר, וקל וחומר שהם לא

תופסים שאלות מורכבות כגון אלה הנוגעות לאלוהים. עליכם לדעת שהשאלות שאתם מתעלמים מהן ושאתם לא מסוגלים לפתור הן השאלות שאתם צריכים להבין יותר מכל. זאת משום שאתם יודעים רק לנהות אחרי ההמון, מבלי לשים לב ומבלי להתייחס למה שעליכם להצטייד בו. האם אתם באמת יודעים מדוע עליכם להאמין באלוהים? האם אתם באמת יודעים מה הוא אלוהים? האם אתם באמת יודעים מה הוא האדם? כבני אדם שמאמינים באלוהים, אם לא תצליחו להבין את הדברים האלה, תאבדו את הכבוד השייך למאמיניו של אלוהים, הלא כן? עבודתי היום היא זו: לגרום לבני האדם להבין את מהותם, להבין את כל מה שאני עושה, ולהכיר את פניו האמיתיים של אלוהים – זו הפעולה המסכמת של תוכנית הניהול שלי, השלב האחרון בעבודתי. זו הסיבה שאני מספר לכם מראש את כל תעלומות החיים, כדי שכולכם תוכלו לקבל אותן ממני. מכיוון שזו העבודה של העידן הסופי, עליי לספר לכם את כל אמיתות החיים שמעולם לא הפנמתם, אפילו אם אתם לא מסוגלים לספוג אותן ואם אתם לא מסוגלים לשאת אותן, משום שאתם פשוט יותר מדי לקויים ובלתי ערוכים. אני רוצה לסיים את עבודתי, לגמור את העבודה ההכרחית שלי וליידע אתכם באופן מלא במה שאני מטיל עליכם לעשות, פן תתעו שוב ותיפלו בפח שהשטן טומן לכם כשירד החושך. יש דרכים רבות שנשגבות מתפיסתכם, ודברים רבים שאתם לא מבינים. אם כל כך בורים. אני מכיר את שיעור קומתכם וכן את החסרונות שלכם. לפיכך, על אף שיש מילים רבות שלא תהיו מסוגלים לספוג, אני בכל זאת רוצה לומר לכם את כל האמיתות האלה שמעולם לא הפנמתם. זאת משום שאני מודאג תמיד שמשום שיעור הקומה הנוכחי שלכם, לא תוכלו לשאת עליי עדות. אני לא מזלזל בכם. אתם כולכם חיות שלא עברו את ההכשרה הרשמית שלי, ובאמת יש ספק עד כמה כבוד טמון בכם. על אף שהשקעתי מאמצים אדירים בעבודתי עליכם, נדמה שכמעט אין בכם יסודות חיוביים, ואילו את היסודות השליליים ניתן לספור על עשר אצבעות והם משמשים רק כעדויות המביישות את השטן. כמעט כל מה שיש בכם חוץ מזה הוא הרעל של השטן. אתם נראים לי כבני אדם שכבר לא יוכלו לזכות בישועה. לכן, כפי שהדברים נראים כעת, אני מביט בהתנהגויותיכם השונות ואני סוף-סוף יודע מה שיעור הקומה האמיתי שלכם. זו הסיבה שאני תמיד דואג לכם: אם האדם היה מנהל את חייו בכוחות עצמו, האם הוא היה במצב טוב יותר מאשר מצבו הנוכחי? האם אתם לא מודאגים משיעור קומתכם הבוסרי? האם באמת תוכלו להיות כמו עם ישראל הנבחר, ולהיות נאמנים לי ורק לי בכל מצב? התכונות שאתם מדגימים הן לא השוכבות של ילדים שהתרחקו מהשגחת הוריהם, אלא החייתיות שמתפרצת כשבעלי חיים נמצאים מחוץ להישג שוטו של אדונייהם. עליכם להכיר את אופייכם, שהוא גם החולשה המשותפת שלכם והמחלה המשותפת שלכם. לכן אני רק מפציר בכם היום לשאת עליי עדות. אל תתנו למחלה הישנה שלכם להתעורר שוב בשום אופן. הדבר החשוב ביותר הוא לשאת עדות. זה לב לבה של עבודתי. עליכם לקבל את דבריי בדיוק כפי שמרים קיבלה את התגלותו של יהוה כשהוא בא אליה בחלום – קודם להאמין בי ואז להישמע לי. רק זה נחשב לטוהרה. זאת מכיוון שאתם אלה ששומעים את דבריי יותר מכל, ואלה שאני מברך יותר מכל. אני נותן לכם את כל נכסי יקרי הערך ומרעיף עליכם הכל ממש. עם זאת, יש הבדל בין מעמדכם ומעמדם של בני ישראל, והם רחוקים זה מזה כמרחק מזרח ומערב. אולם בהשוואה אליהם, אתם מקבלים כל כך הרבה יותר. בעוד שהם ממתינים נואשות שאופיע בפניהם, אתם מבטים איתי ימים נעימים וחולקים איתי את עושרי. בהשוואה אליהם, מה נותן לכם את הזכות לצווח ולהתווכח איתי ולדרוש חלקים מנכסיי? האם אתם לא מקבלים מספיק? אני נותן לכם כל כך הרבה, אך מה שאתם נותנים

לי בתמורה הוא עצבות וחרדה קורעות לב ותרעומת ואי שביעות רצון בלתי נלאות. אתם דוחים מדי, אך אתם גם מעוררי רחמים. לפיכך, אין לי ברירה אלא לבלוע את התרעומת שלי ולהביע את ההתנגדויות שלי בפניכם שוב ושוב. לאורך אלפי שנות העבודה האלה, מעולם לא הבעתי התנגדות כלשהי בפני האנושות קודם לכן, מפני שגיליתי שלאורך תולדות התפתחותה של האנושות, רק ההונאות ביניכם הן הדברים המפורסמים ביותר. הן כמו ירושות יקרות שהוריש לכם האב הקדמון העתיק והמפורסם ביותר שלכם. כמה שאני שונא את החזירים והכלבים התת-אנושיים האלה. אתם יותר מדי חסרי מצפון! האופי שלכם שפל מדי! לבכם קשה מדי! אילו לקחתי את הדברים האלה שלי ואת העבודה הזו שלי לעם ישראל, הייתי זוכה בכבוד כבר מזמן. אך לא כך ביניכם. ביניכם יש רק הזנחה אכזרית, אדישות ותירוצים. אתם יותר מדי חסרי רגש וחסרי ערך!

עליכם להקדיש את כל כולכם למען העבודה שלי. עליכם לעשות עבודה שמועילה לי. אני רוצה לספר לכם את כל הדברים שלא ברורים לכם כדי שתוכלו לקבל ממני את כל מה שחסר לכם. על אף שהפגמים שלכם רבים מספור, אני מוכן להמשיך בעבודה שאני צריך לעשות עליכם, להעניק לכם את רחמי האחרונים כדי שתוכלו לקבל ממני תועלת ולזכות בכבוד שנעדר מכם, ושהעולם לא ראה כמוהו מעולם. עבדתי שנים כה רבות, אך אף אדם לא הכיר אותי מעולם. אני רוצה לספר לכם סודות שמעולם לא סיפרתי לאף אחד אחר.

בקרב בני האדם, הייתי הרוח שהם לא היו יכולים לראות, הרוח שהם מעולם לא היו יכולים לבוא איתה במגע. משום שלושת שלבי העבודה שלי עלי אדמות (בריאת העולם, הגאולה וההשמדה), אני מופיע בקרבם בזמנים שונים (לעולם לא בפומבי) כדי לעשות את עבודתי בקרב בני האדם. הפעם הראשונה שבה נכנסתי אל קרבם של בני האדם הייתה במהלך עידן הגאולה. מובן שהופעתי בקרב המשפחה היהודית. לפיכך, הראשונים שראו את אלוהים בא אל פני האדמה היו בני העם היהודי. הסיבה לכך שעשיתי את העבודה הזו באופן אישי הייתה שרציתי להשתמש בהתגלמותי כבשר ודם כקורבן חטאת בעבודת הגאולה שלי. על כן, הראשונים שראו אותי היו היהודים בעידן החסד. זו הייתה הפעם הראשונה שעבדתי כבשר ודם. בעידן המלכות, עבודתי היא לכבוש בני אדם ולהפוך אותם למושלמים, ולכן אני עושה שוב את עבודת הרעייה כבשר ודם. זו הפעם השנייה שבה אני עובד כבשר ודם. בשני השלבים האחרונים של העבודה, מה שבני האדם באים איתו במגע הוא כבר לא הרוח הנסתרת והבלתי ניתנת למגע, אלא אישיותה של רוח האל שמתגשמת כבשר ודם. לפיכך, בעיני האדם, הפכתי שוב לבן אדם ללא המראה או התחושה של אלוהים. מעבר לכך, האל שבני האדם רואים אינו רק זכר אם כי גם נקבה, וזה מדהים ומבלבל אותם יותר מכל. פעם אחר פעם, עבודתי היוצאת מהכלל מנפצת אמונות ישנות שהוחזקו מזה שנים רבות מאוד. בני האדם נדהמים! אלוהים הוא לא רק רוח הקודש, הרוח הזו המועצמת שבעתיים, הרוח המקיפה הזו, אלא גם אדם, אדם רגיל, אדם שגרתי באופן מובהק. הוא לא רק זכר, אלא גם נקבה. הם דומים בכך ששניהם נולדו לבני אנוש, והם שונים בכך שאחד מהם הוא תולדה של רוח הקודש, והשנייה נולדה לבני אנוש אך נבעה ישירות מרוח האל. הם דומים בכך ששתי ההתגלמויות של אלוהים כבשר ודם מבצעות את עבודתו של אלוהים האב, והם שונים בכך שהאחד עושה את עבודת הגאולה, והשנייה עושה את עבודת הכיבוש. שניהם מייצגים את האב, אך האחד הוא אדון הגאולה המלא בנדיבות ורחמים, והשנייה היא אלוהי הצדק המלא חמה ומשפט. האחד הוא המפקד העליון שישיק את עבודת הגאולה, והשנייה היא אלוהים הצודק שישלים את עבודת הכיבוש. האחד הוא ההתחלה, והשנייה היא הסוף. האחד הוא בשר ודם ללא חטא, והשנייה היא בשר ודם

שמשלים את הגאולה, ממשיך את העבודה ולעולם לא שייך לחטא. שניהם אותה הרוח, אך הם שוכנים בגופים שונים של בשר ודם, והם נולדו במקומות שונים. והם מופרדים בכמה אלפי שנים. עם זאת, העבודות של שניהם משלימות זו את זו באופן הדדי, ולעולם לא סותרת זו את זו. אפשר לדבר עליהן בנשימה אחת. שניהם בני אדם, אך האחד הוא תינוק ממין זכר והשני הוא עוללה ממין נקבה. לאורך כל השנים הרבות האלה, מה שבני האדם ראו לא היה רק רוח האל ולא רק אדם, זכר, אלא גם דברים רבים אחרים שלא תואמים את התפיסות האנושיות, לפיכך הם לעולם לא מסוגלים לתפוס אותי. הם ממשיכים להאמין בי למחצה ולהטיל בי ספק למחצה, כאילו אני קיים אך בכל זאת אני גם חלום אשליות. זו הסיבה לכך שעד עצם היום הזה, בני האדם עדיין לא יודעים מה אלוהים הינו. האם באמת אפשר לסכם אותי במשפט אחד פשוט? האם אתם באמת מעזים לומר: "ישוע אינו אלא אלוהים, ואלוהים אינו אלא ישוע"? "האם אתם נועזים עד כדי כך שאתם יכולים לומר: "אלוהים אינו אלא הרוח, והרוח אינה אלא אלוהים"? האם אתם חשים בנוח לומר "אלוהים הוא רק אדם הלוכש בשר ודם"? האם באמת יש לכם האומץ לטעון ש"צלמו של ישוע הוא בסך הכל צלמו האדיר של אלוהים"? האם אתם מסוגלים להסביר באופן מעמיק את טבעו וצלמו של אלוהים באמצעות יכולת הניסוח שלכם? האם אתם באמת מעזים לומר: "אלוהים ברא רק את הזכר בצלמו ודמותו, ולא את הנקבה"? אם אתם אומרים את זה, הרי שאף נקבה לא תימנה על נבחריי ועל אחת כמה וכמה שהנקבות לא יהיו שייכות לאנושות. כעת, האם אתם באמת יודעים מה אלוהים הינו? האם אלוהים אנושי? האם אלוהים הוא רוח? האם אלוהים באמת זכר? האם רק ישוע יכול להשלים את העבודה שאני רוצה לעשות? אתם תבחרו רק אחת מההצהרות לעיל כדי לסכם את מהותי, תהיו מאמינים נאמנים אך בורים לחלוטין. אם אני עובד בהתגלמות כבשר ודם פעם אחת בלבד, האם אתם תוחמים אותי? האם אתם באמת יכולים להעיף מבט אחד ולהבין אותי לאשורי? האם אתם באמת יכולים לסכם אותי לחלוטין רק הודות למה שנחשפתם לו במהלך החיים שלכם? ואם אני עושה עבודה דומה בשתי ההתגלמויות שלי, איך תתפסו אותי? האם תשאירו אותי לנצח על הצלב? האם ייתכן שאלוהים יהיה פשוט כמו שאתם אומרים?

על אף שאמונתכם כנה מאוד, אף אחד מביניכם לא מסוגל להסביר אותי לעומק, ואף אחד מכם לא מסוגל להעיד באופן מלא על כל העובדות שאתם רואים. חשבו על כך. כעת רובכם מזניחים את חובתכם, ובמקום זאת רודפים אחר דברים של בשר ודם, מפטמים את הבשר והדם ונהנים מהבשר והדם בחמדנות. יש לכם אמת מועטה. אם כך, איך תוכלו לשאת עדות על כל מה שראיתם? האם אתם באמת בטוחים שאתם יכולים להיות העדים שלי? אם יום יבוא ולא תהיו מסוגלים להעיד על כל מה שראיתם כיום, הרי שתאבדו את התפקיד של יציר נברא. לא תהיה עוד כל משמעות לקיום שלכם. לא תהיו ראויים להיות בני אנוש. אפשר אפילו לומר שלא תהיו בני אנוש יותר! עשיתי כמות אינסופית של עבודה עליכם. אולם משום שנכון לעכשיו, אתם לא לומדים דבר, לא יודעים דבר ועובדים לשווא, כשאני אצטרך להרחיב את עבודתי, אתם תבהו בריקנות, לא יהיו מילים בפיכם ותהיו חסרי תועלת לחלוטין. האם זה לא יהפוך אתכם לחוטאים של כל הזמנים? כשזה יהיה יקרה, האם לא תחושו חרטה עמוקה ביותר? האם לא תשקעו בדכדוך? אני לא עושה את כל העבודה הזו כעת מתוך עצלנות ושעמום, אלא כדי להניח יסוד לעבודתי העתידית. אני לא מצוי במבוי סתום ועליי להמציא משהו חדש. עליכם להבין שהעבודה שאני עושה היא לא משחק ילדים אלא שהיא מייצגת את אבי. עליכם לדעת שאני לא עושה את הכל בעצמי, אלא שאני מייצג את אבי. לצד זאת, תפקידכם הוא אך ורק ללכת אחריי, להישמע לי, להשתנות ולהעיד. מה שעליכם

להבין הוא מדוע אתם צרכים להאמין בי. זו השאלה החשובה ביותר שכל אחד מכם צריך להבין. למען כבודו, אבי הועיד את כולכם עבורי עוד כשהוא ברא את העולם. הוא הועיד אתכם אך ורק למען העבודה שלי ולמען כבודו. אתם מאמינים בי בזכות אבי. אתם חסידים שלי משום שאבי הועיד אתכם. אתם לא בחרתם דבר מכך. חשוב עוד יותר שתבינו שאתם אלה שאבי העניק לי כדי שתעידו למעני. משום שהוא העניק אתכם לי, עליכם לציית לדרכים שאני מעניק לכם ולדרכים ולדברים שאני מלמד אתכם, מכיוון שחובתכם היא לציית לדרכיי. זו התכלית המקורית של אמונתכם בי. לכן אני אומר לכם שאתם בסך הכל בני האדם שאבי העניק לי כדי שהם יצייתו לדרכיי. עם זאת, אתם רק מאמינים בי. אתם לא שייכים לי, משום שאתם לא משפחת בני ישראל, אלא שאתם מזן הנחש העתיק. כל מה שאני מבקש מכם לעשות הוא לשאת עדות למעני, אך כיום עליכם לצעוד בדרכיי. כל זה למען עדויות עתידיות. אם תתפקדו רק כבני אדם שמקשיבים לדרכיי, לא יהיו לכם ערך והחשיבות של כך שאבי העניק לי אתכם תאבד. מה שאני מתעקש לומר לכם הוא זה: "עליכם לצעוד בדרכיי".

מהו אדם אמיתי

תפקידי הוא לנהל את האדם. מעבר לכך, נגזר עליו שאכבוש אותו כשבראתי את העולם. בני האדם לא יודעים שאכבוש אותם לחלוטין באחרית הימים, וייתכן שהם גם לא מודעים לכך שהעדות לכך שאבי את השטן היא כיבוש בני האנוש המרדניים. אולם כבר אמרתי לאויבי כשהוא נאבק בי, שאכבוש את בני האדם שהשטן שבה וכבר מזמן הפכו לילדיו ולמשרתיו הנאמנים השומרים על ביתו. המשמעות המקורית של המילה "כיבוש" היא הבסה, השפלה. על פי הגדרתו של עם ישראל, פירושה הוא תבוסה מוחלטת, השמדה, והבאת משהו למצב שהוא לא יכול להתנגד לי עוד. אולם כפי שאתם מגדירים זאת כיום, פירושה הוא כיבוש. עליכם לדעת שאני מתכוון להשמיד ולהרוס לחלוטין את המשחית שבקרבם של בני האנוש, כך שהוא לא יוכל עוד למרוד בי, ועל אחת כמה וכמה לא יוכל לקטוע את עבודתי או להפריע לה. לכן, בעיני בני האדם פירוש המילה הוא כיבוש. תהיה הקונוטציה של המונח אשר תהיה, עבודתי נועדה להביס את האנושות. זאת מפני שהאנושות אכן קשורה בניהול שלי, אך ליתר דיוק, האנושות אינה אלא אויבת שלי. האנושות היא השטן המתנגד לי וממרה את פי. האנושות אינה אלא התולדה של השטן שאותו קיללתי. האנושות אינה אלא צאצא הארכי-מלאך שבגד בי. האנושות אינה אלא המורשת של השטן, שאותו דחיתי לפני זמן רב, ואשר מאז הוא האויב העוין שלי. הרקיע מעל האנושות יורד. הוא קודר ואפל ואין בו שום ניצוץ של בהירות, והעולם האנושי שרוי בעלטה מוחלטת, ובעלטה כזו, בן אדם לא יכול לראות את ידו מול פניו, ולא יכול לראות את השמש כשהוא מרים את ראשו. הדרך שלרגליו היא דרך בוצית ומלאה מהמורות, והיא מתעקלת בפיתולי פיתולים. הארץ כולה זרועה גוויות. הפינות החשוכות מלאות בשרידי המתים. הפינות הקרות והמוצללות דחוסות בהמוני שדים המתגוררים שם. בנוסף, גם בכל מקום בעולם האנושי, המוני שדים מופיעים לפרקים. צאצאיהם של בהמות שונות המכוסים בזוהמה נלחמים פנים אל פנים במאבק אכזרי שקולו מעורר אימה בלב. בזמנים כאלה, בעולם כזה, וב"גן עדן ארצי" כזה, היכן

מחפשים את רגעי האושר שבחיים? לאן הולכים למצוא את יעד החיים? האנושות שמזמן נרמסה תחת רגלי השטן, פועלת מהרגע הראשון בצלם השטן, ויתרה מזאת, היא משמשת התגלמות של השטן ומהווה ראייה שנושאת עדות רמה וברורה על השטן. איך ייתכן שבני אנוש כאלה, חלאת אדם מנוונות וצאצאים כאלה של משפחת האדם המושחתת, יישאו עדות על אלוהים? מהיכן מגיע כבודי? היכן ניתן להתחיל לשאת עליי עדות? זאת מכיוון שהאויב שניצב נגדי אחרי שהוא השחית את האנושות, כבר לקח את האנושות – את האנושות שבראתי לפני זמן רב ואשר הייתה מלאה בכבודי ובהבאתי לידי ביטוי – והכתים אותה. הוא חטף ממני את כבודי, ומה שהוא הטמיע באדם הוא רעל עם קורטוב של כיעורו של השטן וקורטוב ממיץ פרי עץ הדעת. בראשית בראתי את האנושות, כלומר בראתי את אבי האנושות, אדם. הייתה לו דמות והיה לו צלם, והוא היה גדוש חיוניות ומלא חיים, ובנוסף, כבודי היה לו לחברה. זה היה היום המכובד שבו בראתי את האדם. לאחר מכן, נוצרה חוה מגופו של אדם, והיא הייתה אם האנושות. כך היו ברואי מלאים בנשמת החיים שלי וגדושים בכבודי. בראתי את אדם במו ידיי והוא היה ייצוג של צלמי. לכן, הפירוש המקורי של "אדם" היה להיות ברוא שלי, שהוטמעו בו החיוניות והכבוד שלי, שהיא בעלת צורה וצלם, עם רוח ונשמת חיים. הוא היה היציר הנברא היחיד שזכה לרוח ושיכול היה לייצג אותי, להיות בצלמי ולזכות בנשמת החיים שלי. בראשית, חוה הייתה בת האנוש השנייה בעלת נשמת החיים שהחלטתי לברוא, כך שהפירוש המקורי של "חוה" היה להיות ברייה שייעודה הוא להמשיך את כבודי, שהיא מלאה בחיוניות ויתרה מזאת, שכבודי מוטמע בה. חוה נבעה מאדם, כך שגם היא הייתה בצלמי, מפני שהיא הייתה בת האנוש השנייה שנבראה בצלמי. הפירוש המקורי של "חוה" היה להיות בת אנוש חיה שקיבלה רוח, בשר ועצם, שהיה העדות השנייה שלי וכן צלמי השני באנושות. הם היו אבי האנושות ואם האנושות, האוצר הטהור והיקר של האדם, ומהרגע הראשון, הם היו ברואים חיים בעלי רוח. עם זאת, השטן לקח את צאצאי אבות האנושות, רמס אותם ושבה אותם, מה שכיסה את העולם האנושי בעלטה גמורה וגרם לכך שהצאצאים האלה לא מאמינים עוד בקיומי. הדבר המתועב עוד יותר הוא העובדה שבו בזמן שהשטן משחית ורומס בני אדם, הוא לוקח באכזריות את כבודי, את עדותי, את החיוניות שהענקתי לבני האדם, את נשמת החיים והחיים שנפחתי לתוכם, את כל כבודי בעולם האנושי ואת כל המאמץ והטרחה שהשקעתי באנושות. האנושות לא נמצאת עוד באור. היא איבדה את כל מה שהענקתי לה, והיא משליכה מעליה את הכבוד שהענקתי. איך ייתכן שבני האדם יכירו בכך שאני אדון כל הברואים? איך ייתכן שהם ימשיכו להאמין בקיומי בשמיים? איך ייתכן שהם יגלו את הביטויים של כבודי בארץ? איך ייתכן שהנכדים האלה יקבלו את האל שאבותיהם יראו אותו כאדון הבריאה שלהם? הנכדים מעוררי הרחמים האלה "העניקו" לשטן בנדיבותם את הכבוד, את הצלם וכן את העדות שהענקתי לאדם וחוה, ואת החיים שהוענקו לאנושות ואשר בהם היא תלויה כדי להתקיים. הם כלל לא שמים לב לנוכחותו של השטן, כשהם נותנים לו את כל כבודי. האין זה המקור להגדרה של "חלאת אדם"? איך ייתכן שאנושות כזו, שדים רשעים שכאלה, גוויות מהלכות שכאלה, דמויות כאלה של השטן, אויבים כאלה שלי, תחזיק בכבודי? אשיב לעצמי את כבודי, את העדות בקרב בני האדם על כך שאני קיים, ואת כל מה שהיה שייך לי בעבר ושנתתי לאנושות לפני זמן רב – אכבוש את האנושות לחלוטין. עם זאת, עליכם לדעת שבני האדם שבראתי היו קדושים שנשאו את צלמי ואת כבודי. במקור, הם לא היו שייכים לשטן, ולא היו נתונים לרמיסתו, אלא ביטוי טהור שלי הנקי מכל שמץ של רעל השטן. על כן, אני מודיע לאנושות שאני רוצה רק את מה שבראתי במו ידיי, את הקדושים

האהובים שלי שלא שייכים לאף ישות אחרת. יתרה מזאת, הם יסבו לי עונג ואראה בהם את כבודי. אולם רצוני הוא לא באנושות שהשטן השחית ואשר שייכת לשטן כיום, שהיא כבר לא בריאתי המקורית. כיוון שאני רוצה להשיב לעצמי את כבודי בעולם האנושי, אכבוש לחלוטין את הניצולים הנותרים של האנושות, כהוכחה לכבודי בניצחוני על השטן. אני רואה בעדותי רק מימוש של עצמי ומושא הנאה. זה רצוני.

האנושות התפתחה במהלך רבבות שנות היסטוריה כדי להגיע למקום שבו היא נמצאת כיום. עם זאת, האנושות של בריאתי המקורית התנוונה זה מכבר. היא חדלה להיות מה שרציתי, ולכן האנושות שאני רואה לנגד עיניי כבר לא ראויה להיקרא אנושות. במקום זאת, בני האדם האלה ראויים להיקרא חלאות אדם שהשטן שבה וגויות מהלכות רקובות שהשטן חי בקרבן ועוטה כלבוש. בני האדם לא מאמינים בקיומי כלל, והם לא מקבלים בברכה את בואי. האנושות רק מגיבה באי-רצון לבקשותיי, מסכימה איתן באופן זמני, ולא חולקת איתי בכנות את השמחה והעצב שבחיים. כיוון שבני אדם רואים בי דבר בלתי נתפס, הם מעמידים פנים באי-רצון שהם מחייכים אליי ונוקטים גישה של חנופה לבעלי סמכויות. זאת משום שבני אדם לא מכירים את עבודתי, וקל וחומר שהם לא יודעים מה רצוני כיום. אדבר אליכם בכנות: בבוא היום, הייסורים של כל מי שעובד אותי יהיו קלים לעומת ייסוריכם. למעשה, מידת אמונתכם בי לא עולה על זו של איוב – ואף אמונתם של הפרושים היהודים גוברת על אמונתכם – ולפיכך, אם יום האש יפקוד אתכם, הסבל שלכם יהיה חמור יותר מזה של הפרושים כשישוע נזף בהם, חמור יותר מזה של 250 המנהיגים שהתנגדו למשה, וחמור יותר מזה של סדום בלהבות שבהן היא נחרבה. כאשר משה היכה בסלע והמים שיהוה העניק פרצו מתוכו, היה זה משום אמונתו. כאשר דוד ניגן מנגינה בשבחי – ולבו היה מלא שמחה – היה זה משום אמונתו. כאשר איוב איבד את המקנה שלו שהתפזר בהרים וכן עושר רב, וכשגופו התכסה בשחין, היה זה משום אמונתו. כשהוא שמע את קולי, קול יהוה, וראה את כבודי, כבוד יהוה, היה זה משום אמונתו. יכולתו של פטרוס ללכת בעקבות ישוע המשיח נבעה מאמונתו. מוכנותו להיצלב למעני ולתת עדות של כבוד גם היא נבעה מאמונתו. כשיוחנן ראה את דמותו רבת הכבוד של בר האנוש, הדבר נבע מאמונתו. כשהוא ראה את חזון אחרית הימים, הדבר נבע קל וחומר מאמונתו. הסיבה לכך שהמוני הגויים לכאורה באומות העולם יקבלו את התגלותי ויגלו ושחזרתי כבשר ודם כדי לעשות את עבודתי בקרב בני האדם, יהיה זה גם כן משום אמונתם. כל בני האדם שדבריי החמורים מכים בהם אך מוצאים בהם נחמה, וכל בני האדם שזוכים בישועה – זה קורה משום אמונתם, הלא כן? מי שמאמין בי ומצוי במצוקה – גם העולם דחה אותו, הלא כן? מי שחי מחוץ לדבריי ובורח מייסורי הניסיון – כל אדם כזה נסחף בעולם ללא מטרה, הלא כן? בני אדם כאלה דומים לעלי שלכת העפים אנה ואנה ללא מקום מנוחה, ועל אחת כמה וכמה ללא דברי הנחמה שלי. על אף שהייסורים והזיכוכ שלי לא רודפים אותם, האין הם קבצנים הנודדים ממקום למקום ברחובות שמחוץ למלכות השמיים? האם העולם הוא באמת מקום מנוחתכם? האם באמת תוכלו לזכות לחיוך קלוש של סיפוק מהעולם בכך שתימנעו מייסוריי? האם באמת תוכלו להשתמש בהנאתכם החולפת כדי להסוות את הריקנות הבלתי ניתנת להסתרה שבלבכם? תוכלו לשטות בכל אחד מבני משפחתכם, אך לעולם לא תוכלו לשטות בי. כיוון שאמונתכם דלה מדי, עד היום הזה עדיין אין לכם היכולת למצוא אף אחת מהנאות החיים. אני מפציר בכם: מוטב להעביר מחצית מחייכם בכנות למעני ולא להעביר את כל חייכם בבינוניות ובחיי הבל למען הבשר הדם, ולשאת את כל הייסורים שבקושי ניתן לשאת. מה תשיגו אם תוקירו את עצמכם כל כך ותמלטו מייסוריי? מה תשיגו אם תסתתרו מייסוריי

הרגעיים אך תקבלו בושה נצחית, ייסורי נצח? למעשה, אני לא מכפיף איש לרצוני. אם בן אדם באמת מוכן להישמע לכל תוכניותיי, יחסי אליו לא יהיה רע. אולם אני דורש שכל בני האדם יאמינו בי, בדיוק כמו שאיוב האמין בי, ביהוה. אם אמונתכם רבה מאמונת תומא, אשבח את אמונתכם, ובנאמנותכם תמצאו את האושר שלי, וללא ספק תמצאו את כבודי בימי חייכם. עם זאת, בני האדם, אשר מאמינים בעולם ובשטן, הקשו את לבם, בדומה להמונים בעיר סדום. גרגירי חול נישאים ברוח אל תוך עיניהם והמנחות של השטן בפיהם, ודעתם המעורפלת שייכת מזמן לשטן, שעשק את העולם. השד עתיק היוםין שבה כמעט את כל מחשבותיהם. כך, האמונה של האנושות חלפה עם הרוח, והאנושות אפילו לא מסוגלת להבחין בעבודתי. כל שביכולתה לעשות הוא לנסות להתמודד באופן עלוב עם המצב או לנתח אותו בצורה גסה, מפני שרעל השטן כבר מושל בה. אכבוש את האנושות מפני שבראתי את בני האדם פעם, ומפני שיתר על כן, היא נהנתה מכל דברי השפע שבראתי. אולם בני האדם גם דחו אותי, ואני לא קיים בלבם. הם רואים בי נטל על קיומם, עד כדי כך שגם כשבני האדם רואים אותי, הם בכל זאת דוחים אותי וחושבים על כל דרך אפשרית להביס אותי. בני האדם לא מניחים לי לטפל בהם ברצינות או לדרוש מהם דרישות מחמירות. הם גם לא מאפשרים את משפטי ואת ייסורי על חטאיהם. הם לא מוצאים עניין בטיפול כזה, אלא מוטרדים ממנו. על כן, עבודתי היא להביס את האנושות שאוכלת ושותה ממני ושמחה בי, אך לא מכירה אותי. אפרוק את בני האדם האלה מנשקם, ואחר כך אשוב למקום משכני עם מלאכיי וכבודי. זאת משום שמעשיהם של בני האדם שברו את לבי לחלוטין ושברו את עבודתי לחתיכות זה מכבר. אני מתכוון להשיב לעצמי את הכבוד שהשטן לקח ממני לפני שהוא הסתלק לו בשמחה והניח לאנושות להמשיך בחייה – להמשיך "לחיות ולעבוד בשלום", להמשיך "לעבוד את האדמה", מבלי שאני מתערב בחייה. אולם עכשיו אני מתכוון להשיב לעצמי את כבודי במלואו מידי השטן, להשיב את הכבוד שיצקתי לתוך האדם בבריאת העולם, ולעולם לא לשוב להעניק אותו לאנושות שעל פני האדמה. זאת משום שלא זו בלבד שבני האדם לא הצליחו לשמר את כבודי, אלא שבמקום זאת הם החליפו אותו בצלם השטן. בני אדם לא מוקירים את בואי, והם לא יעריכו את יום כבודי. הם לא מתענגים על קבלת ייסורי, וקל וחומר שהם לא מוכנים להשיב לי את כבודי. הם גם לא מוכנים להשליך מעליהם את רעל השטן. האנושות עדיין מתעתעת בי ללא-הרף באותו אופן כבעבר, ובני האדם עדיין עוטים את חיוכיהם הבהירים ואת ארשת פניהם השמחה באותו אופן כבעבר. הם לא מודעים לעומק הקדרות שתפקוד את האנושות לאחר שכבודי ייטוש אותם, והם בייחוד לא מודעים לכך שכאשר יבוא יומי לאנושות כולה, יהיה להם קשה יותר מאשר לבני האדם בתקופתו של נח. זאת משום שהם לא יודעים איזה חושך ירד על עם ישראל כשכבודי עזב אותו. זאת משום שעם בוא השחר, האדם שוכח כמה קשה לעבור את חשכת הלילה. כשהשמש תשקע שוב והחושך ירד על האדם, הוא יתאבל שוב ויחשוק את שיניו בחושך. האם שכחתם כמה קשה היה לבני ישראל לשאת את חצח הייסורים שלהם, כשכבודי עזב אותם? עכשיו הוא הזמן שבו אתם רואים את כבודי, וזה גם הזמן שבו אתם חולקים את יום כבודי. האדם יקונן בחשיכה כשכבודי יעזוב את הארץ המטונפת. כעת הוא יום הכבוד שבו אני עושה את עבודתי, וזה גם היום שבו אני פוטר את האנושות מייסורים, מפני שלא אחלוק את זמני העינויים והצרה עם בני האדם. אני רוצה רק לכבוש לחלוטין את האנושות ולהביס לחלוטין את השטן הטמון באנושות.

מה אתם יודעים על אמונה?

באדם קיימת רק המילה הלא ודאית אמונה, אך האדם אינו יודע ממה עשויה האמונה, כל שכן מדוע יש לו אמונה. האדם מבין מעט מדי והאדם עצמו לקוי מדי; יש לו אמונה בי באופן בור וחסר דעת. על אף שאינו יודע מהי אמונה ומדוע יש לו אמונה בי, הוא ממשיך להאמין בכפייתיות. מה שאני מבקש מהאדם הוא לא רק שיפנה אלי בכפייתיות בצורה זו או שיאמין בי באופן מנותק. שכן העבודה שאני עושה היא לשם כך שהאדם יראה אותי ויכיר אותי, לא כדי שהאדם יתרשם ויראה אותי באור חדש בשל עבודתי. בעבר קיימתי אותות ופלאים רבים ועשיתי ניסים רבים. בני ישראל בעתם הראו לי הערצה רבה ורחשו כבוד רב ליכולתי יוצאת הדופן לרפא חולים ולגרש שדים. בעתם, היהודים חשבו שכוחות הריפוי שלי נשגבים ונפלאים. בזכות מעשי הללו הרבים, כולם רחשו לי כבוד, הם חשו הערצה רבה לכל כוחותיי. לכן כל מי שראו אותי עושה ניסים הלך אחריי באדיקות, כך שאלפים הקיפו אותי כדי לחזות בי מרפא חולים. קיימתי אותות ופלאים כה רבים, אך האדם ראה בי רק רופא מוכשר; דיברתי גם דברים רבים ללמד את האנשים הללו בעתם, אך הם ראו בי רק מורה הנעלה על תלמידיו! אפילו בימים אלו, לאחר שבני אדם ראו את דברי ימי עבודתי, פירושם ממשיך להיות שאני רופא מהולל המרפא את החולים ומורה לבורים. והם קבעו שאני האדון הרחום ישוע המשיח. אלו המפרשים כתבי קודש אולי התעלו על כישורי בריפוי, או יתכן אפילו שהם תלמידים שכעת התעלו על מורם, אך אנשים בעלי שם שכאלו, ששמותיהם מוכרים ברחבי העולם, מתייחסים אלי בנחיתות כרופא בלבד! מעשי רבים מהחול אשר על שפת הים, וחוכמתי רבה מזו של כל בני שלמה, אך בני האדם רואים בי רק רופא חסר חשיבות ומורה אלמוני לאדם! כמה מאמינים בי רק כדי שארפא אותם? כמה מאמינים בי רק כדי שאשתמש בכוחותיי לגרש שדים טמאים מגופיהם? וכמה מאמינים בי רק כדי לקבל שלוה ואושר ממני? כמה מאמינים בי רק כדי לדרוש ממני יותר עושר חומרי, וכמה מאמינים בי רק כדי להעביר את החיים הללו בבטחה וכדי להיות בטוחים בעולם הבא? כמה מאמינים בי רק כדי להימנע מסבל הגיהנום ולקבל ברכת שמיים? כמה מאמינים בי רק לשם נוחות זמנית אך אינם מבקשים להרוויח דבר בעולם הבא? כשהבאתי את חרוני על האדם ולקחתי את כל האושר והשלווה שהיו לו בתחילה, האדם הפך ספקני. כשנתתי לאדם את סבל הגיהנום ולקחתי ממנו את ברכות השמיים, חרפת האדם הפכה לזעם. כשהאדם ביקש ממני לרפא אותו, אך אני לא הכרתי בו וחשתי סלידה ממנו, האדם הלך ממני כדי לבקש את דרכי רפואת הרשע והכישוף. כשלקחתי מהאדם את כל אשר דרש ממני, הוא נעלם ללא עקבות. לפיכך, אני אומר שלאדם יש אמונה בי מכיוון שאני נותן יותר מדי חסד ויש הרבה יותר מדי להרוויח. היהודים האמינו בי בשל החסד שבי, והלכו אחרי בכל אשר הלכתי. בני האדם הבורים, בעלי הידע והניסיון המוגבלים, ביקשו רק לראות את האותות והפלאים שקיימתי. הם ראו בי את ראש בית היהודים, המסוגל לבצע את הניסים הגדולים ביותר. לפיכך, כשגירשתי שדים מבני האדם, הם דיברו בינם לבין עצמם בבלבול רב, באומרם שאני אליהו, שאני משה, שאני ראשון לנביאים, שאני הגדול ברופאים. מלבדי האומר שאני החיים, הדרך והאמת, איש לא יכול לדעת את הווייתו או את זהותי. מלבדי האומר שהשמיים הם המקום בו אבי חי, איש לא ידע שאני בן האלוהים

ואלוהים עצמו. מלבדי האומר שאביא גאולה לכל בני אנוש ואפדה את האנושות, איש לא ידע שאני גואל האנושות; בני האדם הכירו אותי רק כאדם נדיב ורחום. ומלבדי שיכול להסביר הכל אודותי, איש לא זיהה אותי ואיש לא האמין שאני בנו של האל החי. לאדם יש רק אמונה שכזו בי והוא מהתל בי בדרך זו. כיצד יוכל האדם לשאת עדות למעני כשהוא רואה אותי כך?

לאדם יש אמונה בי, אך הוא אינו יכול לשאת עדות למעני, ולפני שאצהיר על עצמי, האדם אינו יכול להיות עדי. האדם רואה רק שאני מתעלה על הברואים ועל כל הקדושים, ורואה שהעבודה שאני עושה לא יכולה להיעשות על ידי בני אדם. לפיכך, מהיהודים ועד בני האדם של ימינו, כל מי שחזה במעשי המפוארים פשוט נמלא בסקרנות כלפי, אך אין ברוא שפיו יוכל לשאת עדות למעני. רק אבי נשא עדות למעני, הוא פילס לי דרך בקרב הברואים. שאם לא כן, לא משנה כמה עבדתי, האדם לעולם לא היה יודע שאני אדון הבריאה, שכן האדם יודע רק לקחת, ואין לו אמונה בי בשל עבודתי. האדם מכיר אותי רק כיוון שאני תמים ולא חוטא בשום אופן, כיוון שאני יכול להסביר תעלומות רבות מספור, כיוון שאני נעלה מההמון, או כיוון שהאדם הרוויח רבות ממני. אך מעטים הם המאמינים כי אני אדון הבריאה. לכן אני אומר שהאדם אינו יודע מדוע הוא מאמין בי, הוא אינו יודע את המטרה או המשמעות של האמונה בי. מציאות האדם לוקה בחסר, כך שכמעט ואינו ראוי לשאת עדות למעני. אמונתכם האמתית מעטה מדי ורווחיכם מעטים מדי, כך שעדותכם מעטה מדי. יתר על כן, אתם מבינים מעטים מדי ולוקים בחסר יותר מדי, כך שכמעט ואינכם כשירים לשאת עדות למעשי. אתם נחרצים בוודאי, אך האם אתם בטוחים שתוכלו להעיד בהצלחה על מהות האלוהים? מה שחוויתם וראיתם מתעלה על מה שחוו וראו קדושי ונביאי העבר, אך האם אתם מסוגלים לספק עדות גדולה מדבריהם של אותם קדושי ונביאי העבר? מה שאני מעניק לכם עכשיו מתעלה על משה וגדול מדוד, ובהתאם לכך אני מבקש שעדותכם תתעלה על זו של משה ודבריכם יהיו גדולים מאלו של דוד. אני נותן לכם פי מאה, ובהתאם לכך אני מבקש מכם לגמול לי באותו אופן. עליכם לדעת שאני הוא שמעניק חיים לבני אנוש, ואתם שמקבלים חיים ממני וחייבים לשאת עדות למעני. זוהי חובתכם, שאני מטיל עליכם ושראוי שתעשו עבורי. הענקתי לכם את כל כבודי, והענקתי לכם את החיים שהעם הנבחר, בני ישראל, מעולם לא זכו להם. אתם אמורים לשאת עדות למעני בזכות ולהקדיש לי את בחרותכם ולהקריב את חייכם. מי שאעניק לו מכבודי יישא עדות למעני וייתן את חייו בעבורי. הדבר נקבע מזמן. מזלכם שופר עליכם שאני מעניק לכם מכבודי, וחובתכם היא להעיד על כבודי. אם תאמינו בי רק כדי להרוויח הון, אז עבודתי לא תהיה רבת חשיבות, ואתם לא תמלאו את חובתכם. בני ישראל ראו רק את רחמי, אהבתי וגדולתי, והיהודים העידו רק על אורך אפי וגאולתי. הם ראו רק מעט מעבודת רוחי; ייתכן שרמת ההבנה שלהם הייתה רק חלק הרבבה מתוך מה שאתם ראיתם ושמעתם. מה שראיתם רב אפילו ממה שראו ראשי הכוהנים מקרבם. היום, האמת שהבנתם מתעלה על שלהם; מה שראיתם היום רב משנראה בעידן החוק, כמו גם בעידן החסד, ומה שחוויתם מתעלה אפילו על מה שחוו משה ואליהו. שכן, מה שבני ישראל הבינו היה רק את חוקי יהוה ומה שהם ראו היה רק גבו של יהוה; מה שהיהודים הבינו היה רק גאולת ישוע, מה שהם קיבלו היה רק החסד שהעניק ישוע, ומה שהם ראו היה רק דמותו של ישוע בתוך בית היהודים. מה שאתם רואים היום הוא את כבוד יהוה, גאולת ישוע ואת כל מעשיי היום. שמעתם גם את דברי רוחי, הערכתם את חוכמתי, למדתם להכיר את פלאי ולמדתם אודות טבעי. סיפרתי לכם גם את כל תכנית הניהול שלי. מה שראיתם אינו רק אל אוהב ורחום, אלא אל מלא צדק. ראיתם

את עבודתי המופלאה וידעתם כי אני מלא חרון בוער ומלכות. נוסף על כך, ידעתם שבעבר הבאתי את חרון אפי על בית ישראל והיום הוא בא עליכם. הבנתם יותר מתעלומותיי בשמיים מאשר ישעיה ואף יוחנן; אתם יודעים יותר על נעימותי ונכבדותי מאשר כל קדושי הדורות הקודמים. קיבלתם לא רק את האמת שלי, הדרך שלי, החיים שלי, אלא את החזון וההתגלות הגדולים מאלה של יוחנן. הבנתם תעלומות רבות יותר ואף ראיתם את פני האמתיים; קיבלתם יותר משיפוטי וידעתם יותר אודות טבעי הצודק. כך, למרות שנולדתם באחרית הימים, הבנתכם היא זו של הקודמים והעבר; חוויתם גם את הוויית היום הזה והדבר הושג בידי. מה שאני מבקש מכם אינו בלתי הגיוני, שכן נתתי לכם יותר מדי וראיתם רבות ממני. לפיכך, אני מבקש מכם לשאת עדות למעני כפי שעשו קדושי העבר, וזו משאלת לבי היחידה.

היה זה אבי שנשא עדות למעני, אך אני מבקש לקבל כבוד גדול יותר ושדברי עדות יצאו מפיות הברואים. אז אני נותן לכם את כל כולי במטרה שתמלאו את חובתכם ותביאו לסיומה את עבודתי בקרב בני האדם. עליכם להבין מדוע יש לכם אמונה בי. אם אתם הולכים בעקבותיי רק כדי להיות מתלמדיי או מטופליי, או להפוך לאחד מקדושיי בשמיים, אזי מאמציכם יהיו לריק. הליכה בעקבותיי באופן שכזה היא פשוט בזבוז מאמץ; אמונה שכזו בי היא פשוט בזבוז של ימיכם ובחרותכם. ובסוף לא תקבלו דבר. האין זו עבודת שווא? זה מכבר יצאתי מקרב היהודים ואיני עוד רופא האדם או מרפא לאדם. איני עוד בהמת משא שיכול האדם לנהוג או לשחוט כרצונו; במקום זאת, באתי בקרב בני האדם כדי לשפוט ולייסר את האדם, וכדי שהאדם יכיר אותי. עליכם לדעת שבעבר עבדתי את עבודת הגאולה; בעבר הייתי ישוע, אך לא יכולתי להיות יותר ישוע לנצח, כשם שהייתי בעבר יהוה ולאחר מכן נהפכתי לישוע. אני אלוהי האדם, אדון הבריאה, אך איני יכול לנצח להישאר ישוע או לעולם להיות יותר יהוה. הייתי מה שהאדם החשיב לרופא, אך לא ניתן לומר שאלוהים הוא בסך הכל רופא האנושות. כך שאם אתם מחזיקים בדעות עבר באמונתכם בי, אזי לא תשיגו דבר. לא משנה איך תהללו אותי היום: "כמה אוהב אלוהים את האדם; הוא מרפא אותי ונותן לי ברכות, שלום ושמחה. כמה טוב אלוהים לאדם; אם רק נאמין בו, לא נצטרך לדאוג עוד לכסף וממון...", "עדיין איני יכול לקטוע את עבודתי המקורית. אם אתם מאמינים בי היום, תקבלו רק את כבודי ותהיו ראויים לשאת עדות למעני, וכל היתר יהיה משני. זאת עליכם לדעת בבירור.

עכשיו אתם יודעים באמת מדוע אתם מאמינים בי? האם אתם יודעים באמת את המטרה והמשמעות של עבודתי? האם אתם יודעים באמת מה חובתכם? האם אתם יודעים באמת מהי עדותי? אם אתם רק מאמינים בי, אך כבודי ועדותי אינם נראים בכם, אזי השלכתי אתכם מעלי זה מכבר. אשר לאלו שכבר יודעים הכל, הם מטרד גדול אף יותר בעיניי, ובביתי הם רק אבני נגף. הם עשבים שוטים שינוכשו לחלוטין במהלך עבודתי, ללא כל תפקיד, ולו הזעיר ביותר וללא כל משקל; אני סולד מהם זמן רב. אשר לנטולי העדות, חרון אפי שורה עליהם תמיד ושבטי לא יסור מהם. זה מכבר מסרתי אותם לידי של השטן ואין להם אף ברכה מברכותיי. ביום ההוא, עונשם יהיה גרוע מזה של נשים פותות. כעת אני עושה רק את העבודה שהיא חובתי; אאגד את כל השיבולים לאלומות, יחד עם אותם עשבים שוטים. זוהי עבודתי כעת. עשבים אלו ינוכשו כולם במהלך הניכוש שלי, אז גרגירי החיטה יאספו אל האסמים ואותם העשבים שנוכשו יושלכו אל האש להישרף עד עפר. עבודתי כעת היא רק לאגד את כל בני האדם לצרורות, כלומר, לכבוש אותם לחלוטין. אז אתחיל לנכש כדי לחשוף את קץ כל בני האדם. לכן עליכם לדעת כיצד עליכם להשביע את רצוני כעת וכיצד עליכם לעלות על דרך המלך באמונתכם בי. הדבר שאני מחפש

הוא נאמנותכם וצייתנותכם כעת, אהבתכם ועדותכם כעת. אפילו אם אינכם יודעים ברגע זה מהי עדות או מהי אהבה, עליכם לתת לי את כל כולכם, ולמסור לידי את האוצרות היחידים שברשותכם: נאמנותכם וצייתנותכם. עליכם לדעת, העדות לניצחוני על השטן מצויה בנאמנות ובצייתנות של האדם, כמו גם העדות לכיבושי המוחלט את האדם. חובת אמונתכם בי היא לשאת עדות למעני, להיות נאמנים לי בלבד ולהיות צייתנים עד הסוף. לפני שאתחיל את הצעד הבא של עבודתי, כיצד תשארו עדות למעני? כיצד תהיו נאמנים וצייתנים לי? האם תקדישו את כל נאמנותכם לתפקידכם, או שמא פשוט תוותרו? האם תעדיפו להישמע לכל הסדריי (גם אם אלו מוות או חורבן) או שתימלטו באמצע הדרך כדי להימנע מייסוריי? אני מייסר אתכם כדי שתשארו עדות למעני, ותהיו נאמנים וצייתנים לי. בנוסף, הייסורים הנוכחיים הם כדי לפרוש את הצעד הבא של עבודתי ולאפשר לעבודה להתקדם ללא הפרעה. לפיכך, אני דוחק בכם להיות חכמים ולא להתייחס לחייכם או לחשיבות קיומכם כאל חול חסר ערך. התוכלו לדעת בדיוק מה עבודתי העתידית תהיה? התדעו כיצד אעבוד בימים שיבואו וכיצד עבודתי תתפתח? עליכם לדעת את חשיבות חווייתכם את עבודתי, ובנוסף, את חשיבות אמונתכם בי. עשיתי כל כך הרבה; כיצד אוכל לוותר בחצי הדרך כפי שאתם מדמינים? עשיתי עבודה כה נרחבת; כיצד אוכל להשמידה? אכן, באתי להביא עידן זה לקיצו. זו האמת, אך מעבר לכך עליכם לדעת שאתחיל עידן חדש, עבודה חדשה ומעל לכל, אפיץ בשורה אודות המלכות. לכן עליכם לדעת שהעבודה כעת היא רק להתחיל עידן ולהניח את היסודות להפצת הבשורה והבאת העידן לסיום בעתיד. עבודתי אינה פשוטה כפי שנדמה לכם, ואינה חסרת ערך או משמעות כפי שאתם עשויים להאמין. לפיכך, אני אומר לכם כבעבר: עליכם לתת את חייכם לעבודתי ויתר על כן, עליכם להקדיש את עצמכם לכבודי. נוסף על כך, עדותכם למעני היא שציפיתי לה זמן רב, ועוד יותר מכך ייחלתי לכך שתפיצו את בשורתי. עליכם להבין את שבלבבי.

כשעלי השלכת ישובו לשורשיהם, אתם תתחרטו על כל הדברים הרעים שעשיתם

הייתם עדים באופן אישי לעבודה שביצעתי בקרבכם, אתם עצמכם שמעתם את הדברים שאמרתי, ואתם מכירים את גישתי אליכם, ולכן אתם אמורים לדעת מדוע אני עושה את העבודה הזו בכם. אומר לכם את האמת – אתם אינכם אלא כלים שמשרתים את עבודת הכיבוש שלי באחרית הימים. אתם מכשירים שמשרתים את עבודתי בקרב אומות הגויים. אני מדבר דרך הרשע שלכם, הטינופת שלכם, התנגדותכם ומרדנותכם, על מנת להיטיב להרחיב את עבודתי להפצת שמי בקרב אומות הגויים, כלומר להפצתו בקרב כל האומות מחוץ לישראל. אני עושה זאת כדי ששמי, מעשיי וקולי יוכלו להתפשט ברחבי אומות הגויים, וכך אוכל לכבוש את כל האומות האלה שאינן ישראל וכל בני האדם באומות האלה יוכלו לעבוד אותי – האומות האלה יהפכו לארצות הקודש שלי מחוץ לארצות ישראל ומצרים. הרחבת עבודתי היא למעשה הרחבת עבודת הכיבוש שלי והרחבת ארץ הקודש שלי. זוהי הרחבת דריסת הרגל שלי על פני האדמה. עליכם להבין בבירור שאתם רק ברואים ששייכים

לאומות הגויים שאני כובש. במקור, לא היה לכם מעמד ולא היה לכם כל ערך לניצול – שום תועלת. הסיבה היחידה לכך שיש לכם תועלת כעת היא שרוממתי את הרמשים מערימת הזבל והפכתי אותם לאותות ומופתים לכיבוש שלי את העולם – "חומרי האסמכתה" היחידים לכיבוש שלי את כל הארץ. רק בזכות כך התמזל מזלכם לבוא איתי במגע ולהתקהל ביחד איתי כעת. בחרתי בכם משום מעמדכם הנמוך כאותות והמופתים שלי, הדוגמאות לעבודת הכיבוש שלי. זו הסיבה היחידה לכך שאני עובד ומדבר בקרבכם, וזו הסיבה היחידה לכך שאני חי ושוהה איתכם במחיצה אחת. עליכם לדעת שרק משום הניהול שלי ושאת הנפש העזה שאני חש כלפיכם בהיותכם רמשים בערימת הזבל, אני מדבר בקרבכם, והמצב כה חמור עד שהוא מרתיח את דמי. עבודתי בקרבכם לא זהה כלל לעבודתו של יהוה בישראל, והיא במיוחד לא זהה לעבודתו של ישוע ביהודה. אני מפגין סובלנות אדירה בכך שאני מדבר ועובד, ואני כובש את העמים המנוונים האלה בכעס ובמשפט. הדבר שונה מהאופן שבו יהוה הוביל את עמו בישראל. עבודתו בישראל הייתה הענקת מזון והמים חיים, והוא היה מלא בחמלה ואהבה לבני עמו בקיומו אותם. העבודה של היום מתבצעת באומה שלא נבחרה אלא קוללה. אין מזון בשפע, ואין הזנה של מים חיים כדי להרוות את הצמא. מעבר לכך, אין אספקה של סחורה חומרית. יש רק אספקה שופעת של משפט, קללות וייסורים. הרמשים האלה בערימת הזבל בשום אופן לא ראויים לזכות בגבעות הבקר והצאן, בעושר הרב ובילדים היפהפיים ביותר בכל רחבי הארץ שהענקתי לישראל. ישראל של היום מעלה לי כקורבן מנחה על המזבח את הבקר, והצאן, והזהב והכסף שאני מזין אותם בהם, והם נותנים לי יותר מהמעשר שיהוה דרש תחת החוק, ולכן נתתי להם אפילו יותר – פי מאה ממה שזכו בו בני ישראל תחת החוק. האופן שבו אני מזין את ישראל מתעלה על ההזנה שזכו לה גם אברהם וגם יצחק. אני אפרה וארבה את משפחת ישראל, ואני אפיץ את עמי ישראל אל כל רחבי העולם. בני האדם שאני מברך הם עדיין עם ישראל הנבחר, כלומר בני האדם שמקדישים לי הכל ואשר זכו בכל הדברים ממני. משום שהם מתחשבים בי, הם מקריבים עגלים ושיים בני יומם ששייכים להם על המזבח הקדוש שלי ומעלים את כל מה שיש להם כקורבן מנחה לפניי, אפילו עד כדי כך שהם מעלים כקורבן מנחה את בניהם בכוריהם בציפייה לשובי. ומה איתכם? אתם מעוררים את הכעס שלי, אתם מציבים לי דרישות, אתם גונבים את הקורבנות של אלה שמעלים לי דברים כקורבן מנחה, ואתם לא יודעים שאתם פוגעים בי. לפיכך, אתם זוכים רק בבכי ובעונש באפלה. התגריכם בכעס שלי פעמים רבות, והמטרתי עליכם את הלהבות הבורעות שלי, כל שהיו בני אדם רבים שמתו באופן טרגי, ושבתם הפכו לקברים שוממים. כל מה שאני חש כלפי הרמשים האלה הוא כעס אינסופי, ואין לי כל כוונה לברך אותם. רק למען עבודתי חרגתי מהרגלי ורוממתי אתכם, וסבלתי השפלה אדירה כדי לעבוד בקרבכם. אלמלא כבודו של אבי, איך ייתכן שהייתי חי תחת קורת גג אחת עם הרמשים הזוחלים על ערימת הזבל? אני חש תיעוב עצום כלפי כל הפעולות והמילים שלכם, משום שיש לי "עניין" מסוים בטינופת ובמרדנות שלכם – הם הפכו לאוסף גדול של דבריי. אחרת, בשום אופן לא הייתי שוהה במחיצתכם במשך זמן כה רב. על כן, עליכם לדעת שגישתי כלפיכם היא רק גישה של אהדה ורחמים וגישה נטולת אהבה – יש לי רק סובלנות כלפיכם, משום שאני רק עושה זאת למען עבודתי. ואתם ראיתם את מעשיי רק משום שבחרתי בטינופת ובמרדנות כ"חומרי גלם". אחרת, בשום אופן לא הייתי חושף את מעשיי בפני הרמשים האלה. אני פשוט עובד בכם באי-רצון. אין שום דמיון בין גישתי בעבודה הזו לבין הנכונות והמוכנות המאפיינות את עבודתי בישראל.

אני מדבר בקרבכם באי-רצון ונושא את הכעס שלי. אילולא עבודתי האדירה ביותר, איך ייתכן שהייתי סובל את המראה המתמשך של רמשים כאלה? אילולא הצורך לפעול למען שמי, זה מכבר הייתי עולה אל הגבהים הרמים ביותר ומבעיר עד היסוד את הרמשים האלה ואת ערימת הזבל! אילולא הצורך למען כבודי, איך ייתכן שהייתי מתיר לשדים הרעים האלה להתנגד אליי בגלוי ולנענע בראשיהם לנגד עיניי? אילולא הצורך לבצע את עבודתי על מי מנוחות וללא כל מחסומים, איך ייתכן שהייתי מתיר לבני האדם האלה המשולים לרמשים להתעלל בי באופן מופקר? אם מאה בני אדם בכפר בישראל היו מתקוממים ומתנגדים לי כך, אפילו אם הם היו מעלים לי קורבנות, בכל זאת הייתי משמיד אותם והם היו מתנקזים לחרכים בקרקע, כדי שבני האדם בערים אחרות לא יתמרדו עוד. אני אש בווערת ואני לא סובל פגיעה. מפני שאני הוא זה שברא את בני האנוש, בני האדם חייבים להישמע לכל מה שאני אומר ולא למרוד נגדי. אין לבני האדם זכות להתערב בעבודתי, והם בפרט לא מוסמכים לנתח מה נכון ולא נכון בעבודתי ובדבריי. אני אדון הבריאה, והברואים צריכים להשיג את כל הדברים שאני דורש מהם בלב מלא יראה כלפיי. הם לא צריכים לנמק נימוקים בפניי, ובמיוחד, הם לא צריכים להתנגד. אני משתמש בסמכות שלי כדי למלוך על עמי, וכל בני האדם ששייכים לבריאה שלי צריכים להישמע לסמכות שלי. על אף שאתם עזי מצח וחצופים בפניי כיום, על אף אתם מפרים את דברי ההוראה שלי, ועל אף שאתם לא מפחדים, אני מקבל את המרדנות שלכם בסובלנות. לא אתרגז באופן שישפיע על עבודתי מפני שהרמשים הקטנים והזעזעריים הפכו את האדמה בערימת הזבל. למען רצונו של אבי, אני סובל את הקיום המתמשך של כל הדברים שאני מתעב ושל הדברים שאני בוחל בהם, עד שהאמירות שלו יושלמו, ועד הרגע האחרון ממש. אל תדאגו! אני לא יכול לשקוע לאותה רמה של רמשים חסרי שם, ואני לא אשווה את רמת הכישרון שלי לזו שלכם. אני מתעב אתכם, אך אני מסוגל לעמוד בכך. אתם ממרים את פי, אך לא תוכלו להימלט מהיום שבו אמיט עליכם ייסורים שאותו הבטיח לי אבי. האם רמש ברוא יכול להשתוות לאדון כל הבריאה? בסתיו, עלי שלכת ישובו לשורשיהם, אתם תשובו לבית "אביכם", ואני אשוב אל צדו של אבי. אני אלווה בחיבתו העדינה של אבי, והרמיסה של אביכם תתקדם אחריכם. יהיה לי כבודו של אבי, ותהיה לכם הבושה של אביכם. אני אשתמש בייסורים שאני מרסן מזה זמן רב כדי ללוות אתכם, ואתם תפגשו בייסורים שלי בבשרכם המעופש שכבר מושחת מזה עשרות אלפי שנים. אסיים בכם את עבודת המילים שלי המלווה בסובלנות, ואתם תתחילו לגלם את התפקיד של חווית אסון הנובע מדבריי. אשמח מאוד ואעבוד בישראל, ואתם תבכו ותחרקו שיניים, ותתקיימו ותמותו בבוכי. אשיב לעצמי את צורתי המקורית וכבר לא אשאר בטינופת במחיצתכם, ואילו אתם תשיבו לעצמכם את כיעורכם המקורי ותמשיכו להתחפר לכם בערימת הזבל. כשעבודתי ודבריי יסתיימו, יהיה זה יום שמחה עבורי. כשהתנגדותכם ומרדנותכם יסתיימו, יהיה זה יום הבכי שלכם. לא תהיה לי חמלה עליכם, ואתם לא תראו אותי שוב. כבר לא אנהל איתכם דו-שיח, ואתם כבר לא תפגשו בי. אשנא את המרדניות שלכם, ואתם תתגעגעו לחביבותי. אכה אתכם, ואתם תתגעגעו אליי. אפרד מכם בשמחה, ואתם תהיו מודעים לחוב שאתם חבים לי. לעולם לא אראה אתכם שוב, אך תמיד תקוו לראות אותי. אשנא אתכם משום שאתם מתנגדים לי כעת, ואתם תתגעגעו אליי, משום שאני מטיל עליכם ייסורים כעת. לא אהיה מוכן לחיות איתכם במחיצה אחת, אך תשתוקקו לכך במרירות ותבכו עד אין קץ, משום שתתחרטו על כל מה שעשיתם לי. אתם תתחרטו על המרדנות וההתנגדות שלכם, ואפילו תשתטחו על הקרקע בחרטה, ותיפלו

ארצה לפניי ותישבעו לא להמרות שוב את פי. אולם בלבכם, אתם פשוט אוהבים אותי ולא תהיו מסוגלים לשמוע את קולי – אני חייב לגרום לכם להתבייש בעצמכם.

כעת אני רואה את הבשר והדם משולחי הרסן שלכם שרוצים להונות אותי, ויש לי רק אזהרה קטנה לתת לכם. אני בהחלט לא נוקט פעולה באמצעות ייסורים כדי "לשרת" אתכם. עליכם לדעת איזה תפקיד אתם מגלמים בעבודתי, ואז אהיה מרוצה. בנוסף על כך, לא אכפת לי כלל אם תתנגדו אליי, אם תבזבזו את כספי, אם תאכלו את הקורבנות שהועלו לכבודי, יהוה, אם תנשכו זה את זה, רמשים שכמותכם, או אם יהיה סכסוך או הפרה ביניכם, יצורים דמויי כלבים שכמותכם. אתם צריכים רק לדעת אילו מין יצורים אתם, ואני אהיה מרוצה. מלבד הדברים האלה, מותר לכם להיות מוכנים לתקוף זה את זה בחרבות או בחניתות או להיאבק זה בזה באמצעות מילים. אין לי שום עניין להתערב בדברים האלה, ואני כלל לא מעורב בעניינים אנושיים. העניין הוא לא שאכפת לי מהסכסוכים ביניכם, אלא שאני לא אחד מכם, ולכן אני לא משתתף בעניינים ביניכם. אני עצמי לא אחד מהברואים ואני לא שייך לעולם, ולכן, אני מתעב את החיים השוקקים בקרב בני האדם ואת הקשרים המסובכים והלא ראויים בין בני האדם. אני מתעה בפרט את המוני האדם ההומים. יחד עם זאת, אני מכיר לעומק את הפגמים שבלבו של כל ברוא וברוא, ולפני שבראתי אתכם, כבר הכרתי את הרשע שקיים בעומקי הלב האנושי, והכרתי את כל ההונאה והשחיתות בלב האנושי. על כן, אף על פי שאין כל זכר כאשר בני האדם עושים דברים רעים, אני בכל זאת יודע שהרשעות השמורה בלבכם מדכאת את העושר של כל הדברים שבראתי. כל אחד מכם עלה לגבהים הרמים ביותר של ההמון. עלייתם והפכתם לאבותיהם של בני האדם בהמון. אתם שרירותיים במיוחד, ואתם מתפרעים בקרב כל הרמשים המחפשים מקום לנוח ומנסים לטרוף את הרמשים שקטנים מכם. אתם מרושעים וזדוניים בלבכם, ואתם עולים על רוחות הרפאים ששקעו אל המצולות. אתם חיים בתחתית ערימת הזבל ומפריעים לרמשים לכל אורכה ורוחבה כך שלא תהיה להם מנוחה, ואתם נאבקים זה בזה לזמן מה ואז נרגעים. אתם עדיין לא יודעים מה מהמעמד שלכם, אך אתם בכל זאת נאבקים זה בזה בערימת הזבל. מה אתם יכולים להשיג מהמאבק הזה? אם באמת היה לכם לב מלא יראה כלפיי, איך ייתכן שהייתם יכולים להיאבק זה בזה מאחורי גבי? גם אם מעמדכם רם, אתם בכל זאת תולעים קטנות ומצחינות בזבל, הלא כן? האם תהיו מסוגלים להצמיח כנפיים ולהפוך ליונת שלום ברקיע? תולעים קטנות ומצחינות שכמותכם שגונבות את קורבנות המנחה מהמזבח שלי, יהוה. האם כך אתם יכולים להציל את השמות הנכשלים שלכם ולהפוך לעם ישראל הנבחר? אתם חדלי אישים חסרי בושה! בני האדם העלו את הקורבנות האלה על המזבח למעני כביטוי לרגשות הנדיבים שחשים אלה שמפחדים ממני. הקורבנות האלה נועדו לשליטתי ולשימושי, ולכן איך ייתכן שאתם תשדדו ממני את התורים שבני האדם נותנים לי? האם אתם לא מפחדים להפוך ליהודה איש קריות? האם אתם לא מפחדים שארצכם תהפוך לשדה דם? יצורים חסרי בושה שכמותכם! אתם חושבים שהתורים שבני האדם מעלים לי כקורבנות מנחה נועדו כולם להזין את הכרס שלכם, רמשים שכמותכם? מה שנתתי לכם הוא מה ששמחתי ורציתי לתת לכם. מה שלא נתתי לכם שייך לי, ואתם לא יכולים פשוט לגנוב את קורבנות המנחה שלי. אני הוא יהוה, זה שעובד, אדון הבריאה, ואני הסיבה לכך שבני האדם מעלים קורבנות מנחה. האם אתם חושבים שהקורבנות האלה הם פיצוי על כל ההתרוצצויות שלכם? באמת אין לכם בושה! למען מי אתם מתרוצצים? אתם עושים זאת למען עצמכם, הלא כן? מדוע אתם גונבים את הקורבנות שלי? מדוע אתם גונבים כסף מארנק הכסף שלי? אתם בניו של יהודה איש קריות, הלא כן?

הקורבנות שלי, יהוה, נועדו להנאתם של הכוהנים. האם אתם כוהנים? אתם מעזים לאכול את הקורבנות שלי בזחיות, ואתם אפילו פורשים אותם על השולחן – אתם חסרי ערך! חדלי אישים חסרי תועלת שכמותכם! האש שלי, יהוה, תעלה אתכם בלהבות!

אף אדם בשר ודם לא יכול להימלט מיום חרוץ אפי

אני מוכיח אתכם כך כיום למען הישרדותכם, כדי שעבודתי תתקדם ללא קושי, וכדי שעבודת החניכה שלי בתבל כולה תתבצע באופן הולם ומושלם יותר ותחשוף את דבריי, סמכותי, מלכותי ושיפוטי לאנשי כל הארצות והאומות. עבודתי בקרבכם היא ראשית עבודתי בתבל כולה. על אף שכעת כבר אחרית הימים, דעו כי "אחרית הימים" אינו אלא שם של עידן: כמו עידן החוק ועידן החסד, הוא מתייחס לעידן, ומציין על עידן שלם, ולא על השנים או החודשים האחרונים. עם זאת, אחרית הימים לא מאוד דומה לעידן החסד ועידן החוק. עבודת אחרית הימים לא נעשית בעם ישראל, אלא בקרב הגויים – זהו כיבוש כל עמים מכל האומות והשבטים שמחוץ לעם ישראל בפני כס המלכות שלי, כדי שכבודי בכל רחבי התבל יוכל למלא את היקום כולו. כך אוכל לזכות לכבוד רב יותר, כדי שכל הבריות על פני האדמה יוכלו להעביר את כבודי לכל אומה, לנצח, לאורך הדורות, וכל הבריות בשמיים ובארץ יוכלו לראות את הכבוד שרכשתי על פני האדמה. העבודה המתבצעת באחרית הימים היא עבודת הכיבוש. היא אינה הכוונת חייהם של כל בני האדם שעל פני האדמה, אלא סיכום חיי הייסורים הבלתי נגמרים של האנושות לאורך אלפי שנים על פני האדמה. כתוצאה מכך, עבודת אחרית הימים לא יכולה להיות דומה לאלפי שנות העבודה בעם ישראל, והיא לא יכולה להיות דומה לשנים הבודדות של הפעולה ביהודה שנמשכה לאחר מכן אלפיים שנים עד להתגלמותו השנייה של אלוהים. בני האדם של אחרית הימים נתקלים רק בהופעתו מחדש של הגואל כבשר ודם, והם מקבלים את עבודתו האישית ואת דבריו של אלוהים. אחרית הימים לא תימשך אלפיים שנה – היא קצרה, כמו פרק הזמן שבו ביצע ישוע את עבודת עידן החסד ביהודה. זאת משום שאחרית הימים היא סיכומו של התקופה כולה. היא ההשלמה והסיום של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים, והיא מסכמת את מסע חיי הייסורים של האנושות. היא לא מביאה את האנושות כולה לעידן חדש והיא לא מאפשרת לחיי האנושות להימשך. לא תהיה לכך חשיבות לתוכנית הניהול שלי או לקיומו של האדם. אילו האנושות המשיכה כך, במוקדם או במאוחר השטן היה בולע את כולה, והנשמות השייכות לי היו נהרסות על ידו בסופו של דבר. עבודתי נמשכת רק ששת אלפים שנה, והבטחתי כי גם שליטתו של המזיק על האנושות כולה לא תימשך יותר מששת אלפים שנה. לפיכך תם הזמן. לא אמשיך ולא אדחה עוד: באחרית הימים, אביס את השטן, אשיב לעצמי את כל כבודי ואת כל הנשמות השייכות לי על פני האדמה, כדי שנשמות אומללות אלו יוכלו להימלט מים הייסורים, וכך תושלם כל עבודתי על פני האדמה. מכאן ואילך, לעולם לא אשוב להיות בשר ודם על פני האדמה, ולעולם לא תעבוד שוב רוחי השולטת בכל על פני האדמה. אעשה רק דבר אחד על פני האדמה: אברא מחדש את האנושות, אנושות שתהיה קדושה, ושתהיה העיר הנאמנה לי על פני האדמה. אך דעו לכם שלא

אשמיד את העולם כולו, ולא אשמיד את האנושות כולה. אשאיר את אותו השליש הנותר – השליש שאוהב אותי ושאותו כבשתי לחלוטין, ואגרום לשליש הזה לפרות ולרבות על פני האדמה, בדומה לבני ישראל בעידן החוק, אזין אותם בשפע של צאן ובקר ובכל אוצרות הארץ. האנושות הזו תישאר עמי לנצח, אולם לא תהיה זו האנושות של היום, המזוהמת באופן מצער, אלא אנושות שהיא אוסף של כל מי שנפל בנחלתי. השטן לא יזיק, לא יפריע ולא יארום לאנושות כזו, והיא תהיה האנושות היחידה שתתקיים על פני האדמה לאחר נצחוני על השטן. זו האנושות שכבר כבשתי עד כה ושזכתה בהבטחתי. לפיכך, האנושות שנכבשה באחרית הימים היא גם האנושות שתניצל ושתקבל את ברכותי הנצחיות. זו תהיה העדות היחידה לניצחוני על השטן והשלל היחיד מהקרב שלי נגד השטן. הצלתי את שלל המלחמה הזו מתחומי של השטן, ושלל זה הוא ההתממשות היחידה והפרי היחיד של תוכנית הניחול שלי, בת ששת אלפי השנים. הם באים מכל אומה ועדה, ומכל מקום ומדינה בתבל כולה. הם בני גזעים שונים, הם דוברים שפות שונות, הם בעלי מנהגים שונים וצבע עור שונה והם פזורים ברחבי כל ומה ועדה על פני כדור הארץ, ואף בכל פינה בעולם. בסופו של דבר, הם יתאחדו לאנושות שלמה, אוסף של בני אדם שכוחות השטן לא יכולים להגיע אליהם. בני האנוש שאותם לא הושעתי וכבשתי ישקעו בשתיקה למעמקי הים ויישרפו בלהבותי המכלות לנצח נצחים. אשמיד את האנושות הישנה הזו, המזוהמת עד מאוד, כפי שהשמדתי את בכורי הבנים והבקר במצרים, והותרתי רק את בני ישראל, שאכלו בשר שה, שתו דם שה, וסימנו את משקופי בתייהם בדם שה. האם בני האדם שכבשתי ושהם בני משפחתי אינם גם בני האדם שאוכלים את בשרי, בשר השה, ושותים את דמי, דם השה, שאותם גאלתי ואשר עובדים אותי? האם כבודי לא ליווה את בני האדם האלה מאז ומעולם? האם מי שחסרים את בשרי, בשר השה, אינם שוקעים כבר בשתיקה למעמקי הים? כיום אתם מתנגדים לי, וכיום דבריי הם כדברי יהוה לבני ישראל ולבני בניו. אולם הקושי שבמעמקי לבכם גורם לחרון אפי להצטבר, מביא עוד ייסורים על בשרכם, שיפוט נוסף על חטאיכם וחרון אף נוסף על רשעותכם. מי יוכל להינצל ביום חרון אפי, כשאתם מתייחסים אליי כך כיום? מי יכול להסתיר מפניי את רשעותו שלו ולחמוק מייסורים? חטאיו של מי יכולים לחמוק מידיי, ידי הכל-יכול? התרסתו של מי יכולה להימלט משיפוטי, שיפוטו של הכל-יכול? אנוכי, יהוה, מדבר כך אליכם, צאצאי משפחת הגויים, ודבריי אליכם גוברים על כל אמירות עידן החוק ועידן החסד, אבל אתם מקשים את לבכם יותר מכל אנשי מצרים. האם אתם לא צוברים את חרון אפי כשאני מבצע את עבודתי ברוגע? כיצד תוכלו לחמוק ללא פגע מפני יומי, יומו של הכל-יכול?

עבדתי ודיברתי כך בקרבכם, הקדשתי כוח ומאמץ כה רבים, אך מתי האזנתם אי-פעם לדברים שאני אומר לכם בפשטות? היכן כרעתם לפניי, בפני הכל-יכול? מדוע אתם מתייחסים אליי כך? מדוע כל דבר שאותם אומרים ועושים מעורר את כעסי? מדוע אתם מקשים כל כך את לבכם? האם אי-פעם הכיתי אתכם? מדוע אתם לא עושים דבר מלבד לגרום לי צער וחרדה? האם אתם מחכים ליום חרון אפי, חרון יהוה, שיכה בכם? האם אתם מחכים שאתן דרור לכעס שהתעורר בעקבות מרדנותכם? האם כל מה שאני עושה הוא לא למענכם? אך מאז ומתמיד התייחסתם כך אליי, אל יהוה: אתם גונבים את קורבנותי, לוקחים את מנחות המזבח שלי לביתכם כדי להאכיל את הגורים ובני הגורים במאורת הזאב. בני אדם נלחמים זה בזה, עומדים זה מול זה במבטים חודרים וזועמים ובחרבות ובחניתות. הם משליכים את דבריי, דברי הכל-יכול, לבית השימוש ומטנפים אותם כצואה. היכן היושר שלכם? אנושיותכם הפכה לחייתיות! לבכם הפך מזמן לאבן. האם אתם לא יודעים שכשיגיע יום חרון אפי,

אשפוט את הרוע שאתם מבצעים כיום נגדי, נגד הכל-יכול? האם אתם חושבים שאם תרמו אותי כך, אם תשליכו את דבריי לרפש ולא תקשיבו להם – האם לדעתכם, אם תנהגו כך מאחורי גבי, תוכלו להימלט ממבט החמה שלי? האם ידוע לכם שענייני, עיני יהוה, כבר ראו אתכם כשגנבתם את קורבנותי וחמדתם את רכושי? האם אתם לא יודעים שכאשר גנבתם את קורבנותי, היה זה בפני המזבח שעליו מקריבים את הקורבנות? כיצד יכולתם להאמין שאתם חכמים מספיק כדי לרמות אותי כך? כיצד יכול חרון אפי המשתולל לסור מעל חטאיכם הנתעבים? כיצד יכול זעמי לפסוח על מעשיכם הרעים? הרוע שאתם מבצעים היום לא פותח לכם דרך מוצא, אלא צובר לכם ייסורים למחר. הוא מעורר ייסורים ממני, הכל-יכול, כלפיכם. כיצד יוכלו מעשיכם הרעים ודבריכם הרעים לחמוק מייסוריי? כיצד יוכלו תפילותיכם להגיע לאוזניי? כיצד אוכל לפתוח דרך מוצא מרשעותכם? כיצד אוכל להתעלם ממעשיכם הרעים בהתנגדותכם לי? כיצד אוכל שלא לכרות את לשונותיכם, הארסיות כלשונו של הנחש? אתם לא קוראים אליי למען צדקתכם, אלא צוברים את חרון אפי כתוצאה מרשעותכם. כיצד אוכל לסלוח לכם? בעיניי, עיני הכל-יכול, דבריכם ומעשיכם מטונפים. עיניי, עיני הכל-יכול, רואות את רשעותכם שלכם כייסורים בלתי פוסקים. כיצד יכולים ייסוריי ושיפוטי הצודק לסור מעליכם? כיוון שאתם עושים זאת לי, גורמים לי צער וחרון אף, כיצד אוכל להניח לכם להימלט מידיי ולסור מהיום שבו אני, יהוה, אייסר ואקלל אתכם? האם אתם לא יודעים שכל דבריכם ואמירותיכם המרושעים כבר הגיעו לאוזניי? האם אתם לא יודעים שרשעותכם כבר הכתימה את גלימת הצדק הקדושה שלי? האם אתם לא יודעים שמרדנותכם כבר עוררה את כעסי העז? האם אתם לא יודעים שמזמן גרמתם לי לרתוח מזעם, ומזמן ניסיתם את סבלנותי? האם אתם לא יודעים שכבר פגעתם בבשרי עד שנקרע לגזרים? התאפקתי עד כה, כך שאפרוק את זעמי, ולא אהיה סבלני עוד כלפיכם. האם אתם לא יודעים שמעשיכם הרעים כבר הגיעו לעיניי, ושזעקותי כבר הגיעו לאוזני אבי? כיצד הוא יכול להניח לכם להתייחס אליי כך? האם משהו מעבודתי וממעשיי הוא לא למענכם? אך מי מבינכם נעשה אוהב יותר כלפי עבודתי, עבודת יהוה? האם אני יכול לבגוד ברצונו של אבי, מפני שאני חלש ובגלל הייסורים שסבלתי? האם אתם לא מבינים ללבי? אני מדבר אליכם כפי שדיבר יהוה – האם לא ויתרתי למענכם על דברים כה רבים? על אף שאני מוכן לשאת את כל הייסורים האלה למען עבודתו של אבי, כיצד תוכלו להשתחרר מהייסורים שאני מביא עליכם כתוצאה מייסוריי? האם לא נהניתם מחלקים כה רבים ממני? כיום אבי העניק אותי אתכם. האם אתם לא יודעים שאתם נהנים מדברים רבים כל כך מלבד דבריי הנדיבים? האם אתם לא יודעים שחיי הוחלפו תמורת חייכם והדברים שאתם נהנים מהם? האם אתם לא יודעים שאבי השתמש בחיי כדי להילחם בשטן, ושהוא אף העניק לכם את חיי וגרם לכם לקבל פי מאה, ואפשר לכם להימנע מפיתויים כה רבים? האם אתם לא יודעים שרק באמצעות עבודתי נפטרם מפיתויים רבים, ומייסורים רבים של אש? האם אתם לא יודעים שרק בזכותי אבי הניח לכם ליהנות עד כה? כיצד אתם יכולים להמשיך להקשות את לבכם כיום, כאילו נעשה חסר רגש? כיצד יכול הרוע שאתם מבצעים היום לחמוק מיום חרון אפי שיגיע בעקבות עזיבתי את העולם? כיצד אוכל להניח לקשי הלב לחמוק מכעסו של יהוה?

חשבו על העבר: מתי היה מבטי זועם, וקולי חמור כלפיכם? מתי נהגתי בכם בקטנוניות? מתי נזפת בכם באופן לא סביר? מתי נזפת בכם פנים אל פנים? האם לא למען עבודתי אני קורא לאבי לשמור עליכם מכל פיתוי? מדוע אתם מתייחסים אליי כך? האם ניצלתי אי-פעם את סמכותי כדי להכות את בשרכם? מדוע אתם גומלים לי כך?

לאחר שנשפתם לעברי חום וקור, אתם לא חמים ולא קרים, ואחר כך אתם מרמים אותי ומסתירים ממני דברים, ופיותיכם מלאים ברוק של חוטאים. האם אתם חושבים שלשונותיכם יכולות לרמות את רוחי? האם אתם חושבים שלשונותיכם יכולות לחמוק מחרון אפי? האם אתם חושבים שלשונותיכם יכולות לשפוט את מעשיי, מעשי יהוה, ככל שיחפצו? האם אני האל שהאדם שופט? האם אוכל להניח לשרץ קטן לחלל כך את קדושתו? כיצד אוכל להניח שבנים מרדניים כאלה יזכו בברכותיי הנצחיות? דבריכם ומעשיכם חשפו אתכם מזמן וגזרו את דינכם. כאשר מתחתי את השמיים ובראתי את כל הדברים, לא הנחתי לשום ברייה להשתתף כרצונה, ועל אחת כמה וכמה לא הנחתי ליצור כלשהו להפריע לעבודתי ולניהולי כרצונו. לא הייתי סובלני כלפי אדם או חפץ כלשהו. כיצד אוכל לחוס על מי שנוהג בי באכזריות ובחוסר אנושיות? כיצד אוכל לסלוח למי שמורד בדבריי? כיצד אוכל לחוס על מי שממרה את פי? האם גורלו של האדם לא בידיי, ידי הכל-יכול? כיצד אוכל לראות ברשעותכם ובמרדנותכם דבר קדוש? כיצד יוכלו חטאיכם לטמא את קדושתו? אני לא מתלכלך מטומאתם של הרשעים, ואני לא נהנה ממנחותיהם של הרשעים. אילו הייתם נאמנים לי, ליהוה, האם הייתם יכולים לקחת לעצמכם את הקורבנות שעל המזבח שלי? האם הייתם יכולים לחלל את שמי הקדוש בלשונכם הארסית? האם הייתם יכולים למרוד כך בדבריי? האם הייתם יכולים להתייחס לכבודי ולשמי הקדוש כאל כלי לשירות השטן, המזיק? חיי ניתנו להנאתם של הקדושים. כיצד אוכל להניח לכם לשחק בחיי ככל שתחפצו ולהשתמש בהם ככלי לסכסוך ביניכם לבין עצמכם? כיצד אתם יכולים להיות כה חסרי לב וכה סוטים מדרך הטוב, באופן שבו אתם נוהגים כלפיי? האם אתם לא יודעים שכבר כתבתי את מעשיכם הרעים בדברי החיים האלו? כיצד תוכלו להימלט מיום חרון אפי כשאייסר את מצרים? איך אני יכול להרשות לכם להתנגד לי ולהתריס כנגדי כך, פעם אחר פעם? אני אומר לכם בפשטות, כשיבוא היום, ייסוריכם יהיו יותר קשים מנשוא מייסוריה של מצרים! כיצד תוכלו להימלט מיום חרון אפי? אני אומר לכם בכנות: סבלנותי הייתה מוכנה למעשיכם הרעים, והיא קיימת למען ייסוריכם ביום ההוא. האם אתם לא אלה שיסבלו בעקבות שיפוט מלא זעם משאגיע לקצה סבלנותי? האם לא כל הדברים הם בידיי, ידי הכול יכול? כיצד אוכל להניח לכם להמרות כך את פי, תחת השמיים? חייכם יהיו קשים מאוד, מפני שפגשתם במשיח שעליו נאמר שהוא יבוא, אך לא בא מעולם. האם אתם לא אויביו? ישוע היה חברכם, אך אתם אויביו של המשיח. האם אתם לא יודעים, כי על אף שאתם חבריו של ישוע, מעשיכם הרעים מילאו את כליהם של השנואים? אף שאתם קרובים מאוד ליהוה, האם אתם לא יודעים שדבריכם הרעים הגיעו לאוזני יהוה ועוררו את חרון אפו? כיצד הוא יכול להיות קרוב אליכם, וכיצד הוא יכול שלא לשרוף את הכלים האלה שלכם, המלאים מעשים רעים? כיצד הוא יכול שלא להיות אויבכם?

המושיע כבר חזר על "ענן לבן"

במשך כמה אלפי שנים, האדם השתוקק לחזות בבואו של המושיע. האדם השתוקק לראות את ישוע המושיע על ענן לבן כשהוא יורד באופן אישי אל קרבם של בני האדם שערגו ונכספו אליו במשך אלפי שנים. האדם השתוקק למושיע שישוב ויתאחד עם בני האדם, כלומר לישוע המושיע שישוב אל בני האדם שהוא נפרד מהם למשך אלפי שנים. והאדם מקווה שהוא שוב יבצע את עבודת הגאולה שהוא עשה בקרב היהודים, יהיה רחום ואוהב כלפי האדם, ימחל לחטאי האדם, יישא את חטאי האדם ואף יישא את כל פשעיו של האדם ויגאל את האדם מחטא. הוא משתוקק לכך שישוע המושיע יהיה כמו שהיה בעבר – מושיע אוהב, נעים ונכבד שלעולם לא זועם כלפי האדם ולעולם לא מוכיח את האדם. המושיע הזה מוחל לכל חטאי האדם ונושא אותם על גבו, ואפילו מת שוב על הצלב למען האדם. מאז שישוע עזב, התלמידים שהיו חסידיו וכל הקדושים שזכו לישועה הודות לשמו נכספו אליו נואשות וחיכו לו. כל בני האדם שזכו לישועה בחסדו של ישוע המשיח במהלך עידן החסד, נכספו ליום המשמח במהלך אחרית הימים שבו ישוע המושיע יבוא על ענן לבן ויופיע בקרב בני האדם. מובן שזוהי גם משאלתם הקולקטיבית של כל בני האדם שמקבלים את שמו של ישוע המושיע כיום. ברחבי תבל, כל בני האדם שיודעים על הישועה של ישוע המושיע נכספו נואשות להופעתו הפתאומית של ישוע המשיח, כדי שהוא יגשים את הדברים שאמר ישוע כשהוא היה על פני האדמה: "בוא אבוא באותו אופן שבו עזבתי." האדם מאמין שלאחר הצליבה והתחייה, ישוע חזר לשמיים על ענן לבן, ותפס את מקומו לימינו של אל עליון. האדם תופס זאת באופן דומה, שישוע ישוב וירד על ענן לבן (הענן הזה מתייחס לענן שישוע רכב עליו כשהוא חזר לשמיים), אל קרבם של בני האדם שנכספו אליו נואשות במשך אלפי שנים, ושדמותו ולבושו יהיו כמו אלה של היהודים. אחרי שהוא יופיע בפני האדם, הוא יעניק לו מזון ויגרום למים חיים לפרוץ ממנו, הוא יחיה בקרב בני האדם, ויהיה מלא חסד ואהבה, חי וקיים וכיוצא באלה. אולם ישוע המושיע לא עשה זאת. הוא עשה בדיוק את ההיפך ממה שהאדם תפס. הוא לא בא אל בני האדם שנכספו לשובו, והוא לא התגלה לכל בני האדם כשהוא רכוב על הענן הלבן. הוא כבר הגיע, אך האדם לא מכיר אותו, והוא לא מודע לבואו. האדם רק ממתין לו ללא מטרה, מבלי לדעת שהוא כבר ירד על "ענן לבן" (הענן שהוא רוח הקודש, דברי האל וכלל טבעו וכל מהותו), וכיום הוא נמצא בקרב קבוצה של מתגברים שהוא ייצור במהלך אחרית הימים. האדם לא יודע זאת: על אף שישוע המושיע הקדוש מלא חובה ואהבה לאדם, איך הוא יוכל לעבוד ב"מקדשים" המאוכלסים בזוהמה וברוחות טמאות? על אף שהאדם ממתין לבואו, איך ייתכן שהוא מתגלה לבני האדם שאוכלים את בשר הרשעים, ששותים את דם הרשעים, ושלווים את בגדי הרשעים, שמאמינים בו אך לא מכירים אותו, ואשר סוחטים אותו ללא-הרף? האדם יודע רק שישוע המושיע מלא באהבה וחמלה, ושהוא קורבן החטאת המלא בגאולה. אולם אין לאדם מושג שהוא גם אלוהים עצמו, השופע צדק, מלכותיות, חרון אף ומשפט, ושיש לו סמכות ושהוא מלא כבוד. על כן, על אף שהאדם נכסף ומשתוקק בכליון עיניים לשובו של הגואל, ואפילו אם תפילות האדם מרגשות את השמיים, ישוע המושיע לא מתגלה למי שמאמין בו אך לא מכיר אותו.

"יהוה" הוא השם שהיה לי במהלך עבודתי בעם ישראל, ומשמעו אלוהיהם של בני ישראל (עמו הנבחר של אלוהים), שיכול לרחם על האדם, לקלל את האדם ולכוון את חייו של האדם. משמעו האל בעל העוצמה האדירה ומלא החוכמה. "ישוע" הוא עמנואל, ומשמעו קורבן החטאת המלא באהבה ובחמלה, אשר מושיע את האדם. הוא עשה את העבודה של עידן החסד, הוא מייצג את עידן החסד, והוא יכול לייצג רק חלק אחד מתוכנית הניהול. כלומר רק יהוה הוא אלוהיו של עם ישראל הנבחר, אלוהי אברהם, יצחק ויעקב, אלוהי משה ואלוהי עם ישראל כולו. לכן בעידן הנוכחי, כל בני ישראל למעט שבט יהודה עובדים את יהוה. הם מעלים לו קורבנות על המזבח ומשרתים אותו, כשהם לבושים בגלימות כהונה במקדש. מה שהם מייחלים אליו הוא שיהוה ישוב ויופיע. רק ישוע הוא גואל האנושות. הוא קורבן החטאת שגאל את האנושות מחטא. כלומר שמו של ישוע בא מעידן החסד, והתקיים משום עבודת הגאולה בעידן החסד. שמו של ישוע התקיים כדי לאפשר לבני האדם בעידן החסד להיוולד מחדש ולזכות בישועה, וזהו שם מיוחד לגאולת האנושות כולה. על כן, שמו של ישוע מייצג את עבודת הגאולה ומסמל את עידן החסד. השם יהוה הוא שם מיוחד לעם ישראל שחי בכפוף לחוק. בכל עידן ובכל שלב בעבודה, שמי אינו חסר בסיס, אלא יש לו חשיבות ייצוגית: כל שם מייצג עידן אחד. "יהוה" מייצג את עידן החוק, והוא תואר הכבוד לאל שעם ישראל עבד. "ישוע" מייצג את עידן החסד, והוא שמו של אלוהי כל בני האדם שזכו לגאולה במהלך עידן החסד. אם האדם עדיין נכסף לבואו של ישוע המשיח במהלך אחרית הימים, ועדיין מצפה שהוא יבוא באותו צלם שהוא לבש בארץ יהודה, הרי שכל תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים תיעצר בעידן הגאולה ולא תוכל להתקדם הלאה. יתר על כן, אחרית הימים לעולם לא תגיע, והעידן לעולם לא יגיע לקצו. זאת משום שישוע המושיע נועד רק לגאולתה וישועתה של האנושות. אימצתי את השם ישוע למען כל החוטאים בעידן החסד, וזה לא יהיה שמי כשאביא את כל האנושות לקצה. על אף שהשמות יהוה, ישוע והמשיח מייצגים כולם את רוחי, הם מסמלים את העידנים השונים בתוכנית הניהול שלי, והם לא מייצגים את כל כולי. השמות שבהם בני האדם על פני האדמה קוראים לי לא יכולים לבטא את כל טבעי ואת כל מהותי. הם בסך הכל שמות שונים שבהם אני נקרא במהלך עידנים שונים. על כן, כשיבוא העידן האחרון – העידן של אחרית הימים – שמי ישתנה שוב. לא אקרא יהוה, או ישוע, וקל וחומר שלא אקרא המשיח, אלא אקרא האל הכול יכול רב-העוצמה בכבודו ובעצמו, ובשם הזה אביא את העידן כולו לקצו. פעם נודעתי כיהוה. נקראתי גם המשיח, ופעם בני האדם קראו לי ישוע המושיע, משום שהם אהבו אותי וכיבדו אותי. אולם כיום אני לא יהוה או ישוע שבני האדם הכירו בימים עברו – אני האל שחזר באחרית הימים, האל שיביא את העידן לקצו. אני אלוהים עצמו שקם בקצווי ארץ, ששופע בכל טבעי ומלא סמכות, כבוד ותפארת. בני האדם מעולם לא באו איתי במגע, מעולם לא הכירו אותי, ומעולם לא הכירו את טבעי. מאז בריאת העולם ועד היום, איש לא ראה אותי. זה האל שמופיע במהלך אחרית הימים אך נסתר מבני האדם. הוא שוכן בקרב בני האדם באמת ובתמים, כמו השמש הבוררת והאש הלוהטת, והוא מלא עוצמה ושופע סמכות. אין אפילו אדם אחד או דבר אחד שלא אשפוט בדבריי, ואין אפילו אדם אחד או דבר אחד שלא יטוהר באש הלוהטת. בסופו של דבר, דבריי יברכו את כל האומות, ודבריי גם ינפצו את כל האומות לרסיסים. כך יראו כל בני האדם במהלך אחרית הימים שאני המושיע שחזר, שאני האל הכול יכול שכובש את כל האנושות, ושהייתי פעם קורבן החטאת של האדם. אולם באחרית הימים אני גם הופך ללהבות השמש ששורפות את הכל, ואני גם הופך לשמש הצדקה שחושפת את הכל. זו עבודתי באחרית הימים. בחרתי בשם הזה

ואני ניחן בטבע הזה כדי שכל בני האדם יוכלו להבין שאני אל צודק, ושאני השמש הבוררת והאש הלוהטת. עשיתי זאת כדי שכולם יוכלו לעבוד אותי, את האל האמיתי היחיד, וכדי שהם יראו את פניי האמיתיים: אני לא רק אלוהיהם של בני ישראל, ואני לא רק הגואל – אני אלוהיהם של כל הברואים ברחבי השמיים, והארץ והמים. כשהמושיע יבוא במהלך אחרית הימים, אילו הוא עדיין ייקרא ישוע, ואילו הוא היה נולד שוב ביהודה, ועושה את עבודתו ביהודה, זו תהיה הוכחה לכך שבראתי רק את עם ישראל, ושגאלתי רק את עם ישראל, ושאין לי כל עניין עם הגויים. האם לא תהיה בכך סתירה של דבריי ש"אני אלוהים, שברא את השמיים והארץ וכל צבאם"? עזבתי את יהודה ועשיתי את עבודתי בקרב הגויים, משום שאני לא רק אלוהיו של עם ישראל, אלא גם אלוהיהם של כל הברואים. אני מופיע בקרב הגויים במהלך אחרית הימים, משום שאני לא רק יהוה, אלוהיו של עם ישראל, אלא משום שמעבר לכך, אני הבורא של כל נבחריי מקרב הגויים. לא בראתי רק את ארץ ישראל, את מצרים ואת לבנון, אלא בראתי גם את כל אומות הגויים מעבר לארץ ישראל. ומשום כך, אני אדון כל הברואים. בסך הכל השתמשתי בעם ישראל כנקודת פתיחה לעבודתי, השתמשתי ביהודה ובגליל כמעוזים לעבודת הגאולה שלי, והשתמשתי באומות הגויים כתשתית שממנה אביא את כל העידן לקצו. עשיתי שני שלבים של העבודה בארץ ישראל (שני שלבי העבודה של עידן החוק ועידן החסד), וביצעתי עוד שני שלבים של העבודה (עידן החסד ועידן המלכות) ברחבי הארצות מחוץ לארץ ישראל. בקרב אומות הגויים, אעשה את עבודת הכיבוש, ובכך אחתום את העידן. אם האדם תמיד יקרא לי ישוע המשיח, אך לא ידע שפתחתי עידן חדש במהלך אחרית הימים ושהתחלתי עבודה חדשה, ואם האדם תמיד ימתין באובססיה לבואו של ישוע המושיע, אקרא לבני אדם כאלה בני אדם שלא מאמינים בי. אלה הם בני אדם שלא מכירים אותי, ושאיננו בי היא רמאות. האם בני אדם כאלה יכולים לחזות בבואו של ישוע המושיע מהשמיים? הם לא ממתנים לבואי אלא לבואו של מלך היהודים. הם לא כמהים לרגע שבו אשמיד את העולם הישן והטמא הזה, אלא שהם נכספים לשובו של ישוע, שמסמן את גאולתם. הם מצפים לכך שישוע שוב יגאל את כל האנושות מהארץ המזוהמת והמרושעת הזו. איך ייתכן שבני אדם כאלה יהפכו לאלה שישלימו את עבודתי במהלך אחרית הימים? שאיפות האדם לא מסוגלות למלא את רצונותיי או לבצע את עבודתי, משום שהאדם רק מעריץ או מוקיר את העבודה שעשיתי בעבר, ולא יודע כלל שאני אלוהים עצמו, שתמיד חדש ולעולם לא ישן. האדם יודע רק שאני יהוה וישוע, ואין לו שמץ של מושג שאני האחרון, זה שיביא את האנושות לקצה. כל מה שהאדם נכסף אליו וכל מה שהאדם יודע נובע מהתפיסות שלו, וזה כל מה שהוא יכול לראות במו עיניו. הדברים האלה לא מתיישבים עם העבודה שאני עושה, אלא שהם סותרים אותה. אם עבודתי הייתה מתנהלת לפי דעותיו של האדם, מתי היא הייתה נגמרת? מתי האנושות תיכנס אל המנוחה? וכיצד אוכל להיכנס ליום השביעי, יום השבת? אני עובד על פי תוכניתי, על פי מטרתי, ולא על פי כוונותיו של האדם.

עבודת הפצת הבשורה היא גם עבודת ישועת האדם

כל בני האדם צריכים להבין את מטרת עבודתי על פני האדמה, כלומר מהי התכלית הסופית של עבודתי ואיזו רמה עליי להשיג בעבודתי לפני שהיא תושלם. אם אחרי שבני אדם צעדו איתי עד היום, הם לא מבינים מה עניין עבודתי, האין הם צועדים איתי לשווא? חסידיי צריכים לדעת את רצוני. אני עובד בעולם מזה אלפי שנים וממשיך לעשות כך את עבודתי עד היום. אף על פי שישנם פריטים רבים במיוחד הכלולים בעבודתי, מטרתה נותרת בלא שינוי. לדוגמה, אף שאני מלא משפט וייסורים כלפי האדם, כל זאת אך ורק כדי להושיע אותו, להפיץ את בשורתי טוב יותר ולהמשיך ולהרחיב את עבודתי בין אומות הגויים מרגע שהאדם הושלם. לכן היום, בתקופה שבה בני אדם רבים כבר איבדו כל תקווה, אני בכל זאת ממשיך בעבודתי, ממשיך בעבודה שעליי לעשות כדי לשפוט ולייסר את האדם. חרף העובדה שנמאס לאדם מהדברים שאני אומר, ולמרות העובדה שאין בו כל רצון להתעניין בעבודתי, אני בכל זאת ממשיך בחובתי, משום שמטרת עבודתי לא השתנתה ותוכנתי המקורית לא תשתבש. תפקיד השיפוט שלי נועד לאפשר לאדם להישמע לי טוב יותר, ותפקיד הייסורים שלי נועד להניח לאדם להשתנות באופן יעיל יותר. אף שמעשי נעשים לשם הניהול שלי, מעולם לא עשיתי דבר שלא היה לטובת האדם. הסיבה לכך היא שאני רוצה להפוך את כל האומות מחוץ לישראל לצייטניות בדיוק כמו עם ישראל, ולהפוך את בני האומות האלה לבני אדם אמיתיים, כדי שתהיה לי אחיזה בארצות שמחוץ לישראל. זהו הניהול שלי; זו העבודה שאני משיג בארצות הגויים. אפילו עכשיו, בני אדם רבים עדיין לא מבינים את הניהול שלי משום שאין להם עניין בדברים כאלה, אלא שאכפת להם רק מעתידם ויעדם. בלי קשר לדבריי, בני האדם בכל זאת שווי נפש לנוכח עבודתי – הם מתמקדים רק ביעדים העתידיים שלהם עצמם. אם המצב ימשיך כך, כיצד יכולה עבודתי להתרחב? כיצד יכולה בשורתי להתפשט ברחבי העולם? עליכם לדעת שכאשר עבודתי תתרחב, אפזר אתכם ואכה בכם כפי שיהיה הכה בכל אחד משבטי ישראל. כל זה יעשה כדי שהבשורה שלי תגדל על פני כל האדמה, על מנת שעבודתי תוכל להתפשט אל אומות הגויים. כך יתגדל שמי בפי מבוגרים וצעירים כאחד, ושמי הקדוש יהולל בפי בני אדם מכל השבטים והאומות. בעידן הסופי הזה, אפעל כדי שיתגדל שמי בקרב אומות הגויים וכדי שהגויים יראו את מעשיי, כך שהם יקראו לי האל הכול יכול בזכות מעשיי ויגרמו לכך שדבריי יתממשו במהירה. אגרום לכל בני האדם לדעת שאני לא רק האל של עם ישראל, אלא גם האל של כל אומות הגויים, לרבות האומות שקיללתי. אאפשר לכל בני האדם לראות שאני אלוהי הבריאה כולה. זוהי עבודתי הגדולה ביותר, המטרה של תוכנית עבודתי לאחרית הימים והעבודה היחידה שתושלם באחרית הימים.

העבודה שאני מנהל מזה אלפי שנים מתגלה לאדם לגמרי רק באחרית הימים. רק עכשיו פתחתי את מלוא מסתרי הניהול שלי. האדם יודע את תכלית עבודתי, ויתרה מזאת, הוא מבין את כל התעלומות שלי. ואמרת לי לאדם הכל על הייעוד שהוא דואג לגביו. כבר חשפתי בפני האדם את כל התעלומות שלי שהיו נסתרות במשך למעלה מ-5,900 שנים. מיהו יהוה? מיהו המשיח? מיהו ישוע? עליכם לדעת את כל זה. השמות האלה הם חלק מכריע בעבודתי. האם אתם מבינים זאת? כיצד יש לפאר את שמי הקדוש? כיצד יש להפיץ את שמי לכל אומה שבה

נדרשו אי אלו משמותיי? עבודתי כבר החלה להתרחב, ואני אפיץ את מלואה לכל אומה ואומה. מכיוון שעבודתי התבצעה בתוכם, אכה בכם בדיוק כפי שיהיה היכה ברועי בית דוד בישראל, ואפזר אתכם בקרב כל אומות העולם. באחרית הימים, אנפץ את כל האומות לרסיסים ואחלק מחדש את אנשיהן. כשאשוב פעם נוספת, האומות כבר יהיו מחולקות בגבולות שקבעתי בלהבותיי הבורעות. בזמן ההוא, אתגלה מחדש בפני האנושות כשמש היוקדת, ואתגלה בפניה בפומבי בצלם הקדוש שבני האדם מעולם לא ראו – אצמד בין כל המון האומות, בדיוק כפי שאני, יהוה, צעדתי פעם בין שבטי ישראל. מהרגע ההוא ואילך, אמשול באנושות בחייה על פני האדמה. בני האדם ודאי יראו את כבודי שם, והם גם ודאי יראו עמוד ענן באוויר שיוביל את דרכם בחייהם, משום שאני מופיע במקומות קדושים. האדם יראה את יום הצדק שלי וגם את התגשמותי המכובדת. כל זה יקרה כשאמשול על פני כל האדמה ואביא כבוד לבנים רבים. בכל מקום על פני האדמה, בני האדם ישתחוו, ומשכני יוקם ביניהם ביציבות על צור העבודה שאני מבצע היום. האדם גם ישרת אותי בבית המקדש. המזבח, המכוסה בדברים מטונפים ומתועבים, ינופץ לרסיסים וייבנה מחדש. טלאים ועגלים בני יומם ייערמו על המזבח הקדוש. אחריב את המקדש של היום ואבנה בית מקדש חדש. המקדש הקיים כיום, המלא בבני אדם נקלים, יתמוטט, ובית המקדש שאני בונה יהיה מלא במשרתים הנאמנים לי. הם שוב יתייצבו וישרתו אותי למען כבוד המקדש שלי. אתם ודאי תראו את היום שבו אקבל כבוד רב, ואתם גם ודאי תראו את היום שבו אחריב את המקדש ואבנה בית מקדש חדש. אתם גם ודאי תראו את יום ביאת משכני לעולמם של בני האדם. כפי שארסק לרסיסים את המקדש, כך גם אביא את משכני לעולמם של בני האדם, והם יראו אותי יורד משמיים. לאחר שארסק את כל אומות העולם, אאסוף אותן יחדיו מחדש. מאותו רגע, אבנה את בית המקדש שלי ואקים את המזבח שלי כדי שכולם יוכלו להעלות לי קורבן, לשרת אותי במקדש שלי ולהיות מסורים נאמנה לעבודתי באומות הגויים. בני האדם האלה יהיו בדיוק כמו בני ישראל בימינו – הם יהיו לבושים בבגדי כוהנים ויחבשו כתר לראשם, וכבודי, כבודו של יהוה, ישכון בקרבם ומלכותי תרחף מעליהם ותשהה איתם. עבודתי באומות הגויים תתבצע גם היא באופן הזה. כמו עבודתי בישראל, כך תהיה גם עבודתי באומות הגויים, משום שארחיב את עבודתי בישראל ואפיץ אותה לאומות הגויים. עכשיו הוא הזמן שבו רוחי עובדת נמרצות, והזמן שבו אני מתחיל את עבודתי בקרב אומות הגויים. אפילו יותר מזה, זה הזמן שבו אני מסווג את הבריאה כולה ושם כל ברייה בקטגוריה הראויה לה, כך שעבודתי תוכל להתקדם מהר יותר ובאופן יעיל יותר. לכן עודני דורש שתמסרו את כל כולכם למען כל עבודתי; יתר על כן, עליכם להבחין בבירור בכל העבודה שעשיתי בכם ולהיות בטוחים בה; עליכם להקדיש את כל כוחכם לעבודתי כדי שהיא תוכל להיות יעילה יותר. זה הדבר שעליכם להבין. חדלו מלהילחם זה בזה, מלחפש דרכי מפלט או מלחפש נחמות של בשר ודם, מה שיעכב את עבודתי ויהרוס את עתידכם המופלא. הדבר רק יהרוס אתכם ולא יגן עליכם בשום אופן. זה יהיה טיפשי מצדכם, הלא כן? הדבר שאתם נהנים ממנו היום בתאוותנות הוא בדיוק הדבר שהורס את עתידכם, בעוד הכאב שאתם סובלים כיום הוא בדיוק מה שמגן עליכם. עליכם להיות מודעים בבירור לדברים האלה כדי לחמוק מהפיתוי שתתקשו להימלט ממנו, ולהימנע מכניסה בשוגג לערפל הסמיך כך שלא תוכלו למצוא את השמש. כשהערפל הסמיך יתפזר, תמצאו את עצמכם בשיפוט של היום הגדול. עד אותו שלב, יקרב היום שלי לאנושות. איך תימלטו מהשיפוט שלי? איך תוכלו לשאת את החום הצורב של השמש? כשאני מעניק מעושרי לאדם, הוא לא מוקיר אותו בחיקו, אלא משליך אותו הצדה למקומות בלתי מורגשים. כשיבוא היום שלי, האדם

לא יוכל עוד לגלות את השפע שלי או לחשוף את הדברים המרים שאמרתי לו לפני זמן רב. הוא ימרר בבכי על אובדן האור ועל הנפילה לחושך. מה שאתם רואים היום הוא רק חרב פי החדה. עוד לא ראיתם את המטה שבידי או את האש שבה אני שורף את האדם, וזו הסיבה לכך שאתם עדיין יהירים ומשולחי רסן בפניי. זו הסיבה לכך שאתם עדיין נאבקים בי בביתי ומערערים בלשונכם האנושית על הדברים שאמרתי לכם. האדם לא מפחד ממני, ואף שהוא עדיין נוטר לי טינה עד היום, הוא בכל זאת לא מפחד ממני כלל. יש בפיכם לשון ושיניים של חוטאים. דבריכם ומעשיכם הם כמו אלה של הנחש שפיתה את חווה לחטוא. אתם דורשים זה מזה עין תחת עין ושן תחת שן, ואתם נאבקים על עמדתכם, תהילתכם ורווחיכם בפניי, אך אתם לא יודעים שאני צופה בסתר בדבריכם ובמעשיכם. עוד לפני שאתם מתייצבים בפניי, אני כבר מכיר את דעתכם ולבכם לפניי ולפנים. האדם תמיד חפץ להימלט מבין ידיי ולהימנע מתצפית עיניי, אבל אני מעולם לא נמנעתי מדבריו וממעשיו. במקום זאת, בכוונה תחילה התרתי לדברים ולמעשים הללו להגיע לעיניי, כדי שאוכל לייסר אותו על חטאיו ולשפוט אותו על מרדנותו. כך, דבריו ומעשיו הנסתרים של האדם תמיד נשארים בפני כס המשפט שלי, וכס המלכות מעולם לא עזב את האדם משום שמרדנותו רבה מדי. עבודתי היא לשרוף ולטהר את כל הדברים והמעשים של האדם שנאמרו ונעשו בפני רוחי. ^[א] כך, לאחר שאעזוב את פני האדמה, בני האדם יהיו עדיין מסוגל לשמור על נאמנות כלפיי, והם ימשיכו לשרת אותי כפי שעושים משרתיי הקדושים בעבודתי – כך הם יאפשרו לעבודתי על פני האדמה להימשך עד היום שבו היא תושלם.

האופי שלכם כה עלוב !

אתם כולכם ישובים בכיסאות מהודרים ומלמדים את בני הדורות הבאים ששייכים לסוג שלכם ואשר יושבים איתכם. איך ייתכן שלא ידעתם שה"ילדים" האלה שלכם כבר היו חסרי רוח חיים, ושמזה זמן רב, עבודתי לא הייתה בידיהם? כבודי מאיר מארץ המזרח אל ארץ המערב, אך כאשר כבודי יתפשט אל קצות העולם, וכשהוא יתחיל יעלות ולזרוח, אני אקח את כבודי מהמזרח ואביא אותו למערב, כדי שאנשי החושך שנטשו אותי יאבדו את זיו האור שלי מאותו רגע ואילך. באותה עת, אתם תחיו בעמק צלמוות. על אף שבני האדם כיום טובים פי מאות מונים מבני האדם בעבר, הם עדיין לא יכולים לעמוד בדרישות שלי, והם עדיין לא מהווים עדות רבת כבוד עליי. העובדה שאתם מסוגלים להיות טובים פי מאות מונים מבני האדם בעבר נובעת לגמרי מעבודתי – זה הפרי שמניבה עבודתי על פני האדמה. יחד עם זאת, אני עדיין חש גועל כלפי המילים והמעשים שלכם, וכן כלפי האופי שלכם, ואני נוטר לכם טינה רבה על מעשיכם בפניי, מכיוון שאתם לא מבינים אותי כלל. אם כן, איך ייתכן שתביאו לידי ביטוי בחייכם את כבודי, ואיך ייתכן שתהיו נאמנים לחלוטין לעבודתי העתידית? אמונתכם יפה

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "כך".

מאוד. אתם אומרים שאתם מוכנים להקדיש את חייכם לעבודתי – לעשות כל דבר ודבר למענה – אך הטבע שלכם לא השתנה במיוחד. היו רק מילים יהירות, והמעשים שלכם בפועל אומללים ביותר. נדמה שלשונו ושפתיו של האדם נמצאים בשמיים אך רגליו נמצאים בארץ, הרחק משם, ולכן דבריו ומעשיו וכן המוניטין שלו עדיין שרויים במצב מזעזע. המוניטין שלכם נהרס, מיקומכם מביש, אופן הדיבור שלכם עלוב, חייכם מתועבים, ואפילו כל האנושיות שלכם עלובה. אתם צרי אופקים כלפי הבריות, ואתם עומדים על המקח על כל דבר קטן. אתם רבים על המוניטין והמעמד שלכם עצמכם, אפילו עד כדי כך שאתם מוכנים לרדת לגיהנום, אל אגם האש. די במילים ובמעשים שלכם בהווה כדי שאוכל להכריע שאתם חוטאים. די בגישתכם לעבודתי כדי שאוכל להכריע שאתם רשעים, ודי בטבע שלכם כדי לומר שאתם נפשות מטונפות מלאות בתועבות. די בביטויים שלכם ובמה שאתם מגלים כדי לקבוע שאתם בני אדם ששטו מספיק מדמן של רוחות טמאות. כשמדובר על כניסה למלכות, אתם לא מסגירים את רגשותיכם. האם אתם סבורים שדי במצבכם הנוכחי כדי שתוכלו להיכנס בשערי מלכות השמיים? האם אתם סבורים שתוכלו לזכות להיכנס לארץ הקודש של עבודתי ודבריי מבלי שאבחן את דבריכם ומעשיכם? מי מסוגל לשטות בשתי עיניי בהצלחה? איך ייתכן שההתנהגויות המתועבות והעלובות שלכם יימלטו מעיניי? אני הכרעתי שחייכם הם חיים של שתיית דמן של הרוחות הטמאות ואכילת בשרן של הרוחות הטמאות, מפני שאתם מאמצים את דמותן בפניי מדי יום. ההתנהגות שלכם בפניי הייתה ראה במיוחד, ולכן איך ייתכן שלא אגעל? יש בדבריכם מן הסיאוב של רוחות טמאות: אתם מוליכים שולל, מסתירים ומתחנפים בדיוק כמו אלה שמבצעים מעשי כישוף, כמו אלה שמוליכים שולל ושותים את דמם של הרשעים. כל הביטויים של האנושות מאוד מרושעים, ולכן איך ייתכן שכל בני האדם ייכנסו לארץ הקודש שבה מצויים הצדיקים? האם אתם חושבים שהתנהגותכם המתועבת יכולה לבדל אתכם כקדושים בשונה מהרשעים? לשונכם דמוית הנחש תהרוס בסופו של דבר את הבשר שלהם שמבטא השמדה ומבצע תועבות, והידיים שלכם שמכוסות בדמן של רוחות טמאות יגררו את הנשמה שלכם בסופו של דבר לגיהנום. עם כן, מדוע אתם לא ממהרים לנצל את ההזדמנות הזו לטהר את ידיכם שמכוסות בזוהמה? ומדוע אתם לא מנצלים את ההזדמנות הזו כדי לכרות את לשונכם שאומרת דברי רשע? האם ייתכן שאתם מוכנים לסבול באש הגיהנום למען שתי ידיכם ולמען לשונכם ושפתיכם? אני משגיח על לבם של בני האדם בשתי עיניי, מפני שזמן רב לפני שבראתי את האנושות, תפסתי את לבם בתוך ידיי. לפני זמן רב, ראיתי מבעד ללבו של האדם, ולכן איך ייתכן שהמחשבות שעל לבו של האדם יימלטו ממבטי? ואיך ייתכן שהן יספיקו להימלט מהאש שתצית רוחי?

השפתיים שלכם אדיבות ממקורה של יונה, אך לבכם זדוני יותר מהנחש הקדמון. השפתיים שלכם אפילו יפהפיות כאישה מלבנון, אך לבכם הוא לא מהסוג ששייך לנשים מלבנון, ובהחלט לא ניתן להשוות אותו ליופיין של נשות כנען. לבכם יותר מדי ערמומי! מה שאני מתעב הוא רק השפתיים של הרשעים והלב של הרשעים. הדרישות שאני מציב לבני האדם לא רמות מאלה שהוצבו לקדושים. העניין הוא רק שאני חש תיעוב כלפי המעשים הרעים של הרשעים, ואני מקווה שהרשעים יהיו מסוגלים להשליך מעליהם את הטינופת שלהם ולהימלט ממצבם הנוכחי, כדי שהם יוכלו להיבדל מהרשעים ולחיות עם הצדיקים ולהיות קדושים ביחד איתם. אתם נמצאים באותן נסיבות שאני מצוי בהן, אך אתם מכוסים בזוהמה, אתם לא ניחנים אפילו במקצת בצלם האנוש שנברא בכם בראשית, ומשום שמדי יום אתם מחקים את צלמן של הרוחות הטמאות ועושים את מה שהן עושות ואומרים את מה שהן

אומרות, כל חלק מכם ואפילו לשונכם והשפתיים שלכם רוויים במים מעופשים. המצב חמור עד כדי כך שאתם מכוסים כולכם בכתמים האלה ושאינן אפילו חלק אחד שיכול לשמש לעבודתי. זה כל כך שובר לב! אתם חיים בעולם כזה של סוסים ובקר, אך אתם למעשה לא מודאגים. ואתם מלאים באושר וחיים בחופשיות ובקלות. אתם שוחים סביב במים המעופשים האלה, אך אתם למעשה לא יודעים שנקלעתם לנסיבות כאלה. בכל יום, אתם מתרועעים עם רוחות טמאות ומתעסקים ב"צואה". חייכם עלובים מאוד, אך אתם לא יודעים שאתם בשום אופן לא שורדים בעולם האנושי, ושאם לא נמצאים בתפיסתכם שלכם. האם אינכם יודעים שרוחות רעות רמסו זה מכבר את חייכם, ושהמים המעופשים העכירו את האופי שלכם? האם אתם חושבים שאתם חיים בגן העדן הארצי, ושאתם מאושרים? האם אינכם יודעים שחייכם את חייכם עם רוחות טמאות, ושחייכם חיים עם כל מה שהם הכינו לכם? איך ייתכן שיהיו לחיים שלכם איזושהי משמעות? איך ייתכן שיהיה לחייכם איזושהו ערך? עד היום, אתם מתרועעים סביב למען הרוחות הטמאות. אולם אתם לא יודעים שאלה שמפילים אתכם בפח הם הרוחות הטמאות האלה, הורכים שהולידו וגידלו אתכם. יתר על כן, אתם לא יודעים שהם למעשה הורישו לכם את הטינופת שלכם. כל מה שאתם יודעים הוא שהם יכולים להסב לכם "הנאה", שהם לא ממיטים עליכם ייסורים, שהם לא שופטים אתכם, ושהם בפרט לא מקללים אתכם. הם מעולם לא התפרצו עליכם בזעם, אלא שהם מתנהגים אליכם בחביבות ובאדיבות. דבריהם מזינים את לבכם ושובים את לבכם, כך שאתם מאבדים את הצפון, ומבלי לשים לב, אתם נשאבים פנימה ואתם מוכנים לשרת אותם, ולהיות להם למוצא ולמשרתים. אין לכם תלונות כלל, אלא שאתם מוכנים לעמוד לשירותם – הם מוליכים אתכם שולל. זו הסיבה לכך שאתם לא מגיבים כלל לעבודה שאני עושה – אין זה פלא שאתם תמיד רוצים להימלט בסתר מידיי, ואין זה פלא שאתם תמיד רוצים להשתמש במילות חנופה כדי לתחמן אותי כדי לשאת חן בעיניי. מתברר שכבר הייתה לכם תוכנית אחרת, הסדר אחר. אתם יכולים לראות מעט מהמעשים שלי, האל הכול-יכול, אך אתם לא מכירים כהוא זה את המשפט והייסורים שלי. אתם לא יודעים מתי הייסורים שלי החלו. אתם רק יודעים כיצד לרמות אותי, אך אתם לא יודעים שאני לא סובלני כלפי הביזוי של האדם. מאחר שכבר גמרתם בדעתכם לשרת אותי, לא ארפה מכם. אני אל ששונא רוע, ואני אל שקנאי לאדם. מאחר שכבר הצבתם את דבריכם על המזבח, לא אהיה סובלני להתרועעותכם לנגד עיניי, ולא אהיה סובלני כלפיכם אם תשרתו שני אדונים. האם אתם חושבים שתוכלו לאהוב אותי אחרי שתציבו את דבריכם על המזבח שלי, ואחרי שתציבו אותם לנגד עיניי? איך ייתכן שארשה לבני האדם לשטות בי כך? האם חשבתם שתוכלו לנדוד נדרים ולהישבע לי בלשונכם כלאחר יד? איך ייתכן שנשבעתם לי, זה שיושב על כס המלכות, זה שהוא הרם ביותר? האם חשבתם שהשבועות שלכם כבר עברו מהעולם? אני אומר לכם, אפילו אם בשרכם יעברו מהעולם, לא ייתכן שהשבועות שלכם יעברו מהעולם. בסופו של דבר, אני אגנה אתכם על סמך השבועות שלכם. אולם אתם חושבים שאתם יכולים להציב את דבריכם בפניי כדי להתמודד איתי ושלכם יכול לשרת רוחות טמאות ורוחות רעות. איך ייתכן שחמת אפי תהיה סובלנית לבני האדם דמויי הכלבים ודמויי החזירים שמרמים אותי? אני חייב להוציא לפועל את הצווים המנהלתיים שלי, ולשחרר מידי הרוחות הטמאות את כל בני האדם ה"אדוקים" והמלאים בעצמם שמאמינים בי כדי "לשרת" אותי באופן מסודר, כדי להיות לי לשור, כדי להיות לי לסוס וכדי להיות נתונים לרחמי השחיתה שלי. אני אגרום לכם לאמץ מחדש את המסירות שהייתה לכם בעבר ולשרת אותי שוב. אני לא אהיה סובלני כלפי אף ברוא שירמה אותי. האם אתם חושבים

שתוכלו להציב לי דרישות ולשקר בפניי בהפקרות? האם אתם חושבים שלא ראיתי בעבר את דבריכם או מעשיכם? איך ייתכן שלא אראה את דבריכם ואת מעשיכם? איך ייתכן שארשה לבני האדם לרמות אותי כך? אני חי בקרבכם ומתרוועע איתכם מזה כמה אביבים וסתווים, אני חי בקרבכם מזה זמן רב – כמה מהתנהגותכם הבזויה חמקה מעיניי? דבריכם הכנים בהחלט מהדהדים באוזניי. מיליונים על מיליונים של שאיפותיכם הונחו על המזבח שלי – הן רבות מספור. אולם באשר למסירות וההשקעה שלכם, אין שום דבר. אין אפילו טיפה קטנה של כנות על המזבח שלי. איפה הפירות שהניבה אמונתכם בי? קיבלתם ממני חסד עד-אין-קץ, וראיתם אינסוף תעלומות מהשמיים. אפילו הראיתי לכם את להבות השמיים, אך לא העזתי לשרוף אתכם. כמה נתתם לי בתמורה? כמה אתם מוכנים לתת לי? בעודכם אוחזים במזון שנתתי לכם, אתם פונים ומציעים לי אותו, ואפילו אומרים שזה דבר שקיבלתם בתמורה על זיעת אפכם בביצוע עבודה קשה, ושאתם נותנים לי את כל שיש לכם. איך ייתכן שאתם לא יודעים שה"תרומות" שאתם מציעים לי הן דברים שגנבתם מהמזבח שלי? וכעת אתם מציעים אותם לי – אתם מרמים אותי, הלא כן? איך ייתכן שאתם לא יודעים שמה שאני נהנה ממנו היום הוא כל המנחות שעל המזבח שלי, ולא מה שהרווחתם בתמורה לעבודה הקשה ואז הצעתם לי? אתם למעשה מעזים לרמות אותי כך, ולכן איך ייתכן שאמחל לכם? איך ייתכן שאשא זאת עוד? נתתי לכם הכל. פתחתי הכל בפניכם, מילאתי את הצרכים שלכם ופקחתי את עיניכם, אך אתם מרמים אותי כך ומתעלמים ממצפונכם. הענקתי לכם הכל בחוסר אנוכיות, כך שאפילו שתסבלו, תזכו ממני בכל מה שהבאתי מהשמיים. אולם אין לכם שום מסירות כלל, ואפילו אם יש לכם תרומה זעירה, אתם מתחשבים איתי לאחר מכן. תרומתכם לא תהיה שווה דבר בסופו של דבר, הלא כן? מה שנתתם לי הוא אך ורק גרגיר חול אחד, אבל מה שביקשתי מכם הוא טון זהב. אתם מתנהגים בחוסר היגיון, הלא כן? אני עובד בקרבכם. אין שום זכר למעשר שאני אמור לקבל, ועל אחת כמה וכמה אין זכר לקורבנות נוספים. יתרה מזאת, המעשר שמפרישים בני האדם יראי האל נחטף בידי הרשעים. כולכם מקבלים ממני דברים, הלא כן? כולכם עוינים כלפיי, הלא כן? כולכם משמידים את המזבח שלי, הלא כן? איך ייתכן שאדם כזה ייחשב לאוצר בעיניי? בני אדם כאלה הם חזירים וכלבים שאני מתעב, הלא כן? איך ייתכן שאתייחס למעשיכם הרעים כאל אוצר? למען מי נועדה העבודה שלי באמת? האם ייתכן שהיא נועדה רק להכות את כולכם אפיים ארצה כדי לחשוף את הסמכות שלי? כל חייכם תלויים במילה אחת ממני, הלא כן? מדוע אני משתמש רק במילים כדי לכוון אתכם, ומדוע לא הפכתי מילים לעובדות כדי להכות אתכם אפיים ארצה בהקדם האפשרי? האם דבריי ועבודתי נועדו רק להכות את האנושות אפיים ארצה? האם אני אל שהורג בני אדם תמימים ללא הבחנה? ברגע זה, כמה מכם שניצבים לפניי מחפשים בכל הווייתם את הנתיב הנכון של חיים אנושיים? רק הגוף שלכם נמצא לפניי, אך לבכם נמלט, והוא הרחק-הרחק ממני. מפני שאתם לא יודעים מהי עבודתי בפועל, ישנם כמה מכם שרוצים לעזוב אותי, שרוצים להתרחק ממני, ואשר רוצים לחיות בגן העדן הזה שבו אין ייסורים ואין משפט. האין זה מה שבני האדם מייחלים לו בלבם? אני בהחלט לא כופה עליכם. אתם הם אלה שצריכים לבחור באיזה נתיב תצמדו, והנתיב של היום כולל משפט וקללה, אך על כולכם לדעת שהדברים שהענקתי לכם, בין שמדובר במשפט או בייסורים, הם כל המתנות הטובות ביותר שאני יכול לתת לכם, והם כולם דברים שאתם זקוקים להם בדחיפות.

העבודה בעידן החוק

העבודה שיהיה עשה בבני ישראל ביססה בקרב האנושות את מקורו הארצי של אלוהים, וזה גם היה המקום הקדוש שבו הוא היה נוכח. הוא הגביל את עבודתו לעם ישראל. בתחילה, הוא לא עבד מחוץ לישראל. הוא בחר עם מתאים כדי להגביל את היקף עבודתו. ישראל היא המקום שבו אלוהים ברא את אדם וחווה, ומאדמת המקום הזה יהיה ברא את האדם; המקום הזה הפך לבסיס עבודתו על פני האדמה. בני ישראל, שהם צאצאיהם של נוח ושל אדם, היו היסוד האנושי לעבודתו של יהוה על פני האדמה.

בזמנו, החשיבות, התכלית והשלבים של עבודתו של יהוה בישראל היו תחילת עבודתו על העולם כולו, שהתפשטה באופן הדרגתי לאומות הגויים ממרכז עבודתו, בישראל. זהו העיקרון שלפיו הוא עובד ברחבי התבל – לכוון דגם ואז להרחיב אותו עד שכל אנשי התבל יקבלו את בשורתו. בני ישראל הראשונים היו צאצאיו של נוח. בני האדם האלה זכו רק לנשימתו של יהוה, והם הבינו מספיק כדי לטפל בצרכים הבסיסיים של החיים, אך הם לא ידעו איזה מין אל הוא יהוה, לא ידעו את רצונו עבור האדם, ועל אחת כמה וכמה לא ידעו כיצד עליהם לרחש כבוד לאדון כל הבריאה. באשר לשאלה אם היו כללים וחוקים שיש לשמוע להם ולשאלה אם יש עבודה שיצירים נבראים צריכים לעשות למען הבורא: צאצאיו של אדם לא ידעו אף אחד מהדברים האלה. כל מה שהם ידעו היה שעל הבעל להזיע ולעמול כדי לפרנס את משפחתו ושעל האישה להישמע לבעלה ולשמר את האנושות שברא יהוה. במילים אחרות, לעם הזה היו רק נשימתו של יהוה וחיו, אך הוא לא ידע כלל כיצד להישמע לחוקי האל או כיצד להשביע את רצונו של אדון כל הבריאה. בני העם הבינו כה מעט. לכן אף על פי שלא הייתה כל רמאות או ערמומיות בלבם, ואף על פי שלעתים נדירות התקנאו זה בזה או הסתכסכו זה עם זה, הם לא הכירו את יהוה, אדון הבריאה, ולא הבינו אותו. האבות האלה של האדם ידעו רק לאכול את הדברים של יהוה וליהנות מהדברים של יהוה, אך הם לא ידעו לירוא את יהוה; הם לא ידעו שיהוה הוא האחד שהם צריכים לעבוד בכריעת ברכ. אם כן, איך ייתכן שהם היו נקראים ברואי אל? אם כך היה, מה באשר לדברים "יהוה הוא אדון כל הבריאה", ו"הוא ברא את האדם כדי שהאדם יגלם אותו, יהלל אותו וייצג אותו" – הם נאמרו לשווא, הלא כן? איך ייתכן שבני אדם שלא יראים את יהוה יהפכו לעדות על כבודו? איך ייתכן שהם יהפכו לביטויים של כבודו? דברי יהוה, "בראתי את האדם בצלמי", יהפכו בכך לכלי נשק בידיו של השטן, המשחית, הלא כן? הדברים האלה יהפכו לאות קין על בריאת האדם בידי יהוה, הלא כן? על מנת להשלים את השלב הזה של עבודתו, לאחר שיהוה ברא את האנושות, הוא לא הנחה את בני האדם ולא כיוון אותם מהתקופה של אדם ועד לתקופתו של נוח. רק אחרי המבול, יהוה החל להנחות באופן רשמי את בני ישראל והראו לאנושות שיהוה מסוגל לא רק להפיח רוח חיים באדם, כך שהאדם יקבל חיים מאלוהים, יעלה מהעפר ויהפוך לבן אנוש נברא, אלא גם לשרוף את האנושות, לקלל את האנושות ולהשתמש במטהו כדי למשול באנושות. כך בני האדם ראו שיהוה יכול לכוון את חיי האדם על פני האדמה, ולדבר ולעבוד בקרב האנושות בהתאם לשעות היום והלילה. הוא עשה את העבודה רק כדי

שברואיו ידעו שהאדם נברא מאדמה שהוא אסף, ויתרה מזאת, שהוא ברא את האדם. יתר על כן, מטרתה של העבודה שהוא התחיל בישראל הייתה שעמים אחרים ואומות אחרות (שלמעשה לא היו נפרדים מישראל, אלא הסתעפו מבני ישראל, בהיותם גם הם צאצאים של אדם וחווה), יקבלו את בשורת יהוה מישראל, כך שכל הבריות בתבל יוכלו לירוא את יהוה ויהיו תמימי דעים באשר לגדולתו. אילו יהוה לא התחיל את עבודתו בישראל, ובמקום זאת, לאחר שהוא ברא את האנושות, הוא היה נותן לה לחיות ללא דאגות על פני האדמה, הרי שבמקרה הזה האדם מעולם לא היה יודע שיהוה ברא את האנושות ושהוא אדון הבריאה. זאת בשל אופיו המוחשי של האדם (אופי פירושו שהאדם לעולם לא יכול לדעת דברים שהוא לא יכול לראות, כלומר שהוא לא יודע שיהוה ברא את האנושות, ועל אחת כמה וכמה לא יודע מדוע הוא עשה זאת). אילו היה יהוה בורא את האדם ומציב אותו על פני האדמה למושא להנאתו שלו, ואז פשוט מוחה את ידיו מהאדמה ועוזב במקום להישאר בקרב האנושות כדי לכוון אותה למשך זמן מסוים, הרי שכל האנושות כולה הייתה חוזרת לאין; אפילו השמים והארץ וכל צבאם, לרבות האנושות כולה, היו חוזרים לאין ונרמסים תחת רגלי השטן. כך, רצונו של יהוה ש"על פני האדמה, כלומר בקרב בריאתו, יהיה לו מקום לעמוד בו, מקום קדוש" היה מתנפץ לרסיסים. לכן במקום זאת, לאחר שאלוהים ברא את האנושות, הוא יכול היה להישאר בקרבה, לכוון את בני האדם בחייהם ולדבר איתם על מנת להגשים את חפץ לבו ולממש את תוכניתו. מטרת עבודתו של אלוהים בישראל הייתה רק להוציא לפועל את התוכנית שהוא בנה לפני שהוא ברא את כל הדברים. לפיכך, לא הייתה סתירה בין עבודתו תחילה בקרב בני ישראל ובריאתו את כל הדברים, אלא ששני ההיבטים האלה נעשו לשם ניהולו, עבודתו וכבודו, וכן על מנת להעמיק את משמעות בריאתו את האנושות. הוא הנחה את חיי האנושות על פני האדמה במשך אלפיים שנה לאחר נוח, שבמהלכן הוא לימד את בני האנוש להבין כיצד לירוא את יהוה, אדון הבריאה כולה, כיצד לנהל את חייהם וכיצד להמשיך בחייהם, ומעל הכל, כיצד לפעול כעדים על יהוה, לשמוע לו ולירוא אותו, ואפילו להלל אותו במוזיקה כמו שעשו דוד וכוהניו.

לפני אלפיים השנים שבמהלכן עשה יהוה את עבודתו, האדם לא ידע דבר, וכמעט כל בני האנוש הידרדרו לשחיתות, עד שהם הגיעו לשפל של הפקרות ושחיתות, לפני השמדת העולם במבול. בשלב הזה, יהוה לא היה בלבם, ועל אחת כמה וכמה לא הייתה דרכו בלבם. הם מעולם לא הבינו את העבודה שיהוה עתיד היה לעשות. היה חסר להם היגיון, ויותר מכך היה חסר להם ידע, וכמו מכונות בשר-ודם, הם היו בורים בכל הנוגע לאדם, לאלוהים, לעולם ולחיים גם יחד. על פני האדמה הם התעסקו בפיתויים רבים, כמו הנחש, ואמרו דברים רבים שהיו פוגעניים כלפי יהוה. אולם משום שהם היו בורים, יהוה לא ייסר אותם ולא הטיל עליהם משמעת. רק אחרי המבול, כשנוח היה בן 601 שנים, יהוה הופיע באופן רשמי בפני נוח והדריך אותו ואת משפחתו. הוא הוביל אותו, את העופות והבהמות ששרדו את המבול, ואת צאצאיו עד סוף עידן החוק, בסך הכל במשך 2,500 שנים. הוא עבד באופן רשמי בישראל במשך 2,000 שנים, והוא גם עבד הן בישראל והן מחוץ לישראל במקביל במשך 500 שנים, כך שבסך הכל מדובר במשך זמן של 2,500 שנים. במשך התקופה הזו, הוא הנחה את בני ישראל שכדי לעבוד את יהוה, עליהם לבנות בית מקדש וללבוש בגדי כוהנים, וללכת יחפים אל תוך בית המקדש עם הנץ החמה, פן נעליהם יטמאו את בית המקדש והאש תישלח מראש בית המקדש ותשרוף אותם למוות. הם מילאו את חובותיהם ונשמעו לתוכניותיו של יהוה. הם התפללו ליהוה בבית המקדש, ולאחר שהם קיבלו את התגלותו של

יהוה, כלומר לאחר שיהוה נשא את דבריו, הם הנהיגו את ההמון ולימדו את בני האדם שעליהם לירוא את יהוה אלוהיהם. בנוסף, יהוה אמר להם שעליהם לבנות את בית המקדש ואת המזבח, ובזמן שיהוה קבע, כלומר בחג הפסח, עליהם להכין עגלים וטלאים בני יומם ולשים אותם על המזבח כקורבן עולה ליהוה, כדי לרסן אותם ולעורר בלבם יראה ליהוה. ציותם לחוק הזה הפכה למדד לנאמנותם ליהוה. יהוה גם קבע להם את יום השבת, היום השביעי לבריאתו. את היום שלאחר יום השבת הוא קבע להם כיום הראשון, יום שבו הם יהללו את יהוה, יגישו לו קורבנות ויחברו מוזיקה לכבודו. ביום הזה, יהוה קיבץ את כל הכוהנים כדי לחלק את הקורבנות על המזבח למאכל בני האדם כדי שהם יוכלו ליהנות מהקורבנות על המזבח של יהוה. בנוסף, יהוה אמר שהם בורכו ושיש בהם חלק ממנו, ושהם עמו הנבחר (זו הייתה ברייתו של יהוה עם בני ישראל). זו הסיבה לכך שעד היום, עם ישראל עדיין אומר שיהוה הוא אלוהיהם בלבד, ושהוא לא האל של עמים אחרים.

במהלך עידן החוק, יהוה קבע דברות רבים כדי שמשה ימסור אותם לבני ישראל שהלכו בעקבותיו מארץ מצרים. יהוה נתן את הדברות האלה לבני ישראל, שלא היו קשורים למצרים, ומטרתם הייתה לרסן את בני ישראל. אלוהים השתמש בדברות כדי להציב להם דרישות. השאלות אם בן האדם שמר את יום השבת לקודשו, אם הוא כיבד את אביו ואת אמו, אם הוא עבד לפסל או תמונה, וכן הלאה – אלה היו העקרונות לפיהם נקבע אם בן האדם חוטא או צדיק. היו ביניהם כאלה שהוכו באש יהוה, כאלה שנסקלו למוות וכאלה שקיבלו את ברכתו של יהוה, וזה נקבע לפי מידת הציות לדברות האלה. אלה שלא שמרו את יום השבת לקודשו היו נסקלים באבנים למוות. הכוהנים שלא שמרו את יום השבת לקודשו היו מוכים באש יהוה. אלה שלא כיבדו את אביהם ואת אמם גם הם היו נסקלים באבנים למוות. כל זאת היה באישור יהוה. יהוה קבע את דברותיו ואת חוקיו כדי שבעודו מושל בחיי בני האדם, הם יקשיבו ויעשו את דברו ולא יתמרדו נגדו. הוא השתמש בחוקים האלה כדי לשלוט באנושות בת יומה, וכדי להשתית את יסודות עבודתו העתידית. כך, על סמך העבודה שיהוה עשה, העידן הראשון נקרא עידן החוק. על אף שיהוה ביטא אמירות רבות ועשה עבודה רבה, הוא הנחה את בני האדם רק על דרך החיוב ולימד את בני האדם הבורים האלה כיצד להיות בני אדם, כיצד להיות וכיצד להבין את דרכו של יהוה. על פי רוב, העבודה שהוא עשה נועדה לאפשר לבני האדם לקיים את דרכו ולהישמע לחוקיו. העבודה נעשתה על בני אדם שהיו מושחתים רק על פני השטח. עניינה של העבודה לא היה לשנות את טבע האדם או לאפשר צמיחה בחיים. עניינה היה רק שימוש בחוקים כדי להגביל את בני האדם ולשלוט בהם. עבור בני ישראל באותה תקופה, יהוה היה לא יותר מאל בבית המקדש ואל בשמיים. הוא היה עמוד ענן ועמוד אש. כל מה שיהוה דרש מהם היה להישמע למה שכיום ידוע בתור חוקיו ודברותיו – אפשר אפילו לומר שאלה הם הכללים שלו – משום שמעשיו של יהוה לא נועדו לשנות אותם, אלא להקנות להם דברים נוספים שצריכים להיות לאדם, ולהנחות אותם במו פיו של אלוהים. זאת משום שלאחר שהאדם נברא, הוא לא ידע דבר על הדברים שצריכים להיות בידיו. על כן, יהוה העניק לבני האדם את הדברים שהם היו זקוקים להם לשם חייהם על פני האדמה. כך הוא גרם לבני האדם שהוא הוביל להתעלות על אביהם אדם ואמם חווה, משום שהדברים שיהוה נתן להם התעלו על הדברים שהוא נתן לאדם ולחווה בראשית. על כל פנים, העבודה שיהוה עשה בישראל הייתה רק להנחות את האנושות ולגרום לאנושות להכיר בבורא שלה. הוא לא כבש את בני האדם ולא שינה אותם, אלא רק הנחה אותם. זה סיכום עבודתו של יהוה בעידן החוק. זהו הרקע, הסיפור האמיתי, המהות של עבודתו בכל ארץ ישראל, וראשיתן של

ששת אלפי שנות עבודתו – לשלוט באנושות בידו של יהוה. מתוך כך נבעה עבודה נוספת בתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים שלו.

הסיפור האמיתי בנוגע לעבודה בעידן הגאולה

תוכנית הניהול המלאה שלי, המתפרסת על פני ששת אלפים שנה, כוללת שלושה שלבים, או שלושה עידנים: ראשית, עידן החוק; שנית, עידן החסד (שהוא גם עידן הגאולה); ולבסוף, עידן המלכות באחרית הימים. תוכן עבודתי בשלושת העידנים האלה משתנה בכפוף לאופיו של כל עידן, אולם עבודתי בכל שלב עולה בקנה אחד עם צורכי האדם – או ליתר דיוק, היא נעשית בהתאם לתחבולות שבהן משתמש השטן במהלך מלחמתי בו. תכלית עבודתי היא הבסתו של השטן, גילוי חוכמתי והיותי כול-יכול, חשיפת תחבולותיו של השטן, ובכך – ישועת האנושות כולה, החיה בתחומי. המטרה היא להציג את חוכמתי ואת היותי כול יכול ובה-בעת לחשוף את זוועות השטן הבלתי נסבלות. יתר על כן, המטרה היא ללמד את ברואי כיצד להבחין בין טוב ורע, לדעת שאני המושל בכל, להבין בבירור שהשטן הוא אויב האנושות, השפל שבשפלים, הרוע בהתגלמותו, וללמד אותם להבחין בוודאות מוחלטת בין טוב ורע, בין אמת ושקר, בין קדושה וזוהמה ובין גדולה לשפלות. כך תוכל האנושות הנבערת להעיד על כך שלא אני הוא זה שמשחית אותה, ושרק אני – אדון הבריאה – יכול להושיע אותה ויכול להרעיף על האדם דברים מהנים. בני האנוש יבינו שאני המושל בכל ושהשטן אינו אלא אחד מברואי, אשר בשלב מאוחר יותר התקומם נגדי. תוכנית הניהול שלי בת ששת אלפי השנים מחולקת לשלושה שלבים על מנת להביא לתוצאה הבאה: לאפשר לברואי להפוך לעדים שלי, לתפוס את רצוני ולדעת שאני האמת. לפיכך, במהלך שלב העבודה הראשוני של תוכנית הניהול שלי בת ששת אלפי השנים, עסקתי בעבודת החוק, כלומר הובלת העם בידי יהוה. השלב השני פתח את העבודה של עידן החסד בכפרי יהודה. ישוע מייצג את כלל העבודה של עידן החסד – הוא התגלם כבשר ודם ונצלב, והוא גם חנך את עידן החסד. הוא נצלב כדי להשלים את העבודה הגואלת, כדי לסיים את עידן החוק ולהתחיל את עידן החסד, ולפיכך הוא מכונה "המפקד העליון", "קורבן החטאת", "הגואל". לפיכך, תוכן עבודתו של ישוע היה שונה מתוכן עבודתו של יהוה, על אף שעבודתם הייתה זהה באופן עקרוני. יהוה החל את עידן החוק וכוונן את הבסיס, כלומר את נקודת המקור של עבודתו בעולם, ומסר את דברותיו. אלה היו שניים מהישגיו, שמייצגים את עידן החוק. עבודתו של ישוע בעידן החסד לא הייתה מתן דברות, אלא מימוש הדברות, וכך הוא נתן את האות לעידן החסד וסיים את עידן החוק שנמשך אלפיים שנה. הוא היה החלוץ שבא כדי לפתוח את עידן החסד, אך הגאולה נותרה מוקד עבודתו. על כן, הישגיו היו כפולים: פתיחתו של עידן חדש והשלמת עבודת הגאולה באמצעות צליבתו. לאחר מכן הוא עזב. בנקודה זו הסתיים עידן החוק והאנושות נכנסה לעידן החסד.

עבודתו של ישוע הושלמה בהתאם לצורכי האדם באותו עידן. משימתו הייתה לגאול את האנושות, לסלוח לה על חטאיה, ולכן טבעו היה כל כולו ענווה, סבלנות, אהבה, אדיקות, צניעות, רחמים ורוחב לב. הוא בירך את

האנושות ברוחב לב והעניק לה חסד בשפע, והוא העניק לבני האדם את כל הדברים שהם יכולים ליהנות מהם להנאתם: שלוה ואושר, סבלנותו של ישוע ואהבתו, רחמיו ורוחב לבו. באותם ימים, כל מה שידע האדם היה שפע של דברים מהנים: לבו היה שלו ובטוח, רוחו זכתה לעידוד ונחמה, והוא שאב את כוחותיו מישוע המושיע. עצם היכולת להשיג את הדברים האלה הייתה תוצאה של העידן שבו הוא חי. בעידן החסד, האדם כבר הושחת ביד השטן, ולכן, כדי להשיג את התוצאה הרצויה, עבודת הגאולה של כלל האנושות הצריכה מידה רבה של חסד, סבלנות ואיפוק אינסופיים, ואף יותר מכך, קורבן שיכול היה לכפר על חטאי האנושות, על מנת להשיג את השפעתו. בעידן החסד האנושות רק נחשפה לקורבן שלי לכפרה על חטאי האנושות – ישוע. כל מה שבני האדם ידעו היה שאלוהים יודע להיות רחום וחנון, וכל מה שהם ראו היו רחמיו של ישוע ורוחב לבו. הסיבה היחידה לכך הייתה שהם חיו בעידן החסד. לכן, בטרם הם יכלו להיגאל, היה עליהם ליהנות מסוגי החסד הרבים שהעניק להם ישוע – זה היה הדבר היחיד שהיטיב עמם. כך, דרך התענגותם על החסד, הם יכלו לקבל מחילה על חטאיהם ויכלו גם להיגאל דרך איפוקו ורחמיו של ישוע. רק הודות לאיפוקו ולסבלנותו של ישוע, הם זכו בזכות לקבל מחילה וליהנות משפע החסד שישוע העניק להם – ממש כפי שאמר ישוע, "לא באתי לגאול את הצדיקים, כי אם את החוטאים, מה שיאפשר לחוטאים לקבל מחילה על חטאיהם". אילו היה ישוע מתגלם כבשר ודם וטבעו היה משפט, קללה וחוסר סובלנות לחטאי האדם, הרי שלאדם לא הייתה ניתנת אפשרות להיגאל והיה נגזר עליו להישאר חוטא לנצח. אם כך היה, תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים לא הייתה מצליחה להתקדם מעבר לעידן החוק, ועידן החוק היה מתארך לששת אלפי שנים. חטאי האדם היו רק מתרבים והופכים לחמורים יותר, ובריאת האדם הייתה כל כולה לחינם. בני האדם היו יכולים לשרת את יהוה על פי החוק, אולם חטאיהם היו חמורים יותר מחטאי בני האנוש הראשונים. ככל שהרבה ישוע לאהוב את האנושות, למחול לבני האנוש על חטאיהם ולהעניק להם שפע רחמים ורוחב לב, כך גדלה יכולתו של האדם להיגאל ולהיקרא "הטלאים האובדים" שהחזיר ישוע במחיר כבוד. השטן לא יכול היה להפריע לעבודה זו כיוון שישוע נהג במאמיניו כפי שאם אוהבת נוהגת בפעוט שבחיקה. הוא לא כעס עליהם או תיעב אותם, אלא היה מלא ברחמים. הוא מעולם לא נהג בהם בזעם אלא בסבלנות והעלים עין מטיפשותם ומבורותם, ומחל להם לא "עד שבע פעמים אלא עד שבעים ושבע". כך לבו חולל שינוי בלבם של אחרים ובני האדם זכו למחילה על חטאיהם דרך איפוקו.

אף על פי שישוע בהתגלמותו היה חסר רגשות, הוא ניחם תמיד את תלמידיו, דאג להם, סייע להם ותמך בהם. חרף העבודה שביצע והסבל שבו עמד, הוא מעולם לא הפנה אל בני האדם דרישות מוגזמות ותמיד נהג בסבלנות ואיפוק כלפי חטאיהם, עד כדי כך שבעידן החסד נקרא בחיבה "המושיע האהוב ישוע". עבור בני האדם של אותו עידן – עבור כל בני האדם – ישוע היה סמל של רחמים ואהבה. הוא מעולם לא זכר את עבירותיהם של בני האדם ולא הניח לעבירות האלה להשפיע על יחסו אליהם. כיוון שזה היה עידן שונה, הוא העניק לבני האדם לעתים קרובות מזון ומשקה בשפע, כדי שיאכלו לשובע. הוא התייחס אל כל חסידיו בחסד, ריפא את החולים, גירש שדים, החיה את המתים. כדי שבני האדם יאמינו בו ויראו שכל מעשיו נעשו מתוך רצינות וכנות, הוא אף החיה גווייה מרקיבה והוכיח שבידיו גם המתים יכולים לחזור לחיים. כך הוא סבל בשקט וביצע את עבודתו הגואלת בקרבם. גם לפני שהוא נצלב, ישוע כבר קיבל על עצמו את חטאי האנושות והפך לקורבן החטאת של בני האדם. עוד טרם צליבתו, הוא פתח את הדרך שהובילה אל הצלב כדי לגאול את בני האדם. בסופו של דבר הוא נצלב,

הקריב את עצמו למען הצלב והרעיף את רחמיו, רוחב לבו וקדושתו על האנושות. עבור האנושות, הוא תמיד היה סובלני ומעולם לא חיפש נקמה, אלא מחל לבני האדם על כל חטאיהם, עודד אותם להכות על חטא, לימד אותם מה הם סבלנות, איפוק ואהבה, עודד אותם ללכת בעקבותיו ולהקריב עצמם למען הצלב. אהבתו לאחים ולאחיות עלתה על אהבתו למרים. העיקרון שבבסיס עבודתו היה ריפוי בני האדם וגירוש שדים – והכל מכוח גאולתו. בכל מקום שאליו פנה הוא נהג בכל חסידיו בחסד. הוא הפך את העניים לעשירים, גרם לפסחים ללכת, לעיוורים לראות ולחירשים לשמוע. הוא אף הזמין את השפלים ביותר והמופקרים מכל, את החוטאים, לסעוד עמו, ולא דחה אותם אלא נהג תמיד בסבלנות, ואף אמר, "אם יש לאיש מאה כבשים ואבד אחד מהם, האם לא יעזוב את התשעים ותשעה על ההרים וילך לחפש את האבוד? אמן אני אומר לכם, כאשר ימצא אותו, הוא ישמח עליו יותר מאשר על התשעים ותשעה שלא אבדו." הוא אהב את מאמיניו כפי שכבשה אוהבת את טלאיה. אף על פי שהיו טיפשים ובורים, והיו חוטאים בעיניו, וכן בני האדם הצנועים ביותר בחברה, הוא התייחס לחוטאים האלה – שעוורו בוז בקרב אחרים – כאל בבת עינו. כיוון שכך, הוא מסר את חייו למענם, כטלה המועלה לקורבן על המזבח. הוא הילך ביניהם כמשרתם, הניח להם להשתמש בו ולטבוח אותו, ומסר עצמו לידיהם ללא תנאי. בעיני חסידיו הוא היה ישוע המושיע האהוב, אולם כלפי הפרושים שהטיפו לעם מעמדת התנשאות, הוא לא הפגין רחמים ולא אהבה, אלא תיעוב וטינה. הוא לא הרבה לעבוד בקרב הפרושים ורק מעת לעת הטיפף להם ונזף בהם. הוא לא פעל בקרבם כדי לגאול אותם ולא עשה אותות ומופתים ביניהם. הוא העניק את כל רחמיו ורוחב לבו לחסידיו וסבל למען החוטאים עד הסוף, כשמסמרו אותו לצלב, וספג כל השפלה אפשרית עד לגאולה מלאה של בני האדם. זה היה סך כל עבודתו.

ללא הגאולה של ישוע, בני האדם היו ממשיכים לחיות לעד בחטא והיו הופכים לילדי החטא ולצאצאיהם של שדים. אם כך היה, השטן היה מגיע לשכון על פני האדמה, ופני האדמה כולם היו הופכים למשכנו. אולם העבודה הגואלת הצריכה הפגנת רחמים ואהבה כלפי בני האדם – רק דרכה היו בני האדם זוכים במחילה והיו מקבלים את הזכות להיעשות שלמים וליפול בנחלתו של אלוהים. ללא שלב העבודה הזה, תוכנית הניחול בת ששת אלפי השנים לא הייתה יכולה להתקדם. אלמלא נצלב ישוע – אילו רק ריפא את בני האדם וגירש את השדים שאחזו בהם – הרי שבני האדם לא היו זוכים למחילה שלמה בגין חטאיהם. בשלוש השנים וחצי של עבודתו של ישוע על פני האדמה, הוא השלים רק מחצית מעבודת הגאולה. אז, כשמוסמר אל הצלב והפך דמות של בשר ודם השרוי בחטא על ידי כך שנמסר לידי השטן, עלה בידו להשלים את עבודת הצליבה ולשלוט בגורלם של בני האדם. רק לאחר שהוא נמסר לידי השטן, הוא גאל את האנושות. במשך שלושים ושלוש שנים וחצי הוא סבל בעולם, היה מושא ללעג ולקלס, הוכפש, ננטש ואף נותר ללא מקום שבו הוא יכול היה להניח את ראשו ולנוח. לאחר מכן, הוא נצלב, וכל הווייתו – גוף קדוש ותמים – מוסמרה אל הצלב. הוא סבל כאבים שונים ומשונים. אלה שהיו בעמדת כוח לעגו לו והלקו אותו, והחיילים אף ירקו בפניו. ובכל זאת הוא נותר דומם וסבל עד הסוף. הוא קיבל על עצמו בכניעה את רגע המוות, שבו הוא גאל את האנושות כולה. רק אז הותר לו לנוח. עבודתו של ישוע מייצגת אך ורק את עידן החסד. היא לא מייצגת את עידן החוק ולא מהווה תחליף לעבודה המתבצעת באחרית הימים. זו מהות עבודתו של ישוע בעידן החסד, העידן השני שהאנושות עברה – עידן הגאולה.

דברים לצעירים ולזקנים

אני מבצע כל כך הרבה עבודה על פני האדמה, ואני צועד בקרב בני האדם מזה שנים כה רבות. אולם נדיר שבני האדם מכירים את צלמי ואת הטבע שלי, ומעטים בני האדם שיכולים להסביר לעומקה את העבודה שאני עושה. בני האדם לקויים מדי, תמיד חסרה להם הבנה של מה שאני עושה, ולבם תמיד דרוכים כאילו הם מפחדים עד מאוד שאכניס אותם למצב אחר ואז לא אתייחס אליהם יותר. לפיכך, גישתם של בני האדם כלפיי תמיד פושרת ומשלבת מידה רבה של זהירות. זאת מפני שבני האדם הגיעו להווה מבלי להבין את העבודה שאני עושה, והם מבולבלים במיוחד מהדברים שאני אומר להם. הם מבצעים את דבריי בידיהם מבלי לדעת אם עליהם להיות נחושים להאמין, או שמא עליהם לשכוח אותם בחוסר החלטיות. הם לא יודעים אם עליהם להנהיג אותם, או שמא עליהם לחכות ולראות. הם לא יודעים אם עליהם להניח בצד את הכל ואז להיות חסידים נועזים, או שמא עליהם להמשיך להיות ידידותיים לעולם כבעבר. העולמות הפנימיים של בני האדם כל כך מורכבים, והם כל כך ערמומיים. משום שבני האדם לא יכולים לראות את דבריי בבירור ולא יכולים לראות אותם לחלוטין, רבים מהם מתקשים בהנהגתם ומתקשים בחשיפת לבם בפניי. אני מבין היטב את הקשיים שלכם. חולשות רבות הן בלתי נמנעות כשחיים כבשר ודם, וגורמים אובייקטיביים רבים מוסיפים קשיים. אתם מכלכלים את משפחתכם, מעבירים את חייכם בעבודה קשה, והזמן חולף בקושי. יש קשיים רבים בחיים כבשר ודם – אני לא מכחיש זאת, וכמובן דרישותי מכם תואמות את הקשיים שלכם. הדרישות בעבודה שאני עושה מבוססות על שיעור קומתכם בפועל. אולי כשבני האדם עבוד בעבר, הדרישות שלהם מכם היו מעורבות ברכיבים של הפרזה, אך עליכם לדעת שמעולם לא הצבתי לכם דרישות מופרזות בדבריי ובמעשיי. כל הדרישות מבוססות על אופיים של בני האדם, על בשרם ודם ועל הצרכים שלהם. עליכם לדעת, ואני יכול לומר זאת לכם בבירור, שאני לא מתנגד לחשיבה הגיונית מסוימת מצד בני האדם ושאיני לא מתנגד לאופיים המקורי. רק משום שבני האדם לא מבינים מה הרף של הדרישות שאני מציב להם בפועל, ורק משום שהם לא מבינים את המשמעות המקורית של דבריי עד השלב הזה, הם עדיין מפקפקים בדבריי, ואפילו פחות ממחצית בני האדם מאמינה בדבריי. השאר הם חסרי אמונה, ואפילו רבים יותר מהם הם אלה שאוהבים לשמוע אותי "מספר סיפורים". יתרה מזאת, יש בני אדם רבים שרואים בי דבר משעשע. אני מזהיר אתכם: רבים מדבריי כבר נפתחו לאלה שמאמינים בי, ואני כבר סילקתי את אלה שנהנים מהנוף היפהפה של המלכות אך נעולים מחוץ לשעריה. אתם רק עשבים רעים שאני מתעב ודוחה, הלא כן? איך ייתכן שאתם מלווים אותי בלכתי ואז שמחים לברך אותי בשובי? אני אומר לכם: אחרי שאנשי נינוה שמעו את דבריו הכעוסים של יהוה, הם מיד הכו על חטא ולבשו שק ואפר. הסיבה לכך שהם היו מפוחדים ומבוהלים, הכו על חטא ולבשו שק ואפר, הייתה היא שהם האמינו לדברי האל. ועל אף שבני האדם של ימינו גם מאמינים לדבריי, ואפילו יותר, מאמינים שיהוה חזר אל קרביכם כיום, הגישה שלכם מזלזלת ותו לא, כאילו אתם סתם מביטים בישוע שנולד בארץ יהודה לפני כמה אלפי שנים וירד עתה אל קרביכם. אני מבין היטב את המרמה שקיימת בלבכם. רובכם הפכתם לחסידים שלי מתוך סקרנות והתחלתם לחפש אותי מתוך ריקנות. כשמשאלתכם

השלישית מתנפצת – משאלתכם לחיים שמחים ושלווים – גם הסקרנות שלכם מתפוגגת. המרמה שקיימת בלבו של כל אחד מכם נחשפת באמצעות דבריכם ומעשיכם. למען הענות, אתם פשוט סקרנים לגביי, ולא מפחדים. אתם לא נוצרים את לשונכם, ומעבר לכך, אתם לא מרסנים את התנהגותכם. אם כן, מה טיב אמונתכם, באמת? האם היא אמיתית? אתם פשוט משתמשים בדבריי כדי להפיג את הדאגות שלכם ולהתמודד עם השעמום שלכם, כדי למלא את החללים הריקים בחייכם. מי מבינכם הנהיג אותם? למי יש אמונה אמיתית? אתם שוב ושוב צועקים שאלוהים הוא אל שרואה לעומק לבם של בני האדם, אך עד כמה האל שאתם צועקים עליו בלבכם תואם אותי? מאחר שאתם צועקים כך, מדוע אתם מתנהגים כך? האם ייתכן שזו האהבה שאתם רוצים לגמול לי בה? יש כמות לא מעטה של מסירות על שפתיכם, אך היכן הקורבנות שלכם ומעשיכם הטובים? אלמלא דבריכם הגיעו לאוזניי, איך ייתכן שהייתי שונא אתכם כל כך? אילו באמת הייתם מאמינים בי, איך ייתכן שהייתם נקלעים למצב כזה של מצוקה? סבר פנים מדוכא מרוח על פרצופכם כאילו אתם עומדים למשפט בשאול. אין לכם שום חיוניות, ואתם מדברים בחולשה על הקול הפנימי שלכם. אתם אפילו מלאים בתלונות וקללות. איבדתם ביטחון במעשיי לפני זמן רב, ואפילו הביטחון המקורי שלכם נעלם, ולכן איך ייתכן שתוכלו להיות חסידים עד הסוף? איך ייתכן שתזכו כך בישועה?

על אף שעבודתי מועילה לכם מאוד, אתם אף-פעם לא מבינים את דבריי, והם תמיד מעלים חרס בכם. קשה למצוא מושא להפיכה למושלם בידיי, וכיום כמעט אזלה לי כל התקווה בכם. חיפשתי בקרבכם מזה כמה שנים אך קשה למצוא איש סוד. אני מרגיש כאילו אין לי ביטחון להמשיך לעבוד בכם וכאילו אין לי אהבה להמשיך לאהוב אתכם. זאת משום שנגעלתי לפני זמן רב מההישגים הזעזעריים והעלובים שלכם. נדמה כאילו מעולם לא דיברתי בקרבכם וכאילו מעולם לא עבדתי בכם. ההישגים שלכם כל כך מבחילים – תמיד הייתם מפוקפקים וכמעט חסרי כל ערך. אני בקושי מצליח למצוא בכם צלם אנוש או ריח אנושי. איפה ריח הבשר והדם שלכם? איפה המחיר ששילמתם לאורך שנים רבות, ואיפה התוצאות? מעולם לא מצאתם זאת? יש לעבודתי התחלה חדשה, פתיחה חדשה. אני עומד להוציא לפועל תוכניות אדירות, ואני רוצה לפתח עבודה אדירה אף יותר, אך אתם עדיין מתבוססים בבוץ כבעבר, וחיים במים העכורים של העבר, והלכה למעשה, לא השלתם מעליכם את המצב הקשה המקורי שלכם. לפיכך, עדיין לא זכיתם לדבר מדבריי. עדיין לא השלתם מעליכם את מקומכם המקורי המלא בוץ ומים עכורים, ואתם מכירים רק את דבריי, אך למעשה, לא נוכחתם במישור החירות של דבריי, ולכן דבריי מעולם לא נפתחו בפניכם, ואתם כמו ספר נבואה שנותר נעול במשך אלפי שנים. אני מופיע בפניכם בחייכם אך אתם תמיד לא מודעים לכך ואפילו לא מזהים אותי. כמעט מחצית מהדברים שאני אומר הם דברי משפט לגביכם, ומחצית מהם אפקטיבית, ולכן אתם סובלים מהסחות דעת. והמחצית השנייה שלהן מורכבת מדברים שנועדו ללמד אתכם על החיים ועל האופן שבו עליכם להתנהל. אולם נדמה שהם לא קיימים בעיניכם, ונדמה שאתם מאזינים לדבריהם של ילדים משחקים שאתם תמיד מחייכים אליהם בהיחבא, ואז שום דבר לא נעשה. מעולם לא דאגתם מהדברים האלה. תמיד עיינתם במעשיי מתוך סקרנות, ולכן כעת נפלתם אל החשיכה ואתם לא יכולים לראות את האור – אתם בוכים באופן מעורר רחמים בחשיכה. מה שאני רוצה הוא הציות שלכם – הציות חסר התנאים שלכם. מעבר לכך, אני דורש שתהיו בטוחים לגמרי בכל מה שאני אומר. אסור לכם לאמץ גישה של הזנחה, ובפרט, אסור לכם להתמודד עם הדברים באופן סלקטיבי. בנוסף, מיותר לציין שאסור לכם

להיות אדישים כלפי דבריי ועבודתי. עבודתי נעשית בקרבכם, והענקתי לכם כמות רבה של דבריי, אך אם תרמו אותי כך, אוכל רק לתת את מה שלא קיבלתם ואת מה שלא הנהגתם למשפחות גויים. אילו מהברואים לא בידיי? רובכם "באים בימים", ואין לכם האנרגיה לקבל עבודה כזו שלי. אתם בקושי שורדים, כמו ציפור האנהאו,^[8] ומעולם לא התייחסתם לדבריי ברצינות. הצעירים יהירים עד מאוד ומפונקים מדי, והם מקדישים עוד פחות מחשבה לעבודתי. לא מתחשק להם לאכול את המטעמים של המשתה שלי. הם כמו ציפור קטנה שברחה מהכלוב שלה ועפה אל המרחקים. איך ייתכן שצעירים וזקנים כאלה יוכלו להיות לי לתועלת? בני אדם בגיל מתקדם מוכנים להשתמש בדבריי כפנסיה עד לקבר, ולכן לאחר שהם ימותו, נפשותיהם יוכלו לעלות לשמיים, וזה מספיק. זו הסיבה לכך שנכון להיום, הם מוקירים "שאיפה אדירה" והם "חדורי ביטחון". על אף שהם מלאי סבלנות כלפי העבודה שלי, ועל אף שהם ישרים ולא נכנעים כמו רוחו של אדם זקן שלא מוכן שאף אדם ושום דבר לא יגרור אותו או יביס אותו, ממש כמו מבצר בלתי חדיר, אמונתם של בני האדם האלה שופעת ברוחות של גוויות המלאות באמונות תפלות, הלא כן? איפה הנתיב שלהם? עבורם, הנתיב שלהם ארוך ונידח מדי, הלא כן? איך ייתכן שהם יכירו את הרצון שלי? אפילו אם הביטחון שלהם ראוי לשבח, כמה מהזקנים האלה לא צועדים בעקבותיי בבלבול אלא עוסקים בחיפוש חיים? כמה מהם מבינים באמת את החשיבות האמיתית של עבודתי? למי יש מטרה שונה מהרצון להיות חסיד שלי בעולם של היום? מי לא ירד לשאול בעתיד הקרוב, אלא יובא למישור אחר בזכותי? האם אתם חושבים שהיעד שלהם הוא עניין עד כדי כך פשוט? על אף שאתם, הצעירים, כולכם ככפירי אריות, נדיר שיש לכם דרך אמיתית בלבכם. הנעורים שלכם לא יכולים בשום אופן לזכות ביותר מעבודתי, אך אתם תמיד מעוררים בי גועל. על אף שאתם צעירים, חסרים לכם חיוניות ושאפתנות – אתם תמיד בלתי מתחייבים בנוגע לעתידכם. נדמה שאתם אדישים ומהורהרים. אפשר לומר שבשום אופן לא ניתן למצוא בכם את החיוניות, האידיאלים והעמדה שצריכים להימצא בצעירים. צעירים כאלה נעדרים עמדה והם לא מסוגלים כלל להבחין בין נכון ולא נכון, טוב ורע, יפה ומכוער. בלתי אפשרי למצוא רכיבים כלשהם בכם שמקורם בבשר ודם. אתם כמעט לגמרי מיושנים, ואתם, בני האדם הצעירים האלה, למדתם גם ללכת עם הזרם ולהיות לא רציונליים. אתם לעולם לא מצליחים להבחין בין נכון ולא נכון, אתם לא יכולים להפריד בין אמת ושקר בשום עניין, אתם לעולם לא שואפים למצוינות, ואתם אף לא מסוגלים לומר מה נכון ומה לא נכון, מהי אמת ומהי צביעות. עוד עולה בכם ניחוח אפילו יותר חזק וממושך של דת בהשוואה לבני אדם זקנים. אתם אפילו יהירים וחסרי היגיון, אתם די תחרותיים, והתוקפנות שלכם חמורה מאוד – איך ייתכן שצעירים כאלה מחזיקים באמת? איך ייתכן שמישהו שלא יכול לנקוט עמדה יוכל לשאת עדות? איך ייתכן שמישהו שלא מסוגל להבחין בין נכון ולא נכון יוכל להיקרא אדם צעיר? איך ייתכן שמישהו שנעדר את החיוניות, המרץ, הרעננות, הרוגע והיציבות של אדם צעיר יוכל להיקרא חסיד שלי? איך ייתכן שמישהו שאין לו כל אמת או חוש צדק אך אשר אוהב לשחק ולהילחם יהיה ראוי להיות עד שלי? עיניים מלאות מרמה ודעה קדומה על בני האדם הן לא מה שצריך להיות לצעירים, ובני האדם שמבצעים מעשים הרסניים ונוראים לא אמורים להיות צעירים. אסור להם להיעדר אידיאלים, שאיפות או מזג

הערות שוליים:

א. סיפורה של ציפור ההאנהאו דומה מאוד למשל של איזופוס על הצרצר והנמלה. ציפור ההאנהאו מעדיפה לישון במקום לבנות קן כשמזג האוויר חם, חרף האזהרות החוזרות והנשנות מצד השכן שלה, העקק. כשמגיע החורף, הציפור קופאת למוות.

של התקדמות נלהבת. אסור להם לומר נואש לגבי הסיכויים העתידיים שלהם, ואסור להם לאבד תקווה בחיים או לאבד ביטחון בעתיד. הם צריכים להתאפיין ביכולת ההתמדה הנחוצה כדי להמשיך בדרך האמת שהם בחרו כעת על מנת להגשים את משאלתם להקדיש לי את כל חייהם. אסור להם להיעדר את האמת, ואסור להם להחביא צביעות ורשע בלבם – הם צריכים לעמוד איתן בעמדה הראויה. אסור להם סתם להיסחף להם – הם צריכים להתאפיין ברוח של התעוזה להקריב קורבנות ולהיאבק למען הצדק והאמת. צעירים צריכים להיות מספיק אמיצים כדי לא להיכנע לדיכוי מצד כוחות החושך וכדי לחולל שינוי בחשיבות קיומם. צעירים לא צריכים להשלים עם מצוקה – הם צריכים להיות פתוחים וכנים ועם רוח של סלחנות כלפי אחיהם ואחיותיהם. כמוכן, אלה הדרישות שאני מציב לכולם, וזו העצה שלי לכולם. מעבר לכך, אלה הדברים המרגיעים שלי אל כל הצעירים. עליכם לנהוג לפי דבריי. אסור שצעירים בפרט יעדרו את הנחישות להתאפיין ביכולת הבחנה בעניינים שונים ולרדוף צדק ואמת. אתם צריכים לעסוק בשאיפה להגשים את הדברים היפים והטובים, ואתם צריכים להשיג את המציאות של כל הדברים החיוביים וכן להיות אחראים כלפי חייכם – אסור לכם להתייחס לכך בקלות ראש. בני האדם באים אל העולם, ונדיר שהם נתקלים בי. בנוסף, נדיר שיש להם ההזדמנות לחפש את האמת ולזכות בה. מדוע אתם לא מוקירים את הזמן היפהפה הזה כנתיב הנכון לעיסוק בחיים האלה? ומדוע אתם תמיד מתייחסים בביטול כזה כלפי האמת והצדק? מדוע אתם תמיד רומסים את עצמכם ומשמידים את עצמכם למען הרשע והטינופת האלה שמשתעשעים בבני אדם? ומדוע אתם מתעסקים בדברים שעושים אנשים רעים כמו בני האדם הזקנים? מדוע אתם מחקים את הדרכים הישנות של דברים ישנים? חייכם צריכים להיות מלאים בצדק, אמת וקדושה – הם לא צריכים להיות כל כך מושחתים עד כדי כך מהר, ואתם לא אמורים ליפול לשאול. אינכם מרגישים שזה מצער מדי? אינכם מרגישים שזה יותר מדי לא הוגן כלפיכם?

על כולכם לעשות את העבודה המושלמת לחלוטין שלכם ולהעלות אותה כקורבן על המזבח שלי כקורבנות הטובים ביותר והייחודיים שתעניקו לי. על כולכם לעמוד איתן בעמדתכם שלכם ולא להתנועע לכל עבר עם כל משב רוח קל כמו העננים ברקיע. אתם עובדים קשה במשך מחצית מחייכם, ולכן מדוע שלא תחשפו את היעד שצריך להיות לכם? אתם עמלים במשך מחצית מימי חייכם, אך אתם מניחים להורכם הדומים לחזירים וכלבים לגרור אל הקבר את האמת ואת החשיבות של ההישרדות האישית שלכם. אינכם מרגישים שזה לא דבר כדאי? אינכם מרגישים שחיים כאלה הם חיים חסרי כל משמעות? בסופו של דבר, חיפוש כזה אחר האמת והנתיב הנכון יגרום לבעיות, כך שהשכנים ידאגו וכל המשפחה תהיה אומללה, והוא מוביל לאסונות קטלניים – חיים כאלה הם חיים לגמרי חסרי משמעות, הלא כן? למי יכולים להיות חיים מלאי מזל כמו שלכם, ולמי יכולים להיות חיים מגוחכים יותר משלכם? אתם לא מחפשים אותי על מנת לזכות בשמחה שלי וכדי למצוא דברי נחמה למענכם? אולם אחרי שאתם מתרועעים במשך מחצית מימי חייכם, ואחרי שלאחר מכן, אתם מתגרים בי עד שאני מתמלא בכעס ולא מתייחס אליכם או משבח אתכם, כל חייכם הם לחינם, הלא כן? ואיך ייתכן שאתם מעזים ללכת לפגוש את נפשותיהם של הקדושים מכל עידני העבר שהשתחררו מכור המצרף? אתם אדישים כלפיי, ובסופו של דבר, אתם מתגרים באסון קטלני – מוטב שתנצלו את ההזדמנות הזו ותסעו לטיול מהנה ברחבי האוקיינוסים ואז תקשיבו ל"משימה" שאני מטיל עליכם. אמרתי לכם מזמן שבסופו של דבר, על אף שאתם אדישים ולא מוכנים לעזוב עדיין, הגלים שאני אעורר יטרפו ויבלעו אתכם. האם אתם באמת יכולים להגן על עצמכם? האם אתם

באמת סמוכים ובטוחים ששיטת העיסוק הנוכחית שלכם תבטיח שתהפכו למושלמים? האין לבכם קשה מאוד?
חסידות מהסוג הזה, עיסוק מהסוג הזה, חיים מהסוג הזה ואופי מהסוג הזה – איך ייתכן שהם יזכו בשבחי?

עליכם לדעת כיצד האנושות כולה התפתחה עד היום

העבודה כולה השתנתה בהדרגה עם הזמן, במהלך 6,000 השנים. השינויים בעבודה הזו התרחשו בהתאם לנסיבות של העולם כולו. עבודת הניהול של אלוהים השתנתה בהדרגה רק על פי מגמות ההתפתחות של האנושות כולה. היא לא הייתה מתוכננת עוד מראשית הבריאה. לפני שהעולם נברא, או מיד לאחר מכן, יהיה עוד לא תכנן את השלב העבודה הראשון, את שלב החוק; ולא את שלב העבודה השני, את שלב של חסד; ולא את שלב העבודה השלישי, את שלב הכיבוש, שבמהלכו הוא יעבוד תחילה בקרב קבוצה של בני אדם – כמה מצאצאי מואב – ודרכם הוא יכבוש את התבל כולה. הוא לא אמר את הדברים האלה לאחר שהוא ברא את העולם, הוא לא אמר את הדברים האלה אחרי מואב, וקל וחומר שלא לפני לוט. כל עבודתו נעשתה באופן ספונטני. כך בדיוק התפתחה עבודת הניהול המלאה שלו, בת ששת אלפי השנים. הוא בשום אופן לא כתב את התוכנית הזו כתרשים מסכם להתפתחותה של האנושות לפני שהוא ברא את העולם. בעבודתו, אלוהים מביע באופן ישיר את מה שהינו. הוא לא מתאמץ כדי לגבש תוכנית. כמובן, נביאים רבים נשאו נבואות רבות, אך בכל זאת אי-אפשר לומר שעבודתו של אלוהים הייתה תמיד בהתאם לתוכנית מדוקדקת. הנבואות נישאו בהתאם לעבודה הממשית של אלוהים. כל עבודתו של אלוהים היא העבודה הממשית ביותר. הוא מבצע את עבודתו על פי ההתפתחות לאורך הזמן, והוא מבצע את עבודתו הממשית ביותר על פי האופן שבו דברים משתנים. עבורו, ביצוע עבודתו דומה למתן תרופה לטיפול במחלה. הוא מתבונן בעודו עושה את עבודתו. הוא עובד לפי מה שהוא רואה. בכל שלב בעבודתו, הוא מסוגל לבטא את חוכמתו הרבה ולבטא את יכולותיו הרבות. הוא מגלה את חוכמתו הרבה ואת סמכותו הרבה בהתאם לעבודה של העידן המסוים, והוא מאפשר לכל אחד מבני האדם שהוא החזיר במהלך העידנים האלה לראות את כל טבעו. הוא ממלא את הצרכים של בני האדם ומבצע את העבודה שעליו לעשות בהתאם לעבודה שצריכה להיעשות בכל עידן. הוא ממלא את הצרכים של בני האדם על פי המידה שבה השטן השחית אותם. כך היה כשיהוה ברא בהתחלה את אדם וחווה כדי לאפשר להם להגשים את הווייתו של אלוהים על פני האדמה ולהעיד על אלוהים בבריאה. אולם חוה חטאה לאחר שהנחש פיתה אותה, ואדם עשה כמוה, ויחדיו הם אכלו בגן מפרי עץ הדעת טוב ורע. על כן, הייתה ליהוה עבודה נוספת לבצע בקרבם. הוא ראה את מערומיהם וכיסה את גופם בבגדים מעורות של חיות. לאחר מכן, הוא אמר לאדם, "כִּי־שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ וַתֹּאכַל מִן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ אֲרוּנָה הָאֲדָמָה בְּעֵבֶרְךָ... עַד שׁוּבְךָ אֶל־הָאֲדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לִקְחָתָּ כִּי עָפָר אַתָּה וְאֶל־עָפָר תָּשׁוּב". ואל האשה הוא אמר, "הֲרֵפָה אֲרֵפֶה עֲצָבוֹנְךָ וְהִרְנֶה בְּעָצֶב תֵּלְדִי בָנִים וְאֶל־אִישׁךָ תִּשְׁוָקֶתְךָ וְהוּא יִמְשָׁלְכָךְ". מאותו רגע ואילך, הוא גירש אותם מגן עדן והכריח אותם לחיות מחוץ לגן, כפי שהאדם המודרני חי כיום על פני האדמה. כשאלוהים ברא את האדם בראשית, הוא לא התכוון לאפשר לאדם

להתפתות בפיתוי של הנחש לאחר שהוא נברא, ואז לקלל את האדם ואת הנחש. לא הייתה לו תוכנית כזו. בסך הכל, האופן שבו הדברים התגלגלו הוא שחייב אותו לבצע עבודה חדשה בתוך הבריאה שלו. לאחר שיהיה ביצע את העבודה הזו בקרב אדם וחווה על פני האדמה, האנושות המשיכה להתפתח במשך אלפי שנים, עד שיהיה ראה "וַיֵּרָא יְהוָה כִּי רַבָּה רָעַת הָאָדָם בְּאָרֶץ וְכָל־יִצְרָר מִחֻשְׁבֶּת לִבּוֹ רַק רָע כָּל־הַיּוֹם: וַיִּנָּחֶם יְהוָה כִּי־עָשָׂה אֶת־הָאָדָם בְּאָרֶץ וַיִּתְּעַצֵּב אֶל־לִבּוֹ: ...וַנֵּחַ מֵצָא חָן בְּעֵינַי יְהוָה". כעת הייתה ליהוה עוד עבודה חדשה לעשות, מכיוון שהאנושות שהוא ברא הפכה לחוטאת מדי לאחר פיתוי הנחש. לאור הנסיבות האלה, אלוהים בחר את משפחתו של נח מבין כל בני האדם וחס עליה, וביצע את עבודת השמדתו את העולם באמצעות מבול. האנושות המשיכה להתפתח כך עד עצם היום הזה, תוך שהיא נעשית יותר ויותר מושחתת, וכשההתפתחות האנושית תגיע לשיאה, יהיה זה גם סופה של האנושות. מראשית העולם ועד סופו, האמת הפנימית של עבודתו של אלוהים תמיד הייתה כזו. הדבר דומה לאופן שבו בני האדם ימוינו לפי סוגם. בני האדם בשום אופן לא נועדו כל אחד לקטגוריה שהוא שייך לה מלכתחילה, אלא שבני האדם ממוינים לקטגוריות בהדרגה רק לאחר שהם עברו תהליך של התפתחות. בסופו של דבר, כל מי שלא יכול לגמרי לזכות בישועה ישוב לאבותיו. דבר מעבודותיו של אלוהים בקרב האנושות לא היה כבר מוכן בעת בריאת העולם. התפתחות הדברים היא שאפשרה לאלוהים לבצע את עבודתו שלב אחר שלב, באופן מציאותי ומעשי, בקרב בני האדם. בדיוק כפי שיהיה אלוהים לא ברא את הנחש כדי שיפתה את האשה. זו לא הייתה התוכנית הספציפית שלו, וזה לא היה משהו שהוא גזר מראש בכוונה תחילה. אפשר לומר שזה היה דבר בלתי צפוי. אם כן, זו הסיבה שיהיה גִּירָשׁ את אדם וחווה מִגֶּן עֵדֶן ונשבע לעולם לא לברוא שוב את האדם. אולם בני האדם מגלים את חוכמתו של אלוהים רק על סמך היסוד הזה, בדיוק כמו העניין שצינתי קודם לכן: "חוכמתי מתממשת על יסוד מזימותיו של השטן". ללא קשר לשאלות כמה האנושות הושחתה ואיך הנחש פיתה אותה, חוכמתו של יהוה בכל זאת קיימת. לפיכך, הוא עסק בעבודה חדשה מאז שהוא ברא את העולם, ואף אחד משלבי עבודתו לא חזר על עצמו אי-פעם. השטן הוציא לפועל מזימות ללא-הרף והשחית את האנושות ללא הרף, ויהוה אלוהים גם הוא ביצע את עבודתו החכמה ללא-הרף. הוא מעולם לא נכשל, והוא מעולם לא חדל מעבודתו מאז בריאת העולם ועד היום. אחרי שהשטן השחית את האנושות, אלוהים עבד ללא-הרף בקרב בני האדם כדי להביס את אויבו שמשחית את האנושות. הקרב הזה יימשך מהראשית ועד סוף העולם. בעשותו את כל העבודה הזו, לא זו בלבד שאלוהים מאפשר לאנושות שהשטן השחית לקבל את ישועתו האדירה של אלוהים, אלא שהוא גם מאפשר לה לראות את חוכמתו, את כול יכולתו ואת סמכותו. בסופו של דבר, הוא יאפשר לאנושות לראות את טבעו הצודק, כשהוא יעניש את הרשעים ויגמול לטובים. אלוהים נלחם בשטן עד עצם היום הזה, והוא מעולם לא נחל תבוסה, מכיוון שהוא אל חכם, ומכיוון שחוכמתו יוצאת לפועל על יסוד מזימותיו של השטן. על כן, לא זו בלבד שאלוהים גורם לכל צבא השמיים להישמע לסמכותו, אלא שהוא גורם גם לכל צבא הארץ לנוח תחת הדום רגליו, ולא פחות מכך, הוא מטיל ייסורים על עושי הרעה שפולשים אל האנושות ומפריעים לה. כל תוצאות העבודה נובעות מחוכמתו של אלוהים. הוא מעולם לא גילה את חוכמתו לפני קיומה של האנושות, משום שלא היו לו אויבים בשמיים, בארץ או בתבל כולה, ומשום שלא היו כוחות חושך שפלשו לכל יצור טבעי. לאחר שהארכי-מלאך בגד בו, אלוהים ברא את האנושות על פני האדמה, ולמען האנושות, הוא פתח במלחמתו בת אלפי השנים נגד השטן, הארכי-מלאך – מלחמה שהולכת ומתלהטת עם כל

שלב חדש. חוכמתו וכול יכולתו של אלוהים נוכחות בכל אחד מהשלבים האלה. רק כעת, כל הדברים בשמיים ובארץ רואים את חוכמתו של אלוהים, כול יכולתו, ובפרט, את היותו אמיתי. הוא עדיין מבצע את עבודתו באותו אופן מציאותי כיום. בנוסף, בזמן שאלוהים מבצע את עבודתו, הוא גם מגלה את חוכמתו ואת כול יכולתו. הוא מאפשר לכם לראות את האמת הפנימית של כל שלב בעבודתו, לראות בדיוק כיצד אפשר להסביר את כול יכולתו של אלוהים, ובפרט, כיצד אפשר להסביר את היותו מציאותי.

בני אדם מסוימים מאמינים שבגידתו של יהודה איש קריות בישוע נגזרה מראש לפני בריאת העולם, הלא כן? למעשה, רוח הקודש תכננה זאת לפי המציאות באותה עת. לגמרי במקרה, היה מישו בשם יהודה איש קריות, שתמיד מעל בכספים. לכן הוא נבחר לתפקיד הזה ונבחר לשרת כך. זו דוגמה אמיתית לשימוש במשאבים מקומיים. בתחילה, ישוע לא היה מודע לכך. הדבר נודע לו רק מאוחר יותר, ברגע שיהודה נחשף. אם מישו אחר היה מסוגל למלא את התפקיד הזה, מישו אחר היה ממלא אותו במקום יהודה איש קריות. מה שנגזר מראש נעשה למעשה בזמן אמת על-ידי רוח הקודש. עבודתה של רוח הקודש תמיד נעשית באופן ספונטני. בכל פעם שאלוהים מתכנן את עבודתו, רוח הקודש מוציאה אותה לפועל. מדוע אני תמיד אומר שעבודתה של רוח הקודש מציאותית, שהיא תמיד חדשה ולעולם לא ישנה, ושהיא תמיד הטרייה ביותר? עבודתו לא הייתה מתוכננת מראש כשהעולם נברא. זה בכלל לא מה שקרה! כל שלב בעבודה משיג את התוצאה הראויה לאותה תקופה, והשלבים לא מפריעים זה לזה. ישנם מקרים רבים שבהם התוכניות בדעתכם פשוט לא עולות בקנה אחד עם העבודה החדשה ביותר של רוח הקודש. העבודה שלה לא פשוטה כמו שבני אדם חושבים, ולא מסובכת כמו שבני האדם מדמיינים. עבודתה היא לקיים את בני האדם, בכל זמן ובכל מקום, בהתאם לצרכים הנוכחים שלהם. איש לא מכיר טוב יותר את מהותם של בני האדם מאשר אלוהים, וזו בדיוק הסיבה לכך שדבר לא יכול להתאים לצרכים המציאותיים של בני האדם יותר מאשר עבודתו של אלוהים. לפיכך, מנקודת מבט אנושית, עבודתו תוכננה אלפי שנים מראש. בעוד הוא עובד בקרבכם כעת על פי מצבכם, הוא גם עושה עבודה ומדבר בכל עת ובכל מקום. כשבני האדם נמצאים במצב כלשהו, אלוהים אומר בדיוק את הדברים שהם צריכים שיהיו להם. זה כמו הצעד הראשון של עבודתו, עתות של הטלת ייסורים. לאחר שבני האדם חוו ייסורים, הם הפגינו התנהגות מסוימת, נהגו במרדנות באופנים מסוימים, הופיעו מצבים חיוביים מסוימים וכן מצבים שליליים מסוימים, והגבולות העליונים של השליליות הזו הגיעו לרמה מסוימת. אלוהים ביצע את עבודתו על סמך כל הדברים האלה, ולפיכך, הוא ניצל אותם כדי להשיג תוצאה טובה בהרבה בעבודתו. הוא פשוט מבצע את העבודה שבה הוא מקיים את האנושות בקרב בני האדם, בהתאם למצבם הנוכחי. הוא מבצע כל שלב בעבודתו בהתאם למצבם האמיתי של בני האדם. הבריאה כולה נתונה בידי – איך ייתכן שהוא לא יכיר את כל הברואים? לאור הנסיבות שבני האדם מצויים בהן, אלוהים מבצע את השלב הבא שהוא צריך לעשות בעבודתו, בכל זמן ובכל מקום. העבודה הזו בשום אופן לא תוכננה מראש, כמה אלפי שנים קודם לכן – זו תפיסה אנושית! אלוהים עובד תוך שהוא משקיף על תוצאות עבודתו, ועבודתו מעמיקה ומתפתחת ללא-הרף. תוך שהוא משקיף על תוצאות עבודתו, הוא מבצע את השלב הבא בעבודתו. הוא משתמש בדברים רבים כדי לעשות את המעבר בהדרגה ולוודא שבני האדם יוכלו לראות עבודתו החדשה לאורך הזמן. עבודה כזו מסוגלת לספק את הצרכים של בני האדם, מכיוון שאלוהים מכיר את האדם היטב. כך הוא מבצע את עבודתו מהשמיים. בדומה לכך, אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם עושה את עבודתו

באותו אופן – הוא עורך תוכניות על פי המציאות ועובד בקרב האנושות. דבר מעבודתו לא תוכנן לפני בריאת העולם, ודבר מעבודתו לא תוכנן מראש בקפידה. אלפיים שנה לאחר שהעולם נברא, יהוה ראה שהאנושות נעשתה מושחתת כל כך, ולכן הוא השתמש בקולו של הנביא ישעיהו כדי לנבא שלאחר שעידן החוק יסתיים, הוא יבצע את העבודה שתגאל את האנושות בעידן החסד. כמובן, זו הייתה תוכניתו של יהוה, אך תוכניתו נערכה גם בהתאם לנסיבות שהוא זיהה בעת ההיא. הוא בהחלט לא הגה אותה מיד לאחר שברא את האדם. ישעיהו רק התנבא, אך יהוה לא ערך לכך הכנות במהלך עידן החוק, אלא החל בעבודה הזו בתחילת עידן החסד, כשהמלאך הופיע בחלומו של יוסף והפך אותו לנאור כשאמר לו שאלוהים יתגלם כבשר ודם. כך החלה עבודת ההתגלמות של אלוהים. בניגוד למה שבני האדם מדמיינים לעצמם, אלוהים לא נערך לעבודת ההתגלמות כבשר ודם מיד לאחר בריאת העולם. הוא החליט לבצע את העבודה הזו לפי מידת ההתפתחות האנושית ומצב מלחמתו בשטן. כשאלוהים מתגלם כבשר ודם, רוחו שורה על אדם. במילים אחרות, רוח האל לובשת גוף בשר ודם. הוא עושה את עבודתו על פני האדמה, ובמקום שהוא יביא איתו מספר צעדים מוגבלים, עבודתו חסרת כל גבול. העבודה שעושה רוח הקודש כבשר ודם עדיין נקבעת לפי תוצאות עבודתו של אלוהים, והוא משתמש בדברים האלה כדי לקבוע את משך הזמן שבמהלכו הוא יעשה את עבודתו כבשר ודם. רוח האל מגלה באופן ישיר כל שלב ושלב בעבודה. היא בודקת את העבודה תוך כדי ביצועה. זה בהחלט לא דבר על-טבעי עד כדי כך שימתח את גבולות הדמיון האנושי. הדבר דומה לעבודתו של יהוה כשהוא ברא את השמיים והארץ וכל צבאם – הוא תכנן את עבודתו ועבד בעת ובעונה אחת. הוא הבדיל בין חושך לאור, וכך התהוו הבוקר והערב – עבודה זו ארכה יום אחד. ביום השני, הוא ברא את השמיים, וגם זה ארך יום אחד. לאחר מכן, הוא ברא את הארץ, את הימים ואת כל הנפש החיה הרומשת ששרצה בהם, וגם זה ארך יום אחד. כך נמשך הדבר עד ליום השישי, שבו אלוהים ברא את האדם ונתן לו לנהל את כל הדברי על פני האדמה. כך היה עד ליום השביעי, שבו אלוהים סיים לברוא את כל הדברים ושבת מעבודתו. אלוהים בירך את היום השביעי וקידש אותו. הוא החליט לקדש את היום הזה לאחר שהוא ברא את כל הדברים, ולא לפני שהוא ברא אותם. גם העבודה הזו נעשתה באופן ספונטני. לפני שאלוהים ברא את כל הדברים, הוא לא החליט לברוא את העולם בשישה ימים ולשבות ביום השביעי. אלה בשום אופן לא פני הדברים. הוא לא אמר זאת, והוא לא תכנן זאת. אלוהים בשום אופן לא אמר שבריתם של כל הדברים תאריך שישה ימים ושהוא ישבות ביום השביעי. במקום זאת, הוא ברא את הכל בהתאם למה שהוא ראה כטוב. כשהוא סיים לברוא את הכל, כבר היה זה היום השישי. אילו הוא היה מסיים לברוא את הכל עוד ביום החמישי, הוא היה מקדש את היום השישי. עם זאת, הוא סיים לברוא את הכל ביום השישי, ולכן הוא קידש את היום השביעי, וזהו דבר ידוע מאז ועד היום. לפיכך, עבודתו הנוכחית נעשית באותו אופן בדיוק. הוא מדבר וממלא את הצרכים שלכם על פי המצבים שלכם. כלומר רוח האל מדברת ועובדת על פי מצביהם של בני האדם. רוח האל משגיחה על הכל ועובדת בכל עת ובכל מקום. כל מה שאני עושה, אומר, מטיל עליכם ומעניק לכם הוא מה שאתם צריכים, ללא יוצא מן הכלל. אז אף חלק מעבודתי לא תלוש מהמציאות. הכל אמיתי, משום שכולכם יודעים ש"רוח האל משגיחה על הכל". אילו כל זה הוחלט מראש, הכל היה קבוע וידוע מראש יתר על המידה, הלא כן? אתם חושבים שאלוהים תכנן מראש ששת אלפים שנה ואז גזר שהאנושות תהיה מרדנית, מתנגדת, נכלולית וערמומית, ושהיא תהיה בעלת השחיתות של הבשר והטבע שטני, עיניים מתאוות ונטייה לסיפוק עצמי? הדברים האלה לא נגזרו

מראש על ידי אלוהים, אלא נבעו מטבעו של השטן. יש כאלה שיאמרו, "האם השטן לא היה גם הוא בשליטתו של אלוהים? אלוהים גזר מראש שהשטן ישחית כך את האדם, ולאחר מכן, אלוהים ביצע את עבודתו בקרב בני האדם." האם ייתכן שאלוהים באמת גזר מראש שהשטן ישחית את האנושות? אלוהים משתוקק שהאנושות תחייה חיים אנושיים רגילים. האם ייתכן שהוא יערער כך את חיי האנושות? אילו כך היה, הבסת השטן והושעת האנושות היו חסרות תוחלת, הלא כן? איך ייתכן שמרדנותה של האנושות נגזרה מראש? היא נבעה מהפרעותיו של השטן בפועל. איך ייתכן שאלוהים גזר אותה מראש? הבנתכם את האמירה "השטן בשליטתו של אלוהים". שונה מאוד מהאופן שבו נדבר עליה כאן. השטן לא היה בוגד בו. אמרתם שאלוהים הוא כול יכול, הלא כן? אתם מכירים את העובדות באופן מופשט מדי ומנותק מדי מהמציאות. האדם לא לעולם יוכל לתפוס את מחשבות האל או להבין את חוכמתו! אלוהים כול יכול, וזו כלל לא טעות. הארכי-מלאך בגד באלוהים משום שאלוהים נתן לו סמכות מסוימת. כמובן, זה היה אירוע בלתי צפוי, כמו האופן שבו הנחש הצליח לפתות את חוה. עם זאת, יהיה אשר יהיה האופן שבו השטן יוציא לפועל את בגידתו, בניגוד לאלוהים, השטן לא כול יכול. כפי שאמרתם, השטן רב עוצמה. יהיו אשר יהיו מעשיו, סמכותו של אלוהים תמיד תביס אותו. זו המשמעות האמיתית של האמרה "אלוהים כול יכול, והשטן נתון לשליטתו". לפיכך, מלחמתו של אלוהים בשטן חייבת להתבצע בהדרגה. יתר על כן, אלוהים מתכנן את עבודתו כתגובה לתחבולותיו של השטן. כלומר, בהתאם לעידנים, אלוהים מושיע את בני האדם ומגלה את חכמתו ואת כל יכולתו. בדומה לכך, העבודה באחרית הימים לא נגזרה מראש לפני עידן החסד. היא לא נגזרה מראש באופן מסודר כדלקמן: "ראשית, שנה את טבעו החיצוני של האדם. שנית, גרום לאדם לקבל את הייסורים והניסיונות שלו. שלישית, גרום לאדם לחוות את הניסיון שבמוות. רביעית, גרום לאדם לחוות את אהבת האל ולבטא את הנחישות של יציר נברא. חמישית, גרום לאדם לראות את רצונו של אלוהים ולהכיר את אלוהים לחלוטין, ואז השלם את האדם." הוא לא תכנן את כל הדברים האלה במהלך עידן החסד, אלא שהוא התחיל לתכנן אותם בעידן הנוכחי. השטן עובד, וכך גם אלוהים. השטן מבטא את טבעו המושחת, ואילו אלוהים מדבר ישירות ומגלה כמה דברים מהותיים. זו העבודה שנעשית כיום, וזה אותו עקרון העבודה ששימש לפני זמן רב, לאחר בריאת העולם. ראשית, אלוהים ברא את אדם וחוה, והוא ברא גם נחש. מבין כל הברואים, הנחש היה הארסי ביותר. גופו הכיל ארס, והשטן השתמש בארס הזה כדי לנצל את הנחש. היה זה הנחש שפיתה את חוה לחטוא. אדם חטא לאחר שחוה חטאה, ואז שניהם למדו להבחין בין טוב ורע. אם יהוה ידע מראש שהשטן יפתה את חוה, ושחוה תפתה את אדם, מדוע הוא שם את כולם בתוך הגן? אם הוא היה מסוגל לחזות את הדברים האלה, מדוע הוא ברא נחש ושם אותו בתוך גן עדן? מדוע היה בגן עדן הפרי של עץ הדעת טוב ורע? האם אלוהים תכנן שהם יאכלו מהפרי? כשיהוה בא, גם אדם וגם חוה לא העזו להתייצב בפניו, ורק אז נודע ליהוה שהם אכלו מעץ הדעת טוב ורע, ונפלו קורבן לתכסיסיו של הנחש. בסופו של דבר, אלוהים קילל את הנחש, וקילל גם את אדם וחוה. כששניהם אכלו מפרי העץ, יהוה לא היה מודע לכך. האנושות הושחתה עד כדי כך שהיא הפכה לרעה ולמופקרת מבחינה מינית, ואפילו עד כדי כך שהדברים שבני האדם החזיקו בלבם היו כולם דבר רשע וחטא. הם כולם הפכו לטמאים. לפיכך, יהוה התחרט על כך שהוא ברא את האנושות. לאחר מכן, הוא ביצע את העבודה של השמדת העולם באמצעות מבול, שאותו שרדו נח ובניו. יש דברים שהם לא כל כך מסובכים ועל-טבעיים כמו שבני האדם מדמיינים. יש כאלה ששואלים: "מכיוון שאלוהים ידע שהארכי-מלאך יבגוד בו, מדוע הוא ברא אותו?" אלה העובדות: לפני

שאלוהים ברא את הארץ, הארכי-מלאך היה החשוב במלאכי השמיים. הייתה לו סמכות על כל מלאכי השמיים. זו הייתה הסמכות שאלוהים העניק לו. למעט אלוהים עצמו, הארכי-מלאך היה החשוב ביותר בשמיים. כשאלוהים ברא בהמשך את האנושות, הארכי-מלאך בגד באלוהים בגידה גדולה עוד יותר על פני האדמה. אני אומר שהוא בגד באלוהים משום שהוא רצה לנהל את האנושות ורצה שסמכותו תהיה גדולה מזו של אלוהים. הארכי-מלאך הוא שפיתה את חוה לחטוא. הוא עשה זאת משום שהוא רצה לכונן את מלכותו על פני האדמה ולגרורם לאנושות לבגוד באלוהים ולהישמע לו במקום זאת. הוא ראה שהיו דברים רבים מאוד שנשמעים לו. המלאכים נשמעו לו, וכך גם בני האדם על פני האדמה. עוף הכנף למינהו והבהמה למינה, העצים, היערות, ההרים, הנהרות, וכל הדברים על פני האדמה היו בהשגחתו של האדם – כלומר, אדם וחוה – כשאדם וחוה נשמעו לו. לפיכך, הארכי-מלאך רצה שסמכותו תהיה גדולה מזו של אלוהים, ורצה לבגוד באלוהים. לאחר מכן, הוא גרם למלאכים רבים לבגוד באלוהים, והם הפכו לרוחות הטמאות השונות. התפתחותה של האנושות עד היום נבעה מההשחתה שעשה הארכי-מלאך, הלא כן? הסיבה היחידה לכך שהאנושות נמצאת במצבה הנוכחי היא שהארכי-מלאך בגד באלוהים והשחית את האנושות. העבודה ההדרגתית הזו כלל לא מופשטת ופשוטה כפי שבני האדם מדמיינים אותה. השטן הוציא לפועל את בגידתו מסיבה מסוימת, אך בני האדם לא מסוגלים לתפוס דבר פשוט כל כך. מדוע אלוהים ברא את השמיים והארץ וכל צבאם, ומדוע הוא ברא גם את השטן? אם אלוהים מתעב את השטן כל כך, ואם השטן הוא אויבו של אלוהים, מדוע אלוהים ברא את השטן? בכך שהוא ברא את השטן, הוא ברא לעצמו אויב, הלא כן? אלוהים לא באמת ברא לעצמו אויב – הוא ברא מלאך, ומאוחר יותר, המלאך בגד בו. מעמדו של המלאך לא היה רם כל כך, ולכן הוא רצה לבגוד באלוהים. אפשר לומר שזה היה צירוף מקרים, אך זו הייתה גם מגמה בלתי-נמנעת. הדבר דומה לכך שבן אדם מת בגיל מסוים. הדברים כבר התפתחו עד שלב מסוים. יש גם בני אדם מגוחכים שאומרים: "מאחר שהשטן הוא האויב שלך, מדוע בראת אותו? האם לא ידעת שהארכי-מלאך יבגוד בך? הרי אתה יכול לראות הכל מעולם עד עולם, הלא כן? האם אתה לא מכיר את אופיו? מאחר שניכר שידעת שהוא יבגוד בך, מדוע מינית אותו לארכי-מלאך? אפילו אם נתעלם מעניין הבגידה, הוא עדיין הוביל כל כך הרבה מלאכים וירד אל עולמם של בני התמותה כדי להשחית את האנושות. עד היום, לא הצלחת להשלים את תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים. האם זה נכון?" אתה מקשה על עצמך יותר ממה שנחוץ, הלא כן? אחרים אומרים: "אלמלא השטן השחית את האנושות עד עצם היום הזה, אלוהים לא היה מושיע כך את האנושות. במקרה כזה, חוכמתו וכול יכולתו של אלוהים לא היו מתגלות. איפה הייתה מתבטאת חוכמתו? לפיכך, אלוהים ברא את אנושות למען השטן. בעתיד, אלוהים יגלה את כול יכולתו – אחרת, כיצד יוכל האדם לגלות את חוכמתו של אלוהים? אלמלא האדם התנגד לאלוהים והתמרד נגדו, לא היה צורך שמעשיו של אלוהים יבואו לידי ביטוי. אילו הבריאה כולה הייתה עובדת את אלוהים ונשמעת לו, לא הייתה לו עבודה לעשות." התפיסה הזו אפילו רחוקה יותר מהמציאות, מכיוון שאלוהים לא טמא בשום אופן, ולכן הוא לא יכול לברוא טומאה. הוא מגלה את מעשיו כעת רק על מנת להביס את אויבו, להושיע את האנושות שהוא ברא, להביס את השדים ואת השטן ששונאים אותו, בוגדים בו ומתנגדים אליו, שהיו בעבר בריבונותו והיו שייכים לו בראשית. הוא רוצה להביס את השדים האלה ולגלות בכך את כול יכולתו לעיני כל. האנושות וכל הדברים על פני האדמה מצויים כעת בתחומו של השטן ובתחומם של הרשעים. אלוהים רוצה לגלות את מעשיו לעיני כל, כדי שבני האדם יוכלו

להכיר אותו. כך הוא יביס את השטן וינצח כליל את אויביו. כלל העבודה הזו מתבצעת באמצעות גילוי מעשיו. כל ברואיו של אלוהים מצויים בתחומו של השטן, ולכן אלוהים רוצה לגלות להם את כול יכולתו, ולהביס בכך את השטן. אלמלא השטן היה קיים, אלוהים לא היה צריך לגלות את מעשיו. אילולא הטרדתו של השטן, אלוהים היה בורא את האנושות ומאפשר לה לחיות בגן עדן. מדוע אלוהים מעולם לא גילה את כל מעשיו למלאכים או לארכי-מלאך לפני בגידתו של השטן? אילו המלאכים והארכי-מלאך היו מכירים אותו, ואילו הם נשמעו לו בראשית, הוא לא היה מוציא לפועל את המעשים חסרי המשמעות האלה. קיומם של השטן והשדים הם הסיבה לכך שבני האדם מתנגדים לו ולכך שהם מלאים עד אפס מקום בטבע מרדני, ולכן אלוהים רוצה לגלות את מעשיו משום שהוא רוצה להילחם בשטן, על אלוהים להשתמש בסמכותו שלו כדי להביס את השטן, ולהשתמש בכל מעשיו כדי להביס את השטן. כך, עבודת הישועה שאלוהים מבצע בקרב בני האדם תאפשר לאנושות לראות את חוכמתו ואת כול יכולתו. העבודה שאלוהים עושה כיום היא משמעותית, והיא לא דומה כהוא זה לדברים הבאים של בני אדם מסוימים: "העבודה שאתה עושה מכילה סתירות, הלא כן? רצף העבודה הזה בסך הכל נועד להטריח את עצמך, הלא כן? בראת את השטן, ואז הנחת לו לבגוד בך ולהתנגד אליך. בראת את האנושות, ומסרת אותה לידי השטן, והנחת לאדם וחווה להתפתות. מכיוון שעשית את כל הדברים האלה בכוונה תחילה, מדוע אתה מתעב את האנושות? מדוע אתה מתעב את השטן? אלה דברים שגרמת להם בעצמך, הלא כן? למה לך לשנוא אותם?" בני אדם מגוחכים רבים יאמרו זאת. הם רוצים לאהוב את אלוהים, אך בלבם הם מתלוננים על אלוהים – איזו סתירה! אתם לא מבינים את האמת, יש לכם יותר מדי מחשבות על-טבעיות, ואתם אפילו טוענים שזו שגיאה של אלוהים – כמה שאתם מגוחכים! אתם אלה שמעוותים את האמת. זו לא שגיאה של אלוהים! יש בני אדם שאפילו יתלוננו שוב ושוב: "אתה זה שברא את השטן, ואתה זה שהטיל את השטן אל עולם האדם ונתן לו את האנושות. יש לאנושות טבע שטני. במקום לסלוח לה, אתה מתעב אותה במידת מה. בהתחלה אהבת את האנושות במידת מה, וכעת אתה מתעב את האנושות. אתה הוא זה שמתעב ואוהב את האנושות – מה ההסבר לכך?" האם זו לא סתירה? ללא קשר לאופן שבו מביטים בכך, כך קרה הדבר בשמיים. הארכי-מלאך בגד כן באלוהים, והאנושות הושחתה כך, והיא ממשיכה כך עד היום. אפשר לנסח זאת בדרכים שונות, אך זה כל הסיפור. עם זאת, עליכם להבין שאלוהים עושה את העבודה של היום כדי להושיע אתכם, וכדי להביס את השטן.

משום שהמלאכים היו חלקים וחסרי יכולת במיוחד, הם היו הופכים ליהירים כאשר קיבלו סמכות, והדבר היה נכון במיוחד לגבי הארכי-מלאך, שמעמדו היה גבוה מזה של כל מלאך אחר. הארכי-מלאך היה מלכם של כל המלאכים. הוא הנהיג מיליוני מלאכים, ומלבד יהוה, סמכותו הייתה הרמה ביותר, על פני כל המלאכים האחרים. הארכי-מלאך רצה לעשות דברים כאלה ואחרים, ולהוביל את המלאכים אל עולמו של האדם, כדי לנהל את העולם. אלוהים אמר שהוא עצמו מנהל את התבל. הארכי-מלאך אמר שהוא ינהל את התבל, ומאז והלאה הוא בגד באלוהים. בשמיים, אלוהים ברא עולם אחר. הארכי-מלאך רצה לנהל את העולם הזה, וגם לרדת למישור האנושי. האם אלוהים היה יכול להרשות לו לעשות דבר כזה? לכן, הוא בעט אותו למטה, כך שיהיה תלוי ב באוויר. מאז שהארכי-מלאך השחית את האנושות, אלוהים נלחם בו כדי להושיע את האנושות. הוא השתמש בששת אלפי השנים האלה כדי להביס אותו. האופן שבו אתם תופסים את האל הכול יכול אינה תואמת את העבודה שאלוהים מבצע כעת. התפיסה שלכם לא עומדת במבחן המציאות והיא מגוחכת מאוד! למעשה,

אלוהים הכריז על הארכי-מלאך כאויבו רק לאחר שהוא בגד בו. רק משום בגידתו של הארכי-מלאך, הוא רמס את האנושות לאחר שהוא בא לעולמו של האדם, וזו הסיבה שהאנושות התפתחה כפי שהיא התפתחה עד השלב הנוכחי. לאחר מכן, אלוהים נדר נדר לשטן: אני אביס אותך ואושיע את האנושות, את בריאתי. בהתחלה, השטן לא השתכנע ואמר, "מה אתה כבר יכול לעשות לי? האם אתה באמת יכול לבעוט אותי לאוויר? האם אתה באמת יכול להביס אותי?" לאחר שאלוהים בעט אותו לאוויר, אלוהים לא התייחס אליו עוד, ואז הוא החל להושיע את האנושות ולעשות את עבודתו שלו, למרות הטרדתו הבלתי פוסקת של השטן. כל מה שהשטן יכול היה לעשות היה הודות לעוצמה שאלוהים נתן לו. הוא לקח איתו את הדברים האלה אל האוויר, ושמר אותם אצלו עד עצם היום הזה. אלוהים בעט אותו לאוויר, אך הוא לא נטל ממנו את סמכותו, ולכן הוא המשיך להשחית את האנושות. מצד שני, אלוהים החל להושיע את האנושות, שהשטן השחית לאחר בריאתה. אלוהים לא גילה את מעשיו בעודו בשמיים. יחד עם זאת, לפני שהוא ברא את הארץ, הוא אפשר לבני האדם בעולם שהוא ברא בשמיים לראות את מעשיו, וכך הוא הוביל את בני האדם אל מעל השמיים. הוא נתן לבני האדם האלה חוכמה ותבונה, והוביל אותם לחיות בעולם הזה. מטבע הדברים, אף אחד מכם לא שמע על כך עד עכשיו. לאחר מכן, אחרי שאלוהים ברא את האנושות, הארכי-מלאך התחיל להשחית את האנושות. על פני האדמה, כל האנושות הייתה שרויה בתוהו ובוהו. רק אז, אלוהים פתח במלחמתו בשטן, ורק בשלב הזה, בני האדם ראו את מעשיו. בתחילה, מעשיו נסתרו מעיני האנושות. לאחר שאלוהים בעט בשטן לאוויר, השטן התעסק בענייניו שלו, ואלוהים התעסק בעבודתו שלו, והשניים לחמו זה בזה ללא-הרף, עד אחרית הימים. עכשיו העת שבה אלוהים צריך להשמיד את השטן. בראשית, אלוהים נתן לו סמכות, ולאחר מכן, אלוהים בעט אותו לאוויר, אך השטן המשיך להתנגד. לאחר מכן, על פני האדמה, השטן השחית את האנושות, אך אלוהים היה למעשה על פני האדמה וניהל את האנושות. אלוהים משתמש באופן שבו הוא מנהל את בני האדם כדי להביס את השטן. בכך שהשטן משחית את בני האדם, הוא חותם את גורלם של בני האדם ופוגע בעבודתו של אלוהים. מצד שני, עבודתו של אלוהים היא ישועת האנושות. איזה שלב בעבודתו של אלוהים לא נועד להושיע את האנושות? איזה שלב לא נועד לטהר את בני האדם, להפוך אותם לצדיקים שחיים באופן שיוצר צלם שאפשר לאהוב? לעומת זאת, השטן לא עושה זאת. הוא משחית את האנושות. הוא מבצע ללא-הרף את העבודה של השחתת האנושות ברחבי התבל. כמובן, גם אלוהים עושה את עבודתו שלו. הוא לא מתייחס לשטן. תהיה סמכותו של השטן אשר תהיה, היא בכל זאת הסמכות שאלוהים נתן לו. אלוהים פשוט לא נתן לו את כל הסמכות שהייתה לו, ולכן, השטן לא יכול להתעלות על אלוהים, והוא תמיד בהישג ידו של אלוהים, בכל אשר יעשה. אלוהים לה גילה אף אחד ממעשיו בעודו בשמיים. הוא בסך הכל נתן לשטן חלק קטן מסמכותו כדי לאפשר לו לשלוט במלאכים. לפיכך, בכל אשר השטן יעשה, הוא לא יכול להתעלות על סמכותו של אלוהים, משום שהסמכות שאלוהים נתן לו מלכתחילה מוגבלת. אלוהים עובד והשטן מפריע. באחרית הימים, הוא יסיים את הפרעתו, וכך גם עבודתו של אלוהים תושלם, ובני האדם שאלוהים רוצה להשלים יושלמו. אלוהים מכון את בני האדם על דרך החיוב. חייו הם מים חיים, ללא מידה וללא גבולות. השטן השחית את האדם במידת מה. בסופו של דבר, המים החיים ישלימו את האדם, והשטן לא יוכל עוד להתערב ולבצע את עבודתו. לפיכך, אלוהים ישיג את בני האדם האלה באופן מלא. השטן עדיין מסרב לקבל זאת כעת. הוא ממשיך להיאבק באלוהים, אל אלוהים לא מתייחס אליו כלל. אלוהים אמר, "אני אנצח את כל כוחות החושך של השטן

ואת כל ההשפעות החשוכות." זו העבודה שחייבת להתבצע כעת כבשר ודם, וזו גם משמעותה של ההתגלמות כבשר ודם. היא נועדה להשלים את שלב העבודה של הבסת השטן באחרית הימים, לסלק את כל מה ששייך לשטן. ניצחונו של אלוהים על השטן הוא מגמה בלתי נמנעת! למעשה, השטן נכשל כבר לפני זמן רב. כשהבשורה החלה להתפשט ברחבי ארצו של התנין הגדול האדום כאש, כלומר כשאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם החל לעבוד ועבודתו יצאה לדרך, השטן הובס לחלוטין, מכיוון שההתגלמות כבשר ודם נועדה להביס את השטן. השטן ראה שאלוהים שוב התגלם כבשר ודם וגם החל לבצע את עבודתו, והוא ראה ששום כוח לא יוכל לעצור את העבודה. לפיכך, השטן נדהם כשהוא ראה את העבודה הזו, והוא כבר לא העז לעשות עבודה כלשהי. בהתחלה, השטן חשב שגם הוא ניחן בחוכמה רבה, והוא הפריע והציק לעבודתו של אלוהים. עם זאת, הוא לא ציפה שאלוהים יתגלם שוב כבשר ודם, והוא לא ידע שאלוהים השתמש בעבודתו במרדנות של השטן כדי לשמש כגילוי ומשפט עבור האנושות, ושכך הוא כבש את האנושות והביס את השטן. אלוהים חכם יותר מהשטן, ועבודתו עולה בהרבה על עבודתו של השטן. לפיכך, הצהרתי בעבר כדלקמן: "העבודה שאני עושה מתבצעת כתגובה לתחבולותיו של השטן." בסופו של דבר, אני אגלה את כול יכולתי ואת חוסר האונים של השטן. כשאלוהים עושה את עבודתו, השטן מזדנב מאחוריו, עד שבאלוהים משמיד אותו בסופו של דבר. השטן יופתע כשאלוהים יביס אותו. האמת תתחוויר לו רק לאחר שאלוהים יכה בו ויהלום בו, ובשלב הזה הוא כבר יישרף כליל באגם האש. הוא ישתכנע לגמרי בשלב הזה, הלא כן? כבר לא יהיו לו עוד מזימות להוציא לפועל!

העבודה המציאותית וההדרגתית הזו היא דבר שלעיתים קרובות מכביד על לבו של אלוהים בצערו על האנושות, אך הוא עושה אותה כדי להביס את השטן לאחר 6,000 שנה. אלוהים אמר כך: "לעולם לא אברא שוב את האנושות, ולעולם לא אתן סמכות למלאכים שוב." מאז ואילך, בכל פעם שהמלאכים באו לעבוד על פני האדמה, הם בסך הכל עשו כדבריו של אלוהים ועשו עבודה כלשהי. הוא מעולם לא נתן למלאכים סמכות שוב. כיצד המלאכים שבני ישראל ראו ביצעו את עבודתם? הם התגלו בחלומות ומסרו את דבריו של יהוה. כשישוע קם לתחייה, שלושה ימים לאחר שהוא נצלל, המלאכים הם אלה שהזיזו את הגולל מעל קברו. רוח האל לא עשתה את העבודה הזו באופן אישי. המלאכים עשו רק עבודה כזו. הם מילאו תפקידים משניים ולא הייתה להם כל סמכות, משום שאלוהים לעולם לא יעניק להם מסמכותו שוב. לאחר שהם עבדו במשך זמן מה, בני האדם שאלוהים השתמש בהם על פני האדמה העמידו את עצמם בדרגתו של אלוהים ואמרו, "אני רוצה להתעלות על התבל! אני רוצה לעמוד ברקיע השלישי! אני רוצה את מושכות העוצמה הריבונית!" לאחר כמה ימים של עבודה, הם נעשו יהירים. הם רצו עוצמה ריבונית על פני האדמה, הם רצו להקים אומה חדשה, הם רצו את כל הדברים מתחת לרגליהם, והם רצו לעמוד ברקיע השלישי. האם אתם לא יודעים שאתם רק בני אדם שאלוהים משתמש בהם? איך ייתכן שתעלו לרקיע השלישי? אלוהים ירד ארצה כדי לעבוד, בשקט וללא צעקות, ולעזוב לאחר שהשלים את עבודתו בסתר. הוא מעולם לא זועק כמו במי האדם, אלא מבצע את עבודתו באופן מציאותי. והוא לעולם לא נכנס לכנסייה וזועק, "אני אמחה את כולכם! אקלל אתכם ואטיל עליכם ייסורים!" הוא פשוט מבצע את עבודתו ועוזב כאשר עבודתו מסתיימת. הכמרים הדתיים שמרפאים חולים ומגרשים שדים, מטיפים לאחרים מהבימה, נושאים נאומים ארוכים וגאוותניים, ודנים בעניינים בלתי-מציאותיים הם יהירים עד היסוד. הם צאצאיו של הארכי-מלאך!

לאחר שאלוהים ביצע את עבודתו במשך 6,000 עד היום, הוא כבר גילה רבים ממעשיו, בעיקר כדי להביס את

השטן ולהושיע את האנושות כולה. הוא משתמש בהזדמנות הזו כדי לאפשר לכל הדברים שבשמיים, לכל הדברים שבארץ ולכל הדברים שבמים, וכן לכל דבר שאלוהים ברא על פני האדמה לראות את כול יכולתו של אלוהים ולראות את כל מעשיו. הוא מנצל את ההזדמנות של הבסת השטן כדי לגלות את כל מעשיו לאנושות ולאפשר לבני האדם להיות מסוגלים להלל אותו ולרומם את חוכמתו על כך שהוא מביס את השטן. כל הדברים בארץ, בשמיים ובמים מעניקים לו כבוד, מפארים את כול יכולתו, מפארים את כל מעשיו וקוראים בקול בשמו הקדוש. זו הוכחה לכך שהוא הביס את השטן. זו הוכחה לכך שהוא כבש את השטן. עוד חשוב מזאת, זו הוכחה לכך שהוא מושיע את האנושות. כל בריאתו של אלוהים מעניקה לו כבוד, מפארת אותו על כך שהוא הביס את אויבו וחזר עטור ניצחון, ומפארת אותו על כך שהוא מלך אדיר ועטור ניצחון. התכלית שלו היא לא רק להביס את השטן, ולכן עבודתו נמשכה 6,000 שנה. הוא משתמש בתבוסתו של השטן כדי להושיע את האנושות. הוא משתמש בתבוסתו של השטן כדי לגלות את כל מעשיו שלו ולגלות את כל כבודו שלו. הוא יזכה בכבוד, וכל המוני המלאכים יראו את כל כבודו. השליחים בשמיים, בני האנוש בארץ וכל הברואים בארץ יראו את כבודו של הבורא. זו העבודה שהוא עושה. כל בריאתו בשמיים ובארץ תראה את כבודו, והוא ישוב כמנצח לאחר שהוא יביס לחלוטין את השטן, ויאפשר לאנושות לפאר אותו. כך הוא ישיג בהצלחה את שני ההיבטים האלה. בסופו של דבר, הוא יצליח לכבוש את האנושות כולה, והוא ימחה את כל מי שמתנגד אליו או מורד בו, כלומר הוא ימחה את כל מי ששייך לשטן. אתם רואים כעת את כל המעשים האלה של אלוהים, אך אתם ממשיכים להתנגד ולהתמרד, ואתם לא נשמעים לו. אתם אוצרים בתוכם הרבה דברים ואתם עושים את כל מה שמתחשק לכם. אתם הולכים שבי אחרי התאוות והרצונות שלכם – זו מרדנות, וזו התנגדות. אמונה באלוהים שמתקיימת לשם הבשר והדם, לשם תאוותיו של האדם ולשם רצונותיו, לשם העולם, ולשם השטן היא אמונה טמאה – זו התנגדות והתמרדות. יש כיום סוגים רבים של אמונה: יש כאלה שמחפשים מחסה מאסון, ואחרים רוצים להשיג ברכות, ואילו יש כאלה שמעוניינים להבין תעלומות, ואחרים מנסים להשיג כסף. כל אלה צורות שונות של התנגדות – הם כולם חילול קודש! כשנאמר שאדם מתנגד לאלוהים או מתמרד בו, הכוונה היא לדברים כאלה בדיוק, הלא כן? בני אדם רבים רוטנים כיום, מתלוננים או מותחים ביקורת. כל אלה הם דברים שעושים רשעים. אלה מעשים של התנגדות ומרדנות אנושיות. בני אדם כאלה שייכים לשטן והוא שולט בהם. בני האדם שאלוהים משיג הם אלה שנשמעים לו לגמרי, אלה שהשטן השחית אך זכו כעת בישועה ובכיבוש של אלוהים בזכות עבודתו, שעברו צרות, ובסופו של דבר נפלו בנחלתו של אלוהים לחלוטין, ואינם חיים עוד בתחומו של השטן – הם נחלצו מהרוע, והם מוכנים להביא לידי ביטוי קדושה בחייהם. אלה הם בני האדם הקדושים ביותר; אלה הם הקדושים. אם מעשיכם הנוכחיים לא תואמים חלק כלשהו מדרישותיו של אלוהים, הוא יסלק אתכם. אין בכך ספק. הכל נעשה בהתאם להווה. על אף שהוא גזר את גורלכם ובחר בכם, מעשיכם כיום עדיין קובעים את סופכם. אם אתם לא יכולים לעמוד בקצב כעת, אלוהים יסלק אתכם. אם אתם לא יכולים לעמוד לעמוד בקצב כעת, אז איך תאמינו לעמוד בקצב בהמשך? כעת, לאחר שנס כל כך גדול נגלה לעיניכם, אתם עדיין לא מאמינים. אז איך תאמינו

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "שתוכלו".

באלוהים אחר כך, אחרי שהוא יסיים את עבודתו ולא יעשה עוד עבודה כזו? בשלב הזה, תוכלו עוד פחות להיות חסידיו! בהמשך, אלוהים יסתמך על הגישה שלכם, על מה שאתם יודעים על עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם ועל החוויה שלכם כדי לקבוע אם אתם חוטאים או צדיקים, או כדי לקבוע אם אתם בני אדם שהוא הפך למושלמים או בני אדם הוא יסלק. עליכם להבין את הדברים כעת. רוח הקודש עובדת באופן הבא: היא קובעת את סופכם בהתאם להתנהגותכם כיום. מי אומר את הדברים של היום? מי עושה את העבודה של היום? מי מחליט שתסולקו היום? מי מחליט להפוך אתכם למושלמים? זה מה שאני עושה בעצמי, הלא כן? אני האחד שאומר את הדברים האלה. אני הוא האחד שמבצע את העבודה הזו. עבודתי שלי מורכבת מקללה, הטלת ייסורים ומשפט. בסופו של דבר, סילוקכם גם יהיה חלק מעבודתי שלי. הכל חלק מהעניינים שלי! הפיכתכם למושלמים היא עניין שלי, והענקת ברכותי לכם גם היא עניין שלי. כל זה עבודתי שלי. יהיה לא גזר מראש את גורלכם. אלוהים של היום הוא שקובע אותו. הוא נקבע כעת. הוא לא נקבע לפני שהעולם נברא. יש בני אדם מגוחכים שאומרים, "אולי משהו לא בסדר בעינייך שלך, ואולי אתה לא רואה אותי כפי שאתה אמור לראות אותי." בסוף, אתם תראו איך רוח האל מבטאת את הכל! במקור, ישוע בחר את יהודה איש קריות כתלמיד שלו. בני האדם חושבים: "ישוע טעה כשהוא בחר בו. איך ייתכן שהוא בחר תלמיד שיבגוד בו?" בהתחלה, לא הייתה ליהודה כל כוונה לבגוד בישוע. זה קרה רק מאוחר יותר. באותה העת, ישוע ראה את יהודה איש קריות באור די חיובי. הוא הפך אותו לחסידו ונתן לו את האחריות על ענייני הכספים. אילו הוא ידע שיהודה ימעל בכספים, הוא לא היה נותן לו את האחריות על ענייני הכספים. אפשר לומר שישוע לא ידע במקור שהאדם הזה היה ערמומי ורמאי, ושהוא רימה את אחיו ואחיותיו. בהמשך, לאחר שיהודה היה חסיד שלו מזה זמן מה, ישוע ראה אותו מוליך שולל את אחיו ואחיותיו ומוליך שולל את אלוהים. בני האדם גם גילו שיהודה איש קריות תמיד מוציא כסף מארנק הכסף והם סיפרו על כך לישוע. לישוע נודע על כך רק בשלב הזה. ישוע היה עתיד לבצע את עבודת הצליבה, והוא היה צריך שמישהו יבגוד בו, ויהודה איש קריות במקרה התאים לתפקיד הזה, ולכן ישוע אמר, "אחד מכם יסגירני." בר האנוש השתמש בבגידה הזו כדי להיצלב ולקום לתחייה שלושה ימים לאחר מכן. כשישוע בחר ביהודה איש קריות, הוא לא עשה זאת כדי שהאיש יבגוד בו. נהפוך הוא – הוא רצה שיהודה יהיה תלמיד נאמן. באופן בלתי צפוי, התברר שיהודה איש קריות הוא נבל תאב בצע שבגד באדון, וישוע השתמש במצב הזה כדי לבחור ביהודה לעבודה זו. אם כל שנים עשר תלמידיו של ישוע היו נאמנים, ולא היה ביניהם אדם כמו יהודה איש קריות, האדם שיבגוד בישוע היה בסופו של דבר מישהו שלא נמנה על תלמידיו. עם זאת, במקרה היה בין תלמידיו של ישוע אחד שאהב לקחת שוחד – יהודה איש קריות. לפיכך, אלוהים השתמש באדם הזה כדי להשלים את עבודתו. כמה שזה היה פשוט! אלוהים לא גזר זאת מראש בתחילת עבודתו. הוא החליט על כך רק לאחר שהדברים התפתחו עד שלב מסוים. הייתה זו החלטתו של ישוע, כלומר החלטתה של רוח האל עצמה. בזמנו, ישוע הוא זה שבחר ביהודה איש קריות. כשיהודה בגד בישוע לאחר מכן, רוח הקודש גרמה לכך, כדי לשרת את מטרותיה שלה. הייתה זו עבודתה של רוח הקודש באותה עת. כשישוע בחר ביהודה איש קריות, לא היה לו מושג שהוא יבגוד בו. הוא רק ידע שהוא יהודה איש קריות. סופכם נקבע גם על פי המידה שבה אתם נשמעים לי כיום, ועל פי המידה שבה צמחתם בחייכם, ולא לפי התפיסה אנושית שהדבר "נגזר מראש בעת בריאת העולם". עליכם לתפוס את הדברים האלה בבירור. כל העבודה הזו לא נעשית על פי הדמיונות שלכם.

בנוגע לתארים וזהות

אם אתם רוצים להיות ראויים לשימוש של אלוהים, עליכם להכיר את עבודתו של אלוהים, עליכם להכיר את העבודה שהוא עשה בעבר (בתנ"ך ובברית החדשה), ויתרה מזאת, עליכם להכיר את עבודתו כיום. כלומר עליכם להכיר את שלושת שלבי עבודתו של אלוהים במהלך 6,000 השנים. אם אתם מתבקשים להפיץ את הבשורה, לא תוכלו לעשות זאת מבלי להכיר את עבודתו של אלוהים. משהו עשוי לשאול אתכם מה אמר אלוהים על כתבי הקודש, התנ"ך והדברים שאמר ועשה ישוע בזמנו. אם אינכם יכולים לומר מה באמת התרחש בכתבי הקודש, הם לא ישתכנעו. בראשית, ישוע הרבה לדבר עם תלמידיו על התנ"ך. כל דבר שהם קראו היה מן התנ"ך. הברית החדשה נכתבה רק כמה עשורים לאחר שישוע נצלב. כדי להפיץ את הבשורה, עליכם לתפוס באופן עקרוני את האמת הפנימית של כתבי הקודש ואת עבודתו של אלוהים בישראל, כלומר העבודה שעשה יהוה. בנוסף, עליכם להבין את העבודה שעשה ישוע. אלה הנושאים שמעניינים יותר מכל את כל בני האדם, והם לא שמעו עדיין מה באמת מתרחש בשני שלבי העבודה האלה. בעת הפצת הבשורה, תחילה הניחו בצד את הדיבורים על עבודתה של רוח הקודש כיום. שלב העבודה הזה הוא מעבר להישג ידם, מפני שהדבר שבו אתם עוסקים הוא הדבר הנשגב מכל: הכרה של אלוהים והכרת עבודתה של רוח הקודש – דבר לא נעלה יותר משני הדברים האלה. אם תדברו תחילה על הדברים הנשגבים, זה יהיה יותר מדי עבורם, משום שאף אחד מהם לא חווה עבודה כזו של רוח הקודש. אין לכך תקדים, והאדם מתקשה לקבל זאת. חוויותיהם של בני האדם הן דברים ישנים מן העבר, עם עבודה של רוח הקודש מדי פעם. הם לא חווים את עבודתה של רוח הקודש כיום או את רצונו של אלוהים כיום. הם עדיין פועלים על פי הנהגים הישנים, ללא אור חדש וללא דברים חדשים.

בעידן של ישוע, רוח הקודש עשתה את עבודתה בעיקר בישוע, ואילו משרתי יהוה שלבשו בגדי כוהנים בבית המקדש עשו זאת בנאמנות בלתי מתפשרת. גם בהם הייתה עבודתה של רוח הקודש, אך הם לא היו מסוגלים לתפוס את רצונו הנוכחי של אלוהים ורק נותרו נאמנים ליהוה בהתאם לנהגים הישנים, ללא הכוונה חדשה. ישוע בא והביא עמו עבודה חדשה. לבני האדם ההם ששירתו בבית המקדש לא היו הכוונה חדשה או עבודה חדשה. בשירותם בבית המקדש, הם היו יכולים רק לקיים את הנהגים הישנים. מבלי לעזוב את בית המקדש, לא הייתה יכולה להיות להם היווכחות חדשה. ישוע הביא עמו את העבודה החדשה, וישוע לא נכנס לבית המקדש כדי לעשות את עבודתו. הוא עשה את עבודתו רק מחוץ לבית המקדש, משום שהיקף עבודתו של אלוהים השתנה לפני זמן רב. הוא לא עבד בתוך בית המקדש, וכשהאדם שירת אותו שם, זה יכול היה רק להותיר את המצב כפי שהיה ולא ליצור עבודה חדשה. בדומה לכך, בני אדם דתיים כיום סוגדים עדיין לכתבי הקודש. אם תפיצו בקרבם את הבשורה, הם יתווכחו איתכם על כתבי הקודש, ואם כאשר הם ידברו על כתבי הקודש, לא יהיו מילים בפיכם ולא תדעו מה לומר, הם יחשבו שאתם מטופשים באמונתכם. הם יאמרו, "אתם לא מכירים את כתבי הקודש, את דבר האל. לכן, איך ייתכן שאתם יכולים לומר שאתם מאמינים באלוהים?" אז הם יתנשאו עליכם ויאמרו גם, "מאחר שמי שאתם מאמינים בו הוא אלוהים, מדוע הוא לא מספר לכם הכל על התנ"ך והברית החדשה? מכיוון

שהוא הביא את כבודו מישראל אל המזרח, מדוע הוא לא מכיר את העבודה שנעשתה בישראל? מדוע הוא לא מכיר את עבודתו של ישוע? אם אתם לא יודעים, הדבר מוכיח שהדברים לא נאמרו לכם. מכיוון שאלוהיכם הוא התגלמותו השנייה של ישוע, איך ייתכן שהוא לא מכיר את הדברים האלה? ישוע הכיר את העבודה שעשה יהוה – איך ייתכן שלא? בבוא העת, כולם ישאלו אתכם שאלות כאלה. ראשיהם מלאים בדברים כאלה – איך ייתכן שהם לא ישאלו? מי שבתוך הזרם לא מתמקד בכתבי הקודש, מפני שאתם מתעכבים בעבודתו הנוכחית של אלוהים הנעשית שלב-אחר-שלב, מפני שאתם רואים במו עיניכם לעבודה הזו הנעשית שלב-אחר-שלב, מפני שחזיתם בבירור בשלושת שלבי העבודה, ולכן היה עליכם להניח בצד את כתבי הקודש ולחדול לחקור אותם. עם זאת, הם לא יכולים לחקור אותם, מפני שהם לא מודעים העבודה הזו הנעשית שלב-אחר-שלב. יש כאלה שישאלו, "מה ההבדל בין העבודה שעושה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לבין עבודתם של הנביאים והשליחים מימים עברו?" גם דוד כונה בשם אדון, וכך גם ישוע. על אף שהעבודה שעשו הייתה שונה, כינו אותם בשם זהה. אמרו לי: מדוע לא הייתה זהותם זהה? יוחנן ראה חזון שנבע גם הוא מרוח הקודש, והוא הצליח לומר את הדברים שרוח הקודש התכוונה לומר. מדוע זהותו של יוחנן שונה מזו של ישוע? הדברים שישוע אמר הצליחו לייצג את אלוהים באופן מלא ולייצג באופן מלא את עבודתו של אלוהים. מה שיוחנן ראה היה חזון, והוא לא היה מסוגל לייצג באופן מלא את עבודתו של אלוהים. מדוע יוחנן, פטרוס ופאולוס אמרו דברים כה רבים – כשם שעשה ישוע – אך לא הייתה להם זהות זהה לזו של ישוע? הסיבה העיקרית לכך היא שהעבודה שעשו הייתה שונה. ישוע ייצג את רוח האל, והוא היה רוח האל העובדת ישירות. הוא עשה את עבודת העידן החדש, את העבודה שאיש לא עשה לפניו. הוא פילס דרך חדשה, והוא ייצג את יהוה ואת אלוהים עצמו. לעומת זאת, פטרוס, פאולוס ודוד, יהיה כינויים אשר יהיה, ייצגו רק את זהותו של ברוא אל, והם היו שליחים של ישוע או יהוה. על כן, בלי קשר לשאלות כמה עבודה הם עשו וכמה גדולים היו הנסים שהם עשו, הם היו בכל זאת רק ברואי האל שלא מסוגלים לייצג את רוח האל. הם עבדו בשם אלוהים או לאחר שאלוהים שלח אותם. יתרה מזאת, הם עבדו בעידינים שישוע ויהוה פתחו, והעבודה שהם עשו לא הייתה נפרדת. אחרי הכל, הם היו רק ברואי האל. בתנ"ך, נביאים רבים אמרו דברי נבואה או כתבו ספרי נבואה. איש לא אמר שהם אלוהים, אך מיד כשישוע החל בעבודתו, רוח האל נשאה עדות על היותו אלוהים. מדוע? בשלב הזה עליכם כבר לדעת! קודם לכן, השליחים והנביאים כתבו איגרות שונות וניבאו נבואות רבות. מאוחר יותר, בני האדם בחרו אחדות מהן ואיגדו אותן בכתבי הקודש, ואחרות אבדו. מכיוון שיש כאלה שאומרים שכל דבר שהם אומרים נובע מרוח הקודש, מדוע חלק מהדברים האלה נחשבים טובים, ואחרים נחשבים רעים? ומדוע חלקם נבחרו, ואחרים לא? אילו אכן היו אלה דברים שאמרה רוח הקודש, האם היה צורך בכך שבני אדם יבחרו בהם? מדוע תיאורי הדברים שאמר ישוע והעבודה שהוא עשה, שונים בכל אחת מארבע הבשורות? האין זו אשמתם של אלה שתיעדו אותן? יש כאלה שישאלו, "מכיוון שהאיגרות שכתבו פאולוס ומחבריה האחרים של הברית החדשה והעבודה שהם עשו, נבעו באופן חלקי מרצון האדם, ומכיוון שהם מהולים בתפיסותיו של האדם, האם אין טומאה אנושית בדברים שאתה (אלוהים) אומר היום? האם הם באמת לא כוללים דבר מתפיסותיו של האדם?" השלב הזה בעבודה שאלוהים עושה שונה לחלוטין מהשלב שעשו פאולוס והשליחים והנביאים הרבים. לא זו בלבד שיש הבדל בזהות, אלא שבאופן עקרוני, יש הבדל בעבודה שמתבצעת. לאחר שפאולוס הוכה ונפל אפיים ארצה בפני אלוהים, רוח הקודש הנחתה אותו

לעבוד, והוא הפך לשליח. לכן הוא כתב איגרות לכנסיות, וכל האיגרות האלה התבססו על משנתו של ישוע. אלוהים שלח את פאולוס כדי לעבוד בשם ישוע אדוננו, אך כשאלוהים עצמו בא, הוא לא עבד בשם כלשהו ולא ייצג בעבודתו אף אחד מלבד רוח האל. אלוהים בא כדי לעשות את עבודתו ישירות: האדם לא הפך אותו למושלם, ועבודתו לא בוצעה על סמך משנתו של אדם כלשהו. בשלב העבודה הזה, אלוהים לא מנחה באמצעות דיבור על חוויותיו האישיות, אלא מבצע את עבודתו ישירות בהתאם למה ששייך לו. לדוגמה, הניסיון של עושי השירות, עתות הייסורים, הניסיון של המוות, עתות של אהבה כלפי אלוהים... כל אלה הם עבודה שמעולם לא נעשתה בעבר, עבודה של העידן הנוכחי, ולא חוויות האדם. מהן חוויות האדם בדברים שאמרתי? האין כולן נובעות ישירות מרוח הקודש והאין הן כולן פרי ידה? העניין הוא רק שאיכותכם כה נמוכה עד שאתם לא מסוגלים להבחין באמת! אורח החיים המעשי שעליו אני מדבר הוא של הובלת נתיב, והוא מעולם לא נאמר לאיש בעבר, ואיש לא חווה מעולם את הנתיב הזה או ידע על המציאות הזו. לפני שאמרתי את הדברים האלה, איש לא אמר אותם מעולם. איש לא דיבר מעולם על חוויות כאלה או על פרטים כאלה. יתרה מכך, איש לא הצביע מעולם על מצבים כאלה כדי לחשוף את הדברים האלה. איש לא הוביל מעולם את הנתיב שאני מוביל כיום, ואילו אדם הוביל אותו, לא היה זה נתיב חדש. ניקח לדוגמה את פאולוס ופטרוס. לא היו להם חוויות אישיות משלהם לפני שהם צעדו^[א] בנתיב שישוע הוביל. רק לאחר שישוע הוביל את הנתיב, הם חוו את הדברים שישוע אמר ואת הנתיב שהוא הוביל. מתוך כך הם רכשו חוויות רבות וכתבו את האיגרות. על כן, חוויות האדם לא זהות לעבודתו של אלוהים, ועבודתו של אלוהים לא זהה לידע שמתארות תפיסותיו וחוויותיו של האדם. אמרתי פעם אחר פעם שכיום אני מוביל נתיב חדש ועושה עבודה חדשה, ושעבודתי ואמירותי שונות מאלה של יוחנן וכל יתר הנביאים. אני לעולם לא רוכש תחילה חוויות ורק אחר כך מספר לכם עליהן – אין כך הדבר כלל. אילו היה כך, זה היה מעכב אתכם לפני זמן רב, הלא כן? בעבר הידע שרבים דיברו עליו היה גם הוא נשגב, אך כל דבריהם נאמרו רק על סמך אותן דמויות רוחניות לכאורה. הם לא הובילו את הדרך אלא נבעו מתוך חוויותיהם, מתוך הדברים שהם ראו ומתוך הידע שלהם. חלק מן הדברים האלה היו התפיסות שלהם, וחלקם היו חוויות שהם סיכמו. כיום, אופייה של עבודתי שונה לחלוטין מזה של עבודתם. לא חוויתי הובלה של אחרים ולא קיבלתי את האפשרות שאחרים יהפכו אותי למושלם. יתר על כן, כל הדברים שדיברתי עליהם ואשר שיתפתי לא דומים לדבריו של שום אדם אחר, ואף אדם אחר מעולם לא אמר אותם. כיום, תהיו אשר תהיו, עבודתכם מתבצעת על סמך הדברים שאני אומר. ללא האמירות האלה והעבודה הזו, מי היה מסוגל לחוות את הדברים האלה (הניסיונות של עושי השירות, עתות הייסורים...), ומי היה מסוגל לדבר על ידע כזה? האם אתם באמת לא מסוגלים להבין זאת? בלי קשר לשלב העבודה, מיד לאחר שדבריי נאמרים, אתם מתחילים לשתף בהתאם לדבריי ולעבוד על פיהם, וזו לא דרך שאיש מכם הגה. משהגעתם עד הלום, האם אתם לא מסוגלים להבין שאלה כה פשוטה וברורה? זו לא דרך שמישהו הגה והיא לא מבוססת על דרכה של אישיות רוחנית כלשהי. זוהי דרך חדשה, וגם רבים מהדברים שישוע אמר בעבר לא תקפים עוד. הדברים שאני מדבר עליהם הם עבודת פתיחתה של תקופה חדשה, וזו עבודה שעומדת בזכות עצמה.

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "צעדו".

העבודה שאני עושה והדברים שאני אומר כולם חדשים. האין זו העבודה החדשה של היום? גם עבודתו של ישוע הייתה כזו. עבודתו אף הייתה שונה מזו של בני האדם בבית המקדש וכן מעבודתם של הפרושים, ולא היה כל דמיון בינה לבין העבודה שעשו כל בני ישראל. לאחר שבני האדם נחשפו אליה, הם לא הצליחו להחליט: "האם אלוהים באמת עשה אותה?" ישוע לא דבק בחוק של יהוה. כשהוא בא ללמד את האדם, כל הדברים שהוא דיבר עליהם היו חדשים ושונים מהדברים שאמרו הקדושים והנביאים הקדומים מהתנ"ך. משום כך, בני האדם היו חסרי ודאות. זו הסיבה לכך שקשה כל כך להתמודד עם האדם. לפני שקיבלתם את שלב העבודה החדש הזה, הנתיב שבו הלכו מרביתכם היה הנהגה של יסודותיהם של האישים הרוחניים ההם והיווכחות ביסודות האלה. אולם כיום, העבודה שאני עושה שונה מאוד, ולכן אתם לא מצליחים להחליט אם היא נכונה או לא. לא אכפת לי באיזה נתיב צעדתם בעבר. בנוסף, לא מעניינות אותי השאלות את "מזונו" של מי אכלתם ואל מי התייחסת כאל "אביכם". מכיוון שבאתי והבאתי עבודה חדשה להכוונת האדם, כל חסידי צריכים לפעול בהתאם לדבריי. בלי קשר לשאלה כמה סמכות יש ל"משפחה" שממנה באתם, עליכם להיות חסידי אל ואסור לכם לפעול בהתאם לנהגים הקודמים שלכם. "אביכם האומן" צריך לפנות את מקומו, ועליכם להתייבב בפני אלוהיכם כדי לבקש את החלק שאתם זכאים לו. כל כולכם בידיי, ואסור לכם להאמין יותר מדי באמונה עיוורת באביכם האומן. הוא לא יכול לשלוט בכם באופן מלא. העבודה של היום עומדת בזכות עצמה. מן הסתם, כל הדברים שאני אומר היום לא מבוססים על יסודות מן העבר. זוהי התחלה חדשה, ואם אתם אומרים שהיא נוצרה בידי אדם, אתם בני אדם שדבר לא יכול לרפא את עיוורונם!

ישעיהו, יחזקאל, משה, דוד, אברהם ודניאל היו מנהיגים או נביאים בקרב העם הנבחר, עם ישראל. מדוע הם לא נקראים אלוהים? מדוע רוח הקודש לא נשאה עליהם עדות? מדוע רוח הקודש נשאה עדות על ישוע מיד לאחר שהוא החל לעשות את עבודתו ולומר את דבריו? ומדוע רוח הקודש לא נשאה עדות על אחרים? גם הם, בני אדם העשויים בשר ודם, נקראו "אדון". בלי קשר לכינויים, עבודתם מייצגת את הווייתם ומהותם, והווייתם ומהותם מייצגות את זהותם. מהותם לא קשורה לתארים שלהם. היא זוכה לייצוג של הדברים שהם הביעו והדברים שהם הביאו לידי ביטוי. בתנ"ך לא היה שום דבר חריג בתואר אדון, וניתן היה לכנות אדם בכל תואר, אך לא ניתן היה לשנות את מהותו וזהותו הפנימית. האם בין משיחי השקר, נביאי השקר והרמאים האלה אין גם כאלה שנקראו בשם "אלוהים"? ומדוע הם לא אלוהים? מפני שהם לא מסוגלים לעשות את עבודתו של אלוהים. בשורש מהותם, הם בני אדם, כאלה שמוליכים אחרים שולל, והם לא אלוהים. לכן אין להם זהות של אלוהים. גם דוד כונה אדון בקרב שנים עשר השבטים, הלא כן? גם ישוע כונה אדון. מדוע רק ישוע נקרא אלוהים בהתגלמותו? גם ירמיהו היה ידוע בשם בר אנוש, הלא כן? וישוע היה ידוע בשם בר אנוש, הלא כן? מדוע ישוע נצלב בשם אלוהים? האין זה מפני שמהותו הייתה שונה? האין זה מפני שהעבודה שהוא עשה הייתה שונה? האם יש חשיבות לתואר? על אף שגם ישוע כונה בשם בר אנוש, הוא היה התגלמותו הראשונה של אלוהים כבשר ודם. הוא בא כדי לצבור עוצמה ולבצע את עבודת הגאולה. הדבר מוכיח שזהותו ומהותו של ישוע היו שונות מאלה של אחרים שכונו אף הם בשם בר אנוש. כיום, מי מכם מעז לומר שכל הדברים שאמרו בני אדם ששימשו את רוח הקודש נבעו מרוח הקודש? האם מישהו כאן מעז לומר דברים כאלה? אם אתם אומרים דברים כאלה, מדוע ספר הנבואה של עזרא נגנז ומדוע נעשה אותו הדבר לספריהם של אותם קדושים ונביאים קדומים? אם הם כולם נבעו מרוח הקודש,

מדוע אתם מעזים לבחור בחירות כה גחמניות? האם אתם מוסמכים לבחור את עבודתה של רוח הקודש? סיפורים רבים מישראל נגנזו אף הם. אם אתם מאמינים שהכתבים האלה מהעבר נבעו כולם מרוח הקודש, מדוע חלק מהספרים נגנזו? אם כולם נבעו מרוח הקודש, יש לשמור את כולם ולשלוח אותם לעיונם של האחים והאחיות בכנסיות. אין לבחור או לגנוז אותם על פי רצון האדם. אסור לעשות זאת. האמירה שחווייתיהם של פאולוס ויוחנן מהולות בחזיונותיהם האישיים, אין פירושה שחווייתיהם והידע שלהם נבעו מהשטן, אלא רק שהיו להם דברים שנבעו מהחוויית והחזיונות האישיים שלהם. הידע שלהם תאם את הרקע של החוויות בפועל באותה עת. מי יכול לומר בביטחון שכולו נבע מרוח הקודש? אם כל ארבע הבשורות נבעו מרוח הקודש, מדוע מתי, מרקוס, לוקס ויוחנן אמרו דברים שונים על עבודתו של ישוע? אם אתם לא מאמינים בכך, עיינו בתיאורים שבכתבי הקודש שמתארים כיצד פטרוס התכחש לישוע שלוש פעמים: הם כולם שונים, ולכל אחד מהם יש מאפיינים משלו. בני אדם רבים שחסר להם ידע אומרים, "אלוהים בהתגלמותו הוא גם אדם. אם כך, האם ייתכן שהדברים שהוא אומר נבעו כולם מרוח הקודש? אם דבריהם של פאולוס ויוחנן היו מהולים ברצון אנושי, האם הדברים שהוא אומר לא מהולים למעשה ברצון אנושי?" בני אדם שאומרים דברים כאלה הם עיוורים ובורים! קראו בעיון את ארבע הבשורות. קראו את הדברים המתועדים בהן בנוגע למה שישוע עשה והדברים שהוא אמר. חד וחלק – כל תיאור שונה מרעהו, ולכל אחד מהם יש נקודת מבט משלו. אילו כל הדברים שכתבו מחברי הספרים האלה נבעו מרוח הקודש, כולם צריכים להיות זהים ועקביים. אם כן, מדוע יש ביניהם פערים? האין האדם טיפש מאוד, אם הוא לא מסוגל להבין זאת? אם אתם מתבקשים לשאת עדות על אלוהים, איזו מין עדות אתם יכולים לספק? האם היכרות כזו עם אלוהים מאפשרת לשאת עליו עדות? אם אחרים שואלים אתכם, "אם תיעודיהם של יוחנן ולוקס היו מהולים ברצון אנושי, האם הדברים שאומר האל שלכם גם מהולים ברצון אנושי, הלא כן?" האם אתם יכולים להשיב תשובה ברורה? לאחר שלוקס ומתי שמעו את דברי ישוע וראו את עבודתו, הם העלו על הכתב על הידע שלהם בדמות זיכרונות המפרטים חלק מהעובדות לגבי מעשיו של ישוע. האם אתם יכולים לומר שרוח הקודש חשפה את כל הידע שלהם? מחוץ לכתבי הקודש, היו אישים רוחניים רבים בעלי ידע נעלה על שלהם. מדוע הדורות הבאים לא אימצו את דבריהם של האישים האלה? האם רוח הקודש לא השתמשה גם בהם? דעו לכם שבעבודה של היום, אני לא מדבר על החיזיון שלי עצמי שמסתמך על יסודות עבודתו של ישוע, או על הידע שלי לגבי רקע עבודתו של ישוע. איזו עבודה עשה ישוע בזמנו? ואיזו עבודה אני עושה כיום? אין תקדים לדברים שאני עושה ואומר. איש לא צעד בעבר בנתיב שבו אני צועד כיום – אנשי העידנים והדורות הקודמים מעולם לא צעדו בו. כיום הנתיב הזה נפתח, והאין זה מעשה ידיה של רוח הקודש? על אף שזה היה מעשה ידיה של רוח הקודש, מנהיגי העבר ביצעו כולם את עבודתם על סמך יסודות שהניחו אחרים, אולם עבודתו של אלוהים עצמו שונה. שלב העבודה של ישוע היה זהה: הוא פילס דרך חדשה. כשהוא בא, הוא הטיף את בשורת מלכות השמיים ואמר שעל האדם להכות על חטא ולהתוודות. לאחר שישוע השלים את עבודתו, פטרוס ופאולוס ואחרים התחילו לבצע את עבודתו של ישוע. לאחר שישוע נצלב ועלה השמימה, רוח הקודש שלחה אותם כדי להפיץ את דרך הצלב. על אף שדבריו של פאולוס היו נשגבים, הם היו גם מבוססים על היסודות שהניח ישוע בדבריו, כגון סבלנות, אהבה, סבל, כיסוי ראש, הטבלה או דוקטרינות אחרות שיש לציית להן. כל זה היה התבסס על דבריו של ישוע. הם לא היו מסוגלים לפלס דרך חדשה, מפני שהם כולם היו בני אדם בשימוש של אלוהים.

אמירותיו ועבודתו של ישוע באותה עת לא נצמדו לדוקטרינה, והוא לא ביצע את עבודתו בהתאם לעבודתה של חוקי התנ"ך, אלא בהתאם לעבודה שצריכה הייתה להיעשות בעידן החסד. הוא עמל בהתאם לעבודה שהוא ייסד, בהתאם לתוכניתו שלו ובהתאם לכהונתו. הוא לא עבד לפי חוקי התנ"ך. דבר מהדברים שהוא עשה לא היה לפי חוקי התנ"ך והוא לא בא לעבוד כדי להגשים את דברי הנביאים. שום שלב בעבודתו של אלוהים לא נועד במפורש להגשים את נבואותיהם של הנביאים הקדומים, ואלוהים לא בא כדי לציית לדוקטרינה או לממש בכוונה תחילה את נבואותיהם של הנביאים הקדומים. אולם פעולותיו לא הפרו את נבואותיהם של הנביאים הקדומים, ולא הפריעו לעבודה שהוא עשה קודם לכן. הדגש בעבודתו לא היה ציות לדוקטרינה כלשהי אלא עשיית העבודה שהיה עליו לעשות בעצמו. הוא לא היה נביא או חוזה, אלא איש מעשה שבא כדי לעשות את העבודה שהוא אמור לעשות, לפתוח את התקופה החדשה שלו ולבצע את עבודתו החדשה. מובן שכאשר ישוע בא לעשות את עבודתו, הוא גם הגשים רבים מן הדברים שאמרו הנביאים הקדומים שבתנ"ך. כך גם העבודה של היום הגשימה את נבואותיהם של נביאים קדומים מן התנ"ך. העניין הוא שאני לא מציית ל"ספר העיון הישן והמצהיב" הזה, זה הכל. זאת מכיוון שיש עוד עבודה שעליי לעשות, שיש עוד דברים שעליי לומר לכם. העבודה והדברים האלה חשובים הרבה יותר מהסברת פסוקים מכתבי הקודש, מפני שלעבודה כזו אין משמעות רבה או ערך רב עבורכם, והיא לא יכולה לעזור לכם או לשנות אתכם. בכוונתי לעשות עבודה חדשה לא למען הגשמת פסוק כלשהו מכתבי הקודש. אם אלוהים ירד אל פני האדמה רק כדי להגשים את דברי הנביאים הקדומים מהתנ"ך, מי אדיר יותר, אלוהים בהתגלמותו או אותם נביאים קדומים? אחרי הכל, האם הנביאים אחראים על אלוהים או שאלוהים אחראי על הנביאים? כיצד תסבירו את הדברים האלה?

בראשית, כשישוע טרם ביצע את כהונתו באופן רשמי, בדומה לתלמידים שהלכו בעקבותיו, גם הוא השתתף לעתים במפגשים, שר מזמורים, נשא דברי שבח וקרא מהתנ"ך בבית המקדש. לאחר שהוא הוטבל והתרום, ירדה עליו רוח הקודש באופן רשמי והתחילה בעבודה, כשהיא חושפת את זהותו ואת הכהונה שעליו לקחת על עצמו. קודם לכן, איש לא ידע את זהותו פרט למרים – אפילו יוחנן לא ידע. ישוע היה בן 29 כשהוא הוטבל. לאחר שהטבלתו הושלמה, השמיים נפתחו ובא קול ואמר: "זֶה בְּנִי אֱהוּבִי אֲשֶׁר בּוֹ תִפְצְּתִי". לאחר שישוע הוטבל, החלה רוח הקודש לשאת עליו עדות כך. בטרם הוא הוטבל בגיל 29, הוא חי חיים של אדם רגיל, אכל כשהוא אמור היה לאכול, ישן והתלבש כרגיל, ושום דבר בו לא היה שונה מן האחרים. מובן שכך נראה הדבר רק מבעד לעיני הבשר והדם של האדם. לעתים גם ישוע היה חלש, ולעתים גם הוא לא הצליח להבחין בדברים, ככתוב בכתבי הקודש: חוכמתו גדלה ככל שגילו התקדם. הדברים האלה רק מוכיחים שהייתה לו אנושיות רגילה, ושהוא לא היה שונה במיוחד מבני אדם רגילים אחרים. הוא גם גדל כאדם רגיל, ולא היה בו דבר מיוחד. אולם הוא היה נתון להגנתו ולדאגתו של אלוהים. לאחר שהוא הוטבל, החלו פיתוייו, ולאחר מכן הוא החל לבצע את כהונתו ולעבוד, והיו לו עצמה, חוכמה וסמכות. אין פירוש הדבר שרוח הקודש לא עבדה בו או לא הייתה בתוכו לפני הטבלתו. גם לפני הטבלתו שכנה בו רוח הקודש, אך היא לא החלה לעבוד באופן רשמי, מפני שיש מגבלות למועדים שבהם אלוהים עושה את עבודתו, ויתרה מזאת, לבני אדם רגילים יש תהליך רגיל של גדילה. רוח הקודש שכנה בו תמיד. כשישוע נולד, הוא היה שונה מאחרים, והופיע כוכב בוקר. לפני לידתו, בא מלאך אל יוסף בחלום ואמר לו שמרים עתידה ללדת בן זכר ושהיא הרתה בעקבות התעברות מרוח הקודש. גם מיד לאחר הטבלתו של

ישוע, בזמן שבו רוח הקודש החלה בעבודתה, היא לא ירדה על ישוע. האמירה שרוח הקודש ירדה עליו כמו יונה מתייחסת לתחילתה הרשמית של כהונתו. רוח האל הייתה בתוכו קודם לכן, אך היא לא החלה בעבודתה מפני שטרם הגיעה העת, ורוח הקודש לא מתחילה לעבוד בפזיזות. רוח הקודש נשאה עדות על ישוע באמצעות ההטבלה. כשהוא עלה ויצא מן המים, רוח הקודש החלה לעבוד בו באופן רשמי, דבר שסימן שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם החל לבצע את כהונתו והחל בעבודת הגאולה, כלומר עידן החדש נפתח באופן רשמי. לכן, יש מועדים לעבודתו של אלוהים, תהיה אשר תהיה העבודה שהוא עושה. לאחר הטבלתו של ישוע, לא חלו בו שינויים מיוחדים. הוא עדיין היה בדמותו המקורית כבשר ודם. העניין הוא רק שהוא החל את עבודתו וחשף את זהותו, ושהוא היה מלא סמכות ועוצמה. מהבחינה הזו, הוא היה שונה מבעבר. זהותו הייתה שונה, כלומר חל שינוי משמעותי במעמדו. זו הייתה עדותה של רוח הקודש ולא עבודה של האדם. בראשית, בני אדם לא ידעו על כך, והם גילו מעט מכך רק לאחר שרוח הקודש נשאה כך עדות על ישוע. אילו ישוע עשה עבודה אדירה לפני שרוח הקודש נשאה עליו עדות, אך ללא העדות של אלוהים עצמו, גם אם עבודתו הייתה אדירה במיוחד, בני האדם לעולם לא היו יודעים על זהותו, משום שהעין האנושית לא הייתה מסוגלת לראות את זהותו. ללא שלב עדותה של רוח הקודש, איש לא יכול היה לזהות אותו כאלוהים בהתגלמותו. אילו לאחר שרוח הקודש נשאה עליו עדות, ישוע היה ממשיך לעבוד באותו אופן, ללא כל הבדל, לא הייתה לכך השפעה כזו. ובכך מודגמת בעיקר גם עבודתה של רוח הקודש. לאחר שרוח הקודש נשאה עדות, היה על רוח הקודש להתגלות כדי שניתן יהיה לראות בבירור שזהו אלוהים ושרוח האל שוכנת בו. עדותו של אלוהים לא הייתה שגויה, והדבר יכול היה להוכיח שעדותו הייתה נכונה. אילו העבודה שקדמה לעדותה של רוח הקודש והעבודה שבאה לאחר מכן היו זהות, כהונתו כבשר ודם ועבודתה של רוח הקודש לא היו מודגשות, והאדם לא היה מסוגל לזהות את עבודתה של רוח הקודש, משום שלא היה הבדל ברור. לאחר שרוח הקודש נשאה עדות, היה עליה לאשר את העדות הזו, ולכן היה עליה לבטא את חוכמתה וסמכותה בישוע, דבר שהיה שונה מבעבר. מובן שזו לא הייתה השפעתה של ההטבלה. ההטבלה היא רק טקס, אלא שההטבלה הייתה הדרך להראות שהגיעה העת לכך שישוע יבצע את כהונתו. העבודה הזו נועדה להציג בבירור את עוצמתו האדירה של אלוהים ואת עדותה של רוח הקודש, ורוח הקודש לקחה על עצמה אחריות לעדות הזו ממש עד הסוף. גם לפני שישוע ביצע את כהונתו, הוא האזין לדרשות, הטיף והפיץ את הבשורה במקומות שונים. הוא לא עשה עבודה אדירה כלשהי מפני שלא הגיעה העת לביצוע כהונתו, וכן מפני שאלוהים עצמו הסתתר בענווה כבשר ודם ולא עשה כל עבודה עד שהגיעה העת. הוא לא עשה עבודה לפני ההטבלה משתי סיבות: ראשית, מפני שרוח הקודש לא ירדה עליו באופן רשמי כדי שהוא יוכל לעבוד (כלומר רוח הקודש לא העניקה לישוע את העוצמה והסמכות לעשות עבודה כזו), וגם אילו ישוע ידע את זהותו שלו, הוא לא היה מסוגל לעשות את העבודה שהוא התכוון לעשות מאוחר יותר, והיה עליו להמתין עד ליום הטבלתו. זה היה המועד שאלוהים קבע, ואיש לא היה מסוגל להפר אותו – אפילו לא ישוע עצמו. ישוע עצמו לא יכול היה להפריע לעבודתו שלו. מובן שהייתה זו ענוותו של אלוהים, וכן החוק של עבודתו של אלוהים. אילולא רוח האל עבדה, אף אחד לא יכול היה לעשות את עבודתה. שנית, לפני שישוע הוטבל, הוא היה רק אדם רגיל ופשוט מאוד שלא שונה מבני אדם רגילים ופשוטים אחרים. זה היבט אחד של האופן שבו אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לא היה על-טבעי. אלוהים בהתגלמותו לא הפר את הסדרה של רוח האל. הוא עבד באופן

מסודר ורגיל מאוד. רק לאחר ההטבלה הייתה לעבודתו סמכות ועוצמה. כלומר על אף היותו אלוהים בהתגלמותו, הוא לא ביצע מעשים על-טבעיים כלשהם, והוא גדל בדומה לבני אדם רגילים אחרים. אילו ישוע היה יודע כבר את זהותו שלו ועושה עבודה אדירה בכל הארץ לפני הטבלתו, וכן היה שונה מבני אדם רגילים והיה מפגין בפני כולם שהוא יוצא דופן, לא זו בלבד שיוחנן לא יכול היה לעשות את עבודתו, אלא גם לא הייתה שום דרך שבה אלוהים יכול היה להתחיל בשלב הבא של עבודתו. לכן, הדבר היה מוכיח שהדברים שאלוהים עשה השתבשו, ולאדם היה נדמה שרוח האל ואלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לא באו מאותו מקור. לכן, עבודתו של ישוע המתועדת בכתבי הקודש היא עבודה שהוא ביצע לאחר שהוא הוטבל, עבודה שנעשתה במהלך שלוש שנים. בכתבי הקודש לא מתועד מה הוא עשה לפני שהוא הוטבל, מפני שהוא לא עשה את עבודת האל בטרם הוטבל. הוא היה רק אדם רגיל, והוא ייצג אדם רגיל. לפני שישוע התחיל לממש את כהונתו, הוא לא היה שונה מבני אדם רגילים, ואחרים לא היו יכולים לראות בו הבדל כלשהו. רק לאחר שמלאו לישוע 29 שנים, הוא ידע שהוא בא להשלים שלב בעבודתו של אלוהים. קודם לכן, גם הוא עצמו לא ידע זאת, משום שהעבודה שאלוהים עשה לא הייתה על-טבעית. כשישוע נכח במפגש בבית הכנסת בגיל שתים עשרה, מרים חיפשה אותו, והוא אמר רק משפט אחד, בדומה לכל ילד אחר: "אמא! את לא יודעת שעליי להעדיף את רצונו של אבי על פני כל דבר אחר?" מכיוון שמרים הרתה בעקבות התעברות מרוח הקודש, ייתכן שישוע היה מיוחד בדרך כלשהי, הלא כן? אך משמעות הייחוד שלו לא הייתה שהוא היה על-טבעי, אלא רק שהוא אהב את אלוהים יותר מכל ילד צעיר אחר. על אף שמראהו היה אנושי, מהותו הייתה עדיין מיוחדת ושונה מזו של אחרים. אך רק לאחר ההטבלה, הוא חש באמת שרוח הקודש עובדת בתוכו, ורק אז הוא חש שהוא אלוהים עצמו. רק כשמלאו לו 33 שנים, הוא הבין באמת שרוח הקודש מתכוונת לבצע דרכו את עבודת הצליבה. בגיל 32, הוא התוודע לכמה אמיתות פנימיות, ככתוב בבשורה על פי מתי: "עֲנֵה שְׁמֵעוֹן פִּיפָא וְאָמַר: 'אֲתָה הַמְּשִׁיחַ, בֶּן־אֱלֹהִים חַיִּים!'...מֵאֲתָה עֵת הַחַל יֵשׁוּעַ לְהִבָּהֵר לְתַלְמִידָיו פִּי עָלָיו לְלַכֵּת לִירוּשָׁלַיִם וְלִסְפֹּל הַרֲבָה מִיַּד הַזִּקְנִים וְרֵאשֵׁי הַכֹּהֲנִים וְהַסּוֹפְרִים, וְלַהֲרֹג וּבִיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לָקוּם". הוא לא ידע מראש איזו עבודה עליו לעשות, אלא רק במועד מסוים. הוא לא ידע הכל מיד עם היוולדו. רוח הקודש עבדה בו בהדרגה, והיה בעבודה הזו תהליך. אילו הוא ידע מהתחלה שהוא אלוהים, המשיח וכן האל בדמות בשר ודם, ושעליו לבצע את עבודת הצליבה, מדוע הוא לא עבד קודם לכן? מדוע רק לאחר שישוע סיפר לתלמידיו על כהונתו, הוא חש צער והתפלל לכך ברצינות? מדוע יוחנן פילס לישוע את הדרך והטביל אותו לפני שישוע הבין דברים רבים שהוא לא הבין קודם לכן? הדבר מוכיח שהייתה זו עבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, ולכן, ישוע היה צריך לעבור תהליך כדי להבין ויבצע את העבודה, מפני שהוא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם שעבודתו שונה מהעבודה שרוח הקודש עושה ישירות.

כל שלב בעבודתו של אלוהים שייך לאותו זרם. על כן, בתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים, לאחר כל שלב בא מיד השלב הבא, מייסוד העולם עד עצם היום הזה. לולא היה אף אחד שיסלול את הדרך, לא היה אף אחד שיבוא בעקבותיו. מכיוון שיש כאלה שבאים בעקבות כך, יש גם כאלה שסוללים את הדרך. כך העבודה עוברת בירושה, שלב אחר שלב. כל שלב בא בעקבות קודמו, ומבלי שהיה מישהו שיפלוס את הדרך, לא ניתן היה להתחיל בעבודה, ולאילוהים לא היו אמצעים לקדם את עבודתו. אף שלב לא סותר את רעהו, וכל שלב בא בעקבות רעהו ברצף, כך שנוצר זרם. אותה רוח עושה את כל זה. אולם גם אם מישהו מפלוס את הדרך או מבצע את עבודתו

של אחר, הדבר לא קובע את זהותו. הלא כן? יוחנן פילס את הדרך וישוע המשיך את עבודתו. אם כן, האם הדבר מוכיח שזהותו של ישוע נחותה מזו של יוחנן? יהיה ביצע את עבודתו לפני ישוע. אם כן, האם אפשר לומר שיהיה גדול מישוע? אין חשיבות לשאלה אם הם סללו את הדרך או המשיכו את עבודתם של אחרים. הדברים החשובים מכל הם מהות עבודתם וזהות שהיא מייצגת. הלא כן? מכיוון שאלוהים התכוון לעבוד בקרב בני האדם, היה עליו לרומם את מי שיכול היה לעשות את העבודה של סלילת הדרך. כשיוחנן התחיל להטיף, הוא אמר, "פנו דרך יהוה, ישרו מסלוליו". "שובו בתשובה, כי קרבה מלכות שמים". הוא אמר זאת מההתחלה. מדוע הוא יכול היה לומר את הדברים האלה? מבחינת הסדר שבו נאמרו הדברים האלה, יוחנן הוא זה שאמר לראשונה את בשורת מלכות השמיים, וישוע דיבר לאחר מכן. על פי תפיסות האדם, יוחנן הוא זה שפילס את הדרך החדשה, ומוכן שיוחנן גדול מישוע. אולם יוחנן לא אמר שהוא המשיח, ואלוהים לא נשא עדות על היותו בנו האהוב של אלוהים. אלוהים רק נעזר בו כדי לפלס את הדרך ולהכין אותה לאדון. הוא סלל את הדרך לישוע, אך לא יכול היה לעבוד בשם ישוע. כל עבודת האדם קוימה אף היא בידי רוח הקודש.

בעידן התנ"ך, יהוה הוא זה שהוביל את הדרך, ועבודתו ייצגה את עידן התנ"ך כולו ואת כל העבודה שנעשתה בישראל. משה רק קיים את העבודה הזו על פני האדמה, ומאמציו נחשבים לשיתוף פעולה מצד האדם. באותה עת, יהוה הוא זה שדיבר. הוא קרא למשה, רומם אותו בקרב עם ישראל, וגרם למשה להוביל את העם למדבר ולכנען. זו לא הייתה עבודתו של משה עצמו, אלא עבודה שיהוה כיוון באופן אישי, ולכן לא ניתן לקרוא למשה אלוהים. בנוסף, משה קבע את החוקים, אך יהוה חוקק את החוקים האלה באופן אישי. הוא פשוט גרם למשה לומר אותם. גם ישוע יצר דברות, ביטל את חוקי התנ"ך וקבע את דברות העידן החדש. מדוע ישוע הוא אלוהים עצמו? זאת מפני שהדברים לא זהים. בזמנו, העבודה שמשה עשה לא ייצגה את העידן ולא פילסה דרך חדשה. יהוה כיוון אותו, והוא היה רק אדם שאלוהים נעזר בו. כשישוע בא, יוחנן כבר ביצע שלב עבודה של סלילת הדרך וכבר התחילה להפיץ את הבשורה על מלכות השמיים (רוח הקודש החלה בכך). כשישוע בא, הוא עשה ישירות את העבודה שלו עצמו, אך היה הבדל גדול בין עבודתו לבין העבודה של משה. גם ישעיהו ניבא נבואות רבות – מדוע הוא לא היה אלוהים עצמו? ישוע לא ניבא נבואות כה רבות – מדוע הוא היה אלוהים עצמו? איש לא מעז לומר שעבודתו של ישוע בזמנו נבעה כולה מרוח הקודש, ואיש לא מעז לומר שהיא נבעה כולה מרצון האדם או שהיא הייתה לחלוטין עבודתו של אלוהים עצמו. לאדם אין דרך לנתח דברים כאלה. אפשר לומר שישעיהו עשה עבודה כזו וניבא נבואות כאלה, וכולן נבעו מרוח הקודש. הן לא נבעו ישירות מישעיהו עצמו, אלא שהן היו התגלויות של יהוה. ישוע לא עשה עבודה רבה, לא אמר דברים רבים ולא ניבא נבואות רבות. ההטפות שלו לא נשמעו נשגבות במיוחד לאדם, אך הוא היה אלוהים עצמו, והאדם לא יכול להסביר זאת. איש לא האמין מעולם ביוחנן, בישעיהו או בדוד, ואיש מעולם לא קרא להם אלוהים, דוד האל או יוחנן האל. איש לא דיבר כך מעולם, ורק ישוע כונה אי-פעם משיח. הסיווג הזה נעשה על פי עדותו של אלוהים, העבודה שהוא לקח על עצמו והכהונה שהוא ביצע. באשר לבני האדם הדגולים מכתבי הקודש – אברהם, דוד, יהושע, דניאל, ישעיהו, יוחנן וישוע – דרך העבודה שהם עשו ניתן לדעת מיהו אלוהים עצמו ואילו סוגים של בני אדם הם נביאים ואילו שליחים. ההבחנה מי שימש את אלוהים ומי היה אלוהים עצמו נעשית ונקבעת על פי המהות והסוג של העבודה שכל אחד עשה. אם אתם לא מצליחים להבחין בהבדל, הדבר מוכיח שאתם לא יודעים מה פירוש הדבר להאמין באלוהים.

ישוע הוא אלוהים מפני שהוא אמר דברים כה רבים ועשה עבודה כה רבה, ובפרט עשה נסים רבים. בדומה לכך, גם יוחנן עשה עבודה רבה ואמר דברים רבים, וכך גם משה. מדוע הם לא נקראים אלוהים? אלוהים ברא את אדם נברא ישירות. מדוע הוא לא נקרא אלוהים, אלא רק ברוך? אם מישהו אומר לכם, "כיום, אלוהים עושה עבודה כה רבה ואומר דברים כה רבים. הוא אלוהים עצמו. אם כך, כיוון שמשה אמר דברים כה רבים, גם הוא בוודאי אלוהים עצמו!" עליכם לשאול אותו בתגובה, "בימים ההם, מדוע אלוהים נשא עדות על ישוע ולא על יוחנן שהוא אלוהים עצמו? יוחנן קדם לישוע, הלא כן? האם עבודתו של יוחנן או של ישוע הייתה אדירה יותר? לאדם, עבודתו של יוחנן נראית גדולה משל ישוע. אם כן, מדוע רוח הקודש נשאה עדות על ישוע ולא על יוחנן?" אותו דבר מתרחש כיום! בראשית, כשמשה הוביל את בני ישראל, יהוה דיבר אליו מבין העננים. משה לא דיבר ישירות, אלא שיהוה כיוון אותו ישירות. זו הייתה העבודה של ישראל מהתנ"ך. רוח האל או ההווה של אלוהים לא שכנו במשה. הוא לא יכול היה לעשות את העבודה הזו, ולכן יש הבדל גדול בין העבודה שלו לבין העבודה של ישוע. הסיבה לכך היא שהעבודה שהם עשו הייתה שונה! ניתן להבחין אם מישהו משמש את אלוהים, או שהוא נביא, שליח או אלוהים עצמו, על פי אופייה של עבודתו. הדבר ישים קץ לספקות שלכם. בכתבי הקודש נכתב שרק השה יכול לפתוח את שבעת החותמות. לכל אורך העידנים, היו פרשנים רבים של כתבי הקודש בקרב האישים הדגולים ההם. אם כך, האם אפשר לומר שהם כולם היו השה? האם אפשר לומר שהפרשנויות שלהם נבעו כולן מאלוהים? הם רק פרשנים. אין להם הזהות של השה. איך ייתכן שהם יהיו ראויים לפתוח את שבעת החותמות? נכון ש"רק השה יכול לפתוח את שבעת החותמות", אך הוא בא לא רק כדי לפתוח את שבעת החותמות. אין הכרח בעבודה זו – היא נעשית כדרך אגב. עבודתו של השה ברורה לו לחלוטין. האם יש לו צורך להקדיש זמן רב לפירוש כתבי הקודש? האם יש להוסיף את "העידן שבו השה מפרש את כתבי הקודש" לששת אלפי שנות עבודה? הוא בא כדי לעשות עבודה חדשה, אך הוא גם מספק כמה גילויים על עבודת העבר וגורם לבני אדם להבין את האמת על ששת אלפי שנות העבודה. אין צורך להסביר פסוקים רבים מכתבי הקודש. העבודה של היום היא הדבר העיקרי והחשוב. עליכם לדעת שאלוהים לא בא במיוחד כדי לשבור את שבעת החותמות, אלא כדי לעשות את עבודת הישועה.

אתם רק יודעים שישוע ירד אל פני האדמה באחרית הימים, אך כיצד בדיוק הוא ירד? חוטאים כמותכם, שזה עתה נגאלו ושלא השתנו ושאלוהים לא הפך למושלמים – האם תוכל להיות כלבבו של אלוהים? אתם, שעדיין יש לכם הזהות הישנה שלכם – נכון שישוע הושיע אתכם, ושאתם לא נחשבים לחוטאים בזכות ישועתו של אלוהים, אך זה לא מוכיח שאין בכם חטא וטומאה. איך ייתכן שתהיו קדושים אם לא השתניתם? בתוכם, אתם רדופי טומאה, אנוכיים ונבזים, אך אתם מבקשים בכל זאת לרדת יחד עם ישוע – "הייתם מתים"! החמצתם שלב באמונתכם באלוהים: רק נגאלתם, אך לא השתניתם. כדי שתהיו כלבבו של אלוהים, על אלוהים לעשות בכם באופן אישי את עבודת השינוי והטהור. אם רק נגאלתם, לא תהיו מסוגלים להשיג קדושה. כך, לא תהיו זכאים לקחת חלק בברכותיו הטובות של אלוהים. זאת מכיוון שהחמצתם שלב בעבודתו של אלוהים לניהול האדם – שלב עיקרי בשינוי ובהבאה לידי שלמות. לכן, בהיותכם חוטאים שזה עתה נגאלו, אתם לא מסוגלים לרשת ישירות את הירושה של אלוהים.

ללא תחילתו של השלב החדש הזה בעבודה, מי יודע עד כמה אתם, המטיפים, הפרשנים ואנשי הרוח הדגולים

כביכול, הייתם מרחיקים לכת! ללא תחילתו של שלב העבודה החדש הזה, הדברים שאתם מדברים עליהם הם מיושנים! זו עלייה לכס המלכות או הכנת שיעור הקומה לקראת ההכתרה כמלכים; התכחשות לזהותכם או הכנעת גופכם; סבלנות או למידת לקחים מכל הדברים; ענווה או אהבה. אתם שרים את אותו שיר ישן, הלא כן? אתם סתם קוראים לאותו הדבר בשם שונה! בין שמדובר בכיסוי ראש ובבציעת לחם, בהנחת ידיים ובתפילה, או בריפוי חולים ובגירוש שדים... האם יכולה להיות עבודה חדשה כלשהי? האם יכול להיות סיכוי כלשהו להתפתחות? אם תמשיכו להוביל את הדרך, אתם תצייתו בעיוורון לדוקטרינה או למוסכמות. אתם מאמינים שעבודתכם כה נעלה – אתם לא יודעים שאת הכל הורישו ולימדו אותם "זקנים" מימי קדם? כל הדברים שאתם אומרים ועושים הם דבריהם האחרונים של אותם זקנים, הלא כן? האין זו האחריות שהותירו אחריהם אותם זקנים לפני שהם הלכו לעולמם? האם אתם חושבים שמעשיכם עולים על מעשי השליחים והנביאים מן הדורות הקודמים ואף על כל הדברים? תחילתו של שלב העבודה הזה שמה קץ להערצתכם כלפי עבודתו של וויטנס לי ששאף להיות למלך ולעלות על כס המלכות, ועצרה את יהירותכם ורברבנותכם, כך שאתם לא יכולים להתערב בשלב העבודה הזה. ללא שלב העבודה הזה, הייתם שוקעים עמוק עוד יותר, מעבר לנקודת האל-חזור. יש בקרבכם יותר מדי דברים ישנים! למרבה המזל, העבודה של היום השיבה אתכם. אחרת, מי יודע לאיזה כיוון הייתם פונים! מכיוון שאלוהים הוא אל שהוא תמיד חדש ולעולם לא ישן, מדוע אתם לא מחפשים דברים חדשים? מדוע אתם נצמדים תמיד לדברים הישנים? על כן, יש חשיבות עליונה להכרת עבודתה של רוח הקודש כיום!

רק מי שהפך למושלם יכול לחיות חיים בעלי משמעות

למען האמת, העבודה שנעשית כעת נועדה כדי שבני האדם יזנחו את השטן, אביהם הקדמון. כוונתם של כל השיפוטים בידי הדבר היא לחשוף את טבעה המושחת של האנושות ולאפשר לבני אדם להבין את מהות החיים. השיפוטים החוזרים והנשנים האלה חודרים כולם ללבם של בני האדם. כל שיפוט משפיע ישירות על גורלם ונועד לפצוע את לבם כדי שהם יוכלו לוותר על כל הדברים האלה ולהכיר בכך את החיים, את העולם המזוהם הזה וכן את חוכמתו וכול יכולתו של אלוהים ואת האנושות הזו שהשטן השחית. ככל שיש יותר ייסורים ושיפוט כאלה, כך יכול לבו של האדם להיפצע יותר, ורוחו יכולה להתעורר יותר. מטרתו של שיפוט כזה היא לעורר את רוחם של בני האדם האלה שהשחיתו ורימו אותם באופן העמוק ביותר. לאדם אין רוח, כלומר רוחו מתה לפני זמן רב, והוא לא יודע שיש שמיים, לא יודע שיש אלוהים ובוודאי לא יודע שהוא נאבק בתוך תהום המוות. איך ייתכן שהוא ידע שהוא חי בגיהנום הזה עלי אדמות? איך ייתכן שהוא ידע שגווייתו המרקיבה נפלה אל תוך שאול המוות משום שהשטן השחית אותה? איך ייתכן שהוא ידע שהאנושות הרסה זה מכבר כל דבר על פני האדמה ללא תקנה? ואיך ייתכן שהוא ידע שהבורא יורד היום אל פני האדמה ומחפש קבוצה של בני אדם מושחתים שהוא יוכל להושיע? אפילו לאחר שהאדם חווה כל זיכוכ ושיפוט אפשרי, מצפונו הקהה עדיין מתעורר אך בקושי וכמעט לא מגיב. האנושות מנוונת כל כך! על אף ששיפוט כזה דומה לברד האכזר שנופל מהשמיים, הוא מועיל

ביותר לאדם. לולא בני האדם נשפטו כך, לא הייתה שום תוצאה ולחלוטין לא היה ניתן להושיע בני אדם מתהום האומללות. לולא העבודה הזו, היה לבני אדם קשה מאוד לצאת מהשאול, מפני שלבם מת לפני זמן רב, והשטן רמס את רוחם לפני זמן רב. כדי להושיע אתכם, בני האדם ששקעו במעמקי הניוון, יש צורך לקרוא אליכם נמרצות, לשפוט אתכם נמרצות, ורק אז יתעורר לבכם הקר כקרח.

בשרכם ודמכם, רצונותיכם המופרזים, החמדנות והתאוותנות שלכם מושרשים בכם עמוק מדי. הדברים האלה שולטים בלבכם באופן כה תמידי עד שאין לכם כל כוח להשליך מעליכם את עול המחשבות הפאודליות והמנוונות האלה. אתם לא משתוקקים לשנות את מצבכם הנוכחי או להימלט מהשפעת החושך. הדברים האלה פשוט כובלים אתכם. גם אם אתם יודעים שחיים כאלה כואבים מדי ושעולם כזה חשוך מדי, בכל זאת אף אחד מכם לא מעז לשנות חיים כאלה. אתם כמהים רק לחמוק מחיים אמיתיים כאלה, לשחרר את נשמותיכם מכור המצרף ולחיות בסביבה שלווה ומאושרת הדומה לשמיים. אתם לא מוכנים לשאת קשיים כדי לשנות את חייכם הנוכחיים, ואתם לא מוכנים לחפש בתוך המשפט והייסורים האלה את החיים שעליכם להיווכח בהם. במקום זאת, אתם חולמים חלומות לגמרי בלתי מציאותיים על העולם היפה שמעבר לבשר והדם. החיים שאליהם אתם משתוקקים הם חיים שאתם יכולים לזכות בהם ללא מאמץ ומבלי לסבול כל כאב. זהו לגמרי בלתי מציאותי! זאת מפני שהדבר שאתם מקווים לו הוא לא להביא לידי ביטוי חיים בעלי משמעות כבשר ודם ולרכוש את האמת במהלך תקופת חיים, כלומר לחיות למען האמת ולהגן על הצדק. אלה לא חיים שהייתם מחשיבים כחיים זוהרים ומסנוורים. אתם חשים שלא יהיו אלה חיים קסומים או בעלי משמעות. בעיניכם, פירושם של חיים כאלה יהיה באמת "למכור את עצמכם בזול"! על אף שאתם מקבלים את הייסורים האלה כיום, הדבר שאתם עוסקים בשאיפה אליו הוא בכל זאת לא זכייה באמת או חיי אמת בהווה, אלא היכולת לבוא בהמשך הדרך לחיים של אושר מעבר לבשר ודם. אתם לא מחפשים את האמת ולא מגינים עליה, ואתם בהחלט לא קיימים למען האמת. אתם לא עוסקים כיום בהיווכחות, אלא במקום זאת אתם חושבים ללא-הרף על "אותו היום" שבו תביטו ברקיע התכלת ותזילו דמעות מרות, בצפייה שתילקחו אל השמיים. אתם לא יודעים שחשיבה כזו כבר מנותקת מהמציאות? אתם תמיד חושבים שאין ספק שהמושע בעל טוב הלב והחמלה האינסופיים יבוא באחד הימים כדי לקחת אתכם איתו – אלה שנשאו קשיים וסבל בעולם הזה – ושאין ספק שהוא ינקום את הנקמה שלכם על כך שדוכאתם והייתם קורבנות. אתם מלאים בחטא, הלא כן? האם אתם היחידים שסבלו בעולם הזה? נפלתם בעצמכם לתחומו של השטן וסבלתם, אך אתם בכל זאת זקוקים לאלוהים כדי שהוא ינקום את נקמתכם? מי שלא מסוגל למלא את דרישותיו של אלוהים הוא אויבו של אלוהים, הלא כן? מי שלא מאמין באלוהים בהתגלמותו הוא צורר המשיח, הלא כן? מה ערכם של המעשים הטובים שלכם? האם הם יכולים למלא את מקומו של לב שעובד את אלוהים? אתם לא יכולים לקבל את ברכתו של אלוהים רק על ידי עשיית כמה מעשים טובים, ואלוהים לא ינקום את נקמת העוולות שסבלתם רק מפני שדוכאתם והייתם קורבנות. גם מי שמאמין באלוהים ולא מכיר את אלוהים, אך עושה מעשים טובים, גם מיוסר, הלא כן? אתם רק מאמינים באלוהים, רק רוצים שאלוהים יתקן את העוולות שסבלתם וינקום את נקמתם, ויעניק לכם מפלט מהאומללות שלכם. אולם אתם מסרבים לשים לב לאמת, ואתם לא צמאים להביא את האמת לידי ביטוי. על אחת כמה וכמה אתם לא מסוגלים להימלט מהחיים הקשים והריקים האלה. במקום זאת, בשעה שאתם חיים את חייכם כבשר ודם, את חיי החטא שלכם, אתם מצפים לאלוהים שיתקן את

העוולות שנעשו לכם ויפזר את הערפל מעל קיומכם. איך זה ייתכן? אם האמת ברשותכם, אתם יכולים להיות חסידי אל. אם יש ברשותכם הבאה לידי ביטוי, אתם יכולים להיות ביטוי לדבר האל. אם יש לכם חיים, אתם יכולים ליהנות מברכתו של אלוהים. מי שברשותו האמת יכול ליהנות מברכתו של אלוהים. אלוהים מבטיח תיקון למי שאוהב אותו בכל לבו בנוסף להתמודדות עם קשיים וסבלות, ולא למי שאוהב רק את עצמו ונפל טרף להונאותיו של השטן. איך ייתכן שיהיה טוב במי שלא אוהב את האמת? איך ייתכן שיהיה צדק במי שאוהב רק את הבשר והדם? כל הצדק והטוב מתייחסים לאמת, הלא כן? האין הם שמורים למי שאוהב את אלוהים בלב שלם? מי שלא אוהב את האמת וכל מי שהוא אינו אלא גווייה מרקיבה – כל בני האדם האלה מטפחים בתוכם רוע, הלא כן? כל מי שלא מסוגל להיות לפי האמת הוא אויב האמת, הלא כן? ומה איתכם?

אם אתם יכולים לחמוק מההשפעות האלה של החושך ולהתנתק מהדברים הטמאים האלה, ואם אתם יכולים להפוך לקדושים, פירוש הדבר שהאמת ברשותכם. האופי שלכם לא השתנה, אלא שאתם מסוגלים להנהיג את האמת ולזנוח את הבשר. זה מה שיש למי שטוהר. המטרה העיקרית של עבודת הכיבוש היא לטהר את האנושות כדי שהאמת תוכל להיות ברשות האדם, מפני שכעת האדם מבין מעט מדי מן האמת! לעשיית עבודת הכיבוש על בני האדם האלה יש חשיבות עמוקה ביותר. כולכם נקלעתם להשפעת החושך ונפגעתם עמוקות. אם כן, מטרתה של העבודה הזו היא לאפשר לכם להכיר את האופי האנושי ובכך להביא את האמת לידי ביטוי. ההפיכה למושלמים הוא דבר מה שכל הברואים צריכים לקבל. אם העבודה בשלב זה כרוכה רק בהפיכת בני אדם למושלמים, ניתן לעשות אותה באנגליה, באמריקה או בישראל. ניתן לעשות אותה על בני כל אומה שהיא. אולם עבודת הכיבוש היא בררנית. השלב הראשון בעבודת הכיבוש הוא קצר מועד. יתרה מזאת, הוא ישמש כדי להשפיל את השטן ולכבוש את התבל כולה. זו עבודת הכיבוש ההתחלתית. ניתן לומר שאפשר להפוך למושלם כל ברוא שמאמין באלוהים, מפני שהבאה לידי שלמות היא דבר מה שניתן להשיג רק לאחר שינוי ארוך טווח. אולם הכיבוש שונה. הנכבשים צריכים להיות אלה שמשתרכים רחוק יותר מכל מאחור וחיים בחושך העמוק ביותר, בני האדם השפלים ביותר שמוכנים פחות מכל לקבל את אלוהים, אלה שמתמרדים יותר מכל נגד אלוהים. זה סוג האדם שיכול להעיד על כך שהוא נכבש. מטרתה העיקרית של עבודת הכיבוש היא להביס את השטן. לעומת זאת, מטרתה העיקרית של הפיכתם של בני אדם למושלמים היא לזכות בבני אדם. המטרה היא לאפשר לבני אדם שנכבשו לשאת עדות לכך שעבודת הכיבוש הזו נעשית כאן על בני אדם כמוכם. הכוונה היא שבני אדם יישאו עדות לאחר שהם נכבשו. ייעשה שימוש בבני האדם האלה שנכבשו כדי להשיג את המטרה של השפלת השטן. אם כך, מהי שיטת הכיבוש העיקרית? ייסורים, משפט, הטלת קללות וחשיפה – שימוש בטבע הצודק כדי לכבוש בני אדם על מנת לשכנע אותם לגמרי בזכות טבעו הצודק של אלוהים. להיעזר במציאות הדבר ובסמכות הדבר כדי לכבוש בני אדם ולשכנע אותם באופן מלא – זה פירושו של כיבוש. לא זו בלבד שמי שהפך למושלם מסוגל להיות צייתן לאחר שהוא נכבש, אלא שהוא גם מסוגל לרכוש ידע על עבודת המשפט, לשנות את טבעו ולהכיר את אלוהים. הוא חווה את הנתיב של רחישת אהבה לאלוהים, והוא מלא באמת. הוא יודע כיצד לחוות את עבודתו של אלוהים, והוא מסוגל לסבול למען אלוהים ולהחזיק ברצון משלו. בני האדם שהפכו למושלמים הם אלה שמבינים את האמת לאשורה, הודות לכך שהם חוו את דבר האל. בני האדם שנכבשו יודעים את האמת אך לא השלימו עם משמעותה האמיתית של האמת. לאחר שהם נכבשים, הם נשמעים לאלוהים, אך הציות שלהם

כולו תוצאה של האופן שבו הם נשפטו. הם לא מבינים כלל ועיקר את משמעותן האמיתית של אמיתות רבות. הם מכירים באמת מן השפה ולחוץ, אך הם לא נוכחו באמת. הם מבינים את האמת, אך הם לא חוו את האמת. העבודה שנעשית על מי שהופך למושלם כוללת ייסורים ומשפט, לצד אספקת חיים. אדם שמעריך את ההיווכחות באמת הוא אדם שיש להפוך אותו למושלם. ההבדל בין בני האדם שמיועדים להפוך למושלמים לבין בני האדם שנכבשו טמון בשאלה אם הם נוכחים באמת. מי שמבין את האמת, נוכח באמת ומביא את האמת לידי ביטוי, הופך למושלם. מי שלא מבין את האמת ולא נוכח באמת, כלומר מי שלא מביא את האמת לידי ביטוי, הוא אדם שלא יכול להפוך למושלם. אם בני אדם כאלה מסוגלים כעת להישמע לאלוהים לחלוטין, הם נכבשו. אם בני האדם שנכבשו לא מחפשים את האמת – אם הם מצייתים אך הם לא מביאים את האמת לידי ביטוי, אם הם רואים את האמת בחטף ושומעים עליה, אך הם לא מעריכים את החיים לפי האמת – לא ניתן להפוך אותם למושלמים. מי שמיועד להפוך למושלם מנהיג את האמת בהתאם לנתיב ההבאה לידי השלמות, כלומר הוא מנהיג את האמת על סמך נתיב ההבאה לידי השלמות. כך הוא מגשים את רצונו של אלוהים והופך למושלם. מי שמציית עד הסוף לפני שמסתיימת עבודת הכיבוש, נכבש, אך אי-אפשר לומר שהוא הפך למושלם. מי שהפך למושלם הוא מי שלאחר תום עבודת הכיבוש, מסוגל לעסוק בחיפוש האמת וליפול בנחלתו של אלוהים. זה אדם שלאחר שעבודת הכיבוש מסתיימת, עומד איתן לנוכח צרות ומביא את האמת לידי ביטוי. מה שמבדיל בין הכיבוש להבאה לידי שלמות הם הבדלים בשלבי העבודה ובמידה שבה אדם מבין את האמת ונוכח בה. כל מי שלא עלה על נתיב ההבאה לידי שלמות, כלומר מי שהאמת לא ברשותו, בכל זאת יושמד בסופו של דבר. רק מי שהאמת ברשותו ומי שמביא את האמת לידי ביטוי יכול ליפול לחלוטין בנחלתו של אלוהים. כלומר מי שמביא לידי ביטוי את צלמו של פטרוס, הפך למושלם, ואילו כל היתר נכבשו. העבודה שנעשית על כל מי שנכבש כוללת רק הטלת קללות, המטת ייסורים והפגנת חרון אף, ומה שפוקד אותו הם רק צדק וקללות. עבודה על אדם כזה פירושה חשיפה בוטה – חשיפה של הטבע המושחת שבתוכו כדי שהוא יכיר בו בעצמו וישתכנע לחלוטין. לאחר שאדם נעשה צייתן לחלוטין, עבודת הכיבוש מסתיימת. גם אם רוב בני האדם עדיין לא ישאפו להבין את האמת, עבודת הכיבוש תסתיים.

יש אמות מידה שעליכם לעמוד בהן כדי להפוך למושלמים. על ידי נחישות, התמדה ומצפון, וכן באמצעות עיסוקכם בחיפוש, תוכלו לחוות את החיים ולהגשים את רצונו של אלוהים. הדברים האלה הם ההיווכחות שלכם ומה שנדרש מכם בנתיב ההבאה לידי שלמות. ניתן לעשות את עבודת ההבאה לידי שלמות על כל בני האדם. כל מי שעוסק בחיפוש אחר אלוהים יכול להפוך למושלם, ויש לו ההזדמנות והכישורים לכך. אין כאן כלל קבוע. השאלה אם אדם יכול להפוך למושלם תלויה בעיקר בדברים שהוא עוסק בשאיפה אליהם. בני אדם שאוהבים את האמת ומסוגלים להביא אותה לידי ביטוי בהחלט מסוגלים להפוך למושלמים. אלוהים לא משבח בני אדם שלא אוהבים את האמת; אין להם את החיים שאלוהים דורש, והם לא מסוגלים להפוך למושלמים. עבודת ההבאה לידי שלמות נועדה רק למען הזכייה בבני אדם, והיא לא שלב במלחמה נגד השטן. עבודת הכיבוש נועדה רק למען המלחמה בשטן, ופירוש הדבר שכיבוש האדם משמש כדי להביס את השטן. זו העבודה העיקרית, העבודה החדשה ביותר שמעולם לא נעשתה בכל העידנים. אפשר לומר שמטרתו של שלב העבודה הזה היא בעיקר לכבוש את כל בני האדם כדי להביס את השטן. העבודה של הפיכת כל בני אדם למושלמים היא לא עבודה חדשה. מטרתה העיקרית של כל העבודה במהלך התקופה שבה אלוהים עובד כבשר ודם, היא כיבושם של בני אדם.

הדבר הוא כמו בעידן החסד. גאולת האנושות כולה באמצעות הצליבה הייתה העבודה העיקרית. "זכייה בבני אדם" נוספה לעבודה כבשר ודם ונעשתה רק לאחר הצליבה. כשישוע בא ועשה את עבודתו, מטרתו הייתה בעיקר להשתמש בצליבתו כדי לנצח את כבלי המוות והשאול ולנצח את השפעת השטן, כלומר להביס את השטן. רק לאחר שישוע נצלב, פטרוס יצא לנתיב ההפיכה למושלם שלב אחר שלב. כמובן, הוא היה בין חסידיו של ישוע כשישוע עבד, אך הוא לא הפך למושלם באותה עת. במקום זאת, לאחר שישוע סיים את עבודתו, פטרוס הבין את האמת בהדרגה, ואחר כך הוא הפך למושלם. אלוהים בהתגלמותו יורד אל פני האדמה רק כדי להשלים שלב עיקרי ומכריע של עבודה בפרק זמן קצר, ולא כדי לחיות לאורך זמן בקרב בני האדם על פני האדמה ולהפוך אותם למושלמים בכוונה תחילה. הוא לא עושה את העבודה הזו. הוא לא ממתין עד שהאדם יהפוך לגמרי למושלם כדי להשלים את עבודתו. אלה לא המטרה והחשיבות של התגלמותו בבשר ודם. הוא בא רק כדי לעשות את העבודה קצרת המועד של ישועת האנושות, ולא כדי לעשות את העבודה הממושכת מאוד של הפיכת האנושות למושלמת. עבודת הישועה של האנושות היא ייצוגית, היא מסוגלת להשיק עידן חדש, וניתן לסיים אותה בפרק זמן קצר. אולם הפיכת האנושות למושלמת דורשת את הבאת האדם לרמה מסוימת, וזו עבודה שאורכת זמן רב. רוח האל היא זו שצריכה לעשות את העבודה הזו, אך היא נעשית על יסוד האמת שנאמרת במהלך העבודה כבשר ודם. בנוסף לכך, אלוהים מרומם את השליחים, כדי שהם יעשו עבודת רעייה ארוכת טווח על מנת להשיג את מטרתו, להפוך את האנושות למושלמת. אלוהים בהתגלמותו לא עושה את העבודה הזו. הוא רק מדבר על דרך החיים כדי שבני אדם יבינו, והוא רק מעניק את האמת לאנושות, ולא מלווה את האדם בהתמדה כשהוא מנהיג את האמת, מפני שהדבר לא כלול במסגרת כהונתו. לכן, הוא לא ילווה את האדם עד ליום שבו האדם יבין לחלוטין את האמת ויזכה לחלוטין באמת. עבודתו כבשר ודם מסתיימת כשהאדם עולה באופן רשמי על דרך הישר של אמת החיים, כשהאדם עולה על דרך הישר להפיכה למושלם. כמובן, זה גם הרגע שבו אלוהים יביס לחלוטין את השטן וינצח בעולם כולו. לא אכפת לו אם האדם ייווכח באמת בסופו של דבר בעת הזו, ולא אכפת לו אם חיי האדם קטנים או גדולים. אף אחד מהדברים האלה הוא לא מה שעליו לנהל בהתגלמותו כבשר ודם. שום דבר מאלה לא כלול במסגרת כהונתו של אלוהים בהתגלמותו. לאחר שהוא מסיים את העבודה שהתכוון לעשות, הוא מסיים את עבודתו כבשר ודם. לפיכך, העבודה שאלוהים בהתגלמותו עושה היא רק העבודה שרוח האל לא יכולה לעשות ישירות. יתרה מזאת, זוהי עבודת הישועה קצרת המועד ולא העבודה על פני האדמה לאורך זמן.

שיפור האיכות שלכם לא כלולה בתחום עבודתי. אני דורש מכם לעשות זאת רק מפני שאיכותכם ירודה מדי. למען האמת, זה לא רק חלק מעבודת ההבאה לידי שלמות, אלא שזוהי עבודה נוספת שנעשית בכם. העבודה שמושלמת בכם כיום נעשית בהתאם לצרכים שלכם. היא מותאמת אישית, ולא מדובר בנתיב מסוים שכל מי שהופך למושלם צריך לעלות עליו. מכיוון שהאיכות שלכם ירודה יותר מזו של כל אדם אחר שהפך למושלם בעבר, כשהעבודה הזו מגיע אליכם היא נתקלת במכשולים רבים מדי. אני עושה את העבודה הנוספת הזו בקרבכם מפני שיעדי ההבאה לידי שלמות שונים. בעיקרון, כשאלוהים יורד אל פני האדמה, הוא נשאר בתחום המתאים שבו הוא מבצע את עבודתו, ולא טורח בעניינים אחרים רבים מדי. הוא לא מתערב בעניינים משפחתיים ולא לוקח חלק בחייהם של בני האדם. זוטות כאלה לא מטרידות אותו כלל – הן לא חלק מכהונתו. אולם האיכות

שלכם ירודה במידה כה רבה מהאיכות שדרשתי – אין כל מקום להשוואה – עד שהיא מציבה אתגרים קיצוניים לעבודה. יתרה מזאת, העבודה הזו חייבת להיעשות בקרב אנשי ארץ סין. השכלתכם כה עלובה עד שאין לי ברירה אלא לדרוש שתשכילו. אמרתי לכם שזוהי עבודה נוספת, אך זה גם דבר מה שמוכרח להיות לכם, דבר מה שמועיל להפיכתכם למושלמים. למעשה, עליכם לרכוש מראש השכלה, ידע בסיסי על התנהלות עצמית וידע בסיסי על החיים. אני לא צריך לדבר איתכם על דברים כאלה. אולם מכיוון שהדברים האלה לא ברשותכם, אין לי ברירה אלא לעשות את העבודה של הוספתם לכם לאחר מעשה. גם אם אתם מטפחים בלבכם תפיסות רבות לגביי, אני בכל זאת דורש זאת מכם – אני בכל זאת דורש שתשפרו את איכותכם. אני לא מתכוון לבוא ולעשות את העבודה הזו, מפני שעבודתי היא רק לכבוש אתכם ולקבל מכם נחישות על ידי כך שאשפוט אתכם. בכך אצביע על דרך החיים שבה עליכם לבוא. במילים אחרות, לא היה שום קשר ביני לבין רמת השכלתכם ולשאלה אם יש לכם ידע על החיים, לולא העובדה שעליי לכבוש אתכם באמצעות דברי. כל זה נוסף כדי להבטיח תוצאות לעבודת הכיבוש ולמען הפיכתכם למושלמים לאחר מכן. זה לא שלב בעבודת הכיבוש. מכיוון שהאיכות שלכם ירודה ואתם עצלים ורשלנים, טיפשים וקשי תפיסה, רפי שכל ואוויליים – מכיוון שאתם חריגים באופן יוצא דופן – אני דורש שקודם כל תשפרו את איכותכם. כל מי שברצונו להפוך למושלם צריך לעמוד באמות מידה מסוימות. כדי להפוך למושלם, האדם צריך להיות בעל מחשבה פיכחת וצלולה ולהיות מוכן לחיות חיים בעלי משמעות. אם אתם לא מוכנים לחיות חיים נכונים, אפ' אתם בני אדם שעוסקים באמת, אם אתם בני אדם רציניים בכל מעשיהם, ואם אתם בני אדם בעלי אנושיות רגילה באופן יוצא דופן, אתם כשירים להפוך למושלמים.

העבודה הזו בקרבכם מתבצעת עליכם בהתאם לעבודה שיש לעשות. לאחר כיבושם של בני האדם האלה, קבוצה של בני אדם תובא לידי שלמות. לפיכך, חלק גדול מהעבודה בהווה הוא גם הכנה למטרת הפיכתכם למושלמים, מפני שיש בני אדם רבים שרעבים לאמת ואשר ניתן להפוך אותם למושלמים. אם עבודת הכיבוש מתבצעת בכם ולאחר מכן לא נעשית כל עבודה נוספת, האין זה נכון לומר שמי שמתווקק לאמת לא יזכה בה? העבודה הנוכחית מכוונת לפתיחת נתיב להפיכתם של בני אדם למושלמים מאוחר יותר. על אף שעבודתי היא רק כיבוש, דרך החיים שאני מדבר עליה היא בכל זאת הכנה להפיכתם של בני אדם למושלמים מאוחר יותר. העבודה שבאה לאחר הכיבוש מתרכזת בהפיכתם של בני אדם למושלמים, ולפיכך, הכיבוש נעשה כדי להניח יסודות להבאה לידי שלמות. ניתן להפוך את האדם למושלם רק לאחר שהוא נכבש. ברגע זה, המשימה העיקרית היא הכיבוש. מאוחר יותר, מי שמחפש את האמת ומשתוקק אליה יהפוך למושלם. ההבאה לידי שלמות כרוכה בהיבטי ההיווכחות החיוביים של בני האדם: האם יש לכם לב שאוהב את אלוהים? מה היה עומק החוויות שלכם כשצעתם בנתיב הזה? עד כמה טהורה אהבתכם לאלוהים? עד כמה קפדני העיסוק שלכם בחיפוש האמת? כדי להפוך למושלם, האדם צריך להחזיק בידע בסיסי בנוגע לכל היבטי האנושיות. זו דרישה בסיסית. כל מי שלא ניתן להפוך אותו למושלם לאחר שנכבש, נעשה כלי שרת. בסופו של דבר, הוא בכל זאת יוטל אל אגם האש והגופרית, והוא בכל זאת ייפול אל תוך בור התהום, מפני שטבעו לא השתנה והוא עדיין שייך לשטן. אם חסרה לאדם הכשירות להפוך למושלם, הוא חסר תועלת – הוא פסולת, כלי, דבר מה שלא יכול לעמוד במבחן האש! עד כמה גדולה אהבתכם לאלוהים ברגע זה? עד כמה גדול התיעוב שלכם לעצמכם? עד כמה עמוקה ההיכרות האמיתית שלכם עם השטן? האם חישלתם את הנחישות שלכם? האם חייכם באנושיות מווסתים היטב? האם חייכם השתנו? האם אתם חיים

חיים חדשים? האם השקפת חייכם השתנתה? אם הדברים האלה לא השתנו, אתם לא יכולים להפוך למושלמים גם אם לא תיסוגו, אלא שרק נכבשתם. כשמגיעה העת לבחון אתכם, אתם נעדרים אמת, האנושיות שלכם חריגה, ואתם שפלים כחיות. רק נכבשתם, רק כבשתי אתכם. כפי שחמור, לאחר שהוא חווה את שוט אדונו, נעשה מפוחד וחושש לפעול בכל פעם שהוא רואה את האדון, כך גם אתם כמו החמור הכנוע הזה. אם האדם נעדר את ההיבטים החיוביים האלה, ובמקום זאת הוא פסיבי ומפוחד, ביישן והססן בכל הדברים; אם הוא לא מסוגל להבחין בבירור בשום דבר, לא מסוגל לקבל את האמת, אם עדיין אין לו נתיב לנוהג, ויתרה מזאת, אם אין לו לב שאוהב את אלוהים – אם האדם לא מבין כיצד יש לאהוב את אלוהים, לחיות חיים בעלי משמעות ולהיות אדם אמיתי – איך ייתכן שאדם כזה יישא עדות על אלוהים? הדבר מוכיח שערכם של חייכם מועט ושאתם רק חמורים כנועים. נכבשתם, אך פירוש הדבר הוא רק שהתכחשתם אל התנין הגדול האדום כאש, ושאתם מסרבים להיכנע לתחום שלטונו. פירוש הדבר הוא שאתם מאמינים שיש אלוהים, שאתם רוצים להישמע לכל התוכניות של אלוהים, ושאינן לכם תלונות. אך בהיבטים החיוביים, האם אתם מסוגלים להביא את דבר האל לידי ביטוי? אם אין לכם אף אחד מאלה, פירוש הדבר הוא שלא נפלתם בנחלתו של אלוהים, ושאתם רק חמורים כנועים. אין בכם שום דבר רצוי, ורוח הקודש לא עובדת בכם. האנושיות שלכם לקויה מדי, ואלוהים לא יכול להשתמש בכם. אתם צריכים לקבל את אישורו של אלוהים, ועליכם להיות טובים פי מאה מבעלי החיים חסרי האמונה ומהמתיים המהלכים – רק מי שמגיע לרמה הזו כשיר להפוך למושלם. רק אם יש לאדם אנושיות ומצפון, הוא מתאים לשימוש של אלוהים. רק לאחר שאתם הופכים למושלמים, אתם יכולים להיחשב אנושיים. רק מי שהפך למושלם הוא אדם שחי חיים בעלי משמעות. רק בני אדם כאלה יכולים לשאת עדות מהדהדת אף יותר על אלוהים.

עליכם להניח בצד את ברכות המעמד ולהבין את רצונו של אלוהים בנוגע לישועת האדם

בעיני האדם, לא ייתכן שצאצאי מואב יושלמו, והם לא כשירים לשם כך. לעומת זאת, לבני דוד בהחלט יש תקווה, והם בהחלט מסוגלים לעבור השלמה. אם משהו הוא צאצא של מואב, הוא לא יכול לעבור השלמה. אפילו היום, אתם עדיין לא יודעים מה החשיבות של העבודה שנעשית בקרבכם. עד השלב הנוכחי הזה, אתם עדיין אוחזים בסיכויים העתידיים שלכם בלבכם וממאנים להרפות מהם. לאיש לא אכפת מדוע אלוהים בחר רק בכם – בקבוצה הכי לא ראויה – כמושא לעבודתו כיום. אם כן, האם העבודה הזו מתבצעת באופן שגוי? האם העבודה הזו מהווה טעות רגעית? מדוע אלוהים ירד בדיוק כדי לעבוד בקרבכם, על אף שהוא יודע מזה זמן רב שאתם בני מואב? האם אתם לעולם לא חושבים על כך? האם אלוהים לעולם לא שוקל זאת כשהוא עושה את עבודתו? האם הוא עושה החלטות כאלה של רגע? הוא ידע שאתם צאצאי מואב מלכתחילה, הלא כן? האם אתם יודעים לשקול את הדברים האלה? לאן נעלמו התפיסות שלכם? האם החשיבה הבריאה שלכם איבדה את האיזון? לאן נעלמו התבונה והחוכמה שלכם? האם יכולתכם כה רחבת ידיים עד שאתם לא מתייחסים לעניין כה פשוט? הדעת שלכם

רגישה כל כך לדברים כמו הסיכויים העתידיים והגורל שלכם, אך היא קהת חושים ורפת שכל לגבי כל דבר אחר – אתם בורים לחלוטין. במה אתם מאמינים לכל הרוחות? בסיכויים העתידיים שלכם? או באלוהים? אתם רק מאמינים ביעד הטוב שלכם, הלא כן? רק בסיכויים העתידיים שלכם? כמה אתם מבינים מדרך החיים כעת? כמה השגתם? האם אתם חושבים שהעבודה שנעשית כעת על צאצאי מואב נועדה להשפיל אתכם? האם היא נעשית במכוון כדי לחשוף את הכיעור שלכם? האם היא נעשית במכוון כדי לגרום לכם לקבל ייסורים ואז להשליך אתכם אל אגם האש? אף פעם לא אמרתי שאין לכם עתיד, ועל אחת כמה וכמה לא אמרתי שעליכם לעבור השמדה או לסבול את הגיהנום. האם הכרזתי דבר כזה בפומבי? אתם אומרים שאין לכם תקווה, אך האין זו מסקנה שלכם עצמכם? האין זו ההשפעה של המנטליות שלכם עצמכם? האם המסקנה שלכם עצמכם נחשבת? אם אני אומר שאתם לא מבורכים, אתם בהחלט תהיו מושא להריסה, ואם אני אומר שאתם מבורכים, אתם בהחלט לא תושמדו. אני רק אומר כעת שאתם צאצאי מואב. לא אמרתי שתושמדו. העניין הוא רק שצאצאי מואב קוללו, ושהם סוג אחד של אנושות מושחתת. קודם לכן הוזכרה המילה חטא. אתם כולכם חוטאים, הלא כן? השטן השחית את כל החוטאים, הלא כן? כל החוטאים מתריסים נגד אלוהים ומורדים בו, הלא כן? בני האדם שמתריסים נגד אלוהים הם מושא לקללה, הלא כן? יש להשמיד את החוטאים, הלא כן? במקרה הזה, מי מבין בני האדם העשויים בשר ודם יכול לזכות בישועה? איך ייתכן ששרדתם עד היום? אתם שליליים משום שאתם צאצאי מואב, ואתם נמנים על החוטאים, הלא כן? איך שרדתם עד היום? כשההפיכה למושלמים מוזכרת, אתם צוהלים משמחה. שמעתם שעליכם לחוות צרה אדירה, ואתם חושבים שזה אפילו מבורך עוד יותר. אתם חושבים שבאמצעות הצרה תוכלו להפוך למתגברים, ושזו ברכה אפילו גדולה יותר מאלוהים והאופן שבו הוא מרומם אתכם עד מאוד. כשמואב מוזכר, מתעוררת בכם המולה. מבוגרים וילדים כאחד חשים עצב כל יתואר, ולבכם מתמלא במצוקה. כולכם מתחרטים שנולדתם. אתם לא מבינים את החשיבות של הסיבה לכך ששלב העבודה הזה נעשה על צאצאי מואב. אתם רק יודעים לחפש מעמד רם, ואתם חוזרים לסורכם כשאתם חושבים שאין לכם תקווה. כשמוזכרים ההפיכה למושלמים והיעד העתידי, אתם מרגישים שמחה. אמונתכם באלוהים נועדה לזכות בברכות ונועדה כדי שיוכל להיות לכם יעד טוב. יש כעת בני אדם שמרגישים חשש משום מעמדם. מפני שערכם נמוך ומשום שמעמדם נמוך, הם לא רוצים לשאוף להפוך למושלמים. ראשית, אלוהים דיבר על הבאה לידי שלמות, ואז לאחר מכן, הוא התייחס לצאצאי מואב, ולכן בני האדם פסלו את נתיב ההבאה לידי שלמות שהם צעדו בו קודם לכן. הסיבה לכך היא שמעולם לא הכרתם את החשיבות של העבודה הזו, ושלא אכפת לכם מחשיבותה. שיעור הקומה שלכם נמוך מדי, ואתם אפילו לא יכולים לעמוד בהפרעה קלה. כשאתם רואים שמעמדכם עלוב מדי, אתם מרגישים שליליים, ואין לכם האמונה הנדרשת כדי להמשיך בחיפוש. בני האדם סתם מתייחסים להשגת חסד והנאה משלווה כאל סמלים של אמונה באלוהים, והם חושבים שחיפוש אחר ברכות הוא הבסיס לאמונה באלוהים. מעטים בני האדם ששואפים להכיר את אלוהים או שואפים לשינוי בטבעם. אמונתם של בני האדם באלוהים שואפת לגרום לאלוהים להעניק להם יעד ראוי ולספק להם את כל החסד תחת השמיים, להפוך את אלוהים למשרת האישי שלהם, לגרום לאלוהים לקיים איתם קשר שלו וידידותי, ולגרום לכך שלעולם לא תהיה כל מתיחות ביניהם. כלומר אמונתם באלוהים דורשת שאלוהים יבטיח למלא את דרישותיהם, ולהעניק להם כל דבר שהם יתפללו לקבל, בדיוק כפי שנכתב בספרי הקודש, "אני אאזין לכל תפילותיכם." הם דורשים שאלוהים לא ישפוט אף אחד ולא יטפל באף

אחד, מכיוון שאלוהים הוא תמיד המושיע האדיב ישוע שמקיים קשר טוב עם בני האדם בכל עת ובכל מקום. הם מאמינים באופן הבא: הם תמיד דורשים דברים מאלוהים בגסות רוח, ואלוהים פשוט מעניק להם הכל בעיוורון, בין שהם מרדניים ובין שהם צייתנים. בני האדם פשוט דורשים מאלוהים "תשלום" ללא-הרף, ואלוהים נדרש לשלם ללא כל התנגדות, ולשלם כפליים, בין אם אלוהים קיבל מהם משהו ובין אם לאו. הוא יכול רק להיות נתון לרחמיים. הוא לא יכול לתזמר את בני האדם באופן שרירותי, וקל וחומר שהוא לא יכול לגלות את חוכמתו ואת טבעו הצודק שהסתתרו מזה שנים רבות כאוות נפשו בפני בני האדם, ללא רשות מהם. הם פשוט מתוודים על חטאיהם בפני אלוהים, ואלוהים פשוט מוחל להם, והדבר לא נמאס להם, ונמשך לעולם. הם פשוט נובחים על אלוהים פקודות והוא פשוט נשמע להם, כפי שמתועד בספרי הקודש, "אלוהים לא בא כדי שהאדם ישרת אותו, אלא כדי לשרת. הוא בא כדי להיות משרתו של האדם." תמיד האמנתם כך, הלא כן? כשאתם לא יכולים לזכות בדבר מאלוהים, אתם רוצים לברוח. וכשאתם לא מבינים משהו, אתם מתרגזים, ואפילו מטיחים גידופים שונים. אתם פשוט לא מתירים לאלוהים עצמו לבטא ללא רסן את חוכמתו ופלאיו – אתם רק רוצים ליהנות ממרגוע ונוחות זמניים. עד עתה, גישתכם באמונתכם באלוהים התאפיינה באותן השקפות ישנות. אם אלוהים מגלה בפניכם אפילו שמץ של מלכותיות, אתם נעצבים. האם אתם מבינים כעת מהו שיעור הקומה שלכם? אל תחשבו לכם שאתם כולכם נאמנים לאלוהים, כשלמעשה, ההשקפות הישנות שלכם לא השתנו. כששום דבר רע לא פוקד אתכם, אתם חושבים שאתם שטים על מי מנוחות, ואתם אוהבים את אלוהים עד אין קץ. אולם כשדבר שלילי וקטן פוקד אתכם, אתם נופלים אל השאול. האם כך אתם נאמנים לאלוהים?

אילו השלב האחרון של עבודת הכיבוש היה מתחיל בישראל, עבודת הכיבוש הייתה חסרת כל משמעות. העבודה נושאת את החשיבות הרבה ביותר כשהיא נעשית במדינה הזו, וכשהיא נעשית עליכם. אתם בני האדם העלובים ביותר – בני האדם בעלי המעמד הנמוך ביותר. אתם שייכים לרמה הנמוכה ביותר של החברה הזו, ואתם אלה שאלוהים הכי פחות הכיר בהם בראשית. אתם בני האדם שהתרחקו הכי הרבה מאלוהים, ואתם אלה שנפגעו בחומרה הרבה ביותר. משום ששלב העבודה הזה נעשה רק למען הכיבוש, האין זה מתאים במיוחד לבחור בכם לשאת את העדות העתידית? אילו השלב הראשון של עבודת הכיבוש לא היה מתבצע עליכם, היה נהיה קשה לקדם את העבודה הכובשת העתידית, משום שעבודת הכיבוש העתידית תשיג תוצאות על סמך העובדה שהעבודה הזו תיעשה היום. עבודת הכיבוש היום היא רק ראשיתה של כלל עבודת הכיבוש. אתם המחזור הראשון של בני האדם הנכבשים. אתם מייצגים את האנושות כולה שעתידה להיכבש. אם יש מישהו שמבין באמת, הוא יראה שכל העבודה שאלוהים עושה היום היא אדירה, שאלוהים לא רק מאפשר לבני האדם להכיר את המרדנות שלהם, אלא שהוא גם חושף את מעמדם. התכלית והמשמעות של דבריו אינה להפוך את בני האדם לשליליים או לגרום לבני האדם ליפול ארצה. דבריו נאמרים כדי שבני האדם יוכלו לזכות בהתגלות ויוכלו לזכות בישועה באמצעות דבריו. המטרה היא להעיר את רוחו של האדם באמצעות דברי האל. מאז בריאת העולם ועד היום, האדם חי תמיד בתחומו של השטן, לא ידע שיש אלוהים ולא האמין שיש אלוהים. העובדה שבני האדם האלה יכולים להיכלל בישועה הגדולה של אלוהים ולזכות לכך שאלוהים ירומם אותם עד מאוד, בהחלט מוכיחה את אהבתו של בני האדם. כל בני האדם שבאמת מבינים יחשבו כך. מה יחשבו בני האדם שלא מבינים? "אה, אלוהים אומר שאנחנו צאצאי מואב. הוא אמר בעצמו שאנחנו צאצאי מואב. האם ייתכן שנעשה דברים טובים? מי גרם

לנו להיות צאצאי מאוב? מי גרם לנו להתרים נגדו בעבר עד כדי כך? אלוהים בא לגנות אותנו. אתם לא מבינים שאלוהים תמיד שפט אותנו, מהרגע הראשון? מאחר שהתרסנו נגד אלוהים, עלינו לעבור כך ייסורים." האם הדברים האלה נכונים? כיום אלוהים שופט אתכם, וממית עליכם ייסורים ומגנה אתכם, אך דעו לכם שהגיגות שלכם נועדו כדי שתוכלו להכיר את עצמכם. גינוי, קללה, משפט, ייסורים – כל אלה נועדו כדי שתוכלו להכיר את עצמכם, כדי שהטבע שלכם יוכל להשתנות, ויתרה מזאת, כדי שתוכלו לדעת מה אתם שווים ולהבין שמעשיו של אלוהים צודקים, כדי שתוכלו לדעת בהתאם לטבעו ולצורכי עבודתו שהוא עובד לפי תוכניתו למען הישועה של האדם, ושהוא אל צודק שאוהב את האדם, ומושיע את האדם, ואשר שופט את האדם וממית עליו ייסורים. אם אתם רק יודעים שמעמדכם עלוב ושאתם מושחתים וממרים את פיו, אך אתם לא יודעים שאלוהים רוצה לחשוף את הישועה שלו באמצעות המשפט והייסורים שהוא עושה בכם היום, הרי שאין לכם שום דרך לחוות דברים, וקל וחומר שאתם לא מסוגלים להמשיך קדימה. אלוהים לא בא כדי להרוג או להשמיד, אלא כדי לשפוט, לקלל, להמית ייסורים ולהושיע. לפני סיום תוכנית הניהול שלו בת 6,000 השנים – לפני שהוא חושף את סופה של כל קטגוריית אדם – עבודתו של אלוהים על פני האדמה נעשית למען הישועה, על מנת להשלים לחלוטין את בני האדם שאוהבים אותו ולגרום להם להישמע לריבונותו. בלי קשר לאופן שבו אלוהים מושיע את בני האדם, הכל נעשה על ידי כך שהוא גורם להם להתנתק מהאופי השטני הישן שלהם. כלומר הוא מושיע אותם על ידי כך שהוא גורם להם לחפש את החיים. אם הם לא יחפשו את החיים, לא תהיה להם כל דרך לקבל את הישועה של אלוהים. ישועה היא העבודה של אלוהים עצמו, וחיפוש החיים הוא דבר שהאדם חייב להתאפיין בו על מנת לקבל את הישועה. בעיני האדם, הישועה היא אהבתו של אלוהים, ואהבתו של אלוהים לא יכולה להיות ייסורים, משפט וקללה. הישועה חייבת להכיל אהבה, חמלה, ויתרה מזאת, דברי נחמה, והיא חייבת להכיל את הברכות האינסופיות שאלוהים מעניק. בני האדם מאמינים שכאשר אלוהים מושיע את האדם, הוא עושה זאת על ידי כך שהוא נוגע בבני האדם וגורם להם לתת לו את לבם באמצעות הברכות והחסד שלו. כלומר כאשר הוא נוגע באדם, הוא מושיע אותו. ישועה כזו היא סחר חליפין. רק כאשר אלוהים יעניק לבני האדם פי מאת מונים, בני האדם יפעלו תחת שמו של אלוהים וישאפו לעשות דברים טובים למען אלוהים ולהעניק לו כבוד. זה לא מה שאלוהים רוצה עבור האנושות. אלוהים בא כדי לעשות עבודה על פני האדמה על מנת להושיע את האנושות המושחתת – אין בכך כל שקר. אלמלא כן, הוא בשום אופן לא היה בא לעשות את העבודה הזו באופן אישי. בעבר, שיטת הישועה שלו הייתה הפגנה של שפע אהבה וחמלה, כך שהוא נתן את כל כולו לשטן בתמורה לאנושות כולה. המצב הנוכחי שונה לחלוטין מהעבר: כיום, הישועה שלכם מתרחשת באחרית הימים, במהלך המיון של כל בני האדם לפי סוגם. אמצעי הישועה שלכם הוא לא אהבה או חמלה, אלא ייסורים ומשפט שנועדו כדי שהאדם יזכה בישועה מעמיקה יותר. לפיכך, כל מה שאתם מקבלים הוא ייסורים, משפט ומכות חסרות רחמים, אך דעו לכם שהמכות האכזריות האלה אינן ענישה כלל ועיקר; דעו לכם שבלי קשר לחומרת דבריי, מה שפוקד אתכם אינו אלא מילים ספורות שנראות לכם אכזריות לגמרי; ודעו לכם שבלי קשר לכעסי הרב, מה שפוקד אתכם הוא עדיין דברי חינוך, ושאיני לא מתכוון לפגוע בכם או להמית אתכם. האין כל אלה עובדות? דעו לכם שכיום, גם המשפט הצודק וגם הזיכוכ והייסורים האכזריים נועדו כולם למען הישועה. בלי קשר לשאלה אם מתקיים היום המיון של כל בני האדם על פי סוגם או אם מתקיימת היום החשיפה של קטגוריות האדם, כל אמירותיו ועבודתו של האדם

נועדו כדי להושיע את בני האדם שבאמת אוהבים את אלוהים. משפט צודק נועד לטהר את האדם; זיכוכ אכזרי נועד לנקות את האדם; דברים מחמירים או ייסורים נועדו כולם לטהר את האדם ולמען הישועה. לפיכך, שיטת הישועה של היום שונה מזו של העבר. כיום, המשפט הצודק מושיע אתכם, והוא כלי טוב למיון כל אדם על פי סוגו, וייסורים אכזריים מעניקים לכם ישועה עילאית – מה יש לכם לומר בפני הייסורים והמשפט האלה? אתם נהניתם מישועה מההתחלה ועד הסוף, הלא כן? גם ראיתם את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם וגם הבנתם את כול יכולתו ואת חוכמתו. יתרה מזאת, אתם חוויתם הכאה והטלת משמעת חוזרות ונשנות. אולם קיבלתם גם חסד עילאי, הלא כן? הברכות שקיבלתם מתעלות על אלה של כל האחרים, הלא כן? החסדים שקיבלתם שופעים יותר מהכבוד והעושר של שלמה המלך! חשבו על כך: אם כוונתי בבואי הייתה לגנות ולהעניש אתכם, ולא להושיע אתכם, האם ייתכן שהייתם מאריכים ימים עד היום? האם ייתכן שיצירי בשר ודם חוטאים שכמותכם היו שורדים עד היום? אם המטרה היחידה הייתה להעניש אתכם, מדוע התגלמתי כבשר ודם ופתחתי במיזם כה אדיר? ניתן להעניש בני תמותה כמותכם במילה אחת בלבד, הלא כן? האם עדיין הייתי רוצה להשמיד אתכם אחרי שגינתי אתכם? האם אתם עדיין לא מאמינים בדבריי האלה? האם יכולתי להושיע את האדם רק באמצעות אהבה וחמלה? לחלופין, האם הייתי יכול להשתמש רק בצליבה כדי להושיע את האדם? טבעי הצודק מתאים יותר להפיכת האדם לצייתן, הלא כן? הוא מסוגל להושיע את האדם באופן יסודי יותר, הלא כן?

על אף שייתכן שדבריי קשים, הם כולם נאמרים למען ישועת האדם, מכיוון שאני רק אומר דברים ולא מעניש את בשרו ודמו של האדם. הדברים האלה גורמים לאדם לחיות באור, לדעת שהאור קיים, לדעת שהאור יקר ערך, ומעבר לכך, לדעת כמה הדברים האלה מועילים לאדם, ולדעת שאלוהים הוא ישועה. על אף שאמרתי דברים רבים של ייסורים ומשפט, הם לא הוחלו עליכם בפועל. באתי כדי לעשות את עבודתי, כדי לומר את דבריי, ועל אף שייתכן שדבריי קשים, הם נאמרים כדי לשפוט את השחיתות והמרדנות שלכם. המטרה שלשמה אני עושה זאת היא עדיין להושיע את האדם מתחמו של השטן, להשתמש בדבריי כדי להושיע את האדם. המטרה שלי היא לא לפגוע באדם בדבריי. דבריי קשים כדי שעבודתי תוכל להשיג תוצאות. רק על ידי עבודה כזו, האדם יוכל להכיר את עצמו ולהיחלץ מטבעו המושחת. החשיבות המשמעותית ביותר של עבודת המילים היא לאפשר לבני האדם להנהיג את האמת לאחר שהם מבינים את האמת, להשיג שינויים בטבעם ולהשיג הכרה עצמית והכרה של עבודתו של אלוהים. רק עבודה באמצעות דיבור יכולה לתקשר את הקשר בין אלוהים והאדם, ורק מילים יכולות להסביר את האמת. עבודה כזו היא האמצעי הטוב ביותר לכיבוש האדם. מלבד אמירת מילים, שום שיטה אחרת לא מסוגלת לספק לאדם הבנה ברורה של האמת ושל עבודתו של אלוהים. לכן, בשלב העבודה האחרון של אלוהים, הוא מדבר אל האדם על מנת לפתוח בפני האדם את כל האמיתות והתעלומות שהוא לא מבין, מה שמאפשר לו לזכות מאלוהים בדרך האמיתית ובחיים, ובכך לרצות את רצונו של אלוהים. מטרת העבודה של אלוהים על האדם היא שהאדם יוכל לרצות את רצונו של אלוהים, וכל העבודה הזו נעשית כדי להושיע את האדם. לפיכך, במהלך הושעת האדם, אלוהים לא עושה את העבודה של הענשת האדם. במהלך הושעת האדם, אלוהים לא מעניש רוע או מתגמל טוב, והוא לא מגלה את היעדים של כל הסוגים השונים של בני האדם. במקום זאת, רק אחרי שמסתיים שלב העבודה האחרון שלו, הוא עושה את העבודה של הענשת הרוע ותגמול הטוב, ורק אז הוא מגלה את סופם של כל הסוגים השונים של בני האדם. בני האדם שייענשו יהיו אלה שבאמת לא מסוגלים לזכות

בישועה, ואילו בני האדם שיזכו בישועה יהיו אלה שמשיגים את הישועה של אלוהים במהלך הושעתו את האדם. במהלך עבודת הישועה של אלוהים, כל מי שיוכל יזכה בישועה עד הגבול העליון, ואף אחד לא יושלך הצדה, מכיוון שמטרת עבודתו של אלוהים היא להושיע את האדם. במהלך הושעת האדם בידי אלוהים, כל אלה שלא יהיו מסוגלים להשיג שינוי בטבעם, וכל אלה שלא יהיו מסוגלים להישמע לאלוהים לגמרי, יהפכו כולם למושא לענישה. שלב העבודה הזה – עבודת המילים – פותח בפני האדם את כל הדרכים והתעלומות שהוא לא מבין, כדי שהאדם יוכל להבין את רצונו של אלוהים ואת דרישותיו של אלוהים מהאדם, וכדי שהאדם יוכל לעמוד בתנאים הנדרשים להנהגת דברי האל ולהשגת שינויים בטבעו. אלוהים משתמש כעת רק במילים כדי לעשות את עבודתו, והוא לא מעניש בני אדם משום שהם קצת מרדנים, מפני שכעת הזמן של עבודת הישועה. אילו כל המרדנים היו נענשים, לאף אחד לא הייתה ההזדמנות לזכות בישועה. כולם היו נענשים ונופלים אל השאול. מטרת המילים השופטות את האדם היא לאפשר לו להכיר את עצמו ולהישמע לאלוהים; דברי המשפט לא נועדו להעניש את בני האדם. במהלך הזמן של עבודת המילים, בני אדם רבים יחשפו את המרד וההתרסה שלהם, והם יחשפו את המרדנות שלהם כלפי אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. אולם הוא לא יעניש את כל בני האדם האלה משום כך, אלא רק ישליך הצדה את בני האדם המושחתים מיסודם, שלא יכולים לזכות בישועה. הוא ייתן את בשרם ודםם לשטן, ובמקרים מועטים, הוא ישמיד את בשרם ודםם. אלה שיישארו ימשיכו להיות חסידי אל, והם יחוו טיפול וגיזום. אם במהלך שירותם כחסידי אל הם עדיין לא יוכלו לקבל טיפול וגיזום, והם יהפכו למנוונים יותר ויותר, אפילו בני האדם האלה יאבדו את הסיכוי שלהם לישועה. לכל אדם ואדם שקיבל את כיבוש המילים יהיו שפע הזדמנויות לזכות בישועה. הושעתו של אלוהים את כל אחד מבני האדם האלה מפגינה בפניהם את חמלתו הרבה ביותר, ופירוש הדבר הוא שהם זוכים לסובלנות הרבה ביותר. כל עוד בני האדם יפנו עורף לנתיב השגוי, וכל עוד הם יוכלו להכות על חטא, אלוהים יעניק להם את ההזדמנות לזכות בישועה שלו. כשבני האדם מורדים באלוהים לראשונה, אלוהים לא מעוניין להמית אותם, אלא שהוא עושה ככל יכולתו להושיע אותם. אם באמת לא יהיה לאדם מסוים שום מקום לישועה, אלוהים ישליך אותו הצדה. הסיבה לכך שאלוהים לא ממחר להעניש בני אדם היא שהוא רוצה להושיע את כל מי שניתן להושיע אותו. הוא שופט את בני האדם, הופך אותם לנאורים ומכוון אותם במילים בלבד, והוא לא משתמש במטה כדי להמית אותם. השימוש במילים כדי להושיע את בני האדם הוא התכלית והחשיבות של שלב העבודה האחרון.

איך ייתכן שאדם שהגדיר את אלוהים בתפיסותיו יקבל את הגילויים של אלוהים?

עבודתו של אלוהים ממשיכה להתקדם, ועל אף שמטרת עבודתו נותרת ללא שינוי, האמצעים שבהם הוא עובד משתנים בהתמדה, וכתוצאה מכך, משתנים גם חסידי האל. ככל שעבודתו של אלוהים רבה יותר, כך האדם לומד להכיר את אלוהים יותר לעומק, וכך טבעו של האדם משתנה בהתאם ביחד עם עבודתו. אולם מכיוון שעבודתו

של אלוהים משתנה תמיד, בני האדם שלא מכירים את עבודתה של רוח הקודש ובני האדם המגוחכים שלא יודעים את האמת הופכים למתנגדיו של אלוהים. עבודתו של אלוהים לעולם לא מתאימה את עצמה לתפיסותיו של האדם, משום שעבודתו תמיד חדשה ולעולם לא ישנה. הוא לעולם לא חוזר על עבודתו הישנה אלא מתקדם בהתמדה בעבודה שלא נעשתה מעולם בעבר. מכיוון שאלוהים לא חוזר על עבודתו, ומכיוון שהאדם תמיד שופט את עבודתו של אלוהים כיום על סמך עבודתו בעבר, קשה מאוד לאלוהים לבצע כל שלב עבודה בעידן החדש. האדם מציב מכשולים רבים מדי! מחשבתו של האדם יותר מדי צרת אופקים! איש לא מכיר את עבודתו של אלוהים, אך כולם מגדירים את העבודה הזו. הרחק מאלוהים, האדם מאבד את החיים, את האמת ואת ברכותיו של אלוהים, אך האדם לא מקבל את החיים או את האמת, לא כל שכן את הברכות הגדולות יותר שאלוהים מעניק לאנושות. כל בני האדם רוצים לזכות באלוהים אך לא מסוגלים לשאת שום שינוי בעבודתו. מי שלא מקבל את עבודתו החדשה של אלוהים מאמין שעבודתו של אלוהים לא משתנה ונותרת תמיד במצב של קיפאון. לא מונתם, כל מה שנחוץ כדי לזכות בישועת נצח מאלוהים הוא לציית לחוקים, וכל עוד הם יכו על חטא ויתוודו על חטאיהם, לבו של אלוהים יהיה שבע רצון לנצח. לדעתם, אלוהים יכול להיות רק אלוהי החוקים והאל שנצלב למען האדם. לדעתם, אלוהים גם לא אמור לחרוג מכתבי הקודש ולא יכול לעשות זאת. הדעות האלה בדיוק הן מה שכבל אותם בחוזה לחוקים הישנים והותיר אותם מרותקים בשלשלאות לכללים נוקשים. בני אדם רבים עוד יותר מאמינים שתהיה אשר תהיה עבודתו החדשה של אלוהים, נחוצות נבואות שיאששו אותה, ושככל שלב של עבודה כזו, כל חסידיו הנאמנים חייבים גם לחזות בגילויים. אחרת, לא ייתכן שזו תהיה עבודתו של אלוהים. גם כך לא קל לאדם להכיר את אלוהים. אם מביאים בחשבון בנוסף לכך את לבו המגוחך של האדם ואת אופיו המרדני והמלא יהירות וחשיבות עצמית, קשה לאדם עוד יותר לקבל את עבודתו החדשה של אלוהים. האדם לא לומד בקפידה את עבודתו החדשה של אלוהים ולא מקבל אותה בענווה. במקום זאת, הוא מאמץ יחס של בוז וממתין לגילוייו ולהנחייתו של אלוהים. האין זו התנהגותו של אדם שמורד באלוהים ומתנגד לו? איך ייתכן שבני אדם כאלה יזכו באישורו של אלוהים?

בזמנו, ישוע הצהיר שעבודתו של יהוה נחשלת בעידן החדש, כפי שאני אומר כיום שעבודתו של ישוע נחשלת. אילו היה רק עידן החוק ולא היה עידן החדש, ישוע לא יכול היה להיצלב ולגאול את האנושות כולה. אילו היה רק עידן החוק, האם ייתכן שהאנושות הייתה מתפתחת עד הלום? ההיסטוריה מתקדמת – ההיסטוריה היא חוק הטבע של עבודתו של אלוהים, הלא כן? האין היא ביטוי של ניהולו של האדם בידי אלוהים בתבל כולה? ההיסטוריה מתקדמת וכך גם עבודתו של אלוהים, ורצונו של אלוהים משתנה בהתמדה. אילו אלוהים היה דבק בשלב עבודה אחד במשך ששת אלפי שנים, זה לא היה מעשי, מפני שכל בני האדם יודעים שהוא תמיד חדש ולעולם לא ישן. לא ייתכן שהוא היה ממשיך לדבוק בעבודה הדומה לצליבה, ולהיצלב פעם אחת, פעמיים, שלוש פעמים... זוהי תפיסתו של אדם מגוחך. אלוהים לא דבק באותה עבודה, ועבודתו משתנה בהתמדה, כפי שאני אומר לכם מדי יום דברים חדשים ועושה מדי יום עבודה חדשה. זו העבודה שאני עושה שנעוצה במילים "חדשה" ו"נפלאה". "אלוהים לא משתנה, ואלוהים תמיד יהיה אלוהים". האמירה הזו אכן נכונה. מהותו של אלוהים לא משתנה – אלוהים הוא תמיד אלוהים, והוא לעולם לא יכול להיות לשטן. אולם הדבר לא מוכיח שעבודתו קבועה ובלתי משתנה כמו מהותו. אתם מכריזים שאלוהים הוא כך וכך, אך אם כך, איך תוכלו להסביר את העובדה

שאלוהים תמיד חדש ולעולם לא ישן? עבודתו של אלוהים מתפשטת בהתמדה ומשתנה בהתמדה, ורצונו של אלוהים מתבטא בהתמדה ומובא לידיעתו של האדם. ככל שהאדם חווה את עבודתו של אלוהים, טבעו משתנה בהתמדה, והידע שלו משתנה בהתמדה. אם כן, מנין נובע השינוי הזה? הוא נובע מעבודתו של אלוהים שתמיד משתנה, הלא כן? אם טבע האדם יכול להשתנות, מדוע האדם לא יכול לאפשר גם לעבודתי ולדבריי להשתנות בהתמדה? האם עליי להיות כפוף להגבלות של האדם? אתם סתם מתחכמים כעת, הלא כן?

בעקבות תחייתו, ישוע הופיע בפני תלמידיו ואמר, "הֲנִי שׁוֹלֵחַ לָכֶם אֶת אֲשֶׁר הִבְטִיחַ אֲבִי, וְאַתֶּם שָׁבוּ בְּעִיר עַד שֶׁתִּלְכְּשׁוּ עַז מִמָּרוֹם". האם אתם יודעים כיצד מוסברים הדברים הללו? האם עוזו הוא צל עלים כעת? האם הבנתם כעת מהו עוז? ישוע הכריז שרוח האמת תוענק לאדם באחרית הימים. אחרית הימים היא כעת – האם רוח האמת ברשותכם? היכן רוח האמת? האם הרוחות הטמאות האלה והרוחות הרעות האלה הן רוח האמת? אין להן צדק, לא כל שכן אספקה לחיים, והן מצייתות לחוקים הישנים מבלי לעשות שום עבודה חדשה. האם הן רוח האמת? האם החיים, האמת והדרך ברשותן? האם הן הופיעו בנפרד מהעולם? אלה מביניכם שדבקים בעיקשות בכתבי הקודש ונצמדים בחוזקה לישוע – האם פעלתם לפי עבודתו של ישוע ולפי דבריו? עד כמה אתם נאמנים לישוע? בספר הנבואה החשוב ביותר בתנ"ך, ישעיהו, לא הוזכר מעולם שילד בשם ישוע ייוולד בעידן הברית החדשה, אלא רק שייוולד בן זכר בשם עמנואל. מדוע ישעיהו לא ציין את השם ישוע? השם הזה לא מופיע בשום מקום בתנ"ך. אם כן, מדוע אתם בכל זאת מאמינים בישוע? הרי לא ראיתם אותו במו עיניכם לפני שהתחלתם להאמין בו, נכון? או שמא התחלתם להאמין לאחר שזכיתם בהתגלות? האם אלוהים אכן העניק לכם חסד כזה? האם הוא הרעיף עליכם ברכה כה אדירה? על סמך מה אתם מאמינים בישוע? אם כן, מדוע אתם לא מאמינים שאלוהים מתגלם כבשר ודם כיום? מדוע אתם אומרים שהעובדה שאלוהים לא העניק לכם גילוי מוכיחה שהוא לא התגלם כבשר ודם? האם אלוהים חייב לספר לאדם לפני שהוא מתחיל בעבודתו? האם עליו לקבל תחילה את אישורו של האדם? ישעיהו רק הכריז שייוולד בן זכר באבוס, אך מעולם לא ניבא שמרים תלד את ישוע. אם כן, מדוע האמת בישוע שמרים ילדה אותו? הרי אמונתכם היא לא אמונה של אי-ודאות ובלבול! יש כאלה שאומרים ששמו של אלוהים לא משתנה. אם כן, מדוע שמו של יהוה השתנה לישוע? היו נבואות על בוא המשיח. אם כן, מדוע בא אדם בשם ישוע? מדוע שמו של אלוהים השתנה? העבודה הזו בוצעה זה מכבר, הלא כן? האם אלוהים לא יכול לעשות עבודה חדשה כיום? ניתן לשנות את העבודה של אתמול, ועבודתו של ישוע יכולה להמשיך את עבודתו של יהוה. אן כן, עבודתו אחרת יכולה לבוא בעקבות עבודתו של ישוע, הלא כן? אם השם יהוה יכול להשתנות לישוע, השם ישוע אף הוא ניתן לשינוי, הלא כן? זה לא חריג, והסיבה היחידה שבני אדם לא חושבים כך היא^[8] היותם רפי שכל. אלוהים תמיד יהיה אלוהים. ללא קשר לשינויים בעבודתו ובשמו, טבעו וחוכמתו נותרים לנצח ללא שינוי. אם אתם מאמינים שאפשר לקרוא לאלוהים רק בשם ישוע, יש לכם מעט מדי ידע. האם אתם מעזים לטעון שישוע הוא שמו של אלוהים לנצח, שאלוהים ייקרא תמיד ולעולם בשם ישוע, ושזה לא ישתנה לעולם? האם אתם מעזים לטעון בוודאות שהשם ישוע הוא זה שחתם את עידן החוק ואשר חותם גם

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "וזאת משום".

את העידן האחרון? מי יכול לומר שחסדו של ישוע יכול לחתום את העידן? אם אתם לא יכולים לדעת את האמיתות האלה בוודאות כעת, לא זו בלבד שלא תוכלו להטיף את הבשורה, אלא שאפילו אתם עצמכם לא תוכלו להמשיך לעמוד. כשיבוא היום שבו תפתרו את כל הקשיים של אותם בני אדם דתיים ותפריכו את כל תפיסותיהם השגויות, זו תהיה ההוכחה לכך שאתם בטוחים לחלוטין בשלב הזה בעבודה ושאין לכם שום ספק. אם לא תהיו מסוגלים להפריך את טענותיהם השגויות, הם יפלילו וישמיצו אתכם. האין זה מביש?

היהודים בימים ההם קראו כולם בתנ"ך וידעו על נבואתו של ישעיהו שייוולד בן זכר באבוס. אם כן, מדוע הם בכל זאת רדפו את ישוע? האין זה משום אופיים המרדני ובורותם ביחס לעבודתה של רוח הקודש? בימים ההם, הפרושים האמינו שעבודתו של ישוע לא דומה למה שהם יודעים על הבן הזכר מהנבואה. האדם כיום דוחה את אלוהים מפני שעבודתו של אלוהים בהתגלמותו לא תואמת את כתבי הקודש. מהות מרדנותם נגד אלוהים זהה, הלא כן? האם תוכלו להיות בני אדם כאלה שמקבלים ללא עוררין את כל עבודתה של רוח הקודש? אם זוהי עבודתה של רוח הקודש, זה "הזרם" הנכון. עליכם לקבל אותה ללא שום סייג, ולא לקבל רק חלק מהדברים בבררנות. אם תזכו לידע מסוים מאלוהים ותנקטו זהירות מסוימת נגדו, האין זו פעולה לא ראויה? מה שעליכם לעשות הוא לקבל כל עבודה, ללא צורך בביסוס נוסף מתוך כתבי הקודש, כל עוד היא עבודתה של רוח הקודש, מפני שאתם מאמינים באלוהים כדי להיות חסידי ואלא כדי לחקור אותו. אסור לכם לחפש הוכחות נוספות בנוגע אליי כדי להוכיח שאני אלוהים. במקום זאת, עליכם להכריע אם אני מועיל לכם – זה העיקר. גם אם גיליתם הוכחות רבות בכתבי הקודש שלא ניתנות להפרכה, הדבר לא יכול לגמרי להביא אתכם אל פניי. אתם בני אדם שחיים בגבולות כתבי הקודש ולא בפניי. כתבי הקודש לא יכולים לעזור לכם להכיר אותי או להעמיק את אהבתכם אליי. על אף שכתבי הקודש ניבאו שייוולד בן זכר, איש לא הצליח להבין במי הנבואה תתגשם, מפני שהאדם לא הכיר את עבודתו של אלוהים, וזה מה שגרם לפרושים להתנגד לישוע. יש כאלה שיודעים שעבודתי היא לטובת האדם אך ממשיכים להאמין שישוע ואני הם שתי הוויות נפרדות שלא יכולות להתקיים בכפיפה אחת. בזמנו, ישוע רק נשא סדרה של דרשות בפני תלמידיו בעידן החסד. לדוגמה, הוא הסביר כיצד יש לנהוג, כיצד יש להתאסף יחד, כיצד יש לבקש דברים בתפילה, כיצד יש להתייחס לזולת, וכן הלאה. העבודה שהוא ביצע הייתה עבודת עידן החסד, והוא הסביר רק כיצד על תלמידיו וחסידי לנהוג. הוא עשה רק את עבודת עידן החסד ולא את עבודת אחרית הימים. כשיהיה קבע את חוקי התנ"ך בעידן החוק, מדוע הוא לא עשה אז את עבודת עידן החסד? מדוע הוא לא הבהיר מראש את עבודת עידן החסד? האם הדבר לא היה מועיל לקבלה מצד האדם? הוא רק ניבא שייוולד בן זכר ויעלה לגדולה, אך הוא לא ביצע מראש את עבודת עידן החסד. לעבודתו של אלוהים בכל עידן יש גבולות ברורים – הוא עושה רק את עבודת העידן הנוכחי והוא לעולם לא מבצע מראש את שלב העבודה הבא. רק כך עבודתו המייצגת של כל עידן יכולה לבוא לקדמת הבמה. ישוע רק דיבר על האותות של אחרית הימים, ורק אמר כיצד להיות סבלני וכיצד לזכות בישועה, כיצד להכות על חטא ולהתוודות, וכן כיצד לשאת את הצלב ולשאת סבל. הוא מעולם לא דיבר על הדברים שעל האדם להיווכח בהם באחרית הימים, והוא מעולם לא אמר כיצד לשאוף להשביע את רצונו של אלוהים. מכיוון שכך, תהיה זו טעות לחפש בכתבי הקודש אחר עבודתו של אלוהים באחרית הימים, הלא כן? במה תוכלו להבחין רק מאחיזת כתבי הקודש בידכם? בין שמדובר בפרשן של כתבי הקודש או במטיף, מי יכול לחזות מראש את העבודה של היום?

”מִי שֶׁאֵזֵן לוֹ, יִשְׁמַע נָא מֶה שֶׁהָרוּחַ אוֹמֶרֶת לְקָהְלוֹת“. האם שמעתם כעת את דבריה של רוח הקודש? דברי האל פקדו אתכם. האם אתם שומעים אותם? אלוהים עושה את עבודת הדבר באחרית הימים, והמילים האלה הן דברי רוח הקודש, מפני שאלוהים הוא רוח הקודש והוא יכול גם להתגלם כבשר ודם; לפיכך, דברי רוח הקודש, כפי שדיברו עליהם בעבר, הם דבריו של אלוהים בהתגלמותו כיום. יש בני אדם מגוחכים רבים שמאמינים שעל דברי רוח הקודש לרדת מהשמיים אל אוזני בני האדם. מי שחושב כך לא מכיר את עבודתו של אלוהים. למען האמת, האמירות שמביעה רוח הקודש הן האמירות שמביע אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. רוח הקודש לא יכולה לדבר ישירות אל האדם, ויהיה לא דיבר ישירות אל בני האדם, אפילו בעידן החוק. האין זה סביר הרבה פחות שהוא יעשה זאת בעידן של היום? כדי שאלוהים יביע אמירות במטרה לבצע את עבודתו, עליו להתגלם כבשר ודם. אחרת, עבודתו לא תוכל להשיג את מטרתה. מי שמכחיש את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם הוא מי שלא מכיר את רוח הקודש ואת העקרונות שאלוהים עובד על פיהם. מי שמאמין שעידן רוח הקודש הוא היום אך לא מקבל את עבודתה החדשה, הוא מי שחי באמונה מעורפלת. בני אדם כאלה לעולם לא יקבלו את עבודתה של רוח הקודש. מי שרוצה רק שרוח הקודש תדבר ישירות ותבצע את עבודתה אך לא מקבל את דבריו או עבודתו של אלוהים בהתגלמותו, לעולם לא יוכל להיכנס אל העידן החדש או לקבל ישועה שלמה מאלוהים!

רק מי שמכיר את אלוהים ואת עבודתו יכול לרצות את אלוהים

יש שני חלקים לעבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם. בפעם הראשונה שהוא התגלם כבשר ודם, בני האדם לא האמינו בו ולא הכירו אותו ומסמרו את ישוע לצלב. גם בפעם השנייה, בני האדם לא האמינו בו, ועל אחת כמה וכמה לא הכירו אותו, ושוב מסמרו את ישוע לצלב. האין האדם אויבו של אלוהים? אם האדם לא מכיר את אלוהים, כיצד יוכל האדם להיות מקורב לאלוהים? וכיצד הוא יוכל להיות כשיר להעיד על אלוהים? טענות בדבר אהבת האל, עבודת האל, כיבוד האל – כל אלה הן שקר וכזב, הלא כן? אם תקדישו את חייכם לדברים בלתי מציאותיים ולא מעשיים אלה, האם אין פירושו של דבר שאתם עמלים לשווא? כיצד תוכלו להיות מקורבים לאל כאשר אינכם יודע אפילו מיהו אלוהים? האין עיסוק כזה מעורפל ומופשט? האין זו תרמית? כיצד יכול אדם להיות מקורב לאל? מהי החשיבות בפועל של קרבה לאלוהים? האם ניתן להיות מקורב לרוח האל? האם ניתן לראות עד כמה דגול ונשגב הוא אלוהים? קרבה לאל הבלתי-נראה והלא מוחשי – האין זה עיסוק מעורפל ומופשט? מהי המשמעות המעשית של עיסוק כזה? האין מדובר אך ורק בשקר ותרמית? עיסוקכם הוא להפוך למקורביו של אלוהים, אולם בפועל אתם בני טיפוחיו של השטן, מפני שאתם לא מכירים את אלוהים ואתם עוסקים ב”אדון הכל” שאינו קיים. הוא בלתי נראה, בלתי נתפס, ואינו אלא יציר דמיונכם. באופן כללי, ”אל“ כזה הוא השטן, ובאופן מעשי, הוא אתם עצמכם. אתם רוצים להיות מקורבים לעצמכם ועם זאת, אתם עדיין אומרים שרצונכם הוא להיות מקורבים לאלוהים – האין זה חילול קודש? מה הערך של עיסוק כזה? אם רוח האל אינה מתגלמת כבשר ודם, הרי שמהות האל אינה אלא רוח חיים בלתי נראית ובלתי מוחשית, נטולת צורה ומעורפלת,

מהסוג שאינו גשמי, שאינו נגיש ואינו מובן לאדם. כיצד יוכל האדם להיות קרוב לרוח כזו, נטולת גוף, מופלאה ובלתי נתפסת? האין זו בדיחה? נימוקים מגוחכים כאלה אינם תקפים ואינם מעשיים. האדם הנברא שונה שוני מהותי מרוח האל, ולכן כיצד יוכלו שני אלה להיות מקורבים זה לזה? אלמלא התגשמה רוח האל כבשר ודם, ואלמלא התגלם האל כבשר ודם והשפיל עצמו כשהפך לברוא, הרי שהאדם הנברא לא היה כשיר ולא היה מסוגל להפוך למקורב אליו. למעט אותם מאמינים מקודשים אשר מתמזל מזלם להפוך למקורבי האל לאחר שנשמותיהם מגיעות לשמיים, רוב בני האדם לא יכולים להפוך למקורבים לרוח האל. אם האדם רוצה להפוך למקורבו של אלוהים שבשמיים בסיוע האל המתגלם כבשר ודם, האין הוא ישות לא אנושית, מטופשת להחריד? עיסוקו של האדם הוא רק בשאיפה ל"נאמנות" לאל בלתי נראה, והוא אינו מקדיש כל מחשבה לאל שניתן לראות, שכן קל כל כך להיות נאמן לאל בלתי נראה – האדם יכול לעשות כראות עיניו. אולם השאיפה לאל הגלוי לעין אינה כה פשוטה. האדם המחפש אל מעורפל אינו יכול בשום אופן לזכות באל, שכן כל הדברים המעורפלים והמופשטים הם פרי דמיונו של האדם והוא לא יכול להשיג אותם. אילו האל המהלך בקרבכם היה אל נשגב ומרומם, שהיה בלתי נגיש, כיצד הייתם מחפשים את רצונו? וכיצד הייתם מכירים ומבינים אותו? אילו הוא היה רק עושה את עבודתו ולא מקיים כל מגע שגרתי עם האדם, או שלא היה בו כל שמץ של אנושיות רגילה, והיה בלתי נגיש לחלוטין לבני תמותה, הרי שאז, גם אם היה עובד רבות למענכם אך לא היה לכם כל מגע עמו ולא יכולתם לראות אותו, כיצד הייתם יכולים להכיר אותו? אלמלא ההתגלמות כבשר ודם הניחנים באנושיות רגילה, לא הייתה לאדם שום דרך להכיר את אלוהים. רק בזכות התגלמות האל כבשר ודם, האדם כשיר להיות מקורבו של האל בהתגלמותו כבשר ודם. האדם הופך למקורבו של האל מכיוון שהוא בא במגע עמו, מכיוון שהאדם שוהה במחיצתו ומארח לו חברה, וכך מכיר אותו בהדרגה. אלמלא כן, האם היה האדם עוסק בשאיפה הזו לשווא? במילים אחרות, עבודת האל אינה הדבר היחיד שמאפשר לאדם להיות מקורב לאל – גם העובדה שהתגלמות האל כבשר ודם היא מציאותית ורגילה תורמת לכך. רק בזכות התגלמות האל כבשר ודם יש לאדם הזדמנות למלא את חובתו ולעבוד את אלוהים האמיתי. האין זו האמת האמיתית והמעשית ביותר? כעת, האם אתם עדיין רוצים להפוך למקורבי אלוהים שבשמיים? רק כשאלוהים משפיל את עצמו במידה מסוימת, דהיינו רק כשהוא מתגלם כבשר ודם, יכול האדם להפוך למקורבו ולאיש סודו. מהות האל היא הרוח: כיצד האדם כשיר להיות מקורב לרוח הזו, שהיא כה מרוממת וכה בלתי נתפסת? רק כשרוח האל יורדת מגדולתה ומתגלמת כבשר ודם, והופכת לברייה שזוהה כלפי חוץ לבן אדם, יכול האדם להבין את רצון האל וליפול בנחלתו. אלוהים מדבר ועובד בהתגלמותו כבשר ודם, חולק את השמחות, את רגעי הצער ואת המצוקות של האדם, חי באותו עולם שבו חי האדם, מגן על האדם ומנחה אותו, ובד בבד מטהר את האדם ומאפשר לו לזכות בישועתו ובברכתו. משזכה בדברים אלה, האדם מבין באמת ובתמים את רצון האל ורק אז הוא יכול להפוך למקורבו של אלוהים. זו האפשרות המעשית היחידה. אילו אלוהים היה בלתי נראה והאדם לא יכול היה לתפוס אותו, כיצד היה האדם יכול להפוך למקורב לו? האין זו דוקטרינה ריקה מתוכן?

כיום, רבים עדיין עוסקים בדברים המעורפלים והמופשטים במסגרת אמונתם באל. הם אינם תופסים כהוא זה את המציאות הגלומה בעבודת האל כיום והם עדיין חיים בין מכתבים ודוקטרינות. יתר על כן, רובם טרם הבינו את המציאות הגלומה בביטויים חדשים, כגון "הדור החדש של אוהבי האל", "מקורבי האל", "דוגמה ומופת לאהבת

האל, "סגנונו של פטרוס." במקום זאת, עיסוקם עדיין מעורפל ומופשט. הם עדיין מגששים בדוקטרינות ואינם מבינים כלל את המציאות הגלומה בדברים האלה. כשרוח האל מתגלמת כבשר ודם, ניתן לראות את עבודתו כבשר ודם ולגעת בה. עם זאת, אם אתם עדיין לא מסוגלים להיות מקורבים לו, אם עדיין אינכם יכולים להיות אנשי סוד, כיצד תוכלו להיות אנשי סודה של רוח האל? אם אינכם מכירים את אלוהים של היום, כיצד תוכלו להימנות על הדור החדש של אוהבי האל? האין אלה המשמעות המילולית והדוקטרינות הריקות מתוכן? האם אתם יכולים לראות את רוח האל ולהבין את רצון האל? האין אלה מילים ריקות מתוכן? לא די בהגיית הביטויים והמונחים האלה ותו לא, ולא ניתן להשביע את רצונו של אלוהים באמצעות נחישות בלבד. אתם שבעי רצון מעצם הגיית המילים האלה ואתם עושים זאת כדי לספק את רצונכם שלכם, לספק את האידיאלים הבלתי מציאותיים שלכם ולספק את התפיסות והמחשבות שלכם. אם אינכם מכירים את אלוהים של היום, אף מעשה שלכם לא יוכל לספק את משאלת לבו של אלוהים. מה פירוש הדבר להיות אנשי סוד של אלוהים? אתם עדיין לא מבינים זאת? מכיוון שהאדם הוא מקורבו של אלוהים, גם אלוהים עצמו הוא בן אנוש, כלומר אלוהים התגשם כבשר ודם והפך לבן אנוש. רק יצורים בני אותו מין יכולים להיות אנשי סוד זה של זה, ורק בהיותם אנשי סוד זה של זה, הם יכולים להיחשב למקורבים זה לזה. אילו אלוהים היה רוח בהווייתו, כיצד יכול היה האדם הנברא להיות מקורב לו?

אמונתכם באל, עיסוקכם בחיפוש אחר האמת ואפילו אופן התנהלותכם צריכים כולם להתבסס על המציאות: כל מעשה שלכם צריך להיות מעשי ואל לכם לעסוק בדברים דמיוניים ובאשליות. אין כל ערך להתנהגות כזו ויתר על כן, אין כל חשיבות לחיים כאלה. מכיוון שעיסוקכם וחייכם מתמקדים בשקר ותרמית בלבד, ואינכם עוסקים בדברים בעלי ערך ומשמעות, תוכלו להפיק מכך רק הלכי חשיבה מגוחכים ודוקטרינות מגוחכות שאין להם כל אחיזה באמת. לדברים אלה אין כל קשר לחשיבות ולערך של קיומכם והם יכולים להוביל אתכם רק לעולם נבוב. לפיכך, חייכם יעדרו ערך ומשמעות – ואם לא תעסקו בחיפוש אחר חיים בעלי משמעות, גם אם תחיו מאה שנה, הרי שחייכם יהיו לריק. כיצד ניתן לקרוא לדבר כזה חיים אנושיים? האין אלה למעשה חיים של בעל חיים? כמו כן, אם תנסו ללכת בדרך של אמונה באלוהים אך לא תנסו כלל לעסוק בחיפוש האל הגלוי, ובמקום זאת תעבדו אל בלתי נראה שאינו ניתן לתפיסה, האין זה עיסוק אף יותר חסר טעם? בסופו של דבר, עיסוקם יהפוך לעי חורבות. מה הטעם בעיסוק כזה? הבעיה החמורה ביותר הנוגעת לאדם היא העובדה שהוא אוהב רק דברים שהוא לא יכול לראות ושהוא לא יכול לגעת בהם, דברים מסתוריים ופלאיים ביותר, שהוא לא יכול לתאר ושכן תמותה לא יכול להשיג. ככל שדברים אלה פחות מציאותיים, כך האדם מקדיש זמן רב יותר לניתוחם, וכך הוא עוסק בהשגתם ללא פשרות ומנסה לזכות בהם. ככל שהדברים האלה פחות מציאותיים, כך האדם בוחן ומנתח אותם בדקדקנות רבה יותר, ואף מגדיל לעשות ומגבש רעיונות מקיפים משלו לגביהם. מנגד, ככל שהדברים יותר מציאותיים, כך האדם נוטה יותר לבטלם – הוא בז להם ומזלזל בהם עוד יותר. האין זה בדיוק אותו יחס שאתם מפגינים כלפי העבודה המציאותית שאני עושה כיום? ככל שדברים שכאלה יותר מציאותיים, כך אתם יותר משוחדים נגדם. אתם לא מקדישים זמן כדי לבחון אותם, אלא פשוט מתעלמים מהם. אתם בזים לדרישות המציאותיות והישירות האלה. אתם אף מטפחים שפע של תפיסות בנוגע לאל הזה, שהוא אמיתי מאוד, ואתם פשוט לא מסוגלים לקבל את היותו מציאותי ורגיל. כיוון שכך, האין אמונתכם לוטה בערפל? יש לכם אמונה

בלתי מעורערת באל המעורפל של ימים עברו, ואין לכם כל עניין באל האמיתי של הימים האלה. האם הדבר אינו נובע מכך שהאל של אתמול והאל של היום שייכים לשני עידנים שונים? האם הדבר אינו נובע גם מכך שאלוהים של אתמול הוא האל הנשגב של השמיים, בעוד שאלוהים של היום הוא אדם זעיר שנמצא על פני הארץ? יתר על כן, האם הדבר אינו נובע מכך שהאל שהאדם עובד הוא פרי תפיסתו של האדם, בעוד שאלוהים של היום הוא בשר ודם וארצי? בסופו של דבר, האם הדבר לא נובע מכך שאלוהים של היום אמיתי מדי ולכן האדם לא עוסק בו? זאת משום שהדבר שאלוהים של היום מבקש מהאדם הוא בדיוק הדבר שהאדם מסרב לעשות, ואשר גורם לו לבושה. האין זה מקשה על האדם? האין זה חושף את הצלקות שלו? כך, רבים מאלה שאינם עוסקים במציאות הופכים לאויביו של האל בהתגשמותו כבשר ודם, ולצוררי משיח. האין זו עובדה ברורה מאליה? בעבר, בטרם התגשם האל כבשר ודם, יכולתם להיות גורם דת או מאמין אדוק. לאחר שהאל התגשם כבשר ודם, רבים מן המאמינים האדוקים האלה הפכו בלא-יודעין לצוררי משיח. האם אתם יודעים מה מתחולל כאן? באמונתכם באל, אתם לא מתרכזים במציאות או עוסקים באמת, אלא דבקים בשקר – האין זה המקור הברור ביותר לעוינות שלכם כלפי האל המתגלם כבשר ודם? האל המתגלם כבשר ודם קרוי ישוע המשיח, ולפיכך, האין זה נכון שכל מי שאינם מאמינים באל המתגלם כבשר ודם הם צוררי המשיח? לכן, האם האל שאתם מאמינים בו ואוהבים אותו הוא באמת האל בהתגלמותו כבשר ודם? האם מדובר באל החי והנושם, שהוא כה מציאותי ורגיל להפליא? מהי בדיוק המטרה של עיסוקכם? האם היא בשמיים או בארץ? האם היא תפיסה או שמא היא האמת? האם היא אלוהים או שמא היא ישות על-טבעית כלשהי? למעשה, האמת היא המימרה האמיתית ביותר של החיים, והמימרה הנעלה ביותר ממימרות שכאלה בקרב האנושות כולה. מפני שזו דרישת האל מן האדם, ומפני שזו העבודה שמבצע אלוהים בכבודו עצמו, היא מכונה בשם מימרת החיים. לא מדובר במימרה המתמצתת דבר מה, ולא בציטוט מפורסם של אישיות ידועה. במקום זאת, מדובר באמירתו של מושל השמיים והארץ וכל צבאם, ולא במילים שתמצת האדם, אלא בחייו הטבעיים של אלוהים. לכן היא נקראת המימרה הנעלה מכל מימרות החיים. עיסוקו של האדם בהנהגת האמת הוא מילוי חובתו, כלומר עיסוקו בעמידה בדרישות האל. מהותה של הדרישה הזו היא האמת האמיתית מכל האמיתות, ולא דוקטרינה ריקה מתוכן שאיש לא יכול להשיגה. אם עיסוקכם הוא בדוקטרינה בלבד, ואינו אוחז במציאות, האין זו התמרדות באמת? האין זו מתקפה נגד האמת? כיצד יכול אדם שכזה לעסוק בחיפוש אהבת אל? בני אדם שאינם אוחזים במציאות בוגדים באמת, והם כולם מרדנים מעצם מהותם!

בלי קשר לאופן עיסוקכם, מעל לכל עליכם להבין את העבודה שאלוהים עושה כיום, ועליכם לדעת את חשיבותה של עבודה זו. עליכם להבין ולדעת מהי העבודה שאלוהים מביא בבואו באחרית הימים, מהו הטבע שהוא מביא, ומה הוא ישרים באדם. אם אתם לא יודעים או מבינים את העבודה שאלוהים בא לבצע בהתגלמותו כבשר ודם, כיצד תוכלו להבין את רצונו וכיצד תוכלו להפוך למקורבים לו? למעשה, זו לא משימה מורכבת להיות מקורבים לאל, אך זו גם אינה משימה פשוטה. אם האדם יכול לתפוס דבר מה, הוא יכול ליישם אותו, ולכן זה לא מסובך. אם האדם לא יכול להבין את הדבר, הרי שהמשימה קשה בהרבה, ויתר על כן, עיסוקו של האדם הופך ללוט בערפל. אם בעיסוקו בחיפוש אחר אלוהים, אין לאדם עמדה יציבה משלו, והוא לא יודע מהי האמת שעליו לדבוק בה, פירוש הדבר שאין לו תשתית, ואי לכך הוא יתקשה לשמור על יציבות. כיום רבים לא מבינים את האמת, והם

לא יכולים להבדיל בין טוב ורע או לדעת מה לאהוב או לשנוא. בני אדם כאלה מתקשים לשמור על יציבות. המפתח לאמונה באלוהים הוא היכולת להנהיג את האמת, לדאוג לרצון האל, לדעת מהי העבודה שהאל עושה באדם בבואו בהתגשמותו כבשר ודם ומהם העקרונות שעליהם מושתתים דבריו. אל תנהו אחר ההמון – עליכם להחזיק בעקרונות באשר לדברים שעליכם לעשות ועליכם לדבוק בהם. הדבקות בדברים שאלוהים מאיר בכם תסייע לכם. אם לא תעשו כך, יום אחד תפנו לצד אחד וביום המחרת תפנו לצד המנוגד, ולעולם לא תשיגו הישג אמיתי. התנהלות כזו לא תועיל לחייכם בשום אופן. מי שאינו מבין את האמת תמיד נוהה אחר אחרים: אם אחרים יאמרו על דבר מה שהוא עבודתה של רוח הקודש, גם הוא יאמר שזוהי עבודתה של רוח הקודש; אם הם יאמרו על אותו דבר שהוא עבודתה של רוח רעה, גם הוא יפקפק בדבר הזה, או יגיד אף הוא שמדובר בעבודתה של רוח רעה. הוא חוזר כקוף אחרי בן אדם אחר דבריהם של אחרים והוא לא מסוגל להבחין בין דברים בכוחות עצמו, ולא מסוגל לחשוב בכוחות עצמו. זהו אדם ללא עמדה משלו, שלא מסוגל להבחין – אדם כזה הוא חדל אישים חסר ערך! אתם חוזרים תמיד על דבריהם של אחרים: כיום הם אומרים שמדובר בעבודתה של רוח הקודש, אך סביר להניח שביום מן הימים מישוהו יאמר שלא מדובר בעבודתה של רוח הקודש אלא במעשה ידיו של האדם – אך אתם אינכם מבחינים בכך, וכשאתם שומעים אחרים אומרים דבר כזה, אתם אומרים גם אתם את אותו הדבר. למעשה מדובר בעבודתה של רוח הקודש, אולם אתם גורסים שמדובר במעשה ידי האדם – האם לא הפכתם לאלה שמחללים את קדושתה של עבודת רוח הקודש? האם בעצם כך לא התנגדתם לאלוהים, משום שאתם לא יודעים להבחין? לכו תדעו! אולי יום יבוא ויופיע שוטה שייטען כי "מדובר בעבודתה של רוח רעה", ולמשמע הדברים אלה, תתבלבלו, ושוב תיתלו בדברי הזולת. בכל פעם שמישהו מעורר מהומה, אינכם מסוגלים לעמוד על שלכם, משום שהאמת אינה בידכם. האמונה באלוהים והעיסוק בהכרת האל אינן דברים פעוטים. לא ניתן לממש באמצעות התקהלות והאזנה למטיפי הדת בלבד, ולא ניתן להפוך למושלמים באמצעות להט בלבד. עליכם לחוות חוויות, ולדעת, ולפעול באופן עקרוני, ולזכות בעבודתה של רוח הקודש. לאחר שתחו חוויות, תוכלו להבחין בין דברים רבים – תדעו להבחין בין טוב ורע, בין צדיקות לבין רשע, בין דברים שהם בשר ודם לבין הדברים השייכים לאמת. תוכלו להבחין בין כל אלה ובעשותכם כן, בלי קשר לנסיבות, אלוהים לעולם לא ינטוש אתכם. זהו שיעור הקומה האמיתי שלכם.

הכרת עבודתו של אלוהים היא לא משימה פשוטה: עיסוקכם צריך להתבסס על אמות מידה ולהיות אובייקטיבי. עליכם לדעת כיצד לחפש את דרך האמת, כיצד לזהות אם אכן מדובר בדרך האמיתית וכיצד לזהות אם אכן מדובר בעבודתו של אלוהים. מהו העיקרון היסודי ביותר של חיפוש דרך האמת? עליכם לבחון אם הדרך הזו כוללת את עבודתה של רוח הקודש ואם הדברים הנאמרים מביעים את האמת כפי שנטען, וכן להכריע מה המשמעות הגלומה בהן מבחינתכם. היכולת להבחין בין דרך האמת לדרך הכזב מצריכה מספר היבטים של ידע בסיסי, שהיסודי בהם הוא ההבחנה אם מדובר בעבודתה של רוח הקודש. זאת משום שמהות אמונתו של האדם באלוהים היא האמונה ברוח האל, ואפילו אמונתו באל בהתגלמותו כבשר ודם, נובעת מכך שהבשר והדם מגלמים את רוחו של אלוהים, ולפיכך גם אמונה כזו היא עדיין אמונה ברוח האל. יש הבדלים בין רוח האל לבין בשרו ודמו, אך מכיוון שהבשר והדם מקורם ברוח, והם למעשה דבר האל שהפך לבשר ודם, הרי שהאדם מאמין במהות הטבעית של אלוהים. אם כן, בהבחנתכם אם מדובר בדרך האמת, ראשית עליכם לבדוק אם מדובר בעבודתה של

רוח הקודש, ולאחר מכן עליכם לבדוק אם יש אמת בדרך זו. האמת היא טבע החיים של האנושיות הרגילה, כלומר הדברים שנדרשו מהאדם כשאלוהים ברא אותו בראשית בעיקר, כל המאפיינים של האנושיות הרגילה (לרבות ההיגיון האנושי, התובנות, החוכמה והידע הבסיסי של הקיום האנושי). כלומר, עליכם לבדוק אם דרך זו יכולה להוביל את האדם לחיים של אנושיות רגילה, אם האמת הרלוונטית נדרשת מתוקף המציאות של האנושיות הרגילה, אם האמת הזו מעשית ואמיתית ואם העיתוי נכון. אם ישנה אמת, הרי שהיא יכולה להוביל את האדם לחוויות רגילות ואמיתיות. יתר על כן, האדם הופך לרגיל מאי-פעם, ההיגיון האנושי של האדם הופך לשלם יותר, חיי האדם כבשר בדם וחיי הרוחניים הופכים מסודרים יותר מאי-פעם ורגשותיו הופכים לרגילים מאי-פעם. זהו העיקרון השני. יש עיקרון אחד נוסף, שהוא שמא האדם מכיר את אלוהים יותר ויותר ושמא חוויית עבודה ואמת כאלה יכולה לעורר בו אהבה לאלוהים, ולקרב אותו לאלוהים יותר מאי-פעם. כל אלה מאפשרים למדוד אם אכן מדובר בדרך האמת. יש צורך בסיסי לקבוע אם הדרך הזו מציאותית ולא על-טבעית ואם היא יכולה לספק את חיי האדם. אם הדרך עומדת בעקרונות אלה, ניתן להסיק שמדובר בדרך האמת. אני לא אומר את הדברים אלה כדי לגרום לכם לקבל דרכים אחרות במהלך החוויות העתידיות שלכם, ואני לא אומר אותם כנבואה שתהיה בעתיד עבודה של תקופה חדשה. אני אומר אותם כדי שתוכלו לדעת בוודאות שהדרך הקיימת היום היא דרך האמת, וכדי להרגיע את ספקותיכם בנוגע לאמונתכם בעבודה הנוכחית ולאפשר לכם לזכות בתובנות בנוגע אליה. ישנם רבים שפוסעים בדרך מבולבלים, חרף היותם משוכנעים באמיתותה. ודאות כזו לא מושתתת על עקרונות ובמוקדם או במאוחר, אנשים אלה יסולקו. גם אלה המגלים התלהבות מיוחדת בחסידותם בטוחים רק שלוש שמיניות מהזמן והדבר מראה כי אין להם תשתית. משום שאיכותכם עלובה מדי והתשתית שלכם שטחית מדי, אינכם מבינים דבר בהבחנה. אלוהים לא חוזר על עבודתו, הוא לא עושה עבודה שאינה מציאותית, הוא לא בא בדרישות מוגזמות מהאדם והוא לא עושה עבודה החורגת מגבול ההיגיון האנושי. כל העבודה שהוא עושה נמצאת בגבולות ההיגיון האנושי הרגיל והיא לא חורגת מגבולות ההיגיון של האנושיות הרגילה, ועבודתו עומדת בדרישות הרגילות של האדם. כשמדובר בעבודתה של רוח הקודש, האדם הופך אף לרגיל יותר ואנושיותו הופכת אף רגילה יותר. לאדם יש ידע הולך וגדל בנוגע לטבעו השטני המושחת, ובנוגע למהות האדם, וכמיהתו לאמת הולכת וגוברת. במילים אחרות, חיי האדם מתפתחים עוד ועוד וטבעו המושחת של האדם מסוגל עם הזמן ליותר ויותר שינויים – פירוש כל הדברים האלה הוא שאלוהים הופך לחיי האדם. אם דרך כלשהי לא מסוגלת לחשוף את הדברים שהם עצמם מהותו של האדם, לא מסוגלת לשנות את טבעו של האדם ויתר על כן, לא מסוגלת להביאו בפני אלוהים או להעניק לו הבנה אמיתית של אלוהים, והיא אפילו הופכת את אנושיותו לעלובה יותר ואת ההיגיון שלו לחריג יותר, הרי שזו אינה דרך האמת וייתכן שמדובר בעבודתה של רוח רעה או בדרך הישנה. במילים אחרות, זו לא עבודתה הנוכחית של רוח הקודש. אתם מאמינים באלוהים מזה שנים כה רבות, אך אין לכם שמץ של מושג בנוגע לעקרונות ההבחנה בין דרך האמת ודרך הכזב, או בנוגע לחיפוש אחר דרך האמת. רוב בני האדם אפילו לא מתעניינים בעניינים אלה – הם פשוט נוהים אחר הרוב וחוזרים על דברי הרוב. כיצד אפשר לומר שאלה הם בני אדם המחפשים אחר האמת? וכיצד יוכלו בני אדם כאלה למצוא את דרך האמת? אם תתפסו את עקרונות המפתח האלה, יהיה אשר יהיה, לא יוליכו אתכם שולל. כיום, האדם חייב להיות מסוגל להבחין. זוהי יכולת שצריכה להיות חלק מהאנושיות הרגילה, וזוהי יכולת שצריכה להיות לאדם בחוויותיו. אם בהיותו חסיד האל,

האדם עדיין לא מסוגל להבחין בין דבר לדבר גם היום, ואם הגיונו האנושי לא התפתח, הרי שהאדם טיפש מדי ועיסוקו מוטעה וחורג. באמונתכם היום לא קיימת ולו יכולת ההבחנה המזערית ביותר ואף שאתם צודקים בדבריכם שאכן מצאתם את דרך האמת, האם זכיתם בה באמת? האם הצלחתם להבחין בין דבר אחד לאחר ולו פעם אחת? מהי מהותה של דרך האמת? בדרך האמת, לא זכיתם בדרך האמת, ולא זכיתם ולו בשמץ מן האמת, כלומר לא השגתם את מה שאלוהים דורש מכם. לכן לא חל שינוי בטבעכם המושחת. אם תמשיכו כך בעיסוקכם, תסולקו בסופו של דבר. אם הייתם חסידי האל עד היום, עליכם להיות בטוחים שהדרך שבה בחרתם היא דרך האמת ולא לפקפק עוד. רבים חשים תמיד חוסר ודאות ומפסיקים לעסוק בחיפוש האמת בגלל עניין פשוט. אלה הם בני האדם שאין להם כל ידע בנוגע לעבודת האל – הם אלה שמאמינים באל מתוך בלבול. מי שלא מכיר את עבודתו של אלוהים לא מסוגל להיות מקורב אליו ולא יכול להעיד עליו. אני מייעץ לאלה שמחפשים רק ברכות ועוסקים רק בדברים המעורפלים והמופשטים לעסוק בחיפוש האמת מהר ככל האפשר, על מנת להעניק משמעות לחייהם. הפסיקו לחיות באשליות!

ההבדל בין כהונת האל בהתגלמותו וחובת האדם

עליכם להכיר את חזון עבודתו של אלוהים ולתפוס את הכיוון הכללי של עבודתו. זו היווכחות באופן חיובי. מרגע שתתמחו כראוי באמיתותיו של החזון, תובטח היווכחותכם. בלי קשר לאופן שבו משתנה עבודתו של אלוהים, אתם תישארו איתנים בלבכם ותהיו בטוחים בחזון ותהיה מטרה להיווכחותכם ולעיסוקכם. כך, כל הניסיון והידע שלכם יעמיקו ויזדקקו. מרגע שתבינו את התמונה הגדולה בשלמותה, לא תחוו אובדן בחייכם ולא תרגישו אבודים. אם לא תכירו את שלבי העבודה האלה, תחוו אובדן בכל אחד מהם. אתם לא יכולים לשנות את דרככם תוך ימים ספורים בלבד, ואפילו תוך מספר שבועות לא תוכלו לעלות על המסלול הנכון. זה לא מעכב אתכם? ההיווכחות באופן חיובי והנוהגים האלה כוללים הרבה דברים שיש להתמחות בהם, ועליכם להבין גם מספר סוגיות בנוגע לחזון עבודתו של אלוהים, כגון חשיבותה של עבודת הכיבוש של אלוהים, הנתיב שבו תהפכו למושלמים בעתיד, הדברים שיש להשיג במהלך הניסיונות והתלאות שאתם חווים, משמעות השיפוט והייסורים, עקרונות עבודתה של רוח הקודש ועקרונות השלמות והכיבוש. אלה הן כל האמיתות של החזון. השאר הם שלושת שלבי העבודה – עידן החוק, עידן החסד ועידן המלכות – וכן העדות העתידית. גם אלה הן אמיתות הנוגעות לחזון, שהן יסודיות מאוד וכן חיוניות מאוד. כיום יש יותר מדי דברים שעליכם להיווכח בהם ולהנהיג אותם, והם מרובדים ומפורטים יותר כעת. עם אתם לא יודעים את האמיתות האלה, הדבר מעיד על כך שעדיין לא נוכחתם. רוב הזמן, ידיעתו של האדם את האמת היא רדודה מדי. האדם לא מסוגל להנהיג אמיתות יסודיות מסוימות ולא יודע איך להתמודד אפילו עם זוטות. הסיבה לכך שהאדם לא מסוגל להנהיג את האמת היא טבעו המרדני, והעובדה שידעתו בנוגע לעבודה הנוכחית יותר מדי שטחית וחד-צדדית. לכן, לא קל לאדם להפוך למושלם. מרדנותכם רבה מדי ואתם יותר מדי דבקים במי שהייתם בעבר. אתם לא מסוגלים להתייצב לצדה של

האמת, ואתם לא מסוגלים להנהיג אפילו את האמת הניכרת ביותר. בני אדם כאלה לא יכולים להינצל והם אלה שעדיין לא נכבשו. אם אין להיווכחותכם לא פרטים ולא מטרות, ייקח לכם זמן רב לצמות. אם אין בהיווכחותכם אפילו פיסה קטנה של מציאות, עיסוקכם יהיה לשווא. אם אתם לא מודעים למהותה של האמת לא תוכלו להשתנות. צמיחה בחייו של האדם ושינויים בטבעו מושגים באמצעות היווכחות במציאות, ויתרה מזאת, באמצעות היווכחות בחוויות מפורטות. אם היווכחותכם רצופה מספר רב של חוויות מפורטות, ואם יש לכם ידע והיווכחות רבים ואמיתיים, טבעכם ישתנה במהירות. אפילו אם עד כה טרם זכיתם בהבנה עמוקה בפועל, עליכם להבין הבנה עמוקה לפחות את חזון העבודה. אחרת לא תוכלו להיווכח, ולא תוכלו לעשות זאת אם לא תכירו קודם כל את האמת. רק אם רוח הקודש תעניק לכם הבנה עמוקה בחווייתכם תוכלו להבין יותר לעומק את האמת ולהיווכח יותר לעומק. עליכם להכיר את עבודתו של אלוהים.

לאחר בריאת האנושות בראשית, בני ישראל היו אלה שהיו את תשתית העבודה, ובני ישראל כולם היו הבסיס לעבודתו של יהוה בעולם. עבודתו של יהוה הייתה להנהיג ולרעות את האדם ישירות באמצעות קביעת החוקים והמצוות שיאפשרו לאדם לחיות חיים רגילים ולעבוד את יהוה באופן רגיל בעולם. בעידן החוק, אלוהים היה אל כזה שהאדם לא יכול היה לראות או לגעת בו. הוא בסך הכל הוביל את בני האדם הראשונים שהשטן השחית. הוא היה שם כדי להדריך ולרעות את בני האדם האלה. על כן, הדברים שהוא אמר נגעו רק לחוקים, לציוויים, ולידע כללי על החיים כבן אדם, והם לא נגעו כלל לאמיתות התומכות בחייו של האדם. תחת הנהגתו של אלוהים, בני ישראל לא היו אלה שהשטן השחית עד היסוד. עבודת החוק של אלוהים היתה רק השלב הראשון בעבודת הישועה – ממש ההתחלה של עבודת הישועה – והיא כלל לא נגעה בפועל לשינויים בטבע החיים של האדם. לפיכך, בתחילת עבודת הישועה לא היה צורך שאלוהים יהפוך לבשר ודם לשם עבודתו בעם ישראל. זו הסיבה שאלוהים היה זקוק למתווך, כלומר לכלי שרת, שבאמצעותו הוא יוכל לבוא במגע עם האדם. לכן, צמחו מתוך הבריות אלה שדיברו ועבדו בשם יהוה, וכך היה שהנביאים ובני האדם הנבראים בצלם עבדו בקרב האנושות. בני האדם הנבראים בצלם עבדו בקרב האנושות בשם יהוה. העובדה שאלוהים כינה אותם כך פירושה שהאנשים האלה קבעו את החוקים בשם יהוה ואף היו כוהנים בקרב עם ישראל. בני האדם האלה היו כוהנים תחת עינו הפקוחה והגנתו של יהוה, ורוחו של יהוה היא שמינתה אותם לתפקיד זה. הם היו מנהיגים בעם ושירתו את יהוה ישירות. לעומת זאת, הנביאים היו אלה שהתמסרו לנשיאת דברים בשם יהוה אל כל בני האדם מכל הארצות ומכל השבטים. הם היו גם אלה שהתנבאו על עבודתו של יהוה. גם בני האדם הנבראים בצלם וגם הנביאים היו בניה המרוממים של רוח יהוה עצמו, ועבודתו של יהוה הייתה בקרבם. בין בני האדם, היו אלה שייצגו את יהוה ישירות. הם עבדו רק משום שיהוה רומם אותם ולא משום שהם היו הבשר והדם שרוח הקודש עצמה מגולמת בהם. לפיכך, אף על פי שהם עבדו ודיברו בשם אלוהים בדומה לאל בהתגלמותו, הנביאים ובני האדם הנבראים בצלם בעידן החוק לא היו בשרו ודמו של האל בהתגלמותו. ההיפך הוא שהיה הנכון בעידן החסד ובשלב האחרון, מכיוון שאלוהים עצמו בהתגלמותו כבשר ודם הוא שביצע את עבודת הישועה ואת שיפוט האדם, ולפיכך לא היה עוד צורך בנביאים מרוממים ובבני אדם הנבראים בצלם שיעבדו בשם אלוהים. בעיני האדם, אין הבדלים מהותיים בין המהות והאמצעים של עבודתם. זו הסיבה שבגללה האדם תמיד מבלבל בין עבודתו של האל בהתגלמותו לבין עבודתם של הנביאים ובני האדם הנבראים בצלם. בעיקרו של דבר, המראה של האל בהתגלמותו

היה זהה לזה של הנביאים ובני האדם הנבראים בצלם, והאל בהתגלמותו היה אפילו עוד יותר רגיל ואמיתי מהנביאים. לכן האדם לא מסוגל כלל להבדיל ביניהם. האדם מתמקד אך ורק במראה החיצוני, והוא ובכלל לא מודע לכך שאף על פי ששניהם עובדים ומדברים, יש ביניהם הבדל מהותי. משום שיכולת ההבחנה של האדם ירודה ביותר, הוא לא מסוגל להבחין בסוגיות בסיסיות, ועל אחת כמה וכמה הוא לא מסוגל להבחין בדבר כל כך מורכב. דבריהם ועבודתם של הנביאים, ודבריה ועבודתה של רוח הקודש מילאו כולם את חובתו של האדם, ביצעו את תפקידו כיציר נברא ועשו את כל מה שהאדם צריך לעשות. יחד עם זאת, דבריו ועבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם נועדו להוציא לפועל את כהונתו של אלוהים. אף על פי שצורתו החיצונית של אלוהים הייתה צורתו של יציר נברא, עבודתו לא הייתה להוציא לפועל את תפקידו של אלוהים אלא את כהונתו. המונח "חובה" מתייחס לברואים בעוד שהמונח "כהונה" מתייחס לבשרו ודמו של האל בהתגלמותו. יש הבדל מהותי בין השניים, ולא ניתן להחליף ביניהם. עבודתו של האדם היא אך ורק למלא את חובתו, בעוד שעבודתו של אלוהים היא לנהל ולהוציא לפועל את כהונתו. לפיכך, אף על פי שרוח הקודש השתמשה בשליחים רבים ואף על פי שנביאים רבים היו מלאים ברוח הקודש, עבודתם ודבריהם של הנביאים והשליחים האלה היו בסך הכל ביצוע חובתם כיציר נברא. אף על פי שייטכן שנבואותיהם היו רמות יותר מאורח החיים שעליו דיבר האל בהתגלמותו, ואף על פי שאנושיותם הייתה נשגבת יותר מזו של האל בהתגלמותו, הם עדיין רק מילאו את חובתם, ולא ביצעו את כהונתם. חובתו של האדם מתייחסת לתפקידו של האדם, שהוא דבר שהאדם יכול להשיג. עם זאת, הכהונה שהאל בהתגלמותו מוציא לפועל נוגעת לניהולו של אלוהים, וזהו דבר שהאדם לא יכול להשיג. בין שהאל בהתגלמותו מדבר, עובר, או עושה נפלאות, הוא עושה עבודה אדירה במסגרת ניהולו, והאדם לא יכול לעשות את העבודה הזו במקומו. עבודתו של האדם היא רק למלא את חובתו כיציר נברא בכל שלב של עבודת הניהול של אלוהים. ללא הניהול של אלוהים, אילו הייתה אובדת כהונת האל בהתגלמותו, גם חובתם של היצירים הנבראים הייתה אובדת. עבודתו של אלוהים בביצוע כהונתו היא לנהל את האדם, ואילו האדם שממלא את חובתו עושה את מה שהוא מחויב לעשות כדי לעמוד בדרישות הבורא, ובשום אופן אי-אפשר לומר שהוא מבצע את כהונתו שלו עצמו. עבור המהות הפנימית של אלוהים, כלומר רוח האל, הניהול של אלוהים הוא עבודתו. אולם עבור האל בהתגלמותו, הלובש צורה חיצונית של יציר נברא, עבודתו היא ביצוע כהונתו. כל עבודה שאלוהים עושה היא ביצוע כהונתו, וכל שהאדם יכול לעשות הוא להקדיש את מיטב יכולתו במסגרת ניהולו של אלוהים ותחת הנהגתו.

לאמיתו של דבר, האדם שממלא את חובתו מגשים את כל מה שטמון בחובו של האדם, כלומר כל מה שהאדם מסוגל לו. כך מתמלאת חובתו. במהלך שירותו, מגרעותיו של האדם פוחתות בהדרגה באמצעות הניסיון המצטבר והתהליך של השיפוט שהוא חווה. מגרעותיו של האדם לא משבשות את חובתו או משפיעות עליה. מי שמפסק לשרת או נרתע ונסוג מתוך פחד מהמגרעות שעלולות להיות בשירות הוא גדול הפחדנים. אם האדם לא יכול להביע את שעליו הביע במהלך השירות, או אם הוא לא יכול להשיג את מה שאפשרי עבורו, ובמקום זאת הוא משתטה ויוצא ידי חובה, הרי שהוא איבד את התפקיד שצריך להיות ליציר נברא. אדם כזה נחשב לאפס מאופס, לבינוני, לחסר תועלת ולבזבז של מקום. איך ייתכן שאדם כזה יתכבד בתואר של יציר נברא? האין הוא ישות מושחתת שנוצצת כלפי חוץ אך רקובה מבפנים? אם בן אדם קורא לעצמו אל, אבל הוא לא מסוגל להביע את

הוויית האלוהיות, לעשות את עבודתו של אלוהים עצמו או לייצג את אלוהים, הרי שאין ספק שהוא לא האל. זאת משום שאין לו מהות האל, ואין בו הדברים שאלוהים יכול להשיג מעצם מהותו. אם האדם מאבד את מה שביכולתו להשיג, הוא כבר לא יכול להיחשב לאדם, והוא לא ראוי לעמוד בפני האל כיציר נברא ולשרת אותו. יתר על כן, הוא לא ראוי לקבל את חסדו של אלוהים, את השגחתו או את הגנתו, והוא לא ראוי להפוך מושלם על ידי אלוהים. רבים שאיבדו את אמונו של אלוהים מאבדים בהמשך גם את חסדו. לא רק שהם לא סולדים מעבירותיהם, אלא שהם מפיצים במצח נחושה את הרעיון שדרכו של אלוהים לא נכונה. והמרדנים האלה שוללים אפילו את קיומו של אלוהים. איך ייתכן שאדם מרדני כזה יזכה ליהנות מחסדו של אלוהים? בני אדם שכשלו במילוי חובתם היו מרדנים מאוד כלפי אלוהים, וחובם אליו רב. עם זאת, הם מסתובבים במקום וגוערים שאלוהים טועה. איך ייתכן שבן אדם כזה יהיה ראוי להפוך מושלם? האין זה מבשר שבן האדם הזה יסולק וייענש? בן אדם שלא ממלא את חובתו כלפי אלוהים אשם בפשע המתועב ביותר שאפילו המוות הוא לא עונש הולם עבורו, ובכל זאת האדם מעז להתווכח עם אלוהים ולהשוות את עצמו אליו. מה הערך של הפיכת אדם כזה למושלם? אם האדם נכשל במילוי חובתו, עליו להרגיש אשם וחייב. עליו לבזוז לחולשתו ולחוסר התועלת שלו, למרדנותו ולשחיתותו. יתרה מכך, עליו להקריב את חייו ואת דמו לאלוהים. רק אז הוא יהיה יציר נברא שאוהב את אלוהים באמת, ורק בן אדם כזה ראוי ליהנות מברכותיו והבטחותיו של אלוהים, וראוי לכך שאלוהים יהפוך אותו למושלם. ומה עם רובכם? כיצד אתם מתייחסים לאל החי בקרבכם? כיצד מילאתם את חובתכם כלפיו? האם עשיתם את כל מה שנקראתם לעשות, אפילו להקריב את חייכם? מה הקרבתם? האם לא קיבלתם ממני הרבה? האם אתם מסוגלים להבדיל? כמה אתם נאמנים לי? כיצד שירתם אותי? ומה לגבי כל מה שהענקתי לכם ועשיתי למענכם? האם הבאתם את כל זה בחשבון? האם כולכם שקלתם והשוואתם זאת באמצעות המצפון המועט שיש בכם? מי ימצא ערך בדבריכם ובמעשיכם? האם ייתכן שהקרבה זעומה כזו מצדכם שקולה לכל מה שהענקתי לכם? אין לי ברירה אחרת והייתי מסור אליכם בכל לבי, ולמרות זאת אתם נוטרים בלבכם הסתייגויות מרושעות לגביי ולבכם חצוי. זו כל חובתכם וזה תפקידכם היחיד, הלא כן? האם אתם לא יודעים שכלל לא מילאתם את חובתכם כיצירים נבראים? כיצד ניתן להחשיב אתכם ליצירים נבראים? האם אתם לא יודעים בבירור מה אתם מבטאים ומביאים לידי ביטוי? נכשלתם במילוי חובתכם, ובכל זאת אתם שואפים לזכות ברחמיו ובחסדו השופע של אלוהים. חסד כזה לא נועד לבני אדם כה חסרי ערך ושפלים כמותכם, אלא לאלה שלא מבקשים דבר ומקריבים הקרבות ברצון. בני אדם כמכם, אפסים מאופסים ובינוניים, לא ראויים כלל ליהנות מחסדי שמיים. כל ימיכם יהיו רק קשיים ועונש אינסופי! אם אתם לא יכולים להיות נאמנים לאלוהים, גורלכם נחרץ לסבול. אם אתם לא יכולים לתת דין וחשבון לדבריי ולעבודתי, מנת חלקכם תהיה עונש. החסד, הברכות, והחיים הנפלאים במלכות השמיים לא יהיו קשורים אליכם כלל. זהו הסוף הראוי לכם והוא פרי מעשיכם! לא רק שבני האדם המטופשים והיהירים האלה לא עשו את כל יכולתם ולא מילאו את חובתם, אלא שהם פושטים את ידיהם לחסד, כאילו שמבוקשם מגיע להם. ואם הם לא משיגים את מבוקשם, הם הופכים לחסרי אמונה עוד יותר. איך יכולים בני אדם כאלה להיחשב בני אדם שקולים? איכותכם ירודה ואתם חסרי היגיון – אתם לא מסוגלים כלל למלא את החובה שעליכם למלא במהלך עבודת הניהול. ערככם כבר ירד באופן תלול. כישלונכם לגמול לי על שהיטבתי עמכם כל כך הוא בעצמו מעשה של מרדנות קיצונית, שדי בו כדי לגנות אתכם ולהוקיע את פחדנותכם, את אוזלת ידכם,

את נבזותכם, ואת אפסותכם. איך ייתכן שתהיו עדיין ראויים לפשוט את ידכם? אתם לא מסוגלים לסייע לעבודתי כהוא זה, לא מסוגלים להתמסר לאמונתכם ולא מסוגלים לשמש עדות למעני. אלה הם הכישלונות והעבירות שלכם, ובכל זאת אתם תוקפים אותי, מספרים עליו כזבים ומתלוננים שאני לא צודק. האם זה מה שמהווה את נאמנותכם? האם זה מה שמהווה את אהבתכם? איזו עוד עבודה אתם מסוגלים לעשות מעבר לזה? כיצד תרמתם לכל העבודה שנעשתה? כמה הוצאתם? העובדה שאני לא מטיל עליכם כל אשמה היא כשלעצמה מעשה של חסד רב. ובכל זאת, ללא בושה, אתם מתרצים לי תירוצים ומתלוננים עליי בחדרי חדרים. האם אין בכם אפילו שמץ קל של אנושיות? על אף שדעתו ותפיסותיו של האדם מכתימה את חובת האדם, עליכם למלא את חובתכם ולהתמסר לאמונתכם. הדופי שבעבודת האדם מעיד על איכותו, בעוד שאם האדם לא ממלא את חובתו הדבר מעיד על מרדנותו. חובתו של האדם והשאלה אם הוא מבורך או מקולל אינן קשורות זו בזו. חובה היא הדבר שהאדם אמור להגשים – זוהי חובתו המחייבת שלא צריכה להיות תלויה בפיצוי, בתנאים או בסיבות. רק כך הוא ממלא את חובתו. בן אדם מבורך נהנה מכל טוב משהוא הופך מושלם לאחר שיפוט. אדם מקולל בא על עונשו כשטבעו לא משתנה לאחר ייסורים ושיפוט, כלומר הוא לא הפך למושלם. כיציר נברא, על האדם למלא את חובתו, לעשות את מה שעליו לעשות ולעשות את מה שהוא מסוגל לעשות, בלי קשר לשאלה אם הוא יהיה מבורך או מקולל. זה המצב היסודי מאוד של האדם, כמי שמחפש אחר אלוהים. אסור לכם לעשות את חובתכם רק כדי להתברך ואסור לכם לסרב לנקוט מעשה מחשש להיות מקוללים. אומר לכם דבר אחד: אם האדם מסוגל למלא את חובתו, פירוש הדבר הוא שהוא עושה את מה שעליו לעשות. אם האדם לא מסוגל למלא את חובתו, הדבר מעיד על מרדנות האדם. רק באמצעות התהליך הזה של מילוי חובתו האדם משתנה בהדרגה, ובאמצעות תהליך זה הוא גם מפגין את נאמנותו. לכן, ככל שאתם יותר מסוגלים למלא את חובתכם, כן ירבו האמיתות שתקבלו, וכך גם הבעתכם תהפוך לאמיתית יותר. מי שרק יוצא ידי חובה במילוי חובתו ולא מחפש את האמת, יסולק בסוף, מפני שבני אדם כאלה לא ממלאים את חובתם בהנהגת האמת ולא מנהיגים את האמת במילוי חובתם. בני אדם כאלה הם אלה שלא ישתנו ואלה שיהיו מקוללים. לא רק שהבעותיהם לא טהורות, אלא שכל מה שהם מביעים אינו אלא רשעות.

בעידן החסד, גם ישוע דיבר הרבה ועשה עבודה רבה. כיצד הוא נבדל מישעיהו? כיצד הוא נבדל מדניאל? האם הוא היה נביא? מדוע נאמר שהוא המשיח? מה ההבדלים ביניהם? הם היו כולם בני אדם שאמרו דברים, ולאדם דבריהם נשמעו פחות או יותר אותו דבר. הם כולם דיברו ועשו עבודה. נביאי התנ"ך התנבאו וגם ישוע היה מסוגל לעשות זאת. למה כך הדבר? ההבדל כאן מבוסס על אופייה של העבודה. כדי להבין את הסוגיה הזו, עליכם לא להתייחס לאופיים של הבשר והדם, ועליכם לא להתייחס לעומקן או רדיקותן של דבריהם. עליכם תמיד להתייחס קודם כל לעבודתם ולהשפעות עבודתם על האדם. הנבואות שנשאו הנביאים בזמנם לא תמכו בחייו של האדם, והמסרים שקיבלו ישעיהו, דניאל ודומיהם היו רק נבואות ולא אורח החיים. לולא התגלותו הישירה של יהוה, אף אחד מהם לא היה יכול לעשות את העבודה הזאת, משום שדבר כזה איננו אפשרי עבור בני תמותה. גם ישוע דיבר הרבה, אך הדברים שלו היו אורח החיים שבו האדם יכול היה למצוא נתיב לנוהג. פירוש הדבר הוא שראשית, הוא יכול היה לתמוך בחיי האדם משום שישוע הוא החיים; שנית, הוא יכול היה לשנות את חריגותיו של האדם; שלישית, עבודתו הייתה יכולה להוסיף על עבודתו של יהוה כדי להמשיך את העידן; רביעית, הוא יכול היה

לתפוס את צרכיו הפנימיים של האדם ואת מה שחסר בו; חמישית, הוא יכול היה להביא לעולם עידן חדש ולחתום את העידן הישן. זו הסיבה שהוא נקרא אלוהים והמשיח – הוא לא רק שונה מישעיהו, אלא גם מכל הנביאים האחרים. ניקח את ישעיהו כדוגמה כדי להשוות בין עבודתו של ישוע ועבודתם של הנביאים. ראשית, ישעיהו לא יכול היה לתמוך בחיי האדם. שנית, הוא לא יכול היה להביא לעולם עידן חדש. הוא עבד תחת הנהגתו של יהוה ולא כדי להביא לעולם עידן חדש. שלישית, הדברים שהוא עצמו אמר היו נשגבים מבינתו. הוא זכה להתגלויות ישירות מרוח האל, ואחרים לא הצליחו להבין אפילו אם הקשיבו. די בנקודות המעטות האלה כדי להוכיח שדבריו היו נבואות בלבד, ולא יותר מהיבט של העבודה שנעשתה בשם יהוה. יחד עם זאת, הוא לא יכול היה לייצג את יהוה לגמרי. הוא היה משרתו של יהוה, כלי שרת בעבודתו של יהוה. הוא עשה עבודה רק במסגרת עידן החוק ובמסגרת עבודתו של יהוה – הוא לא עשה עבודה מעבר לעידן החוק. בניגוד לישעיהו, עבודתו של ישוע הייתה שונה. הוא חרג ממסגרת עבודתו של יהוה. הוא עבד כאל בהתגלמותו כבשר ודם ונצלב כדי לגאול את האנושות כולה. כלומר הוא הוציא לפועל עבודה חדשה מעבר לעבודתו של יהוה. זו הייתה הבאת עידן חדש לעולם. תנאי נוסף הוא שישוע היה מסוגל לדבר על דברים שמחוץ להישג ידו של האדם. עבודתו היא עבודה תחת ניהולו של אלוהים והיא כללה את כלל האנושות. הוא לא עבד רק בקרב בני אדם ספורים, ועבודתו לא נועדה להוביל בני אדם ספורים. ובאשר לאופן שבו האל התגלם כבן אדם, האופן שבו רוח האל העניקה התגלויות בזמן ההוא והאופן שבו הרוח ירדה אל אדם אחד כדי לעבוד – אלה עניינים שהאדם לא מסוגל לראות או למשש. אמיתות אלה לא יכולות בשום אופן לשמש כהוכחה לכך שישוע הוא האל בהתגלמותו כבשר ודם. אי לכך, אפשר למצוא את ההבדלים רק בדבריו ועבודתו של אלוהים, שהם מוחשיים עבור האדם. רק הם אמיתיים. זאת משום שענייניה של רוח האל לא גלויים לכם והם ידועים בבירור רק לאלוהים עצמו. אפילו האל בהתגלמותו כבשר ודם לא יודע את הכול. אתם יכולים לוודא אם הוא אלוהים^[8] רק על פי העבודה שהוא עשה. על פי עבודתו אפשר לראות, ראשית, שהוא מסוגל לפתוח עידן חדש; שנית, שהוא מסוגל לתמוך בחייו של האדם ולהראות לאדם כיצד להיות חסיד האל. די בכך כדי לקבוע שהוא אלוהים בכבודו ובעצמו. לכל הפחות, העבודה שהוא עושה יכולה לייצג לגמרי את רוח האל, ומעבודה כזו ניתן לראות שרוח האל שוכנת בקרבו. מכיוון שהעבודה שעשה האל בהתגלמותו כבשר ודם הייתה בעיקר להביא לעולם עידן חדש, להוביל עבודה חדשה ולפתוח נסיבות חדשות, די בתנאים המעטים האלה כדי לקבוע שהוא אלוהים בכבודו ובעצמו. לפיכך, זה מה שמבדל אותו מישעיהו, דניאל ושאר הנביאים הגדולים. ישעיהו, דניאל והאחרים השתייכו כולם לשכבת בני אדם משכילים ותרבותיים מאוד. הם היו בני אדם יוצאי דופן תחת הנהגתו של יהוה. גם האל בהתגלמותו כבשר ודם היה ידען ובעל אינטלקט רב, אבל אנושיותו הייתה רגילה במיוחד. הוא היה איש רגיל, ובהסתכלות שטחית לא ניתן היה להבחין בייחוד כלשהו באנושיותו, או שאנושיותו שונה במשהו מאנושיותם של אחרים. הוא לא היה על-טבעי או ייחודי כלל וכלל, ולא היו לו השכלה, ידע או תיאוריה נשגבים יותר. החיים שהוא דיבר עליהם והנתיב שבו הוביל לא הושגו באמצעות תיאוריה, ידע, ניסיון חיים, או חינוך משפחתי, אלא היו פרי עבודתם הישירה של רוח האל, שהיא

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "אם הוא אלוהים".

עבודת הבשר המתגלם. משום שלאדם יש תפיסות נשגבות של אלוהים, ובפרט משום שהתפיסות האלה מורכבות מיסודות רבים של ערפול ועל-טבעיות, בעיניו של האדם, אל רגיל בעל חולשות אנושיות, שלא יכול לעשות אותות ומופתים, הוא בוודאי לא אלוהים. האין אלה התפיסות השגויות של האדם? אם האל בהתגלמותו כבשר ודם לא היה בן אדם רגיל, איך אפשר היה לומר שאלוהים הפך לבשר ודם? להיות בשר ודם פירושו להיות בן אדם רגיל ושגורתי. אם הוא היה ישות נשגבת, הוא לא היה בשר ודם. כדי להוכיח שהוא בשר ודם, אלוהים צריך היה להתגלם כבשר ודם רגילים. הדבר נעשה בסך הכל כדי להשלים את חשיבותה של ההתגלמות. אולם לא כך היה במקרה של הנביאים ובני האדם הנכבדים בצלם. הם היו בני אדם שרוח הקודש העניקה להם כישרון והשתמשה בהם. בעיני האדם, אנושיותם הייתה נהדרת במיוחד, והם ביצעו מעשים רבים שהתעלו על אנושיות רגילה. זו הסיבה שהאדם התייחס אליהם כפי שהתייחס לאלוהים. כעת עליכם להבין זאת בבירור, משום שזו הייתה הסוגיה שהכי בלבלה את בני האדם בעידני העבר. בנוסף, ההתגלמות כבשר ודם היא הדבר המסתורי ביותר, והאל בהתגלמותו כבשר ודם הוא הדבר שהכי קשה לאדם לקבל. דבריי כאן נועדו לסייע לכם במילוי תפקידכם ובהבנתכם את מסתרי ההתגלמות. כל זה נוגע לניהולו של אלוהים, לחזון. הבנתכם את כל הדברים האלה תועיל לכם יותר להכיר את החזון, כלומר את עבודת הניהול. כך גם תבינו לעומק את החובה שבני אדם שונים צריכים למלא. אף שהדברים האלה לא מכוונים את דרככם ישירות, הם בכל זאת יסייעו לכם מאוד בהיווכחותכם. זאת משום שחייכם הנוכחיים נעדרים חזון, והעובדה הזו תהפוך למשוכה משמעותית להיווכחותכם. אם לא הצלחתם להבין את הסוגיות האלה, דבר לא יניע את היווכחותכם. ואיך יכול עיסוק כזה לאפשר לכם למלא את חובתכם על הצד הטוב ביותר?

אלוהים הוא אדון הבריאה כולה

שלב אחד בעבודת שני העידנים הקודמים התרחש בארץ ישראל. שלב אחר התרחש בארץ יהודה. באופן כללי, אף אחד משלבי העבודה האלה לא היה מחוץ לעם ישראל. אלה היו שלבי העבודה שהתבצעו בקרב העם הנבחר הראשוני. לפיכך, מנקודת מבטם של בני ישראל, יהוה אלוהים הוא אלוהיהם של בני ישראל בלבד. משום שישוע עבד ביהודה, ומשום שהוא השלים את עבודת ההיצלבות, מנקודת המבט היהודית, ישוע הוא גואל העם היהודי. הוא רק מלך היהודים והוא לא מלכו של שום עם אחר; הוא לא האדון שגואל את העם האנגלי, או האדון שגואל את העם האמריקני – הוא האדון שגואל את בני ישראל, ובארץ ישראל הוא גואל את היהודים. למעשה, אלוהים הוא אדון הכול. הוא אלוהי הבריאה כולה. אלוהים הוא לא רק אלוהיהם של בני ישראל, והוא לא רק אלוהיהם של היהודים. הוא אלוהי הבריאה כולה. שני השלבים הקודמים של עבודתו התרחשו בעם ישראל, ולכן התבססו כמה תפיסות בקרב בני האדם. בני האדם חושבים שיהוה עבד בארץ ישראל ושישוע עצמו ביצע את עבודתו בארץ יהודה. בנוסף לכך, הוא עבד בארץ יהודה בהתגלמותו כבשר ודם. כך או כך, הם סבורים שהעבודה הזו לא התרחבה אל מעבר לעם ישראל. הוא לא עבד עם המצרים. הוא לא עבד עם היהודים. הוא עבד רק עם בני ישראל.

לכן התגבשו בקרב בני האדם תפיסות שונות. בנוסף לכך, הם תוחמים את עבודתו של אלוהים במסגרת מסוימת. הם אומרים שכאשר אלוהים עובד, עבודתו חייבת להתבצע בקרב העם הנבחר ובארץ ישראל. הם אומרים שמלבד בני ישראל, אין לאלוהים נמען אחר לעבודתו, ואין לו מסגרת אחרת לעבודתו. הם מחמירים במיוחד עם אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, "מרביצים בו משמעת" ולא מתירים לו לחרוג מתחומיה של ארץ ישראל. האין כל אלה תפיסות אנושיות? אלוהים ברא את השמים והארץ וכל צבאם, וברא את כל הבריאה. איך ייתכן שהוא יגביל את עבודתו רק לארץ ישראל? אילו הוא היה עושה זאת, איזו תועלת הייתה לו לברוא את הבריאה כולה? הוא ברא את העולם כולו. הוא ביצע את תוכנית הניהול שלו, בת ששת אלפי השנים, לא רק בארץ ישראל, אלא גם בקרב כל בני אדם בתבל. כל בני האדם הם צאצאים של אדם, בין אם הם גרים בסין, בארה"ב, בבריטניה או ברוסיה. אלוהים ברא את כולם. איש לא יכול להשתחרר ממסגרת הבריאה של אלוהים ואיש לא יכול להימלט מהכותרת "צאצא של אדם". כולם ברואי האל, וכולם צאצאים של אדם. בנוסף, כולם צאצאיהם המושחתים של אדם וחווה. לא רק בני ישראל הם ברואי אל, אלא כל בני האדם. אף על פי כן, חלק מהברואים קוללו וחלק מהם בורכו. יש הרבה דברים רצויים בבני ישראל. אלוהים עבד איתם בהתחלה משום שהם היו שייכים לעם הכי פחות מושחת. הסינים לא משתווים אליהם, ולא מגיעים לקרסוליהם. לכן, אלוהים עבד בהתחלה בעם ישראל וביצע את השלב השני של עבודתו רק ביהודה. כתוצאה מכך, בני אדם מגבשים תפיסות רבות וכללים רבים. למעשה, אילו אלוהים היה פועל על פי התפיסות האנושיות, הוא היה אלוהיהם של בני ישראל בלבד. במצב כזה, הוא לא היה מסוגל להרחיב את עבודתו אל אומות הגויים, משום שהוא היה רק אלוהיהם של בני ישראל ולא אלוהי הבריאה כולה. לפי הנבואות, שמו של יהוה יתגדל באומות הגויים ויופץ אל אומות הגויים. מדוע נכתב כך בנבואות? אילו אלוהים היה רק אלוהיהם של בני ישראל, הוא היה עובד רק בעם ישראל. יתר על כן, הוא לא היה מרחיב את עבודתו ולא היה נושא את הנבואה הזאת. מכיוון שהוא נשא את הנבואה הזו, יהיה עליו להרחיב את עבודתו אל אומות הגויים ולכלל מקום ואומה. מכיוון שהוא אמר זאת, זה מה שהוא יעשה. זו תוכניתו, מפני שהוא אלוהים שברא את השמיים והארץ וכל צבאם, והוא אלוהי הבריאה כולה. ללא קשר לשאלה אם הוא עובד עם בני ישראל או בכל יהודה, העבודה שהוא עושה היא העבודה של התבל כולה והעבודה של האנושות כולה. העבודה שהוא עושה כיום באומת התנין הגדול האדום כאש – באומה של גויים – היא בכל זאת עבודתה של האנושות כולה. ארץ ישראל יכולה להיות הבסיס לעבודתו עלי אדמות, ובאותה מידה, סין יכולה להפוך לבסיס של עבודתו באומות הגויים. האם הוא לא הגשים את הנבואה "גדול שמי בגויים"? השלב הראשון של עבודתו באומות הגויים מתייחס לעבודה הזו שהוא עושה באומת התנין הגדול האדום כאש. העבודה שהאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם עובד בארץ הזו, ועובד בקרב בני האדם המקוללים האלה סותרת במיוחד את התפיסות האנושיות. בני האדם האלה הם מהשפלים ביותר והם חסרי ערך. אלה בני האדם שיהיה נטש בהתחלה. בני אדם יכולים לנטוש בני אדם אחרים, אך אם אלוהים נוטש בני אדם, אין להם מעמד וערכם יהיה הנמוך ביותר. כברואים, כואב להיות תחת שליטתו של השטן וכואב כשבני אדם אחרים נוטשים אתכם, אך אם אדון הבריאה ייטוש אתכם, פירוש הדבר שמעמדכם נמצא בשפל המדרגה. צאצאי מואב קוללו, והם נולדו בארץ הבלתי מפותחת הזו. אין ספק שצאצאי מואב הם בני האדם במעמד הנמוך ביותר שקיים תחת השפעת החשכה. מפני שמעמדם של בני האדם האלה היה הנמוך ביותר בעבר, העבודה שנעשתה בקרבם מסוגלת לנפץ את התפיסות האנושיות יותר מכל עבודה

אחרת, והיא גם העבודה שהועילה יותר מכל לתוכנית הניהול המלאה שלו, בת ששת אלפי השנים. העובדה שהוא עובד בקרב בני האדם האלה היא הדבר שמסוגל לנפץ את התפיסות האנושיות יותר מכל. כך הוא משיק עידן חדש; כך הוא מנפץ את כל התפיסות האנושיות; כך הוא מסיים את העבודה של עידן החסד כולו. עבודתו הראשונית בוצעה ביהודה, בתחומי עם ישראל. באומות הגויים, הוא לא ביצע שום עבודה של השקת עידן. השלב הסופי של עבודתו לא רק מתבצע בקרב בני האדם של אומות הגויים. יותר מכך, הוא מתבצע בקרב בני האדם המקוללים האלה. העובדה הזו היא הראיה שמסוגלת להשפיל את השטן יותר מכל. כך, אלוהים "הופך" לאלוהיה של כל הבריאה בתבל, והופך לאדון הכל, מושא הסגידה של כל היצורים החיים.

יש כיום בני האדם שעדיין לא מבינים איזו עבודה חדשה אלוהים השיק. אלוהים יצר התחלה חדשה באומות הגויים, פתח תקופה חדשה והשיק עבודה נוספת, וכעת הוא עובד בקרבם של צאצאי מואב. האין זו עבודתו החדשה ביותר? לאורך העידנים, איש לא חווה את העבודה הזו ואיש לא שמע עליה, ולא כל שכן העריך אותה. חוכמת האל, מופלאות האל, מסתרי האל, גדולת האל וקדושת האל נסמכות על שלב הזה של העבודה באחרית הימים כדי להופיע בבירור. האין זו עבודה חדשה שמנפצת את התפיסות האנושיות? עדיין יש כאלה שחושבים כך: "מכיוון שאלוהים קילל את מואב ואמר שהוא ייטוש את צאצאי מואב, איך ייתכן שהוא מושיע אותם כעת?" אלה בני האדם מאומות הגויים שקוללו וסולקו מארץ ישראל. בני ישראל קראו להם "גויים כלבים". לדעת הכל, הם לא רק גויים כלבים, אלא אפילו גרוע מכך, הם בני האבדון. במילים אחרות, זה לא העם הנבחר של אלוהים. על אף שהם נולדו במקור בארץ ישראל, הם לא שייכים לעם ישראל. הם גם גורשו לאומות הגויים. זה העם השפל ביותר. בדיוק משום שהם השפלים ביותר באנושות, אלוהים מבצע בקרבם את עבודתו להשקת עידן חדש, משום שהם מייצגים את האנושות המושחתת. יש לעבודתו של אלוהים תכלית, והיא סלקטיבית, העבודה שהוא מבצע כיום בקרב בני האדם האלה היא גם עבודה שהוא מבצע בקרב הבריאה. נח היה ברוא, וכך גם צאצאיו. כל יצור של בשר ודם בעולם הוא ברוא. עבודתו של אלוהים מכוונת לכל הבריאה ולא מבוצעת על פי השאלה מי קולל לאחר שהוא נברא. עבודת הניהול שלו מכוונת לכל הבריאה, ולא רק לנבחרים שלא קוללו. מכיוון שאלוהים רוצה לבצע את עבודתו בקרב הבריאה שלו, הוא בוודאי ישלים אותה בהצלחה. הוא יעבוד בקרב בני האדם שמועילים לעבודתו. לפיכך, הוא מנפץ את כל המוסכמות כשהוא עובד בקרב בני האדם; המילים "ארור", "מיוסר", "מבורך" הן חסרות משמעות עבורו! העם היהודי טוב למדי, והעם הנבחר, עם ישראל, גם לא רע בכלל. אלה הם בני אדם איכותיים ובעלי אנושיות טובה. יהוה השיק את עבודתו בקרבם בהתחלה וביצע בקרבם עבודתו ההתחלתית, אך שימוש בהם כנמעני עבודת הכיבוש שלו כעת יהיה חסר משמעות. על אף שגם הם ברואים ועל אף שיש להם הרבה היבטים חיוביים, יהיה חסר טעם לבצע את שלב העבודה הזה בקרבם. אלוהים לא יוכל לכבוש איש ולא יוכל לשכנע את הבריאה כולה. זו המשמעות של העברת עבודתו לבני האומה של התנין הגדול האדום כאש. המשמעות העמוקה ביותר כאן היא שהוא משיק תקופה חדשה, שהוא מנפץ את כל הכללים ואת כל התפיסות האנושיות וגם שהוא מסיים את העבודה של עידן החסד כולו. אילו עבודתו הנוכחית הייתה מתבצעת בקרב בני ישראל, כשתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים הייתה מסתיימת, כולם היו סבורים שאלוהים הוא רק אלוהיהם של בני ישראל, שרק בני ישראל הם העם הנבחר של אלוהים, ושרק להם מגיע לרשת את ברכתו ואת הבטחתו של אלוהים. באחרית הימים, אלוהים מתגלם כבשר ודם באומת הגויים של התנין הגדול האדום כאש.

הוא השלים את עבודתו של אלוהים כאלוהי הבריאה כולה, הוא סיים את כל עבודת הניהול שלו, והוא ישים קץ לחלק המרכזי של עבודתו באומת התנין הגדול האדום כאש. הליבה של שלושת שלבי העבודה האלו היא ישועת האדם – כלומר הבאה למצב שבו הבריאה כולה עובדת את אדון הבריאה. לפיכך, לכל שלב של העבודה הזו יש משמעות רבה. אלוהים בהחלט לא יעשה דבר שאין לו משמעות או ערך. מצד אחד, שלב העבודה הזה מורכב מהשקתה של תקופה חדשה ומסיום שני העידנים הקודמים. מצד שני, הוא מורכב מניפוזן כל התפיסות האנושיות והאמונות והידע האנושיים הישנים. העבודה של שני העידנים הקודמים בוצעה בהתאם לתפיסות אנושיות שונות. לעומת זאת, השלב הזה מבטל לחלוטין את התפיסות האנושיות, וכך הוא כובש את האנושות לחלוטין. באמצעות הכיבוש של צאצאי מואב והעבודה שבוצעה בקרב צאצאי מואב, אלוהים יכבוש את האנושות כולה, בכל התבל. זו החשיבות העמוקה ביותר של השלב הזה בעבודתו, וזה ההיבט בעל הערך הרב ביותר בשלב הזה של עבודתו. אפילו אם ידוע לכם כעת שמעמדכם עלוב ושערככם עלוב, עדיין תרגישו שפגשתם בדבר משמח ביותר: ירשתם ברכה גדולה, קיבלתם הבטחה גדולה, ותוכלו להשלים את העבודה הגדולה הזו של אלוהים, לראות את פניו האמתיים של אלוהים, להכיר את טבעו הפנימי של אלוהים ולקיים את רצון האל. שני השלבים הקודמים בעבודת של אלוהים נעשו בעם ישראל. אילו השלב הזה של עבודתו באחרית הימים היה עדיין מתבצע בקרב בני ישראל, לא זו בלבד שכל הברואים היו מאמינים שרק בני ישראל הם העם הנבחר של אלוהים, אלא שכל תוכנית הניהול של אלוהים לא הייתה משיגה את התוצאה הרצויה. במהלך התקופה שבה שלבי עבודתו התבצעו בעם ישראל, לא התבצעה שום עבודה חדשה ושום עבודה של אלוהים להשקת עידן חדש לא התבצעה אי-פעם באומות הגויים. שלב העבודה הזה של השקת עידן מתבצע קודם כל באומות הגויים, ובנוסף לכך, הוא מתבצע קודם כל בקרב צאצאי מואב. כך הושק עידן שלם. אלוהים ניפץ את כל הידע שכלול בתפיסות האנושיות, והוא לא הותיר לו זכר. בעבודת הכיבוש שלו, הוא ניפץ את התפיסות האנושיות, את הידע האנושי הישן והקדום הזה. הוא מאפשר לבני האדם לראות שלא אלוהים אין כללים, שלא אלוהים אין שום תכונה ישנה, שהעבודה שאלוהים עושה היא חופשית ומשחררת לחלוטין, ושכל מעשה שלו הוא המעשה הנכון. עליכם להישמע לחלוטין לכל עבודה שהוא עושה בקרב הברואים. כל עבודה שהוא עושה היא משמעותית והיא נעשית לפי רצונו שלו וחוכמתו שלו, ולא לפי בחירות ותפיסות אנושיות. הוא עושה את הדברים שמועילים לעבודתו, ואם יש דבר שלא מועיל לעבודתו, הוא לא עושה אותו, גם אם הוא טוב מאוד! אלוהים עובד ובוחר את הנמען והמיקום של עבודתו על פי משמעותה ותכליתה של עבודתו. הוא לא דבק בכללים מהעבר ולא מציית לנוסחאות ישנות. במקום זאת, הוא מתכנן את עבודתו על פי חשיבותה של העבודה. הוא רוצה להשיג בסופו של דבר את השפעתה האמיתית ואת התוצאה הצפויה. אם אתם לא מבינים את הדברים האלה כעת, העבודה הזו לא תשפיע עליכם כלל.

איזו גישה צריכה להיות לכם כלפי שלוש עשרה האיגרות

הברית החדשה מכילה את שלוש עשרה האיגרות של פאולוס. פאולוס כתב את שלושה עשר המכתבים הללו לכנסיות שהאמינו בישוע אדוננו במהלך תקופת עבודתו של פאולוס. כלומר הוא כתב את המכתבים לאחר שישוע עלה השמימה ולאחר שפאולוס רומם. מכתביו הם עדויות על קימתו של ישוע אדוננו לתחייה ועל עלייתו השמימה לאחר מותו, והם מטיפים על האופן שבו בני האדם צריכים להכות על חטא ולשאת את הצלב. כמובן, הדרכים הללו והעדויות האלה נועדו כולן כדי ללמד את האחים והאחיות במקומות שונים ביהודה באותה עת, מפני שבזמנו, פאולוס היה משרתו של ישוע אדוננו, והוא רומם כדי לשאת עדות על ישוע אדוננו. בני אדם שונים מרוממים כדי לבצע חלקים שונים בעבודה של אלוהים במהלך כל תקופה בעבודתה של רוח הקודש, כלומר לעשות את עבודת השליחים כדי להמשיך את העבודה שאלוהים משלים בעצמו. אילו רוח הקודש עשתה זאת ישירות ואף אדם לא היה מרומם, היה קשה לעבודה להתבצע. מכיוון שכך, פאולוס הפך לזה שהוכה אפיים אצרה בדרך לדמשק ואז רומם להיות עד של ישוע אדוננו. הוא היה שליח מחוץ לשנים עשר התלמידים של ישוע. מלבד הפצת הבשורה, הוא גם ביצע את העבודה של רעיית הכנסיות במקומות שונים, כלומר השגחה על האחים והאחיות בכנסיות ולהוביל את האחים והאחיות השותפים לאמונה באלוהים. עדותו נועדה לפרסם את עובדת קימתו של ישוע אדוננו לתחייה ואת עובדת עלייתו השמימה, והיא נועדה ללמד את בני האדם להכות על חטא, להתוודות ולצעוד בדרך הצלב. הוא היה אחד מהעדים של ישוע אדוננו באותה עת.

שלוש עשרה האיגרות של פאולוס נבחרו להיכלל בספרי הקודש. שלושה עשר המכתבים האלה נכתבו כולם בידי פאולוס כתגובה למצבים שונים של בני אדם במקומות שונים. רוח הקודש ריגשה אותם כדי לכתוב אותם, והוא לימד את האחים והאחיות בכל המקומות בתור שליח (מנקודת המבט של משרתו של ישוע אדוננו). לפיכך, מכתביו של פאולוס לא נבעו מנבואות או מחזיונות ישירים, אלא נבעו מהעבודה שהוא לקח על עצמו. המכתבים האלה לא היו מוזרים, ולא היה קשה להבין אותם כמו נבואות. הדברים אלה היו רק מכתבים ולא נבואות או תעלומות. הם היו בסך הכל דברי הדרכה רגילים. אפילו שקשה לתפוס דברים רבים או שבני האדם מתקשים להבין אותם, הם אינם אלא הנאורות שמספקת רוח הקודש והחזיונות שפאולוס ראה. פאולוס הוא רק שליח, משרת ששימוש את ישוע אדוננו – הוא לא נביא. הוא ניצל את ההזדמנות במהלך מסעות למקומות שונים לכתוב מכתבים לאחים והאחיות בכנסיות. לחלופין, בתקופות של חולי, הוא כתב לכנסיות שהוא חשב עליהן במיוחד, אך הוא לא יכול היה לנסוע אליהן. בהתאם לכך, בני האדם באותה תקופה שמרו את מכתביו, ולאחר מכן, בני האדם אספו וסידרו אותם, ואז הכניסו אותם לאחר ארבע הבשורות של כתבי הקודש. כמובן, הם בחרו את המכתבים הטובים ביותר שהוא חיבר והשתמשו בהם. המכתבים האלה כמובן מועילים לחייהם של האחים והאחיות בכנסיות, והם מכתבים מפורסמים במיוחד מאותה עת. כשפאולוס כתב את המכתבים האלה בזמנו, מטרתו לא הייתה לכתוב יצירה רוחנית כדי לאפשר לאחים והאחיות למצוא בהם נתיב נוהג או ביוגרפיה רוחנית המבטאת את החוויות שלו. הוא לא התכוון לכתוב ספר כדי להפוך לסופר. הוא בסך הכל כתב מכתבים לאחים

והאחיות בכנסיות של ישוע אדוננו המשיח. הוא לימד את האחים והאחיות מתוך תפקידו כמשרת וסיפר להם על העול שלו, על רצונו של ישוע אדוננו ועל מה התפקידים שישוע הפקיד בידי בני האדם למען העתיד. זו הייתה העבודה שהוא ביצע. דבריו היו די מאלפים למען החוויה של אחים ואחיות עתידיים. היו אמיתות רבות במכתבים הרבים הללו, וכולן היו מה שבני האדם מעידן החסד היו צריכים להנהיג. זו הסיבה לכך שבני האדם סידרו את המכתבים האלה בברית החדשה לאחר מכן. בלי קשר לתוצאה שהייתה לפאולוס בהמשך, נעשה בו שימוש באותה עת, והוא תמך באחים והאחיות בכנסיות. התוצאה שלו נקבעה לפי המהות שלו והעובדה שהוא הוכה אפיים ארצה בהתחלה. הוא היה מסוגל לומר את הדברים האלה בזמנו מפני שעבודתה של רוח הקודש הייתה בידיו. עבודתה של רוח הקודש הייתה הסיבה לכך שהוא נשא עול כלפי הכנסיות. כך, הוא היה מסוגל לקיים את האחים והאחיות. יחד עם זאת, כתוצאה מנסיבות מיוחדות, הוא לא יכול היה לנסוע אל הכנסיות כדי לעבוד, ולכן הוא שלח אליהן מכתבים כדי להפציר באחים והאחיות השותפים לאמונה באלוהים. בהתחלה, הוא רדף את תלמידיו של ישוע אדוננו, אך אחרי שישוע עלה השמימה, כלומר אחרי שפאולוס קיבל את האור, הוא הפסיק לרדוף את תלמידיו של ישוע אדוננו וכבר לא רדף את הקדושים שהטיפו את הבשורה למען דרכו של אדוננו. אחרי שהוא ראה את ישוע, הוא רומם והפך לאדם שרוח הקודש משתמשת בו.

עבודתו של פאולוס באותה עת נועדה פשוט לתמוך באחים והאחיות ולקיים אותם. הוא לא היה כמו בני אדם מסוימים שרצו להשיג קריירה, לכתוב יצירות ספרותיות כלשהן, לפלס נתיבים אחרים כלשהם או למצוא נתיבים אחרים כלשהם מחוץ לספרי הקודש כדי להוביל את בני האדם בכנסיות כך שהם יוכלו להשיג היווכחות חדשה. נעשה בו שימוש. הוא קיבל זאת רק כדי למלא את חובתו. אילולא הוא נשא עול כלפי הכנסיות, הדבר היה נחשב להזנחת חובתו. אילו משהו היה משבש את המצב או אילו הייתה מתרחשת תקרית של בגידה בכנסייה, והדבר היה מוביל למצב חריג בבני האדם שהיו שם, אפשר היה לומר שהוא לא מבצע את עבודתו כשורה. אם עובד נושא עול כלפי הכנסייה וגם עובד כמיטב יכולתו, הרי שזה מוכיח שהוא עובד כשיר, ואדם שכשיר לשימוש. אם העובד הוא לא חש בעול כלפי הכנסייה, אם עבודתו לא משיגה שום תוצאות, ואם רוב בני האדם שהוא מוביל חלשים או אפילו נופלים ארצה, הרי שהוא לא מילא את חובתו. פאולוס לא היה יוצא מהכלל. זו הסיבה לכך שהיה עליו להשגיח על הכנסיות או לכתוב תכופות מכתבים לאחים והאחיות. באמצעות השיטה הזו, הוא הצליח לקיים את הכנסיות ולהשגיח על האחים והאחיות – זו הייתה הדרך היחידה שבה הכנסיות יכלו לקבל ממנו תמיכה ורעייה. דברי המכתבים שהוא כתב היו עמוקים מאוד, אך מכתביו נכתבו לאחים והאחיות מהנחת היסוד של החזקה בנאורות של רוח הקודש, בשילוב עם החוויות האישיות שלו והעול שלו. הוא בסך הכל היה אדם שרוח הקודש השתמשה בו. החוויות האישיות שלו נכללו בתוכנם של כל המכתבים שלו. העבודה שהוא ביצע פשוט ייצגה את עבודתו של שליח. זו לא הייתה עבודה שרוח הקודש מבצעת ישירות, והיא הייתה גם שונה מעבודתו של המשיח. הוא רק מילא את חובתו, וזו הסיבה לכך שהוא סיפק את העול שלו וכן את החוויות והתובנות האישיות שלו לאחים והאחיות השותפים לאמונה באלוהים. הוא בסך הכל ביצע את העבודה שאלוהים הטיל עליו על ידי הספקת התובנה וההבנה האישיות שלו – זו בהחלט לא הייתה עבודה ישירה של אלוהים עצמו. מכיוון שכך, העבודה של פאולוס הייתה מהולה בחוויות אנושיות ובהשקפות וההבנות האנושיות על עבודת הכנסייה. עם זאת, אי-אפשר לומר שההשקפות והידע האלה של האדם הן עבודתן של רוחות רעות או עבודתם

של הבשר והדם. אפשר רק לומר שאלה הידע והחויות של אדם שרוח הקודש הפכה לנאור. כוונתי היא שמכתביו של פאולוס הם לא ספרים משמיים. הם לא קדושים והם לא התבטאויות או אמירות של רוח הקודש – הם בסך הכל ביטוי של העול של פאולוס כלפי הכנסייה. המטרה שלי בכל האמירות האלה היא שתבינו את ההבדל בין עבודתו של אלוהים ועבודתו של האדם. עבודתו של אלוהים מייצגת את אלוהים עצמו, ואילו עבודתו של האדם מייצגת את חובתו וחויותיו של האדם. אין לראות בעבודה הרגילה של אלוהים דבר שהאדם התכוון אליו, ואין לראות בעבודה העל-טבעית של אלוהים דבר שאלוהים התכוון אליו. יתרה מזאת, אין להתייחס להטפה הנשגבת של האדם אמירות של אלוהים או ספרים של שמיים. כל זה לא מוסרי. כשבני אדם רבים שומעים אותי מנתח את שלוש עשרה האיגרות של פאולוס, הם חושבים שאין לקרוא כלל את המכתבים של פאולוס, ושפאולוס הוא חוטא גדול מאוד. יש אפילו בני אדם רבים שחושבים שדבריי חסרי רגש, שהערכת את המכתבים של פאולוס לא מדויקת, ושאסור להתייחס למכתבים שלו כאל ביטויים של החויות והעול של האדם. הם חושבים שיש להתייחס אליהם כאל דברי האל, שהם חשובים לא פחות מספר ההתגלות של יוחנן, שאסור לקצץ אותם או להרחיב עליהם, ויתרה מזאת, שאסור להסביר אותם כלאחר יד. האין כל אלה ההצהרות השגויות של בני האדם? הסיבה לכך היא שאין לבני האדם היגיון, הלא כן? המכתבים של פאולוס כן מועילים מאוד לבני האדם, וכבר יש להם היסטוריה של יותר מ-2000 שנים. כעת, יש עדיין בני אדם רבים שלא יכולים להבין מה הוא כתב בזמנו. לרגשותיו של האדם, המכתבים של פאולוס הם יצירות המופת הגדולות ביותר לאורך כל תולדות המשיחיות. איש לא יכול לפענח אותם ואיש לא יכול להבין אותם לחלוטין. למעשה, המכתבים האלה הם ממש כמו הביוגרפיה של אדם רוחני, ואי-אפשר להשוות אותם לדבריו של ישוע או לחזיונות האדירים שראה יוחנן. בניגוד לכך, החזיונות שיוחנן ראה היו חזיונות אדירים משמיים, נבואות על עבודתו של אלוהים עצמו, דבר שאדם לא יכול להשיג, ואילו המכתבים של פאולוס הם בסך הכל תיאורים של מה שאדם מסוים ראה וחוה. הם מה שהאדם מסוגל לו, והם לא נבואות או חזיונות, אלא רק מכתבים שנשלחו למקומות שונים. אולם עבור בני האדם באותו זמן, פאולוס היה עובד, ולכן היה ערך לדבריו, מפני שהוא קיבל את מה שהופקד בידיו. לפיכך, מכתביו הועילו לבני האדם שחיפשו את המשיח. אף על פי שהדברים לא נאמרו מפי ישוע באופן אישי, אחרי הכל, הם היו חיוניים לזמנם. לכן, בני האדם שבאו אחרי פאולוס איגדו את המכתבים האלה בספרי הקודש, מה שאפשר להם לעבור מדור לדור עד היום. האם אתם מבינים את כוונתי? אני בסך הכל מסביר במדויק את המכתבים האלה, מנתח אותם, ולא מתכחש ליתרונם וערכם כמקור התייחסות לבני האדם. אם לאחר קריאת דבריי, לא רק שתתכחשו למכתביו של פאולוס, אלא תקבעו שהם דברי כפירה או שאין להם כל ערך, אפשר רק לומר שיכולות הקבלה שלכם ירודות מדי ושהידע והיכולת שלכם לראות דברים ירודות מדי – בהחלט אי-אפשר לומר שדבריי יותר מדי חד-צדדיים. האם אתם מבינים כעת? מה שחשוב שתבינו הוא המצב הממשי של עבודתו של פאולוס בזמנו והרקע של מכתביו. אם יהיו לכם השקפות נכונות לגבי הדברים האלה, בדומה לכך, תהיה לכם השקפה נכונה לגבי המכתבים של פאולוס. בו בזמן, אחרי שתבינו את מהותם של המכתבים של פאולוס, הערכתכם את ספרי הקודש תהיה נכונה, ואתם תבינו מדוע בני אדם מאוחרים יותר עבדו את מכתביו של פאולוס במשך שנים כה רבות ומדוע יש אפילו רבים שמתייחסים אליו כאל אלוהים. זה מה שגם אתם הייתם חושבים אלמלא הבנתם, הלא כן?

מי שאינו אלוהים עצמו לא יכול לייצג את אלוהים עצמו. אפשר לומר שעבודתו של פאולוס היא בחלקה מה שהאדם ראה ובחלקה נובעת מנאורות מרוח הקודש. הוא כתב את הדברים האלה לפי ראות עיניו וכן לפי הנאורות של רוח הקודש. זה לא מפתיע. לפיכך, בלתי נמנע שדבריו מהולים בחוויות אנושיות מסוימות, ולאחר מכן הוא השתמש בחוויות האישיות שלו כדי לקיים את האחים והאחיות באותה עת וכדי לתמוך בהם. לא ניתן לאפיין את המכתבים שהוא כתב כמחקר חיים, והם לא מתאימים לסיווג של ביוגרפיה או מסר. יתרה מזאת, זוהי אמת המונהגת בידי הכנסייה או צווים מנהלתיים של הכנסייה. כמי שנשא עול וכמי שרוח הקודש הטילה עליו עבודה, זה היה דבר שהיה עליו לעשות. אם רוח הקודש מרוממת אדם ומוסיפה לעול שלו אך הוא לא לוקח על עצמו את עבודתה של הכנסייה, לא מנהל את ענייני הכנסייה היטב ולא פותר את כל בעיות הכנסייה, הרי שזה מוכיח שהוא לא מילא את חובתו כראוי. לפיכך, אין זה דבר מסתורי במיוחד ששליח מסוגל לכתוב מכתבים במהלך תקופת עבודתו. זה היה חלק מעבודתו, והוא היה מחויב לעשות זאת. המטרה מאחורי כתיבת המכתבים האלה לא הייתה לכתוב מחקר חיים או ביוגרפיה רוחנית, ויתרה מזאת, המטרה לא הייתה לפתוח דרך מפלט אחר לקדושים. הוא עשה זאת כדי למלא את תפקידו וכדי להיות משרת נאמן של אלוהים, על מנת שהוא יוכל להעיד על אלוהים על ידי השלמת המשימה שאלוהים הפקיד בידיו. הוא היה אחראי לעצמו ולאחיו ואחיותיו בעבודתו, וזו הסיבה לכך שהיה עליו לעשות את עבודתו היטב ולהפנים את ענייני הכנסייה. זה היה חלק מעבודתו.

אם תבינו את המכתבים של פאולוס, תבינו ותעריכו כראוי גם את המכתבים של פטרוס ויוחנן. לעולם לא תראו במכתבים האלה ספרים משמיים ודברים קדושים ולא ניתנים לחילול, וקל וחומר שלא תתייחסו לפאולוס כאל אלוהים. אחרי הכל, עבודתו של אלוהים שונה מעבודתו של האדם, ולכן איך ייתכן שההתבטאויות של אלוהים וההתבטאויות של האדם יהיו זהות? אלוהים ניחן בטבעו המסוים של אלוהים, ואילו לאדם יש חובות שעליו למלא. טבעו של אלוהים מתבטא בעבודתו, ואילו חובתו של האדם מתגלמת בחוויותיו של האדם ומתבטאת בעיסוקיו של האדם. לפיכך, ניתן לדעת אם מדובר בהתבטאות של אלוהים או של האדם לפי עבודתם. אלוהים עצמו לא צריך להסביר זאת, והאדם לא צריך לחתור לשאת עדות, ויתרה מזאת, אלוהים עצמו לא צריך לדכא אף אדם. כל זה הוא גילוי טבעי. זה לא דבר כפוי או דבר שהאדם לא יכול להתערב בו. אפשר לזהות את חובתו לפי החוויות שלו, והדבר לא דורש ממנו לעשות עבודה נוספת וניסיונית. כל מהותו של האדם יכולה להתגלות כשהוא ממלא את חובתו, ואילו אלוהים יכול לבטא את טבעו הפנימי בעת ביצוע עבודתו שלו. אם מדובר בעבודתו של אלוהים, לא ניתן להסוות אותה. אם מדובר בעבודתו של אלוהים, הרי שעל אחת כמה וכמה אף אחד לא יכול להסוות את טבעו של אלוהים, ויתרה מזאת, האדם לא יכול לשלוט בו. אי-אפשר לומר על אדם שהוא אלוהים, ומעבר לכך, עבודתו ודבריו לא יכולים להיתפס כקדושים או לא ניתנים לשינוי. אפשר לומר שאלוהים הוא אדם מפני שהוא עוטה בשר ודם, אך לא ניתן להתייחס אל עבודתו כאל עבודה של אדם או חובה של אדם. יתרה מזאת, לא ניתן להקביל בין אמירותיו של אלוהים ומכתביו של פאולוס, ולא ניתן להתייחס כשווים למשפט והייסורים של אלוהים ולדברי ההדרכה של האדם. לפיכך, יש עקרונות להבחנה בין עבודתו של אלוהים ועבודתו של האדם. הן מובחנות לפי מהותן ולא לפי היקף העבודה או היעילות הזמנית של העבודה. רוב בני האדם עושים טעויות עקרוניות בנושא הזה. הסיבה לכך היא שהאדם מביט במראה החיצוני, שהאדם יכול להשיג, ואילו אלוהים מביט במהות, שאותה עיני הבשר והדם של האנושות לא יכולה לראות. אם תתייחסו לדברי האל ולעבודתו כאל חובתו

של אדם ממוצע ותתייחסו לעבודתו רחבת ההיקף של האדם כאל עבודתו של אלוהים העוטה בשר ודם ולא כאל עבודתו של אדם הממלא את חובתו, הרי שאתם טועים באופן עקרוני, הלא כן? ניתן ליצור בקלות את המכתבים והביוגרפיות של האדם, אך הם נוצרים על בסיס עבודתה של רוח הקודש. יחד עם זאת, האדם לא יכול להפיק בקלות את אמירותיו של אלוהים, והחוכמה והחשיבה האנושיות לא יכולות ליצור אותן. יתרה מזאת, לא ניתן להסביר את הדבר באופן יסודי מתוך החקירה של האדם. אם אין לכם כל תגובה לעניינים העקרוניים האלה, הדבר מוכיח שאמונתכם לא אמיתית מיוחד ולא מוגדרת במיוחד. אפשר רק לומר שאמונתכם מלאה בערפול ושהיא גם מבולבלת וחסרת עקרונות. מבלי אפילו להבין את העניינים המהותיים הבסיסיים של אלוהים והאדם, האין אמונה כזו ללא כל חדות עין. איך ייתכן שפאולוס הוא האדם היחיד שנעשה בו שימוש לאורך כל שנות ההיסטוריה? איך ייתכן שפאולוס הוא האדם היחיד שעבד למען הכנסייה? איך ייתכן שהוא האדם היחיד שכתב לכנסיות כדי לתמוך בהן? בלי קשר להיקף או להשפעת העבודה של בני האדם האלה, ובלי קשר לתוצאות עבודתם, העקרונות והמהות של העבודות האלה דומים כולם, הלא כן? יש דברים שונים לחלוטין לגבי העבודה של בני האדם האלה בהשוואה לעבודתו של אלוהים, הלא כן? אפילו שניכר שיש הבדלים בין השלבים השונים בעבודתו של אלוהים ושרבות משיטות העבודה לא זהות לגמרי, יש להן רק מהות אחת ומקור אחד, הלא כן? בהתאם לכך, אם אדם מסוים עדיין לא מבין בבירור את הדברים האלה כעת, הרי שההיגיון שלו לקוי מדי. לאחר קריאת הדברים האלה, אם אדם מסוים עדיין אומר שהמכתבים של פאולוס הם קדושים ולא ניתנים לחילול, ושהם שונים מהביוגרפיה של כל אישיות רוחנית, הרי שההיגיון של האדם הזה חריג מדי, ושהאדם הזה מומחה לדוקטרינה וחסר היגיון, ללא צל של ספק. אפילו אם אתם עובדים את פאולוס, אסור לכם להשתמש ברגשות החמים שלכם כלפיו כדי לסלף את האמת מאחורי העובדות או להפריך את קיומה של האמת. יתר על כן, מה שאמרתי בשום אופן לא שורף עד היסוד את עבודתו של פאולוס ואת המכתבים שלו, וכלל לא מתכחש לערך שלהם כמקור להתייחסות. יהיה אשר יהיה, הכוונה של דבריי היא שתוכלו להבין את הדברים כראוי ולהעריך באופן סביר את כל הדברים ואת כל בני האדם. זהו היגיון רגיל. זה מה שצדיקים שמחזיקים באמת צריכים להצטייד בו.

ההצלחה או הכישלון תלויים בדרך שבה האדם צועד

רוב בני האדם מאמינים באלוהים למען הייעוד העתידי שלהם או למען הנאה זמנית. בקרב בני אדם שלא עברו אף טיפול, האמונה באלוהים היא למען הכניסה לשמיים, כלומר למען זכייה בגמול. היא לא למען ההפיכה למושלם, או מילוי חובתו של ברוא אל. כלומר רוב בני האדם לא מאמינים באלוהים כדי למלא את אחריותם, או כדי להשלים את חובתם. נדירים המקרים שבהם בני אדם מאמינים באלוהים כדי לחיות חיים בעלי משמעות, ואין בני אדם שמאמינים שמכיוון שהאדם חי, עליו לאהוב את אלוהים לפי דין שמיים ועקרון הארץ, ושזה ייעודו הטבעי של האדם. לכן, על אף שכל אדם עוסק בחיפוש היעדים הייחודיים לו, יש דמיון בין המטרה והמניע של עיסוקם של כל בני האדם. יתרה מזאת, רוב בני האדם עובדים את אותם דברים. במהלך אלפי השנים האחרונות,

מאמינים רבים מתו, ורבים מתו ונולדו מחדש. לא רק אדם אחד או שניים מחפשים את אלוהים, ואפילו לא אלף או אלפיים, אך רוב בני האדם האלה עוסקים בחיפוש למען הסיכויים העתידיים שלהם או למען התקוות המפוארות שלהם. נדירים בני האדם שמסורים למשיח. הרבה מאמינים אדוקים מתו בנפילה ברשתות שלהם עצמם. מעבר לכך, מספר בני האדם שהצליחו הוא קטן להחריד. עד היום, אנשים לא יודעים את הסיבות לכישלונם, או את סוד הצלחתם. בני האדם שמחפשים את המשיח באופן כפייתי עדיין לא זכו בתובנה פתאומית. הם עדיין לא הצליחו לפרש את התעלומות האלה משום שהם פשוט לא יודעים. אף על פי שהם השקיעו מאמצים אדירים בעיסוקם בחיפוש, הדרך שבה הם צועדים היא לא דרך ההצלחה אלא דרך הכישלון שבה צעדו קודמיהם בעבר. לכן, ללא קשר לאופן שבו הם מחפשים, הם צועדים בדרך המובילה לחושך, הלא כן? הדברים שהם זוכים בהם הם פירות מרים, הלא כן? אומנם קשה לחזות אם בני אדם המתחזקים אחר אלה שהצליחו בעבר יצליחו או ייכשלו, אך קשה עוד יותר לבני אדם המחפשים בהתחזקות אחר אלה שנכשלו. יש להם סיכוי גדול אף יותר להיכשל, הלא כן? איזה ערך יש לדרך שהם צועדים בה? הם מבזבזים זמן, הלא כן? גם כשבני האדם מצליחים בעיסוקם בחיפוש וגם כשהם נכשלים, יש סיבה לכך. גורלם להצליח או להיכשל לא נקבע על פי העובדה שהם מחפשים כאוות נפשם.

הדרישה הבסיסית ביותר מאמונת האדם באלוהים היא שיהיה לו לב ישר, ושהוא יתמסר ויישמע לאלוהים באמת ובתמים. הדבר שהאדם מתקשה לעשות יותר מכל הוא לתת את כל חייו בתמורה לאמונה אמיתית, שבאמצעותה הוא יוכל לזכות באמת המלאה ולמלא את חובתו כבדורא אל. זה הדבר שמי שנכשל לא מסוגל להשיג, ואשר מי שלא יכול למצוא את המשיח אפילו יותר לא מסוגל להשיג. משום שהאדם לא טוב בהתמסרות מלאה לאלוהים, משום שהאדם לא מוכן למלא את חובתו לבדורא, משום שהאדם רואה את האמת אך נמנע ממנה וצועד בדרך משלו, משום שהאדם תמיד מחפש בכך שהוא צועד בעקבות מי שנכשל, ומשום שהאדם תמיד מתריס נגד שמייים, האדם תמיד נכשל, תמיד הולך שולל אחרי התכסיסים של השטן ונופל ברשת שלו עצמו. משום שהאדם לא מכיר את המשיח, משום שהאדם לא מיומן בהבנת האמת ובחזויות האמת, משום שהאדם מעריץ את פאולוס יתר על המידה וחומד את השמייים יתר על המידה, ומשום שהאדם תמיד דורש שהמשיח יישמע לו ופוקד על אלוהים, האישיים הדגולים האלה ובני האדם שחוו את תהפוכות העולם הם בכל זאת בני תמותה, והם בכל זאת מתים במהלך הייסורים שאלוהים ממית עליהם. על בני האדם האלה אפשר רק לומר שהם מתים מוות טרגי, ושיש הצדקה לסופם, כלומר למותם. כישלונם אף יותר בלתי נסבל עבור דין השמייים, הלא כן? האמת באה מעולמו של האדם, אך המשיח הוא זה שמוסר את האמת לאדם. מקורה במשיח, כלומר מאלוהים עצמו, והאדם לא יכול להשיג אותה. אולם המשיח מספק את האמת בלבד – הוא לא בא כדי להחליט אם האדם יצליח בעיסוקו בחיפוש האמת. מכאן, ההצלחה או הכישלון באמת תלויים רק בעיסוקו של האדם בחיפוש. ההצלחה או הכישלון של האדם באמת מעולם לא היו קשורים למשיח, אלא שהם נקבעים על פי עיסוקו של האדם בחיפוש. לא ניתן לתלות באלוהים את ייעודו של האדם ואת הצלחתו או כישלונו. זאת משום שזה לא עניין הנוגע לאלוהים עצמו אלא עניין המתקשר באופן ישיר לחובה שברוא אל חייב למלא. רוב בני האדם יודעים קצת על עיסוקם וייעודם של פאולוס ופטרוס, אך בני האדם לא מכירים דבר מלבד סופם של פטרוס ופאולוס, והם לא יודעים דבר על סוד הצלחתו של פטרוס, או על הליקויים שהובילו לכישלונם של פאולוס. על כן, אם אתם כלל לא מסוגלים להבין

את מהותה העמוקה של עיסוקם, הרי שהעיסוק של רובכם עדיין ייכשל; ואפילו אם מעטים מכם יצליחו, הם עדיין לא ישתוו לפטרוס. אם דרך העיסוק שלכם היא הדרך הנכונה, יש לכם סיכוי להצליח. אם הדרך שבה אתם פוסעים בעיסוקכם בחיפוש האמת היא לא הדרך הנכונה, לעולם לא תהיו מסוגלים להצליח, וסופכם יהיה דומה לסופו של פאולוס.

פטרוס היה אדם שהפך למושלם. רק לאחר שהוא חווה ייסורים ומשפט וזכה משום כך באהבה טהורה כלפי אלוהים, הוא הפך למושלם לגמרי. הדרך שבה הוא צעד הייתה הדרך של ההפיכה למושלם. כלומר מהרגע הראשון, הדרך שפטרוס צעד בה הייתה הדרך הנכונה, והמניע לאמונתו באלוהים היה המניע הנכון, ולכן הוא היה לאדם שהפך למושלם, והוא פסע בדרך חדשה שהאדם מעולם לא צעד בה בעבר. לעומת זאת, הדרך שפאולוס צעד בה מהרגע הראשון הייתה הדרך המנוגדת למשיח, ורק משום שרוח הקודש רצתה להשתמש בו ולנצל בעבודתה את הכישרונות שלו ואת כל מעלותיו, הוא עבד עבור המשיח במשך כמה עשורים. הוא בסך הכל היה אדם שרוח הקודש השתמשה בו, והיא לא השתמשה בו משום שישוע ראה בעין יפה את אנושיותו, אלא משום הכישרונות שלו. הוא היה מסוגל לעבוד למען ישוע משום שהוא הוכה אפיים ארצה, ולא משום שהוא שמח לעשות זאת. הוא היה מסוגל לעשות עבודה כזו בזכות הנאורות וההכוונה של רוח הקודש, והעבודה שהוא עשה לא ייצגה בשום אופן את עיסוקו או את אנושיותו. עבודתו של פאולוס מייצגת עבודה של עבד, כלומר הוא עשה עבודה של שליח. לעומת זאת, פטרוס היה שונה: הוא גם עשה עבודה. היא לא הייתה רבה כעבודתו של פאולוס, אך הוא עבד מתוך העיסוק שלו בהיווכחותו, ועבודתו הייתה שונה מעבודתו של פאולוס. עבודתו של פטרוס הייתה מילוי חובתו של ברוא אל. הוא לא עבד בתפקיד שליח, אלא עבד כחלק מעיסוקו בחיפוש אהבת האל. גם מהלך עבודתו של פאולוס כלל את עיסוקו האישי: עיסוקו היה אך ורק למען תקוותיו לעתיד ולמען רצונו בייעוד טוב. הוא לא קיבל זיכוך במהלך עבודתו, והוא גם לא קיבל גיזום או טיפול. הוא האמין שכל עוד עבודתו מספקת את רצון האל, וכל עוד מעשיו מרצים את אלוהים, ממתיין לו גמול בסוף הדרך. לא היו חוויות אישיות בעבודתו – היא נעשתה לשם העבודה עצמה ולא מתוך עיסוק בחיפוש שינוי. כל עבודתו הייתה עסקת חליפין. היא לא הכילה דבר מהחובה או ההישמעות של ברוא אל. במהלך עבודתו, לא התרחש שינוי בטבעו הישן של פאולוס. עבודתו הייתה רק שירות לאחרים, והיא לא הייתה מסוגלת להביא לשינוי בטבעו. פאולוס ביצע את עבודתו באופן ישיר, מבלי להפוך למושלם או לעבור טיפול, והגמול הוא מה שהניע אותו. פטרוס היה שונה: הוא עבר גיזום וטיפול וכן זיכוך. המטרה וההנעה של עבודתו של פטרוס היו שונות מהותית מאלה של פאולוס. על אף שפטרוס לא עשה כמות רבה של עבודה, טבעו עבר שינויים רבים, ומה שהוא חיפש היה האמת ושינוי של ממש. עבודתו לא התבצעה רק לשם העבודה עצמה. על אף שפאולוס עשה עבודה רבה, כולה הייתה עבודתה של רוח הקודש, ואפילו שפאולוס שיתף פעולה עם העבודה הזו, הוא לא חווה אותה. הסיבה היחידה שפטרוס עשה פחות עבודה הייתה שרוח הקודש לא עשתה עבודה רבה דרכו. כמות עבודתם לא קבעה אם הם הפכו למושלמים. עיסוקו של האחד היה כדי לקבל גמול ואילו עיסוקו של השני היה כדי לזכות באהבתו המלאה של אלוהים ולמלא את חובתו כברוא אל, ככל שיכול היה להביא לידי ביטוי צלם חביב כדי לרצות את רצונו של אלוהים. מבחינה חיצונית, הם היו שונים, וגם המהות שלהם הייתה שונה. לא תוכלו לקבוע מי מהם הפך למושלם על סמך כמות העבודה שהם עשו. פטרוס רצה להביא לידי ביטוי בחייו את צלמו של אדם שאוהב את אלוהים, להיות אדם

שנשמע לאלוהים, להיות אדם שמקבל טיפול וגיזום ולהיום אדם שממלא את חובתו כברוא אל. הוא היה מסוגל להתמסר לאלוהים, להפקיד את כל כולו בידיו של אלוהים ולהישמע לו עד המוות. זה מה שהוא גמר בדעתו לעשות, ויתר על כן, זה מה שהוא השיג. זו הסיבה המהותית לכך שסופו היה שונה מזה של פאולוס בסופו של דבר. העבודה שרוח הקודש עשתה בפטרוס הייתה להפוך אותו למושלם, והעבודה שרוח הקודש עשתה בפאולוס הייתה להשתמש בו. זאת משום שהאופי וההשקפות שלהם בנוגע לעיסוק היו שונים. לשניהם הייתה עבודתה של רוח הקודש. פטרוס יישם את העבודה הזו בעצמו וכן סיפק אותה לאחרים. לעומת זאת, פאולוס רק סיפק את כלל עבודתה של רוח הקודש לאחרים, והוא לא זכה ממנה לדבר בעצמו. לכן, לאחר שפאולוס חווה את עבודתה של רוח הקודש במשך שנים כה רבות, בקושי חלו בו שינויים. הוא עדיין נשאר כמעט בדיוק במצבו הטבעי, והא עדיין היה פאולוס הישן. רק לאחר שעמד בקשיים של עבודה רבת שנים, הוא למד איך לעבוד, ורכש סיבולת, אל אופיו הישן – אופיו התחרותי ורודף הבצע – נותר כשהיה. לאחר שעבד במשך שנים כה רבות, הוא לא הכיר את טבעו המושחת ולא נפטר מטבעו הישן, והוא עדיין ניכר בבירור בעבודתו. בסך הכל היה בו יותר ניסיון בעבודה, אך ניסיון מועט כל כך כשלעצמו לא היה מסוגל לשנות אותו, ולא יכול היה לשנות את השקפותיו על הקיום או על חשיבות העיסוק שלו. על אף שהוא עבד שנים רבות למען המשיח, ולא התנכל עוד לאדון ישוע, לא היה כל שינוי בלבד במידה שבה הוא הכיר את אלוהים. פירוש הדבר הוא שהוא לא עבד כדי להתמסר לאלוהים, אלא נאלץ לעבוד לשם הייעוד העתידי שלו. משום שבראשית, הוא התנכל למשיח ולא נשמע למשיח. הוא היה מורד מיסודו שהתנגד למשיח במכוון ואדם שלא הכיר את עבודתה של רוח הקודש. בסיום עבודתו, הוא עדיין לא הכיר את עבודתה של רוח הקודש, והוא רק פעל מרצונו החופשי בהתאם לאופיו, מבלי להתייחס כלל לרצונה של רוח הקודש. ולכן אופיו היה עוין כלפי המשיח והוא לא נשמע לאמת. אדם כזה, שעבודתה של רוח הקודש זנחה אותו, אשר לא מכיר את עבודתה של רוח הקודש ואשר גם מתנגד למשיח – כיצד יכול אדם כזה לזכות בישועה? ישועת האדם לא תלויה בכמות העבודה שהוא עושה, או במידת התמסרותו. היא נקבעת בהתאם למידה שבה הוא מכיר את עבודתה של רוח הקודש, ליכולתו להנהיג את האמת ולמידה שהשקפותיו על העיסוק בחיפוש עולות בקנה אחד עם האמת.

על אף שגילויים טבעיים אכן התרחשו לאחר שפטרוס הפך לחסיד של ישוע, הוא היה מוכן מלכתחילה להישמע לרוח הקודש ולחפש את המשיח. הציות שלו לרוח הקודש היה טהור: הוא לא חיפש פרסום או עושר – מה שהניע אותו היה הציות לאמת. אף על פי שהיו שלושה מקרים שבהם פטרוס הכחיש שהוא מכיר את המשיח, ואף על פי שהוא פיתח את האדון ישוע, החולשה האנושית הקלה הזו לא באה לידי ביטוי בטבעו, לא השפיעה על עיסוקו העתידי ולא יכולה להוכיח כראוי שהפיתוי שלו היה מעשה של צורך משיח. חולשה אנושית רגילה היא דבר שמשותף לכל בני האדם בעולם – האם ציפיתם שפטרוס יהיה שונה? בני האדם מחזיקים בהשקפות מסוימות על פטרוס משום שהוא עשה כמה טעויות טיפשיות, הלא כן? ובני האדם מעריצים כל כך את פאולוס בזכות כל העבודה שהוא עשה, ובזכות כל האיגרות שהוא כתב, הלא כן? כיצד האדם יהיה מסוגל להבין את מהותו של האדם לאשורה? בני האדם שניחנים באמת בהיגיון יכולים לראות דבר כה חסר חשיבות, נכון? על אף שהשנים הרבות שבהן פטרוס עבר חוויות כאובות לא תועדו בספרי הקודש, זו לא הוכחה שפטרוס לא חווה חוויות אמיתיות או שפטרוס לא הפך למושלם. כיצד ייתכן שהאדם יעלה על דעתו את עבודתו המלאה של אלוהים?

ישוע לא בחר באופן אישי מה יתועד בכתבי הקודש – דורות מאוחרים יותר הם שערכו אותם. על כן, כל מה שתועד בספרי הקודש נבחר על פי תפיסותיו של האדם, הלא כן? מעבר לכך, סופם של פטרוס ופאולוס לא מפורטים במפורש באיגרות, ולכן האדם שופט את פטרוס ואת פאולוס על פי תפיסותיו שלו, ועל פי העדפותיו שלו. ומשום שפאולוס עשה כל כך הרבה עבודה, משום ש"תרומותיו" היו כה רבות, הוא זכה באמון ההמונים. האדם מתרכז בדברים שטחיים בלבד, הלא כן? כיצד האדם יהיה מסוגל להבין את מהותו של האדם לאשורה? זאת ועוד, מכיוון שפאולוס היה מושא להערצה במשך אלפי שנים, מי יעז להתכחש בפזיזות לעבודתו? פטרוס היה רק דייג, ולכן איך ייתכן שתרומתו רבה כתרומתו של פאולוס? על סמך תרומותיהם, פאולוס אמור היה לבוא על גמולו לפני פטרוס, ואמור היה להיות יותר כשיר לזכות לאישורו של אלוהים. מי היה מאמין שהדרך היחידה שבה אלוהים טיפל בפאולוס הייתה לעשות עבודה באמצעות הכישרונות שלו, בעוד שאלוהים הפך את פטרוס למושלם? האדון ישוע לא ערך תוכניות עבור פטרוס ופאולוס מההתחלה בשום פנים ואופן: הם הפכו למושלים או שימשו לעבודה בהתאם לאופיים הפנימי. על כן, מה שבני האדם רואים הוא בסך הכל תרומותיו החיצוניות של האדם, ואילו מה שאלוהים רואה הוא מהותו של האדם, וכן הדרך שבה האדם צועד בעיסוקו מההתחלה, והמניע של עיסוקו של האדם. בני האדם מודדים אדם על פי השקפותיו ועל פי התפיסות שלהם עצמם, אך סופו של אדם לא נקבע על פי חיצוניותו. לכן אני אומר שאם הדרך שאתם צועדים בה מההתחלה היא דרך ההצלחה, ואם נקודת המבט שלכם בנוגע לעיסוק היא נקודת המבט הנכונה מההתחלה, אתם דומים לפטרוס. אם הדרך שאתם פוסעים בה היא דרך הכישלון, גם אם תשלמו מחיר יקר, סופכם יהיה כסופו של פאולוס. כך או כך, ייעודכם וההצלחה או הכישלון שלכם נקבעים שניהם על פי חיפושכם בדרך הנכונה או השגויה, ולא על פי מסירותכם או המחיר שאתם משלמים. המהות של פטרוס ופאולוס והמטרות שהם עסקו בהן היו שונות. האדם לא מסוגל לגלות את הדברים האלה, ורק אלוהים יכול ידעת אותם בשלמותם. זאת מכיוון שמה אלוהים רואה הוא מהותו של האדם, ואילו האדם לא מכיר את מהותו כלל ועיקר. האדם לא מסוגל לחזות במהות הטמונה באדם או בשיעור הקומה שלו בפועל, ולפיכך הוא לא מסוגל לזהות את הסיבות לכישלון ולהצלחה של פאולוס ופטרוס. הסיבה לכך שרוב בני האדם מעריצים את פאולוס ולא את פטרוס היא משום שפאולוס שימש לעבודה ציבורית, והאדם מסוגל לתפוס את העבודה הזו, ולכן בני האדם מכירים ב"הישגים" של פאולוס. לעומת זאת, החוויות של פטרוס אינן גלויות לאדם, והאדם לא מסוגל להשיג את הדברים שהוא חיפש, ולכן אין לאדם עניין בפטרוס.

פטרוס הפך למושלם באמצעות חוויית הטיפול והזיכוכ. הוא אמר, "עליי לרצות את רצונו של אלוהים בכל עת. בכל מעשי, אני רק שואף לרצות את רצונותיו של אלוהים, וגם אם יומטו עליי ייסורים, וגם אם אשפט, אני עדיין אשמח לעשות זאת". פטרוס הקדיש את כל כולו לאלוהים, ועבודתו, דבריו וכל חייו נועדו כולם לאהוב את אלוהים. הוא היה אדם שחיפש קדושה, וככל שהוא חווה יותר דברים, כך גדלה אהבתו לאלוהים בעומק לבו. פאולוס, לעומתו, עשה רק עבודה כלפי חוץ, ועל אף שגם הוא עבד קשה, מאמציו הוקדשו לעשיית עבודתו כראוי כדי לזכות בגמול. אילו הוא ידע שהוא לא יקבל גמול, הוא היה מפסיק לעבוד. לפטרוס היו חשובים אהבת האמת בתוך לבו והדברים המעשיים שניתן להשיג. לא היה אכפת לו אם הוא יקבל גמול – היה אכפת לו אם טבעו יכול להשתנות. לפאולוס היה אכפת מעבודה קשה, מעבודה ומסירות כלפי חוץ, ומהדוקטרינות שבני אדם רגילים לא

חור. לא היה אכפת לו כלל מהשינויים העמוקים בתוכו ומאהבת אמת כלפי אלוהים. החוויות של פטרוס נועדו להשיג אהבת אמת כלפי אלוהים והכרה אמיתית שלו. חוויותיו נועדו לזכות בקשר קרוב יותר עם אלוהים ולהביא לידי ביטוי דברים מעשיים בחייו. עבודתו של פאולוס נבעה ממה שישוע הטיל עליו, והיא נועדה להשיג את הדברים שהוא חפץ בהם, אך הדברים האלה לא היו קשורים לאופן שבו הוא הכיר את עצמו ואת אלוהים. עבודתו נועדה אך ורק להימנע מייסורים וממשפט. מה שפטרוס חיפש היה אהבה טהורה, ומה שפאולוס חיפש היה כתר הצדקה. פטרוס חווה שנים רבות של עבודת רוח הקודש, והוא הכיר את המשיח באופן מעשי, וכן הכיר את עצמו לעומק. משום כך, אהבתו לאלוהים הייתה טהורה. שנים רבות של זיכוכ העצימו את האופן שבו הוא הכיר את ישוע ואת החיים, ואהבתו הייתה אהבה שלא תלויה בדבר – הייתה זו אהבה ספונטנית, והוא לא ביקש דבר בתמורה ולא קיווה לגמול. פאולוס עבד במשך שנים רבות, אך הוא לא הכיר את המשיח באופן מעמיק, והאופן שבו הוא הכיר את עצמו היה עלוב. פשוט לא הייתה לו אהבה למשיח, ועבודתו ומסלול צעידתו נועדו לאפשר לו לנוח על זרי הדפנה. הוא חיפש את הכתר המשובח ביותר, ולא את האהבה הטהורה ביותר. הוא לא חיפש באופן פעיל, אלא רק באופן פסיבי. הוא לא מילא את חובתו, אלא נאלץ לעסוק בחיפוש לאחר שעבודתה של רוח הקודש השתלטה עליו. משום כך, עיסוקו לא מוכיח שהוא היה ברוא אל כשיר. פטרוס היה ברוא האל הכשיר שמילא את חובתו. האדם חושב שכל מי שתורם לאלוהים צריך לקבל גמול, ושככל שהתרומה גדולה יותר, כך מובן יותר מאליו שאלוהים יראה את התורם בעין יפה. מהות השקפתו של האדם היא של עסקת חליפין, והוא לא שואף למלא את חובתו כברוא אל. מבחינתו של אלוהים, ככל שבני האדם מחפשים אהבת אמת לאלוהים וציות מוחלט לאלוהים, שפירושם גם שאיפה למלא את חובתם כברואי אל, כך הם יכולים יותר לזכות באישורו של אלוהים. השקפותיו של אלוהים הן לדרוש שהאדם יחזיר לעצמו את חובתו ומעמדו המקוריים. האדם הוא ברוא אל, לכן אסור לאדם לצאת מגבולותיו ולהציב דרישות לאלוהים, ועליו למלא את חובתו כברוא אל ולא יותר. הייעודים של פאולוס ופטרוס נמדדו לפי יכולתם למלא את חובתם כברואי אל, ולא לפי מידת תרומתם. ייעודיהם נקבעו על פי מה שהם חיפשו מההתחלה, ולא על פי כמות העבודה שהם עשו או האופן שבו בני אדם אחרים העריכו אותם. משום כך, שאיפת האדם למלא את חובתו כברוא אל היא הדרך להצלחה; חיפוש הדרך של אהבת אמת לאלוהים הוא הדרך הנכונה ביותר; שאיפת האדם לשינויים בטבעו הישן וחיפושו אחר אהבה טהורה לאלוהים הם הדרך להצלחה. דרך כזו להצלחה היא הדרך להחזרת החובה המקורית והמראה המקורי של ברוא אל. זו דרך החזרה, וזו גם המטרה של כל עבודתו של אלוהים מהראשית ועד התכלית. אם עיסוקו של האדם נגוע בדרישות אישיות ראוותניות וחשקים לא רציונליים, ההשפעה שהוא ישיג לא תשנה את טבעו. עיסוק כזה סותר את עבודת החזרה. אין ספק שזו לא עבודה שעושה רוח הקודש, ולכן זו הוכחה שעיסוק כזה לא יקבל אישור מאלוהים. איזו חשיבות יש לעיסוק שלא יקבל אישור מאלוהים?

העבודה שעשה פאולוס הוצגה לאדם, אך טוהר אהבתו לאלוהים, עומק אהבתו לאלוהים בלבד – אלה הם דברים שהאדם לא יכול לראות. האדם יכול לחזות רק בעבודה שהוא עשה, וממנה האדם יודע שרוח הקודש לבטח השתמשה בו, ולכן האדם חושב שפאולוס יותר טוב מפטרוס ושעבודתו הייתה רבה יותר, משום שהוא היה מסוגל לתמוך בכנסיות. פטרוס רק דאג לחוויותיו האישיות, ואסף סביבו רק בני אדם ספורים במהלך עבודתו המזדמנת. קיימות ממנו רק מעט איגרות לא ידועות, אך מי יודע כמה רבה הייתה האהבה לאלוהים בעומק לבו? פאולוס

עשה לילות כימים בעבודתו למען אלוהים: כל עוד הייתה עבודה, הוא עשה אותה. הוא הרגיש שכך הוא יהיה מסוגל לזכות בכתר, ויוכל לַרצות את אלוהים, אך הוא לא חיפש דרכים להשתנות באמצעות עבודתו. כל דבר שלא ריצה את רצונו של אלוהים בחייו של פטרוס גרם לפטרוס להרגיש שלא בנוח. אם דבר מה לא ריצה את רצונו של אלוהים, פטרוס התמלא בחרטה וחיפש דרך ראויה שבה הוא יוכל לַרצות את לבו של אלוהים. אפילו בהיבטים הכי הפעוטים והכי חסרי החשיבות בחייו, הוא דרש מעצמו לַרצות את רצונו של אלוהים. הוא החמיר לא פחות בכל הנוגע לטבעו הישן, והיה קפדני בדרישותיו מעצמו, כדי להתקדם אל עומק האמת. פאולוס חיפש רק מוניטין ומעמד שטחיים. הוא שאף להתרברב בפני האדם, ולא שאף להתקדם כהוא זה בהיווכחותו בחיים. היה לו אכפת מדוקטרינה ולא מהמציאות. יש כאלה שאומרים: "פאולוס עשה עבודה רבה למען אלוהים. מדוע אלוהים לא זכר אותו? פטרוס ביצע רק עבודה מעטה למען אלוהים, והוא לא תרם תרומה רבה לכנסיות. מדוע הוא הפך למושלם?" פטרוס אהב את אלוהים במידה מסוימת, כפי שאלוהים דרש. רק לבני אדם כאלה יש עדות. ומה עם פאולוס? האם אתם יודעים כמה פאולוס אהב את אלוהים? למה נועדה עבודתו של פאולוס? ולמה נועדה עבודתו של פטרוס? פטרוס לא עשה עבודה רבה, אך האם אתם יודעים מה היה בעומק לבו? עבודתו של פאולוס נוגעת לקיום הכנסיות ולתמיכה בכנסיות. פטרוס חווה שינויים בטבע חייו – הוא חווה את האהבה לאלוהים. עכשיו, כשאתם יודעים את ההבדל במהותם, אתם יכולים להבין מי מהם האמין באלוהים באמת ומי מהם לא האמין באלוהים באמת. אחד מהם אהב את אלוהים באמת, והשני לא אהב את אלוהים באמת; האחד עבר שינויים בטבעו והשני לא; האחד שירת בצניעות ובני האדם לא מיהרו להבחין בו, והשני זכה בהערצתם של בני האדם ולצלם אדיר; האחד חיפש קדושה והשני לא, ועל אף שהוא לא היה טמא, לא הייתה לו אהבה טהורה; האחד ניחן באנושיות אמיתית והשני לא; האחד ניחן בהיגיון של ברוא אל והשני לא. אלה ההבדלים במהותם של פאולוס ופטרוס. הדרך שפטרוס צעד בה היא דרך ההצלחה, וזו גם הדרך להשגת החזרה לאנושיות רגילה ולחובתו של ברוא אל. פטרוס מייצג את כל המצליחים. הדרך שפאולוס צעד בה היא דרך הכישלון, והוא מייצג את כל בני האדם שנשמעים לאלוהים ומשקיעים מאמצים רק באופן שטחי, ולא אוהבים את אלוהים באמת ובתמים. פאולוס מייצג את בני האדם שלא מחזיקים באמת. באמונתו באלוהים, פטרוס שאף לַרצות את אלוהים בכול, ושאף להישמע לכל הוראותיו של אלוהים. ללא כל תלונה, הוא היה מסוגל לקבל ייסורים ומשפט, וכן זיכוך, צרות וחוסר בחייו, ואף אחד מהדברים האלה לא יכול היה לשנות את אהבתו לאלוהים. האין זו האהבה המושלמת לאלוהים? האין זה מילוי חובתו של ברוא אל? בין אם מתוך ייסורים, משפט או צרות – אתה תמיד מסוגל להגיע לציות עד המוות, זה מה שכל ברוא אל צריך להגיע אליו, וזה טוהר האהבה כלפי אלוהים. אם האדם יכול להגיע לכך, הוא ברוא אל כשיר, ואין דבר שמרצה יותר את רצונו של הבורא. תארו לעצמכם שאתם מסוגלים לעבוד למען אלוהים, אך שאתם לא נשמעים לאלוהים, ושאתם לא מסוגלים לאהוב את אלוהים באמת. לא רק שלא תמלאו כך את חובתו של ברוא אל, אלא שאלוהים גם יגנה אתכם, משום שהאמת לא ברשותכם, משום שאתם לא מסוגלים להישמע לאלוהים, ומשום שאתם ממרים את פיו של אלוהים. אכפת לכם רק מעבודתכם למען אלוהים, ולא אכפת לכם מהנהגת האמת או מהכרת עצמכם. אתם לא מבינים או מכירים את הבורא, ואתם לא נשמעים לבורא או אוהבים אותו. אתם ממרים את פיו של אלוהים מבטן ומלידה, והבורא לא אוהב בני אדם כאלה.

יש כאלה שאומרים: "פאולוס עשה כמות אדירה של עבודה, נשא עול גדול למען הכנסיות ותרם להן כל כך הרבה. שלוש עשרה האיגרות של פאולוס תמכו ב-2,000 שנים של עידן החסד, ומלבד ארבע הבשורות, הן כתבי הקודש החשובים ביותר. מי יכול להשוות לו? איש לא יכול לפענח את ההתגלות של יוחנן, ואילו האיגרות של פאולוס מספקות חיים, והעבודה שהוא עשה הועילה לכנסיות. מי עוד יכול היה להשיג דברים כאלה? ואיזו עבודה עשה פטרוס?" כשהאדם מודד אחרים, הוא עושה זאת על פי תרומתם. כשאלוהים מודד את האדם, הוא עושה זאת כל פי טבעו. מבין בני האדם שחיפשו חיים, פאולוס היה אדם שלא הכיר את מהותו שלו. הוא לא היה צנוע או צייתן בשום אופן, והוא לא הכיר את מהותו, שהייתה מנוגדת לאלוהים. על כן, הוא היה אדם שלא עבר חוויות מפורטות ואדם שלא הנהיג את האמת. פטרוס היה שונה. הוא היה מודע לפגמים שלו, לחסרונות שלו ולטבעו המושחת כברוא אל, ולכן הייתה לו דרך הנהגה שבאמצעותה הוא שינה את טבעו. הוא לא היה מבני האדם שיש להם רק דוקטרינה ואין להם מציאות כלל. בני האדם שמתנים הם כאלה שזכו לישועה – הם כאלה שכשירים לעסוק בחיפוש האמת. בני אדם שלא משתנים הם כאלה שאבד עליהם הקלח מעצם טבעם – הם בני האדם שלא זכו בישועה, כלומר בני האדם שאלוהים מתעב ודוחה. אלוהים לא יזכור אותם גם אם הם עשו הרבה עבודה. כשאתם משווים זאת לעיסוק שלכם, תוכלו לזהות בקלות אם אתם דומים לפטרוס או לפאולוס. אם עדיין אין אמת במה שאתם מחפשים, ואם אתם עדיין יהירים וחצופים כמו פאולוס עד היום, ואתם עדיין רברבנים חלקלקים כמוהו, אין ספק שאתם אווילים נכשלים. אם אתם מחפשים כמו שפטרוס חיפש, אם אתם שואפים לנוהגים ולשינויים אמיתיים ואתם לא יהירים או עקשנים, אלא שואפים למלא את חובתכם, משמע שתהיו ברואי אל שיכולים להשיג ניצחון. פאולוס לא הכיר את המהות והשחיתות שלו, ועל אחת כמה וכמה הוא לא הכיר את המרדנות שלו. הוא מעולם לא הזכיר את ההתרסה הבזויה שלו כלפי המשיח, והוא לא הביע חרטה רבה. הוא רק הציע הסבר קצר, ובמעמקי לבו, הוא לא שמע לגמרי לאלוהים. על אף שהוא נפל ארצה בדרך לדמשק, הוא לא התבונן עמוק אל תוך עצמו. הוא הסתפק בהמשך עבודתו בלבד ולא חשב את ההכרה העצמית ושינוי הטבע הישן שלו לעניינים החיוניים ביותר. הוא הסתפק באמירת האמת בלבד, בקיום בני אדם אחרים כדרך לשכך את המצפון שלו, ובכך שהוא כבר לא מתנכל לתלמידיו של ישוע כדי להתנחם ולסלוח לעצמו על חטאי העבר. המטרה של עיסוקו הייתה אך ורק כתר עתידי ועבודה בת חלוף; המטרה של עיסוקו הייתה חסד רב. הוא לא חיפש אמת מספקת, ולא שאף להתקדמות נוספת לעומק האמת שהוא לא הבין בעבר. לכן אפשר לומר שהוא לא הכיר את עצמו היה שקרי, והוא לא קיבל ייסורים או משפט. יכולתו לעבוד אין פירושה שהוא לא הכיר את טבעו ומהותו שלו עצמו. הוא התמקד בנוהגים כלפי חוץ בלבד. מעבר לכך, הוא לא חתר לשינוי אלא להכרה. עבודתו הייתה תוצאה מוחלטת של הופעתו של ישוע על הדרך לדמשק. היא לא הייתה דבר שהוא גמר בדעתו לעשות במקור, והיא לא הייתה עבודה שהתרחשה לאחר שטבעו הישן זכה לגיזום. ללא קשר לאופן שבו הוא עבד, טבעו הישן לא השתנה, ולכן עבודתו לא כיפרה על חטאי העבר שלו אלא רק השפיעה על הכנסיות באותה תקופה. בהיותו אדם כזה, שטבעו הישן לא השתנה – כלומר אדם שלא זכה לישועה ושהאמת לא הייתה ברשותו על אחת כמה וכמה – האדון ישוע לא היה מסוגל לקבל אותו בשום אופן. הוא לא היה מלא באהבה ויראה לישוע המשיח, והוא לא היה מיומן בחיפוש האמת, וקל וחומר שהוא לא חקר את תעלומת ההתגלמות כבשר ודם. הוא היה בסך הכל אדם בעל כישורי התחכמות, אשר לא היה נכנע לאדם יותר מרומם ממנו או לאדם שהאמת בידיה. הוא קינא בבני האדם

ובאמיתות שהיו מנוגדים אליו או שהיו עוינים כלפיו, והעדיף את בני האדם המוכשרים שהציגו צלם חשוב וניחנו בהכרה מעמיקה. הוא לא אהב להתרועע עם בני אדם עניים שחיפשו את הדרך האמיתית ודאגו לאמת בלבד. במקום זאת, הוא התעניין באישים בכירים מארגונים דתיים שדיברו רק על דוקטרינות ואשר היה להם ידע רב. לא הייתה בו אהבה לעבודה החדשה של רוח הקודש, ולא היה לו אכפת מכיוונה של העבודה החדשה של רוח הקודש. במקום זאת, הוא העדיף את התקנות והדוקטרינות שהיו מרוממות יותר מאמיתות כלליות. על סמך מהותו המולדת וכל הדברים שהוא חיפש, הוא לא ראוי להיחשב למשיחי שחיפש את האמת, וקל וחומר שהוא לא ראוי להיחשב לעבד נאמן בבית האל, משום שצביעותו הייתה רבה מדי ומרדנותו הייתה חמורה מדי. על אף שהוא ידוע כעבדו של האדון ישוע, הוא לא היה כשיר כלל לבוא בשער של מלכות שמיים, מכיוון שמעשיו מראשית ועד תכלית לא היו צודקים כלל ועיקר. אפשר לראות בו רק אדם צבוע וחוטא אשר אף על פי כן עבד למען המשיח. על אף שאי-אפשר לקרוא לו רע, בהחלט אפשר לקרוא לו חוטא. הוא עשה עבודה רבה, אך אין לשפוט אותו על כמות העבודה שהוא עשה, אלא על איכותה ומהותה. רק כך אפשר להכריע את הנושא. הוא תמיד האמין: "אני מסוגל לעבוד. אני יותר טוב מבני אדם אחרים. אני מתחשב בעול של אלוהים יותר מכל אדם אחר, ואיש לא מכה על חטא יותר ממני, מכיוון שהאור הגדול האיר עליי וראיתי את האור הגדול, ולכן אני מכה על חטא יותר מכל אדם אחר." באותה עת, זה מה שהוא חשב בלבד. עם סיום עבודתו, פאולוס אמר: "נלחמתי במלחמה הטובה, השלמתי את המרוץ. מעתה שמורה לי עטרת הצדק." המלחמה, העבודה והמרוץ שלו היו כולם למען כתר הצדקה, והוא לא פרץ קדימה באופן פעיל. על אף שעבודתו לא הייתה שטחית, אפשר לומר שעבודתו נועדה אך ורק כדי לכפר על הטעויות שלו, לכפר על ההאשמות שמצפונו הטיח בו. הוא רק קיווה להשלים את עבודתו, לסיים את המרוץ, ולהילחם במלחמה כמה שיותר מהר, כדי לזכות בכתר הצדקה שהוא השתוקק אליו בהקדם האפשרי. הוא לא השתוקק לפגוש את האדון ישוע באמצעות חוויותיו והכרתו האמיתית, אלא לסיים את עבודתו כמה שיותר מהר, כדי לקבל את הגמול שהוא זכאי לו על עבודתו כשהוא יפגוש את האדון ישוע. הוא השתמש בעבודתו כנחמה וכעסקת חליפין בתמורה לכתר עתידי. הוא לא חיפש את האמת או את אלוהים, כי אם את הכתר. איך ייתכן שעיסוק כזה יעמוד ברף? הדמיונות המופלאים שלו חדרו אל כל מניעיו, אל כל עבודתו, אל המחיר שהוא שילם ואל כל מאמציו – הוא עבד אך ורק על פי רצונותיו שלו. לאורך כל עבודתו, הוא כלל לא שילם את המחיר בנכונות – הוא רק ביצע עסקה. הוא לא עשה מאמצים מרצון כדי למלא את חובתו, אלא מרצון להשיג את מטרת העסקה. האם יש ערך למאמצים כאלה? מי היה משבח את מאמציו הטמאים? למי יש עניין במאמצים כאלה? עבודתו הייתה מלאה בחלומות על העתיד ובתוכניות נפלאות, והיא לא הכילה אף דרך לשנות את הטבע האנושי. כל כך הרבה מנדיבותו הייתה העמדת פנים. עבודתו לא העניקה חיים, אלא הייתה אדיבות מזויפת – היא הייתה עסקת חליפין. איך ייתכן שעבודה כזו תוביל את האדם לדרך החזרה אל חובתו המקורית?

הדבר היחיד שפטרס חיפש היה לבו של אלוהים. הוא שאף למלא את רצונו של אלוהים. ללא קשר לסבל והצרות, הוא עדיין היה מוכן למלא את רצונו של אלוהים. אין עיסוק טוב יותר עבור אדם שמאמין באלוהים. הדברים שפאולוס חיפש היו נגועים בבשרו ודמו ובתפיסות, בתוכניות ובמזימות האישיות שלו. הוא לא היה ברוא אל כשיר כלל ועיקר, והוא לא היה אדם השואף למלא את רצונו של אלוהים. פטרס שאף לשמוע לתזמוריו של אלוהים, ועל אף שהעבודה שהוא עשה לא הייתה רבה, המניע של עיסוקו ושל הדרך שהוא צעד בה היה נכון.

על אף שהוא לא היה מסוגל לזכות בבני אדם רבים, הוא היה מסוגל לעסוק בדרך האמת. משום כך אפשר לומר שהוא היה ברוא אל כשיר. כיום, אפילו אם אתם לא עובדים, עליכם להיות מסוגלים למלא את חובתו של ברוא אל ולשאוף לשמוע לכל תזמוריו של אלוהים. עליכם להיות מסוגלים לשמוע לכל דבריו של אלוהים ולחוות צרות שונות וזיכוכ. על אף שאתם חלשים, עדיין עליכם לאהוב את אלוהים בלבכם. בני האדם שנושאים באחריות על חייהם מוכנים למלא את חובתו של ברוא אל, והשקפתם של בני אדם כאלה בנוגע לעיסוק היא ההשקפה הנכונה. אלה בני האדם שאלוהים צריך. אם עשיתם עבודה רבה ובני אדם אחרים זכו בתורותיכם, אך אתם עצמכם לא השתניתם, ואתם לא נושאים עדות כלל, ולא עברתם אף חוויה אמיתית, כך שבסופך חייכם, אף מעשה שלכם לא נושא עדות, האם השתניתם? האם אתם עוסקים בחיפוש האמת? רוח הקודש השתמשה בכם בעבר, אך כשהיא השתמשה בכם, היא השתמשה בחלק שלכם שיכול היה לעבוד, והוא לא השתמשה בחלק שלכם שלא יכול היה לעבוד. אילו שאפתם להשתנות, הייתם הופכים למושלמים בהדרגה תוך כדי שרוח הקודש משתמשת בכם. עם זאת, רוח הקודש לא נושאת באחריות על כך שתיפלו בנחלתו של אלוהים, והדבר תלוי באופן עיסוקכם. אם אין שינויים בטבע האישי שלכם, הסיבה לכך היא שהשקפתכם בנוגע לעיסוק שגויה. אם לא קיבלתם גמול, זו בעיה שלכם, והדבר נובע מכך שאתם עצמכם לא הנהגתם את האמת, ושאתם לא מסוגלים למלא את רצונו של אלוהים. על כן, שום דבר לא יותר חשוב מהחוויות האישיות שלכם, ושום דבר לא חיוני יותר מההיווכחות האישית שלכם! בסופו של דבר, יש בני אדם שיאמרו, "עשיתי כל כך הרבה עבודה למענך, וההישגים שלי אומנם לא זכו להכרה, אך התאמצתי בשקדנות. האם אתה לא יכול לתת לי להיכנס לשמיים ולאכול את פרי החיים?" עליכם לדעת אילו בני אדם אני רוצה. בני אדם טמאים לא מורשים להיכנס למלכות – בני האדם הטמאים לא מורשים לטנף את האדמה הקדושה. על אף שעשיתם עבודה רבה ועבדתם שנים רבות, בסופו של דבר, אם אתם עדיין מזוהמים ללא תקנה, דין השמיים לא יסבול את רצונכם להיכנס למלכות! מאז ייסוד העולם ועד היום, מעולם לא אפשרתי לחנפנים להיכנס בקלות למלכות. זהו כלל שמימי ואיש לא יכול להפר אותו! עליכם לחפש חיים. כיום, בני האדם שיהפכו למושלמים שייכים לאותו סוג שפטרוס היה שייך אליו: הם בני האדם ששואפים לשנות את טבעם שלהם, ואשר מוכנים לשאת עדות על אלוהים ולמלא את חובתם כברוא אל. רק בני אדם כאלה יהפכו למושלמים. אם אתם דואגים רק לגמול ולא שואפים לשינוי בטבע חייכם, כל המאמצים שלכם יהיו לשווא. זו אמת שאי-אפשר לשנות!

עליכם להבין מההבדל בין מהותם של פטרוס ופאולוס שכל מי שלא עוסק בחיפוש חיים עובד לשווא! אתם חסידים של אלוהים ואתם מאמינים באלוהים, ולכן אתם חייבים לאהוב את אלוהים בלבכם. עליכם להשליך מעליכם את הטבע המושחת שלכם, עליכם לשאוף למלא את רצונו של אלוהים, ועליכם למלא את חובתכם כברוא אל. מכיוון שאתם חסידים של אלוהים ושאתם מאמינים באלוהים, עליכם להקריב הכל למענו, אסור לכם לקבל החלטות אישיות או להציב לו דרישות, ועליכם להצליח למלא את רצונו של אלוהים במלואו. מכיוון שנבראתם, עליכם להישמע לאלוהים שברא אתכם, משום שמעצם מהותכם, אין לכם ריבונות על עצמכם, ואין לכם יכולת לשלוט בגורלכם. מכיוון שאתם מאמינים באלוהים, עליכם לחפש קדושה ושינוי. מכיוון שאתם ברואי אל, עליכם לדבוק בחובתכם ולדעת את מקומכם, ואסור לכם לחרוג מחובתכם. הדרישות האלה לא נועדו להגביל אתכם או לדכא אתכם באמצעות דוקטרינה, אלא שהן מהוות את הדרך שבה אתם יכולים למלא את חובתכם –

אותה דרך שכל בני האדם הצדיקים יכולים וצריכים לעלות עליה. אם תשוו את המהות של פטרוס ופאולוס, תדעו כיצד עליכם לחפש. מבין הדרכים שפטרוס ופאולוס צעדו בהן, האחת היא הדרך להפוך למושלם, והשנייה היא הדרך הסילוק – פטרוס ופאולוס מייצגים שתי דרכים שונות. על אף ששניהם קיבלו את עבודתה של רוח הקודש, ששניהם זכו בנאורות ובהארה של רוח הקודש, וששניהם קיבלו את מה שהאדון ישוע הטיל עליהם, הם לא נשאו פרי באותה מידה: אחד מהם באמת נשא פרי, והשני לא. ממהותם, מהעבודה שהם עשו, מהדברים שהם ביטאו כלפי חוץ ומהסוף שלהם, עליכם להבין על איזו דרך עליכם לעלות, ובאיזו דרך עליכם לבחור לצעוד. הם צעדו בשתי דרכים שונות בבירור. פאולוס ופטרוס היו התמצית של כל דרך, ולכן מההתחלה הם שימשו לאפיון שתי הדרכים האלה. מה הנקודות העיקריות בחוויותיו של פאולוס, ומדוע הוא לא הצליח? מה הנקודות העיקריות בחוויותיו של פטרוס, וכיצד הוא חווה את ההפיכה למושלם? אם תשוו בין הדברים שהיו חשובים להם, תדעו בדיוק איזה סוג של אדם אלוהים דורש, מה רצון האל, מה טבעו של אלוהים, איזה סוג של אדם יהפוך למושלם בסופו של דבר, וגם איזה סוג של אדם לא יהפוך למושלם, מה טבעו של מי שיהפוך למושלם, ומה טבעו של מי שלא יהפוך למושלם – אפשר לראות את העניינים המהותיים האלה בחוויותיהם של פטרוס ופאולוס. אלוהים ברא את הכל, ולכן הוא גורם לבריאה לכרוע תחת ריבונותו ולהישמע לריבונותו. הוא יצווה על הכל ולכן הכל נמצא בידיו. כל בריאת הכל, לרבות בעלי החיים, הצמחים, האנושות, ההרים, הנהרות והאגמים – הכל חייב להיות תחת ריבונותו. כל הדברים ברקיע ועל פני הקרקע חייבים להיות תחת ריבונותו. לא יכולה להיות להם ברירה, והם כולם חייבים להישמע לתזמוריו. כך ציווה אלוהים וזו סמכותו של אלוהים. אלוהים מצווה על הכל ומסדר ומדרג את כל הדברים, כשכל אחד מהם ממוין על פי סוג, ולכל אחד מהם מוקצה מעמדו שלו, על פי רצונו של אלוהים. יהיה גודלו אשר יהיה, אין דבר שיכול להתעלות על אלוהים, וכל הדברים משרתים את האנושות שברא אלוהים, ואין דבר שמעז להמרות את פיו של אלוהים או להציב לאלוהים דרישות. לכן האדם, כברוא אל, חייב גם הוא למלא את חובתו של אדם. גם אם האדם מוכרז אדון הכל או אם הוא מופקד על הכל, וגם אם הוא יזכה למעמד הגבוה ביותר בין כל הדברים, הוא עדיין בן אנוש קטן תחת ריבונותו של אלוהים, ואינו אלא בן אנוש חסר חשיבות, ברוא אל, והוא לעולם לא יתעלה על אלוהים. כברוא אל, על האדם לשאוף למלא את חובתו של ברוא אל, ולשאוף לאהוב את אלוהים מבלי לבצע בחירות אחרות, משום שאלוהים ראוי לאהבתו של האדם. על בני האדם ששואפים לאהוב את אלוהים שלא לחפש אף הטבות אישיות או את הדברים שהם משתוקקים אליהם. זה האופן הנכון ביותר לעיסוק בחיפוש. אם מה שאתם מחפשים הוא האמת, אם מה שאתם מנהיגים הוא האמת, ואם מה שאתם משיגים הוא שינוי בטבע שלכם, הדרך שאת פוסעים בה היא הדרך הנכונה. אם מה שאתם מחפשים הוא ברכות הבשר והדם, ואם מה שאתם מנהיגים הוא האמת של התפיסות שלכם, ואם אין שינוי בטבע שלכם, אם אתם כלל וכלל לא נשמעים לאלוהים כבשר ודם, ואם אתם עדיין חיים בעמימות, משמע שמה שאתם מה שאתם מחפשים ללא ספק ייקח אתכם לגיהנום, משום שהדרך שאתם צועדים בה היא דרך הכישלון. הפיכתכם למושלמים או סילוקכם תלויים בעיסוקכם, כלומר ההצלחה או הכישלון תלויים בדרך שבה האדם צועד.

עבודת האל ועבודת האדם

איזה חלק מתוך עבודתו של האדם הוא עבודתה של רוח הקודש, ואיזה חלק הוא חווייתו של האדם? גם כיום, אפשר לומר שבני האדם עדיין לא מבינים את השאלות האלה, וזאת משום שהם לא מבינים את עקרונות העבודה של רוח הקודש. עבודת האדם שעליה אני מדבר מתייחסת כמובן לעבודתם של מי שחדור את עבודתה של רוח הקודש, או של מי שרוח הקודש משתמשת בו. אני לא מתייחס לעבודה הנובעת מרצונו של האדם, אלא לעבודת השליחים, העובדים או האחים והאחיות הרגילים, במסגרת עבודתה של רוח הקודש. כאן, עבודתו של האדם לא מתייחסת לעבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם, אלא להיקפה ועקרונותיה של עבודת רוח הקודש על בני האדם. אף על פי שהעקרונות האלה הם העקרונות וההיקף של עבודת רוח הקודש, הם אינם זהים לעקרונות ולהיקף של עבודת האל בהתגלמותו כבשר ודם. לעבודתו של האדם ישנם העקרונות והמהות של האדם, ולעבודתו של אלוהים ישנם העקרונות והמהות של אלוהים.

העבודה בזרם של רוח הקודש, בין שזו עבודתו של אלוהים עצמו או עבודתם של בני האדם שבהם נעשה שימוש, היא עבודתה של רוח הקודש. מהותו של אלוהים עצמו היא הרוח שניתן לקרוא לה רוח הקודש, או הרוח המועצמת שבעתיים. על כל פנים, זוהי רוחו של אלוהים. העניין הוא רק שרוחו של אלוהים קרויה בשמות שונים בתקופות שונות. עם זאת, מהותה היא אחת בלבד. לפיכך, עבודתו של אלוהים עצמו היא עבודתה של רוח הקודש ולא פחות מכך, עבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם היא ביטוי של עבודתה של רוח הקודש. עבודתם של בני אדם שנעשה בהם שימוש גם היא עבודתה של רוח הקודש. העניין הוא רק שעבודתו של אלוהים היא הביטוי המלא של רוח הקודש, ואין הבדל בין השניים. לעומת זאת, עבודת בני האדם שנעשה בהם שימוש מתערבבת בדברים אנושיים רבים, והיא לא הביטוי הישיר לרוח הקודש, ועל אחת כמה וכמה שהיא לא הביטוי המלא שלה. העבודה של רוח הקודש היא מגוונת ואף תנאי לא מגביל אותה. העבודה שונה אצל בני אדם שונים ומביעה מהויות שונות של עבודה. העבודה שונה גם בתקופות שונות, וגם במדינות שונות. כמובן, אף שרוח הקודש עובדת בדרכים רבות ושונות ועל פי עקרונות רבים, בלי קשר לאופן בו נעשית העבודה או לסוג בני האדם שעליהם היא מתבצעת, המהות שונה תמיד, ולעבודה שאלוהים מבצע על בני אדם שונים תמיד יש עקרונות והיא תמיד מייצגת את מהותו של מושא העבודה. זאת מפני שעבודתה של רוח הקודש ספציפית למדי בהיקפה, ומחושבת למדי. העבודה שנעשית כבשר ודם לא זהה לעבודה שנעשית על בני אדם, והעבודה משתנה גם בהתאם לאיכותם השונה של בני האדם. עבודה שנעשית כבשר ודם לא נעשית על בני אדם, וכבשר ודם, אלוהים לא עושה את אותה עבודה הנעשית על בני אדם. בסיכומי של עניין, בלי קשר לאופן עבודתו, העבודה על מושאים שונים תמיד שונה, והעקרונות שלפיהם אלוהים עובד שונים בהתאם למצבם ואופיים של בני אדם שונים. רוח הקודש עובדת על בני אדם שונים בהתבסס על מהותם הטבעית והיא לא באה אליהם בדרישות החורגות ממהותם הטבעית, או מנסה לעבוד עליהם מעבר לאיכותם בפועל. לפיכך, עבודתה של רוח הקודש על האדם מאפשרת לבני האדם לראות את מהותו של מושא העבודה. מהותו הטבעית של בן אדם לא משתנה ואיכותו של בן אדם

בפועל היא מוגבלת. בין שרוח הקודש משתמשת בבני אדם או עובדת על בני אדם, העבודה תמיד נעשית בהתאם למגבלות איכותם של בני האדם, כדי שהעבודה תוכל להועיל להם. כשרוח הקודש עובדת על בני אדם שנעשה בהם שימוש, הן כישרונותיהם והן איכותם בפועל באים לידי ביטוי ואינם נותרים בצד. כל איכותו של בן אדם בפועל מוקדשת לשירות העבודה. אפשר לומר שאלוהים עובד בשימוש בחלקיו הזמינים של האדם על מנת להגשים את תוצאות העבודה. לעומת זאת, העבודה שנעשית כבשר ודם נועדה לתת ביטוי ישיר לעבודתה של רוח הקודש, והיא אינה מעורבת בתודעה ובמחשבות האנושיות. זאת משום שכישרונות האדם, חוויותיו של האדם או מצבו המולד של האדם לא יכולים להשיגה. עבודתה המגוונת של רוח הקודש מכוונת כולה להיטיב עם האדם ולחנך אותו. אולם יש בני אדם שניתן להפוך למושלמים, ואילו באחרים לא קיימים התנאים המאפשרים זאת. כלומר, אי-אפשר להפוך אותם למושלמים וממש לא ניתן להצילם. אף על פי שהם אולי זכו לעבודתה של רוח הקודש, בסופו של דבר הם מסולקים. כלומר, גם אם עבודתה של רוח הקודש היא לחנך את בני האדם, אין פירוש הדבר שכל מי שנעשתה עליו עבודתה של רוח הקודש יהפוך למושלם לגמרי, משום שנתיבם של רבים אינו נתיב השלמות. יש ברשותם רק העבודה החד-צדדית של רוח הקודש, ללא שיתוף פעולה אנושי סובייקטיבי או עיסוק אנושי ראוי. כך, עבודתה של רוח הקודש על בני האדם האלה הופכת לעבודה למען בני האדם שיהפכו למושלמים. בני אדם לא יכולים לראות את עבודתה של רוח הקודש ישירות או לגעת בה ישירות. ניתן לבטא אותה רק בסיועם של בני אדם בעלי כישרון לעבודה. כלומר, עבודתה של רוח הקודש מוגשת לחסידים באמצעות הבעה אנושית.

עבודתה של רוח הקודש מוגשמת ומושלמת באמצעות בני אדם מסוגים רבים ובמצבים רבים ושונים. אף על פי שעבודתו של אלוהים בהתגלמותו יכולה לייצג עבודה של תקופה שלמה ולייצג את היווכחותם של בני האדם במשך תקופה שלמה, עדיין צריכה להתבצע עבודה שמטרתה היווכחות מפורטת של בני האדם בידי בני אדם שרוח הקודש משתמשת בהם, ולא על ידי האל בהתגלמותו כבשר ודם. אם כן, עבודתו של אלוהים, או כהונתו של אלוהים, הן עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם, ובני אדם לא יכולים לעשות את העבודה הזאת במקומו. עבודתה של רוח הקודש מתבצעת באמצעות בני אדם מסוגים רבים ושונים ואף בן אדם מסוים אחד לא מסוגל להשלימה או להבהירה באופן מלא. גם מנהיגי הכנסיות לא יכולים לייצג באופן מלא את עבודתה של רוח הקודש, אלא רק לבצע כמות מסוימת של עבודת הנהגה. כך ניתן לחלק את עבודתה של רוח הקודש לשלושה חלקים: עבודתו של אלוהים עצמו, עבודתם של בני האדם שנעשה בהם שימוש והעבודה על כל מי שנמצא בזרם של רוח הקודש. מבין השלושה, עבודתו של אלוהים עצמו היא להוביל את התקופה כולה; עבודתם של בני האדם שנעשה בהם שימוש היא להנהיג את כל חסידי האל בשליחה או קבלה של משימות מסוימות על פי עבודתו של אלוהים עצמו – אלה בני האדם שמשתפים פעולה עם עבודתו של אלוהים; העבודה שעושה רוח הקודש על אלו שנמצאים בזרם היא לשמר את כל עבודתו של אלוהים, כלומר לשמר את כלל הניהול ולשמר את עדותו של אלוהים, ובו בזמן להפוך למושלם את מי שיכול להפוך למושלם. שלושת החלקים האלה מהווים את מלוא עבודתה של רוח הקודש, אך ללא עבודתו של אלוהים עצמו, כלל עבודת הניהול תקפא על שמריה. עבודתו של אלוהים עצמו כרוכה בעבודתה של האנושות כולה, והיא גם מייצגת את עבודתו של התקופה כולה. כלומר, עבודתו של אלוהים מייצגת את התנועה או המגמה של כל עבודתה של רוח הקודש, ואילו עבודתם של השליחים

באה בעקבות עבודתו של אלוהים ואינה מובילה את התקופה או מייצגת את מגמת עבודתה של רוח הקודש בתקופה כולה. הם עושים רק את העבודה שהאדם אמור לעשות, ובכך לא נכללת כלל עבודת הניהול. עבודתו של אלוהים היא הפרויקט שבמסגרת עבודת הניהול. עבודתו של האדם היא רק חובתם של בני האדם שנעשה בהם שימוש, ואין כל קשר בינה לבין עבודת הניהול. בגלל זהויות שונות וייצוגים שונים של העבודה, למרות העובדה ששתיהן עבודתה של רוח הקודש, יש הבדלים ברורים ומהותיים בין עבודתו של אלוהים לבין עבודתו של האדם. יתרה מזאת, היקפה של העבודה שעושה רוח הקודש על מושאי עבודה בעלי זהויות שונות משתנה מזהות לזהות. אלה הם העקרונות וההיקף של עבודתה של רוח הקודש.

עבודתו של האדם מייצגת את חווייתו ואת אנושיותו. הדברים שהאדם מספק והעבודה שהאדם מבצע מייצגים אותו. ראייתו של האדם, שיקוליו של האדם, הגיונו של האדם וכן דמיונו העשיר כלולים כולם בעבודתו. בפרט, חווייתו של האדם יכולה לייצג טוב יותר את עבודתו, והדברים שהאדם חווה יהיו מרכיבי עבודתו. עבודתו של האדם יכולה לבטא את חווייתו. כשבני אדם מסוימים חווים דברים באופן פסיבי, רוב שיתופם מורכב מרכיבים שליליים. אם חווייתם חיובית לפרק זמן מסוים ויש להם בפרט נתיבים בצד החיובי, שיתופם מעודד מאוד, ובני אדם יוכלו לשאוב מהם כוח חיובי. אם עובד נעשה פסיבי לפרק זמן מסוים, שיתופו תמיד יישא רכיבים שליליים. שיתוף כזה מדכא, ואחרים יהיו מדוכאים באופן לא מודע כשייחשפו לשיתופו. מצבם של החסידים משתנה על פי מצבו של המנהיג. מהותו הפנימית של עובד היא מה שהוא מבטא, ועבודתה של רוח הקודש משתנה תכופות על פי מצבו של האדם. אלוהים עובד על פי חווייתו של האדם והוא אינו כופה דברים על האדם, אלא בא אל האדם בדרישות על פי המסלול הרגיל של חווייתו. פירוש הדבר הוא ששיתופו של האדם נבדל מדבר האל. שיתופו של האדם מבטא את חווייתו וזווית מבטו האישיים ומביע את מה שהוא רואה וחווה על בסיס עבודת האל. לאחר שאלוהים עובד או מדבר, בני האדם אחראים לגלות את מה שעליהם להנהיג או להיווכח בו ואז למסור זאת לחסידיהם. לפיכך עבודתו של האדם מייצגת את היווכחותו ואת נוהגו. כמובן, עבודה זאת מתערבבת בלקחים וחוויית אנושיים, או במחשבות אנושיות. בלי קשר לאופן בו עובדת רוח הקודש, בין שהיא עובדת על בני אדם ובין שעל האל בהתגלמותו כבשר ודם, העובדים הם תמיד אלה שמבטאים את זהותם. אף על פי שרוח הקודש היא שעובדת, העבודה מושתתת על מהותו הטבעית של האדם, משום שרוח הקודש לא עובדת ללא תשתית. במילים אחרות, העבודה לא מתבצעת יש מאין, אלא נעשית תמיד בהתאם לנסיבות בפועל ומצבים אמיתיים. רק כך ניתן לחולל שינוי בטבעו של האדם ורק כך ניתן לשנות את תפיסותיו הישנות ואת רעיונותיו הישנים. מה שאדם מבטא הוא מה שהוא רואה וחווה ומה שהוא יכול לדמיין. אפילו אם מדובר בדוקטרינות או בתפיסות, חשיבתו של האדם יכולה להפנים זאת. יהיה גודלה של עבודת האדם אשר יהיה, הוא לא יכול לחרוג מהיקפה של חוויית האדם, מה שהאדם רואה או מה שהאדם יכול לדמיין או לתפוס. הדברים שאלוהים מבטא הם מהותו של אלוהים עצמו והם מחוץ להישג ידו של האדם. כלומר, הם מחוץ להישג ידה של חשיבת האדם. אלוהים מבטא את עבודתו, שהיא הובלת האנושות כולה, והדבר לא נוגע כלל לפרטי החוויה האנושית, אלא נוגע לתוכנית הניהול של אלוהים. האדם מבטא את חווייתו בעוד אלוהים מבטא את חווייתו – החוויה הזו היא טבעו הפנימי והיא מחוץ להישג ידו של האדם. חווייתו של האדם היא הדברים שראה והידע שצבר בהתבסס על ביטוי האל את חווייתו. הראייה והידע האלה קרויים חווייתו של האדם. הם מתבטאים על יסוד טבעו הפנימי של האדם

ואיכותו בפועל, ולכן הם קרויים הווייתו של האדם. האדם מסוגל לשתף את מה שהוא חווה ורואה. הוא לא מסוגל לשתף דברים שהוא לא חווה או ראה, או שהבנתם נמצאת מחוץ להישג ידו. כלומר, הוא לא יכול לשתף את הדברים שלא טמונים בחובו. אם הדברים שהאדם מבטא אינם דברים שהוא חווה, מדובר בדמיונו או בדוקטרינה. בסיכומו של עניין, אין כל אמת בדבריו. אם מעולם לא נגעתם בדברים של החברה, לא תוכלו לשתף בבירור את קשרי הגומלין המורכבים של החברה. אם אין לכם משפחה אבל אחרים מדברים על ענייני משפחה, לא תוכלו להבין את רוב דבריהם. לכן, מה שאדם משתף והעבודה שהוא עושה מייצגים את הווייתו הפנימית. אם מישהו משתף את מה שהוא מבין באשר לייסורים ומשפט, אבל אתם לא חוויתם את הדברים האלה, לא תעזו להכחיש את ידיעותיו, ועל אחת כמה וכמה לא תהיו בטוחים במאת האחוזים. הסיבה לכך היא שהדברים שהוא משתף הם דברים שמעולם לא חוויתם, דברים שמעולם לא ידעתם, ואינכם יכולים לדמיין אותם. אתם רק יכולים לשאוב מהידע שלו נתיב עתידי הנוגע לייסורים ומשפט. אך הנתיב הזה יכול לשמש רק כהבנה המתבססת על דוקטרינה, והוא לא יכול להחליף את ההבנה שלכם, וקל וחומר שהוא לא יכול להחליף את חווייתכם. יכול להיות שתחשבו שהדברים שהוא אומר נכונים למדי, אך כשתחוו את הדברים על בשרכם, תגלו שהם לא מעשיים מבחינות רבות. יכול להיות שתרגישו שחלק מהידע שאתם שומעים לא מעשי כלל, ותהגו בדעתכם בשלב זה תפיסות שונות בנושא, ובסופו של דבר תקבלו את הידע בעל כורחכם. אך כשתחוו את הדברים על בשרכם, הידע שהגיתם תפיסות שונות לגביו יהפוך לאופן שבו אתם נוהגים. ככל שתנהגו כך יותר, כך תבינו יותר את הערך והפירוש האמיתיים של דבריו. לאחר שחוויתם את הדברים, תוכלו לדבר על הידע שאמור להיות לכם בכל הנוגע לדברים שחוויתם. בנוסף, תוכלו גם להבחין בין בני האדם שהידע שלהם אמיתי ומעשי לבין אלה שהידע שלהם מבוסס על דוקטרינה והוא חסר ערך. אם כן, השאלה אם הידע שאתם מבטאים בדבריכם עולה בקנה אחד עם האמת תלויה מאוד בשאלה אם חוויתם אותו על בשרכם. כשיש אמת בחווייתכם, הידע שלכם מעשי ובעל ערך. באמצעות החוויה, תוכלו לזכות בהבחנה ובתובנה, להעמיק את הידע שלכם ולהעצים את החוכמה וההיגיון בריא בהתנהלותכם. הידע שמבטאים בני אדם שהאמת אינה בידם הוא דוקטרינה, גם אם הוא רם ונישא. אמנם ייתכן שבן האדם הזה חכם מאוד בכל הנוגע לעניינים גשמיים, אך הוא לא יוכל לבצע הבחנות בענייני הרוח. הסיבה לכך היא שבני אדם כאלה לא חוו על בשרם עניינים רוחניים. אלו הם בני אדם שאינם נאורים בענייני הרוח, אשר לא מבינים את הרוח. יהיה אשר יהיה היבט הידע שאתם מדברים עליו, כל עוד מדובר בהווייתכם, זוהי חווייתכם האישית והידע האמיתי שלכם. הדברים שעליהם מדברים בני האדם שכל דבריהם הם דוקטרינה, כלומר אלה שהאמת והמציאות אינן בידיהם, יכולים להיחשב גם הם להווייתם של בני האדם האלה, משום שהדוקטרינה שלהם נובעת רק מהגות עמוקה ומהרהור עמוק בדעתם. אך זוהי בכל זאת דוקטרינה בלבד, והיא אינה אלא פרי דמיונם! חוויותיהם של בני אדם מסוגים שונים מייצגות את הדברים הטמונים בקרבם. כל בני האדם נעדרים החוויה הרוחנית לא יכולים לדבר על ידיעת האמת, או על ידע נכון בנוגע לדברים רוחניים מסוגים שונים. מה שאדם מבטא הוא מהותו הפנימית – בזאת אין ספק. מי שמעוניין בידע לגבי דברים רוחניים ולגבי האמת זקוק לחוויה אמיתית. אם אתם לא יכולים לדבר בבירור על היגיון בריא הקשור בחיים האנושיים, כמה גרועה תהיה יכולתכם לדבר בבירור על עניינים של רוח? למי שיכול להוביל כנסייה, להעניק חיים לבני אדם ולהיות שליח בני האדם חייבות להיות חוויות בפועל, וחייבות להיות הבנה נכונה של עניינים של רוח, הערכה נכונה וחוויה נכונה

של האמת. רק אנשים כאלה כשירים להיות העובדים או השליחים המובילים את הכנסיות. אחרת, הם יכולים רק להיות חסידים כפחותים שבבני האדם, ואינם יכולים להוביל, וקל וחומר שהם לא יכולים להיות שליחים המסוגלים להעניק חיים לבני אדם. זאת מפני שתפקידם של שליחים הוא לא לרוץ או להילחם, אלא לתמוך בחייהם של בני אדם ולהוביל שינויים בטבע האנושי. זהו תפקיד שיבצעו אלה שימונו לשאת באחריות כבדה ולא דבר שכל אדם יכול לעשות. רק בני אדם בעלי הוויה של חיים יכולים לקחת על עצמם עבודה כזו, כלומר בני אדם שחוו את האמת. לא כל מי שיכול לוותר או לברוח או מוכן לבזבז יכול לקחת על עצמו עבודה כזו. אנשים שלא חוו את האמת כלל, שלא נגזמו או נשפטו, לא מסוגלים לבצע עבודה כזו. אנשים שלא חוו דבר, כלומר אנשים ללא מציאות, לא מסוגלים לראות את המציאות בבירור משום שהם עצמם נעדרים הוויה מההיבט הזה. לכן לא זאת בלבד שאדם כזה לא מסוגל לבצע את עבודת ההובלה, אלא שהוא גם הוא יהיה מושא סילוק אם לא תהיה לו אמת במשך זמן רב. הראייה שאתם מדברים עליה יכולה להוכיח את הקשיים שחוויתם בחייכם, ויכולה להוכיח מה היו הדברים שעליהם נענשתם ומה היו העניינים שבגללם יוסרתם. הדבר נכון גם בניסיונות: הדברים שיש לזכך באדם, שבהם הוא לוקה, הם הדברים שהאדם חווה והדברים שיש לאדם דרכים עבורם. למשל, אם אדם סובל מתסכולים בנישואים, רוב הזמן הוא ישתף, "תודה לאל, השבח לאל, עליי להשביע את רצון לבו של אלוהים ולהציע את כל חיי כקורבן, להניח את נישואי לגמרי בידיו של אלוהים. אני מוכן למסור את חיי לאלוהים." באמצעות השיתוף, ניתן לייצג את כל מה שטמון בקרבו של בן אדם ואת מה שהוא. קצב הדיבור של בן אדם, עוצמת קולו, עניינים כאלה שאינם קשורים בחוויה, לא יכולים לייצג את מה שיש לו ואת מה שהוא. הם רק יכולים ללמד אם אופיו טוב או רע, או אם טבעו טוב או רע, אך לא ניתן להסיק מכך אם יש לו חוויות. יכולת ההתבטאות של בן האדם, מיומנות הדיבור שלו וקצב הדיבור שלו הם רק עניינים של תרגול והם לא יכולים להחליף חוויה. כשאתם מדברים על חוויותיכם האישיות, אתם משתפים את הדברים שאתם מייחסים להם חשיבות ואת כל הדברים הטמונים בקרבכם. הדיבור שלי מייצג את הווייתי, אך מה שאני אומר הוא מחוץ להישג ידו של האדם. מה שאני אומר אינו הדבר שהאדם חווה, ואינו דבר שהאדם יכול לראות; הוא גם לא דבר שהאדם יכול לגעת בו, אבל הוא מי שאני. יש כאלה שרק מכירים בכך שאני משתף את מה שחוויתי, אבל לא מבינים שזהו ביטוי ישיר של רוח האל. כמובן, הדברים שאני אומר הם הדברים שחוויתי. אני הוא זה שמבצע את עבודת הניהול מזה למעלה מששת אלפים שנה. חוויתי הכל מראשית בריאת האנושות ועד היום. איך ייתכן שלא אוכל לדבר על כך? בכל הנוגע לאופיו של האדם, ראיתי אותו בבירור, ואני צופה בו מזה זמן רב. איך ייתכן שלא אוכל לדבר על כך בבירור? מכיוון שראיתי בבירור את מהותו של האדם, אני כשיר לייסר את האדם ולשפוט אותו, מפני שכל בני האדם באו ממני, אך הושחתו בידי השטן. כמובן, אני כשיר גם להעריך את העבודה שעשיתי. גם אם לא התגלמותי כבשר ודם היא שמבצעת את העבודה הזאת, זוהי ההבעה הישירה של רוח האל, וזה מה ששייך לי ומה שאני. לפיכך, אני כשיר לבטא זאת ולבצע את העבודה שעליי לבצע. הדברים שהאדם אומר הם הדברים שהוא חווה. אלה הדברים שהוא ראה, הדברים שדעתו יכולה להבין והדברים שחושיו יכולים להרגיש. אלה הדברים שהאדם יכול לשתף. הדברים שאומר האל בהתגלמותו כבשר ודם הם הביטוי הישיר של רוח האל, והם מבטאים את העבודה שביצעה רוח האל. הבשר והדם לא חוו זאת ולא ראו זאת, אך הם עדיין מבטאים את הווייתו של אלוהים, משום שמהותם של הבשר והדם היא רוח האל, והיא מבטאת את עבודתה של רוח האל. אף על פי

שהעבודה נמצאת מחוץ להישג ידם של הבשר והדם, זוהי העבודה שכבר מבצעת רוח האל. לאחר ההתגלמות, באמצעות הבעתם של הבשר והדם, אלוהים מאפשר לבני האדם להכיר את הווייתו של אלוהים, ומתיר לבני האדם לראות את טבעו של אלוהים ואת העבודה שהוא עשה. עבודתו של האדם מאפשרת לבני אדם להבין טוב יותר במה עליהם להיווכח, ומה עליהם להבין. עבודתו כוללת בהובלת בני אדם לכדי הבנה וחוויה של האמת. עבודתו של האדם היא לתמוך בבני אדם, ואילו עבודתו של אלוהים היא לפלס נתיבים חדשים ולפתוח תקופות חדשות עבור האנושות, ולגלות לבני אדם את מה שבני תמותה אינם יודעים, ובכך לאפשר להם להכיר את טבעו של אלוהים. עבודתו של אלוהים היא להוביל את כלל האנושות.

עבודת רוח הקודש עניינה לאפשר לבני אדם להפיק תועלת. היא מתמקדת בחינוך בבני האדם. אין עבודה שלא מועילה לבני אדם. בלי קשר לעומקה או שטחיותה של האמת, ובלי קשר לאיכותו של מי שמקבל את האמת, כל מה שעושה רוח הקודש מועיל לבני האדם. אך עבודתה של רוח הקודש לא יכולה להיעשות ישירות – עליה לעבור דרך בני האדם המשתפים פעולה עם אלוהים. רק כך ניתן להשיג את תוצאות עבודתה של רוח הקודש. כמובן, כאשר זוהי עבודתה הישירה של רוח הקודש, היא לא מהולה כלל, אך כאשר היא עוברת דרך האדם, היא מעורבת בדברים רבים ואינה עוד עבודתה המקורית של רוח הקודש. כך משתנה האמת בדרגות שונות. חסידים לא מקבלים את הפירוש המקורי של רוח הקודש, אלא שילוב בין עבודתה של רוח הקודש לבין החוויה והידע של האדם. החלק מעבודתה של רוח הקודש שמקבלים החסידים הוא נכון. החוויה והידע של האדם שמתקבלים הם שונים, משום שהעובדים שונים. מרגע שעובדים זוכים בנאורות ובהכוונה של רוח הקודש, הם מבססים את חווייתם העתידית על הנאורות וההכוונה האלה. בחוויות האלה משולבות דעתו של האדם וחוויותיו, וכן ההוויה האנושית. ובעקבות זאת הם זוכים בידע או בראייה שבהם עליהם לזכות. כך מתקיים הנוהג לאחר שהאדם חווה את האמת. האופן הזה לקיום הנוהג לא תמיד זהה משום שלבני אדם שונים יש חוויות שונות, והדברים שבני האדם חווים הם שונים. כך, אותה נאורות של רוח הקודש מביאה לידע שונה ונוהג שונה מפני שמי שזוכה בנאורות הוא אדם שונה. יש כאלה שעושים טעויות קלות במהלך ניהולם, ואילו אחרים עושים טעויות משמעותיות, ויש כאלה שעושים רק טעויות. הסיבה לכך היא שלבני אדם שונים יש כושר הבנה שונה, ושלבני אדם שונים יש גם איכות שונה בפועל. יש אנשים שמבינים דבר מה באופן אחד לאחר ששמעו מסר, ויש אנשים שמבינים זאת באופן אחר לאחר ששמעו אמת. יש כאלה שחורגים במעט, ואחרים לא מבינים כלל את הפירוש האמיתי של האמת. לפיכך, האופן שבו בן אדם מבין זאת הוא האופן שבו הוא יוביל אחרים. זוהי האמת לאמיתה, מפני שעבודתו היא רק ביטוי של הווייתו. בני האדם שמובלים בידי אלה שמבינים את האמת כראוי יזכו גם הם להבין את האמת כראוי. אפילו אם יש בני אדם שהבנתם מכילה שגיאות, הם מעטים מאוד ולא לכל בני האדם יהיו שגיאות. בני אדם שמובלים בידי אלה שהבנתם את האמת מכילה שגיאות ישגו ללא ספק. בני האדם האלה ישגו במלוא מובן המילה. רמת הבנת האמת בקרב חסידים תלויה במידה רבה בעובדים. כמובן, האמת מאלוהים היא נכונה וחסרת שגיאות, והיא ודאית לחלוטין. עם זאת, העובדים אינם צודקים לחלוטין ואי-אפשר לומר שהם מהימנים לגמרי. אם לעובדים ישנה דרך מאוד מעשית להנהיג את האמת, גם לחסידים תהיה דרך להנהיג. אם לעובדים אין דרך להנהיג את האמת אלא רק דוקטרינה, לחסידים לא תהיה מציאות כלל. איכותם ואופיים של החסידים קבועים מלידה ואינם קשורים לעובדים. אך המידה שבה חסידים מבינים את האמת ומכירים את אלוהים

תלויה בעובדים (זה המצב רק עבור אנשים מסוימים). אופיו של עובד יהיה גם אופיים של החסידים שהוא מוביל. מה שעובד מבטא הוא הווייתו שלו, ללא סייגים. הדרישות שהוא מציב לחסידיו הן הדברים שהוא עצמו מוכן להשיג או הדברים שהוא יכול להשיג. רוב העובדים מציבים לחסידיהם דרישות בהתבסס על מה שהם עושים בעצמם, אף על פי שישנן דרישות רבות שבני האדם לא יכולים למלא כלל. הדברים שבני האדם לא יכולים להשיג הופכים למשוכה בדרך להיווכחותם.

הרבה פחות טעויות נופלות בעבודתו של מי שעבר גיזום ומשפט. והביטוי של עבודתו הרבה יותר מדויק. מי שמסתמך בעבודתו על טבעיותו עושה טעויות משמעותיות למדי. יש טבעיות רבה מדי בעבודתם של בני אדם שלא הפכו למושלמים, וזוהי משוכה משמעותית לעבודתה של רוח הקודש. אפילו מי שניחן מטבעו בתנאים לעבודה חייב לעבור גיזום ומשפט כדי שיהיה מסוגל לבצע את עבודת האל. אם הוא לא יעבור משפט כזה, גם אם עבודתו תיעשה היטב, הוא לא יוכל לעלות בקנה אחד עם עקרונותיה של האמת, וזו תהיה רק טבעיות וטוב אנושי. כשאנשים שעברו גיזום ומשפט מבצעים את עבודת האל, עבודתם מדויקת יותר מעבודתו של מי שלא נשפט. מי שלא עבר משפט מבטא רק את הבשר והדם האנושיים ואת המחשבות האנושיות, יחד עם הרבה בינה אנושית וכישרונות אנושיים מולדים. זהו לא ביטוי מדויק מצד האדם של עבודת האל. בני אדם שיצמדו בעקבות אדם כזה יעשו זאת משום איכותם המולדת. משום שאדם כזה מבטא יותר מדי דברים שהאדם ראה וחווה, אשר כמעט מנותקים מכוונתו המקורית של אלוהים, ויותר מדי חורגים ממנה, עבודתו של אדם כזה לא יכולה למשוך בני אדם אל אלוהים, אלא רק אליו. לכן מי שלא עבר שיפוט וייסורים אינו כשיר לבצע את עבודתו של אלוהים. עבודתו של עובד כשיר יכולה להעלות בני אדם על דרך הישר ולאפשר להם להעמיק יותר באמת. העבודה שהוא עושה יכולה להביא בני אדם אל אלוהים. בנוסף, העבודה שהוא עושה יכולה להשתנות מאדם לאדם, והיא לא כפופה לכללים, ולכן היא מאפשרת לאנשים שחרור וחירות. יתרה מזאת, הם יכולים לצמוח בהדרגה בחייהם, ולהעמיק יותר ויותר באמת. עבודתו של עובד בלתי כשיר רחוקה מאוד מעמידה בדרישות – עבודתו היא טיפשית. הוא יכול רק לגרום לבני אדם לציית לכללים, דרישותיו שונות מאדם לאדם והוא לא עובד על פי צרכיהם האמיתיים של בני האדם. בעבודה כזו יש יותר מדי כללים ודוקטרינות, והיא לא יכולה להקנות בבני אדם מציאות או נוהג רגיל המוביל לצמיחה בחיים. עבודה כזו יכולה רק לאפשר לבני אדם לקיים כמה כללים חסרי ערך. הכוונה כזו יכולה רק להוליך שולל. אדם כזה מוביל אתכם להיות כמוהו. הוא יכול להקנות בכם את מה ששייך לו ואת מה שהוא. כדי לזהות אם מי שמוביל אותם כשיר, על חסידים להתבונן בנתיב ההובלה ובתוצאות העבודה ולבדוק אם חסידיו של אדם זה מקבלים עקרונות העולים בקנה אחד עם האמת ואם הם מקבלים דרכי נוהג המאפשרות להם לעבור שינוי. עליכם להבחין בין סוגי העבודה השונים המיועדים לבני אדם מסוגים שונים, ולא להיות חסידים טיפשים. הדבר מתנגש עם היווכחותכם. אם אתם לא מסוגלים לזהות מי מובל על ידי אדם שיש לו נתיב ומי מובל על ידי אדם שאין לו נתיב, יהיה קל לשטות בכם. כל הדברים הללו נוגעים ישירות לחיים שלכם. יש יותר מדי טבעיות בעבודתם של בני אדם שלא הפכו למושלמים – יותר מדי רצון אנושי מעורבב בעבודה הזו. הווייתם היא טבעיות, תכונותיהם המולדות, לא החיים לאחר התמודדות או המציאות לאחר שינוי מהותי. איך יכול אדם כזה לתמוך במי שעוסק בחיפוש אחר חיים? החיים המקוריים של האדם הם הבינה או הכישרון המולדים שלו. בינה כזו או כישרון כזה רחוקים למדי מדרישותיו המדויקות של אלוהים מן האדם. אם בן אדם

לא הופך למושלם, וטבעו המושחת לא נגזם ולא טופל, יהיה פער רחב בין מה שהוא מבטא לבין האמת. בדברים שהוא יבטא יתערבבו דברים מעורפלים כגון דמיונו, חווייתו החד-צדדית וכו'. יתרה מכך, בלי קשר לאופן שבו הוא עובד, בני האדם מרגישים שאין מטרה כללית או אמת שכל בני האדם יוכלו להיווכח בה. רוב הדרישות המוצבות בפני בני האדם דורשות מהם לעשות דברים שהם מעבר ליכולתם, כדג מחוץ למים. כך עובד הרצון האנושי. טבעו המושחת של האדם, מחשבותיו ותפיסותיו מחלחלים לכל חלקי גופו. האדם לא נולד עם אינסטינקט להנהיג את האמת, וגם אין לו אינסטינקט להבין את האמת ישירות. כשמביאים בחשבון גם את טבעו המושחת של האדם, כשאדם טבעי כזה עובד, האין זו הפרעה? אך לבן אדם שהפך למושלם יש חוויה של האמת שבני האדם צריכים להבין וידיעה של טבעם המושחת, ולכן הדברים המעורפלים והבלתי מציאותיים בעבודתו פוחתים בהדרגה. כך האמת שהוא מבטא נעשית מדויקת יותר וגם מציאותית. בפרט, המחשבות בדעתו של האדם חוסמות את עבודתה של רוח הקודש. לאדם יש דמיון עשיר והיגיון סביר, וכן חוויה קודמת של התמודדות בעניינים. אם הדברים האלה לא עוברים גיזום ותיקון, הם כולם משוכות עבור העבודה. לפיכך עבודתו של אדם לא יכולה להגיע לרמה המדויקת ביותר, והדבר נכון בפרט במקרה של עבודתם של בני אדם שלא הפכו למושלמים.

לעבודתו של האדם יש טווח ומגבלות. בן אדם אחד מסוגל לעשות רק עבודה של שלב מסוים ולא מסוגל לבצע את עבודת התקופה כולה – אחרת הוא יוביל בני אדם לכללים. עבודתו של אדם יכולה להתייחס אך ורק לפרק זמן מסוים או לשלב מסוים. זאת משום שיש טווח לחווייתו של אדם. לא ניתן להשוות את עבודתו של אדם לעבודתו של אלוהים. דרכי הנוהג של אדם וידיעתו את האמת חלים כולם על טווח מסוים. אי-אפשר לומר שהנתיב שבו צועד האדם הוא לחלוטין רצונה של רוח הקודש, שכן רוח הקודש יכולה רק להפוך אדם לנאור, אך לא למלא אותו לגמרי. הדברים שהאדם יכול לחוות נמצאים כולם בטווח האנושיות הרגילה ולא יכולים לחרוג מטווח המחשבות שבדעת אנושית רגילה. כל מי שיש לו ביטוי מעשי חווה בטווח הזה. כשהוא חווה את האמת, זו תמיד חוויה של חיים אנושיים רגילים תחת הנאורות של רוח הקודש, ולא חוויה החורגת מחיים אנושיים רגילים. הוא חווה את האמת בזכות הנאורות שרוח הקודש העניקה לו על בסיס חייו האנושיים. יתרה מזאת, האמת הזו שונה מאדם לאדם, ועומקה קשור למצבו של האדם. ניתן רק לומר שהנתיב שבו הם צועדים הוא חייו האנושיים הרגילים של אדם העוסק בחיפוש האמת, ושזהו הנתיב שבו צועד אדם רגיל שרוח הקודש הפכה אותו לנאור. אי-אפשר לומר שהנתיב שבו הוא צועד הוא הנתיב שבה צועדת רוח הקודש. בחוויה האנושית הרגילה, מפני שבני האדם המחפשים את האמת לא זהים זה לזה, עבודתה של רוח הקודש גם היא אינה זהה. בנוסף, משום שהסביבות שהם חווים וטווחי החוויה שלהם אינם זהים, בגלל הערכוב בין דעתם ומחשבותיהם, חווייתם היא חוויה מהולה במידה כזו או אחרת. כל אדם מבין אמת על פי מצבו האישי השונה. הבנתו את המשמעות האמיתית של האמת אינה מלאה, משום שהוא מבין רק היבט אחד או רק היבטים ספורים של האמת. הטווח שבו האדם חווה את האמת מבוסס תמיד על מצבו של האדם ולכן הוא שונה מאדם לאדם. כך הידע שמביעים אנשים שונים בנוגע לאותה אמת אינו זהה. כלומר תמיד יש מגבלות לחווייתו של אדם, והיא לא יכולה לייצג באופן מלא את רצונה של רוח הקודש. בנוסף לכך, אין לתפוס את עבודתו של האדם כעבודתו של אלוהים, אפילו אם מה שאדם מבטא קרוב מאוד לרצונו של אלוהים, ואפילו אם חווייתו של אדם קרובה מאוד לעבודה של רוח הקודש שבה

היא הופכת את בני האדם למושלמים. האדם יכול להיות רק משרתו של אלוהים ורק לעשות את העבודה שאלוהים מפקיד בידיו. האדם יכול רק להביע את הידע מתוך הנאורות שמעניקה לו רוח הקודש והאמיתות שסיפקו לו חוויותיו האישיות. האדם לא כשיר והוא לא נהנה מהתנאים הדרושים כדי לשמש כשופרה של רוח הקודש. הוא לא רשאי לומר שעבודתו של האדם היא עבודת אלוהים. האדם כפוף לעקרונות העבודה של בני האדם, ולכל אדם יש חוויות שונות וכל אדם נמצא במצב שונה. עבודתו של בן אדם כוללת את כל החוויות הנובעות מהנאורות שמעניקה רוח הקודש. החוויות האלה יכולות לייצג רק את חווייתו של האדם, והן לא מייצגות את חווייתו של אלוהים או את רצונה של רוח הקודש. לפיכך, אי-אפשר לומר שהנתיב בו פוסע האדם הוא הנתיב שבו צועדת רוח הקודש, משום שעבודתו של האדם לא יכולה לייצג את עבודת האל, ועבודתו של האדם וחווייתו הן לא הרצון המלא של רוח הקודש. עבודתו של אדם עלולה להפוך לכפופה לכללים, ושיטת עבודתו עלולה להיות מוגבלת לטווח מצומצם וכך העבודה לא תוכל להוביל בני אדם לדרך חופשית. רוב החסידים חיים בתוך טווח מצומצם, וגם אופן חווייתם מוגבל בטווח מצומצם. חווייתו של אדם תמיד מוגבלת וגם שיטת עבודתו מוגבלת לסוגים ספורים ולא ניתן להשוות אותה לעבודתה של רוח הקודש או לעבודתו של אלוהים עצמו. זאת משום שבסופו של דבר, חווייתו של האדם מוגבלת. בלי קשר לאופן שבו מבצע האל את עבודתו, היא לא כפופה לכללים. בלי קשר לאופן שבו היא מתבצעת, היא לא מוגבלת לדרך אחת. עבודתו של אלוהים לא כפופה לכללים בכלל, אלא יוצאת לאור באופן חופשי. בלי קשר לכמות הזמן שהאדם מקדיש לאלוהים, הוא לא יכול לסכם חוקים המנחים את עבודתו של אלוהים. אף שעבודת האל שיטתית, היא תמיד מתבצעת בדרכים חדשות, ותמיד יש בה התפתחויות חדשות שנמצאות מחוץ להישג ידו של האדם. במהלך פרק זמן מסוים, יכולים להיות לאלוהים סוגים שונים של עבודה ודרכים שונות של הובלה. בכך ניתנות לבני האדם תמיד הזדמנויות חדשות להיווכח ולהשתנות. אי-אפשר לגלות את החוקים המושלים בעבודתו של אלוהים מפני שהוא תמיד עובד בדרכים חדשות. רק כך חסידי האל נמנעים מכללים. עבודת האל עצמו תמיד נמנעת מתפיסותיהם של בני האדם ואף נאבקה בהן. רק מי שצועד בעקבות אלוהים ועוסק בחיפוש האל בלב שלם יכול לחולל שינוי בטבעם ולחיות חיים חופשיים שאינם כפופים לכללים כלשהם או מוגבלים בתפיסות דתיות כלשהן. הדרישות שמציבה עבודת האדם לבני האדם מבוססות על חווייתו שלו ועל מה שהוא עצמו מסוגל להשיג. הרף של הדרישות האלה מוגבל לטווח מסוים ושיטות הנוהג גם מוגבלות מאוד. לכן חסידים חיים באופן לא מודע בתחומי הטווח המוגבל הזה, ובחלוף הזמן, שיטות הנוהג האלה הופכות לכללים ולטקסים. אם בן אדם שאלוהים לא הפך למושלם באופן אישי ושאלוהים לא שפט הוא זה שמוביל את העבודה של פרק זמן מסוים, כל חסידי יהפכו לאנשי דת ולמומחים בהתנגדות לאלוהים. לפיכך, אם מישוהו כשיר להובלה, עליו להיות אדם שאלוהים שפט ואשר מוכן להפוך למושלם. מי שלא נשפט, גם אם עבודתה של רוח הקודש בידיו, מביע אך ורק דברים מעורפלים ולא מציאותיים. עם הזמן, הוא יוביל בני אדם לכללים מעורפלים ועל-טבעיים. העבודה שאלוהים מבצע לא עולה בקנה אחד עם בשרו ודמו של האדם. היא לא עולה בקנה אחד עם מחשבותיו של האדם ואף סותרת את תפיסותיו. לא מעורבב בה צבע דתי מעורפל. תוצאותיה של עבודת האל נמצאות מחוץ להישג ידו של בן אדם שאלוהים לא הפך למושלם ומחוץ להישג ידה של חשיבתו של האדם.

קל מאוד לאדם לבצע עבודה במסגרת דעתו. למשל, כמרים ומנהיגים בעולם הדתי נשענים על כישרונותיהם

ותפקידיהם בביצוע עבודתם. בן אדם שיצמדו בעקבותיהם במשך זמן רב יידבקו בכישרונותיהם ויושפעו ממהותם במידה מסוימת. הם מתמקדים בכישרונות, ביכולות ובידע של בני אדם והם קשובים לדברים על-טבעיים מסוימים ולדוקטרינות עמוקות רבות שאינן מציאותיות (הדוקטרינות המעמיקות האלה כמובן אינן ניתנות להשגה). הם לא מתמקדים בשינויים בטבעם של בני האדם, אלא באימון בני האדם להטיף ולעבוד, ובשיפור הידע של בני האדם והדוקטרינות הדתיות העשירות שלהם. הם לא מתמקדים במידה שבה משתנה טבעם של בני האדם, או במידה שבה בני האדם מבינים את האמת. הם לא עוסקים במהותם של בני האדם, וקל וחומר שהם לא מנסים להכיר את המצבים הרגילים והחריגים של בני האדם. הם לא סותרים את תפיסותיהם של בני האדם או חושפים אותן, וקל וחומר שהם לא מתקנים את פגמיהם או את שחיתותם. רוב בני האדם הצועדים בעקבותיהם משרתים בשימוש בכישרונותיהם הטבעיים, ומה שהם מבטאים הוא ידע ואמת דתית מעורפלת שאין להם נגיעה למציאות ולא מסוגלים להעניק חיים לבני אדם. למעשה, מהות עבודתם היא טיפוח כישרונות – טיפוחו של בן אדם חסר כל לבוגר סמינר כשרוני, שלאחר מכן ייצא לעבוד ולהוביל. לאחר ששת אלפים שנה של עבודת האל, האם תוכלו למצוא בה חוקים כלשהם? בעבודה שמבצע האדם קיימים כללים ומגבלות רבים והמוח האנושי דוגמטי מדי. לכן מה שהאדם מבטא הוא ידע מסוים והבנות מסוימות מתוך כל חוויותיו. האדם לא מסוגל לבטא דבר פרט לכך. חוויותיו של האדם או הידע שלו לא נובעים מכישרונותיו המולדים או מהאינסטינקטים שלו; הם נובעים מהכוונת האל, הרועה אותם באופן ישיר. לאדם יש רק האיבר המקבל את הרעייה הזו אך לא האיבר המאפשר להביע ישירות את מהי אלוהות. האדם לא מסוגל להיות המקור, אלא רק כלי הקיבול המקבל מים מהמקור. זהו האינסטינקט האנושי, האיבר שצריך להיות לאדם בהיותו בן אנוש. אם בן אדם מאבד את האיבר המקבל את דבר האל ומאבד את האינסטינקט האנושי, בן האדם הזה מאבד גם את הדבר היקר ביותר ומאבד את חובתו של אדם שנברא. אם לבן אדם אין כל ידע או חוויה באשר לדבר האל או לעבודתו, בן האדם הזה מאבד את חובתו – את החובה המוטלת עליו כיציר נברא – ומאבד את כבודו כיציר נברא. האינסטינקט של אלוהים הוא לבטא את מהותה של האלוהות, בין שכבשר ודם ובין שישירות כרוח האל – זו כהונתו של אלוהים. האדם מבטא את החוויות שלו עצמו או את הידע שלו (כלומר מבטא את מהותו) במהלך עבודת האל או אחריה – זהו האינסטינקט של האדם וחובתו של האדם וזה מה שעליו להשיג. אף על פי שהבעתו של האדם פחותה לאין שיעור ממה שמביע אלוהים, ואף על פי שיש כללים רבים במה מביע האדם, על האדם למלא את החובה שעליו למלא ולעשות את שעליו לעשות. האדם צריך לעשות את כל שביכולתו כדי למלא את חובתו ולא צריכים להיות לו סייגים כלל.

לאחר עבודה של שנים, האדם יסכם חוויה כלשהי של שנות העבודה וכן את החוכמה והכללים שצבר. מי שעובד במשך זמן רב יודע כיצד לחוש בתנועתה של עבודת רוח הקודש, יודע מתי רוח הקודש עובדת ומתי היא שובתת מעבודתה, יודע איך לשתף כשהוא נושא עול ומודע למצב הרגיל של עבודת רוח הקודש ולמצב הרגיל של צמיחתם של בני אדם בחיים. כזה הוא בן אדם שעבד שנים ומכיר את עבודתה של רוח הקודש. מי שעבד זמן רב מדבר בביטחון ובמתירות; גם כשאין לו מה לומר, הוא שלו. בפנים, הוא יכול להמשיך להתפלל לחפש את עבודת רוח הקודש; הוא מנוסה בעבודה. בן אדם שעבד זמן רב, למד לקחים רבים וצבר חוויות רבות, אוצר בתוכו דברים רבים שחוסמים את עבודתה של רוח הקודש. זהו פגם הנובע מעבודתו ארוכת-הטווח. בן אדם שזה עתה החל

לעבוד לא למד לקחים אנושיים או צבר חוויות אנושיות, ובפרט הוא לא מבין איך עובדת רוח הקודש. עם זאת, במהלך עבודתו הוא לומד בהדרגה לחוש איך עובדת רוח הקודש, והוא נעשה מודע למה שעליו לעשות כדי לזכות בעבודתה של רוח הקודש וכיצד לגעת בנקודות החיוניות אצל אחרים. הוא לומד את הידע השגור שמי שעובד אמור לדעת. עם הזמן, הוא מכיר את החוכמה והידע השגור הנוגעים לעבודה, כפי שהוא מכיר את כף ידו. נדמה שהוא משתמש בהם בקלות בעבודתו. עם זאת, כשרוח הקודש משנה את אופן עבודתה, הוא ממשיך לדבוק בידע הקודם שלו בנוגע לעבודה ולכללי העבודה הישנים, והוא יודע מעט מאוד על תנועת העבודה החדשה. שנים של עבודה שבהן הוא היה מלא בנוכחותה ובהכוונתה של רוח הקודש מעניקות לו עוד ועוד לקחים וחוויות מעבודתו. מתוכם הוא מתמלא בביטחון עצמי שאינו גאווה. במילים אחרות, הוא מרוצה למדי מעבודתו שלו, ומסופק מאוד מהידע השגור שרכש באשר לעבודתה של רוח הקודש. בפרט, הדברים שאחרים לא רכשו או לא הבינו ממלאים אותו בביטחון עצמי רב אף יותר. נראה כי עבודתה של רוח הקודש שבקרב לא תדעך לעולם, בעוד אחרים אינם כשירים להעדפה הזו. רק בני אדם כמוהו, שעברו שנים ושערכם השימושי ניכר, כשירים לכך. הדברים האלה הופכים למכשול אדיר כשהוא נדרש לקבל את העבודה החדשה של רוח הקודש. אפילו אם יוכל לקבל את העבודה החדשה, זה לא יקרה בן לילה. אין ספק שהוא יעבור קשיים ומהמורות רבים בטרם הוא יוכל לקבלה. ניתן לתקן את המצב הזה רק באופן הדרגתי, לאחר טיפול בתפיסותיו הקודמות ולאחר שטבעו הקודם נשפט. בלי לעבור את השלבים האלה, הוא לא יותר ולא יקבל בקלות את התורה החדשה ואת העבודה החדשה שאינן תואמות את תפיסותיו הקודמות. זה הדבר שהכי קשה לטפל בו באדם, וקשה לשנות אותו. כעובד, אם הוא יכול גם להבין את עבודתה של רוח הקודש וגם לסכם את תנועתה, והוא גם יכול לא לתת לחוויית עבודתו להגביל אותו ולקבל עבודה חדשה לאור העבודה הישנה, הוא אדם חכם ועובד כשיר. לרוב, בני אדם עובדים כמה שנים אך הם לא יכולים לסכם את חוויית עבודתם, או שהם מנועים מקבלת העבודה החדשה לאחר שסיכמו את חוויית עבודתם ואת החוכמה שרכשו, והם לא יכולים להבין היטב או לטפל נכון בעבודה הישנה ובעבודה החדשה. ממש קשה לטפל בבני אדם! כך קורה לרובכם. מי שחוה שנים של עבודת רוח הקודש מתקשה לקבל את העבודה החדשה ותמיד מלא בתפיסות שקשה לו להרפות מהם, ואילו אדם שזה עתה החל לעבוד חסר את הידע השגור הנוגע לעבודה ואפילו לא יודע איך להתמודד עם העניינים הכי פשוטים. אתם ממש קשים! אלו שבאמתחתם בכירות כלשהי כה גאים ויהירים עד ששכחו מאין באו. הם תמיד בזים לאנשים צעירים יותר, אך הם לא מסוגלים לקבל את העבודה החדשה ולא מסוגלים להרפות מהתפיסות שצברו ושמרו לעצמם במשך השנים. אף שהצעירים הבורים האלה מסוגלים לקבל מעט מעבודתה החדשה של רוח הקודש ואף שהם חדורי התלהבות, הם תמיד מתבלבלים ולא יודעים מה לעשות כשהם נתקלים בבעיות. למרות התלהבותם, הם בורים מדי. יש להם רק ידע מועט על עבודת רוח הקודש והם לא מסוגלים להשתמש בו בחייהם; זוהי בדוקטרינה בלבד, ואין בה כל תועלת. יש יותר מדי בני אדם כמוכם. מהו מספרם של אלה הראויים לשימוש? מהו מספרם של אלה שיכולים להישמע לנאורותה של רוח הקודש ולמלא את רצון האל? נראה שאלו מכם שהיו חסידי האל עד עתה היו ממושמצים מאוד, אך למעשה לא ויתרתם על תפיסותיכם, ואתם עדיין מחפשים בכתבי הקודש, מאמינים בערפול או משוטטים בין תפיסות. אף אחד לא מנסה לחקור בזהירות את העבודה הממשית של היום, או להעמיק בה. אתם מקבלים את הדרך של היום אך עדיין מחזיקים בתפיסותיכם הישנות. מה תוכלו להרוויח עם אמונה כזאת? אפשר

לומר שחבויים בכך תפסות רבות שלא התגלו, ואתם בסך הכל מתאמצים להפליא להסתירן, ואתם לא חושפים אותן בקלות. אתם לא מקבלים את העבודה החדשה בכנות ולא מתכננים לוותר על תפסותיכם הישנות. יש לכם תורות חיים רבות מדי ומצערות מדי. אתם לא מוותרים על תפסותיכם הישנות ואתם מתמודדים באי-רצון עם העבודה החדשה. לבכם זדוני מדי, ואתם פשוט לא מפנימים את שלביה של העבודה החדשה. האם לא-יוצלחים שכמותכם יכולים לעשות את עבודת הפצת הבשורה? האם אתם מסוגלים לקחת על עצמכם את עבודת הפצתה בתבל כולה? הנהגים האלה שלכם מונעים מכם לשנות את טבעכם ולהכיר את אלוהים. אם תמשיכו כך, אין ספק שתסולקו.

עליכם ללמוד כיצד להבדיל בין עבודת האל לעבודת האדם. מה אתם יכולים לראות מעבודתו של האדם? עבודתו של האדם כוללת רכיבים רבים מחווייתו של האדם ומה שהאדם מביע הוא מהותו. גם עבודתו של אלוהים מביעה את מהותו, אך מהותו של אלוהים שונה ממהותו של האדם. מהותו של האדם מייצגת את חווייתו ואת חייו (הדברים שאדם חווה או נתקל בהם בחייו, או תורות החיים שבה הוא מחזיק), ובני אדם החיים בסביבות שונות מביעים ישויות שונות. את התשובות לשאלות אם יש לכם חויות חברתיות, וכיצד אתם חיים וחווים במשפחתכם בפועל ניתן לזהות בדברים שאדם מביע. לעומת זאת, מתוך עבודתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם, אי-אפשר לזהות אם יש לו חויות חברתיות. אלוהים מודע היטב למהותו של האדם והוא יכול לחשוף כל מיני נוהגים השייכים לכל מיני בני אדם. הוא אפילו טוב יותר בחשיפת טבע אנושי מושחת והתנהגות מרדנית. הוא לא חי בקרב בני האדם הארציים, אבל הוא מודע לאופיים של בני התמותה ולכל שחיתויותיהם של בני האדם הארציים. כזה הוא אלוהים. אף שהוא לא מתעסק בעולם, הוא מכיר את הכללים לעיסוק בעולם, משום שהוא מבין לגמרי את האופי האנושי. הוא יודע על עבודתה של רוח האל, שעין האדם לא תראה ואוזנו לא תשמע, הן בהווה והן בעבר. בכך כלולה חוכמה שאינה תורת חיים, ופלאים שהאדם מתקשה לתפוס. זוהי מהותו של אלוהים, הגלויה לבני האדם אך גם נסתרת מהם. הוא לא מביע את מהותו של בן אדם יוצא מגדר הרגיל, אלא את התכונות וההווה הפנימיות של רוח האל. הוא לא נוסע ברחבי העולם אבל הוא יודע עליו הכל. הוא יוצר קשר עם "דמויי-האדם" הנעדרים כל ידע או תובנה, אך הוא מביע דברים המתעלים על ידע ועל דבריהם של בני אדם דגולים. הוא חי בקרב קבוצה של בני אדם אטומים וקהי חושים, חסרי אנושיות ושאנים מבינים את המוסכמות האנושיות ואת החיים האנושיים. עם זאת, הוא יכול לבקש מהאנושות להביא לידי ביטוי את האנושות הרגליה, ובו בזמן לחשוף את האנושיות השפלה והנמוכה של האנושות. כל אלה הם מהותו, המרוממת יותר מזו של כל בן אדם בשר ודם. אין לו צורך בחוויה של חיי חברה מסובכים, מגושמים ומטונפים כדי לבצע את העבודה שעליו לבצע, וכדי לחשוף את מהותה של האנושות המושחתת. חיי החברה המטונפים לא מחנכים את בשרו ודמו. עבודתו ודבריו רק חושפים את מרדנותו של האדם, אבל הם לא מספקים לאדם את החוויה והלקחים הנחוצים כדי להתמודד עם העולם. אלוהים לא צריך לחקור את החברה או את משפחתו של האדם, כשהוא מעניק לאדם חיים. חשיפתו של האדם ושיפוטו אינם מהווים ביטוי לחויותיו של אלוהים כבשר ודם. אלוהים עושה זאת כדי לחשוף את רשעותו של האדם לאחר שמזה זמן רב הכיר את מרדנותו של האדם ואת שחיתותה של האנושות. העבודה שאלוהים מבצע נעשית רק כדי לגלות לאדם את טבעו, ולבטא את חווייתו. רק אלוהים יכול לעשות את העבודה הזאת – זה לא דבר שאדם בשר ודם מסוגל לבצע. בכל הנוגע לעבודתו של אלוהים, האדם לא יכול להבין את אישיותו

של אלוהים. האדם גם לא מסוגל לסווג את אלוהים כיציר נברא בהתבסס על עבודתו. גם מהותו של אלוהים מונעת מסיווגו כיציר נברא. האדם יכול רק להחשיב את אלוהים כלא-אנושי, אבל הוא לא יודע באיזו קטגוריה לשים את אלוהים. לכן האדם נאלץ לשים אותו בקטגוריה של אלוהים. יש היגיון מסוים בסיווג זה מצד האדם, מכיוון שאלוהים ביצע עבודה רבה בקרב בני האדם שהאדם לא מסוגל לעשות.

העבודה שמבצע אלוהים לא מייצגת את חוויית הבשר והדם. העבודה שמבצע האדם מייצגת את חווייתו של בן האדם המסוים. כולם מדברים על חווייתם האישית. אלוהים יכול לבטא את האמת ישירות, ואילו האדם יכול רק לבטא את החוויה המקבילה לאחר שהוא חווה את האמת. לעבודתו של אלוהים אין כללים, והיא לא כפופה לאילוץ זמן או למגבלות גיאוגרפיות. אלוהים יכול לבטא את מהותו בכל עת ובכל מקום. אלוהים עובד כראות עיניו. עבודתו של האדם כפופה לתנאים ולהקשר, אחרת הוא לא מסוגל לעבוד ולא מסוגל להביע את הכרתו את אלוהים או את חווייתו את האמת. עליכם רק להשוות את ההבדלים ביניהם כדי לדעת אם מדובר בעבודתו של אלוהים עצמו או בעבודתו של אדם. אם אין עבודה שאלוהים עשה בעצמו, אלא רק עבודה של האדם, אתם פשוט תדעו שתורתם של בני האדם היא נעלה, מעבר ליכולתו של כל אחד אחר. נימת הדיבור שלהם, העקרונות שלפיהם הם מטפלים בעניינים, או אורח עבודתם היציב והמנוסה, הם מעבר להישג ידם של אחרים. כולכם מעריצים אנשים כאלה, שאנושיותם נעלה, אבל אתם לא מסוגלים לראות מתוך עבודתו של אלוהים ומתוך דבריו עד כמה נעלה אנושיותו. במקום זאת, אלוהים הוא רגיל, וכשהוא עובד, הוא רגיל ואמיתי, אבל הוא גם לא ניתן להערכה מדויקת על ידי בני תמותה, ולכן בני האדם רוחשים כלפיו יראה כלשהי. ייתכן שחווייתו של בן אדם מסוים בעבודתו רמה במיוחד, או שדמיונו והיגיונו רמים במיוחד ואנושיותו טובה במיוחד – התכונות האלה יכולות אמנם לזכות בהערצתם של בני אדם, אך הן לא יעוררו בהם מורא ופחד. כל בני האדם מעריצים את מי שמסוגל לעבוד ואת מי שניחן בחוויה עמוקה במיוחד ויכול להנהיג את האמת אבל אנשים כאלה לא יכולים לעולם לעורר מורא – רק הערצה וקנאה. עם זאת, בני אדם שחוו את עבודתו של אלוהים לא מעריצים את אלוהים, אלא מרגישים שעבודתו נמצאת מעבר להישג ידו של האדם, שהיא נשגבת מבינתם, ושהיא רעננה ונפלאה. כשבני אדם חווים את עבודתו של אלוהים, הדבר הראשון שהם יודעים לגביו הוא שהוא נשגב מבינתם, חכם ונפלא. הם יראים אותו באופן לא מודע, ומרגישים את המסתורין בעבודה שהוא עושה, שהיא מעבר להישג ידה של התפיסה האנושית. בני אדם רק מעוניינים להיות מסוגלים לעמוד בדרישותיו ולהשביע את רצונו. הם לא שואפים להתעלות עליו, משום שהעבודה שאלוהים מבצע חורגת מגבולות חשיבתו ודמיונו של האדם, והאדם לא יכול לבצע אותה במקומו. אפילו האדם עצמו לא מכיר את מגרעותיו שלו, ואילו אלוהים פתח נתיב חדש, ובא כדי להכניס את האדם לעולם חדש ויפה יותר, כדי שהאנושות תזכה להתקדמות חדשה והתחלה חדשה. מה שאדם חש כלפי אלוהים אינו הערצה, או ליתר דיוק, אינו הערצה בלבד. חווייתו העמוקה ביותר של האדם היא מורא ואהבה וההרגשה שאלוהים אכן נפלא. הוא עושה עבודה שהאדם לא יכול לעשות ואומר דברים שהאדם לא יכול לומר. בני אדם שחוו את עבודתו של אלוהים תמיד חווים הרגשה שלא ניתן לתאר. בני אדם עם חוויות עמוקות אוהבים את אלוהים במיוחד. הם תמיד מרגישים את חביבותו, והם מרגישים שעבודתו כה חכמה ונפלאה, ובכך נוצרת בקרבם עוצמה אינסופית. לא מדובר בפחד או באהבה וכבוד המתעוררים לפרקים, אלא בתחושה עמוקה של חמלתו של אלוהים ושל סובלנותו כלפי האדם. עם זאת, בני אדם שחוו את הייסורים והשיפוט בידי אלוהים

מרגישים שהוא נשגב וחסין לכל פגיעה. אפילו בני אדם שחוו חלק ניכר מעבודתו של אלוהים לא מסוגלים לתפוס אותו. כל בני האדם היראים אותו באמת יודעים שעבודתו לא עולה בקנה אחד עם תפיסותיהם של בני האדם, אלא תמיד סותרת אותן. אלוהים לא זקוק להערצתם המלאה של בני אדם או להתמסרותם למראית עין, אלא ליראה אמיתית ולהתמסרות אמיתית. בחלק מה גדול מעבודתו, כל מי שיש לו חוויה אמיתית חש כלפי אלוהים יראה, הנעלית על הערצה. בני אדם ראו את טבעו של אלוהים עקב עבודת הייסורים והשיפוט שלו, ולפיכך הם יראים אותו בלבם. אלוהים נועד לעורר יראה וציות, משום שהווייתו וטבעו אינם זהים לאלה של יציר נברא, אלא מתעלים על הווייתו וטבעו של יציר נברא. אלוהים הוא יציר שלא נברא, ורק אלוהים ראוי ליראה ולהתמסרות; האדם אינו כשיר לשם כך. לכן כל בני האדם שחוו את עבודתו והכירו אותו באמת חשים כלפיו יראה. לעומת זאת, מי שלא מרפה מתפיסותיו על אלוהים, כלומר מי שפשוט לא רואה בו אל, לא חש כלפיו יראה בכלל. אף שבני אדם כאלה צועדים בעקבות אלוהים, הם לא נכבשים משום שהם מרדנים מעצם אופיים. אלוהים עושה את העבודה הזו כדי להביא למצב שבו כל יציר נברא יוכל לירוא את הבורא, לעבוד אותו ולהתמסר לריבונותו ללא תנאי. זו התוצאה הסופית המיועדת של כלל עבודתו. אם בני אדם שחוו עבודה כזו לא יראים את אלוהים כהוא זה, ואם מרדנותם משכבר לא משתנה כלל, הרי שבני האדם האלה יסולקו. אם גישתו של בן אדם כלפי אלוהים היא הערצה בלבד, או כבוד מרוחק, אך כלל לא אהבה, הרי שזהו בן אדם שלבו לא מסוגל לאהוב את אלוהים ואדם כזה לא יוכל להפוך למושלם. אם לא די בכמות כזו אדירה של עבודה כדי לזכות באהבתו האמיתית של בן האדם, הדבר מלמד שבן האדם הזה לא זכה באלוהים והוא לא באמת עוסק בחיפוש האמת. בן אדם שלא אוהב את אלוהים לא אוהב את האמת ולכן הוא לא יכול לזכות באל, וקל וחומר שהוא לא יכול לזכות באישורו של אלוהים. אנשים שכאלו, ללא קשר לאופן שבו הם חווים את עבודת רוח הקודש, וללא קשר לאופן שבו הם חווים את השיפוט, עדיין אינם יכולים להעריך את אלוהים. אלה הם אנשים שאופיים אינו ניתן לשינוי, ושטבעם מרושע במידה קיצונית. כל בני האדם שאינם יראים את אלוהים יסולקו ויהיו מושא לענישה. הם ייענשו בדיוק כמו אלה שעושים מעשים מרושעים, ויסבלו אפילו יותר מאלה שעשו מעשים חוטאים.

הכרת שלושת השלבים של עבודת האל היא הנתיב להכרת האל

עבודת ניהול האנושות נחלקת לשלושה שלבים, ופירוש הדבר הוא שעבודת הושעת האנושות נחלקת לשלושה שלבים. שלושת השלבים האלה לא כוללים את עבודת בריאת העולם – אלה הם שלושת השלבים של העבודה בעידן החוק, עידן החסד ועידן המלכות. עבודת בריאת העולם הייתה עבודת יצירת האנושות כולה. זו לא הייתה עבודת הושעת האנושות ואין לה כל קשר לעבודת הושעת האנושות, מפני שכאשר העולם נברא, השטן טרם השחית את האנושות, ולכן לא היה צורך בביצוע עבודת הושעת האנושות. עבודת הושעת האנושות החלה רק כאשר האנושות הושחתה על ידי השטן, ולכן עבודת ניהול האנושות החלה גם היא רק כאשר האנושות הושחתה. במילים אחרות, ניהול אלוהים את האדם החל כתוצאה מעבודת הושעת האנושות ולא נבע מעבודת בריאת העולם.

רק לאחר שהאנושות קיבלה על עצמה טבע מושחת, החלה עבודת הניהול להתקיים, ולכן עבודת ניהול האנושות כוללת שלושה חלקים, ולא ארבעה שלבים או ארבעה עידינים. זוהי הדרך הנכונה היחידה להתייחס לאופן שבו אלוהים מנהל את האנושות. כשהעידן האחרון יגיע לקצו, עבודת ניהול האנושות תגיע לסיומה הגמור. חתימת עבודת הניהול פירושה שעבודת הושעת האנושות כולה הושלמה לגמרי ושהאנושות הגיעה לסוף דרכה. אלמלא עבודת הושעת האנושות כולה, עבודת ניהול האנושות לא הייתה קיימת ולא היו שלושה שלבי עבודה. דווקא בגלל הסתאבותה של האנושות ומשום שהאנושות זקוקה לישועה בדחיפות, יהיה השלים את בריאת העולם והחל בעבודה של עידן החוק. רק אז החלה עבודת ניהול האנושות, ופירוש הדבר שרק אז החלה עבודת הושעת האנושות. "ניהול האנושות" אין פירושו הכוונת חיי האנושות שנבראה זה לא מכבר על פני האדמה (כלומר, אנושות שטרם הושחתה). במקום זאת, פירוש הדבר הוא הושעת אנושות שהשטן השחית, כלומר, שינוי האנושות המושחתת הזו. זה הפירוש של ניהול האנושות. עבודת הושעת האנושות לא כוללת את עבודת בריאת העולם, ולכן עבודת ניהול האנושות לא כוללת את עבודת בריאת העולם אלא רק את שלושה שלבי עבודה הנפרדים מבריאת העולם. כדי להבין את עבודת ניהול האנושות, יש צורך במודעות להיסטוריה של שלושת שלבי העבודה – אלה הדברים שכולם צריכים להיות מודעים אליהם כדי לזכות בישועה. כברואי אל, עליכם להכיר בכך שאלוהים ברא את האדם ועליכם להכיר במקור שחיתותה של האנושות ומעבר לכך, עליכם להכיר בתהליך ישועתו של האדם. אם אתם יודעים איך להתנהל רק על פי דוקטרינה כדי למצוא חן בעיני אלוהים, אך אין לכם שמץ של מושג איך אלוהים מושיע את האנושות או מה מקור שחיתותה של האנושות, הרי שזה מה שחסר לכם כברואי אל. אסור לכם להסתפק בהבנה של האמיתות שניתן להנהיג תוך התעלמות מהטווח הרחב יותר של עבודת הניהול של אלוהים – אם זה המצב, אתם יותר מדי דוגמטיים. שלושת שלבי העבודה הם הסיפור האמיתי של האופן שבו אלוהים מנהל את האדם, המקור לבשורת התבל כולה והתעלומה הגדולה ביותר עבור האנושות, והם גם היסוד להפצת הבשורה. אם תתמקדו רק בהבנת אמיתות פשוטות שנוגעות לחייכם ולא תדעו כלום על הדבר הזה, התעלומה האדירה ביותר והחזיון האדיר ביותר, הרי שחייכם דומים למוצר פגום שניתן רק להתבונן בו, הלא כן?

אם האדם מתרכז רק בנוהג ורואה בעבודתו של אלוהים ובידע האנושי דברים משניים, הרי שהוא חכם לגבי זוטות אך טיפש לגבי דברים ברומו של עולם, הלא כן? עליכם לדעת את הדברים שעליכם לדעת ועליכם להנהיג את הדברים שעליכם להנהיג. רק כך תהיו בני אדם שיודעים כיצד לעסוק בחיפוש האמת. כשיבוא היום ותפיצו את הבשורה, אם תוכלו לומר רק שאלוהים הוא אל גדול וצודק, שהוא האל העליון, אל שאף אדם דגול לא משתווה אליו ואל שאין נשגב ממנו... אם תוכלו לומר רק את הדברים השוליים והשטחיים האלה ולא תהיו מסוגלים כלל להגיד דברים בעלי חשיבות חיונית ובעלי ערך, אם לא יהיה לכם דבר לומר על הכרת האל או על עבודת האל, ויתרה מזאת, אם לא תוכלו להסביר את האמת או לספק את מה שהאדם לא ניחן בו, הרי שבני אדם כמוכם לא מסוגלים למלא היטב את חובתם. נשיאת עדות על אלוהים והפצת הבשורה על המלכות אינן עניין פשוט. ראשית עליכם להיות מצוידיים באמת ובחזיונות שיש להבין. כשהחזיונות האלה והאמת על ההיבטים השונים של עבודת האל ברורים לכם, אתם מתחילים להכיר בלבכם את עובדת האל, ויהיו אשר יהיו מעשיו של אלוהים – בין שהוא מזכך את האדם ובין שהוא שופט אותו משפט צדק – יש לכם תשתית של החזיון האדיר

ביותר ויש לכם האמת הנכונה להנהגה, ותהיו מסוגלים להיות חסידים אל עד הסוף. עליכם לדעת שתהיה אשר תהיה עבודתו של אלוהים, מטרתה לא משתנה, לב לבה של עבודתו של אלוהים לא משתנה, ורצונו עבור האדם לא משתנה. גם אם דבריו יהיו חמורים וגם אם הסביבה תהיה מסוכנת, עקרונות עבודתו לא ישתנו וכוונתו בהושעת האדם לא תשתנה. למעט ההתגלות בסופו של האדם או ייעודו של האדם, ולמעט העבודה בשלב הסופי או העבודה של שימת קץ לכלל תוכנית הניהול של אלוהים, ולמעט הזמן שבו אלוהים מכין את האדם, עבודתו של אלוהים לא תשתנה: היא תמיד תהיה הושעת האנושות. זה צריך להיות יסוד אמונתכם באלוהים. מטרתם של שלושת שלבי העבודה היא הושעת האנושות כולה – כלומר הושעה מלאה של האדם מתחמומו של השטן. אף שלכל אחד משלושת שלבי העבודה יש תכלית שונה וחשיבות שונה, כל אחד מהם הוא חלק מעבודת הושעת האנושות, וכל אחד מהם הוא עבודת ישועה שונה המתבצעת על צרכי האנושות. מרגע שתהיו מודעים למטרתם של שלושת השלבים האלה של העבודה, תהיו מודעים לאופן שיש להעריך בו את חשיבותו של כל שלב בעבודה ותכירו באופן שבו יש לפעול כדי לספק את רצונו של אלוהים. אם תוכלו להגיע לשלב הזה, החזיון הזה, הגדול מכל, יהפוך ליסוד אמונתכם באלוהים. אל תחפשו רק דרכי נוהג קלות או אמיתות עמוקות, אלא שלבו חזיונות ונוהג כדי שגם יהיו אמיתות שניתן להנהיג וגם ידע המבוסס על חזיונות. רק כך תהיו בני אדם שעוסקים בחיפוש האמת באופן בלעדי.

שלושת שלבי העבודה הם עיקר ניהולו המלא של אלוהים והם מבטאים את טבעו של אלוהים ואת מה שאלוהים הינו. מי שלא מכיר את שלושת שלבי עבודתו של אלוהים לא מסוגל להבין איך אלוהים מבטא את טבעו, הוא לא מכיר את חוכמת עבודתו של אלוהים והוא לא מגלה את הדרכים הרבות שבהן אלוהים מושיע את האנושות ואת רצונו של אלוהים עבור האנושות כולה. שלושת שלבי העבודה מלאים בביטוי עבודת הושעת האנושות. מי שלא מכיר את שלושת שלבי העבודה לא יגלה את מבחר השיטות והעקרונות של עבודת רוח הקודש. מי שרק יכול לדבוק בדוקטרינה שנותרה משלב אחד בעבודה ללא כל גמישות הוא אדם שמצמצם את אלוהים לדוקטרינה ושאמונתו באלוהים מעורפלת ולא בטוחה. בני אדם כאלה לעולם לא יזכו בישועת האל. רק שלושת שלבי עבודתו של אלוהים יכולים לבטא באופן מלא את כלל טבעו של אלוהים ולבטא לגמרי את כוונתו של אלוהים להושיע את האנושות כולה ואת כלל התהליך של הושעת האנושות. זוהי הוכחה שאלוהים הביס את השטן וזכה באנושות, זוהי הוכחה של ניצחונו של אלוהים וזהו ביטוי של כלל טבעו של אלוהים. מי שמבין רק שלב אחד מתוך שלושת שלבי עבודתו של אלוהים מכיר רק חלק מטבעו של אלוהים. בתפיסתו של האדם, קל לשלב אחד בעבודה להפוך לדוקטרינה – כך סביר שהאדם יקבע כללים לגבי אלוהים, והאדם משתמש בחלק היחיד הזה מטבעו של אלוהים כייצוג לכלל טבעו של אלוהים. יתרה מזאת, הדבר משלב מרכיבים רבים מדמיונו של האדם וכך חוסר הגמישות מכניס את טבעו, הווייתו וחוכמתו של אלוהים וכן את עקרונות עבודתו של אלוהים לסדר של מגבלות. האדם מאמין שאם אלוהים היה כך וכך בעבר, הוא יישאר ללא שינוי לנצח נצחים ולעולם לא ישתנה. רק מי שמכיר ומבין את שלושת שלבי העבודה יכול להכיר את אלוהים באופן מלא ומדויק. לכל הפחות, הוא לא יתחם את אלוהים כאלוהיהם של בני ישראל או של העם היהודי והוא לא יראה בו אל שיהיה לנצח על הצלב למען האדם. אם אתם מכירים את אלוהים רק משלב אחד בעבודתו, הכרתכם פגומה מדי. הכרתכם היא רק טיפה בים. אם לא כך הדבר, איך ייתכן שהממסד הדתי השמרני ממסמר את אלוהים לצלב בעודו בחיים? הסיבה לכך היא שהאדם

מכניס את אלוהים לסדר של מגבלות מסוימות, הלא כן? בני אדם רבים מתנגדים לאלוהים ומפריעים לעבודתה של רוח הקודש מפני שהם לא מכירים את עבודתו העשירה ומגוונת של אלוהים, ויתרה מכך, הם עושים זאת מפני שיש להם רק קמפוצץ של ידע ודוקטרינה המאפשרים להעריך את עבודתה של רוח הקודש. האין זה כך? על אף שחוויותיהם של בני אדם כאלה הן שטחיות, הם יהירים ומפונקים באופיים והם בזים לעבודתה של רוח הקודש, מתעלמים מתפיסותיה של רוח הקודש ויתרה מזאת, הם משתמשים בטיעונים הישנים והשוליים שלהם כדי לאמת את עבודתה של רוח הקודש. הם גם מעמידים פנים ומאמינים לגמרי בהשכלתם ולמדנותם ומאמינים לגמרי שהם מסוגלים לנסוע ברחבי העולם. בני אדם כאלה הם אלה שרוח הקודש מתעבת ודוחה, הלא כן? הם יסולקו לפני העידן החדש, הלא כן? בני האדם המתייצבים בפני אלוהים ומתנגדים לו בגלוי הם אנשים עלובים וקצרי ראייה שבסך הכל מנסים להוכיח כמה הם נבונים, הלא כן? הם מנסים לכבוש את ה"אקדמיה" העולמית כשבידם רק ידע זעום על ספרי הקודש; הם מנסים להפוך את כיוון עבודתה של רוח הקודש ומשתדלים לגרום לה להתאים את עצמה להלך המחשבה שלהם עצמם כשהם יכולים ללמד בני אדם רק דוקטרינה שטחית; הם כל כך קצרי ראייה שהם מנסים לראות במבט חטוף אחד 6,000 שנים של עבודת האל. בני האדם האלה אינם ניחנים בשום היגיון! למעשה, ככל שבן אדם מכיר את אלוהים יותר טוב, כך הוא פחות ממהר למתוח ביקורת על עבודתו. יתר על כן, בן אדם כזה ממעט לדבר על הכרתו את עבודת האל כיום, אך הוא הביקורת שלו לא נחפזת. ככל שבני אדם מכירים פחות את אלוהים, כך הם יותר יהירים ובעלי ביטחון עצמי מופרז יותר וכך הם מצהירים יותר הצהרות מיותרות על הווייתו של אלוהים. עם זאת, הם מדברים רק על תיאוריה ולא מציעים הוכחות אמיתיות. בני אדם כאלה הם חסרי כל ערך. בני אדם שרואים בעבודתה של רוח הקודש משחק הם קלי דעת! בני אדם שלא נזהרים כשהם נתקלים בעבודה החדשה של רוח הקודש, שמדברים ללא הרף, שממהרים למתוח ביקורת, שמשלחים רסן מהאינסטינקט הטבעי שלהם להתכחש לנכונותה של עבודתה של רוח הקודש וכן מעליבים אותה ומחללים את קדושתה – בני אדם כה גסי רוח אינם מבינים כהוא זה את עבודתה של רוח הקודש, הלא כן? יתרה מזאת, האין הם יהירים, גאווניים מטבעם ובלתי ניתנים לשליטה? אפילו אם יום יבוא ובני האדם האלה יקבלו את עבודתה החדשה של רוח הקודש, אלוהים עדיין לא יסבול אותם. לא רק שהם מזלזלים במי שעובד עבור אלוהים, אלא שהם גם מחללים את קדושתו של אלוהים עצמו. בני אדם פזיזים כאלה לא יזכו למחילה, ובין שבעידן הזה ובין שבעידן הבא, הם ירקבו בגיהנום לנצח נצחים! בני אדם גסי רוח ומפונקים כאלה מעמידים פנים שהם מאמינים באלוהים וככל שהם ממשיכים לעשות זאת, כך סביר יותר שהם פוגעים בצווים המנהליים של אלוהים. כל בני האדם היהירים האלה שהם חסרי מעצורים מיסודם ומעולם לא נשמעו לאיש צועדים בנתיב הזה, הלא כן? הם מתנגדים לאלוהים כל יום ביומו, מתנגדים לאלוהים שהוא תמיד חדש ולעולם אינו ישן, הלא כן? כיום, עליכם להבין מדוע אתם חייבים להכיר את שלושת שלבי עבודתו של אלוהים. הדברים שאני אומר מועילים לכם והם לא סתם דיבור ריק מתוכן. אם תקראו אותם כאדם שמתפעל מיופי הפרחים תוך רכיבה על סוס, כל מאמצי יהיו לשווא, הלא כן? כל אחד מכם צריך להכיר את אופיו שלו. רובכם מנוסים בהתפלמסות – אתם מסוגלים לתת תשובות לשאלות תיאורטיות בקלות, אך אין לכם דבר להשיב לשאלות הנוגעות למהות. עד היום, אתם ממשיכים ליהנות משיחות קלות דעת, אתם לא מסוגלים לשנות את האופי הישן שלכם ורובכם לא מתכוונים לשנות את אופן עיסוקכם על מנת לזכות באמת נעלה יותר – אתם לא חיים את חייכם בלב שלם. כיצד מסוגלים

בני אדם כאלה להיות חסידים של אלוהים עד הסוף? אפילו אם תגיעו לקצה הנתיב, כיצד זה יועיל לכם? מוטב שתשנו את תפיסותיכם לפני שיהיה מאוחר מדי – או שעיסוקכם יהיה ישר ואמיתי או שתוותרו כבר עכשיו. עם הזמן, תהפכו לטפילים – האם אתם מוכנים למלא תפקיד כה עלוב ונחות?

שלושת שלבי העבודה הם תיעוד של כלל עבודתו של אלוהים, הם תיעוד של האופן שבו אלוהים מושיע את האנושות והם לא פרי דמיון. אם אתם באמת רוצים לחפש הכרה של כלל טבעו של אלוהים, עליכם להכיר את שלושת שלבי העבודה שאלוהים מבצע, ויתר על כן, אסור לכם להחסיר אף שלב. זה המעט שמי שמחפש להכיר את אלוהים נדרש להשיג. האדם עצמו לא יכול להכיר את אלוהים באמת לבדו. זה לא דבר שהאדם יכול לדמיין בעצמו וזו לא התוצאה של משוא פנים מיוחד מצד רוח הקודש כלפי בן אדם מסוים. כמקום זאת, זוהי הכרה שמופיעה לאחר שהאדם חווה את עבודתו של אלוהים וזוהי הכרה של אלוהים שמופיעה רק לאחר חוויית העובדות של עבודתו של אלוהים. לא ניתן להגיע להכרה כזו מתוך גחמה והיא לא דבר שניתן ללמוד. היא קשורה הדוקות לחוויה אישית. האופן שבו אלוהים מושיע את האנושות נמצא בלב לבם של שלושת שלבי העבודה, אך עבודת הישועה כוללת מספר אמצעים ושיטות עבודה שבאמצעותם מתבטא טבעו של אלוהים. זה הדבר שהכי קשה לאדם לזהות וזה דבר שקשה לאדם להבין. הפרדת העידנים, שינויים בעבודתו של אלוהים, שינויים במיקום העבודה, שינויים בנמען העבודה וכן האלה – כל אלה כלולים בשלושת שלבי העבודה. בפרט, השינויים בשיטת העבודה של רוח הקודש, השינויים בטבעו, צלמו, שמו וזהותו של אלוהים, וכן שינויים נוספים הם כולם חלק משלושת שלבי העבודה. שלב אחד בעבודה יכול לייצג רק חלק אחד, והוא מוגבל לטווח מסוים. הוא לא קשור להפרדת העידנים או לשינויים בעבודתו של אלוהים, ועל אחת כמה וכמה שהוא לא קשור להיבטים אחרים. זוהי עובדה מובנת מאליה בבירור. שלושת שלבי העבודה הם כלל עבודת הושעת האנושות בידי אלוהים. על האדם להכיר את עבודתו של אלוהים ואת טבעו של אלוהים בעבודת הישועה, וללא העובדה הזו, הכרתכם את אלוהים תהיה ריקה מתוכן ותהיה הרהורי סרק ותו לא. הכרה כזו לא יכולה לשכנע את האדם או לכבוש אותו; הכרה כזו לא עולה בקנה אחד עם המציאות והיא לא האמת. היא יכולה להיות שופעת מאוד ונעימה לאוזן, אך אם היא לא תואמת את טבעו הפנימי של אלוהים, אלוהים לא יחוס עליכם. לא רק שהוא לא ישבח את הכרתכם, אלא שהוא יעניש אתכם על היותכם חוטאים שחיללו את קדושתו. דברי הכרת האל לא נאמרים בקלות ראש. גם אם אתם ערמומיים וקלי לשון, וגם אם דבריכם יכולים להחיות את המתים ולהמית את החיים, אתם לא תדעו בין ימינכם ושמאלכם בכל הנוגע לדיבור על הכרת האל. אלוהים הוא לא מישהו שניתן למתוח עליו ביקורת בחופזה, להלל אותו כבדרך אגב, או להשמיץ אותו בשוויון נפש. אתם מהללים כל אחד, אך אתם מתקשים למצוא את המילים המתאימות לתיאור מוסריותו ואדיבותו של אלוהים וזה מה שלומד כל מפסידן. אפילו שיש מומחים רבים לשפות המסוגלים לתאר את אלוהים, הדיוק שבו הם מתארים אותו הוא רק מאית מהאמת שמבטאים בני אדם השייכים לאלוהים שניחנים באוצר מילים מוגבל אך בניסיון עשיר. לפיכך, אפשר לומר שהכרת האל טמונה בדיוק ובמציאות ולא בשימוש מחוכם במילים או באוצר מילים עשיר, ושהידע של האדם והכרת האל אינם קשורים זה לזה כלל. הלקח של הכרת האל נעלה יותר מכל תחומי המדע של האנושות. זה לקח שרק מעטים מאוד מבני האדם שמחפשים להכיר את אלוהים יכולים ללמוד, ולא כל אדם מוכשר יכול ללמוד אותו. על כן, אסור לכם לראות בהכרת האל ובעיסוק בחיפוש האמת דברים שאפילו ילד יכול להשיג. אולי חיי המשפחה לכם מוצלחים

מאוד, ואולי הקריירה לכם או הנישואים שלכם מוצלחים, אך בכל הנוגע לאמת והלקח של הכרת האל, אין לכם דבר ולא השגתם דבר. אפשר לומר שהנהגת האמת היא דבר שקשה לכם מאוד לעשות ושהכרת האל היא בעיה אפילו חמורה יותר. זה הקושי שלכם, וזה גם הקושי האנושות כולה ניצבת בפניו. בין בני האדם שהגיעו להישגים מסוימים בדרך להכרת האל, כמעט אין כאלה שהגיעו ליעד. האדם לא יודע מה פירוש הדבר להכיר את אלוהים, והוא לא יודע מדוע הכרחי להכיר את אלוהים או איזו מידה של הכרה נחשבת להכרה של אלוהים. זה מה שכל כך מבלבל את האנושות וזו למעשה החידה הגדולה ביותר שהאנושות ניצבת בפניה. איש לא מסוגל להשיב על השאלה הזו ואיש לא מוכן להשיב על השאלה הזו, מפני שעד כה, אף בן אנוש לא הצליח כלל בלמידה על העבודה הזו. אולי כשחידת שלושת שלבי העבודה תתגלה לאנושות, יופיעו בזה אחר זה בני אדם מוכשרים המכירים את אלוהים. כמובן, אני מקווה שכך יהיה ומעבר לכך, אני בעיצומה של העבודה הזו ואני מקווה לראות את הופעתם של עוד בני אדם מוכשרים כאלה בעתיד הקרוב. הם יהפכו לאלה שנושאים עדות על קיומם של שלושת שלבי העבודה האלה, וכמובן, הם גם יהיו הראשונים שיישאו עדות על שלושת שלבי העבודה האלה. אם לא יהיו בני אדם מוכשרים כאלה ביום שבו עבודתו של אלוהים תגיע לקצה, או שיהיו רק אחד או שניים כאלה, והם יהיו מוכנים באופן אישי שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם יהפוך אותם למושלמים, הרי שאין דבר יותר מטריד ומצער מזה – על אף שזה רק התרחיש של המצב הגרוע ביותר. כך או כך, אני בכל זאת מקווה שבני האדם שבאמת עוסקים בחיפושים יוכלו לזכות בברכה הזו. מאז ראשית הזמן, מעולם לא הייתה עבודה כזו – יוזמה כזו מעולם לא התרחשה לאורך היסטוריית ההתפתחות האנושית. אם אתם באמת תוכלו להימנות על הראשונים שיכירו את אלוהים, הרי שזה יהיה הכבוד הרם ביותר בקרב כל הברואים, הלא כן? האם יהיה ברוא בקרב האנושות שאלוהים ישבח יותר? לא קל לבצע עבודה כזו, אך בסופו של דבר היא בכל זאת תזכה לגמול. בלי קשר למגדר או האזרחות שלהם, כל בני האדם המסוגלים להכיר את אלוהים יקבלו מאלוהים בסופו של דבר את הכבוד הרם ביותר, והם יהיו היחידים שסמכות האל תהיה בידיהם. זו העבודה של ימינו וזו גם העבודה של העתיד, זו העבודה האחרונה והרמה ביותר מתוך כל 6,000 שנות העבודה וזו דרך העבודה החושפת כל קטגוריה של האדם. באמצעות העבודה של גרימה לאדם להכיר את אלוהים, נחשפות הדרגות השונות של האדם: מי שמכיר את אלוהים כשיר לזכות בברכותיו של אלוהים ולקבל את הבטחותיו, ואילו מי שלא מכיר את אלוהים לא כשיר לזכות בברכותיו של אלוהים ולקבל את הבטחותיו. מי שמכיר את אלוהים נמנה על מקורביו של אלוהים ומי שלא מכיר את אלוהים לא יכול להיקרא מקורב של אלוהים. מקורביו של אלוהים יכולים לקבל כל אחת מברכותיו של אלוהים, אך מי שלא נמנה על מקורביו לא ראוי לאף חלק מעבודתו. גם מצוקות, גם זיכוכ וגם משפט כולם מתבצעים כדי לאפשר לאדם להכיר את אלוהים בסופו של דבר וכדי שהאדם יישמע לאלוהים. זו ההשפעה היחידה שתושג בסופו של דבר. אף חלק משלושת שלבי העבודה אינו נסתר, ועובדה זו מועילה לאופן שבו האדם מכיר את אלוהים ועוזרת לאדם להכיר את אלוהים באופן מלא ומעמיק יותר. כל העבודה הזו מועילה לאדם.

עבודתו של אלוהים עצמו היא החיזיון שהאדם חייב להכיר, משום שהאדם לא יכול לבצע את עבודת האל והאדם לא מחזיק בה. שלושת שלבי העבודה מרכיבים את כלל ניהולו של אלוהים, וזה החיזיון הגדול ביותר שהאדם צריך להכיר. אם האדם לא מכיר את החיזיון האדיר הזה, קשה לו להכיר את אלוהים וקשה לו להבין את רצונו

של אלוהים, ויתרה מכך, הנתיב שבו האדם צועד הופך ליותר ויותר מפרך. ללא חזיונות, האדם לא היה מצליח להגיע עד הלום. החזיונות הם אלה שהגנו על האדם עד היום והם אלה ששמרו על האדם יותר מכל. בעתיד, הכרתכם חייבת להעמיק, ואתם חייבים להכיר את כלל רצונו של אלוהים ואת מהות עבודתו הנכונה בשלושת שלבי העבודה. רק זה הוא שיעור קומתכם האמיתי. שלב העבודה האחרון אינו נפרד משאר העבודה, אלא שהוא חלק מהעבודה השלמה שהוא מרכיב ביחד עם שני השלבים הקודמים. כלומר, אי-אפשר להשלים את כלל עבודת הישועה על ידי ביצוע רק אחד משלושת שלבי העבודה. אפילו ששלב העבודה האחרון יכול להושיע את האדם לגמרי, אין פירוש הדבר שיש הכרח לבצע רק את השלב היחיד הזה לבדו וששני שלבי העבודה הקדומים לא נחוצים כדי להושיע את האדם מהשפעתו של השטן. אף שלב משלושת השלבים לא יכול להיתפס כחזיון היחיד שכל האנושות צריכה להכיר, מפני שכלל עבודת הישועה היא שלושת שלבי העבודה ולא שלב יחיד מתוכם. כל עוד עבודת הישועה לא הושלמה, ניהולו של אלוהים לא יוכל להגיע לסיומו המלא. הווייתו, טבעו וחוכמתו של אלוהים באים לידי ביטוי בכלל עבודת הישועה – הם לא נחשפו בפני האדם בראשית, אלא באו לידי ביטוי בהדרגה בעבודת הישועה. כל שלב בעבודת הישועה מבטא חלק מטבעו של אלוהים וחלק מהווייתו. לא כל שלב בעבודה יכול לבטא באופן ישיר ומלא את כלל הווייתו של אלוהים. על כן, עבודת הישועה יכולה להיחתם לגמרי רק לאחר שלושת שלבי העבודה הושלמו, ולכן האופן שבו האדם מכיר את אלוהים בכללותו קשור הדוקות לשלושת שלבי עבודתו של אלוהים. מה שהאדם מרוויח משלב אחד בעבודה הוא בסך הכל טבעו של אלוהים המתבטא בחלק אחד של עבודתו. הוא לא יכול לייצג את הטבע וההווה הבאים לידי ביטוי בשלבים הקודמים או בשלבים הבאים. זאת משום שעבודת הושעת האנושות לא יכולה להסתיים בבת אחת בתקופה אחת או במיקום אחד, אלא שהיא הולכת ומעמיקה על פי רמת התפתחותו של האדם בזמנים שונים ובמקומות שונים. זו עבודה המתבצעת בשלבים ולא מושלמת בשלב אחד. על כן, כלל חוכמתו של אלוהים מתממשת בשלושה שלבים ולא בשלב אחד ויחיד. כלל הווייתו וכלל חוכמתו באים לידי ביטוי בשלושת השלבים האלה, וכל שלב מכיל את הווייתו ומהווה תיעוד של חוכמת עבודתו. האדם צריך להכיר את כלל טבעו של אלוהים כפי שהוא מתבטא בשלושת השלבים האלה. כל חלק מהווייתו של אלוהים הוא בעל חשיבות עליונה לאנושות כולה, ואם בני האדם לא מכירים בכך כשהם עובדים את אלוהים, הם בדיוק כמו בני האדם העובדים את בודהה. עבודתו של אלוהים בקרב בני האדם לא נסתרת מהאדם וכל מי שעובד את אלוהים צריך להכיר אותה. מכיוון שאלוהים ביצע את שלושת שלבי עבודת הישועה בקרב בני האדם, האדם צריך להכיר את הביטוי של מה ששייך לאלוהים מה שאלוהים הינו במהלך שלושת שלבי העבודה האלה. זה מה שהאדם צריך לעשות. הדברים שאלוהים מסתיר מהאדם הם הדברים שהאדם לא מסוגל להגיע אליהם והדברים שהאדם לא צריך להכיר, ואילו הדברים שאלוהים מגלה לאדם הם הדברים שהאדם צריך להכיר והדברים שצריכים להיות לאדם. כל אחד משלושת שלבי העבודה מתבצע על יסוד השלב הקודם – הוא לא מתבצע באופן עצמאי ובנפרד מעבודת הישועה. על אף שיש הבדלים ניכרים בעידנים והסוגים של העבודה המתבצעת, עיקרה הוא עדיין הושעת האנושות, וכל שלב בעבודת הישועה עמוק יותר מקודמו. כל שלב בעבודה ממשיך את היסוד של קודמו, שלא מתבטל. כך, בעבודתו שהיא תמיד חדשה ואף-פעם לא ישנה, אלוהים מבטא ללא-הרף היבט של טבעו שהוא מעולם לא ביטא לאדם קודם לכן, והוא תמיד מגלה לאדם את עבודתו החדשה ואת הווייתו החדשה, ואפילו שהמסד הדתי המסורתי עושה ככל

יכולתו להתנגד לכך ומתנגד לכך בגלוי, אלוהים תמיד עושה את העבודה החדשה שהוא מתכוון לעשות. עבודתו תמיד משתנה ומשום כך, היא תמיד נתקלת בהתנגדות מצד האדם. גם טבעו משתנה תמיד, וכך גם משתנים העידנים והנמענים של עבודתו. יתר על כן, הוא תמיד עושה עבודה שלא נעשתה בעבר ואפילו מבצע עבודה שנדמה לאדם שהיא סותרת את העבודה שבוצעה בעבר ומתנגדת לה. האדם מסוגל לקבל רק עבודה מסוג אחד או רק נוהג מסוג אחד. קשה לאדם לקבל עבודה או דרכי נוהג שסותרים את תפיסותיו או נעלים ממנו, אך רוח הקודש תמיד עושה עבודה חדשה ולכן מופיעות קבוצה אחר קבוצה של מומחי דת המתנגדים לעבודה החדשה של אלוהים. בני האדם האלה הפכו למומחים בדיוק משום שהאדם לא יודע כלל שאלוהים תמיד חדש ואף-פעם לא ישן ולא מכיר את עקרונות עבודתו של אלוהים. מעבר לכך, הוא לא מכיר את הדרכים השונות שבהן אלוהים מושיע את האדם. על כן, האדם לגמרי לא מסוגל לדעת אם העבודה מגיעה מרוח הקודש או שמא היא עבודתו של אלוהים עצמו. בני אדם רבים נאחזים בגישה שאם העבודה תואמת את הדברים שנאמרו בעבר, הם מקבלים אותה, ואם היא נבדלת מהעבודה בעבר, הם מתנגדים לה ודוחים אותה. כיום, כולכם מצייתים לעקרונות כאלה, נכון? שלושת השלבים של עבודת הישועה לא השפיעו עליכם במיוחד, ויש כאלה שמאמינים ששני שלבי העבודה הקודמים הם עול שפשוט לא צריך להכיר. הם חושבים שלא צריך להכריז על השלבים האלה לציבור הרחב ושיש להעלים אותם במהירות האפשרית כדי ששני שלבי העבודה הקודמים מתוך שלושת שלבי העבודה לא יעמיסו על בני האדם. רוב בני האדם מאמינים ששני שלבי העבודה הקודמים הם יותר מדי מרחיקי לכת ושהם לא עוזרים להכיר את אלוהים – זה מה שאתם חושבים. כיום, כולכם מאמינים שזו הדרך הנכונה לנהוג בה, אך יבוא יום שבו תבינו את חשיבותה של עבודתו: אתם תדעו שאני לא עושה אף עבודה שאין לה חשיבות. מכיוון שאני מצהיר בפניכם על שלושת שלבי העבודה, הרי שהם יועילו לכם. מכיוון ששלושת שלבי העבודה האלה הם לב לבו של הניהול הכולל של אלוהים, הם חייבים להפוך למוקד מחשבתו של כל בן אדם ברחבי התבל. יום אחד תבינו את חשיבותה של העבודה הזו. דעו לכם שאתם מתנגדים לעבודתו של אלוהים או משתמשים בתפיסות שלכם עצמכם כדי למדוד את העבודה של ימינו משום שאתם לא מכירים את עקרונות עבודתו של אלוהים ומשום שאתם לא מתייחסים במספיק רצינות לעבודתה של רוח הקודש. התנגדותכם לאלוהים והפרעתכם לעבודתה של רוח הקודש נובעות מתפיסותיכם ומההירות הטבעית שלכם. הן לא נגרמות מכך שעבודתו של אלוהים מוטעית אלא משום שאתם יותר מדי מרדנים מטבעכם. לאחר שבני אדם מסוימים מוצאים את אמונתם באלוהים, הם אפילו לא יכולים לומר בוודאות מהיכן הגיע האדם, אך הם מעזים לשאת נאומים בפומבי שבהם הם אומרים את הדברים הטובים והרעים בעבודתה של רוח הקודש. והם אפילו מתחצפים, מעבירים ביקורת ומטיפים לשליחים שמחזיקים בעבודתה החדשה של רוח הקודש. אנושיותם נחותה מדי ואין להם אפילו טיפה אחת של היגיון. יבוא יום שבו עבודתה של רוח הקודש תדחה בני אדם כאלה והם יישרפו באש הגיהנום, הלא כן? הם לא מכירים את עבודת האל, אך במקום זאת הם מבקרים את עבודתו וגם מנסים להורות לאלוהים איך לעבוד. איך ייתכן שבני אדם חסרי היגיון כאלה יכירו את אלוהים? האדם מתחיל להכיר את אלוהים במהלך התהליך שבו הוא מחפש אותו וחווה אותו. הוא לא מתחיל להכיר את אלוהים באמצעות הנאורות של רוח הקודש בכך שהוא מבקר את אלוהים מתוך גחמה. ככל שבני אדם מכירים את אלוהים באופן יותר מדויק, כך הם פחות מתנגדים אליו. בניגוד לכך, ככל שבני אדם פחות מכירים את אלוהים, כך סביר יותר שהם יתנגדו אליו. תפיסותיכם, טבעכם הישן

והאנושיות, האופי וההשקפה המוסרית שלכם הם ה"הון" שבאמצעותו אתם מתנגדים לאלוהים, וככל שאתם יותר מושחתים, שפלים ונחותים, כך אתם יותר אויבים של אלוהים. מי שמחזיק בתפיסות מצערות וניחן בטבע יהיר עוין את אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם אפילו יותר, ובני אדם כאלה הם צוררי המשיח. אם תפיסותיכם לא יתוקנו, הן תמיד יהיו נגד אלוהים, לעולם לא תוכלו להיות תואמים לאלוהים ותמיד תהיו נפרדים ממנו.

רק אם תשימו בצד את תפיסותיכם הישנות, תוכלו לרכוש ידע חדש, אך ידע ישן אינו בהכרח תפיסות ישנות. המילה "תפיסות" מתייחסת לדברים שהאדם מדמיין אשר מנוגדים למציאות. אם הידע הישן היה כבר מיושן בעידן הישן, ואם הוא מונע מהאדם להיווכח בעבודה החדשה, הרי שגם הידע הזה הוא תפיסה. אם האדם מסוגל לנקוט את הגישה הנכונה כלפי ידע כזה, ואם הוא יכול להתחיל להכיר את אלוהים ממספר היבטים שונים ולשלב בין הישן והחדש, הרי שהידע הישן הופך לכלי עזר של האדם והופך לבסיס שבאמצעותו האדם נוכח בעידן החדש. הלקח של הכרת האל דורש מכם לשלוט בעקרונות רבים: כיצד להיווכח בנתיב הכרת האל, אילו אמיתות יש להבין כדי להכיר את אלוהים, ואיך להיפטר מתפיסות ומהטבע הישן שלכם כדי שתוכלו להישמע להסדרי עבודתו החדשה של אלוהים. אם תשתמשו בעקרונות האלה כיסוד להיווכחות בלקח של הכרת האל, הכרתכם תעמיק יותר ויותר. אם אתם מכירים בבירור את שלושת שלבי העבודה – כלומר, אם אתם מכירים את כלל תוכנית הניהול של אלוהים – ואם אתם יכולים לקשר בין שני שלבי עבודתו הקודמים של אלוהים לבין השלב הנוכחי ויכולים לראות שאל אחד מבצע את העבודה, הרי שהיסוד שלכם יהיה היציב ביותר. אל אחד עשה את שלושת שלבי העבודה – זה החיזיון הגדול ביותר וזה הנתיב היחיד להכרת האל. רק אלוהים עצמו יכול היה לעשות את שלושת שלבי העבודה, ואף אדם לא יכול היה לעשות את העבודה הזו בשמו – כלומר, רק אלוהים עצמו יכול היה לעשות את עבודתו שלו מהראשית ועד היום. על אף ששלושת שלבי העבודה של אלוהים התבצעו בעידנים שונים ובמיקומים שונים, ועל אף שהעבודה שונה בכל שלב, אל אחד עשה את כל העבודה. מכל החזיונות, זה החיזיון הגדול ביותר שהאדם צריך להכיר, ואם האדם יבין אותו לגמרי, הוא יוכל לעמוד איתן. כיום, הבעיה הגדולה שניצבת בפני הדתות והזרמים השונים היא שהן לא מכירות את עבודתה של רוח הקודש והן לא מסוגלות להבדיל בין עבודתה של רוח הקודש לעבודה שאינה של רוח הקודש. לכן הם לא יכולים לזהות אם יהוה אלוהים ביצע את שלב העבודה הזה כפי שהוא ביצע את שני שלבי העבודה הקודמים. על אף שבני אדם הם חסידים של אלוהים, רובם בכל זאת לא מסוגלים לזהות אם זו הדרך הנכונה. האדם תמה אם אלוהים עצמו הוא זה שמוביל את הדרך הזו, ואם התגלמותו של אלוהים כבשר ודם אכן התרחשה, ולרוב בני האדם עדיין אין מושג איך לברר את האמת בכל הנוגע לדברים כאלה. חסידי האל לא מסוגלים לזהות את הדרך, ולכן המסרים הנאמרים משפיעים על בני האדם האלה רק במידה חלקית, והם לא יכולים להשפיע השפעה מלאה, ולכן הדבר משפיע על ההיווכחות בחיים של בני האדם האלה. אם האדם יוכל לראות שאלוהים עצמו הוא זה שביצע את שלושת השלבים בזמנים שונים, במקומות שונים ובבני אדם שונים, אם האדם יוכל לראות שעל אף שהעבודה שונה, אל אחד ביצע את כולה ושמכיוון שזו עבודה שביצע אלוהים אחד, היא ודאי נכונה וללא שגיאות, ושעל אף שהיא נוגדת את תפיסות האדם, אין ספק שזו העבודה של אל אחד – אם האדם יוכל לומר בבטחה שזו עבודה של אל אחד, כל תפיסות האדם יהפכו לזוטות בלבד שאפילו לא ראיות לציון. משום שחזיונותיו של האדם לא ברורים, ומשום שהאדם מכיר רק את יהוה כאלוהים ואת ישוע כאדון, ומשום שדעתו חצויה באשר לאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם כיום,

רוב בני האדם ממשיכים להיות מסורים לעבודתם של יהוה וישוע, לוקים בתפיסות באשר לעבודה של היום, מפקפקים בכל דבר ולא מתייחסים ברצינות לעבודה של היום. אין לאדם תפיסות בנוגע לשני השלבים האחרונים בעבודה שהיו בלתי נראים. זאת משום שהאדם לא מבין את המציאות של שני השלבים האחרונים בעבודה ומשום שהוא לא ראה אותם בעצמו. משום שהאדם לא יכול לראות אותם, הוא מדמיין אותם כאוות נפשו. יהיו הרעיונות שהוא מגבש אשר יהיו, אין עובדות להוכיח אותם ואיש לא יכול לתקן אותם. האדם משלח כל רסן מעל האינסטינקט הטבעי שלו, מתעלם מהסיכונים ונותן לדמיונו להתפרע, משום שאין עובדות שיכולות לאמת זאת. לכן פרי דמיונו של האדם הופך "לעבודה", גם אם אין לו כל הוכחה. לפיכך, האדם מאמין באל הדמיוני שלו בדעתו ולא מחפש את האל האמיתי. אם יש לבן אדם אחד אמונה מסוג אחד, בקרב מאות בני אדם יש מאות סוגי אמונות. האדם מחזיק באמונות כאלה מפני שהוא לא ראה את המציאות של עבודת האל, משום שהוא רק שמע עליה באוזניו ולא חזה בה בעיניו. האדם שמע אגדות וסיפורים, אך רק לעתים נדירות הוא שמע ידע על העובדות של עבודת האל. לפיכך, בני אדם שמאמינים רק מזה שנה מאמינים באלוהים באמצעות תפיסותיהם, וכך הדבר גם עם בני אדם שמאמינים באלוהים כל חייהם. מי שלא יכול לראות את העובדות לעולם לא יוכל להיחלץ מאמונה שבה יש לו תפיסות על אלוהים. האדם מאמין שהוא השתחרר משלשלאות התפיסות הישנות שלו ושהוא נכנס לשטח חדש. האם האדם לא יודע שהידע של מי שלא יכול לראות את פניו האמיתיים של אלוהים אינו אלא תפיסות ושמועות? האדם חושב שהתפיסות שלו נכונות ושאינן בהן דופי, והוא חושב שהתפיסות האלה באות מאלוהים. כיום, כשהאדם רואה את עבודתו של אלוהים, הוא משחרר תפיסות שהצטברו במשך שנים רבות. הדמיונות והרעיונות של העבר הפכו למשוכה לעבודתו של השלב הזה, ולאדם נהיה קשה להרפות מהתפיסות האלה או להפריך את הרעיונות האלה. התפיסות לגבי העבודה המדורגת הזו ששוגים בהן רבים מחסידי האל הפכו למצערות עוד יותר, ובני האדם האלה פיתחו בהדרגה עוינות עיקשת לאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. מקורה של השנאה הזו הוא תפיסותיו ודמיונותיו של האדם. בדיוק משום שעובדות לא מאפשרות לאדם לשלח כל רסן מעל דמיונו, ומעבר לכך, משום שהאדם לא יכול להפריך עובדות בקלות, תפיסותיו ודמיונותיו של האדם לא סובלים את קיומן של עובדות. יתרה מכך, משום שהאדם לא מקדיש מחשבה לנכונות ואמיתות העובדות, אלא רק משלח כל רסן מתפיסותיו בנחישות ומשתמש בדמיון שלו עצמו, תפיסותיו ודמיונותיו של האדם הפכו לאויבי העבודה של היום, עבודה שסותרת את תפיסותיו של האדם. ניתן להאשים בכך אך ורק את תפיסותיו של האדם, ולא ניתן להאשים בכך את עבודתו של אלוהים. מותר לאדם לדמיין דברים כאוות נפשו, אך אסור לו לערער על אף שלב בעבודתו של אלוהים או על אף חלק של שלב כזה – האדם לא רשאי לחלל את עובדת עבודתו של אלוהים. מותר לכם לשלח כל רסן מדמיונכם, ומותר לכם אפילו לאסוף סיפורים מובחרים על עבודתם של יהוה וישוע, אך אסור לכם לערער על עובדת כל שלב בעבודתם של יהוה וישוע. זהו עיקרון וזהו גם צו מנהלי, ועליכם להבין את חשיבותם של הנושאים האלה. האדם מאמין שהשלב הזה בעבודה לא תואם את תפיסותיו של האדם, בניגוד לשני השלבים הקודמים בעבודה. בדמיונו, האדם מאמין שהעבודה בשני השלבים הקודמים ודאי שונה מהעבודה של היום – אך האם חשבתם על האפשרות שעקרונות עבודתו של אלוהים זהים, שעבודתו תמיד מעשית ושבלי קשר לעידן, תמיד יהיה מבול של בני אדם שלא מקבלים את עובדת עבודתו של אלוהים ומתנגדים אליה? אין ספק שכל מי שלא מקבל את השלב הזה בעבודה ומתנגד לו כיום היה גם מתנגד לאלוהים בימים עברו,

מפני שבני האדם האלה תמיד יהיו אויביו של אלוהים. בני האדם שיודעים את עובדת עבודתו של אלוהים יראו את שלושת שלבי העבודה של אל אחד וירפו מתפיסותיהם. אלה בני אדם שמכירים את אלוהים ובני אדם כאלה הם חסידים אמיתיים של אלוהים. לקראת סופו של כלל ניהולו של אלוהים, אלוהים ימין את הכל לפי סוג. הבורא ברא את האדם, ובסוף, על הבורא להשיב את האדם לגמרי לריבונותו – זו המסקנה של שלושת שלבי העבודה. שלב העבודה של אחרית הימים ושני השלבים הקודמים בישראל וביהודה הם תוכנית הניהול של אלוהים לתבל כולה. איש לא יכול להכחיש זאת, וזו עובדת עבודתו של אלוהים. על אף שבני האדם לא חוו ולא ראו חלק ניכר מהעבודה הזו, העובדות הן בכל זאת העובדות, ואיש לא יכול להכחיש זאת. בני אדם שמאמינים באלוהים בכל ארץ בתבל יקבלו את שלושת שלבי העבודה. אם אתם מכירים רק שלב אחד מסוים בעבודה ואתם לא מבינים את שני השלבים האחרים בעבודה ולא מבינים את עבודתו של אלוהים בימים עברו, הרי שאתם לא יכולים לבטא את כל האמת המלאה של כלל תוכנית הניהול של אלוהים, והכרתכם את אלוהים היא חד-צדדית, מפני שאתם לא מבינים את אלוהים באמונתכם בו, ולכן אתם לא כשירים לשאת עדות על אלוהים. גם אם אתם מכירים את הדברים האלה רק באופן שטחי מאוד, בסופו של דבר, עליכם להכיר אותם ועליכם להיות משוכנעים לגמרי, וכל בני האדם יראו את כלל עבודתו של אלוהים ויישמעו לריבונותו של אלוהים. בסוף העבודה הזו, כל הדתות יהפכו לדת אחת, כל הברואים ישובו לריבונותו של הבורא, כל הברואים יעבדו את האל האמיתי היחיד וכל הדתות המרושעות יתפוררו ולא יופיעו שוב.

מדוע אני מתייחס שוב ושוב לשלושת שלבי העבודה? חלוף העידנים, ההתפתחות החברתית ופניו המשתנים של הטבע כולם עוברים שינויים בשלושת שלבי העבודה. האנושות משתנה בקצב עבודתו של אלוהים והיא לא מתפתחת לבדה. אזכור שלושת שלבי העבודה של אלוהים נועד להכניס את כל הברואים, את כל בני האדם מכל הדתות, לריבונותו של אל אחד. תהיה דתכם אשר תהיה, בסופו של דבר כולכם תישמעו לריבונותו של אלוהים. רק אלוהים עצמו יכול לבצע את העבודה הזו – אף מנהיג דת לא יכול לעשות אותה. ישנן מספר דתות בולטות בעולם, ולכל אחת מהן יש מנהיג או ראש, וחסידיה מתפרסים על פני מדינות שונות ואזורים שונים ברחבי העולם. בכל מדינה, גדולה כקטנה, יש דתות שונות. יחד עם זאת, בלי קשר למספר הדתות הקיימות ברחבי העולם, כל בני האדם בתבל יתקיימו בסופו של דבר תחת הכוונתו של אל אחד, ואף מנהיג דת לא יכוון את קיומם. כלומר, אף מנהיג דת לא מכון את האנושות – במקום זאת, הבורא, שברא את השמיים והארץ וכל צבאם, ואשר ברא גם את האנושות, הוא שמכוון את האנושות, וזו עובדה. על אף שיש בעולם מספר דתות בולטות, גם אם הן גדולות מאוד, הן כולן קיימות תחת ריבונותו של הבורא, ואף אחת מהן לא יכולה לחרוג מגבול ריבונותו. התפתחותה של האנושות, הקדמה החברתית, התפתחותו של המדע – כל אחד מאלה קשור הדוקות להסדריו של הבורא, והעבודה הזו היא לא דבר שיכול לעשות אף מנהיג דת. מנהיגי דת הם בסך הכל מנהיגיהן של דתות מסוימות והם לא יכולים לייצג את אלוהים או את מי שברא את השמיים והארץ וכל צבאם. מנהיגי דת יכולים להוביל את כל בני האדם השייכים לדת המסוימת שלהם, אך הם לא יכולים לפקוד על כל הברואים על פני האדמה – זו עובדה שכולם מכירים בה. מנהיגי דת הם בסך הכל מנהיגים, והם לא יכולים להשתוות לאלוהים (הבורא). הכל בידי הבורא, ובסופו של דבר, הכל יחזור לידי הבורא. אלוהים הוא זה שברא את האנושות במקור, ותהיה דתו אשר תהיה, כל אדם יחזור לריבונותו של אלוהים – זה בלתי נמנע. רק אלוהים הוא הישות הרמה ביותר, וגם

המנהיג הרם ביותר בקרב הברואים חייב לחזור לריבונותו של אלוהים. יהיה מעמדו של האדם רם ככל שיהיה, הוא לא יכול להוביל את האנושות ליעד ראוי, ואיש לא מסוגל למיין את כל הדברים לפי סוג. יהוה עצמו ברא את האנושות ומיין את כל הדברים לפי סוג, וכשיבוא הקץ, הוא עדיין יעשה את עבודתו בעצמו וימיין את כל הדברים לפי סוג – זו עבודה שרק אלוהים יכול לעשות. אלוהים עצמו הוא זה שביצע את שלושת שלבי העבודה שבוצעו מהראשית ועד היום, והאל האחד הוא זה שביצע אותם. עובדת שלושת שלבי העבודה היא עובדת מנהיגותו של אלוהים על האנושות כולה, עובדה שאיש לא יכול להכחיש. בסופם של שלושת שלבי העבודה, כל הדברים ימוינו לפי סוג ויחזרו לריבונותו של אלוהים, מכיוון שבתבל כולה ישנו רק האל האחד הזה, ואין אף דת אחרת. מי שלא מסוגל לברוא את העולם לא יהיה מסוגל להביא אותו לקצו, ואילו מי שברא את העולם יבוא אותו לקצו ללא ספק. לכן אם משהו לא מסוגל להביא את העידן לקצו ובסך הכל עוזר לאדם לטפח את דעתו, הוא לבטח לא אלוהים, והוא ודאי לא אדון האנושות. הוא לא יהיה מסוגל לעשות עבודה אדירה כזו. יש רק אחד שיכול לבצע עבודה כזו, וכל מי שלא מסוגל לעשות את העבודה הזו נמנה לבטח על האויבים והוא לא אלוהים. אם בני אדם כאלה מהווים כתות, הם לא תואמים לאלוהים, ואם הם לא תואמים לאלוהים, הם אויבים של אלוהים. האל האחד הזה הוא זה שעושה את כל העבודה, והאל האחד הזה הוא זה שמושל בתבל כולה. בין שהוא עובד בעם ישראל או בסין, בין שהוא מבצע את עבודתו כרוח האל או כבשר ודם, אלוהים עצמו הוא שעושה את הכל, ואף אחד אחר לא יכול לעשות זאת. בדיוק משום שהוא אלוהי האנושות כולה הוא עובד בחופשיות, ללא הגבלה של אף תנאי, וזה החיזיון הגדול ביותר. כברואי האל, אם ברצונכם למלא את חובתם של ברואי האל ולהבין את רצונו של אלוהים, עליכם להבין את עבודתו של אלוהים, עליכם להבין את רצונו של אלוהים עבד ברואי, עליכם להבין את תוכנית הניהול שלו ועליכם להבין את חשיבות העבודה שהוא עושה. מי שלא מבין זאת לא כשיר להיות ברוא אל! כברואי האל, אם אתם לא מבינים מה מוצאכם, אם אתם לא מבינים את ההיסטוריה של האנושות ואת כל העבודה שאלוהים עשה, ויתרה מכך, אם אתם לא מבינים איך האנושות התפתחה עד היום ולא מבינים מי מושל באנושות כולה, הרי שאתם לא מסוגלים למלא את חובתכם. אלוהים הוביל את האנושות עד היום, ומאז שהוא ברא את האדם על פני האדמה הוא מעולם לא עזב אותו. רוח הקודש לעולם לא מפסיקה לעבוד, היא מעולם לא הפסיקה להוביל את האנושות ומעולם לא עזבה את האנושות. אולם האנושות לא מבינה שיש אלוהים, ועל אחת כמה וכמה שהיא לא מכירה את אלוהים, ואין דבר משפיל מזה עבור כל ברואי של אלוהים, הלא כן? אלוהים מוביל את האדם באופן אישי, אך האדם לא מבין את עבודתו של אלוהים. אתם ברואים של אלוהים אך אתם לא מבינים את ההיסטוריה שלכם עצמכם, אתם לא יודעים מי הוביל אתכם במסע שלכם ואתם עיוורים לעבודה שאלוהים עושה – לכן אתם לא יכולים להכיר את אלוהים. אם אתם לא מכירים אותו כעת, לעולם לא תהיו כשירים לשאת עדות על אלוהים. כיום, הבורא שוב מוביל את כל בני האדם באופן אישי וגורם לכל בני האדם לראות את חוכמתו, כל-יכולתו, ישועתו ונפלאותו. אולם אתם עדיין לא תופסים או מבינים זאת, ולכן אתם אלה שלא יזכו בישועה, הלא כן? בני האדם השייכים לשטן לא מבינים את דברי האל ובני האדם השייכים לאלוהים יכולים לשמוע את קולו של אלוהים. כל מי שתופס ומבין את המילים שאני אומר נמנה על בני האדם שאני אושיע ונמנה על בני האדם הנושאים עדות על אלוהים. כל מי שלא מבין את המילים שאני אומר לא יכול לשאת עדות על אלוהים והוא נמנה על בני האדם שיסולקו. מי שלא מבין את רצונו של אלוהים ולא תופס את

עבודתו של אלוהים לא מסוגל להכיר את אלוהים, ובני אדם כאלה לא יישאו עדות על אלוהים. אם אתם רוצים לשאת עדות על אלוהים, עליכם להכיר את אלוהים ועליכם להכיר את אלוהים באמצעות עבודתו של אלוהים. בכל אופן, אם אתם רוצים להכיר את אלוהים, עליכם להכיר את עבודתו של אלוהים: הכרת עבודתו של אלוהים היא בעלת חשיבות עליונה. כששלושת שלבי העבודה יסתיימו, תיווצר קבוצת בני אדם שתישא עדות על אלוהים, קבוצת בני אדם המכירים את אלוהים. בני האדם האלה יכירו כולם את אלוהים ויהיו מסוגלים להנהיג את האמת. יהיו להם אנושיות והיגיון והם כולם יכירו את שלושת שלבי עבודת הישועה של אלוהים. זו העבודה שתושלם בסוף, ובני האדם האלה הם התממשות 6,000 שנות עבודת הניהול והם העדות העוצמתית ביותר לתבוסתו הסופית של השטן. מי שיוכל לשאת עדות על אלוהים יהיה מסוגל לזכות בהבטחתו וברכתו של אלוהים וימנה על הקבוצה שתישאר עד הסוף, אשר ניחנת בסמכותו של אלוהים ונושאת עדות על אלוהים. יכול להיות שכולכם יכולים להימנות על הקבוצה הזו ואולי רק חצי מכם, או רק מעטים מכם – הכל תלוי ברצונכם ובעיסוקכם.

האנושות המושחתת זקוקה יותר לישועת האל בהתגלמותו כבשר ודם

אלוהים התגלם כבשר ודם משום שמושא עבודתו אינו רוחו של השטן, או כל דבר אחר שאינו גשמי, אלא האדם, שהוא בשר ודם ואשר הושחת על ידי השטן. הסיבה לכך שאלוהים הפך את האדם העשוי בשר ודם למושא עבודתו היא בדיוק משום שבשרו ודמו הושחתו. יתר על כן, היות שהאדם הוא מושא ההשחתה, אלוהים הפך את האדם למושא עבודתו היחיד בכל שלביה של עבודת הישועה שלו. האדם הוא יצור בן תמותה העשוי בשר ודם, ואלוהים הוא היחיד שיכול להציל את האדם. על כן, על אלוהים להפוך לבשר ודם שהוא בעל אותן תכונות שיש לאדם כדי לבצע את עבודתו, וכדי שלעבודתו תהיה השפעה טובה יותר. על אלוהים להפוך לבשר ודם כדי לבצע את עבודתו דווקא משום שהאדם עשוי בשר ודם ואינו מסוגל להתגבר על החטא או להשיל מעליו את בשרו ודמו. גם אם מהותו וזהותו של האל בהתגלמותו כבשר ודם שונות מאוד ממהותו וזהותו של האדם, הופעתו זהה לזו של האדם – הוא נראה כאדם רגיל, וחיייו הם חיי אדם רגיל, וכל מי שרואה אותו לא יכול לזהות כל הבדל בינו לבין אדם רגיל. די לו בהופעה רגילה זו ובאנושיות רגילה זו, כדי לבצע את עבודתו האלוהית באנושיות רגילה. בשרו ודמו מאפשרים לו לבצע את עבודתו באנושיות רגילה, ומסייעים לו לבצע את עבודתו בקרב בני האדם. יתר על כן, אנושיותו הרגילה מסייעת לו לבצע את עבודת הישועה בקרב בני האדם. גם אם אנושיותו הרגילה גרמה למהומות רבות בקרב בני האדם, אותן מהומות לא השפיעו על השפעותיה הרגילות של עבודתו. כלומר, עבודתו של אלוהים כבשר ודם רגילים מביאה לבני האדם תועלת עילאית. גם אם רוב בני האדם אינם מקבלים את אנושיותו הרגילה, עבודתו יכולה עדיין להשפיע היטב, והשפעה זו מושגת הודות לאנושיותו הרגילה. אין ספק בכך. התועלת שמפיק האדם מעבודת האל בהתגלמותו כבשר ודם גדולה עשרת מונים או תריסרי מונים מהתפיסות הקיימות בקרב בני האדם בנוגע לאנושיותו הרגילה של אלוהים, ובסופו של דבר, עבודתו של אלוהים תבלע תפיסות כאלה. וההשפעה שהשיגה עבודתו, כלומר הידע של בני האדם בנוגע לאלוהים, נרחבת בהרבה

מתפיסותיהם של בני האדם בנוגע אליו. לא ניתן כלל לדמיין או למדוד את העבודה שאלוהים מגשים בהתגלמותו כבשר ודם, היות שבשרו ודמו אינם דומים לבשרו ודמו של אף אדם – גם אם הקליפה זהה, המהות אינה אותה מהות. בשרו ודמו של אלוהים מובילים לתפיסות רבות של האדם בנוגע לאלוהים, אך בשרו ודמו של אלוהים יכולים גם לאפשר לאדם לרכוש ידע רב, ויכולים אפילו לכבוש כל אדם בעל קליפה דומה. זאת משום שאין מדובר באדם בלבד אלא באל עם קליפה של אדם, ואיש אינו יכול לתפוס אותו או להבין אותו לגמרי. כולם אוהבים ומקדמים בברכה אל בלתי נראה ובלתי מוחשי. אם אלוהים הוא רק רוח שהאדם לא יכול לראות, כל כך קל לבני האדם להאמין באל. האדם יכול לשחרר את דמיונו ויכול לבחור כל צלם שמוצא חן בעיניו כצלמו של אלוהים כדי להתרצות ולשמוח. כך, האדם יוכל לעשות את מה שהאל שלו הכי אוהב, ואת מה שאותו אל הכי רוצה שהוא יעשה, ללא כל נקיפות מצפון. זאת ועוד, האדם מאמין שאף אחד לא נאמן ומסור לאלוהים יותר ממנו, ושכל השאר הם כלבים גויים ואינם נאמנים לאלוהים. ניתן לומר שזה מה שרוצים בני האדם שאמונתם באלוהים מעורפלת ומבוססת על דוקטרינות – הם רוצים את אותו הדבר, בשינויים קלים בלבד. רק הצלמים שעוטה אלוהים בדמיונותיהם שונים, אך המהות למעשה זהה.

אמונתו חסרת-הדאגות של האדם באלוהים לא מפריעה לו, והוא מאמין באלוהים איך שהוא רוצה. זוהי אחת מ"זכויותיו וחירויותיו של האדם", שבהן איש אינו רשאי להתערב. זאת משום שהאדם מאמין באל שלו ולא באל של אף אדם אחר – האל הזה הוא רכוש הפרטי, וכמעט לכל אחד ישנו רכוש פרטי כזה. האדם רואה ברכוש הזה אוצר יקר ערך, אך בעיני אלוהים לא קיים דבר פשוט יותר או יותר חסר ערך, מכיוון שאין ראייה ברורה יותר להתנגדות לאלוהים מאשר הרכוש הפרטי הזה של האדם. רק בזכות עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם, אלוהים הופך לבשר ודם בעל צורה מוחשית שהאדם יכול לראות ולגעת בו. הוא אינו רוח חסרת צורה אלא בשר ודם שהאדם יכול לראות ולבוא איתם במגע. עם זאת, רוב האלים שבני האדם מאמינים בהם הם אלוהויות חסרות צורה שדמותן חופשית ממגבלות. כך, האל בהתגלמותו כבשר ודם הפך לאויבם של רוב המאמינים באלוהים. בדומה לכך, אלה שלא יכולים לקבל את עובדת התגלמותו של אלוהים כבשר ודם הפכו למתנגדיו של אלוהים. האדם מחזיק בתפיסות לא בשל הלך מחשבותיו או מרדנותו, אלא בשל הרכוש הפרטי הזה של האדם. הרכוש הזה הוא הסיבה לכך שרוב בני האדם מתים, והאל המעורפל הזה, שלא ניתן לגעת בו, שלא ניתן לראותו ושאינו קיים בעובדות הוא זה שהורס את חיי האדם. האדם מאבד את חייו לא בגלל האל בהתגלמותו כבשר ודם, וקל וחומר שלא בגלל האל שבשמיים, אלא בגלל האל שהאדם הגה בדמיונו. הסיבה היחידה לכך שהאל בהתגלמותו כבשר ודם הפך לבשר ודם היא צרכיו של האדם המושחת. הסיבה לכך היא צרכיו של האדם, ולא אלוהים, וכל קורבנותיו וסבלותיו של אלוהים הם למען האנושות, ולא למען אלוהים עצמו. לגבי אלוהים לא קיימים שיקולים של בעד ונגד ולא קיים כל גמול; הוא לא יקצור פירות עתידיים כלשהם, אלא את מה שהוא זכאי לו מלכתחילה. כל מעשיו וכל קורבנותיו למען האנושות לא נעשים כדי להפיק עבורו רווחים גדולים, אלא רק למען האנושות. אף שעבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם כרוכה בקשיים שלא ניתן להעלות על הדעת, ההשפעות שהיא משיגה בסופו של דבר עולות בהרבה על השפעותיה של העבודה שמבצעת רוח האל ישירות. העבודה המתבצעת על ידי הבשר והדם כרוכה בקשיים רבים, והבשר והדם לא יכולים לשאת את אותה זהות אדירה שנושאת רוח האל, לא יכולים לבצע את אותם מפעלים על-טבעיים המבצעת רוח האל ובוודאי שהם לא יכולים להחזיק באותה

סמכות שמחזיקה בה רוח האל. עם זאת, מהות העבודה שמבצעים הבשר והדם חסרי החשיבות עולה בהרבה על מהות העבודה שביצעה רוח האל ישירות, ובשרו ודמו של אלוהים הם התשובה לכל צרכי האדם. כדי להצילם, הערך השימושי של רוח האל נחות בהרבה מזה של הגוף הבשרי: עבודתה של רוח האל מסוגלת להקיף את התבל כולה, לאורך כל ההרים, הנהרות, האגמים והאוקיינוסים, אך עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם משפיעה טוב יותר על כל אדם שבא עמו במגע. זאת ועוד, האדם יכול להבין טוב יותר את הבשר והדם המוחשיים של אלוהים ולבטוח בהם יותר, והם יכולים להעמיק את הכרתו את אלוהים ולהותיר באדם רושם עמוק יותר בנוגע למעשיו הממשיים של אלוהים. עבודתה של רוח האל אפופה במסתורין; קשה לבני תמותה לתפוס אותה, וקשה להם אף יותר לראותה, ולפיכך הם יכולים להישען רק על דמיונות נבובים. עם זאת, העבודה שמבצע האל בהתגלמותו כבשר ודם היא רגילה ומבוססת על המציאות, והיא עשירה בחוכמה, ומהווה עובדה שעינו הפיזית של האדם יכולה לראות – האדם יכול לחוות באופן אישי את החוכמה שבעבודתו של אלוהים מבלי שהוא צריך להסתמך על דמיונו העשיר. זהו הדיוק והערך האמיתי של עבודת האל בהתגלמותו כבשר ודם. רוח האל יכולה רק לעשות דברים שעין האדם אינה מסוגלת לראות ודמיונו יכול להכיל אך בקושי, כגון הנאורות של רוח האל, תנועתה של רוח האל וההכוונה של רוח האל, אך עבור אדם בר-דעת, דברים אלה אינם מספקים שום משמעות ברורה. הם מספקים רק משמעות מרגשת או כללית, אך הם לא יכולים לתת הוראות במילים. לעומת זאת, עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם שונה מאוד מכך: יש בה הכוונה מדויקת במילים, רצון ברור ומטרות ברורות שהוא דורש. לכן האדם לא צריך לגשש באפלה או להפעיל את דמיונו, וקל וחומר לנחש. זוהי בהירותה של העבודה של אלוהים כבשר ודם, וזהו ההבדל העצום שבינה לבין עבודתה של רוח האל. עבודתה של רוח האל מתאימה אך ורק לקנה מידה מוגבל, והיא אינה יכולה להיות תחליף לעבודת הבשר ודם. עבודתו של האל כבשר ודם מציבה בפני האדם מטרות נחוצות ומדויקות בהרבה ומעניקה לו ידע רב-ערך ואמיתי בהרבה בהשוואה לעבודתה של רוח האל. העבודה שערכה רב ביותר עבור האדם שהושחת היא עבודה שניתן לראות ולגעת בה, המספקת לו מילים מדויקות ומטרות ברורות לעסוק בהשגתן. רק עבודה מציאותית והכוונה שבאה בעתה מתאימות לטעמו של האדם, ורק עבודה אמיתית יכולה להציל את האדם מטבעו המושחת והרקוב. רק האל בהתגלמותו כבשר ודם יכול להשיג את הדברים האלה; רק האל בהתגלמותו כבשר ודם יכול להציל את האדם מטבעו המושחת לשעבר. אף שרוח האל היא מהותו הטבעית של אלוהים, הוא יכול לבצע עבודה כזו אך ורק בהתגלמותו כבשר ודם. אילו עבדה רוח האל לבדה, הרי שעבודת האל לא הייתה יכולה להיות אפקטיבית – זוהי האמת הפשוטה. אף שרוב בני האדם הפכו לאויביו של אלוהים משום הבשר והדם האלה, כשאלוהים ישלים את עבודתו, מתנגדיו לא רק יחדלו להיות אויביו, אלא שהם אף יהפכו לעדיו. הם יהפכו לעדים שאלוהים כבש, עדים התואמים לאלוהים ושלא ניתן להפרידם ממנו. הוא יגרום לאדם לדעת את חשיבותה של עבודתו בהתגלמותו כבשר ודם לאדם, והאדם ידע את חשיבותו של הבשר והדם האלה למשמעות הקיום האנושי. הוא ידע את ערכו האמיתי של אלוהים לצמיחת חיי האדם, ויתרה מזאת, הוא ידע כי הבשר והדם האלה יהפכו למעיין שופע של חיים שהאדם ישתוקק להישאר לגדותיו לעולם. אף שבשרו ודמו של אלוהים שונים מאוד מזהותו ומעמדו של אלוהים, ואף שלאדם נדמה כי הם לא עולים בקנה אחד עם שיעור קומתו האמיתי של אלוהים, הבשר והדם האלה, שאינם ניחנים בצלמו האמיתי של אלוהים או בזהותו האמיתית של אלוהים, יכולים לבצע את העבודה שרוחו

של אלוהים לא יכולה לעשות באופן ישיר. אלה הם המשמעות והערך האמיתיים של התגלמותו של האל, ואלה הם המשמעות והערך שבני האדם אינם מסוגלים להעריך ולהכיר בהם. אף שכל בני האדם רוחשים כבוד לרוח האל ומזלזלים בבשרו ודמו של אלוהים, בלי קשר להשקפתם וחשיבתם, החשיבות והערך האמיתיים של הבשר והדם עולים בהרבה על אלו של רוח האל. כמובן, הדבר נכון אך ורק ביחס לאנושות המושחתת. לכל מי שמחפש אחר האמת ועורג למראה האל, עבודתה של רוח האל יכולה להעניק רק כוח הנעה או התגלות, וכן תחושת פלא חסרת פשר שאי-אפשר להעלות על הדעת, ותחושה שהעבודה כה אדירה, נשגבת ונפלאה, ועם זאת שאיש אינו יכול להשיגה או להגיע אליה. האדם ורוח האל יכולים רק להביט זה בזה ממרחק רב, כאילו קיים מרחק עצום ביניהם, והם אינם יכולים לדמות זה לזה לעולם, כאילו קיימת ביניהם מחיצה בלתי נראית. למעשה, זוהי אשליה שרוח האל העניקה לאדם, וזאת מפני שרוח האל והאדם אינם שייכים לאותו מין, ולעולם לא יהיה דו-קיום של רוח האל והאדם באותו עולם, ומפני שרוח האל אינה חולקת אף תכונה עם האדם. לכן האדם לא זקוק לרוח האל, משום שרוח האל לא מסוגלת לבצע ישירות את העבודה שהאדם זקוק לה יותר מכל. העבודה של הבשר והדם מספקת לאדם מטרות אמיתיות לעסוק בהן, דברים ברורים ותחושה שאלוהים הוא אמיתי ורגיל, וכי הוא צנוע ושגרתי. אף שייתכן שהאדם מפחד ממנו, רוב בני האדם מתחברים אליו בקלות: האדם יכול לראות את זיו פניו ולשמוע את קולו, והוא לא צריך להביט בו ממרחק רב. האדם מרגיש שהוא יכול להתקרב אל הבשר והדם האלה, וכי הם לא מרוחקים ובלתי נתפסים אלא גלויים וניתנים למגע, משום שהבשר והדם האלה נמצאים באותו העולם שבו מצוי האדם.

כל מי שעשוי בשר ודם זקוק ליעדים לחתור אליהם כדי לשנות את טבעו, וצריך להיות עד למעשים אמיתיים ולפניו האמיתיים של אלוהים כדי להכיר את אלוהים. ניתן להשיג את שני הדברים האלה רק באמצעות בשרו ודמו של האל בהתגלמותו, ורק בידי מי שעשוי בשר ודם רגילים ואמיתיים. זו הסיבה שהתגלמות האל כבשר ודם היא הכרחית, וזו הסיבה שהאנושות המושחתת כולה זקוקה לה. מכיוון שנדרש מבני האדם להכיר את אלוהים, יש לעקור מלבם את הצלמים של האלים המעורפלים והעל-טבעיים, ומכיוון שנדרש מבני האדם להתנער מטבעם המושחת, ראשית עליהם להכיר את טבעם המושחת. אם האדם לבדו יבצע את עבודת עקירת צלמי האלים המעורפלים מלבם של בני האדם, הרי שהוא ייכשל בהשגת התוצאה הראויה. לא ניתן לחשוף, להחרים או לעקור את הצלמים של האלים המעורפלים שבלבם של בני האדם באמצעות מילים בלבד. בסופו של דבר, ניסיון כזה לא יוכל להפריך דברים מושרשים אלה מלבם של בני האדם. רק האל המעשי, וצלמו האמיתי של אלוהים יכולים להחליף את הדברים המעורפלים והעל-טבעיים האלה, כדי לאפשר לבני האדם להכירם באופן הדרגתי, ורק כך ניתן יהיה להשיג את התוצאה ההולמת. האדם מכיר בכך שהאל שהוא חיפש בימים עברו הוא מעורפל ועל-טבעי. התוצאה הזו ניתנת להשגה לא באמצעות הנהגתה הישירה של רוח האל, וקל וחומר שלא באמצעות תורתו של אדם מסוים, אלא רק באמצעות האל בהתגלמותו כבשר ודם. תפיסותיו של האדם נחשפות במערוםיהן כשהאל בהתגלמותו מבצע את עבודתו באופן רשמי. זאת משום שרגילותו ומציאותו של האל בהתגלמותו עומדים כאנטי-תזה לאל המעורפל והעל-טבעי שבדמיונו של האדם. תפיסותיו המקוריות של האדם יכולות להתגלות אך ורק על ידי הניגודיות ביניהן לבין האל בהתגלמותו כבשר ודם. בלעדי ההשוואה לאל בהתגלמותו כבשר ודם, תפיסותיו של האדם לא יכולות להיחשף. במילים אחרות, ללא הניגודיות שמספקת המציאות, לא ייחשפו הדברים

המעורפלים. איש אינו מסוגל להשתמש במילים כדי לבצע את העבודה זאת, ואיש אינו מסוגל לבטא את העבודה הזאת במילים. רק אלוהים בכבודו ובעצמו יכול לבצע את עבודתו שלו, ואיש מלבדו אינו יכול לעשות את העבודה זאת מטעמו. לא משנה כמה עשירה שפתו, האדם לא מסוגל לבטא את מציאותו ואת רגילותו של אלוהים. האדם יכול להכיר את אלוהים באופן מעשי יותר ולראות אותו ביתר בהירות אך ורק אם אלוהים עובד בקרב בני האדם באופן אישי, ומציג בגלוי את צלמו ואת הווייתו. אף אדם בשר ודם לא יכול להשיג את ההשפעה הזו. כמובן, גם רוחו של אלוהים לא מסוגלת להשיג את ההשפעה זאת. אלוהים יכול להציל את האדם המושחת מהשפעתו של השטן, אך רוחו של אלוהים לא יכולה לבצע את העבודה הזאת ישירות. רק הבשר והדם שעוטה רוח האל יכולים לעשות זאת, בהתגלמותו של האל כבשר ודם. הבשר והדם האלה הם גם אנושיים וגם אלוהיים – זהו גם אדם הניחן באנושיות הרגילה וגם אלוהים האלוהי לחלוטין. לכן, גם אם הבשר והדם האלה אינם רוח האל, וגם אם הם נבדלים מאוד מרוחו, בכל זאת האל בהתגלמותו כבשר ודם הוא עצמו זה שמציל את האדם, והוא גם רוח האל וגם בשר ודם. לא משנה כיצד קוראים לו – בסופו של דבר זהו עדיין אלוהים עצמו, המציל את האנושות. זאת משום שרוח האל בלתי נפרדת מן הבשר והדם, ועבודתם של הבשר והדם היא גם עבודתה של רוח האל. העניין הוא פשוט שהעבודה הזאת לא מתבצעת מתוך זהותה של רוח האל, אלא מתוך זהותם של הבשר והדם. עבודה שיש לבצעה ישירות על ידי רוח האל אינה דורשת התגלמות כבשר ודם, ועבודה שלשם ביצועה יש צורך בבשר ודם לא יכולה להתבצע ישירות על ידי רוח האל, אלא יכולה להתבצע רק בידי האל בהתגלמותו. זה מה שנדרש לשם העבודה הזאת וזה מה שדרוש לאנושות המושחתת. מבין שלושת שלביה של עבודת האל, רוח האל ביצעה ישירות רק שלב אחד, ושני השלבים הנותרים מתבצעים על ידי האל בהתגלמותו, ולא ישירות על ידי הרוח. עבודת עידן החוק שביצעה רוח האל לא כללה את שינוי טבעו המושחת של האדם, ולא היה כל קשר בינה לבין הכרתו של האדם את אלוהים. עם זאת, עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם בעידן החסד ובעידן המלכות קשורה לטבעו המושחת של האדם ולהכרתו את אלוהים, וזהו חלק חשוב וחיוני של עבודת הגאולה. לפיכך, האנושות המושחתת זקוקה יותר לגאולתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם, וזקוקה יותר לעבודתו הישירה של האל בהתגלמותו כבשר ודם. האנושות זקוקה לאל בהתגלמותו כבשר ודם כדי שיהיה רועה עבורה, שיתמוך בה, שישקה אותה, שיאכיל אותה, שישפוט וייסר אותה. היא זקוקה לחסד רב יותר ולגאולה גדולה יותר, מהאל בהתגלמותו כבשר ודם. רק האל בהתגלמותו כבשר ודם יכול להיות איש סודו של האדם, רועה האדם, היד העוזרת הנוכחת שהאדם זקוק לה. כל אלו הן הסיבות לכך שההתגלמות נחוצה היום ולכך שהיא הייתה נחוצה בימים עברו.

האדם הושחת על ידי השטן, והוא העליון מברואי האל, ולפיכך האדם זקוק לישועת האל. מושא ישועת האל הוא האדם – לא השטן – ומה שיוצל הוא בשרו ודמו של האדם ונשמתו של האדם – לא השטן. השטן הוא מושא ההשמדה של אלוהים, ואילו האדם הוא מושא ישועתו של אלוהים. השטן השחית את בשרו ודמו של האדם, ולפיכך יש להושיע ראשית את בשרו ודמו של האדם. בשרו ודמו של האדם הושחתו באופן יסודי מאוד, והפכו לדברים המתנגדים לאלוהים ואף מתנגדים לו בגלוי ומכחישים את קיומו של אלוהים. הבשר והדם המושחתים האלה פשוט סוררים מדי, ואין דבר שקשה יותר לטפל בו או לשנותו מאשר טבעם המושחת של בשר ודם. השטן נכנס לבשרו ודמו של האדם כדי לעורר מהומה ומשתמש בבשרו ובדמו של האדם כדי להפריע לעבודת האל

ולקלקל את תוכניתו של אלוהים, וכך הפך האדם לשטן ולאויבו של אלוהים. כדי שניתן יהיה להציל את האדם, יש קודם כל לכבוש אותו. זו הסיבה שאלוהים נענה לאתגר ונכנס לגוף בשר ודם כדי לבצע את העבודה שבכוונתו לעשות ולהילחם בשטן. מטרתו היא ישועת האנושות שהושחתה והבסתו והשמדתו של השטן המורד נגדו. אלוהים מביס את השטן באמצעות עבודת כיבוש האדם, ובה-בעת מציל את האנושות המושחתת. כך אלוהים פותר שתי בעיות במכה אחת. הוא עובד כבשר ודם, ומדבר מתוך בשר ודם, ומתמסר למלוא עבודתו כבשר ודם, כדי ליצור קשר טוב יותר עם האדם ולכבוש את האדם טוב יותר. בפעם האחרונה שבה אלוהים יהפוך לבשר ודם, עבודתו באחרית הימים תושלם בהתגלמותו כבשר ודם. הוא יסווג את כל בני האדם על פי סוגיהם, ישלים את כל ניהולו וכן ישלים את כל עבודתו כבשר ודם. עם תום כל עבודתו בעולם, הוא יזכה לניצחון מלא. בעבודתו כבשר ודם, אלוהים יכבוש כליל את האנושות ויזכה באנושות באופן מלא. האין פירוש הדבר שכל ניהולו יגיע לסופו? כשאלוהים ישלים את עבודתו כבשר ודם, היות שמשמעות הדבר תהיה ניצחון והבסה מוחלטת של השטן, לשטן לא יהיו הזדמנויות נוספות להשחית את האדם. עבודתה של ההתגלמות הראשונה של אלוהים כבשר ודם הייתה גאולת האדם מחטאיו ומחילה עליהם. כעת מדובר בעבודת כיבוש האנושות, והזכייה המלאה בה, כדי שלשטן לא תהיה עוד דרך לבצע את עבודתו, והוא ינחל מפלה גמורה ואלוהים יזכה לניצחון גמור. זוהי עבודתם של הבשר והדם, וזוהי עבודה שאלוהים יבצע בעצמו. העבודה הראשונית של שלושת השלבים של עבודת האל בוצעה ישירות על ידי רוח האל, ולא על ידי התגלמות האל כבשר ודם. עם זאת, העבודה הסופית של שלושת השלבים של עבודת האל מתבצעת על ידי האל בהתגלמותו כבשר ודם, לא ישירות על ידי רוח האל. עבודת הגאולה בשלב האמצעי התבצעה אף היא על ידי האל בהתגלמותו כבשר ודם. במהלך כל עבודת הניהול, העבודה החשובה ביותר היא ישועתו של האדם מהשפעת השטן. העבודה העיקרית היא הכיבוש המלא של האדם המושחת. בכך תושב יראת האל המקורית בלבו של האדם שנכבש, והאדם יוכל לזכות בחיים רגילים, כלומר בחיים רגילים של ברוא אל. העבודה הזו הכרחית, והיא מהווה את עיקר עבודת הניהול. בשלושת שלביה של עבודת הישועה, השלב הראשון של עבודת עידן החוק היה מרוחק מעיקר עבודת הניהול. העבודה בשלב זה נראתה רק במידה מועטה כעבודת ישועה, והיא לא היוותה את תחילת עבודתו של אלוהים בהצלת האדם מתחומו של השטן. רוח האל השלימה את השלב הראשון בעבודה ישירות משום שעל פי חוק, האדם ידע רק לציית לחוק ולא הייתה לו אמת מעבר לכך. זאת משום שהעבודה בעידן החוק בקושי נגעה לשינוי טבעו של האדם, וקל וחומר שהעבודה לא נגעה לעבודת הצלחת האדם מתחומו של השטן. לכן השלימה רוח האל את השלב הזה בעבודה, שהיה פשוט ביותר ולא נגע כלל לטבעו המושחת של האדם. השלב הזה בעבודה היה קשור רק במקצת לעיקר הניהול, ולא היה מאוד קשור לעבודה הרשמית של ישועת האדם. לכן שלב זה לא חייב את אלוהים להפוך לבשר ודם כדי לבצע את עבודתו באופן אישי. העבודה שמבצעת רוח האל היא עבודה מרומזת ובלתי נתפסת, והיא מטילה על האדם מורא והיא בלתי-נגישה עבורו. רוח האל לא מותאמת לביצוע ישיר של עבודת הגאולה, והיא אינה מותאמת להעניק חיים לאדם באופן ישיר. עבור האדם, הדבר הראוי ביותר הוא להפוך את עבודתה של רוח האל לגישה הקרובה לאדם, כלומר עבור האדם, הדבר הראוי ביותר הוא שאלוהים יהפוך לאדם שגרתי ורגיל, בבואו לבצע את עבודתו. לשם כך, אלוהים צריך להתגלם כבשר ודם כדי לבצע עבודה במקום עבודתה של רוח האל, ועבור האדם, אין דרך הולמת יותר שבה יכול אלוהים לעבוד. מבין שלושת שלבי העבודה האלה, הבשר

והדם מבצעים שני שלבים, ושני השלבים האלה הם מהלכי המפתח של עבודת הניהול. שתי ההתגלמויות משלימות זו את זו, והופכות למושלמות זו בזכות זו. השלב הראשון בהתגלמותו של אלוהים הניח את היסודות לשלב השני, ואפשר לומר ששתי התגלמויותיו של אלוהים מתגבשות לכלל שלמות אחת, ואינן סותרות זו את זו בשום אופן. אלוהים מבצע את שני השלבים הללו בעבודתו בזהותו כבשר ודם, היות שהם כה משמעותיים בהקשר השלם של עבודת הניהול בכללותה. אפשר כמעט לומר שללא עבודתן של שתי התגלמויות האלה, כל עבודת הניהול הייתה נעצרת בחריקת בלמים, ועבודת הצלחה של האנושות הייתה רק מילים נבובות. התשובה לשאלה אם עבודה זו חשובה מתבססת על צרכיה של האנושות, על מציאות שחיתותה המוסרית של האנושות ועל חומרת מדרגותו של השטן ועל המידה שבה היא מפריעה לעבודה. קביעת הדרך הנכונה לביצוע העבודה מושתתת על אופייה של העבודה ועל חשיבותה של העבודה. כאשר מדובר בחשיבותה של עבודה זאת, ובשאלה איזו שיטת עבודה יש לנקוט – עבודה שתבצע רוח האל ישירות, עבודה שיבצע האל בהתגלמותו, או עבודה שתבצע דרך האדם – ראשית יש לפסול את העבודה דרך האדם. בהתבסס על אופייה של העבודה ועל אופייה של עבודת רוח האל לעומת עבודה הנעשית כבשר ודם, ההכרעה הסופית היא שהעבודה הנעשית כבשר ודם מיטיבה יותר עם האדם בהשוואה לעבודה שרוח האל מבצעת ישירות, וכי זו הראשונה מציעה יתרונות רבים יותר. כך אלוהים חשב כשהגיע הזמן להחליט אם יש לבצע את העבודה כרוח או כבשר ודם. לכל שלב בעבודה יש משמעות ובסיס. השלבים האלה הם לא דמיונות בעלמא, והם לא מתבצעים באופן שרירותי – יש בהם חוכמה מסוימת. זוהי היא האמת שביסודה של כל עבודת האל. בפרט, עבודה כה אדירה כמו עבודתו האישית של האל בהתגלמותו כבשר ודם בקרב בני האדם כוללת אף יותר מתוכניתו של אלוהים. לכן חוכמתו של אלוהים ומלוא הווייתו משתקפים בכל פעולה שלו, בכל מחשבה שלו ובכל רעיון שלו בעבודתו. זוהי הווייתו הקונקרטית והשיטתית יותר של אלוהים. לאדם קשה להעלות על דעתו מחשבות ורעיונות כה מעודנים, וקשה לו להאמין בהם. יתרה מזאת, קשה לאדם להכיר אותם. האדם מבצע את עבודתו על פי עקרונות כלליים, ועבודה כזו משביעה את רצונו ביותר. עם זאת, בהשוואה לעבודתו של אלוהים, השוני פשוט גדול מדי. אף שמעשיו של אלוהים הם אדירים, ואף שעבודתו של אלוהים מתבצעת בקנה מידה עצום, מאחוריהם עומדים תוכניות והסדרים דקדקניים ומדויקים ביותר שהאדם לא יכול להעלות על הדעת. כל שלב בעבודת האל מתבצע לא רק על פי עיקרון, אלא גם כולל דברים רבים שלא ניתן לבטאם בשפת האדם, ואלו הדברים הנסתרים מעינו של האדם. הן עבודתה של רוח האל והן עבודתו של האל בהתגלמותו כוללות את תוכניות העבודה של אלוהים. הוא לא עובד ללא יסוד ולא מבצע עבודה לא חשובה. כשרוח האל עובדת ישירות, היא עושה זאת על פי מטרותיו של אלוהים, וכשאלוהים הופך לאדם (כלומר כשהוא משנה את קליפתו) כדי לעבוד, הדבר נעשה אף יותר לשם תכליתו. איזו עוד סיבה יכולה להיות לו לשנות את זהותו בחופשיות? איזו עוד סיבה יכולה להיות לו להפוך בחופשיות לאדם כה פשוט ונרדף?

עבודת האל כבשר ודם היא בעלת חשיבות עילאית, ודבר זה נאמר ביחס לעבודתו. זה שבסופו של דבר משלים את העבודה הוא האל בהתגלמותו כבשר ודם – לא רוח האל. יש כאלה שמאמינים שביום מן הימים, אלוהים ירד ארצה ויפיע בפני האדם, ואז ישפוט באופן אישי את כל האנושות ויבחן בני האדם בזה אחר זה מבלי להחמיץ איש. מי שחושב כך לא מכיר את השלב הזה בעבודת ההתגלמות. אלוהים לא שופט את בני האדם בזה אחר זה,

ולא בוחן אותם בזה אחר זה. עבודה כזו לא תהיה עבודת שיפוט. האם לא הושחתו כל בני האנוש באותו האופן? האם מהותם של כל בני האדם אינה זהה? מהותו המושחתת של האדם היא שנשפטה, מהותו של האדם שהשטן השחית אותה וכל חטאי האדם. אלוהים לא שופט את פגמיו הפעוטים והבלתי חשובים של האדם. עבודת השיפוט היא ייצוגית, והיא לא מתבצעת באופן מיוחד עבור בן אדם מסוים. זוהי עבודה שבמסגרתה קבוצה של בני אדם נשפטים באופן שמייצג את שיפוטה של האנושות כולה. בכך שהאל בהתגלמותו כבשר ודם מבצע את עבודתו באופן אישי על קבוצת בני אדם, הוא משתמש בעבודתו כדי לייצג את עבודתה של האנושות כולה, ולאחר מכן עבודה זו תתפשט בהדרגה. כך מתנהלת גם עבודת השיפוט. אלוהים אינו שופט בני אדם מסוג מסוים או מקבוצה מסוימת, אלא שהוא שופט את רשעותה של האנושות בכללותה – למשל את התנגדותו של האדם לאלוהים, את חוסר היראה של האדם כלפיו או את ההפרעה לעבודתו של אלוהים וכו'. מה שנשפט הוא מהותה של ההתנגדות האנושית לאלוהים, והעבודה הזו היא עבודת הכיבוש של אחרית הימים. עבודתו ודבריו של האל בהתגלמותו כבשר ודם, שהאדם עד להם, הם עבודת השיפוט בפני כס המלכות הלבן הגדול באחרית הימים, דבר שהאדם הגה בימים עברו. העבודה שמבצע האל בהתגלמותו כבשר ודם כיום היא בדיוק השיפוט בפני כס המלכות הלבן הגדול. האל בהתגלמותו כבשר ודם כיום הוא האל השופט את האנושות כולה באחרית הימים. הבשר והדם האלה ועבודתו, דבריו וטבעו כולו של אלוהים הם כל כולו. אף שהיקפה של עבודתו מוגבל, ואינו מקיף את התבל כולה, מהותה של עבודת השיפוט היא שיפוטה הישיר של כלל האנושות. אין זו עבודה שמתבצעת אך ורק עבור סין, או עבור מספר מצומצם של בני אדם. במהלך עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם, אף שהעבודה הזו אינה מקיפה את התבל כולה, היא מייצגת את העבודה למען התבל כולה. לאחר שהאל בהתגלמותו כבשר ודם ישלים את העבודה המקיפה את תחום השפעתם של בשרו ודמו, הוא ירחיב את העבודה הזו מיד לתבל כולה, כפי שבשורתו של ישוע התפשטה לכל קצוות תבל לאחר תחייתו ועלייתו השמימה. בין שזו עבודתה של רוח האל ובין שזו עבודת הבשר והדם, מדובר בעבודה שמתבצעת בהיקף מצומצם אך מייצגת את עבודת התבל כולה. באחרית הימים, נדמה שהאל מבצע את עבודתו באמצעות זהותו כבשר ודם, ושהאל בהתגלמותו כבשר ודם הוא האל השופט את האדם בפני כס המלכות הלבן הגדול. בין שהוא הרוח ובין שהוא הבשר והדם, האל המוציא לפועל את עבודת השיפוט הוא האל השופט את האנושות באחרית הימים. הדבר מוגדר על פי עבודתו של אלוהים, ולא על פי מראהו החיצוני או גורמים אחרים. אף שיש לאדם תפיסות בנוגע לדברים אלה, לא ניתן להתכחש לעובדת שיפוטו של האל בהתגלמותו כבשר ודם ולעובדת כיבושו את האנושות כולה. בלי קשר למה שחושב עליהן האדם, בסופו של דבר עובדות הן עובדות. איש לא יכול לומר ש"אלוהים הוא שמבצע את העבודה, אך הבשר והדם אינם אלוהים." אלו שטויות, כיוון שאיש מלבד האל בהתגלמותו כבשר ודם לא יכול לבצע את העבודה הזאת. מכיוון שהעבודה הזו כבר הושלמה, לאחר העבודה הזו לא תופיע בשנית עבודת השיפוט של אלוהים. האל בהתגלמותו השנייה כבר השלים את כל עבודת הניהול במלואה, ולא יהיה שלב רביעי לעבודתו של אלוהים. מכיוון שמי שנשפט הוא האדם – האדם העשוי בשר ודם ואשר הושחת – ולא רוחו של השטן הנשפטה ישירות, עבודת השיפוט אינה מתבצעת בעולם הרוח, אלא בקרב בני האדם. איש אינו ראוי יותר, ומוסמך יותר מאשר האל בהתגלמותו כבשר ודם לעבודת שיפוט שחיתותם של בשרו ודמו של האדם. אילו רוח האל הייתה שופטת ישירות, הרי שהשיפוט לא היה מקיף. יתר על כן, האדם היה מתקשה לקבל עבודה כזאת, היות

שרוח האל לא מסוגלת להתייבב בפני בני האדם. לכן ההשפעות לא היו מיידיות, וקל וחומר שהאדם לא היה יכול לחזות כראוי בטבעו של אלוהים, החסין לעלבונות. ניתן להביס את השטן באופן מלא אך ורק אם האל בהתגלמותו כבשר ודם שופט את שחיתותה של האנושות. מכיוון שבדיוק כמו האדם, האל בהתגלמותו כבשר ודם ניחן באנושיות רגילה, הוא מסוגל לשפוט את רשעותו של האדם ישירות. זהו האות של קדושתו הטבעית, ושל היותו יוצא מגדר הרגיל. רק אלוהים מוסמך ומסוגל לשפוט את האדם, היות שהוא מחזיק באמת ובצדק, ולכן הוא יכול לשפוט את האדם. מי שלא מחזיק באמת ובצדק אינו כשיר לשפוט אחרים. אילו רוח האל הייתה זו שמבצעת את העבודה הזו, לא היה זה ניצחון על השטן. רוח האל היא נעלית מטבעה בהשוואה לבני תמותה, ורוחו של האל היא קדושה מטבעה, וחזקה מהבשר והדם. אילו ביצעה רוח האל את העבודה הזו ישירות, היא לא הייתה מסוגלת לשפוט את מלוא המרדנות האנושית, והיא לא הייתה מסוגלת לגלות את מלוא רשעותו של האדם. זאת משום שעבודת השיפוט מתבצעת גם באמצעות תפיסותיו של האדם לגבי אלוהים, ולאדם לא היו מעולם תפיסות לגבי רוח האל. לכן רוח האל לא מסוגלת לחשוף היטב את רשעותו של האדם, וקל וחומר שהיא לא מסוגלת לגלות את הרשעות הזו במלואה. האל בהתגלמותו כבשר ודם הוא אויבו של כל מי שלא מכיר אותו. כשהוא שופט את תפיסותיו של האדם ואת התנגדותו של האדם אליו, הוא מגלה את מלוא מרדנותה של האנושות. השפעותיה של עבודת האל בהתגלמותו כבשר ודם בולטות יותר לעין מאשר השפעותיה של עבודת רוח האל. לפיכך, רוח האל לא שופטת ישירות את האנושות כולה – זוהי עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם. האדם מסוגל לראות את האל בהתגלמותו כבשר ודם ולגעת בו, והאל בהתגלמותו כבשר ודם מסוגל לכבוש את האדם באופן מלא. במסגרת יחסיו עם האל בהתגלמותו כבשר ודם, האדם עובר מהתנגדות לצייתנות, מרדיפה לקבלה, מתפיסה להכרה ומדחייה לאהבה. אלה הן השפעותיה של עבודת האל בהתגלמותו כבשר ודם. האדם יכול להינצל אך ורק באמצעות קבלת שיפוטו של אלוהים; האדם מכיר את אלוהים רק בהדרגה באמצעות מוצא פיו; אלוהים כובש את האדם כשהאדם מתנגד לו; האדם מקבל מאלוהים אוויר לנשימה כשהוא מקבל את הייסורים מידי האל. כל העבודה הזאת היא עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם, לא עבודתו של האל בזהותו כרוח. העבודה שמבצע האל בהתגלמותו היא העבודה האדירה ביותר, העבודה המעמיקה ביותר, והחלק החיוני ביותר מתוך שלושת שלבי עבודתו של אלוהים הוא שני שלבי העבודה שמבצע האל בהתגלמותו כבשר ודם. שחיתותו העמוקה של האדם היא משוכה משמעותית לעבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם. בפרט, העבודה שמתבצעת על בני האדם באחרית הימים קשה ביותר, והסביבה עוינת ואיכותו של כל אחד מסוגי בני האדם עלובה למדי. אולם עם תום העבודה הזו, עדיין תושג ההשפעה הראויה ללא כל דופי – זוהי השפעתה של עבודת הבשר והדם, וההשפעה הזו משכנעת יותר מאשר השפעתה של עבודת רוח האל. שלושת שלביה של עבודת האל יושלמו בבשר, והאל בהתגלמותו חייב להשלים. העבודה החשובה והחיונית ביותר נעשית בבשר, והאל בהתגלמותו וכבשר ודם חייב להיות זה שיושיע את האדם באופן אישי. אף שהאנושות כולה חשה שהאל בהתגלמותו כבשר ודם אינו קשור לאדם, למעשה הבשר והדם האלה נוגעים לגורלה ולקיומה של האנושות כולה. כל אחד משלבי עבודתו של אלוהים נעשה למען האנושות כולה ומכוון לכלל האנושות. אף שזו עבודת האל כבשר ודם, היא עדיין מכוונת לאנושות כולה. האל בהתגלמותו כבשר ודם הוא האל של האנושות כולה והוא האל של כל יצור שנברא ושלא נברא. אף שהיקפה של עבודתו כבשר ודם מוגבל, ואף שמושא עבודתו מוגבל גם

הוא, בכל פעם שהוא מתגלם כבשר ודם כדי לבצע את עבודתו, הוא בוחר מושא לעבודתו שיהיה ייצוגי להפליא. הוא לא בוחר קבוצה של בני אדם פשוטים וחסרי חשיבות כדי לעבוד עליה, אלא בוחר כמושא לעבודתו קבוצה של בני אדם המסוגלים להיות נציגי עבודתו כבשר ודם. קבוצת בני האדם הזו נבחרת משום שהיקפה של עבודתו כבשר ודם הוא מוגבל ומותאם במיוחד עבור בשרו ודמו, ונבחר במיוחד עבור עבודתו כבשר ודם. בחירתו של אלוהים במושאי עבודתו אינה חסרת בסיס, אלא נעשית על פי עיקרון: מושא העבודה חייב להועיל לעבודתו של האל כבשר ודם וחייב להיות מסוגל לייצג את כלל האנושות. למשל, היהודים היו מסוגלים לייצג את כלל האנושות כשקיבלו את הגאולה האישית של ישוע, והסינים מסוגלים לייצג את כלל האנושות כשהם מקבלים את הכיבוש האישי של האל בהתגלמותו כבשר ודם. ישנו בסיס לייצוג שייצגו היהודים את כלל האנושות, וישנו גם בסיס לייצוג שמייצגים הסינים את כלל האנושות, כשהם מקבלים את הכיבוש האישי של אלוהים. דבר אינו מגלה את חשיבותה של הגאולה יותר מאשר הגאולה שבוצעה בקרב היהודים, ודבר אינו מגלה את היסודיות וההצלחה של עבודת הכיבוש יותר מאשר עבודת הכיבוש בקרב הסינים. עבודתו ודבריו של האל בהתגלמותו כבשר ודם נראים כמוונים אך ורק כלפי קבוצה קטנה של בני אדם, אך לאמיתו של דבר, עבודתו בקרב אותה קבוצה קטנה היא העבודה למען התבל כולה, ודבריו מכוונים כלפי כלל האנושות. עם תום עבודתו של אלוהים כבשר ודם, חסידיו יתחילו להפיץ את העבודה שהוא ביצע בקרבם. הדבר הטוב ביותר בנוגע לעבודתו כבשר ודם הוא שהוא יכול להותיר לחסידיו מילים ודברי תוכחה מדויקים ואת רצונו המדויק מהאנושות, כך שלאחר מכן, יוכלו חסידיו להעביר הלאה את כל עבודתו כבשר ודם ואת רצונו מכלל האנושות ביתר דיוק ובאופן קונקרטי לכל מי שיקבל את הדרך הזאת. רק עבודתו של האל כבשר ודם בקרב בני האדם מקיימת באמת את עובדת הווייתו וחיייו של אלוהים יחד עם בני האדם. רק עבודה זו מגשימה את רצונו של האדם לראות את פניו של אלוהים, להיות עד לעבודתו של אלוהים ולשמוע את דבר האל האישי. האל בהתגלמותו כבשר ודם מביא לסופו של העידן שבו רק גבו של יהוה הופיע בפני האנושות, וכן חותם את העידן שבו האמינה האנושות באל המעורפל. בפרט, עבודתה של התגלמותו האחרונה של אלוהים מביאה את כל האנושות לעידן מציאותי יותר, מעשי יותר ונעים יותר. לא זאת בלבד שהוא חותם את עידן החוק והדוקטרינה, אלא שהוא עושה דבר אף חשוב יותר: הוא מגלה לאנושות אל אמיתי ורגיל, צודק וקדוש, אשר חושף את עבודת תוכנית הניהול ומדגים את המסתורין שבאנושות ואת ייעודה, אשר ברא את האנושות ומשלים את עבודת הניהול, אשר נשאר נסתר במהלך אלפי שנים. הוא מביא את קצו המוחלט של עידן הערפול; הוא חותם את העידן שבו כלל האנושות רצתה לחפש את פניו של אלוהים אך לא הייתה מסוגלת לעשות זאת; הוא מסיים את העידן שבה כלל האנושות שירתה את השטן, ומוליך את כל האנושות לתקופה חדשה לגמרי. כל זה הוא כתוצאה מעבודתו של האל כבשר ודם במקום באמצעות רוח האל. כשאלוהים עובד כבשר ודם, חסידיו לא מחפשים עוד אחר אותם דברים מעורפלים המשתמעים לשתי פנים ולא מגששים עוד אחריהם, והם חדלים מלנחש את רצונו של האל המעורפל. כשאלוהים יפיץ את עבודתו כבשר ודם, חסידיו יעבירו הלאה את העבודה שעשה כבשר ודם לבני כל הדתות והזרמים, והם יבטאו את כל דבריו באוזני האנושות כולה. כל מה שישמיעו אלה שיקבלו את בשורת האל יהיה העובדות שבעבודתו, דברים שבני האדם ראו ושמעו בעצמם. אלה יהיו עובדות ולא שמועות. העובדות האלה הן הראיות שבאמצעותן אלוהים מפיץ את העבודה, והן גם הכלים שהוא משתמש בהם לשם הפצת העבודה. ללא קיומן של עובדות, בשורתו של האל לא

תתפשט לכל המדינות ולכל המקומות; ללא עובדות אלא רק עם דמיונותיו של האדם, אלוהים לא יוכל לעולם לבצע את עבודת כיבוש התבל כולה. רוח האל אינה מוחשית עבור האדם, והיא בלתי נראית עבורו, ועבודתה של רוח האל לא יכולה להותיר ראיות או עובדות נוספות בדבר עבודתו של אלוהים עבור האדם. האדם לא יחזה לעולם בפניו האמיתיות של אלוהים והוא יאמין תמיד באל מעורפל שאינו קיים. האדם לא יחזה לעולם בפניו של אלוהים, ולא ישמע לעולם דברים שהאל אמר בעצמו. אחרי הכל, דמיונותיו של האדם ריקים מתוכן והם לא יכולים למלא את מקומם של פניו האמיתיות של אלוהים. האדם לא יכול לחקות את טבעו הפנימי של אלוהים ואת עבודתו של אלוהים עצמו. האל הבלתי נראה נמצא בשמיים ורק האל בהתגלמותו כבשר ודם, המבצע את עבודת האל באופן אישי בקרב בני האדם, יכול להביא את עבודתו לעולם. זוהי הדרך האידאית ביותר שבה אלוהים מופיע בפני האדם, שבה האדם רואה את אלוהים ומכיר את פניו האמיתיות של אלוהים. דבר זה לא אפשרי כשאלוהים לא מתגשם כבשר ודם. משהשלים אלוהים את עבודתו עד שלב זה, עבודתו כבר השיגה את ההשפעה המיטבית ונחלה הצלחה מלאה. עבודתו האישית של האל בהתגלמותו הביאה כבר להשלמת תשעים אחוז מכל עבודת הניהול שלו. הבשר והדם האלה אפשרו התחלה טובה יותר לכל עבודתו של אלוהים, וכן סיכום של כל עבודתו. בנוסף, הם גם הכריזו על כל עבודתו של אלוהים, וערכו את ההשלמות המקיפות האחרונות של כל העבודה הזאת. מכאן ואילך לא תבוא עוד התגלמות של אלוהים כדי לבצע את השלב הרביעי בעבודתו של אלוהים, ולא תתבצע עבודה פלאית נוספת מצד התגלמותו השלישית של אלוהים.

כל שלב בעבודתו של האל כבשר ודם מייצג את עבודתו למשך העידן כולו, ולא מייצג רק פרק זמן מסוים כמו עבודתו של האדם. לפיכך סופה של עבודת ההתגלמות האחרונה של אלוהים אין פירושו שהעבודה הגיעה לסופה המוחלט, משום שעבודתו כבשר ודם מייצגת את העידן כולו, ולא רק את פרק הזמן שבו הוא מבצע את עבודתו כבשר ודם. העניין הוא רק שאלוהים משלים את עבודתו עבור העידן כולו במשך פרק הזמן שבו הוא מתגלם כבשר ודם, ולאחר מכן מתפשטת העבודה לכל המקומות. לאחר שהאל בהתגלמותו ישלים את כהונתו, הוא יפקיד את עבודתו העתידית בידי חסידיו. כך עבודתו למשך העידן כולו תימשך ללא הפסקה. העבודה למשך עידן ההתגלמות כולו תיחשב כעבודה שבוצעה במלואה כאשר היא תופץ לכל קצוות תבל. עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם פותחת תקופה חדשה, ואלה שימשיכו את עבודתו הם בני האדם שבהם ישתמש אלוהים. העבודה שיבצעו בני אדם כלולה כולה בכהונתו של האל בהתגלמותו, והיא לא מסוגלת לחרוג מהמסגרת הזאת. אם האל בהתגלמותו כבשר ודם לא מגיע כדי לבצע את עבודתו, האדם לא מסוגל להביא לסיום העידן הישן, ולא מסוגל להכריז על בואה של תקופה חדשה. העבודה שיבצע האדם בסך הכל שייכת לטווח חובתו שניתן להגשמה אנושית והיא לא מייצגת את עבודתו של אלוהים. רק האל בהתגלמותו כבשר ודם מסוגל לבוא ולהשלים את העבודה שעליו לבצע, ואיש מלבדו לא מסוגל לבצע עבודה זאת מטעמו. כמובן, הדברים שאני מדבר עליהם נוגעים לעבודת ההתגלמות. אותו האל בהתגלמותו מבצע תחילה שלב של עבודה שאינו תואם את תפיסותיו של האדם, ולאחר מכן אלוהים מבצע עבודה נוספת שאינה תואמת את תפיסותיו של האדם. מטרתה של העבודה היא כיבוש של האדם. מבחינה אחת, התגלמותו של האל כבשר ודם אינה תואמת את תפיסותיו של האדם, ובנוסף לכך, אלוהים מבצע עבודה נוספת שאינה תואמת את תפיסותיו של האדם, ולכן האדם מפתח השקפות ביקורתיות אף יותר לגביו. אלוהים בסך הכל מבצע את עבודת הכיבוש בקרב בני אדם האוחזים בכמות עצומה של תפיסות

לגביו. בלי קשר לאופן שבו בני האדם מתייחסים אליו, משישלים אלוהים את כהונתו, כל בני האדם יהיו נתונים לריבונותו של אלוהים. עובדת עבודתו של אלוהים לא משתקפת אך ורק בקרב הסינים – היא מייצגת את האופן שבו תיכבש האנושות כולה. ההשפעות המושגות על בני האדם האלה הן אות להשפעות שיושגו על כלל האנושות, והשפעות העבודה שאלוהים יעשה בעתיד יתעלו יותר ויותר אפילו על ההשפעות המושגות על בני האדם האלה. עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם לא מלווה בתרועות רמות, ואינה לוטה בערפל. זוהי עבודה אמיתית וממשית, וזו עבודה שבה אחד ועוד אחד הם שניים. העבודה הזו לא נסתרת מאיש והיא לא תוליך איש שולל. הדברים שבני האדם רואים הם דברים אמיתיים וממשיים, ומה שהאדם זוכה בו הוא אמת וידע אמיתיים. כשתושלם העבודה, האדם יכיר את אלוהים באופן חדש, ולמי שמחפש את אלוהים באמת לא יהיו עוד תפיסות לגביו. זו לא רק השפעתה של עבודתו על סינים, אלא גם ייצוג של השפעתה של עבודתו בכיבוש כלל האנושות. זאת משום שדבר אינו מועיל יותר לעבודת כיבוש כלל האנושות מאשר הבשר והדם האלה, ועבודתם של הבשר והדם האלה וכל הקשור לבשר והדם האלה. הם מועילים לעבודת האל כיום ומועילים לעבודתו בעתיד. הבשר והדם האלה יכבשו את כלל האנושות ויזכו בכלל האנושות. לא קיימת עבודה טובה יותר שבאמצעותה כלל האנושות תחזה באלוהים, תישמע לאלוהים ותכיר את אלוהים. העבודה שהאדם מבצע מייצגת טווח מוגבל בלבד, אך כשאלוהים עושה את עבודתו הוא לא מדבר אל בן אדם מסוים, אלא אל האנושות במלואה, ולכל מי שמקבל את דבריו. הסוף שהאל מכריז עליו הוא סופם של כל בני האדם ולא רק סופו של בן אדם מסוים. הוא לא מפלה אף אחד, ואינו הופך אף אחד לקורבן. הוא עובד עבור כלל האנושות ומדבר אל כלל האנושות. לפיכך, האל בהתגלמותו כבשר ודם כבר סיווג את כלל האנושות לסוגיה, שפט את כלל האנושות וארגן ייעוד הולם לכלל האנושות. על אף שאלוהים מבצע את עבודתו רק בסין, למעשה הוא כבר פתר את עבודת התבל כולה. הוא לא יכול להמתין עד שעבודתו תתפשט בקרב כלל האנושות לפני שיבטא את אמירותיו ויסדר את הסדריו שלב אחר שלב. הרי יהיה זה מאוחר מדי. כעת הוא מסוגל לחלוטין להשלים מראש את העבודה העתידית. היות שמי שעובד הוא האל בהתגלמותו כבשר ודם, הוא מבצע עבודה בלתי מוגבלת בקנה מידה מוגבל, ולאחר מכן הוא יגרום לאדם למלא את חובתו. זה עקרון עבודתו. הוא יכול לחיות בקרב בני אדם רק לפרק זמן מצומצם, והוא לא יכול ללוות את בני האדם עד שתושלם עבודת העידן כולו. בדיוק משום שהוא אלוהים, הוא מספר מראש על עבודתו העתידית. לאחר מכן, הוא יסווג את כלל האנושות לסוגיה בדבריו והאנושות תיכנס על פי דבריו לתחומי עבודתו, העשויה שלב אחר שלב. איש לא יחמוק, וכולם חייבים לנהוג לפי התכתיבים האלה. לפיכך, בעתיד, דברי האל הם שיכונו את העידן ולא רוח האל.

עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם חייבת להתבצע על ידי בשר ודם. אילו רוח האל הייתה מבצעת אותה ישירות, היא לא הייתה מביאה לתוצאות. אפילו אם רוח האל הייתה מבצעת אותה, העבודה לא הייתה משמעותית ביותר, ובסופו של דבר היא לא הייתה משכנעת. כל הבריות רוצות לדעת אם עבודתו של הבורא היא בעלת משמעות, ומה היא מייצגת, לשם מה היא נועדה, ואם עבודתו של אלוהים מלאה בסמכויות ובחוכמה, ואם היא נושאת את מירב הערך והחשיבות. העבודה שאלוהים עושה נועדה להושיע את כלל האנושות, להביס את השטן ולשאת עדות על אלוהים בקרב כל הדברים. היות שכך, לעבודה שאלוהים מבצע חייבת להיות חשיבות עצומה. בשרו ודמו של האדם הושחתו על ידי השטן; האדם התעוורר עיוורון עמוק וניזוק עמוקות. הסיבה היסודית ביותר

שבגללה אלוהים עובד באופן אישי בהתגלמותו כבשר ודם היא שמושא ישועתו הוא האדם העשוי בשר ודם, ושהשטן משתמש בבשרו ודמו של האדם כדי לערער את עבודתו של אלוהים. הקרב עם השטן הוא למעשה עבודת כיבוש האדם, ובו בזמן, האדם הוא גם מושא ישועתו של אלוהים. על כן קיים צורך חיוני בעבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם. השטן השחית את בשרו ודמו של האדם והאדם הפך להתגלמותו של השטן, שהיא מושא הבסתו של אלוהים. על כן עבודת עריכת הקרב מול השטן והצלת האדם מתרחשת עלי אדמות, ואלוהים חייב להפוך לאנושי כדי להילחם בשטן. זוהי עבודה מעשית ביותר. כשאלוהים עובד כבשר ודם, הוא למעשה עורך קרב עם השטן כבשר ודם. כשאלוהים עובד כבשר ודם, הוא מבצע את עבודתו במישור הרוחני, והופך את מלוא עבודתו שבמישור הרוחני לאמיתית עלי אדמות. זה שנכבש הוא האדם, שמתמרד באלוהים; זה שמובס הוא התגלמותו של השטן (כמובן, גם זה האדם), המתעב את אלוהים; וזה שבסופו של דבר ניצל הוא גם האדם. לפיכך, ישנו הכרח אף גדול יותר שאלוהים יהפוך לאדם בעל קליפה של ברייה, כדי שאלוהים יוכל לערוך קרב של ממש עם השטן, לכבוש את האדם המתמרד בו ואשר עוטה קליפה מאותו סוג שיש לאלוהים, ולהציל את האדם העוטה קליפה מאותו סוג שיש לאלוהים, ואשר ניזוק על ידי השטן. אויבו הוא האדם, מושא כיבושו הוא האדם ומושא ישועתו הוא האדם, שהוא עצמו ברא. לכן על אלוהים להפוך לאדם, ובכך תהפוך עבודתו לקלה בהרבה. הוא מסוגל להביס את השטן ולכבוש את האנושות, ויתרה מכך, הוא מסוגל להציל את האנושות. אף שהבשר והדם האלה הם רגילים ואמיתיים, הם לא בשר ודם שגרתיים: אלוהים כבשר ודם אינו אנושי בלבד, מכיוון שבשרו ודמו הם אנושיים ואלוהיים גם יחד. זהו ההבדל בינו לבין האדם וזהו חותמה של זהותו של אלוהים. רק בשר ודם כאלה מסוגלים לבצע את העבודה שאלוהים מתכוון לבצע, למלא את כהונתו של אלוהים כבשר ודם ולהשלים את עבודתו בקרב בני האדם. אם זה לא היה המצב, עבודתו של אלוהים בקרב בני האדם הייתה תמיד ריקה מתוכן ופגומה. אף על פי שאלוהים מסוגל לערוך קרב עם רוחו של השטן ולהביס אותה, אופיו הישן של האדם המושחת לא ייפתר כך לעולם, ומי שמתמרד באלוהים ומתנגד לו לא יוכל לעולם להפוך לכפוף באמת לריבונותו. פירוש הדבר הוא שאלוהים לא יוכל לעולם לכבוש את האנושות ולא יוכל לעולם לזכות בכלל האנושות. אם לא ניתן יהיה להשלים את עבודתו של אלוהים בעולם, הרי שניהולו לא יסתיים לעולם, וכלל האנושות לא תוכל להירגע. אם אלוהים לא יכול להיות בשלום עם כל הבריות שברא, הרי שעבודת ניהול כזאת לעולם לא תישא פירות, וכבודו של אלוהים ייעלם כתוצאה מכך. אף שאין כל סמכות לבשרו ודמו של אלוהים, העבודה שהוא מבצע תשיג את ההשפעה המיועדת לה. זהו הכיוון הבלתי נמנע של עבודתו. בין שיש סמכות לבשרו ודמו ובין שלא, כל עוד הם מסוגלים לבצע את עבודתו של אלוהים בכבודו עצמו, הם אינם אלא אלוהים בכבודו עצמו. בלי קשר למידה שבה הבשר והדם האלה רגילים או שגרתיים, הם מסוגלים לעשות את העבודה המוטלת עליהם, היות שהבשר והדם האלה שייכים לאלוהים ולא לאדם. הסיבה שהבשר והדם האלה מסוגלים לבצע את העבודה שהאדם לא יכול לבצע היא שמהותם הפנימית לא דומה לזו של אדם, והסיבה שהם יכולים להציל את האדם היא שזהותם שונה מזאת של כל אדם. הבשר והדם האלה כה חשובים לאנושות משום שאלוהים הוא אדם אבל הוא אל מעל הכל, מכיוון שהוא יכול לבצע את העבודה שאף אדם רגיל העשוי בשר ודם לא יכול לבצע, ומפני שהוא מסוגל להציל את בני האדם המושחתים שהוא חי בקרבם בעולם. אף שהוא זהה לאדם, האל בהתגלמותו כבשר ודם חשוב לאנושות יותר מכל אדם בעל ערך, היות שהוא יכול לבצע את העבודה שרוח האל

לא יכולה לבצע, להעיד על אלוהים עצמו יותר מאשר יכולה רוח האל לעשות זאת ולזכות באנושות באופן מלא. כתוצאה מכך, אף שהבשר והדם האלה רגילים ושגרתיים, תרומתם לאנושות וחשיבותם לקיומה של האנושות הופכים אותם לחשובים ביותר, ואף בן אדם אינו יכול למדוד את ערכם וחשיבותם של הבשר והדם האלה. אף שאלוהים לא יכול להשמיד את השטן ישירות כבשר ודם, הוא יכול להשתמש בעבודתו כדי לכבוש את האנושות ולהביס את השטן, ולגרם לשטן להיכנע כניעה מלאה לריבונותו. הסיבה לכך שאלוהים מסוגל להביס את השטן ולהציל את האנושות היא שאלוהים מתגלם כבשר ודם. הוא לא משמיד את השטן ישירות, אלא הופך לבשר ודם כדי לבצע את העבודה שתביא לכיבוש האנושות, שאותה השטן השחית. כך הוא מסוגל להעיד על עצמו בקרב ברואיו ביתר קלות, ומסוגל להציל את האנושות המושחתת ביתר קלות. נצחוננו של האל בהתגלמותו כבשר ודם על השטן משכנע יותר ומהווה עדות חזקה יותר מאשר השמדתו הישירה של השטן בידי רוח האל. האל בהתגלמותו כבשר ודם יותר מסוגל לסייע לאדם להכיר את הבורא, ויותר מסוגל להעיד על עצמו בקרב ברואיו.

מהות הבשר שאלוהים מתגלם בו

אלוהים בהתגלמותו הראשונה חי על פני האדמה במשך שלושים ושלוש שנים וחצי, אך ביצע את כהונתו רק במשך שלוש וחצי מהשנים האלה. הן במשך הזמן שבו הוא עבד והן לפני שהוא החל בעבודתו, הוא ניחן באנושיות רגילה. הוא שכן באנושיותו הרגילה במשך שלושים ושנים וחצי. לכל אורך שלוש וחצי השנים האחרונות, הוא התגלה כאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. לפני שהוא החל לבצע את כהונתו, הוא הופיע באנושיות רגילה ושגרית, מבלי להראות סימן כלשהו לאלוהיותו. רק לאחר שהוא החל לבצע את כהונתו באופן רשמי, האלוהיות שלו באה לידי ביטוי. חייו ועבודתו במהלך עשרים ותשע השנים הראשונות הדגימו שהוא בן אדם אמיתי, בר אנוש, בשר ודם. זאת מפני שכהונתו קרמה עור וגידים רק לאחר גיל עשרים ותשע. משמעותה של ההתגלמות היא שאלוהים מופיע כבשר ודם ובא לעבוד בקרב בני האדם שהוא ברא בצלם בשר ודם. לפיכך, כדי שאלוהים יתגלם כבשר ודם, עליו להיות תחילה בשר ודם בעלי אנושיות רגילה. זו הדרישה המוקדמת הבסיסית ביותר. למעשה, ההשלכה של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם היא שאלוהים חי ועובד כבשר ודם. אלוהים בעצם מהותו הופך לבשר ודם – הופך לאדם. ניתן לחלק לשני שלבים את חייו ועבודתו בהתגלמותו כבשר ודם. הראשון הוא החיים שהוא חי לפני ביצוע כהונתו. הוא חי במשפחה אנושית רגילה, באנושיות רגילה לחלוטין, כשהוא נשמע למוסר ולחוקים הרגילים של חיים אנושיים, עם צרכים אנושיים רגילים (מזון, ביגוד, מחסה, שינה), חולשות אנושיות רגילות ורגשות אנושיים רגילים. במילים אחרות, במהלך השלב הראשון, הוא חי באנושיות לא אלוהית, רגילה לחלוטין, כשהוא עוסק בכל הפעילויות האנושיות הרגילות. השלב השני הוא החיים שהוא חי לאחר שהוא החל לבצע את כהונתו. הוא עדיין שוכן באנושיות רגילה עם מעטפת אנושית רגילה, מבלי להראות כל סימן חיצוני של על-טבעיות. אולם הוא חי אך ורק למען כהונתו, ובמשך הזמן הזה, אנושיותו הרגילה קיימת לחלוטין כדי לשרת את העבודה הרגילה של אלוהיותו. זאת מפני שבעת הזו, אנושיותו הרגילה

התבגרה עד כדי כך שהוא מסוגל לבצע את כהונתו. לכן, השלב השני של חייו הוא ביצוע כהונתו באנושיותו הרגילה, חיים הן של אנושיות רגילה והן של אלוהיות מוחלטת. הסיבה לכך שבמהלך השלב הראשון לחייו, הוא חי באנושיות רגילה לחלוטין, היא שאנושיותו עדיין לא שווה לכלל העבודה האלוהית, ושהיא עדיין לא בוגרת. רק לאחר שאנושיותו מתבגרת ונעשית מסוגלת ליטול על עצמה את כהונתו, הוא יכול להתחיל לבצע את כהונתו. מכיוון שכבשר ודם, עליו לגדול ולהתבגר, השלב הראשון של חייו הוא שלב של אנושיות רגילה. לעומת זאת, בשלב השני, מכיוון שאנושיותו מסוגלת לקחת על עצמה את עבודתו ולבצע את כהונתו, החיים שאלוהים בהתגלמותו חי במהלך כהונתו הם חיים של אנושיות ואלוהיות מוחלטת כאחת. אילו אלוהים החל את כהונתו במלוא המרץ מרגע לידתו, אילו הוא היה עושה אותות ונסים על-טבעיים, לא הייתה לו מהות גשמית. לפיכך, אנושיותו קיימת למען מהותו הגשמית. לא ייתכנו בשר ודם ללא אנושיות, ואדם ללא אנושיות הוא לא בן אנוש. כך, אנושיות בשרו של אלוהים היא תכונה פנימית של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. האמירה ש"כאשר אלוהים מתגלם כבשר ודם הוא כולו אלוהי וכלל לא אנושי", היא חילול הקודש, מפני שזו עמדה בלתי אפשרית שמפרה את עקרון ההתגלמות כבשר ודם. אפילו לאחר שהוא מתחיל לבצע את כהונתו, אלוהיותו עדיין שוכנת במעטפת החיצונית האנושית כשהוא עושה את עבודתו. העניין הוא שבאותה עת, אנושיותו משמשת למטרה אחת ויחידה – לאפשר לאלוהיותו לבצע את העבודה כבשר ודם רגילים. לפיכך, הגורם המניע של העבודה הוא האלוהיות ששוכנת באנושיות שלו. אלוהיותו, ולא אנושיותו, היא שעובדת, אך זוהי אלוהיות שחבויה בתוך אנושיותו. עבודתו נעשית במהותה בידי אלוהיותו המוחלטת ולא בידי אנושיותו. אולם זה שמגלם את העבודה הוא בשרו. אפשר לומר שהוא אדם וגם אלוהים, מפני שאלוהים הופך לאל שחי כבשר ודם עם מעטפת אנושית ומהות אנושית, אך גם עם מהותו של אלוהים. מכיוון שהוא אדם עם מהותו של אלוהים, הוא נעלה על כל אדם נברא ועל כל אדם שיכול לבצע את עבודתו של אלוהים. על כן, בקרב כל מי שיש לו מעטפת אנושית כמו שלו, בין כל מי שיש לו אנושיות, רק הוא אלוהים עצמו בהתגלמותו – כל היתר הם בני אדם נבראים. על אף שלכולם יש אנושיות, לבני האדם הנבראים אין דבר פרט לאנושיות, ואילו אלוהים בהתגלמותו שונה מהם. בבשרו יש לא רק אנושיות, אלא חשוב מכך, אלוהיות. אנושיותו משתקפת במראה החיצוני של בשרו ודמו ובחיי היום יום שלו, אך קשה לתפוס את אלוהיותו. מכיוון שאלוהיותו באה לידי ביטוי רק כשיש לו אנושיות, ומפני שהוא לא על-טבעי כפי שבני אדם מאמינים, קשה מאוד לבני אדם להבין זאת. גם היום, קשה מאוד לבני אדם להבין לאשורה את מהותו האמיתית של אלוהים בהתגלמותו. למעשה, גם לאחר שדיברתי על כך ממושכות, אני מניח שזו עדיין תעלומה בעיני רובכם. הסוגיה הזו פשוטה מאוד: מכיוון שאלוהים מתגלם כבשר ודם, מהותו היא שילוב של אנושיות ואלוהיות. השילוב הזה נקרא אלוהים עצמו, אלוהים עצמו על פני האדמה.

החיים שישוע חי על פני האדמה היו חיים רגילים של בשר ודם. הוא חי באנושיות הרגילה של בשרו ודמו. סמכותו – לעשות את עבודתו ולומר את דברו, או לרפא חולים ולגרש שדים, לעשות דברים כה יוצאי דופן – לא באה לידי ביטוי, ברובה, עד שהחל את כהונתו. חייו לפני גיל עשרים ותשע, לפני שהוא ביצע את כהונתו, היו הוכחה מספקת לכך שהוא בשר ודם רגילים בלבד. משום כך ומשום שהוא עדיין לא החל לבצע את כהונתו, בני אדם לא ראו בו שום דבר אלוהי ולא ראו יותר מבן אנוש רגיל, אדם רגיל – כמו במקרה שבו האמינו שהוא בנו של יוסף. בני האדם חשבו שהוא בנו של אדם רגיל, ולא הייתה להם דרך לדעת שהוא התגלמותו של אלוהים

כבשר ודם. גם כאשר הוא עשה נסים רבים במהלך ביצוע כהונתו, רוב בני האדם עדיין אמרו שהוא בנו של יוסף, משום שהוא היה המשיח עם מעטפת חיצונית של אנושיות רגילה. אנושיותו הרגילה ועבודתו התקיימו שתיהן כדי להגשים את חשיבותה של ההתגלמות הראשונה ולהוכיח שאלוהים התגלם כולו כבשר ודם והפך לאדם רגיל לחלוטין. העובדה שהייתה לו אנושיות רגילה לפני שהוא החל בעבודתו, הייתה הוכחה לכך שהוא בשר ודם רגילים. בנוסף לכך, העובדה שהוא עשה לאחר מכן הוכחה אף היא שהוא בשר ודם רגילים, מפני שהוא עשה אותות ומופתים, ריפא חולים וגירש שדים כבשר ודם עם אנושיות רגילה. הסיבה לכך שהוא יכול היה לעשות נסים הייתה שבשרו טמן בחובו את סמכותו של אלוהים, ושהוא היה הבשר והדם שעטתה רוח האל. הייתה לו הסמכות הזו בזכות רוח האל, ופירוש הדבר לא היה שהוא לא בשר ודם. ריפוי חולים וגירוש שדים היו העבודה שהיה עליו לבצע בכהונתו, ביטוי לאלוהיות החבויה בתוך האנושיות שלו. ובלי קשר לשאלה אילו אותות הוא עשה וכיצד הוא הפגין את סמכותו, הוא עדיין חי באנושיות רגילה ועדיין היה בשר ודם רגילים. עד לשלב שבו הוא קם לתחייה לאחר מותו על הצלב, הוא שכן בתוך בשר ודם רגילים. הענקת חסד, ריפוי חולים וגירוש שדים היו כולם חלק מכהונתו – כולם היו עבודה שהוא ביצע כבשר ודם רגילים. לפני שהוא הלך אל הצלב, הוא מעולם לא יצא מתוך בשרו האנושי הרגיל, היו אשר היו מעשיו. הוא היה אלוהים עצמו, והוא עשה את עבודתו של אלוהים עצמו, אך מכיוון שהוא היה התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, הוא אכל מזון ולבש בגדים, והיו לו צרכים אנושיים רגילים, היגיון אנושי רגיל ושכל אנושי רגיל. כל הדברים האלה היו הוכחה לכך שהוא אדם רגיל, וזו הייתה הוכחה לכך שהתגלמותו של אלוהים כבשר ודם היא בשר ודם עם אנושיות רגילה ולא על-טבעית. תפקידו היה להשלים את עבודת ההתגלמות הראשונה של אלוהים ולהשלים את הכהונה של ההתגלמות הראשונה. חשיבותה של התגלמות כבשר ודם היא בכך שאדם רגיל מבצע את עבודתו של אלוהים עצמו. כלומר אלוהים מבצע את עבודתו האלוהית באנושיות, ועל ידי כך הוא מביס את השטן. התגלמות כבשר ודם פירושה שרוח האל הופכת לבשר ודם, כלומר אלוהים הופך לבשר ודם. העבודה שהוא עושה כבשר ודם היא עבודתה של רוח הקודש שמתממשת כבשר ודם ומתבטאת כבשר ודם. אף אחד מלבד אלוהים כבשר ודם לא יכול להשלים את כהונתו של אלוהים בהתגלמותו. כלומר רק התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, האנושיות הרגילה הזו – ואף אחד מלבדה – יכולה להביא לידי ביטוי את העבודה האלוהית. במהלך ביאתו הראשונה של אלוהים בהתגלמותו, אילו לא הייתה לאלוהים האנושיות הרגילה לפני גיל עשרים ותשע – אילו מיד לאחר שהוא נולד הוא יכול היה לעשות נסים, אילו מיד לאחר שהוא למד לדבר הוא יכול היה לדבר בשפת השמיים, אילו ברגע שהוא דרך לראשונה על פני האדמה הוא יכול היה לתפוס את כל העניינים הארציים ולהבחין במחשבותיו וכוונותיו של כל אדם – ניתן היה לכנות אדם כזה אדם רגיל, ולא ניתן היה לכנות בשר ודם כאלה בשר ודם אנושיים. אם כך היה קורה עם המשיח, משמעותה ומהותה של התגלמותו של אלוהים היו הולכות לאיבוד. העובדה שהייתה לו אנושיות רגילה מוכיחה שהוא היה אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. העובדה שהוא עבר תהליך גדילה אנושי רגיל מוסיפה ומדגימה שהוא היה בשר ודם רגילים. יתרה מזאת, עבודתו מהווה הוכחה מספקת לכך שהוא היה דבר האל ורוח האל בהתגלמותם כבשר ודם. אלוהים מתגלם כבשר ודם משום צורכי העבודה. במילים אחרות, השלב הזה של העבודה צריך להיעשות כבשר ודם, באנושיות רגילה. זהו התנאי המקדים ל"דבר המתגלם בבשר" ול"דבר המופיע בבשר", וזה והסיפור האמיתי מאחורי שתי ההתגלמויות של אלוהים. ייתכן שבני אדם מאמינים

שכל חייו של ישוע לוו בנסים ונפלאות, שעד לסוף עבודתו על פני האדמה הוא לא ביטא אנושיות רגילה, שלא היו לו צרכים אנושיים רגילים, חולשות או רגשות אנושיים, שהוא לא נזקק לצורכי החיים הבסיסיים, ושלא היו לו מחשבות אנושיות רגילות. הם מדמיינים שהיה לו רק שכל על-אנושי ואנושיות נשגבת. הם מאמינים שמכיוון שהוא אלוהים, הוא לא אמור לחשוב ולחיות בדומה לבני אנוש רגילים, מפני שרק אדם רגיל, בן אנוש של ממש, יכול לחשוב מחשבות אנושיות רגילות ולחיות חיים אנושיים רגילים. כל אלה הן דעותיו ותפיסותיו של האדם, אשר מנוגדות לכוונות המקוריות בעבודתו של אלוהים. חשיבה אנושית רגילה מקיימת היגיון אנושי רגיל ואנושיות רגילה, אנושיות רגילה מקיימת את תפקודי הבשר והדם הרגילים, ותפקודי הבשר והדם הרגילים מאפשרים את החיים הרגילים כבשר ודם בשלמותם. רק על ידי עבודה כבשר ודם כאלה, אלוהים יכול להגשים את מטרת התגלמותו. אילו לאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם הייתה רק מעטפת הבשר והדם החיצונית, אך הוא לא היה חושב מחשבות אנושיות, לבשר והדם האלה לא היה היגיון אנושי, וודאי שלא היו להם אנושיות של ממש. איך ייתכן שגוף בשר ודם כזה ללא אנושיות יגשים את הכהונה שאלוהים בהתגלמותו צריך לבצע? השכל הרגיל מקיים את כל היבטי החיים האנושיים. ללא שכל רגיל, האדם לא היה אנושי. במילים אחרות, אדם שלא חושב מחשבות רגילות הוא חולה נפש. על משיח שאין לו אנושיות אלא רק אלוהיות, לא ניתן לומר שהוא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם. אם כן, כיצד ייתכן שלא-אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם לא תהיה אנושיות רגילה? האין זה חילול הקודש לומר שלמשיח אין אנושיות? כל הפעילויות שבני אנוש רגילים עוסקים בהן נשענות על תפקודו של השכל האנושי הרגיל. בלעדיו, בני אדם היו מתנהגים באופן חריג, הם אף לא היו מסוגלים להבדיל בין שחור ללבן ובין טוב לרע, ולא היו להם אתיקה ועקרונות מוסר אנושיים. בדומה לכך, אילו לא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם היה חושב כאדם רגיל, הוא לא היה גוף בשר ודם של ממש – בשר ודם רגילים. גוף בשר ודם כזה שלא חושב לא היה מסוגל לקחת על עצמו את העבודה האלוהית. הוא לא היה מסוגל לעסוק בפעילויות הרגילות של בשר ודם, לא כל שכן לחיות יחד עם בני אדם על פני האדמה. על כן, המשמעות של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, עצם מהותה של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, הייתה הולכת לאיבוד. אנושיותו של אלוהים בהתגלמותו קיימת כדי לשמר את העבודה האלוהית הרגילה כבשר ודם. חשיבתו האנושית הרגילה מקיימת את אנושיותו הרגילה ואת כל פעילויותיו הגשמיות הרגילות. ניתן לומר שחשיבתו האנושית הרגילה קיימת כדי לקיים את עבודתו של אלוהים המתגלם כבשר ודם. לולא היה לבשר והדם האלה שכל אנושי רגיל, אלוהים לא היה יכול לעבוד כבשר ודם, והדברים שעליו לעשות כבשר ודם לעולם לא היו יכולים להתגשם. על אף שיש לאלוהים בהתגלמותו שכל אנושי רגיל, עבודתו לא מהולה במחשבה אנושית. הוא לוקח על עצמו את העבודה באנושות עם שכל רגיל, עם התנאי המוקדם שיש לו אנושיות עם שכל, ולא על ידי הפעלת מחשבה אנושית רגילה. בלי קשר לשאלה עד כמה נשגבות מחשבותיו כבשר ודם, עבודתו לא נושאת את חותם ההיגיון או החשיבה. במילים אחרות, עבודתו לא נהגית בידי מחשבותיו כבשר ודם, אלא מהווה ביטוי ישיר לעבודה האלוהית באנושיותו. כל עבודתו היא הכהונה שעליו להשלים, ודבר ממנה לא נהגה במוחו. לדוגמה, ריפוי החולים, גירוש השדים והצליבה לא היו תוצרים של שכלו האנושי. שום אדם עם שכל אנושי לא יכול היה להגשים אותם. בדומה לכך, עבודת הכיבוש של היום היא כהונה שאלוהים בהתגלמותו חייב לבצע, אך היא לא עבודה של רצון אנושי, אלא עבודה שהאלוהיות שלו צריכה לעשות – עבודה ששום בן אנוש בשר ודם לא מסוגל לה. לפיכך, על אלוהים

בהתגלמותו להיות בעל שכל אנושי רגיל ובעל אנושיות רגילה, מפני שעליו לבצע את עבודתו באנושות עם שכל רגיל. זוהי מהות עבודתו של אלוהים בהתגלמותו – עצם מהותו של אלוהים בהתגלמותו.

לפני שישוע ביצע את העבודה, הוא רק חי באנושיותו הרגילה. איש לא יכול היה להבחין בכך שהוא אלוהים, ואיש לא גילה שהוא אלוהים בהתגלמותו. בני אדם הכירו אותו רק כאדם רגיל לחלוטין. אנושיותו הרגילה לחלוטין הייתה הוכחה לכך שאלוהים התגלם כבשר ודם ושעידן החסד הוא עידן עבודתו של אלוהים בהתגלמותו ולא עידן לעבודתה של הרוח. זו הייתה הוכחה לכך שרוח האל התממשה באופן מלא כבשר ודם, ולכך שבעידן התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, גופו הגשמי יבצע את כל עבודתה של הרוח. המשיח בעל האנושיות הרגילה הוא גוף בשר ודם שהרוח מתממשת בו, בעל אנושיות רגילה, היגיון רגיל ומחשבה רגילה. "להתממש" פירושו שאלוהים הופך לאדם – שרוחו מתגלמת כבשר ודם. במילים פשוטות, הדבר מתרחש כשאלוהים עצמו שוכן בבשר ודם בעלי אנושיות רגילה ומבטא דרכם את עבודתו האלוהית – זו משמעותה של ההתממשות או ההתגלמות. במהלך התגלמותו הראשונה, היה צורך שאלוהים ירפא חולים ויגרש שדים, מפני שעבודתו הייתה גאולה. כדי לגאול את האנושות כולה, היה עליו להיות סלחן ומלא חמלה. העבודה שהוא עשה לפני שהוא נצלב הייתה ריפוי חולים וגירוש שדים, דבר שבישר על כך שהוא מושיע את האדם מחטא ומזוהמה. מכיוון שהיה זה עידן החסד, היה צורך שהוא ירפא חולים ויעשה בכך אותות ומופתים שייצגו את החסד בעידן ההוא. זאת מפני שעידן החסד התמקד בהענקת חסד, שאותו מסמלים שלום, שמחה וברכות חומריות – כולם סימנים לאמונתם של בני האדם בישוע. כלומר ריפוי חולים, גירוש שדים והענקת חסד היו יכולות אינסטינקטיביות של גוף הבשר והדם של ישוע בעידן החסד – הן היו עבודתה של רוח האל שהתממשה כבשר ודם. אולם בשעה שהוא ביצע את העבודה הזו, הוא חי כבשר ודם ולא התעלה על הבשר. בלי קשר לשאלה אילו מעשי ריפוי הוא ביצע הוא עדיין ניחן באנושיות רגילה, והוא עדיין חי חיים אנושיים רגילים. הסיבה לכך שאני אומר שבעידן התגלמותו של אלוהים, גוף הבשר והדם ביצע את כל עבודתה של הרוח, היא שבלי קשר לשאלה איזו עבודה אלוהים עשה, הוא עשה אותה כבשר ודם. אולם משום עבודתו, בני אדם לא ראו בבשרו ודמו גוף בעל מהות גשמית לחלוטין, מפני שגוף הבשר והדם שלו יכול היה לעשות נסים, וברגעים מיוחדים, הוא יכול היה לעשות מעשים שהתעלו על הבשר והדם. מובן שכל ההתרחשויות האלה חלו לאחר שהוא החל בכהונתו, כגון העובדה שהוא נבחן במשך ארבעים יום או שצורתו השתנתה על ההר. על כן, במקרה של ישוע, המשמעות של התגלמות האל כבשר ודם לא הושלמה, אלא התגשמה רק באופן חלקי. החיים שהוא חי כבשר ודם לפני שהוא החל בעבודתו היו רגילים לחלוטין בכל המובנים. לאחר שהוא החל לעבוד, הוא שמר לעצמו רק את המעטפת החיצונית של בשרו ודמו. מכיוון שעבודתו הייתה ביטוי של אלוהיות, היא חרגה מהתפקודים הרגילים של הבשר והדם. אחרי הכל, אלוהים שהתגלם כבשר ודם היה שונה מבני אדם העשויים מבשר ודם. מובן שבחיי היום-יום שלו, הוא נזקק למזון, לבוש, שינה ומחסה, כמו כל אדם אחר. הוא היה זקוק לכל הצרכים הבסיסיים הרגילים, והוא הגה וחשב כמו בן אנוש רגיל. בני האדם עדיין ראו בו אדם רגיל, אלא שהעבודה שהוא עשה הייתה על-טבעית. למעשה, בלי קשר לשאלה מה הוא עשה, הוא חי באנושיות רגילה, וכל עוד הוא ביצע את העבודה, ההיגיון שלו היה רגיל במיוחד, ומחשבותיו היו צלולות במיוחד, יותר ממחשבותיו של כל אדם רגיל אחר. לאלוהים בהתגלמותו היה צורך לחשוב ולהגות כך, מפני שהעבודה האלוהית הייתה צריכה להתבטא כבשר ודם שההיגיון שלו רגיל מאוד

ושמחשבותיו צלולות מאוד – רק כך גופו העשוי בשר ודם היה יכול לבטא את העבודה האלוהית. לכל אורך שלושים ושלוש השנים וחצי שישוע חי על פני האדמה, הוא שמר על אנושיותו הרגילה, אך משום עבודתו במהלך כהונתו בת שלוש השנים וחצי, בני אדם חשבו שהוא נעלה מאוד ושהוא על-טבעי הרבה יותר מכפי שהוא היה בעבר. למעשה, אנושיותו הרגילה של ישוע נותרה ללא שינוי לפני שהוא החל בכהונתו ולאחר מכן. אנושיותו הייתה זהה לכל אורך הדרך, אך משום ההבדל בין התקופה שקדמה להתחלת כהונתו לבין התקופה שלאחר מכן, הופיעו שתי השקפות שונות בנוגע לבשרו. בלי קשר לשאלה מה בני האדם חשבו, אלוהים בהתגלמותו שמר על אנושיותו הרגילה המקורית במשך כל הזמן, מפני שמאז שאלוהים התגלם כבשר ודם, הוא חי כבשר ודם, בשר ודם שניחנו באנושיות רגילה. בין אם הוא ביצע את כהונתו ובין אם לא, לא ניתן היה למחוק את האנושיות הרגילה של בשרו ודמו, מפני שאנושיות היא המהות הבסיסית של הבשר והדם. לפני שישוע ביצע את כהונתו, גוף הבשר והדם שלו נותר רגיל לחלוטין ועסק בכל הפעילויות האנושיות הרגילות. הוא לא נראה על-טבעי כלל וכלל, ולא הראה סימנים פלאיים כלשהם. באותה עת, הוא היה רק אדם פשוט מאוד שעבד את אלוהים, על אף שעיסוקו היה כן וישר יותר מזה של כל אדם. כך באה לידי ביטוי אנושיותו הרגילה לחלוטין. מכיוון שהוא לא עשה שום עבודה לפני שהוא החל בכהונתו, איש לא היה מודע לזהותו, ואיש לא יכול היה להבחין בכך שבשרו שונה מכל היתר, מכיוון שהוא לא עשה שום נס ולא ביצע שום דבר מעבודתו של אלוהים עצמו. אולם לאחר שהוא החל לבצע את כהונתו, הוא שמר על המעטפת החיצונית של האנושיות הרגילה ועדיין חי עם היגיון אנושי רגיל. עם זאת, מכיוון שהוא החל לעשות את עבודתו של אלוהים עצמו, לקחת על עצמו את כהונת המשיח ולעשות עבודה שבני תמותה, בני אדם בשר ודם, לא מסוגלים לה, בני אדם הניחו שלא הייתה לו אנושיות רגילה, ושהוא לא עשוי בשר ודם רגילים לחלוטין, אלא שהיה לו גוף בשר ודם לא שלם. משום העבודה שהוא ביצע, בני אדם אמרו שהוא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם שאין לו אנושיות רגילה. זו הבנה שגויה, מפני שבני האדם לא תפסו את החשיבות של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם. אי-ההבנה הזו נבעה מהעובדה שהעבודה שביטא אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם הייתה העבודה האלוהית שבאה לידי ביטוי בגוף בשר ודם שניחן באנושיות רגילה. אלוהים עטה בשר ודם, הוא שכן בבשר ודם, ועבודתו באנושיותו הסתירה את הרגילות של אנושיותו. לכן, בני אדם האמינו שאלוהים לא ניחן באנושיות.

אלוהים בהתגלמותו הראשונה לא השלים את עבודת ההתגלמות. הוא השלים רק את השלב הראשון בעבודה שהיה צורך שאלוהים יעשה כבשר ודם. על כן, כדי לסיים את עבודת ההתגלמות, אלוהים שב והתגלם כבשר ודם, כשהוא מביא לידי ביטוי את כל הרגילות והמציאות של הבשר והדם, כלומר מביא לידי ביטוי את דבר האל בבשר ודם רגילים לחלוטין, וכך מסיים את העבודה שהוא לא סיים כבשר ודם. ההתגלמות השנייה כבשר ודם דומה במהותה לראשונה, אך היא ממשית ורגילה עוד יותר מהראשונה. כתוצאה מכך, הסבל שעוברת ההתגלמות השנייה כבשר ודם רב מזה של הראשונה, אך הסבל הזה הוא תוצאה של כהונתו של אלוהים כבשר ודם, והוא שונה מסבלו של האדם המושחת. הוא נובע גם מהרגילות של בשרה ודמה של ההתגלמות. מכיוון שאלוהים בהתגלמותו מבצע את כהונתו כבשר ודם רגילים ומציאותיים לחלוטין, על הבשר והדם האלה לשאת קשיים רבים. ככל שבשרו ודמו יהיו רגילים יותר, כך הוא יסבול יותר בעת ביצוע כהונתו. עבודתו של אלוהים מתבטאת כבשר ודם רגילים מאוד שהם לא על-טבעיים כלל וכלל. מכיוון שגופו רגיל ושעליו לשאת על כתפיו גם את העבודה

של הושועת האדם, הוא סובל במידה רבה עוד יותר מכפי שהיה סובל גוף על-טבעי – כל הסבל הזה נובע מהמציאות והרגילות של גופו. מהסבל שעברו שתי ההתגלמויות כבשר ודם בעת ביצוע כהונתן, ניתן לראות את מהותה של ההתגלמות כבשר ודם. ככל שהבשר ודם רגילים יותר, כך אלוהים נדרש לעבור קשיים גדולים יותר בעת ביצוע העבודה. ככל שהבשר ודם שמבצעים את העבודה הם ממשיים יותר, כך התפיסות שבני האדם מגבשים הן נוקשות יותר, וכן עלולות לפקוד את אלוהים בהתגלמותו סכנות רבות יותר. אולם ככל שהבשר ודם הם ממשיים יותר, וככל שהם ניחנים בצרכים ובהיגיון מלא של אדם רגיל, כך הוא מסוגל יותר לקחת על עצמו את עבודתו של אלוהים כבשר ודם. גופו של ישוע הוא זה שנצלב, בשרו ודמו שאותם הוא הקריב כקורבן חטאת. באמצעות בשר ודם עם אנושיות רגילה, הוא הביס את השטן והושיע לחלוטין את האדם מהצלב. כגוף של בשר ודם שלמים, התגלמותו השנייה של אלוהים מבצעת את עבודת הכיבוש ומביסה את השטן. רק גוף בשר ודם רגיל ומציאותי לחלוטין יכול לבצע את עבודת הכיבוש בשלמותה ולשאת עדות רבת עוצמה. כלומר העבודה של^[א] כיבוש האדם מקבלת תוקף דרך המציאותיות והרגילות של אלוהים כבשר ודם ולא דרך נסים והתגלויות על-טבעיים. כהונתה של ההתגלמות הזו של אלוהים היא לדבר, ובכך לכבוש את האדם ולהפוך אותו למושלם. במילים אחרות, עבודתה של הרוח המתממשת כבשר ודם, חובתו של גוף הבשר והדם, היא לדבר, ובכך לכבוש את האדם, לחשוף אותו, להפוך אותו למושלם ולהשמיד אותו לחלוטין. על כן, בעבודת הכיבוש תוגשם עבודתו של אלוהים כבשר ודם במלואה. עבודת הגאולה ההתחלתית הייתה רק תחילתה של עבודת ההתגלמות. גוף הבשר ודם שעושה את עבודת הכיבוש ישלים את עבודת ההתגלמות כולה. מבחינת מין, התגלמות אחת היא זכר והשנייה היא נקבה. בכך הושלמה משמעות התגלמותו של אלוהים. היא מפריכה את תפיסותיו השגויות של האדם לגבי אלוהים: אלוהים יכול להיות הן זכר והן נקבה, ואלוהים בהתגלמותו הוא במהותו חסר מין. הוא ברא את האיש והאישה כאחד, והוא לא מבחין בין המינים. בשלב הזה בעבודה, אלוהים לא עושה אותות ומופתים, כך שהעבודה תשיג את תוצאותיה באמצעות מילים. זאת ועוד, הסיבה לכך היא שעבודתו של אלוהים בהתגלמותו הפעם היא לא לרפא חולים ולגרש שדים, אלא לכבוש את האדם על ידי דיבור. כלומר היכולת המולדת שיש להתגלמות הזו של אלוהים כבשר ודם היא לומר דברים ולכבוש את האדם, ולא לרפא חולים ולגרש שדים. עבודתו באנושיות רגילה היא לא לעשות נסים ולא לרפא חולים ולגרש שדים, אלא לדבר. לכן ההתגלמות השנייה כבשר ודם נראית לבני האדם רגילה הרבה יותר מזו הראשונה. בני אדם רואים שהתגלמותו של אלוהים כבשר ודם היא לא שקר. אולם ההתגלמות הזו של אלוהים שונה מההתגלמות של ישוע, ועל אף ששתיהן התגלמויות כבשר ודם, הן לא זהות לחלוטין. לישוע הייתה אנושיות רגילה, אך הוא לווה באותות ומופתים רבים. בהתגלמות הנוכחית של אלוהים, עיני האדם לא יראו אותות ומופתים, ולא ריפוי חולים או גירוש שדים, וגם לא הליכה על המים או צום שנמשך ארבעים יום... היא לא עושה עבודה זהה לזו שעשה ישוע, לא מפני שגוף הבשר והדם שלה שונה במהותו מזה של ישוע, אלא מפני שכהונתה היא לא לרפא חולים ולגרש שדים. אלוהים בהתגלמותו לא הורס את עבודתו שלו ולא מפריע לעבודתו שלו. מכיוון שהוא כובש את האדם באמצעות דבריו הממשיים, אין

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "העבודה של".

צורך להכניע אותו בעזרת נסים. לכן השלב הזה הוא השלמת עבודת ההתגלמות. אלוהים בהתגלמותו כפי שאתם רואים היום הוא לחלוטין בשר ודם, ואין בו שום דבר על-טבעי. הוא נעשה חולה בדומה לאחרים, והוא זקוק למזון וללבוש בדיוק כמו אחרים, מפני שהוא לגמרי בשר ודם. אילו הפעם, אלוהים בהתגלמותו היה עושה אותות ומופתים על-טבעיים, אילו הוא היה מרפא חולים ומגרש שדים, ואילו הוא היה יכול להרוג במילה אחת, כיצד ניתן היה לבצע את עבודת הכיבוש? כיצד ניתן היה להפיץ את העבודה בקרב אומות הגויים? ריפוי חולים וגירוש שדים היו העבודה של עידן החסד, השלב הראשון בעבודת הגאולה. עתה, לאחר שאלוהים הושיע את האדם מהצלב, הוא לא מבצע עוד את העבודה הזו. אילו באחרית הימים, הופיע "אל" זהה לישוע שהיה מרפא חולים, מגרש שדים ונצלב למען האדם, "האל" הזה, למרות היותו זהה לתיאורו של אלוהים בכתבי הקודש ועל אף שהאדם היה מקבל אותו בקלות, לא היה במהותו גוף בשר ודם שרוח האל עוטה, אלא רוח רעה. זאת מפני שעקרון עבודתו של אלוהים הוא לעולם לא לחזור על מה שהוא כבר השלים. לפיכך, עבודת התגלמותו השנייה של אלוהים שונה מעבודתה של הראשונה. באחרית הימים, אלוהים מממש את עבודת הכיבוש בבשר ודם רגילים. הוא לא מרפא חולים, והוא לא ייצלב למען האדם, אלא שהוא פשוט אומר דברים כבשר ודם וכובש את האדם כבשר ודם. רק גוף בשר ודם כזה הוא התגלמותו של אלוהים כבשר ודם. רק גוף בשר ודם כזה יכול להשלים את עבודתו של אלוהים כבשר ודם.

בין אם בשלב זה אלוהים סובל קשיים או מבצע את כהונתו, הוא עושה זאת כדי להשלים את משמעותה של ההתגלמות כבשר ודם, מפני שזו התגלמותו האחרונה של אלוהים. אלוהים יכול להתגלם כבשר ודם רק פעמיים. לא תיתכן פעם שלישית. ההתגלמות הראשונה הייתה בזכר, השנייה בנקבה, וכך דמותו של אלוהים כבשר ודם הושלמה במחשבתו של האדם. יתרה מזאת, שתי ההתגלמויות כבר סיימו את עבודתו של אלוהים כבשר ודם. בפעם הראשונה הייתה לאלוהים בהתגלמותו אנושיות רגילה כדי להשלים את משמעותה של ההתגלמות. גם הפעם יש לו אנושיות רגילה, אך משמעותה של ההתגלמות הזו שונה: היא עמוקה יותר, ולעבודתה יש חשיבות עמוקה יותר. הסיבה לכך שאלוהים התגלם כבשר ודם פעם נוספת היא כדי להשלים את משמעותה של ההתגלמות. כשאלוהים יסיים לגמרי את השלב הזה בעבודתו, תושלם מלוא המשמעות של ההתגלמות, כלומר עבודתו של אלוהים כבשר ודם, ולא תהיה עוד עבודה לעשות כבשר ודם. כלומר מעתה והלאה, אלוהים לא יתגלם עוד לעולם כבשר ודם כדי לעשות את עבודתו. אלוהים עושה את עבודת ההתגלמות רק כדי להושיע את האדם ולהפוך אותו למושלם. במילים אחרות, בשום אופן אין זה רגיל שאלוהים יתגלם כבשר ודם, אלא רק למען העבודה. על ידי התגלמות כבשר ודם כדי לעבוד, הוא מראה לשטן שאלוהים הוא בשר ודם, אדם רגיל, אך הוא יכול למשול בעולם כמנצח, להביס את השטן, לגאול את האנושות ולכבוש את האנושות! מטרת עבודתו של השטן היא להשחית את האנושות, ואילו מטרת עבודתו של אלוהים היא להושיע את האנושות. השטן לוכד את האדם בתהום ללא תחתית, ואילו אלוהים מחלץ אותו ממנה. השטן גורם לכל בני האדם לעבוד אותו, ואילו אלוהים גורם להם להישמע לריבונותו שלו, מפני שהוא אדון הבריאה. כל העבודה הזו מתגשמת דרך שתי ההתגלמויות של אלוהים. גוף הבשר והדם של אלוהים הוא במהותו איחוד בין אנושיות לאלוהיות, והוא ניתן באנושיות רגילה. לפיכך, ללא התגלמותו של אלוהים כבשר ודם, אלוהים לא יכול היה להושיע את האנושות בהצלחה, וללא האנושיות הרגילה של בשרו, עבודתו כבשר ודם עדיין לא הייתה יכולה להשיג את התוצאות. מהות התגלמותו של אלוהים היא בכך שמוכרח

להיות לה אנושיות רגילה. כל מצב אחר יהיה מנוגד לכוונתו המקורית של אלוהים בהתגלמותו.

מדוע אני אומר שמשמעותה של ההתגלמות לא הושלמה בעבודתו של ישוע? מפני שהדבר לא נהיה בשר באופן מלא. מה שישוע עשה היה רק חלק אחד מעבודתו של אלוהים כבשר ודם. הוא עשה רק את עבודת הגאולה ולא עשה את עבודת הזכייה באדם באופן מלא. לכן, אלוהים התגלם כבשר ודם פעם נוספת באחרית הימים. גם השלב הזה בעבודה נעשה כבשר ודם רגילים בידי בן אנוש רגיל לחלוטין שאנושיותו לא נעלה כלל ועיקר. במילים אחרות, אלוהים הפך לבן אנוש שלם, וזה אדם שזהותו היא זהות אלוהים – אדם שלם, גוף בשר ודם שלם, שמבצע את העבודה. בעיניים אנושיות, נראה שהוא רק בשר ודם לא נעלים כלל ועיקר – אדם רגיל מאוד שיכול לדבר בשפת השמיים, שלא מראה סימנים פלאיים כלשהם, לא עושה נסים, אך לא כל שכן חושף את סוד העניין של הדת באולמות כינוס גדולים. נדמה לבני אדם שעבודתה של ההתגלמות השנייה כבשר ודם שונה לחלוטין מזו של הראשונה, עד כדי כך שנדמה שלשתיים אין שום דבר במשותף, ולא ניתן לראות הפעם דבר מעבודתה של ההתגלמות הראשונה. על אף שעבודתה של ההתגלמות השנייה כבשר ודם שונה מזו של הראשונה, הדבר לא מוכיח שמקורן לא זהה. השאלה אם מקורן זהה תלויה באופי העבודה שעושות שתי ההתגלמות כבשר ודם, ולא במעטפות החיצוניות שלהן. במהלך שלושת שלבי עבודתו, אלוהים התגלם פעמיים, ובשתי הפעמים עבודתו של אלוהים בהתגלמותו משיקה עידן חדש ופותחת בעבודה חדשה. ההתגלמות משלימות זו את זו. עיניים אנושיות לא מסוגלות להבחין בכך ששתי ההתגלמות כבשר ודם נובעות למעשה ממקור זהה. מיותר לציין שהדבר הוא מעבר ליכולתן של העין האנושית או המחשבה האנושית. אולם הן זהות במהותן, מפני שעבודתן נובעת מאותה רוח. לא ניתן לענות על השאלה אם שתי ההתגלמות כבשר ודם באות ממקור זהה, על פי התקופה והמקום שבהם הן נולדו, או על פי גורמים דומים אחרים, אלא רק לפי העבודה האלוהית שהן מבטאות. ההתגלמות השנייה כבשר ודם לא מבצעת שום דבר מהעבודה שישוע עשה, מפני שעבודתו של אלוהים לא מצייתת למוסכמות, אלא מפלסת נתיב חדש בכל פעם. ההתגלמות השנייה כבשר ודם לא מתכוונת להעמיק או לחזק את הרושם שעשתה ההתגלמות הראשונה בדעתם של בני האדם, אלא להוסיף על כך ולהביא זאת לידי שלמות, להעמיק את הידע של האדם לגבי אלוהים, להפר את כל הכללים הקיימים בלבם של בני האדם ולמחוק את הצלמים הכוזבים של אלוהים מלבם. ניתן לומר ששום שלב בודד בעבודתו של אלוהים עצמו לא יכול להעניק לאדם ידע מלא לגביו. כל אחד מהם נותן רק חלק, ולא את השלם. על אף שאלוהים ביטא את טבעו באופן מלא, משום כושר ההבנה המוגבל של האדם, הידע שלו על אלוהים נותר עדיין לא מלא. בלתי אפשרי לבטא את טבעו של אלוהים במלואו בשפה אנושית. באיזו מידה יכול שלב בודד בעבודתו לבטא את אלוהים באופן מלא? הוא עובד כבשר ודם במסווה אנושיותו הרגילה, וניתן להכיר אותו רק על פי ביטויי האלוהיות שלו, ולא על פי המעטפת הגופנית שלו. אלוהים מתגלם כבשר ודם כדי לאפשר לאדם להכיר אותו באמצעות עבודתו המגוונת, ואין בעבודתו שני שלבים הדומים זה לזה. רק כך האדם יכול לקבל ידע מלא על עבודתו של אלוהים כבשר ודם, ללא הגבלה לפן בודד. על אף שעבודתן של שתי ההתגלמות כבשר ודם שונה, מהותן של ההתגלמות והמקור לעבודתן זהים. העניין הוא רק שהן קיימות כדי לבצע שני שלבים שונים של העבודה, ושהן מופיעות בשני עידנים שונים. יהיה אשר יהיה, התגלמותיו של אלוהים כבשר ודם חולקות מהות זהה ומקור זהה – זו אמת שאיש לא יכול להכחיש.

עבודת האל ונוהגו של האדם

לא ניתן להפריד בין עבודת האל בקרב בני האדם לבין בני האדם, משום שהם מושא העבודה הזאת, והם ברואי האל היכולים להעיד על אלוהים. לא ניתן להפריד בין חיי האדם וכל פעילויותיו לבין אלוהים, ואלוהים הוא שמושל בהן. ניתן אף לומר שאף בן אדם לא יכול להתקיים באופן שאינו תלוי באלוהים. לא ניתן להכחיש זאת מפני שזו עובדה. כל מעשיו של אלוהים נעשים לטובת האנושות ומכוונים נגד תכסיסי השטן. כל מה שהאדם זקוק לו בא מאלוהים, ואלוהים הוא המקור לחיי האדם. לכן האדם פשוט לא מסוגל להיפרד מאלוהים. יתר על כן, לאלוהים מעולם לא הייתה כל כוונה להיפרד מהאדם. עבודתו של אלוהים היא למען כלל האנושות, ומחשבותיו תמיד אדיבות. לכן, עבור האדם, גם עבודתו של אלוהים וגם מחשבותיו (כלומר רצון האל) הן "חזיונות" שהאדם צריך להכיר. החזיונות האלה הם גם ניהולו של אלוהים וגם עבודה שהאדם לא מסוגל לבצע. בתוך כך, דרישות האל מהאדם בעבודתו קרויות "הנוהג" של האדם. חזיונות הם עבודתו של אלוהים עצמו או שהם רצונו של אלוהים עבור האנושות, או הכוונות והחשיבות של עבודתו. ניתן גם לומר שחזיונות הם חלק מהניהול, משום שהניהול הזה הוא עבודתו של אלוהים והוא מכוון אל האדם. כלומר, זוהי העבודה שאלוהים מבצע בקרב בני האדם. העבודה הזו היא הראיה והנתיב להכרת האדם את אלוהים, וחשיבותה עבור האדם היא עילאית. אם במקום להתמקד בהכרת עבודתו של אלוהים, בני אדם יקדישו את תשומת לבם אך ורק לדוקטרינות האמונה באלוהים, או לפרטים חסרי חשיבות לגמרי, הם פשוט לא יכירו את אלוהים, ויתרה מזאת, הם לא יהיו כלבבו של אלוהים. עבודתו של אלוהים מועילה מאוד להכרת האדם את אלוהים, והיא קרויה חזיונות. חזיונות אלה הם עבודתו של אלוהים, רצונו של אלוהים, והכוונות והחשיבות של עבודתו של אלוהים; הם כולם מועילים לאדם. המונח נוהג מתייחס לאופן שבו האדם צריך להתנהג, לאופן שבו צריכים להתנהג הברואים חסידי האל. זוהי גם חובתו של האדם. הדבר שהאדם אמור לעשות אינו דבר שהאדם הבין מלכתחילה, אלא דרישות שאלוהים מציב לאדם במסגרת עבודתו. הדרישות האלה הופכות בהדרגה לעמוקות יותר ומרוממות עם התקדמות עבודת האל. למשל, במהלך עידן החוק, האדם נדרש לשמור מצוות ולנהוג על פי חוקי האל, ובמהלך עידן החסד, האדם נדרש לשאת את הצלב. עידן המלכות היא שונה: הדרישות מהאדם רמות משהיו בעידן החוק ובעידן החסד. ככל שהחזיונות הופכים למרוממים יותר, כך עולה רמת הדרישות מהאדם, והדרישות נעשות ברורות יותר ואמיתיות יותר. בדומה לכך, גם החזיונות הופכים לאמיתיים יותר ויותר. לא זאת בלבד שהחזיונות האמיתיים הרבים האלה מובילים להישמעות האדם לאלוהים, אלא שהם מובילים גם להכרתו את אלוהים.

בהשוואה לעידנים קודמים, עבודתו של אלוהים במהלך עידן המלכות היא מעשית יותר, מכוונת יותר למהותו של האדם ולשינויים בטבעו, ויותר מסוגלת להעיד על אלוהים בכבודו ועצמו בפני חסידיו. במילים אחרות, במסגרת עידן המלכות, במהלך עבודתו, אלוהים חושף מעצמו בפני האדם יותר מאי-פעם. פירוש הדבר הוא שהחזיונות שעל האדם להכיר נעלים יותר מחזיונותיו של כל עידן קודם. היות שעבודתו של אלוהים בקרב בני האדם נכנסה לשטח בלתי ממופה, החזיונות שהאדם נחשף אליהם בעידן המלכות נעלים יותר מכל החזיונות

שהתגלו לאורך כל עבודת הניהול. עבודתו של אלוהים נכנסה לשטח בלתי ממופה, ולפיכך החזיונות שהאדם יכיר הפכו לנעלים ביותר בין כל החזיונות. הנוהג הנגזר מהם עבור האדם גם הוא נעלה יותר מהנוהג בכל עידן קודם, משום שנוהגו של האדם משתנה בהתאם לחזיונות, וכשהחזיונות מושלמים, הדבר נותן את האות לכך שגם הדרישות מהאדם יהיו מושלמות. מרגע שניהולו של אלוהים ייעצר, יחדל גם הנוהג של האדם, וללא עבודתו של אלוהים, לא תהיה לאדם ברירה אלא להיצמד לדוקטרינות של ימים עברו, משום שלא יהיה לו כל מוצא אחר. ללא חזיונות חדשים, לא יהיה לאדם שום נוהג חדש; ללא חזיונות מלאים, לא יהיה לאדם נוהג מושלם; ללא חזיונות נעלים יותר, לא יהיה לאדם נוהג נעלה יותר. הנוהג של האדם משתנה על פי עקבותיו של אלוהים, ובאופן דומה, הידע והניסיון של האדם משתנים אף הם בהתאם לעבודתו של אלוהים. בלי קשר למסוגלותו של האדם, עדיין לא ניתן להפריד בינו לבין אלוהים, ואילו אלוהים יפסיק לעבוד ולו לרגע, האדם ימות מיד מחרון אפו של אלוהים. אין לאדם דבר להתפאר בו, שכן עד כמה שידעויותיו של האדם נרחבות כיום, ועד כמה שניסיונו מעמיק, לא ניתן להפריד בינו לבין עבודתו של אלוהים. זאת משום שהנוהג של האדם והדברים שעליו לשאוף אליהם באמונתו באלוהים לא ניתנים להפרדה מן החזיונות. כל נקודה בעבודתו של אלוהים מהווה את החזיונות שהאדם אמור להכיר, חזיונות שבעקבותיהם באות דרישות מתאימות של אלוהים מהאדם. ללא החזיונות הללו כתשתית, האדם פשוט לא יהיה מסוגל לבצע את הנוהג או להיות חסיד אל באופן יציב. אם האדם לא יכיר את אלוהים ולא יבין את רצון האל, כל מעשיו יהיו לריק, ואלוהים לא יוכל לאשר אותם. גם אם אדם הוא עתיר כישרונות, עדיין לא ניתן להפריד בינו לבין עבודת האל והכוונת האל. גם אם פעולותיו של האדם רבות וטובות, הן עדיין לא יכולות לבוא במקום עבודתו של אלוהים. לכן, נוהגו של האדם לא יכול בשום אופן להיות נפרד מן החזיונות. למי שלא מקבל את החזיונות החדשים אין נוהג חדש. לנוהג של האנשים האלה אין כל קשר לאמת מכיוון שהם נצמדים לדוקטרינה ומצייתים לחוקים שעברו מהעולם. לאנשים כאלה אין חזיונות חדשים כלל, וכתוצאה מכך הם אינם מנהיגים דבר בעידן החדש. הם איבדו את החזיונות, ובכך גם איבדו את עבודתה של רוח הקודש ואיבדו את האמת. מי שחי ללא האמת הוא תולדה של חוסר היגיון, והוא התגלמותו של השטן. ישנם סוגים שונים של בני אדם, אך אף אחד מהם לא יכול להתקיים ללא החזיונות של עבודת האל ובהיעדר נוכחותה של רוח הקודש. מרגע שבן אדם מאבד את החזיונות, הוא תכף ומיד יורד שאולה וחי בחשיכה. בני אדם ללא חזיונות הם חסידיו הטיפשים של אלוהים; הם אלה שנעדרים את עבודתה של רוח הקודש, והם חיים בגיהנום. בני אדם כאלה לא עוסקים בחיפוש אמת, והם מציבים לראווה את שמו של אלוהים כשלט פרסומת. מי שלא מכיר את עבודתה של רוח הקודש, שלא מכיר את האל בהתגלמותו כבשר ודם, שאינו מכיר את שלושת שלבי העבודה המהווים את ניהולו של אלוהים – לא מכיר את החזיונות ולפיכך האמת אינה ברשותו. והרי מי שהאמת אינה ברשותו הוא רשע, הלא כן? רוח הקודש הופכת לנאור, מי שנכון לשאוף להכרת האל ומי שמשותף פעולה עם אלוהים באמת ובתמים הוא זה שהחזיונות מהווים עבורו תשתית. אלוהים מאשר בני אדם כאלה משום שהם משתפים פעולה עם אלוהים, ושיתוף הפעולה הזה הוא מה שהאדם צריך להנהיג.

בחזיונות כלולות דרכים רבות לקיום הנוהג. הדרישות המעשיות מהאדם כלולות אף הן בחזיונות, וכך גם עבודת האל שהאדם צריך להכיר. בעבר, במהלך האספות המיוחדות או אספות הענק שהתקיימו במקומות שונים, דובר רק על היבט אחד של נתיב הנוהג. הנוהג הזה הוא כל שיש להנהיג במסגרת עידן החסד, והוא בקושי מתקשר

להכרת האל, היות שהחזיון היחידי בעידן החסד היה חזיון צליבתו של ישוע, ולא היו חזיונות רמים יותר. האדם היה אמור להכיר רק את עבודת האל של גאולת האנושות דרך הצליבה, ולכן במהלך עידן החסד לא היו חזיונות אחרים שהאדם יכול היה להכיר. כך הייתה לאדם רק הכרה קלושה של אלוהים, ומלבד הכרת אהבתו וחמלתו של ישוע, היו לו רק כמה דברים פשוטים ועלובים שהוא יכול היה להנהיג, דברים המרוחקים מרחק רב מהקיים היום. בעבר, ללא קשר לאופן שבו התכנסו, בני האדם לא היו מסוגלים לדבר על הכרה מעשית של עבודת האל, וקל וחומר שאיש לא היה מסוגל לומר בבירור מהו הנתיב המתאים ביותר לנוהג עבור בני האדם. האדם בסך הכל הוסיף כמה פרטים פשוטים לתשתית האיפוק והסבלנות. פשוט לא היה כל שינוי במהות הנוהג שלו, משום שבמהלך אותו עידן, אלוהים לא עשה כל עבודה חדשה ודרישותיו היחידות מהאדם היו איפוק וסבלנות, או נשיאת הצלב. מלבד הנוהגים האלה, לא היו חזיונות נעלים פרט לצליבתו של ישוע. בעבר, לא הוזכרו כלל חזיונות אחרים, מכיוון שאלוהים לא ביצע עבודה רבה ומכיוון שדרישות מהאדם היו מוגבלות. כך, בלי קשר למה שהאדם עשה, הוא לא היה מסוגל לחרוג מהגבולות האלה – גבולות שהיו רק כמה דברים פשוטים ושטחיים שהאדם יכול היה להנהיג. כיום אני מדבר על חזיונות אחרים מכיוון שעד כה כבר נעשתה עבודה רבה יותר, עבודה העולה פי כמה וכמה על זו שנעשתה בעידן החוק ובעידן החסד. הדרישות מהאדם גדלו אף הן פי כמה וכמה על הדרישות בעידני העבר. אם האדם לא יהיה מסוגל להכיר את העבודה הזאת במלואה, לא תהיה לה חשיבות מרובה. אפשר לומר שהאדם יתקשה לבצע את העבודה הזאת במלואה אם לא יקדיש לכך מאמץ של חיים שלמים. בעבודת הכיבוש, דיבור המוגבל לנתיב הנוהג בלבד לא יהפוך את כיבוש האדם לבלתי אפשרי. דיבורים על החזיונות בלבד ללא כל דרישות מהאדם יהפכו את כיבוש האדם לבלתי אפשרי. אם היה מדובר אך ורק על נתיב הנוהג, היה בלתי אפשרי לפגוע בעקב אכילס של האדם, או להפריך את תפיסותיו של האדם, והיה בלתי אפשרי לכבוש את האדם לגמרי. חזיונות הם האמצעי העיקרי לכיבוש האדם, אך אם לא היה נתיב נוהג הנפרד מהחזיונות, לאדם לא הייתה דרך להיות חסיד האל, וקל וחומר שלא הייתה לו כל דרך להיווכח. זה היה עקרון עבודת האל מהראשית ועד התכלית: בחזיונות ישנם הדברים שניתן להנהיג, וקיימים גם חזיונות בנוסף לנוהג הזה. היקף השינויים הן בחיי האדם והן בטבעו מלווה את השינויים בחזיונות. אילו היה האדם מסתמך רק על מאמציו שלו, היה בלתי אפשרי עבורו להשיג שינוי משמעותי. החזיונות מתייחסים לעבודתו של אלוהים בכבודו ועצמו ולניהול של אלוהים. המונח נוהג מתייחס לנתיב הנוהג של האדם ולאופן שבו האדם מתקיים. בכל ניהולו של אלוהים, היחסים בין חזיונות לנוהג הם היחסים בין אלוהים לאדם. אילו היו מסולקים החזיונות, או אילו היה מדובר בהם ללא התייחסות לנוהג, או אילו היו רק חזיונות ונוהג האדם היה נמחק, הרי שלא ניתן היה להחשיב דברים כאלה כניהולו של אלוהים, וקל וחומר שלא היה ניתן לומר שעבודתו של אלוהים נעשית למען האדם. בכך, לא רק שהיה זה בגדר סילוק חובתו של האדם, אלא שהייתה זו גם התכחשות לתכלית עבודתו של אלוהים. אם האדם היה נדרש מראשית ועד תכלית לקיים את הנוהג ותו לא, מבלי שהייתה מעורבת בכך עבודת האל, ויתר על כן, אם האדם לא היה נדרש להכיר את עבודת האל, הרי שלא ניתן היה לקרוא לעבודה הזו ניהולו של אלוהים. אילו האדם לא הכיר את אלוהים ולא ידע את רצון האל, אלא קיים את הנוהג שלו בעיוורון, באופן מעורפל ומופשט, הוא לעולם לא היה הופך לברייה כשירה לגמרי. לפיכך, שני הדברים האלה חיוניים. אילו התקיימה אך ורק עבודתו של אלוהים, כלומר אילו התקיימו רק החזיונות ולא היה שיתוף פעולה או נוהג מצד האדם, לא ניתן היה

לקרוא לדברים האלה ניהולו של אלוהים. אילו התקיימו רק נוהג והיווכחות מצד האדם, הרי שגם אילו נתיב ההיווכחות של האדם היה נעלה, המצב עדיין לא היה מתקבל על הדעת. היווכחותו האדם חייבת להשתנות בהדרגה עם העבודה והחזיונות – היא לא יכולה להשתנות מתוך גחמה. עקרונותיו של נוהג האדם אינם חופשיים וחסרי גבולות, אלא מוגבלים במידה מסוימת. העקרונות האלה משתנים עם חזיונות העבודה. לכן ניהולו של אלוהים מסתכם בסופו של דבר בעבודת האל ובנוהג של האדם.

עבודת הניהול הופיעה מלכתחילה אך ורק בגלל האנושות, כלומר הקיום האנושי הוא שגרם לה. לא היה כל ניהול לפני האנושות, או בראשית, כאשר נבראו השמיים והארץ וכל צבאם. אם בכל עבודת האל לא היה קיים נוהג המועיל לאדם, כלומר, אילו אלוהים לא היה בא בדרישות מתאימות מהאנושות המושחתת (אילו לא היה נתיב הולם לנוהג האדם בעבודה שאלוהים מבצע), הרי שאי-אפשר היה לקרוא לעבודה הזו ניהולו של אלוהים. אילו מכלול עבודתו של אלוהים הסתכם רק בהנחיית נוהגה של האנושות המושחתת, ואלוהים לא היה מבצע כל יוזמה משלו ולא מציג אף שמץ מכל-יכולתו או מחוכמתו, הרי שגם אם דרישותיו של אלוהים מהאדם היו גבוהות מאד, וגם אם אלוהים היה חי זמן ממושך בקרב בני האדם, האדם לא היה מכיר את טבעו של אלוהים כהוא זה. אילו היה זה המצב, הרי שלעבודה כזו כלל לא היה ראוי לקרוא ניהולו של אלוהים. במילים אחרות, עבודת הניהול של אלוהים היא העבודה שאלוהים מבצע וכל העבודה המתבצעת בהכוונת האל בידי מי שנפל בנחלת האל. ניתן לסכם את העבודה הזו כניהול, והיא כוללת את עבודתו של אלוהים בקרב בני האדם וכן את שיתוף הפעולה בין אלוהים וכל חסידיו – לכל אלה ניתן לקרוא ביחד ניהול. כאן, עבודתו של אלוהים נקראת חזיונות, ושיתוף הפעולה של האדם נקרא נוהג. ככל שעבודתו של אלוהים נעשית נעלה יותר (כלומר ככל שהחזיונות נעשים נעלים יותר), כך נגלה לאדם ביתר בירור טבעו של אלוהים, וכך הוא סותר יותר את תפיסותיו של האדם, וכך נוהגו של האדם ושיתוף הפעולה מצדו נעשים נעלים יותר. ככל שגדלות הדרישות מהאדם, כך עבודתו של אלוהים סותרת יותר את תפיסותיו של האדם, וכתוצאה מכך הניסיונות שאלוהים מעמיד בהם את האדם והרף שבו האדם נדרש לעמוד נעשים חמורים יותר. עם תום העבודה הזאת, כל החזיונות יושלמו והדברים שהאדם נדרש להנהיג יגיעו לפסגת השלמות. זו תהיה גם העת שבה כל בן אדם יסוג על פי סוגו, היות שהדברים שהאדם נדרש להכיר כבר הוצגו בפניו. לכן כשהחזיונות יגיעו לשיאם, בהתאם לכך, העבודה תתקרב לסופה, וגם נוהגו של האדם יגיע לפסגתו. נוהגו של האדם מבוסס על עבודת האל, וניהולו של אלוהים בא לידי ביטוי מלא רק הודות לנוהגו של האדם ולשיתוף הפעולה מצדו. האדם הוא גולת הכותרת של עבודת האל, והוא מושא העבודה של כל ניהולו של אלוהים, וגם התוצר של כלל ניהולו של אלוהים. אילו אלוהים עבד לבדו, ללא שיתוף פעולה מצד האדם, דבר לא היה מביא את כלל עבודתו לכדי מימוש, וכך ניהולו של אלוהים היה חסר חשיבות. רק בחירת מושא הולם הנמצא מחוץ לעבודתו של אלוהים אשר מסוגל לבטא את העבודה הזאת ולהוכיח את כל-היכולת והחוכמה שלה, מאפשרת להגשים את מטרת ניהולו של אלוהים ולהגשים את המטרה של השימוש בכל העבודה הזאת כדי להביס לחלוטין את השטן. לפיכך, האדם הוא חלק חיוני בעבודת הניהול של אלוהים, והאדם הוא היחיד שמסוגל לגרום לניהולו של אלוהים לשאת פרי ולהגשים את מטרתו הסופית. מלבד האדם, אף יצור אחר אינו יכול למלא את התפקיד הזה. כדי שהאדם יביא את עבודת הניהול לכדי מימוש, יש לסלק מרדנותה של האנושות המושחתת. לשם כך האדם צריך לקבל נוהג המתאים לזמנים שונים ואלוהים צריך לבצע את העבודה המקבילה בקרב בני

האדם. רק כך ניתן יהיה בסופו של דבר לזכות בקבוצה של אנשים שיביאו את עבודת הניהול לכדי מימוש. עבודתו של אלוהים בקרב בני האדם לא יכולה להעיד על אלוהים עצמו רק באמצעות עבודתו של אלוהים לבדו. עדות כזו דורשת גם בני אדם חיים המתאימים להגשמת עבודתו. אלוהים יעבוד ראשית על בני האדם האלה, שדרכם עבודתו תבוא לידי ביטוי לאחר מכן, ובכך תינשא העדות לרצון האל בקרב הברואים. בכך אלוהים ישיג את מטרת עבודתו. אלוהים לא עובד לבדו כדי להביס את השטן, משום שהוא לא יכול להעיד על עצמו ישירות בקרב כל הברואים. אילו עשה כן, היה זה בלתי אפשרי לשכנע את האדם לחלוטין. זו הסיבה שאלוהים צריך לעבוד על האדם כדי לכבוש אותו, ורק אז אלוהים יוכל הוא לזכות בעדות שתינשא בקרב כל הברואים. אילו אלוהים היה עובד לבדו, ללא שיתוף פעולה מצד האדם, או אלמלא היה צורך בשיתוף פעולה מצד האדם, האדם לעולם לא יכול היה להכיר את טבעו של אלוהים, ולעולם לא היה מודע לרצון האל. אם זה היה המצב, לא ניתן היה לקרוא לעבודת הניהול של אלוהים בשם הזה. אילו רק האדם עצמו היה חותר, שואף ומתאמץ, אך הוא לא היה מבין את עבודת האל, הוא היה רק מבצע מעשי קונדס. ללא עבודתה של רוח הקודש, מעשיו של האדם שייכים לשטן והאדם הוא מרדן ורשע. השטן מוצג לראווה בכל מעשיו של האדם המושחת, והם אינם תואמים את אלוהים, אלא אינם אלא התגלמותו של השטן. מכל הדברים שנאמרו, לא נאמר דבר הסותר את החזיונות והנוהג. על סמך החזיונות, האדם מוצא את הנוהג ואת הנתיב לצייתנות, כך שיוכל להשיל את תפיסותיו ולזכות באותם הדברים שלא היו ברשותו בעבר. אלוהים דורש מהאדם לשותף איתו פעולה ויתמסר באופן מלא לדרישותיו, והאדם מבקש לחזות בעבודה שאלוהים ביצע בכבודו ובעצמו, לחוות בעוצמתו הכל-יכולה של אלוהים, ולהכיר את טבעו של אלוהים. בסיכומי של עניין, הדברים האלה הם ניהולו של אלוהים. איחודו של אלוהים עם האדם הוא הניהול, והוא הניהול המשמעותי ביותר.

כל הנוגע לחזיונות מתייחס בראש ובראשונה לעבודתו של אלוהים בכבודו ועצמו, וכל הנוגע לנוהג צריך להיעשות על ידי האדם, ואינו קשור כלל לאל. את עבודת האל משלים אלוהים עצמו, ואת נוהגו של האדם מקיים האדם עצמו. דברים שאלוהים עצמו צריך לעשות לא צריכים להיעשות בידי האדם, ודברים שהאדם צריך להנהיג אינם קשורים לאלוהים. עבודתו של אלוהים היא כהונתו, והיא לא קשורה לאדם. האדם לא צריך לבצע את העבודה הזו, ויתרה מזאת, האדם לא יהיה מסוגל לבצע את העבודה שאלוהים צריך לבצע. הדברים שהאדם נדרש להנהיג חייבים להתבצע בידי האדם, בין שמדובר בהקרבת חיו או במסירתו לשטן כדי למסור עדות – אלה הם דברים שהאדם צריך לבצע. אלוהים משלים בכבודו ובעצמו את כל העבודה שעליו לבצע, ובפני האדם מוצגים הדברים שעליו לעשות, ושארית העבודה נמסרת לאדם. אלוהים לא מבצע עבודה נוספת. הוא מבצע רק את העבודה שבתחום כהונתו, ורק מציג לאדם את הדרך, ומבצע רק את עבודת פתיחת הדרך, ולא מבצע את עבודת ריצוף הדרך. על האדם להבין זאת. הנהגת האמת פירושה הנהגת דברי האל, וכל הדברים האלה הם חובתו של האדם והדברים שעל האדם לעשות, והם אינם נוגעים כלל לאלוהים. אם האדם דורש שגם אלוהים יסבול עינוי וזיכוכ באמת, כמו האדם, הרי שהאדם מרדן. עבודתו של אלוהים היא לבצע את כהונתו, וחובתו של האדם היא להישמע להכוונתו של אלוהים ללא כל התנגדות. מהאדם נדרש להשיג את שחובתו לעשות, ללא קשר לאופן שבו אלוהים עובד או חי. רק אלוהים בכבודו ובעצמו יכול לבוא בדרישות מהאדם. כלומר, רק אלוהים עצמו כשיר לבוא בדרישות מהאדם. לאדם לא אמורה להיות כל ברירה, וכל שהוא אמור לעשות הוא להתמסר לגמרי

ולקיים את הנוהג – זה הלך הרוח שאמור להיות לאדם. כשתושלם העבודה שעל אלוהים לבצע בכבודו ובעצמו, האדם נדרש לחוות אותה בהדרגה. אם בסופו של דבר, כשיושלם כל ניהולו של האל, האדם עדיין לא יבצע את מה שאלוהים דורש, יהיה על האדם להיענש. אם האדם לא ימלא את דרישותיו של אלוהים, יהיה זה בגלל מרדנותו של האדם. אין פירוש הדבר שאלוהים לא ביצע את עבודתו ביסודיות מספקת. כל מי שלא יכול להנהיג את דברי האל, שאינו יכול לעמוד בדרישותיו של אלוהים ושאינו יכול להעניק את נאמנותו ולמלא את חובתו – כל אלה ייענשו. כיום, מה שנדרש מכם להשיג אינו דרישות נוספות, אלא את חובתו של האדם, הדבר שכל בני האדם צריכים לעשות. אם אתם לא מסוגלים אפילו למלא את חובתכם, או לעשות זאת היטב, האם אינכם מביאים על עצמכם צרות? האם אינכם מחזירים אחר המוות? כיצד תוכלו עדיין לצפות לעתיד ולסיכויים עתידיים? עבודתו של אלוהים היא למען האנושות, ושיתוף הפעולה של האדם הוא למען ניהולו של אלוהים. לאחר שאלוהים יעשה את כל שעליו לעשות, האדם נדרש לקיים את נהגו בנדיבות ולשתף פעולה עם אלוהים. בעבודת האל, על האדם להתאמץ ככל יכולתו, להישבע אמונים לאלוהים ולא ללקות בתפיסות רבות, או לשבת רגל על רגל ולהמתין למוות. אלוהים יכול להקריב את עצמו למען האדם, אם כן מדוע האדם לא מוכן להישבע אמונים לאלוהים? יחסו של אלוהים לאדם אחיד ויציב, אם כן מדוע האדם לא משתף פעולה כלל? אלוהים עובד למען האנושות, אם כן מדוע האדם לא ממלא את חובתו למען ניהולו של אלוהים? עבודתו של אלוהים הגיעה עד הלום, אך אתם רואים ולא נוקפים אצבע, שומעים ולא משים ממקומכם. האין בני אדם כאלה יורדים לתהום הנשייה? אלוהים כבר הקדיש את כל כולו לאדם, אם כן מדוע האדם לא מסוגל כיום למלא את חובתו ביושר? עבור אלוהים, עבודתו נמצאת בעדיפות ראשונה וניהולו בעל חשיבות מרבית. עבור האדם, הנהגת דברי האל ומילוי דרישותיו של אלוהים הם העדיפות הראשונה. על כולכם להבין זאת. הדברים שנאמרו לכם חדרו לליבת הווייתכם, ועבודתו של אלוהים נכנסה לשטח בלתי ממופה. רבים עדיין לא מבינים את האמת או השקר בבסיס הדרך הזאת – הם עדיין ממתנינים, חוככים בדעתם ולא ממלאים את חובתם. במקום זאת, הם בוחנים בקפידה כל מילה וכל פעולה של אלוהים, מתמקדים במה שהוא אוכל או לובש, ותפיסותיהם נעשות אפילו יותר מצערות משהיו. האין אנשים כאלה מקימים מהומה רבה על לא דבר? כיצד ייתכן שאנשים כאלה הם המחפשים אחר אלוהים? וכיצד ייתכן שהם אלה שיש להם כוונה להישמע לאלוהים? הם מפנים עורף לנאמנותם וחובתם, ובמקום זאת הם מתמקדים במיקומו של אלוהים. הם ממש שערורייה! אם האדם יבין את כל מה שהוא אמור להבין, וינהיג את כל מה שהוא אמור להנהיג, אלוהים לבטח ייתן את ברכותו לאדם, משום שדרישותיו מהאדם הם חובותיו וכל הדברים שהאדם אמור לבצע. אם האדם לא מסוגל להבין את מה שהוא אמור להבין, ולא מסוגל להנהיג את מה שהוא אמור להנהיג, האדם ייענש. מי שלא משתף פעולה עם אלוהים עוין את אלוהים, ומי שלא מקבל את העבודה החדשה מתנגד לה, אפילו שהוא אינו עושה דבר המהווה התנגדות נחרצת לעבודה הזאת. כל מי שלא מנהיג את האמת שאלוהים דורש מתנגד במכוון ומתמרד בדברי האל, אפילו אם הוא מקדיש תשומת לב מיוחדת לעבודתה של רוח הקודש. מי שלא מציית לדבריו של אלוהים ולא מתמסר אליו הוא מרדן ומתנגד לאלוהים. מי שלא ממלא את חובתו הוא זה שלא משתף פעולה עם אלוהים, ומי שלא משתף פעולה עם אלוהים הוא זה שלא מקבל את עבודתה של רוח הקודש.

כאשר עבודתו של אלוהים מגיעה לנקודה מסוימת, וניהולו מגיע לנקודה מסוימת, כל מי ששואף להתקרב ללבו

של אלוהים מסוגל למלא את דרישותיו. אלוהים בא בדרישות מהאדם על פי אמות המידה שלו ועל פי הדברים שהאדם מסוגל להשיג. כשהוא מדבר על ניהולו, הוא גם מתווה את הדרך עבור האדם, ופותח בפניו נתיב להישרדות. ניהולו של אלוהים ונוהגו של האדם שייכים שניהם לאותו שלב בעבודה והם מתבצעים במקביל. השיח בנושא ניהולו של אלוהים נוגע גם לשינויים בטבעו של האדם, והשיח בנושא הדברים שהאדם אמור לעשות ועל השינויים בטבעו של האדם, נוגע לעבודתו של אלוהים. בשום שלב לא יכולה להתקיים הפרדה בין שני אלו. נוהגו של האדם משתנה בהדרגה, משום שדרישותיו של אלוהים מהאדם משתנות אף הן, ומשום שעבודתו של אלוהים תמיד משתנה ומתקדמת. אם נוהגו של האדם יישאר לכוד בדוקטרינה, יוכח בכך שהוא נעדר את עבודתו של אלוהים ואת הכוונתו. אם נוהגו של האדם לעולם לא ישתנה או יעמיק, יוכח בכך שנוהגו של האדם מתקיים על פי רצונו של האדם והוא לא נוהג האמת. אם אין לאדם נתיב לצעוד בו, הוא כבר נפל לידי השטן והוא נשלט על ידיו, ופירוש הדבר שהוא נשלט על ידי הרוח הרעה. אם נוהגו של האדם לא יעמיק, עבודתו של אלוהים לא תתפתח, ואם לא יחול שינוי בעבודתו של אלוהים, היווכחות האדם תיעצר – זה בלתי נמנע. לאורך כל עבודתו של אלוהים, אם האדם היה נשמע תמיד לחוקי יהוה, עבודתו של אלוהים לא הייתה יכולה להתקדם, וקל וחומר שלא ניתן היה להביא את כל העידן לסופו. אם האדם היה תמיד נושא את הצלב ונוהג בסבלנות ובצניעות, עבודתו של אלוהים לא הייתה יכולה להתקדם. לא ניתן להשלים בקלות ששת אלפי שנות ניהול בקרב בני אדם שרק מצייתים לחוק, ורק נאחזים בצלב ונוהגים בסבלנות וצניעות. במקום זאת, כל עבודת הניהול של אלוהים באה לקצה בקרב אנשי אחרית הימים המכירים את אלוהים, ואשר חולצו מאחיזת השטן והתנערו כליל מהשפעתו של השטן. זהו הכיוון הבלתי נמנע של עבודת האל. מדוע נאמר שנוהלם של אנשי הכנסיות הדתיות מיושן? הסיבה לכך היא שמה שהם מנהיגים מנותק מהעבודה שנעשית כיום. בעידן החדש, מה שהם הנהיגו היה נכון, אך היות שהעידן הזה חלף ועבודתו של אלוהים השתנתה, הנוהג שלהם הלך והתיישן. הוא נותר מאחור והוחלף בעבודה החדשה ובאור החדש. עבודתה של רוח הקודש הלכה והעמיקה על סמך תשתיתה המקורית. אולם בני האדם האלה עדיין תקועים בשלב המקורי של עבודת האל, והם עדיין דבקים בנוהגים הישנים ובאור הישן. עבודתו של אלוהים יכולה להשתנות מן הקצה אל הקצה תוך שלוש או חמש שנים. על כן, האם אין זה ייתכן שתמורות משמעותיות אף יותר יתרחשו במהלך אלפיים שנה? אם לאדם אין נוהג חדש או אור חדש, פירוש הדבר שהוא לא עמד בקצב של עבודתה של רוח הקודש. זהו חסרונו של האדם. לא ניתן להתכחש לקיומה של עבודתו החדשה של אלוהים, משום שכיום, מי שדבק בעבודתה המקורית של רוח הקודש נצמד לנוהגים מיושנים. עבודתה של רוח הקודש תמיד מתקדמת, וכל מי שמצוי בזרם של רוח הקודש חייב אף הוא ללכת ולהעמיק וללכת ולהשתנות. אסור לו לעצור באף שלב. רק מי שלא מכיר את עבודתה של רוח הקודש יישאר בעבודתה המקורית ולא יקבל את העבודה החדשה של רוח הקודש. רק המרדנים לא יהיו מסוגלים לזכות בעבודתה של רוח הקודש. אם נוהגו של האדם לא יעמוד בקצב של עבודתה החדשה של רוח הקודש, נוהגו של האדם יהיה לבטח מנותק מהעבודה של היום, ולבטח לא יעלה בקנה אחד עם העבודה של היום. בני אדם מיושנים כאלה פשוט אינם מסוגלים להגשים את רצון האל, וקל וחומר שהם לא יהפכו לבני האדם האחרונים שיישאו עדות על אלוהים. יתרה מזאת, לא ניתן יהיה להשלים את כל עבודת הניהול בקרב קבוצה כזו של בני אדם. זאת משום שמי שציית בעבר לחוקי יהוה, ומי שנשא בעבר את עול הצלב, אך אינו יכול לקבל את שלב העבודה הנוגע

לאחרית הימים, עשה הכל לשווא ואין כל תועלת למעשיו. הביטוי המובהק ביותר של עבודתה של רוח הקודש הוא אימוץ הכאן ועכשיו, וההרפיה מהעבר. מי שלא עמד בקצב של העבודה של היום ומי שהתנתק מהנוהג של היום הוא זה שמתנגד לעבודתה של רוח הקודש ואינו מקבל אותה. בני אדם כאלה מתריסים נגד עבודתו הנוכחית של אלוהים. אף שהם נאחזים באור העבר, אין פירוש הדבר שניתן להכחיש שהם אינם מכירים את עבודתה של רוח הקודש. מדוע דובר כה רבות בשינויים בנוהגו של האדם, בהבדלים בנוהג בין העבר וההווה, באופן שבו התקיים הנוהג בעידן הקודם ובאופן שהוא מתקיים כיום? תמיד מדברים על הפערים האלה בנוהגו של האדם משום שעבודתה של רוח הקודש תמיד מתקדמת, ולכן תמיד נדרש מנוהגו של האדם להשתנות. אם האדם נותר תקוע בשלב אחד, הדבר מוכיח שהוא לא מסוגל לעמוד בקצב של העבודה החדשה של אלוהים ובקצב של האור החדש. הדבר לא מוכיח שתוכנית הניהול של אלוהים לא השתנה. מי שנמצא שמחוץ לזרם של רוח הקודש תמיד חושב שהוא צודק, אך למעשה, אלוהים חדל מלעבוד בבני האדם האלה זה מכבר והם נעדרים את עבודתה של רוח הקודש. עבודתו של אלוהים עברה מזמן לקבוצה אחרת של בני אדם, קבוצה שבה אלוהים מתכוון להשלים את עבודתו החדשה. מכיוון שאנשי הדת לא מסוגלים לקבל את עבודתו החדשה של אלוהים והם רק נאחזים בעבודה הישנה מהעבר, אלוהים נטש את בני האדם האלה, והוא מבצע את עבודתו החדשה על בני האדם המקבלים את העבודה החדשה הזו. אלו הם בני אדם המשתפים פעולה עם עבודתו החדשה של אלוהים, ורק כך יכול ניהולו להיחתם. ניהולו של אלוהים תמיד מתקדם, ונוהגו של האדם תמיד הולך ומתרום. אלוהים תמיד עובד, והאדם תמיד זקוק לו, כך שכאשר שניהם מגיעים לשיאם, אלוהים והאדם נמצאים באיחוד מלא. בכך מתבטאת הגשמתה של עבודת האל, וזוהי התוצאה הסופית של כל ניהולו של אלוהים.

בכל אחד משלביה של עבודת האל, ישנן דרישות מקבילות מהאדם. כל מי שנמצא בזרם של רוח הקודש ניחן בנוכחותה של רוח הקודש ובמשמעת שלה, ומי שלא נמצא בזרם של רוח הקודש נתון לפקודתו של השטן ונעדר את עבודתה של רוח הקודש. בני אדם הנמצאים בזרם של רוח הקודש הם אלה שמקבלים את עבודתו החדשה של אלוהים, אלה שמשתפים פעולה בעבודתו החדשה של אלוהים. אם מי שנמצא בתוך הזרם הזה לא מסוגל לשתף פעולה ולא יכול להנהיג את האמת שהאל דורש כיום, תוטל עליו משמעת, ובמקרה הגרוע ביותר רוח הקודש תנטוש אותו. מי שיקבל את העבודה החדשה של רוח הקודש יחיה בתוך הזרם של רוח הקודש ויזכה לטיפול ולהגנה מצד רוח הקודש. רוח הקודש הופכת לנאור את מי שנכון ליישם את האמת; ורוח הקודש מטילה משמעת ואף מענישה, את מי שאינו נכון ליישם את האמת. בלי קשר לסוג שאליו משתייכים בני האדם האלה, כל עוד הם בתוך הזרם של רוח הקודש, אלוהים יישא באחריות על כל מי שיקבל את עבודתו החדשה למען שמו. מי שמאדיר את שמו של אלוהים ונכון להנהיג את דבריו יזכה בברכתו, ומי שיתמרד בו ולא ינהיג את דבריו יקבל ממנו עונש. בני האדם הנמצאים בזרם של רוח הקודש הם אלה שמקבלים את העבודה החדשה, ומכיוון שקיבלו את העבודה החדשה, עליהם לשתף פעולה עם אלוהים כראוי, ואסור להם להתנהג כמורדים שאינם ממלאים את חובתם. זוהי הדרישה היחידה של אלוהים מהאדם. מצבו של מי שלא מקבל את העבודה החדשה שונה: בני האדם האלה נמצאים מחוץ לזרם של רוח הקודש, והמשמעת והתוכחה של רוח הקודש לא חלות עליהם. בני האדם האלה חיים כל היום בבשר ודם, והם חיים בדעתם, וכל מעשיהם הם על פי הדוקטרינה שמפיק הניתוח והמחקר של מוחם שלהם. אלה לא הדרישות של עבודתה החדשה של רוח הקודש, וקל וחומר שאין זה שיתוף

פעולה עם אלוהים. מי שלא מקבל את עבודתו החדשה של אלוהים נעדר את נוכחותו של אלוהים, ויתרה מזאת, הוא לא נהנה מברכתו ומהגנתו של אלוהים. רוב דבריהם ומעשיהם של בני אדם כאלה נאחזים בדרישות העבר של עבודת רוח הקודש. הם מגלמים לא אמת אלא דוקטרינה. די בדוקטרינה הזו ובתקנים האלה כדי להוכיח כי הדבר היחיד שמאחד אותם הוא הדת. הם אינם עם נבחר או מושאי עבודתו של אלוהים. לאסיפת כל בני האדם האלה אפשר לקרוא כנס דת גדול, אך אי-אפשר לקרוא לה כנסייה. זוהי עובדה שלא ניתן לשנות. עבודתה החדשה של רוח הקודש אינה ברשותם. מתוך מה שהם עושים עולה ריח חזק של דת; נדמה שהדברים שהם מביאים לידי ביטוי גדושים בדת; לא קיימות בהם נוכחותה של רוח הקודש ועבודתה, וקל וחומר שהם אינם זכאים לקבל את המשמעת או את ההבנה העמוקה של רוח הקודש. בני האדם האלה הם כולם גופות חסרות חיים ושרצים חסרי רוחניות. הם לא מכירים את מרדנותו והתנגדותו של האדם, לא מכירים את רשעותו העמוקה של האדם, וקל וחומר שהם לא מכירים את כל עבודתו של אלוהים ואת רצונו הנוכחי של אלוהים. הם כולם בני אדם בורים ושפלים, חלאות אדם שאינם ראויים להיקרא מאמינים! אף מעשה שלהם לא נוגע לניהולו של אלוהים, ועל אחת כמה וכמה שהם לא יכולים לשבש את תוכניותיו של אלוהים. דבריהם ומעשיהם מגעילים מדי, עלובים מדי, ופשוט לא ראוי כלל להזכירם. אין דבר שעושים בני האדם שלא נמצאים בתוך הזרם של רוח הקודש שנוגע כלל לעבודה החדשה של רוח הקודש. משום כך, ללא קשר למעשיהם, הם חסרים את המשמעת של רוח הקודש, ומעבר לכך, הם חסרים את ההבנה העמוקה של רוח הקודש. זאת משום שאלה בני אדם שאין להם אהבה לאמת, שרוח הקודש מאסה בהם ודחתה אותם. הם נקראים רשעים מפני שהם מתהלכים בגוף בשר ודם ועושים את כל מה שמתחשק להם, תחת שלט האל. שעה שאלוהים עובד, הם עוינים כלפיו במכוון, והם רצים בכיוון המנוגד לו. חוסר שיתוף הפעולה של האדם עם אלוהים הוא מעשה מרדני ביותר בפני עצמו, ולכן אלה שפועלים בניגוד לאלוהים יקבלו בפרט את העונש הראוי, הלא כן? כשמזכירים את רשעותם של בני האדם האלה, יש כאלה שלא מתאפקים ומקללים אותם, ואילו אלוהים מתעלם מהם. לאדם נדמה שמעשיהם המרושעים נוגעים לשמו של אלוהים, אך למעשה, עבור אלוהים, אין כל קשר בינם לבין שמו ולעדות עליו. לא משנה מהם מעשיהם של בני האדם האלה – הם אינם נוגעים לאלוהים. מעשיהם אינם נוגעים לשמו או לעבודתו כיום. בני האדם האלה משפילים את עצמם, ומהווים התגלמות של השטן; הם רשעים הצוברים לקראת יום הזעם. כיום, לא משנה מהם מעשיהם, וכל עוד הם לא חוסמים את ניהולו של אלוהים ואין להם נגיעה לעבודתו החדשה של אלוהים, בני האדם האלה לא יקבלו את העונש ההולם על מעשיהם, משום שיום חרון האף טרם הגיע. ישנם דברים רבים שבני האדם מאמינים שאלוהים היה כבר אמור לטפל בהם, והם חושבים הרשעים האלה חייבים לבוא על עונשם בהקדם האפשרי. אולם משום שעבודת הניהול של אלוהים טרם הושלמה ויום חרון האף עדיין טרם הגיע, החוטאים עוד ממשיכים לבצע את מעשיהם החוטאים. יש כאלה שאומרים, "חסידי הדת חסרים את נוכחותה או עבודתה של רוח הקודש, והם מביישים את שמו של אלוהים. אם כך, מדוע אלוהים לא משמיד אותם, אלא ממשיך לסבול את התנגדותם?" בני האדם האלה, שהשטן גלום בהם והם הבשר והדם בהתגלמותם, הם בורים שפלים ואף מגוחכים. הם לא יחזו בהתגלות חרון אפו של אלוהים עד שיבינו כיצד אלוהים עושה את עבודתו בקרב בני האדם, ולאחר שאלוהים יכבוש אותם באופן מלא, יקבלו כל הרשעים האלה את עונשם, ואף אחד מהם לא יוכל לחמוק מיום חרון האף. כעת לא הרגע להעניש את בני האדם, אלא לבצע את עבודת הכיבוש, אלא אם יש כאלה

שיחבלו בניהולו של אלוהים. בני אדם כאלה ייענשו על פי חומרת מעשיהם. במהלך ניהולו של אלוהים את האנושות, כל מי שנמצא בתוך הזרם של רוח הקודש קשור לאלוהים. בני האדם שרוח הקודש מאסה בהם ודחתה אותם חיים תחת השפעת השטן, ומה שהם מנהיגים לא נוגע לאלוהים. רק מי שמקבל את עבודתו החדשה של אלוהים ומשתף פעולה עמו קשור לאלוהים, משום שעבודתו של אלוהים מכוונת רק למי שמקבל אותה, ולא לכל בני האדם, גם אם הם לא מקבלים אותה. לעבודה שאלוהים מבצע תמיד יש מושא, והיא לא נעשית מתוך גחמה. מי ששייך לשטן לא כשיר להעיד על אלוהים, ועל אחת כמה וכמה לא כשיר לשתף עמו פעולה.

כל שלב בעבודתה של רוח הקודש דורש עדות מקבילה מצד האדם. כל שלב בעבודה הוא קרב בין אלוהים לשטן, ומושא הקרב הוא השטן, ואילו זה שיהפוך למושלם באמצעות העבודה הזאת הוא האדם. התשובה לשאלה אם עמלו של אלוהים יישא פרי תלויה בטיב עדותו של האדם על אלוהים. העדות הזו היא מה שאלוהים דורש מחסידיו; זוהי העדות שתימסר בפני השטן, וגם הוכחה להשפעותיה של עבודת האל. כלל ניהולו של אלוהים מחולק לשלושה שלבים, ובכל שלב מוצבות דרישות הולמות מהאדם. יתר על כן, עם חלוף העידנים והתקדמותם, דרישותיו של אלוהים מהאנושות כולה גדלות יותר ויותר. כך עבודת הניהול של אלוהים מגיעה לשיאה בהדרגה, עד שהאדם חווה בעובדת "הופעת הדבר בבשר", ובכך גדלות אף יותר הדרישות מהאדם, והדרישות מהאדם לשאת עדות גדלות אף יותר. ככל שהאדם מסוגל יותר לשתף פעולה עם אלוהים באמת, כך הוא מכבד יותר את אלוהים. שיתוף הפעולה מצד האדם הוא העדות שעליו לשאת, והעדות שהוא נושא היא נוהגו של האדם. לכן, השאלות אם עבודת האל יכולה להשפיע כמתוכנן ואם תיתכן עדות אמיתית קשורות הדוקות לשיתוף הפעולה והעדות של האדם. כשתושלם העבודה, כלומר כשכלל ניהולו של אלוהים יגיע לסופו, האדם יידרש לשאת עדות נעלית יותר, וכשעבודתו של אלוהים תגיע לסופה, נוהגו של האדם והיוכחותו יגיעו לשיאן. בעבר, האדם נדרש לפעול על פי החוק והדברות, ונדרש להיות סבלן וצנוע. כיום, האדם נדרש לציית לכל הסדרי האל ולאחוב את אלוהים אהבה אדירה, ובסופו של דבר, האדם נדרש להמשיך לאחוב את אלוהים גם כשהוא עובר תלאות. שלושת השלבים האלה הם דרישות שאלוהים מציב לאדם בהדרגה לאורך כלל ניהולו. כל שלב בעבודתו של אלוהים מעמיק יותר מקודמו, ובכל שלב הדרישות מן האדם מעמיקות יותר מאשר בקודמו, וכך מתגבש בהדרגה כלל ניהולו של אלוהים. דווקא משום שהדרישות מהאדם גדולות מתמיד, טבעו של האדם מתקרב יותר ויותר לרף של דרישות האל, ורק כשיגיע לרף הזה, תתרחק כלל האנושות בהדרגה מהשפעת השטן, עד שכאשר תגיע עבודתו של אלוהים לסופה המוחלט, כלל האנושות תינצל מהשפעת השטן. בבוא היום הזה, יתברר שעבודתו של אלוהים הגיעה לסופה, ולא יתקיים עוד שיתוף הפעולה בין האדם לאלוהים לשם השגת שינויים בטבעו. האנושות כולה תחיה לאורו של אלוהים, ומאותו רגע ואילך, לא יהיו עוד מרדנות כלפי אלוהים או התנגדות לו. בנוסף, אלוהים לא יבוא בעוד דרישות מהאדם, ויתקיים שיתוף פעולה הרמוני יותר בין האדם ואלוהים – שיתוף פעולה שיהיה חייהם של אלוהים והאדם יחדיו, החיים שיבואו לאחר שניהולו של האל יסתיים באופן מלא, ולאחר שאלוהים יציל האדם באופן מלא מלפיתת השטן. מי שלא יכול לצעוד בזהירות בעקבות אלוהים לא יהיה מסוגל להשיג חיים כאלה. בני אדם כאלה ידרו אל החשיכה, שם יבכו ויחרקו שיניים. אלה הם אנשים המאמינים באלוהים אך אינם הולכים בעקבותיו, המאמינים באלוהים אך לא נשמעים לכל עבודתו. מכיוון שהאדם מאמין באלוהים, עליו לצעוד בזהירות בעקבות אלוהים, צעד אחר צעד. עליו ללכת "אחרי השה אל כל אשר ילך." רק אלה הם בני

האדם המחפשים את דרך האמת. רק הם מכירים את עבודתה של רוח הקודש. אנשים הפועלים על פי מאותיות ודוקטרינות כעבדים הם אלה שעבודתה של רוח הקודש סילקה מהדרך. בכל תקופה, אלוהים יפתח בעבודה חדשה, ובכל תקופה, תהיה התחלה חדשה בקרב בני האדם. אם האדם יציית רק לאמיתות ש"יהיה הוא אלוהים" ו"ישוע הוא המשיח", החלות רק בעידן יחיד, האדם לעולם לא יעמוד בקצב של עבודת רוח הקודש, ולעולם לא יהיה מסוגל לזכות בעבודתה של רוח הקודש. בלי קשר לאופן עבודתו של אלוהים, האדם צועד בדרכו של אלוהים ללא כל ספק, וצועד בדרכו בזהירות. אם כך, כיצד יכולה רוח הקודש לסלק את האדם? בלי קשר למה שאלוהים עושה, כל עוד האדם בטוח שזוהי עבודתה של רוח הקודש, וכל עוד הוא משתף פעולה עם עבודתה של רוח הקודש ללא היסוס ומנסה לעמוד בדרישות האל, כיצד ייתכן שהוא יענש? עבודתו של אלוהים לא נפסקה מעולם, הוא מעולם לא עמד מלכת ולפני השלמת עבודת הניהול שלו, הוא תמיד היה עסוק והוא לעולם לא עוצר. אך האדם הוא שונה: משזכה רק בקמטון מעבודתה של רוח הקודש, הוא מתייחס אליה כאילו לא תשתנה לעולם; משזכה בידע מועט, הוא אינו ממשיך לצעוד בעקבות עבודתו החדשה של אלוהים. משראה מעט מעבודתו של אלוהים, הוא מיד רואה באלוהים בוכת עץ מסוימת ומאמין שאלוהים יישאר תמיד בצורה שראה, שכך היה ושכך תמיד יהיה; משזכה רק בידע שטחי, האדם כה גאה עד שהוא שוכח את מקומו ומתחיל להכריז בהפקרות על טבע והווייה של אלוהים שפשוט אינם קיימים; מרגע שהאדם בטוח ב שלב אחד בעבודתה של רוח הקודש, לא משנה מי יכריז על עבודתו החדשה של אלוהים, האדם לא יקבל זאת. אלה בני אדם שלא יכולים לקבל את עבודתה החדשה של רוח הקודש; הם שמרניים מדי ואינם מסוגלים לקבל דברים חדשים. בני אדם כאלה הם אלה המאמינים באלוהים אך גם דוחים את אלוהים. האדם מאמין שבני ישראל טעו כש"האמינו רק ביהוה ולא האמינו בישוע", אך מרבית בני האדם מגלמים תפקיד שבו הם "מאמינים רק ביהוה ודוחים את ישוע" ו"כמהים לשיבת המשיח, אך מתנגדים למשיח ששמו ישוע". אם כך, אין זה פלא שבני האדם עדיין חיים בתחומו של השטן לאחר שקיבלו שלב אחד בעבודתה של רוח הקודש, ושהם עדיין לא זוכים בברכותיו של אלוהים. האין זו התוצאה של מרדנות האדם? משיחיים ברחבי העולם שלא התעדכנו בעבודה החדשה של היום, עדיין סבורים שהם בני המזל, שאלוהים יגשים כל אחת ממשאלותיהם. אולם הם לא יודעים בוודאות מדוע אלוהים יישא אותם אל הרקיע השלישי, והם לא בטוחים כיצד ישוע יבוא לאסוף אותם, רכוב על ענן לבן. על אחת כמה וכמה, הם לא יודעים בוודאות אם ישוע אכן יבוא על גבי ענן לבן ביום שהם מדמינים. הם כולם חסרי סבלנות וחסרי אונים; הם עצמם אפילו לא יודעים אם אלוהים יטפל בכל אחד מהם, מהקומץ הקטן והמגוון של בני אדם מכל זרם דתי. העבודה שאלוהים מבצע כעת, העידן הנוכחי, רצון האל – הם אינם מבינים אף אחד מהדברים האלה, וכל שהם יכולים לעשות הוא לספור באצבעותיהם את הימים שנותרו להם. רק מי שצועד בעקבות שה האלוהים עד הסוף יוכל לזכות בברכה הסופית. אולם "הפיקחים" שלא מסוגלים לצעוד בעקבותיו עד הסוף אך מאמינים שזכו בכל לא מסוגלים להיות עדים להופעתו של אלוהים. כל אחד מהם מאמין שהוא האדם החכם ביותר עלי אדמות, והם קוטעים ללא כל סיבה את התפתחותה המתמדת של עבודת האל, ונדמה שהם מאמינים בוודאות גמורה שאלוהים ייקח אותם לשמיים בהיותם בני האדם "הנאמנים לאלוהים יותר מכל, הצועדים בעקבות אלוהים ומצייתים לדבר האל". אפילו כשהם "נאמנים יותר מכל" לדברים שאלוהים אומר, דבריהם ומעשיהם עדיין מרגישים כה מגעילים, משום שהם מתנגדים לעבודתה של רוח הקודש ונוקטים עורמה ופעולות מרושעות. מי שלא צועד בעקבות

אלוהים עד הסוף, שלא עומד בקצב של רוח הקודש ורק נצמד לעבודה הישנה, לא רק אינו נאמן לאלוהים. נהפוך הוא – הוא נעשה לאחד ממתנגדי האל ולאחד מאלה שהעידן החדש דחה, וייענשו. היש דבר עלוב מהאנשים האלה? רבים אף מאמינים שכל מי שדוחה את החוק הישן ומקבל את העבודה החדשה הוא אדם חסר מצפון. בסופו של דבר, בני האדם האלה, שרק מדברים על "מצפון" ולא מכירים את עבודתה של רוח הקודש, יאבדו כל סיכוי שהיה להם בגלל המצפון שלהם עצמם. עבודת האל לא מצייתת לדוקטרינה, ואף שזוהי עבודתו שלו, אלוהים לא דבק בה יותר מדי. מה שיש להכחיש מוכחש, ומה שיש לסלק מסולק. אולם האדם עוין את אלוהים כשהוא נאחז רק בחלק קטן מעבודת הניהול של אלוהים. האין זה טבעו המגוחך של האדם? האין זאת בערותו של האדם? ככל שבני אדם יותר ביישנים וזהירים, מפני שהם חוששים שהם לא יזכו בברכת האל, כך הם פחות מסוגלים לזכות בברכות גדולות יותר ולקבל את הברכה הסופית. מי שמציית לחוק כעבד מפגין את הנאמנות המרבית לחוק, וככל שהוא מפגין יותר נאמנות כזו לחוק, כך הוא יותר מורד באל ומתנגד לו. זאת משום שכעת אנחנו מצויים בעידן המלכות ולא בעידן החוק, ואין להשוות את העבודה של היום לעבודת העבר, ואין להשוות את עבודת העבר לעבודה של היום. עבודתו של אלוהים השתנתה, ונוהגו של האדם השתנה אף הוא – כבר לא מדובר בהיצמדות לחוק או בנשיאת הצלב. לכן, אלוהים לא יאשר את נאמנותם של בני האדם לחוק ולצלב.

האדם יובא לשלמות מלאה בעידן המלכות. לאחר עבודת הכיבוש, האדם יזוכך ויעבור תלאות. מי שיכול להתגבר ולשאת עדות במהלך התלאות האלה הוא זה שיובא לשלמות בסופו של דבר וזה שמתגבר. במהלך התלאות האלה, האדם נדרש לקבל את הזיכוכ הזה, והזיכוכ הזה הוא הצעד האחרון בעבודתו של אלוהים. זו הפעם האחרונה שבה האדם יזוכך לפני שתושלם כל עבודת הניהול של אלוהים, וכל חסידיו של אלוהים חייבים לקבל את המבחן האחרון הזה, את הזיכוכ האחרון הזה. מי שכורע תחת עומס התלאות נעדר את עבודתה של רוח הקודש ואת הכוונתו של אלוהים, אך מי שנכבש באמת ומחפש את אלוהים באמת יעמוד איתן בסופו של דבר. אלה הם בני האדם שניחנים באנושיות, האוהבים את אלוהים באמת ובתמים. בלי קשר למעשיו של אלוהים, מהמנצחים האלה לא יישללו החזיונות, והם עדיין ינהיגו את האמת ובעדותם לא ייפול רכב. אלה בני האדם שבסופו של דבר יצליחו את התלאות הרבות. אף על פי שכיום, מי שדג במים עכורים יכול עדיין לנהוג כטפיל, איש לא יחמוק מהתלאות הסופיות ואיש לא יחמוק מהמבחן הסופי. עבור מי שמתגבר, התלאות האלה הן הזיכוכ האדיר, אך עבור מי שדג במים עכורים, זו תהיה עבודת הסילוק הגמור. לא משנה כמה אלוהים מנסה אותו, נאמנותו של מי שאלוהים בלבו לא משתנה. עם זאת, עבור מי שאלוהים לא בלבו, ברגע שעבודת האל לא מביאה תועלת לבשרו ולדמו, הוא משנה את גישתו כלפי אלוהים, ואפילו נפרד ממנו. אלה בני האדם שלא יעמדו איתן בסוף, שרק רוצים את ברכתיו של אלוהים אך אינם מעוניינים להקריב את חייהם עבור אלוהים ולהקדיש את עצמם אליו. בני אדם בזויים שכאלה יגורשו כשתושלם עבודתו של אלוהים, והם לא ראויים כלל לחמלה. בני האדם שאינם אנושיים אינם מסוגלים לאהוב את אלוהים באמת. כשהסביבה בטוחה ושמורה, או כשהם יכולים להפיק רווחים, הם נשמעים לאלוהים לחלוטין, אך כשאלוהים לא מספק להם את מלוא רצונם או בסופו של דבר מסרב לרצונם, הם פורצים מיד במרד. אפילו תוך לילה אחד בלבד, הם יכולים להפוך מחייכנים ו"טובי לב" לרוצחים מכוערים ופראיים הרואים במי שאתמול תמך בו כאויבו המושבע היום ללא סיבה נראית לעין. אם לא יגורשו השדים האלה, המוכנים לרצוח ללא היסוס, האם הם לא יהפכו למקור לסבל נוסף? עבודת הצלתו של

האדם לא תושג עם תום עבודת הכיבוש. אף שעבודת הכיבוש הושלמה, עבודת טיהור האדם עדיין בעיצומה. העבודה הזו תסתיים רק כשהאדם יטוהר לגמרי, כשאלוהים ישלים את מי שמתמסר לו לגמרי, וכשיימחו המתחזים שאלוהים לא שוכן בלבם. מי שלא מְרצה את אלוהים בשלב האחרון של עבודתו יסולק לגמרי, ומי שיסולק שייך לשטן. היות שבני האדם האלה לא מסוגלים לְרצות האל, הם מרדניים כלפי אלוהים, ואפילו שהם חסידי האל כיום, הדבר לא מוכיח שכך הם יישארו בסופו של דבר. במשפט "הצועד עם אלוהים עד קץ הוא ייוושע", פירושה של "הצעידה עם אלוהים" היא לעמוד איתן בעיצומי התלאות. כיום, רבים מאמינים שקל לצעוד בעקבות האל, אך לקראת סיום עבודת האל, תדעו את הפירוש האמיתי של "הצעידה עם אלוהים". העובדה שאתם עדיין יכולים לצעוד בעקבות אלוהים כיום, לאחר שנכבשתם, אינה הוכחה לכך שאתם בין אלה שאלוהים יהפוך למושלמים. מי שלא יכול לעמוד בניסיונות ולא יצלח את התלאות, בסופו של דבר לא יהיה מסוגל לעמוד איתן ולכן לא יוכל לצעוד בעקבות אלוהים עד הסוף. מי שבאמת צועד בעקבות אלוהים יכול לעמוד במבחן עבודתו, ואילו מי שלא באמת צועד בעקבות אלוהים לא מסוגל לעמוד באף אחד מניסיונות האל. במוקדם או במאוחר בני האדם האלה יגורשו, ואילו המתגברים יישארו במלוכה. השאלה אם האדם באמת מחפש את אלוהים מוכרעת על פי מבחן עבודתו, כלומר באמצעות ניסיונות האל, ובלי כל התחשבות בהחלטתו של האדם עצמו. אלוהים לא דוחה איש מתוך גחמה – כל מעשה שלו יכול לשכנע את האדם לחלוטין. הוא לא עושה דבר שנעלם מעיני האדם, ולא עושה אף עבודה שלא תוכל לשכנע את האדם. השאלה אם אמונתו של האדם נכונה או לא מוכרעת על ידי העובדות, והאדם לא יכול להחליט בנושא. אין ספק ש"לא ניתן להפוך חיטים לעשבים רעים, ולא ניתן להפוך עשבים רעים לחיטים". כל מי שאוהב את אלוהים באמת ובתמים בסופו של דבר יישאר במלוכה, ואלוהים לא יתנכל לאף אדם שאוהב אותו באמת. על פי עדויותיהם ותפקידיהם השונים, ישמשו המתגברים שבמלכות ככמרים או כחסידיים, וכל מי שיצלח את התלאות יצטרף לעדת הכמרים במלכות. עדת הכמרים תגובש כשתושלם עבודת הבשורה בתבל כולה. בבוא אותה השעה, האדם יצטרך למלא את חובתו בתחומי מלכות האל ולחיות יחד עם אלוהים במלכות. עדת הכמרים תכלול כמרים בכירים וכמרים, ושאר בני האדם יהיו בני האל ואנשיו. כל זה ייקבע על פי עדויות בני האדם על אלוהים במהלך התלאות. אלה לא יהיו תארים שיחולקו מתוך גחמה. מרגע שייקבע מעמדו של אדם, תסתיים עבודתו של אלוהים, היות שכל אחד יסווג על פי סוגו ויושב למקומו המקורי. זהו חותם הגשמתה של עבודת האל, זוהי התוצאה הסופית של עבודת האל ושל נוהגו של האדם, והדבר המביא לכדי מימוש את החזיונות של עבודת האל ואת שיתוף הפעולה מצד האדם. בסופו של דבר, האדם ימצא מנוח במלכות האל, וגם אלוהים ישוב למקום מושבו כדי לנוח. זוהי התוצאה הסופית של ששת אלפי שנות שיתוף פעולה בין אלוהים והאדם.

מהותו של המשיח היא ציות לרצון האב שבשמיים

האל בהתגלמותו כבשר ודם נקרא המשיח, והמשיח הוא הבשר שעוטה רוח האל. בשר זה שונה מכל אדם העשוי בשר ודם. הבדל זה נובע מהעובדה שהמשיח הוא לא בשר ודם, אלא התגלמותה של רוח האל. יש בו גם אנושיות רגילה וגם אלוהות מוחלטת. אף בן אדם אינו ניחן באלוהות של המשיח. האנושיות הרגילה שלו מקיימת את כל הפעילויות הרגילות שלו בבשר, בעוד שהאלוהות שלו מבצעת את העבודה של אלוהים עצמו. בין אם זה האנושיות או האלוהות שלו, שתיהן מתמסרות לרצונו של האב שבשמיים. מהותו של המשיח היא הרוח, כלומר, האלוהות. לכן, המהות שלו היא של אלוהים בכבוד ובעצמו. מהות זו לא תפריע לעבודתו, ואין הוא יכול לעשות דבר שיהרוס את עבודתו שלו, והוא גם לעולם לא ישמיע מילים שהן נגד רצונו שלו. לכן, האל בהתגלמותו לעולם לא יעבוד באופן שפוגם בניהול שלו. על כל בני האדם להבין זאת. מהות העבודה של רוח הקודש היא להציל את האדם, והיא למען הניהול של אלוהים עצמו. בדומה לכך, העבודה של המשיח היא להציל את האדם, למען רצון האל. בהתחשב בכך שהאל מתגלם כבשר ודם, הוא מגשים את המהות שלו בתוך בשרו, כך שבשרו מספיק כדי לבצע את עבודתו. לפיכך, כל העבודה של רוח האל מוחלפת בעבודה של המשיח בזמן ההתגלמות כבשר ודם, ובמרכז של כל העבודה לאורך תקופת ההתגלמות כבשר ודם נמצאת העבודה של המשיח. לא ניתן למזג אותה עם עבודה מכל עידן אחר. ומאחר שהאל מתגלם כבשר ודם, הוא עובד מתוך הזהות של בשרו; מאחר והוא מתגלם כבשר ודם, הוא מסיים בבשר את העבודה שעליו לעשות. בין אם זו רוח האל, ובין אם זה המשיח, שניהם אלוהים בכבודו ובעצמו, והוא עושה את העבודה שעליו לעשות ומבצע את הכהונה שעליו לבצע.

מהותו של אלוהים עצמו מחזיקה בסמכות, אבל הוא מסוגל להתמסר במלואו לסמכות המושפעת ממנו. בין אם זו עבודת הרוח או עבודת הבשר, אלו לעולם לא יעמדו בקונפליקט. רוח האל היא הסמכות על פני כל הבריאה. הבשר עם מהות האל ניחן גם הוא בסמכות, אבל האל המתגלם כבשר ודם יכול לעשות את כל העבודה הנשמעת לרצון האב שבשמיים. בני אדם לא יוכלו לתפוס או להבין זאת. אלוהים בעצמו הוא הסמכות, אבל בשרו יכול להתמסר לסמכותו. זוהי המשמעות הפנימית של המילים: "המשיח נשמע לרצונו של אלוהים האב". אלוהים הוא רוח והוא יכול לבצע את עבודת הגאולה, כפי שאלוהים יכול גם להיות אדם. בכל מקרה, אלוהים בכבודו ובעצמו עושה את עבודתו; הוא לא מפריע ולא מפסיק, ובוודאי שלא מבצע עבודה סותרת, שכן מהות העבודה שנעשית על ידי הרוח ועל ידי הבשר הן זהות. בין אם זו הרוח או הבשר, שניהם עובדים כדי למלא רצון יחיד ולבצע את אותה העבודה. אף על פי שלרוח ולבשר תכונות שונות, המהות שלהם זהה; בשניהם נמצאת מהות האל בכבודו ובעצמו, וזהות האל בכבודו ובעצמו. לאלוהים עצמו אין יסודות של מדרגות; המהות שלו טובה. הוא הביטוי של כל היופי והטוב, כמו גם כל האהבה. גם בבשר, אלוהים לא עושה דבר הממרה את פיו של אלוהים האב. אפילו אם פירוש הדבר הקרבת חייו, הוא יהיה מוכן לעשות זאת בלב שלם והוא לא יבחר באפשרות אחרת. אין באלוהים אלמנטים של צדקנות וחשיבות עצמית, או כאלה של יהירות והתנשאות; אין בו אלמנטים של נוכחות. כל דבר שממרה את פיו של אלוהים בא מהשטן; השטן הוא מקור כל הכיעור והרשע. הסיבה שיש לאדם איכויות

הדומות לשטן היא שהשטן השחית את האדם והשפיע עליו. השטן לא השחית את המשיח, ולכן המשיח ניחן רק בתכונות האל ולא בתכונות השטן. לא משנה כמה קשה היא העבודה או חלש הוא הבשר, אלוהים לא יעשה דבר שיפריע לעבודת אלוהים עצמו בעודו שוכן בבשר ודם, ובוודאי שלא יזנח את רצון אלוהים האב במרדנות. הוא מעדיף לסבול את כאב הבשר מאשר ללכת נגד רצונו של אלוהים האב, בדיוק כפי שישוע אמר בתפילה, "אָבִי, אִם אֶפְשָׁר הַדָּבָר, הִעָבֵר נָא מִמֶּנִּי אֶת הַכּוֹס הַזֹּאת, אֲךָ לֹא כָרְצוֹנִי אֲנִי כִּי אִם כָּרְצוֹנְךָ אֲתָה". האדם בוחר, אך המשיח לא. אף שיש לו זהותו של אלוהים בכבודו ובעצמו, הוא עדיין מחפש אחר רצונו של אלוהים האב, ומקיים את מה שהוטל עליו על ידי אלוהים האב, מנקודת המבט של הבשר. דבר זה אינו בר השגה על ידי האדם. כל דבר שבא מהשטן לא יכול לקבל את מהות האל, אלא רק את מהותו של מי שממרה את פיו של אלוהים ומתנגד לו. הוא לא יכול להישמע לאלוהים בשלמות, ובוודאי שלא למלא את רצון האל בחפץ לב. כל אדם מלבד המשיח יכול לעשות דברים הנוגדים את אלוהים, ואף אחד לא יכול לקחת על עצמו באופן ישיר את העבודה שאלוהים מטיל; אף אחד לא מסוגל לראות בניהולו של אלוהים חובה המוטלת עליו. התמסרות לרצונו של אלוהים האב היא המהות של המשיח; מרדנות כלפי אלוהים היא מאפיין של השטן. שתי איכויות אלו אינן מתיישבות אחת עם השנייה, וכל מי שיש לו האיכויות של השטן לא יכול להיקרא משיח. הסיבה שהאדם לא יכול לבצע את עבודת האל במקומו נובעת מכך שמהות האל לא שוכנת באדם. האדם עובד עבור אלוהים למען האינטרסים האישיים של האדם ולמען תקוותיו לעתיד, אך המשיח עובד כדי לקיים את רצונו של אלוהים האב.

אנושיותו של המשיח נשלטת על ידי האלוהות שלו. אף שהוא מתגלם כבשר ודם, האנושיות שלו איננה לגמרי כזו של אדם העשוי בשר ודם. יש לו אופי ייחודי משלו, וגם הוא נשלט על ידי האלוהות שלו. האלוהות שלו חסרת חולשה; החולשה של המשיח שייכת לאנושיות שלו. במידה מסוימת, חולשה זו מגבילה את אלוהותו, אלא שמגבלות כאלה הן רק בהיקף וזמן מסוים, ואינן ללא גבול. כשמגיע הזמן לבצע את עבודת האלוהות שלו, הדבר נעשה ללא קשר לאנושיות שלו. אנושיותו של המשיח מונחית כולה על ידי האלוהות שלו. פרט לחיים הרגילים של האנושיות שלו, כל הפעולות האחרות של האנושיות שלו מושפעות ומונחות על ידי האלוהות שלו. על אף שהמשיח הוא בעל אנושיות, הדבר לא פוגם בעבודת האלוהות שלו. דבר זה נובע בהכרח מן העובדה שהאנושיות של המשיח מכוונת על ידי האלוהות שלו; אף על פי שהאנושיות שלו אינה בשלה באשר להתנהלותו עם אחרים, אין זה משפיע על העבודה הרגילה של האלוהות שלו. כשאני אומר שהאנושיות שלו לא נפגמה, אני מתכוון לכך שהאנושיות של המשיח יכולה להיות מודרכת ישירות על ידי האלוהות שלו, וכי הוא ניחן בהיגיון רם יותר מזה של אדם רגיל. האנושיות שלו היא המתאימה ביותר להיות מודרכת על ידי האלוהות בעבודתו; האנושיות שלו היא המוכשרת ביותר על מנת לבטא את עבודת האלוהות, והמוכשרת ביותר להתמסר לעבודה כזו. כשאלוהים עובד בהתגלמותו כבשר ודם, הוא לעולם לא שוכח את החובות שעל אדם בשר ודם למלא; הוא מסוגל לעבוד את אלוהים שבשמיים עם לב נאמן. הוא ניחן במהות האל וזהותו שלו היא של אלוהים בכבודו ובעצמו. הוא רק הגיע אל פני האדמה והפך ליציר נברא, עם קליפה חיצונית כשל יציר נברא, וכעת הוא ניחן באנושיות שלא הייתה לו לפני כן; הוא מסוגל לעבוד את אלוהים בשמיים. זו ההוויה של אלוהים עצמו שהאדם לא יכול לחקות. זהותו היא אלוהים בכבודו ובעצמו. הוא עובד את אלוהים מנקודת המבט של הבשר; ולכן, המילים "המשיח עובד את אלוהים שבשמיים" אינן טעות כלל. מה שהוא מבקש מן האדם הוא מה שיש בו

בעצמו ; הוא כבר השיג את כל מה שהוא מבקש מן האדם לפני שביקש זאת ממנו. הוא לעולם לא יבוא בדרישות כלפי אחרים בעוד שהוא עצמו אינו מחויב להן, שכן הן מהוות את הווייתו. בכל דרך שבה יבצע עבודתו, הוא לעולם לא יפעל באופן שימרה את פיו של אלוהים. לא משנה מה הוא מבקש מן האדם, לא תהיה דרישה שלא ניתנת לקיום על ידי האדם. כל מה שהוא עושה הוא מילוי רצונו של אלוהים ולמען הניהול שלו. אלוהותו של המשיח היא למעלה מכל אדם, ולכן הוא הסמכות העליונה על כל הברואים. סמכות זו היא האלוהות שלו, כלומר, הפנימיות וההוויה של אלוהים בכבודו ובעצמו, שקובעות את זהותו. לכן, לא משנה עד כמה רגילה האנושיות שלו, אין ספק שהוא ניחן בזהותו של אלוהים בכבודו ובעצמו. בלי קשר לנקודת ההשקפה שהוא מדבר ממנה ולאופן שבו הוא נשמע לרצון האל, לא ניתן לומר שהוא לא אלוהים עצמו. בני אדם טיפשים ובורים רואים באנושיות הרגילה של המשיח פגם. גם כשהוא מבטא ומגלה את ההוויה של האלוהות שלו, האדם לא מסוגל להכיר בכך שהוא המשיח. וככל שהמשיח מפגין צייתנות וענווה, כך בני אדם טיפשים מתייחסים אל המשיח בקלות ראש. ישנם אף כאלה שמאמצים כלפיו יחס של הדרה ובוז, ויחד עם זאת מעלים את אותם "אנשים דגולים" בעלי דמות נעלית לדרגת הערצה. ההתנגדות והמרי של האדם כלפי אלוהים נובעים מהעובדה שמהות האל בהתגלמותו כבשר ודם מתמסרת לרצונו של אלוהים, כמו גם מהאנושיות הרגילה של המשיח. בזאת טמון מקור ההתנגדות והמרדנות של האדם כלפי אלוהים. אילו לא היה המשיח תחת מסווה האנושיות שלו ולא היה שואף לקיים את רצון האל האב מנקודת מבט של נברא, אלא במקום זאת היה בעל אנושיות נעלית, הרי שכנראה לא הייתה מרדנות באדם. הסיבה שבגינה האדם מוכן תמיד להאמין באל בלתי נראה בשמיים היא מכיוון שאלוהים בשמיים אינו בעל אנושיות ואין בו אף לא תכונה אחת של נברא. ולכן האדם תמיד מתייחס אליו בהערכה גדולה ביותר, אך מפגין יחס של בוז כלפי המשיח.

על אף שהמשיח עלי אדמות מסוגל לעבוד מטעם אלוהים בכבודו ובעצמו, הוא לא מגיע עם כוונה להראות את צלמו בבשר לכל בני האדם. הוא לא בא על מנת שכל בני האדם יראו אותו ; הוא בא כדי להוביל את האדם, ובכך להיכנס לתקופה החדשה. התפקיד של הבשר של המשיח הוא לשם עבודתו של אלוהים עצמו, כלומר, לשם עבודת האל המתגלם כבשר ודם, ולא כדי לאפשר לאדם להבין את מהות בשרו. לא משנה עד כמה הוא עובד, עבודתו לא תעלה על מה שהבשר יכול להשיג. לא משנה באיזה אופן הוא עובד, הוא עושה זאת בגוף בשר עם אנושיות רגילה ואינו חושף לגמרי לבני האדם את פניו האמיתיים של אלוהים. בנוסף, עבודתו בבשר לעולם איננה על-טבעית או בלתי נתפסת כפי שהאדם מבין זאת. למרות שהמשיח מייצג את אלוהים עצמו בהתגלמותו כבשר ודם ומבצע באופן אישי את העבודה שעל אלוהים עצמו לעשות, הוא לא מתכחש לקיומו של אלוהים שבשמיים ולא מתרברב במעשיו שלו. במקום זאת, הוא נשאר חבוי בתוך בשרו בענווה. מלבד המשיח, אלה הטוענים באופן שקרי שהם עצמם המשיח חסרים את האיכויות שלו. כשהם מוצגים זה לצד זה, עם היהירות והשבח העצמי של משיחי שקר אלה, מיד מתברר איזה בשר הוא המשיח האמיתי. ככל שהם שקריים יותר, כך משיחי שקר אלו יותר מתפארים בעצמם, ויותר מסוגלים להונות את האדם באותות ובמופתים. משיחי השקר לא ניחנים באיכויות של אלוהים. המשיח לא נגוע בכל אלמנט השייך למשיחי השקר. אלוהים הופך לבשר ודם רק כדי להשלים את העבודה כבשר ודם, לא כדי לאפשר לכל בני האדם לראות אותו. במקום זאת, הוא נותן לעבודה להוכיח את זהותו, ומאפשר למה הוא מגלה להעיד על מהותו. מהותו אינה מופרכת ; זהותו לא נלקחה באופן שרירותי ; היא נקבעת על ידי עבודתו והמהות שלו.

על אף שיש בו מהות האל עצמו, והוא מסוגל לעשות את עבודת האל עצמו. אחרי הכל, הוא עדיין בשר ודם ולא רוח הקודש. הוא לא אלוהים עם תכונות הרוח; הוא אלוהים בקליפה של בשר. לכן, לא משנה כמה רגילים וכמה חלשים הוא והאופן שבו הוא שואף לקיים את רצון האל האב, האלוהות שלו אינה מוטלת בספק. באל בהתגלמותו כבשר ודם קיימת לא רק האנושיות הרגילה וחולשותיה; קיימות עוד יותר הנפלאות והאיכות הבלתי נתפסות של האלוהות שלו, כמו גם כל המעשים שלו בבשר. לפיכך, גם האנושיות וגם האלוהות מתקיימות למעשה בתוך המשיח. דבר זה כלל אינו ריק או על-טבעי. הוא מגיע אל העולם במטרה העיקרית של ביצוע עבודה; יש הכרח שיהיה בעל אנושיות רגילה כדי שיוכל לבצע עבודה על בעולם; אחרת, לא משנה עד כמה גדול כוחה של האלוהות שלו, לא ניתן יהיה להשתמש כראוי ביעוד המקורי שלו. למרות שהאנושיות שלו בעלת חשיבות רבה, היא איננה המהות שלו. המהות שלו היא האלוהות; ולכן, הרגע שבו הוא מתחיל לבצע את כהונתו עלי אדמות הוא הרגע שבו הוא מתחיל לבטא את ההווה של האלוהות שלו. האנושיות שלו נועדה אך ורק כדי לקיים חיים נורמליים של בשרו כך שהאלוהות שלו תוכל להשלים את העבודה כרגיל בהתגלמותו כבשר ודם; זוהי האלוהות שמנתבת את עבודתו באופן מוחלט. כשהוא משלים עבודתו, הוא משלים את כהונתו. מה שעל האדם לדעת הוא מכלול עבודתו, ודרך עבודתו הוא מאפשר לאדם להכיר אותו. במהלך עבודתו, הוא מבטא באופן מלא למדי את הווית האלוהות שלו, שהיא לא טבע הנגוע באנושיות, או במחשבה והתנהגות אנושיות. כשיגיע הזמן שבו כל כהונתו תגיע אל קצה, הוא כבר יבטא לחלוטין ובאופן מלא את הטבע שהיה עליו לבטא. עבודתו איננה נתונה להכוונתו של אף בן אדם; הביטוי של האופי שלו גם הוא די חופשי. הוא לא נשלט על ידי המוח או מעובד על ידי מחשבה, אלא מתגלה באופן טבעי. דבר זה הוא דבר שאף בן אדם לא יכול להשיג. גם אם הסביבה קשה או התנאים אינם מאפשרים זאת, הוא מסוגל להביע את טבעו בזמן המתאים. המשיח מבטא את הווייתו של המשיח, ואילו אלה שאינם המשיח לא ניחנים בטבעו של המשיח. לכן, גם אם יתנגדו לו כולם או שיהיו להם מחשבות שונות לגביו, אף אחד לא יכול להכחיש על בסיס מחשבות האדם שהטבע הבא שמבטא המשיח הוא טבעו של אלוהים. כל מי שמחפש אחר המשיח ולבו טהור, או כמה לאלוהים וכוונתו כנה, יודה שהוא המשיח על פי ביטוי האלוהות שלו. הוא לעולם לא יתכחש למשיח על סמך היבטים שלו שאינם עולים בקנה אחד עם מחשבות האדם. אף על פי שהאדם טיפש מאוד, כולם יודעים בדיוק מה נובע מרצון האדם ומה נובע מאלוהים. העניין הוא שאנשים רבים מתנגדים בכוונה תחילה למשיח בגלל הכוונות שלהם. אלמלא כן, לא הייתה לשום אדם סיבה להכחיש את קיומו של המשיח, מכיוון שהאלוהות שהוא מבטא אכן קיימת, וכל אדם יכול לחזות בעבודתו.

העבודה והביטוי של המשיח קובעים את מהותו. הוא מסוגל להשלים בלב שלם את מה שהופקד בידיו. הוא מסוגל לעבוד את אלוהים שבשמיים בלב שלם, ובלב שלם לשאוף לקיים רצונו של אלוהים האב. כל זה נקבע על ידי המהות שלו. וכך גם ההתגלות הטבעית שלו נקבעת על ידי המהות שלו. הסיבה לכך שההתגלות הטבעית שלו נקראת כך היא משום שהביטוי שלו אינו חיקוי, או תוצאה של חינוך על ידי אדם, או תוצאה של שנים רבות של טיפוח על ידי אדם. הוא לא למד זאת או לבש זאת; במקום זאת, הדבר טבוע בתוכו. האדם יוכל אולי להתכחש לעבודתו, לביטוי שלו, לאנושיות שלו, ולכל מהלך החיים של האנושיות הרגילה שלו, אבל אף אחד לא יכול להכחיש שהוא עובד את אלוהים שבשמיים בלב שלם; אף אחד לא יכול להכחיש שהוא הגיע כדי למלא את רצונו של האב שבשמיים, ואף אחד לא יכול להכחיש את הכנות שבה הוא מחפש אחר אלוהים האב. למרות

שמראהו לא נעים לחושים, שהדיבור שלו לא משרה אווירה יוצאת דופן ושעבודתו לא מזעזעת את הארץ או מרעידה את השמיים כפי שהאדם מדמיין, הוא אכן המשיח, המגשים את רצון האב שבשמיים בלב שלם ומתמסר לחלוטין אל האב שבשמיים, והוא צייתן עד המוות. הסיבה לכך היא שהמהות שלו היא המהות של המשיח. אמת זו קשה להבנה עבור האדם אך היא אכן קיימת. משכהונתו של המשיח תושלם, יוכל האדם לראות מעבודתו שטבעו והווייתו מייצגים את טבעו והווייתו של אלוהים שבשמיים. בזמן ההוא, הסיכום של כל עבודתו יוכל לאשר שהוא אכן הבשר שבו מתגלם דבר האל, ואינו זהה לבשר ודם של אחד האדם. לכל צעד בעבודתו של המשיח בעולם יש משמעות ייצוגית, אך האדם שחווה את העבודה בפועל של כל שלב אינו מסוגל לתפוס את המשמעות של עבודתו. הדבר נכון במיוחד עבור מספר השלבים של העבודה שבוצעו על ידי האל בהתגלמותו השנייה. לרוב מי שרק שמע או ראה את דבריו של המשיח אך מעולם לא ראה אותו לא יודע דבר בנוגע לעבודתו. אלה שראו את המשיח ושמעו את דברו, כמו גם חוו את עבודתו, מתקשים לקבל את עבודתו. האם לא כך הדבר מכיוון שהמראה והאנושיות הרגילה של המשיח אינם לטעמו של האדם? מי שמקבל את עבודתו אחרי הסתלקות המשיח לא יחוה קשיים כאלה, מכיוון שהוא רק מקבל את העבודה ואינו בא במגע עם האנושיות הרגילה של המשיח. האדם לא מסוגל להרפות ממחשבותיו לגבי אלוהים ובמקום זאת לבחון אותו בקפידה. הסיבה לכך היא העובדה שהאדם מתמקד רק במראה שלו ואינו מסוגל לזהות את המהות שלו על פי עבודתו ודבריו. אם יתעלם האדם ממראהו של המשיח או ימנע מדיון בדבר האנושיות של המשיח, וידבר רק על האלוהות שלו, שאף אדם אינו יכול לתפוס את עבודתו ואת דבריה, הרי שיפחתו מחשבותיו של האדם בחצי, אפילו עד כדי כך שכל הקשיים של האדם יבואו על פתרונם. במהלך העבודה של האל בהתגלמותו כבשר ודם, האדם לא יכול לסבול אותו והוא מלא במחשבות רבות בנוגע אליו, ומקרים של התנגדות ומרי נפוצים. האדם לא יכול לסבול את קיומו של אלוהים, להפגין יד רכה כלפי הענווה וההסתור של המשיח, או לסלוח למהותו של המשיח שנשמעת לאב שבשמיים. לכן, הוא לא יכול להישאר עם האדם לנצח לאחר סיום עבודתו, מכיוון שהאדם מסרב לאפשר לו לחיות לצדו. אם האדם לא מסוגל להפגין יד רכה כלפיו במהלך תקופת העבודה שלו, כיצד יוכלו בני האדם לסבול אותו חי לצדם אחרי השלמת כהונתו, כשהוא צופה בהם חווים את דבריו בהדרגה? האם לא ייפלו רבים מהם בגללו? האדם מאפשר לו רק לעבוד בעולם. זו היד הרכה שמסוגל האדם להפגין. אלמלא עבודתו, האדם היה כבר מזמן מגרש אותו מהעולם. אם כן, כמה רכה תהיה ידו של האדם לאחר שעבודתו הושלמה? האם האדם לא יהרוג אותו אז ויענה אותו למוות? אם הוא לא היה נקרא משיח, הוא לא יכול היה לעבוד בקרב בני האדם; אם הוא לא היה עובד בזהות אלוהים עצמו, ובמקום זאת היה עובד רק כאדם רגיל, לא היה האדם סובל ולו משפט אחד מפיו, ובוודאי שלא היה סובל אף מקצת מעבודתו. לכן הוא יכול לעבוד רק בזהות הזו. כך עבודתו יותר חזקה מאשר היא הייתה אם הוא לא היה עושה כך, מכיוון שבני האדם מוכנים כולם להישמע למעמד רם וזהות דגולה. אם הוא לא היה עובד בזהות של אלוהים עצמו, או מופיע כאלוהים עצמו, הוא לא היה מספיק לעשות את העבודה כלל. למרות העובדה שהוא ניחן במהות האל ובהוויה של המשיח, האדם לא היה מרפה ממנו ולא היה מאפשר לו לבצע את העבודה בקלות בקרב בני האדם. הוא עובד בזהות של אלוהים עצמו. על אף שעבודה שכזו עוצמתית פי עשרות מונים מעבודה המתבצעת ללא זהות כזו, האדם עדיין אינו נשמע לו לחלוטין, משום שהאדם מתמסר רק למעמדו ולא למהות שלו. אם כן, כשיום אחד אולי יפרוש המשיח מתפקידו, הייתכן שהאדם

יאפשר לו להישאר בחיים אפילו ליום אחד? אלוהים מוכן לחיות בעולם עם האדם, כדי שהוא יוכל לראות את פירות עבודתו בשנים הבאות. עם זאת, האדם לא מסוגל לסבול את שהותו אפילו יום אחד, כך שלא נותר לו אלא להרים ידיים. רק מתוך כל רכות ידו וחסדו של האדם, הוא מאפשר לאלוהים לבצע בקרבו את העבודה שעליו לעשות כדי למלא את כהונתו. על אף שאלה שכבר כבש באופן אישי מעניקים לו חסד כזה, הם עדיין מרשים לו להישאר רק עד שעבודתו תסתיים ולא רגע אחד יותר. אם כך הדבר, מה בדבר אלה שהוא לא כבש? האם הסיבה שהאדם מתייחס כך לאל בהתגלמותו כבשר ודם היא שהוא המשיח בקליפה של אדם רגיל? אם הייתה לו רק האלוהות ולא אנושיות נורמלית, האם לא היו קשיי האדם באים על פתרונם בקלות רבה? האדם מודה בחוסר רצון באלוהות שלו ולא מראה שום עניין בקליפתו כאדם רגיל, למרות העובדה שהמהות שלו היא בדיוק זו של המשיח שמתמסר לרצון האב שבשמיים. לכן הוא יכול רק לבטל את עבודתו בקרב בני האדם כדי לחלוק עמם שמחות וצער גם יחד, מכיוון שהאדם לא יכול לסבול עוד את קיומו.

שיקום חייו הרגילים של האדם והובלתו אל יעד נפלא

האדם מבין מעט את העבודה הנוכחית ואת העבודה העתידית, אך הוא לא מבין את היעד שהאנושות תבוא אליו. כברוא, על האדם למלא את חובתו של ברוא: על האדם להיות חסיד של אלוהים בכל אשר אלוהים עושה, ועליכם לפעול בכל דרך שאצווה עליכם. אתם לא יכולים לנהל דברים בעצמכם, ואין לכם שום שליטה על עצמכם – הכל צריך להיות נתון לתזמורו של אלוהים, והכל נמצא בידיו. אילו עבודתו של אלוהים הייתה מראש מספקת לאדם מטרה ויעד סופי ונפלא, ואילו אלוהים היה משתמש בכך כדי לשבות את לבו של האדם ולגרום לו להיות חסיד שלו – אם אלוהים היה חותם הסכם עם האדם – הרי שלא היה זה כיבוש ולא הכנת חיי האדם. אילו אלוהים היה משתמש במטרה כדי לשלוט באדם ולזכות בלבו, הרי שאלוהים לא היה הופך את האדם למושלם, ולא היה מסוגל לזכות באדם, אלא שהוא היה משתמש ביעד שלו כדי לשלוט בו. אין דבר שחשוב לאדם יותר מאשר יעדרו הסופי והשאלה אם יש דבר טוב שאפשר לקוות לו. אילו קיבל האדם תקווה יפה במהלך עבודת הכיבוש, ואילו קיבל האדם יעד הולם שאילו ישאף לפני עבודת הכיבוש, לא זו בלבד שכיבוש האדם לא היה משיג את ההשפעה הרצויה, אלא שהדבר היה גם משנה את השפעת עבודת הכיבוש. כלומר, עבודת הכיבוש משיגה את התוצאה הרצויה באמצעות סילוק גורלו וסיכוייו העתידיים של האדם, שיפוט האדם על טבעו המרדני והמטט ייסורים על האדם. היא לא משיגה את השפעתה באמצעות חתימת הסכם עם האדם, כלומר על-ידי הענקת ברכות וחסד לאדם, אלא על-ידי חשיפת נאמנותו של האדם באמצעות גזלת "חירותו" וסילוק סיכוייו העתידיים. זוהי מהותה של עבודת הכיבוש. אילו ניתנה לאדם תקווה נהדרת מלכתחילה, ועבודת הייסור והשיפוט הייתה נעשית לאחר מכן, האדם היה מקבל על עצמו את הייסורים ואת השיפוט על סמך העובדה שיש לו סיכויים עתידיים, ובסופו של דבר, הברואים לא היו נשמעים לבורא ללא תנאים ולא היו עובדים אותו ללא תנאים. במצב כזה, היה מתקיים רק ציות עיוור, מתוך בורות, או שהאדם היה מציב לאלוהים דרישות מתוך עיוורון, ולכן לא ניתן היה לכבוש את לב האדם באופן מלא. כתוצאה מכך, אין בכוחה

של עבודת כיבוש כזו להביא לכך שאלוהים יזכה באדם ולכך שהאדם יעיד על אלוהים. ברואים כאלה לא יוכלו למלא את חובתם ורק ינסו להתמקח עם אלוהים – זה לא יהיה כיבוש, אלא רחמים וברכה. הבעיה הגדולה ביותר עם האדם היא שהוא חושב אך ורק על גורלו וסיכוייו העתידיים, שהוא סוגד אליהם כאלילים. האדם עוסק בחיפוש אחר אלוהים לשם גורלו וסיכוייו העתידיים – הוא לא עובד את אלוהים משום אהבתו כלפי אלוהים. על כן, במהלך כיבוש האדם, יש לסלק את אנוכיותו של האדם, את חמדנותו ואת המחסומים הגדולים ביותר הניצבים בפני עבודתו את אלוהים. כך ניתן יהיה להשיג את ההשפעות הרצויות של כיבוש האדם. כתוצאה מכך, בכיבוש המוקדם ביותר של האדם, יש לטהר תחילה משאיפותיו המופלגות ומחולשותיו החמורות ביותר, ובכך לחשוף את אהבתו של האדם לאלוהים ולשנות את הכרתו את החיים האנושיים, את השקפתו על אלוהים ואת משמעות קיומו. כך מטוהרת אהבתו של האדם כלפי אלוהים ולבו נכבש. אולם בגישתו של אלוהים כלפי כל ברואיו, הוא לא כובש לשם כיבוש בלבד. במקום זאת, אלוהים כובש כדי לזכות באדם למען כבודו של אלוהים, וכדי להשיב את דמותו המוקדמת ביותר והמקורית של האדם. אילו אלוהים היה כובש אך ורק כדי לכבוש, הייתה אובדת בכך חשיבותה של עבודת הכיבוש. כלומר, אם אלוהים היה מנער את חוצנו מהאדם לאחר שהוא כבש אותו, ונעשה אדיש לחייו ולמותו, זה לא היה ניהול האנושות, וכיבוש האדם לא היה למען ישועתו. לב לבה של עבודת הישועה היא אך ורק לזכות באדם לאחר כיבושו, ולהביאו בסופו של דבר אל יעד נפלא. רק בכך ניתן להשיג את המטרה, שהיא ישועת האדם. במילים אחרות, הציפיות היחידות שמקומן בלבם של כל הברואים הן שהאדם יגיע ליעד יפהפה ויבוא אל המנוחה, וזו העבודה שעל הבורא לעשות. אילו האדם היה עושה את העבודה הזו, היא הייתה מוגבלת מדי: היא הייתה מקדמת את האדם במידת מה, אך היא לא הייתה מסוגלת להביא אותו אל יעדו הנצחי. האדם לא מסוגל לקבוע את גורל האדם, והוא אף לא מסוגל להבטיח את סיכוייו ויעדו העתידיים של האדם. עם זאת, העבודה שאלוהים עושה היא שונה. היות שהוא ברא את האדם, אלוהים מנהיג אותו. היות שהוא מושיע את האדם, אלוהים יושיע אותו כליל ויזכה בו באופן מלא. היות שהוא מנהיג את האדם, אלוהים יביא אותו אל היעד הראוי לו. היות שהוא ברא את האדם ושהוא מנהל אותו, על אלוהים לשאת באחריות לגורלו ולסיכוייו העתידיים של האדם. זו העבודה שעושה הבורא. על אף שעבודת הכיבוש מוגשמת על-ידי טיהור האדם מסיכוייו העתידיים, בסופו של דבר יש להביא את האדם אל היעד הראוי לו, שאותו אלוהים הכין עבורו. הסיבה לכך שיש לאדם יעד ושגורלו מובטח היא בדיוק העובדה שאלוהים מכין אותו. כאן, היעד הראוי שבו מדובר אינו תקוותיו וסיכוייו של האדם שמהם הוא טוהר בימים עברו – יש הבדל בין השניים. הדברים שהאדם מקווה להם ועוסק בהם הם הכמיהות שלו בעיסוקו ברצונות הראוותניים של הבשר והדם ולא יעדו של האדם. לעומת זאת, הדברים שאלוהים הכין עבור האדם הם הברכות וההבטחות שהאדם מקבל לאחר שהוא מטוהר, שאותן הכין אלוהים לאדם לאחר בריאת העולם. הן לא נגועות בבחירותיו, השקפותיו, דמיונו או בשרו ודמו של האדם. היעד הזה לא הוכן עבור אדם מסוים – זהו מקום המנוחה המיועד לכלל האנושות, ולפיכך, זהו היעד הראוי ביותר עבור האנושות.

הבורא מתכוון לתזמר את כל הברואים. אין להשליך הצידה או לא להישמע לכל דבר שאלוהים עושה, ואין להתמרד נגד אלוהים. עבודתו של אלוהים בסופו של דבר תשיג את מטרותיו, ובכך הוא יזכה לכבוד. כיום, מדוע לא אומרים שאתם צאצאי מואב או בניו של התנין הגדול האדום כאש? מדוע לא מדברים עוד על העם הנבחר, אלא רק על ברואים? הבורא – זה היה שמו המקורי של האדם, וזוהי זהותו המולדת. השמות משתנים רק משום

שהעידנים והתקופות שבהם נעשית העבודה הם שונים. למעשה, האדם הוא ברוא רגיל. כל הברואים, בין שהם המושחתים ביותר או הקדושים ביותר, חייבים למלא את חובתו של ברוא. כשאלוהים מבצע את עבודת הכיבוש, הוא לא שולט בכם באמצעות הסיכויים העתידיים שלכם, גורלכם או יעדכם. למעשה, אין צורך לעבוד באופן כזה. מטרתה של עבודת הכיבוש היא לגרום לאדם למלא את חובתו של ברוא, כלומר לגרום לו לעבוד את הבורא. רק לאחר מכן, הוא יכול לבוא אל היעד הנפלא. גורלו של אדם נתון בידי אלוהים. אתם לא מסוגלים לשלוט בעצמכם: על אף שהאדם תמיד מתרוצץ ומתעסק בדברים למען עצמו, האדם עדיין לא מסוגל לשלוט בעצמו. אילו ידעתם מהם סיכוייכם העתידיים, ואילו הייתם מסוגלים לשלוט בגורלכם, האם עדיין הייתם ברואים? לסיכומו של עניין, ללא קשר לטיבה של עבודתו של אלוהים, כל עבודתו נעשית למען האדם. כך למשל השמיים והארץ וכל צבאם, שאלוהים ברא כדי לשרת את האדם: הירח, השמש והכוכבים שהוא יצר למען האדם, בעלי החיים והצמחים, האביב, הקיץ, הסתיו והחורף, וכן הלאה – כל אלה נוצרו למען קיומו של האדם. על כן, גם אם אלוהים מייסר את האדם ושופט אותו, הכל נועד לישועת האדם. אפילו שהוא עוקר מהאדם את תקוותיו האנושיות, הדבר נועד לטהר אותו, וטיהור האדם הוא למען קיומו. יעדו של האדם נתון בידי הבורא, ולכן כיצד יכול האדם לשלוט בעצמו?

ברגע שתושלם עבודת הכיבוש, האדם יובא אל עולם נפלא. החיים האלה יהיו על פני האדמה, כמובן, אך הם יהיו שונים לחלוטין מחיי האדם כיום. אלה יהיו חיי האנושות לאחר שאלוהים יכבוש את האנושות כולה. זו תהיה התחלה חדשה לאדם על פני האדמה, והעובדה שיהיו לאנושות חיים כאלה תהיה ההוכחה לכך שהאדם בא אל מישור חדש ורב-כבוד. זו תהיה ההתחלה של חיי האדם ואלוהים על פני האדמה. הבסיס לחיים יפהפיים כאלה חייב להיות שלאחר שאלוהים טיהר את האדם וכבש אותו, האדם נשמע לבורא. על כן, עבודת הכיבוש היא השלב האחרון בעבודתו של אלוהים לפני שהאדם בא אל היעד הנפלא. החיים האלה הם החיים העתידיים של האדם על פני האדמה, החיים היפהפיים ביותר על פני האדמה, החיים שהאדם עורג אליהם והחיים שהאדם לא זכה בהם אי-פעם בתולדות העולם. החיים האלה הם התוצאה הסופית של עבודת הניהול בת ששת אלפי השנים, הדבר שהאנושות נכספת אליו יותר מכל וכן הבטחתו של אלוהים לאדם. אך ההבטחה הזו לא יכולה להתגשם מיד: האדם יבוא אל יעדו העתידי רק לאחר שתושלם עבודת אחרית הימים ולאחר שאלוהים יכבוש אותו לגמרי, כלומר לאחר שהשטן יובס לחלוטין. אופיו של האדם כבר לא יהיה אופיו של חוטא לאחר שאלוהים יזכך אותו. זאת משום שזה יהיה לאחר שאלוהים יביס את השטן, ולכן לא תהיה עוד פלישה של כוחות עוינים, ולא יהיו עוד כוחות עוינים שיוכלו עוד לתקוף את בשרו ודמו של האדם. על כן, האדם יהיה חופשי וקדוש – הוא ייווכח בנצח. רק אם כוחות החושך העוינים יסוכלו, האדם יהיה חופשי בכל אשר יפנה, וללא מרדנות או התנגדות. כדי שמצבו של האדם יהיה תקין, נחוץ רק לכבול את השטן. מצבו של האדם לא תקין כיום משום^[8] שהשטן עושה שמות בכל מקום על פני האדמה, ומשום שעבודת הניהול של אלוהים עדיין לא הגיעה אל סופה. לאחר שהשטן יובס, האדם ייצא לחופשי לגמרי. כשהאדם יזכה באלוהים ויחלץ מתחומו של השטן, הוא יחזה בשמש הצדקה. הוא יזכה שוב בחיים הראויים לאדם רגיל. הוא יזכה מחדש בכל מה שאמור להיות לאדם רגיל, כגון היכולת להבחין

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב, "כיום, הדבר נובע מכך."

בין טוב ורע, ההבנה איך לאכול ולהתלבש והיכולת לחיות חיים רגילים. אפילו אילו הנחש לא היה מצליח לפתות את חווה, חייו של האדם היו אמורים להיות חיים רגילים כאלה לאחר שהוא נברא בראשית. הוא היה אמור לאכול, להתלבש ולנהל חיים של אדם רגיל על פני האדמה. אולם לאחר שהאדם הפך למסואב, החיים האלה הפכו לחלום בהקיץ, ועד היום, האדם לא מעז להעלות בדמיונו דברים כאלה. למעשה, החיים היפהפיים האלה שהאדם עורג להם הם הכרח: אילולא היה לאדם יעד כזה, חייו המסואבים על פני האדמה לעולם לא היו נפסקים, ואילולא היו חיים יפהפיים כאלה, גורלו של השטן והעידן שבו השטן מולך בעולם לא היו באים על סופם. האדם חייב להגיע למישור שמחוץ להישג ידם של כוחות החושך. כשהוא יעשה זאת, הדבר יוכיח שהשטן הובס. כך, כשהשטן לא יפריע עוד, אלוהים עצמו ישלוט באנושות, והוא יפקד וישלוט בכל חיי האדם. רק מצב כזה ייחשב לתבוסת השטן. חיי האדם כיום הם בעיקר חיי זוהמה, והם עדיין חיי סבל וצרה. המצב הזה לא יכול להיקרא תבוסה של השטן. האדם עדיין לא נמלט מים הצרות, ועדיין לא נמלט ממצוקת חייו של האדם, או מהשפעת השטן, והוא עדיין מכיר את אלוהים באופן מזערי בלבד. השטן ברא את כל מצוקותיו של האדם, השטן הוא זה שהביא את הסבל אל חיי האדם, ורק כשהשטן ייכבל, האדם יהיה מסוגל להימלט לחלוטין מים הצרות. עם זאת, הדרך לכבול את השטן היא לכבוש את לבו של האדם ולזכות בו, ולהפוך את האדם לשלל הקרב בשטן.

כיום, האדם עוסק בהפיכה למתגבר ולמושלם לפני שיש לו חיים של אדם רגיל על פני האדמה, ואלה מטרות שהאדם מנסה להשיג לפני שהשטן נכבל. במהותו של דבר, כשהאדם עוסק בהפיכה למתגבר ולמושלם, או בניסיון להביא תועלת אדירה, הוא למעשה נמלט מהשפעתו של השטן: האדם עוסק בהפיכה למתגבר, אך הסוף הגמור יהיה כשהוא יימלט מהשפעתו של השטן. רק כשהאדם יימלט מהשפעתו של השטן, הוא יוכל לחיות חיים של אדם רגיל על פני האדמה, חיים של עבודת האל. כיום, האדם עוסק בהפיכה למתגבר ולמושלם לפני שיש לו חיים של אדם רגיל על פני האדמה. הוא עוסק בכך בעיקר כדי להתנקות ולהנהיג את האמת, וכדי להיות מסוגל לעבוד את הבורא. אם יהיו לאדם חיים של אדם רגיל על פני האדמה, חיים ללא מצוקות או צרה, הרי שהאדם לא יעסוק בהפיכה למתגבר. "ההפיכה למתגבר" ו"ההפיכה למושלם" הן מטרות שאלוהים נותן לאדם לעסוק בהשגתן, ובאמצעות העיסוק בהשגת המטרות האלה, אלוהים גורם לאדם להנהיג את האמת ולהביא לידי ביטוי חיים בעלי חשיבות. המטרה היא להשלים את האדם ולזכות בו, והעיסוק בהפיכה למתגבר ולמושלם הוא רק אמצעי. אם האדם יבוא אל היעד הנפלא בעתיד, לא ידובר עוד בהפיכה למתגבר ולמושלם. כל ברוא ימלא את חובתו וזה הכל. כיום, אלוהים גורם לאדם לעסוק בדברים האלה בסך הכל על מנת להגדיר לאדם טווח פעולה, כדי שעיסוקו של האדם יהיה ממוקד ומעשי יותר. אלמלא כן, עיסוקו של האדם בניסיון להיווכח בחיי נצח היה מעורפל ומופשט מדי, ואילו זה היה המצב, האדם היה עוד יותר מעורר רחמים, הלא כן? עיסוק כזה, ללא יעדים או עקרונות, כמוהו כהטעיה עצמית, הלא כן? בסופו של דבר, מטבע הדברים, העיסוק הזה לא היה נושא פרי. בסופו של יום, האדם היה עדיין חיי בתחומו של השטן, ולא היה מסוגל להיחלץ ממנו. למה לו לקיים עיסוק כזה חסר מטרה? כשהאדם יבוא אל היעד הנצחי, הוא לא יעבוד את הבורא, ומשום שהאדם יזכה בישועה וייווכח בנצח, הוא לא יעסוק באף מטרה, ויתרה מזאת, הוא לא יצטרך לדאוג עוד שהשטן צר עליו. זה יהיה הרגע שבו האדם ידע את מקומו וימלא את חובתו, ואפילו אם בני האדם לא יעברו ייסורים ושיפוט, כל אחד מהם ימלא את חובתו בעת הזו, האדם יהיה ברוא הן בזהותו והן במעמדו. לא תתקיים עוד הבחנה בין בכירים וזוטרים. בסך הכל,

כל אדם ימלא תפקיד שונה. עם זאת, האדם עדיין יחיה ביעד מסודר והולם לאנושות, האדם ימלא את חובתו על מנת לעבוד את הבורא, ואנושות כזו תהיו האנושות לנצח. באותה עת, האדם יזכה בחיים שמוארים באורו של אלוהים, חיים תחת השגחתו והגנתו של אלוהים, וחיים ביחד עם אלוהים. האנושות תחיה חיים רגילים על פני האדמה, והאנושות כולה תיווכח בדרך הנכונה. תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים תביס את השטן לחלוטין, ופירוש הדבר הוא שאלוהים ישיב את צלמו המקורי של האדם לאחר בריאתו, וכך אלוהים יגשים את כוונתו המקורית. בראשית, לפני שהשטן השחית את האנושות, האנושות חיה חיים רגילים על פני האדמה. לאחר מכן, אחרי שהשטן השחית אותה, האדם איבד את החיים הרגילים האלה, וכך החלה עבודת הניהול של אלוהים והקרב בשטן להשבת חייו הרגילים של האדם. רק עם תום עבודת הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים, יחלו באופן רשמי חיי האנושות כולה על פני האדמה. רק אז יהיו לאדם חיים נפלאים, ורק אז אלוהים ישיב את התכלית המקורית של בריאת האדם בראשית, וכן את דמותו המקורית של האדם. לכן, לאחר שיהיו לאדם חיים רגילים של אנושות על פני האדמה, הוא יפסיק לעסוק בהפיכה למתגבר ולמושלם, משום שהאדם יהיה קדוש. הניצחון והשלמות שהאדם מדבר עליהם הם המטרות שאלוהים העניק לאדם לעיסוקו במהלך הקרב בין אלוהים והשטן, והמטרות האלה קיימות רק מפני שהאדם הושחת. הדרך להביס את השטן היא לתת לכם מטרה ולגרום לכם לעסוק בהגשמתה. כשאלוהים דורש מכם להיות מתגברים, להפוך למושלמים או לשמש אותה, אתם נדרשים לשאת עדות, כדי לבייש את השטן. בסופו של דבר, האדם יחיה חיים של אדם רגיל על פני האדמה, והאדם יהיה קדוש. כשזה יקרה, האם בני האדם עדיין ישאפו להפוך למתגברים? הם כולם ברואים, הלא כן? ההפיכה למתגברים וההפיכה למושלמים הן מטרות שמופנות שתיהן כלפי השטן וכלפי זוהמת האדם. המילה "מתגבר" מתייחסת לניצחון על השטן ועל הכוחות העוינים, הלא כן? כשאתם אומרים שהפכתם למושלמים, מה בכם הפך למושלם? התנערתם מהטבע השטני המושחת שלכם, כדי שתוכלו לרחוש אהבה עילאית כלפי אלוהים, הלא כן? הדברים האלה נאמרים ביחס לדברים המזוהמים שבאדם, וביחס לשטן. הם לא נאמרים ביחס לאלוהים.

כיום, אם אתם לא עוסקים בהפיכה למתגברים ולמושלמים, הרי שבעתיד, כשהאנושות תחיה חיים רגילים על פני האדמה, לא תהיה הזדמנות לעיסוק כזה. בשלב הזה, סופו של כל אדם כבר יהיה גלוי. בשלב הזה, יהיה ברור אילו בני אדם אתם, ואם תרצו להיות מתגברים או להפוך למושלמים, הדבר יהיה בלתי-אפשרי. העניין הוא רק שהאדם יענש על מרדנותו לאחר שהיא תתגלה. בשלב הזה, עיסוקו של האדם לא יהיה מרומם מעיסוקים של אחרים, כך שבני אדם מסוימים יהיו מתגברים ואחרים יהפכו למושלמים, או שאחרים יהיו בניו הבכורים של אלוהים ואחרים יהיו בני האל. הם לא יעסקו בדברים האלה. כולם יהיו ברואי אל, כולם יחיו על פני האדמה, וכולם יחיו ביחד עם אלוהים על פני האדמה. עכשיו ניטש הקרב בין אלוהים והשטן. זה זמן שבו הקרב הזה טרם נשלם, זה זמן שבו האדם עדיין לא נפל לגמרי בנחלתו של אלוהים, וזו תקופת מעבר. לכן, נדרש מהאדם להפוך למתגבר או לאחד מאנשי האל. כיום יש הבדלי מעמדות, אך כשיבוא היום, לא יהיו הבדלים כאלה: מעמדם של כל המנצחים יהיה זהה – הם כולם יהיו בני אדם כשירים, והם כולם יחיו בשוויון על פני האדמה. פירוש הדבר הוא שהם כולם יהיו ברואים כשירים, והם יקבלו את אותם הדברים. מפני שהעידנים של עבודתו של אלוהים שונים, ומפני שמטרות עבודתו שונות אף הן, אם העבודה הזו נעשית בכם, אתם זכאים להפוך למושלמים ולמתגברים. אילו העבודה הזו הייתה נעשית בארצות אחרות, תושבי הארצות האלה היו זכאים להפוך לקבוצת

בני האדם הראשונה שתיכבש ולקבוצת בני האדם הראשונה שאלוהים יהפוך למושלמים. כיום, העבודה הזו לא מתבצעת בארצות אחרות, ולכן תושבי הארצות האלה לא זכאים להפוך למושלמים ולמתגברים, והם לא מסוגלים להפוך לקבוצה הראשונה. משום שמטרת עבודתו של אלוהים שונה, העידן של עבודתו של אלוהים שונה, והיקף העבודה שונה. לכן יש קבוצה ראשונה, הלא היא המתגברים, וכך גם תהיה קבוצה שנייה של בני אדם שאלוהים יהפוך למושלמים. לאחר שתהיה הקבוצה הראשונה של בני אדם שאלוהים יהפוך למושלמים, היא תהווה דוגמה ומופת, וכך בעתיד, יהיו קבוצה שנייה ושלישית של בני אדם שאלוהים יהפוך למושלמים. אולם בהסתכלות הנצחית, כל הקבוצות יהיו זהות, ולא יהיו להן מעמדות שונים. בני האדם בקבוצות השונות פשוט יהפכו למושלמים בזמנים שונים, ולא יהיה הבדל במעמדם. בבוא היום שבו אלוהים ישלים את כולם, והעבודה של התבל כולה תושלם, לא יהיה הבדל במעמדות, וכולם יהיו במעמד שווה. כיום, העבודה הזו נעשית בקרבכם, כדי שתהפכו למתגברים. אילו היא הייתה מתבצעת באנגליה, אנגליה הייתה מאיישת את הקבוצה הראשונה, בדיוק כפי שאתם תאיישו אותה. אני פשוט אדיב במיוחד בכך שאני מבצע את עבודתי בקרבכם כיום. אלמלא הייתי עושה את העבודה הזו בכם, אתם הייתם שייכים לקבוצה השנייה, או השלישית, או הרביעית או החמישית. הדבר נובע פשוט מההבדל בסדר העבודה. במילים "הקבוצה הראשונה והקבוצה השנייה", אין הכוונה שקבוצה אחת מתעלה על רעותה. הן רק מסמלות את הסדר שבו בני האדם הופכים למושלמים. כיום, אני משתף אתכם בדברים האלה, אך מדוע הם לא נודעו לכם קודם לכן? משום שללא תהליך, בני האדם נוטים להיות קיצוניים. לדוגמה, ישוע אמר בזמנו: "כפי שיצאתי לדרך, כך אגיע". כיום, בני אדם רבים התאהבו בדברים האלה, והם רוצים רק לעטות גלימות לבנות ולהמתין להילקחותם השמימית. לפיכך, יש דברים רבים שלא יכולים להיאמר מוקדם מדי. אילו הם היו נאמרים מוקדם מדי, האדם היה בוחר בדרכים קיצוניות. שיעור קומתו של האדם עלוב מדי, והוא לא מסוגל להבין לאשורה את האמת הטמונה בדברים האלה.

כשהאדם ישיג חיים אמיתיים של אדם על פני האדמה, וכל כוחות השטן יכבלו, האדם יחיה בקלות על פני האדמה. הדברים לא יהיו מורכבים כמו שהם כיום: יחסים אנושיים, יחסים חברתיים, יחסים משפחתיים מורכבים... הם כל כך מעצבנים, וכל כך כאובים! חייו של האדם כאן הם כל כך אומללים! לאחר שהאדם ייכבש, לבו ודעתו ישתנו: יהיה לו לב שירא את אלוהים ולב שאוהב את אלוהים. לאחר שאלוהים יכבוש את כל בני האדם בתבל שרוצים לאהוב אותו, כלומר לאחר שהשטן יובס, ולאחר שהשטן וכל כוחות החושך יכבלו, חייו של האדם על פני האדמה יהיו שלווים, והוא יהיה מסוגל לחיות בחופשיות על פני האדמה. אם חיי האדם יהיו ללא יחסים של בשר ודם וללא המורכבויות שמביאים הבשר והדם, הם יהיו קלים בהרבה. יחסי הבשר והדם של האדם הם מורכבים מדי, והעובדה שיש לאדם יחסים כאלה מוכיחה שהוא עדיין לא השתחרר מהשפעתו של השטן. אילו היו לכם יחסים כאלה עם האחים והאחיות, ואם היו לכם יחסים כאלה עם משפחתכם הרגילה, לא היו לכם דאגות, ולא הייתם צריכים לדאוג מאף אדם. אין מצב טוב מזה, וכך, האדם ישתחרר ממחצית מסבלו. כשהאדם יחיה חיים אנושיים רגילים על פני האדמה, הוא ידמה למלאך. על אף שהוא עדיין יהיה בשר ודם, הוא ידמה מאוד למלאך. זו ההבטחה הסופית – זו ההבטחה האחרונה שהאדם מקבל. כיום, האדם עובר ייסורים ומשפט. האם אתם חושבים שהעובדה שהאדם חווה דברים כאלה היא חסרת משמעות? האם ייתכן שעבודת הייסורים והמשפט מתבצעת ללא סיבה? בעבר, נאמר שייסור האדם ושיפוטו שווי ערך להשלכתו לבור התהום, כלומר ניטלים ממנו

גורלו וסיכוייו העתידיים. כל זה נועד למטרה אחת: טיהור האדם. האדם לא מושלך בכוונה תחילה לבור התהום, ואלוהים לא מנער את חוצנו ממנו. במקום זאת, כל זה נועד כדי לטפל במרדנות שבאדם, כדי שניתן יהיה לטהר בסופו של דבר את כל הדברים באדם, על מנת שהוא יוכל להכיר את אלוהים באמת ולהיות כמו אדם קדוש. אם זה ייעשה, הכל יוגשם. למעשה, לאחר הטיפול בדברים שבאדם שיש לטפל בהם, ולאחר שהאדם יישא עדות מהדהדת, השטן יובס, וגם אם חלק מהדברים האלה שבאדם מלכתחילה לא יטוהרו לגמרי, ברגע שהשטן יובס, הוא כבר לא יגרום לבעיות, ובשלב הזה, האדם יטוהר לחלוטין. האדם מעולם לא חווה חיים כאלה, אך לאחר שהשטן יובס, הכל יבוא על מקומו בשלום, והדברים הפעוטים שבאדם יפתרו כולם. כל שאר הבעיות יסתיימו ברגע שהבעיה המרכזית תיפתר. במהלך התגלמותו של אלוהים כבשר ודם על פני האדמה, כשהוא עושה את עבודתו באופן אישי בקרב בני האדם, כל העבודה שהוא עושה נועדה להביס את השטן, והיא יביס את השטן על-ידי כיבוש האדם והשלמתם. כשתישאו עדות מהדהדת, גם זה יהיה אות לתבוסתו של השטן. ראשית האדם נכבש, ובסופו של דבר הוא הופך למושלם לחלוטין, כדי להביס את השטן. עם זאת, במהותו של דבר, תבוסתו של השטן מלווה גם בישועת האנושות כולה מים הצרות החלול הזה. ללא קשר לשאלה אם העבודה הזו מתבצעת בתבל כולה או רק בסין, היא נועדה כולה להבסת השטן ולהושעת האנושות כולה, כדי שהיא תוכל לבוא אל המנוחה. אלוהים בהתגלמותו, הבשר ודם הרגילים האלה, נועדו בדיוק להבסת השטן. עבודתו של אלוהים בהתגלמותו נועדה להביא ישועה לכל אדם באשר הוא אשר אוהב את אלוהים, היא נועדה לכבוש את האנושות כולה ויתרה מזאת, היא נועדה להביס את השטן. לא ניתן להפריד את לב לבה של עבודת הניהול של אלוהים מהבסת השטן כדי להביא ישועה לאנושות כולה. מדוע בחלקים כה רבים מהעבודה הזו, נאמר תמיד שעליכם לשאת עדות? וכלפי מי מופנית העדות הזו? היא מופנית לשטן, נכון? העדות הזו היא על אלוהים, והיא נועדה להעיד שעבודתו של אלוהים השיגה את התוצאה הרצויה. נשיאת העדות מתקשרת לעבודה של הבסת השטן. אלמלא היה קרב בשטן, האדם לא היה נדרש לשאת עדות. משום שאלוהים חייב להביס את השטן במקביל להושעת האדם, אלוהים דורש שהאדם ישא עליו עדות בפני השטן. באמצעות העדות הזו, הוא מושיע את האדם ונלחם בשטן. כתוצאה מכך, האדם הוא גם מושא הישועה וגם כלי להבסת השטן, ולכן, האדם נמצא בלב לבה של עבודת הניהול המלאה של אלוהים, והשטן הוא בסך הכל מושא ההשמדה והאויב. ייתכן שאתם מרגישים שלא עשיתם דבר, אך משום השינויים בטבעכם, נשאתם עדות, והעדות הזו מופנית אל השטן ולא כלפי האדם. האדם לא כשיר ליהנות מעדות כזו. איך ייתכן שהוא יבין את העבודה שאלוהים עושה? מושא מאבקו של אלוהים הוא השטן. לעומת זאת, האדם הוא רק מושא הישועה. לאדם יש הטבע השטני המושחת, והוא לא מסוגל להבין את העבודה הזו. זאת משום ההשחתה של השטן. הטבע הזה לא שייך לאדם מבראשית, אלא שהשטן גרם לו. כיום, עבודתו העיקרית של אלוהים היא להביס את השטן, כלומר לכבוש את האדם לחלוטין, כדי שהאדם יוכל לשאת עדות סופית על אלוהים בפני השטן. כך יוגשמו כל הדברים. במקרים רבים, לעיניכם הבלתי מזוינת, נדמה שדבר לא קרה, אך למעשה, העבודה כבר הושלמה. האדם דורש שכל עבודת ההשלמה תהיה גלויה, אך מבלי שהפכתי את העבודה לגלויה, השלמתי את עבודתי. זאת משום שהשטן נשמע לי כעת, ופירוש הדבר הוא שהוא נחל תבוסה גמורה, ושכל חוכמתו, עוצמתו וסמכותו של אלוהים הביסו את השטן. זו בדיוק העדות שיש לשאת, ועל אף שהדבר לא מתבטא באדם בבירור, ועל אף שהדבר לא נראה לעין, השטן כבר הובס. העבודה הזו מכוונת

כולה כלפי השטן, והיא מתבצעת משום הקרב בשטן. לכן, יש דברים רבים שהאדם לא חושב שהם הצליחו, אך אשר הצליחו זה מכבר, בעיני אלוהים. זו אחת מהאמיתות הפנימיות של כל עבודתו של אלוהים.

לאחר שהשטן יובס – כלומר לאחר שהאדם ייכבש לגמרי – האדם יתפוס שכל העבודה נועדה לישועתו, ושאמצעי הישועה הם לזכות בו מחדש מידי השטן. עבודת הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים מחולקת לשלושה שלבים: עידן החוק, עידן החסד ועידן המלכות. שלושת שלבי העבודה האלה נועדו כולם לישועת האנושות, כלומר הם נועדו לישועת האנושות שהשטן השחית באופן חמור. עם זאת, השלבים האלה נועדו גם כדי לאפשר לאלוהים להילחם בשטן. לפיכך, בדיוק כמו שעבודת הישועה נחלקת לשלושה שלבים, כך גם הקרב בשטן מחולק לשלושה שלבים, ושני ההיבטים האלה של עבודתו של אלוהים מתבצעים בעת ובעונה אחת. הקרב בשטן נועד למעשה לישועת האנושות, ומשום שהעבודה של ישועת האנושות היא לא דבר שאפשר להשלים בשלב אחד, הקרב בשטן גם הוא מחולק לשלבים ולתקופות, והמלחמה ניטשת בשטן בהתאם לצרכיו של האדם ולמידה שבה השטן השחית אותו. ייתכן שבדמיונו של האדם, הוא מאמין שבקרב הזה, אלוהים יתחמש כנגד השטן כפי ששני צבאות נלחמים זה בזה. זה רק דבר שבינתו של האדם מסוגלת לדמיין, וזה רעיון מאוד עמום ולא מציאותי, אך זה מה שהאדם סבור. ומשום שאני אומר כאן שהאמצעי לישועת האדם הוא הקרב בשטן, האדם מדמיין שכך נערך הקרב הזה. בעבודה של ישועת האדם, התבצעו שלושה שלבים, כלומר הקרב בשטן חולק לשלושה שלבים לפני תבוסתו המלאה של השטן. אולם האמת הפנימית של כלל עבודת הקרב בשטן היא שתוצאותיה מושגות באמצעות הרעפת חסד על האדם, ובאמצעות ההפיכה לקורבן החטאת של האדם, כיבוש האדם והפיכת האדם למושלם. לאמיתו של דבר, הקרב בשטן אין פירושו התחמשות כנגד השטן, אלא ישועת האדם, הכנת חייו של האדם ושינוי טבעו של האדם כך שהוא יוכל לשאת עדות על אלוהים. כך השטן יובס. השטן יובס באמצעות שינוי טבעו המושחת של האדם. לאחר שהשטן יובס, כלומר לאחר שהאדם זכה בישועה מלאה, השטן המבוז יהיה כבול לחלוטין, וכך, האדם יזכה בישועה מלאה. על כן, מהות הישועה של האדם היא הקרב בשטן, והמלחמה בשטן משתקפת בראש ובראשונה בישועת האדם. השלב של אחרית הימים, שבו האדם ייכבש, הוא השלב האחרון של הקרב בשטן וגם השלב האחרון בעבודת הישועה המלאה של האדם מתחמומו של השטן. המשמעות הפנימית של כיבוש האדם היא להשיב לבורא לאחר כיבושו את התגלמות השטן, הלא היא האדם שהשטן השחית. כך הוא ייטוש את השטן ויחזור לאלוהים באופן מלא. כך, האדם יזכה בישועה מלאה. על כן, עבודת הישועה היא העבודה האחרונה בקרב בשטן, והשלב האחרון בניהולו של אלוהים לשם הבסת השטן. ללא העבודה הזו, בסופו של דבר, לא ניתן היה להושיע את האדם באופן מלא, לא ניתן היה גם להביס את השטן לחלוטין, והאנושות לעולם לא הייתה מסוגלת לבוא אל היעד הנפלא או להשתחרר מהשפעתו של השטן. כתוצאה מכך, לא ניתן להשלים את עבודת הישועה של האדם לפני שיושלם הקרב בשטן, מכיוון שלב לבה של עבודת הניהול של אלוהים הוא לשם ישועת האנושות. האנושות המוקדמת ביותר הייתה בידיו של אלוהים, אך משום הפיתוי וההשחתה של השטן, השטן כבל את האדם והאדם נפל לו לנחלה. לפיכך, השטן הפך לזה שיש להביסו בעבודת הניהול של אלוהים. משום שהשטן השתלט על האדם, ומשום שהאדם הוא המושא של כל ניהולו של אלוהים, כדי להושיע את האדם, אלוהים צריך לחטוף אותו בחזרה מידי השטן. פירוש הדבר הוא שאלוהים חייב להשיב את האדם לאחר שהוא הוחזק בשבי השטן. לפיכך, השטן חייב להיות מובס באמצעות שינויים בטבעו הישן של האדם,

שינויים אשר משיבים לו את הגיונו המקורי, וכך ניתן לחטוף את האדם, שנלקח בשבי, בחזרה מהשטן. אם האדם ישוחרר מהשפעותיו ומכבליו של השטן, השטן יבויש, האדם יילקח בסופו של דבר בחזרה, והשטן יובס. ומשום שהאדם שוחרר מההשפעה החשוכה של השטן, האדם יהפוך לשלל הקרב הגדול הזה, והשטן יהפוך למושא הענישה, לאחר שהקרב יסתיים. לאחר מכן, עבודת הישועה של האנושות תושלם במלואה.

לאלוהים אין כוונות זדון כלפי ברואיו. משאלתו היחידה היא להביס את השטן. כל עבודתו של אלוהים – בין שמדובר בייסורים ובין שמדובר במשפט – מופנים אל השטן. היא מתבצעת כדי להושיע את האנושות, והיא כל כולה נועדה להביס את השטן, ויש לה רק מטרה אחת: לערוך קרב בשטן עד הסוף המר! ואלוהים לא ינוח ולא ישקוט לפני שהוא יזכה בניצחון על השטן! הוא ינוח אך ורק לאחר שהוא יביס את השטן. משום שכל עבודתו של אלוהים מופנית אל השטן, ומשום שבני האדם שהשטן השחית נמצאים כולם בשליטה של תחומו של השטן ומשום שהם חיים כולם בתחומו של השטן, מבלי לערוך קרב בשטן ולגרום לבני האדם לעזוב אותו, השטן לא היה מרפה מאחיזתו בבני האדם האלה, ואלוהים לא יכול היה לזכות בהם. אילו אלוהים לא זכה בהם, זו הייתה הוכחה שהשטן לא הובס, ושהוא לא הפסיד בקרב. לפיכך, בתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים, במהלך השלב הראשון, הוא עשה את עבודת החוק; בשלב השני, הוא עשה את העבודה של עידן החסד, כלומר את עבודת הצליבה; בשלב השלישי, הוא עשה את העבודה של כיבוש האנושות. כל העבודה הזו מופנית אל המידה שבה השטן השחית את האנושות. היא מתבצעת כדי להביס את השטן, וכל השלבים כולם נועדו רק להביס את השטן. מהותה של עבודת הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים היא הקרב בתנין הגדול האדם כאש, והעבודה של ניהול האנושות היא גם העבודה של הבסת השטן, והעבודה של עריכת הקרב בשטן. אלוהים נאבק במשך ששת אלפי שנים, ולפיכך, הוא עבד במשך ששת אלפי שנים, כדי להביא את האדם בסופו של דבר אל מישור חדש. כשהשטן יובס, האדם ישוחרר לחלוטין. זה הכיוון של עבודתו של אלוהים כיום, הלא כן? זה בדיוק הכיוון של העבודה הנוכחית: השחרור המלא של האדם והוצאתו לחופשי, כדי שהוא לא יהיה כפוף עוד לכללים כלשהם, ולא יוגבל בכבלים ובהגבלות. כל העבודה הזו נעשית על פי שיעור קומתכם, ועל פי הצרכים שלכם. פירוש הדבר הוא שאתם מקבלים את מה שאתם יכולים להגשים. לא מצופה מכם לעשות דברים שהם מעבר ליכולתכם כמו ב"אילון ברווז לעמוד על ענף". במקום זאת, כל העבודה הזו מתבצעת בהתאם לצרכים שלכם בפועל. כל שלב בעבודה מתבצע על פי הצרכים והדרישות של האדם בפועל, ונועד להביס את השטן. למעשה, בראשית לא היו שום מחסומים בין הבורא וברואיו. השטן גורם לכלל המחסומים האלה. האדם איבד את היכולת לראות או לדעת בכל דבר, משום הפרעותיו והשחתתו של השטן. האדם הוא הקרבן, זה שרומה. לאחר שהשטן ינחל תבוסה, הברואים יחזו בבורא, והבורא יתבונן בברואים ויהיה מסוגל להוביל אותם באופן אישי. אלה בלבד הם החיים שהאדם ראוי להם על פני האדמה. ולכן, עבודתו של אלוהים נועדה בראש ובראשונה להבסת השטן, ולאחר שהשטן יובס, הכל ייפתר. כיום, אתם ראיתם שכשאלוהים בא אל בני האדם, זה אירוע מיוחד. הוא לא בא כדי לבלות את כל ימיו במציאת הפגמים שלכם, לומר דבר כזה או אחר, או פשוט לאפשר לכם לראות איך הוא נראה, ואיך הוא מדבר וחי. אלוהים לא התגלם כבשר רק כדי שתוכלו להביט בו, כדי לפקוח את עיניכם, או כדי לאפשר לכם לשמוע את התעלומות שהוא דיבר עליהן ועל שבעת החותמים שהוא פתח. במקום זאת, הוא התגלם כבשר ודם כדי להביס את השטן. אלוהים בא באופן אישי כבשר ודם אל בני האדם כדי להושיע את האדם ולערוך

קרב בשטן, וזו החשיבות של התגלמותו. אילו הוא לא היה עושה זאת כדי להביס את השטן, הוא לא היה עושה את העבודה הזו באופן אישי. אלוהים ירד ארצה כדי לעשות את עבודתו בקרב בני האדם, לגלות את עצמו לאדם ולאפשר לאדם לחזות בו. האם זה עניין פעוט? זה בהחלט משהו מיוחד! המצב שונה מהאופן שבו האדם מדמיין אותו: אלוהים לא סתם בא כדי שהאדם יוכל להביט בו, כדי שהאדם יוכל להבין שאלוהים הוא אמיתי ולא מעורפל וחלול ושאלוהים נשגב אך גם צנוע. האם הדברים יכולים להיות כל כך פשוטים? בדיוק מפני שהשטן השחית את בשרו ודמו של האדם, ומפני שהאדם הוא זה שאלוהים מתכוון להושיע, אלוהים חייב ללבוש בשר ודם כדי להילחם בשטן ולרעות את האדם באופן אישי. רק כך תופק תועלת עבור עבודתו. שתי התגלמותיו של אלוהים כבשר ודם התקיימו על מנת להביס את השטן, והתקיימו גם על מנת להושיע את האדם באופן יעיל יותר. זאת משום שרק אלוהים יכול להיות זה שעורך קרב בשטן, בין שזו רוח האל ובין שזה בשרו ודמו של האל בהתגלמותו. לסיכומו של עניין, המלאכים לא יכולים להיות אלה שיערכו קרב בשטן, וקל וחומר שהאדם שהשטן השחית לא יכול לערוך את הקרב הזה. למלאכים אין הכוחות הנדרשים לשם כך, והאדם אפילו יותר חסר אונים. לפיכך, אם אלוהים רוצה להכין את חיי האדם, אם הוא רוצה לרדת ארצה באופן אישי כדי להכין את האדם, עליו להתגלם כבשר ודם באופן אישי. כלומר, עליו ללבוש את הבשר והדם באופן אישי, ועם זהותו הטבעית והעבודה שעליו לעשות, עליו לבוא אל בני האדם ולהושיע את האדם באופן אישי. אחרת, אילו רוח האל או האדם היו עושים את העבודה הזו, הקרב הזה לא היה משיג את ההשפעה הרצויה לעולם, והוא לא היה מסתיים לעולם. רק כשאלוהים מתגלם כבשר ודם כדי ללחום בשטן באופן אישי בקרב בני האדם, יש לאדם סיכוי לישועה. יתר על כן, רק כך השטן יבויש ויישאר ללא הזדמנויות לנצל או תוכניות לבצע. רוח האל לא יכולה להגשים את העבודה שמבצע האל בהתגלמותו כבשר ודם, ועל אחת כמה וכמה שאף בן אדם בשר ודם לא מסוגל לבצע את העבודה הזו מטעם אלוהים, מכיוון שהעבודה שהאל בהתגלמותו עושה מתבצעת למען חייו של האדם, ועל מנת לשנות את טבעו המושחת של האדם. אילו האדם היה משתתף בקרב הזה, הוא היה רק נס על נפשו באי-סדר עגום, והוא פשוט לא היה מסוגל לשנות את טבעו המושחת של האדם. הוא לא היה מסוגל להושיע את האדם מהצלב, או לכבוש את כל האנושות המרדנית, אלא רק לבצע מעט עבודה ישנה לפי עקרונות, או עבודה שלא קשורה להבסת השטן. אז מה הטעם? מה חשיבותה של עבודה שלא יכולה לזכות באנושות, וקל וחומר לא מסוגלת להביס את השטן? לכן, רק אלוהים עצמו יכול לערוך את הקרב בשטן, והאדם פשוט לא מסוגל לעשות זאת. חובתו של האדם היא להיות חסיד של אלוהים, מכיוון שהאדם לא מסוגל לעשות את העבודה של פתיחת עידן חדש, ויתרה מזאת, הוא לא מסוגל לבצע את העבודה של עריכת הקרב בשטן. האדם יכול רק לרצות את הבורא תחת מנהיגותו של אלוהים עצמו שבאמצעותה יובס השטן. זה הדבר היחיד שהאדם יכול לעשות. לכן, בכל פעם שפורץ קרב חדש – כלומר בכל פעם שמתחילה העבודה של העידן החדש – אלוהים עצמו עושה את העבודה הזו, שבאמצעותה הוא מוביל את העידן כולו, ופותח נתיב חדש לאנושות כולה. השחר של כל עידן הוא התחלה חדשה בקרב בשטן, שבאמצעותה האדם בא אל מישור חדש ויפה יותר, ואל עידן חדש שמוביל אלוהים עצמו. האדם הוא אדון הכל, אך בני האדם שיפלו בנחלתו של אלוהים יהפכו לפירותיהם של הקרבות בשטן. השטן הוא זה שמשחית את הכל, הוא זה שמפסיד בכל הקרבות, ולכן הוא זה שיענש לאחר הקרבות האלה. מבין אלוהים, האדם והשטן, רק השטן יהיה שנא ודחוי. לעומת זאת, בני האדם שהשטן זכה בהם ושאלוהים לא השיב אותם

אליו הופכים לאלה שנענשים בשם השטן. מבין שלושת אלה, כל הדברים צריכים לעבוד רק אלוהים. לעומת זאת, בני האדם שהשטן השחית ושאלוהים השיב אליו והם חסידי אל הופכים לאלה שיקבלו את הבטחתו של אלוהים וישפטו את הרשעים בשם אלוהים. אין ספק שאלוהים ינצח והשטן יובס, אך בקרב בני האדם, יש כאלה שיזכו וכאלה שיפסידו. אלה שינצחו יהיו שייכים למנצח, ואלה שיפסידו יהיו שייכים למפסיד. זה המיון של כל אדם לפי סוגו, זו התוצאה הסופית של כל עבודתו של אלוהים, וזו גם המטרה של כל עבודתו של אלוהים, וזה לא ישתנה. לב לבה של העבודה העיקרית בתוכנית הניהול של אלוהים ממוקדת בישועת האדם, ואלוהים מתגלם כבשר ודם בעיקר לשם החלק הזה, למען העבודה הזו, ועל מנת להביס את השטן. הפעם הראשונה שאלוהים התגלם כבשר ודם גם היא נועדה להביס את השטן: הוא התגלם כבשר ודם באופן אישי, והוא נצלל באופן אישי, כדי להשלים את עבודת הקרב הראשון, שהייתה העבודה של גאולת האנושות. בדומה לכך, גם השלב הנוכחי בעבודה מתבצע באופן אישי בידי אלוהים, שהתגלם כבשר ודם כדי לעשות את עבודתו בקרב בני האדם, כדי לומר את דברו וכדי לאפשר לאדם לראות אותו. כמובן, הוא יעשה גם כמות מסוימת של עבודה אחרת לאורך הדרך באופן בלתי נמנע, אך הסיבה העיקרית לכך שהוא מבצע את עבודתו באופן אישי היא על מנת להביס את השטן, לכבוש את האנושות כולה ולזכות בבני האדם האלה. ולכן, עבודתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם היא באמת משהו מיוחד. אילו מטרתו הייתה רק להוכיח לאדם שאלוהים צנוע וחביב ושאלוהים אמיתי – אילו מטרתו הייתה רק לעשות את העבודה הזו – הוא לא היה צריך להתגלם כבשר ודם. אפילו אם אלוהים לא היה מתגלם כבשר ודם, הוא יכול היה לחשוף בפני האדם באופן ישיר את צניעותו ואת חבינו, את גדולתו ואת קדושתו, אך אין לכך קשר לעבודה של ניהול האנושות. הדברים האלה לא מסוגלים להושיע את האדם או להשלים אותו, וקל וחומר שהם לא יכולים להביס את השטן. אילו הבסת השטן הייתה כרוכה רק בקרב של רוח האל ברוח אחרת, היה לעבודה הזו אפילו פחות ערך מעשי. היא לא הייתה מסוגלת לגרום לאדם ליפול בנחלתו של אלוהים, והיא הייתה הורסת את גורלו וסיכוייו העתידיים של האדם. היות שכך, יש חשיבות עמוקה לעבודה הנוכחית של אלוהים. היא לא נועדה רק כדי לאפשר לאדם לראות את אלוהים, כדי לפקוח את עיניו של האדם, או כדי לספק לו מעט הנעה ועידוד. אין לעבודה כזו כל חשיבות. אם אתם יכולים לדבר רק על הכרה כזו, הדבר מוכיח שאתם לא מכירים את החשיבות האמיתית של התגלמותו של אלוהים כבשר ודם.

אלוהים עצמו עושה באופן אישי את כל העבודה בתוכנית הניהול שלו. אלוהים עצמו עשה באופן אישי את השלב האשון – את בריאת העולם – ואלמלא כן, אף אחד לא היה מסוגל לברוא את האנושות. השלב השני היה גאולת האנושות כולה, וגם אותו עשה אלוהים עצמו באופן אישי. הדבר מובן מאליה לגבי השלב השלישי: יש צורך אפילו גדול יותר שאלוהים עצמו יבצע את סופה של כל עבודתו. אלוהים עצמו עושה את כל העבודה של גאולת האנושות כולה, כיבושה, הזכייה בה והפיכתה למושלמת. אילו הוא לא היה עושה את העבודה הזו באופן אישי, האדם לא יכול היה לייצג את זהותו של אלוהים או לעשות את עבודתו. על מנת להביס את השטן, על מנת לזכות באנושות ועל מנת להעניק לאדם חיים רגילים על פני האדמה, אלוהים מוביל את האדם באופן אישי ועובד באופן אישי בקרב בני האדם. למען כלל עבודת הניהול של אלוהים, ולמען כל עבודתו, עליו לעשות את העבודה הזו באופן אישי. אם האדם רק מאמין שאלוהים בא כדי להראות את עצמו לאדם וכדי לשמח אותו, האמונות האלה הן חסרות ערך וחסרות חשיבות. הכרתו של האדם שטחית מדי! אלוהים יכול לעשות את העבודה הזו באופן

מעמיק ומלא רק כשהוא מבצע אותה בעצמו. האדם לא מסוגל לעשות אותה בשם אלוהים. מכיוון שאין לו הזהות או המהות של אלוהים, הוא לא מסוגל לעשות את העבודה של אלוהים, ואפילו אם הוא היה עושה אותה, לא הייתה לה כל השפעה. בפעם הראשונה שאלוהים התגלם כבשר ודם, הדבר נועד לגאולה, כדי לגאות את כל האנושות מחטא, כדי להקנות לאדם את היכולת להיות מטוהר ולקבל מחילה על חטאיו. אלוהים עושה גם את עבודת הכיבוש באופן אישי בקרב בני האדם. אילו אלוהים היה רק מתנבא במהלך השלב הזה, נביא או אדם מבורך אחר היה יכול לעשות זאת במקומו. אם היו רק התנבאויות, האדם היה יכול למלא את מקומו של אלוהים. עם זאת, אילו האדם היה עושה את העבודה של אלוהים עצמו באופן אישי, והיה עליו להכין את חיי האדם, הוא לא היה מסוגל לעשות את העבודה הזו. אלוהים עצמו חייב לבצע אותה באופן אישי: אלוהים חייב להתגלם כבשר ודם באופן אישי כדי לעשות את העבודה הזו. בעידן הדבר, אילו היו רק התנבאויות, ישעיהו ואליהו הנביא היו יכולים לעשות את העבודה הזאת, ולא היה צורך שאלוהים עצמו יעשה אותה באופן אישי. מפני שהעבודה בשלב הזה לא מסתכמת אך ורק בהתנבאות, ומפני שחשוב עוד יותר שעבודתן של המילים תשמש לכיבוש האדם ולהבסת השטן, האדם לא יכול לעשות את העבודה הזו, ואלוהים עצמו חייב לעשות אותה באופן אישי. בעידן החוק, יהוה עשה חלק מעבודתו של אלוהים, ולאחר מכן הוא אמר כמה דברים ועשה עבודה מסוימת באמצעות הנביאים. זאת משום שהאדם יכול היה למלא את מקומו של יהוה בעבודתו, והחוזים היו יכולים לחזות דברים ולפרש חלומות מסוימים בשם אלוהים. העבודה שנעשתה בראשית לא הייתה העבודה של שינוי ישיר של טבעו של האדם, והיא לא הייתה קשורה לחטאיו של האדם. נדרש מהאדם רק לציית לחוקים. לכן יהוה לא התגלם כבשר ודם והתגלה לאדם. במקום זאת, הוא דיבר באופן ישיר אל משה ואל אחרים, גרם להם לדבר ולעבוד בשמו, וגרם להם לעבוד באופן ישיר בקרב האנושות. השלב הראשון בעבודתו של אלוהים היה להנהיג את האדם. זו הייתה תחילתו של הקרב בשטן, אך הקרב הזה עדיין לא החל באופן רשמי. המלחמה הרשמית בשטן החלקה עם התגלמותו הראשונה של אלוהים, והיא ממשיכה עד היום. האירוע הראשון במלחמה הזו היה צליבתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם. צליבתו של האל בהתגלמותו כבשר ודם הביסה את השטן, וזה היה השלב המוצלח הראשון במלחמה. כשאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם מתחיל להכין את חיי האדם באופן ישיר, זו ההתחלה הרשמית של העבודה של הזכייה מחדש באדם, ומפני שזו העבודה של שינוי טבעו הישן של האדם, זו העבודה של עריכת קרב בשטן. שלב העבודה שעשה יהוה בראשית היה בסך הכל הנהגת חיי האדם על פני האדמה. זו הייתה התחלתה של עבודתו של אלוהים, ועל אף שהיא עדיין לא כללה קרבות או עבודה משמעותית, היא הניחה את היסוד לעבודת הקרב העתידית. מאוחר יותר, שלב העבודה השני במהלך עידן החסד כלל את שינוי טבעו הישן של האדם, כלומר אלוהים עצמו הכין את חיי האדם. אלוהים היה חייב לבצע את העבודה הזו באופן אישי: היא דרשה שאלוהים יתגלם באופן אישי כבשר ודם, ואילו לא הוא התגלם כבשר ודם, אף אחד אחר לא יכול היה להחליף אותו בשלב הזה בעבודה, משום שהשלב הזה ייצג את עבודת הקרב הישיר בשטן. אילו האדם היה עושה את העבודה הזו בשם אלוהים, כשהאדם היה מתייצב בפני השטן, השטן לא היה נשמע לו ולאדם לא היה סיכוי להביס אותו. האל בהתגלמותו כבשר ודם חייב להיות זה שבא להביס את השטן, משום שמהותו של האל בהתגלמותו היא עדיין מהותו של אלוהים, משום שהוא עדיין חיי האדם, ומשום שהוא עדיין הבורא. יהיה אשר יהיה, זהותו ומהותו לא ישתנו. לכן, הוא לבש את הבשר והדם ועשה את העבודה שנועדה לגרום לציותו המוחלט

של השטן. במהלך שלב העבודה של אחרית הימים, אילו האדם היה עושה את העבודה הזו והוא היה נדרש לומר את הדברים באופן ישיר, הוא לא היה מסוגל לומר אותם, ואילו נאמרו דברי נבואה, הם לא היו יכולים לכבוש את האדם. בכך שאלוהים לובש בשר ודם, הוא בא כדי להביס את השטן ולגרום לציותו המוחלט. כשהוא יביס את השטן לחלוטין, יכבוש את האדם באופן מלא ויזכה באדם לגמרי, שלב העבודה הזה יושלם, וההצלחה תושג. בניהולו של אלוהים, האדם לא יכול למלא את מקומו של אלוהים. בפרט, העבודה של הנהגת העידן והשקתה של עבודה חדשה חייבת עוד יותר להתבצע באופן אישי בידי אלוהים עצמו. האדם יכול אומנם לתת לאדם התגלות ולספק לו נבואה, אך הוא לא מסוגל לעשות את העבודה שאלוהים חייב לעשות באופן אישי, את עבודת הקרב בין אלוהים עצמו והשטן. במהלך שלב העבודה הראשון, לפני שהחל הקרב בשטן, יהוה הוביל את עם ישראל באופן אישי באמצעות הנבואה שמסרו הנביאים. לאחר מכן, שלב העבודה השני היה הקרב בשטן, ואלוהים עצמו התגלם באופן אישי, והפך לבשר ודם כדי לעשות את עבודתו. כל מה שכרוך בקרב בשטן כרוך גם בהתגלמותו של אלוהים כבשר ודם, ופירוש הדבר הוא שהאדם לא יכול לערוך את הקרב הזה. אם האדם היה עורך את הקרב, הוא לא היה מסוגל להביס את השטן. איך ייתכן שיהיה לו הכוח להילחם כשהוא עדיין שרוי בתחומו של השטן? האדם נמצא באמצע: אם אתם נוטים לשטן, אתם שייכים לשטן, אך אם אתם מְרַצִים את אלוהים, אתם שייכים לאלוהים. אילו האדם מילא את מקומו של אלוהים בעבודת הקרב הזה, האם הוא היה מסוגל לערוך אותו? אילו הוא היה עושה זאת, הוא היה גווע זה מכבר, הלא כן? הוא כבר היה בא אל עולם השאול זה מכבר, הלא כן? על כן, האדם לא מסוגל להחליף את אלוהים בעבודתו. כלומר האדם לא ניתן במהות האל, ואם היית עורך קרב בשטן, לא היית מסוגל להביס אותו. האדם יכול רק לעשות עבודה מסוימת. הוא יכול לשכנע כמה בני אדם, אך הוא לא יכול למלא את מקומו של אלוהים בעבודתו של אלוהים עצמו. איך ייתכן שהאדם יערוך קרב בשטן? השטן ייקח אתכם בשבי לפני שתספיקו להתחיל. רק כשאלוהים עצמו יערוך קרב בשטן, ועל סמך כך, האדם יישמע לאלוהים ויהיה חסיד שלו, יוכל האדם ליפול בנחלתו של אלוהים ולהימלט מכבלי השטן. מה שהאדם יכול להשיג בחוכמתו, סמכותו ויכולותיו שלו הוא מוגבל מדי. הוא לא מסוגל להפוך את האדם למושלם, להוביל אותו, ויתר על כן, להביס את השטן. תבונתו וחוכמתו של האדם לא מסוגלות לסכל את מזימותיו של השטן, ולכן איך ייתכן שהאדם יערוך קרב בשטן?

לכל מי שמוכן להפוך למושלם יש סיכוי להפוך למושלם, ולכן כולם צריכים להירגע: בעתיד, כולכם תבואו אל היעד. אולם אם אתם לא מוכנים להפוך למושלמים, ואם אתם לא מוכנים לבוא אל המישור הנפלא, זו הבעיה שלכם. כל מי שמוכן להפוך למושלם ולהיות נאמן לאלוהים, כל מי שנשמע לאלוהים וכל מי שממלא את תפקידו נאמנה – כל בני האדם האלה יכולים להפוך למושלמים. כיום, כל מי שלא ממלא את תפקידו נאמנה, כל מי שלא נאמן לאלוהים, כל מי שלא נשמע לאלוהים, ובפרט, מי שקיבל את הנאורות וההארה של רוח הקודש אך לא מנהיג אותם – כל בני האדם האלה לא מסוגלים להפוך למושלמים. כל מי שמוכן להיות נאמן ולהישמע לאלוהים יכול להפוך למושלם, אפילו אם הוא קצת בור. כל מי שמוכן לעסוק בהפיכה למושלם יכול להפוך למושלם. איך צורך לדאוג לגבי זה. כל עוד אתם מוכנים לעסוק בהפיכה למושלמים, אתם יכולים להפוך למושלמים. אני לא מוכן לנטוש או לסלק אף אחד מכם, אך אם בני האדם לא שואפים להצליח, הם פשוט הורסים את עצמם. לא אני הוא זה שמסלק אתכם, אלא אתם עצמכם. אם אתם עצמכם לא שואפים להצליח – אם אתם עצלים, אם אתם לא

ממלאים את חובתכם, או שאתם לא נאמנים, ואתם תמיד עושים כאוות נפשכם, אם אתם מתנהגים בהפקרות, נאבקים למען תהילה ועושר ופועלים באופן חסר מצפון כלפי בני המין השני, אתם תישאו את עול חטאיכם, ואתם לא ראויים לרחמיו של איש. מטרתי היא שכולכם תהפכו למושלמים, ושלכל הפחות תיכבשו, כדי שניתן יהיה להשלים בהצלחה את השלב הזה בעבודה. אלוהים רוצה שכל בני האדם יהפכו למושלמים, שהם ייפלו בנחלתו, שהוא יטהר את כולם, ושהם יהפכו לאהוביו. לא חשוב אם אני אומר שאתם נחשלים או שאתם בעלי איכות ירודה – אלה הן עובדות. העובדה שאני אומר זאת לא מוכיחה שאני מתכוון לנטוש אתכם, או שאיבדתי בכם תקווה, וקל וחומר שהיא לא מוכיחה שאני לא מוכן להושיע אתכם. היום באתי כדי לעשות את העבודה של הושתתכם, כלומר העבודה שאני עושה היא המשך של עבודת הישועה. לכל אדם יש סיכוי להפוך למושלם: בתנאי שאתם מוכנים ובתנאי שאתם עוסקים בכך, בסופו של דבר, תהיו מסוגלים להשיג את התוצאות, ולא אטוש אף אחד מכם. אם אתם בעלי איכות ירודה, דרישותי מכם יהיו בהתאם לאיכות הירודה שלכם. אם אתם בעלי איכות גבוהה, דרישותי מכם יהיו בהתאם לאיכות הגבוהה שלכם. אם אתם בורים ולא יודעים קרוא וכתוב, דרישותי מכם יהיו בהתאם לבורותכם ולעובדה שאתם לא יודעים קרוא וכתוב. אם אתם יודעים קרוא וכתוב, דרישותי מכם יהיו בהתאם לרמת יכולתכם לקרוא ולכתוב. אם אתם זקנים, דרישותי מכם יהיו בהתאם לגילכם. אם אתם מסוגלים לארח אחרים, דרישותי מכם יהיו בהתאם לכך. אם אתם אומרים שאתם לא יכולים לאחר אחרים, ואת יכולים למלא רק תפקידים מסוימים, בין שמדובר בהפצת הבשורה, בטיפול בכנסייה, או בביצוע פעילויות כלליות אחרות, אהפוך אתכם למושלמים בהתאם לתפקיד שתמלאו. נאמנות, ציות עד הסוף ועיסוק בחיפוש אחר אהבה עילאית כלפי אלוהים – אלה הדברים שעליכם להשיג, ואין נוהג שמתעלה על שלושת הדברים האלה. בסופו של דבר, נדרש מהאדם להשיג את שלושת הדברים האלה, ואם הוא יכול להשיג אותם, הוא יהפוך למושלם. אולם מעל הכל, עליכם לעסוק בכך באמת ובתמים, עליכם להתקדם עוד ועוד, ולא להיות פסיביים בגישתכם. אמרתי שלכל אדם יש סיכוי להפוך למושלם, ושכל אדם מסוגל להפוך למושלם, וזה חשוב, אך אם אתם לא שואפים להשתפר בעיסוקכם, אם לא תשיגו את שלושת הקריטריונים האלה, תסולקו בסופו של דבר. אני רוצה שכולם ידביקו את הפערים, שכולם יקבלו את עבודתה ואת נאורותה של רוח הקודש, ושכולם יהיו מסוגלים להישמע לה עד הסוף, משם שזו החובה שכל אחד מכם צריך למלא. לאחר שכולכם תמלאו את חובתכם, כולכם תהפכו למושלמים, וכולכם תישאו עדות מהדהדת. כל מי שנושא עדות הוא אדם שניצח את השטן וזכה בהבטחתו של אלוהים. בני האדם האלה הם אלה שיישארו ויחיו בעידן הנפלא.

אלוהים והאדם יבואו יחד למנוחה

בראשית, אלוהים נח. לא היו בני אנוש או כל דבר אחר על פני האדמה באותה עת, ואלוהים לא עשה שום עבודה. אלוהים החל בעבודת הניהול שלו רק לאחר שהאנושות החלה להתקיים ולאחר שהיא הושחתה. מהשלב הזה והלאה, אלוהים לא נח עוד, אלא החל לעמול בקרב האנושות. מנוחתו של אלוהים הופסקה משום השחתתה של

האנושות, וכן משום המרד של הארכי-מלאך. אם אלוהים לא יביס את השטן ולא יושיע את האנושות שהושחתה, הוא לעולם לא יוכל עוד לבוא למנוחה. כשאין לאדם מנוחה, אין מנוחה גם לאלוהים. כשאלוהים יבוא למנוחה פעם נוספת, גם האדם יבוא למנוחה. חיי המנוחה הם חיים ללא מלחמה, ללא זוהמה, וללא רשעות בלתי פוסקת. כלומר אין בהם הטרדות מצד השטן (המילה "שטן" מתייחסת כאן לכוחות עוינים), השחתה בידי השטן או פלישה של כל כוח שמתנגד לאלוהים. כל הדברים פועלים לפי מינם ועובדים את אדון הבריאה. השמיים והארץ שלווים לחלוטין. אלה הם חיי המנוחה של האנושות. כשאלוהים יבוא למנוחה, לא תישאר עוד רשעות על פני האדמה, ולא תהיה עוד פלישה של כוחות עוינים כלשהם. בנוסף, האנושות תבוא למישור חדש. היא לא תהיה עוד אנושות שהשטן השחית, אלא אנושות שזכתה בישועה לאחר שהשטן השחית אותה. יום המנוחה של האנושות הוא גם יום המנוחה של אלוהים. אלוהים איבד את מנוחתו משום אי-יכולתה של האנושות לבוא למנוחה, ולא משום שהוא לא יכול היה לנוח במקור. ביאה למנוחה אין פירושה שכל הדברים יפסיקו לנוע או להתפתח, ואין פירושה שאלוהים יפסיק לעבוד או שהאדם יפסיק לחיות. הסימן לביאה למנוחה הוא כזה: השטן הושמד והרשעים שהצטרפו לשטן במעשיו הרעים נענשו וחוסלו. כל הכוחות העוינים לאלוהים מפסיקים להתקיים. בואו של אלוהים למנוחה פירושו שהוא לא יבצע עוד את עבודתו, ישועת האנושות. בואה של האנושות למנוחה פירושה שכל האנושות תחיה לאורו של אלוהים ובברכותיו. לא תהיה כל השחתה מצד השטן ולא יתרחשו דברי רשע כלשהם. האנושות תחיה באופן רגיל על פני האדמה, ואלוהים ידאג לה. כשאלוהים והאדם יבואו יחד למנוחה, פירוש הדבר יהיה שהאנושות זכתה לישועה שהשטן הושמד, ושעבודתו של אלוהים בבני האדם הסתיימה לגמרי. אלוהים לא ימשיך עוד לעבוד בבני האדם, והאדם לא יחיה עוד בתחומו של השטן. לפיכך, אלוהים לא יהיה עוד עסוק, והאדם לא יתרוץ עוד במרחב. אלוהים והאדם יבואו למנוחה בעת ובעונה אחת. אלוהים ישוב לעמדתו המקורית, וכל אדם ישוב למקומו המתאים. אלה הם היעדים שאלוהים והאדם ישכנו בהם בהתאמה לאחר סיום כל ניהולו של אלוהים. לאלוהים יש היעד שלו ולאדם יש היעד שלו. בעת מנוחה, אלוהים יוסיף להנחות את האנושות כולה בחייה על פני האדמה. כשהאדם יחיה לאורו של אלוהים, הוא יעבוד את האל האמיתי האחד שבשמיים. אלוהים לא יחיה עוד בקרב האנושות, וגם האדם לא יוכל לחיות עם אלוהים ביעד של אלוהים. אלוהים והאדם לא יכולים לחיות באותו מישור – לכל אחד מהם אורח חיים המתאים לו. אלוהים הוא זה שמנחה את האנושות כולה, ואילו האנושות כולה היא התגשמותה של עבודת הניהול של אלוהים. האנושות היא זו שמובלת. במהותה, האנושות לא דומה לאלוהים. לנוח פירושו לשוב למקומכם המקורי. לפיכך, כשאלוהים בא למנוחה, פירוש הדבר הוא שאלוהים שב למקומו המקורי. אלוהים לא יחיה עוד על פני האדמה ולא יהיה שותף לשמחה ולסבל של האנושות כשהוא בקרב האנושות. כשהאנושות תבוא למנוחה, פירוש הדבר הוא שהאדם יהפוך לברוא אמיתי. האנושות תעבוד את אלוהים על פני האדמה ותחיה חיים אנושיים רגילים. בני אדם לא ימרדו עוד באלוהים ולא יתנגדו לו. הם ישובו לחיים המקוריים של אדם וחווה. אלה הם החיים והיעדים של אלוהים והאנושות בהתאמה לאחר שהם יבואו למנוחה. תבוסתו של השטן היא מגמה בלתי נמנעת במלחמה בין אלוהים והשטן. כך, בואו של אלוהים למנוחה לאחר השלמת עבודת הניהול שלו וישועתו המוחלטת של האדם ובואו למנוחה הופכות אף הן למגמות בלתי נמנעות. מקום מנוחתו של האדם הוא על פני האדמה, ומקום מנוחתו של אלוהים הוא בשמיים. כשהאדם יעבוד את אלוהים במנוחה, הוא יחיה על פני האדמה, וכשאלוהים

יוביל את החלק הנותר של האנושות במנוחה, הוא יוביל את בני האדם האלה מהשמיים ולא מהארץ. אלוהים יהיה עדיין הרוח, ואילו האדם יהיה עדיין בשר ודם. לאלוהים ולאדם יש דרכים שונות לנוח. כשאלוהים ינוח, הוא יבוא ויפיע בקרב בני האדם. כשהאדם ינוח, אלוהים יוביל אותו לבקר בשמיים ואף ליהנות מהחיים בשמיים. לאחר שאלוהים והאדם יבואו למנוחה, השטן לא יתקיים עוד, וכמו השטן, הרשעים גם הם לא יתקיימו עוד. לפני שאלוהים והאדם יבואו למנוחה, הרשעים שרדפו את אלוהים בעבר על פני האדמה והאויבים שמרדו בו על פני האדמה, כבר יושמדו. הם יושמדו באסונות הגדולים באחרית הימים. לאחר שהרשעים האלה יושמדו לחלוטין, הארץ לא תדע עוד הטרדות מצד השטן. האנושות תזכה בישועה מלאה ורק אז עבודתו של אלוהים תסתיים לחלוטין. אלה הן הדרישות המוקדמות לבואם של אלוהים והאדם למנוחה.

התקרבות סופם של כל הדברים מצביעה על קץ עבודתו של אלוהים ועל סוף התפתחותה של האנושות. פירוש הדבר הוא שהאנושות שהשטן השחית הגיעה לסוף התפתחותה ושהצאצאים של אדם וחווה חלחלו כל אחד עד סופו. בנוסף, פירוש הדבר הוא גם שבלתי אפשרי שאנושות כזו תמשיך להתפתח לאחר שהשטן השחית אותה. אדם וחווה שהיו בראשית לא הושחתו, אך השטן השחית את אדם וחווה שגורשו מגן עדן. כשאלוהים והאדם יבואו יחד למנוחה, יבוא סופם של אדם וחווה – שגורשו מגן עדן – ושל צאצאיהם. האנושות בעתיד תכלול עדיין את צאצאיהם של אדם וחווה, אך הם לא יהיו בני אדם שחיים בתחומו של השטן, אלא בני אדם שזכו בישועה וטוהרו. זו תהיה אנושות שנשפטה והוכתה בייסורים, אנושות קדושה. בני האדם האלה יהיו דומים לאנושות כפי שהיא הייתה במקור. ניתן כמעט לומר שאלה יהיו בני אדם מסוג שונה לגמרי מאדם וחווה המקוריים. בני האדם האלה ייבחרו מקרב כל בני האדם שהשטן השחית, והם יהיו בני האדם שעמדו איתן בסופו של דבר במהלך השיפוט והייסורים מצד אלוהים. הם יהיו קבוצת בני האדם האחרונה שתישאר מקרב האנושות המושחתת. רק הקבוצה הזו של בני אדם תוכל לבוא למנוחה האחרונה יחד עם אלוהים. אלה שמסוגלים לעמוד איתן במהלך עבודת השיפוט והייסורים של אלוהים באחרית הימים – כלומר במהלך עבודת הטיהור האחרונה – יהיו אלה שיבואו למנוחה האחרונה עם אלוהים. לפיכך, בני האדם שבאו למנוחה ישתחררו מהשפעת השטן ויפלו בנחלתו של אלוהים רק לאחר שהם יעברו את עבודת הטיהור האחרונה שלו. בני האדם שנפלו בסופו של דבר בנחלתו של אלוהים יבואו למנוחה האחרונה. מהותה של עבודת הייסורים והשיפוט של אלוהים היא לטהר את האנושות למען יום המנוחה האחרונה. אחרת, האנושות כולה לא תהיה מסוגלת לנהוג כל אחד לפי סוגו או לבוא למנוחה. העבודה הזו היא הנתיב היחיד של האנושות לבוא למנוחה. רק עבודת הטיהור של אלוהים תטהר את האנושות מרשעותה, ורק עבודת הייסורים והשיפוט שלו תשפוך אור על דברי המרדנות בקרב האנושות, וכך תפריד את מי שניתן להושיע אותו ממי שלא ניתן להושיע אותו, ואת מי שיישאר ממי שלא יישאר. כשעבודתו של אלוהים תסתיים, בני האדם שיישארו יטוהרו וייהנו מחיים אנושיים נהדרים יותר בפעם השנייה על פני האדמה כשהם יבואו לעולם אנושי נעלה יותר. במילים אחרות, הם יבואו ליום המנוחה של האנושות ויחיו יחד עם אלוהים. לאחר שמי שלא יכול להישאר יעבור ייסורים ושיפוט, צורתו המקורית תיחשף לגמרי. לאחר מכן, כל בני האדם האלה יושמדו, ובדומה לשטן, הם לא יורשו עוד לשרוד על פני האדמה. האנושות בעתיד לא תכלול עוד אך אדם מהסוג הזה. בני האדם האלה לא כשירים לבוא לארץ המנוחה הסופית, והם לא כשירים לבוא ליום המנוחה שאלוהים והאדם יהיו שותפים לו, מפני שהם מושאים לענישה לפני שהם הרשעים, והם לא צדיקים. הם נגאלו

פעם אחת, וכן נשפטו ויוסרו. הם גם שירתו את אלוהים בעבר, אך בבוא היום האחרון, הם בכל זאת יושמדו משום רשעותם, מרדנותם והיותם בלתי ניתנים לגאולה. הם לא יתקיימו עוד בעולם העתיד ובקרב האנושות בעתיד. כל הרשעים וכל אלה שלא זכו בישועה יושמדו כשהקדושים שבקרב האנושות יבואו למנוחה, בין אם הם יהיו רוחות המתים או בני אדם שעדיין חיים כבשר ודם. בלי קשר לשאלה לאיזו תקופה שייכים הרוחות והרשעים האלה ולאיזו תקופה שייכות רוחות הצדיקים ורוחות בני אדם שעושים מעשי צדק, כל הרשעים יושמדו וכל הצדיקים ישרדו. השאלה אם אדם או רוח יזכו בישועה לא מוכרעת כולה על סמך עבודת אחרית הימים, אלא על סמך השאלה אם הם התנגדו לאלוהים או מרדו בו. אם בני אדם בתקופה הקודמת עשו רע, ולא ניתן היה להושיע אותם, אין ספק שהם יהיו מושא לענישה. אם בני אדם בתקופה הנוכחית עושים רע ולא ניתן להושיע אותם, גם הם בוודאות מושא לענישה. בני האדם מופרדים על פי טוב ורע ולא על פי התקופה. לאחר שבני האדם מופרדים על פי טוב ורע, בני האדם לא נענשים או מתוגמלים מיד. במקום זאת, אלוהים יבצע את העבודה של הענשת הרע ותגמול הטוב רק לאחר שהוא יבצע את עבודת הכיבוש שלו באחרית הימים. למעשה הוא הפריד את האנושות על פי טוב ורע מאז שהוא החל לבצע את עבודתו בקרב האנושות. הוא יתגמל את הצדיקים ויעניש את הרשעים רק עם השלמת עבודתו, במקום להפריד בין הרשעים והצדיקים עם השלמת עבודתו, ומיד להתחיל בעבודה של הענשת הרע ותגמול הטוב. העבודה הסופית שלו להענשת הרע ותגמול הטוב נעשית כולה על מנת לטהר לגמרי את כל האנושות, כדי שהוא יוכל להביא אנושות קדושה לגמרי למנוחת נצח. השלב הזה בעבודתו הוא עבודתו המכרעת ביותר. זה השלב הסופי של כל עבודת הניהול שלו. אם אלוהים לא ישמיד את הרשעים אלא יניח להם להישאר, האנושות כולה עדיין לא תוכל לבוא למנוחה, ואלוהים לא יוכל להביא את האנושות כולה למישור טוב יותר. עבודה כזו לא תסתיים לגמרי. כשהוא יסיים את עבודתו, האנושות כולה תהיה קדושה לחלוטין. רק כך אלוהים יכול לחיות בשלווה ובמנוחה.

בני האדם כיום לא מסוגלים להיפרד מדברים של בשר ודם. הם לא יכולים לוותר על הנאות הבשר, על העולם, על כסף או על טבעת המושחת. רוב בני האדם מתייחסים לעיסוקיהם כלאחר יד. למעשה, לבני האדם האלה אין אלוהים בלבם כלל. יתרה מזאת, הם לא יראים את אלוהים. אין להם אלוהים בלבם, ולכן הם לא יכולים לתפוס את כל מעשיו אלוהים, ועל אחת כמה וכמה שהם לא מסוגלים להאמין בדברים שבוקעים מפיו. בני האדם האלה הם יותר מדי של הבשר והדם, הם מושחתים מדי ואין להם אמת כלל. יתרה מזאת, הם לא מאמינים שאלוהים יכול להתגלם כבשר ודם. כל מי שלא מאמין באלוהים בהתגלמותו – כלומר כל מי שלא מאמין בעבודתו ובדיבורו של האל הנראה לעין, ולא מאמין באל הנראה לעין אלא עובד במקום זאת את האל הבלתי נראה שבשמיים – אלוהים לא שוכן בלבו. אלה בני אדם שמורדים באלוהים ומתנגדים לו. לבני האדם האלה חסרים אנושיות והיגיון, שלא לדבר על האמת. בעיני בני האדם האלה, לא ניתן להאמין באל המוחשי והנראה לעין, אך האל הבלתי נראה והמופשט הוא המהימן ביותר וזה שמשמח ביותר את לבם. הם לא מחפשים את האמת של המציאות או את מהות החיים האמיתית, וקל וחומר שלא את כוונותיו של אלוהים. במקום זאת, הם עוסקים בחיפוש אחר התרגשות. הדברים שמסוגלים יותר מכל לאפשר להם להשיג את רצונותיהם הם ללא ספק האמונות והעיסוקים שלהם. הם מאמינים באלוהים רק כדי להשביע את רצונותיהם ולא כדי לחפש את האמת. בני האדם האלה הם רשעים, הלא כן? הם בטוחים מאוד בעצמם ולא מאמינים שאלוהים שבשמיים ישמיד אותם, את "בני האדם הטובים" האלה.

במקום זאת, הם מאמינים שאלוהים יניח להם להישאר, ויתרה מזאת, יתגמל אותם היטב, מכיוון שהם עשו דברים רבים למען אלוהים והפגינו "נאמנות" רבה כלפיו. אילו הם היו עוסקים באל הנראה לעין, הם היו משיבים מיד מכה לאלוהים או נתקפים זעם לאחר שרצונותיהם היו מסוכלים. אלה בני אדם נתעבים ששואפים להשביע את רצונותיהם. הם לא בני אדם הגונים שעוסקים בחיפוש אחר האמת. בני אדם כאלה הם אלה שמכונים הרשעים, חסידי המשיח. בני האדם שלא מחפשים את האמת לא יכולים להאמין באמת. עוד פחות מכך הם מסוגלים לתפוס את סופה של האנושות בעתיד, מפני שהם לא מאמינים בעבודה או בדיבור כלשהם של האל הנראה לעין, ומפני שהם לא מסוגלים להאמין ביעדה העתידי של האנושות. לפיכך, גם אם הם חסידיו של האל הנראה לעין, הם בכל זאת עושים מעשים רעים ולא מחפשים את האמת, והם גם לא מנהיגים את האמת כפי שאני דורש. בני האדם שלא מאמינים שהם יושמדו הם בדיוק בני האדם שיושמדו. הם כולם מאמינים שהם כה נבונים, ושהם עצמם הם אלה שמנהיגים את האמת. הם רואים בהתנהגותם הרעה אמת, ולכן הם מוקירים אותה. הרשעים האלה בטוחים מאוד בעצמם. הם רואים באמת דוקטרינה ובמעשיהם הרעים אמת. בסופו של דבר הם יוכלו רק לקצור את מה שהם זרעו. ככל שבני האדם בטוחים יותר בעצמם וככל שהם יהירים יותר, כך הם מסוגלים פחות להשיג את האמת. ככל שבני אדם מאמינים יותר באל שבשמיים, כך הם מתנגדים יותר לאלוהים. אלה בני האדם שייענשו. לפני שהאנושות תבוא למנוחה, תוכרע השאלה אם כל סוג של אדם ייענש או יתוגמל, על פי השאלות אם בני האדם מחפשים את האמת, אם הם מכירים את אלוהים, ואם הם יכולים להישמע לאל הנראה לעין. מי שעשה שירות לאל הנראה לעין אך לא מכיר אותו ולא נשמע לו, נעדר אמת. בני האדם האלה הם רשעים, ורשעים ייענשו ללא ספק. יתרה מכך, הם ייענשו בהתאם להתנהגותם המרושעת. האדם הוא זה שמאמין באלוהים, וראוי גם שהאדם יישמע לאלוהים. מי שמאמין רק באל המעורפל והבלתי נראה, לא מאמין באלוהים. זאת ועוד, הוא לא מסוגל להישמע לאלוהים. אם בני האדם האלה עדיין לא יהיו מסוגלים להאמין באל הנראה לעין כשעבודת הכיבוש שלו תסתיים, ואף יתעקשו למרוד באל הנראה לעין אשר מתגלם כבשר ודם ולהתנגד לו, אין ספק שבני האדם האלה שעובדים את הדברים המעורפלים יושמדו. כך הדבר ביחס לאלה מביניכם: כל מי שמכיר באלוהים בהתגלמותו מן השפה ולחוץ, אך לא יכול להנהיג את אמת הציות לאלוהים בהתגלמותו, יושמד בסופו של דבר, ועל אחת כמה וכמה שכל מי שמכיר באל הנראה לעין מן השפה ולחוץ ואף אוכל ושותה מהאמת שמבטא האל הנראה לעין, אך מחפש את האל המעורפל והבלתי נראה, יושמד בעתיד. אף אחד מבני האדם האלה לא יכול להישאר עד לעת המנוחה לאחר שעבודתו של אלוהים תסתיים. לא יוכל להיות אף אחד כמו בני האדם האלה שיישאר עד לעת המנוחה. בני האדם השטניים האלה הם אלה שלא מנהיגים את האמת. מהותם היא מהות של התנגדות ומרדנות נגד אלוהים, ואין להם כל כוונה להישמע לאלוהים. בני אדם כאלה יושמדו כולם. השאלה אם יש לכם אמת ואם אתם מתנגדים לאלוהים, נקבעת על פי מהותכם ולא על פי המראה שלכם, הדיבור שלכם וההתנהגות שלכם מפעם לפעם. מהותו של כל אדם מכריעה בשאלה אם הוא יושמד. הדבר נקבע על פי המהות שחושפים התנהגותו ועיסוקו בחיפוש האמת. בקרב בני אדם שגם הם עושים עבודה ואף עושים מידה דומה של עבודה, מי שמהותו האנושית טובה ושיש לו אמת, יכול להישאר, אך מי שמהותו האנושית רעה ומי שמורד באל הנראה לעין, הוא זה שיושמד. כל חלק בעבודתו או דבריו של אלוהים המכוון ליעדה של האנושות, עוסק באנושות באופן הולם, בהתאם למהותו של כל אדם. לא יהיו תאונות ובהחלט לא תהיה שום טעות. רק כשאדם

מבצע עבודה, מעורבים בה רגש או משמעות אנושיים. העבודה שאלוהים עושה היא המתאימה ביותר. הוא בשום אופן לא יטען טענות שווא נגד ברוא כלשהו. יש כיום רבים שלא מסוגלים לתפוס את היעד העתידי של האנושות ואשר גם לא מאמינים בדברים שאני אומר. כל מי שלא מאמין, יחד עם מי שלא מנהיג את האמת, הוא שד !

מי שמחפש ומי שלא מחפש הם כעת שני סוגים שונים של בני אדם בעלי שני יעדים שונים. מי שעוסק בחיפוש אחר הכרת האמת ומנהיג את האמת נמנה על בני האדם שאלוהים יושיע. מי שלא מכיר את דרך האמת הוא אויב ושד. הוא צאצא של הארכי-מלאך והוא יושמד. אפילו מאמיניו האדוקים של אל מעורפל – האין גם הם שדים ? בני אדם שיש להם מצפון טוב אך לא מקבלים את דרך האמת הם שדים. מהותם היא מהות של התנגדות לאלוהים. מי שלא מקבל את דרך האמת מתנגד לאלוהים, ואפילו אם בני האדם האלה יסבלו קשיים רבים, הם בכל זאת יושמדו. מי שלא מוכן לזנוח את העולם, שלא יכול לשאת את הפרידה מהוריו, שלא יכול לשאת את הוויתור על הנאות הבשר – כל בני האדם האלה מורדים באלוהים, והם כולם יושמדו. כל מי שלא מאמין באלוהים בהתגלמותו הוא הד, ויתרה מזאת, הוא יושמד. מי שמאמין אך לא מנהיג את האמת, מי שלא מאמין באלוהים בהתגלמותו ומי שלא מאמין בקיומו של אלוהים כלל, כולם יושמדו. כל מי שיוכל להישאר הוא אדם שעבר זיכוך מר ועמד איתן. זה אדם שבאמת עבר ניסיונות. כל מי שלא מכיר באלוהים הוא אויב, כלומר כל מי שבתוך הזרם הזה או מחוץ לו ולא מכיר באלוהים בהתגלמותו, הוא צורר משיח ! מיהו השטן, מיהן רוחות רעות ומיהם אויבי אלוהים אם לא מתנגדים שלא מאמינים באלוהים ? אלה בני אדם שמורדים באלוהים, הלא כן ? אלה בני אדם שטוענים מן השפה ולחוץ שהם מאמינים, אך חסרה להם אמת, הלא כן ? אלה בני אדם שרק עוסקים בשאיפה לקבל ברכות אך לא יכולים לשאת עדות על אלוהים, הלא כן ? אתם יכולים עדיין להתרועע עם השדים האלה היום, להדגיש מצפון ואהבה כלפי השדים האלה. האם הדבר הזה לא נחשב להפניית כוונות טובות כלפי השטן ? האם הוא לא נחשב לקשר עם שדים ? אם בני האדם עדיין לא מסוגלים להבחין היום בין טוב לרע, אם הם עדיין מדגישים בעיוורון אהבה ורחמים, מבלי לקוות בשום אופן לשאוף לרצונו של אלוהים, ואם הם לא מסוגלים בשום אופן לקבל את לבו של אלוהים כלבם שלהם, סופם יהיה אומלל פי כמה. כל מי שלא מאמין באלוהים בהתגלמותו כבשר ודם הוא אויבו של אלוהים. אם אתם יכולים להדגיש מצפון ואהבה כלפי אויב, חסר לכם חוש צדק, הלא כן ? אם אתם תואמים את מי שאני מתעב ואת מי שאני חולק עליו, ובכל זאת מדגישים אהבה או רגשות אישיים כלפיו, אתם מרדנים, הלא כן ? אתם מתנגדים לאלוהים בכוונה תחילה, הלא כן ? האם אדם כזה מחזיק באמת ? אם בני האדם מדגישים מצפון כלפי אויבים, מדגישים אהבה כלפי שדים ומדגישים רחמים כלפי השטן, הם מפריעים בכוונה תחילה לעבודתו של אלוהים, הלא כן ? בני האדם שמאמינים רק בישוע ולא מאמינים באלוהים בהתגלמותו באחרית הימים, ובני האדם שטוענים מן השפה ולחוץ שהם מאמינים באלוהים בהתגלמותו אך עושים רע, הם צוררי המשיח, ועל אחת כמה וכמה שהדבר נכון לגבי בני האדם שלא מאמינים באלוהים. בני האדם האלה כולם יושמדו. אמת המידה שעל פיה בני האדם שופטים זה את זה מבוססת על התנהגותם. מי שהתנהגותו טובה הוא צדיק, ומי שהתנהגותו מתועבת הוא רשע. אמת המידה שעל פיה אלוהים שופט את האדם מבוססת על השאלה האם מהותו נשמעת לאלוהים. מי שנשמע לאלוהים הוא צדיק ומי שלא נשמע לאלוהים הוא אויב ורשע, בין אם התנהגותו של האדם הזה טובה או רעה, ובין אם דבריו של האדם הזה נכונים או לא נכונים. יש בני אדם שרוצים לזכות ביעד טוב בעתיד בעזרת מעשים טובים, ויש כאלה שרוצים לרכוש יעד טוב בעזרת

דיבורים טובים. בני אדם טועים וסבורים שאלוהים קובע את סופו של האדם בהתנהגותו או לדבריו. לכן, רבים שואפים לנצל זאת כדי לזכות במרמה בטובת הנאה זמנית. בני האדם שישדרו מאוחר יותר ויזכו במנוחה, יסבלו כולם את יום הצרה ואף יישאו עדות לאלוהים. הם כולם יהיו בני אדם שמילאו את חובתם ושכחונתם להישמע לאלוהים. מי שרוצה רק לנצל את ההזדמנות לשרת את אלוהים כדי להימנע מלהנהיג את האמת, לא יוכל להישאר. לאלוהים יש אמות מידה הולמות להסדרת סופם של כל בני האדם. הוא לא מקבל את ההחלטות האלה רק על פי דבריו או התנהגותו של האדם, או בהתאם להתנהגותו בפרק זמן אחד. הוא בהחלט לא יהיה סלחן כלפי כל התנהגותו הרעה של אדם מסוים הודות לשירות שהוא עשה בעבר לאלוהים, והוא לא יחוס עליו ויימנע מלהמית אותו בזכות מאמץ חד-פעמי שהוא עשה למען אלוהים. איש לא יכול לחמוק מענישה על רשעותו, ואיש לא יכול להסוות את התנהגותו המרושעת ולחמוק בכך מייסורי ההשמדה. אם אדם מסוגל באמת למלא את חובתו, פירוש הדבר הוא שהוא נאמן לנצח לאלוהים ולא מבקש גמול, בין אם הוא מקבל ברכות או סובל פורענות. אם בני האדם נאמנים לאלוהים כשהם רואים ברכות אך מפסיקים להיות נאמנים כשהם לא רואים ברכות, ואם בסופו של דבר הם בכל זאת לא מסוגלים לשאת עדות על אלוהים ולא מסוגלים למלא את חובתם כפי שעליהם לעשות, בני האדם ששירתו את אלוהים נאמנה בעבר, בכל זאת יושמדו. בקצרה, רשעים לא יכולים לשרוד לנצח, והם לא יכולים לבוא למנוחה. רק הצדיקים הם אדוני המנוחה. לאחר שהאנושות תעלה על דרך הישר, בני האדם יחיו חיים אנושיים רגילים. כל אחד מהם ימלא את חובתו שלו ויהיה נאמן לחלוטין לאלוהים. הם ישילו מעליהם לגמרי את מרדנותם ואת טבעם המושחת ויחיו למען אלוהים ובזכות אלוהים. הם יהיו חסרי מרדנות והתנגדות. הם יהיו מסוגלים להישמע לאלוהים לחלוטין. אלה הם חיייהם של אלוהים והאדם, אלה הם חיי המלכות, ואלה הם חיי המנוחה.

מי שמכניס לכנסייה את ילדיו וקרובי משפחתו שאין בהם שום אמונה, הוא אנוכי מדי והוא מפגין את טוב לבו. בני האדם האלה מדגישים רק אהבה, ללא התייחסות לשאלות אם הם מאמינים או אם זה רצונו של אלוהים. יש כאלה שמביאים את נשותיהם או הוריהם בפני אלוהים, ובין אם רוח הקודש מסכימה או מבצעת את עבודתה ובין אם לא, הם "מאמצים בני אדם מוכשרים" למען אלוהים בעיוורון. איזו תועלת יכולה לצמוח מהפניית טוב הלב הזה לבני האדם חסרי אמונה? גם אם חסרי האמונה האלה שרוח הקודש לא שוכנת בהם נאבקים להיות חסידיו של אלוהים, בכל זאת לא ניתן להושיע אותם כפי שהאדם מאמין. למעשה, לא כל כך קל להשיג את מי שזוכה לישועה. לא ניתן להשלים כלל את מי שלא עבר את עבודתה וניסיונותיה של רוח הקודש, ואשר אלוהים בהתגלמותו לא הפך אותו למושלם. לפיכך, לבני האדם האלה חסרה נוכחותה של רוח הקודש מהרגע שבו הם מתחילים להיות חסידי אל כביכול. בהתאם לתנאי חיייהם ולמצבם בפועל, פשוט לא ניתן להשלים אותם. לכן, רוח הקודש לא מחליטה להשקיע בהם מרץ רב, והיא לא מעניקה להם שום נאורות או מנחה אותם בדרך כלשהי. היא רק מאפשרת להם ללכת בעקבותיה וחושפת בסופו של דבר את סופם – די בכך. התלהבותו וכוונותיו של האדם נובעים מהשטן, והם בשום אופן לא יכולים להשלים את עבודתה של רוח הקודש. בלי קשר לשאלה איזה מין אדם הוא כל אדם, עבודתה של רוח הקודש חייבת להיות ברשותו – האם אדם יכול להשלים אדם? מדוע בעל אוהב את אשתו? ומדוע אישה אוהבת את בעלה? מדוע ילדים מצייתים להוריהם? ומדוע הורים מסורים לילדיהם? אילו כוונות בני אדם מטפחים בלבם באמת? הדבר נועד כדי לממש את התוכניות והרצונות האנוכיים שלהם, הלא כן? האם הדבר אכן נועד למען תוכנית הניחול של אלוהים? האם זה למען עבודתו של אלוהים?

האם הדבר נועד כדי למלא את חובתו של ברוך? מי שהאמין באלוהים תחילה ולא הצליח לזכות בנוכחותה של רוח הקודש, לעולם לא יוכל לזכות בעבודתה של רוח הקודש. נקבע שבני האדם האלה יושמדו. בלי קשר לשאלה כמה הם נאהבים, הדבר לא יכול להחליף את עבודתה של רוח הקודש. התלהבותו ואהבתו של האדם מייצגות את כוונות האדם, אך הן לא יכולות לייצג את כוונותיו של אלוהים והן לא יכולות להחליף את עבודתו של אלוהים. אפילו אם האדם יפנה את המידה הרבה ביותר של אהבה או רחמים לבני האדם האלה שכביכול מאמינים באלוהים ומעמידים פנים שהם חסידיו, אך לא יודעים מה פירוש הדבר להאמין באלוהים, הם בכל זאת לא יזכו באהדתו של אלוהים ולא יזכו בעבודתה של רוח הקודש. אפילו אם איכותם של חסידיו אל אמיתיים היא ירודה, ואפילו אם הם לא יכולים להבין אמיתות רבות, הם בכל זאת זוכים מדי פעם בעבודתה של רוח הקודש. עם זאת, בני אדם באיכות טובה למדי שלא מאמינים באלוהים באמת פשוט לא יכולים לזכות בנוכחותה של רוח הקודש. במקרה של בני האדם האלה, פשוט אין אפשרות לישועה. אפילו אם הם יקראו או ישמעו מדי פעם את המסרים או יהללו את אלוהים, הם בסופו של דבר לא יוכלו להישאר עד לעת המנוחה. השאלה אם האדם מחפש בכנות לא נקבעת על פי שיפוטם של אחרים לגביו או על פי דעתם של הסובבים אותו, אלא על פי השאלות אם רוח הקודש עובדת בו ואם רוח הקודש שוכנת בו. עוד יותר מכך, הדבר נקבע על פי השאלות אם טבעו השתנה ואם מכיר את אלוהים לאחר שרוח הקודש עבדה בו במשך זמן מה. אם רוח הקודש עובדת באדם מסוים, טבעו של האדם הזה ישתנה בהדרגה, והשקפתו על האמונה באלוהים תיטהר בהדרגה. בלי קשר לשאלה מזה כמה זמן האדם הוא חסיד אל, כל עוד הוא השתנה, פירוש הדבר הוא שרוח הקודש עובדת בו. אם הוא לא השתנה, פירוש הדבר הוא שרוח הקודש לא עובדת בו. אפילו אם בני אדם כאלה משרתים את אלוהים איכשהו, הדבר שממריץ אותם הוא כוונותיהם לזכות במזל טוב. שירות מדי פעם לא יכול להחליף שינוי בטבעם. בסופו של דבר הם יושמדו בכל זאת, מפני שבמלכות אין צורך במי שמשרת את אלוהים, ומפני שאין שם צורך בכך שאיש שטבעו לא השתנה ישרת את בני האדם שהפכו למושלמים ואשר נאמנים לאלוהים. הדברים האלה מהעבר, "כשאדם מאמין באל, המזל מאיר פנים לכל משפחתו", מתאימים לעידן החדש, אך הם לא קשורים ליעדו של האדם. הם התאימו רק לשלב מסוים במהלך עידן החדש. המשמעות המיועדת של הדברים האלה מכוונת לשלווה ולברכות החומריות שבני אדם נהנים מהן. אין פירושם שכל משפחתו של מי שמאמין באלוהים תזכה בישועה, ואין פירושם שכאשר אדם מסוים זוכה במזל טוב, כל משפחתו מובאת אף היא למנוחה. השאלה אם אדם מסוים יזכה בברכות או יסבול פורענות נקבעת על פי מהותו ולא על פי המהות המשותפת לו ולאחרים. במלכות פשוט אין אמרה כזו ואין כלל כזה. אם אדם מסוים יוכל לשרוד בסופו של דבר, הסיבה לכך תהיה שהוא עמד בדרישותיו של אלוהים, ואם אדם מסוים לא יצליח בסופו של דבר להישאר עד לעת המנוחה, הסיבה לכך תהיה שהאדם הזה המרה את פיו של אלוהים ולא מילא את דרישותיו. לכל אדם יש יעד מתאים. היעדים האלה נקבעים בהתאם למהותו של כל אדם, והם לא קשורים כלל לבני אדם אחרים. התנהגותו המרושעת של ילד לא יכולה לעבור להוריו, וילד צדיק לא יכול לשתף את צדיקותו עם הוריו. התנהגותו המרושעת של הורה לא יכולה לעבור לילדיו, והורה צדיק לא יכול לשתף את צדיקותו עם ילדיו. כל אדם נושא עמו את חטאיו שלו, וכל אדם נהנה ממזלו שלו. איש לא יכול להחליף אדם אחר. זוהי צדיקות. בעיני האדם, אם הורים זוכים למזל טוב, כך יכולים גם ילדיהם לזכות למזל טוב, ואם ילדים עושים מעשים רעים, הוריהם חייבים לכפר על חטאיהם. זוהי נקודת מבטו של האדם, וזו שיטת העבודה שלו. זו

לא נקודת מבטו של אלוהים. סופו של כל אדם נקבע בהתאם למהות שנובעת מהתנהגותו, והיא נקבעת תמיד באופן הולם. איש לא יכול לשאת את חטאיו של אדם אחר. יתרה מכך, איש לא יכול לקבל עונש במקום אדם אחר. זה כלל מוחלט. דאגתו המסורה של הורה לילדיו אין פירושה שהוא יכול לעשות מעשי צדק במקום ילדיו, וחיבתו המכבדת של ילד כלפי הוריו אין פירושה שהוא יכול לעשות מעשי צדק במקום הוריו. זו המשמעות האמיתית של האמירה, "אֹתָהּ עַתָּה יִהְיוּ שְׁנַיִם בְּשָׂדֶה, אֶחָד יִלְקַח וְאֶחָד יַעֲזֹב; שְׁתֵּימָּה טוֹחֲנוֹת בְּרָחִים – אֶחָת תִּלְקַח וְאֶחָת תַּעֲזֹב". איש לא יכול להביא את ילדיו הרשעים למנוחה על סמך אהבתו העמוקה לילדיו, ואיש לא יכול להביא את אשתו (או אישה את בעלה) למנוחה על סמך התנהגותו הצודקת שלו עצמו. זה כלל מנהלי, ואיש לא יוחרג ממנו. צדיקים הם צדיקים, ורשעים הם רשעים. הצדיקים יוכלו לשרוד, ורשעים יושמדו. הקדושים הם קדושים – הם לא מזוהמים. המזוהמים הם מזוהמים, ואין בהם שום חלק קדוש. כל הרשעים יושמדו וכל הצדיקים ישרדו, אפילו אם ילדיו של רשע יעשו מעשי צדק ואפילו אם הוריו של צדיק יעשו מעשים רעים. אין קשר בין בעל מאמין לאישה חסרת אמונה, ואין קשר בין ילדים מאמינים להורים חסרי אמונה. אלה הם שני סוגים שלא יכולים להתקיים בכפיפה אחת. לפני שכל אדם בא למנוחה, יש לו קרובי משפחה גשמיים, אך לאחר שהוא בא למנוחה, אין לו עוד קרובי משפחה גשמיים כלל. מי שממלא את חובתו ומי שלא ממלא את חובתו הם אויבים; מי שאוהב את אלוהים ומי ששונא את אלוהים מנוגדים זה לזה. מי שבא למנוחה ומי שהושמד הם שני סוגי ברואים שלא יכולים להתקיים בכפיפה אחת. ברואים שממלאים את חובתם יוכלו לשרוד, וברואים שלא ממלאים את חובתם יושמדו. יתרה מזאת, הדבר יימשך לנצח. האם את אוהבת את בעלך כדי למלא את חובתך כברואה? האם אתה אוהבת את אשתך כדי למלא את חובתך כברואה? האם אתם ממלאים את חובתכם כלפי הוריהם חסרי האמונה כדי למלא את חובתכם כברואים? האם דעתו של האדם על האמונה באלוהים נכונה או לא? מדוע אתם מאמינים באלוהים? מה אתם רוצים להשיג? כיצד אתם אוהבים את אלוהים? מי שלא יכול למלא את חובתו כברואה ולא יכול לעשות מאמץ שלם, יושמד. יש יחסים גשמיים בין בני האדם כיום, וכן יש ביניהם קשרי דם, אך בהמשך, כל זה יתנפץ. מאמינים וחסרי אמונה לא יכולים להתקיים בכפיפה אחת – הם מנוגדים זה לזה. מי שבמנוחה סבור שיש אלוהים ונשמע לאלוהים. כל מי שממרה את פיו של אלוהים יושמד. לא יהיו עוד משפחות על פני האדמה. איך ייתכן שיהיו הורים או ילדים, או יחסים בין בעל ואישה? עצם אי-ההתאמה בין אמונה וחוסר אמונה תנתק את הקשרים הגשמיים האלה!

במקור לא היו משפחות באנושות, רק איש ואישה, שני מיני בני אדם. לא היו מדינות, וודאי שלא משפחות, אך משום השחתת האדם, בני אדם מכל הסוגים התארגנו לשבטים שונים שהתפתחו מאוחר יותר למדינות ועמים. המדינות והעמים האלה הורכבו מבתי אב קטנים, וכך נחלקו סוגים שונים של בני אדם בין הגזעים השונים, בהתאם להבדלים בשפה ולגבולות מפרדים. למעשה, בלי קשר לשאלה כמה גזעים יש בעולם, יש לאנושות אב קדמון אחד בלבד. בראשית היו רק שני סוגים של בני אדם, ושני הסוגים האלה היו איש ואישה. אולם בזכות התקדמות עבודתו של אלוהים, מהלך ההיסטוריה ושינויים גיאוגרפיים, התפתחו שני הסוגים האלה של בני אדם בדרגות שונות לסוגים רבים אף יותר של בני אדם. בסופו של דבר, בלי קשר לשאלה מכמה גזעים מורכבת האנושות, האנושות כולה היא עדיין בריאה של אלוהים. בלי קשר לשאלה לאיזה גזע שייכים בני האדם, כולם ברואיו של אלוהים. כולם צאצאיהם של אדם וחווה. על אף שאלוהים לא ברא אותם, הם צאצאיהם של אדם

וחווה, שאותם אלוהים ברא באופן אישי. בלי קשר לשאלה לאיזה סוג שייכים בני האדם, כולם ברואיו. מכיוון שהם שייכים לאנושות שאלוהים ברא, יעדם הוא היעד שצריך להיות לאנושות, והם נחלקים לפי הכללים שמארגנים את האנושות. כלומר רשעים וצדיקים הם ברואים, אחרי הכל. ברואים שעושים מעשים רעים יושמדו בסופו של דבר, וברואים שעושים מעשי צדק ישרדו. זה ההסדר המתאים ביותר לשני הסוגים האלה של ברואים. הרשעים לא יכולים להכחיש שהם ברואי האל משום מרדנותם, אך לטעון שהשטן בזז אותם ושמשום כך, הם לא יכולים לזכות בישועה. ברואים שהתנהגותם צודקת לא יכולים להישען על העובדה שהם ישרדו כדי להכחיש שאלוהים ברא אותם אך שהם זכו לישועה לאחר שהשטן השחית אותם. רשעים הם ברואים שממרים את פיו של אלוהים. הם ברואים שלא יכולים לזכות בישועה ושהשטן כבר בזז אותם לגמרי. בני אדם שעושים מעשים רעים הם בכל זאת בני אדם – בני אדם שהושחתו באופן קיצוני ושלא ניתן להושיע. מכיוון שגם הם ברואים, בני אדם שהתנהגותם צודקת גם הם הושחתו, אך הם כאלה שמוכנים להשתחרר מטבעם המושחת ומסוגלים להישמע לאלוהים. בני אדם שהתנהגותם צודקת לא עולים על גדותיהם מרוב צדיקות, אלא הם זכו לישועה והשתחררו מטבעם המושחת כדי להישמע לאלוהים. הם יעמדו איתן בסוף, אך אין פירוש הדבר שהשטן לא השחית אותם. לאחר שעבודתו של אלוהים תסתיים, בקרב כל הברואים, יהיו כאלה שיושמדו וכאלה שישרדו. זוהי מגמה בלתי נמנעת בעבודת הניהול שלו. איש לא יכול להכחיש זאת. רשעים לא יכולים לשרוד. מי שנשמע לאלוהים ומי שנמנה על חסידיו עד הסוף ישרוד בוודאות. מכיוון שהעבודה הזו היא עבודת הניהול את האנושות, יהיו כאלה שיישארו ויהיו כאלה שיושמדו. אלה הם סופים שונים לסוגים שונים של בני אדם, ואלה הם ההסדרים המתאימים ביותר לברואים. הסדרו הסופי של אלוהים לאנושות הוא חלוקה על ידי ריסוק משפחות, ריסוק עמים וריסוק גבולות לאומיים. זה הסדר ללא משפחות וללא גבולות לאומיים, מכיוון שאחרי הכל, האדם הוא ברוא אל וצאצא של אב קדמון משותף. בקצרה, ברואים רשעים יושמדו, וברואים שנשמעים לאלוהים ישרדו. כך, בהמשך העתיד לא יהיו משפחות ומדינות, ובייחוד לא יהיו עמים. אנושות כזו היא סוג האנושות הקדוש ביותר. אדם וחווה נבראו במקור כדי שהאדם יוכל להשגיח על כל הדברים שעל פני האדמה. האדם היה במקור אדונם של כל הדברים. כוונתו של יהוה בבריאת האדם הייתה לאפשר לאדם להתקיים על פני האדמה, וכן להשגיח על כל הדברים שעליה, מפני שהאדם לא הושחת במקור וגם לא היה מסוגל לעשות מעשים רעים. אולם לאחר שהאדם הושחת, הוא כבר לא היה האחראי על כל הדברים. מטרת הישועה בידי אלוהים היא לשקם את התפקיד הזה של האדם ולשקם את ההיגיון המקורי של האדם ואת ציותו המקורי. האנושות שבמנוחה תהיה בבואתה של התוצאה שעבודת הישועה נועדה להשיג. על אף שאלה כבר לא יהיו חיים הדומים לחיים בגן עדן, מהותם תהיה זהה. העניין הוא רק שהאנושות לא תהיה עוד כפי שהיא הייתה בעבר, לפני שהיא הושחתה, אלא שהיא תהיה אנושות שהושחתה ואחר כך זכתה לישועה. בני האדם שזכו לישועה בסופו של דבר (כלומר לאחר שעבודתו תסתיים) יבואו למנוחה. בדומה לכך, סופם של הנענשים ייחשף לבסוף גם הוא לחלוטין, והם יושמדו רק לאחר שעבודתו של אלוהים תסתיים. כלומר לאחר שעבודתו תסתיים, הרשעים ובני האדם שזכו בישועה יתגלו כולם, מפני שעבודת חשיפתם של כל סוגי בני האדם (בין שהם רשעים או בני אדם שזכו בישועה) תתבצע על כל בני האדם בעת ובעונה אחת. הרשעים יושמדו, ובמקביל לכך, ייחשף מי יוכל להישאר. לפיכך, סופם של כל סוגי בני האדם ייחשף בעת ובעונה אחת. אלוהים לא יאפשר לקבוצת בני האדם שזכו בישועה לבוא למנוחה תחילה, לפני שהוא יפריד מהם את

הרשעים וישפוט או יעניש אותם קצת-קצת. זו לא האמת למעשה. כשהרשעים יושמדו ומי שיוכל לשרוד יבוא למנוחה, תסתיים כל עבודתו של אלוהים בתבל. לא יהיה סדר עדיפויות בין מי שיקבל ברכות ומי שיסבול מפורענות. מי שיקבל ברכות יחיה לנצח, ומי שיסבול מפורענות יגווע לנצח. שני שלבי העבודה האלה יושלמו בעת ובעונה אחת. בדיוק מפני שיש בני אדם מרדנים, תתגלה צדיקותם של בני האדם הצייתנים. בדיוק מפני שיש כאלה שקיבלו ברכות, תתגלה הפורענות שסבלו הרשעים האלה על התנהגותם המרושעת. אילולא אלוהים חשף את הרשעים, בני האדם שנשמעים לאלוהים בכנות לא היו רואים לעולם את אור השמש. אילולא אלוהים לקח ליעד מתאים את מי שנשמע לו, בני האדם שממרים את פיו של אלוהים לא היו יכולים לקבל את העונש המגיע להם. זה תהליך עבודתו של אלוהים. לולא הוא ביצע את העבודה הזו של הענשת הרשעים ותגמול הצדיקים, ברואיו לעולם לא היו יכולים לבוא כל אחד ליעד המתאים לו. לאחר שהאנושות תבוא למנוחה, הרשעים יושמדו, האנושות כולה תעלה על דרך הישר, ובני האדם מכל סוג יהיו עם בני מינם בהתאם לתפקידים שעליהם לבצע. רק זה יהיה יום המנוחה של האנושות ורק זו תהיה המגמה הבלתי נמנעת להתפתחותה של האנושות, ורק כשהאנושות תבוא למנוחה יושלם ההישג האדיר והסופי של אלוהים. זה יהיה החלק המסכם של עבודתו. העבודה הזו תסיים את כל חייה הגשמיים המנוונים של האנושות ואת חייה של האנושות המושחתת. מכאן והלאה האנושות תבוא למישור חדש. על אף שהאדם מתקיים קיום גשמי, יש הבדלים משמעותיים בין מהות החיים שלו למהות חייה של האנושות המושחתת. משמעות קיומו של האדם ומשמעות קיומה של האנושות המושחתת שונות גם הן. על אף שאלה לא חיים של אדם מסוג חדש, ניתן לומר שאלה הם חיים של אנושות שזכתה לישועה ושהשיבה לעצמה את האנושיות וההיגיון. בעבר, בני אדם האלה המרו את פיו של אלוהים, ואלוהים כבש אותם ואחר כך הושיע אותם. בני האדם האלה השפילו את אלוהים, ומאוחר יותר נשאו עליו עדות. קיומם לאחר שהם עברו ושרדו את מבחניו הוא הקיום בעל המשמעות הרבה ביותר. בני אדם האלה נשאו עדות על אלוהים בפני השטן, והם הראויים לחיות. בני האדם שיושמדו הם בני אדם שלא יכולים לשאת עדות על אלוהים ולא ראויים לחיות. השמדתם תהיה משום התנהגותם המרושעת, והשמדה היא היעד הטוב ביותר עבורם. כשהאדם יבוא מאוחר יותר למישור הטוב, לא יהיו שום קשרים בין בעל ואשתו, בין אב ובתו או בין אם ובנה כפי שהאדם מדמיין שהוא ימצא אותם. בשלב הזה, האדם יפעל לפי מעשיהם של בני סוגו, והמשפחה תהיה כבר מרוסקת. לאחר שהשטן כבר ייכשל לחלוטין, הוא לא יפריע לאנושות עוד לעולם, ולאדם לא יהיה עוד טבע שטני מושחת. המרדנים כבר יושמדו ורק הצייתנים ישרדו. על כן, משפחות מעטות מאוד ישרדו בשלמותן. כיצד יוכלו להתקיים עדיין יחסים גשמיים? חיי הגשמיים של האדם בעבר ייאסרו לחלוטין. כיצד יוכלו יחסים גשמיים להתקיים בין בני האדם? ללא טבע שטני מושחת, חייהם של בני האדם לא יהיו עוד החיים הישנים מהעבר, אלא חיים חדשים. הורים יאבדו את ילדיהם וילדים יאבדו את הוריהם, בעלים יאבדו את נשותיהם ונשים יאבדו את בעליהן. לבני האדם יש כיום קשרים גשמיים בין איש לרעהו. כשכולם יבואו למנוחה, לא יהיו עוד קשרים גשמיים. לאנושות כזו יהיו רק צדיקות וקדושה, ואנושות כזו תהיה רק אנושות שעובדת את אלוהים.

אלוהים ברא את האנושות, הציב אותה על פני האדמה והוביל אותה עד היום. אחר כך, הוא הושיע את האנושות ושימש כקורבן חטאת למען האנושות. לבסוף, הוא עדיין חייב לכבוש את האנושות, להושיע אותה לחלוטין ולשקם את דמותה המקורית. זו העבודה שבה הוא עסק מההתחלה עד הסוף – שיקום צלמו המקורי ודמותו

המקורית של האדם. אלוהים יקים את מלכותו וישקם את דמותו המקורית של האדם, כלומר ישקם את סמכותו על פני האדמה ובקרב הברואה כולה. האדם איבד את לבו ירא האל לאחר שהשטן השחית אותו, הוא איבד את התפקיד שצריך להיות לברוא אל, והוא נעשה לאויב שממרה את פיו של אלוהים. האדם חי בתחומו של השטן וציית לפקודותיו של השטן. לפיכך, לא הייתה לאלוהים דרך לעבוד בקרב ברואיו, ועוד יותר מכך לא הייתה לו אפשרות לזכות ביראה מצד ברואיו. אלוהים ברא את האדם, והאדם צריך לעבוד את אלוהים, אך למעשה האדם הפנה את גבו לאלוהים ועבד את השטן. השטן הפך לאליל שבלב האדם. כך אלוהים איבד את מעמדו בלב האדם, כלומר הוא איבד את המשמעות של העובדה שהוא ברא את האדם. לכן, כדי לשקם את משמעות העובדה שהוא ברא את האדם, עליו לשקם את דמותו המקורית של האדם ולסלק את טבעו המושחת של האדם. כדי להשיב את האדם מידי השטן, אלוהים חייב להושיע את האדם מחטא. רק כך אלוהים יוכל לשקם בהדרגה את דמותו המקורית ואת תפקידו המקורי של האדם, ורק כך הוא יוכל לשקם לבסוף את מלכותו. השמדתם הסופית של בני המרדות האלה תתבצע אף היא כדי לאפשר לאדם לעבוד את אלוהים טוב יותר ולחיות טוב יותר על פני האדמה. מכיוון שאלוהים ברא את האדם, הוא יגרום לאדם לעבוד אותו. מכיוון שאלוהים רוצה לשקם את תפקידו המקורי של האדם, הוא ישקם אותו לחלוטין וללא שום פשרה. שיקום סמכותו של אלוהים פירושו לגרום לאדם לעבוד אותו ולהישמע לו. פירוש הדבר הוא שאלוהים יגרום לאדם לחיות בזכותו ויגרום לאויביו לגווע בזכות סמכותו. פירוש הדבר הוא שאלוהים יגרום לכל חלק של אלוהים להישאר על כנו בקרב האנושות ללא שום התנגדות מצד האדם. המלכות שאלוהים רוצה להקים היא מלכותו. האנושות שהוא רוצה היא אנושות שעובדת אותו, שנשמעת לו לחלוטין ושיש לה כבוד כלפיו. אם הוא לא יושיע את האנושות המושחתת, משמעות העובדה שהוא ברא את האדם תסתכם בלא כלום. לא תהיה לו עוד סמכות בקרב בני האדם, ומלכותו לא תוכל עוד להתקיים על פני האדמה. אם הוא לא ישמיד את האויבים שממרים את פיו, הוא לא יוכל לזכות בכבודו המלא ולא יוכל להקים את מלכותו על פני האדמה. אלה הם הסמלים של השלמת עבודתו ושל הישגו האדיר: השמדה מוחלטת של בני האדם שממרים את פיו והבאה למנוחה של מי שהפך למושלם. לאחר שדמותה המקורית של האנושות תשוקם, וכשבני האדם יוכלו למלא כל אחד את חובתו, לשמור כל אחד על מקומו ולהישמע לכל הסדריו של אלוהים, אלוהים יזכה בקבוצה של בני אדם על פני האדמה שתעבוד אותו, והוא אף יקים על פני האדמה מלכות שתעבוד אותו. יהיה לו ניצחון נצחי על פני האדמה, ומתנגדיו יגוועו לעולמי עד. כך תשתקם כוונתו המקורית בבריאת האדם. כך תשתקם כוונתו בבריאת כל הדברים וכך תשתקם סמכותו על פני האדמה, בקרב כל הדברים ובקרב אויביו. אלה הם סמלי ניצחונו המוחלט. מכאן והלאה, האנושות תבוא למנוחה ולחיים המתנהלים כראוי. בנוסף, אלוהים יבוא למנוחת נצח עם האדם ולחיי נצח שיהיו משותפים לאלוהים ולאדם. הזוהמה והמרדנות שעל פני האדמה ייעלמו, וכך גם יללות הקינה על פני האדמה. כל מי שמתנגד לאלוהים על פני האדמה, לא יתקיים. רק אלוהים ובני האדם שהוא הושיע יישארו. רק בריאתו תישאר.

דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות ד'

(מ-1994 עד 1997, מ-2003 עד 2005)

כשתראו את גופו הרוחני של ישוע, אלוהים יברא מחדש את השמיים והארץ

האם אתם רוצים לראות את ישוע? האם אתם רוצים לחיות עם ישוע? האם אתם רוצים לשמוע את הדברים שישוע אומר? אם כן, כיצד תקדמו בברכה את שובו של ישוע? האם אתם מוכנים לכך? באיזה אופן תקדמו בברכה את שובו של ישוע? אני סבור כי כל אח ואחות מחסידי ישוע רוצה לקבל את פניו בחום. אך האם חשבתם על הדברים הבאים: האם באמת תכירו את ישוע בשובו? האם תבינו באמת כל דבר שיאמר? האם באמת תקבלו ללא תנאים את כל העבודה שיעשה? כל מי שקרא את כתבי הקודש מודע לשובו של ישוע, וכל מי שקרא את כתבי הקודש מצפה בשקיקה לבואו. כולכם מתמקדים בבוא הרגע הזה, וכנותכם ראוייה לשבח, ואמונתכם באמת ראוייה לקנאה, אך האם אתם ערים לכך שעשיתם טעות חמורה? באיזה אופן ישוב ישוע? אתם מאמינים כי ישוע ישוב על גבי ענן לבן, אבל אני שואל אתכם: למה מתייחס הענן הלבן הזה? כשחסידיים כה רבים של ישוע ממתינים לשובו, בקרב מי מן האנשים האלה ינחת? אם תהיו בין הראשונים שישוע ינחת בקרבם, האם לא ייראה הדבר בלתי הוגן בעליל בעיני אחרים? אני יודע שניחנתם בכנות רבה ובנאמנות לישוע, אך האם אי פעם פגשתם את ישוע? האם אתם מכירים את טבעו? האם אי פעם חייתם איתו? עד כמה אתם באמת מבינים אותו? יש שיאמרו כי דברים אלה מציבים אותם במצב לא נוח. הם יאמרו, "קראתי את כתבי הקודש במלואם כל כך הרבה פעמים. איך ייתכן שאינני מבין את ישוע? מילא טבעו – אני אפילו יודע באיזה צבע הבגדים שהוא אהב ללבוש. אתה מזלזל בי כשאתה אומר שאני לא מבין אותו, הלא כן?" אני מציע שלא תערערו בנוגע לסוגיות אלה. מוטב להירגע ולהפנות תשומת לב לשאלות הבאות: ראשית, האם אתם יודעים מהי מציאות ומהי תיאוריה? שנית, האם אתם יודעים מהי תפיסה ומהי האמת? שלישית, האם אתם יודעים מהו דמיון ומהי ממשות?

יש בני אדם המתכחשים לכך שהם לא מבינים את ישוע. ובכל זאת, אני אומר שאתם לא מבינים אותו כהוא זה ואתם לא מבינים מילה אחת מדברי ישוע. זאת משום שכל אחד מכם חסיד שלו משום הסיפורים של כתבי הקודש, משום דברים שאמרו אחרים. אתם מעולם לא ראיתם את ישוע, ובוודאי לא חייתם איתו, ואפילו לא שהיתם במחיצתו ולו לרגע. על כן, הבנתכם את ישוע אינה אלא תיאוריה, הלא כן? האין היא חסרת אחיזה במציאות? ייתכן שיש כאלה שראו דיוקן של ישוע, אחרים אולי ביקרו בביתו של ישוע. אחדים אולי נגעו בבגדיו של ישוע. עם זאת, הבנתכם אותו עודנה תיאורטית ולא מעשית, אפילו אם טעמתם באופן אישי את האוכל שאכל ישוע.

יהיה העניין אשר יהיה, מעולם לא ראיתם את ישוע ומעולם לא הייתם בחברתו בגופו הגשמי. על כן, הבנתכם את ישוע תהיה תמיד תיאוריה ריקה מתוכן, החסרה אחיזה במציאות. ייתכן שאתם לא מוצאים עניין בדבריי, אבל אני שואל אתכם את השאלה הבאה: גם אם קראתם רבים מספריו של הסופר האהוב עליכם, האם אתם יכולים להבין אותו לגמרי מבלי לבלות זמן כלשהו בחברתו? האם אתם יודעים מהי אישיותו? האם אתם יודעים כיצד נראים חייו? האם אתם יודעים משהו על מצבו הרגשי? אתם לא יכולים אפילו להבין אדם שאתם מעריצים, על כן כיצד תוכלו להבין את ישוע המשיח? כל הדברים שאתם מבינים לגבי ישוע מלאים בדמיון ובתפיסות שונות ואין בהם אחיזה באמת או במציאות. הם מצחינים ומלאים בתפיסות של בשר ודם. עם הבנה כזו, כיצד תוכלו להיות כשירים לקבל בברכה את ישוע בשובו? ישוע לא יקבל את מי שראשו מלא בדמיונות ובתפיסות של בשר ודם. כיצד יכול מי שאינו מבין את ישוע להיות כשיר להימנות על מאמיניו?

האם אתם רוצים לדעת מה היה יסוד התנגדותם של הפרושים לישוע? האם אתם רוצים לדעת מה הייתה מהותם של הפרושים? היו להם דמיונות רבים לגבי המשיח. יתר על כן, הם האמינו רק שהמשיח יבוא, אך לא חיפשו אחר אמת החיים. כך, אפילו כיום, הם עדיין ממתינים למשיח, שכן אין להם כל ידע לגבי דרכי החיים, והם אינם יודעים מהי דרך האמת. כיצד אתם סבורים שיוכלו אנשים כה עקשניים ובורים לזכות בברכת האל? כיצד יוכלו לראות את המשיח? הם התנגדו לישוע משום שהם לא ידעו את מגמת עבודה של רוח הקודש, משום שהם לא ידעו את דרך האמת שהשמיע ישוע ויתר על כן, משום שהם לא הבינו את המשיח. מכיוון שהם מעולם לא ראו את המשיח, ומעולם לא היו בחברתו של המשיח, הם טעו בכך שהיללו את שמו של משיח במחוות ריקות מתוכן ובו בזמן התנגדו למהותו של המשיח בכל יכולתם. הפרושים האלה היו במהותם קשי עורף ויהירים והם לא נשמעו לאמת. עקרון אמונתם באלוהים הוא: לא משנה עד כמה עמוקה ההטפה שלך, לא משנה עד כמה עליונה הסמכות שלך, אינך המשיח אלא אם כן מכנים אותך המשיח. האין ההשקפות האלה נלעגות ומגוחכות? אני שואל אתכם שוב: האם לא קל לכם להפליא לטעות את אותן טעויות שטעו הפרושים המוקדמים ביותר, נוכח העובדה שאינכם מבינים את ישוע כהוא זה? האם אתם מסוגלים להבחין בדרך האמת? האם אתם יכולים להתחייב שלא להתנגד למשיח? האם אתם מסוגלים לפעול על פי עבודתה של רוח הקודש? אם אתם לא יודעים אם תתנגדו למשיח, אני אומר לכם שאתם כבר חיים על סף המוות. כל מי שלא הכיר את המשיח היה מסוגל להתנגד לישוע, לדחות אותו, להשמיץ אותו. כל מי שלא מבין את ישוע מסוגל להתכחש לו ולגנות אותו. זאת ועוד, אנשים כאלה עלולים לחשוב את שובו של ישוע לתרמית של השטן, וכך ירבו אלה שיגנו את ישוע ששב כבשר ודם. האם אין כל זה מפחיד אתכם? אתם תתמודדו עם חילול קודש כלפי רוח הקודש, הרס דבריה של רוח הקודש בכנסיות ובוז לכל מה שמבטא ישוע. במה תוכלו לזכות מישוע אם אתם כל כך מבולבלים? כיצד תוכלו להבין את עבודתו של ישוע בשובו כבשר ודם על ענן לבן אם אתם מסרבים בעקשנות להבין את טעויותיכם? אומר לכם זאת: מי שלא מקבל את האמת אך ממתין בעיוורון לשובו של ישוע על עננים לבנים, יחלל את קדושתה של רוח הקודש לבטח, והוא מהסוג שיושמד. אתם מאחלים רק לחסדו של ישוע, ורק רוצים ליהנות מן הברכה של מלכות השמיים, אך מעולם לא שמעתם לדברים שאמר ישוע ומעולם לא קיבלתם את האמת שביטא ישוע בשובו כבשר ודם. מה תעלו על נס כתחליף לעובדת שובו של ישוע על ענן לבן? האם תהיה זו הכנות שבה אתם ממשיכים לחטוא ואז מתוודים על כך, פעם אחר פעם? מה תעלו לקורבן לישוע השב על ענן לבן? האם יהיו אלה

שנות העבודה שבהן אתם מרוממים את עצמכם? מה תעלו על נס כדי שישוע השב יבטח בכם? האם יהיה זה האופי היהיר שלכם, שאינו שומע לאף אמת?

נאמנותכם היא במילים בלבד, הידע שלכם הוא רק אינטלקטואלי ותפיסתי, עמלכם הוא לשם קבלת ברכות משמיים. אם כך תארו לעצמכם איזו אמונה היא אמונתכם? עד היום, אתם מתעלמים מכל מילה ומילה של האמת. אינכם יודעים מהו אלוהים, אינכם יודעים מהו ישוע, אינכם יודעים כיצד לירוא את יהוה, אינכם יודעים כיצד להיווכח בעבודתה של רוח הקודש ואינכם יודעים כיצד להבחין בין עבודת האל בכבודו ובעצמו ורמאותם של בני האדם. אתם יודעים רק כיצד לגנות כל מילה של אמת שאלוהים מבטא שאינה עולה בקנה אחד עם מחשבותיכם. היכן הענווה שלכם? היכן הצייתנות שלכם? היכן הנאמנות שלכם? היכן רצונכם לחפש אחר האמת? היכן יראת האל שלכם? אומר לכם שמי שמאמין באלוהים רק בגלל האותות, הוא בוודאי זה שיומט עליו חורבן. מי שלא מסוגל לקבל את דבריו של ישוע השב כבשר ודם הוא נצר לגיהנום, צאצאו של הארכי-מלאך, זה שיומט עליו חורבן עולמים. ישנם רבים שאולי לא אכפת להם מדבריי, אך עדיין ברצוני לומר לכל חסידיו של ישוע הקדושים לכאורה, שכשתראו במו עיניכם את ישוע יורד משמיים על ענן לבן, זו תהיה ההופעה הפומבית של שמש הצדק. ייתכן שתתלהבו מאוד בעת הזו, אך דעו לכם שהיום שבו תראו את ישוע יורד משמיים יהיה היום שבו אתם תרדו לגיהנום להיענש. זו תהיה הכרזה על סוף תוכנית הניהול של אלוהים, וזה יהיה היום שבו אלוהים יגמול לצדיקים ויעניש את החוטאים. זאת משום ששיפוטו של אלוהים יסתיים עוד בטרם בני האדם יראו את האותות לכך, כאשר יהיה רק הביטוי של האמת. מי שיקבל את האמת ולא יחפש אחר אותות ועל כן יטוהר, יושב בפני כס מלכותו של אלוהים ויתקבל לחיבוקו של הבורא. רק מי שממשיך להתעקש להאמין כי "ישוע שאינו רוכב על ענן לבן הוא משיח שקר" ייענש לעולמי עד, משום שהוא מאמין רק בישוע המראה אותות ואינו מכיר בישוע המצהיר על שפיטה חמורה ומציג את הדרך הנכונה לחיים. לכן אין לישוע ברירה אלא לטפל באנשים האלה בשובו בגלוי על ענן לבן. הם עקשניים מדי, בטוחים מדי בעצמם, יהירים מדי. כיצד יכולים בני אדם הניחנים בניוון מוסרי כה חמור לזכות לגמול מישוע? שובו של ישוע הוא ישועה גדולה לכל מי שמסוגל לקבל את האמת, אך הוא גם הסימן לגינויו של כל מי שאינו מסוגל לקבל את האמת. עליכם לבחור את הנתיב שלכם ולהימנע מחילול רוח הקודש ומדחיית האמת. עליכם לא להיות בורים ויהירים, אלא כאלה המצייתים להכוונתה של רוח הקודש ואשר כמהים לאמת ומחפשים אחריה. רק כך תזכו בטוב. אני מיעץ לכם לפסוע בנתיב האמונה באל בזהירות רבה. אל תמהרו להסיק מסקנות. יתר על כן, אל תהפכו את האמונה באל למשהו שגרתי ונטול דאגה. עליכם לדעת כי מי שמאמין באל צריך להיות צנוע ומלא יראה לכל הפחות. מי ששמע את האמת ובכל זאת מלגלג עליה הוא שוטה ובור. מי ששמע את האמת אך מסיק מסקנות חפוזות או מגנה אותה נגוע ביהירות. אין איש המאמין בישוע שמותר לו לקלל או לגנות אחרים. על כולכם להיות רציונליים ולקבל את האמת. ייתכן שמכיוון ששמעתם את דרך האמת, או קראתם את דברי החיים, אתם מאמינים כי רק מילה אחת בכל 10,000 ממילים אלה עולה בקנה אחד עם האמונות שלכם ועם כתבי הקודש, ועליכם להמשיך לחפש את כמות המילים הזעומה הזו. אני עדיין מיעץ לכם להיות צנועים, לא להיות בטוחים מדי בעצמכם ולא לרומם את עצמכם מדי. גם אם יש רק שמץ יראת אל בלבכם, בכל זאת תזכו באור גדול יותר. אם תבחנו את המילים האלה בזהירות ותהרהרו בהן, אתם תבינו אם הן האמת או לא ואם הן באמת החיים. ייתכן שמי שקרא משפטים בודדים יגנה

בעיוורון את המילים האלה, ויאמר, "אין זו אלא הארה של רוח הקודש", או, "זהו משיח שקר שבא להונות את בני האדם." בני אדם האומרים דברים כאלה הם עיוורים מבערות! אתם מבינים מעט מדי מעבודתו ומחוכמתו של אלוהים, ואני מייצץ לכם להתחיל מחדש ומהתחלה! אסור לכם לגנות בעיוורון את הדברים שאלוהים מבטא מפני הופעתם של משיחי שקר באחרית הימים ואסור לכם להיות אותם בני אדם המחללים את קודשה של רוח הקודש משום שהם חוששים מהונאה. האם לא יהיה זה חבל מאוד? אם לאחר בחינה ממושכת אתם עדיין מאמינים כי דברים אלה אינם אמת, אינם הדרך ואינם התבטאותו של אלוהים, הרי שבסופו של דבר תיענשו ולא תזכו בברכות. אם אתם לא מסוגלים לקבל אמת כזו הנאמרת בבהירות כה רבה, האין זו הוכחה שאינכם ראויים לישועת האל? שמא איתרע מזלכם מכדי להופיע לפני כס המלכות של אלוהים? חשבו על כך! אל תהיו נמהרים ופזיזים ואל תתייחסו לאמונה באלוהים כמו למשחק. חשבו למען ייעודכם, למען עתידכם, למען חייכם, ואל תשחקו משחקים. האם אתם יכולים לקבל את הדברים האלה?

מי שלא תואם למשיח בוודאי מתנגד לאלוהים

כל בני האדם מבקשים לראות את ארשת פניו האמתיים של ישוע וכולם שואפים להיות איתו. אני מאמין שאף אחד מהאחים והאחיות לא היה אומרים שהוא לא מוכן לראות את ישוע או להיות איתו. לפני שתראו את ישוע, כלומר לפני שתראו את אלוהים בהתגלמותו, סביר שיהיו לכם דעות רבות ושונות, למשל באשר למראהו של ישוע, לדיבורו, לאורח חייו וכן הלאה. עם זאת, כשתראו אותו באמת, הדעות שלכם ישתנו במהרה. מדוע? האם ברצונכם לדעת? אומנם נכון שלא ניתן להתעלם מחשיבתו של האדם, אך יהיה הרבה יותר בלתי נסבל לשנות את מהותו של המשיח. אתם מתייחסים אל המשיח כאל בן אלמוות או כאל חכם גדול, אך איש לא מתייחס אליו כאל אדם רגיל בעל מהות אלוהית. לפיכך, רבים מאלו הכמהים יום ולילה לראות את אלוהים הם למעשה אויבים של אלוהים ואינם תואמים לו. האין זו טעות מצדו של האדם? גם עכשיו, אתם עדיין חושבים שדי באמונתכם ובנאמנותכם כדי שתהיו ראויים לחזות בארשת פניו של המשיח, אך אני מפציר בכם להצטייד ביותר דברים מעשיים! זאת מפני שבעבר, בהווה ובעתיד, רבים מאלו הבאים במגע עם המשיח כשלו או ייכשלו – כולם ממלאים את תפקיד הפרושים. מה הסיבה לכישלונכם? הוא נובע בדיוק מכך שבמושגים שלכם ישנו אל נשגב וראוי להערצה. אולם האמת אינה על פי רצונו של האדם. לא רק שהמשיח אינו נשגב, אלא שהוא קטן במיוחד; לא רק שהוא אדם, אלא שהוא אדם רגיל; לא רק שהוא לא יכול לעלות השמימה, אלא שהוא אפילו לא יכול לנוע בחופשיות על פני האדמה. ומכיוון שכך, בני האדם מתייחסים אליו כאל אדם רגיל. הם מתנהגים באופן לא מכובד בקרבנותו ומדברים אליו בהפקרות, ובמקביל לכך, עדיין ממתינים לבואו של "המשיח האמיתי". אתם מתייחסים אל המשיח שכבר בא כאל אדם רגיל ואל דבריו כאל דברי אדם רגיל. לפיכך, לא קיבלתם דבר מהמשיח, ובמקום זאת הוצאתם לאור את כיעורכם שלכם.

לפני המגע עם המשיח, אתם עשויים להאמין שהטבע שלכם השתנה לחלוטין; אתם עשויים להאמין שאתם

חסידים נאמנים של המשיח ושאתם ראויים ביותר לקבל את ברכתו. בנוסף, מכיוון שצעתם בדרכים רבות, עשיתם עבודה רבה, והנבתם פירות רבים, ודאי תזכו בכתר בסופו של דבר. אולם ישנה אמת אחת שאולי אינכם יודעים. הטבע המושחת והמרדנות וההתנגדות של האדם נחשפים כאשר הוא רואה את המשיח, והמרדנות וההתנגדות הנחשפות במקרה כזה הן גלויות לגמרי ולחלוטין יותר מאשר בכל מצב אחר. עצם היותו של המשיח בר האנוש ובעל אנושיות רגילה היא הסיבה לכך שבני האדם לא מכבדים או מוקירים אותו. מכיוון שאלוהים חי כבשר ודם, מרדנות האדם יוצאת כולה לאור באופן כה גמור ובפרטי פרטים. לכן אני אומר שביאת המשיח חשפה את כל מרדנותה של האנושות ושפכה אור על אופייה של האנושות. הדבר מכונה "פיתוי טיגריס לרדת מההר" ו"פיתוי זאב לצאת מהמערה". האם אתם מעזים לומר שאתם נאמנים לאלוהים? האם אתם מעזים לומר שאתם מפגינים ציות מוחלט לאלוהים? האם אתם מעזים לומר שאתם לא מרדנים? יש שיאמרו: "בכל פעם שאלוהים מפקיד אותי בסביבה חדשה, אני תמיד מציית ללא היסוס, ויתרה מזאת, אני לא נותן מקום לאף מושג לגבי אלוהים". יש שיאמרו: "אני עושה כמיטב יכולתי כל משימה שאלוהים מטיל עליי ואני לעולם לא מתרשל". אם כן, אני שואל אתכם: האם באפשרותכם להיות תואמים למשיח כשאתם חיים במחיצתו? וכמה זמן תהיו תואמים לו? יום אחד? יומיים? שעה? שעתיים? אמונתכם אכן ראויה לשבח, אך אין לכם יציבות רבה. כשתחיו באמת עם המשיח, צדקנותכם וחשיבותכם העצמית ייחשפו לאיטן בדברייכם ובמעשיכם, וכך גם תאוותיכם היהירות ועמדתכם המרדנית וחוסר שביעות הרצון שלכם ייחשפו באופן טבעי. לבסוף, גאוותנותכם תגדל אף יותר, עד שתהיו מנוגדים למשיח באותה מידה שהמים מנוגדים לאש, ואז אופייכם יתגלה בשלמותו. באותו הזמן, לא ניתן יהיה להסתיר עוד את תפיסותיכם, תלונותיכם גם הן יתבטאו מעצמן, ואנושיותכם הנלווה תתגלה במלואה. עם זאת, אפילו אז, אתם ממשיכים להתכחש למרד שלכם עצמכם, ובמקום זאת, אתם מאמינים שהאדם מתקשה לקבל משיח שכזה, שהוא מחמיר מדי עם האדם, ושאתם הייתם נשמעים לו לחלוטין אילו הוא היה משיח נדיב יותר. אתם מאמינים שתמיד יש סיבה מוצדקת למרדנות שלכם, ושאתם מתמרדים נגד המשיח רק לאחר שהוא דחק אתכם לנקודה מסוימת. מעולם לא שקלתם את האפשרות שאינכם מתייחסים אל המשיח כאל אלוהים, ושאינן בכוונתכם להישמע לו כלל. במקום זאת, אתם ממשיכים להתעקש שהמשיח עובד בהתאם לרצונכם, וברגע שיש דבר אחד שבו הוא לא עושה זאת, אתם סבורים שהוא לא אלוהים, כי אם אדם. האם אין רבים בקרבכם שהתמודדו איתו כך? במי אתם מאמינים, אחרי הכל? ואיך תחפשו זאת?

אתם תמיד שואפים לראות את המשיח, אך אני מפציר בכם שלא לרומם את עצמכם כל כך. כולם יכולים לראות את המשיח, אך אני טוען שאיש לא כשיר לראותו. מכיוון שאופיו של האדם מלא רוע, גאוותנות ומרד, כשתראו את המשיח, אופייכם יהרוס אתכם וידון אתכם למוות. קשרכם עם אח (או אחות) עשוי שלא לגלות רבות עליכם, אך הדבר אינו פשוט כל כך כאשר אתם בקשר עם המשיח. בכל עת, תפיסותיכם עלולות להשתרש, גאוותנותכם עלולה לבלבל ומרדנותכם עלולה להניב פרי. כיצד תוכלו להיות כשירים לקשר עם המשיח עם אנושיות שכזו? האם אתם מסוגלים באמת להתייחס אליו כאל אלוהים בכל רגע של כל יום? האם באמת תהיה לכם המציאות של ציות לאלוהים? אתם עובדים את האל הנשגב שבלבכם כיהוה, אך מתייחסים אל המשיח הגלוי לעין כאל אדם. ההיגיון שלכם נחות מדי ואנושיותכם עלובה מדי! אין ביכולתכם להתייחס אל המשיח לנצח כאל אלוהים. רק מדי פעם, כשמתחשק לכם, אתם מושכים אותו אליכם ועובדים אותו כאלוהים. לכן אני אומר שאתם לא ממאמיניו

של אלוהים, אלא שותפים של אלו שנאבקים במשיח. אפילו בני אדם המפגינים רוחב לב כלפי אחרים זוכים לגמול, אך המשיח, שעובד כך בקרבכם, לא מקבל אהבה או גמול וציות מצד האדם. האין זה דבר מצער?

ייתכן שבכל שנות אמונתכם באלוהים, מעולם לא קיללתם איש ולא ביצעתם מעשה רע, אך בקשרכם עם המשיח אינכם מסוגלים לדבר אמת, לפעול ביושר או להישמע לדברי המשיח. במקרה כזה, אני אומר שאתם המרושעים והזדוניים ביותר בעולם. ייתכן שאתם ידידותיים ומסורים לקרוביכם, חבריכם, רעייתכם (או בעלכן), בניכם ובנותיכם והורייכם, ולעולם אינכם מנצלים אחרים, אך אם אינכם יכולים להיות תואמים למשיח ולחיות איתו בשלום, הרי שאפילו אם תתנו הכל כדי לסייע לשכניכם, או שטיפלתם היטב באביכם, באמכם ובבני ביתכם, אני בכל זאת אומר שאתם מרושעים וגם מלאים בתכסיסים ערמומיים. אל תחשבו שאתם תואמים למשיח רק מפני שאתם מסתדרים עם הזולת או עושים כמה מעשים טובים. האם אתם מאמינים שנדיבותכם יכולה לגנוב ברכות מהשמיים? האם אתם חושבים שכמה מעשים טובים הם תחליף לציות מצדכם? איש מכם לא יכול לקבל טיפול וגיוזום, וכולם מתקשים לאמץ לחיקכם את האנושיות הרגילה של המשיח, אולם אתם תמיד טוענים לציות לאלוהים. אמונה שכזו תביא עליכם גמול הולם. חדלו משיגיון בהזיות גחמניות ומהשאפה לראות את המשיח, שכן שיעור קומתכם כה עלוב עד כדי כך שאינכם ראויים אפילו לראותו. רק לאחר שתטהרו את כל מרדנותכם ותוכלו לחיות בשלום עם המשיח, ואז אלוהים יופיע בפניכם באופן טבעי. אם תלכו לראות את אלוהים מבלי שנגזמתם או נשפטתם, ודאי שתהיו למתנגדי האל ותעמדו בפני השמדה. אופיו של האדם מיסודו עוין את אלוהים, מפני שהשטן השחית כליל את כל בני האדם. לא תיתכן תוצאה טובה לניסיון של אדם עם אלוהים מתוך שחיתותו שלו. פעולותיו ודבריו של האדם לבטח יחשפו את השחיתות שלו. בכל צעד ושעל, ובהקשר לאלוהים, מרדנותו של האדם תתגלה בכל ההיבטים. בלא יודעין, האדם מתנגד למשיח, מוליך אותו שולל ודוחה אותו. כשזה יקרה, האדם יהיה במצב מסוכן עוד יותר. אם המצב הזה יימשך, הוא יהיה נתון לענישה.

ייתכן שיש כאלה שסבורים שאם הקשר עם אלוהים כל כך מסוכן, יהיה זה נכון לשמור מרחק מאלוהים. אם כן, במה יכולים לזכות אנשים כאלה? האם ביכולתם להיות נאמנים לאלוהים? אכן, הקשר עם אלוהים קשה מאוד, אך הדבר נובע לחלוטין מהיות האדם מושחת ולא מחוסר יכולתו של אלוהים להיות מקושר לאדם. הדבר הטוב ביותר בשבילכם יהיה להשקיע מאמץ רב יותר בהכרת העצמי. מדוע לא מצאתם חסד בעיני אלוהים? מדוע הטבע שלכם כה נתעב בעיניו? מדוע דבריכם מעוררים סלידה בעיניו? מדוע הדיבור שלכם מעורר את תיעובו? ברגע שמפגינים מעט נאמנות, אתם משבחים את עצמכם ודורשים גמול על התרומה המועטה שלכם. אתם מתנשאים על אחרים בכל עת שאתם מראים שמץ ציות, ואתם בזים לאלוהים ברגע שאתם מבצעים משימה זעזערת כלשהי. אתם רוצים כסף, מתנות ומחמאות על כך שקיבלתם את אלוהים. לבכם דואב כאשר אתם נותנים מטבע או שניים; כאשר אתם נותנים עשרה, אתם רוצים ברכות ומעמד נכבד. כשמדברים או שומעים על אנושיות כשלכם, היא מעליבה ממש. האם יש משהו ראוי לשבח בדבריכם ובמעשיכם? אלו שממלאים את חובותיהם ואלו שלא; אלו שמובילים ואלו שמובלים; אלו שמקבלים את אלוהים ואלו שלא; אלו שנותנים תרומות ואלו שלא; אלו שמטיפים ואלו שמקבלים את הדברים, וכן הלאה – כל האנשים האלו משבחים את עצמם. האין הדבר נלעג בעיניכם? אתם יודעים היטב שאתם מאמינים באלוהים, ובכל זאת אינכם יכולים להיות תואמים לאלוהים. אתם יודעים היטב שאינכם ראויים כלל, ובכל זאת אתם ממשיכים להתרברב. אינכם מרגישים שההיגיון שלכם הידרדר

עד למצב שבו אין לכם עוד שליטה עצמית? עם היגיון כזה, איך ייתכן שתהיו כשירים לקשר עם אלוהים? אתם חוששים על נפשכם בשלב הזה, הלא כן? טבעכם כבר הידרדר עד כדי כך שלא תוכלו להיות תואמים לאלוהים. מכיוון שכך, האין אמונתכם נלעגת? האין אמונתכם מגוחכת? איך תתמודדו עם עתידכם? איך תבחרו את הנתיב שבו תלכו?

רבים הקרואים אך מעטים הנבחרים

קראתי לרבים בעולם להיות לי לחסידים. בין כל החסידים נמנים אלה שמשרתים ככמרים, אלה שמובילים, אלה שהם הבנים, אלה שמהווים את העם ואלה שמשרתים. אני מחלק אותם לקטגוריות השונות האלה על סמך הנאמנות שהם מפגינים כלפיי. לאחר שכל בני האדם ימוינו על פי סוגם, כלומר כשיתבהר אופיו של כל סוג אדם, אז אָמנה כל אדם בקרב הסוג הראוי לו ואשים כל סוג במקום המתאים לו, כדי שאוכל להגשים את מטרתי להושיע את האנושות. אחת-אחת, אני קורא לקבוצות של בני האדם שברצוני להושיע לשוב לביתי, ואז אני מתיר לבני האדם האלה לקבל את עבודתי באחרית הימים. בו-בזמן, אני ממיין בין בני האדם על פי סוג ואז גומל לכל אחד מהם או מעניש אותו על פי מעשיו. אלה הם השלבים המרכיבים את עבודתי.

כיום, אני חי על פני האדמה ובקרב בני האדם. כל בני האדם חווים את עבודתי וצופים באמירותיי, ולצד זאת אני מעניק את כל האמיתות לכל אחד מחסידיי, כך שהם יוכלו לקבל ממני חיים, ובכך תהיה להם דרך לצעוד בה. זאת מכיוון שאני אלוהים, מעניק החיים. במסגרת שנות עבודתי הרבות, האדם קיבל רבות ויותר על רבות, אך אני עדיין אומר שהאדם לא מאמין בי באמת ובתמים. זאת מפני שהאדם רק מכיר באופן שטחי בכך שאני אלוהים, והוא לא מסכים עם האמת שבפי, ויתרה מזאת, הוא לא מנהיג את האמת שאני מבקש ממנו. במילים אחרות, האדם מכיר רק בקיומו של אלוהים, אך לא בקיומה של האמת; האדם מכיר רק בקיומו של אלוהים, אך לא בקיומם של החיים; האדם מכיר בשמו של אלוהים, אך לא במהותו. עקב לקנאותו, האדם נמאס עליי. זאת מכיוון שהאדם פשוט משתמש במילים ערבות לאוזן כדי לרמות אותי, ואף אחד לא עובד אותי בלב שלם. דיבורכם נושא עמו את פיתוי הנחש. יתרה מזאת, דיבורכם יהיר באופן קיצוני – הוא ממש הצהרה מפי הארכי-מלאך. מעבר לכך, מעשיכם מרופטים וקרועים ברמה מבישה, ורצונותיכם המוגזמים וכוונותיכם החמדניות צורמים את האוזן. כולכם הפכתם לעשים בביתי, שמהם אפטר בתיעוב. זאת מכיוון שאף אחד מכם לא אוהב את האמת – אתם רק בני אדם שחושקים בברכות, ואשר חושקים לעלות לשמיים ולראות את החיזיון המדהים של המשיח כשהוא משתמש בעוצמתו על פני האדמה. אולם האם אי-פעם חשבתם איך ייתכן בני אדם כה מושחתים כמוכם, שכלל לא יודעים מהו אלוהים, יוכלו להיות ראויים להיות חסידי אל? איך ייתכן שתוכלו לעלות לשמיים? איך ייתכן שתהיו ראויים לראות את התפארת, שחסרת תקדים בהדרה? פיתכם מלא דברים של רמאות וזוהמה, של בגידה ויהירות. מעולם לא נשאתם בפניי דברי כנות וקדושה או דברים על ציות לי עקב חוויית דברי. בסופו של דבר, איזו מין אמונה יש לכם? לבכם מלא בתשוקות ובעושר, ודעתכם מלאה בדברים חומריים. מדי יום, אתם מחשבים

כיצד להפיק ממני רווח, ומעריכים כמה עושר וכמה דברים חומריים הרווחתם ממני. מדי יום, אתם ממתינים לברכות נוספות שיורעפו עליכם, כדי שתוכלו להתענג אף יותר ואך טוב יותר על דברי עונג. הדבר אשר במחשבותיכם בכל רגע אינו אני ואינו האמת הנובעת ממני, אלא בעלכם (רעייתכם), בניכם, בנותיכם, או מה שאתם אוכלים או לובשים, והמחשבה כיצד תוכלו ליהנות מעונג טוב יותר ורב יותר. אפילו אם תמלאו את בטנכם עד אפס מקום, אתם לא הרבה מעבר לגוויות, הלא כן? אפילו תעטרו את דמותכם החיצונית בפאר, אתם אינכם אלא גוויות מהלכות ללא רוח חיים, הלא כן? אתם עמלים למען בטנכם עד שמאפיר שיערכם, אולם אף אחד מכם לא מוכן להקריב ולו שערת ראש אחת למען עבודתי. אתם נודדים ללא-הרף, מאמצים את גופכם ומענים את דעתכם למען בשרכם ולמען בניכם ובנותיכם, אך איש מכם לא דואג לרצוני. מה אתם עדיין מקווים להרוויח ממני?

אני לעולם לא ממחר בעבודתי. ללא קשר לדרך שבה האדם הולך בעקבותיי, אני עושה את עבודתי בהתאם לכל שלב ובהתאם לתוכנית שלי. לפיכך, גם אם אתם מתמרדים בי כל כך, אני לא חדל מעבודתי, ואני עדיין ממשיך לומר את הדברים שברצוני לומר. אני קורא אל ביתי את כל מי שהועדתי מראש, על מנת להפוך אותם לקהל לדבריי, ואז אני מציב לפני כס מלכותי את כל מי שנשמע לדבריי וכמה להם. מי שבוגד בדבריי, מי שלא מציית ונשמע לי, ומי שמתנגד לי בריש גלי יושלכו כולם הצדה כדי להמתין לעונשם הסופי. כל בני האדם חיים חיי שחיתות תחת ידו של השטן, כך שאין רבים בחסידיי שבאמת כמהים לאמת. כלומר רובם לא עובדים אותי בלב שלם ובאמת, אלא מנסים לזכות באמוני באמצעות שחיתות, מרד ואמצעי הונאה. זו הסיבה לכך שאני אומר, "רבים הקרואים אך מעטים הנבחרים". כל הקרואים מושחתים עמוקות וחיים באותו עידן, אך הנבחרים הם רק אלה ששייכים לקבוצה שמאמינה באמת ומכירה אותה, ואשר מנהיגה האמת. בני אדם אלה אינם אלא חלק קטן מאוד מן השלם, ומבני האדם האלה אקבל יותר כבוד. על פי הדברים האלה, האם אתם יודעים אם אתם בנבחרים? מה יהיה סופכם?

כבר אמרתי שחסידיי רבים, אך מעטים הם אלה שאוהבים אותי בלב שלם. ייתכן שיהיו כאלה שיאמרו, "האם הייתי משלם מחיר כל כך כבד אלמלא אהבתי אותך? האם הייתי ממשיך להיות חסידך עד כה אלמלא אהבתי אותך?" בהחלט יש לכם סיבות רבות, ואהבתכם בהחלט אדירה, אך מה מהותה של אהבתכם כלפיי? המילה "אהבה", כפי שהדבר קרוי, מתייחסת לרגש טהור ללא רבב, שבו אתם משתמשים בלבכם לאהוב, להרגיש ולהתחשב. באהבה אין תנאים, אין מחסומים ואין מרחק. באהבה אין חשד, אין מרמה ואין ערמומיות. באהבה אין מרחק ואין שום דבר טמא. אם אתם אוהבים, הרי שלא תרמו, תתלוננו, תבגדו, תמרדו, תתבעו או תשאפו לקבל דבר מה או כמות מסוימת. אם אתם אוהבים, הרי שתקריבו בשמחה, תתמודדו עם מצוקה ותהפכו לתואמים לי. אתם תזנחו את כל מה שיש לכם למעני – אתם תוותרו על משפחתכם, עתידכם, נעוריכם ונישואיכם. אחרת, אהבתכם לא תהיה אהבה כלל אלא מרמה ובגידה! איזו אהבה היא אהבתכם? האם היא אהבת אמת? האם היא אהבת שקר? על כמה ויתרתם? כמה הקרבתם כקורבן מנחה? כמה אהבה קיבלתי מכם? האם אתם יודעים? לבכם גדוש רוע, בגידה ומרמה, ומכיוון שכך, כמה פגמים יש באהבתכם? אתם סבורים שכבר ויתרתם על מספיק למעני. אתם מאמינים שאהבתכם כלפיי כבר מספיקה. אולם מדוע דבריכם ומעשיכם תמיד נושאים איתם מרד ומרמה? אתם חסידים שלי אך אתם לא מכירים בדברי. האם זה נחשב לאהבה? אתם חסידים שלי, אך אז אתם משליכים

אותי הצדה. האם זה נחשב לאהבה? אתם חסידים שלי, אך אינכם בוטחים בי. האם זה נחשב לאהבה? אתם חסידים שלי אך אתם לא נוהגים בי כראוי למי שאני ומקשים עליי בכל צעד ושעל. האם זה נחשב לאהבה? אתם חסידים שלי, אך אתם מנסים לשטות בי ולרמות אותי בכל דבר ועניין. האם זה נחשב לאהבה? אתם משרתים אותי, אך אתם לא מפחדים ממני. האם זה נחשב לאהבה? אתם מתנגדים לי בכל מובן ובכל דבר. האם כל זה נחשב לאהבה? נכון, הקרבתם הרבה, אך מעולם לא הנהגתם את מה שדרשתי מכם. האם זה יכול להיחשב לאהבה? חשבון זהיר מגלה שאין בכם ולו שמץ של אהבה כלפי. אחרי שנים רבות אלה של עבודה ואחרי כל המילים שסיפקתי, כמה קיבלתם בפועל? האין זה מצדיק מבט זהיר לאחור? אני מוכיח אתכם: אלה שאני קורא אליהם הם אלה שמעולם לא הושחתו, אך אלה שאני בוחר בהם הם אלה שאוהבים אותי באמת. לפיכך, עליכם להיות דרוכים בדבריכם ובמעשיכם ולבחון את כוונותיכם ומחשבותיכם, כדי שהן לא יחצו את הקו. בזמן הזה של אחרית הימים, עשו כמיטב יכולתכם להעלות את אהבתכם כקורבן מנחה בפניי. אחרת, חרון אפי לעולם לא ירפה מכם!

עליכם לחפש דרך להגיע להרמוניה עם המשיח

עבדתי רבות בקרב בני האדם, והדברים שהטפתי באוזניכם במשך הזמן הזה היו רבים. דברים אלו נאמרו למען ישועת האדם ובמטרה לאפשר לאדם לתאום לי. אולם, רכשתי בני אדם מעטים בלבד על פני האדמה התואמים לי, ולכן אני אומר שהאדם אינו מוקיר את דבריי, וזאת מפני שהאדם אינו תואם לי. בצורה זו, מטרת עבודתי אינה רק כדי שהאדם יוכל לעבוד אותי; אלא חשוב מכך, מטרתה היא לאפשר לאדם לתאום לי. בני אדם שהושחתו חיים בתוך מלכודת השטן, הם חיים בבשר, חיים לפי רצונות אנוכיים, ואין בהם ולו אחד התואם לי. יש האומרים שהם תואמים לי, אך כולם סוגדים לאלילים מעורפלים. אף שהם מכירים בקדושת שמי, הם הולכים בדרך המנוגדת לי ודבריהם מלאים התנשאות וביטחון עצמי, וזאת מפני שבבסיסם הם כולם מתנגדים לי ומנוגדים לי. בכל יום הם מחפשים את עקבותיי בכתבי הקודש, ומוציאים באקראי פסוקים "מתאימים" שאותם הם קוראים ללא סוף, ושאותם הם מדקלמים ככתבי הקודש. הם אינם יודעים כיצד להיות תואמים לי, אינם יודעים מה המשמעות של להיות עוינים כלפי, ופשוט, קוראים את כתבי הקודש בצורה עיוורת. הם כופים על האל שבכתבי הקודש להיות אל מעורפל, אל שאותו הם לא ראו מעולם ואף אינם מסוגלים לראות, ומוציאים אותו כדי להתבונן בו בזמן הפנוי. הם מאמינים בקיומי רק במסגרת כתבי הקודש. בעיניהם אני זהה לכתבי הקודש; ללא כתבי הקודש איני קיים, ובלעדיי אין כתבי קודש. הם אינם שמים לב לקיומי או לפעולותיי, אלא מקדישים תשומת לב קיצונית ומיוחדת לכל מילה ומילה שבכתבי הקודש, ורבים מהם אף מאמינים שאיני צריך לעשות את שברצוני לעשות, אלא אם כתבי הקודש ניבאו זאת. הם מייחסים לכתבי הקודש חשיבות רבה מדי. ניתן לומר שהם רואים חשיבות רבה מדי במילים וביטויים, עד כדי כך שהם עושים שימוש בפסוקים מכתבי הקודש כדי למדוד כל מילה שאני אומר ולגנות אותי. הם אינם שואפים למצוא דרך לתאום לי, אף לא לאמת, אלא רק מנסים להיוותר נאמנים

למילים שבכתבי הקודש. הם מאמינים שכל דבר שאינו תואם לכתבי הקודש, ללא יוצא מן הכלל, אינו עבודתי. האם אנשים אלו אינם צאצאיהם הצייתנים של הפרושים? הפרושים היהודים ניצלו את תורת משה כדי לגנות את ישוע. הם לא שאפו לתאום לישוע באותה תקופה, אלא צייתו בשקדנות לתורה ככתבה וכלשונה עד כדי כך שהם תלו בסופו של דבר את ישוע החף מפשע על הצלב, לאחר שהאשימו אותו באי ציות לחוקי התנ"ך ובכך שהוא אינו המשיח. מה הייתה מהותם? האין זאת שהם לא שאפו להגיע לאמת? הם דקדקו בכל מילה ומילה שבכתבי הקודש, בשעה שלא שמו לב כלל לרצוני ולצעדים ולשיטות של עבודתי. הם לא היו בני אדם שחיפשו את האמת, אלא בני אדם שצייתו בנוקשות למילים שבכתבי הקודש; הם לא היו בני אדם שהאמינו באלוהים, אלא בני אדם שהאמינו בכתבי הקודש. ביסודם, הם היו כלבי השמירה של כתבי הקודש. במטרה להבטיח את האינטרסים של כתבי הקודש, לשמור על כבודם של כתבי הקודש ולהגן על המוניטין של כתבי הקודש, הם הרחיקו לכת עד כדי כך שתלו את ישוע הרחום על הצלב. הם עשו זאת אך ורק למען ההגנה על כתבי הקודש, ולמען השמירה על מעמדה של כל מילה ומילה שבכתבי הקודש בלבבותיהם של בני האדם. זאת הסיבה שהם העדיפו לזנוח את עתידם ואת קורבן החטאת כדי לדון את ישוע, שלא ציית לדוקטרינה של כתבי הקודש, למוות. האם הם לא היו משרתיה של כל מילה ומילה בכתבי הקודש?

ומה באשר לבני האדם היום? המשיח בא כדי לשחרר את האמת, אך הם מעדיפים לגרשו מקרב בני האדם כדי לקבל רשות כניסה לגן העדן ולזכות בחסד. הם מעדיפים להכחיש לחלוטין את בוא האמת כדי להבטיח את האינטרסים של כתבי הקודש, ומעדיפים לשוב ולתלות את המשיח, השב כבשר ודם, על הצלב כדי להבטיח את קיומם הנצחי של כתבי הקודש. כיצד יכול אדם לקבל את ישועתי בשעה שלבו כה זדוני ואופיו כה מנוגד לי? אני חי בקרב בני האדם, אך הם אינם יודעים על קיומי. כשאני שופך את אורי על האדם, הוא בכל זאת נותר בור ביחס לקיומי. כשאני משחרר את חרון אפי על האדם, הוא מכחיש את קיומי בלהט גדול עוד יותר. האדם מחפש להיות נאמן למילים, לכתבי הקודש, אך אין ולו אדם אחד שבא ומופיע בפניי כדי לחפש אחר האמת ולנהוג לפיה. האדם נושא את עיניו אלי לשמיים, ומתייחס בצורה יוצאת דופן לקיומי בשמיים, אך לאיש לא אכפת ממני כבשר ודם, כי אני החי בקרב בני האדם הינו חסר כל חשיבות. אלו שרק רוצים להיות נאמנים למילים שבכתבי הקודש, ושמחפשים לתאום לאל המעורפל שלהם, הם מראה עלוב בעיניי. הסיבה לכך היא שהם סוגדים למילים מתות ולאל המסוגל להעניק להם אוצרות מופלגים. הם סוגדים לאל המאפשר לעצמו להיות נתון לחסדי האדם ושאינו קיים. אם כך, מה יכולים אנשים אלו לקבל ממני? האדם פשוט נחות מדי למילים. אלו המתנגדים לי, התובעים ממני דרישות ללא גבול, אלו שאין בהם אהבה לאמת, המתמרדים נגדי – כיצד הם יוכלו לתאום לי?

אלו המתנגדים לי, הם אלו שאינם תואמים לי. כך גם הם אלו שאינם אוהבים את האמת ואלו המתמרדים כנגדי, שכן הם מנוגדים לי עוד יותר ותואמים לי עוד פחות. את כל אלו שאינם תואמים לי אני מוסר לידי של התגלמות הרוע. אני נוטש אותם להשחתת ע"י התגלמות הרוע, נותן להם דרור לחשוף את רשעותם, ובסופו של דבר מוסר אותם להתגלמות הרוע, למאכל. לא אכפת לי כמה בני אדם סוגדים לי, כלומר, לא אכפת לי כמה בני אדם מאמינים בי. מה שחשוב לי הוא כמה בני אדם תואמים לי. הסיבה לכך היא שכל מי שאינו תואם לי הוא רשע אשר בוגד בי; אלו הם אויביי, ולא "אנצור" את אויביי בתוך ביתי. אלו התואמים לי ישרתו אותי בביתי לנצח, ואלו אשר עוינים כלפיי יסבלו לנצח את עונשי. אלו הדואגים רק למילים שבכתבי הקודש ואשר אדישים לאמת או לחיפוש

אחר עקבותיי – הם המתנגדים לי, וזאת מפני שהם מגבילים אותי לפי כתבי הקודש ומחייבים אותי אליהם, ולפיכך כופרים בי באופן קיצוני. כיצד יכולים אנשים כאלה לבוא בפניי? הם אינם שמים לב למעשיי, לרצוני או לאמת, אלא מדקדקים בדבקות במילים, מילים שהורגות. כיצד יכולים אנשים כאלה לתאום לי?

הבעתי דברים כה רבים, וכן הבעתי את רצוני וטבעי, אך אף על פי כן, בני האדם עדיין אינם מסוגלים להכיר אותי ולהאמין בי. ניתן אף לומר שהם עדיין אינם מסוגלים להישמע לי. אלו החיים בכתבי הקודש, אלו החיים בתוך החוק, אלו החיים על הצלב, אלו החיים על פי הדוקטרינה, אלו החיים בתוך העבודה שאני עושה היום – מי מהם תואם לי? אתם חושבים רק על קבלת ברכות וגמול, ומעולם לא הקדשתם מחשבה על הדרך שבה תוכלו לתאום לי או איך להימנע מעוינות כלפיי. אני כה מאוכזב מכם, שכן הענקתי לכם רבות, אך קיבלתי מכם בתמורה כה מעט. המרמה שלכם, ההתנשאות שלכם, החמדנות שלכם, רצונותיכם המוגזמים, הבגידה שלכם, המרדנות שלכם – האם יכולים הדברים האלו לחמוק מהבחנתי? אתם מקלים בי ראש, אתם משטים בי, אתם מעליבים אותי, אתם מרמים אותי, אתם תובעים ממני דברים, אתם סוחטים ממני קורבנות – כיצד יכול זדון שכזה לחמוק מעונשי? מעשיכם הרעים הם הוכחה לעוינותכם כלפיי, וכן הוכחה להיותכם מנוגדים לי. כל אחד מכם מאמין שהוא כה תואם לי, אך אם כך הדבר, על מי חלה עדות זו שאינה ניתנת להפרכה? אתם מאמינים שהכנות והנאמנות שלכם כלפיי היא הנעלה ביותר. אתם סבורים שאתם כה טובי לב, כה מלאי חמלה, ושהקדשתם לי הרבה כל כך. אתם סבורים שעשיתם די למעני. אך האם אי-פעם השוויתם אמונות אלו להתנהגותכם? אני אומר שאתם מאוד גאוותנים, מאוד חמדנים ומאוד שטחיים; התחבולות שבהן אתם משטים בי מאוד מחוכמות, ויש לכם די והותר כוונות ושיטות בזויות. נאמנותכם דלה מדי, רצינותכם חסרת ערך, ומצפונכם נבוב עוד יותר מכך. יש בלבכם זדון רב מדי, ואיש אינו פטור ממנו, גם לא אנוכי. אתם מסתגרים מפניי למען ילדיכם, למען הבעלים שלכן או למען השימור העצמי שלכם. במקום לדאוג לי, אתם דואגים למשפחתכם, לילדיכם, למעמדכם, לעתידכם ולסיפוק שלכם. מתי בכלל חשבתם עלי בזמן שדיברתם או פעלתם? כשמזג האוויר קר, מחשבותיכם פונות לעבר ילדיכם, בעליכן, נשותיכם או הוריכם. גם כשמזג האוויר חם, אין לי מקום במחשבותיכם. כשאתם ממלאים את חובתכם, אתם חושבים על האינטרסים שלכם, על בטיחותכם האישית, על בני משפחתכם. איזה דבר עשיתם אי-פעם למעני? מתי בכלל חשבתם עלי? מתי התמסרתם בכל מחיר לי ולעבודתי? היכן העדות להיותכם תואמים לי? היכן ההוכחות האמיתיות לנאמנותכם לי? היכן ההוכחות האמיתיות לציותכם לי? מתי כוונותיכם לא היו למען קבלת ברכותיי? אתם משטים בי ומרמים אותי, אתם משחקים באמת, מסתירים את קיומה של האמת, בוגדים במהותה של האמת, ונוהגים בי בעוינות. אם כך, מה מצפה לכם בעתיד? אתם שואפים לתאום לאל המעורפל שלכם, ושואפים רק לאמונה מעורפלת, אך אינכם תואמים למשיח. האם הזדוניות שלכם לא תזכה לגמול זהה לזה שמגיע לרשעים? כשיגיע הזמן אתם תבינו שכל מי שמנוגד למשיח אינו יכול להימלט מחרון אפי, ואף תגלו מהו סוג הגמול שיוטל על מי שנוהג בעוינות כלפי המשיח. כשהיום ההוא יגיע, יתנפצו כל חלומותיכם על אודות קבלת ברכה בתמורה לנאמנותכם באלוהים וקבלת רשות כניסה לגן העדן. אולם, לא כך הדבר ביחס לאלו התואמים למשיח. על אף שאיבדו הרבה כל כך, על אף שסבלו קשיים רבים, הם יקבלו את מלוא הנחלה שאוריש לאנושות. בסופו של דבר, אתם תבינו שרק אני הוא האלוהים הצודק, ושרק אני מסוגל לקחת את האנושות ליעד הנפלא הזה.

האם אתם מאמינים באלוהים באמת?

אולי המסע של אמונתכם באלוהים נמשך כבר יותר משנה או שנתיים, ואולי במשך השנים האלה עברתם מצוקות רבות בחייכם. או אולי לא הייתם במצוקה כלל, אלא זכיתם לחסד רב. כמו כן ייתכן שלא חוויתם לא מצוקה ולא חסד, אלא פשוט חייתם חיים רגילים מאוד. כך או כך, אתם עדיין חסידי האל. לכן בואו נתקשר בנושא הצעידה בעקבות אלוהים. עם זאת, חשוב לי להזכיר לכל מי שקורא את הדברים האלה שדבר האל מכוון אל כל מי שמכיר באל וצועד בעקבות האל, ולא את כל בני האדם לרבות מי שלא מכיר באלוהים. אם אתם מאמינים באלוהים מדבר אל ההמון, אל כל בני האדם בעולם, דבר האל לא ישפיע עליכם כלל. לכן עליכם לנצור את כל הדברים קרוב ללבכם, ולא למקם את עצמכם מחוץ לתחומם. בכל מקרה, בואו נדבר על מה שקורה אצלנו בבית.

על כולכם להבין כעת את המשמעות האמיתית של אמונה באלוהים. המשמעות של האמונה באלוהים שדיברתי עליה בעבר קשורה בהיווכחות החיובית שלכם. היום לא כך הדבר. היום ברצוני לנתח את מהות אמונתכם באלוהים. כמובן, זוהי הכוונה על דרך השלילה. אם לא אעשה כך, לעולם לא תכירו את הלך הרוח האמיתי שלכם, ואתם תתפארו לנצח באדיקות ובנאמנות שלכם. במילים אחרות, אם לא אחשוף את הכיעור הנמצא עמוק בלבכם, כל אחד מכם יכתיר את עצמו ויתהלל. האופי היהיר והשחצן שלכם גורם לכם לבגוד במצפון שלכם, למרוד במשיח ולהתנגד לו, ולחשוף את הכיעור שלכם ובכך לגלות את כוונותיכם, תפיסותיכם, תשוקותיכם המוגזמות ועיניכם החמדניות. ובכל זאת אתם ממשיכים להצהיר שתקדישו את חייכם לעבודת המשיח, ואתם חוזרים שוב ושוב על האמיתות שאמר המשיח לפני זמן רב. זו ה"אמונה" שלכם. זו "אמונתכם ללא טומאה". מלכתחילה הצבתי לאדם רף גבוה מאוד. אם הנאמנות שלכם באה עם כוונות ותנאים, אני מעדיף שלא לקבל שום נאמנות כזאת, מפני שאני מתעב את כל מי שמרמה אותי בכוונותיו וסוחט אותי בתנאים. אני רוצה שהאדם יהיה נאמן אליי בלבד, ושהוא יעשה הכל למען המילה האחת וכדי להוכיח את המילה האחת: אמונה. אני בז לדבריכם הממותקים שמטרתם לשמח אותי, מכיוון שאני תמיד נוהג בכם בכנות גמורה ולכן אני רוצה שגם אתם תתייחסו אליי באמונה אמיתית. כשמדובר באמונה, רבים סבורים שהם צועדים בעקבות אלוהים מפני שהם מאמינים. אחרת הם לא היו יכולים לשאת סבל כה רב. לכן אני שואל אתכם: מדוע אתם לעולם לא יראים את אלוהים, על אף שאתם מאמינים בקיומו? אם כך, מדוע אתם לא מפחדים מאלוהים אם אתם מאמינים בקיומו? אתם מקבלים את העובדה שהמשיח הוא התגלמות האל כבשר ודם, אם כך מדוע אתם כה מזלזלים בו ונוהגים בו בחוסר כבוד כה רב? מדוע אתם מותחים עליו ביקורת בגלוי? מדוע אתם תמיד מתעקשים לדעת איפה הוא נמצא? מדוע אתם לא מתמסרים להסדריו? מדוע אתם לא פועלים כדבריו? מדוע אתם סוחטים ושוודדים ממנו את מנחותיו? מדוע אתם מדברים בשם המשיח? מדוע אתם פוסקים אם עבודתו ודבריו נכונים או לא? מדוע אתם מעזים לחלל את קדושתו מאחורי גבו? האם דברים אלה ואחרים הם שמהווים את אמונתכם?

כל חלק מדיבורכם והתנהגותכם מגלה את רכיבי חוסר האמונה במשיח שאתם נושאים בקרבכם. המניעים למעשיכם והמטרות שלהם הם חדורי חוסר אמונה. אפילו המבט בעיניכם והאוויר בריאותכם נגועים ברכיבים

האלה. במילים אחרות, כל דקה ודקה, כל אחד מכם נושא בקרבו רכיבים של חוסר אמונה. פירוש הדבר הוא שבכל רגע, אתם מסתכנים בבגידה במשיח, מכיוון שהדם הזורם בגופכם חדור בחוסר אמונה באל בהתגלמותו כבשר ודם. לפיכך, אני אומר שהעקבות שאתם מותירים בנתיב האמונה באלוהים אינן איתנות. המסע שלכם בנתיב האמונה באלוהים הוא חסר בסיס ובמקום זאת, אתם רק יוצאים ידי חובה. אתם תמיד מפקפקים בדבר המשיח, ואתם לא יכולים להנהיג את דברו מיד. זו הסיבה שאתם לא מאמינים במשיח, וסיבה נוספת לחוסר אמונתכם במשיח היא שאתם תמיד לוקים בתפיסות עליו. ספקנות תמידית בעבודתו של משיח, אי הקשבה לדבר המשיח, החזקת דעות על עבודתו של המשיח וחוסר יכולת להבין אותה, קושי בהתנערות מתפיסות גם לאחר קבלת הסברים וכן הלאה – כל אלה הם רכיבי חוסר האמונה המעורבבים בלבכם. אף על פי שאתם צועדים בעקבות עבודתו של המשיח ולא משתרכים מאחור, התמרדות רבה מדי מעורבת בלבכם. ההתמרדות הזו היא דופי באמונתכם באלוהים. אולי אתם חולקים על כך, אבל אם אתם לא יכולים לזהות את כוונותיכם, אתם לבטח תאבדו. הרי אלוהים הופך למושלם רק את מי שמאמין בו באמת, ולא את מי שמפקפק בו, וקל וחומר שלא את מי שצועד בעקבותיו בחוסר רצון אף על פי שמעולם לא האמין שהוא אלוהים.

יש כאלה שלא מרוצים מהאמת ועל אחת כמה וכמה לא מרוצים מהמשפט. במקום זאת, הם מרוצים מעוצמה ומעושר. בני אדם כאלה נחשבים שחצנים. הם מחפשים אך ורק זרמים בעלי השפעה בעולם וכמרים ומורים שהוכשרו בסמינרים. אף על פי שהם קיבלו את דרך האמת, הם ממשיכים להיות ספקנים והם לא מסוגלים להקדיש את עצמם לחלוטין. הם מדברים על הקרבה לאלוהים, אך עיניהם מתמקדות בכמרים ובמורים הגדולים, ואת המשיח הם משליכים הצדה. לבם מלא בתהילה, הון וכבוד. הם לא מאמינים כלל שאדם כה עלוב מסוגל לכבוש אנשים רבים כל כך, ושאדם כה חסר חשיבות מסוגל לעשות בני אדם למושלמים. הם לא מאמינים כלל שהאפסים האלה החיים באבק ובין ערימות אשפה הם העם הנבחר של אלוהים. הם מאמינים שאם בני אדם כאלה היו מושאי הישועה של אלוהים, השמיים והארץ היו מתהפכים, וכולם היו צוחקים בלי סוף. הם מאמינים שאם אלוהים בחר באפסים האלה כאלה שהוא יעשה למושלמים, בני האדם הדגולים האלה יהפכו לאלוהים עצמו. נקודות המבט שלהם נגועות בחוסר אמונה. למעשה, לא רק שהם לא מאמינים, אלא שהם פשוט בהמות מגוחכות. זאת משום שהם מעריכים רק מעמד, יוקרה, ועוצמה. מה שהם מעריכים באמת הם קבוצות וזרמים גדולים. אין להם עניין בכל מי שהמשיח מוביל את דרכו. הם פשוט בוגדים שהפנו את גבם למשיח, לאמת ולחיים.

אתם לא מעריצים את הענווה של המשיח, אלא את אותם רועי שווא שמעמדם רם. אתם לא אוהבים את חביבותו או חוכמתו של המשיח, אלא את אותם פוחזים הקשורים לעולם הנתעב. אתם צוחקים לנוכח כאבו של המשיח, שאין לו מקום להניח את ראשו, אך מעריצים את אנשי הגוויות האלה החוטפים מנחות וחיים חיי הוללות. אתם לא מוכנים לסבול עם המשיח, אך הולכים בשמחה לזרועותיהם הפתוחות של צוררי המשיח הפזיזים, על אף שהם מספקים לכם אך ורק בשר ודם, רק אותיות ורק שליטה. למרות זאת, לבכם נמשך אליהם, אל המוניטין שלהם, אל מעמדם בלבם של כל השטנים, אל השפעתם ואל סמכותם. אולם אתם ממשיכים להחזיק בעמדה שבה קשה לכם לבלוע את עבודתו של המשיח ואינכם מוכנים לקבל אותה. זו הסיבה שאני אומר שאין לכם האמונה של ההכרה במשיח. הסיבה היחידה שצעתם בעקבותיו עד היום היא שהדבר נכפה עליכם. בלבכם תמיד נישאות תמונות נשגבות רבות ואתם לא יכולים לשכוח את הדברים והמעשים שלהן, ולא את דבריהן וידיהן המשפיעים.

בלבכם הן לעולם עליונות ומלאות גבורה. אבל לא כך הדבר עם המשיח של היום. הוא לעולם חסר חשיבות בלבכם, ולעולם לא ראוי ליראה. זאת מפני שהוא יותר מדי רגיל, משום שיש לו השפעה מעטה מדי ומשום שהוא כלל לא נשגב.

בכל מקרה, אני אומר שכל מי שלא מעריך את האמת לא מאמין באמת ובוגד בה. המשיח לעולם לא יאשר בני אדם כאלה. האם זיהיתם כעת כמה חוסר אמונה יש בקרבכם? וכמה בגידה במשיח? אני מפציר בכם: מכיוון שבחרתם בדרך האמת, עליכם להתמסר בלב שלם – אל תהיו אמביוולנטיים או חצויים. עליכם להבין שאלוהים לא שייך לעולם או לבן אדם יחיד, אלא לכל מי שמאמין באלוהים באמת, לכל מי שעובד אותו ולכל מי שמסור ונאמן לו.

נכון להיום, יש בכם עדיין הרבה חוסר אמונה. נסו להעמיק בעצמכם בשקדנות ולבטח תמצאו את התשובה. כשתמצאו את התשובה האמיתית, תודו שאתם לא מאמינים באלוהים באמת, אלא מרמים אותו, מחללים את קדושתו, בוגדים בו וחסרי נאמנות אליו. אז תבינו שהמשיח הוא לא בן אדם אלא אלוהים. כשיבוא היום הזה, תרחשו למשיח כבוד, תפחדו ממנו ותאהבו אותו באמת. נכון להיום, אמונתכם ממלאת אך ורק שלושים אחוזים מלבכם, בעוד ששבעים אחוזים מלאים בספק. כל מעשה שעושה המשיח וכל משפט מפיו יכול לגרום לכם לגבש תפיסות ודעות עליו. התפיסות והדעות אלה נובעות מחוסר האמונה המוחלט שלכם בו. אתם מעריצים רק את האל הנסתר בשמיים ורק ממנו אתם מפחדים – אתם מתעלמים לגמרי מהמשיח החי בעולם. האין זו גם חוסר אמונה? אתם משתוקקים רק לאל שעבד בעבר, אבל אתם לא מתמודדים עם המשיח של היום. ה"אמונות" האלה הן תמיד אלה המעורבות בלבכם עם חוסר אמונה במשיח של היום. אני לא ממעיט בערככם, אלא שיש בכם יותר מדי חוסר אמונה, ויותר מדי טומאה שיש לעקור מתוכם. הטומאה הזו היא סימן שאין לכם אמונה כלל, היא אות לכך שאתם כופרים במשיח והיא מוכיחה שאתם בוגדים במשיח. היא מהווה מסך המכסה את המשיח מהכרתכם, מחסום המונע מכם ליפול בנחלתו של המשיח, משוכה המונעת מכם להיות מותאמים למשיח והוכחה שהמשיח לא מרוצה מכם. עכשיו הזמן לבחון את כל חלקי החיים שלכם! אם תעשו זאת, תצאו נשכרים בכל דרך אפשרית!

המשיח עושה את עבודת המשפט באמצעות האמת

עבודת אחרית הימים היא להפריד את כל הדברים לסוגים ולהשלים את תוכנית הניהול של אלוהים, מפני שהזמן קרב, ויזמו של אלוהים הגיע. אלוהים מביא את כל מי שבא אל מלכותו, כלומר את כל מי שהיה נאמן לו עד הסוף, לעידן של אלוהים עצמו. אולם לפני בוא העידן של אלוהים עצמו, העבודה שאלוהים רוצה לעשות היא לא לצפות במעשי האדם או לחקור את חיי האדם, אלא לשפוט את מרדנותו. זאת משום שאלוהים יטהר את כל מי שבא בפני כס מלכותו. כל מי שצעד בעקבות אלוהים עד היום הזה הוא מי שבא בפני כס מלכותו של אלוהים. לפיכך, כל מי שמקבל את עבודתו האחרונה של אלוהים הוא מי שאלוהים יטהר. במילים אחרות, כל מי שמקבל את עבודתו האחרונה של אלוהים הוא מי שאלוהים ישפוט אותו.

כפי שנאמר קודם לכן, המשפט יפתח בבית האל. ה"משפט" הזה מתייחס למשפט שאלוהים מנהל היום נגד מי שבא בפני כס מלכותו באחרית הימים. אולי יש כאלה שמאמינים בדמיונות על-טבעיים – למשל שבבוא אחרית הימים, אלוהים יקים שולחן גדול בשמיים שתיפרש עליו מפה לבנה, ואז אלוהים יתיישב על כס מלכות גדול וכל בני האדם יכרעו ברך על הקרקע. אז יחשוף אלוהים את כל החטאים שכל בן אדם אשם בהם, כדי לקבוע אם הוא יעלה לשמיים או יישלח לאגם הבוער באש וגופרית. יהיו דמיונות האדם אשר יהיו, לא ניתן לשנות את מהות עבודתו של אלוהים. דמיונות האדם הם רק פירות מחשבתו של האדם, שנובעים ממוחו של האדם, ומגובים מסיכום של כל הדברים שהאדם ראה ושמע. לפיכך אני אומר שיהיו הדימויים העולים במחשבה נפלאים ככל שיהיו, בכל זאת הם אינם אלא ציור והם לא תחליף לתוכנית עבודתו של אלוהים. אחרי הכל, השטן השחית את האדם, ולכן כיצד יכול האדם להעלות על דעתו את מחשבותיו של אלוהים? האדם תופס את עבודת המשפט של אלוהים כדמיונית במיוחד. האדם מאמין שאם אלוהים עצמו הוא שעושה את עבודת המשפט, היא ודאי בקנה מידה אדיר ביותר והיא ודאי בלתי נתפסת לבני תמותה. עליה להדהד בכל קצוות השמים ולהרעיד את הארץ. אם לא כן, איך ייתכן שזו עבודת המשפט של אלוהים? האדם מאמין שמכיוון שזו עבודת המשפט, אלוהים ודאי רב-רושם ומלכותי במיוחד בעבודתו, והנשפטים ודאי מייללים בבכי על ברכיהם ומתחננים לרחמים. התמונה היא ודאי מחוזה נהדר ומלהיב מאוד... כולם מדמיינים שעבודת המשפט של אלוהים היא תמיד נפלאה. אולם הידעתם שזמן רב לאחר שאלוהים התחיל את עבודת המשפט בקרב בני האדם, אתם עדיין שקועים בשינה? הידעתם שהזמן שבו תסברו שעבודת המשפט של אלוהים החלה באופן רשמי הוא למעשה הזמן שבו אלוהים יברא מחדש את השמיים והארץ? בזמן הזה אולי זה לא מכבר תבינו את משמעות החיים, אך עבודת הענישה חסרת הרחמים של אלוהים תביא אתכם, ואתם עדיין ישנים, אל הגיהנום. רק אז תבינו לפתע שעבודת המשפט של אלוהים כבר נשלמה.

בואו לא נבזבו זמן יקר ולא נדבר עוד על הנושאים הנוראים והנתעבים האלה. בואו נדבר במקום זאת על מהות המשפט. למשמע המילה "משפט", אתם חושבים על הדברים שיהיה אמר לכל המקומות ועל דברי התוכחה שישוע אמר אל הפרושים. אף שהדברים האלה חמורים, הם לא משפטו של האדם בידי אלוהים. אלה הם רק דברים שאלוהים אמר בסביבות שונות, כלומר בנסיבות שונות, והם שונים מהדברים שאומר המשיח כשהוא שופט את האדם באחרית הימים. באחרית הימים, המשיח משתמש באמיתות שונות כדי ללמד את האדם, לחשוף את מהות האדם ולנתח את דבריו ומעשיו של האדם. הדברים האלה מורכבים מאמיתות שונות, כגון חובת האדם, האופן שבו האדם צריך להישמע לאלוהים, האופן שבו האדם צריך להיות נאמן לאלוהים, האופן שבו האדם צריך להביא לידי ביטוי את האנושיות הרגילה, וכן את חוכמתו וטבעו של אלוהים, וכן הלאה. כל הדברים האלה מתמקדים במהות האדם ובטבעו המושחת. בפרט, הדברים שחושפים כיצד האדם דוחה בבוז את אלוהים נאמרים ביחס לכך שהאדם הוא התגלמות השטן וכוח אויב נגד אלוהים. כשאלוהים עושה את עבודת המשפט, הוא לא רק מבהיר את אופיו של האדם בדברים מעטים בלבד, אלא מבצע התגלות, טיפול וגיוזום בטווח הארוך. את השיטות האלה של ההתגלות, הטיפול והגיוזום לא ניתן להחליף במילים רגילות, אלא רק באמת, שהיא לא ברשותו של האדם כלל. רק שיטות כאלה כזו נחשבת למשפט – רק באמצעות משפט כזה אפשר לשכך את האדם ולשכנע אותו לגמרי להישמע לאלוהים ולהכיר את אלוהים באמת. עבודת המשפט גורמת לאדם להבין את פניו האמיתיות של אלוהים ואת האמת על מרדנותו שלו. עבודת המשפט מאפשרת לאדם לרכוש הבנה רבה על רצונו של אלוהים, על מטרת עבודתו של

אלוהים, ועל המסתורין שהאדם לא יכול להבין. היא גם מאפשרת לאדם לזהות ולדעת את מהותו המושחתת ואת שורשי שחיתותו, וכן לגלות את כיעורו של האדם. ההשפעות האלה נגרמות כולן על ידי עבודת המשפט, מפני שמהותה של העבודה הזו היא למעשה עבודת פתיחת האמת, הדרך והחיים של אלוהים לכל מי שמאמין בו. העבודה הזו היא עבודת המשפט שעושה אלוהים. אם אתם לא רואים חשיבות באמיתות האלה וחושבים כל הזמן להתחמק מהן או על דרך חדשה להתבדל מהן, אני אומר שאתם חוטאים בחומרה. אם אתם מאמינים באלוהים אבל לא מחפשים את האמת של אלוהים או את רצונו אלוהים, ולא אוהבים את הדרך המקרבת אתכם לאלוהים, אני אומר שאתם מנסים להתחמק ממשפט. אתם בובות על חוט, ואתם ובוגדים הבורחים מכס המלכות הלבן הגדול. אלוהים לא יחוס על איש מהמורדים הנמלטים ממבטו. בני האדם האלה יקבלו עונש חמור עוד יותר. מי שכבר טוהר ובא להישפט בפני אלוהים יחיה לנצח במלכותו של אלוהים. כל זה יקרה בעתיד, כמובן.

עבודת המשפט היא עבודתו של אלוהים עצמו, ולכן אלוהים עצמו חייב להיות זה שמבצע אותה – האדם לא יכול לעשות אותה בשמו. מאחר שהמשפט הוא כיבוש האדם באמצעות האמת, אין ספק שאלוהים מופיע עדיין בצלם הבשר והדם כדי לבצע את העבודה הזו בקרב בני האדם. כלומר באחרית הימים, המשיח ילמד באמצעות האמת את בני האדם בעולם כולו ויגלה להם את כל האמיתות. זוהי עבודת המשפט של אלוהים. לרבים יש הרגשה רעה ביחס להתגלמותו השנייה של אלוהים, מפני שהאדם מתקשה להאמין שאלוהים יבצע את עבודת המשפט בהתגלמות כבשר ודם. אף על פי כן, עליי לומר לכם שלא פעם, עבודתו של אלוהים עולה בהרבה על ציפיותיו של האדם, וקשה לדעת האדם לקבל אותה. זאת משום שבני האדם אינם אלא שרצים על פני האדמה, ואילו אלוהים הוא הנעלה הממלא את התבל. דעתו של האדם דומה לבור מים עכורים שממנו לא יוצא דבר מלבד שרצים, ואילו כל שלב בעבודה שמכוונת מחשבותיו של אלוהים הוא פרי חוכמתו של אלוהים. האדם שואף תמיד להיאבק באלוהים, ולכן אני אומר שמובן מאליו מי יחווה אובדן בסופו של דבר. אני מפציר בכם שלא לראות בעצמכם בני אדם שלא יסולאו בפז. אם אחרים יכולים לקבל את משפטו של אלוהים, מדוע אתם לא יכולים לקבל אותו? עד כמה אתם נעלים מאחרים? אם אחרים יכולים להרכין את ראשיהם בפני האמת, מדוע אתם לא יכולים לעשות זאת? לא ניתן לעצור את התנופה האדירה של עבודתו של אלוהים. אלוהים לא יחזור שוב על עבודת המשפט למען "תרומותיכם", ואתם תתחרטו עמוקות על כך שאיבדתם הזדמנות טובה כל כך. אם אתם לא מאמינים לדבריי, רק חכו שכם המלכות הלבן הגדול שברקיע יגזור את דינכם! אתם ודאי יודעים שכל בני ישראל דחו את ישוע בבוז והתכחשו לו, אך עובדת גאולתה של האנושות על ידי ישוע התפשטה בכל זאת לכל קצוות תבל. האין זו המציאות שאלוהים הגשים זה מכבר? אם אתם עדיין מחכים לכך שישוע ייקח אתכם לשמיים, אני אומר שאתם ענף יבש קשה עורף.^[8] ישוע לא יכיר במאמיני שקר שכמותכם שאינם נאמנים לאמת ורק מחפשים ברכות. נהפוך הוא, הוא לא ירחם עליכם כשישליך אתכם אל תוך אגם האש, שם תבערו במשך רבבות שנים.

האם אתם מבינים כעת מהו משפט ומהי אמת? אם אתם מבינים כעת, אני מפציר בכם להתמסר למשפט. אחרת לעולם לא תהיה לכם הזדמנות לזכות לשבחיו של אלוהים או להילקח על ידי אלוהים אל מלכותו. אלוהים יתעב

הערות שוליים:

א. ענף יבש: ביטוי סיני, שפירושו "מקרה אבוד".

וידחה לעולם את מי שרק מקבל את המשפט, אך שלא ניתן לטהרו לעולם, כלומר מי שנמלט בעיצומה של עבודת המשפט. חטאיו רבים וחמורים בהרבה מחטאי הפרושים, מפני שהוא בגד באלוהים ומפני שהוא מורד באלוהים. בני אדם כאלה, שאינם ראויים אף לעשות שירות, יקבלו עונש נצחי וחמור יותר. אלוהים לא יחוס על אף בוגד שטען פעם לנאמנות בדבריו, אך אז בגד באלוהים. בני אדם כאלה יזכו לגמול באמצעות ענישת הרוח, הנפש והגוף. זה חושף את טבעו הצודק של אלוהים, הלא כן? האין זו בדיוק המטרה של משפטו של אלוהים וחשיפת האדם? במהלך המשפט, אלוהים שולח את כל מי שמבצע כל מיני מעשים רעים אל מקום השורץ רוחות רעות, כדי שגוף הבשר והדם של כל אדם כזה יושמד כאוות נפשן של הרוחות. גופו מצחין כגווייה וזה הגמול הראוי לו. אלוהים כותב בספרי התיעוד של כל אדם כזה כל אחד ואחד מחטאיהם של מאמיני השקר, שליחי השקר ועובדי השקר האלה. לאחר מכן, בזמן הנכון, הוא משליך אותם אל הרוחות הטמאות כדי שהרוחות יחללו כרצונן את כל גופם. כתוצאה מכך, הם לעולם לא יקומו לתחייה ולעולם לא יראו שוב את האור. את בני האדם הצבועים האלה שעשו שירות בעבר אך לא היו מסוגלים להישאר נאמנים עד הסוף, אלוהים מונה בין הרשעים, כך שילכו בעצת רשעים ויהיו לחלק מן ההמון השרוי באי-סדר. בסופו של דבר, אלוהים ישמיד אותם. אלוהים משליך הצידה וזונח את מי שמעולם לא היה נאמן למשיח ולא הקדיש כל מאמץ, והוא ישמיד את כל בני האדם האלה כשיתחלפו העידנים. הם לא יתקיימו עוד על פני האדמה, ועל אחת כמה וכמה לא יורשו להיכנס למלכותו של אלוהים. מי שמעולם לא היה נאמן לאלוהים, אך נאלץ להתמודד עם אלוהים, יימנה עם אלה שמשרתים את עמו של אלוהים. רק מעטים מבני האדם האלה יכולים לשרוד, ואילו רובם יגוועו לצד בני האדם שאפילו אינם כשירים לשרת. בסופו של דבר, אלוהים יביא למלכותו את כל מי שבעצה אחת עם אלוהים, את עמו של אלוהים ואת בניו וכן את מי שאלוהים הועיד אותו מראש לשמש ככוהן. זה הפרי שהניב אלוהים בעבודתו. באשר למי שלא יכול להשתייך לאף אחת מהקטגוריות שקבע אלוהים – בני אדם כאלה יימנו על חסרי האמונה. ודאי תוכלו לתאר לעצמכם מה יהיה סופם. אמרתי לכם כבר את כל מה שעליי לומר. ההחלטה באיזו דרך תבחרו היא בידכם. מה שעליכם להבין הוא זה: עבודתו של אלוהים לעולם לא ממתינה למי שלא יכול לעמוד בקצב של אלוהים, וטבעו הצודק של אלוהים לא חס על איש.

הידעתם? אלוהים עשה מעשה אדיר בקרב בני האדם

העידן הישן חלף ועידן חדש הגיע. שנה אחרי שנה ויום אחר יום, אלוהים עושה עבודה רבה. הוא בא לעולם ואז עזב. מחזור זה חוזר על עצמו במשך דורות רבים. כיום, אלוהים ממשיך לעשות את העבודה שהוא חייב לעשות כבעבר, את העבודה שטרם נשלמה, היות שהוא לא חדל עד היום. מאז ימי הבריאה ועד היום, אלוהים עשה עבודה רבה, אבל הידעתם שהעבודה שאלוהים עושה כיום רבה יותר מעבודתו בעבר ושהיקפה רחב בהרבה מאשר בעבר? זו הסיבה שאני אומר שאלוהים עשה מעשה אדיר בקרב בני האדם. כל עבודתו של אלוהים היא עבודה חשובה מאוד הן לאדם והן לאלוהים, מפני שכל פרט בעבודתו קשור לאדם.

מכיוון שאי-אפשר לראות או למשש את עבודתו של אלוהים, ומעבר לכך, מכיוון שעבודתו נסתרת מהעולם, כיצד אפשר לקרוא לה מעשה אדיר? איזה סוג של מעשה יכול להיות אדיר? ודאי שאי-אפשר להכחיש שעבודתו של אלוהים נחשבת אדירה, אבל מדוע אני אומר שהעבודה שאלוהים עושה כיום היא אדירה? כשאני אומר שאלוהים עשה מעשה אדיר, הדבר נוגע ללא ספק לדברים רבים ומסתוריים שהאדם עדיין לא הבין. בואו נדון בהם עכשיו.

ישוע נולד בתוך אבוס בתקופה שלא קיבלה את קיומו, ובכל זאת העולם לא יכול היה לעצור אותו, והוא חי בקרב בני האדם במשך שלוש שנים תחת השגחתו של אלוהים. בשנות החיים הרבות האלה, הוא חווה את מרידות העולם וטעם מחיי האומללות על פני האדמה. הוא לקח על עצמו את האחריות הכבדה של ההיצלבות כדי לכפר על חטאיה של האנושות כולה. הוא כיפר על חטאיהם של כל החוטאים שחיו בתחומו של השטן, ולבסוף גופו שקם לתחייה חזר למקום מנוחתו. באותו רגע התחילה העבודה החדשה של אלוהים, והייתה זו גם ההתחלה של עידן חדש. אלוהים מביא לביתו את כל מי שחטאיו כופרו כדי להתחיל את עבודת הישועה החדשה שלו. הפעם, עבודת הישועה היא יסודית יותר מאשר בעבר. היא לא תיעשה בידי רוח הקודש העובדת באדם כדי לאפשר לו להשתנות בכוחות עצמו, והיא לא תיעשה באמצעות התגלות גופו של ישוע בקרב בני האדם, ועל אחת כמה וכמה היא לא תיעשה בדרך אחרת. במקום זאת, העבודה תיעשה ותכוון בידי אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם בכבודו ובעצמו. זאת כדי להוביל את האדם אל העבודה החדשה. האין זה מעשה אדיר? אלוהים לא עושה את העבודה הזו באמצעות חלק מבני אדם או באמצעות נבואות, אלא כמו ידיו ממש. יש שאומרים שזה לא מעשה אדיר ושהוא לא יכול להעניק לאדם התעלות נפש. אף על פי כן, אני אומר לכם שעבודתו של אלוהים היא לא רק הדברים האלה, אלא משהו גדול בהרבה ומעמיק בהרבה.

הפעם אלוהים מגיע לעשות את עבודתו לא בגוף רוחני אלא בגוף רגיל לגמרי. לא רק שזה גופו של אלוהים בהתגלמותו השנייה, אלא שזה גם הגוף שבו הוא חוזר. זהו גוף בשר ודם רגיל לגמרי. לא ניתן לראות שום הבדל בינו לבין גופם של בני אדם אחרים, אבל ניתן לקבל ממנו את האמיתות שמעולם לא שמעתם. הגוף הזה, העשוי בשר ודם חסרי חשיבות לכאורה, הוא התגלמותם של כל דברי האמת של אלוהים. הוא מוציא לפועל את עבודתו של אלוהים באחרית הימים, והוא מבטא את כלל טבעו של אלוהים כדי שהאדם יכיר את הטבע הזה. האם לא רציתם עד מאוד לראות את אלוהים שבשמיים? האם לא רציתם עד מאוד להבין את אלוהים שבשמיים? האם לא רציתם עד מאוד לראות את יעדה הסופי של האנושות? הוא יספר לכם את כל הסודות האלה שאיש עוד לא שמע, והוא אפילו יספר לכם את האמיתות שאתם לא מבינים. הוא השער שלכם למלכות והוא המדריך שלכם לעידן החדש. בשר ודם כאלה, שהם רגילים מאוד, טומנים בחובם תעלומות בלתי נתפסות. ייתכן שמעשיו לא יהיו מובנים לכם כלל, אבל די במטרתה של עבודתו כולה להוכיח לכם שהוא לא עשוי בשר ודם פשוטים כפי שחושב האדם. זאת משום שהוא מייצג את רצון אלוהים וכן את דאגת אלוהים לאנושות באחרית הימים. אף על פי שאתם לא יכולים לשמוע את דבריו שנדמה שמזעזעים את השמיים ואת הארץ, ושאתם לא יכולים לראות את עיניו הבערות כלהבות, ואף על פי שאתם לא יכולים לחוש את מטה הברזל שלו, אתם יכולים לשמוע בדבריו את זעם אלוהים ולדעת שאלוהים מרחם על האנושות; אתם יכולים לראות את טבעו הצודק של אלוהים ואת חוכמתו, ויתרה מכך, אתם יכולים להבין את חששו ואת דאגתו לאנושות כולה. עבודתו של אלוהים באחרית הימים נועדה

לאפשר לאדם לראות את אלוהים שבשמיים חי בקרב בני אדם בארץ, ולאפשר לאדם להכיר את אלוהים, להישמע לו, לירוא אותו ולאהוב אותו. זו הסיבה שהוא שב והתגלם כבשר ודם בשנית. אף שמה שהאדם רואה כיום הוא אל שנראה בדיוק כמו אדם, אל עם אף ושתי עיניים, אל שגרתי, בסופו של דבר אלוהים יוכיח לכם שללא קיום האיש הזה, השמיים והארץ יעברו שינוי עצום; שללא קיום האיש הזה, השמיים יכהו, הארץ תהיה לתוהו ובוהו והאנושות כולה תוכה רעב ומגיפות. הוא יראה לכם שללא ישועתו של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם באחרית הימים, אלוהים היה משמיד את האנושות כולה בגיהנום זה מכבר; שללא הבשר והדם האלה, תהיו חוטאים בני חוטאים וגוויות לנצח נצחים. עליכם לדעת שללא קיומם של הבשר והדם האלה, האנושות כולה תעמוד בפני אסון בלתי נמנע, והיא תתקשה להתחמק מהעונש החמור יותר שאלוהים ממיט על האנושות באחרית הימים. ללא הולדת הבשר והדם הרגילים האלה, הייתם כולכם במצב שבו לא תזכו לא בחיים ולא במוות גם אם תיחלו להם בכל מאודכם. ללא קיומם של הבשר והדם האלה, לא תוכלו לקבל כיום את האמת ולהתייצב בפני כס המלכות של אלוהים. במקום זאת, אלוהים יעניש אתכם על חטאיכם הקשים. הידעתם? אלמלא חזר אלוהים כבשר ודם, לאיש לא היה סיכוי לישועה; ואלמלא באו הבשר והדם האלה, אלוהים היה מסיים את העידן הישן כבר מזמן. אם כן, האם אתם עדיין יכולים לדחות את התגלמותו השנייה של אלוהים? בהתחשב בכך שאתם יכולים לזכות בדברים כה רבים מהאיש הרגיל הזה, למה שלא תקבלו אותו ברצון?

עבודתו של אלוהים היא עבודה שאתם לא יכולים לתפוס. אם אתם לא יכולים להבין אם החלטתכם נכונה ואם עבודתו של אלוהים יכולה להצליח, למה שלא תנסו את מזלכם ותראו אם האיש הרגיל הזה יכול מאוד לעזור לכם ואם אלוהים עשה עבודה אדירה. עם זאת, חשוב לי לומר לכם שבתקופתו של נח, בני האדם אכלו ושתו והתחתנו עד כדי כך שנמאס לאלוהים לראות זאת. לכן הוא שלח מבול גדול להשמיד את בני האדם, ונותרו רק נח ומשפחתו בת שמונה הנפשות וכל מיני בעלי החיים. עם זאת, באחרית הימים, בני האדם שאלוהים שומר הם אלה שהיו נאמנים לו עד הסוף. אף ששני המקרים האלה אופיינו בשחיתות רבה שמאסה על אלוהים, ואף ששני המקרים אופיינו באנושות כה מושחתת, עד שכפרה באלוהותו של אלוהים, בתקופתו של נח, אלוהים השמיד את כל בני האדם. בשני המקרים, האנושות העציבה את אלוהים עד מאוד, אבל באחרית הימים, אלוהים נותר עד כה סבלן כלפי בני האדם. מדוע? האם לא חשבתם על כך מעולם? אם אתם באמת לא יודעים, אני יכול לספר לכם. הסיבה שאלוהים יכול לטפל בחסד בבני אדם באחרית הימים היא לא שהם פחות מושחתים מבני האדם בתקופתו של נח, או שהם גילו חרטה כלפי אלוהים, וקל וחומר שהסיבה היא לא שאלוהים לא יכול להשמיד את בני האדם באחרית הימים מפני שהטכנולוגיה התקדמה כל כך. הסיבה היא דווקא שיש לאלוהים עבודה לעשות בקרב קבוצה של אנשים באחרית הימים, ושעבודה זו תיעשה בידי אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם בכבודו ובעצמו. יתר על כן, אלוהים יבחר בחלק מהקבוצה הזו כמושא ישועתו, כפרי תוכנית הניהול שלו, ויביא את בני האדם האלה יחד איתו אל העידן הבא. לכן כך או כך, המחיר ששילם אלוהים היה חלק מתהליך ההכנה לעבודת התגלמותו באחרית הימים. כל מה שיש לכם כיום הוא בזכות הבשר והדם האלה. הסיבה שיש לכם סיכוי לחיות היא שאלוהים חי כבשר ודם. כל מזלכם הטוב נובע מהאיש הרגיל הזה. יתרה מזאת, בסופו של דבר, כל אומות העולם יעבדו את האיש הרגיל הזה, וכן יכירו תודה ויישמעו לאיש הפשוט הזה. זאת משום שהאיש הזה הביא לכם את האמת, את החיים ואת הדרך להושיע את האנושות כולה, לשכך את הסכסוך בין אלוהים והאדם, לקרב

את אלוהים אל האדם ולמסור את מחשבותיו של אלוהים לאדם. הוא גם זה שהעניק כבוד רב יותר לאלוהים. האם אדם רגיל כזה לא ראוי לאמונתכם ולהערצתכם? האם לא ראוי לקרוא בשם משיח את הבשר והדם הרגילים האלה? האם איש רגיל כזה לא יכול להיות הביטוי של אלוהים בקרב בני האדם? האם איש כזה אשר עוזר לחסוך מהאנושות אסון לא ראוי לאהבתכם ולקרבתכם? אם אתם דוחים את האמיתות שבפיו וגם בזים לקיומו בקרבכם, מה יהיה סופכם?

כל עבודתו של אלוהים באחרית הימים נעשית בידי האיש הרגיל הזה. הוא יעניק לכם הכל ויותר מהכל, הוא יכול להחליט כל דבר בעניינכם. האם האיש הזה יכול להיות כפי שאתם מאמינים, איש כה פשוט שאפילו לא ראוי לאזכור? האם לא די באמת שלו כדי לשכנע אתכם? האם לא די בהיותכם עדים לעבודתו כדי לשכנע אתכם? או שמא הנתיב שהוא מוביל אתכם בו לא ראוי לכם? מה הדבר הגורם לכם לחוש דחייה עזה כלפיו, להשליך אותו מפניכם ולהתחמק ממנו? הוא זה שמביע את האמת, הוא זה שמספק את האמת והוא זה שנותן לכם נתיב לפסוע בו. האם יכול להיות שאתם עדיין לא יכולים למצוא את סימני עבודתו של אלוהים באמיתות האלה? אלמלא עבודתו של ישוע, האנושות הייתה עדיין על הצלב, אך ללא התגלמותו הנוכחית של אלוהים, אלוהים לא יוכל לשבח את אלה שיורדים מן הצלב והם לא יוכלו לבוא אל העידן החדש. ללא ביאתו של האיש הרגיל הזה, לעולם לא תהיה לכם ההזדמנות ולעולם לא תהיו כשירים לעידודו של אלוהים, מפני שצריך היה להשמיד אתכם זה מכבר. משום ביאתה של ההתגלמות השנייה של אלוהים, אלוהים מחל לכם וחמל עליכם. בלי קשר לכך, הדברים שעליי לומר לכם לסיכום הם אלה: האיש הרגיל הזה, שהוא התגלמות האל כבשר ודם, חשוב מאוד עבורכם. זהו המעשה האדיר שאלוהים כבר עשה בקרב בני האדם.

רק המשיח של אחרית הימים יכול להראות לאדם את דרך חיי הנצח

דרך החיים היא לא דבר שיכול להיות לכל אחד, ולא כל אחד יכול למצוא אותה בקלות. הסיבה לכך היא שהחיים יכולים לבוא רק מאלוהים – כלומר, רק אלוהים עצמו מחזיק במהות החיים, אין שום דרך חיים ללא אלוהים עצמו ולכן רק אלוהים הוא מקור החיים והמעייין הנובע הנצחי של מי החיים. מאז שהוא ברא את העולם, אלוהים עשה עבודה רבה בכל הנוגע לחיוניות של החיים, עשה עבודה רבה שמעניקה את החיים לאדם ושילם מחיר כבד כדי שהאדם יוכל לזכות בחיים. זאת משום שאלוהים עצמו הוא חיי נצח ואלוהים עצמו הוא הדרך שבה האדם קם לתחייה. אלוהים לעולם לא נעדר מלב האדם, והוא תמיד שוכן בקרב בני האדם. הוא הכוח המניע של חיי האדם, היסוד לקיום האדם ומשאב עשיר לקיומו של האדם החל מלידתו. הוא גרם לאדם להיוולד מחדש, והוא מאפשר לו להיות בעוז בכל תפקידיו. הודות לעוצמתו ולכוח החיים שלו שלא דועך, חי האדם במשך דורות רבים שבמהלכם העוצמה של חיי אלוהים הייתה עמוד התווך של קיום האדם, שתמורתו אלוהים שילם מחיר שאף אדם רגיל לא שילם מעולם. כוח החיים של אלוהים גובר על כל עוצמה. יתרה מזאת, הוא עולה על כל עוצמה. חייו נצחיים, עוצמתו אדירה, ואף יציר נברא או כוח אויב לא יכול להתגבר בקלות על כוח החיים שלו. כוח החיים

של אלוהים קיים ומקרין את אורו הבהיר, ללא קשר לזמן או למקום. חייו של אלוהים לעולם לא משתנים, גם נוכח התהפוכות שבשמיים ובארץ. הכל חולף אך חיי אלוהים נותרים, מפני שאלוהים הוא מקור קיומם ושורש קיומם של כל הדברים. חיי האדם מקורם באלוהים, קיום השמיים הוא בזכות אלוהים, וקיומה של הארץ נובע מעוצמת החיים של אלוהים. שום דבר בעל חיוניות לא יכול להתעלות על ריבונות אלוהים, ושום דבר בעל מרץ לא יכול להיחלץ מגבולות סמכותו של אלוהים. לכן על כל הבריות באשר הן לציית לריבונותו של אלוהים ולחיות תחת פיקודו של אלוהים. לכן איש לא יכול להימלט משליטתו.

אולי כעת אתם רוצים לקבל חיים, או אולי אתם רוצים לזכות באמת. כך או כך, אתם רוצים למצוא את אלוהים, למצוא את אלוהים שאתם יכולים להסתמך עליו ושיכול לספק לכם חיי נצח. אם אתם רוצים לזכות בחיי נצח, עליכם להבין תחילה את המקור לחיי נצח ולדעת תחילה היכן אלוהים נמצא. כבר אמרתי שרק אלוהים הוא החיים שלא משתנים ושרק אלוהים מחזיק בדרך החיים. כיוון שחייו לא משתנים, הם נצחיים; כיוון שרק אלוהים הוא דרך החיים, אלוהים עצמו הוא דרך חיי הנצח. לפיכך, עליכם להבין תחילה היכן אלוהים נמצא וכיצד למצוא את דרך חיי הנצח. כעת נשתף בנוגע לשני הנושאים האלה בנפרד.

אם אתם רוצים באמת למצוא את דרך חיי הנצח, ואם אתם נחושים בחיפושכם אחריה, ענו ראשית לשאלה הזו: היכן אלוהים נמצא היום? אולי תשיבו שאלוהים שוכן בשמיים כמובן – הרי הוא לא שוכן בביתכם. אולי תאמרו שאלוהים מן הסתם שוכן בכל ברואיו. או אולי תאמרו שאלוהים חי בלבו של כל אדם, או שאלוהים נמצא בעולם הרוחני. אני לא שולל אף אחד מהדברים האלה, אבל עליי להבהיר את העניין. אין זה לגמרי נכון לומר שאלוהים שוכן בלבו של כל אדם, אך הדבר גם לא לגמרי שגוי. הסיבה לכך היא שבין המאמינים באלוהים, יש כאלה שאמונתם היא אמונת אמת ויש כאלה שאמונתם היא אמונת שקר, יש כאלה שאלוהים מאשר ויש כאלה שהוא לא מאשר, יש כאלה שמוצאים חן בעיניו ויש כאלה שהוא מתעב, יש כאלה שהוא הופך למושלמים ויש כאלה שהוא מסלק. לכן אני אומר שאלוהים חי רק בלבם של מעטים, ואין ספק שבני האדם האלה הם אלה שמאמינים באלוהים באמת, אלה שאלוהים מאשר, אלה שמוצאים חן בעיניו ואלה שהוא הופך למושלמים. הם אלה שאלוהים מוביל. מכיוון שאלוהים מוביל אותם, הם בני האדם שכבר שמעו וראו את דרך חיי הנצח של אלוהים. אלה שאמונתם באלוהים היא אמונת שקר, אלה שאלוהים לא מאשר, אלה שאלוהים מתעב, אלה שאלוהים מסלק – עליהם נגזר שאלוהים ידחה אותם, שלא ימצאו את דרך החיים, ושלא ידעו לעולם היכן אלוהים נמצא. לעומת זאת, מי שאלוהים חי בלבו יודע היכן הוא נמצא. אלה הם בני האדם שאלוהים מעניק להם את דרך חיי הנצח, ואלה בני האדם שהולכים בעקבות אלוהים. האם אתם יודעים כעת היכן נמצא אלוהים? אלוהים נמצא הן בלבו של האדם והן לצדו של האדם. הוא לא נמצא רק בעולם הרוחני ומעל הכל – מעבר לכך, הוא נמצא על פני האדמה, היכן שהאדם קיים. עם כן, ביאת אחרית הימים מקדמת את עבודתו של אלוהים לשטח חדש. לאלוהים יש ריבונות על כל הדברים שבתבל, והוא עמוד התווך של האדם בלבו, ויתרה מכך, הוא קיים בקרב בני האדם. רק כך הוא יכול להביא לאנושות את דרך החיים, ולהביא את האדם לדרך החיים. אלוהים ירד ארצה והוא חי בקרב בני האדם כדי שהאדם יוכל לזכות בדרך החיים וכדי שהאדם יוכל להיות קיים. במקביל לכך, אלוהים גם מושל בכל הדברים בתבל כדי שהם ישתפו פעולה עם ניהולו בקרב בני האדם. לכן אם אתם מכירים רק בדוקטרינה שלפיה אלוהים נמצא בשמיים ובלבו של האדם אך אתם לא מכירים באמת קיומו של אלוהים בקרב בני האדם,

לעולם לא תזכו בחיים ולעולם לא תמצאו את דרך האמת.

אלוהים עצמו הוא חיים והוא האמת, והאמת שלו וחיי מתקיימים זה לצד זה. מי שלא מסוגל לקבל את האמת לעולם לא יזכה בחיים. ללא ההכוונה והתמיכה של האמת, תזכו רק במכתבים, בדוקטרינות, ויתרה מכך, במוות. חיי אלוהים קיימים תמיד והאמת שלו וחיי מתקיימים זה לצד זה. אם אתם לא תוכלו למצוא את מקור האמת, לא תזכו בהזנה של החיים; אם לא תוכלו לזכות בצידת החיים, בוודאי לא תהיה לכם אמת, ועל כן מלבד דמיונות ותפיסות, כל גופכם יהיה בשר ודם ותו לא, בשרכם ודמכם המצחינים. דעו לכם שמילות הספרים לא נחשבות לחיים, התיעוד ההיסטורי לא יכול לזכות לתואר של אמת, והדוקטרינות של העבר לא יכולות לשמש כתיאור דברי אלוהים הנוכחיים. רק מה שאלוהים מבטא כשהוא יורד ארצה וחי בקרב בני האדם הוא האמת, החיים, רצון אלוהים, ואופן עבודתו בפועל. אם אתם מחילים את תיעודי דברי אלוהים במהלך עידני העבר על ימינו אנו, אתם ארכיאולוגים, והדרך הטובה ביותר לתאר אתכם היא כמומחים למורשת היסטורית. זאת מפני שאתם מאמינים תמיד בשרידי העבודה שאלוהים עשה בזמנים עברו, מאמינים רק בצל שהותיר אלוהים מהעידן שבו הוא עבד בקרב בני האדם בעבר ומאמינים רק בדרך שאלוהים הראה למאמיניו בימים עברו. אתם לא מאמינים בכיוון שאליו מתקדמת עבודתו של אלוהים היום, ואתם לא מאמינים בהופעתו המכובדת של אלוהים כיום, ואתם לא מאמינים בדרך האמת שאלוהים מבטא כיום. על כן אתם ללא ספק חולמים בהקיץ המנותקים לגמרי מהמציאות. אם כעת אתם עדיין דבקים במילים שלא מסוגלות להעניק חיים לאדם, אתם ענף יבש חסר תקנה^[א], מפני שאתם שמרנים מדי, עקשנים מדי, ואטומים מדי להיגיון!

אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם נקרא משיח, ולכן המשיח שיכול להעניק לבני אדם את האמת נקרא אלוהים. אין בכך שום דבר מוגזם, מפני שהוא מחזיק במהות אלוהים ובטבעו של אלוהים ובחוכמה בעבודתו – דברים שהאדם לא יכול להשיג. מי שמכנה את עצמו משיח אבל לא יכול לעשות את עבודתו של אלוהים הוא רמאי. המשיח הוא לא רק התגלמות אלוהים על פני האדמה, אלא הבשר והדם שאלוהים בחר כדי לבצע ולהשלים את עבודתו בקרב בני האדם. הבשר והדם האלה לא ניתנים להחלפה על ידי כל אדם, אלא רק על ידי מי שיכול לשאת באופן הולם את עבודתו של אלוהים על פני האדמה, ולבטא את טבעו של אלוהים, ולייצג את אלוהים נאמנה ולספק לאדם חיים. במוקדם או במאוחר, כל מתחזי המשיח האלה ייפלו, מפני שעל אף שהם טוענים שהם המשיח, אין להם דבר ממהותו של המשיח. על כן אני אומר שהאדם לא יכול להגדיר את אמיתות המשיח – אלוהים עצמו משיב ומחליט עליה. כך, אם אתם באמת רוצים לחפש את דרך החיים, תחילה עליכם להכיר בכך שאלוהים מעניק לאדם את דרך החיים בכך שהוא יורד ארצה, ועליכם להכיר בכך שהוא יורד ארצה כדי להעניק לאדם את דרך החיים רק באחרית הימים. לא מדובר בנחלת העבר; זהו דבר שמתרחש כיום.

המשיח של אחרית הימים מביא חיים, ומביא את דרך האמת התמידית והנצחית. האמת הזו היא הנתיב שבו האדם יזכה בחיים והנתיב היחיד שבו האדם יכיר את אלוהים ושב אלוהים יאשר את האדם. אם אתם לא מחפשים את דרך החיים שהמשיח מעניק באחרית הימים, לעולם לא תזכו באישורו של ישוע ולעולם לא תהיו ראויים להיכנס

הערות שוליים:

א. ענף יבש: ביטוי סיני, שפירושו "מקרה אבוד".

בשערי מלכות השמיים, משום שאתם גם בובות על חוט וגם אסירים של ההיסטוריה. בני אדם שנהלים ומכתבים מכתבים את מעשיהם ואשר כבולים להיסטוריה לעולם לא יוכלו לזכות בחיים ולעולם לא יוכלו לזכות בדרך החיים הנצחית. זאת משום שיש להם רק מים עכורים שאליהם הם נצמדו במשך אלפי שנים, במקום מי החיים הזורמים מכס המלכות. בני האדם שלא יזכו במי החיים יישארו לנצח גוויות, צעצועים בידי השטן ובני גיהנום. אם כן כיצד הם יכולים לראות את אלוהים? אם אתם מנסים רק להיאחז בעבר, להותיר את הדברים כפי שהם על ידי עמידה במקום, ואתם לא מנסים לשנות את המצב הקיים ולהשליך מעליכם את ההיסטוריה, האם לא תהיו תמיד נגד אלוהים? שלבי עבודתו של אלוהים הם רחבי היקף ורבי עוצמה, כמו גלים נשברים ורעמים רועשים, אך אתם יושבים ומחכים להרס מבלי לפעול, נצמדים לטיפשותכם ונמנעים ממעשה. כיצד תוכלו להיחשב כך למי שהולכים בעקבותיו של השה? כיצד אתם יכולים להצדיק את האל שבו אתם נאחזים כאל שהוא תמיד חדש ולעולם לא ישן? וכיצד יכולות מילות ספריכם המצהיבים להעביר אתכם לעידן חדש? כיצד הן יכולות להוביל אתכם לחיפוש אחר שלבי עבודתו של אלוהים? וכיצד הן יכולות להעלות אתכם לשמיים? הדברים שאתם אוחזים בידים הם המכתבים שיכולים לספק רק נחמה זמנית, ולא את האמיתות המסוגלות להעניק חיים. כתבי הקודש שאתם קוראים בהם יכולים רק להעשיר את שפתכם – הם לא דברי חוכמה שיכולים לסייע לכם להכיר את חיי האדם, ועל אחת כמה וכמה שהם לא הדרכים שיכולות להוביל אתכם לשלמות. האם הסתירה הזו לא גורמת לכם להרהר? האם היא לא מאפשרת לכם להבין את התעלומות הטמונות בה? האם אתם מסוגלים להביא את עצמכם לשמיים ולפגוש את אלוהים לבדכם? אם אלוהים לא יבוא, האם אתם יכולים לקחת את עצמכם לשמיים כדי ליהנות משמחה משפחתית עם אלוהים? האם אתם עדיין חולמים כעת? לכן אני מציע שתפסיקו לחלום, ותביטו במי שעובד כעת, במי שמבצע כעת את עבודת הושעת האדם באחרית הימים. אם לא תעשו זאת, לעולם לא תזכו באמת, ולעולם לא תזכו בחיים.

מי שרוצה לזכות בחיים מבלי להסתמך על האמת שאומר המשיח הוא מבני האדם המגוחכים ביותר עלי אדמות, ומי שלא מקבל את דרך החיים שמביא המשיח שוגים בדמיונות. לכן אני אומר שאלוהים יתעב לעולם את בני האדם שלא מקבלים את המשיח באחרית הימים. המשיח הוא השער של האדם למלכות השמיים באחרית הימים, ואיש לא יכול לדלג עליו. רק דרך המשיח יכול אלוהים להפוך בני אדם למושלים. אתם מאמינים באלוהים, ועל כן עליכם לקבל את דבריו ולהישמע לדרכו. עליכם לחשוב לא רק על קבלת ברכות מבלי לקבל האמת או מבלי להשלים עם צידת החיים. המשיח בא באחרית הימים כדי שכל מי שבאמת מאמין בו יוכל לקבל חיים. עבודתו היא לשם סיום העידן הישן וכניסה לעידן החדש, וזהו הנתב שכל מי שנכנס לעידן החדש צריך ללכת בו. אם אתם לא מסוגלים להכיר במשיח, ובמקום זאת אתם מגנים אותו, מחללים את קדושתו ואף רודפים אותו, נגזר עליכם להישרף לעולמים ולעולם לא תיכנסו למלכות אלוהים. זאת משום שהמשיח הזה הוא בעצמו הביטוי של רוח הקודש, הביטוי של אלוהים והאחד שאלוהים הפקיד בידי את עבודתו על פני האדמה. על כן אני אומר שאם אתם לא יכולים לקבל את כל מה שעושה המשיח באחרית הימים, אתם מחללים את קדושתה של רוח הקודש. הגמול שיסבלו בני האדם המחללים את שם רוח הקודש ברור מאליו לכל. אני גם אומר לכם שאם אתם מתנגדים למשיח של אחרית הימים ומתכחשים לו, איש לא יוכל לשאת בהשלכות מעשיכם בשמכם. יתר על כן, מכאן ואילך לא תהיה לכם הזדמנות נוספת לזכות באישורו של אלוהים. גם אם תנסו לכפר על חטאיכם, לעולם לא

תחזו שוב בפני אלוהים. זאת מפני שמי שאתם מתנגדים לו הוא לא בן אדם, ושמי שאתם מתכחשים לו הוא לא איזושהי ישות חסרת ערך, אלא המשיח. האם אתם מודעים להשלכה הזו? לא עשיתם טעות קטנה אלא ביצעתם פשע נורא. על כן עצתי לכולם היא לא לחשוף שיניים כלפי האמת ולא למתוח ביקורת פזיזה, מפני שרק האמת תוכל להביא לכם חיים, ודבר מלבד האמת לא יכול לאפשר לכם להיוולד מחדש ולחזות בפניו של אלוהים.

הכינו מספיק מעשים טובים למען ייעודכם

עשיתי עבודה רבה בקרבכם וכמובן גם נשאתי דברים. אולם אני חש שדבריי ועבודתי לא מילאו לגמרי את מטרת עבודתי באחרית הימים. זאת מכיוון שבאחרית הימים, עבודתי לא נעשית למען בן אדם מסוים או עם מסוים – היא נעשית כדי להמחיש את טבעי הפנימי. אולם ממגוון של סיבות – אולי מקוצר הזמן או מלוח הזמנים הקדחתני של עבודתי – טבעי לא אפשר לאדם להכיר אותי כלל ועיקר. לפיכך, אני צועד לעבר תוכנית החדשה, עבודתי האחרונה, כדי לפתוח דף חדש כך שכל מי שיראה אותי יכה על חטא ויטייפח ללא הפסק משום קיומי. זאת מכיוון שאני מביא לעולם את סופה של האנושות, ומהשלב הזה ואילך, אני חושף את טבעי כולו בפני האנושות, כך שכל מי שמכיר אותי וכל מי שלא מכיר אותי יזכו במראה מלבב ויראו שאכן באתי אל העולם האנושי, אל פני האדמה, שעליה הדברים פורים ורבים. זו התוכנית שלי, וזה ה"ווידוי" היחיד שלי מאז שבראתי את האנושות. הייתי רוצה שתוכלו להסב את מלוא תשומת לבכם לכל מהלך שלי, משום שהמטה שלי קרב שוב אל האנושות, ואל כל מי שמתנגד אליי.

יחד עם השמיים, אני מתחיל בעבודה שאני חייב לעשות. לכן אני נוסע בין זרמי בני האדם ונע בין שמיים וארץ, מבלי שאף אחד חש בתנועותיי או מבחין בדבריי. לפיכך, התוכנית שלי עדיין מתקדמת כמתוכנן. העניין הוא שכל חושכם קהו כל כך עד כדי כך שאתם לא יודעים את שלבי עבודתי כהוא זה. אולם ודאי יום יבוא ותבינו את כוונתי. כיום אני חיי בקרבכם וסובל את סבלכם. אני מבין מזה זמן רב את הגישה של האנושות כלפיי. אני לא רוצה להכריז עוד, וקל וחומר שאני לא רוצה לתת עוד דוגמאות לנושא כאוב כדי לבייש אתכם. רצוני היחיד הוא שתנצרו בלבכם את כל מה שעשיתם, כדי שנוכל לערוך את חשבונותינו ביום שבו ניפגש שוב. אני לא רוצה להאשים לשווא אף אחד מכם, מפני שתמיד נהגתי בצדק, בהגינות ובכבוד. כמובן, אני גם מקווה שתוכלו להיות פתוחים ורחבי לב, ושלא תעשו שום דבר היוצא נגד השמיים והארץ ונגד מצפונכם. זה הדבר היחיד שאני מבקש מכם. רבים חסרי מנוחה ונפשם לא שקטה משום שהם עשו עוולות וזועזועות, ורבים מתביישים בכך שמעולם לא עשו אפילו מעשה אחד טוב. אולם יש גם רבים שלא חשים בושה בחטאיהם, אלא הופכים ליותר ויותר גרועים וקורעים מעליהם לגמרי את המסכה שמסתירה את פרצופם המכוער – פרצוף שטרם נחשף לחלוטין – כדי לבחון את הטבע שלי. לא אכפת לי מפעולותיו של אף בן אדם מסוים ואני לא מייחס להן חשיבות. במקום זאת, אני עושה את העבודה שעליי לעשות, בין שמדובר באיסוף מידע, בשיטוט ברחבי הארץ או בעשיית דברים שמעניינים אותי. ברגעי מפתח, אחזור לעבודתי בקרב בני האדם כמתוכנן מלכתחילה, לא

שנייה אחת מאוחר מדי או מוקדם מדי, בקלות וביעילות. יחד עם זאת, יש בני אדם שמושליכים הצדה בכל שלב בעבודתי, משום שאני בז לחנופתם ולכניעה המזויפת שלהם. אפקיר לבטח את בני האדם המאוסים עליי, בין שבמכוון ובין שלא. בקצרה, אני רוצה שכל בני האדם שאני בז להם יהיו רחוקים ממני. מיותר לציין שלא אחסוך שבטי מהרשעים שנותרו בביתי. מכיוון שיום עונשו של האדם קרוב, אני לא ממחר לדחות מעליי את כל הנפשות המתועבות, משום שיש לי תוכנית משלי.

עכשיו הוא הזמן שבו אני קובע את סופו של כל אדם, וזה לא השלב שבו אני מתחיל את עבודתי על האדם. אני כותב בספר התיעוד שלי בזה אחר זה את דבריו ומעשיו של כל אדם, וכן את הנתיב שבו הוא צועד כחסיד שלי, את תכונות האופי הטבועות בו ואת ביצועיו הסופיים. כך לא יהיה אף אדם שיוכל להימלט מיד, וכולם יהיו בקרב בני סוגם להגדרתי. אני קובע את ייעודו של כל אדם לא על סמך גילו, בכירותו, מידת סבלו, ולא כל שכן על סמך המידה שבה הוא מעורר רחמים, אלא על פי החזקתו באמת. אין ברירה אחרת. עליכם להבין שכל אלה שלא ינהגו לפי רצונו של אלוהים יבואו על עונשם. זוהי עובדה שאין עליה עוררין. לפיכך, כל אלה שבאים על עונשם נענשים משום צדקו של אלוהים וכגמול על המעשים הרעים הרבים שהם עשו. לא שיניתי את תוכניתי כהוא זה מאז הגייתיה. העניין הוא רק שלאדם נדמה שמספרם של אלה שאני מפנה אליהם את דבריי קטן והולך, וכך קטן גם מספרם של אלה שאני מאשר באמת ובתמים. עם זאת, אני עומד על כך שתוכניתי מעולם לא השתנתה. אמונתו ואהבתו של האדם הן אלה שמשתנות ודועכות חדשות לבקרים, עד כדי כך שכל אדם יכול לעבור מכרור סביבי להתנהגות אדישה כלפיי או אף לשילוחי אחר כבוד. הגישה שלי אליכם לא תהיה חמה או קרה עד שאחוש בסלידה ואז לבסוף אמיט עליכם עונש. עם זאת, ביום הדין, עדיין אראה איתכם, אבל אתם כבר לא תהיו מסוגלים לראות אותי. אני כבר מרגיש שהחיים בקרביכם מעיקים ומשעממים, ולכן מיותר לציין שבחירתי סביבה שונה לחיות בה כדי שאוכל להימנע מדבריכם הזדוניים והמכאיבים ולהתרחק מהתנהגותכם השפלה, כדי שלא תוכלו עוד לשטות בי או להתנהג אליי באדישות. לפני שאני עוזב אתכם, עליי להפציר בכם להמשיך להימנע מעשיית הדברים שלא תואמים את האמת. במקום זאת, עליכם לעשות את הדברים שמיטיבים עם כולם, ואשר מועילים לכל בני האדם ומועילים ליעדכם. אחרת, אתם תהיו אלה שינחלו אסון.

רחמי יוצאים אל אלה שאוהבים אותי ומתכחשים לעצמם. בנוסף, העונש המומט על הרשעים הוא הוכחה לטבעי הצודק והרבה מעבר לכך, הוא גם עדות לחרון אפי. בבוא האסון, רעב ומגיפה יכו בכל אלה שמתנגדים לי, והם יבכו. אלה שעשו מעשים מרושעים שונים לא יחמקו מתשלום המחיר על חטאיהם, אפילו אם הם חסידי אל מזה שנים רבות. גם אותם יפקוד אסון, שבקושי נראה כמוהו אי-פעם לאורך מיליוני שנים, והם יחיו בפחד וחרדה תמידיים. בנוסף, כל חסידיי שהיו נאמנים לי בלבד ישמחו ויריעו לכוחי. הם יחוו סיפוק בל יתואר ויחיו חיי רון שמעולם לא הענקתי לאנושות קודם לכן. זאת מכיוון שאני נוצר בלבי את המעשים הטובים של בני האדם ומתעב את מעשיהם הרעים. מאז שהתחלתי למשול באנושות, ייחלתי בקוצר רוח לקבוצה של בני אדם שיהיו איתי בדעה אחת. מעולם לא שכחתי את אלה שדעתם שונה משלי. אני מתעב אותם בלבי ותמיד חיכיתי להזדמנות להטיל את עונשי על חוטאים אלה ולהתענג על כך. כעת, סוף-סוף הגיע היום שלי, ואני לא צריך לחכות עוד !

עבודתי האחרונה לא נועדה רק למען הענשת האדם אלא גם למען הסדרת ייעודו של האדם. מעבר לכך, מהות עבודתי היא גם לזכות בהכרת תודה מכל בני האדם על כל מה שעשיתי. אני רוצה שכל אדם ואלה שכל מה

שעשיתי היה הדבר הנכון לעשות והבעה של הטבע שלי. מעשי האדם הם לא מה שהביא את האנושות הלום, ועל אחת כמה וכמה שטבעו הוא לא זה עשה זאת. נהפוך הוא, אני הוא זה שמזין כל יצור חי בבריאה. ללא הקיום שלי, האנושות תוכל רק לרדת לטמיון ולסבול מאסונות. אף בן אנוש לא יראה עוד את השמש והירח היפהפיים או את העולם הירוק – האנושות תפגוש רק בלילה הצונן ובגיא צלמוות חסר הרחמים. אני ישועתה היחידה של האנושות. אני תקוותה היחידה של האנושות, ויתר על כן, עליי שעון עצם קיומה של האנושות. בלעדיי, האנושות תקפא מיד על מקומה. בלעדיי, האנושות תוכה באסון ותירמס תחת רגליהן של רוחות רפאים שונות, אפילו שאיש לא שומע לי. עשיתי עבודה שאף אחד אחר לא יכול לעשות רק מתוך תקווה שהאדם ישיב לי כגמולי במעשים טובים. על אף שמעטים הם אלה שיכולים להשיב לי כגמולי, אני בכל זאת משלים את מסעי בעולם האנושי ומתחיל את השלב הבא בעבודה המתפתחת שלי, מכיוון שהתרוצצותי בקרב בני האדם לאורך השנים הרבות נשאה פירות, ואני מרוצה מאוד. לא אכפת לי ממספר בני האדם אלא ממעשיהם הטובים. כך או כך, כולי תקווה שתכינו מספיק מעשים טובים למען ייעודכם שלכם – אז אתרצה. אחרת, אף אחד מכם לא יימלט מהאסון. אני הוא זה שימיט עליכם את האסון, ומוכן שאני הוא זה שיתזמר אותו. אם לא תוכלו להיראות טובים בעיניי, הרי שאין לכם מנוס, והאסון יפקוד אתכם. בעתות צרה, פעולותיכם ומעשיכם לא נחשבו ראויים לגמרי, משום שאמונתכם ואהבתכם היו ריקות מתוכן, ורק הפגנתם ביישנות או קשיחות. בנוגע לכך, אשפוט רק לטוב או לרע. הדבר שמעסיק אותי הוא עדיין האופן שבו כל אחד מכם פועל ומתבטא. זה הדבר שעליו מבוססת הכרעתי באשר לסופכם. עם זאת, חשוב לי להבהיר שלא ארחם עוד על אלה שהיו לגמרי לא נאמנים לי בעתות מצוקה, משום שיש גבול לרחמי. מעבר לכך, אין בי כל חיבה לאף בן אדם שבגד בי בעבר, ויותר מכך, אין לי כל עניין להתקשר עם אלה שבגדו בעיניי של חבריהם. זה הטבע שלי, יהיה האדם אשר יהיה. אני חייב לומר לכם: כל מי ששובר את לבי לא יזכה שוב לחנינה, וכל מי שהיה נאמן יישאר לנצח בלבי.

למי אתם נאמנים?

נכון להיום, כל יום שאתם עוברים חיוני וחשוב מאוד לייעודכם ולגורלכם, ולכן עליכם להוקיר את כל מה שיש לכם ולנצור בלבכם כל דקה שחולפת. עליכם לפנות כמה שיותר זמן כדי להשיג לעצמכם את הרווחים הגדולים ביותר, על מנת שלא תחיו את החיים הללו לשווא. אולי אתם חשים בלבול ולא מבינים למה אני אומר דברים כאלה. למען האמת, אני לא מרוצה כלל מההתנהגות של איש מכם, משום שהתקוות שהיו לי עבורכם לא מתקרבות למה שאתם עכשיו. לפיכך, אני יכול להביע זאת כך: כל אחד מכם עומד על סף סכנה, וקריאותיכם הקודמות לעזרה ושאיפות העבר שלכם לעסוק בחיפוש האמת ולחפש את האור באות אל קצן. כך אתם מפצים אותי בסוף, דבר שמעולם לא ייחלתי לו. אין ברצוני לדבר בניגוד לעובדות, מפני שאכזבתם אותי עד מאוד. אולי אינכם רוצים לקבל זאת ללא מאבק, ואינכם רוצים להכיר במציאות, אך עליי לשאול אתכם: בכל השנים שחלפו, מה מילא את לבכם בדיוק? למי לבכם נאמן? אל תאמרו שהשאלות האלה באות באופן פתאומי מדי, ואל תשאלו

אותי מדוע אני שואל כאלה דברים. דעו לכם: מכיוון שאני מכיר אתכם טוב מדי, דואג לכם ומקדיש את כל כולי להתנהלותכם ומעשיכם, אני מתשאל אתכם שוב ושוב ונושא קשיים מופלגים. אולם בתמורה, אני מקבל זלזול והתרחקות קשים מנשוא. אתם כה רשלנים כלפיי. איך ייתכן שלא אדע על כך דבר? אם זו אמונתכם, זו הוכחה נוספת לכך שאתם לא נוהגים בי בטוב לב. לכן אני אומר לכם שאתם אתם קוברים את ראשיכם בחול. כולכם כה מתוחכמים עד שאתם אפילו לא יודעים מה אתם עושים. אם כן, כיצד תתנו בפניי דין וחשבון? השאלה החשובה ביותר עבורי היא למי נאמן לבכם בדיוק. אני גם מקווה שכל אחד מכם יעשה סדר במחשבותיו וישאל את עצמו למי הוא נאמן ולמען מי הוא חי. אולי מעולם לא שקלתם את השאלות האלה בכובד ראש, ולפיכך מה דעתכם שאגלה לכם את התשובה?

כל בעל זיכרון יודה בעובדה הבאה: האדם חי למען עצמו ונאמן לעצמו. אני לא סבור שתשובותיכם מדויקות לחלוטין, מפני שכל אחד קיים בחייו שלו וכל אחד נאבק במצוקתו שלו. מכיוון שכך, מה שאתם נאמנים לו הוא האנשים שאתם אוהבים והדברים שמספקים אתכם. אתם לא נאמנים לחלוטין לעצמכם. מכיוון שכל אחד מכם מושפע מבני האדם, מההתרחשויות ומהדברים שסביבו, אתם לא נאמנים באמת לעצמכם. אני אומר את הדברים האלה לא כדי לשבח את הנאמנות שלכם לעצמכם, אלא כדי לחשוף את נאמנותכם לדבר יחיד כלשהו, מפני שלאורך שנים כה רבות, מעולם לא זכיתי לנאמנות מאף אחד מכם. אתם חסידים שלי מזה שנים רבות, אך מעולם לא הייתם נאמנים לי כהוא זה. במקום זאת, אתם מתרכזים בבני האדם שאתם אוהבים ובדברים שמספקים אתכם, עד כדי כך שהם מוחזקים קרוב ללבכם ולעולם אינם נשכחים בכל זמן ובכל מקום. כאשר אתם נלהבים או חדורי תשוקה לגבי דבר מה שאתם אוהבים, הדבר קורה כשאתם נשמעים לי או אפילו כשאתם מאזינים לדבריי. לכן אני אומר שאתם משתמשים בנאמנות שאני דורש מכם כדי להיות נאמנים ולהוקיר את "חיות המחמד" שלכם במקום זאת. גם אם אתם מקריבים דבר או שניים עבורי, הדבר לא מייצג את כל כולכם ולא מראה שאני מי שאתם נאמנים לו באמת. אתם מתעסקים במטלות שמלהיבות אתכם: יש שנאמנים לבנים ולבנות, אחרים לבעלים, לרעיות, לעושר, לעבודה, לממונים עליהם, למעמד או לנשים. כלפי הדברים שאתם נאמנים אליהם, מעולם לא חשתם יגעים או כעוסים. במקום זאת, אתם כמהים עוד ועוד להשיג את הדברים שאתם נאמנים אליהם בכמות טובה יותר ובאיכות רבה יותר, ואתם אף פעם לא מוותרים. אני ודבריי תמיד נדחקים מאחורי הדברים שמלהיבים אתכם, ואין לכם ברירה אלא לדרג אותם במקום האחרון. יש כאלה שאפילו מותירים את המקום האחרון הזה לדברים שהם טרם גילו. הם מעולם לא שמרו אפילו שמץ ממני בלבם. אתם אולי חושבים שאני דורש מכם יותר מדי או שאני מאשים אתכם שלא בצדק, אך האם חשבתם אי-פעם על העובדה שבעודכם מבליים זמן להנאתכם בחיק משפחתכם, מעולם לא הייתם נאמנים לי ולו פעם אחת? ברגעים כאלה, האין זה מכאיב לכם? כשלבכם מלא שמחה לאחר שקיבלתם גמול על עמלכם, האם ידיכם אינן מתרפות כי לא הצטיידתם במידה מספקת של אמת? מתי בכיתם כי לא זכיתם לקבל את האישור שלי? אתם מאמצים את מוחותיכם ועושים מאמצים רבים למען בניכם ובנותיכם, אך אתם לא מסופקים. אתם עדיין מאמינים שלא הייתם חרוצים מספיק למענם, שלא הקדשתם את כל מה שיכולתם עבורם. אולם כלפיי אתם תמיד רשלנים ואדישים. אני תמיד רק בזיכרונות שלכם, אך אני לא נמצא בלבכם. אתם לעולם לא חשים במסירותי ובמאמצי עבורכם, ומעולם לא הערכתם אותם. אתם רק שוקעים בהרהור קצר ומאמינים שדי בכך. "נאמנות" כזו היא לא זו שנכספתי לו זה מכבר, אלא זה שאני מתעב

מזה זמן רב. עם זאת, חרף דבריי, אתם תמשיכו להודות רק בדבר אחד או שניים. אתם לא יכולים לקבל זאת לחלוטין, מפני שכולכם "בטוחים בעצמכם" מאוד, ואתם תמיד מאמינים בדבריי בבורנות. אם זה עדיין מצבכם כיום, יש לי דרכים להתנגד לביטחונכם העצמי, ויתרה מזאת, אני אגרום לכם להכיר בכך שכל דבריי הם אמת ושאל אחד מהם לא מעוות של העובדות.

אילו הייתי מניח עכשיו כסף לפניכם ומעניק לכם את החופש לבחור – ואילו לא גינתי אתכם על בחירתכם – רובכם היו בוחרים בכסף וזונחים את האמת. הטובים שבכם היו מוותרים על הכסף ובוחרים באי-רצון באמת, ואילו אלה שבאמצע היו תופסים את הכסף ביד אחת ואת האמת ביד השנייה. אם כך היה קורה, אופייכם האמיתי היה מתגלה, הלא כן? בבחירה בין האמת לבין דבר כלשהו שאתם נאמנים לו, כולכם תקבלו את ההחלטה הזו, וגישתכם תישאר כשהייתה. לא כך? יש רבים בקרבכם שהיטלטלו בין טוב ורע, הלא כן? בתחרויות בין חיובי ושלילי, בין שחור ולבן, אתם ודאי מודעים לבחירות שבחרתם בין משפחה ואלוהים, בין ילדים ואלוהים, בין שלום ופילוג, בין עושר ועוני, בין מעמד גבוה ומעמד רגיל, בין קבלת תמיכה ודחייה וכן הלאה. בין משפחה שלוה לבין משפחה הרוסה, בחרתם באפשרות הראשונה ללא כל היסוס; בין עושר לבין חובה, שוב בחרתם באפשרות הראשונה, ואפילו אין בכם רצון לשוב אל החוף^[8]; בין מותרות לבין עוני, בחרתם באפשרות הראשונה; בין בנים, בנות, רעיות ובעלים לבני, בחרתם באפשרות הראשונה; ובין תפיסה לבין האמת, בחרתם שוב באפשרות הראשונה. לנוכח כל מעשיכם הרעים, איבדתי לחלוטין את אמוני בכם. אני נדהם לחלוטין מכך שלבכם כה מתנגד לריכוך. נראה ששנים רבות של מסירות ומאמץ הביאו לי רק דחייה וייאוש מצדכם, אך תקוותי למענכם גדלות בכל יום שחולף, מפני שיומי כבר נחשף בפני כולם. עם זאת, אתם ממשיכים לחפש את הדברים החשוכים והרעים ומסרבים להרפות את אחיזתכם בהם. אם כן, מה תהיה תוצאתכם? האם אי-פעם חשבתם על כך בכובד ראש? אילו הייתם מתבקשים לבחור בשנית, מה הייתה אז עמדתכם? האם עדיין תהיה זו עמדתכם הקודמת? האם עדיין תגרמו לי אכזבה וצער מר? האם לבכם יהיה עדיין מקור החמימות הזעומה היחיד? האם עדיין תהיו חסרי מודעות בנוגע למה שעליכם לעשות כדי לנחם את לבי? ברגע זה, מהי בחירתכם? האם תישמעו לדבריי או שמא תתייגעו מהם? יומי נחשף לנגד עיניכם, ואתם ניצבים בפני חיים חדשים ונקודת מוצא חדשה. עם זאת, חשוב לי לומר לכם שנקודת המוצא הזו היא לא ההתחלה של עבודה חדשה שעברה, אלא סיום העבודה ישנה. כלומר זו המערכה האחרונה. אני מאמין שכולכם תבינו מה יוצא דופן בנקודת המוצא הזו. אולם יום אחד בקרוב תבינו את המשמעות האמיתית של נקודת המוצא הזו, ולכן בואו נצעד יחד ונחלוף על פניה ונברך את בואו של הסיום הבא! עם זאת, מה שממשיך להדאיג אותי הוא שכאשר אתם ניצבים בפני אי-צדק וצדק, אתם תמיד בוחרים באפשרות הראשונה. אולם כל זה נמצא בעברכם. גם אני מקווה לשכוח את כל עברכם, אף על פי שהדבר קשה מאוד לביצוע. ובכל זאת, יש לי דרך טובה מאוד להשיג זאת: הניחו לעתיד להחליף את העבר, והניחו לצללי עברכם להתפוגג ולהתחלף בעצמי האמיתי שלכם כיום. לפיכך, עליי להטריח אתכם לבחור שוב – ואראה בדיוק למי אתם נאמנים.

הערות שוליים:

א. לשוב אל החוף: ניב סיני שפירושו "להפנות גב לאורחות הרעות שלכם".

על יעד

בכל פעם שמוזכר יעד, אתם מתייחסים אליו ברצינות מיוחדת. כולכם רגישים במיוחד לנושא הזה. יש כאלה שלא יכולים לחכות להתרפס בפני אלוהים על מנת להשיג יעד טוב. אני יכול להזדהות עם הלהיטות שלכם, שאותה אתם לא צריכים לבטא במילים. אתם לא רוצים בשום אופן שיקרה אסון לבשרכם ודמכם, ומעבר לכך, אתם לא רוצים לרדת בעתיד אל בור הענישה הנצחית. אתם רק מקווים לחיות בחופש ובקלות רבים יותר. על כן, אתם חרדים במיוחד בכל פעם שמוזכר יעד, בפחד עז שאם לא תהיו מספיק קשובים, תפגעו באלוהים ותיענשו על כך. לא היססתם להתפשר למען היעד שלכם, ואפילו רבים מכם שהיו פעם נלוזים וקלי דעת הפכו פתאום לעדינים וכנים. הכנות שלכם אפילו מצמררת. כך או כך, לכולכם יש לב "ישר", ומראשית ועד תכלית, נפתחתם בפני מבלי להסתיר אף אחד מהסודות שבלבכם, בין שהם נוגעים לרגשות אשם, להונאה או למסירות. בסך הכל, "התוודיתם" בפני באופן גלוי מאוד בנוגע לדברים החיוניים האלה שבמעמקי נפשכם. כמובן, מעולם לא נמנעתי מדברים כאלה, משום שהם הפכו לשכיחים עבורי. אתם מעדיפים להיכנס לים האש למען יעדכם הסופי על פני אובדן שיערה אחת כדי לזכות באישורו של אלוהים. אני לא דוגמטי מדי איתכם, אלא שלבכם המסור לא כשיר בשום אופן להתמודד עם כל הדברים שאני עושה. יכול להיות שאתם לא מבינים למה אני מתכוון, אז אספק לכם הסבר פשוט: מה שאתם צריכים הוא לא האמת והחיים; הוא לא עקרונות להתנהל לפיהם, והוא במיוחד לא עבודתי הקפדנית. מה שאתם צריכים הוא כל רכושכם כבשר ודם – עושר, מעמד, משפחה, נישואין וכו'. אתם מתייחסים בביטול מוחלט לדבריי ולעבודתי, ולכן אני יכול לסכם את אמונתכם בשתי מילים: חוסר התלהבות. אתם לא תבחלו באמצעים כדי להשיג את הדברים שאתם מסורים אליהם לחלוטין, אך גיליתי שאתם לא מתעלמים מהכל למען עניינים הנוגעים לאמונתכם באלוהים. במקום זאת, אתם פשוט נאמנים יחסית ורציניים יחסית. זו הסיבה לכך שאני אומר שבני האדם שאין להם לב של כנות מלאה נכשלים באמונתם באלוהים. חשבו בזהירות – האם יש ביניכם כישלונות רבים?

עליכם לדעת שההצלחה באמונה באלוהים מושגת בזכות מעשיהם של בני האדם. כשבני האדם לא מצליחים אלא נכשלים, גם זה נובע ממעשיהם, ולא מההשפעה של גורמים אחרים. אני מאמין שאתם לא תבחלו באמצעים כדי לבצע דברים מסובכים שדורשים סבל רב יותר מאמונה באלוהים, ואשר אתם מתייחסים אליהם ברצינות רבה. אתם אפילו לא תהיו מוכנים לעשות שגיאות. אלה מאמצים בלתי פוסקים מהסוג שכולכם מקדישים בחייכם. אתם אפילו מסוגלים להונות אותי כבשר ודם בנסיבות שבהן לא הייתם מסוגלים להונות אף אחד מבני משפחתכם. זו התנהגותכם העקבית וזה העיקרון שחל בחייכם. אתם מטפחים תדמית מטעה כדי להונות אותי, למען היעד שלכם וכדי לזכות ביעד משמח, הלא כן? אני מודע לכך שמסירותכם וכנותכם זמניות בלבד. השאיפות שלכם והמחיר שאתם משלמים נועדו רק למען ההווה ולא למען העבר, הלא כן? אתם רוצים רק להשקיע מאמץ אחד אחרון כדי להשיג לבטח יעד יפהפה. המטרה שלכם היא רק לבצע עסקת חליפין. אתם לא עושים זאת כדי שלא תהיו מחויבים לאמת, ואתם בהחלט לא עושים זאת כדי לגמול לי על המחיר ששילמתי. בקצרה, אתם מוכנים רק

להשתמש בחוכמתכם, אך אתם לא מוכנים להיאבק על כך. האין זו משאלת לבכם הכנה? אסור לכם להסוות את עצמכם, ויתרה מזאת, אסור לכם לשבור את הראש בנוגע ליעד שלכם, עד כדי כך שלא תהיו מסוגלים לאכול או לישון. יעדם ייקבע בסופו של דבר, הלא כן? עליכם למלא את חובתכם שלכם כמיטב יכולתכם בלב פתוח וישר, ועליכם להיות מוכנים לא לבחול באמצעים. כפי שאמרתם, בבוא היום, אלוהים לא יתנכל לאף אחד שסבל או שילם מחיר למענו. כדאי לשמור על אמונה כזו, ואסור לכם לשכוח אותה לעולם. רק כך אוכל להפסיק לדאוג לגביכם. אחרת, לעולם לא אהיה מסוגל להפסיק לדאוג בנוגע אליכם, ואתם תמיד תהיו מושא המיאוס שלי. אם כולכם תוכלו לפעול לפי צו מצפונכם ולתת לי את כל כולכם, ואם תוכלו להקדיש את כל מאמצייכם למען עבודתי ולהקדיש חיים שלמים של מאמץ למען עבודת הבשורה שלי, הרי שלבי יתמלא אושר ממחשבה עליכם, הלא כן? אוכל להפסיק לגמרי לדאוג בנוגע אליהם, הלא כן? חבל שאתם יכולים רק לעשות חלק זעיר ועלוב ממה שאני מצפה לו. במקרה הזה, איך ייתכן שאתם מעזים בחוצפתכם לבקש ממני להגשים את תקוותכם?

היעד והגורל שלכם חשובים לכם מאוד – הם מדאיגים אתכם מאוד. אתם מאמינים שאם לא תעשו דברים בזהירות רבה, במובן מסוים, לא יהיה לכם יעד, וגורלכם יושמד. אולם האם אי-פעם עלה בדעתכם שאם אדם כלשהו משקיע מאמצים רק למען היעד שלו, עמלו לא יישא פרי? מאמצים כאלה הם לא אמיתיים – הם מזויפים וערמומיים. אם כך הדבר, בני האדם שעובדים למען יעדם יקבלו את תבוסתם הסופית, משום שכשלים באמונתם של בני האדם באלוהים נובעים מהונאה. אמרתי בעבר שאני לא אוהב מחמאות, התרפסות או התלהבות מזויפת. אני אוהב שבני אדם כנים מתמודדים עם האמת והציפיות שלי. מעבר לכך, אני אוהב שבני האדם מסוגלים להפגין דאגה גמורה ללבי והתחשבות מלאה בו, ושהם אפילו יכולים לוותר על הכל למעני. רק כך לבי יכול לזכות בנחמה. ברגע זה, כמה דברים יש בכם שאני סולד מהם? כמה דברים יש בכם שאני אוהב? האם אף אחד מכם לא זיהה את כל הכיעור שהפגנתם למען היעד שלכם?

בלבי, אני לא רוצה להכאיב לאף לב חיובי וחדור מוטיבציה, ובפרט, אני לא רוצה להפחית את האנרגיה של כל אדם שממלא את חובתו נאמנה. אף על פי כן, אני חייב להזכיר לכל אחד מכם את הליקויים שלו ואת הנפש המטונפת השורה במעמקי לבו. המטרה של הדברים האלה היא התקווה שתהיו מסוגלים להעלות את לבכם האמיתי כקורבן מנחה בהתמודדותכם עם דבריי, מפני שמה שאני שונא יותר מכל הוא האופן שבו בני האדם מוליכים אותי שולל. כולי תקווה שבשלב האחרון של עבודתי, תהיו מסוגלים לתפקד באופן יוצא מן הכלל, תהיו מסורים לחלוטין, ושלא תהיו עוד חסרי התלהבות. כמובן, אני מקווה גם שלכולכם יהיה יעד טוב. אף על פי כן, עדיין יש לי דרישה משלי, והיא שתקבלו את ההחלטה הטובה ביותר ותעלו לי כקורבן מנחה את מסירותכם הסופית והיחידה. אם למישהו לא תהיה המסירות היחידה הזו, האדם הזה יהפוך ללא ספק לאוצרו של השטן, ואני לא אמשיך להשתמש בו. אני אשלח אותו הביתה להשגחת הוריו. עבודתי הועילה לכם מאוד. מה שאני מקווה לקבל מכם הוא לב ישר וחיובי, אך עד כה ידי נותרו ריקות. חשבו על כך: כשיום יבוא ועדיין אהיה מריר באופן בל יתואר, מה תהיה גישתי כלפיכם? האם אהיה ידידותי כמו בעבר? האם לבי יהיה שלו כמו בעבר? האם אתם מבינים את רגשותיו של אדם שעמל בקפידה על שדותיו אך לא קצר אפילו שיכולת אחת? האם אתם מבינים כמה חמורה פציעתו של אדם שחווה מכה קשה? האם אתם יכולים לטעום את מרירותו של אדם מלא תקווה שנאלץ להיפרד ממישהו בנסיבות של ריב? האם ראיתם את כעסו של אדם שהתגרר בו? האם אתם יכולים לחוש

בבהילות הנוקמנית של אדם שחוה יחס עוין ומרמה? אם אתם מבינים את המנטליות של בני האדם האלה, אני חושב שלא תתקשו לדמיין את הגישה שאלוהים ינקוט כשהוא יפצח בענישה. לבסוף, אני מקווה שכולכם תשקיעו מאמץ רב למען יעדכם. אף על פי כן, מוטב שלא תשתמשו באמצעי הונאה במאמצים, פן בכל זאת אתאכזב מכם בלבי. למה מובילה אכזבה כזו? אתם מוליכים את עצמכם שולל, הלא כן? כלל לא ניתן להושיע את בני האדם שחושבים על יעדם אך הורסים אותו. אפילו אם בני אדם כאלה יתרגזו, מי ישתתף בצערם? בסך הכל, אני עדיין מוכן לאחל שיהיה לכם יעד ראוי וטוב. יתרה מזאת, אני מקווה שאף אחד מכם לא יחוה אסון.

שלוש תוכחות

כמאמינים באלוהים, עליכם להיות נאמנים לו בלבד מכל בחינה ולתאום את רצונו מכל בחינה. עם זאת, על אף שכולם מבינים את הדוקטרינה הזו, לא ניתן לראות באדם את האמיתות הבסיסיות והברורות ביותר הללו מבחינת האדם, בגלל מספר הבעיות שלו, כגון בורות, הבל ושחיתות. לפיכך, לפני שיקבע סופכם, עליי לומר לכם קודם כמה דברים, שהם בעלי חשיבות עליונה עבורכם. לפני שאמשיך, עליכם ראשית להבין זאת: הדברים שאני אומר הם אמיתות שמכוונות אל כל האנושות, ולא רק אל אדם מסוים או סוג מסוים של בני אדם. לפיכך, עליכם להתמקד בקבלת דבריי מנקודת המבט של האמת, וכן לשמור על גישה של תשומת לב מלאה וכנות. אל תתעלמו מאף מילה או אמת אחת שאני אומר, ואל תתייחסו לכל דבריי כבוז. בחייכם, אני רואה שרבים ממעשיכם לא רלוונטיים לאמת, ולכן אני מבקש מכם בפרט להפוך למשרתי האמת ולא להיות עבדים לרשעות וכיעור. אל תרמסו את האמת ואל תחללו אף פינה בבית האל. זוהי תוכחתי לכם. כעת אתחיל לדבר על הנושא הנידון: ראשית, למען גורלכם, עליכם לשאוף לאישורו של אלוהים. כלומר מאחר שאתם מכירים בכך שאתם נמנים על בית האל, עליכם להביא שלווה לאלוהים ולרצות אותו מכל בחינה. במילים אחרות, עליכם להיות עקרוניים במעשיכם ולהיות תואמים לאמת בהם. אם הדבר יהיה נשגב מיכולותיכם, אלוהים יתעב וידחה אתכם, וכל בני האדם יבוזו לכם. וכשאתם במצב ביש כזה, אתם לא יכולים להימנות על בית האל. זו המשמעות של היעדר אישור מצד אלוהים.

שנית, עליכם לדעת שאלוהים אוהב בני אדם ישרים. לאלוהים ישנה מהות של נאמנות, כך שתמיד ניתן לסמוך על דברו. יתר על כן, פעולותיו הן ללא רבב וללא עוררין. זו הסיבה לכך שאלוהים אוהב את אלה שנוהגים בו בכנות מוחלטת. כנות משמעותה שאתם נותנים את לבכם לאלוהים, שאתם לעולם לא נוהגים בו בחוסר יושר, שאתם פתוחים בפניו בכל, ושאתם לעולם לא מסתירים ממנו את האמת, לעולם לא נוהגים באופן שמוליך שולל את אלה שבמרומים ומשלה את אלה שעל פני האדמה, ושאתם לעולם לא נוקטים פעולות שנועדו אך ורק לשאת חן בעיני אלוהים. בקצרה, כנות היא הימנעות מטומאה בפעולותיכם ובדבריכם ומהונאה את אלוהים ואת האדם. דבריי פשוטים מאוד אך מייגעים כפליים עבורכם. רבים יעדיפו דין גיהנום על פני התנהגות ודיבור כנים. אין זה פלא שיש לי יחס אחר כלפי שקרנים. כמוכן, אני מבין את הקושי האדיר שלכם להיות כנים. כולכם מתחכמים

ומיומנים מאוד במדידת הזולת באמצעות הסרגל הקטנוני שלכם, מה שהופך את העבודה שלי לפשוטה הרבה יותר. מכיוון שכל אחד מכם חובק סודות בחיקו, ובכן, אני אשלח אתכם בזה אחר זה לתוך אסון, לעבור "טבילת אש", כדי שמאותו רגע והלאה תהיו מחויבים לחלוטין לאמונה בדבריי. לבסוף, אחלץ מפיכם את המילים "אלוהים הוא אל נאמן", אז תביעו רגש עז ותקוננו על ש"עָקַב הָלַב". מה יהיה הלך רוחכם בשלב הזה? אני סבור שלא תיסחפו כל כך בחשיבותכם העצמית כמו עכשיו. עוד פחות מכך תהיו "עמוקים מכדי להיות מובנים" כמו עכשיו. יש כאלה שנוהגים בהגינות ובמיוחד "בנימוס" בפני אלוהים, אך הופכים למתריסים ומשולחי רסן בפני רוח הקודש. האם תמנו אדם שכזה על שורות הישרים? אם אתם צבועים ומיומנים בהתערות בחברה, אני אומר שאתם בהחלט מקלים ראש באלוהים. אם דבריכם מלאים בתירוצים והצדקות חסרות ערך, אז אני אומר שאתם ממאנים להנהיג את האמת. אם יש לכם סודות שאתם לא ששים לשותף ואם אתם לא מוכנים לחשוף את סודותיכם – כלומר את הקשיים שלכם – בפני אחרים כדי לחפש את דרך האור, אני אומר שאתם לא תקבלו את הישועה בקלות, ושאתם לא תגיחו בקלות מהחושך. אם ביקוש דרך האמת מוצא חן בעיניכם, הרי שאתם תמיד חיים באור. אם אתם שמחים להיות עושי שירות בבית האל, העובדים בשקדנות, במצפוניות ובאלמוניות, ותמיד נותנים ולעולם לא לוקחים, אני אומר שאתם קדושים נאמנים, שאתם לא מבקשים תמורה ושאתם פשוט ישרים. אם אתם מוכנים להיות כנים, אם אתם מוכנים לתת את כל כולכם, אם אתם מסוגלים להקריב את חייכם למען אלוהים ולשאת עדות, אם אתם ישרים עד כדי כך שאתם יודעים רק לרצות את אלוהים, ואם אתם לא חושבים על עצמכם או לוקחים דברים לעצמכם, אני אומר שבני אדם כמוכם הם אלה שהאור מטפח, והם אלה שיחיו לנצח במלכות. אתם אמורים לדעת אם יש בכם אמונה אמיתית ונאמנות אמיתית, אם בעברכם סבלתם למען אלוהים, ואם אתם נשמעים לאלוהים לגמרי. אם אתם חסרים את הדברים הללו, אז נותרו בתוכם מרדנות, הונאה, חמדנות ותלונות. מכיוון שלבכם בשום אופן לא ישר, מעולם לא קיבלתם הכרה חיובית מאלוהים ומעולם לא חייתם באור. גורלו של כל אחד תלוי בהיותו בעל לב נועז וישר ונשמה טהורה. אם אתם שקרנים במיוחד, עם לב מלא זדון ונשמה טמאה, הרי שתגיעו בסופו של דבר למקום שבו האדם נענש, בהתאם לתיעוד גורלכם. אם אתם טוענים ליושר רב, אך אתם לעולם לא מצליחים לפעול בהתאם לאמת, ולא דוברים אף מילה של אמת, האם אתם עדיין מחכים מאלוהים לגמול לכם? האם אתם עדיין מקווים שאלוהים יתייחס אליכם כאל בבת עינו? האין חשיבה כזו מגוחכת? אתם מוליכים את אלוהים שולל מכל בחינה. אם כן, איך ייתכן ש בית האל יכיל בני אדם כמותכם, שידיהם טמאות? הדבר השלישי שאני רוצה לספר לכם הוא זה: במהלך חיי אמונתו באלוהים, כל אדם התנגד לאלוהים והוליד אותו שולל ברגעים מסוימים. ישנם מעשים מוטעים שלא צריך לרשום כעבירות, אך יש כאלה שאין עליהם מחילה. זאת מפני שרבים הם המעשים שמפרים צווים מנהליים, וזו עבירה נגד טבעו של אלוהים. רבים החוששים לגורלם שלהם עשויים לשאול מהם המעשים האלה. עליכם לדעת שאתם גאוותנים ויהירים מאופייכם, ושאתם לא מוכנים להודות בעובדות. לפיכך, אספר לכם אט-אט לאחר שתהרהרו בעצמכם. אני דוחק בכם להבין טוב יותר את תוכנם של הצווים המנהליים ולהתאמץ להכיר את טבעו של אלוהים. אחרת, תתקשו לשמור על שתיקה ולהימנע מדיבור מתפאר, ובלא יודעין, תפגעו בטבעו של אלוהים, תצללו אל תוך החושך ותאבדו את הנוכחות של רוח הקודש והאור. זאת מכיוון שאתם חסרי עקרונות בפועלכם. אם אתם תעשו או תאמרו דברים שאסור לכם לומר או לעשות, אז תזכו לתגמול הולם. עליכם לדעת שעל אף שאתם חסרי עקרונות בדיבורכם ובפועלכם, אלוהים עקרוני מאוד

בשניהם. הסיבה לכך שאתם זוכים לתגמול היא שפגעתם באלוהים, ולא באדם כלשהו. אם, אתם מבצעים עבירות רבות נגד טבעו של אלוהים בחייכם, אתם ודאי ילדי הגיהנום. בעיני האדם, ייתכן שייראה כאילו ביצעתם רק מעשים מעטים שלא תואמים את האמת ותו לא. עם זאת, האם אתם מודעים לכך שבעיני אלוהים, כבר לא נותרו עבורכם עוד קורבנות חטאת? זאת משום שהפרתם את הצווים המנהליים של אלוהים יותר מפעם אחת, ואתם לא מראים כל סימן לחרטה. לפיכך, אין לכם ברירה אלא ליפול אל הגיהנום, שם אלוהים מעניש את האדם. במהלך הזמן שבו הם נמנו על חסידי אלוהים, מספר מצומצם של בני אדם ביצעו מעשים המפרים את העקרונות, אך לאחר שהם עברו טיפול והדרכה, הם גילו בהדרגה את השחיתות שלהם עצמם, ואז הם עלו על דרך הישר של המציאות, והם ממשיכים לצעוד בה ביציבות כיום. בני אדם כאלה הם אלה שיישארו בסוף. הישרים הם אלה שאני מחפש. אם אתם ישרים ופועלים עקרונית, תוכלו להיות אנשי סודו של אלוהים. אם מעשיכם לא פוגעים בטבעו של אלוהים, ואם אתם שואפים לרצון האל ולבכם ירא את אלוהים, הרי שאמונתכם עומדת בדרישות. כל מי שלא ירא את אלוהים וכל מי שלבו לא רועד מרוב פחד, עלול בקלות להפר את הצווים המנהליים של אלוהים. רבים משרתים את אלוהים על סמך תשוקה ולא מבינים את הצווים המנהליים של אלוהים, ויתרה מזאת, אין להם שמץ של מושג לגבי השלכות דבריו. כך, חרף כוונותיהם הטובות, הם לרוב עושים בסופו של דבר דברים המפריעים את הניהול של אלוהים. במקרים חמורים, הם מסולקים ומאבדים את ההזדמנות להיות חסידי אל, ובסופו של דבר, הם מושלכים אל הגיהנום ללא כל קשר עם בית האל. בני האדם האלה עובדים בבית האל עם כוונות טובות אך בבורות, ולבסוף מעוררים את חמתו של טבעו של אלוהים. בני האדם מביאים לבית האל את דרכיהם לשרת בעלי סמכות ואצילים ומנסים להביא אותן לידי ביטוי, וביהירותם הם חושבים שדרכים כאלה יכולות לשמש כאן בקלות. מעולם לא עלה בדעתם שלא לאלוהים יש טבע של אריה ולא של טלה. לפיכך, מי שבא במגע עם אלוהים בפעם הראשונה לא מסוגל לתקשר עמו, משום שלבו של אלוהים הוא לא פֶּלְבו של האדם. רק לאחר שתבינו אמיתות רבות, תוכלו להכיר את אלוהים ברציפות. ההיכרות הזו לא מורכבת מכתבים ודוקטרינות, אלא שהיא יכולה לשמש כאוצר שבאמצעותו תוכלו לזכות באמונו המלא של אלוהים, וכהוכחה לכך שאתם מסבים לו עונג. אם חסרה לכם המציאות של ההיכרות הזו, ואם אתם לא מצוידים באמת, שירותכם הנלהב יביא עליכם רק תיעוב ודחייה מאלוהים. עכשיו עליכם כבר להבין שאמונה באלוהים לא דומה כהוא זה ללימוד תיאולוגיה!

על אף שהתוכחה שלי קצרה, כל מה שתיארתי הם הדברים שחסרים בכם יותר מכל. עליכם לדעת שהדברים שעליהם אני מדבר כעת נועדו לשם עבודתי הסופית בקרב בני האדם, כדי לקבוע את סופו של האדם. אני לא רוצה לעבוד עוד הרבה עבודה חסרת טעם, וגם אין ברצוני להמשיך להוביל את בני האדם שאין להם סיכוי, כמו עץ רקוב. על אחת כמה וכמה, אני לא רוצה להוביל את בני האדם שמטפחים בסתר לבם כוונות מרושעות. אולי יום אחד תבינו את הכוונות הכנות שעומדות מאחורי דבריי, ואת התרומות שתרמתי לאנושות. אולי יום אחד תתפסו את העיקרון שמאפשר לכם לקבוע את סופכם.

עבירות יובילו את האדם לגיהנום

נתתי אזהרות רבות והענקתי לכם אמיתות רבות כדי לכבוש אתכם. כיום, אתם מרגישים מועשרים יותר מאשר הרגשתם בעבר, מבינים עקרונות רבים בנוגע להתנהלות הראויה לאדם ומתאפיינים בכל כך הרבה מההיגיון הבריא שצריך להיות לבני אדם מאמינים. זה מה שזכיתם בו לאורך השנים הרבות. אני לא מערער על ההישגים שלכם, אך עליי לומר בכנות שאני גם לא מערער על המרדנויות והמרדים הרבים שלכם נגדי לאורך השנים הרבות האלה, מפני שאין ביניכם אפילו קדוש אחד, מפני שכולכם, ללא יוצא מן הכלל, בני אדם שהשטן השחית, ומפני שאתם אויביו של המשיח. העבירות והמרדנויות שלהם הנמשכות עד להווה רבות מספור, ולכן כלל לא מוזר שאני תמיד חוזר על עצמי בפניכם. אני לא רוצה לחיות כך איתכם, אך למען עתידכם ויעדכם, אעבור שוב על מה שכבר אמרתי פעם אחת בעבר. אני מקווה שתיענו לרצוני לעשות זאת, ואני מקווה עוד יותר שתהיו מסוגלים להאמין לכל מילה שאני אומר, ומעבר לכך, שתוכלו להסיק את ההשלכות העמוקות של דבריי. אל תטילו כל ספק בדבריי, ואל תאספו את דבריי כאוות נפשכם ותשליכו אותם כרצונכם, שהוא מעשה גרוע יותר ובלתי נסבל בעיניי. אל תמתחו ביקורת על דבריי, ויתרה מזאת, על תקלו בהם ראש או תאמרו שאני תמיד מפתה אתכם, או שדבריי לא מדויקים, שהוא דבר גרוע יותר. הדברים האלה בלתי נסבלים בעיניי. מפני שאתם מתייחסים אליי ולדבריי בחשד כה רב ולעולם לא מפנימים אותם, אני אומר לכל אחד מכם בשיא הרצונות: אל תקשרו את דבריי לפילוסופיה, אל תשלבו אותם עם שקרים של שרלטנים, ויתר על כן, אל תגיבו לדבריי בבוז. ייתכן שאף אחד בעתיד לא יהיה מסוגל להגיד לכם מה אני אומר לכם או לדבר אליכם ברוח לב כזה, ועל אחת כמה וכמה להסביר לכם את הטענות האלה בסבלנות. העתיד יועבר בהיזכרות בימים הטובים או, בבכי רם, ביללות כאב, בהעברת הלילות החשוכים ללא שמץ של האמת או החיים שאני מספק, בהמתנה מיואשת, או בחרטה מרה עד כדי כך שהיא תעביר אתכם על דעתכם... כמעט אין מנוס עבור כל אחד מכם מהאפשרויות החלופיות האלה. זאת משום שאף אחד מכם לא נוקט בעמדה של עבודת אל כנה. אתם שוקעים בעולם של פריצות ורוע, מתערבבים באמונותיכם, ברוחכם, בנשמתכם ובגופכם דברים כה רבים שלא נוגעים כהוא זה לחיים ולאמת ולמעשה מתנגדים אליהם. לכן, מה שאני מקווה עבורכם הוא שתוכלו לעלות על דרך האור. תקוותי היחידה היא שתהיו מסוגלים לדאוג לעצמכם ולטפל בעצכם, ושלא תשימו דגש כה רב על היעד שלכם עד כדי כך שתתייחסו באדישות להתנהגותכם ולעבירותכם.

בני אדם שמאמינים באלוהים מזה זמן רב קיוו ליעד יפהפה. כל בני האדם שמאמינים באלוהים מקווים שיפול בחלקם לפתע מזל טוב. הם מקווים שבקרוב הם יגלו בשלווה שהם קיבלו מעמד כזה או אחר בשמיים. אולם אני אומר שבני האדם האלה, עם המחשבות החביבות שלהם, מעולם לא ידעו אם יש להם ההסמכה לקבל מזל טוב או מעמד בשמיים. אתם מכירים את עצמכם היטב כעת, אך אתם עדיין מקווים שתוכלו להימלט מהאסונות של אחרית הימים ומידו של האל הכול יכול המענישה את בני האדם הרעים. נדמה שחלומות מתוקים ורצון בחיים נוחים הם מאפיין שכיח בכל בני האדם שהשטן השחית, ושהם לא רק הברקה של אדם אחד ויחיד. אף על פי כן,

אני בכל זאת רוצה לשים קץ לרצונות הראוותניים שלכם ולהיטות שלכם לזכות בברכות. בהתחשב בעובדות שעבירותכם רבות ושמרדנותכם רבה ואפילו מתרבה והולכת, איך העובדות האלה מתיישבות עם תוכניותיכם החביבות לעתיד? אם אתם רוצים להמשיך כאוות נפשכם כשאתם טועים, מבלי שדבר יעצור אתכם, אך אתם בכל זאת רוצים שחלומותיכם יתגשמו, אני מפציר בכם להמשיך בערפול החושים שלכם ולעולם לא להתעורר, מפני שהחלום שלכם ריק מתוכן והוא לא יגרום לאלוהים הצודק להחריג אתכם. אם אתם רק רוצים שחלומותיכם יתגשמו, לעולם אל תחלמו, אלא תמיד התמודדו עם האמת – הכירו בעובדות. זו הדרך היחידה לישועתכם. מהם השלבים בשיטה הזו במילים ברורות?

ראשית, בחנו את כל עבירותיכם ואת כל ההתנהגויות והמחשבות שלא תואמות את האמת. זו משימה שאפשר לעשות בקלות, ואני סבור שבני אדם חושבים מסוגלים לעשות זאת. עם זאת, בני האדם שלעולם לא יודעים מה הכוונה בעבירה ובאמת הם יוצאי הדופן, משום שהם לא בני אדם חושבים ביסודם. אני מדבר על בני האדם שאלוהים אישר, שהם כנים, ואשר לא פגעו בחומרה בצווים המנהלתיים, ויכולים למצוא את העבירות שלהם עצמם. על אף שזו משימה שאני דורש מכם שתוכלו לבצע בנקל, זו לא המשימה היחידה שאני דורש מכם. יהיה אשר יהיה, אני מקווה שלא תצחקו בחדרי חדרים על הדרישה הזו, ויתרה מזאת, שלא תזלזלו בה או תקלו בה ראש. התייחסו אליה ברצינות, ואל תדחו אותה על הסף.

שנית, עבור כל אחת מהעבירות שלכם והמרדנויות שלכם, חפשו אמת מתאימה והשתמשו באמיתות האלה כדי לפתור אותן, ואז החליפו את מעשי העבירה שלכם ואת המחשבות והמעשים המרדניים שלכם בהנהגת אמת. שלישית, היו כנים, לא כאלה שתמיד מתחכמים וזוממים. (כאן אני דורש מכם שוב להיות כנים).

אם תוכלו לבצע את שלושת המשימות האלה, אתם בני אדם בני מזל שהחלומות שלהם מתגשמים ואשר זוכים במזל טוב. ייתכן שתתייחסו אל הדרישות הבלתי מושכות האלה ברצינות, וייתכן שתתייחסו אליהן בחוסר אחריות. כך או כך, התכלית שלי היא להגשים את חלומותיכם ולהנהיג את האידאליים שלכם, ולא ללעוג לכם או לשטות בכם.

הדרישות שלי אומנם פשוטות, אך מה שאני אומר לכם לא פשוט כמו אחד ועוד אחד שווי שתיים. אם כל מה שתעשו יהיה לדבר על כך באקראי ולקשקש בהצהרות נכובות ונשגבות למשמע אוזן, התוכניות והרצונות שלכם יהיו לעד דף ריק. כלל לא אחוש רחמים על בני האדם שסובלים במשך שנים רבות ועובדים קשה ללא כל תוצאה. נהפוך הוא – אני מתייחס אל בני האדם שלא עמדו בדרישותיי בעונש ולא בגמול, וודאי שלא באהדה. ייתכן אתם מתארים לעצמכם שמכיוון שאתם חסידי אל מזה שנים רבות, השקעתם עבודה רבה כך או כך, ולכן בכל מקרה תוכלו לקבל קצת אורז בבית האל בתור עושי שירות. אני סבור שמרביתכם חושבים כך מפני שעד כה, תמיד עסקתם בשאיפה לעיקרון של "נצל פן תנוצל". לכן אני אומר לכם בשיא הרצינות: לא אכפת לי כמה עבודתכם הקשה ראויה לשבח, כמה ההסמכות שלכם מרשימות, כמה אתם דבקים בי בחסידותכם, כמה אתם ידועים או כמה הגישה שלכם השתפרה. כל עוד לא עשיתם את מה שדרשתי, לעולם לא תהיו מסוגלים לזכות בשבחי. ותרו על הדעות והחישובים האלה שלכם בהקדם האפשרי והתחילו להתייחס לדרישות שלי ברצינות. אחרת, אהפוך את כל בני האדם לאפר על מנת לשים קץ לעבודתי, ובמקרה הטוב, אהפוך את שנות עבודתי וסבלי ללא כלום, מפני שאני לא יכול להכניס למלכותי ואל העידן הבא את אויבי ובני אדם שמצחינים מרוע ובצלם השטן.

יש לי רצונות רבים. אני רוצה שתוכלו להתנהל באופן ראוי ומכובד, שתמלאו את חובתכם בנאמנות, שיהיו לכם אמת ואנושיות, שתהיו בני אדם שיכולים לוותר על הכל ולוותר על חייהם למען אלוהים, וכן הלאה וכן הלאה. כל התקוות האלה נובעות מהליקויים שלכם ומהשחיתות והמרדנות שלכם. אם לא היה די בכל אחת מהשיחות שניהלתי איתכם כדי למשוך את תשומת לבכם, כנראה כל מה שאני יכול לעשות זה לבלום את פי. אולם אתם מבינים את התוצאות של כך. אני לעולם לא נח על שמריי, ולכן אם לא אדבר, אעשה משהו אחר שבני האדם יוכלו להביט בו. אוכל לגרום ללשונו של אדם כלשהו להרקיב, לבתר אדם כלשהו למוות או לגרום לאדם כלשהו לבעיית עצבים שתעביר אותו על דעתו. מצד שני, אוכל לגרום לבני אדם מסוימים לסבול ייסורים שאכין עבורם. כך ארגיש שמחה, אושר וסיפוק רב. פעם החוק היה "מידה כנגד מידה", אז מדוע לא להשיב עטרה ליושנה? אם אתם רוצים להתנגד אליי ולמתוח עליי ביקורת, אגרום לפה שלכם להרקיב וזה יענג אותי עד בלי די. זאת מפני שבסופו של דבר, מעולם לא עשיתם דבר שנגע כהוא זה לאמת, וקל וחומר לחיים, אך כל מה שאני עושה הוא אמת, וכל דבר רלוונטי לעקרונות עבודתי ולצווים המנהלתיים שאני גוזר. לפיכך, אני מפציר בכל אחד מכם לאמץ קצת מידה טובה, להפסיק לעשות מעשים כה רעים ולשים לב לדרישותיי, כשתמצאו לכך זמן. אז אחוש אושר. אם הייתם תורמים לאמת אפילו אלפית מהמאמץ שאני השקעתי כבשר ודם, לא תעשו עבירות כה תכופות ופיכם לא ירקיב. זה לא מובן מאליו?

ככל שתרכבו בעבירות, כך יפחתו הסיכויים שלכם לזכות ביעד טוב. מצד שני, ככל שהעבירות שלכם יפחתו, כך יתרבו הסיכויים שלכם לזכות בשבח האל. אם תרכבו בעבירות עד כדי כך שלא אוכל לסלוח לכם, פירוש הדבר יהיה שבזכותם את הסיכויים שלכם לזכות במחילה. במקרה הזה, היעד שלכם לא יהיה למעלה אלא למטה. אם אתם לא מאמינים לי, היו נועזים ועשו עוולות, ותראו לאן זה יוביל אתכם. אם אתם בני אדם ישרים שמנהיגים את האמת, אין ספק שיש לכם הזדמנות לקבל מחילה על עבירותכם, ומספר המרדנויות שלכם ילך ויקטן. אם אתם בני אדם שלא מוכנים להנהיג את האמת, אין ספק שהעבירות שלכם נגד אלוהים יתרבו, ומספר המרדנויות שלכם ילך ויגדל, עד הרגע הסופי שבו תושמדו כליל, וזו העת שבה חלומכם הנעים לקבל ברכות ייהרס. אל תתייחסו אל העבירות שלכם כאל טעויות של בני אדם ילדתיים או טיפשים, אל תשתמשו בתירוץ שאתם לא מנהיגים את האמת משום שהאיכות הירודה שלכם לא מאפשרת לכם להנהיג אותה, ומעבר לכך, אל תתייחסו אל העבירות שביצעתם פשוט כאל מעשים של בני אדם שלא מבינים מה הם עושים. אם אתם טובים במחילה לעצמכם וטובים בהתייחסות אל עצמכם באדיבות, לדעתי אתם פחדנים שלעולם לא יזכו באמת, והעבירות שלכם לעולם לא יפסיקו לרדוף אתכם, אלא ימנעו מכם מעמידה בדרישות האמת ויהפכו אתכם לשותפים נאמנים של השטן לעולמי עד. עצתי אליכם היא עדיין זו: אל תתייחסו רק ליעדכם ותתעלמו מהעבירות הנסתרות שלכם. התייחסו אל העבירות שלכם ברצינות, ואל תתעלמו מכל העבירות שלכם מתוך דאגה ליעדכם.

חשוב מאוד להבין את טבעו של אלוהים

ישנם דברים רבים שאני מקווה שתשיגו. אולם מעשיכם וכל חייכם לא עומדים באופן מלא בדרישותי, ולכן אין לי ברירה אלא להיות ישיר ולהסביר לכם את רצוני. מפני שיכולות ההבחנה וההערכה שלכם דלות מאוד, אתם כמעט לא מבינים כלל את טבעי וכן את מהותי. לכן, חשוב שאמהר ליידע אתכם עליהם. ללא קשר לשאלה כמה הבנתם בעבר או לשאלה אם אתם מוכנים לנסות להבין את העניינים האלה, עליי להסביר לכם את העניינים האלה בפירוט. הנושאים האלה לא זרים לכם לחלוטין, אך נדמה שאתם לא מבינים או מכירים את המשמעות שטמונה בהם. רבים מכם מבינים את העניין הזה רק במעורפל, ועוד באופן חלקי ולא מלא. כדי לעזור לכם להנהיג את האמת טוב יותר – כלומר להנהיג את דבריי טוב יותר – אני חושב שחובה עליכם להכיר תחילה את הנושאים האלה. אחרת האמונה שלכם תישאר מעורפלת, צבועה, ומלאה בעיטורי הדת. אם לא תבינו את טבעו של אלוהים, לא תוכלו כלל לבצע את העבודה שאתם אמורים לעשות למענו. אם לא תכירו את מהותו של אלוהים, לא תוכלו גם כלל לשמור על יראה ופחד מפניו, אלא רק על רק אדישות ושקר חסרי בסיס, ויתרה מזאת, חילול קודש חסר תקנה. על אף שבאמת חשוב מאוד להבין את טבעו של אלוהים, ושסור לוותר על הכרת מהותו של אלוהים, איש מעולם לא בחן את הנושאים האלה ביסודיות או ירד לעומקם. ניכר שכולכם פסלתם על הסף את הצווים המנהליים שהפצתי. אם לא תבינו את טבעו של אלוהים, אתם תפגעו בקלות בטבעו. פגיעה כזו כמוה כהזעמת אלוהים עצמו, ובסופו של דבר, פרי מעשיכם הופך לעבירה נגד הצווים המנהליים. כעת עליכם להבין שאתם יכולים לתפוס את טבעו של אלוהים כשאתם מתחילים להכיר את מהותו, ושהבנת טבעו של אלוהים מלווה בהבנת הצווים המנהליים. אין ספק שרבים מהצווים המנהליים נוגעים בטבעו של אלוהים, אך הם לא מבטאים את טבעו המלא. לכן עליכם להתקדם עוד יותר בפיתוח הבנתכם לגבי טבעו של אלוהים.

אני מדבר איתכם היום לא כמו בשיחה רגילה, ולכן עליכם להתייחס לדבריי בשיקול דעת, ויתר על כן, להרהר בהם לעומקם. כוונתי בכך היא שלא הקדשתם מספיק מאמץ בדברים שאמרתי. בכל הנוגע לטבעו של אלוהים, אתם אפילו פחות מוכנים להרהר בנושא ברצינות, ומעטים מאוד מקדישים בכך מאמץ כלשהו אי-פעם. לכן אני אומר שאמונתכם אינה אלא דיבור ראוותני. גם כיום, אף אחד מכם לא מקדיש אף מאמץ אמיתי לחיסרון החמור ביותר שלכם. אכזבתם אותי אחרי כל המאמצים שהקדשתי למענכם. אין פלא שכולכם מתעלמים מאלוהים ומנהלים חיים חסרי אמת. איך ייתכן שבני אדם כאלה ייחשבו לקדושים? חוק השמיים לא יסבול דבר כזה! מאחר שאתם מבינים כל כך מעט, אין לי ברירה אלא להקדיש לכך מאמץ רב יותר.

נדמה לכולם שטבעו של אלוהים הוא נושא מופשט מאוד, ויתרה מזאת, כולם מתקשים לקבל אותו, מפני שטבעו שונה מאישיותו של בן אנוש. גם לאלוהים יש רגשות משל עצמו של אושר, כעס, צער ואושר, אך הרגשות האלה שונים מרגשותיו של האדם. יש לאלוהים הוויה ורכוש משל עצמו. כל מה שהוא מביע וחושף הוא ייצוג של מהותו ושל זהותו. אף אדם לא יכול להחליף את הווייתו, רכושו, מהותו או זהותו. טבעו כולל את אהבתו כלפי האנושות, את הנחמה שהוא נותן לאנושות, את שנאתו כלפי האנושות, ואף יותר מכך, טבעו כולל הבנה עמוקה

של האנושות. לעומת זאת, אישיותו של האדם יכולה להיות אופטימית, מלאת חיים או קשוחה. טבעו של אלוהים הוא טבעו של המושל של היצורים החיים בקרב כל הדברים, אדון הבריאה כולה. טבעו מייצג כבוד, עוצמה, אצילות, גדולה ומעל לכל, עליונות. טבעו הוא הסמל של סמכות ושל כל מה שצודק, יפה וטוב. מעבר לכך, זהו סמל לכך שהחושך או כל כוח אויב לא יכולים להביס את אלוהים^[8] או לפלוש אליו, וכן סמל לכך שאף יציר נברא לא יכול לפגוע באלוהים^[9] (ולכך שאלוהים לא יסבול פגיעה כזו). טבעו הוא סמל העוצמה העליונה. אף בן אדם או בני אדם לא יכולים או רשאים להפריע לעבודתו או לטבעו. אולם האישיות של האדם אינה אלא סמל לעליונותו הקלה של האדם על הבהמה. כשלעצמו, אין לאדם סמכות, עצמאות או יכולת להתעלות על זהותו. יש לו רק מהות פחדנית שנתונה לשליטתם של כל אדם, התרחשות או דבר. האושר של אלוהים נובע מהקיום וההופעה של הצדק והאור ומהשמדת החושך והרוע. הוא מתענג משום שהוא נתן לאנושות את האור וחיים טובים. האושר שלו הוא אושר של צדק, סמל לקיום של כל הדברים החיוביים, ולמעלה מכך, סמל מבשר טובות. כעסו של אלוהים נובע מקיומו של עוול, ומההפרעות שהדבר גורם, אשר פוגעות באנושות שלו. הוא נובע מקיום הרוע והחושך, מקיום הדברים המגרשים את האמת ואף יותר מכך, מקיום הדברים המתנגדים למה שטוב ויפה. כעסו הוא סמל לכך שכל הדברים השליליים כבר לא קיימים, ומעבר לכך, הוא סמל לקדושתו של אלוהים. צערו נובע מהאנושות, שיש לו תקוות עבודה, אך אשר נפלה אל תוך החשכה. זאת משום שהעבודה שאלוהים עושה על בני האדם לא עומדת בציפיותיו, ומשום שהאנושות שהוא אוהב לא יכולה כולה להיות באור. הוא חש צער על האנושות התמימה, על האדם הישר והבור, ועל האדם הטוב שחסרות לו עמדות משל עצמו. צערו הוא סמל לטובו ולרחמיו, סמל ליופי ולאדיבות. אושרו נובע, כמובן, מהבסת אויביו ומזכייה בתום הלב של האדם. מעבר לכך, הוא נובע מהגירוש וההשמדה של כל כוחות האויב, ומכך שהאנושות מקבלת חיים טובים ושלווים. אושרו של אלוהים שונה משמחתו של האדם – זו תחושה של איסוף פירות נאים, תחושה חזקה אף יותר משמחה. אושרו של אלוהים הוא סמל לכך שהאנושות נחלצת מסבל מכאן ואילך, וזהו סמל לכך שהאנושות נכנסת לעולם של אור. מצד שני, רגשות האנושות מופיעים כולם למען טובתה האישית, ולא לשם צדק, אור, או מה שיפה, וודאי שלא לשם חסדי שמיים. רגשות האנושות אנוכיים, והם שייכים לעולם החושך. הם לא קיימים למען רצונו של אלוהים, וודאי שלא לשם תוכניתו, ולכן לעולם אין לדבר על האדם ועל אלוהים באותה נשימה. אלוהים נעלה ומכובד תמיד, ואילו האדם שפל וחסר ערך לעולמים. זאת משום שאלוהים תמיד מקריב קורבנות ומקדיש את עצמו לאנושות, בעוד האדם תמיד לוקח דברים וחותר רק למען עצמו. אלוהים תמיד עמל למען הישרדות האנושות, אך האדם לעולם לא תורם דבר למען האור או הצדק. אפילו אם האדם מתאמץ זמן מה, הוא חלש עד כדי כך שהוא לא יכול לעמוד במכה הקטנה ביותר, מפני שמאמצו של האדם הוא תמיד למען עצמו ולא למען הזולת. האדם תמיד אנוכי, ואילו אלוהים תמיד חסר אנוכיות. אלוהים הוא המקור לכל מה שצודק, טוב ויפה, ואילו האדם הוא היורש של כל הכיעור והרוע, והוא זה שמבטא אותם. אלוהים לעולם לא ישנה את מהותו המורכבת מצדק ויופי, אך האדם בהחלט מסוגל לבגוד בצדק ולהתרחק מאלוהים בכל רגע ובכל מצב.

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "זהו סמל של חוסר היכולת."

ב. בטקסט המקורי נכתב "וכן סמל של חוסר היכולת להיפגע (או לסבול פגיעה)."

כל משפט שאמרתי מכיל את טבעו של אלוהים. טוב תעשו אם תהרהרו בדבריי בקפידה, ואין ספק שתרוויחו מהם רבות. מהותו של אלוהים קשה מאוד לתפיסה, אך אני בטוח שכולכם מבינים את טבעו של אלוהים לפחות באופן חלקי. אם כן, אני מקווה שתראו לי את המעשים שלא פוגעים בטבעו של אלוהים, ושתעשו יותר מהם. אז אהיה רגוע. לדוגמה, שמרו את אלוהים בלבכם בכל עת. היצמדו לדבריו במעשיכם. חפשו את כוונותיו בכל דבר, ואל תעשו דברים שמזלזלים באלוהים ומבזים אותו. מעבר לכך, אל תרחיקו את אלוהים ממחשבותיכם כדי למלא את החלל העתידי בלבכם. אם תעשו זאת, תפגעו בטבעו של אלוהים. שוב, אם לעולם לא תעירו הערות של חילול הקודש או תתלוננו על אלוהים לאורך כל חייכם, ואם תוכלו להוציא לפועל כראוי את כל מה שהוא הטיל עליכם וכן תישמעו לכל דברי האל לאורך כל חייכם, הרי שתצליחו להימנע מהפרת הצווים המנהליים. לדוגמה, אם אי-פעם אמרתם "מדוע אני לא חושב שהוא אלוהים?" "אני חושב שהדברים האלה אינם אלא נאורות כלשהי של רוח הקודש," "אני לא חושב שכל מה שאלוהים עושה נכון בהכרח," "האנושיות של אלוהים לא נעלה משלי," "דברי האל פשוט לא אמינים," או הערות שיפוטיות דומות, אני מפציר בכם להתוודות על חטאיכם ולהכות על חטא לעתים קרובות יותר. אחרת לעולם לא יהיה לכם סיכוי למחילה, משום שלא פגעתם באדם כלשהו, אלא באלוהים עצמו. אולי אתם מאמינים שאתם רק מותחים ביקורת על בן אדם, אך רוח האל לא רואה זאת כך. הזלזול שלכם בבשרו ודמו של אלוהים שווה לזלזול באלוהים עצמו. מכיוון שכך, האם לא פגעתם בטבעו של אלוהים? עליכם לזכור שכל מה שעושה רוח האל נועד להגן על עבודתו של אלוהים כבשר ודם וגם לעשות את העבודה הזו היטב. אם אתם מתעלמים מכך, אני אומר שלעולם לא תהיו מסוגלים להאמין באלוהים בהצלחה. זאת משום שעוררתם את חמתו של אלוהים, ולכן עליו להשתמש בעונש ראוי כדי ללמד אתכם לקח.

התוודעות למהותו של אלוהים היא לא עניין פעוט. עליכם להבין את טבעו. כך תתוודעו בהדרגה ובלא יודעין למהותו של אלוהים. לאחר שתיווכחו בידע הזה, תגלו שאתם מתקדמים אל מצב רם יותר ויפה יותר. בסופו של דבר, תתביישו בנפשכם המגעילה, עד כדי כך שתרגישו שאין לכם שום מקום מסתור. במקביל לכך, התנהלותכם תפגע פחות ופחות בטבעו של אלוהים, לבכם יתקרב יותר ויותר ללבו של אלוהים, ובהדרגה תטפחו בלבכם אהבה כלפיו. זה הסימן לכך שהאנושות נכנסת למצב יפהפה. אולם טרם הגעתם למצב הזה. בעודכם מתרוצצים הלוך ושוב למען גורלכם, למי תהיה הנטייה לנסות להכיר את מהותו של אלוהים? אם המצב הנוכחי יימשך, תפרו את הצווים המנהליים בלא יודעין, משום שאתם מכירים כל כך מעט מטבעו של אלוהים. אם כן, מעשיכם כיום מניחים את היסודות לעבירותיכם נגד טבעו של אלוהים, הלא כן? העובדה שאני מבקש מכם להבין את טבעו של אלוהים לא נוגדת את עבודתי. זאת מכיוון שאם תפרו את הצווים המנהליים לעתים קרובות, מי מכם יוכל להימלט מעונש? אם כן, האם עבודתי לא תהיה לגמרי לשווא? לפיכך, אני בכל זאת דורש שבנוסף לבחינת התנהלותכם, תיזהרו בצעדים שאתם נוקטים. זו תהיה הדרישה הגדולה יותר שאני אציב בפניכם, ואני מקווה שתשקלו אותה בקפידה ותייחסו אליה חשיבות. אם יבוא היום שבו מעשיכם יגרמו לי לזעם משתולל, רק אתם תישאו בתוצאות, ואף אחד אחר לא יישא בעונש במקומכם.

כיצד להכיר את אלוהים על פני האדמה

כולכם שמחים לקבל תגמול מאלוהים ולשאת חן בעיניו. זוהי שאיפתם של כל בני האדם לאחר שהם מתחילים להאמין באלוהים, מפני שבני האדם תמיד רודפים בלב שלם אחר דברים נעלים יותר, והם לא מוכנים להשתרץ אחרי אחרים. זוהי דרכם של בני האדם. ובשל כך רבים מכם תמיד מנסים לזכות באהדתו של אלוהים שבשמיים. אולם האמת היא שנאמנותכם וכנותכם כלפי אלוהים פחותות באופן ניכר מנאמנותכם וכנותכם כלפי עצמיכם. מדוע אני אומר זאת? מכיוון שאני לא מכיר כלל וכלל בנאמנותכם לאלוהים, ואני אף מכחיש את קיומו של האל שבלבכם. כלומר האל שאתם עובדים, האל המעורפל הזה שאתם מעריצים, כלל לא קיים. אני יכול לומר זאת בהחלטיות שכזו משום שאתם רחוקים מדי מהאל האמיתי. הנאמנות שלכם נובעת מאליל שנמצא בלבכם, ובאשר לי, האל שנתפס בעיניכם לא כגדול ולא כקטן, הכרתכם בי מסתכמת במילים ותו לאו. כשאני מדבר על המרחק הרב שביניכם לבין אלוהים, אני מתכוון לכך שאתם רחוקים מאוד מהאל האמיתי, בעוד שנדמה שהאל המעורפל נמצא בהישג ידכם. כשאני אומר "לא גדול", כוונתי היא לכך שהאל שאתם מאמינים בו בימינו נתפס בתור אדם פשוט ללא יכולות עוצמתיות, בתור אדם לא ממש נשגב. כשאני אומר "לא קטן", כוונתי היא לכך שעל אף שהאדם הזה לא יכול לזמן את הרוח או לשלוט בגשם, הוא מסוגל לזמן את רוחו של אלוהים כדי שתעשה עבודה שתזעזע את השמיים והארץ ובכך תגרום לאדם לתדהמה. למראית עין, כולכם מצטיירים כבני אדם צייתנים מאוד המסורים למשיח הזה על פני האדמה, אך ביסודו של דבר אתם לא מאמינים בו ולא אוהבים אותו. כלומר אמונתכם האמיתית נתונה לאל המעורפל הזה שבתוככם, והאל שאתם באמת אוהבים הוא זה שאתם משתוקקים אליו יום ולילה, אך למרות זאת מעולם לא חזיתם בו במו עיניכם. באשר למשיח זה, אמונתכם בו היא מזערית ואהבתכם כלפיו היא מזערית. אמונה פירושה לתת אמון ולבטוח; אהבה פירושה לחוש הערצה והתפעלות בלב, ולא להתנתק לעולם. עם זאת, אמונתכם במשיח של היום הזה ואהבתכם כלפיו לא עונות על ההגדרות האלה. כשמדובר באמונה, מהי מידת אמונתכם בו? כשמדובר באהבה, מהי מידת אהבתכם אליו? אתם לא יודעים דבר על טבעו, ועוד פחות מכך על מהותו, אז איך ייתכן שאתם מאמינים בו? איפה מציאות אמונתכם בו? באיזה אופן אתם אוהבים אותו? איפה מציאות אהבתכם כלפיו?

רבים מחסידי לא היססו באמונתם עד היום, ובמהלך כל השנים הללו סבלתם תשישות רבה. אני מבין לעומק את האופי הטבעי וההרגלים של כל אחד ואחד מכם. היה מפרך מאוד לבוא איתכם במגע. חבל שעל אף שצברתי ידע רב לגביכם, לכם אין ולו הבנה קלושה לגביי. אין פלא שבני האדם טוענים שאדם הולך אתכם שולל ברגע של בלבול. אכן, אתם לא מבינים דבר לגבי טבעי, ויתרה מזאת, אתם לא יכולים לרדת לעומק מחשבותיי. כעת, אי-ההבנה שלכם אותי גדלה ללא הפסקה ככדור שלג מתגלגל, ואמונתכם בי עדיין לקויה. במקום לומר שאתם מאמינים בי, ראוי לומר שכולכם מנסים להשיג את אהדתי ומתחנפים אליי. מניעיכם מאוד פשוטים – אתם תהיו חסידיו של כל מי שיעניק לכם דבר בתמורה לכך, ואתם תאמינו בכל מי שיאפשר לכם להינצל מהאסונות הגדולים, בין אם זה אלוהים או כל אל אחר. לי אין עניין בכל זה. ישנם בני אדם רבים כאלה ביניכם, וזה מצב

מאוד חמור. אם יום אחד תתבצע בדיקה על מנת לראות כמה מכם מאמינים במשיח הודות להבנה מעמיקה של מהותו, חוששני שאף אחד מכם לא יוכל לעשות כרצוני. חשבו על השאלה הבאה: האל שאתם מאמינים בו שונה במידה רבה ממני. בהתחשב בכך, מהו עיקר אמונתכם באלוהים? ככל שאמונתכם בישות שאתם מכנים "אלוהים" עמוקה יותר, כך אתם יותר תועים הרחק ממני. אם כך, מהו יסוד הבעיה? אני בטוח שאף אחד מכם מעולם לא חשב על הבעיה הזו, אך האם תהיתם לגבי חומרתה? האם חשבתם על ההשלכות שייגרמו אם תמשיכו להחזיק באמונה כזו?

אם כן, רבות הבעיות שניצבות בפניכם, ואף לא אחד מכם לא מיומן במציאת פתרונות. אם המצב הזה יימשך, אתם תהיו היחידים שיפסידו מכך. אני אעזור לכם לזהות את הבעיות, אך עליכם מוטלת המשימה למצוא את הפתרונות.

אני מאוד מעריך את בני האדם שלא מטפחים חשד לגבי אחרים ואת אלה שמקבלים את האמת ללא היסוס. לבני אדם כאלה אני דואג בקפידה, מכיוון שבעיניי הם בני אדם כנים. אם אתם מאוד ערמומיים מטבעכם, יש לכם לב זהיר וחשד לגבי כל דבר וכל אדם. לכן, אמונתכם בי בנויה על יסודות של חשד. אני לעולם לא אכיר באמונה מסוג זה, וללא אמונה אמיתית, אתם תתרחקו עוד יותר מאהבה אמיתית. אם אתם מסוגלים לפקפק באלוהים, ואם אתם עוסקים בספקולציות ביחס אליו כאוות נפשכם, אתם בהחלט בני האדם הערמומיים ביותר שיש. אתם מעלים ספקולציות שאלוהים יכול להיות כמו האדם: חוטא ללא מחילה, בעל אופי קטנוני, לא הוגן וחסר היגיון, נטול חוש צדק, הנוטה לטקטיקות זדוניות, בוגדני וערמומי, המקבל סיפוק מרוע וחושך וכיוצא בזה. הסיבה לכך שיש לאדם מחשבות כאלה היא משום שאין לו שום ידע לגבי אלוהים, הלא כן? אמונה כזו היא לא פחות מחטא! יתרה מזאת, ישנם אפילו בני אדם שמאמינים שאני שבע רצון מאלה שמתחנפים ומתרפסים בפניי, ושבני אדם שלא נוהגים כך לא יתקבלו בברכה בבית האל ואף לא יצליחו לשמור על מקומם בו. האם זה כל הידע שקיבלתם לאורך הדורות? האם זהו הדבר שרכשתם? הידע שלכם לגביי לא מסתכם באי-ההבנות הללו, אלא שהוא גם כולל את חילול רוחו של אלוהים והשמצת השמיים. זו הסיבה לכך שאני אומר שהאמונה הזו שלכם רק תגרום לכם לתעות יותר הרחק ממני ולהתנגד לי יותר. במשך שנים רבות של עבודה, ראיתם אמיתות רבות, אך האם אתם יודעים מה שמעו אוזניי? כמה מבינכם מוכנים לקבל את האמת? כולכם מאמינים שאתם מוכנים לשלם את המחיר בעבור האמת, אך כמה בני אדם באמת סבלו בעבור האמת? בלבכם יש אך ורק אי-צדק, ולכן אתם מאמינים שכולם, ללא יוצא מן הכלל, הם ערמומיים ורמאים. אתם אפילו מאמינים שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם יהיה כאדם רגיל: ללא שמץ של טוב לב או אהבה אדיבה. יתרה מזאת, אתם מאמינים שרק לאלוהים שבשמיים יש אופי אצילי וטבע אדיב ומלא חמלה. כמו כן, אתם מאמינים שאדם קדוש כזה לא קיים, ושרק חושך ורוע מושלים על פני האדמה, וכן שאלוהים הוא רק מטרה שבני האדם תולים בה את תקוותיהם למען כל מה שטוב ויפה, ושהוא דמות אגדית שהאדם המציא. בדעתכם אתם מאמינים שאלוהים שבשמיים מאוד הגון, צודק, ודגול, ואף ראוי לעבודה ולהערצה, אך אלוהים שבארץ הוא רק תחליף לאלוהים שבשמיים או כלי בידיו. אתם סבורים שאלוהים שבארץ לא שווה-ערך לאלוהים שבשמיים, ועל אחת כמה וכמה שאין להזכירו באותה הנשימה עם אלוהים שבשמיים. כשמדובר בגדולתו וההוקרה של אלוהים, הן נתפסות כחלק מכבודו של אלוהים שבשמיים, אך כאשר מדובר באופי האדם ושחיתותו, הרי שהם נתפסים כשייכים לאלוהים שבארץ. אלוהים שבשמיים הוא

נשגב לעד, ואילו אלוהים שבארץ יהיה לעד חסר חשיבות, חלש וחסר יכולת. אלוהים שבשמיים לא מונע מרגשות, אלא רק מהצדק, ואילו אלוהים שבארץ מונע רק ממניעים אנוכיים, והוא חסר כל הגינות או היגיון. באלוהים שבשמיים אין אפילו שמץ של מרמה, והוא נאמן לעד, ואילו באלוהים שבארץ תמיד יש צד של רמאות. אלוהים שבשמיים אוהב את האדם עד מאוד, ואילו אלוהים שבארץ לא דואג לאדם באופן מספק, ואפילו מזניח אותו לחלוטין. מזה זמן רב נשמר בלבכם הידע הכוזב הזה, וייתכן שהוא גם יונצח בעתיד. אתם מתייחסים לכל מעשיו של המשיח מתוך נקודת מבט של חוטאים ומעריכים את כל עבודתו, זהותו ומהותו מתוך נקודת המבט של רשעים. עשיתם טעות חמורה מאוד, טעות שקודמיכם מעולם לא עשו. כלומר אתם משרתים רק את האל הנשגב שבשמיים העוטה כתר, אך לא מייחסים כל חשיבות לאל שהוא כה חסר חשיבות בעיניכם עד שהוא בלתי נראה. זה החטא שלכם, הלא כן? זו דוגמה אופיינית לעבירה שלכם נגד טבעו של אלוהים, הלא כן? אתם עובדים את אלוהים שבשמיים. אתם מעריצים צלמים נשגבים ומערכים את בעלי הלשון הצחה. אתם מצייתים בשמחה לאל שמעניק לכם שפע, ומשתוקקים עד מאוד אל האל שיכול להגשים את כל משאלותיכם. היחיד שאתם לא עובדים אותו הוא האל שאינו נשגב. הדבר היחיד שאתם שונאים הוא קשר לאל הזה שאף אדם לא יכול להעריך. הדבר היחיד שאתם לא מוכנים לעשות הוא לשרת את האל הזה שמעולם לא נתן לכם אף פרוטה, והיחיד שאתם לא עורגים אליו הוא האל הלא נעים הזה. אל כזה לא מסוגל להרחיב את האופקים שלכם או לגרום לכם להרגיש כאילו זה עתה מצאתם אוצר, ובוודאי שלא להגשים את משאלותיכם. אם כן, מדוע אתם חסידים שלו? האם בכלל חשבתם על כך? מה שאתם עושים לא רק פוגע במשיח זה, אלא חשוב מכך, הוא פוגע באלוהים שבשמיים. אני חושב שזו לא מטרת אמונתכם באלוהים!

אתם מאוד רוצים שאלוהים יסב לכם עונג, אך אתם מאוד רחוקים מאלוהים. מה הבעיה כאן? אתם מקבלים רק את דבריו, אך לא את טיפולו או גיזומו. יותר מכך, אתם לא מסוגלים לקבל את כל הסדריו ולהאמין בו לגמרי. אם כן, מהי הבעיה כאן? אם ננתח זאת, נראה שאמונתכם היא כקליפת ביצה ריקה שלעולם לא יתפתח ממנה אפרוח, מפני שאמונתכם לא סיפקה לכם את האמת ולא העניקה לכם חיים. במקום זאת, היא רק יצרה בתוכם תחושה כוזבת של תזונה ותקווה. אם כן, מטרתכם באמונתכם באלוהים היא לשמר את התקווה הזו ואת תחושת התזונה הזו – אתם לא מאמינים למען האמת והחיים. לכן אני אומר שדרך אמונתכם באלוהים אינה אלא ניסיון לזכות באהדתו של אלוהים על ידי התרפסות וחוסר בושה, ומכאן שהיא לא יכולה להיחשב לאמונה אמיתית. כיצד יכול לבקוע אפרוח מאמונה שכזו? במילים אחרות, איזה פרי אמונה שכזו יכולה להניב? מטרת אמונתכם באלוהים היא לנצל את אלוהים כדי להשיג את היעדים שלכם. זו עובדה נוספת שמעידה על העבירה שלכם נגד טבעו של אלוהים, הלא כן? אתם מאמינים בקיומו של אלוהים שבשמיים אך מכחישים את קיומו של אלוהים שבארץ. אולם אני לא מקבל את ההשקפות שלכם. אני משבח רק את בני האדם ששומרים על שתי רגליים על הקרקע ומשרתים את אלוהים שעל פני האדמה, ולעולם לא את אלה שלא מכירים במשיח שעל פני האדמה. בלי קשר לשאלה כמה בני האדם נאמנים לאלוהים שבשמיים, בסופו של דבר הם לא יינצלו מִיְדֵי המענישה את הרשעים. בני אדם כאלה הם הרשעים, הרשעים שמתנגדים לאלוהים ושמעולם לא נשמעו בשמחה למשיח. כמובן, קבוצת בני האדם הזו כוללת את כל אלה שלא מודעים למשיח, וכן את אלה שלא מכירים בו. אתם חושבים שאתם יכולים להתנהג כאוות נפשכם כלפי המשיח כל עוד אתם נאמנים לאלוהים שבשמיים. טעות! הבורות שלכם לגבי

המשיח היא גם בורות לגבי אלוהים שבשמיים. בלי קשר לשאלה כמה אתם נאמנים לאלוהים שבשמיים, נאמנותכם היא לא יותר ממילים ריקות מתוכן והעמדת פנים. זאת מפני שאלוהים שעל פני האדמה לא רק מגלם תפקיד חשוב במתן האמת והידע המעמיק לבני האדם, אלא שהוא גם נושא תפקיד חשוב יותר בכל הקשור לגינוי האדם ולמציאת העובדות הדרושות להענשת הרשעים לאחר מכן. האם הבנתם את התועלת שבדבר ואת תוצאותיו הקשות? האם חוויתם אותן? כולי תקווה שבקרוב תבינו את האמת הזאת: שכדי להכיר את אלוהים, עליכם לא רק להכיר את אלוהים שבשמיים, אלא, וזה הרבה יותר חשוב, עליכם גם להכיר את אלוהים שעל פני האדמה. אל תטעו לגבי מה שצריך להימצא בראש סדר העדיפויות שלכם, ואל תאפשרו לטפל לבוא לפני העיקר. רק כך תוכלו באמת לבנות קשר טוב עם אלוהים, להתקרב לאלוהים ולקרוב את לבכם אליו. אם אתם מאמינים בי מזה שנים רבות, ואם אתם מקושרים אליי מזה זמן רב, ובכל זאת נותרתם רחוקים ממני, הרי שאתם ודאי פוגעים לעתים קרובות בטבעו של אלוהים, ועל כן יהיה קשה מאוד לעמוד על סופכם. אם כל השנים הרבות שבהן הייתם מקושרים אליי לא הפכו אתכם לבני אדם אנושיים שיודעים את האמת, ובמקום זאת דרכיכם הרעות השתרשו בטבעכם; אם אתם לא רק לוקים בשיגעון גדלות חמור פי שניים מאשר בעבר, אלא גם אי-הבנתכם אותי החמירה עד כדי כך שאתם תופסים אותי כשוליה שלכם, הרי שאני אומר שהחולי שאתם סובלים ממנו כבר לא שטחי, אלא שהוא חדר אל עצמותיכם. כל מה שביכולתכם לעשות עתה הוא לחכות ולערוך הכנות להלוויה שלכם! אסור לכם להפציר בי להיות אלוהיכם, משום שחטאתם חטא הראוי למיתה, חטא שלא יימחל לכם. אפילו אם אגלה לכם רחמים, אלוהים שבשמיים יתעקש להמית אתכם, מפני שהעבירה שלכם נגד טבעו של אלוהים היא לא בגדר בעיה רגילה, אלא שזו בעיה חמורה ביותר. בבוא היום, אל תאשימו אותי שלא הודעתי לכם מראש. הכל מסתכם בזאת: ברגע שאתם מתקשרים עם המשיח – אלוהים שעל פני האדמה – כאדם רגיל, כלומר מתוך אמונה שהאל הזה הוא אדם רגיל ותו לא, הרי שאתם גוועים. אלה הם דברי התוכחה היחידים שלי לכולכם.

בעיה חמורה מאוד: בגידה (1)

עבודתי עומדת להסתיים. השנים הרבות שהעברנו ביחד הפכו לזיכרונות קשים מנשוא של העבר. המשכתי לחזור על דבריי ולא הפסקתי להתקדם בעבודתי החדשה. כמובן, עצתי היא חלק הכרחי בכל עבודה שאני עושה. ללא הייעוץ שלי, כולכם תסרחו ותלכו עוד יותר לאיבוד. עבודתי עומדת להסתיים ולהיחתם כעת. אני עדיין רוצה לעשות עבודה כלשהי על ידי ייעוץ, כלומר הענקת כמה עצות להאזנתכם. כולי תקווה שלא תבזבזו את המאמצים הקשים שלי, ויתרה מזאת, שתוכלו להבין את כל הקפדנות והחשיבה שהקדשתי, ושתתייחסו לדבריי כאל היסודות להתנהגותכם כבני אנוש. בין שמדובר במילים שאתם מוכנים להאזין להן ובין אם לאו, ובין שמדובר במילים שאתם מקבלים בהנאה או מקבלים באי-נוחות, עליכם להתייחס אליהן ברצינות. אחרת, הטבע וארשת הפנים השגרתית והבלתי מודאגת שלכם ירגיזו אותי באמת, ואפילו יגעילו אותי. אני מקווה מאוד שכולכם תוכלו לקרוא את דבריי פעם אחר פעם – אלפי פעמים – ואפילו לדעת אותם בעל-פה. רק כך

תוכלו לעמוד בציפיות שלי מכם. עם זאת, אף אחד מכם לא חי כך כעת. נהפוך הוא, כולכם שרויים בעומקם של חיי שחיתות של אכילה לשובע ושתייה לרוויה, ואף אחד מכם לא משתמש בדבריי כדי להעשיר את לבו ואת נפשו. זו הסיבה שהגעתי למסקנה שפניה האמיתיים של האנושות הם פניה של מי שתמיד תבגוד בי, ושאיש לא יכול להיות נאמן לחלוטין לדבריי.

"השטן השחית את האדם עד כדי כך שהאדם כבר לא נראה אנושי." כעת האמירה הזו מוכרת במידת מה לרוחב המכריע של בני האדם. אני אומר זאת משום ש"ההכרה" כאן היא בסך הכל זיהוי שטחי, בניגוד לידע אמיתי. מכיוון שאף אחד מכם לא יכול לבחון את עצמכם במדויק או לנתח את עצמכם באופן מעמיק, אתם תמיד ספק מאמינים ספק מפקפקים בדבריי. אבל הפעם אני משתמש בעובדות כדי להסביר את הבעיה הרצינית ביותר שיש לכם, שהיא בגידה. כולכם מכירים את המילה "בגידה" משום שרוב בני האדם עשו בעבר משהו שבגד באחרים, כגון בעל שבגד באישתו, אישה שבגדה בבעלה, בן שבגד באביו, בת שבגדה באמה, עבד שבגד באדונו, חברים שבגדו זה בזה, קרובי משפחה שבגדו זה בזה, מוכרים שבגדו בקונים וכן הלאה. כל הדוגמאות האלה מכילות את מהות הבגידה. בקצרה, בגידה היא סוג התנהגות שבו גורם מפר הבטחה, מפר עקרונות מוסריים או פועל במנוגד למוסר האנושי, וזו התנהגות שמהווה דוגמה לאובדן אנושיות. כבני אנוש, בלי קשר לשאלה אם אתם זוכרים שאי-פעם עשיתם דבר שמהווה בגידה באדם אחר ובלי קשר לשאלה אם כבר בגדתם בזולת פעמים רבות, באופן כללי, אם אתם בני העולם הזה, הרי שבגדתם באמת בדרך כלשהי. אם אתם מסוגלים לבגוד בהורכם או בחבריכם, הרי שאתם מוכנים לבגוד באחרים, ויתרה מזאת, אתם מסוגלים לבגוד בי ולעשות דברים שאני מתעב. במילים אחרות, בגידה היא לא רק סוג התנהגות לא מוסרי על פני השטח, אלא שהיא גם דבר שסותר את האמת. דברים כאלה הם בדיוק מקור התנגדותה של האנושות ומרדנותה כלפיי. זו הסיבה לכך שסיכמתי את הדברים באמירה הבאה: בגידה היא מאופיו של האדם. האופי הזה הוא האויב הטבעי של היות כל בן אנוש תואם אותי. התנהגות שלא יכולה להישמע לי לחלוטין היא בגידה. התנהגות שלא יכולה להיות נאמנה אליי לחלוטין היא בגידה. הונאתי ושימוש בשקרים כדי להוליך אותי שולל הם בגידה. החזקה בתפיסות רבות והפצתם לכל עבר הן בגידה. אי הגנה על עדויותי ועל האינטרסים שלי היא בגידה. חיוך מזויף כאשר כבר עזבתם אותי בלבכם הוא בגידה. ההתנהגויות האלה הן כולן דברים שאתם תמיד מסוגלים להם, והן גם נפוצות ביניכם. ייתכן שאף אחד מכם לא חושב שזו בעיה, אבל זה לא מה שאני חושב. אני לא יכול להתייחס לבגידה בי כאל עניין פעוט, ויתרה מזאת, אני לא יכול להתעלם מכך. אני עובד בקרבכם כעת, אך אתם עדיין מתנהגים כך. אם יום יבוא ואף אחד לא ידאג לכם וישגיח עליכם, כולכם תהפכו למלכי הגבעה,^[x] הלא כן? בשלב הזה, מי ינקה את האנדרלמוסיה שלכם כשתגרמו אסון ענק? אולי אתם חושבים שבגידות מסוימות הן פשוט דבר שקורה מפעם לפעם ולא התנהגות שיטתית, ושאינן צורך להעלות אותן ברצינות כזו ולהביך אתכם. אם זה באמת מה שאתם חושבים, חסר לכם היגיון. ככל שבני אדם חושבים כך יותר, כך הם יותר מופת ואב-טיפוס של מרד. אופיו של האדם הוא חייו, והוא עיקרון שהוא מסתמך עליו כדי לשרוד, והאדם לא יכול לשנות זאת. בדיוק כמו אופי הבגידה, אם אתם

הערות שוליים:

א. ביטוי סיני, שפירושו המילולי הוא "שודדים שכובשים את ההרים ומכריזים על עצמם כמלכים."

יכולים לעשות משהו כדי לבגוד בקרוב משפחה או חבר, זו הוכחה לכך שהבגידה היא חלק מהחיים והאופי שנולדתם איתם. זה דבר שאיש לא יכול להכחיש. לדוגמה, אם אדם מסוים אוהב לגנוב דברים של אנשים אחרים, הרי ש"אהבת הגניבה" היא חלק מחייו. העניין הוא שלפעמים הוא גונב דברים, ולפעמים לא. בלי קשר לשאלה אם הוא גונב דברים או לא, זו לא יכולה להיות הוכחה לכך שהגניבה שלו היא סתם סוג של התנהגות. במקום זאת, זו הוכחה לכך שגניבה היא חלק מחייו, כלומר מאופיו. יהיו כאלה שישאלו: מאחר שזה אופיו, מדוע לפעמים הא רואה דברים אך לא גונב אותם? התשובה פשוטה מאוד. יש סיבות רבות שגורמות לו לא לגנוב, כגון שהפריט גדול מדי להברחתו החוצה כשמשיגים על האדם, שזה לא זמן מתאים לפעולה, או שהפריט יקר מדי או מוגן טוב מדי, שהוא לא מעוניין במיוחד בדבר כה נחמד, שהוא לא חשב עדיין על שימוש עבורו, וכן הלאה. כל הסיבות האלה אפשריות. יהיה אשר יהיה, בין שהוא יגנוב אותו או לא, זו לא יכולה להיות הוכחה לכך שהמחשבה הזו מרחפת בדעתו לרגע קט. נהפוך הוא, זה חלק מאופיו שקשה לחדש. אדם שכזה לא מסתפק בגניבה חד-פעמית, אלא שמחשבות על שדירת דברים צצות בדעתו בכל פעם שבה הוא נתקל במשהו נחמד או במצב מתאים. זו הסיבה לכך שהאדם הזה לא מאמץ את המחשבה הזו מפעם לפעם, אלא שהיא נובעת מעצם אופיו.

כל אחד יכול להשתמש במילים ובמעשים שלו כדי לייצג את פניו האמיתיים. הפנים האמיתיים האלה הם כמובן אופיו. אם אתם בני אדם שמדברים בעקיפין, יש לכם אופי מושחת. אם אופייכם ערמומי מאוד, שיטת הפעולה שלכם חלקלקה ונכלולית מאוד, ואתם מקלים על בני האדם ליפול בפח שלכם. אם אופייכם זדוני מאוד, המילים שלכם אולי נעימות לאוזן, אך מעשיכם לא יכולים להסתיר את האמצעים הזדוניים שלכם. אם אופייכם עצל מאוד, כל מה שאתם אומרים מכווון להתחמק מאשמה ומאחריות על השטחיות והעצלות שלכם, ומעשיכם יהיו איטיים ושטחיים מאוד, ויהיו טובים בהסתרת האמת. אם אופייכם אמפתי מאוד, המילים שלכם יהיו הגיוניות, ומעשיכם גם יעלו בקנה אחד עם האמת. אם אופייכם נאמן מאוד, המילים שלכם ודאי יהיו כנות, ואופן הפעולה שלכם ודאי יהיה מעשי, מבלי דברים רבים שיגרמו לאדונכם שלא לבטוח בכם. אם אופייכם מלא תשוקה ותאוות בצע, הרי שלבכם יתמלא לעתים קרובות בדברים כאלה, ותעשו מעשים סוטים ובלתי מוסריים בלא יודעין שיהיה קשה לבני האדם לשכוח, ואשר אפילו יגעילו אותם. בדיוק כמו שאמרתי, אם יש לכם אופי של בגידה, בשום אופן לא תוכלו להיחלץ מכך. אל תבטחו במזל שאין לכם אופי של בגידה רק משום שלא גרמתם לאף אחד לעוול. אם זה מה שאתם חושבים, הרי שאתם דוחים מדי. המילים שאמרתי בכל פעם כווננו אל כל בני האדם, ולא רק לאדם אחד או לסוג מסוים של בני אדם. עצם העובדה שלא בגדתם בי בעניין אחד לא מוכיחה שלא תוכלו לבגוד בי בכל עניין אחר. יש בני אדם שמאבדים את ביטחונם בחיפוש האמת במהלך מכשולים בנישואיהם. יש בני אדם שמזניחים את חובתם להיות נאמנים לי במהלך משברים במשפחה. יש בני אדם שנוטים אותי כדי לחפש רגע של שמחה או התרגשות. יש בני אדם שמעדיפים נפילה אל תוך התהום האפלה על פני חיים באור וזכייה בעונג עבודתה של רוח האל. יש בני אדם שמתעלמים מעצותיהם של חברים כדי לרצות את תאוות הבצע שלהם, ולא יכולים להכיר בטעויותיהם ולחזור בהם עד היום. יש בני אדם שרק חיים באופן זמני תחת שמי כדי לקבל את הגנתי, ואילו אחרים מקדישים רק מעט מעצמם משום שהם דבקים בחיים ומפחדים מהמוות. מעשים כאלה ופעולות אחרים לא מוסריות ובלתי מכובדות הם פשוט התנהגויות שבהן בני האדם בגדו בי כבר מזמן בעומק

לבם, הלא כן? כמובן, אני יודע שבני האדם לא תכננו מראש לבגוד בי, אלא שזה גילוי טבעי של אופיים. איש לא רוצה לבגוד בי, ויתרה מזאת, איש לא שמח משום שהוא עשה דבר מה שמהווה בגידה בי. נהפוך הוא, בני האדם רועדים מפחד, נכון? אם כן, האם אתם חושבים כיצד תוכלו לכפר על הבגידות האלה, וכיצד תוכלו לשנות את המצב הנוכחי?

בעיה חמורה מאוד: בגידה (2)

אופיו של האדם שונה לחלוטין ממהותי. הסיבה לכך היא שאופיו המושחת של האדם נובע לגמרי מהשטן, ושהשטן עיבד והשחית את אופיו של האדם. כלומר האדם שורד תחת השפעתו של רשעותו וכיעורו של השטן. האדם לא גדל בעולם של אמת או בסביבה קדושה, ויתרה מזאת, הוא לא חיי באור. לפיכך, אופיים של בני האדם לא מסוגל להכיל את האמת באופן טבעי, ויתרה מזאת, בני האדם לא יכולים להיוולד עם מהות של יראת אל וציות לאלוהים. נהפוך הוא, הם ניחנים באופי שמתנגד לאלוהים, שממרה את פיו של אלוהים ושלא אוהב את האמת. האופי הזה הוא הבעיה שאני רוצה לדבר עליה – בגידה. בגידה היא מקור התנגדותם של כל העמים לאלוהים. זו בעיה שקיימת רק באדם ולא בי. יהיו כאלה שישאלו מעין שאלה כזו: "מאחר שכולנו חיים בעולם האנושי, מדוע יש לכל בני האדם אופי שבוגד באלוהים, אך למשיח אין אופי כזה?" זו שאלה שיש להסביר לכם בבירור.

קיומה של האנושות תלוי בהתגלמותה של הנפש בתורה כבשר ודם. במילים אחרות, כל אדם זוכה בחיים אנושיים כבשר ודם עם התגלמות נשמתו. לאחר שגופו של האדם נולד, החיים האלה ממשיכים עד המגבלה הגדולה ביותר של הבשר והדם, כלומר הרגע האחרון, שבו הנפש עוזבת את הקליפה שלה. תהליך זה חוזר על עצמו שוב ושוב, ונפשו של האדם באה והולכת שוב ושוב, וכך נשמר קיומה של האנושות כולה. חיי הבשר והדם הם גם חייה של נפשו של האדם, ונפשו של האדם תומכת בקיום בשרו ודמו של האדם. במילים אחרות, חייו של כל אדם נובעים מנפשו. בשרם ודםם הם לא הדבר שניחן בחיים במקורו של דבר. לפיכך, אופיו של האדם נובע מנפשו, ולא מבשרו ודמו. רק נפשו של כל אדם יודעת שהיא עברה את הפיתויים, החולי וההשחתה של השטן. בשרו ודמו של האדם לא יכולים לדעת זאת. בהתאם לכך, האנושות הופכת בלא יודעין ליותר ויותר מטונפת, רעה וחשוכה, ואילו הפער ביני לבין האדם הולך ומתרחב, וימיה של האנושות הופכים לחשוכים יותר ויותר. נפשותיה של האנושות נמצאות כולן בידו של השטן. מכיוון שכך, מן הסתם, השטן כבש גם את בשרו ודמו של האדם. איך ייתכן שבשר ודם כאלה ובני אנוש כאלה יוכלו שלא להתנגד לאלוהים ולתאום אותו באופן טבעי? הסיבה לכך שהשטן השליך אותי אל האוויר היא שהוא בגד בי, ועל כן, איך בני האנוש יוכלו להיחלץ מן ההשלכות של זה? זו הסיבה לכך שהאופי האנושי הוא בגידה. אני מאמין שברגע שתבינו את ההיגיון הזה, תוכלו גם להאמין במהותו של המשיח. הבשר שרוח האל לובשת הוא בשרו של אלוהים עצמו. רוח האל היא עליונה. היא כול יכולה, קדושה וצודקת. על כן, בדומה לכך, בשרה ודמה הם גם עליונים, כול-יכולים, קדושים וצודקים. בשר ודם כאלה יכולים

לעשות רק מה שצודק ומועיל לאנושות, רק את מה שקדוש, רב-כבוד ועוצמתי, ואינם מסוגלים לעשות שום דבר שמפר את האמת או את המוסר והצדק, לא כל שכן שום דבר שבוגד ברוח האל. רוח האל היא קדושה, ולפיכך השטן לא מסוגל להשחית את בשרה ודמה. בשרה ודמה ניחנים במהות שונה מזו של בשרו ודמו של האדם. זאת מכיוון שהאדם, ולא אלוהים, הוא זה שאותו השטן השחית. השטן לא יכול בשום אופן להשחית את בשרו ודמו של אלוהים. לפיכך, חרף העובדה שהאדם והמשיח שוכנים באותו מרחב, רק האדם נכבש על ידי השטן ונתון לשימושו ולכידתו. בניגוד לכך, המשיח חסין עד עולם להשחתתו של השטן, מפני שהשטן לעולם לא יהיה מסוגל לעלות לרמה הגבוהה ביותר, ולעולם לא יוכל להתקרב לאלוהים. כיום, על כולכם להבין שרק האנושות, שאותה השחית השטן, היא זו שבוגדת בי, ושהבעיה הזו תמיד תהיה בלתי רלוונטית למשיח.

כל הנפשות שאותן השטן השחית נמצאות בשליטתו של תחומו של השטן. רק בני האדם שמאמינים במשיח הופרדו, זכו בישועה מהמחנה של השטן והובאו אל המלכות של היום. בני האדם האלה כבר לא חיים תחת השפעתו של השטן. אף על פי כן, אופיו של האדם עדיין נעוץ בבשרו ודמו של האדם. פירוש הדבר הוא שאפילו שנפשכם זכתה בישועה, אופייכם עדיין שומר על מראהו הישן, והסיכוי שתבגדו בי עדיין עומד על מאה אחוזים. זו הסיבה לכך שעבודתי מתקיימת כל כך הרבה זמן – משום שאופייכם כל כך מקובע. כעת כולכם סובלים ככל יכולתכם במילוי חובותיכם, אך יש עובדה בלתי מעורערת והיא זו: כל אחד מכם מסוגל לבגוד בי ולחזור אל תחומו של השטן, למחנה שלו, ולשוב אל חייו הישנים. בשלב הזה, לא תהיה לכם אפשרות לשמור על שום שביב של אנושיות או על המראה של בן אנוש רגיל שיש לכם כעת. במקרים חמורים, אתם תושמדו, ויתרה מזאת, תנחלו אבדון נצחי, ולעולם לא תתגלמו שוב כבשר ודם אלא תיענשו בחומרה. זו הבעיה שניצבת בפניכם. אני מזכיר לכם כך ראשית, כדי עבודתי לא תהיה לשווא, ושנית, כדי שכולכם תוכלו לחיות בימי אור. למעשה, הבעיה החשובה ביותר היא לא השאלה אם עבודתי תהיה לשווא או לא. העיקר הוא שתהיו מסוגלים לחיות חיים שמחים ולזכות לעתיד מזהיר. עבודתי היא העבודה של הושעת נפשותיהם של בני האדם. אם נפשכם תיפול לידי של השטן, גופכם לא יעבור ימים שלווים. אם אגן על גופכם, נפשכם תהיה לבטח תחת הגנתו. אם באמת אתעב אתכם, גופכם ונפשכם ייפלו מיד לידי של השטן. האם אתם יכולים לתאר לעצמכם מה יהיה מצבכם אז? אם יום יבוא ולא תבינו את דבריי, אתן את כולכם לשטן כדי שהוא יענה אתכם כפליים עד שכעסי ידעך לגמרי, או שאעניש אתכם באופן אישי, בני האנוש שלא זכאים לגאולה, משום שלבכם הבוגד בי מעולם לא השתנה.

על כולכם להביט פנימה בהקדם האפשרי כדי לראות כמה חלקים ממכלול תכונותיכם עדיין בוגדים בי. אני ממתין לתשובתכם בקוצר רוח. אל תדחו אותי. אני אף-פעם לא משחק משחקים עם בני האדם. אם אני אומר שאעשה משהו, אני בהחלט עושה אותו. אני מקווה שכולכם יכולים להתייחס אל דבריי ברצינות ולא חשוב שהם רק רומן מדע בדיוני. מה שאני רוצה מכם הוא מעשים מוחשיים, ולא את הדמיונות שלכם. לאחר מכן, עליכם לענות על שאלות שלי, למשל: 1. אם אתם באמת עושי שירות, האם אתם יכולים לשרת אותי נאמנה, מבלי יסודות של שטחיות או שליליות? 2. אם תגלו שמעולם לא הערכת אתכם, האם בכל זאת תהיו מסוגלים להישאר ולשרת אותי כל חייכם? 3. אם תשקיעו מאמצים רבים אך עדיין אהיה קר אליכם מאוד, האם תהיו מסוגלים להמשיך לעבוד למעני באלמוניות? 4. אם לאחר שתשקיעו מאמצים מסוימים למעני, עדיין לא אגשים את דרישותיכם הקטנוניות, האם הדבר ירפה את ידיכם והאם תהיו מאוכזבים ממני, והאם אפילו תזדעמו ותתלוננו שניצלתי

אתכם? 5. אם תמיד הייתם נאמנים אליי ותמיד אהבתם אותי, אך תסבלו ייסורים של חולי, את קשיי החיים ואת נטישתם של חברים וקרובי משפחתכם, או אם תחוו כל אסון אחר בחיים, האם נאמנותכם ואהבתכם כלפיי יישארו בעינן? 6. אם אף אחד מהדברים שדמיינתם לא יתאם את מה שעשיתי, כיצד תצעדו בנתיבכם העתידי? 7. אם לא תקבלו שום דבר שקיוויתם לקבל, האם תוכלו להמשיך להיות חסידים שלי? 8. אם מעולם לא הבנתם את התכלית והחשיבות של עבודתי, האם אתם יכולים להיות צייתנים ולא למתוח ביקורת שרירותית ולהסיק מסקנות שרירותיות? 9. האם אתם יכולים לנצור בלבכם את כל הדברים שאמרתי ואת כל העבודה שעשיתי כשאני ביחד עם האנושות? 10. האם אתם מסוגלים להיות חסידים נאמנים שלי, והאם אתם מוכנים לסבול עבורי למען החיים גם אם לא תקבלו דבר? 11. האם אתם מסוגלים שלא לשקול את נתיב ההישרדות העתידי שלכם, לתכנן אותו או להיערך אליו למעני? השאלות האלה הן הדרישות האחרונות שלי מכם, ואני מקווה שכולכם תוכלו להשיב לי. אם אתם עומדים באחד או שניים מהדברים בשאלות האלה, אתם עדיין צריכים להמשיך לעבוד קשה. אם אתם לא יכולים לעמוד באף אחת מהדרישות האלה, אין ספק שאתם שייכים לסוג בני האדם שיושלכו לגיהנום. אני לא צריך לומר עוד לבני אדם כאלה. הסיבה לכך היא שאתם בהחלט לא בני אדם שיכולים להיות תואמים לי. איך ייתכן שאשמור בביתי על מישהו שיכול לבגוד בי בכל מצב? באשר לבני האדם שעדיין יכולים לבגוד בי ברוב המצבים, אבחן את ביצועיהם לפני שאארגן כל דבר נוסף. יחד עם זאת, כל עוד הם בני אדם שמסוגלים לבגוד בי, בלי קשר לנסיבות שבהן הם מסוגלים לעשות זאת, לעולם לא אשכח זאת, אזכור אותם בלבי ואחכה להזדמנות לגמול להם על מעשיהם הרעים. הדרישות שהעליתי הן כולן עניינים שעליכם לבחון את עצמכם לגביהם. אני מקווה שכולכם תוכלו לשקול אותם ברצינות ושלא תתנהלו מולי באופן שטחי בלבד. בעתיד הקרוב, אבדוק את התשובות שעניתם על דרישותיי. עד אז, לא אדרוש מכם עוד כלום ולא אומר לכם עוד דברי תוכחה כנים. במקום זאת, אשתמש בסמכותי. בני האדם שיש לשמור אותם יישמרו, בני האדם שיש לגמול להם יקבלו את גמולם, בני האדם שיש לתת אותם לשטן יינתנו לשטן, בני האדם שאותם יש להעניש בחומרה ייענשו בחומרה, ובני האדם שיש למחות אותם מהעולם יושמדו. כך, אף אחד כבר לא יוכל להפריע לי בימי. האם אתם מאמינים בדבריי? האם אתם מאמינים בשכר ועונש? האם אתם חושבים שאעניש את בני האדם הרעים שמוליכים אותי שולל ובוגדים בי? האם אתם מקווים שהיום הזה יבוא במהירה, או שהוא יבוא בעתיד הרחוק? האם אתם מפחדים מאוד מעונש, או שמא אתם מעדיפים להתנגד אליי אפילו אם תיענשו על כך? כשיבוא היום הזה, האם אתם יכולים לדמיין אם חייכם יהיו מלאים בתרועות וצחוקים או בבכי וחריקת שיניים? איזה סוף אתם מקווים לקבל? האם אי-פעם שקלתם ברצינות אם אתם מאמינים בי במאת האחוזים או שמא אתם מפקפקים בי במאת האחוזים? האם אי-פעם שקלתם בקפידה אילו השלכות ואיזה סוף יביאו עליכם מעשיכם והתנהגותכם? האם אתם באמת מקווים שכל דבריי יתגשמו בזה אחר זה, או שמא אתם מפחדים מאוד שדבריי יתגשמו מזה אחר זה? אם אתם מקווים שאעזוב בקרוב כדי להגשים את דבריי, כיצד עליכם להתייחס אל המילים והמעשים שלכם עצמכם? אם אתם לא מקווים לעזיבתי ולא מקווים שכל דבריי יתגשמו באופן מידי, מדוע אתם מאמינים בי בכלל? האם אתם באמת יודעים מה הסיבה לכך שאתם חסידים שלי? אם הסיבה לכך היא רק כדי להרחיב את האופקים שלכם, אתם לא צריכים לסבול תלונות כאלה. אם הסיבה לכך היא כדי שתוכלו להיות מבורכים ולהימלט מאסון עתידי, מדוע אתם לא מודאגים לגבי ההתנהלות שלכם עצמכם? מדוע

אתם לא שואלים את עצמכם אם אתם יכולים לעמוד בדרישותי? מדוע אתם לא שואלים את עצמכם אם אתם כשירים לקבל את ברכותי העתידיות?

עשרת הצווים המנהליים שבני עמו הנבחר של אלוהים חייבים להישמע להם בעידן המלכות

1. אסור לאדם להעצים או לרומם את עצמו. עליו לעבוד ולרומם את אלוהים.
2. עליכם לעשות כל דבר שמועיל לעבודתו של אלוהים, ואסור לכם לעשות שום דבר שפוגם בתועלת של עבודתו של אלוהים. עליכם להגן על שמו של אלוהים, על עדותו של אלוהים ועל עבודתו של אלוהים.
3. הכסף, החפצים החומריים וכל הרכוש בביתו של אלוהים הם מנחות שעל האדם להעניק. רק לומר ולא לאלוהים מותר ליהנות מהמנחות האלה, משום שהמנחות של האדם נועדו להנאתו של אלוהים, אלוהים חולק את המנחות הללו עם הכומר בלבד, ואף אדם אחר לא כשיר או זכאי ליהנות מהן כהוא זה. כל המנחות של האדם (לרבות כספים ודברים חומריים שניתן ליהנות מהם) ניתנות לאלוהים ולא לאדם. לפיכך, אסור לאדם ליהנות מהן – אילו האדם ייהנה מהם, הוא יגנוב את המנחות. כל מי שעושה זאת כמוהו כיהודה איש-קריות, כיוון שבנוסף להיותו בוגד, יהודה איש-קריות גם התכבד במה שהיה בקופה.
4. האדם הוא בעל טבע מושחת, ומלבד זאת הוא בעל רגשות. לכן, אסור בתכלית האיסור לגבר ואישה לעבוד ביחד בשירות האל. כל מי שיתגלה שעשה זאת יגורש, ללא יוצא מן הכלל – ואיש לא פטור מכך.
5. לא תמתחו ביקורת על אלוהים ולא תדונו כבדרך אגב בעניינים הקשורים לאלוהים. עליכם לפעול כפי שהאדם אמור לפעול ולדבר כפי שהאדם אמור לדבר ואסור לכם לחרוג מן המגבלות שלכם או לחצות את הגבולות שלכם. נצרו את לשונכם והיזהרו בצעדיכם. כל זאת ימנע מכם לעשות כל דבר שיפגע בטבעו של אלוהים.
6. עליכם לעשות את מה שעל האדם לעשות, ולמלא את ההתחייבויות שלכם, ולממש את האחריות שלכם, ולהקפיד על חובתכם. מכיוון שאתם מאמינים באלוהים, עליכם לתרום לעבודתו של אלוהים. אם לא תעשו זאת, לא תהיו ראויים לאכול ולשתות את דברי האל ולא תהיו כשירים לחיות בביתו של אלוהים.
7. בכל הקשור לעבודה ולענייני הכנסייה, מלבד הציות לאלוהים, עליכם לפעול בכל עניין על פי הוראות האדם שרוח הקודש משתמשת בו. אפילו העבירה הקלה ביותר לא תתקבל. עליכם לציית באופן מוחלט ואסור לכם לנתח מה נכון ומה לא נכון – למה שנכון ולא נכון אין שום קשר אליכם. ציות מוחלט הוא הדבר היחיד שעליכם לעסוק בו.
8. בני אדם שמאמינים באלוהים צריכים לשמוע לאלוהים ולעבוד אותו. אסור לכם לרומם או להעריך אף אדם. אינכם צריכים לתת את המקום הראשון לאלוהים, את המקום השני לאנשים שאתם מעריצים ואת המקום השלישי לעצמכם. אף אדם לא אמור לתפוס מקום בלבכם, ואסור לכם להתייחס לבני אדם – במיוחד את אלו שאתם מעריצים – כאל בעלי מעמד זהה לאלוהים וכאל שווים לו. אלוהים לא יסבול זאת.

9. המחשבות שלכם צריכות להתמקד בעבודת הכנסייה. עליכם להניח בצד את עתידם של בשרם ודמכם, להיות החלטיים בענייני משפחה, להקדיש את עצמכם בלב שלם לעבודתו של אלוהים ולשים את עבודתו של אלוהים במקום הראשון ואת חייכם במקום השני. זוהי ההגינות של איש קדוש.

10. אסור לכפות על בני משפחה שלא נמנים על שורותינו (ילדיכם, בעלך או אשתך, אחיותיכם או הורייכם, וכן הלאה) להצטרף לכנסייה. לא חסרים חברים בבית האל ואין צורך להוסיף חברים חסרי תועלת. אסור להוביל בני אדם שאינם מאמינים בשמחה אל הכנסייה. צו זה מכוון לכל בני האדם. בנושא, עליכם לבדוק, לעקוב ולהזכיר זה לזה, ואסור לאיש להפר אותו. אפילו כשבני משפחה שלא נמנים על שורותינו נכנסים לכנסייה בעל כורכם, אסור לתת להם ספרים או שם חדש. בני אדם כאלה לא שייכים לבית האל ויש לשים קץ לכניסתם לכנסייה בכל דרך אפשרית. אם באות צרות על הכנסייה משום פלישת שדים, אתם בעצמכם תגורשו או שיוטלו עליכם הגבלות. בסיכומי של עניין, כולם נושאים באחריות בעניין זה, אך אסור לכם להיות פזיזים או להשתמש בכך כדי להשיג נקמות אישיות.

עליכם לשקול את מעשיכם

על פי הפעולות והמעשים בחייכם, כולכם זקוקים לפסוק מדבריי בכל יום שיזין ויקיים אתכם, משום שאתם לוקים בחסר, וידיעתכם ופתיחותכם דלות מדי. בחיי היום-יום שלכם, אתם חיים באווירה ובסביבה ללא אמת או היגיון טוב. אתם חסרים את הון הקיום, ואין לכם היסודות כדי להכיר אותי או את האמת. אמונתכם בסך הכל מושתתת על אמון מעורפל או על טקסים דתיים וידע המבוססים אך ורק על דוקטרינה. בכל יום אני צופה בתנועותיכם ובוחר את כוונותיכם ואת פירות הרוע שלכם. מעולם לא מצאתי אדם שבאמת ובתמים הניח את לבו ורוחו על המזבח שלי, שמעולם לא זו ממקומו. לפיכך, אינני רוצה לשפוך לריק את כל הדברים שברצוני להביע בפני אנושות כזו. בלבי אני מתכנן רק להשלים את עבודתי שטרם הושלמה ולהושיע את האנושות שטרם הושעת. אף על פי כן, רוצה אני שכל חסידיי יזכו לישועתי ולאמת שדברי משרה על האדם. אני מקווה שיום אחד, כשתעצמו עיניים, תראו עולם שבו ניחוח ממלא את האוויר וערוצים של מים חיים זורמים, לא עולם קר וקודר שבו ענני חושך ושמי חושך, שבו היללות לא פוסקות לרגע.

כל יום, הוא בוחן את המעשים והמחשבות של כולם ובה בעת, מעשים ומחשבות אלה בונים עתיד משל עצמם. זוהי הדרך שכל הבריות צריכות לצעוד בה וזו הדרך שמיועדת לכולן. איש לא יכול להימלט מהעובדה הזו ואיש אינו יוצא מן הכלל. נשאתי אינספור דברים ומעבר לכך, עשיתי כמות אדירה של עבודה. כל יום, אני מביט ורואה כיצד האדם מוציא לפועל את כל שעליו לעשות לפי טבעו הפנימי וכיצד טבע זה מתפתח. ללא יודעין, רבים כבר עלו על "דרך המלך" שאני סללתי כדי שכל סוג אדם יוכל לגלותה. כבר מיקמתי כל סוג אדם בסביבה שונה, וכל אחד במקומו מביע את תכונותיו הטבעיות. איש לא יכול לחייב אותם, איש לא יכול לפתות אותם. הם חופשיים לחלוטין והדברים שהם מביעים נאמרים באופן טבעי. ישנו רק דבר אחד שמרסן אותם, ואלה הם דבריי. לפיכך,

מספר בני אדם קוראים את דבריי באי-רצון רק כדי שסופם לא יהיה במיתה, אך הם אינם מממשים את דבריי. מצד שני, יש אנשים שמתקשים לשאת את הימים מבלי דבריי שינחו אותם ויתמכו בהם, כך שבאופן טבעי, הם תמיד מחזיקים בדבריי. עם הזמן, הם מגלים את סוד החיים האנושיים, את ייעודה של האנושות ואת הערך של היותם בני אדם. האנושות אינה דבר מעבר לכך בפני דברי, ואני פשוט נותן לדברים לעשות את שלהם. אני לא עושה דבר המאלץ את האדם לחיות על פי דבריי כתשתית לקיומו. ואלה שלעולם אין להם מצפון או ערך בקיומם צופים בשקט בהתקדמות הדברים ומשליכים את דבריי הצדה ועושים כאוות נפשם. הם מתחילים למאוס באמת ובכל מה שבא ממני. זאת ועוד, הם מואסים בשהות בביתי. אנשים אלה דרים בביתי באופן זמני לשם ייעודם וכדי להימלט מעונש, אפילו אם הם משרתים אותי. אך כוונותיהם לעולם לא משתנות, וכך גם מעשיהם. דבר זה ממשיך ומעודד את רצונם בברכות, כדי לזכות ולו בביקור יחיד בתחומי המלכות שהם יכולים להישאר בה לעולמים, ואפילו בביקור בשמי הנצח. ככל שהם כמהים לבוא היום שלי במהירה, כך הם חשים שהאמת הפכה למשוכה, לאבן נגף בדרכם. הם מחכים בקוצר רוח להיכנס למלכות, ליהנות לנצח מברכות מלכות השמים, ללא צורך לרדוף את האמת או להישפט ולהתייסר, ומעל הכל, ללא צורך לדור בכניעות בביתי ולעשות כדבריי. אנשים אלה נכנסים לביתי לא על מנת לרצות לב השואף לאמת ולא על מנת לעבוד בהתאם לניהולי. הם רק מכוונים להיות אלה שלא יושמדו בעידן הבא. לכן לבם מעולם לא ידע מה היא האמת וכיצד לקבל את האמת. זו הסיבה לכך שבני האדם האלה מעולם לא נהגו לפי האמת ומעולם לא הבינו את העומק הרב של שחיתותם, ובכל זאת שכנו בביתי כ"משרתים" עד הסוף. הם ממתינים "בסבלנות" לבוא היום שלי, והם אינם יודעים מנוח בהיותם מושלכים אנה ואנה מעצם עבודתי. לא משנה כמה יתאמצו ומה יהיה המחיר שישלמו, איש מהם לא יבין שסבלם הוא למען האמת ושקורבנם הוא למעני. בלבם הם קצרי רוח לקראת היום שבו אשים קץ לעידן הישן, ויתר על כן, הם ממתינים בחוסר סבלנות לדעת כמה גדולים עוצמתי וסמכותי. הדבר שמעולם לא מיהרו לעשות הוא לשנות את עצמם ולרדוף את האמת. הם אוהבים את הדברים שמאסתי בהם והם מאסו בדברים שאני אוהב. הם כמהים לדברים שאני שונא אך בו בזמן הם מפחדים לאבד את הדברים שאני מתעב. הם חיים בעולם המרושע הזה אך לעולם אינם רוחשים לו שנאה והם מפחדים פחד מוות שאני אשמיד אותו. כוונותיהם סותרות: הם מרוצים מהעולם הזה שאותו אני מתעב, אך בו בזמן הם מייחלים שאשמיד את העולם הזה במהירה. כך ייחסך מהם סבל ההשמדה והם יהפכו לאדוני העידן הבא לפני שיסוו מדרך האמת. זאת מפני שהם אינם אוהבים את האמת ונמאסו עליהם כל הדברים שבאים ממני. אולי הם יהפכו ל"אנשים ממושמצים" לזמן קצר כדי לא לאבד את הברכות, אך תפיסתם המשתוקקת לברכה ופחדם מאבדון ומכניסה לאגם האש הבוער בגופרית לעולם לא ייעלמו מעיניי. ככל שיומי קרב ובא, רצונם רק גדל וגדל. וככל שהאסון גדול יותר, כך הוא עושה אותם יותר לחסרי אונים – הם אינם יודעים מה לעשות כדי לשמח אותי ולהימנע מאובדן הברכות שלהן ייחלו מזה זמן רב. מרגע שידי מתחילה בעבודתה, אנשים אלה נלהבים לפעול ולשרת כחיל חלוץ. הם רק חושבים כיצד להתייצב בראש הכוח, מתוך חשש שמא לא אראה אותם. הם עושים ואומרים את הדברים שהם חושבים לנכונים, מבלי לדעת שמעשיהם ופעולותיהם מעולם לא היו קשורים לאמת, ושהם רק משבשים ומפריעים את תוכניותיי. גם אם השקיעו מאמץ עליון וגם אם כוונתם לשאת את הקשיים היא כוונת אמת, אף מעשה שלהם אינו קשור אליי, משום שמעולם לא ראיתי כי מעשיהם נובעים מכוונות טובות, ויותר מכך, מעולם לא ראיתי אותם מניחים דבר על

המזבח שלי. כאלה הם מעשיהם לפניי במשך שנים כה רבות.

בתחילה רציתי לספק לכם עוד אמיתות, אך מכיוון שגישתכם כלפי האמת יותר מדי קרה ושווה נפש, עליי לוותר. אינני רוצה לבזבז את מאמציי, ואינני רוצה לראות אנשים מחזיקים בדבריי אך בכל המקומות עושים את הדברים המתנגדים לי, משמיצים אותי ומחללים את שמי. משום הגישות שלכם והאנושיות שלכם, אני מספק לכם רק כמות דלה של מילים החשובות לכם מאוד כניסיון שלי בקרב האנושות. רק כעת אני מאשר באמת ובתמים שהחלטות והתוכניות שלי תואמות את צרכיכם, ויותר מכך, אני מאשר שגישתי כלפיי האנושות נכונה. שנות הפעילות הרבות שלכם בפני העניקו לי את התשובה שמעולם לא קיבלתי קודם לכן. השאלה שזו תשובתה היא: "מהי גישתו של האדם בפני האמת ובפני האל האמיתי?" המאמץ שהשקעתי באדם מוכיח את מהות אהבתי כלפי האדם, והפעולות והמעשים של האדם בפניי הוכיחו אף הם את מהות תיעובו כלפי האמת והתנגדותו לי. אני מלא דאגה לכל חסידיי בכל רגע, אך אין רגע שבו חסידיי מסוגלים לקבל את דברי; הם אפילו אינם מסוגלים כלל לקבל ממני הצעות. זה הדבר שמעציב אותי יותר מכל. איש אינו יכול להבין אותי ומעבר לכך, איש אינו יכול לקבל אותי, אפילו שגישתי כנה ודבריי עדינים. כולם עושים את העבודה שהטלתי עליהם על פי כוונותיהם המקוריות; לא זו בלבד שהם אינם מחפשים את מחשבותיי, אלא שהם אף לא שואלים מה אבקש. הם עדיין טוענים שהם משרתים אותי נאמנה תוך שהם מורדים בי. רבים מאמינים שאמיתות שהם אינם יכולים לשאת או לנהוג על פיהן אינן אמיתות כלל. בעיני בני אדם כאלה, האמיתות שלי הופכות לדבר מה שיש לדחות או להשליך הצידה. בה בעת, אני הופך בזאת לאל שהאדם מכיר בו במילים בלבד, אך גם נתפס כגורם חיצוני, שאינו האמת, הדרך או החיים. איש אינו יודע את האמת הזו: דבריי הם האמת שלא משתנה לעולם. אני מקורם של חיי האדם ואני היחיד שיכול לכוון את האנושות. ערך דבריי ופירושם לא נקבעים על פי זיהויים או קבלתם בידי האנושות, אלא על פי עצם מהותם של דבריי. אפילו אם אין ולו איש אחד בעולם הזה המסוגל לקבל את דבריי, ערך דבריי ועזרתם לאנושות אינם ניתנים לשיעור על ידי אף בן אדם. לפיכך, אל מול אנשים רבים המורדים בדבריי, מתכחשים להם או בזים להם כליל, עמדתי היא רק זו: הזמן והעובדות יהיו עדותי והם יוכיחו שדבריי הם האמת, הדרך והחיים. הם שיוכיחו שכל שאמרתי היה נכון, וכי דבריי אלה הם שאמורים למלא את האדם, ומעבר לכך, שהם מה שהאדם אמור לקבל. אאפשר לכל חסידיי לדעת את העובדה הזו: אלה שאינם מסוגלים לקבל את דבריי במלואם, אלה שאינם מסוגלים לנהוג על פי דבריי, אלה שאינם מסוגלים למצוא תכלית בדבריי ואלה שאינם מסוגלים להיוושע בזכות דבריי, הם אלה שדבריי גזרו את דינם, ויתרה מזאת, הם אלה שאיבדו את ישועתי, והמטה שלי לעולם לא ירפה מהם.

16 באפריל, 2003

אלוהים הוא מקור חיי האדם

מהרגע שבו אתם מגיחים בבכי לעולם הזה, אתם מתחילים למלא את חובתכם. כשאתם נכנסים לתפקידכם בתוכנית ובייעוד של אלוהים, אתם מתחילים את מסע החיים. בלי קשר לרקע שלכם ולמסע הצפוי לכם, איש לא יכול להימלט מהתזמור וההסדר שהותוו לו משמיים, ואיש לא שולט על גורלו, מפני שאלוהים המושל בכל הוא היחיד המסוגל לבצע עבודה כזו. מאז תחילת קיומו של האדם, אלוהים עובד כך בהתמדה – הוא מנהל את התבל ומכוון את כללי השינוי של כל הדברים ואת והתנועות שלהם. כמו כל שאר הדברים, האדם ניזון בשקט ובלא יודעין מהמתיקות, ומהגשם, ומהטל, הבאים מאלוהים. כמו כל שאר הדברים, האדם חי בלא יודעין תחת תזמור ידו של אלוהים. לבו ורוחו של האדם מוחזקים בידו של אלוהים, וכל חייו גלויים לעיני האל. בין אם אתם מאמינים בכך ובין אם לא, כל הדברים, החיים והמתים כאחד, ישתנו, יתחלפו, יתחדשו וייעלמו על פי מחשבותיו של אלוהים. כך אלוהים מושל בכל.

כשהלילה יורד בשקט, האדם לא מודע לכך, מפני שלב אדם לא יכול לתפוס כיצד הלילה מגיע ומאין הוא בא. כשהלילה עוזב בחשאי, האדם מברך את בואו של אור היום. אולם השאלה מאין בא האור וכיצד הוא גירש את חשכת הלילה מובנת לאדם עוד פחות, והוא מודע לכך עוד פחות. חילופי היום והלילה האלה החוזרים והנשנים מעבירים את האדם מפרק זמן אחד למשנהו ומניעים אותו מהקשר היסטורי אחד למשנהו, וכן מוודאים את הגשמתן של עבודתו של אלוהים בכל תקופה ושל תוכניתו של אלוהים לכל עידן. האדם צעד לאורך התקופות האלה עם אלוהים, אך האדם לא יודע שאלוהים מושל בגורל כל הדברים ובגורל כל היצורים החיים, והוא לא יודע איך אלוהים מתזמר ומכוון את כל הדברים. העובדה הזו חמקה מידעיתו של האדם משחר הימים ועד היום. מדוע? לא מפני שמעשיו של אלוהים האל נסתרים מדי, ולא מפני שתוכניתו של אלוהים עדיין לא התגשמה, אלא מפני שלבו ורוחו של האדם יותר מדי רחוקים מאלוהים, עד כדי כך שהאדם ממשיך לשרת את השטן במקביל להיותו חסיד אל – מבלי שהוא מודע לכך כלל. איש לא מחפש באופן פעיל את עקבותיו של אלוהים או את הופעתו, ואיש לא מוכן להתקיים תחת חסותו ותמיכתו של אלוהים. במקום זאת, בני האדם רוצים להסתמך על ריקבונם של השטן המרושע כדי להסתגל לעולם הזה ולכללי הקיום הזדוניים שהאנושות מצייתת להם. בשלב הזה, לבו ורוחו של האדם הופכים לקורבן המנחה של האדם לשטן, והשטן ניזון מהם. יתר על כן, הלב והרוח האנושיים הופכים למקום משכן של השטן ולמגרש משחקים המתאים לו. כך האדם מאבד בלא יודעין את הבנת העקרונות של ההווה האנושית, ושל שוויו ומשמעותו של הקיום האנושי. חוקי האל והברית שבין אלוהים והאדם מתפוגגים בהדרגה בלב האדם, והוא מפסיק לחפש את אלוהים ולהקשיב לו. עם הזמן, האדם כבר לא מבין מדוע אלוהים ברא את האדם, והוא לא מבין את מוצא פיו של אלוהים ואת כל הדברים שנובעים מאלוהים. לאחר מכן, האדם מתחיל להתנגד לחוקי האל ולצויו, ולבו ורוחו של האדם מתעמעמים... אלוהים מאבד את האדם שהוא ברא במקור, והאדם מאבד את שורש ראשיתו: זהו הצער של האנושות הזו. לאמיתו של דבר, מהראשית ועד עכשיו, אלוהים המחזיז טרגדיה עבור האנושות, שבה האדם הוא גם הדמות הראשית וגם הקורבן.

ואיש לא יודע מי במאי הטרגדיה הזאת.

בעולם רחב הידיים, התרחשו אינספור שינויים – אוקיינוסים נסחפו על שדות, שדות הציפו אוקיינוסים, פעם אחר פעם. איש לא מסוגל להוביל ולכוון את האנושות מלבד אלוהים המושל בכל הדברים בתבל. אין איש בעל הכוח האדיר לעמול למען האנושות הזו או להתכונן עבודה, ועל אחת כמה וכמה אין אדם שמסוגל להוביל את האנושות הזו אל יעד האור ולשחרר אותה מהעוולות הארציות. אלוהים מקונן על עתיד האנושות ומתאבל על נפילת האנושות, והוא כואב את הצעדה ההדרגתית של האנושות כלפי מטה ואל נתיב האין-חזור. זו אנושות ששברה את לבו של אלוהים והתנערה ממנו, ובמקום זאת חיפשה את השטן: האם איש מעולם לא נתן דעתו לכיוון שבו עשויה להתקדם אנושות כזו? זו בדיוק הסיבה שאיש לא חש בחרון אפו של אלוהים, ואיש לא מחפש דרך לספק את אלוהים או מנסה להתקרב אל אלוהים. יתר על כן, איש לא מנסה לתפוס את צערו וכאבו של אלוהים. אפילו לאחר ששמע את קולו של אלוהים, האדם ממשיך בנתיב שלו המתרחק מאלוהים, ממשיך להתחמק מחסדו ושמירתו של אלוהים ולדחות את האמת של אלוהים. והוא מעדיף למכור את עצמו לשטן, אויבו של אלוהים. ומי בכלל מקדיש מחשבה כלשהי (כך נמשכת קשיות לבו של האדם) לאופן שבו אלוהים יתנהג לאנושות שנטשה אותו מבלי להסתכל לאחור? איש לא יודע שהסיבה לכל התזכורות והתוכחות החוזרות ונשנות של אלוהים היא שיש בידיו של אלוהים אסון חסר תקדים שהוא הכין, אסון כזה שבשרו ונשמתו של האדם לא יוכלו לשאת. האסון הזה הוא לא רק עונש לבשר והדם, אלא גם לנשמה. עליכם לדעת זאת: כשתוכנית האל מושלכת הצדה, וכשכל תזכורותיו ותוכחותיו לא זוכות להתייחסות, מה תהיה עוצמת כעסו? הוא לא יהיה דומה לשום דבר שאף ברייה חוותה או שמעה אי פעם. על כן אני אומר שהאסון הזה הוא חסר תקדים ולעולם לא יחזור שנית. הסיבה לכך היא שתוכניתו של אלוהים היא לברוא את האנושות רק פעם אחת ולהושיע את האנושות רק פעם אחת. זו הפעם הראשונה וגם האחרונה. לפיכך, איש לא יכול לתפוס את הכוונת הקפדנית ואת הציפייה הנלהבת שבה אלוהים מושיע את האנושות הפעם.

אלוהים ברא את העולם הזה והביא לתוכו את האדם, יצור חי שאלוהים העניק לו חיים. לאחר מכן, האדם זכה להורים וקרובי משפחה, וכבר לא היה לבד. מהרגע שבו האדם ראה לראשונה את עולם החומרי הזה, גורלו היה להתקיים בהתאם לייעודו של אלוהים. נשמת החיים מאלוהים תומכת בכל יצור חי בצמיחתו והגעתו לבגרות. במהלך התהליך הזה, איש לא מאמין שאדם חי וגדל בהשגחת האל. במקום זאת, בני האדם סבורים שהאדם גדל וצומח בחיק אהבתם והשגחתם של הוריו, ושצמיחתו מצייתת לאינסטינקט החיים שלו עצמו. זאת משום שהאדם לא יודע מי העניק את חייו ומאין הם באו, וקל וחומר שהוא לא יודע איך אינסטינקט החיים מחולל נסים. האדם יודע רק שהמזון הוא הבסיס להמשך חייו, שההתמדה היא מקור קיומו, ושהאמונה שבדעתו היא הנכס שהישרדותו תלויה בו. האדם לא מודע כלל לחסד האל ולתמיכתו, ולכן האדם מבזבז את החיים שאלוהים העניק לו... אף אחד מבני האנוש האלה שאלוהים דואג להם יומם וליל, לא נוקט יוזמה ועובד את אלוהים. אלוהים רק ממשיך לעבוד על האדם על פי תוכניתו, מבלי לפתח ציפיות מהאדם. הוא עושה זאת מתוך תקווה שיום אחד, האדם יתעורר מחלומו ויבין לפתע את הערך והמשמעות של החיים, יבין את המחיר שאלוהים שילם כדי לתת הכל לאדם ויידע כמה אלוהים משתוקק שהאדם ישוב אליו. איש מעולם לא בחן את הסודות העומדים מאחורי מקור חיי האדם ולהמשכיות שלהם. רק אלוהים מבין כל זאת ובשקט סובל את הכאב שהאדם גורם ואת

המהלומות ממנו – האדם, שקיבל הכל מאלוהים ואינו מודה על כך. האדם מתייחס לכל מה שהחיים מעניקים לו כמובן מאליה, ובהתאם לכך, האופן שבו האדם בוגד באלוהים, שבו האדם שוכח את אלוהים ושהאדם סוחט את אלוהים, הם כולם "דבר מן השורה"... האם ייתכן שתוכנית האל באמת כל כך חשובה? האם ייתכן שהאדם, היצור החי הזה שאלוהים ברא, הוא באמת כל כך חשוב? תוכנית האל חשובה ללא ספק. עם זאת, היצור החי שנברא ביד אלוהים קיים למען תוכנית האל. לפיכך, אלוהים לא יכול להשמיד את תוכניתו מתוך שנאה כלפי האנושות הזו. אלוהים סובל את כל העינויים האלה למען התוכנית הזאת, ולמען נשמת החיים שאלוהים נפח באדם – לא למען בשרו ודמו של האדם, אלא למען חיי האדם. הוא עושה זאת על מנת להשיב אליו את החיים שהוא נפח באדם, ולא את בשרו ודמו. זו תוכניתו.

כל יצור שבא לעולם הזה חייב לחוות חיים ומוות, ורבים חוו מחזור של מוות ותחייה. מי שחי כיום ימות בקרוב והמתים ישובו בקרוב. כל זה הוא חלק ממסלול החיים שאלוהים הסדיר למען כל יצור חי. עם זאת, המסלול הזה והמחזור הזה הם בדיוק האמת שאלוהים רוצה שהאדם יראה: שהחיים שאלוהים העניק לאדם הם אינסופיים ולא מוגבלים על ידי מוחשיות, זמן או חלל. אלה הם מסתרי החיים שאלוהים העניק לאדם, וזו וההוכחה לכך שהוא מקור החיים. על אף שרבים לא מאמינים שאלוהים הוא מקור החיים, האדם נהנה באופן בלתי נמנע מכל מה שנובע מאלוהים, בין שהוא מאמין באלוהים ובין שהוא מכחיש את קיומו. אם יום אחד, אלוהים יתחרט ופתאום יחליט לקחת בחזרה את כל מה שקיים בעולם ולהשיב אליו את החיים שהוא העניק, הרי שלא יהיה קיים עוד דבר. אלוהים משתמש בחייו כדי לקיים את כל הדברים, בין שהם חיים ובין שאינם חיים, ולהביא את כולם לסדר טוב מכוח עוצמתו וסמכותו. זוהי אמת שאיש לא מבין או תופס בקלות, והאמיתות הבלתי נתפסות האלה הן התגלמותו של כוח החיים של אלוהים והעדות לקיומו. תנו לי לגלות לכם סוד: אף ברייה לא יכולה להעלות על הדעת את גדולתם ועוצמתם של חיי האל. כך זה כעת, כך היה בעבר, וכך יהיה בעתיד. הסוד השני שאחשוף הוא זה: אלוהים הוא מקור החיים לכל היצורים הנבראים, ללא קשר להבדלים בצורתם או במבנה שלהם. בלי קשר לשאלה איזה סוג של יצור חי אתם, אתם לא יכולים לנוע בניגוד לנתיב החיים שאלוהים קבע. כך או כך, כל מה שאני רוצה הוא שהאדם יבין שללא השמירה וההשגחה של אלוהים, האדם לא יכול לקבל את כל מה שהוא אמור לקבל, גם אם ינסה בקפידה ויבא בקבלתו. ללא אספקת החיים שאלוהים מעניק, האדם מאבד את תחושת ערכם של חייו ומאבד את תחושת המשמעות בחייו. איך ייתכן שאלוהים יאפשר לאדם שמבזבז את ערך חייו לחיות בשאננות כזו? כפי שאמרתי בעבר: אל תשכחו שאלוהים הוא מקור החיים שלכם. אם האדם לא יוקיר את כל מה שאלוהים הרעיף עליו, לא זו בלבד שאלוהים ייקח בחזרה את כל מה שהוא נתן, אלא שהאדם גם ישלם כפליים כדי לפצות את אלוהים על כל השקעתו.

26 במאי 2003

אנחתו של האל הכול יכול

יש סוד אדיר בלבכם שאתם לעולם לא מודעים לקיומו משום שאתם חיים בעולם ללא אור. השטן שבה את לבכם ואת רוחכם, החשכה מכסה את עיניכם, ואתם לא יכולים לראות את השמש ברקיע או את הכוכב המנצנץ בלילה. אוזניכם סתומות בדברי הונאה ואתם לא שומעים את קולו הרועם של יהוה או את צלילם של המים הגועשים מכס המלכות. איבדתם את כל מה שהיה אמור להיות שלכם ואת כל מה שהאל הכול יכול העניק לכם. נכנסתם לים אינסופי של מכאוב, ללא כוח להימלט וללא סיכוי להינצל – אתם רק תיאבקו ותנועו אנה ואנה... מרגע זה, נגזר עליכם לסבול את הייסורים שממית השטן, להיות מרוחקים מאוד מברכותיו של האל הכול יכול, מחוץ להישג ידה של תמיכתו של האל הכול יכול, ואתם תצטערו בדרך ללא מוצא. מיליון צעקות בקושי משפיעות על לבכם ועל רוחכם. אתם ישנים עמוק בידי השטן, שפיתה אתכם אל המישור חסר גבולות שאין בו כיוונים ואין בו תמורות. מעתה ואילך, אתם נעדרים את התום והטוהר המקוריים שלכם ואתם מתחילים לדחות את טיפולו של האל הכול יכול. בתוך לבכם, השטן מכוון אתכם בכל עניין והופך לחיכם. אתם כבר לא מפחדים ממנו, כבר לא מתרחקים ממנו וכבר לא מפקפקים בו. במקום זאת, אתם מתייחסים אליו כאל אלוהים בלבכם. אתם מתחילים להוקיר אותו, לעבוד אותו ולדבוק בו כאילו הייתם צלליתו, ואתם מתחילים להתמסר זה לזה בחיים ובמוות. אין לכם מושג מה מקורכם, מדוע אתם קיימים ומדוע אתם מתים. אתם רואים באל הכול יכול ישות זרה. אתם לא יודעים מה מקורו, וקל וחומר שאתם לא יודעים את כל מה הוא עשה למענכם. כל דבר שנובע ממנו הופך למאוס בעיניכם. אתם לא מוקירים את מתנותיו ולא יודעים את ערכן. אתם הולכים עם השטן, מהרגע שבו התחלתם לקבל אספקה מהאל הכול יכול. אתם והשטן עברתם יחד אלפי שנים של סופה וסער, וביחד עם השטן, אתם מתנגדים לאלוהים, שהיה המקור לחיכם. אתם לא יודעים דבר על הכאה על חטא, וקל וחומר שאתם לא יודעים שכמעט הגעתם לנקודת האבדון. שכחתם שהשטן פיתה אתכם וייסר אתכם, ושכחתם את מקורכם. בדיוק כך, השטן פגע בכם בכל שלב, ועד לרגע זה ממש. לבכם ורוחכם קהי חושים ורקובים. אתם כבר לא מתלוננים על הדברים המכעיסים בעולם, וכבר לא מאמינים שהעולם לא צודק. אכפת לכם עוד פחות אם האל הכול יכול קיים או לא. זאת משום שאתם סבורים זה מכבר שהשטן הוא אביכם האמיתי, ומשום שאתם כבר לא יכול להתרחק ממנו. זה הסוד שבלבכם.

כשעולה הבוקר, כוכב השחר מתחיל להאיר במזרח. זה כוכב שלא הופיע שם מעולם לפני כן, והוא מאיר את הרקיע הרגוע והמנצנץ ומצית מחדש את האור הכבוי בלבם של בני האדם. בני האנוש כבר לא בודדים, בזכות האור, שמאיר עליכם ועל אחרים. אולם רק אתם ממשיכים לישון עמוק בלילה החשוך. אתם לא שומעים את הקול ולא רואים את האור. אתם לא מסוגלים להבחין בהתגלותם של שמיים חדשים וארץ חדשה, השייכים לעידן חדש, משום שאביכם אומר לכם, "ילדיי, אל תקומו. עוד מוקדם. קר בחוץ. הישארו בפנים, פן החרב והחנית ינקבו את עיניכם." אתם מאמינים רק בדברי התוכחה של אביכם, מפני שאתם סבורים שאביכם צודק, משום שהוא מבוגר מכם ואוהב אתכם עד מאוד. דברי התוכחה האלה והאהבה הזו גורמים לכם להפסיק להאמין באגדה

שיש אור בעולם, וכבר לא אכפת לכם אם עדיין קיימת אמת בעולם. אתם כבר לא מעזים לקוות שהאל הכול יכול יחליף אתכם. אתם מסופקים מהמצב הנתון, וכבר לא מצפים להופעת האור, ולא מחכים לבואו של האל הכול יכול שתואר באגדות. מבחינתכם, כל הדברים היפים לא יכולים לקום לתחייה או להמשיך להתקיים. בעיניכם, המחר והעתיד של האנושות נעלמו והושמדו. אתם נאחזים בחוזקה בבגדיו של אביכם – אתם שמחים לחלוק את הקשיים ומפחדים לאבד את שותפכם למסע ואת הכיוון של המסע שלכם הרחק. העולם האנושי רחב הידיים והמעורפל גיבש רבים מכם, ואתם חסרי פחד ועשויים לבלי חת בעת מילוי תפקידים שונים בעולם הזה. הוא יצר "לוחמים" רבים שלא מפחדים כלל מהמוות. מעבר לכך, הוא יצר קבוצה אחר קבוצה של בני אנוש קהי חושים ומשותקים שלא מבינים את תכלית בריאתם. עיני האל הכול יכול סוקרות את כל בני האנוש המיוסרים קשות. מה שהוא שומע הוא את יללותיהם של הסובלים, מה שהוא רואה הוא את חוסר הבושה של המיוסרים, ומה שהוא חש הוא את הייאוש והאימה של האנושות שאיבדה את חסד הישועה. האנושות דוחה את טיפולו, בוחרת לצעוד בנתיב משלה ומנסה להתחמק מעיניו הביקורתיות. בני האדם מעדיפים להתענג על המרירות של הים העמוק לצד האויב, עד הטיפה האחרונה. האנושות כבר לא יכולה לשמוע את אנחתו של האל הכול יכול. ידי האל הכול יכול כבר לא מוכנות ללטף את האנושות הטרגית הזו. פעם אחר פעם, הוא זוכה בבני האדם מחדש ואז מאבד אותם שוב, וכך עבודתו חוזרת על עצמה. מאותו רגע, הוא מתחיל להתעייף והרגיש תשוש, ולכן הוא מפסיק את העבודה שבידיו ומפסיק לצעוד בקרב בני האנוש... האנושות לא מודעת כלל ועיקר לשינויים האלה, והיא לא מודעת לתנועותיו של האל הכול יכול, או לעצבו ולמרה השחורה שהוא חש.

כל הדברים בעולם משתנים במהירות עם מחשבותיו של האל הכול יכול ותחת מבטו. דברים שהאנושות לא שמעה עליהם מעולם מופיעים בפתאומיות, ואילו דברים שהאנושות מחזיקה בהם זה מכבר נעלמים מבלי דעת. איש לא יכול להעלות על הדעת את מיקומו של האל הכול יכול, ויתרה מזאת, איש לא יכול לחוש בהתעלותו ובגדולתו של כוח החיים של האל הכול יכול. התעלותו טמונה באופן שבו הוא יכול לתפוס את מה שבני האנוש לא מסוגלים לתפוס. גדולתו טמונה בכך שהאנושות זונחת אותו אך הוא מושיע את האנושות. הוא יודע את משמעותם של החיים והמוות. יתר על כן, הוא יודע מהם הכללי ההולמים לניהול קיומה של האנושות שהוא ברא. הוא הבסיס לקיום האנושי והוא הגואל שיקים לתחייה את האנושות. הוא מכביד על לבבות שמחים במצוקה והוא מעודד לבבות עצובים בשמחה, וכל זאת למען עבודתו ולמען תוכניתו.

האנושות, אשר התרחקה מאספקת החיים של האל הכול יכול, לא יודעת מדוע היא קיימת, אך היא מפחדת מהמוות. אין לבני האנוש עזרה או תמיכה, אך הם עדיין ממאנים לעצום עיניים, והם אוזרים אומץ לגרור קיום עלוב בעולם הזה כשקי בשר ללא מודעות לנשמתם. אתם חיים כך, ללא תקווה, כמו שעושים אחרים, וללא מטרה. רק האחד הקדוש האגדי יבוא להושיע את בני האדם שנאנקים מסבל וכמהים נואשות לבואו. עד כה, האמונה הזו לא הייתה יכולה להתגשם בבני האדם שאינם בהכרח. אף על פי כן, בני האדם עדיין כמהים לה כל כך. יש לאל הכול יכול רחמים לבני האדם שסובלים עמוקות. לצד זאת, נמאס לו מבני האדם מחוסרי ההכרה, משום שהיה עליו להמתין זמן רב מדי כדי לקבל תשובה מהאנושות. הוא רוצה לחפש – לחפש את לבכם ואת רוחכם, לתת לכם מים ומזון ולהעיר אתכם, כדי שכבר לא תהיו צמאים ורעבים. כשאתם עייפים, וכשאתם מתחילים לחוש במידה מסוימת באומללות הקודרת של העולם, אל תאבדו ואל תבכו. האל הכול יכול, הצופה, יקבל את בואכם

בכל עת. הוא משגיח עליכם לצדכם בהמתנה ליום שבו זיכרוןכם יחזור לפתע, ותבינו שמוצאכם מאלוהים; שבזמן לא ידוע, איבדתם כיוון; שבזמן לא ידוע, איבדתם הכרה על הדרך; ושבזמן לא ידוע, רכשתם "אב". באותו יום, אתם תבינו גם שהאל הכול יכול תמיד השגיח עליכם והמתין זמן רב מאוד לשובכם. הוא השגיח בכמיהה נואשת וחיכה למענה, אך לא קיבל תשובה. השגחתו לא תסולא בפז, והיא נועדה ללבם ורוחם של בני האנוש. ייתכן שהשגחתו לא יודעת סוף, וייתכן שהיא באה אל סופה. אולם עליכם לדעת בדיוק איפה נמצאים לבכם ורוחכם כעת.

28 במאי 2003

הופעתו של אלוהים הביאה לעידן חדש

תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים מגיעה לקצה ושער המלכות נפתח לכל מי שחפץ בהופעתו של אלוהים. אחים ואחיות יקרים, למה אתם מחכים? במה אתם חפצים? האם אתם ממתנים להופעתו של אלוהים? האם אתם מחפשים את עקבותיו של אלוהים? כמה כמהים להופעתו של אלוהים! וכמה קשה למצוא את עקבותיו של אלוהים! בעידן שכזה, בעולם שכזה, מה עלינו לעשות כדי להיות עדים ליום הופעתו של אלוהים? מה עלינו לעשות כדי לעבוד בעקבות אלוהים? שאלות מעין אלו מעסיקות את כל מי שממתין להופעתו של אלוהים. כולכם הרהרתם בהן לא פעם – אך מה היתה התוצאה? איפה אלוהים מופיע? איפה עקבותיו של אלוהים? האם זכיתם בתשובות? תשובתם של רבים תהיה כזו: אלוהים מופיע בין חסידי ועקבותיו נמצאות בקרבנו – אין פשוט מזה! כל אחד יכול לתת תשובה נוסחתית, אבל האם אתם מבינים מהי הופעתו של אלוהים ומהן עקבותיו של אלוהים? הופעתו של אלוהים מתייחסת לירידתו ארצה באופן אישי כדי לעשות את עבודתו. בזהותו ובטבעו, ובשיטתו הפנימית, הוא יורד אל בני האנוש כדי לבצע את עבודת התחלתו של עידן חדש וסיומו של עידן קודם. הופעה כזו לא נעשית כטקס. היא לא אות, תמונה, נס, או חיזיון גדול, וקל וחומר שהיא לא תהליך דתי כלשהו. זוהי עובדה אמיתית וממשית שניתן לגעת בה ולחזות בה. הופעה כזו לא נעשית למען היצמדות לתהליך או למען משימה קצרת טווח, אלא למען שלב עבודה בתוכנית הניהול שלו. הופעתו של אלוהים תמיד משמעותית ותמיד קשורה לתוכנית הניהול שלו. ההופעה הזו שונה לגמרי מהופעת ההכוונה של אלוהים, הנהגתו של אלוהים, והנאורות שהוא מעניק לאדם. אלוהים מבצע שלב בעבודה גדולה בכל פעם שהוא מתגלה. עבודה זו שונה מן העבודה בכל עידן אחר. זהו דבר שהאדם לא מסוגל לתפוס ושהאדם מעולם לא חווה. זוהי עבודה שפותחת עידן חדש ומסיימת את העידן הישן, וזוהי צורה חדשה ומשופרת של העבודה למען ישועת האנושות. זאת ועוד, זוהי עבודת הבאתה של האנושות לעידן החדש. זוהי חשיבות הופעתו של אלוהים.

במקביל להבנתכם את הופעתו של אלוהים, כיצד עליכם לחפש את עקבותיו של אלוהים? לא קשה להסביר את השאלה הזו: במקום שבו אלוהים מופיע, תמצאו את עקבותיו של אלוהים. הסבר כזה נשמע פשוט מאד, אך הוא

לא קל לביצוע, מפני שרבים לא יודעים איפה אלוהים מתגלה, וקל וחומר שהם לא יודעים איפה הוא מוכן להתגלות או צריך להתגלות. יש כאלה שמאמינים באופן אימפולסיבי שאלוהים יופיע במקום שבו קיימת עבודתה של רוח הקודש. אחרים מאמינים שאלוהים יופיע במקום שבו יש מנהיגים רוחניים. אחרים מאמינים שאלוהים יופיע במקום שבו יש בני אדם ידועים. לא נשקול לעת עתה אם האמונות כאלה נכונות או לא. כדי להסביר שאלה כזו, עלינו קודם כל להבהיר מטרה מסוימת: אנחנו מחפשים אחר עקבותיו של אלוהים. אנחנו לא מחפשים מנהיגים רוחניים, ובוודאי שאנחנו לא נוהים אחר דמויות מפורסמות – אנחנו צועדים בעקבות אלוהים. כיוון שכך, כיוון שאנחנו מחפשים אחר עקבותיו של אלוהים, עלינו לחפש אחר רצון אלוהים, דברי אלוהים ואמירותיו של אלוהים – משום שבמקום שבו נמצאים דבריו החדשים של אלוהים ישנו קולו של אלוהים, ובמקום שבו נמצאות עקבותיו של אלוהים ישנם מעשי אלוהים. במקום שבו נמצאת הבעתו של אלוהים ישנה הופעתו של אלוהים, ובמקום שבו נמצאת הופעתו של אלוהים ישנם האמת והדרך והחיים. בחיפושכם אחר עקבותיו של אלוהים, התעלמתם מהדברים "אלוהים הוא האמת והדרך והחיים". לכן כשרבים מקבלים את האמת, הם לא מאמינים שהם מצאו את עקבותיו של אלוהים, ועל אחת כמה וכמה לא מכירים בהופעתו של אלוהים. איזו טעות חמורה! הופעתו של אלוהים לא יכולה לעלות בקנה אחד עם תפיסות האדם, וקל וחומר שאלוהים לא מופיע לבקשתו של האדם. אלוהים בוחר כרצונו ויש לו תוכניות משלו כשהוא עושה את עבודתו. יתרה מזאת, יש לו מטרות משלו ושיטות משלו. אין לו צורך לדון עם בני האדם בעבודה שהוא עושה או לבקש את עצת האדם, וקל וחומר שלא ליידע כל אדם ואדם על עבודתו. זהו טבעו של אלוהים, ויתרה מכך, על כל בני האדם להכיר בו. אם ברצונכם להיות עדים להופעתו של אלוהים, אם אתם שואפים לצעוד בעקבות אלוהים, עליכם קודם כל להתעלות על תפיסותיכם. אסור לכם לדרוש שאלוהים יעשה דבר כזה או אחר, ועל אחת כמה וכמה לתחום אותו במגבלותיכם ולהגביל אותו לתפיסותיכם. במקום זאת, עליכם לשאול כיצד עליכם לחפש אחר עקבותיו של אלוהים, כיצד עליכם קבל את הופעתו של אלוהים, וכיצד עליכם להישמע לעבודתו החדשה של אלוהים. זה מה שהאדם צריך לעשות. מאחר שהאדם הוא לא האמת והאמת לא ברשותו, עליו לחפש, לקבל ולציית.

בין אם אתם אמריקנים, בריטים, או בני כל לאום אחר, עליכם לצאת ממגבלותיכם, להתעלות על עצמכם ולראות בעבודתו של אלוהים יציר נברא של אלוהים. כך לא תכפו אילוצים על עקבותיו של אלוהים. זאת משום שכיום, רבים סבורים שלא ייתכן שאלוהים יופיע בארץ או במדינה מסוימת. כמה עמוקה משמעות עבודתו של אלוהים וכמה חשובה הופעתו של אלוהים! כיצד אפשר למדוד אותן באמצעות התפיסה והחשיבה של האדם? לכן אני אומר שעליכם לפרוץ את התפיסות של הלאום או המוצא שלכם כשאתם מחפשים אחר הופעתו של אלוהים. כך תפיסותיכם לא יגבילו אתכם וכך תהיו כשירים לקבל בברכה את הופעתו של אלוהים. אחרת, תהיו תמיד בחשיכה ולעולם לא תזכו באישורו של אלוהים.

אלוהים הוא אלוהי האנושות כולה. הוא לא הופך את עצמו לרכושה הפרטי של ארץ או מדינה כלשהי, והוא עושה את עבודת תוכניתו באופן שלא מוגבל על ידי שום צורה, ארץ או מדינה. אולי לא דמינית מעולם את הצורה הזו, ואולי גישתך לצורה זו גובלת בהכחשה, או אולי הארץ או המדינה שבה אלוהים מופיע מופלות לרעה והן הכי פחות מפותחות בעולם. אולם לאלוהים יש חוכמה משלו. בעוצמתו ובאמצעות האמת והטבע שלו, הוא זכה

באמת ובתמים בקבוצה של בני אדם שהם בעצה אחת עמו. והוא זכה בקבוצה של בני אדם שהוא רצה להפוך לקבוצה שהוא כבש, שעברה ניסיונות מייסרים ורדיפות שונות ויכולה לצעוד בעקבותיו עד הסוף. מטרת הופעתו של אלוהים, שאינה מוגבלת לצורה או מדינה כלשהי, היא שהוא יוכל להשלים את עבודת תוכניתו. לדוגמה, כאשר אלוהים התגלם בבשר ודם ביהודה, כוונתו היתה להשלים את עבודת ההיצלבות כדי לגאול את האנושות כולה. אולם היהודים האמינו שלא ייתכן שאלוהים יעשה זאת וחשבו כי לא ייתכן שאלוהים יתגלם בבשר ודם בדמותו של האדון ישוע. ה"לא ייתכן" שלהם נעשה הבסיס שלהם לגינוי אלוהים ולהתנגדות לו, ובסופו של דבר הוביל להשמדת ישראל. כיום, רבים עשו שגיאה דומה. הם מכריזים ככל יכולתם על הופעתו הקרבה של אלוהים אך גם מגנים את הופעתו. ה"לא ייתכן" שלהם שוב מגביל את הופעתו של אלוהים לגבולות הדמיון שלהם. וכך ראיתי רבים נופלים מרוב צחוק לאחר שנתקלו בדברי אלוהים. האין הצחוק הזה זהה לגינוי וחילול הקודש של היהודים? אתם לא אדוקים לנוכח האמת, וקל וחומר שאתם לא כמהים לאמת. אתם רק חוקרים בעיוורון וממתינים בשוויון נפש. מה תוכלו להשיג מחקירה והמתנה שכאלה? האם תוכלו לקבל את הכוונת האישית של אלוהים? אם אתם לא יכולים להבחין באמירותיו של אלוהים, כיצד אתם כשירים להיות עדים להופעתו של אלוהים? במקום שבו אלוהים מופיע ישנו ביטוי האמת וישנו קולו של אלוהים. רק מי שיכול לקבל את האמת יכול לשמוע את קולו של אלוהים ורק בני האדם האלה כשירים להיות עדים להופעתו של אלוהים. הניחו את תפיסותיכם בצד! עצרו וקראו את הדברים האלה בקפידה. אם אתם כמהים לאמת, אלוהים יעניק לכם נאורות כדי להבין את רצונו ואת דבריו. הניחו בצד את תפיסותיכם על ה"לא ייתכן"! ככל שבני האדם מאמינים יותר שדבר מה לא ייתכן, כך סביר יותר שהוא יתרחש, משום שחוכמת אלוהים מרוממת מהשמיים, מחשבות אלוהים רמות ממחשבות האדם, ועבודתו של אלוהים מתעלה על מגבלות חשיבתו ותפיסתו של האדם. ככל שדבר מה יותר "לא ייתכן", כך יש לחפש יותר אחר האמת. ככל שדבר מה חורג יותר מתפיסתו ודמיונו של האדם, כך הוא כולל יותר את רצונו של אלוהים. זאת מפני שבלי קשר למקום שבו אלוהים מתגלה, אלוהים הוא עדיין אלוהים ומהותו לא תשתנה לעולם בגלל מיקום הופעתו או אופן הופעתו. טבעו של אלוהים נותר זהה בלי קשר למקום שבו נמצאות עקבותיו. בלי קשר למיקום עקבותיו של אלוהים, הוא אלוהים של האנושות כולה. לדוגמה, האדון ישוע הוא לא רק אלוהיהם של בני ישראל, אלא גם אלוהיהם של כל העמים באסיה, אירופה ואמריקה, ולמעלה מכך, הוא אלוהים היחיד בתבל כולה. אם כך בואו נחפש את רצון אלוהים ונגלה את הופעתו מתוך אמירותיו, ונצעד בעקבותיו! אלוהים הוא האמת והדרך והחיים. דבריו והופעתו מתקיימים במקביל וטבעו ועקבותיו יהיו תמיד נגישים לאנושות. אחים ואחיות יקרים, אני מקווה שתוכלו לראות את הופעתו של אלוהים בדברים אלה ושתחילו לצעוד בעקבותיו לקראת עידן חדש, ואל שמיים חדשים ויפהפיים ועולם חדש המוכן לקראת כל מי שממתין להופעתו!

אלוהים שולט בגורל האנושות כולה

כבני אנוש וכמשיחיים אדוקים, מאחריותנו ומחובתנו להעלות כקורבן את שכלנו וגופנו למען מילוי התפקיד שאלוהים מטיל עלינו, מפני שכל הווייתנו נובעת מאלוהים וקיימת הודות לריבונות האל. אם שכלנו וגופנו לא מכוונים למילוי התפקיד שאלוהים מטיל עלינו ולא למען המטרה הצודקת של האנושות, נשמתנו לא תהיה ראויה לאלה שהקריבו את חייהם למען התפקיד שאלוהים הטיל עליהם וקל וחומר שהיא לא תהיה ראויה לאלוהים שהעניק לנו הכל.

אלוהים ברא את העולם הזה, ברא את האנושות הזו, ויתרה מזאת, הוא היה אדריכל התרבות היוונית העתיקה והציוויליזציה האנושית. רק אלוהים מנחם את האנושות הזו ורק אלוהים דואג לבני האדם יומם וליל. ההתפתחות והקדמה האנושית הן חלק בלתי נפרד מריבונות האל, ועברה ועתידה של האנושות כרוכים הדוקות בתוכניותיו של אלוהים. אם אתם משיחיים אמיתיים, אתם ודאי מאמינים שעלייתה ונפילתה של כל מדינה או אומה מתרחשת לפי תוכניותיו של אלוהים. רק אלוהים יודע מה גורלה של מדינה או אומה ורק אלוהים שולט במסלולה של האנושות הזו. אם האנושות רוצה שגורלה יהיה טוב ואם מדינה רוצה שגורלה יהיה טוב, על האדם להרכין ראש בעבודתו את אלוהים, להכות על חטא ולהתוודות בפני אלוהים. אחרת גורלו ויעדו של האדם ייגמרו באסון בלתי נמנע.

חזרו אל תקופתה של תיבת נח: האנושות הייתה מושחתת; היא רחקה מברכתו של אלוהים; אלוהים לא דאג לה עוד; והיא איבדה את הבטחותיו של אלוהים. בני האדם חיו בחשכה, ללא אורו של אלוהים. על כן אופיים נעשה מופקר והם פרקו עול ולקו בהסתאבות מבחילה. בני אדם כאלה לא היו יכולים עוד לקבל את הבטחת האל. הם לא היו כשירים לראות את פני האל או לשמוע את קול האל, מפני שהם נטשו את אלוהים, השליכו את כל מה שהוא העניק להם ושכחו את תורתו. לבם רחק יותר ויותר מאלוהים, וככל שהתרחק כך הם הפכו למסואבים מעבר לכל היגיון ואנושיות ונעשו רשעים יותר ויותר. כך הם קרבו מאוד למוות, ואלוהים זעם עליהם והעניש אותם. רק נח עבד את אלוהים וסר מרע, ולכן יכול היה לשמוע את קול האל ולשמוע את הוראות האל. הוא בנה את התיבה על פי הוראות האל ואסף אליה את כל מיני היצורים החיים. וכך, מרגע שהכל היה מוכן, אלוהים המיט את חורבנו על העולם. רק נח ושבעת בני משפחתו שרדו את החורבן, מפני שנח עבד את יהוה וסר מרע.

עכשיו הביטו בעידן הנוכחי: כבר אין בני אדם צדיקים כנח, שיכולים לעבוד את אלוהים וסר מרע. ואף על פי כן, אלוהים עדיין נוהג בחסד כלפי האנושות הזו והוא מוחל לאנושות בתקופה הסופית הזו. אלוהים מחפש את בני האדם הכמהים להופעתו. הוא מחפש את בני האדם שיכולים לשמוע את דבריו, את בני האדם שלא שכחו את התפקיד שהטיל עליהם ומוכנים להעלות לו לקורבן את לבם ואת גופם. הוא מחפש את בני האדם הנשמעים לו כעוללים ולא מתנגדים לו. אם אין לכם עכבות כלשהן במסירותכם לאלוהים, אלוהים יראה אתכם בעין יפה ויעניק לכם את ברכותיו. אם מעמדכם רם, אם שמכם מכובד, אם אתם שופעים בידע, אם יש לכם נכסים רבים ואם רבים תומכים בכם, והדברים האלה לא מונעים מכם להתייצב בפני אלוהים, לקבל את השליחות והתפקיד שהוא מטיל עליכם ולעשות את מה אלוהים מבקש מכם, הרי שכל מעשיכם יהיו המשמעותיים ביותר בעולם והצודקים ביותר

בקרב בני האדם. אם תדחו את הזמנתו של אלוהים כדי לשמר את מעמדכם ואת המטרות האישיות שלכם, אלוהים יקלל את כל מעשיכם ואפילו יתעב אותם. אולי אתם נשיאים, או מדענים, כמרים או זקנים חכמים, אך בלי קשר לרום תפקידכם, אם אתם נסמכים על הידע והיכולות שלכם בפועלכם, תמיד תנחלו כישלון ולעולם לא תזכו בברכות האל. זאת משום שאלוהים לא מקבל את מעשיכם, לא סבור שהקריירה שלכם צודקת כלל ולא חושב שאתם עובדים לטובת האנושות. הוא יאמר שאתם רק משתמשים בידע ובכוח של האנושות כדי לפשוט מהאדם את הגנתו של אלוהים ולמנוע ממנו את ברכות האל. הוא יאמר שאתם מובילים את האנושות אל החושך, אל המוות ואל התחלתו של קיום ללא גבולות שבו האדם איבד את אלוהים ואת ברכתו.

מאז שהאדם רכש לראשונה את מדעי החברה, מדע וידע העסיקו את דעתו של האדם. לאחר מכן המדע והידע הפכו לכלים לשליטה באנושות ולא נותר לאדם מספיק מקום לעבוד את אלוהים, ולא תנאים מיטיבים לעבודת האל. מעמדו של אלוהים בלב האדם פחת יותר ויותר. בלבו של אדם שאין בו מקום לאלוהים, העולם חשוך, ריק וחסר תקווה. לכן קמו הוגים רבים בתחום מדעי החברה, והיסטוריונים ופוליטיקאים רבים והביעו תיאוריות של מדעי החברה, את תורת האבולוציה האנושית ותיאוריות נוספות, שסותרות את האמת לפיה אלוהים ברא את האדם כדי למלא את לבו ודעתו של האדם. וכך בני האדם שמאמינים שאלוהים ברא את הכל מתמעטים עוד יותר, ובני האדם שמאמינים בתורת האבולוציה מתרבים עוד יותר. עוד ועוד בני אדם מתייחסים לתיאורים של עבודת האל ודברי האל בעידן התנ"ך כאל מיתוסים ואגדות. בני האדם נעשים אדישים בלבם לאצילותו ולגדולתו של אלוהים, לאמונה שאלוהים קיים ושהוא ריבון הכל. הישרדותה של האנושות וגורלן של מדינות ואומות כבר לא חשובים להם. האדם חי בעולם נכוב ורק מתעסק באכילה, שתייה ורדיפת תענוגות... רק מעטים לוקחים על עצמם אחריות ומחפשים איפה אלוהים מבצע את עבודתו כיום, או מבררים איך אלוהים שולט ביעדו של האדם ומסדיר אותו. וכך הציוויליזציה האנושית פחות ופחות מסוגלת לנהוג לפי משאלות האדם, ויותר ויותר בני אדם מרגישים שחיייהם בעולם כזה הם פחות מאושרים מחייהם של אנשי העבר. אפילו בני אדם ממדינות שהיו פעם תרבותיות מאוד משמיעים תלונות כאלה. זאת משום שללא הכוונת האל, גם אם שליטים וסוציולוגים יתאמצו מאוד לשימור הציוויליזציה האנושית, ניסיונותיהם יהיו לשווא. איש לא יכול למלא את הריקנות שבלבו של האדם, מפני שאיש לא יכול להיות חייו של אדם, ושום תיאוריה חברתית לא יכולה לשחרר את האדם מהריקנות שהוא לוקה בה. מדע, ידע, חירות, דמוקרטיה, פנאי, נוחות – אלה רק אתנחתות זמניות. אפילו עם הדברים האלה, האדם יחטא ויקונן על עוולות החברה באופן בלתי נמנע. הדברים האלה לא יכולים לשכך את תשוקת האדם ואת תאוותו לחקור. מכיוון שאלוהים הוא שברא את האדם, קורבנות השווא וחקירותיו של האדם יכולים רק להוסיף למצוקתו. האדם יתקיים במצב של פחד תמידי והוא לא יידע איך להתמודד עם עתיד האנושות או עם הדרך שלפניו. האדם אפילו יתחיל לחשוש מפני מדע וידע, ולחשוש עוד יותר מתחושת הריקנות שלו. בעולם הזה, בלי קשר לשאלה אם אתם חיים במדינה חופשית או במדינה ללא זכויות אדם, אתם לא מסוגלים כלל להימלט מגורל האנושות. בין שאתם שליטים או נתינים, אתם לא מסוגלים כלל לברוח מתשוקתכם לחקור את הגורל, את המסתורין ואת היעד של האנושות. על אחת כמה וכמה אתם לא מסוגלים לברוח מתחושת הריקנות המבלבלת. התופעות האלה המשותפות לאנושות כולה מכונות בפי הסוציולוגים תופעות חברתיות. עם זאת עוד לא קם אדם דגול אחד המסוגל לפתור את הבעיות האלה. אחרי הכל, האדם הוא רק אדם. אף בן אדם לא יכול להחליף את מעמדו וחיו של אלוהים. האנושות לא זקוקה רק

לחברה הוגנת שבה כל אדם אוכל לשובע ונהנה משוויון ומחירות – אלא לישועת האל ולחיים שהוא מעניק לאנושות. רק כשהאדם מקבל את ישועת האל והחיים שהוא מעניק לאנושות. יכולים הצרכים, הכמיהה לחקור והריקנות הרוחנית של האדם לבוא על סיפוקם. אם בני האדם במדינה או באומה מסוימת לא מסוגלים לקבל את ישועתו ודאגתו של אלוהים, הרי שהמדינה או האומה הזו תצטרך לאבדון, אל החושך, ואלוהים יחריב אותה. ייתכן שמדינתכם משגשגת כיום, אך אם תרשו לעמכם להתרחק מאלוהים, המדינה תופתע לגלות שהיא הולכת ומאבדת את ברכות האל. הציוויליזציה של המדינה תירמס יותר ויותר ותוך זמן קצר ובני האדם יתקוממו נגד אלוהים ויקללו את השמיים. וכך, ללא ידיעת האדם, יחרץ גורלה של המדינה לחורבן. אלוהים יגדל מדינות חזקות שיטפלו במדינות שאלוהים קילל ושהוא אולי גם ימחה מעל פני האדמה. עלייתה ונפילתה של מדינה או אומה תלויה בשאלה אם שליטיה עובדים את אלוהים, ובשאלה אם הם מעודדים את נתיניהם להתקרב לאלוהים ולעבוד אותו. ואף על פי כן, בתקופה הסופית הזו, מפני שבני האדם שמחפשים את אלוהים באמת ועובדים אותו באמת פוחתים והולכים, אלוהים נושא פניו במיוחד למדינות שבהן המשיחיות היא דת המדינה. הוא מקבץ אותן יחד במחנה הצודק יחסית בעולם, בעוד שמדינות אתאיסטיות או מדינות שלא עובדות את האל האמיתי נעשות יריבותיו של המחנה הצודק. כך לא רק שיש לאלוהים מקום לבצע את עבודתו בקרב בני האדם, אלא שהוא גם זוכה במדינות שיכולות לפעול בסמכות צודקת, כדי להטיל עיצומים ומגבלות על המדינות המתנגדות לאלוהים. אף על פי כן, עדיין לא מתרבים בני האדם המתייצבים לעבוד את אלוהים, משום שהאדם רחוק מאלוהים יותר מדי, ומשום שבמשך זמן רב מדי, האדם לא חשב על אלוהים. נותרו בעולם רק מדינות הפועלות בצדיקות ומתנגדות לרשעות. אלא שהמצב הזה רחוק ממשאת נפשו של אלוהים, משום שאף שליט מדינה לא יאפשר לאל לשלוט בבני עמו, ואף מפלגה לא תקבץ את אנשיה לעבוד את אלוהים. אלוהים איבד את מקומו הראוי בלבה של כל מדינה, אומה, מפלגת שלטון, ואפילו בלבו של כל אדם. על אף שקיימים כוחות צדק בעולם, שלטון שאין בו מקום לאלוהים בלב האדם הוא שלטון שביר. ללא ברכת האל, הזירה הפוליטית תידרדר לאי-סדר ותהיה פגיעה למתקפה. עבור האנושות, החיים ללא ברכת האל הם כמו חיים ללא אור השמש. לא חשוב כמה שליטים ישקדו על תרומתם לבני עמם, לא חשוב כמה ועידות צדק בני האדם יקיימו יחדיו, דבר מאלה לא יחולל מהפך או ישנה את גורל האנושות. האדם סבור שמדינה שבה יש לבני האדם מזון לאכול ובגדים ללבוש, שבה בני האדם חיים בשלום זה עם זה, היא מדינה טובה ומנהיגותה טובה. אולם אלוהים לא חושב כך. הוא סבור שמדינה שאין בה איש שעובד אותו היא מדינה שהוא ימחה מעל פני האדמה. אורח המחשבה של האדם יותר מדי לא מתיישב עם אורח המחשבה של אלוהים. אם כך, אם שליטה של מדינה מסוימת לא עובד את אלוהים, גורלה של המדינה יהיה רע ומר, ולמדינה לא יהיה יעד. אלוהים לא לוקח חלק בפוליטיקה של האדם אבל אלוהים שולט בגורלה של כל מדינה או אומה. אלוהים שולט בעולם הזה ובתבל כולה. גורלו של האדם ותוכניתו של אלוהים קשורים היטב זה בזה, ושום אדם, מדינה או אומה פטורים מריבונותו של אלוהים. אם האדם רוצה לדעת את גורלו, עליו להתייצב בפני אלוהים. אלוהים יביא שגשוג לחסידיו ולמי שעובד אותו ויגרום להידרדרות והיכחדות למי שמתנגד לו ודוחה אותו. היזכרו בתיאור בתנ"ך כיצד אלוהים החריב את סדום, וחשבו גם על כך שאשת לוט הפכה לנציב מלח. היזכרו באנשי נינווה שכיפרו על עוונותיהם בשק ואפר, וזכרו מה קרה אחרי שהיהודים צלבו את ישוע לפני 2,000 שנה. היהודים הוגלו מארץ ישראל ונמלטו לארצות העולם. רבים מהם נהרגו, והעם היהודי כולו סבל מהרס חסר תקדים.

הם צלבו את אלוהים – ביצעו פשע מחריד – והתגרו בטבעו של אלוהים. הם אולצו לשלם על מעשיהם; הם אולצו לשאת בתוצאות מעשיהם. הם גינו את אלוהים ודחו את אלוהים, ולכן לא נותר להם אלא גורל אחד: לשאת בעונשו של אלוהים. זו התוצאה המרה והאסון המר ששליטיהם המיטו על מדינתם ועל עמם.

היום אלוהים שב לעולם לבצע את עבודתו. התחנה הראשונה שלו היא המקבץ הגדול של השליטים הרודנים: סין, המעוז האיתן של האתאיזם. בחוכמתו ובעוצמתו אלוהים זכה בקבוצה של בני אדם. במשך פרק הזמן הזה, רדפה אותו מפלגת השלטון של סין בכל האמצעים והוא סבל ייסורים רבים, ללא מקום להניח את ראשו וללא יכולת למצוא מקלט. אף על פי כן, אלוהים עדיין ממשיך בעבודה שהוא מתכוון לעשות: הוא משמיע את קולו ומפיץ את הבשורה. איש לא יכול להעלות על דעתו את כל-יכולתו של אלוהים. בסין, מדינה שמתייחסת אל אלוהים כאויב, אלוהים מעולם לא חדל מעבודתו. במקום זאת, בני אדם נוספים קיבלו את עבודתו ואת דברו, משום שאלוהים עושה ככל יכולתו להציל כל אחד ואחד מבני האדם. אנחנו סמוכים ובטוחים ששום מדינה ושום כוח לא יכולים לעמוד בדרכו של אלוהים ובמה שהוא רוצה להשיג. בסופו של דבר, אלוהים יעניש את כל מי שחוסם את עבודת האל, מתנגד לדבר האל, מפריע לתוכניתו של אלוהים ופוגם בה. מי שמתריס נגד עבודת האל יישלח לגיהנום. כל מדינה שמתריסה נגד עבודת האל תיחרב. כל אומה שקמה להתנגד לעבודת האל תימחה מעל פני האדמה ותחדל מלהתקיים. אני מפציר בבני כל האומות, בבני כל המדינות, ואפילו בעובדי כל ענפי התעשייה, להקשיב לקולו של אלוהים, להתבונן בעבודת האל, לשים לב לגורלה של האנושות. בכך תעשו את אלוהים לקדוש ביותר, הנכבד ביותר, הנעלה ביותר והיחיד שיש לעבוד אותו בקרב האנושות, ותאפשרו לכל האנושות לזכות בברכת האל, כפי שצאצאיו של אברהם זכו בהבטחתו של יהוה, וכפי שאדם וחוה, שאותם אלוהים ברא בראשית, חיו בגן עדן.

עבודת האל היא כמו גלים השוצפים בעוצמה. איש לא יכול לחסום אותו ואיש לא יכול לגרום לו לעצור מלכת. רק מי שמקשיב לדבריו בקפידה ושואף ומשתוקק אליו יכול לצעוד בעקבותיו ולקבל את הבטחתו. על מי שלא יעשה זאת יומט אסון מוחץ ועונש ראוי.

האדם יכול לזכות בישועה רק תחת ניהולו של אלוהים

כולם מרגישים שניהולו של אלוהים מוזר, מאחר שבני אדם חושבים שניהולו של אלוהים לא קשור באדם בשום אופן. הם חושבים שהניהול הזה הוא עבודתו של אלוהים לבדו, שהוא עניינו הפרטי של אלוהים, ועל כן האנושות מגלה אדישות כלפי ניהולו של אלוהים. כך הפכה ישועת האנושות למעורפלת ובלתי ברורה, וכעת היא אינה אלא רטוריקה ריקה מתוכן. על אף שהאדם הולך בעקבות אלוהים כדי לזכות בישועה ולהיווכח ביעד הנפלא, האדם לא מודאג כלל מהאופן שבו אלוהים מבצע את עבודתו. לאדם לא אכפת מה אלוהים מתכנן לעשות ומהו התפקיד שעליו למלא בתוכנית הזו כדי לזכות בישועה. כמה שהדבר טרגי! ישועת האדם היא חלק בלתי נפרד מניהולו של אלוהים ועל אחת כמה וכמה שלא ניתן להפריד בינה לבין תוכניתו של אלוהים. עם זאת, האדם לא מייחס כל חשיבות לניהולו של אלוהים ולכן הוא מתרחק מאלוהים יותר ויותר. כתוצאה מכך, הולך וגדל מספר

בני האדם שהופכים לחסידים של אלוהים שאינם יודעים דברים הקשורים הדוקות לישועתו של האדם, כגון מהי הבריאה, מהי האמונה באלוהים, כיצד יש לעבוד את אלוהים וכן הלאה. אם כן, בשלב הזה, עלינו לנהל שיחה על ניהולו של אלוהים כדי שכל חסיד ידע בבירור את חשיבות ההליכה בעקבות אלוהים והאמונה בו. הם גם יוכלו לבחור באופן מדויק יותר את הנתיב שבו עליהם לצעוד במקום ללכת בעקבות אלוהים אך ורק כדי לזכות בברכות, או להימנע מאסון או להצליח.

על אף שאולי הניהול של אלוהים נראה לאדם כדבר עמוק, זהו לא דבר בלתי נתפס עבור האדם, משום שכל עבודתו של אלוהים קשורה בניהול שלו, קשורה בעבודת ישועת האנושות ומתייחסת לחיים, למחייה ולייעודה של האנושות. אפשר לומר שהעבודה שאלוהים מבצע בקרב בני האדם ועל בני האדם היא מעשית ומשמעותית מאוד. האדם יכול לראות אותה, האדם יכול לחוות אותה והיא לא מופשטת בשום אופן. אם האדם לא מסוגל לקבל את כל עבודתו של אלוהים, מהי חשיבותה של העבודה הזו? וכיצד יכול ניהול כזה להוביל לישועת האדם? רבים מחסידיו של אלוהים עסוקים רק בשאלות כיצד לזכות בברכות או להימנע מאסון. ברגע שמוזכרות העבודה והניהול של אלוהים, הם משתתקים ומאבדים כל עניין. הם מאמינים שידיעת התשובות לשאלות המשעממות האלה לא תוביל לצמיחה בחייהם ולא תביא להם כל תועלת, ועל כן אף שהם שמעו מסרים מסוימים באשר לניהולו של אלוהים, הם מתייחסים אליהם כלאחר יד. הם לא רואים בהם דבר מה יקר ערך שיש לקבל וקל וחומר שהם לא מקבלים אותם כחלק מחייהם. לבני אדם כאלה יש מטרה פשוטה מאוד להיותם חסידים של אלוהים – זכייה בברכה – והם עצלים מכדי לטפל בכל דבר שלא קשור למטרה הזו. מבחינתם, האמונה באלוהים כדי לזכות בברכות היא היעד הלגיטימי ביותר ודווקא בכך נעוץ ערכה של אמונתם. הם לא מושפעים על ידי דברים שלא יכולים לסייע להם להשיג את המטרה הזו. זהו מצבם של מרבית בני האדם המאמינים כיום באלוהים. המטרה והמניע שלהם נראים לגיטימיים, מפני שבמקביל לאמונתם באלוהים, הם גם פועלים למען אלוהים, מקדישים את עצמם לאלוהים וממלאים את חובתם. הם מוותרים על נעוריהם, זונחים משפחה וקריירה ואפילו מעבירים שנים בהתעסקויות הרחק מביתם. למען יעדס הסופי, הם משנים את האינטרסים שלהם, משנים את השקפתם על החיים ואפילו משנים את הכיוון שהם מחפשים, אך הם לא יכולים לשנות את מטרת אמונתם באלוהים. הם מתרוצצים למען ניהול האידיאלים האישיים שלהם. ללא קשר לאורכה של הדרך וללא קשר לכמות הקשיים ומכשולים שהם נתקלים בהם בדרכם, הם דבקים במטרותיהם ונותרים עשויים לבלי חת מפני המוות. איזה כוח גורם להם להמשיך להקדיש כך את עצמם? האם זהו מצפונם? האם זהו אופיים הנהדר והאצילי? האם זוהי נחישותם להילחם בכוחות הרשע עד הסוף? האם זוהי אמונתם, שבה הם נושאים עדות על אלוהים מבלי לבקש כל תמורה? האם זוהי נאמנותם, שלשמה הם מוכנים לוותר על הכל כדי למלא את רצון האל? או שמא זוהי רוח מסירותם שבה הם מוותרים תמיד על דרישות אישיות ראוותניות? העובדה שבני אדם שמעולם לא הכירו את עבודת הניהול של אלוהים נותנים כל כך הרבה היא פשוט נס מופלא! לעת עתה, בואו לא נדון בשאלה כמה נתנו בני האדם האלה. לעומת זאת, התנהגותם ראויה מאוד לניתוחנו. פרט ליתרונות הקשורים להם הדוקות, האם ייתכן שיש כל סיבה אחרת לכך שבני האדם האלה, שלעולם לא מבינים את אלוהים, ייתנו לו כל כך הרבה? בכך אנחנו מגלים בעיה שלא זוהתה קודם לכן: הקשר בין האדם ואלוהים הוא קשר של אנוכיות עירומה. זהו קשר בין מעניק הברכות ומקבל הברכות. במילים פשוטות, זהו קשר הדומה לקשר בין עובד ומעביד. העובד עובד רק

כדי לקבל את הגמול שהמעביד מעניק לו. בקשר כזה, אין חיבה אלא רק עסקה; אין אהבה הדדית, אלא רק צדקה וחסד; אין הבנה, אלא רק כניעה והטעיה; אין אינטימיות, אלא רק תהום שלא ניתן לגשר עליה. כשהדברים מגיעים למצב כזה, מי יכול לשנות מגמה שכזו מן הקצה אל הקצה? וכמה בני אדם מסוגלים להבין באמת עד כמה נואש הפך הקשר הזה? אני סבור שכשאנשים צוללים אל תוך השמחה שבזכייה בברכות, איש מהם לא מסוגל לדמיין עד כמה קשר כזה עם אלוהים הוא מביך ומכוער.

הדבר העצוב ביותר באמונה של האנושות באלוהים הוא שהאדם מקיים ניהול משל עצמו בתוך עבודתו של אלוהים ומזלזל בניהולו של אלוהים. הכישלון הגדול ביותר של האדם טמון באופן שבו, בד בבד עם שאיפתו להתמסר לאלוהים ולעבוד אותו, האדם בונה לעצמו את ייעודו האידיאלי תוך חישוב האופן שבו יוכל לזכות בברכה הגדולה ביותר ובייעוד הטוב ביותר. גם אם בני אדם מבינים עד כמה הם מעוררי רחמים, מלאי שנאה ועלובים, כמה מהם מוכנים לזנוח בקלות את האידיאלים והתקוות שלהם ולוותר עליהם? ומי מסוגל לעצור את עצמו מלכת ולהפסיק לחשוב רק על עצמו? אלוהים זקוק לאלה שישתפו איתו פעולה הדוקות כדי להשלים את הניהול שלו. נחוצים לו בני האדם שיקדישו את שכלם וגופם לעבודת הניהול שלו כדי להתמסר לו. הוא לא זקוק לבני אדם שיושיטו את ידם ויתחננו אליו בכל יום, ועל אחת כמה וכמה הוא לא זקוק לבני אדם הנותנים מעט ואז מצפים לקבל גמול עבור הטובה הזו. אלוהים מתעב את בני האדם התורמים תרומה קטנה ולאחר מכן נחים על זרי הדפנה. הוא שונא את בני האדם קרי הדם המתמרמרים על עבודת הניהול שלו ורק רוצים לדבר על העלייה לשמיים ועל זכייה בברכות. הוא מתעב אף יותר את בני האדם המנצלים את ההזדמנות שהעניקה להם העבודה שהוא עושה לשם ישועת האנושות. זאת מפני שלבני האדם האלה מעולם לא היה אכפת מה אלוהים מייחל להשיג ולרכוש באמצעות עבודת הניהול שלו. הם רק עסוקים בשאלה כיצד הם יכולים לנצל את ההזדמנות שהעניקה להם עבודתו של אלוהים כדי לזכות בברכות. הם אדישים כלפי לבו של אלוהים, משום שכל עיסוקם הוא בעתיד ובגורל האישי שלהם עצמם. בני האדם המתמרמרים על עבודת הניהול של אלוהים ושואין להם כל עניין ברצונו של אלוהים ובאופן שבו הוא מושיע את האנושות, עושים מה שמסב להם הנאה ללא כל קשר לעבודת הניהול של אלוהים. אלוהים לא זוכר את התנהגותם, לא מאשר אותה, וקל וחומר שהוא לא מביט עליה בעין יפה.

כמה יצורים חיים ומתרחבים במרחבים העצומים של התבל, מציינים שוב ושוב לחוק החיים ודבקים בכלל אחד קבוע. כל מי שמת לוקח איתו את הסיפורים של כל מי שחיי, וכל מי שחיי חוזר על אותה היסטוריה טרגית של כל מי שמת. על כן, חזקה על האנושות לשאול את עצמה: מדוע אנו חיים? ומדוע אנו צריכים למות? מי שולט בעולם הזה? ומי ברא את האנושות הזו? האם אמא אדמה באמת בראה את האנושות? האם האנושות באמת שולטת בגורלה שלה? ...מזה אלפי שנים, האנושות שואלת את השאלות האלה פעם אחר פעם. למרבה הצער, ככל שהאנושות רודפת את השאלות האלה יותר, כך היא צמאה יותר למדע. המדע מספק סיפוק קצר והנאה זמנית של בשר ודם, אך בהחלט לא די בו לחלת את האנושות מהבידוד, מהבדידות, ומהאימה וחוסר האונים שהיא בקושי מסווה, השורים בעומק נשמתה. האנושות רק משתמשת בידע מדעי שניתן לראות בעין בלתי מזוינת ושהמוח יכול לתפוס כדי לשכך את לבה הדואב. עם זאת, הדבר לא יכול למנוע מהאנושות לחקור תעלומות. האנושות לא יודעת מי הריבון על כל הדברים בתבל, וקל וחומר שהיא לא יודעת מה ראשיתה ועתידה של האנושות. האנושות רק חיה תחת החוק הזה בעל כורחה. איש לא יכול להימלט ממנו ואיש לא יכול לשנות אותו,

מאחר שבכל צבא השמים, ישנו רק אחד החי מעולם ועד עולם והמחזיק בריבונות על הכל. הוא האחד שהאדם מעולם לא ראה, שהאנושות מעולם לא הכירה, שהאנושות מעולם לא האמינה בקיומו, אך הוא האחד שנפח נשמת חיים באבות האנושות והעניק לאנושות חיים. הוא האחד שמקיים ומזין את האנושות לשם קיומה, ומכוון את האנושות עד היום. יתר על כן, בו לבדו תלויה האנושות לשם הישרדותה. הוא מחזיק בריבונות על הכל ומושל בכל היצורים החיים בתבל. הוא פוקד על ארבע העונות, והוא זה שמזמן את הרוח, את הכפור, את השלג ואת הגשם. הוא מעניק לאנושות את אור השמש וגורם לבואו של הלילה. הוא שפרס את השמים ואת הארץ, סיפק לאדם את ההרים, את האגמים ואת הנהרות ואת כל היצורים החיים שבתוכם. מעשיו נמצאים בכל מקום, עוצמתו נמצאת בכל מקום, חוכמתו נמצאת בכל מקום וסמכותו נמצאת בכל מקום. כל אחד מהחוקים והכללים האלה הוא ההתגלמות של מעשיו, וכל אחד מהם חושף את חוכמתו ואת סמכותו. מי יכול לפטור את עצמו מריבונותו? ומי יכול להשתחרר מתכונותיו? הכל קיים תחת מבטו ויתרה מכך, הכל חי תחת ריבונותו. עוצמתו ומעשיו לא מותרים לאנושות ברירה אלא להכיר בעובדה שהוא אכן קיים והוא הריבון על הכל. אין מלבדו כל דבר היכול לפקוד על התבל, וקל וחומר שאין כל דבר היכול לקיים את האנושות ללא מנוח. ללא קשר לשאלה אם אתם מסוגלים לזהות את מעשי האל, ובלי קשר לשאלה אם אתם מאמינים בקיומו של אלוהים, אין ספק שגורלכם הוא נתון לקביעתו של אלוהים, ואין ספק שאלוהים תמיד יחזיק בריבונות על הכל. קיומו וסמכותו לא מותנים בשאלה אם האדם יכול להכיר ולתפוס אותם. רק הוא יודע את עברו של האדם, את ההווה שלו ואת עתידו, ורק הוא יכול לקבוע את גורל האנושות. בין אם אתם מסוגלים לקבל את העובדה הזאת ובין אם לא, בקרוב האנושות תהיה עדה לכל זאת כמו עיניה, וזו העובדה שאלוהים יממש במהירה. האנושות חיה ומתה תחת עינו הפקוחה של אלוהים. האנושות חיה כתוצאה מניהולו של אלוהים, וכשעיניה נעצמות בפעם האחרונה, גם זה קורה כתוצאה מאותו ניהול. פעם אחר פעם, האדם בא והולך, הלך ושוב. ללא יוצא מן הכלל, כל זה חלק מריבונותו ותכונותו של אלוהים. ניהולו של אלוהים תמיד צועד קדימה והוא מעולם לא חדל. הוא יגרום לאנושות להיות מודעת לקיומו, לבטוח בריבונותו, לחזות במעשיו ולשוב אל מלכותו. זוהי תוכניתו, וזו העבודה שהוא מבצע כבר אלפי שנים.

עבודת הניהול של אלוהים החלה בבריאת העולם, והאדם הוא עיקר העבודה הזו. אפשר לומר שבריאת הכל בידי אלוהים נעשתה למען האדם. מאחר שעבודת הניהול שלו מתפרסת על פני אלפי שנים ולא בוצעה תוך דקות או שניות ספורות, או כהרף עין או במשך שנה או שנתיים, היה עליו לברוא דברים נוספים שהיו נחוצים לשם הישרדותו של האדם, כגון השמש, הירח, כל מיני יצורים חיים ומזון וסביבת חיים עבור האנושות. זו הייתה תחילת ניהולו של אלוהים.

לאחר מכן, אלוהים העביר את האנושות לידי השטן. האדם חי בתחומו של השטן, והדבר הוביל בהדרגה לעבודת האל בעידן הראשון: הסיפור של עידן החוק... במהלך כמה אלפי שנים בעידן החוק, האנושות התרגלה להכוונה של עידן החוק, והיא החלה להתייחס אליה בקלות ראש ועזבה בהדרגה את השגחתו של אלוהים. על כן, במקביל לדבקותה בחוק, היא גם עבדה אלילים וביצעה מעשים רעים. היא נותרה ללא ההגנה של יהוה וחיה את חייה רק לפני המזבח בבית המקדש. למעשה, עבודת האל נטשה אותה כבר מזמן ועל אף שבני ישראל עוד דבקו בחוק וקראו בשם יהוה, ואפילו האמינו בגאווה שרק הם עמו של יהוה והם נבחריו של יהוה, כבוד האל נטש אותם חרישית...

כשאלוהים מבצע את עבודתו, הוא תמיד עוזב בשקט מקום אחד בעודו מבצע חרש את העבודה החדשה שהוא מתחיל במקום אחר. כל זה נראה לא יאמן לבני האדם, שהפכו לקהי חושים. בני האדם תמיד הוקירו את הישן והתייחסו לחדש ולבלתי מוכר בעוינות או ראו בו מטרד. לכן מבין כל הדברים, האדם הוא האחרון שידע על כל עבודה חדשה שאלוהים מבצע, מראשית ועד תכלית.

כפי שהיה תמיד, לאחר עבודתו של יהוה בעידן החוק, אלוהים החל בעבודתו החדשה של השלב השני: ללבוש בשר ודם – להתגלם כאדם לפרק זמן של עשר או עשרים שנים – ולשאת את דבריו ולבצע את עבודתו בקרב מאמינים. אולם ללא יוצא מן הכלל, איש לא ידע זאת, ורק מספר קטן של בני אדם הכיר בכך שהוא אלוהים שהפך לבשר ודם, לאחר שהאדון ישוע מוסמר אל הצלב וקם לתחייה. באופן בעייתי הופיע אדם אחד בשם פאולוס שלקח על עצמו את תפקיד אויבו המר של אלוהים. גם לאחר שהוא הוכה והפך לשליח, אופיו הישן של פאולוס לא השתנה, והוא צעד בנתיב ההתנגדות לאלוהים. בתקופה שבה עבד, פאולוס כתב אגרות רבות. למרבה הצער, דורות מאוחרים יותר נהנו מהאגרות שלו כדברי האל, עד כדי כך שהם נכללו בברית החדשה ובלבלו בינם לבין הדברים שאלוהים אמר. זוהי באמת חרפה גדולה מאז ראשית כתיבתם של כתבי הקודש! והאם הטעות הזו לא נבעה מטיפשותו של האדם? בני האדם לא ידעו כלל שבכתבי עבודתו של אלוהים בעידן החסד, אין מקום לאגרות וכתבים רוחניים של האדם המתחזים לעבודתו ולדבריו של אלוהים. אך זוהי סטייה מהנושא, ולכן בואו נחזור לנושא המקורי שלנו. ברגע שהשלב השני של עבודת האל הושלם – לאחר הצליבה – הושלמה עבודתו של אלוהים לגאול את האדם מחטאיו (כלומר, השבת האדם מידי של השטן). לכן מאותו רגע ואילך, היה על האנושות רק לקבל את האדון ישוע כמושיע, כדי שחטאיה ייסלחו. באופן כללי, חטאי האדם כבר לא היו מכשול לזכייתו בישועה ולבואו בפני אלוהים, והם כבר לא היו הדבר שבאמצעותו השטן מאשים את האדם. זאת משום שאלוהים עצמו ביצע עבודה אמיתית, הפך לדמותו ולניסיונו של בני האדם החוטאים הבשר והדם, ואלוהים עצמו היה קורבן המנחה של החטאים. כך האדם ירד מהצלב, נגאל וזכה בישועה בזכות בשרו ודמו של אלוהים, דמות בני האדם החוטאים הבשר והדם. על כן, לאחר שהאדם נפל בשבי השטן, הוא התקרב בצעד אחד לקבלת ישועה בפני אלוהים. כמובן, השלב הזה של העבודה היה ניהולו של אלוהים, שהיה שלב אחד מעל לעידן החוק וברמה מעמיקה יותר מעידן החוק.

זהו ניהולו של אלוהים: למסור את האנושות לשטן – את האנושות שלא יודעת מהו אלוהים, מהו הבורא, כיצד לעבוד את אלוהים ומדוע יש להתמסר לאלוהים – ולתת יד חופשית לשחיתות של השטן. לאחר מכן, צעד אחר צעד, אלוהים משחרר את האדם מידי השטן, עד שהאדם עובד את אלוהים באופן מלא ודוחה את השטן. זהו הניהול של אלוהים. כל זה נשמע כמו סיפור מיתי ונראה תמוה. בני אדם מרגישים שזה כמו סיפור מיתי, וזאת מפני שאין להם שמץ של מושג כמה דברים קרו לאדם במהלך מספר אלפי השנים האחרונות, וקל וחומר שהם לא יודעים כמה סיפורים התרחשו ברחבי התבל הזו. ויתרה מכך, זאת משום שהם לא יכולים להעריך את העולם המדהים יותר, את העולם המאיים יותר, הקיים מעבר לעולם החומרי, שעניי בן-התמותה שלהם מונעות מהם לראות. הדבר מרגיש לאדם כבלתי נתפס, וזאת מפני שהאדם לא מבין כלל את חשיבותה של ישועת האל את האנושות ואת חשיבותה של עבודת הניהול של אלוהים, והוא לא תופס את האופן שבו אלוהים רוצה שהאנושות תיראה בסופו של דבר. האם זו אנושות הקרובה לאדם וחווה, שהשטן לא השחית אותה? לא! ניהולו של אלוהים נעשה כדי לזכות בקבוצת בני אדם העובדים את אלוהים ומתמסרים לו. השטן השחית את האנושות הזו, אך היא

כבר לא רואה בשטן אב. היא מזהה את פרצופו המכוער של השטן, ודוחה אותו ומתייצבת בפני אלוהים כדי לקבל מידי שופוט וייסורים. היא יודעת מה מכוער, וכיצד הוא עומד בניגוד למה שקדוש, והיא מכירה בגדולתו של אלוהים וברוע של השטן. אנושות כזו לא תעבוד עוד למען השטן ולא תעבוד את השטן, ולא תקדש את השטן. זאת מפני שזוהי קבוצת בני אדם שכבר נפלו באמת בנחלת האל. זוהי חשיבותו של ניהול האנושות בידי אלוהים. במהלך עבודת ניהולו של אלוהים בעת הזאת, האנושות היא מושא השחתתו של השטן ובמקביל לכך היא גם מושא ישועתו של אלוהים, וכן התוצר עליו נאבקים אלוהים והשטן. במקביל לביצוע עבודתו, אלוהים משחרר את האדם בהדרגה מידי השטן וכך האדם מתקרב יותר ויותר לאלוהים...

ואז הגיע עידן המלכות, שהוא שלב מעשי יותר של עבודה, אך הוא גם השלב שהאדם הכי מתקשה לקבל. זאת משום שככל שהאדם מתקרב יותר אל אלוהים, כך מטהו של אלוהים מתקרב יותר אל אדם, וכך פני האל מופיעות בפני האדם ביתר בהירות. בעקבות גאולת האנושות, האדם חוזר באופן רשמי למשפחת האל. האדם חשב שכעת הגיע הזמן להנאה, אך הוא נתון למתקפה חזיתית של אלוהים שאיש מעולם לא ניבא. מתברר שזוהי הטבילה שאנשי האל צריכים "ליהנות" ממנה. תחת טיפול שכזה, לבני אדם אין ברירה אלא לעצור ולחשוב לעצמם, "אני השה שהיה אבוד במשך שנים רבות, שאלוהים השקיע כל כך הרבה כדי לקנות אותו בחזרה. אם כן, מדוע אלוהים מתייחס אליי כך? האם זוהי דרכו של אלוהים לצחוק עליי ולחשוף אותי?"... בחלוף השנים, האדם הפך לרפה, משחווה את מצוקת הזיכרון והייסורים. על אף שהאדם איבד את ה"כבוד" וה"רומנטיקה" של ימים עברו, הוא החל להבין באופן לא מודע את אמת היותו אדם והחל להעריך את שנות מסירותו של אלוהים לישועת האנושות. האדם מתחיל אט-אט לתעב את הבהמיות שלו עצמו. הוא מתחיל לשנוא את פראיותו, את כל אי-ההבנות שלו עם אלוהים ואת הדרישות הבלתי סבירות שהוא מציב לאלוהים. לא ניתן להשיב את הזמן לאחור, אירועי העבר הופכים לזיכרונות המצערם של האדם, ודבריו ואהבתו של אלוהים הופכים לכוח המניע בחיים החדשים של האדם. פצעי האדם נרפאים עם כל יום שעובר, כוחו שב אליו והוא קם ומביט בפני האל הכול יכול... ואז הוא מגלה שאלוהים תמיד היה לצדו ושחיוכו וארשת פניו היפהפייה עדיין מרגשים כל כך. לבו עדיין מלא בדאגה לאנושות שברא, וידי עדיין חמות וחזקות כפי שהיו בראשית. האדם כאילו חזר לגן עדן, אלא שהפעם האדם לא מקשיב יותר לפיתוייו של הנחש וכבר לא דוחה את יהוה. האדם כורע ברך בפני אלוהים, מרים את מבטו אל פניו המחייכות של אלוהים, ומעלה את הקורבן המנחה היקר לו מכל – הו! אדוניי, אלוהיי!

האהבה והחמלה של אלוהים מחלחלים אל תוך כל פרט ופרט של עבודת הניהול שלו, ובין שבני אדם מסוגלים להבין את כוונותיו הטובות של אלוהים ובין שלא, הוא בכל זאת מבצע ללא לאות את העבודה שבכוונתו להשלים. ללא קשר לשאלה עד כמה בני אדם מבינים את ניהולו של אלוהים, כולם יכולים להעריך את היתרונות והסיוע בעבודה שאלוהים עושה. אולי לא חשתם כיום כלל באהבה או בחיים שאלוהים סיפק לכם, אך כל עוד לא תנטשו את אלוהים ולא תוותרו על נחישותכם לעסוק בחיפוש האמת, תמיד יבוא יום שבו חיוכו של אלוהים יתגלה לכם. זאת מפני שמטרת עבודת הניהול של אלוהים היא להשיב אליו את האנושות המצויה בתחומו של השטן, ולא לנטוש את האנושות שהשטן השחית ואשר מתנגדת לאלוהים.

דבריו של המשיח כשהוא נכנס לכנסיות ה'

(מ-17 באוקטובר 2013 עד 18 באוגוסט 2014)

הכרת אלוהים היא הדרך ליראת אלוהים ולהסתלקות מרע

כל אחד מכם נדרש לבחון מחדש את חיי אמונתו באלוהים, על מנת שתוכלו לדעת אם בחיפושכם אחר אלוהים הוא הצלחתם באמת להבין, הצלחתם באמת לתפוס ולזכות באמת להכיר את אלוהים, אם אתם יודעים באמת מה יחסו של אלוהים כלפי סוגי בני האדם השונים ואם אתם מבינים באמת מהי עבודתו של אלוהים עליו וכיצד אלוהים מגדיר כל אחד ממעשיו. האל הזה, העומד לצדכם, המנחה את כיוון התקדמותכם, הקובע את גורלכם ומספק את כל צרכיכם – בסיכומי של דבר, עד כמה אתם מבינים ועד כמה אתם באמת יודעים על אודותיו? האם ידוע לכם מהי עבודתו עליכם מדי יום ביומו? האם ידועים לכם העקרונות והמטרות שעליהם הוא מבסס כל פעולה ופעולה שלו? האם ידוע לכם כיצד הוא מנחה אתכם? האם ידועים לכם האמצעים שבעזרתם הוא מקיים אתכם? האם ידועות לכם השיטות שבהן הוא מוביל אתכם? האם ידוע לכם מה הוא רוצה להשיג מכם ומה הוא רוצה להשיג בכם? האם אתם מכירים את גישתו כלפי ההתנהגות רבת-הפנים שלכם? האם ידוע לכם אם אתם בני אדם האהובים עליו? האם ידועים לכם מה המקורות שלו לשמחה, כעס, צער והנאה, המחשבות והרעיונות העומדים מאחוריהם, ומהי מהותו? בסופו של דבר, האם אתם יודעים איזה מן אל הוא האל שאתם מאמינים בו? האם אי פעם חשבתם על שאלות אלה או שאלות דומות להן, והאם הבנתם אותן? בחיפושכם אחר אמונה באלוהים, האם הבהרתם את כל אי ההבנות שהיו לכם לגבי אלוהים, מתוך הערכה וחוויה אמיתית של דברי האל? לאחר שקיבלתם את משמעתו ותוכחתו של אלוהים, האם הגעתם לכדי ציות ואכפתיות אמיתיים? בעיצומם של הייסורים והשיפוט של אלוהים, האם הכרתם את אופיו המרדני והשטני של האדם והאם זכיתם בקורטוב הבנה של קדושת אלוהים? מתוך הנחייתם והארתם של דברי האל, האם התחלתם לפתח השקפה חדשה על החיים? בעיצומם של ניסיון אלוהים, האם חשתם בחוסר סובלנותו כלפי עבירות האדם, והאם הבנתם מה הוא דורש מכם וכיצד הוא מושיע אתכם? אם אינכם יודעים מה פירוש הדבר לא להבין את אלוהים, וכיצד לתקן את חוסר ההבנה הזה, אפשר לומר כי מעולם לא כרתם ברית אמת עם אלוהים ומעולם לא הבנתם את אלוהים, או לכל הפחות מעולם לא רציתם להבין אותו. אם אינכם יודעים מהם המשמעת והתוכחה של אלוהים, ודאי שאינכם יודעים מהם ציות ואכפתיות, או לפחות מעולם לא נשמעתם לאלוהים ולא היה לכם אכפת ממנו באמת. אם מעולם לא חוויתם את ייסוריו ושיפוטו של אלוהים, ודאי שאינכם יודעים מהי קדושתו, ועל כן לעולם לא תבינו לגמרי מהי

מרדנותו של האדם. אם מעולם לא הייתה לכם השקפה נכונה על החיים, או מטרה נכונה בחיים, ואתם עדיין מבולבלים והססנים לגבי נתיב עתיד חייכם, אפילו עד כדי כך שאתם חוששים להתקדם, אזי בוודאות מעולם לא זכיתם באמת להארתו והכוונתו של אלוהים, ואפשר לומר שדברי האל מעולם לא קיימו או אוששו אתכם. אם אלוהים טרם ניסה אתכם, מן הסתם אינכם יודעים מהו חוסר סובלנותו של אלוהים כלפי עבירות האדם, ולא תבינו מה אלוהים דורש מכם בסופו של דבר, ואף פחות מכך, מהי עבודתו בניהול ובישועת האדם בסופו של דבר. אם בן אדם מעולם לא חווה את תפס דבר מדברי האל, אין זה משנה כמה שנים הוא מאמין באלוהים – אין ספק שהוא אינו פוסע בנתיב לישועה, שאמונתו באלוהים ריקה לבטח מתוכן, ידיעתו על אודות אלוהים אפסית אף היא ומן הסתם אין לו שמץ של מושג מהי יראת אלוהים.

התכונות השייכות לאלוהים ומה שאלוהים הינו, מהותו של אלוהים, טבעו של אלוהים – כל אלה נודעו בזכות דבריו לאנושות. כשהאדם יחוה את דברי האל, במהלך הוצאתם לפועל, הוא יבין את מטרת דברי האל ואת המקור הבלתי נדלה של דברי האל ואת הרקע להם, ויבין ויעריך את ההשפעה הרצויה של דברי האל. עבור האנושות, כל אלה הם דברים שאדם חייב לחוות, לתפוס, ולגשת אליהם כדי לגשת לאמת ולחיים, לתפוס את כוונותיו של אלוהים, לשנות את טבעו ולהיות מסוגל להישמע לריבונותו של אלוהים ולהסדריו. באותה עת שהאדם חווה, תופס, וניגש לדברים האלה, הוא צובר בהדרגה הבנה של אלוהים ובשלב זה הוא גם צובר דרגות שונות של ידע על אודותיו. הבנה וידע אלה לא נובעים מתוך משהו שהאדם מדמיין או מחבר בעצמו, אלא ממה שהוא מעריך, חווה, מרגיש ומאשש בתוך עצמו. רק לאחר ההערכה, החוויה, ההרגשה, והאישוש של הדברים האלה, הכרתו של האדם את אלוהים רוכשת תוכן; רק הידע שהוא מקבל בשלב זה הוא ממשי, אמיתי ומדויק, ותהליך זה – של השגה אמיתית של הבנה והכרה של אלוהים דרך הערכה, חוויה, הרגשה, ואישוש דבריו – אינו אלא קשר אמיתי בין האדם לאלוהים. בעיצומה של התקשרות כזו, האדם מבין את כוונות אלוהים ותופס אותן באמת, מבין ומכיר באמת את התכונות השייכות לאלוהים ומה שאלוהים הינו, מבין ומכיר באמת את מהות אלוהים, מבין ומכיר בהדרגה את טבעו של אלוהים, זוכה לוודאות באשר לריבונות אלוהים על הבריאה כולה ולהגדרה הנכונה של ריבונות זו ומשיג חזקה מהותית על זהותו ועמדתו של אלוהים ומכיר אותם. בעיצומה של התקשרות כזו, צעד אחר צעד, משנה האדם את דעותיו על אלוהים והוא כבר לא מדמיין אותו יש מאין, או נותן דרור לחשדותיו לגביו, או אינו מבין אותו, או מגנה אותו, או מעביר עליו ביקורת, או מטיל בו ספק. כתוצאה מכך, לאדם יהיו פחות ויכוחים עם אלוהים, יהיו לו פחות עימותים עם אלוהים, ויהיו פחות הזדמנויות שבהן הוא ימרוד באלוהים. לעומת זאת, האכפתיות של האדם וציותו לאלוהים ילכו ויתעצמו, ויראת האל שלו תהפוך לאמיתית יותר, כמו גם עמוקה יותר. בעיצומה של התקשרות כזו, האדם לא רק יזכה לקבל את האמת ואת טבילת החיים, אלא גם יזכה בה בעת להכיר את אלוהים באמת. בעיצומה של התקשרות כזו, האדם לא רק יעבור שינוי בטבעו ויזכה בישועה, אלא גם יצבור בה בעת רחישת כבוד וסגידה אמיתית של יציר שנברא לאלוהים. משזכה בהתקשרות כזו, אמונתו של האדם באלוהים לא תהיה רק עוד דף נייר ריק מתוכן, או הבטחה שאינה אלא מס שפתיים, או רדיפה והערצה עיוורות. רק בהתקשרות כזו, חיי האדם יתבגרו מיום ליום, ורק כעת ובהדרגה יתחולל שינוי בטבעו, ושלב אחר שלב, תשתנה אמונתו באלוהים מאמונה מעורפלת שאינה ודאית, לציות ואכפתיות אמיתיות ולרחישת כבוד אמיתית. בחיפושו אחר אלוהים, האדם גם יתקדם בהדרגה מעמדה סבילה לעמדה פעילה,

מאדם שפועלים עליו לאדם הנוקט פעולה חיובית. רק בהתקשרות כזו, האדם יבין ויתפוס את אלוהים באמת, ויזכה להכיר את אלוהים באמת. מכיוון שהרוב המכריע של בני האדם מעולם לא זכה בקשר אמיתי עם אלוהים, הידע של בני אדם על אלוהים אינו אלא תיאורטי, ברמה של מכתבים ודוקטרינות. כלומר בכל הנוגע להכרתם את אלוהים, הרוב המכריע של בני אדם, ואין זה משנה כמה שנים הם האמינו באלוהים, עודנו בנקודת הפתיחה – בני אדם אלה עדיין תקועים ביסוד מחוות ההערכה המסורתיות, עם קישוטים בצבעים אגדיים ואמונות טפלות פיאודליות. העובדה שהכרתו של האדם את אלוהים תקועה בנקודת ההתחלה פירושה שמבחינה מעשית היא אינה קיימת. מלבד הכרתו של אדם על הכרה בעמדתו ובזהותו של אלוהים, אמונתו של האדם באלוהים נמצאת עדיין במצב של חוסר ודאות מעורפל. לאור האמור לעיל, עד כמה יכול האדם להחזיק ביראה אמיתית לאלוהים? אין זה משנה כמה אמונתכם בקיומו של אלוהים חזקה – היא אינה יכולה לתפוס את מקומה של הכרתכם את אלוהים ולא את יראתכם כלפי אלוהים. אין זה משנה כמה אתם נהנים מברכותיו ומחסדיו – הדבר אינו יכול לתפוס את מקומה של הכרתכם באלוהים. אין זה משנה עד כמה אתם מוכנים ולהוטים להקדיש ולהקריב את כל כולכם למענו – הדבר אינו יכול לתפוס את מקומה של הכרתכם את אלוהים. אולי אתם בעצם מכירים כל כך טוב את דברי האל, עד שאתם יודעים אותם בעל פה ומסוגלים לדקלם אותם מהסוף להתחלה. אולם, דבר זה אינו יכול לתפוס את מקומה של הכרתכם את אלוהים. ככל שירצה האדם להיות חסיד אלוהים, אם מעולם לא היה לו קשר אמיתי עם אלוהים, או אם לא חווה מעולם חוויה אמיתית של דברי האל, הרי שהכרתו את אלוהים תהיה ריקנית, או שתהיה הזיה אינסופית ותו לא. כל כמה ש"התחככתם" עם אלוהים במקרה או פגשתם בו פנים אל פנים, הכרתכם את אלוהים תהיה עדיין אפסית ויראתכם את אלוהים תהיה לא יותר מאמרת כנף ריקה או אידאל. אנשים רבים מחזיקים בדברי האל כדי לקרוא בהם מדי יום ביומו, אפילו עד כי הם משננים בקפדנות את כל הפסוקים הקלאסיים, כאילו היו הנכס היקר ביותר שלהם, ומעבר לכך, הם מטיפים בכל מקום את דברי האל, תוך תמיכה בזולת וסיוע לו באמצעות דבריו. הם חושבים שבכך הם נושאים עדות לאלוהים, נושאים עדות לדבריו, שבכך הם פוסעים בנתיב אלוהים. הם חושבים שבכך הם חיים על פי דברי האל, שבכך הם מכניסים את דברי האל אל תוך חייהם באמת ושבכך יזכו לשבח מאלוהים, ייושעו ויהפכו למושלמים. אולם אף שהם מטיפים את דברי האל, בפועל הם לא נשמעים לדבריו, ואינם מנסים לעמוד בקנה אחד עם מה שדברי האל מגלים. במקום זאת, הם משתמשים בדברי האל כדי לזכות בדרכי מרמה בהערצתו ובאמונו של הזולת, לנהל בעצמם ולמעול ולגנוב את התפארת המגיעה לאלוהים. תוך ניצול ההזדמנות הנקרית בדרכם בעצם הפצת דברי האל, הם מקווים לשווא לזכות בעבודתו של אלוהים ובשבחו. שנים חלפו, ולא רק שלא יכלו אנשים אלה לזכות בשבחי אלוהים כשהטיפו את דברי האל, ולא רק שלא יכלו לגלות את הנתיב הנכון שבו עליהם ללכת כשהם נושאים עדות לדברי האל, ולא רק שלא סייעו לעצמם או תמכו בעצמם בעודם מסייעים לזולת ותומכים בו באמצעות דברי האל, ולא רק שהם לא יכלו להכיר את אלוהים או לעורר בלבם יראה אמיתית לאלוהים בעודם עושים את כל הדברים האלה – נהפוך הוא, חוסר הבנתם את אלוהים רק גדל והולך, חוסר אמונם בו מחמיר והולך, האופן שבו הם מדמיינים אותו מקצין והולך. התיאוריות שלהם באשר לדברי האל מנחות אותם ותומכות בהם, ונדמה שהם מרגישים בבית, כאילו הם מפעילים את כישוריהם בקלות, כאילו מצאו את ייעוד חייהם ואת שליחותם, כאילו זכו בחיים חדשים ובישועה, כאילו בהעלאת דברי האל שוב ושוב על לשונם, זכו בגישה לאמת, תפסו את כוונותיו של אלוהים וגילו

את הדרך להכיר אותו, כאילו שכשהם מטיפים את דברי האל, הם זוכים לעתים קרובות לפגוש את אלוהים פנים אל פנים. כמו כן, לעתים קרובות הם "מתרגשים" עד לכדי התקפי בכי, ולעתים קרובות הם הולכים אחרי ה"אל" שבדברי האל ונדמה שהם מנסים ללא הרף לזכות בדאגתו ואדיבותו ובה בעת לתפוס את ישועת אלוהים את האדם ואת ניהולו, להכיר את מהותו ולהבין את טבעו הצודק. בהסתמך על יסודות אלה, נדמה שהם מאמינים באמונה שלמה יותר בקיומו של אלוהים, מודעים יותר לרוממותו וחשים אף יותר לעומק את תפארתו ואת נשגבותו. בהיותם ספוגים בידע שטחי של דברי האל, נדמה שאמונתם גדלה, שנחישותם לעמידה בסבל התחזקה וכי הכרתם את אלוהים העמיקה. הם אינם יודעים שעד שיחוו באמת את דבר אלוהים, כל הידע שלהם על אלוהים ודעותיהם לגביו נובעים אך ורק מתקוות דמיונם ומניחושיהם. אמונתם לא תעמוד באף מבחן מאלוהים, רוחניותם ושיעור קומתם לכאורה, פשוט לא יעמדו בניסיון או בדיקה של אלוהים, נחרצותם אינה אלא טירה בחול, והכרתם לכאורה את אלוהים היא פרי דמיונם ותו לא. למעשה, אנשים אלה שהשקיעו לכאורה מאמץ רב בדברי האל, מעולם לא הבינו מהי אמונה אמיתית, מהו ציות אמיתי, מהי אכפתיות אמיתית, או מהי ההכרה האמיתית של אלוהים. הם לוקחים תאוריה, דמיון, ידע, מתנה, מסורת, אמונות טפלות, ואף את ערכי המוסר של האנושות, והופכים אותם ל"השקעות הון" ו"כלי נשק צבאיים" לשם האמונה באלוהים והחיפוש אחריו, ואף הופכים אותם ליסודות אמונתם באלוהים וחיפושם אחריו. במקביל, הם גם לוקחים את ההון ואת כלי הנשק הללו והופכים אותם לקמע קסם להכרת אלוהים, ועמידה והתמודדות עם ניסיונו, בדיקתו, ייסוריו ושיפוטו של אלוהים. בסופו של דבר, יציר כפיהם איננו אלא מסקנות על אלוהים הספוגות בקונוטציה דתית ובאמונות טפלות פיאודליות, וכל זה אינו אלא תפיסה רומנטית, גרוטסקית וחידתית, ודרכם להכיר ולהגדיר את אלוהים יצוקה באותה תבנית של אותם האנשים המאמינים רק בשמיים ממעל, או באיש הזקן שבשמיים, בעוד שממשיותו של אלוהים, מהותו, טבעו, התכונות השייכות לו, הווייתו וכו' — כל הדברים הקשורים באלוהים האמיתי בעצמו — הם דברים שלא הצליחו לתפוס — דברים לא רלוונטיים ואף מנוגדים לחלוטין לתפיסתם. כך, על אף שהם חיים על פי ההדרכה והתמיכה של דברי האל, הם בכל זאת אינם מסוגלים באמת לפסוע בנתיב של יראת אלוהים והסתלקות מרע. הסיבה האמיתית לכך היא שהם מעולם לא התוודעו לאלוהים, ומעולם לא היו להם קשר או התקשרות אמיתית איתו, ועל כן לא התאפשר להם להגיע לכדי הבנה הדדית עם אלוהים, או לעורר בקרבם אמונה אמיתית בו בחיפוש אחריו או בעבודת אלוהים. צורכם להתייחס כך לדברי האל ולאלוהים — השקפה וגישה אלה הן שחרצו את גורלם להעלות חרס במאמציהם, לנצח לא להיות מסוגלים לצעוד בנתיב יראת אלוהים וההסתלקות מרע. המטרה שאליה הם מכוונים והכיוון בו הם צועדים מסמלים את היותם אויבי אלוהים לנצח נצחים, ומסמלים כי לנצח נצחים לא יוכלו לזכות בישועה.

אם אדם הוא חסיד של אלוהים במשך שנים רבות ודברי האל תומכים בו במשך שנים רבות, אך הגדרתו את אלוהים תהיה זהה במהותה לזו של אדם המשתטח בפני אלילים, הרי שפירוש הדבר שאדם זה לא זכה במציאות של דברי האל. זאת משום שהאדם פשוט לא נוכח במציאות של דברי האל, ולכן למציאות, לאמת, לכוונות, ולדרישות מהאנושות, הטבועות כולן בדברי האל, לא היה כל קשר אליו. כלומר, לא משנה עד כמה יתאמץ אדם כזה להבין את המשמעות השטחית של דברי האל, מאמץ זה חסר תועלת: הוא תר אחר מילים בלבד ועל כן כל שיקבל יהיה מן הסתם מילים בלבד. גם אם הדברים שנושא אלוהים הם פשוטים או סתומים כלפי חוץ, הם כולם

אמיתות חיוניות לאדם כשהוא נוכח בחיים, הם מעיין מים חיים המאפשר לו לשרוד בגוף ובנפש. הם מספקים את כל מה שהאדם צריך כדי להישאר בחיים, הם הדוגמה והאמונה המשמשות אותו בחיי היום-יום, הנתיב, המטרה והכיוון שעליו לצלוח כי לזכות בישועה, כל אמת שאמורה להיות בידי כיציר נברא בפני אלוהים, כל אמת בנוגע להישמעות לאלוהים ועבודת אלוהים. הם הערובה המבטיחה את הישרדותו של האדם, הם לחם חוקן של אדם והם גם התמיכה החסונה המאפשרת לאדם להיות חזק ולעמוד על רגליו. הם עשירים במציאות האמת של האנושות הרגילה, כפי שהאנושות שנבראה מביאה אותה לידי ביטוי, הם עשירים באמת שבאמצעותה האנושות נחלצת מהשחיתות וחומקת ממלכודות השטן, הם עשירים בהוראה, תוכחה ועידוד בלתי נלאים, ובנחמה שהבורא מעניק לאנושות שנבראה. הם המשוואה המנחה את בני האדם והופכת אותם לנאורים כך שיבינו את כל הדברים החיוביים, הם הערובה שמבטיחה כי בני האדם ייווכחו ויזכו בכל מה שצודק וטוב, הם המדד שעל פיו כל בני האדם, האירועים והעצמים נמדדים והם גם סמן הניווט אשר מוביל את בני האדם לישועה ולנתיב האור. רק כשהוא חווה באמת את דברי האל, זוכה האדם באמת ובחיים. רק כך הוא מבין מהי האנושות הרגילה, מה הם חיים בעלי משמעות, מה הוא יציר בריאה אמיתי, מהי הישמעות אמיתית לאלוהים. רק כך הוא מבין את האכפתיות הנחוצה כלפי אלוהים, את אופן מילוי חובותיו של יציר נברא ואת אופן אימוץ דמותו של אדם אמיתי. רק כך הוא מבין מה פשר האמונה הממשית ועבודת אלוהים הממשית. רק בכך הוא מבין מהו המושל בשמיים ובארץ ובכל צבאם. רק כך הוא מבין את הכלים שבאמצעותם אדון הבריאה כולה מושל, מוביל ומקיים את בריאתו. רק כך הוא מבין ותופס את הכלים שבאמצעותם אדון הבריאה כולה קיים, מתגלה, ופועל... במנותק מהחוויה האמיתית של דברי האל, אין לאדם כל ידע אמיתי או תובנות כלשהן באשר לדברי האל והאמת. אדם שכזה הוא ממש גווייה מהלכת, קליפה ריקה, וכל הידע המתייחס לבורא אינו נוגע לו כלל ועיקר. בעיני אלוהים, אדם שכזה מעולם לא האמין בו ומעולם לא היה חסיד שלו, ולכן אלוהים אינו מכיר בו לא כמאמין ולא כחסיד, ועוד פחות מכך כיציר בריאה אמיתי.

יציר בריאה אמיתי צריך לדעת מי הוא הבורא, לשם מה נועדה בריאת האדם, כיצד למלא את חובותיו של יציר נברא וכיצד לעבוד את אדון הבריאה כולה. עליו להבין את כוונות הבורא, משאלותיו ודרישותיו, לתפוס ולדעת אותן, ולמלא אחריהן, ועליו לפעול בהתאם לדרכי אלוהים – יראת אלוהים והסתלקות מרע.

מהי יראת אלוהים? וכיצד אדם יכול להסתלק מרע?

הכוונה ב"יראת אלוהים" אינה פחד ואימה חסרי שם, ואף לא התחמקות, התרחקות או הערצה או אמונה טפלה. הכוונה היא הערכה, כיבוד, אמון, הבנה, אכפתיות, צייתנות, קידוש, אהבה, וכן עבודת אלוהים ללא תנאים וללא תלונות, גמול וכניעה. ללא הכרה אמיתית של אלוהים, לאנושות לא יהיו כל הערכה אמיתית, אמון אמיתי, הבנה אמיתית, אכפתיות או צייתנות אמיתיות, אלא רק אימה ומועקה, רק ספק, אי הבנה, התחמקות והימנעות. ללא הכרה אמיתית של אלוהים, לאנושות לא יהיו קידוש וגמול אמיתיים. ללא הכרה אמיתית של אלוהים, לאנושות לא יהיו עבודת אלוהים וכניעה אמיתיים, אלא רק הערצה עיוורת ואמונות טפלות. ללא הכרה אמיתית של אלוהים, האנושות לא תוכל לפעול על פי דרכי אלוהים, או לירוא את אלוהים, או להסתלק מרע. בניגוד גמור לכך, כל פעילות והתנהגות של האדם יהיו מלאות במרדנות ובהתרסה, בלשון הרע והאשמה ובביקורת משמיצה נגד אלוהים, ובהתנהגות רעה המנוגדת לחלוטין לאמת ולמשמעות האמיתית של דברי האל.

משיהיה באנושות אמון אמיתי באלוהים, היא תלך בעקבותיו ותסתמך עליו באופן כנה. רק משיהיה בה אמון אמיתי באלוהים ותלות בו, תוכל האנושות להבין ולתפוס באמת. עם התפיסה האמיתית של אלוהים תבוא גם האכפתיות האמיתית כלפיו. רק עם האכפתיות האמיתית כלפי אלוהים, תוכל האנושות להישמע באמת. רק עם הצייתנות האמיתית לאלוהים, תוכל האנושות לקדש אותו באמת. רק עם הקידוש האמיתי של אלוהים, תוכל האנושות לזכות בגמול ללא תנאים וללא תלונות. רק עם אמון ותלות אמיתיים, הבנה ואכפתיות אמיתיות, צייתנות אמיתית, קידוש וגמול אמיתיים, תוכל האנושות להכיר באמת את טבעו ומהותו של אלוהים, ואת זהותו של הבורא. רק משתכיר האנושות את הבורא באמת, תוכל לעורר בקרבה עבודת אלוהים וכניעה אמיתיות. רק משתעבוד את הבורא ותיכנע לו באמת, תוכל האנושות באמת לוותר על דרכיה הרעות, כלומר להסתלק מרע. דבר זה מהווה את כלל התהליך של "יראת אלוהים וההסתלקות מרע", וזהו גם כל תוכנה של יראת האל וההסתלקות מרע, וכן הנתיב המוביל אל יראת אלוהים וההסתלקות מרע.

"יראת אלוהים וההסתלקות מרע" והכרה של אלוהים מחוברים ביניהם בעבודות חזקים באופן שאינו ניתן להפרדה והקשר ביניהם מובן מאליו. אם האדם מעוניין להגיע להסתלקות מרע, עליו ראשית לירוא את אלוהים. אם האדם מעוניין ביראה ממשית של אלוהים, עליו ראשית להכיר את אלוהים באמת. אם האדם מעוניין להכיר את אלוהים באמת, עליו ראשית לחוות את דברי האל ולהיווכח במציאות של דברי האל, לחוות את תוכחת אלוהים ואת משמעתו, את ייסוריו ושיפוטו. אם האדם מעוניין לחוות את דברי האל, עליו ראשית להתייבב פנים אל פנים מול דברי האל, לעמוד פנים אל פנים מול אלוהים, ולבקש מאלוהים שיזמן לו הזדמנויות לחוות את דבריו, בדמות סביבות שונות הכוללות אנשים, אירועים ועצמים. אם האדם מעוניין לעמוד פנים אל פנים מול אלוהים ומול דברי האל, עליו ראשית להיות בעל לב פשוט וישר, נכונות לקבל את האמת, רצון לשאת בסבל, נחישות ואומץ לסור מרע, והשאיפה להפוך ליציר בריאה אמיתית... כך, צעד אחד צעד, תתקרבו יותר מאי פעם לאלוהים, לבכם יהפוך אפילו לטהור משהיה, וחייכם וערכם וכן הכרתכם את אלוהים יהפכו למשמעותיים יותר, וזוהרם יתחזק. עד שיום אחד, תרגישו שהבורא כבר אינו חידה, שהבורא מעולם לא נסתר מעיניכם, שהבורא מעולם לא הסתיר את פניו מכם, שהבורא כלל אינו רחוק מכם, שהבורא כבר אינו הדבר שאתם משתוקקים אליו כל הזמן במחשבותיכם אך אינכם יכולים להגיע אליו באמצעות רגשותיכם, שהוא באמת ובתמים ניצב על משמרתו מימינכם ומשמאלכם, תומך בחייכם שולט בגורלכם. הוא אינו באופן הרחוק, והוא לא הסתיר עצמו גבוה בעננים. הוא ממש לצדכם, חולש על כל כולכם, הוא כל מה שיש לכם והוא הדבר היחיד שיש לכם. אלוהים שכזה מאפשר לכם לאהוב אותו מכל הלב, לדבוק בו, להיצמד אליו, להעריץ אותו, לפחד לאבד אותו ולא לרצות לעולם להתכחש לו, לא להישמע לו, או להתחמק או להתרחק ממנו. כל רצונכם הוא רק להיות אכפתיים אליו, להישמע לו, לגמול לו על כל מה שהוא נותן לכם ולהיכנע לריבונו. כבר אינכם מסרבים להנחיה, תמיכה, השגחה ושמירה מצדו, כבר אינכם מסרבים לתכתיביו וצויו. כל רצונכם הוא להיות חסידיו, לצעוד לצדו, משמאלו או מימינו, כל רצונכם הוא לקבל אותו כחייכם היחידים, לקבל אותו כאדונכם האחד והיחיד, כאלוהיכם האחד והיחיד.

כיצד להכיר את טבעו של אלוהים ואת תוצאת עבודתו

ראשית, בואו נשיר מזמור: המנון המלכות (א) "המלכות ירדה אל העולם"

כל העמים מריעים לאלוהים. כל העמים משבחים את אלוהים. כל הלשונות קוראות בשמו של האל האמיתי והיחיד. המלכות באה אל העולם.

1. כל העמים מריעים לאלוהים. כל העמים משבחים את אלוהים. כל הלשונות קוראות בשמו של האל האמיתי והיחיד. כל העמים נושאים את עיניהם, צופים במעשיו של אלוהים. המלכות באה אל העולם. איש האלוהים הוא שופע ועשיר, איש האלוהים הוא שופע ועשיר. איש האלוהים. מי לא חש בר מזל? מי לא ירקוד בשביל זה? הו ציון! הו ציון! הנף את דגל הניצחון שלך, חגוג את אלוהים! ותשיר את שיר הניצחון שלך, הפץ את שמו הקדוש של אלוהים!

2. כל הדברים על פני האדמה מהרו לטהר את עצמכם, להקריב קורבן לאלוהים, להקריב קורבן לאלוהים! כל הכוכבים שברקיע! חיזרו למקום שבו הייתם, כדי להפגין את עוצמתו של אלוהים ברחבי תבל! אלוהים מטה אוזן לקולות האנשים שעל פני האדמה; שיריהם רוויים באהבה אינסופית ובכבוד לאלוהים. זהו היום שבו כל הדברים, כל הדברים מתחדשים, אלוהים עצמו בא אל העולם. כל העמים מריעים לאלוהים. כל העמים משבחים את אלוהים. כל הלשונות קוראות בשמו של האל האמיתי והיחיד. המלכות באה אל העולם. כל העמים מריעים לאלוהים. כל העמים משבחים את אלוהים. כל הלשונות קוראות בשמו של האל האמיתי והיחיד. המלכות באה אל העולם. איש האלוהים הוא שופע ועשיר. ממש ברגע זה, פרחים מבלבלים במלואם, ציפורים מתחילות לשיר, כל הדברים צוהלים! פרחים מבלבלים, ציפורים שרות, כל הדברים צוהלים! כל הדברים צוהלים! לשמע ברכת המלכות, נופלת מלכותו של השטן, מתנפצת לרסיסים על ידי המנון המלכות, ולעולם לא תקום שוב!

3. עמי העולם, מי מעז להתקומם ולהתנגד? שכן אלוהים בא אל פני האדמה. ובעקבות זאת, אלוהים המיט שריפה, המיט את חמתו, המיט את כל האסונות, את כל האסונות. מלכות העולם הפכה למלכותו של אלוהים! עננים לבנים ברקיע מסתחררים ונישאים. עננים לבנים ברקיע מסתחררים ונישאים. מתחת לרקיע, מי נהרות ואגמים נסחפים וגואים, מנגנים לחן מרגש, לחן מרגש בשמחה. בעלי חיים מקוננים יוצאים ממעורותיהם. כל האנשים הרדומים מתעוררים בידי האלוהים. היום שכולם ציפו לו הגיע בסופו של דבר! הם מקדישים לאלוהים, הם מקדישים לאלוהים את השירים היפים! את השירים היפים ביותר! הם מקדישים לאלוהים!

על מה אתם חושבים בכל פעם שאתם שרים את השיר הזה? (אנחנו נרגשים מאוד. אנחנו נפעמים. אנחנו חושבים על כמה רב-כבוד יופייה של המלכות, ועל כך שהאנושות ואלוהים יאוחדו לעולמים.) האם מישהו מכם חשב איזו דמות האדם צריך ללבוש כדי להיות עם אלוהים? בדמיונכם, כיצד צריך אדם לנהוג כדי להתאחד עם אלוהים וליהנות מהחיים רבי-הכבוד במלכות? (עליו לשנות את טבעו.) עליו לשנות את טבעו, אך עד כמה עליו לשנות אותו? מה הוא יהיה אחרי שטבעו ישתנה? (הוא יהפוך לקדוש.) מהו הרף לקדושה? (שכל מחשבותיו ושיקוליו תואמים למשיח.) כיצד מתבטאת תאימות כזו? (הוא לא מתנגד לאלוהים ולא בוגדים באלוהים, אלא נשמע

לאלוהים באופן מוחלט וירא את אלוהים בלבד). חלק מתשובותיכם הן בכיוון הנכון. פתחו את לבכם כולכם, וספרו לי מה לבכם אומר לכם. (בני אדם שחיים עם אלוהים במלכות יכולים למלא את חובתם, למלא את חובתם בנאמנות, על-ידי עיסוק באמת והימנעות מהגבלתם של כל אדם, אירוע או חפץ. כך מתאפשר להיחלץ מהשפעת החושך, להתאים את הלב לאלוהים, ולירוא את אלוהים ולסור מרע.) (אנחנו יכולים להתאים את נקודת המבט שלנו לזו של אלוהים, ואנחנו יכולים להיחלץ מהשפעת החושך. הרף המינימלי הוא לא לתת לשטן לנצל אותנו, להשיל כל טבע מושחת ולהתחיל להישמע לאלוהים. אנחנו מאמינים שההיחלצות מהשפעת החושך היא העניין המרכזי. אם אדם כלשהו לא יכול להיחלץ מהשפעת החושך ולהיחלץ מכבליו של השטן, הוא לא יזכה בישועת האל.) (הרף לכך שאלוהים יהפוך אדם למושלם הוא שהאדם יהיה בדעה אחת עם אלוהים. האדם כבר לא מתנגד לאלוהים. הוא יכול להכיר את עצמו, להנהיג את האמת, לפתח הבנה של אלוהים, לאהוב את אלוהים ולעלות בקנה אחד עם אלוהים. זה כל מה שצריך לעשות.)

משקל הסוף בלבם של בני האדם

נדמה שכבר הבנתם משהו בלבכם על הדרך שעליכם לצעוד בה, ושפיתחתם תפיסה טובה והבנה טובה שלה. אולם השאלה אם דבריכם מתבררים כמילים נכונות או כמציאות ממשית תלויה בדברים שאתם שמים אליהם לב בנוגע היום-יומי שלכם. עם השנים, קצרתם יכול מכל היבטי האמת, הן בדמות דוקטרינות והן בדמות תוכן של האמת. זו הוכחה לכך שכיום בני האדם שמים דגש על שאיפתם לאמת. כתוצאה מכך, כל היבט וכל פרט של האמת אכן הכה שורש בלבם של בני אדם מסוימים. עם זאת, ממה אני מפחד יותר מכל? אני מפחד שעל אף שהנושאים של האמת והתיאוריות האלה אכן הכו שורש, התוכן האמיתי לא נתפס כמשמעותי במיוחד בלבכם. כשאתם נתקלים בבעיות, מתמודדים עם ניסיונות, ומתמודדים עם בחירות – עד כמה תהיו מסוגלים להפיק תועלת מהמציאות של האמיתות האלה? האם הן יעזרו לכם להתמודד עם הקשיים שלהם ולעבור את הניסיון בהתאם לכוונותיו של אלוהים? האם תעמדו איתן בניסיונותיכם ותישאו עדות רמה וצלולה על אלוהים? האם התעניינתם בעניינים האלה בעבר? אני רוצה לשאול אתכם: בלבבותיכם, במחשבותיכם והרהוריכם היו-יומיים, מה הדבר החשוב ביותר עבורכם? האם אי פעם הגעתם למסקנה מסוימת? מה לדעתכם הדבר החשוב ביותר? יש כאלה שאומרים "הנהגת האמת, כמובן." יש כאלה שאומרים "קריאת דבר האל מדי יום, כמובן." יש כאלה שאומרים "התייצבות בפני אלוהים ותפילה לאלוהים מדי יום, כמובן." ולעומת זאת, יש כאלה שאומרים "מילוי חובתי כראוי מדי יום, כמובן." ישנם גם כאלה שאומרים שהם חושבים תמיד רק על האופן שבו ניתן לרצות את אלוהים, על האופן שבו ניתן להישמע לו בכל ועל האופן שבו יש לפעול בהרמוניה עם רצונו. האם זה באמת נכון? האם זה הכל? לדוגמה, יש כאלה שאומרים: "אני רק רוצה להישמע לאלוהים, אך כשקורה דבר מה, אין ביכולתי להישמע לו." יש כאלה שאומרים: "אני רק רוצה לרצות את אלוהים. גם אילו יכולתי לרצות אותו אפילו פעם אחת, זה היה טוב מבחינתי, אך אף פעם אין ביכולתי לרצות אותו." ויש כאלה שאומרים: "אני רק רוצה להישמע לאלוהים. בעתות ניסיון, אני רק רוצה לשמוע לתזמורים שלו ולהישמע לריבונותו ולהסדריו, ללא כל בקשה או תלונה. אולם כמעט בכל פעם, אני חווה כישלון בציות." אחרים אומרים: "כשיש לי החלטות לקבל, אף פעם אין

ביכולתי להנהיג את האמת. תמיד ברצוני לרצות את הבשר והדם ולרצות את רצונותי האישיים והאנוכיים. "מה הסיבה לכך? לפני בואו של מבחן האל, האם כבר אתגרתם את עצמכם פעמים רבות? האם ניסיתם ובחנתם את עצמכם פעמים רבות? בדקו אם אתם באמת יכולים להישמע לאלוהים ולרצות את אלוהים, והקפידו שלא לבגוד באלוהים. בדקו אם אתם יכולים להתאפק ולא לרצות את עצמכם, לא לרצות את רצונותיכם האנוכיות, אלא רק לרצות את אלוהים, הנעדר את בחירותיכם האישיות. האם יש בני אדם המסוגלים לעשות זאת? למעשה, יש רק עובדה אחת שהוצבה לנגד עיניכם. היא הדבר שכל אחד מכם מתעניין בו יותר מכל, הדבר שאתם רוצים לדעת יותר מכל והדבר שחשוב לסופו ויעדו של כל אדם. אתם אולי לא מבינים זאת, אבל זה דבר שאי-אפשר להכחיש. אני יודע שיש כאלה שכבר העמיקו בדברי האל בנוגע לאמת באשר לסופו של האדם, להבטחתו של אלוהים לאנושות, ולשאלה איזה יעד מייעד אלוהים לאדם. לעומת זאת, יש גם כאלה שמחפשים זאת וחושבים על כך שוב ושוב בדעתם, והם עדיין לא מגיעים לאף מסקנה, או מגיעים למסקנה המשתמעת לשתי פנים. בסופו של דבר, הם עדיין לא בטוחים איזה סוף צפוי להם. כשהם מקבלים מידע על האמת, מקבלים את חיי הכנסייה וממלאים את חובתם, רוב בני האדם תמיד רוצים תשובה חד-משמעית לשאלות הבאות: "מה יהיה סופי? האם באפשרותי לצעוד בנתיב עד סופו? מהו יחסו של אלוהים כלפי האדם?" יש כאלה שאף דואגים: "עשיתי דברים מסוימים בעבר, אמרתי דברים מסוימים, המריתי את פיו של אלוהים ועשיתי דברים המהווים בגידה באלוהים. היו תחומים שבהם לא ריציתי את אלוהים, פגעתי בלבו של אלוהים, אכזבתי את אלוהים, גרמתי לאלוהים לשנוא ולתאב אותי. לכן ייתכן שסופי לא ידוע." אפשר לומר שרוב בני האדם מודאגים לגבי סופם. איש לא מעז לומר: "אין לי צל של ספק שאשרוד. אין לי צל של ספק שביכולתי לעמוד בכוונותיו של אלוהים. אני כלבבו של אלוהים. אלוהים משבח אותי." יש כאלה שחושבים שקשה במיוחד ללכת בדרכו של אלוהים ושאינן דבר קשה יותר מהנהגת האמת. כתוצאה מכך, בני האדם האלה חושבים שאין להם סיכוי, והם לא מעזים לקוות לסוף טוב. לחלופין, ייתכן שהם סבורים שאין ביכולתם לעמוד בכוונותיו של אלוהים, ושאינן ביכולתם לשרוד, ומשום כך הם יאמרו שאין להם סוף ושהם לא יכולים לזכות ביעד טוב. ללא קשר למחשבה המדויקת, כולם מהרהרים בסופם פעמים רבות. בני האדם האלה תמיד מחשבים ותמיד מתכננים בנוגע לשאלו על עתידם ושאלות על מה שהם יקבלו כשאלוהים ישלים את עבודתו. יש כאלה שמשלמים מחיר כפול; יש כאלה שעוזבים את משפחתם ואת עבודתם; יש כאלה שמוותרים על נישואיהם; יש כאלה שפורשים כדי להשקיע כספים למען אלוהים; יש כאלה שעוזבים את ביתם כדי למלא את חובתם; יש כאלה שבוחרים במצוקה ומתחילים לבצע את המשימה המרה והמתישה ביותר; יש כאלה שבוחרים להקדיש את ממונם ואת כל-כולם; ויש אחרים שבוחרים לעסוק בחיפוש אחר האמת ולעסוק בניסיון להכיר את אלוהים. יהיה אשר יהיה האופן שבו תבחרו לנהוג, האם הוא עד כדי כך חשוב? (לא חשוב). אם כן, מה ההסבר לכך שהוא לא חשוב? אם האופן לא חשוב, מה כן חשוב? (התנהגות טובה כלפי חוץ לא מייצגת את הנהגת האמת.) (מה שכולם חושבים לא חשוב. העיקר הוא השאלות אם הנהגנו את האמת ואם אנחנו אוהבים את אלוהים.) (מפלתם של צוררי המשיח ומנהיגי השקר עוזרת לנו להבין שהתנהגות כלפי חוץ היא לא הדבר החשוב ביותר. כלפי חוץ, נדמה שהם ויתרו על דברים רבים, ושהם מוכנים לשלם את המחיר, אך לאחר ניתוח המצב, אנחנו יכולים לראות שלבם פשוט לא ירא את אלוהים. הם מתנגדים לאלוהים מכל בחינה. הם תמיד ניצבים לצד השטן ברגעים המכריעים ומפריעים לעבודתו של אלוהים. לפיכך,

השיקולים העיקריים הם השקפותינו והשאלה באיזה צד נתייצב בבוא העת.) כולכם מדברים יפה, ונדמה שאתם כבר מבינים באופן בסיסי את הנהגת האמת, את כוונותיו של אלוהים ואת דרישות אלוהים מהאדם, ושיש לכם רף לדברים האלה. יכולתכם לדבר כך מרגשת מאוד. על אף שדבריתם לא מקיפים את הכול לגמרי, ושכמה מילים אינן נאותות במיוחד, הבנתכם כבר מתקרבת לממשות האמת. זוהי הוכחה שפיתחתם הבנה אמיתית משלכם לגבי בני האדם, האירועים והאובייקטים סביבכם, לגבי כל הדברים שאלוהים הסדיר בסביבתכם ולגבי כל הדברים שאתם רואים. ההבנה הזו מתקרבת לאמת. כשאני שומע אתכם מדברים כך, אני מרגיש טוב.

אמונותיהם של בני האדם לא מהוות תחליף לאמת

ישנם כאלה שיכולים לעמוד במצוקה – הם יכולים לשלם את המחיר, התנהגותם כלפי חוץ טובה מאוד, הם זוכים לכבוד רב והם מושא להערצה. מה אתם חושבים? האם אפשר לראות בהתנהגות כזו כלפי חוץ הנהגת האמת? האם אפשר לומר שאדם כזה עומד בכוונותיו של אלוהים? מדוע בני האדם רואים אדם כזה וחושבים פעם אחר פעם שהוא מְרַצָה את אלוהים, שהוא צועד בנתיב של הנהגת האמת ושהוא צועד בדרכו של אלוהים? מדוע יש בני אדם שחושבים כך? יש לכך רק הסבר אחד. ומהו ההסבר? ההסבר הוא שבני אדם רבים מאוד לא מצליחים להבין לאשורן שאלות כגון: מה פירוש הדבר להנהיג את האמת? מה פירוש הדבר לרצות את אלוהים? מה פירוש הדבר להחזיק באמת במציאות של האמת? לכן יש כאלה שלרוב הולכים שולל אחרי אנשים שכלפי חוץ נראים רוחניים, נראים אציליים, נראים בעלי צלמים נעלים. באשר לבני האדם שיכולים לדבר על מכתבים ודוקטרינות, ואשר דבריהם ומעשיהם נראים ראויים להערצה, מעריציהם מעולם לא הסתכלו במהות מעשיהם, בעקרונות של פעולותיהם ובמטרותיהם. והם מעולם לא שקלו אם בני האדם האלה באמת נשמעים לאלוהים ואם הם באמת יראים את אלוהים וסרים מרע. הם מעולם לא פענחו את מהות אנושיותם של בני האדם האלה. במקום זאת, מהשלב הראשון של ההיכרות איתם, הם מתחילים אט אט להעריך את בני האדם האלה ולהוקיר את בני האדם האלה, ובסופו של דבר בני האדם האלה הופכים לאילילים שלהם. יתרה מזאת, בדעתם של בני אדם מסוימים, האילילים שהם עובדים, שהם מאמינים שיכולים לנטוש את משפחתם ועבודתם, ולשלם את המחיר על פני השטח – האילילים האלה הם אלה שבאמת מְרַצָים את אלוהים, אלה שבאמת מקבלים סוף טוב ויעד טוב. בדעתם, האילילים האלה הם בני האדם שאלוהים משבח. מה גורם לבני האדם למחשבה כזו? מהי מהותו של העניין הזה? מהן ההשלכות שיכולות להיות לו? בואו נדון ראשית במהותו.

הנושאים האלה שנוגעים להשקפותיהם של בני אדם, לנוהג של בני אדם, לשאלה אילו עקרונות בוחרים בני אדם להנהיג ולשאלה מה כולם בדרך כלל מדגישים, אינם קשורים כלל באופן מהותי לדרישותיו של אלוהים מהאנושות. ללא קשר לשאלה אם בני האדם מתמקדים בעניינים רדודים או בעניינים עמוקים, במכתבים ודוקטרינות או במציאות, בני האדם לא דבקים בדברים שעליהם לדבוק בהם יותר מכל, והם לא יודעים את הדברים שעליהם לדעת יותר מכל. הסיבה לכך היא שבני האדם לא אוהבים את האמת כלל. לפיכך, בני האדם לא מוכנים להקדיש זמן ומאמץ למציאת עקרונות בדבר האל ולהנהיג אותם. במקום זאת, הם מעדיפים להשתמש בקיצורי דרך, והם מסכמים את מה שהם מבינים ויודעים שהוא נוהג טוב והתנהגות טובה. לאחר מכן, הסיכום

הזה הופך למטרה האישית של עיסוקם ולאמת שלפיה הם נוהגים. התוצאה הישירה היא שבני האדם משתמשים בהתנהגות אנושית טובה כתחליף להנהגת האמת. התנהגות זו גם ממלאת את רצונם של בני האדם להתרפס בפני אלוהים. כך בני האדם משיגים אמצעי להתמודדות עם האמת ולהתווכחות והתפלמסות עם אלוהים. במקביל לכך, בני האדם גם שמים את אלוהים בצד בחוסר אכפתיות ומחליפים את אלוהים באליל לבם. יש רק סיבה אחת בלבד שגורמת לבני האדם לפעול באופן כה נבער ולהחזיק בהשקפות כה נבערות או בהשקפות ונוהגים כה חד-צדדיים, והיום אספר לכם עליה. הסיבה היא שעל אף שבני האדם הם חסידי האל, ושהם מתפללים אליו מדי יום וקוראים את דבר האל מדי יום, הם לא מבינים באמת את רצונו של אלוהים. זה שורש הבעיה. אם אדם מבין את לבו של אלוהים, מבין מה אלוהים אוהב, מה אלוהים מתעב, מה אלוהים רוצה, מה אלוהים דוחה, איזה סוג אדם אלוהים אוהב, איזה סוג אדם אלוהים לא אוהב, איזה רף יש לאלוהים בדרישותיו מהאדם ואיזו גישה אלוהים נוקט בהפיכת האדם למושלם, האם האדם הזה יכול להחזיק ברעיונות אישיים משל עצמו? האם הוא יכול פשוט לעבוד אדם אחר? האם אדם רגיל יכול להפוך לאליל שלו? אם אדם מבין את רצונו של אלוהים, השקפתו קצת יותר רציונלית. הוא לא יעבוד אדם מושחת באופן שרירותי, ובצעידתו בנתיב של הנהגת האמת, הוא לא יאמין שאימוץ שרירותי של כמה כללים או עקרונות פשוטים שווה ערך להנהגת האמת.

יש דעות רבות בנוגע לרף שאלוהים קובע לפיו את סופו של האדם

בואו נחזור לנושא הזה בהמשך ונמשיך כעת בדיון בדבר הסוף. מכיוון שכל אדם חושב על סופו, האם אתם יודעים כיצד אלוהים קובע את הסוף הזה? כיצד אלוהים מכריע מה יהיה סופו של אדם מסוים? ובאיזה רף הוא משתמש כדי להכריע מה יהיו סופו של אותו אדם? ולפני שאלוהים הכריע מה יהיו סופו של אותו אדם, מה הוא עושה כדי לחשוף את הסוף הזה? האם משהו יודע? כפי שאמרתי זה עתה, ישנם כאלה שכבר העמיקו בדבר האל לפני זמן רב. בני האדם האלה מחפשים רמזים על סופה של האנושות, על הקטגוריות שסוף זה מתחלק אליהן ועל הסופים השונים הצפויים לבני אדם מסוגים שונים. הם גם רוצים לדעת כיצד דבר האל קובע את סופו של האדם, את הרף שאלוהים מציב ואת האופן שבו הוא קובע את סופו של האדם. אולם בסופו של דבר, בני האדם האלה לעולם לא מצליחים למצוא דבר. למען האמת, מעט מאוד נאמר בנושא הזה בדבר האל. מדוע? כל עוד סופו של האדם עוד לא התגלה, אלוהים לא רוצה לספר לאיש מה יקרה בסוף, והוא לא רוצה ליידע איש מראש על יעדו. הסיבה לכך היא שאם אלוהים היה מגלה את הדברים האלה, הדבר לא היה מועיל לאדם כלל. כרגע אני רק רוצה לספר לכם על האופן שבו אלוהים קובע את סופו של האדם, על העקרונות שהוא נוקט בעבודה של קביעת סופו של האדם וכדי להביא סוף זה לכדי ביטוי, וכן על הרף שהוא משתמש בו כדי לקבוע אם כל אדם יכול לשרוד. זה מה שמעסיק אתכם יותר מכל, הלא כן? אם כן, כיצד בני האדם תופסים את האופן שבו אלוהים קובע את סופו של האדם? דיברתם מעט על הנושא הזה לפני רגע. כמה מכם אמרו שזו שאלה של מילוי חובתו בנאמנות והוצאת כספים למען אלוהים; אחרים אמרו שזו שאלה של ציות לאלוהים וריצוי האל; אחרים אמרו שזו שאלה של להיות תחת רחמיו של אלוהים; אחרים אמרו שזו שאלה של קיום חיים צנועים... כשאתם מנהיגים את האמיתות האלה, כשאתם מנהיגים את עקרונות הדמיון

שלכם, האם אתם יודעים מה אלוהים חושב? האם חשבתם אם תעמדו בכוונותיו של אלוהים אם תמשיכו כך? האם חשבתם אם מעשיכם עומדים ברף של אלוהים? האם חשבתם אם הם תואמים לדרישותיו של אלוהים? אני סבור שרוב בני האדם לא מהרהרים בכך. הם רק מיישמים באופן מכאני חלק מדבר האל, או חלק מהדרישות או הרף של בני אדם רוחניים מסוימים שהם מעריצים, ומאלצים את עצמם לעשות דבר כזה או אחר. הם מאמינים שזו הדרך הנכונה ולכן הם ממשיכים לדבוק בה ולצעוד בה ללא התחשבות במה שייקרה בסוף. יש כאלה שחושבים: "האמנתי כבר שנים רבות. תמיד נהגתי כך. תחושתִי היא שמעולם לא ריציתי את אלוהים. תחושתִי גם שהרווחתי מכך הרבה מאוד. זאת משום שהבנתי אמיתות רבות מהלך התקופה הזו והבנתי דברים רבים שלא הבנתי בעבר. בפרט, רבים מהרעיונות וההשקפות השתנו, ערכי חיי השתנו מאוד ופיתחתי הבנה טובה למדי של העולם הזה." אנשים כאלה סבורים שזהו יכול, ושזו התוצאה הסופית של עבודתו של אלוהים למען האדם. לדעתכם, לנוכח רף זה ועם כל הנוהגים שלכם, האם אתם עומדים בכוונותיו של אלוהים? יש כאלה שיאמרו בביטחון מוחלט: "כמובן! אנחנו נוהגים על פי דבר האל. אנחנו נוהגים על פי מה שאדם אחר הטיף ושיתף. אנחנו תמיד ממלאים את חובתנו, אנחנו תמיד חסידים של אלוהים ומעולם לא עזבנו את אלוהים. לפיכך, אנחנו יכולים לומר בביטחון גמור שאנחנו מְרַצִים את אלוהים. גם אם אנחנו לא מבינים באמת את כוונותיו של אלוהים, וגם אם אנחנו לא מבינים באמת את דבר האל, תמיד צעדנו בנתיב הניסיון להיות תואמים לאלוהים. אם נפעל נכונה וננהג נכונה, התוצאה תהיה נכונה." מה אתם חושבים על ההשקפה הזו? האם היא נכונה? ייתכן שחלקכם אומרים: "מעולם לא חשבתי על הדברים האלה. מחשבתי היא רק שאם אמשיך למלא את חובתי ולפעול על פי הדרישות של דבר האל, אוכל לשרוד. מעולם לא חשבתי על השאלה אם באפשרותי לְרַצוֹת את לבו של אלוהים, ומעולם לא חשבתי על השאלה אם באפשרותי לעמוד ברף שהוא מציב. מכיוון שאלוהים מעולם לא סיפר לי מה דרישותיו ולא סיפק לי כלל דרישות ברורות, לדעתי שכל עוד אמשיך בדרכי, אלוהים יהיה מרוצה ממני ולא יהיו לו דרישות נוספות ממני." האם הסברות האלה נכונות? בעיניי, ההנהגה הזו, החשיבה הזו וההשקפות האלה כולם כרוכות בגחמות ובמעט עיוורון. כשאני אומר זאת, אולי יש ביניכם כאלה שמרגישים ייאוש מסוים: "עיוורון? אם זהו 'עיוורון', תקוותנו לישועה ותקוותנו להישרדות קטנות מאוד ומאוד לא ודאיות, הלא כן? הניסוח הזה שלך שקול לשפיכת מים קרים עלינו, הלא כן?" ללא קשר לאמונתכם, דבריי ומעשיי לא נועדו לגרום לכם להרגיש שאני שופך עליכם מים קרים. הם דווקא נועדו לעזור לכם להבין טוב יותר את כוונותיו של אלוהים ולתפוס טוב יותר את הדברים שאלוהים חושב, את הדברים שאלוהים רוצה להשיג, את סוג האדם שאלוהים אוהב, את הדברים שאלוהים מתעב, את הדברים שאלוהים בז להם, את סוג האדם שאלוהים רוצה לזכות בו ואת סוג האדם שאלוהים דוחה בשאט נפש. הם נועדו לספק לכם בהירות במחשבתכם, לעזור לכם לדעת בברור כמה המעשים והמחשבות של כל אחד מכם סטו מהרף שאלוהים מציב. האם הכרחי לדון בנושאים האלה? משום שאני יודע שאתם מאמינים מזה זמן רב, ושהקשבתם להטפות רבות כל כך, אני גם יודע שאלה בדיוק הדברים שהכי חסרים לכם. אתם רשמתם במחברת שלכם את כל האמיתות, ורשמתם בדעתכם ובלבכם את הדברים שאתם סבורים באופן אישי שהם החשובים ביותר. ואתם מתכננים להשתמש בדברים האלה בנוהגכם, כדי לְרַצוֹת את אלוהים. השתמשו בהם כשעולה הצורך; השתמשו בהם כדי לעבור את התקופות הקשות בהמשך הדרך; או פשוט תנו לאמיתות האלה ללוות אתכם כשאתם חיים את חייכם. אבל מבחינתי, כל עוד אתם נוהגים, לא חשוב

איך אתם נוהגים. אם כן, מהו הדבר החשוב ביותר? הדבר החשוב ביותר הוא שכאשר אתם נוהגים, לבכם יודע בוודאות מוחלטת אם כל מעשה ומעשה שלכם הוא מה שאלוהים רוצה; אם המעשים שלכם, המחשבות שלכם והתוצאה של המטרה בלבכם עומדים בכוונותיו של אלוהים ועונים לדרישותיו של אלוהים, ואם אלוהים מאשר אותם. אלה הדברים החשובים.

צעדו בדרכו של אלוהים: יראו את אלוהים וסורו מרע

יש אמרה שכדאי שתכירו. אני סבור שהאמרה הזו חשובה מאוד, משום שבאופן אישי, היא עולה בדעתי אינספור פעמים בכל יום. מדוע? משום שבכל פעם שאני נתקל במישהו, בכל פעם שאני שומע את סיפורו של מישהו, בכל פעם שאני שומע על חווייתו של מישהו או את עדותו על אמונתו באלוהים, אני תמיד משתמש באמרה הזו כדי לבחון אם האדם הזה הוא מסוג בני האדם שאלוהים רוצה ומסוג בני האדם שאלוהים אוהב. אם כן, מהי האמרה הזו? עכשיו כולכם ממתנינים בקוצר רוח. כשאחשוף את האמרה, ייתכן שתתאכזבו, מפני שישנם כאלה ששילמו לה מס שפתיים במשך שנים רבות. אולם אני מעולם לא שילמתי לה מס שפתיים. אמרה זו שוכנת בלבי. אז מהי האמרה הזו? האמרה היא "צעדו בדרכו של אלוהים: יראו את אלוהים וסורו מרע." האין זה משפט פשוט ביותר? אולם על אף שהאמרה פשוטה, אדם שמבין אותה לעומק באמת ובתמים ירגיש שהיא כבדת משקל; שיש לה ערך רב לנוהג; שהיא שפה של חיים עם מציאות האמת; שהיא מטרה שמי שרוצה לרצות את אלוהים צריך לשאוף אליה כל חייו; ושהיא דרך שכל מי שמתחשב בכוונותיו של אלוהים צריך ללכת בה כל חייו. אז מה אתם חושבים? האם האמרה הזו היא אמת? האם יש לה חשיבות כזו? אולי ישנם כאלה שחושבים על האמרה הזו בניסיון להבין אותה לאשורה בעוד אחרים עדיין חשדניים כלפיה: האם האמרה הזו חשובה מאוד? האם היא כה הכרחית וראויה להדגשה? אולי ישנם כאלה שלא אוהבים את האמרה הזו במיוחד משום שהם חושבים שמצוי דרך האל כולה באמרה אחת לוקה בפישוט מופרז. ריכוז כל מה שאלוהים אמר לאמרה אחת מייחס לאלוהים מעט מדי חשיבות, הלא כן? האם כך הדבר? ייתכן שרובכם לא מבינים לגמרי את המשמעות העמוקה של המילים האלה. על אף שעכשיו אתם מכירים אותה, אין לכם כוונה לתת לה מקום בלבכם. אתם רק כותבים אותה במחברת שלכם, וחוזרים אליה ומהרהרים בה בזמנכם הפנוי. יש גם כאלה שאפילו לא יטרחו לשנן את האמרה, ועל אחת כמה וכמה לא ינסו להשתמש בה כיאות. אולם מדוע אני דן באמרה הזו? בלי קשר להשקפתכם או למחשבותיכם, עליי לדון באמרה הזו משום שהיא רלוונטית במיוחד לאופן שבו אלוהים קובע את סופו של האדם. בלי קשר למידה שבה אתם מבינים את האמרה הזו כעת ולגישתכם כלפיה, בכל זאת אומר לכם: אם בן אדם יכול להנהיג את האמרה הזו ולעמוד ברף של יראת אל והישמרות מרע, הוא מבטיח את הישרדותו ומבטיח את היותו אדם בעל סוף טוב. אם אתם לא יכולים לעמוד ברף שהאמרה הזו מציבה, אפשר לומר שסופכם לא ידוע. לפיכך, אני מדבר איתכם על האמרה הזו כדי שתתכוונו בדעתכם, וכדי שתדעו מה הרף שאלוהים משתמש בו כדי לאמוד אתכם. כפי שזה עתה ציינתי, האמרה הזו רלוונטית במיוחד לאופן שבו אלוהים מושיע את האדם ולאופן שבו הוא קובע את סופו של האדם. במה נעוצה הרלוונטיות הזו? אתם באמת רוצים לדעת, ולכן אדון בה היום.

אלוהים משתמש בניסיונות שונים כדי לבדוק אם בני האדם יראים את אלוהים וסרים מרע

בכל עידן, כשאלוהים עובד בעולם, הוא מעניק לאדם כמה מדבריו ומגלה לאדם כמה אמיתות. האמיתות האלה מהוות את הדרך שהאדם צריך לדבוק בה, את הדרך שהאדם צריך לצעוד בה, את הדרך שמאפשרת לאדם לירוא את אלוהים ולסור מרע, ואת הדרך שבני האדם צריכים להנהיג ולדבוק בה בחייהם ובמהלך מסע חייהם. אלה הסיבות לכך שאלוהים מעניק את דבריו אלה לאדם. על האדם לדבוק בדברי האל האלה, והדבקות בהם פירוש קבלת חיים. אם בן אדם לא דבק בהם, לא מנהיג אותם ולא מביא את דברי האל לידי ביטוי בחייו, בן האדם הזה אינו מנהיג את האמת. ואם הוא לא מנהיג את האמת, הוא לא ירא את אלוהים וסר מרע, והוא לא יכול לַרצות את אלוהים. אם מישוהו לא יכול לַרצות את אלוהים, הוא לא יכול לזכות לשבחים מאלוהים. לכן אדם כזה אין כל סוף. אם כן, כיצד אלוהים קובע את סופו של אדם מסוים במהלך עבודת האל? באיזו שיטה משתמש אלוהים כדי לקבוע את סופו של האדם? אולי העניין הזה לא ברור לכם כרגע, אך כשאסביר לכם את התהליך, הוא יהפוך לברור למדי. זאת משום שבני אדם רבים כבר חוו זאת בעצמם.

במהלך עבודתו של אלוהים, מהראשית ועד היום, אלוהים הציב כל אדם – כלומר כל חסיד אל – בניסיונות. והניסיונות האלה מגיעים בגדלים שונים. יש כאלה שחוו את הניסיון של הדחייה ממשפחתם; יש כאלה שחוו את הניסיון של סביבה עוינת; יש כאלה שחוו את הניסיון של מעצר ועינויים; יש כאלה שחוו את הניסיון של בחירה בין ברירות שונות; ויש כאלה שחוו את הניסיונות של כסף ומעמד. באופן כללי, כל אחד מכם הוצב בניסיונות מסוגים רבים. מדוע אלוהים עובד כך? מדוע אלוהים מתייחס כך אל כולם? איזו תוצאה הוא רוצה לראות? זו הנקודה החשובה שאני רוצה לספר לכם: אלוהים רוצה לראות אם האדם הזה הוא מסוג בני האדם שיראים את אלוהים וסרים מרע. פירוש הדבר הוא שכאשר אלוהים מציב אתכם במבחן וגורם לכם להתמודד עם מצב מסוים, הוא רוצה לבדוק אם אתם בני אדם שיראים את אלוהים וסרים מרע. אם אדם מסוים מתמודד עם החובה לשמור על מנחה, והוא בא במגע עם מנחות לאלוהים, האם אתם חושבים שזה משהו שאלוהים תכנן? אין ספק! כל דבר שאתם מתמודדים איתו הוא דבר שאלוהים תכנן. כשאתם מתמודדים עם הדבר הזה, אלוהים משקיף עליכם בחשאי, בודק מה בחירתכם, כיצד אתם נוהגים ועל מה אתם חושבים. התוצאה הסופית היא הדבר שחשוב לאלוהים יותר מכל, מכיוון שהתוצאה היא זו שמאפשרת לו לבדוק אם עמדת ברף של אלוהים בניסיון הזה. עם זאת, כשבני אדם מתמודדים עם עניין מסוים, הם לרוב לא חושבים מדוע הם מתמודדים איתו ולא חושבים על הרף שאלוהים מציב. הם לא חושבים על מה שאלוהים רוצה לראות בהם ועל מה שהוא רוצה להשיג מהם. כשאדם כזה מתמודד עם העניין הזה, הוא רק חושב: "זה דבר שאני מתמודד איתו. עלי להיות זהיר ולא חסר אחריות! יהיה אשר יהיה, זו מנחה לאלוהים ואסור לי לגעת בה." האדם הזה סבור שהוא יכול למלא את אחריותו כשהוא ניחן בחשיבה פשטנית כל כך. האם אלוהים יהיה מרוצה מתוצאות הניסיון הזה? או שמא הוא לא יהיה מרוצה? אתם יכולים לדון בכך. (אם אדם מסוים ירא את אלוהים בלבד, כשהוא ניצב בפני החובה שמאפשרת לו לבוא במגע עם המנחה לאלוהים, הוא יחשוב עד כמה קל לפגוע בטבעו של אלוהים, ולכן הוא ודאי יפעל בזהירות.) התשובה הזו בכיוון הנכון, אך היא לא מדויקת. הצעידה בדרכו של אלוהים אין פירושה ציות לכללים על פני השטח. פירוש הדבר הוא שכאשר תתמודדו עם עניין מסוים, קודם כל תתייחסו אליו כאל מצב שאלוהים

הסדיר, אחריות שהוא הטיל עליכם, או דבר מה שהוא הפקיד בידכם, וכשתמודדו עם העניין הזה, עליכם אפילו להתייחס אליו כאל ניסיון מאלוהים. בהתמודדות עם העניין הזה, חייב להיות לכם רף, ואתם חייבים לחשוב שהוא בא מאלוהים. אתם חייבים לחשוב על ההתמודדות עם העניין הזה כך שתוכלו למלא את אחריותכם ולהיות נאמנים לאלוהים. אתם חייבים לחשוב כיצד לעשות זאת מבלי לעורר את זעמו של אלוהים או לפגוע בטבעו. זה עתה דיברנו על שמירת מנחות. העניין הזה נוגע למנחות, והוא גם נוגע לחובתכם ולאחריותכם. חובה עליכם למלא את האחריות הזו. עם זאת, בהתמודדות עם העניין הזה, האם יש פיתוי כלשהו? כן! מהיכן בא הפיתוי הזה? הפיתוי בא מהשטן, והוא גם בא מטבעו הרע והמושחת של האדם. מכיוון שיש פיתוי, העניין הזה כרוך גם בנשיאת עדות. נשיאת עדות היא גם אחריותכם וחובתכם. יש כאלה שאומרים: "זה עניין כזה פשוט. האם באמת יש צורך לעשות ממנו סיפור גדול?" כן! זאת משום שעל מנת לצעוד בדרכו של אלוהים, אסור לנו להרפות משום דבר שקשור אלינו או משום דבר שקורה סביבנו – אפילו מהדברים הקטנים. כשאנחנו מתמודדים עם עניין מסוים, גם אם אנחנו חושבים שאנחנו לא צריכים להתייחס אליו, אסור לנו להרפות ממנו. יש להתייחס לכל הדברים האלה כמבחנים של אלוהים. מה דעתכם על היחס הזה? אם זה היחס שלכם, הדבר מאשר עובדה אחת: לבכם ירא את אלוהים ולבכם מוכן לסור מרע. אם יש לכם רצון כזה לרצות את אלוהים, מה שאתם מנהיגים לא רחוק מהרף של יראת אל והישמרות מרע.

יש גם בני אדם רבים שמאמינים שהעניינים שבני האדם לא מתייחסים אליהם במיוחד – העניינים שבדרך כלל לא מוזכרים – הם זוטות ותו לא, ואין להם קשר להנהגת האמת. כשבני האדם האלה מתמודדים עם עניין כזה, הם לא מקדישים לו מחשבה והם מעלימים ממנו עין. אולם למעשה, העניין הזה הוא לקח שעליכם ללמוד, לקח של יראת אל והישמרות מרע. יתרה מזאת, עליכם לרצות עוד יותר לדעת מה אלוהים עושה כשאתם נתקלים לראשונה בעניין הזה. אלוהים נמצא לצדכם ממש – הוא משקיף בכל מילה ומעשה שלכם, בפעולות שלכם ובאופן שבו אתם משנים את דעתכם. זו עבודתו של אלוהים. יש כאלה שאומרים: "אם כן, מדוע אנחנו לא מרגישים בכך?" לא הרגשתם בכך, משום שהדרך ליראת אל והישמרות מרע לא הייתה הדרך שהיה לכם הכי חשוב לדבוק בה. לפיכך, אתם לא יכולים להרגיש את העבודה העדינה של אלוהים באדם, שבאה לידי ביטוי בהתאם למחשבות השונות והמעשים השונים של בני האדם. אתם מפוזרים! מהו עניין גדול? מהו עניין קטן? כל העניינים הנוגעים לצעידה בדרכו של אלוהים אינם מחולקים לעניינים גדולים וקטנים. האם אתם יכולים לקבל זאת? (אנחנו יכולים לקבל זאת.) יש עניינים יום-יומיים שבני האדם רואים בהם עניינים גדולים ומשמעותיים מאוד ויש עניינים יום-יומיים שבני האדם רואים בהם עניינים פשוטים וחסרי חשיבות. בני האדם לרוב רואים בעניינים הגדולים האלה עניינים חשובים מאוד, וסבורים שאלוהים שלח אותם. עם זאת, במהלך התרחשותם של העניינים הגדולים האלה, משום שיעור קומתו הבוסרי ואיכותו העלובה של האדם, לעתים קרובות, האדם לא עומד בכוונותיו של אלוהים, לא יכול לגלות דבר ולא יכול לרכוש ידע ממשי בעל ערך. מהעניינים הקטנים האדם פשוט מתעלם, ונותן להם לחמוק אט אט. לפיכך, הוא איבד הזדמנויות רבות שבהם אלוהים יכול היה לבדוק אותו ולבחון אותו. אם תמיד תתעלמו מהאנשים, מהדברים ומהעניינים האלה ומהמצבים שאלוהים מארגן לכם, מה פירוש הדבר? פרוש הדבר שבכל יום ובכל רגע, אתם תמיד מתכחשים למנהיגותו של אלוהים ולתהליך שבו אלוהים הופך אתכם למושלמים. בכל פעם שאלוהים מארגן לכם מצב מסוים, הוא מתבונן בכם בחשאי, מביט

בלבכם, מביט במחשבות והשיקולים שלכם, מביט באופן שבו אתם חושבים ומביט באופן שבו אתם פועלים. אם אתם פזיזים – כאלה שמעולם לא התייחסו ברצינות לדרכו של אלוהים, לדבר האל או לאמת – הרי שלא תשימו לב ולא תבחינו בדברים שאלוהים רוצה להשלים ובדברים שאלוהים דורש מכם כשהוא מארגן מצבים עבורכם. אתם גם לא תדעו כיצד האנשים, הדברים והעניינים שבהם נתקלתם מתקשרים לאמת או לכוונותיו של אלוהים. לאחר שתמודדו כך עם מצבים חוזרים וניסיונות חוזרים, ואלוהים יראה שלא השגתם דבר, מה אלוהים יעשה? לאחר שהתמודדתם עם ניסיון אחר ניסיון, אתם לא מרוממים את אלוהים בלבכם, ואתם לא מתייחסים אל הנסיבות שאלוהים יצר כפי שהן – הניסיונות של אלוהים או המבחנים של אלוהים. במקום זאת, אתם דוחים את ההזדמנויות שאלוהים מעניק לכם בו אחר זו, ואתם נותנים להן לחמוק פעם אחר פעם. האין זו מרדנות אדירה מצד האדם? (כן.) האם זה יעציב את אלוהים? (כן.) אלוהים לא ייעצב! כשאתם שומעים אותי אומר את זה, אתם שוב המומים. הרי נאמר קודם שאלוהים תמיד נעצב, הלא כן? אלוהים לא ייעצב? אם כן, מתי אלוהים ייעצב? על כל פנים, המצב הזה לא יעציב את אלוהים. אם כן, מה היחס של אלוהים כלפי ההתנהגות שתוארה לעיל? כשבני האדם דוחים את הנסיונות והמבחנים שאלוהים שולח להם ומתחמקים מהם, אלוהים נוקט רק יחס אחד כלפיהם. מהו היחס הזה? אלוהים דוחה בני אדם כאלה מעומק לבו. יש שני רבדי משמעות למילה "דוחה". איך אוכל להסביר אותם? במובן אחד, עמוק, יש למילה משמעות של תיעוב ושנאה. ורובד המשמעות השני? זה הפירוש שמרמז על ויתור על משהו. כולכם יודעים מה פירוש המילה "ויתור", נכון? לסיכומי של עניין, המילה "דוחה" מתייחסת לתגובתו ויחסו הסופיים של אלוהים כלפי בני האדם שמתנהגים כך. זוהי שנאה עמוקה כלפיהם, סלידה, ומכאן ההחלטה לנטוש אותם. זו החלטתו הסופית של אלוהים כלפי אדם שמעולם לא צעד בדרכו של אלוהים, שמעולם לא ירא את אלוהים וסר מרע. האם כולכם מבינים את חשיבות האמרה שצינתי?

האם אתם מבינים כעת את השיטה שאלוהים משתמש בה לקביעת סופו של האדם? (ארגון מצבים שונים בכל יום.) ארגון מצבים שונים בכל יום – זה מה שבני האדם יכולים להרגיש ולגעת בו. אם כן, מה המניע של אלוהים לשיטה הזו? המידע הוא שאלוהים רוצה להציב כל אדם בניסיונות שונים, בזמנים שונים ובמקומות שונים. אילו היבטים של האדם בוחנים הניסיונות? הניסיונות בודקים אם אתם בני אדם שיראים את אלוהים וסרים מרע בכל עניין שאתם מתמודדים איתו, בכל עניין שאתם שומעים עליו ורואים ובכל עניין שאתם חווים באופן אישי. כל אדם מתמודד עם ניסיון כזה משום שאלוהים הוגן כלפי כל בני האדם. יש כאלה שאומרים: "אני מאמין באלוהים מזה שנים רבות. איך ייתכן שלא הועמדתי בניסיון?" אתם מרגישים שמעולם לא הועמדתם בניסיון משום שכאשר אלוהים ארגן נסיבות עבורכם, לא התייחסתם אליהן ברצינות ולא רציתם לצעוד בדרכו של אלוהים. לכן לא הרגשתם מעולם בניסיונותיו של אלוהים. יש כאלה שאומרים: "הועמדתי בניסיונות מעטים, אבל מעולם לא ידעתי את הדרך הראויה לנהוג. על אף שנהגתי, אין לי שום דרך לדעת אם עמדתי איתן במהלך הניסיונות." בני האדם במצב כזה הם בהחלט לא מיעוט. אם כן מהו הרף שאלוהים מודד באמצעותו את בני האדם? הוא בדיוק מה שאמרתי לפני כמה רגעים: כל הדברים שאתם עושים, כל הדברים שאתם חושבים וכל הדברים שאתם מבטאים – האם הם מהווים יראת אל והישמרות מרע? זו הדרך לקבוע אם אתם יראים את אלוהים וסרים מרע. האם זה רעיון פשוט? זה דבר שקל לומר, אך האם הוא קל להנהגה? (הוא לא כל כך קל.) מדוע הוא לא כל כך קל? (משום שבני האדם לא מכירים את אלוהים ולא יודעים איך אלוהים הופך את האדם למושלם. לכן, כשהם

מתמודדים עם עניינים שונים, הם לא יודעים איך לחפש את האמת כדי לפתור את הבעיה שלהם. על בני האדם לעבור שפע של ניסיונות, זיכוכים, ייסורים ומשפטים כדי לזכות במציאות של יראת אל. אתם מנסחים זאת כך, אך עבורכם, יראת אל והישמרות מרע הן די קלות לביצוע כרגע. מדוע אני אומר זאת? משום שאתם האזנתם לדרשות רבות וקיבלתם לא מעט השקיה בדמות מציאות האמת. לכן אתם מבינים כיצד לירוא את אלוהים ולסור מרע בתיאוריה ובמחשבה. זה מה שגרם לכם לחשוב שהנהגת יראת אל והישמרות מרע היא דבר שקל להגיע אליו. אם כן, מדוע בני האדם למעשה לא יכולים להגיע לכך לעולם? זאת משום שמהות אופיו של האדם לא מפחדת מאלוהים ודווקא אוהבת את הרע. זו הסיבה האמיתית.

לא לירוא את אלוהים ולסור מרע פירושו להתנגד לאלוהים

בואו נתחיל בהתייחסות למקור האמרה "יראו את אלוהים וסורו מרע." (ספר איוב). אם כבר הזכרתם את איוב, בואו נדון בו. בתקופתו של איוב, האם אלוהים עבד לשם כיבוש האדם והושעתו? הוא לא עבד לשם כך, נכון? ועד כמה איוב הכיר את אלוהים באותה עת? (לא במיוחד.) וכיצד המידה שבה איוב הכיר את אלוהים משתווה לאופן שבו אתם מכירים אותו עכשיו? איך ייתכן שאתם לא מעזים לענות על השאלה הזו? האם איוב הכיר את אלוהים יותר או פחות מהאופן שבו אתם מכירים אותו עכשיו? (פחות.) זו שאלה שקל מאוד לענות עליה. פחות! זו עובדה! אתם ניצבים עכשיו פנים אל פנים מול אלוהים ופנים אל פנים מול דבר האל. האופן שבו אתם מכירים את אלוהים עולה בהרבה על האופן שבו איוב הכיר אותו. מדוע אני מעלה את הנושא הזה? מדוע אני מדבר כך? אני רוצה להסביר לכם עובדה מסוימת, אבל לפני כן, אני רוצה לשאול אתכם שאלה: איוב הכיר את אלוהים מעט מאוד, אך הוא יכול היה לירוא את אלוהים ולסור מרע. אם כן, מדוע בני האדם כיום לא מליחים לעשות זאת? (שחיתות רבה.) שחיתות רבה – זו התשובה השטחית, אך אני לעולם לא רואה זאת כך. אתם מרבים לאמץ דוקטרינות ומכתבים שנפוצים על לשונכם, כגון "שחיתות רבה", "מרד באלוהים", "חוסר נאמנות לאלוהים", "מרדנות" ו"סלידה מהאמת", ומשתמשים בסיסמאות האלה כתשובה למהותה של כל שאלה. זו דרך לקויה לנהוג. השימוש באותה תשובה כדי לענות על שאלות בעלות אופי שונה מעלה חשד בלתי-נמנע לחילול קודשם של האמת ושל אלוהים. אני לא אוהב לשמוע תשובות כאלה. חשבו על כך! אף אחד מכם לא חשב על העניין הזה, אבל אני יכול לראות זאת מדי יום ביומו ולהרגיש בכך מדי יום ביומו. לפיכך, אתם עושים, ואני מתבונן. כשאתם עושים זאת, אני לא יכול להרגיש את מהותו של העניין הזה. אולם כשאני רואה זאת, אני יכול לראות את מהותו, ואני יכול גם להרגיש את מהותו. אם כן, מהי המהות הזו? מדוע בני האדם כיום לא יכולים לירוא את אלוהים ולסור מרע? התשובות שלכם בהחלט לא יכולות לתת מענה למהות השאלה הזו, והן לא יכולות לפתור את מהות השאלה הזו. זאת משום שיש כאן מקור שאתם לא מודעים אליו. מהו המקור הזה? אני יודע שאתם רוצים לשמוע עליו, ולכן אגלה לכם את המקור לשאלה הזו.

ממש בראשיתה של עבודתו של אלוהים, איך הוא התייחס לאדם? אלוהים הציל את האדם. הוא התייחס אל האדם כאל בן משפחה שלו, כמטרת עבודתו, כיעד לכיבוש, לישועה, ולהפיכה למושלם. זה היה יחסו של אלוהים כלפי האדם בתחילת עבודתו. אולם מה היה יחסו של האדם כלפי אלוהים באותה עת? האדם חשב שאלוהים

מוזר, והאדם התייחס אל אלוהים כאל זר. אפשר לומר שיחסו של האדם כלפי אלוהים היה שגוי, ושהאדם לא הבין איך עליו להתייחס לאלוהים. לכן, הוא התייחס אליו כאוות נפשו ועשה כאוות נפשו. האם הייתה לאדם השקפה על אלוהים? בראשית, לא הייתה לאדם השקפה על אלוהים. הדבר שניתן לקרוא לו השקפתו של האדם היה רק כמה תפיסות ודמיונות בנוגע לאלוהים. הדברים שתאמו את התפיסות של בני האדם הם שהתקבלו. בני האדם נשמעו למראית עין לדברים שלא תאמו את תפיסותיהם, אך לבם של בני האדם דחה במרץ את הדברים האלה והתנגד אליהם. אלה היו היחסים בין האדם ואלוהים בראשית: אלוהים התייחס לאדם כאל בן משפחה, אך האדם התייחס לאלוהים כאל זר. אולם לאחר פרק זמן מסוים שבו אלוהים עבד, האדם החל להבין מה אלוהים מנסה להשיג. בני האדם החלו להבין שאלוהים הוא אלוהים האמיתי, והם החלו לדעת מה אלוהים יכול לספק לאדם. איך האדם התייחס לאלוהים באותה עת? האדם התייחס אל אלוהים כאל חבל הצלה, והוא קיווה לזכות בחסד, לזכות בברכות ולזכות בהבטחות. ואיך אלוהים התייחס לאדם בשלב הגורלי הזה? אלוהים התייחס אל האדם כאל יעד לכיבוש. אלוהים רצה להשתמש בדבריו כדי לשפוט את האדם, לבחון את האדם ולהעמיד את האדם בניסיונות. אולם עבור האנושות באותו זמן, אלוהים היה כלי שהאדם יכול להשתמש בו כדי להשיג את מטרותיו שלו. בני האדם ראו שהאמת שבפי אלוהים יכולה לכבוש אותם ולהושיע אותם, ושיש להם הזדמנות להשיג מאלוהים את הדברים שהם רוצים ואת היעד שהם רוצים. משום כך, התפתח קמצוץ של כנות בלבם והם היו מוכנים להיות חסידים של האל הזה. זמן חלף, ובני האדם הכירו את אלוהים באופן שטחי שהיה מבוסס על דוקטרינות. אפשר לומר שהם יותר ויותר "התוודעו" לאלוהים. בעקבות הדברים שאלוהים אמר, הטפתו, האמת שהוא ביטא ועבודתו, בני האדם יותר ויותר "התוודעו" אליו. לכן, בני האדם חשבו בטעות שאלוהים כבר לא מוזר, ושהם כבר צועדים בנתיב התאימות לאלוהים. עד היום, בני האדם האזינו לדרשות רבות על האמת וחוו חלק ניכר מעבודתו של אלוהים. אולם לנוכח ההפרעות והמשוכות של גורמים ונסיבות רבים ושונים, רוב בני האדם לא יכולים להצליח להנהיג את האמת, ולא יכולים להצליח לרצות את אלוהים. בני האדם יותר ויותר נרפים יותר ויותר חסרי ביטחון. הם מרגישים יותר ויותר שסופם לא ידוע. הם לא מעזים להחזיק כלל ברעיונות ראוותניים, והם לא מנסים כלל להתקדם. הם רק ממשיכים בדרך, צעד אחר צעד. מהו יחסו של אלוהים כלפי האדם בכל הנוגע למצבו הנוכחי של האדם? רצונו היחיד של אלוהים הוא להעניק לאדם את האמיתות האלה ולהטמיע את דרכו באדם, ואז לארגן נסיבות שונות כדי לבחון את האדם בדרכים שונות. מטרתו היא לקחת את דבריו, את האמיתות האלה ואת עבודתו ולהביא לתוצאה שבה האדם יוכל לירוא את אלוהים ולסור מרע. רוב בני האדם שאני פגשתי פשוט לוקחים את דבר האל ומתייחסים אליו כאל דוקטרינות, כאל מכתבים וכאל תקנות שיש לציית להן. כשהם עוסקים בדברים שונים וכשהם מדברים או מועמדים בניסיונות, הם לא מתייחסים לדרכו של אלוהים כאל הדרך שהם צריכים לדבוק בה. הדבר נכון במיוחד במקרה של בני אדם שמועמדים בניסיונות גדולים. מעולם לא ראיתי אדם שנהג בכיוון של לירוא את אלוהים ולסור מרע. משום כך, יחסו של אלוהים כלפי האדם מלא בתיעוב וסלידה עמוקים. אחרי שאלוהים העמיד בני אדם בניסיונות שוב ושוב, אפילו מאות פעמים, הם עדיין לא מבטאים בבירור את נחישותם – אני רוצה לירוא את אלוהים ולסור מרע! מכיוון שבני האדם לא ניחנים בנחישות הזו, ושהם לא מפגינים כך את נחישותם, יחסו הנוכחי של אלוהים כלפיהם כבר לא כפי שהוא היה בעבר, כשהוא נהג בהם ברחמים, סובלנות, איפוק וסבלנות. במקום זאת, הוא מאוכזב מאוד מהאדם. מי גרם

לאכזבה הזו? במי תלוי היחס של אלוהים לאדם? הוא תלוי בכל אדם שהוא חסיד של אלוהים. במהלך שנות עבודתו הרבות, אלוהים הציב דרישות רבות מהאדם וארגן לאדם נסיבות רבות. אולם ללא קשר לביצועיו של האדם וללא קשר ליחסו של האדם לאלוהים, האדם לא יכול לנהוג בבירור בהתאם למטרה של יראת אל והישמרות מרע. לפיכך, אסכם זאת באמרה אחת, ואשתמש באמרה הזו כדי להסביר את כל מה שדנו בו זה עתה על העובדה שבני האדם לא יכולים לצעוד בדרכו של אלוהים – לירוא את אלוהים ולסור מרע. מהי האמרה הזו? זו האמרה: אלוהים מתייחס לאדם כאל מושא ישועתו, מושע עבודתו. האדם מתייחס לאלוהים כאל אויב, כהיפוכו הגמור. האם העניין הזה ברור לכם עכשיו? יחסו של האדם, יחסו של אלוהים והיחסים בין האדם ואלוהים – כל אלה ברורים מאוד. גם אם שמעתם הטפות רבות, עבורי, הדברים שסיכמתם לעצמכם – נאמנות לאלוהים, ציות לאלוהים, חיפוש הדרך לתאימות עם אלוהים, הרצון להקדיש חיים שלמים לאלוהים, חיים למען אלוהים ועוד – אינם מהווים צעידה מודעת בדרכו של אלוהים, שהיא יראת אל והישמרות מרע. במקום זאת, אלה ערוצים שבאמצעותם אתם יכולים להשיג מטרות מסוימות. כדי להשיג את המטרות האלה, אתם מצייתים לכמה תקנות בעל כורחכם. ואלה הן בדיוק התקנות שמרחיקות בני אדם אפילו עוד יותר הדרך של פחד מאלוהים והישמרות מרע, ושוב מתייחסות אל אלוהים כמנוגד לאדם.

השאלה שאנחנו דנים בה היום היא קצת כבדת משקל, אך אף על פי כן, אני בכל זאת מקווה שכאשר תעברו את החוויות העתידיות ואת הזמנים העתידיים, תוכלו לעשות את מה שזה עתה אמרתי לכם. אל תזנחו את אלוהים ואל תתייחסו אליו כאל אוויר – כלומר, אל תרגישו שהוא קיים ברגעים שהוא מביא לכם תועלת ואז תרגישו שהוא לא קיים ברגעים שבהם הוא לא מביא לכם תועלת. כשזו ההבנה הבלתי מודעת שלכם, כבר הכעסתם את אלוהים. ייתכן שיש כאלה שאומרים: "אני לא מתייחס לאלוהים כאל אוויר. אני תמיד מתפלל לאלוהים ותמיד מְרַצָה את אלוהים, וכל מה שאני עושה עומד ברף ובעקרונות שאלוהים מציב. אני בפירוש לא מתנהל על פי רעיונות משלי." כן, אופן התנהלותכם הוא נכון. אולם מה אתם חושבים כשאתם ניצבים מול עניין כלשהו? כיצד אתם נוהגים כשאתם ניצבים מול עניין כלשהו? יש בני אדם שסבורים שאלוהים קיים כשהם מתפללים אליו ומתחננים בפניו. אולם כשהם ניצבים בפני עניין כלשהו, יש להם רעיונות משלהם והם רוצים לפעול על פיהם. זוהי התייחסות לאלוהים כאל אוויר. מצב כזה מצייר את אלוהים כלא קיים. בני האדם חושבים שאלוהים צריך להיות קיים כשהם צריכים אותו, ושכאשר הם לא צריכים את אלוהים, הוא לא צריך להיות קיים. בני האדם חושבים שנוהג המבוסס על הרעיונות הפרטיים שלהם הוא מספיק. הם מאמינים שהם יכולים לפעול כאוות נפשם. הם פשוט חושבים שהם לא צריכים לחפש את דרכו של אלוהים. בני אדם שנמצאים בתנאים כאלה, במצב כזה, הם על סף הסכנה, הלא כן? יש כאלה שאומרים: "בין שאני בסכנה ובין שלא, האמנתי במשך שנים, ואמשיך להאמין שאלוהים לא ייטוש אותי מפני שהוא לא יכול לשאת את המחשבה לנטוש אותי." אחרים אומרים: "עוד מבטן ומלידה, האמנתי באלוהים, ואני מאמין מאז ועד היום, ארבעים או חמישים שנים בסך הכל. מבחינת ותק, אני בהחלט ראוי לישועת האל. אני בהחלט ראוי לשרוד. במשך התקופה הזו של ארבעה או חמישה עשורים, נטשתי את משפחתי ואת עבודתי. ויתרתי על כל מה שהיה לי, כמו כסף, מעמד, הנאה וזמן בחיק המשפחה. לא אכלתי הרבה מאכלים טעימים. לא נהניתי מהרבה דברים משעשעים. לא ביקרתי בהרבה מקומות מעניינים. אפילו חוויתי סבל שבני אדם רגילים לא יכולים לעמוד בו. אם אלוהים לא יכול להושיע אותי משום כל הדברים האלה,

הוא עושה לי עוול ואני לא מאמין באלוהים כזה. "האם יש בני אדם רבים שמחזיקים בהשקפה כזו? (יש הרבה כאלה). אם כן, היום אעזור לכם להבין עובדה: כל אחד ממי שמחזיק בהשקפה כזו יורה לעצמו ברגל. זאת משום שהוא משתמש בדמיונות שלו כדי לכסות את עיניו. הדמיונות שלהם והמסקנות שלהם הם בדיוק מה שמחליף את הרף שאלוהים מציב לאדם, מה שמונע מהם לקבל את כוונותיו האמיתיות של אלוהים, מה שגורם לכך שהם לא יוכלו לחוש בקיומו האמיתי של אלוהים, מה שגורם להם לאבד את ההזדמנות להפוך למושלמים בידי אלוהים ומה שמונע מכם לקבל את הבטחתו של אלוהים או לחלוק אותה.

האופן שבו אלוהים קובע את סופו של האדם והרף שבאמצעותו הוא קובע את סופו של האדם

לפני שתפתחו השקפות ומסקנות משלכם, עליכם להבין קודם כל איזה יחס אלוהים נוקט כלפיכם ומה אלוהים חושב, ואז להחליט אם המחשבות שלכם נכונות. אלוהים מעולם לא השתמש ביחידות זמן לקביעת סופו של מישהו, והוא מעולם לא השתמש בכמות הסבל שמישהו עבר כדי לקבוע את סופו. אם כן, במה אלוהים משתמש כרף לקביעת סופו של האדם? השימוש ביחידות זמן לקביעת סופו של מישהו הוא הדבר שמתיישב ביותר עם תפיסותיהם של בני האדם. ויש גם בני אדם שאנחנו נתקלים בהם לעתים קרובות, אשר בנקודה מסוימת הקדישו הרבה, השקיעו הרבה, שילמו מחיר כבד וסבלו סבל רב. אלה בני אדם שאלוהים יושיע, על פי השקפתכם. כל מה שבני האדם האלה מדגימים וכל מה שהם מביאים לידי ביטוי מתאים בדיוק לאופן שבו האנושות תופסת את הרף שעל פיו אלוהים קובע את סופו של האדם. בלי קשר לתפיסותיכם, לא אמנה כאן את הדוגמאות האלה בזו אחר זו. בקצרה, כל עוד זהו לא הרף שאלוהים משתמש בו, הוא נובע מדמיונו של האדם והוא אינו אלא תפיסה של האדם. מה ההשלכות של ההתעקשות העיוורת על התפיסות והדמיונות שלכם? מן הסתם, ההשלכה האפשרית היחידה היא שאלוהים ידחה אתכם. זאת משום שאתם תמיד מתרברבים בהסמכות שלכם בפני אלוהים, מתחרים באלוהים וחולקים על אלוהים, ואתם לא באמת מנסים להבין את מחשבתו של אלוהים, כמו כן אתם לא מנסים להבין את כוונותיו של אלוהים ואת יחסו של אלוהים כלפי האנושות. המשך ההתנהלות הזו פירושו לכבד את עצמכם מעל הכל ולא לכבד את אלוהים. אתם מאמינים בעצמכם ולא מאמינים באלוהים. אלוהים לא רוצה בני אדם כאלה, ואלוהים לא יושיע בני אדם כאלה. אם תוכלו להרפות מההשקפות האלה ואז לתקן את ההשקפות המוטעות האלה מהעבר ולהתקדם על פי דרישותיו של אלוהים; להתחיל להנהיג את הדרך של יראת אל והישמרות מרע מכאן ואילך; להצליח לכבד את אלוהים כגדול מכל בחינה; לא להשתמש בגחמות, ההשקפות או האמונות האישיות שלכם כדי להגדיר את עצמכם ואת אלוהים – אם במקום זאת, תחפשו את כוונותיו של אלוהים בכל תחום, הרי שתוכלו לפענח ולהבין את יחסו של אלוהים לאנושות ולהשתמש ברף של אלוהים כדי לרצות את אלוהים. זה יהיה נפלא! פירוש הדבר יהיה שאתם עומדים לעלות על הדרך של יראת אל והישמרות מרע.

מכיוון שאלוהים לא משתמש באופן שבו בני האדם חושבים כך או אחרת או ברעיונות וההשקפות שלהם כרף לקביעת סופו של האדם, באיזה רף הוא משתמש? אלוהים משתמש בניסיונות כדי לקבוע את סופו של האדם. ישנם שני רפים לשימוש בניסיונות כדי לקבוע את סופו של האדם: הראשון הוא מספר הניסיונות שהאדם מועמד

בהם, והשני הוא האופן שבו האדם עובר את הניסיון. שני המדדים האלה הם אלה שקובעים את סופו של האדם. עכשיו נעמיק בשני הרפים האלה.

קודם כל, כשאלוהים מעמיד אתכם בניסיון (שימו לב: ייתכן שבעיניכם זהו ניסיון קטן שאינו ראוי לציין), אלוהים גורם לכם להיות מודעים בבירור לכך שיד אלוהים בדבר וכי אלוהים ארגן לכם את הנסיבות האלה. כששיעור קומתכם עדיין לא בשל, אלוהים מארגן לכם ניסיונות כדי לבחון אתכם. הניסיונות האלה יתאמו לשיעור קומתכם, למה שאתם מסוגלים להבין ולמה שאתם מסוגלים לעמוד בו. איזה חלק מכם הניסיונות האלה בוחנים? הם בוחנים את יחסכם כלפי אלוהים. האם היחס הזה חשובה מאוד? מובן שהיא חשובה! יתרה מכך, היא חשובה במיוחד! משום שהיחס הזה של האדם הוא התוצאה שאלוהים רוצה, הוא הדבר החשוב ביותר בעיני אלוהים. אם לא כן, אלוהים לא היה משקיע את מאמציו על בני האדם בעבודה כזו. אלוהים רוצה לבדוק מה היחס שלכם כלפיו באמצעות הניסיונות האלה. הוא רוצה לבדוק אם אתם בדרך הנכונה. הוא רוצה לבדוק אם אתם יראים את אלוהים וסרים מרע. לפיכך, בלי קשר לשאלה כמה אתם מבינים את האמת באותו רגע, בכל זאת תועמדו בניסיונו של אלוהים, וכל הבנתכם את האמת תגדל כהוא זה, אלוהים ימשיך לארגן לכם ניסיונות מתאימים. כשאלוהים מעמיד אתכם בניסיון נוסף, הוא רוצה לבדוק אם בהשקפות ובדעות שלכם וביחס שלכם לאלוהים חלה התפתחות מאז הניסיון הקודם. יש כאלה שאומרים: "מדוע אלוהים תמיד רוצה לבדוק את היחס של בני האדם? האם אלוהים לא ראה את האופן שבו הם מנהיגים את האמת? מדוע הוא בכל זאת רוצה לבדוק את היחס של בני האדם?" אלה דברי הבל! מכיוון שאלוהים פועל כך, הרי שכוונותיו של אלוהים טמונות בפעולה הזו. אלוהים תמיד מתבונן בבני האדם מהצד שלהם – הוא משקיף על כל מילה ומעשה שלהם, בכל פעולה ותנועה שלהם, ואפילו בכל מחשבה ורעיון שלהם. כל דבר שקורה לבני האדם, מעשיהם הטובים, החסרונות שלהם, החטאים שלהם ואפילו התמרדותם ובגידתם – אלוהים יתעד את כל הדברים האלה כרעיות לקביעת סופם. ככל שעבודתו של אלוהים הולכת ונבנית, אתם שומעים יותר ויותר אמת, אתם מקבלים יותר ויותר דברים חיוביים, מידע חיובי ואת מציאות האמת. במהלך התהליך הזה, הדרישות שאלוהים מציב לכם גם יתגברו. במקביל לכך, אלוהים יארגן עבורכם ניסיונות יותר כבדי משקל. מטרתו היא לבדוק אם יחסכם לאלוהים הבשילה עם הזמן. כמובן, במשך הזמן הזה, ההשקפה שאלוהים דורש מכם תואמת לאופן שבו אתם מבינים את מציאות האמת.

ככל ששיעור קומתכם גדל בהדרגה, הרף שאלוהים מציב לך עולה גם הוא בהדרגה. כשאתם בוסריים, אלוהים מציב לכם רף נמוך מאוד. כששיעור קומתכם מעט גבוה יותר, אלוהים מעלה את הרף במקצת. אולם מה אלוהים יעשה לאחר שתבינו את כל האמת? אלוהים יעמיד אתכם בניסיונות גדולים אף יותר. במהלך הניסיונות האלה, מה שאלוהים רוצה להשיג ומה שאלוהים רוצה לראות הוא שאתם מכירים יותר טוב את אלוהים ויראים יותר את אלוהים. בשלב הזה, הדרישות שאלוהים מציב לכם גדלות והופכות ל"קשוחות" יותר מאשר הן היו כששיעור קומתכם היה פחות בשל (שימו לב: בני האדם רואים בהן "קשוחות", אך למעשה, אלוהים רואה בהן דרישות סבירות). כשאלוהים מעמיד בני אדם בניסיונות, איזו מציאות אלוהים רוצה ליצור? אלוהים תמיד דורש שבני האדם יתנו לו את לבם. יש כאלה שיאמרו: "איך עושים את זה? אני ממלא את חובתי. נטשתי את ביתי ואת פרנסתי. אני משקיע למען אלוהים. האם אלה לא דוגמאות לכך שאני נותן את לבי לאלוהים? באיזה עוד אופן אני יכול לתת את לבי לאלוהים? האם ייתכן שאלה לא דוגמאות לכך שאני נותן את לבי לאלוהים? מהי הדרישה

הספציפית של אלוהים?" הדרישה הזו פשוטה מאוד. למעשה, יש כמה בני אדם שכבר נתנו את לבם לאלוהים במידות שונות בשלבים שונים של הניסיונות שהם עברו. אולם הרוב המכריע של בני האדם מעולם לא נתנו את לבם לאלוהים. כשאלוהים מעמיד אתכם בניסיון, אלוהים רואה אם לבך שייך לאלוהים, לבשר והדם או לשטן. כשאלוהים מעמיד אתכם בניסיון, אלוהים רואה אם אתם מנוגדים לאלוהים או אם אתם מחזיקים עמדה התואמת אותו, והוא רואה אם לבכם נמצא בצד שלו. כשאתם בוסריים ואתם מועמדים בניסיונות, תחושת הביטחון שלכם נמוכה מאוד ואתם לא יודעים בדיוק מה אתם צריכים לעשות כדי לעמוד בכוונותיו של אלוהים, משום שאתם מבינים את האמת באופן מוגבל בלבד. אף על פי כן, אתם עדיין יכולים להתפלל לאלוהים באמת ובכנות, להיות מוכנים לתת את לבכם לאלוהים, להכיר בריבונותו של אלוהים ולהיות מוכנים להקריב לאלוהים את הדברים היקרים לכם מכל. זו המשמעות של נתינת לבכם לאלוהים. ככל שתאזינו ליותר ויותר הטפות, ותבינו את האמת יותר ויותר, שיעור קומתכם יבשיל בהדרגה גם הוא. הרף שאלוהים מציב לכם בשלב הזה הוא לא אותו רף שהוא הציב כשהייתם בוסריים יותר – הוא מציב לכם רף גבוה יותר מאשר בעבר. כשהאדם נותן את לבו לאלוהים בהדרגה, לבו הולך ומתקרב לאלוהים. כשהאדם יכול באמת להתקרב לאלוהים, לבו ירא את אלוהים יותר ויותר. אלוהים רוצה לבכות כאלה.

כשאלוהים רוצה לזכות בלבו של אדם מסוים, הוא מעמיד אותו באינספור ניסיונות. במהלך הניסיונות האלה, אם אלוהים לא זוכה בלבו של האדם הזה, הוא גם לא מזהה אף יחס אצל האדם הזה. פירוש הדבר הוא שאלוהים לא רואה שהאדם הזה מתנהל או מתנהג באופן שירא את אלוהים, ושאלוהים לא מוצא באדם הזה יחס ונחישות של הישמרות מרע. אם זה המצב, לאחר אינספור ניסיונות, סבלנותו של אלוהים כלפי האדם הזה תפוג, והוא לא יהיה סובלני כלפי האדם הזה יותר. הוא כבר לא יעמיד את האדם הזה בניסיונות, והוא כבר לא יעבוד עליו. אם כן, מה יהיה סופו של האדם הזה? פירוש הדבר הוא שלא יהיה לו סוף. ייתכן שהאדם הזה לא עשה שום מעשה רע. ייתכן גם שהאדם הזה לא עשה שום מעשה שהפריע או הפר את הסדר. ייתכן גם שהוא לא התנגד לאלוהים בגלוי. עם זאת, לבו של האדם הזה נסתר מפני אלוהים. מעולם לא היה לו יחס והשקפה ברורות כלפי אלוהים, ואלוהים לא יכול לראות בבירור שהאדם הזה נתן לו את לבו, והוא לא יכול לראות בבירור שהאדם הזה שואף לירוא את אלוהים ולסור מרע. כבר אין לאלוהים סבלנות לבני האדם האלה, הוא כבר לא ישלם שום מחיר עבורם, הוא כבר לא יפגין רחמים כלפיהם והוא כבר לא יעבוד עליהם. חייה של אמונתו של האדם הזה באלוהים כבר נגמרו. זאת משום שאלוהים לא השיג את התוצאה שהוא רוצה בכל הניסיונות הרבים שהוא העמיד בהם את האדם הזה. לפיכך, ישנם מספר בני אדם שמעולם לא ראיתי בהם את הנאורות וההארה של רוח הקודש. איך אפשר לראות זאת? אדם כזה אולי מאמין באלוהים מזה שנים רבות, ועל פני השטח הוא היה פעיל מאוד. הוא קרא ספרים רבים, עסק בעניינים רבים, מילא מעל עשר מחברות בהערות והתמחה במכתבים רבים ובדוקטרינות רבות. עם זאת, לעולם לא ניכרות באדם הזה צמיחה נראית לעין או השקפה נראית לעין על אלוהים, ולא ניכר בו יחס ברור. כלומר, אי-אפשר לראות את לבו של האדם הזה. לבו תמיד סגור, לבו תמיד נעול – הוא נעול בפני אלוהים, ולכן אלוהים לא ראה את לבו האמיתי של האדם הזה, הוא לא ראה את יראת האל האמיתית של האדם הזה, ויתרה מזאת, הוא מעולם לא ראה את האדם הזה צועד בדרכו של אלוהים. אם אלוהים לא זכה באדם כזה עד כה, האם הוא יוכל לזכות בו בעתיד? לא! האם אלוהים ימשיך לנסות להשיג דברים שלא ניתן להשיג? לא! אם כן, מהו

יחסו הנוכחי של אלוהים לבני האדם האלה? (הוא דוחה אותם. הוא לא מתייחס אליהם). הוא לא מתייחס אליהם! אלוהים לא מתייחס לאדם כזה. הוא דוחה אותו. אתם שיננתם את המילים האלה מהר מאוד ובדיוק רב. נראה שהבנתם את מה ששמעתם!

ישנם בני אדם מסוימים שכשהם הופכים לחסידים של אלוהים לראשונה, הם בוסריים ובורים – הם לא מבינים את כוונותיו של אלוהים, והם לא יודעים מה פירוש הדבר להאמין באלוהים. לכן הם מאמצים דרך מלאכותית ושגויה להאמין באלוהים ולהיות חסידים של אלוהים. כשאדם כזה מועמד בניסיון, הוא לא מודע לכל, והוא לא מרגיש את ההכוונה והנאורות של אלוהים. הם לא יודעים מה פירוש הדבר לתת את לבם לאלוהים ומה פירוש הדבר לעמוד איתן בניסיון. אלוהים ייתן לאדם כזה זמן מוגבל, ובמשך הזמן הזה, הוא ייתן לו להבין מהו ניסיונו של אלוהים ומה כוונותיו של אלוהים. לאחר מכן, האדם הזה צריך להפגין את השקפתו. אלוהים עדיין ממתיין לבני האדם המצויים בשלב הזה. ומה לגבי בני האדם שמחזיקים בהשקפות מסוימות אך עדיין מתנודדים הלך ושוב, שרוצים לתת לאלוהים את לבם אך עדיין לא גמרו בדעתם לעשות זאת, שמתחמקים ורוצים לוותר כשהם עומדים בניסיונות גדולים, על אף שהם הנהיגו כמה אמיתות בסיסיות? מה יחסו של אלוהים לבני האדם האלה? עדיין יש לאלוהים מעט ציפיות מבני האדם האלה. התוצאה תלויה ביחסם ובביצועיהם. כיצד אלוהים מגיב אם בני האדם לא פועלים להתקדם? הוא מוותר. זאת משום שלפני שאלוהים מוותר עליכם, אתם כבר ויתרתם על עצמכם. לפיכך, אתם לא יכולים להאשים את אלוהים, נכון? האם זה הוגן? (זה הוגן.)

שאלה מעשית מעלה דברים שונים שמביכים את בני האדם

יש עוד סוג של בן אדם, שסופו הוא המצער ביותר. אלה הם בני האדם שאני הכי פחות נהנה לדבר עליהם. סופו של אדם כזה לא מצער משום שאלוהים מעניש אותו, או משום שהדרישות שאלוהים מציב לו הן קשות ושיש לו סוף מצער. במקום זאת, זהו סוף מצער משום שבני האדם האלה מביאים אותו על עצמם, כפי שנאמר לרוב: הם כורים לעצמם קבר. איזה סוג של בן אדם הוא זה? האדם לא צועד בדרך הנכונה, וסופו מתגלה מראש. אלוהים רואה באדם כזה את מטרת התיעוב המרכזית שלו. כפי שבני האדם אומרים, בני האדם האלה הם המצערים ביותר. אדם כזה הוא נלהב מאוד כשהוא מתחיל להיות חסיד של אלוהים. הוא משלם מחירים רבים. יש לו דעה טובה על ההשקפה המתבטאת בעבודתו של אלוהים. הוא מלא בדמיונות על העתיד שלו. הוא בוטח באלוהים במיוחד ומאמין שאלוהים יכול להשלים את האדם ולהביא את האדם ליעד רב-כבוד. אולם, מסיבה כלשהי, לאחר מכן, האדם הזה בורח במהלך עבודתו של אלוהים. מה פירוש הדבר שהאדם הזה בורח? פירוש הדבר שהוא נעלם מבלי לומר שלום, מבלי להשמיע קול. הוא עוזב מבלי לומר מילה. על אף שאדם כזה טוען שהוא מאמין באלוהים, הוא לעולם לא מכה שורש בנתיב האמונה באלוהים. לפיכך, גם אם הוא האמין זמן רב, הוא בכל זאת מפנה עורף לאלוהים. יש כאלה שעוזבים כדי להיכנס לעולם העסקים, יש כאלה שעוזבים כדי לחיות את חייהם, יש כאלה שעוזבים כדי להתעשר, יש כאלה שעוזבים כדי להתחתן, להוליד ילד... בין בני האדם שעוזבים, יש כאלה שמצפונם מתעורר והם רוצים לחזור, ואילו אחרים מתקשים לשרוד ונודדים בעולם שנים על גבי שנים. הנוודים האלה חוו סבל רב, והם מאמינים שהחיים בעולם כואבים מדי, ושהם לא יכולים להתנתק מאלוהים. הם רוצים

לחזור לבית האל כדי לקבל נחמה, שלווה ושמחה, וממשיכים להאמין באלוהים כדי להימלט מאסון, או כדי להינצל ולזכות ביעד יפהפה. זאת משום שבני האדם האלה מאמינים שאהבתו של אלוהים לא יודעת גבול, שחסדו של אלוהים בלתי נדלה ושאי אפשר להשתמש בו עד תום. הם מאמינים שאלוהים צריך לסלוח ולהיות סובלני כלפי בני האדם, ללא קשר למעשיהם בעבר. בני האדם האלה אומרים שהם רוצים לחזור ולמלא את חובתם. יש כאלה שאפילו נותנים חלק מרכושם לכנסייה, בתקווה שזו הדרך לשוב לבית האל. מהו יחסו של אלוהים כלפי אדם כזה? כיצד צריך אלוהים לקבוע את סופו? אתם מוזמנים להתבטא. (חשבתי שאלוהים יקבל אדם כזה, אבל אחרי מה ששמעתי עכשיו, אולי האדם הזה לא יתקבל שוב.) ומהו ההסבר שלך לכך? (אדם כזה מתייצב בפני אלוהים כדי שסופו לא יהיה מוות. הוא לא בא כתוצאה מכנות אמיתית. במקום זאת, משום שהוא יודע שעבודתו של אלוהים קרובה לסיום, הוא בא במחשבה השגויה שהוא יקבל ברכות.) לדברייך, האדם הזה לא מאמין באלוהים בכנות, ולכן אלוהים לא יכול לקבל אותו? זו כוונתך? (כן.) (אני הבנתי שאדם כזה הוא אופורטוניסט, ושהוא לא מאמין באלוהים בכנות.) הוא לא מאמין באלוהים באמת – הוא אופורטוניסט. יפה אמרת! האופורטוניסטים האלה הם בני האדם מהסוג שכולם שונאים. הם פשוט שטים עם כיוון הרוח, והם לא ינקפו אצבע אלא אם יצא להם מזה משהו. מובן שהם בזויים! האם יש לעוד אח או אחות דעה? (אלוהים לא יקבל אותם עוד משום שעבודתו של אלוהים עומדת להסתיים וזה הזמן שבו נקבע סופם של בני האדם. זה הזמן שבו בני האדם האלה רוצים לחזור. הם לא חוזרים משום שהם רוצים לעסוק באמת – הם רוצים לחזור משום שהם רואים שמתרחשים אסונות, או שהם מושפעים מגורמים חיצוניים. אילו באמת היה להם לב שעוסק בחיפוש האמת, הם מעולם לא היו בורחים באמצע הדרך.) האם יש עוד דעות? (הם לא יתקבלו. אלוהים באמת נתן להם הזדמנויות, אבל היחס שלהם כלפי אלוהים היה תמיד התעלמות גמורה. בלי קשר לכוונותיו של האדם הזה, אפילו אם הוא באמת רוצה לכפר על חטאיו, אלוהים בכל זאת לא יקבל אותו. זאת משום שאלוהים כבר נתן לו הם הרבה הזדמנויות, אך הוא כבר הפגין את היחס שלו: הוא רצה לעזוב את אלוהים. לפיכך, כשהוא חוזר עכשיו, אלוהים לא יקבל אותו.) (אני גם מסכים שאלוהים לא יקבל אדם כזה, מפני שאם אדם ראה את הדרך האמיתית, חווה את עבודתו של אלוהים במשך זמן כה רב, והוא עדיין יכול לחזור לעולם, לחזור לידי של השטן, זוהי הבגידה הכי גדולה באלוהים. על אף העובדה שמהותו של אלוהים היא רחמים ואהבה, הדבר תלוי בסוג האדם שהיא מופנית אליו. אם האדם הזה מתייצב בפני אלוהים בחיפוש אחר נחמה, כדי לשים את מבטחו במשהו, הרי שהוא פשוט לא מסוג בני האדם שמאמינים באלוהים בכנות, ורחמיו של אלוהים כלפיו יהיו מוגבלים בלבד.) מהותו של אלוהים היא רחמים, אז מדוע הוא לא מעניק לאדם כזה קצת יותר רחמים? עם קצת רחמים, האם הוא לא יקבל הזדמנות? בעבר, נאמר לרוב: "אלוהים רוצה להושיע כל אדם ואדם, והוא לא רוצה שאף אדם יסבול בגיהנום. אם יש לאלוהים מאה כבשים ואבד אחד מהם, הוא יעזוב את התשעים ותשעה ויחפש את האובד." כיום, האם אלוהים צריך לקבל אדם כזה, לקבל אותו ולתת לו עוד הזדמנות, בזכות אמונתו האמיתית באלוהים? למעשה, זו לא שאלה קשה. היא פשוטה מאוד! אם אתם באמת תופסים את אלוהים ומבינים אותו כראוי, אין צורך בהסברים רבים. גם אין צורך בהשערות רבות, נכון? התשובות שלהם הן בכיוון הנכון, אך עדיין יש פער מסוים בינן לבין אלוהים.

זה עתה, כמה מכם היו בטוחים שאלוהים לא יוכל לקבל אדם כזה. אחרים לא היו כל כך בטוחים, והאמינו

שאלוהים אולי יקבל אותו ואולי לא יקבל אותו. זהו יחס מתון יותר. לעומת זאת, היו כאלה שהשקפתם הייתה שהם מקווים שאלוהים יקבל אדם כזה. זהו היחס המעורפל. מי שמחזיק ביחס הוודאי סבור שאלוהים עבד עד כה ושעבודתו הסתיימה, ולכן אלוהים לא צריך לנהוג בבני האדם האלה בסובלנות, ושהוא לא לקבל אותם שוב. מי שמחזיק ביחס המתון סבור שיש לטפל במקרים האלה לגופם: אם לבו של האדם הזה לא יכול להתנתק מאלוהים, ואם הוא עדיין מאמין באלוהים באמת ועוסק בחיפוש האמת, הרי שאלוהים לא צריך לזכור את חולשותיו וליקוייו בעבר. על אלוהים לסלוח לו, לתת לו עוד הזדמנות, לאפשר לו לחזור לבית האל ולקבל את ישועתו של אלוהים. עם זאת, אם האדם הזה יברח שוב, זה השלב שבו אלוהים לא ירצה את האדם הזה ואי-אפשר יהיה לומר שנעשה לאדם הזה עוול. יש קבוצה נוספת שמקווה שאלוהים יוכל לקבל את האדם הזה. הקבוצה הזו לא יודעת בוודאות אם אלוהים מקבל בני אדם כאלה או לא. אם חברי הקבוצה הזו סבורים שאלוהים צריך לקבל את בני האדם האלה, אך אלוהים לא מקבל אותם, משמע שהשקפתם של חברי הקבוצה הזו לא עולה בקנה אחד עם השקפתו של אלוהים. אם חברי הקבוצה הזו סבורים שאלוהים לא צריך לקבל את בני האדם האלה, אך אלוהים אומר שאהבתו כלפי האדם לא יודעת גבול ושהוא מוכן לתת לאדם הזה עוד הזדמנות, הרי שזו דוגמה לבורות אנושית המוצגת לראווה, הלא כן? כך או כך, לכל אחד מכם יש השקפה משלו. ההשקפות האלה הן ידע במחשבות שלכם. הן גם משקפות את האופן העמוק שבו אתם מבינים את האמת ואת האופן שבו אתם מבינים את כוונותיו של אלוהים. ניסוח טוב, לא? נפלא שיש לכם דעות בעניין הזה! אולם עדיין מרחף סימן שאלה על הדעות שלכם – האם הן נכונות או לא? אתם לא חוששים קצת? "אם כן, מה נכון? אין באפשרותי לראות בבירור, ואין באפשרותי לדעת בדיוק מה אלוהים חושב. אלוהים לא אמר לי כלום. איך אוכל לדעת מה אלוהים חושב? יחסו של אלוהים לאדם הוא אהבה. על פי יחסו של אלוהים בעבר, הוא אמור לקבל את האדם הזה. אך אין לי דרך לדעת בבירור מה יחסו הנוכחי של אלוהים – ביכולתי רק לומר שאולי הוא יקבל את האדם הזה ואולי לא." זה מגוחך, נכון? זה ממש בלבב אתכם. אם אין לכם השקפה נאותה בעניין הזה, מה תעשו כשיבוא אדם כזה לכנסייה שלכם? אם לא תנהלו את העניין כהלכה, אולי תפגעו באלוהים. האין זה נושא מסוכן?

מדוע אני רוצה לשאול אתכם על השקפותיכם בנוגע לנושא שדנתי בו זה עתה? אני רוצה לבחון את השקפותיכם, לבדוק עד כמה אתם מכירים את אלוהים, עד כמה אתם מבינים את כוונותיו של אלוהים ואת יחסו של אלוהים. מה התשובה? התשובה נעוצה בהשקפה שלכם. חלקכם שמרנים מאוד, וחלקכם משתמשים בדמיון כדי לנחש. מה פירוש הדבר "לנחש"? פירוש הדבר הוא שכאשר אין לכם מושג מה אלוהים חושב, אתם ממציאים רעיונות חסרי בסיס על כך שאלוהים אמור לחשוב כך או אחרת. אתם לא באמת יודעים אם הניחוש שלכם נכון או לא, ולכן אתם מבטאים השקפה מעורפלת. מה אתם רואים לנוכח העובדה הזו? כשבני האדם הם חסידים של אלוהים, הם ממעטים להתייחס לכוונותיו של אלוהים וממעטים להבחין במחשבותיו של אלוהים וביחסו לאדם. אתם לא מבינים את מחשבותיו של אלוהים, ולכן כששואלים אתכם שאלות בנוגע לכוונותיו של אלוהים וטבעו של אלוהים, אתם מתבלבלים. אתם לוקים בחוסר ודאות מוחלט, ואתם מנחשים או מהמרים. מה היחס הזה? הוא מוכיח את העובדה הבאה: רוב בני האדם שמאמינים באלוהים מתייחסים אליו כאל אוויר, כאל בלתי מובחן. מדוע אני מנסח זאת כך? משום שבכל פעם שאתם מתמודדים עם עניין

מסוים, אתם לא יודעים את כוונותיו של אלוהים. מדוע אתם לא יודעים? אתם לא סתם לא יודעים כרגע. במקום זאת, מהראשית עד התכלית, אתם לא יודעים מה יחסו של אלוהים לעניין הזה. בזמנים האלה שבהם אתם לא רואים ולא יודעים מה יחסו של אלוהים, האם הרהרתם בו? האם חיפשתם אותו? האם תקשרתם אותו? לא! זו הוכחה לעובדה: אין קשר בין אלוהים של אמונתכם ואלוהים האמיתי. אתם, שמאמינים באלוהים, רק מהרהרים ברצון שלכם עצמכם, רק מהרהרים ברצון של מנהיגיכם ורק מהרהרים במשמעות השטחית של דבר האל, הנוגעת לדוקטרינות, אך אתם כלל לא מנסים להכיר ולחפש באמת את רצון האל. כך הדבר, הלא כן? מהותו של העניין הזה היא איומה! במשך שנים רבות, פגשתי בני אדם רבים שמאמינים באלוהים. איך מתבטאת האמונה הזו? יש בני אדם שמאמינים באלוהים כאילו הוא אוויר. לבני האדם האלה אין תשובות לשאלות הנוגעות לקיומו של אלוהים משום שהם לא יכולים להרגיש את נוכחותו או את היעדרו של אלוהים ולהיות מודעים אליהן, ועל אחת כמה וכמה הם לא יכולים לראות או להבין אותן בבירור. באופן לא מודע, בני האדם האלה חושבים שאלוהים לא קיים. יש אחרים שמאמינים באלוהים כאילו הוא אדם. בני האדם האלה מאמינים שאלוהים לא מסוגל לעשות את כל הדברים שהם לא מסוגלים לעשות, ושאלוהים צריך לחשוב בדיוק כמו שהם חושבים. הגדרתו של אלוהים על פי בני האדם האלה היא: "אדם בלתי נראה שאי-אפשר לגעת בו." יש גם קבוצה של בני אדם שמאמינה באלוהים כאילו הוא בובה. בני האדם האלה מאמינים שאין לאלוהים רגשות, ושאלוהים הוא פסל. אין לאלוהים יחס, השקפה או רעיונות לגבי שום עניין. הוא נתון לחסדו של האדם. בני האדם פשוט מאמינים במה שהם רוצים להאמין בו. אם הם הופכים אותו לגדול, הוא גדול; אם הם הופכים אותו לקטן, הוא קטן. כשבני האדם חוטאים וזקוקים לרחמיו של אלוהים, לסובלנותו של אלוהים ולאהבתו של אלוהים, אלוהים צריך להעניק מרחמיו. בני האדם האלה מדמיינים אלוהים במחשבותיהם, וגורמים לאלוהים הזה לעמוד בדרישותיהם ולספק את כל רצונותיהם. על פי כל מקום וזמן, ועל פי מעשיהם, בני האדם האלה משנים את יחסם לאלוהים ואת אמונתם באלוהים. יש אפילו כאלה שמאמינים שאלוהים יכול להושיע אותם לאחר שהם פגעו בטבעו של אלוהים. זאת משום שהם מאמינים שאהבתו של אלוהים לא יודעת גבול, שאלוהים צודק בטבעו, ושכאשר בני האדם פוגעים באלוהים, אלוהים לא זוכר מכך דבר. מכיוון שפגמיו של האדם, הסגות הגבול של האדם ומרדנותו של האדם הם ביטויים רגועים של טבעו של האדם הזה, אלוהים ייתן הזדמנויות לבני האדם ויהיה סובלני וסבלן כלפיהם. אלוהים ימשיך לאהוב אותם כמו בעבר. לכן התקווה לישועתם עדיין רבה. למעשה, ללא קשר למידה שבה משהו מאמין באלוהים, כל עוד הוא לא עוסק בחיפוש האמת, אלוהים נוקט יחס שלילית כלפיו. זאת משום שכאשר אתם מאמינים באלוהים, אתם אולי נוצרים בלבכם ספר מסוים של דבר האל, לומדים ממנו מדי יום, קוראים בו מדי יום, אך אתם זונחים את אלוהים האמיתי, מתייחסים אליו כאל אוויר, מתייחסים אליו כאל אדם, וכמה מכם למעשה מתייחסים אליו כאל בובה. מדוע אני מנסח זאת כך? משום שמנקודת המבט שלי, כשאתם מתמודדים עם עניין מסוים או נתקלים במצב מסוים, אין קשר בין הדברים שקיימים בדעתכם באופן לא מודע, שמתפתחים בקרבכם, לבין דבר האל או עיסוק בחיפוש האמת. אתם רק יודעים מה אתם עצמכם חושבים ומה ההשקפות שלכם עצמכם, ואז אתם מכפיפים את אלוהים לרעיונות שלכם ולהשקפות שלכם. הם הופכים להשקפות של אלוהים, שמשמשות כרף שצריך לעמוד בו ביציבות. עם הזמן, התנהלות כזו מרחיקה אתכם יותר ויותר מאלוהים.

הבינו את יחסו של אלוהים והשליכו מעליכם תפיסות שגויות על אלוהים

האל הזה שאתם מאמינים בו כרגע – האם אי-פעם חשבתם לעצמכם איזה מין אל הוא? כשהוא רואה אדם רע עושה דברים רעים, האם הוא בז לו? (הוא בז לו). כשהוא רואה טעויות של בני אדם בורים, מה יחסו? (עצב). כשהוא רואה בני אדם גונבים את המנחות שלו, מה יחסו? (הוא בז להם). זה ברור מאוד, נכון? כשאלוהים רואה מישהו נוהג באי זהירות באמונתו באלוהים ולא עוסק בחיפוש האמת, מה יחסו? אתם לא לגמרי בטוחים בתשובה לשאלה הזו, נכון? אי זהירות היא יחס שהוא לא חטא, ולא פוגע באלוהים. בני האדם סבורים שהיא לא צריכה להיחשב לטעות גסה. אם כך, מה לדעתך יחסו של אלוהים כלפיה? (הוא לא מוכן להגיב אליה). לא מוכן להגיב אליה – איזה מין יחס הוא זה? אלוהים דווקא מזלזל בבני אדם כאלה ובז לבני אדם כאלה! אלוהים מגיב לבני אדם כאלה בכך שהוא מפנה אליהם עורף. גישתו היא לזנוח אותם, לא לעבוד עליהם כלל, לרבות נאורות, הארה, ייסורים או משמעת. בני אדם כאלה פשוט לא נחשבים בעבודתו של אלוהים. מה יחסו של אלוהים לבני אדם שמעוררים את זעמו ופוגעים בצווים המנהליים שלו? תיעוב עמוק! אלוהים זועם עד מאוד על בני אדם שלא מצטערים על כך שהם עוררו את זעמו! "זועם" היא רק הרגשה, מצב רוח. זעם לא יכול לייצג יחס ברור. אולם ההרגשה הזו, מצב הרוח הזה, יביא לסוף לאדם הזה: היא תמלא את אלוהים בתיעוב עמוק! מה ההשלכות של התיעוב העמוק הזה? ההשלכות שלו הן שאלוהים יזנח את האדם הזה ולא יגיב אליו בינתיים. הוא יחכה שהם יטופלו במהלך הענישה. מה זה מרמז? האם עדיין יש לאדם הזה סוף? אלוהים מעולם לא התכוון לתת סוף לאדם כזה! אם כן, המצב שבו אלוהים לא מגיב לאדם כזה כרגע הוא מצב תקין, הלא כן? (כן). כיצד אדם כזה צריך להתכונן כעת? הוא צריך להתכונן להשלכות השליליות של התנהגותו ולדברים הרעים שהוא גרם להם. זו התגובה של אלוהים לאדם כזה. לכן, אני אומר כעת בבירור לבני אדם כאלה: אל תשלו את עצמכם עוד, ואל תחזיקו בתקוות שווא. אלוהים לא יהיה סובלני עד אין קץ. הוא לא יסבול את הסגת הגבול והמרדנות של בני האדם האלה עד אין קץ. יש כאלה שיאמרו: "ראיתי גם כמה בני אדם כאלה. כשהם מתפללים, אלוהים נוגע ללבם במיוחד, והם בוכים בכי תמרורים. הם בדרך כלל מאושרים מאוד. נדמה שאלוהים שוכן בקרבם ומכוון אותם." אל תאמרו את השטויות האלה! בכי התמרורים שלהם אין פירושו בהכרח שאלוהים נוגע ללבם או שאלוהים שוכן בקרבם, ועל אחת כמה וכמה אין פירוש הדבר שאלוהים מכוון אותם. אם בני האדם מכעיסים את אלוהים, האם אלוהים בכל זאת יכולן אותם? בקצרה, כשאלוהים מחליט לסלק מישהו, לנטוש אותו, לאדם הזה כבר אין סוף. לא משנה כמה בני האדם האלה מרוצים מעצמם כשהם מתפללים, ולא משנה כמה הם בטוחים שאלוהים שוכן בלבם – זה כבר לא חשוב. מה שחשוב הוא שאלוהים לא צריך ביטחון כזה ושאלוהים כבר דחה את האדם הזה. גם לא חשוב כיצד מטפלים בו לאחר מכן. מה שחשוב הוא שכרגע, האדם הזה מכעיס את אלוהים, ושסופו כבר נקבע. אם אלוהים החליט שלא להושיע אדם כזה, הוא יישאר מאחור להיענש. זה יחסו של אלוהים.

על אף שאהבה היא חלק ממהותו של אלוהים, ועל אף שהוא מרחם על כולם, בני האדם מתעלמים מהעובדה שמהותו היא גם כבוד, ושוכחים אותה. העובדה שיש בו אהבה אין פירושה שבני האדם יכולים לפגוע בו בחופשיות ושאיין לו רשות או תגובות. העובדה שיש לו רחמים אין פירושה שאין לו עקרונות בהתייחסותו לבני האדם. אלוהים חי. הוא באמת קיים. הוא לא בובה דמיונית על חוט או משהו אחר. מכיוון שהוא קיים, עלינו

להקשיב בזהירות לקול לבו כל הזמן, לשים לב ליחסו ולהבין את רגשותיו. אסור לנו להשתמש בדמיונות של בני האדם כדי להגדיר את אלוהים, ואסור לנו להכפיף את אלוהים למחשבות והרצונות של בני האדם ולכפות על אלוהים את סגנונו וחשיבותו של האדם באופן שבו הוא מתייחס אל האנושות. אם אתם עושים זאת, אתם מכעיסים את אלוהים, אתם מתגרים בחרון אפו של אלוהים, ואתם קוראים תיגר על כבודו של אלוהים! לפיכך, אחרי שהבנתם את חומרת העניין, אני מפציר בכל אחד ואחד מכם להיות זהיר ושקול במעשיו. היו זהירים ושקולים בדיבורכם. ובאשר לאופן שבו אתם מתייחסים לאלוהים, ככל שתהיו יותר זהירים ושקולים, כך ייטב! כשאתם לא מבינים מה יחסו של אלוהים, אל תדברו ברשלנות, אל תהיו רשלנים במעשיכם ואל תדביקו תוויות ברשלנות. יותר מכך, אל תסיקו מסקנות באופן שרירותי. במקום זאת, עליכם להמתין ולחפש. זה גם ביטוי של יראת האל והישמרות מרע. אם תוכלו להשיג את המטרה הזו מעל הכל, ואם תאמצו את היחס הזה מעל הכל, אלוהים לא יאשים אתכם בטיפשותכם, בורותכם וחוסר ההיגיון שלכם. במקום זאת, משום חששכם מפגיעה באלוהים, כבודכם כלפי כוונותיו של אלוהים ומוכנותכם להישמע לו, אלוהים יזכור אתכם, יכוון אתכם ויהפוך אתכם לנאורים, או יהיה סובלני לבוסריות והבורות שלכם. מצד שני, אם יחסכם כלפי אלוהים יהיה מזלזל – אם תמתחו ביקורת על אלוהים באופן שרירותי, ואם תנחשו ותגדירו את רעיונותיו של אלוהים באופן שרירותי – אלוהים יגזור את דינכם, יטיל עליכם משמעת ואפילו יעניש אתכם, או שהוא יעביר לכם מסר. ייתכן שהמסר הזה יהיה קשור לסופכם. לפיכך, אני בכל זאת רוצה להדגיש זאת פעם נוספת: עליכם להיות זהירים ושקולים לגבי כל מה שמגיע מאלוהים. אל תדברו ברשלנות, ואל תהיו רשלנים במעשיכם. לפני שאתם אומרים דבר מה, עליכם לחשוב: האם הדברים האלה יכעיסו את אלוהים? האם הדברים האלה מבטאים יראת אל? אפילו בעניינים פשוטים, עליכם בכל זאת לנסות לענות על השאלות האלה וממש לחשוב עליהן. אם אתם יכולים באמת לנהוג על פי העקרונות האלה בכל מקום, בכל הדברים ובכל זמן, במיוחד בקשר לעניינים שאתם לא מבינים, אלוהים תמיד יכוון אתכם ותמיד ייתן לכם נתיב לצעוד בו. ללא קשר לרושם שבני האדם יוצרים, אלוהים רואה הכל בבידור ובפשטות, והוא יספק לכם הערכה מדויקת וראויה של הרשמים האלה. לאחר שתחו את הניסיון הסופי, אלוהים ייקח את התנהגותכם הכוללת ויסכם אותה כדי לקבוע את סופכם. התוצאה הזו תשכנע את כולם מעבר לכל ספק. מה שאני רוצה לומר לכם הוא שכל מעשה שלכם, כל פעולה שלכם וכל מחשבה שלכם יכריעו את גורלכם.

מי קובע את סופו של האדם?

יש עוד עניין חשוב מאוד, והוא יחסכם לאלוהים. היחס הזה הוא חיוני! הוא קובע אם דרככם תוביל אתכם בסופו של דבר לחורבן או ליעד יפהפה שאלוהים הכין לכם. בעידן המלכות, אלוהים כבר עבד יותר מ-20 שנה, ובמהלך 20 השנים האלה, יכול להיות שלבכם לא היו בטוחים לגבי הביצועים שלכם. עם זאת, אלוהים ערך בלבו רישום ממשתי ונכון של כל אחד ואחד מכם. החל מהרגע שבו כל אדם הופך לחסיד שלו, מתחיל להאזין להטפותיו ולהבין את האמת יותר ויותר וכלה ברגע שהאדם הזה ממלא את חובתו – אלוהים מנהל רישום של כל אחד מהרשמים האלה. כשאדם כלשהו ממלא את חובתו, כשהוא ניצב בפני נסיבות שונות וניסיונות שונים, מה יחסו של האדם

הזה? איך הוא ממלא את חובתו? מה הוא מרגיש כלפי אלוהים בלבו? אלוהים עורך רישום של כל זה – תיעוד של כל זה. אולי מנקודת מבטכם, העניינים האלה מבלבלים. עם זאת, מזווית מבטו של אלוהים, הם ברורים כשמש, ואין כל סימן לרישול. זה עניין שקשור לסופו של כל אדם ואדם, וכן לגורלו וסיכוייו העתידיים. יתרה מזאת, כאן אלוהים משקיע את כל מאמציו הקפדניים. משום כך, אלוהים לא מעז לזנוח את העניין הזה, והוא לא יסבול אף רישול בנושא. אלוהים עורך את הרישום הזה של האנושות, והוא עורך רישום של כל חסידיו, מהראשית ועד התכלית. היחס שלכם כלפי אלוהים בעת הזו יקבע את גורלכם. האין זאת כך? אם כן, האם אתם חושבים שאלוהים צודק? האם מעשיו של אלוהים ראויים? האם יש לכם עדיין דימוי שונה של אלוהים בדעתכם? (לא). אם כן, האם אתם אומרים שאלוהים קובע את סופו של האדם, או שהאדם הוא שקובע אותו בעצמו? (אלוהים קובע אותו). מי קובע אותו? (אלוהים). אתם לא בטוחים, נכון? אחים ואחיות מהונג קונג, השמיעו את קולכם – מי קובע זאת? (האדם קובע זאת בעצמו). האדם קובע זאת בעצמו? אם כן, האם פירוש הדבר שאין לכך שום קשר לאלוהים? אחים ואחיות מדרום קוריאה, השמיעו קול. (אלוהים קובע את סופו של האדם על פי פעולותיו ומעשיו, ועל פי הנתיב שהוא צועד בו). זו תשובה מאוד אובייקטיבית. יש כאן עובדה שעליי לגלות לכם: במהלך עבודת הישועה של אלוהים, הוא קובע רף לאדם. הרף הזה הוא שהאדם יוכל להישמע לדבר האל ולצעוד בדרכו של אלוהים. הרף הזה הוא מה שמשמש בשיקולים על סופו של האדם. אם אתם נוהגים על פי הרף הזה של אלוהים, אתם יכולים לזכות בסוף טוב. אם לא, אתם לא יכולים לזכות בסוף טוב. אם כן, מי אתם אומרים שקובע את הסוף הזה? אלוהים לא קובע אותו לבדו – אלוהים והאדם קובעים אותו ביחד. האם זה נכון? (כן). מדוע? משום שאלוהים הוא זה שרוצה באופן פעיל לעסוק בעבודה של הושעת האנושות, ולהכין יעד יפהפה לאדם. האדם הוא המטרה של עבודתו של אלוהים, והסוף הזה, היעד הזה, הוא מה שאלוהים מכין לאדם. אילו לא הייתה מטרה לעבודתו של אלוהים, הוא לא היה צריך לעשות את העבודה הזו. אילו אלוהים לא היה עושה את עבודתו, לא הייתה לאדם הזדמנות לישועה. האדם הוא מטרת הישועה, ועל אף שהאדם הוא הצד הפסיבי בתהליך הזה, יחסו של הצד הזה היא שקובעת אם אלוהים יצליח בעבודתו להושעת האנושות. אלמלא ההכוונה שאלוהים מעניק לכם, לא הייתם יודעים מה הרף שלו ולא הייתה לכם מטרה. אם יש לכם את הרף הזה, המטרה הזו, אך אתם לא מסוגלים לשתף פעולה, לא מנהיגים זאת, לא משלמים את המחיר, הרי שאתם בכל זאת לא תשיגו את הסוף הזה. זו הסיבה שאנחנו אומרים שלא ניתן להפריד את הסוף הזה מאלוהים, ושלא ניתן להפריד אותו מהאדם. ועכשיו אתם יודעים מי קובע את סופו של האדם.

בני האדם נוטים להגדיר את אלוהים על פי ניסיונם

כשדנו בנושא של הכרת האל, האם הבחנתם במשהו? האם הבחנתם שיחסו הנוכחי של אלוהים השתנה? האם יחסו של אלוהים כלפי האנושות לא יכול להשתנות? האם אלוהים יישא זאת תמיד, וירעיף את כל אהבתו ורחמיו על האדם עד אין קץ? העניין הזה נוגע גם למהותו של אלוהים. בואו נחזור לשאלת הבן האובד לכאורה שדנו בה קודם לכן. אחרי שהשאלה הזו נשאלה, תשובותיכם לא היו ברורות במיוחד. במילים אחרות, אתם עדיין לא מבינים היטב את כוונותיו של אלוהים. ברגע שבני האדם יודעים שאלוהים אוהב את האנושות, הם מגדירים את

אלוהים כסמל לאהבה: מעשיהם של בני האדם, התנהגותם, יחסם לאלוהים ומרדנותם לא חשובים כלל, משום שיש לאלוהים אהבה, ומשום שאהבתו של אלוהים לא יודעת גבול ולא ניתנת למדידה יש לאלוהים אהבה, ולכן הוא יכול להיות סובלני כלפי בני האדם. יש לאלוהים אהבה, ולכן הוא יכול להיות רחום כלפי בני האדם, רחום כלפי בוסריותם, רחום כלפי בורותם ורחום כלפי מרדנותם. האם זה באמת המצב? מבחינת בני אדם מסוימים, לאחר שהם חוו את סבלנותו של אלוהים פעם אחת או פעמים ספורות, הם מתייחסים אליה כאל נכס להבנתם את אלוהים וסבורים שאלוהים יהיה סבלן ורחום כלפיהם לנצח, ולאורך חייהם, הם מתייחסים לסבלנותו של אלוהים כאל רף לאופן שבו אלוהים מתייחס אליהם. יש גם כאלה שלאחר שהם חוו את סובלנותו של אלוהים פעם אחת, הם מגדירים את אלוהים אחת ולתמיד כסובלני, והסובלנות הזו היא ללא גבול, ללא תנאים ואף ללא כל עקרונות. האם הסברות האלה נכונות? בכל פעם שאנחנו דנים במהותו של אלוהים או בטבעו של אלוהים, אתם נראים מבולבלים. כשאני רואה אתכם מצב כזה, אני קצת כועס. שמעתם אמיתות רבות בנוגע למהותו של אלוהים. הקשבתם גם לנושאים רבים בנוגע לטבעו של אלוהים. עם זאת, בדעתכם, העניינים האלה והאמת של ההיבטים האלה הם רק זיכרונות המבוססים על תיאורה ומילים כתובות. אף אחד מכם לא מסוגל לחוות את טבעו האמיתי של אלוהים בחייו הממשיים, ואתם גם לא יכולים פשוט להבין מהו טבעו של אלוהים. לפיכך, אתם פזורי דעת באמונותיכם – לכולכם יש אמונה עיוורת, עד כדי כך שיחסכם לאלוהים מזלזל ואתם מבטלים אותו כלאחר יד. לאן מוביל יחס כזה לאלוהים? הוא מוביל אתכם מיד להסיק מסקנות לגבי אלוהים. ברגע שאתם מתחילים להכיר את אלוהים במקצת, אתם חשים סיפוק רב, אתם חשים כאילו זכיתם באלוהים כולו. לאחר מכן, אתם מסיקים שכך הוא אלוהים, ואתם לא מניחים לו לנוע בחופשיות. ובכל פעם שאלוהים עושה משהו חדש, אתם פשוט לא מודים שהוא אלוהים. יום אחד, כשאלוהים יאמר, "אני כבר לא אוהב את האדם. אני כבר לא מעניק לאדם רחמים. כבר אין לי אף סובלנות או סבלנות כלפי האדם. אני מלא בתיעוב עמוק ואנטיפתיה כלפי האדם," בני האדם יתנגדו להצהרה הזו מעומק לבם. חלקם אפילו יאמרו: "אתה כבר לא אלוהי. אתה כבר לא האל שאני רוצה להימנות על חסידיו. אם זה מה שאתה אומר, אתה כבר לא כשיר להיות אלוהי, ואני לא צריך להמשיך להימנות על חסידך. אם לא תיתן לי רחמים, אם לא תיתן לי אהבה, ואם לא תיתן לי סובלנות, אני לא אמנה עוד על חסידך. רק אם תהיה סובלני כלפיי עד אין קץ, אם תהיה תמיד סבלן כלפיי, אם תאפשר לי לראות שאתה אהבה, שאתה סבלנות שאתה סובלנות... רק אז אוכל להימנות על חסידך, ורק אז יוכל להיות לי הביטחון להימנות על חסידך עד הסוף. מכיוון שזכיתי בסבלנות וברחמים שלך, המרדנות והסגת הגבול שלי יכולות לזכות לסליחה עד אין קץ ולזכות למחילה עד אין קץ, ובאפשרותי לחטוא בכל מקום ובכל זמן, להתוודות ולזכות למחילה בכל זמן ובכל מקום, ולהכעיס אותך בכל זמן ובכל מקום. לא אמורים להיות לך דעות או מסקנות משלך בנוגע אליי." על אף שאתם אולי לא חושבים על שאלה כזו באופן כה סובייקטיבי ומודע, בכל פעם שאתם רואים באלוהים כלי להשגת סליחה על חטאיכם ואמצעי לזכייה ביעד יפהפה, מבלי להרגיש, כבר הצבתם את האל החי כמנוגד לכם, כאויבכם. זה מה שאני רואה. אתם יכולים להמשיך לומר, "יש בי אמונה באלוהים," "אני עוסק בחיפוש אחר האמת," "אני רוצה לשנות את הטבע שלי," "אני רוצה להיחלץ מהשפעת החושך," "אני רוצה לרצות את אלוהים," "אני רוצה לציית לאלוהים" "אני רוצה להיות נאמן לאלוהים ולמלא את חובתי היטב," וכן הלאה. עם זאת, גם אם דבריכם נשמעים נחמדים מאוד, גם אם בקיאים בתיאורה, גם אם התיאוריה הזו מרשימה ומכובדת, האמת היא שיש כעת

בני אדם רבים שכבר גילו כיצד להשתמש בפיקוח, בדוקטרינה ובתיאוריה שלמדתם כדי להסיק מסקנות על אלוהים ולהציב אותו כמנוגד אליכם באופן טבעי לחלוטין. אף על פי שלמדתם מכתבים ולמדתם דוקטרינות, לא באמת נוכחתם במציאות האמת, ולכן קשה לכם מאוד להתקרב לאלוהים, להכיר את אלוהים ולהבין את אלוהים. זה מצב עלוב!

ראיתי את המקרה הבא בסרטון וידאו: כמה אחיות החזיקו עותק של "הדבר מופיע בבשר", והן החזיקו אותו גבוה מאוד. הן החזיקו את הספר הזה ביניהן, גבוה מעל ראשיהן. על אף שזה רק דימוי, הדבר שזה מעורר אצלי הוא לא דימוי. זה גורם לי דווקא לחשוב שמה שכל אדם מרומם בלבו הוא לא דבר האל, אלא הספר של דבר האל. זה עניין מדכא מאוד. דרך ההנהגה הזו פשוט אינה תפיסה מרוממת של אלוהים. העובדה שאתם לא מבינים את אלוהים היא הסיבה לכך ששאלה כה ברורה וכה פשוטה גורמת לכם להעלות את התפיסות שלכם. כשאני דורש מכם דברים, כשאני רציני איתכם, אתם מגיבים בהשערות ובדמיונות משלכם. חלקכם אפילו נוקטים נימה ספקנית ושואלים שאלות בחזרה. זה מאשר באופן ברור אף יותר שהאל שאתם מאמינים בו הוא לא אלוהים האמיתי. אחרי שקראתם את דבר האל במשך שנים כה רבות, אתם משתמשים בדבר האל, בעבודתו של אלוהים ובדוקטרינות נוספות כדי להסיק שוב מסקנות על אלוהים. יתרה מזאת, אתם לעולם לא מנסים להבין את אלוהים. אתם לעולם לא מנסים לברר את כוונותיו של אלוהים. אתם לא מנסים להבין מה יחסו של אלוהים לאדם, או מה אלוהים חושב, מדוע הוא עצוב, מדוע הוא כועס, מדוע הוא דוחה בני אדם, ולענות על שאלות נוספות כאלה. יותר מכך, אפילו יותר בני אדם מאמינים שאלוהים שתק מאז ומתמיד משום שהוא רק צופה במעשיה של האנושות, מפני שאין לו יחס אליהם ומשום שאין לו רעיונות משלו. יש עוד קבוצה של בני אדם שמרחיקה לכת עוד יותר. בני האדם האלה סבורים שאלוהים לא פוצה פה משום שהוא מאשר את הנעשה, שאלוהים לא פוצה פה משום שהוא ממתין, שאלוהים לא פוצה פה משום שאין לו יחס, שמשום שיחסו של אלוהים כבר פורט במלואו בספר, הוא כבר בוטא לגמרי בפני האנושות, ואין צורך לחזור ולומר אותו לבני האדם פעם אחר פעם. על אף שאלוהים שותק, עדיין יש לו יחס, יש לו השקפה ויש לו רף שהוא מציב לבני האדם. על אף שבני האדם לא מנסים להבין אותו ולא מנסים לחפש אותו, יחסו ברור מאוד. חשבו על אדם שעבד את אלוהים בלהט בעבר, אך אשר נטש את אלוהים ועזב בשלב מסוים. אם האדם הזה ירצה לחזור כעת באופן מפתיע, אתם לא יודעים מה תהיה השקפתו של אלוהים ומה יהיה יחסו של אלוהים. נכון שזה מצב עלוב? למעשה, זה עניין שטחי למדי. אם באמת הייתם מבינים את לבו של אלוהים, הייתם יודעים מה יחסו לאדם כזה, ולא הייתם משיבים תשובה כה מעורפלת. מכיוון שאתם לא יודעים, אני אספר לכם.

יחסו של אלוהים כלפי מי שבורח במהלך עבודתו

תיתקלו בבני אדם כאלה בכל מקום: לאחר שהוא היה בטוח בנוגע לדרכו של אלוהים, מסיבות שונות, הוא עוזב בשקט מבלי לומר שלום והולך לעשות את מה שהוא רוצה. בינתיים לא נדבר על הסיבה שהאדם הזה עזב. קודם כל נבחן את יחסו של אלוהים לבני אדם כאלה. הוא מאוד ברור! מהרגע שהאדם הזה עוזב, בעיני אלוהים, כל אמונתו חלפה. לא האדם הזה הוא שסיים אותה, אלא אלוהים. העובדה שהאדם הזה עזב את אלוהים פירושה

שהוא כבר דחה את אלוהים, ושהוא כבר לא רוצה את אלוהים. פירוש הדבר שהוא כבר לא מקבל את ישועתו של אלוהים. מכיוון שהאדם הזה לא רוצה את אלוהים, האם ייתכן שאלוהים עדיין ירצה אותו? יתרה מזאת, כשיש לאדם הזה יחס כזה והשקפה כזו, וכשהוא נחוש בדעתו לעזוב את אלוהים, הוא כבר עורר את זעמו של אלוהים. אף על פי שהאדם הזה לא נתקף בזעם וקילל את אלוהים, ואף על פי שהוא לא הפגין אף התנהגות גסה או מוגזמת, ואף על פי שהאדם הזה חושב, "אם יבוא יום שבו יימאס לי מההנאה בחוץ, או שבו עדיין אזדקק לאלוהים מסיבה כלשהי, אני אחזור. לחלופין, אם אלוהים יקרא לי, אני אחזור", או שהוא אומר, "כשאפגע בחוץ, או כשאראה שהעולם החיצון חשוך מדי ומרושע מדי, ולא ארצה עוד לנהות אחר ההמון, אני אחזור לאלוהים." אפילו שהאדם הזה חישב בדעתו מתי הוא ישוב, ואפילו שהוא משאיר את הדלת פתוחה למקרה שהוא יחזור, הוא לא מבין שמחשבותיו ותוכניותיו לא חשובות, ושזו רק תקוות שווא. הטעות הכי גדולה שלו היא אי-הבנתו לגבי הרגשתו של אלוהים כשהוא רוצה לעזוב. החל מאותו רגע שבו האדם הזה גומר בדעתו לעזוב את אלוהים, אלוהים נטש אותו לגמרי. אלוהים כבר קבע את סופו בלבו. איזה סוף הוא קבע? הוא קבע שהאדם הזה הוא אחד מהאוגרים, והוא יימחה ביחד איתם. לכן, בני האדם רואים את המצב הבא לעתים קרובות: מישוהו נוטש את אלוהים, אך הוא לא מקבל עונש. אלוהים פועל על פי עקרונות משלו. בני האדם מסוגלים לראות דברים מסוימים, ואלוהים מכריע לגבי דברים מסוימים בלבד, כך שבני האדם לא יכולים לראות את התוצאה. מה שבני האדם רואים הוא לא בהכרח הצד הממשי של הדברים. אולם מצד שני, הצד שאתם לא רואים הוא הצד של המחשבות וההכרעות שבלבו של אלוהים.

בני אדם שבורחים במהלך עבודתו של אלוהים הם אלה שיורדים מהדרך האמיתית

אם כן, מדוע אלוהים יכול לתת לבני אדם כאלה עונש כה כבד? מדוע אלוהים כל כך זועם עליהם? קודם כל, אנחנו יודעים שטבעו של אלוהים הוא מלכותיות וחרון אף. הוא לא צאן שכל אחד יכול להוביל לטבח. יתרה מזאת, הוא לא בובה על חוט שבני האדם שולטים בה כרצונם. הוא גם לא אוויר שבני האדם יכולים לרדות בו. אם אתם באמת מאמינים שאלוהים קיים, צריך להיות לכם לב שירא את אלוהים, ועליכם לדעת שאין לעורר את כעסו של מהות האל. הכעס הזה יכול להיגרם ממילה, ממחשבה, מהתנהגות מתועבת מסוימת, או שמא מהתנהגות מתונה – כזו שעומדת באמות המידה של האדם וברף המוסרי שלו – או מדוקטרינה או מתיאוריה. עם זאת, לאחר שאתם מכעיסים את אלוהים, ההזדמנות שלכם אובדת וימיכם האחרונים מגיעים. זה דבר נורא! אם אתם לא מבינים שאסור לפגוע באלוהים, אולי אתם לא מפחדים מאלוהים, ואולי אתם פוגעים בו כל הזמן. אם אתם לא יודעים איך לירוא את אלוהים, אתם לא מסוגלים לירוא את אלוהים, ואתם לא יודעים איך להגיע למצב שבו אתם צועדים בדרכו של אלוהים – לירוא את אלוהים ולסור מרע. ברגע שתהיו מודעים לכך, תוכלו להיות מודעים לכך שאסור לפגוע באלוהים, ואז תדעו מה פירוש הדבר לירוא את אלוהים ולסור מרע.

הצעידה בדרך של יראת אל והישמרות מרע לא בהכרח קשורה לכמות האמת שאתם יודעים, למספר הניסיונות שחווייתם או למספר הפעמים שאלוהים הטיל עליכם משמעת. היא תלויה דווקא במהות הרגשתכם בנוגע לאלוהים וביחסכם אליו. מהותם ויחסם הסובייקטיבי של בני האדם הם חשובים מאוד ומרכזיים מאוד. באשר

לבני האדם שהתכחשו לאלוהים ועזבו אותו, יחסם הנתעב לאלוהים ולבם שבז לאמת עוררו את זעמו של אלוהים, כך שהוא לא יסלח להם לעולם. הם ידעו על קיומו של אלוהים, היה להם המידע שאלוהים כבר בא, והם אפילו חוו את עבודתו החדשה של אלוהים. עזיבתם לא נבעה מכך שהם התבדו או משום שהם מבולבלים לגבי זה. קל וחומר שהיא לא נבעה מכך שהם אולצו לעזוב. במקום זאת, הם בחרו לעזוב את אלוהים ביודעין ובדעת צלולה. עזיבתם לא מהווה אובדן דרך, או סילוק. לפיכך, בעיני אלוהים, הם לא שם שתעה מהעדר, וקל וחומר שהם לא בן אובד שתעה בדרך. הם עזבו מבלי להיענש, ומצב כזה ונסיבות כאלה מעוררות את הזעם של טבעו של אלוהים, ובגלל הזעם הזה, הוא נותן להם סוף חסר תוחלת. סוף כזה הוא דבר מפחיד, הלא כן? על כן, אם בני האדם לא מכירים את אלוהים, הם יכולים לפגוע באלוהים. זה לא עניין של מה בכך! אם מישהו לא מתייחס ברצינות ליחסו של אלוהים, ועדיין מאמין שאלוהים ממתין לשובו – משום שהוא אחד מהשיים התועים של אלוהים, ואלוהים עדיין מחכה שהוא יחזור בו – האדם הזה לא רחוק מהיום שבו הוא ייענש. אלוהים לא סתם יסרב לקבל אותו. זו הפעם השנייה שהוא מעורר את זעמו של אלוהים. זה עניין איום עוד יותר! יחסו המזלזל של האדם הזה כבר פגע בצו המנהלי של אלוהים. האם אלוהים בכל זאת יקבל אותו? עקרונותיו של אלוהים בנוגע לעניין הזה הם כדלקמן: אם אדם מסוים הכיר את הדרך האמיתית אך יכול היה לדחות את אלוהים ולהתבדל מאלוהים ביודעין ובדעת צלולה, אלוהים יחסום את מסלול הישועה שלו, ושער המלכות ינעל בפניו מאותו רגע ואילך. כשהאדם הזה יתדפק על דלתו של אלוהים, אלוהים לא יפתח שוב את הדלת בפניו. האדם הזה ינעל בחוץ לעד. ייתכן שחלקכם קראתם את סיפורו של משה בכתבי הקודש. לאחר שאלוהים משח את משה, 250 המנהיגים לא היו מרוצים ממשה משום פעולותיו וסיבות אחרות. למי הם סירבו להישמע? לא למשה. הם סירבו להישמע להסדריו של אלוהים. הם סירבו להישמע לעבודתו של אלוהים בנושא הזה. הם אמרו כך: "רַב־לִכְמֹּם כִּי כָל־הַעֲדָה פְּלִים קְדָשִׁים וּבְתוֹכָם יְהוָה..." בעיניכם, האם הדברים האלה רציניים מאוד? הם לא רציניים! לפחות הפירוש המילולי של הדברים לא רציני. מבחינה משפטית, הם לא מפרים שום חוק, משום שלמראית עין, זה לא ניסוח עוין, ואלה לא מילים עוינות, וקל וחומר שאין כאן פירוש של חילול קודש. זה רק משפט סתמי ולא יותר. אם כן, מדוע הדברים האלה עוררו את זעמו של אלוהים? זאת מפני שהדברים האלה לא נאמרו אל בני אדם, אלא אל אלוהים. היחס והטבע שמתבטאים בהם הם בדיוק מה שמעורר את זעמו של אלוהים, במיוחד את החלק בטבעו של אלוהים שאסור לפגוע בו. כולנו יודעים מה הייתה תוצאתם הסופית. מה השקפתם של בני האדם שנטשו את אלוהים? מה היחס שלהם? ומדוע ההשקפה והיחס שלהם גורמים לאלוהים לטפל בהם כך? הסיבה לכך היא שהם יודעים היטב שהוא אלוהים, אך הם בוחרים לבגוד בו. זו הסיבה לכך שהם מנושלים לחלוטין מכל סיכוי לישועה. בדיוק כפי שנכתב בכתבי הקודש: "הֵן אִם נִחַטָּא בְּזִדּוֹן לְאַחַר שֶׁקִּבְּלָנוּ אֶת יְדִיעַת הָאֱמֶת, לֹא יִשְׁאַר עוֹד קִרְבָּן לְכַפֵּר עַל חַטָּאִים". האם העניין הזה ברור לכם עכשיו?

גורלו של האדם נקבע לפי יחסו לאלוהים

אלוהים הוא אל חי, וממש כפי שבני האדם פועלים באופן שונה במצבים שונים, כך יש לאלוהים יחס שונה לפעולות השונות האלה, משום שהוא לא בובה על חוט, ולא אוויר. הכרת יחסו של אלוהים היא דבר שראוי

שהאנושות תעסוק בו. בני האדם צריכים ללמוד איך הם יכולים להכיר את טבעו של אלוהים ולהבין את לבו לאט לאט, על פי היכרותם עם יחסו. כשתכירו את לבו של אלוהים לאט לאט, לא תחשבו שיראת האל והישמרות מרע הם דבר שקשה להשיג. יתר על כן, כשמבינים את אלוהים, פחות סביר להסיק מסקנות לגביו. כשתפסיקו להסיק מסקנות לגבי אלוהים, הסיכוי שלכם לפגוע בו אפסי, ובלא יודעין, אלוהים יאפשר לכם להכיר אותו, וכך תראו את אלוהים בלבכם. אתם תפסיקו להגדיר את אלוהים לפי הדוקטרינות, המכתבים והתיאוריות שהתמחיתם בהם. במקום זאת, בזכות החיפוש אחר כוונותיו של אלוהים בכל הדברים, אתם תהפכו בלא יודעין לבני אדם כלבבו של אלוהים.

עבודתו של אלוהים היא נסתרת ולא ניתנת למגע אנושי, אך בעיני אלוהים, מעשיו של כל אדם ואדם ויחסו לאלוהים לא רק ניתנים לתפיסתו של אלוהים, אלא שהם ממש גלויים לו. זה דבר שכולם צריכים להכיר בו ולהבין. יכול להיות שאתם תמיד תוהים: "האם אלוהים יודע מה אני עושה כאן? האם אלוהים יודע מה עובר במחשבותיי ברגע זה ממש? אולי הוא יודע, ואולי לא." אם תאמצו את ההשקפה הזו, ותהיו חסידיו של אלוהים ותאמינו בו, אך תפקפקו בעבודתו ובקיומו, במוקדם או במאוחר, יבוא היום שבו תכעיסו אותו, משום שאתם כבר עומדים על קצה תהום מסוכנת. ראיתי בני אדם שהאמינו באלוהים במשך שנים רבות, אך עדיין לא זכו במציאות האמת, והם אפילו לא מבינים את רצונו של אלוהים. שיעור קומתם בחיים לא מתקדם לשום מקום, והם דבקים רק בדוקטרינות הרדודות ביותר. זאת מפני שבני האדם האלה מעולם לא קיבלו את דבר האל כחייהם, ומפני שהם מעולם לא הכירו בקיומו וקיבלו אותו. האם אתם חושבים שאלוהים רואה בני אדם כאלה ורווה נחת? האם הם מנחמים אותו? אם כן, השיטה שבה בני האדם מאמינים באלוהים היא שחורצת את גורלם. בין שהשאלה היא איך אתם מחפשים את אלוהים או איך אתם מתייחסים לאלוהים, יחסכם היא הדבר החשוב ביותר. אל תזניחו את אלוהים כאילו הוא אוויר המרחף במחשבותיכם. תמיד חשבו על האל שאתם מאמינים בו כאל חי, כאל אמיתי. הוא לא נמצא אי-שם ברקיע השלישי בחוסר מעש. במקום זאת, הוא כל הזמן מתבונן בלבם של כל בני האדם, מביט במה אתם עושים, בכל מילה קטנה ובכל מעשה קטן שלכם, ומביט בהתנהגותכם וביחסכם לאלוהים. בין שאתם מוכנים להתמסר אל אלוהים ובין שלא, כל התנהגותכם, מחשבותיכם ודעותיכם גלויות לאלוהים, והוא מביט בהן. על פי התנהגותכם ועל פי מעשיכם ולפי יחסכם אליו דעתו עליכם ויחסו אליכם, משתנים כל העת. אני רוצה לתת עצה לבני האדם שרוצים לשים את עצמם בידיו של אלוהים כאילו הם תינוקות שהוא צריך לאהוב כהורה, כאילו הוא לא יכול לעזוב אתכם לעולם, וכאילו יחסו אליכם הוא קבוע ולא יכול להשתנות: הפסיקו לחלום! אלוהים הוא צודק בטיפולו בכל אדם ואדם. הוא ניגש לעבודה של כיבושו וישועתו של האדם במלוא הרצינות. זה הניהול שלו. הוא מטפל בכל אדם ואדם ברצינות, ולא כחיית מחמד שהוא רוצה לשחק איתה. אהבתו של אלוהים לאדם היא לא אהבה שמפנקת יתר על המידה. רחמיו וסובלנותו כלפי האנושות היא לא פייסניים או פזיזים. נהפוך הוא, אהבתו של אלוהים לאנושות מורכבת מהוקרה, רחמים וכבוד לחייה. רחמיו וסובלנותו מבטאים את ציפיותיו מהאדם. רחמיו וסובלנותו הם מה שהאנושות צריכה כדי לשרוד. אלוהים חי, ואלוהים באמת קיים. יחסו לאנושות הוא עקרוני, ולא דוגמטי כלל, והוא יכול להשתנות. מה שהוא רוצה למען האנושות משתנה בהדרגה ומתפתח עם הזמן, בהתאם לנסיבות וליחס שלו לכל אדם ואדם. על כן, אתם צריכים להבין זאת היטב, ולתפוס את העובדה שמהותו של אלוהים היא נצחית, ושטבעו יתבטא בזמנים שונים ובהקשרים שונים.

אתם אולי לא חושבים שזה עניין כבד משקל, ואתם משתמשים בתפיסות האישיות שלכם כדי לדמיין איך אלוהים צריך לעשות דברים. אולם יש זמנים שבהם ההיפך הגמור מההשקפה שלכם הוא הנכון, ושכאשר אתם משתמשים בתפיסות האישיות שלכם כדי לאמוד את אלוהים, אתם מכעיסים אותו. זאת משום שאלוהים לא פועל כפי שאתם חושבים שהוא פועל, ואלוהים לא מתייחס בעניין הזה כפי שאתם אומרים שהוא יתייחס אליו. לכן אני מזכיר לכם להיזהר, להיות שקולים בגישתכם לכל הדברים שבסביבתכם וללמוד איך לאמץ את העיקרון של הצעידה בדרכו של אלוהים בכל הדברים – לירוא את אלוהים ולסור מרע. עליכם לפתח הבנה מוצקה בעניינים הקשורים לרצונו של אלוהים וליחסו של אלוהים. חפשו בני אדם נאורים שיוכלו לתקשר זאת, וחפשו במלוא הרצינות. אל תתייחסו לאלוהים שבאמונתך כאל בובה על חוט – אל תמתחו ביקורת באופן שרירותי, אל תסיקו מסקנות שרירותיות, תנו לאלוהים את הכבוד שמגיע לו. בתהליך הישועה של אלוהים, כשאלוהים יגדיר את סופכם, בין שהוא יעניק לכם מרחמיו, מסובלנותו או ממשפטו וייסוריו, יחסו אליכם לא קבוע. הוא תלוי ביחסכם לאלוהים ובמידה שבה אתם מבינים את אלוהים. אל תתנו להיבט מקרי של האופן שבו אתם מכירים או מבינים את אלוהים להגדיר אותו לנצח נצחים. אל תאמינו באלוהים מת – האמינו באלוהים חי. זכרו זאת! אף על פי שדנתי כאן בכמה אמיתות שעליכם לשמוע לאור מצבכם הנוכחי ושיעור קומתכם הנוכחי, לא אכביד עליכם בעוד דרישות כדי לא לערער את התלהבותכם. אם אעשה זאת, לבכם יתמלא בקדרות רבה מדי, ותרגישו אכזבה רבה מדי כלפי אלוהים. במקום זאת, אני מקווה שאתם יכולים להשתמש באהבה שאתם רוחשים לאלוהים בלבכם, ולהשתמש ביחס מכבד לאלוהים כשתצטוו בנתיב שלפניכם. אל תתבלבלו בנוגע לאופן הטיפול באמונתכם באלוהים. טפלו בכך כאחת מהשאלות החשובות ביותר. שימו אותה בלבכם, הנהיגו אותה, קשרו אותה לחיים האמיתיים – אל תסתפקו רק במס שפתיים. זאת משום שזה עניין של חיים ומוות, וזה עניין שייקבע את גורלכם. אל תתייחסו אליו כאל בדיחה או כאל משחק ילדים! לאחר שחלקתי את הדברים האלה איתכם היום, אני תוהה מהו יכול ההבנה בדעתכם. האם יש שאלות כלשהן שתמצאו לשאול על מה שאמרתי כאן היום?

על אף שהנושאים האלה די חדשים, ועל אף שהם קצת מנותקים מהשקפותיכם וממה שאתם בדרך כלל עוסקים בו ושמים לב אליו, אני חושב שלאחר שהם יתוקשרו לכם במשך זמן מה, אתם תפתחו הבנה כללית של כל מה שאמרתי כאן. מכיוון שאלה נושאים חדשים, שמעולם לא עסקתם בהם בעבר, אני מקווה שהם לא יעמיסו עליכם עוד יותר. אני אומר את הדברים האלה היום לא כדי להפחיד אתכם, ולא כדי לנסות לטפל בכם. מטרתי היא דווקא לעזור לכם להבין את האמת. אחרי הכל, יש מרחק בין האנושות ואלוהים: על אף שהאדם מאמין באלוהים, הוא מעולם לא הבין את אלוהים, והוא מעולם לא הכיר את יחסו של אלוהים. האדם גם מעולם לא היה נלהב לדעת מה יחסו של אלוהים. במקום זאת, הוא האמין בעיניים עצומות, התקדם בעיניים עצומות, והיה רשלן באופן שבו הוא הכיר והבין את אלוהים. לכן אני מרגיש חובה להבהיר לכם את העניינים האלה, ולעזור לכם להבין מהו בדיוק האל הזה שאתם מאמינים בו, מה הוא חושב, מה יחסו בטיפולו בבני אדם מסוגלים שונים, כמה אתם רחוקים מהגשמת דרישותיו, ומה הפער בין מעשיכם והרף שהוא מציב. המטרה בכך שתדעו את הדברים האלה היא שתהיה לכם אמת מידה בלבכם שבאמצעותה תוכלו לבחון לאיזה יכול הובילה הדרך שאתם צועדים בה, מה עוד לא השגתם בדרך הזו, ובאילו תחומים כלל לא התעסקתם. כשאתם מתקשרים ביניכם לבין עצמכם, אתם בדרך כלל מדברים על נושאים שכיחים אחדים. ההיקף צר והתוכן שטחי מאוד. יש מרחק או פער בין מה שאתם

דנים בו לבין כוונותיו של אלוהים, ובין הדיונים שלכם לבין ההיקף והרף של דרישותיו של אלוהים. התקדמות כזו לאורך זמן תגרום לכם לסטות יותר ויותר מדרכו של אלוהים. אתם רק לוקחים מילים קיימות מאלוהים ומתחילים לעבוד אותן, והופכים אותן ופולחן ולתקנות. זה כל מה שזה! למעשה, אין לכם מקום בלבכם לאלוהים, ואלוהים מעולם לא זכה בלבכם. יש כאלה שחושבים שקשה מאוד להכיר את אלוהים – זו האמת. זה קשה! אם בני אדם יתבקשו למלא את חובתם ולעשות דברים כלפי חוץ, ואם הם יתבקשו לעבוד קשה, הם יחשבו שהאמונה באלוהים היא קלה מאוד, משום שכל זה כלול בטווח יכולותיו של האדם. אולם ברגע שהנושא עובר לתחומים של כוונותיו של אלוהים ויחסו לאדם, הדברים נהיים קשים בהרבה בעיני כולם. זאת משום שהדבר קשור למידה שבה בני האדם מבינים את האמת ולהיווכחותם במציאות – מובן שהוא קשה במידה מסוימת! אולם לאחר שאתם עוברים בדלת הראשונה, ולאחר שאתם מתחילים להיווכח בה, הדבר נעשה קל יותר ויותר.

נקודת הפתיחה ליראת האל היא התייחסות אליו כאל אלוהים

מישהו זה עתה העלה שאלה: איך ייתכן שאנחנו מכירים את אלוהים יותר טוב ממה שאיוב הכיר אותו, אך אנחנו לא יכולים לירוא את אלוהים? נגענו בנקודה הזו קודם לכן, נכון? למעשה, מהות השאלה הזו נדונה בעבר, ועל אף שאיוב לא הכיר את אלוהים באותה עת, הוא התייחס אליו כאל אלוהים וכאל אדון הכל בשמיים ובארץ. איוב לא ראה באלוהים איוב. במקום זאת, הוא עבד אותו כאדון הכל. מדוע בני האדם כיום מתנגדים כל כך לאלוהים? מדוע הם לא יכולים לירוא את אלוהים? סיבה אחת היא שהשטן השחית אותם לעומק. לאחר שהאופי השטני משתרש בעומק לבם של בני האדם, הם הופכים לאויבים של אלוהים. לפיכך, על אף שהם מאמינים באלוהים ומכירים בו, הם בכל זאת יכולים להתנגד לאלוהים ולהתייצב כהתנגדות לו. האופי האנושי קובע זאת. הסיבה השנייה לכך היא שעל אף שבני האדם מאמינים באלוהים, הם פשוט לא מתייחסים אליו כאל אלוהים. במקום זאת, הם סבורים שאלוהים מנוגד לאדם, הם מתייחסים אליו כאל אויבו של האדם, והם עוינים את אלוהים. זה עד כדי כך פשוט. הנושא הזה נדון במפגש הקודם, הלא כן? חשבו על כך: האם זו הסיבה? על אף שאתם מכירים את אלוהים במידה מועטה, במה מסתכמת ההכרה הזו? זה מה שכולם מדברים עליו, הלא כן? זה מה שאלוהים אמר לכם, הלא כן? אתם רק מכירים את ההיבטים התיאורטיים ושל הדוקטרינה. האם אי-פעם חוויתם היבט אמיתי של אלוהים? האם יש לכם ידע סובייקטיבי? האם היו לכם היכרות וחוויה מעשיות? אלמלא אלוהים סיפר לכם, האם יכולתם לדעת זאת? הידע התיאורטי שלכם לא מייצג את מה שאתם מכירים באמת. לסיכומי של עניין, ללא קשר לידע שלכם ולאופן שבו רכשתם אותו, עד שתכירו את אלוהים באמת, אלוהים יהיה האויב שלכם, ועד שתתייחסו אל אלוהים כאל אלוהים, הוא יהיה מנוגד לכם, מכיוון שאתם התגלמותו של השטן.

כשאתם ביחד עם ישוע, אולי אתם יכולים להגיש לו שלוש ארוחות ביום, אולי אתם יכולים להגיש לו תה ולספק את צרכיו היומיומיים, ולכאורה להתייחס אל ישוע כאל אלוהים. בכל פעם שקורה משהו, השקפתם של בני האדם תמיד מנוגדת לזו של אלוהים. הם לעולם לא מצליחים להבין את השקפתו של אלוהים ולא מצליחים לקבל אותה. אף על פי שבני האדם יכולים לפעמים להסתדר עם אלוהים באופן שטחי, אין פירוש הדבר שהם תואמים אותו. ברגע שמשהו קורה, מרדנותו של האדם עולה על פני השטח, ומאמתת בכך את העוינות שבין האדם ואלוהים.

העוינות הזו היא לא התנגדות של אלוהים לאדם, אלוהים לא רוצה להיות עוין כלפי האדם, ואלוהים לא רוצה להציב את האדם כמנוגד לאלוהים ולהתייחס אליו בהתאם. העוינות הזו היא דווקא ביטוי של מהות עוינת כלפי אלוהים הטמונה ברצונו הסובייקטיבי של האדם ובדעתו הלא-מודעת. מאחר שהאדם מתייחס לכל מה שבא מאלוהים כאל מושא מחקר, תגובתו לכל מה שבא מאלוהים ולכל מה שקשור לאלוהים היא קודם כל ניחוש והטלת ספק, ואז אימוץ מהיר של יחס שסותר את זה של אלוהים ומתנגד לאלוהים. לאחר מכן, האדם משתמש בהלכי הרוח הפסיביים האלה וחולק על אלוהים או מערער על אלוהים, אפילו עד כדי הטלת ספק אם ראוי להיות חסיד של אלוהים כזה. חרף העובדה שהרציונליות של האדם מפצירה בו שלא להתקדם בדרך הזו, הוא בכל זאת בוחר לעשות זאת, ולכן הוא ממשיך להתקדם ללא היסוס עד הסוף. לדוגמה, מה התגובה הראשונה של בני אדם מסוימים כשהם שומעים שמועות או הכפשות לגבי אלוהים? התגובה הראשונה שלהם היא: "לא ידוע לי אם השמועה הזו נכונה או לא, ואם היא קיימת או לא, ולכן אחכה ואראה." אחר כך, הם מתחילים להרהר: "אין דרך לאמת זאת. האם היא קיימת? האם השמועה הזו נכונה או לא?" על אף שבני האדם האלה לא מראים זאת כלפי חוץ, בלבם הם כבר החלו להטיל ספק, וכבר החלו להתכחש לאלוהים. מהי מהותו של יחס כזה, ומה מהותה של השקפה כזו? זו בגידה, הלא כן? לפני שהם מתמודדים עם העניין הזה, אי-אפשר לראות מה השקפתם של בני האדם האלה – נדמה שהם לא מתנגדים לאלוהים, שהם לא מתייחסים לאלוהים כאל אויב. עם זאת, ברגע שהם מתמודדים עם העניין הזה, הם מיד מתייצבים בצדו של השטן ומתנגדים לאלוהים. על מה זה מעיד? זה מעיד שהאדם ואלוהים מנוגדים זה לזה! אלוהים לא מתייחס אל האדם כאל אויב, אלא שמעצם מהותו, האדם עוין כלפי אלוהים. בלי קשר לשאלות כמה זמן אדם כלשהו הוא חסיד של אלוהים, איך הוא מהלל את אלוהים, איך הוא נמנע מהתנגדות לאלוהים, ואפילו אם הוא משתדל לאהוב את אלוהים, הוא לעולם לא יצליח להתייחס אל אלוהים כאל אלוהים. מהותו של האדם קובעת זאת, הלא כן? אם אתם מתייחסים אליו כאל אלוהים, ואם אתם מאמינים באמת שהוא אלוהים, האם אתם בכל זאת יכולים להטיל בו ספק כלשהו? האם עדיין יכולים להיות סימני שאלה בלבכם בנוגע לאלוהים? בשום אופן לא. מגמות העולם הזה הן כל כך מרושעות, האנושות הזו היא כל כך מרושעת – איך ייתכן שאין לכם תפיסות לגביהן? אתם עצמכם כל כך מרושעים – איך ייתכן שאין לכם תפיסות לגבי זה? אולם כמה שמועות והכפשות בודדות יכולות ליצור תפיסות גדולות לגבי אלוהים ודעות כה רבות, וזה מוכיח כמה בוסרי שיעור קומתכם! רק "זמזום" של כמה יתושים וכמה זבובים מגעילים הוא כל שצריך כדי להוליך אתכם שולל? איזה מין אדם הוא זה? האם אתם יודעים מה אלוהים חושב על בני אדם כאלה? יחסו של אלוהים בטיפולו בבני אדם כאלה למעשה ברור מאוד. אלוהים מטפל בבני האדם האלה רק בכך שהוא נוהג בהם בקרירות – יחסו הוא להתעלם מהם, ולא להתייחס ברצינות לבורים האלה. מדוע? משום שבלבו, הוא מעולם לא תכנן לזכות בבני האדם האלה, שנדרו להיות עוינים כלפיו עד הסוף, ואשר מעולם לא תכננו לחפש את הדרך להיות תואמים לו. אולי הדברים שאמרתי כעת פגעו בבני אדם מסוימים. אם כן, האם תרשו לי תמיד לפגוע בכם כך? בין שתרשו לי ובין שלא, כל מה שאני אומר הוא האמת! אם תמיד אפגע בכם כך ותמיד אחשוף את הצלקות שלכם, האם הדבר ישפיע על צלמו הנעלה של אלוהים בלבכם? (לא.) אני מסכים שלא. זאת משום שפשוט אין לכם מקום לאלוהים בלבכם. האל הנעלה ששוכן בלבכם, זה שאתם מגנים עליו בתוקף, הוא פשוט לא אלוהים. הוא פשוט פרי הדמיון האנושי. הוא פשוט לא קיים. לכן מוטב שאגלה את התשובה לחידה הזו. זו

האמת המלאה, הלא כן? אלוהים האמיתי הוא לא פרי דמיונו של האדם. אני מקווה שאתם יכולים להתמודד עם המציאות הזו, מפני שהיא תעזור לכם להכיר את אלוהים.

בני האדם שאלוהים לא מכיר בהם

יש בני אדם מסוימים שאלוהים לא הכיר באמונתם בלבד מעולם. במילים אחרות, אלוהים לא הכיר בכך שבני האדם האלה הם חסידים שלו, משום שאלוהים לא משבח את אמונתם. במקרה של בני האדם האלה, בלי קשר למספר השנים שבהן הם היו חסידיו של אלוהים, דעותיהם והשקפותיהם מעולם לא השתנו. הם כמו הלא מאמינים, הם דבקים בעקרונות ובשיטות של הלא מאמינים, ולחוקים שלהם להישרדות ולאמונה. הם מעולם לא קיבלו את דבר האל כחייהם, מעולם לא האמינו שדבר האל הוא האמת, מעולם לא התכוונו לקבל את ישועתו של אלוהים, ומעולם לא הכירו באלוהים כאלוהים. הם מתייחסים לאמונה באלוהים כאל תחביב חובבני, והם מתייחסים לאלוהים כאל צידה רוחנית, ולכן הם לא סבורים שראוי לנסות להבין את טבעו של אלוהים או את מהותו של אלוהים. אפשר לומר שכל מה שנוגע לאלוהים האמיתי לא נקשור כלל לבני האדם האלה. הם לא מעוניינים בכך, והם לא יטרחו להישמע לכך. זאת משום שבעומק לבם, יש קול עוצמתי שתמיד אומר להם: אלוהים נסתר ולא ניתן למגע, ואלוהים לא קיים. הם סבורים שהניסיון להבין אל כזה לא שווה את המאמץ, שזו רק השליה עצמית. הם מכירים באלוהים רק במילים, והם לא נוקטים אף עמדה אמיתית. הם גם לא עושים דבר באופן מעשי, במחשבה שהם די פיקחים. איך אלוהים מתייחס לבני אדם כאלה? הוא רואה בהם לא מאמינים. יש כאלה ששואלים: "האם בני אדם שלא מאמינים יכולים לקרוא את דבר האל? האם הם יכולים למלא את חובתם? האם הם יכולים לומר 'אני אחיה למען אלוהים'?" מה שהאדם רואה לעתים קרובות הם המצגים החיצוניים של בני האדם, ולא את מהותם. אולם אלוהים לא מביט במצגים החיצוניים האלה. הוא רואה רק את מהותם ואת תוכם. לפיכך, יש לאלוהים יחס והגדרה כאלה לבני האדם האלה. בנוגע לאמירותיהם של בני האדם האלה, "מדוע אלוהים עושה את הדבר הזה? מדוע אלוהים עושה את הדבר ההוא? אין ביכולתי להבין את הדבר הזה. אין ביכולתי להבין את הדבר ההוא. הם לא מתיישבים עם תפיסותיו של האדם. עליכם להסביר לי את זה..." תשובתי היא כזו: האם צריך להסביר לכם את העניין הזה? האם העניין הזה קשור אליכם כהוא זה? מי אתם חושבים שאתם? מהיכן אתם? האם אתם מוסמכים לתת לאלוהים עצות לשיפור? האם אתם מאמינים בו? האם הוא מכיר באמונתכם? מאחר שאמונתכם לא קשורה לאלוהים כהוא זה, מה עניינכם במעשיו? אתם לא יודעים איך אלוהים מתייחס אליכם בלבד, אך אתם חושבים שאתם מוסמכים לנהל דו-שיח עם אלוהים?

דברי תוכחה

נכון שאתם מרגישים לא בנוח למשמע האמירות האלה? על אף שאתם כנראה לא מוכנים להאזין לדברים האלה, או שאתם כנראה לא מוכנים לקבל אותם, הם כולם עובדות. משום שזה שלב בעבודה שאלוהים צריך לבצע, אם לא אכפת לכם מכוונותיו של אלוהים, אם לא אכפת לכם מיחסו של אלוהים, ואם אתם לא מבינים את מהותו

וטבעו של אלוהים, בסופו של דבר, אתם אלה שיפסידו. אל תאשימו את דבריי על כך שהם קשים להאזנה, ואל תאשימו אותם על כך שהם פוגמים בהתלהבות שלכם. אני אומר את האמת. אני לא מתכוון לייאש אתכם. ללא קשר למה שאני דורש מכם, וללא קשר לאופן שבו אתם צריכים למלא את הדרישות האלה, אני מקווה שתצעדו בנתיב הנכון, ושתצעדו בדרכו של אלוהים ולא תסטו מהנתיב הזה. אם לא תתקדמו בהתאם לדבר האל, ולא תצעדו בדרכו, לא יהיה ספק בכך שאתם מתמרדים באלוהים ושסיתם מהנתיב הנכון. לפיכך, אני מרגיש שיש כמה עניינים שעליי להבהיר לכם, ולוודא שאתם מאמינים בהם באופן חד-משמעי, בבירור וללא צל של ספק. העניינים האלה יעזרו לכם להכיר בפירוש את יחסו של אלוהים, את כוונותיו של אלוהים, את האופן שבו אלוהים הופך את האדם למושלם ואת האופן שבו הוא קובע את סופו של האדם. אם יבוא יום שבו לא תהיו מסוגלים לעלות על הנתיב הזה, אני לא נושא על כך אחריות, מפני שהדברים האלה כבר נאמרו לכם בבירור רב. האופן שבו תטפלו בסופכם שלכם תלוי רק בכם. יש לאלוהים יחס שונה כלפי הסופים של בני אדם מסוגים שונים. יש לו דרכים משלו לאמוד את האדם, ויש לו רף שהוא דורש. הרף שלו לבני האדם הוא רף הוגן לכולם – אין כלל ספק בכך! לכן החששות של בני אדם מסוימים אינם הכרחיים. האם הוקל לכם עכשיו? זה הכל להיום. להתראות!

17 באוקטובר, 2013

עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ועצמו א'

היום נתקשר על נושא חשוב. זהו נושא שנידון מאז תחילת עבודתו של אלוהים ועד היום והוא בעל משמעות חיונית לכל אדם. במילים אחרות, זה נושא שכולם יבואו איתו במגע לאורך תהליך האמונה שלהם באלוהים וזה נושא שיש להתייחס אליו. זהו נושא חיוני ובלתי נמנע שהאנושות לא יכולה להתנתק ממנו. ואם כבר מדברים על חשיבות, מהו הדבר החשוב ביותר עבור כל מי שמאמין באלוהים? יש כאלה שחושבים שהדבר החשוב ביותר הוא להבין את רצונו של אלוהים; יש כאלה שמאמינים שהדבר החשוב ביותר הוא לאכול ולשתות יותר מדברי האל; יש כאלה שמרגישים שהדבר החשוב ביותר הוא להכיר את עצמם; אחרים חושבים שהדבר החשוב ביותר לדעת הוא כיצד למצוא ישועה דרך אלוהים, כיצד להיות חסידים של אלוהים וכיצד למלא את רצון האל. היום נניח את כל הנושאים הללו בצד. אם כן, במה אנחנו דנים? אנחנו דנים בנושא הנוגע לאלוהים. האם זה הנושא החשוב ביותר עבור כל אדם? מהו התוכן של נושא הנוגע לאלוהים. כמובן, לא ניתן כלל לנתק את הנושא הזה מטבעו של אלוהים, מהותו של אלוהים ועבודתו של אלוהים. לכן היום, בואו נדון ב"עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו".

מרגע שהאדם החל להאמין באלוהים, הוא בא במגע עם נושאים כגון עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו. בכל הנוגע לעבודתו של אלוהים, יש כאלה שיאמרו: "עבודת האל נעשית עלינו. אנחנו חווים אותה בכל יום, ולכן היא לא זרה לנו." כשאנחנו מדברים על טבעו של אלוהים, יש כאלה שיאמרו: "טבעו של

אלוהים הוא נושא שאנחנו לומדים, חוקרים ומתמקדים בו כל חיינו, ולכן אנחנו ודאי מכירים אותו. ובאשר לאלוהים עצמו, יש כאלה שיאמרו: "אלוהים עצמו הוא זה שאנחנו חסידים שלו, זה שאנחנו מאמינים בו וזה שאנחנו עוסקים בחיפוש אחריו, ולכן יש לנו ידע עליו." אלוהים מעולם לא חדל מעבודתו מאז הבריאה, ולכל אורך עבודתו הוא המשיך להביע את טבעו והשתמש במגוון דרכים להביע את דברו. במקביל, הוא מעולם לא חדל מלהביע את עצמו ואת מהותו לאנושות, ולא חדל מלהביע את רצונו למען האדם ואת כל מה שהוא דורש מהאדם. לכן, מבחינה מילולית, הנושאים האלה לא אמורים להיות זרים לאיש. אולם, חסידיו של אלוהים כיום לא מכירים כלל את עבודתו של אלוהים, את טבעו של אלוהים ואת אלוהים עצמו. מדוע זה המצב? כשהאדם חווה את עבודתו של אלוהים, הוא גם בא במגע עם אלוהים, מה שגורם לו להרגיש שהוא מבין את טבעו של אלוהים או מכיר חלק ממנו. בהתאם לכך, האדם לא חושב שעבודתו וטבעו של אלוהים זרים לו. במקום זאת, האדם חושב שהוא מכיר את אלוהים היטב ומבין את אלוהים היטב. אך על סמך המצב הנוכחי, האופן שבו בני אדם רבים מבינים את אלוהים מוגבל למה שהם קראו בספרים, מצומצם לטווח חוויותיהם האישיות, מרוסן על ידי דמיונם ומעל לכל, תחום לעובדות שהם יכולים לראות במו עיניהם. כל זה רחוק מאוד מאלוהים האמיתי עצמו. עד כמה "רחוק"? אולי האדם עצמו לא בטוח, או שאולי לאדם יש תחושה כלשהי, שמץ של מושג – אך בכל הנוגע לאלוהים עצמו, האופן שבו האדם מבין אותו יותר מדי רחוק ממהותו של אלוהים האמיתי עצמו. זו הסיבה שעלינו להשתמש בנושא כמו "עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו" כדי לתקשר את המידע הזה באופן שיטתי וספציפי.

למעשה, טבעו של אלוהים פתוח לכולם ולא נסתר, מפני שאלוהים מעולם לא נמנע באופן מודע מאדם כלשהו ומעולם לא רצה להסתיר את עצמו באופן מודע כדי שבני האדם לא יוכלו להכיר אותו או להבין אותו. טבעו של אלוהים תמיד היה פתוח ותמיד פנה אל כל אדם בכנות. במהלך ניהולו של אלוהים, אלוהים עושה את עבודתו עם פניו כלפי כל, ועבודתו נעשית על כל אדם. כשהוא עושה את העבודה הזו, הוא מגלה את טבעו ללא-הרף ומשתמש ללא-הרף במהותו ובמה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו כדי לכוון ולקיים כל אדם. בכל עידן ובכל שלב, בין שהנסיבות טובות או רעות, טבעו של אלוהים תמיד פתוח לכל אדם, ורכושו והווייתו פתוחים תמיד לכל אדם, באותו האופן שבו מהות חייו היא לקיים את האנושות ולתמוך באנושות ללא-הרף וללא-הפסק. חרף כל זאת, טבעו של אלוהים עדיין נסתר מעיניהם של בני אדם מסוימים. מדוע זה המצב? משום שעל אף שבני האדם האלה חיים בתוך עבודתו של אלוהים ועל אף שהם חסידים של אלוהים, הם מעולם לא שאפו להבין את אלוהים או להכיר אותו, וקל וחומר שהם לא שאפו להתקרב אליו. עבור בני האדם האלה, הבנת טבעו של אלוהים פירושה שסופם קרב – פירושה שטבעו של אלוהים עומד לשפוט אותם ולגזור את דינם. לפיכך, בני האדם האלה מעולם לא רצו להבין את אלוהים או את טבעו, והם לא חומדים הבנה עמוקה יותר או הכרה של רצון האל. אין בכוונתם לתפוס את רצון האל בשיתוף פעולה מודע – הם פשוט נהנים תמיד ולעולם לא נמאס להם לעשות את הדברים שהם רוצים לעשות, להאמין באלוהים שבו הם רוצים להאמין, להאמין באלוהים שקיים רק בדמיונם ולהאמין באלוהים שאי-אפשר לנתק מהם בחיי היום-יום שלהם. בכל הנוגע לאלוהים האמיתי עצמו, הם נוהגים בביטול מוחלט, ללא כל רצון להבין אותו, להתייחס אליו ועל אחת כמה וכמה להתקרב אליו. הם רק משתמשים בדברים שאלוהים מבטא כדי לייפות את עצמם ולעטוף את עצמם. עבורם, הדבר הזה לבדו הופך אותם למאמינים

מוצלחים ולבני אדם המאמינים באלוהים בלבם. בלבם, דמיונם, תפיסותיהם ואפילו הגדרותיהם האישיות את אלוהים הם שמנחים אותם. מצד שני, לאלוהים האמיתי עצמו אין כל קשר אליהם. זאת משום שברגע שהם יבינו את אלוהים האמיתי עצמו, את טבעו האמיתי של אלוהים ואת מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, פירוש הדבר יהיה שמעשיהם, אמונתם ועיסוקיהם יגונו. זו הסיבה שהם לא מוכנים להבין את מהותו של אלוהים ומסתייגים מחיפוש או התפללות פעילים בהתחקות אחר הבנה טובה יותר של אלוהים, הכרה טובה יותר של רצונו והבנה טובה יותר של טבעו של אלוהים, והם לא מוכנים לעשות זאת. הם היו מעדיפים שאלוהים יהיה משהו מומצא, נבוב וחמקמק. הם היו מעדיפים שאלוהים יהיה משהו שהוא בדיוק כפי שהם דמינו אותו, משהו שיכול לעמוד לשירותם, תמיד זמין ובעל מאגר בלתי נלאה. כשהם רוצים ליהנות מחסדו של אלוהים, הם דורשים מאלוהים להיות החסד הזה. כשהם זקוקים לברכתו של אלוהים, הם דורשים מאלוהים להיות הברכה הזו. כשהם במצוקה, הם דורשים מאלוהים לחזק אותם ולהיות להם רשת ביטחון. האופן שבו בני האדם האלה מכירים אלוהים תקוע בתחום של חסד וברכה. האופן שבו הם מבינים את עבודתו של אלוהים, את טבעו של אלוהים ואת אלוהים עצמו מוגבל גם הוא לגבולות דמיונם ולמכתבים ודוקטרינות. אולם יש בני אדם מסוימים שלהוטים להבין את טבעו של אלוהים, רוצים לראות את אלוהים עצמו באמת ובתמים ולהבין באמת את טבעו של אלוהים ואת מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. בני האדם האלה עוסקים בחיפוש המציאות של האמת ושל ישועת האל והם שואפים לזכות בכיבוש האל ובישועת האל ולהפוך למושלמים בידיו. בני האדם האלה משתמשים בלבם כדי לקרוא את דבר האל, משתמשים בלבם כדי להעריך כל מצב וכל אדם, אירוע או דבר שאלוהים הסדיר עבורם, ומתפללים ומחפשים בכנות. מה שהם רוצים יותר מכל הוא להכיר את רצון האל ולהבין את טבעו ומהותו האמיתיים של אלוהים. זאת כדי שהם יפסיקו לפגוע באלוהים וכדי שהם יוכלו לראות עוד מחביבותו של אלוהים ואת הצד האמיתי שלו באמצעות חוויותיהם. זאת גם כדי שיתקיים בלבם אלוהים אמיתי באמת וכדי שיהיה להם מקום בלבם לאלוהים, על מנת שהם יפסיקו לשגות בדמיונות, תפיסות או חמקמקות. עבור בני האדם האלה, הסיבה שיש להם רצון עז להבין את טבעו ומהותו של אלוהים היא שטבעו ומהותו של אלוהים הם דברים שהאנושות עשויה להזדקק להם בכל רגע בחוויותיה, דברים שמספקים חיים לאורך כל משך חייה. ברגע שהם יבינו את טבעו של אלוהים, הם יוכלו לירוא את אלוהים טוב יותר, לשתף פעולה טוב יותר עם עבודתו של אלוהים ולהתחשב יותר ברצון האל ולמלא את חובתם על הצד הטוב ביותר. אלה שני סוגי בני האדם בכל הנוגע לגישתם לטבעו של אלוהים. הסוג הראשון לא רוצה להבין את טבעו של אלוהים. על אף שבני האדם האלה אומרים שהם רוצים להבין את טבעו של אלוהים, להכיר את אלוהים עצמו, לראות את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו ולהעריך באמת את רצון האל, עמוק בפנים הם היו מעדיפים שאלוהים לא היה קיים. הסיבה לכך היא שבני אדם מהסוג הזה מתנגדים לאלוהים וממרים את פיו באופן עקבי. הם נלחמים באלוהים על המקום בלבם והם לעתים קרובות מפקפקים בקיומו של אלוהים או אפילו מתכחשים לקיומו. הם לא רוצים לאפשר לטבעו של אלוהים או לאלוהים האמיתי עצמו לתפוס מקום בלבם. הם רק רוצים לספק את רצונותיהם, דמיונותיהם ושאיפותיהם. לכן בני האדם האלה אולי מאמינים באלוהים, הם אולי חסידים של אלוהים, והם אולי אפילו ויתרו על משפחותיהם ומשרותיהם למענו, אך הם לא שמים קץ לחטאיהם. יש כאלה שאפילו גונבים או מבוזזים מנחות, או מקללים את אלוהים בפרטיות, וייתכן שאחרים משתמשים בעמדותיהם כדי להעיד על עצמם שוב ושוב, לפאר את עצמם

ולהתחרות באלוהים על בני אדם ומעמד. הם משתמשים במגוון שיטות ומדדים שונים כדי לגרום לבני אדם להעריץ אותם, והם מנסים ללא-הרף לכבוש את לבבות בני האדם ולשלוט בהם. יש אפילו כאלה שמטעים בני אדם בכוונה וגורמים להם לחשוב שהם אלוהים כדי שהם יוכלו לזכות ביחס שאלוהים זוכה בו. הם לעולם לא יאמרו לבני אדם שהם הושחתו, שגם הם מושחתים ויהירים, ושהם לא צריכים להעריץ אותם, ושלא משנה כמה הם מצליחים, הכל הודות להתעלותו של אלוהים ולמה שהם אמורים לעשות בכל מקרה. מדוע הם לא אומרים את הדברים האלה? משום שהם מפחדים עמוקות מאובדן מקומם בלבבות בני האדם. זו הסיבה שבני אדם כאלה לעולם לא מפארים את אלוהים ולעולם לא נושאים עדות על אלוהים, משום שהם מעולם לא ניסו להבין את אלוהים. האם הם יכולים להכיר את אלוהים מבלי להבין אותו? בלתי אפשרי! לפיכך, אף שיכול להיות שהמילים המרכיבות את הנושא "עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו" הן פשוטות, פירושן שונה עבור כל אדם. עבור אדם שמרבה להמרות את פיו של אלוהים, להתנגד לאלוהים ולהיות עוין כלפי אלוהים, פירוש הדבר גינוי. לעומת זאת, עבור מי שחותר אחר המציאות של האמת ומרבה להתייבב בפני אלוהים כדי לחפש את רצונו של אלוהים, אין ספק שפירוש הדבר מובן לו כמו שהמים מובנים לדג. לכן כשחלק מכם שומעים התייחסות לטבעו של אלוהים ולעבודתו של אלוהים, הם מקבלים כאב ראש, לבם נמלא בהתנגדות והם מרגישים חוסר נוחות עז. אולם ישנם ביניכם אחרים שחושבים: "הנושא הזה הוא בדיוק מה שנחוץ לי משום שהוא כל כך מועיל לי. זהו חלק שאסור שיחסר מחוויית חיי – זהו העיקר של העיקר, יסוד האמונה באלוהים ודבר מה שהאנושות לא יכולה להרשות לעצמה לזנוח." עבור כולכם, הנושא הזה אולי נראה גם קרוב וגם רחוק, גם בלתי ידוע וגם מוכר. אולם יהיה אשר יהיה, זה נושא שכל אחד חייב להקשיב לו, חייב להכיר וחייב להבין. בלי קשר לאופן שבו אתם מתמודדים איתו ובלי קשר לאופן שבו אתם תופסים אותו או מקבלים אותו, אסור להתעלם מחשיבותו של הנושא הזה.

אלוהים עשה את עבודתו מאז שהוא ברא את האנושות. בתחילה, העבודה הייתה פשוטה מאוד, אך היא בכל זאת כללה ביטויים של מהותו וטבעו של אלוהים. אף על פי שעבודת האל עלתה מדרגה כעת, ואף על פי שהוא משקיע כעת כמות אדירה של עבודה מוחשית בכל חסיד שלו ומבטא כמות משמעותית מדברו, גופו של אלוהים נסתר מעיני האנושות מהראשית ועד היום. על אף שהוא התגלם פעמיים כבשר ודם, מאז תקופת הסיפורים בכתבי הקודש ועד ימינו, מי ראה אי-פעם את גופו האמיתי של אלוהים? על פי הבנתכם, האם מישו אי-פעם ראה את גופו האמיתי של אלוהים? לא. איש לא ראה את גופו האמיתי של אלוהים, כלומר איש לא ראה את העצמי האמיתי של אלוהים. זה דבר שכולם מסכימים עליו. כלומר, גופו האמיתי של אלוהים, או רוחו של אלוהים, נסתרים מכל האנושות, לרבות אדם וחוה שאותם הוא ברא ולרבות איוב הצדיק שאותו הוא קיבל. אפילו הם לא ראו את גופו האמיתי של אלוהים. אך מדוע אלוהים מסתיר בידעין את גופו האמיתי? יש כאלה שאומרים: "אלוהים חושש להפחיד בני אדם." אחרים אומרים: "אלוהים מסתיר את גופו האמיתי מפני שהאדם קטן מדי ואלוהים גדול מדי. בני אנוש לא מורשים לראות אותו, פן ימותו." יש גם כאלה שאומרים: "אלוהים עסוק בניהול עבודתו בכל יום. אולי אין לו זמן להופיע ולאפשר לבני אדם לראות אותו." תהיה אשר תהיה אמונתכם, יש לי מסקנה פה. מה המסקנה הזו? המסקנה היא שאלוהים אפילו לא רוצה שבני אדם יראו את גופו האמיתי. אלוהים נסתר מהאנושות במכוון. במילים אחרות, אלוהים מתכוון שבני אדם לא יראו את גופו האמיתי. זה כבר צריך להיות ברור לכולם.

אם אלוהים מעולם לא הראה את גופו לאיש, האם אתם חושבים שגופו של אלוהים קיים? (הוא קיים). מובן שהוא קיים. קיום גופו של אלוהים הוא מעבר לכל ספק. אולם באשר לגודלו ומראהו של גופו של אלוהים, האם אלה שאלות שעל האנושות לחקור? לא. התשובה שלילית. אם גופו של אלוהים הוא לא נושא שעלינו לחקור, מהי שאלה שעלינו לבחון? (טבעו של אלוהים). (עבודתו של אלוהים). עם זאת, לפני שנתחיל לתקשר בנושא הרשמי, בואו נחזור למה שדנו בו זה עתה: מדוע אלוהים מעולם לא הראה את גופו לאנושות? מדוע אלוהים מסתיר את גופו מהאנושות במכוון? יש רק סיבה אחת: על אף שהאדם שהוא ברא עבר אלפי שנים של עבודתו של אלוהים, אין אף אדם שמכיר את עבודתו של אלוהים, את טבעו של אלוהים ואת מהותו של אלוהים. בעיני אלוהים, בני אדם כאלה מתנגדים לו, ואלוהים לא יראה את עצמו לבני אדם שעוברים כלפיו. זו הסיבה היחידה שאלוהים מעולם לא הראה לאנושות את גופו ושהוא מעלים ממנה את גופו במכוון. האם עכשיו ברורה לכם החשיבות של הכרת טבעו של אלוהים?

מאז קיום ניהולו של אלוהים, הוא תמיד היה מסור לגמרי לביצוע עבודתו. על אף שהוא מחביא את גופו מהאדם, הוא תמיד היה לצדו. הוא תמיד עשה עליו את עבודתו, הביע את טבעו, כיוון את כל האנושות במהותו ועשה את עבודתו על כל אדם באמצעות עוצמתו, חוכמתו וסמכותו, ובכך הוא הביא את עידן החוק, עידן החסד ועידן המלכות. על אף שאלוהים מסווה את גופו מהאדם, טבעו, הווייתו ורכושו ורצונו עבור האנושות נחשפים לאדם ללא-רסן, כדי שהאדם יראה ויחוה אותם. במילים אחרות, על אף שבני אדם לא יכולים לראות את אלוהים או לגעת בו, טבעו ומהותו של אלוהים שהאנושות באה איתם במגע הם הבעות של אלוהים עצמו, ללא צל של ספק. האין זו האמת? יהיו אשר יהיו השיטה שאלוהים נוקט או הזווית שממנה הוא עושה את עבודתו, הוא תמיד מגלה לבני האדם את זהותו האמיתית, עושה את מה שהוא אמור לעשות ואומר את מה שהוא אמור להגיד. תהיה אשר תהיה העמדה שאלוהים מדבר ממנה – בין שהוא ברקיע השלישי ובין שהוא מתגלם כבשר ודם, או שהוא אפילו אדם רגיל – הוא תמיד מדבר אל האדם מכל לבו ומכל דעתו, ללא כל הונאה או הסתרה. כשאלוהים מבצע את עבודתו, הוא מבטא את דברו ואת טבעו ומבטא את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, ללא כל הסתייגות. הוא מכוון את האנושות באמצעות חייו והווייתו ורכושו. זה האופן שבו האדם צלח את עידן החוק – התקופה שהיא ערש האנושות – תחת הכוונתו של אלוהים שלא ניתן לראות או לגעת בו.

אלוהים הפך לבשר ודם לראשונה לאחר עידן החוק, התגלמות שנמשכה שלושים ושלוש שנים וחצי. עבור בן אנוש, האם שלושים ושלוש שנים וחצי הן זמן רב? (לא רב). מכיוון שתוחלת חייו של בן אנוש היא בדרך כלל ארוכה בהרבה משלושים ומשהו שנים, זהו לא זמן רב עבור האדם. אך עבור האל בהתגלמותו, שלושים ושלוש השנים וחצי הללו הן זמן רב מאוד. הוא הפך לבן אדם – בן אדם רגיל שנשא על כתפיו את עבודתו של אלוהים ואת התפקיד שאלוהים הטיל עליו. פירוש הדבר היה שהיה עליו לקחת על עצמו עבודה שבן אדם רגיל לא יכול לעמוד בה, תוך שהוא סבל ייסורים שבני אדם רגילים לא יכולים לשאת. כמות הייסורים שהאדון ישוע סבל במהלך עידן החסד, מתחילת עבודתו ועד צליבתו, היא אולי לא דבר שבני ימינו יכולים היו לראות במו עיניהם, אך האם אתם לפחות יכולים להעריך מעט מכך באמצעות הסיפורים שבכתבי הקודש? ללא קשר לשאלה כמה מפורטות העובדות המתועדות האלה, עבודתו של אלוהים במהלך התקופה הזו הייתה מלאה במצוקה וייסורים באופן כללי. עבור בן אנוש מושחת, שלושים ושלוש שנים וחצי הן לא זמן רב – מעט סבל הוא לא כזה גרוע.

אולם עבור אלוהים הקדוש, המושלם, שעליו לשאת את כל חטאי האנושות, ולאכול, לישון ולחיות עם חוטאים, הכאב הזה עז מדי. הוא הבורא, אדון הכל והמושל בכל, אך כשהוא בא אל העולם, היה עליו לעמוד בדיכוי ובאכזריות של בני אנוש מושחתים. על מנת להשלים את עבודתו ולהציל את האנושות מאומללות, היה עליו לסבול את גינוי האדם ולשאת את חטאי כל האנושות. בני אדם רגילים לעולם לא יוכלו להעלות בדעתם או להעריך את עוצמת הייסורים שהוא עבר. מה מייצגים הייסורים האלה? הם מייצגים את מסירותו של אלוהים לאנושות. הם מסמלים את ההשפלה שהוא סבל ואת המחיר ששהוא שילם כדי להושיע את האדם, לגאול אותו מחטאיו ולהשלים את השלב הזה בעבודתו. פירוש הדבר הוא גם שאלוהים יגאול את האדם מהצלב. זה מחיר המשולם בדם ובחיים – מחיר כבד מדי ליצירים נבראים. משום שאלוהים ניהן במהותו של אלוהים ומשום שהוא מצויד במה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, הוא יכול לשאת ייסורים כאלה ועבודה כזו. זה דבר שאף יציר נברא לא יוכל לעשות זאת במקומו. זו עבודת האל במהלך עידן החסד וזה גילוי של טבעו. האם עבודת האל מגלה דבר מה על מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו? האם כדאי לאנושות להכיר אותו?

בעידן ההוא, על אף שהאנושות לא ראתה את גופו של אלוהים, היא קיבלה את מנחת החטא של אלוהים ואלוהים גאל אותה מהצלב. האנושות אולי מכירה את העבודה שאלוהים עשה במהלך עידן החסד, אך האם מישו מכיר את הטבע והרצון שאלוהים הביע במהלך התקופה הזו? האדם רק יודע על כמה פרטים של עבודת האל במהלך עידנים שונים שהוא למד ממקורות שונים, או מכיר סיפורים הקשורים לאלוהים שהתרחשו במהלך הזמן שבו אלוהים ביצע את עבודתו. הפרטים והסיפורים האלה הם לכל היותר מידע כלשהו או אגדות כלשהן על אלוהים והם לא נוגעים כהוא זה לטבעו ומהותו של אלוהים. אם כן, בלי קשר לשאלה כמה סיפורים בני אדם מכירים על אלוהים, אין פירוש הדבר שהם מבינים לעומק או מכירים לעומק את טבעו או מהותו של אלוהים. כפי שהיה בעידן החוק, על אף שבני אדם מעידן החסד חוו מגע קרוב ואינטימי עם אלוהים כבשר ודם, הכרתם את טבעו ומהותו של אלוהים הייתה כמעט אפסית.

בעידן המלכות, אלוהים הפך שוב לבשר ודם באותו אופן כמו בפעם הראשונה. במהלך תקופת העבודה הזו, אלוהים עדיין מביע את דברו ללא ריסון, עושה את העבודה שעליו לעשות ומביע את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. במקביל לכך, הוא ממשיך לשאת ולסבול את מרדנותו ובורותו של האדם. האם אלוהים לא מגלה ללא-הרף את טבעו ומביע ללא-הרף את רצונו גם במהלך תקופת העבודה הזו? לפיכך, מאז בריאת האדם ועד היום, טבעו של אלוהים, הווייתו ורכושו וכן רצונו, היו תמיד פתוחים לכל אדם. אלוהים מעולם לא הסתיר במכוון את מהותו, טבעו או רצונו. לאנושות פשוט לא אכפת ממה שאלוהים עושה, וממה שהוא רוצה – זו הסיבה שהאנושות מבינה את אלוהים באופן כה עלוב. במילים אחרות, אלוהים אמנם מסתיר את גופו, אך הוא גם עומד לצד האנושות בכל רגע ומקריין בפתיחות את רצונו, טבעו ומהותו בכל עת. במידה מסוימת, גופו של אלוהים גם הוא פתוח לבני אדם, אך משום שהאדם עיוור ומרדן, הוא אף-פעם לא מסוגל לראות את הופעתו של אלוהים. לכן אם זה המצב, הרי שאמור להיות קל לכולם להבין את טבעו של אלוהים ואת אלוהים עצמו, הלא כן? זו שאלה שקשה מאוד לענות עליה, נכון? אפשר לומר שקל לענות עליה, אך על אף שבני אדם מסוימים רוצים להכיר את אלוהים, הם לא יכולים באמת להכיר אותו או להבין אותו כראוי – הבנתם תמיד מעורפלת ועמומה. אך אם נגיד שקל לענות על השאלה, גם זה לא נכון. לאחר שכולם היו מושא עבודתו של אלוהים כל כך הרבה

זמן, הם היו אמורים לבוא במגע עם אלוהים באמת בחוויותיהם. לכל הפחות, הם היו אמורים להרגיש את אלוהים במידת מה בלבם או להיתקל בו במישור רוחני, ועל כן הם אמורים לכל הפחות, להיות מודעים באופן חד לטבעו של אלוהים או להבין אותו. מאז שהאדם הפך לחסיד האל ועד היום, האנושות קיבלה הרבה יותר מדי, אבל מסיבות רבות ושונות – איכותו העלובה של האדם, בורותו, מרדנותו וכוונותיו השונות – האנושות גם איבדה הרבה יותר מדי מהדברים האלה. האם אלוהים לא נתן לאנושות כבר מספיק? על אף שאלוהים מסתיר את גופו מבני אנוש, הוא מספק להם את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו ואפילו את חייו. המידה שבה האנושות מכירה את אלוהים אמורה להיות יותר ממה שהיא כעת. זו הסיבה שאני חושב שיש הכרח להמשיך לשתף אתכם בנושא עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו. המטרה היא שאלפי שנות הטיפול ומחשבה שאלוהים השקיע באדם לא יהיו לשווא, ושהאנושות תוכל באמת ובתמים להבין ולהעריך את מה שאלוהים רוצה עבורם. המטרה היא שבני אדם יוכלו להתקדם לשלב חדש בהכרתם את אלוהים. כך אלוהים גם ישוב למקומו הראוי בלבבות בני האדם, כלומר שהוא יקבל את מה שמגיע לו.

כדי להבין את טבעו של אלוהים ואת אלוהים עצמו, עליך להתחיל ממשוה קטן מאוד. אך מאיזה חלק קטן מאוד עליך להתחיל? ראשית, מצאתי כמה פרקים מכתבי הקודש. המידע להלן מכיל פסוקים מכתבי הקודש שכולם נוגעים לנושא של עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו. מצאתי את המובאות האלה באופן ספציפי כחומרי עיון שיסייעו לכם להכיר את עבודתו של אלוהים, את טבעו של אלוהים ואת אלוהים עצמו. כאן אחלוק אותם איתכם כדי לראות מהם הטבע והמהות שאלוהים גילה באמצעות עבודתו בעבר שבני אדם לא מודעים להם. הפרקים האלה אולי ישנים, אך הנושא שאנחנו מתקשרים עליו הוא דבר חדש שאין לבני אדם ושהם מעולם לא שמעו עליו. חלקכם אולי יחשוב שזה בלתי-נתפס – האם בהעלאת סיפורם של אדם וחווה וחזרה אל נח, אינני חוזר שוב על אותם צעדים? בלי קשר למה שאתם חושבים, הפרקים האלה מועילים מאוד לתקשור הנושא הזה והם יכולים לשמש טקסט להוראה או חומרים ממקור ראשון לשיתוף של היום. עד שאסיים את השיתוף, אתם תבינו את כוונותיי בבחירת הקטעים האלה. ייתכן שאלה מכם שקראו בעבר את כתבי הקודש כבר ראו את הפסוקים האלה, אך הם אולי לא הבינו אותם באמת. בואו נסקור אותם בקצרה לפני שנעבור עליהם אחד אחד בפירוט רב יותר.

אדם וחווה הם אבותיהם הקדמונים של האנושות. באזכור דמויות מכתבי הקודש, עלינו להתחיל משני אלה. הבא בתור הוא נח, האב הקדמון השני של האנושות. האם אתם מבינים זאת? מי הדמות השלישית? (אברהם.) האם כולכם מכירים את הסיפור של אברהם? חלקכם אולי מכיר אותו, אך יכול להיות שהוא לא כל כך ברור לאחרים. מי הדמות הרביעית? מי מוזכר בסיפור של חורבן סדום? (לוט.) אך לוט לא מוזכר כאן. למי הסיפור מתייחס? (אברהם.) הדבר העיקרי שמוזכר בסיפור של אברהם הוא מה שאמר יהוה אלוהים. האם אתם מבינים זאת? מי הדמות החמישית? (איוב.) אלוהים מזכיר הרבה מהסיפור של איוב במהלך שלב זה של עבודתו, הלא כן? אם כן, האם אכפת לכם במיוחד מהסיפור הזה? אם אכפת לכם במיוחד, האם קראתם את סיפורו של איוב בתנ"ך בתשומת לב? האם אתם יודעים אילו דברים איוב אמר, אילו דברים הוא עשה? מי שקראו אותו הכי הרבה, כמה פעמים קראתם אותו? האם אתם קוראים אותו לעתים קרובות? אחיות מהונג קונג, אנא ספרו לנו. (קראתי אותו כמה פעמים בעבר, כשהיינו בעידן החסד.) לא קראתן אותו שוב מאז? אם כן, חבל מאוד. אני אספר לכם:

במהלך השלב הזה של עבודת האל, הוא הזכיר את איוב פעמים רבות, וזו השתקפות של כוונותיו. העובדה שהוא הזכיר את איוב כל כך הרבה פעמים ולא עורר את תשומת לבכם מעידה על עובדה: אין לכם כל עניין להיות בני אדם טובים שיראים את אלוהים וסרים מרע. זאת מפני שאתם מסופקים בהבנה כללית בלבד של סיפורו של איוב שאלוהים התייחס אליו. אתם מסופקים בהבנת הסיפור עצמו, אך לא אכפת לכם מהפרטים של מיהו איוב כאדם ומהתכלית בהתייחסויות הרבות של אלוהים לאיוב, ואתם לא מנסים להבין זאת. אם אתם אפילו לא מתעניינים באדם כזה שאלוהים שיבח, למה בדיוק אתם שמים לב? אם לא אכפת לכם ואתם לא מנסים להבין אדם כה חשוב שאלוהים הזכיר, מה זה אומר על גישתכם כלפי דבר האל? האין זה דבר מצער ביותר? האין זה מוכיח שרובכם לא עוסקים בדברים מעשיים ולא עוסקים בחיפוש האמת? אם אתם כן עוסקים בחיפוש אחר האמת, אתם תתנו דעתכם באופן מספק לבני האדם שאלוהים מאשר ולסיפורי הדמויות שאלוהים דיבר עליהן. בין אם אתם יכולים להבין זאת או לא ובין אם הדבר מוחשי עבורכם, במהרה תלכו ותקראו זאת, תנסו לתפוס זאת, תמצאו דרכים להתחקות אחר הדוגמאות המובאות ולעשות את מה שאתם יכולים כמיטב יכולתכם. זו ההתנהגות של מי שמשתוקק לאמת. אולם העובדה היא שרוב היושבים כאן מעולם לא קראו את הסיפור של איוב. זה בהחלט מעיד על משהו.

בואו נשוב לנושא שדנתי בו זה עתה. החלק הזה של כתבי הקודש, העוסק בעידן החוק שבתנ"ך, מורכב בעיקר מסיפורי דמויות שהבאתי מובאות מהם. אלה סיפורים המוכרים לרוב המכריע של בני האדם שקראו את כתבי הקודש. הדמויות האלה הן דוגמה טובה לכתבי הקודש ככלל. מי שקרא את סיפורי הדמויות האלה יוכל להרגיש שהעבודה שאלוהים עשה עליהם והדברים שאלוהים אמר להם הם מוחשיים ונגישים לבני ימינו. כשתקראו את הסיפורים והתייעודים האלה מכתבי הקודש, תוכלו להבין טוב יותר את האופן שבו אלוהים ביצע את עבודתו והתייחס לבני אדם באותה תקופה. אולם מטרתי במציאת הפרקים האלה היום היא לא לאפשר לכם לנסות לתפוס את הסיפורים הללו ואת הדמויות שבהם. במקום זאת, מטרתי היא לאפשר לכם לראות את מעשיו וטבעו של אלוהים באמצעות סיפורי הדמויות הללו. כך יהיה לכם קל יותר להכיר ולהבין את אלוהים, לראות את הצד האמיתי שלו, לעצור את הדמיון שלכם, לחדול מהתפיסות שלכם עליו ולשים קץ לאמונה שלכם לנוכח הערפול. הניסיון לפרש את טבעו של אלוהים ולהבין ולהכיר את אלוהים עצמו ללא תשתית יכול לעתים קרובות לגרום לכם להרגיש חסרי ישע, חסרי אונים ולערער את ביטחונכם באשר לנקודת ההתחלה המתאימה. זו הסיבה שהעליתי את הרעיון להשתמש בשיטה כזו ובגישה כזו כדי לאפשר לכם להבין את אלוהים טוב יותר, לתפוס את רצון האל באופן אמיתי יותר ולהכיר את טבעו של אלוהים ואת אלוהים עצמו ולאפשר לכם להרגיש באמת את קיומו של אלוהים ולהעריך את רצונו עבור האנושות. האין זה מועיל לכם? מה אתם מרגישים בלבכם כשאתם מביטים שוב בסיפורים האלה ובכתבי הקודש האלה כעת? האם אתם חושבים שכתבי הקודש האלה שבחרתי הם מיותרים? עליי להדגיש שוב את מה שאמרתי לכם זה עתה: אני מאפשר לכם לקרוא את סיפורי הדמויות הללו במטרה לסייע לכם לתפוס את האופן שבו אלוהים עושה את עבודתו על בני אדם ואת גישתו כלפי האנושות. באמצעות מה אתם יכולים להבין זאת? באמצעות העבודה שאלוהים עשה בעבר בשילוב העבודה שאלוהים עושה כעת כדי לסייע לכם להבין את הדברים השונים עליו. הדברים השונים הללו אמיתיים, ומי שרוצים להכיר את אלוהים חייבים להכיר ולהעריך אותם.

נתחיל כעת מהסיפור של אדם וחווה. ראשית, בואו נקרא את כתבי הקודש.

1. אדם וחווה

(1) ציווי אלוהים על אדם

בראשית ב' 15-17 וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וַיִּנְתְּהוּ בְּגֶן־עֵדֶן לְעֲבֹדָהּ וּלְשִׁמְרָהּ: וַיֹּצַר יְהוָה אֱלֹהִים עֲלֵיהֶם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ־הַגֶּן אָכְלָה תֹאכַל: וּמִעֵץ הַדֵּעַת טוֹב וָרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְיוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת.

האם הבנתם דבר מה מהפסוקים האלה? כיצד הקטע הזה מכתבי הקודש גורם לכם להרגיש? מדוע בחרתי ב"ציווי אלוהים על אדם" מכתבי הקודש? האם יש לכל אחד מכם תמונה של אלוהים ואדם בדעתכם? אתם יכולים לנסות לדמיין: אם הייתם אתם בני האדם בהתרחשות, איך היה נראה האל שבלבכם? איזה רגש מעוררת בכם התמונה הזו? זו תמונה מרגשת ומלבבת. על אף שהיא כוללת רק את אלוהים ואת האדם, האינטימיות ביניהם כל כך מעוררת קנאה: אהבתו השופעת של אלוהים מוענקה בחופשיות לאדם, מקיפה את האדם; האדם הנאיבי והתמים, החופשי וחסר הדאגה, חי באושר תחת עינו של אלוהים; אלוהים דואג לאדם, והאדם חי תחת הגנתו וברכתו של אלוהים; כל דבר שהאדם עושה ואומר קשור לאלוהים הדוקות ובלתי נפרד ממנו.

אפשר לומר שזהו הציווי הראשון שאלוהים נתן לאדם מאז בריאתו. מה טומן בחובו הציווי הזה? הוא טומן בחובו את רצון האל, אך גם את דאגותיו לאנושות. זהו הציווי הראשון של אלוהים וזו גם הפעם הראשונה שאלוהים דואג לאדם. כלומר, לאלוהים הייתה אחריות לאדם מהרגע שהוא ברא אותו. מהי האחריות הזו? עליו להגן על האדם, להשגיח עליו. הוא מקווה שהאדם יוכל לסמוך על דבריו ולהישמע להם. זו גם ציפייתו הראשונה של אלוהים מהאדם. מתוך הציפייה הזו אלוהים אומר את הדבר הבא: "מִכָּל עֵץ־הַגֶּן אָכְלָה תֹאכַל: וּמִעֵץ הַדֵּעַת טוֹב וָרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְיוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת". המילים הפשוטות האלה מייצגות את רצון האל. הן גם מגלות שלבו של אלוהים כבר החל לדאוג לאדם. מתוך כל הדברים, רק אדם נברא בצלם אלוהים; אדם היה היצור החי היחיד שאלוהים נפח בו נשמת חיים; הוא יכל ללכת עם אלוהים, לשוחח עם אלוהים. זו הסיבה שאלוהים נתן לו ציווי כזה. אלוהים הבהיר היטב בציווי הזה מה מותר לאדם לעשות וכן מה אסור לו לעשות.

במילים הספורות והפשוטות האלה, אנחנו רואים את לבו של אלוהים. אך איזה מין לב אנחנו רואים? האם יש אהבה בלבו של אלוהים? האם יש בו דאגה כלשהי? בני האדם יכולים לא רק להעריך את אהבתו ודאגתו של אלוהים בפסוקים האלה, אלא גם להרגיש אותן באמת. הלא כן? כעת, לאחר שאמרתי את הדברים האלה, האם אתם עדיין חושבים שאלה רק מילים ספורות ופשוטות? לא כל כך פשוטות, נכון? האם יכולתם להבין זאת לפני כן? אילו אלוהים היה אומר לכם אישית את המילים הספורות הללו, איך הייתם מרגישים בתוך תוכם? אם אתם לא בני אדם אנושיים, אם לבכם קר כקרח, הרי שלא הייתם מרגישים דבר, לא הייתם מעריכים את אהבתו של אלוהים ולא הייתם מנסים להבין ללבו. אך אם אתם בני אדם בעלי מצפון, בעלי אנושיות, הייתם מרגישים אחרת. הייתם מרגישים חמימות, הייתם מרגישים שדואגים לכם ואוהבים אתכם, הייתם מרגישים אושר. הלא כן? כשתרגישו את הדברים האלה, איך תנהגו כלפי אלוהים? האם תרגישו שאתם קשורים לאלוהים? האם תאהבו ותכבדו את אלוהים מעומק לבכם? האם לבכם יתקרב אל אלוהים? אתם יכולים לראות מכך עד כמה חשובה

לאדם אהבתו של אלוהים. אולם עוד יותר חשוב שהאדם יעריך ויתפוס את האהבה של אלוהים. למעשה, אלוהים אומר הרבה דברים דומים במהלך השלב הזה בעבודתו, הלא כן? אך האם בני ימינו מעריכים את לבו של אלוהים? האם אתם יכולים לתפוס את רצון האל שדיברתי עליו זה עתה? אתם לא מסוגלים אפילו להבחין ברצון האל כשהוא כה מוצק, מוחשי ומציאותי. זו הסיבה שאני אומר שאתם לא מכירים ומבינים את אלוהים באמת. האין זה נכון? זה כל מה שנתקשר בחלק זה.

(2) אלוהים בורא את חווה

בראשית ב' 18-20 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לֹא־טוֹב הֵיזֶה הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה־לּוֹ עֶזְרָא כְּנֶגְדּוֹ: וַיִּצְרֹךְ יְהוָה אֱלֹהִים מִן־הָאָדָמָה פֶּלֶחַת הַשָּׂדֶה וְאֶת־פְּלִיעוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּבְאֵהָ אֶל־הָאָדָם לְרִאיוֹת מַה־יִּקְרָאֶלָּהּ וְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֶלָּהּ הָאָדָם נָפֶשׁ חַיָּה הוּא שָׁמוֹ: וַיִּקְרָא הָאָדָם שְׁמוֹת לְכָל־הַבְּהֵמָה וְלָעוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה וּלְאָדָם לֹא־מָצָא עֶזְרָא כְּנֶגְדּוֹ.

בראשית ב' 22-23 וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הַצִּלְעַת אֲשֶׁר־לָקַח מִן־הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיִּבְאֶהָ אֶל־הָאָדָם: וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפֶּעַם עֲצָם מֵעַצְמִי וּבָשָׂר מִבָּשָׂרִי לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִשׁ לָקַחְתִּיזֹאת.

ישנם מספר ביטויי מפתח בקטע זה מכתבי הקודש. אנא סמנו אותם: "וְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֶלָּהּ הָאָדָם נָפֶשׁ חַיָּה הוּא שָׁמוֹ". אם כן, מי נתן לכל היצורים החיים את שמותיהם? היה זה אדם ולא אלוהים. האמירה הזו מספרת לאנושות עובדה: אלוהים נתן לאדם תבונה כשהוא ברא אותו. כלומר, תבונתו של האדם באה מאלוהים. אין ספק בכך. אך מדוע? לאחר שאלוהים ברא את אדם, האם אדם למד בבית ספר? האם הוא ידע לקרוא? לאחר שאלוהים ברא יצורים חיים שונים, האם זיהה את כל בעלי החיים הללו? האם אלוהים אמר לו מה שמותיהם? כמובן, אלוהים גם לא לימד אותו איך להמציא שמות ליצורים האלה. זו האמת! אם כן, איך הוא ידע כיצד לתת ליצורים החיים האלה את שמותיהם ואילו מין שמות הוא נתן להם? הדבר קשור לשאלה מה אלוהים הוסיף לאדם כשהוא ברא אותו. העובדות מוכיחות שכאשר אלוהים ברא את האדם, הוא הוסיף לו את תבונתו שלו. זו נקודה מרכזית. האם כולכם הקשבתם בתשומת לב? יש נקודה מרכזית נוספת שצריכה להיות ברורה לכם: לאחר שאדם נתן ליצורים החיים האלה את שמותיהם, השמות האלה התקבעו באוצר המילים של אלוהים. מדוע אני אומר זאת? הדבר קשור גם לטבעו של אלוהים, ועליי להסביר זאת.

אלוהים ברא את האדם, נפח בו נשמת חיים וגם נתן לו חלק מתבונתו שלו, מיכולותיו שלו וממה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. לאחר שאלוהים נתן לאדם את כל הדברים הללו, האדם היה מסוגל לעשות דברים מסוימים בזכות עצמו ולחשוב בכוחות עצמו. אם מה שהאדם ממציא ועושה נאה בעיני אלוהים, אלוהים מקבל זאת ולא מתערב. אם מה שהאדם עושה נכון, אלוהים יניח לדבר להישאר כך לנצח. אם כן, מה מסמנת האמירה "וְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֶלָּהּ הָאָדָם נָפֶשׁ חַיָּה הוּא שָׁמוֹ"? היא אומרת שאלוהים לא ערך כל שינוי בשמות היצורים החיים השונים. יהיה אשר יהיה השם שאדם בחר ליצור כלשהו, אלוהים אמר "כן" ורשם את השם כמו שהוא. האם אלוהים הביע דעות כלשהן? לא, בשום אופן לא. אם כן, מה אתם מבינים מכך? אלוהים נתן לאדם תבונה והאדם השתמש בתבונה שאלוהים נתן לו כדי לעשות דברים. אם מה שהאדם עושה הוא חיובי בעיני אלוהים, אלוהים מאשר אותו, מכיר בו ומקבל אותו ללא כל הערכה או ביקורת. זה דבר שאף אדם, רוח רעה או השטן לא יכולים לעשות. האם אתם רואים כאן גילוי של טבעו של אלוהים? האם בן אנוש, בן אנוש מושחת או השטן היו מקבלים אחרים שיעשו דברים בשמם ממש מתחת לאפם? מובן שלא! האם הם היו נאבקים על מעמדם עם האדם האחר או הכוח

האחר השונה מהם? מובן שכן! אילו אדם מושחת או השטן הם שהיו עם אדם, אי ספק שהם היו דוחים את מעשיו של אדם באותו רגע. אין ספק שכדי להוכיח שיש להם היכולת לחשוב באופן עצמאי ולהיות בעלי תובנות ייחודיות משלהם, הם היו מתכחשים לכל מה שאדם עשה: "אתה רוצה לקרוא לזה כך? אם כך אני לא מתכוון לקרוא לזה כך – אני מתכוון לקרוא לזה אחרת. אתה קראת לזה אבי, אך אני אקרא לזה דני. עליי להוכיח את גאונותי." איזה מין אופי זה? האין הוא יהיר ביותר? אך האם יש לאלוהים טבע כזה? האם היו לאלוהים אילו התנגדויות יוצאות דופן לדבר הזה שאדם עשה? התשובה היא בשום אופן לא! בטבע שאלוהים מגלה אין אפילו שמץ קל של וכחנות, יוהרה או צדקנות. הדבר ברור ביותר כאן. זה רק דבר קטן מאוד, אך אם אתם לא מבינים את מהותו של אלוהים, אם לבכם לא מנסה להבין כיצד אלוהים פועל ומה גישתו של אלוהים, הרי שלא תכירו את טבעו של אלוהים ולא תראו את הביטוי והגילוי של טבעו. הלא כן? האם אתם מסכימים עם מה שהסברתי לכם זה עתה? בתגובה למעשיו של אדם, אלוהים לא הצהיר בקול רם, "נהגת היטב. נהגת נכון. אני מסכים." עם זאת, בלבד, אלוהים אישר, העריך ושיבח את מעשיו של אדם. זה היה הדבר הראשון מאז הבריאה שהאדם עשה עבור אלוהים לפי הנחייתו. זה היה דבר שהאדם עשה במקום אלוהים ובשם אלוהים. בעיני אלוהים, הדבר נבע מהתבונה שהוא העניק לאדם. אלוהים ראה בכך דבר טוב, דבר חיובי. מה שאדם עשה באותה עת היה הביטוי הראשון באדם לתבונתו של אלוהים. זה היה ביטוי טוב מנקודת המבט של אלוהים. מה שאני רוצה לספר לכם כאן הוא שכוונתו של אלוהים בכך שהוא הוסיף לאדם מעט מתבונתו וממה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו הייתה שהאדם יוכל להיות היצור החי המביא אותו לידי ביטוי. אלוהים השתוקק לראות בדיוק את זה – יצור חי שעושה דברים בשמו.

(3) אלוהים יוצר כותונות עור למען אדם וחוה

בראשית ג' 20-21 וַיִּקְרָא הָאֱלֹהִים שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה כִּי הִוא הָיְתָה אִם כִּלְחִי: וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנֹת עוֹר וַיַּלְבִּשֵׁם.

בואו נביט בקטע השלישי הזה, שמציין שיש משמעות מאחורי השם שאדם נתן לחווה, נכון? הדבר מראה שלאחר שאדם נברא, היו לו מחשבות משלו והוא הבין דברים רבים. אך לעת עתה, לא נלמד או נחקור את השאלות מה הוא הבין או כמה הוא הבין, מכיוון שזו לא הנקודה המרכזית שאני רוצה לדון בה בקטע השלישי. אם כן, מהי הנקודה המרכזית של הקטע השלישי? בואו נביט במשפט "וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנֹת עוֹר וַיַּלְבִּשֵׁם". אם לא נשתף על הפסוק הזה מכתבי הקודש היום, אתם עלולים לא להבין לעולם את הקונוטציות שמאחורי המילים אלה. ראשית, אתן לכם כמה רמזים. הרחיבו את דמיונכם ודמיינו את גן עדן כשאדם וחוה חיים בו. אלוהים בא לבקר אותם, אך הם נחבאים ממנו מפני שהם עירומים. אלוהים לא יכול לראות אותם, ולאחר שהוא קורא להם הם אומרים "לא העזנו לראות אותך, משום שגופינו עירומים." הם לא מעזים לראות את אלוהים משום שהם עירומים. אם כן, מה עושה עבורם יהוה אלוהים? בטקסט המקורי נכתב: "וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנֹת עוֹר וַיַּלְבִּשֵׁם". ובכן, האם אתם יודעים במה אלוהים השתמש כדי להלביש אותם? אלוהים השתמש בעורות בעלי חיים כדי להלביש אותם. כלומר, הבגד שאלוהים הכין לאדם היה מעיל פרווה. זה היה הבגד הראשון שאלוהים הכין לאדם. מעיל פרווה נחשב כיום לבגד יוקרתי, דבר מה שלא כל אחד יכול להרשות לעצמו. אם מישהו ישאל אתכם: "מה היה הבגד הראשון שלבשו אבות האנושות?" אתם יכולים לענות: "זה היה

מעיל פרווה. "מי עשה את מעיל הפרווה הזה?" אתם יכולים להוסיף ולענות: "אלוהים עשה אותו!" זו הנקודה המרכזית: אלוהים הוא זה שהכין את הבגדים האלה. האין זה דבר ראוי לציון? עכשיו, לאחר שתיארתי את זה, האם עלתה תמונה בדעתכם? אמור להיות לפחות מתאר כללי שלה. המטרה שלי בכך שאני מספר לכם את זה היום היא לא ליידע אתכם מה היה הבגד הראשון של האדם. אם כן, מהי הנקודה? הנקודה היא לא מעיל הפרווה, אלא הדרך להכיר את הטבע וההווה והרכוש שגילה אלוהים כשהוא עשה את הדבר הזה.

בתמונה הזו של "וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׁם", איזה מין תפקיד מגלם אלוהים כשהוא נמצא עם אדם וחווה? באיזה מין תפקיד מופיע אלוהים בעולם שבו יש רק שני בני אנוש? בתפקיד אלוהים? אחים ואחיות מהונג קונג, אנא ענו. (בתפקיד הורה). אחים ואחיות מדרום קוריאה, באיזה מין תפקיד אתם חושבים שאלוהים מופיע? (אבי המשפחה). אחים ואחיות מטייוואן, מה אתם חושבים? (תפקיד של מישור במשפחתם של אדם וחווה, תפקיד של בן משפחה). חלקכם חושבים שאלוהים מופיע כבן משפחתם של אדם וחווה, ואילו אחרים אומרים שאלוהים מופיע כאבי המשפחה, ואחרים אומרים שהוא מופיע כהורה. כל התשובות האלה הולמות מאוד. אולם לאן אני חותר? אלוהים ברא את שני בני האדם האלה והתייחס אליהם כאל בני לווייתו. כבן משפחתם היחיד, אלוהים דאג לחייהם וכן לצרכיהם הבסיסיים. אלוהים מופיע כאן כהורה של אדם וחווה. כשאלוהים עושה זאת, האדם לא רואה כמה אלוהים נשגב – הוא לא רואה את עליונותו הרבה, את מסתוריותו ובמיוחד לא את חרון אפו או את מלכותיותו. כל מה שהוא רואה הם ענוותו של אלוהים, חיבתו, דאגתו לאדם והאחריות והאכפתיות שלו כלפיו. הגישה והאופן שבהם אלוהים התייחס לאדם וחווה דומים לאופן שבו הורים אנושיים דואגים לילדיהם. הם גם דומים לאופן שבו הורים אנושיים אוהבים את בניהם ובנותיהם, שומרים עליהם ומטפלים בהם – אופן אמיתי, גלוי ומוחשי. במקום לשים את עצמו בעמדה מרוממת, אלוהים השתמש בעצמו בעורות כדי להכין בגדים לאדם. לא משנה אם מעיל הפרווה הזה שימש לכסות את צניעותם או להגן עליהם מהקור. בסיכומו של עניין, אלוהים הכין בעצמו ובמו ידיו את הבגדים האלה ששימשו לכסות את גוף האדם. במקום ליצור אותם בפשטות באמצעות מחשבה או שיטות של נסים, כפי שבני האדם מדמינים, אלוהים באמת עשה דבר מה שהאדם חושב שאלוהים לא יכול או לא אמור לעשות. אולי זה דבר פשוט שיהיו כאלה שיחשבו שהוא אפילו לא ראוי לאזכור, אך הוא גם מאפשר לכל חסידי האל שהיו קודם לכן אפופים ברעיונות עמומים על אלוהים לזכות בתובנות על אמיתותיו וחביבותו ולראות את אופיו הנאמן והצנוע. הדבר גורם לבני אדם יהירים באופן בלתי נסבל שחושבים שהם נעלים ונשגבים להרכין את ראשיהם המתנשאים בבושה בפני אמיתותיו וצניעותו של אלוהים. כך אמיתותיו וצניעותו של אלוהים מוסיפות ומאפשרות לבני האדם לראות כמה הוא ראוי לאהבה. לעומת זאת, אלוהים העצום, אלוהים הראוי לאהבה, אלוהים הכל-יכול בלבבות בני האדם הוא כה קטן ובלתי מושך והוא לא מסוגל לעמוד אפילו במכה אחת. כשאתם רואים את הקטע הזה ושומעים את הסיפור הזה, האם אתם מתנשאים על אלוהים בגלל שהוא עשה דבר כזה? אולי יש בני אדם שכן, אך עבור אחרים ההיפך הוא הנכון. הם חושבים שאלוהים הוא אמיתי וראוי לאהבה, ודווקא אמיתותו וחביבותו של אלוהים הן מה שנוגע ללבם. ככל שהם רואים יותר את הצד האמיתי של אלוהים, כך הם יכולים להעריך טוב יותר את קיומה האמיתי של אהבתו של אלוהים, את חשיבותו של אלוהים בלבם ואת האופן בו הוא ניצב לצדם בכל רגע.

בשלב הזה, עלינו לקשר את הדיון שלנו להווה. אם אלוהים יכול לעשות את מגוון הדברים הקטנים הללו למען

בני האדם שהוא ברא בראשית – אפילו דברים שבני אדם לא יעזו לחשוב עליהם או לצפות להם – האם אלוהים יכול לעשות דברים כאלה עבור בני ימינו? יש כאלה שאומרים, "כן!" מדוע? מפני שמהותו של אלוהים לא מזויפת, חביבותו לא מזויפת. זאת מפני שמהותו של אלוהים קיימת באמת והיא לא דבר שאחרים הוסיפו, והיא בהחלט לא דבר שמשנתנה עם הזמן, המקום או העידן. אמיתיותו וחביבותו של אלוהים יכולות לבוא לידי ביטוי במעשים שבני אדם חושבים שהם לא מרשימים וחסרי חשיבות – מעשים קטנים כל כך עד שבני אדם אפילו לא חושבים שהוא יעשה אותם אי-פעם. אלוהים הוא לא יומרני. אין כל הגזמה, התחזות, גאווה או יוהרה בטבעו ובמהותו. הוא לעולם לא מתרברב, אלא אוהב את בני האנוש שהוא ברא, דואג להם, משגיח עליהם ומוביל אותם בנאמנות ובכנות. בלי קשר למידה שבה בני האדם יכולים להעריך, להרגיש או לראות את מעשיו, אלוהים עושה אותם באופן מוחלט. האם הידיעה שיש לאלוהים מהות כזו תשנה את אהבת בני האדם כלפיו? האם היא תשפיע על הפחד שלהם מאלוהים? אני מקווה שכאשר תבינו את הצד האמיתי של אלוהים, תתקרבו אליו אפילו יותר ותוכלו להעריך באמת עוד יותר את האהבה והאכפתיות שלו כלפי האנושות, ובמקביל תוכלו גם לתת את לבכם לאלוהים, ולא יהיו לכם עוד חשדות או ספקות לגביו. שהיו קודם לכן אפופים ברעיונות עמומים על אלוהים ועושה את הכל למען האדם, בדממה באמצעות כנותו, נאמנותו ואהבתו. אולם לעולם אין לו כל חשש או חרטה על כל מה שהוא עושה, והוא גם לעולם לא זקוק למישהו שיגמול לו איכשהו וגם אין לו כל כוונה להשיג דבר מהאנושות אי-פעם. המטרה היחידה של כל מה שהוא אי-פעם עשה היא לקבל את אהבתה ואמונתה האמיתיות של האנושות. בואו נחתום בזאת את הנושא הראשון.

האם הדיונים האלה עזרו לכם? עד כמה הם עזרו? (הבנה והכרה רבות יותר של אהבתו של אלוהים.) (השיטה הזו של תקשור יכולה לעזור לנו בעתיד להבין טוב יותר את דבר האל, לתפוס את הרגשות שהיו לו ואת המשמעויות שמאחורי הדברים שהוא אמר כשאמר אותם ולחוש את מה שהוא הרגיש בזמנו.) האם מישהו מכם חש עוד יותר בקיומו הממשי של אלוהים לאחר קריאת הדברים האלה? האם אתם מרגישים שקיומו של אלוהים כבר לא נכוב או מעורפל? ברגע שאתם מרגישים כך, האם אתם חשים שאלוהים נמצא לצדכם? אולי התחושה לא ברורה כעת, או שאולי אתם עדיין לא מסוגלים להרגיש אותה. אולם יום אחד, כשתעריכו עמוקות ותכירו באמת בלבכם את טבעו ומהותו של אלוהים, תחושו שאלוהים נמצא לצדכם – בסך הכל מעולם לא באמת קיבלתם את אלוהים בלבכם. זה דבר אמיתי.

מה אתם חושבים על שיטת התקשור הזו? האם הצלחתם לעמוד בקצב? האם אתם חושבים שהסוג הזה של שיתוף על הנושא של עבודתו וטבעו של אלוהים כבד מאוד? איך הרגשתם? (טוב מאוד, התרגשות.) מה גרם לכם להרגיש טוב? מדוע התרגשתם? (זה הרגיש כמו לחזור לגן עדן, לחזור להיות לצדו של אלוהים.) "טבעו של אלוהים" הוא למעשה נושא מאוד לא מוכר לכולם, מפני שהדברים שאתם בדרך כלל מדמיינים והדברים שאתם קוראים בספרים או שומעים בשיתופים תמיד גורמים לכם להרגיש כמו עיוור הנוגע בפיל – אתם רק מגששים בידיכם, אבל אתם לא באמת רואים דבר בעיניכם. "מגע ידכם" פשוט לא יכול להקנות לכם בסיס של הכרה את אלוהים, ועל אחת כמה וכמה שהוא לא יכול להקנות לכם תפיסה ברורה. מגע ידכם מעניק לכם רק עוד דמיון, כך שאתם לא יכולים להגדיר בדיוק מהם טבעו ומהותו של אלוהים. במקום זאת, נראה שהגורמים האלה של חוסר ודאות העולים מהדמיון שלכם ממלאים את לבכם בספקות. כשאתם לא יכולים להיות בטוחים לגבי דבר

מה אך בכל זאת מנסים להבין אותו, תמיד יהיו ניגודים וסתירות בלבכם, ולעתים הדבר אף יכול לגרום להפרעה ולגרום לכם להרגיש אבודים. האין זה מייסר ביותר כשאתם רוצים לחפש את אלוהים, להכיר את אלוהים ולראות אותו בבירור, אך נראה שאתם לעולם לא יכולים למצוא את התשובות? כמובן, הדברים האלה מכוונים רק למי שרוצה לחפש יראת אל ולרצות את אלוהים. עבור אלה שפשוט לא שמים לב לדברים כאלה, הדבר למעשה לא משנה, מפני שהם מקווים שעדיף שאמיתיותו וקיומו של אלוהים יהיו אגדה או דמיון כדי שהם יוכלו לעשות הכל כאוות נפשם, כדי שהם יוכלו להיות הגדולים והחשובים ביותר, כדי שהם יוכלו לעשות מעשים רעים ללא חשש מההשלכות כדי שהם לא יצטרכו להתמודד עם עונש או לשאת באחריות, וכדי שאפילו הדברים שאלוהים אומר על רשעים לא יהיו תקפים לגביהם. בני האדם האלה לא מוכנים לתפוס את טבעו של אלוהים, נמאס להם מהניסיון להכיר את אלוהים ואת כל המידע עליו. הם היו מעדיפים שאלוהים לא היה קיים כלל. בני האדם האלה מתנגדים לאלוהים והם אלה שיושמדו.

כעת, בואו נדון בסיפור של נח ובאופן שבו הוא נוגע לנושא של עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו.

מה אתם רואים שאלוהים עושה לנח בקטע הזה מכתבי הקודש? אולי כל היושבים כאן יודעים על כך דבר מה מקריאת כתבי הקודש: אלוהים דרש מנח לבנות את התיבה, ואז אלוהים השתמש במבול כדי להשמיד את העולם. אלוהים הרשה לנח לבנות את התיבה כדי להציל את משפחתו בת שמונה הנפשות ולאפשר לה לשרוד כדי להפוך לאבות הדור הבא של האנושות. כעת, בואו נקרא את כתבי הקודש.

2. נח

1) אלוהים מתכוון להשמיד את העולם במבול. הוא מורה לנח לבנות תיבה

בראשית ו' 9-14 אֵלֹהִים תּוֹלַדֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו אֶת־הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ־נֹחַ: וַיּוֹלֶד נֹחַ שְׁלֹשָׁה בָנִים אֶת־שֵׁם אֶת־חָם וְאֶת־יָפֶת: וְתַשְׁתֵּת הָאָרֶץ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וְתִמְלֹא הָאָרֶץ חָמָס: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה כִּי־הִשְׁחִית כָּל־בָּשָׂר אֶת־דְּרָכָו עַל־הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ קֵץ כָּל־בָּשָׂר בָּא לִפְנֵי כִי־מִלְאָה הָאָרֶץ חָמָס מִפְּנֵיהֶם וְהִנֵּנִי מִשְׁחִיתָם אֶת־הָאָרֶץ: עֲשֵׂה לָךְ תֵּבַת עֲצֵי־גִפְרִית קָנִים תַּעֲשֶׂה אֶת־הַתֵּבָה וְכִפַּרְתָּ אֹתָהּ מִבִּית וּמִחוּץ בַּכֹּפֶר.

בראשית ו' 18-22 וַהֲקַמְתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתָּךְ וּבָאתִי אֶל־הַתֵּבָה אַתָּה וּבְנֶיךָ וְנִשְׁי־בְנֶיךָ אִתָּךְ: וּמִכָּל־הַחַי מִכָּל־בָּשָׂר שְׁנַיִם מִכָּל תִּבְיָא אֶל־הַתֵּבָה לְהַחֲיֹת אִתָּךְ זָכָר וּנְקֵבָה יְהִיו: מִהָעוֹף לְמִינֵהוּ וּמִן־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ מִכָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ שְׁנַיִם מִכָּל יָבֹאוּ אֵלֶיךָ לְהַחֲיֹת: וְאַתָּה קַח־לָךְ מִכָּל־מֵאֵכֶל־אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְאֶסְפַּתְּ אֵלֶיךָ וְהָיָה לָךְ וְלָהֶם לֶאֱכֹלָה: וַיַּעַשׂ נֹחַ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים כֵּן עָשָׂה.

האם כעת אתם מבינים באופן כללי מיהו נח, לאחר שקראתם את הפסוקים האלה? איזה מין אדם הוא נח? בטקסט המקורי נכתב: "נח איש צדיק תמים הנה בדורתיו". לפי הבנתם של בני ימינו, איזה מין אדם היה איש צדיק באותה תקופה? איש צדיק אמור להיות איש תמים, כלומר מושלם. האם אתם יודעים אם האיש המושלם הזה מושלם בעיני האדם או מושלם בעיני אלוהים? אין ספק שהאיש הזה מושלם בעיני אלוהים ולא בעיני בני האדם. זו עובדה ודאית! זאת מפני שהאדם עיוור והוא לא יכול לראות ורק אלוהים מביט על כל העולם ועל כל אדם, ורק

אלוהים יודע שנח הוא איש מושלם. לפיכך, תוכניתו של אלוהים להשמיד את העולם במבול החלה ברגע שבו הוא קרא לנח.

בעידן ההוא, אלוהים התכוון לקרוא לנח לעשות דבר חשוב מאוד. מדוע היה על אלוהים לעשות זאת? מפני שלא לאלוהים הייתה תוכנית בלבו באותו רגע. תוכניתו הייתה להשמיד את העולם במבול. מדוע להשמיד את העולם? כתוב כאן: "וַתִּשְׁתַּתּוּ הָאָרֶץ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וַתִּמְלֹא הָאָרֶץ חָמָס". מה אתם מבינים מהאמירה "וַתִּמְלֹא הָאָרֶץ חָמָס"? זו תופעה בארץ שהעולם ואנשיו מושחתים באופן קיצוני, והיא: "וַתִּמְלֹא הָאָרֶץ חָמָס". בשפה עכשווית, "וַתִּמְלֹא חָמָס" פירושו שיש אי-סדר גדול. עבור האדם, פירוש הדבר הוא שאין סדר בקרב אף קבוצה ומעמד ושכל פרוץ וקשה להתמודדות. בעיני אלוהים, פירוש הדבר הוא שאנשי העולם מושחתים מדי. מושחתים באיזו מידה? מושחתים עד כדי כך שאלוהים לא יכול עוד לעמוד מנגד ולא יכול עוד להיות סבלן בנוגע לכך. מושחתים עד כדי כך שאלוהים מחליט להשמיד את העולם. כשאלוהים גמר בדעתו להרוס את העולם, הוא תכנן למצוא מישהו שיבנה תיבה. לאחר מכן, אלוהים בחר בנח לעשות זאת, כלומר, הוא אפשר לנח לבנות תיבה. למה הוא בחר בנח? בעיני אלוהים, נח הוא איש צדיק, ויהיו אשר יהיו הנחיותיו של אלוהים, הוא יעשה כדברו. פירוש הדבר הוא שהוא יעשה כל מה שאלוהים יאמר לו לעשות. אלוהים רצה למצוא אדם כזה כדי לעבוד איתו, כדי לבצע את המשימה שהוא הפקיד בידו, כדי להשלים את עבודת האל על פני האדמה. באותה תקופה, האם היה אדם נוסף מלבד נח שיכול היה להשלים משימה כזו? בשום אופן לא! נח היה המועמד היחיד, האדם היחיד שהיה יכול להשלים את המשימה שאלוהים הפקיד בידו. לכן אלוהים בחר בו. אך האם ההיקף ואמות המידה שאלוהים הציב להושעת בני אדם באותה עת היו כפי שהם היום? התשובה היא שבהחלט יש הבדל! מדוע אני שואל? נח היה האיש הצדיק היחיד בעיני אלוהים באותה תקופה, ומשתמע מכך שבניו ואשתו וכלותיו לא היו בני אדם צדיקים, אך אלוהים בכל זאת שמר על בני האדם האלה בגלל נח. אלוהים לא ציפה מהם לדברים שהוא מצפה מבני אדם כעת. במקום זאת, הוא שמר על כל שמונת בני משפחתו של נח בחיים. הם קיבלו את ברכת האל משום צדיקותו של נח. אלמלא נח, איש מהם לא יכול היה להשלים את המשימה שאלוהים הפקיד בידו. לפיכך, נח היה בן האדם היחיד שאמור היה לשרוד את השמדת העולם באותה תקופה והאחרים רק הרוויחו מההפקר. הדבר מראה שבתקופה שקדמה לזמן שבו נפתחה עבודת הניהול של אלוהים באופן רשמי, העקרונות ואמות המידה שלפיהם אלוהים נהג בבני האדם ובא אליהם בדרישות היו קלים יחסית. בעיני בני ימינו, נראה שהאופן שבו אלוהים נהג במשפחתו של נח בת שמונה הנפשות הוא לא לגמרי הוגן. אולם בהשוואה לנפח העבודה שהוא עושה כעת על בני אדם ולכמות שהוא מעביר מדברו, האופן שבו הוא נהג במשפחתו של נח בת שמונה הנפשות היה רק עקרון עבודה, בהתחשב ברקע לעבודתו באותה תקופה. בהשוואה לכך, האם משפחתו של נח בת שמונה הנפשות קיבלה יותר מאלוהים, או שמא בני ימינו מקבלים יותר?

העובדה שנח נקרא לדגל היא עובדה פשוטה, אך הנקודה המרכזית של מה שאנו דנים בו – טבעו של אלוהים, רצונו ומהותו בתייעוד זה – היא לא פשוטה. כדי להבין את מספר ההיבטים הללו של אלוהים, עלינו קודם להבין את סוג האדם שאלוהים מעוניין לקרוא לו לדגל, ובאמצעות כך להבין את טבעו, רצונו ומהותו. זהו דבר חיוני. אם כך, בעיני האל, איזה מין אדם הוא האדם הזה שהוא קורא לו לדגל? הוא חייב להיות אדם שיכול להקשיב לדבריו ושיכול לציית להוראותיו. לצד זאת, צריכה להיות לו תחושת אחריות – עליו לבצע את דבר האל בכך

שהוא יתייחס אליו כאל האחריות והחובה שהוא מחויב למלא. אם כן, האם האדם הזה חייב להיות מישוהו שמכיר את אלוהים? לא. בתקופה ההיא, נח לא שמע הרבה ממשנתו של אלוהים ולא חווה כלל את עבודתו של אלוהים. לפיכך, המידה שבה נח הכיר את אלוהים הייתה מעטה מאוד. על אף שמתועד כאן שנח הלך עם אלוהים, האם הוא אי-פעם ראה את גופו של אלוהים? התשובה היא בשום אופן לא! זאת משום שבימים ההם, רק שליחיו של אלוהים הופיעו בפני בני אדם. הם אמנם יכלו לייצג את אלוהים בדיבור ובעשייה, אך הם רק מסרו את רצונו וכוונותיו של אלוהים. גופו של אלוהים לא נגלה לאדם פנים אל פנים. בחלק הזה של כתבי הקודש, כל מה שאנחנו למעשה רואים הוא מה האיש הזה, נח, נדרש לעשות ומה אלוהים הורה לו לעשות. אם כן, מהי המהות שאלוהים הביע כאן. כל מה שאלוהים עושה מתוכנן בקפידה. כשהוא רואה דבר מה מתרחש או מצב מתרחש, תהיה אמת מידה למדוד אותו בעיניו, ואמת המידה הזו תקבע אם הוא יפתח בתוכנית כדי לטפל בכך או תקבע את אופן הטיפול בדבר הזה או במצב הזה. הוא לא אדיש או חסר רגשות כלפי הכל. נהפוך הוא. ישנו פסוק כאן שבו אלוהים אמר לנח: "קֵץ כָּל־בָּשָׂר בְּפָנַי לְפָנַי כִּי־מָלְאָה הָאָרֶץ חָמָס מִפְּנֵיהֶם וְהִנְנִי מַשְׁחִיתָם אֶת־הָאָרֶץ". הפעם, בדברי האל, האם הוא אמר שהוא ישמיד בני אדם בלבד? לא! אלוהים אמר שהוא ישמיד כל יצור חי העשוי בשר ודם. מדוע אלוהים רצה השמדה? יש כאן גילוי נוסף של טבעו של אלוהים: בעיני אלוהים, יש גבול לסבלנותו כלפי שחיתות האדם, כלפי הזוהמה, האלימות והמרדנות של כל בשר. מהו הגבול שלו? כפי שאלוהים אמר: "וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה כִּי־הִשְׁחִית כָּל־בָּשָׂר אֶת־דַּרְכָּן עַל־הָאָרֶץ". מה פירוש האמירה "כִּי־הִשְׁחִית כָּל־בָּשָׂר אֶת־דַּרְכָּן עַל־הָאָרֶץ"? פירוש הדבר הוא שכל יצור חי, לרבות חסידי האל, אלה שקוראים בשם אלוהים, אלה שפעם העלו קורבנות מנחה לאלוהים, אלה שהכירו באלוהים בקול ואף שיבחו אותו – ברגע שהתנהגותם נתמלאה בשחיתות והגיעה לעיני אלוהים, הוא נאלץ להרוס אותם. זה היה הגבול של אלוהים. אם כן, עד מתי נותר אלוהים סבלני כלפי האדם ולשחיתות כל בשר? עד שכל בני האדם, חסידי אל ולא מאמינים כאחד, לא הלכו בדרך הישר. עד שהאדם היה לא רק מושחת מוסרית ומלא רוע, אלא שלא נותר אף אדם המאמין בקיומו של אלוהים, וקל וחומר שלא נותר אדם המאמין שאלוהים מושל בעולם ושאלוהים יכול להביא לבני אדם אור ואת דרך הישר. עד שהאדם תיעב את קיומו של אלוהים ולא התיר לאלוהים להתקיים. ברגע ששחיתות האדם מגיעה לנקודה הזו, סבלנותו של אלוהים פוקעת. מה בא במקומה? חרון אפו ועונשו של אלוהים. האם זה לא היה גילוי חלקי של טבעו של אלוהים? בעידן הנוכחי, האם עדיין יש איש צדיק בעיני אלוהים? האם עדיין יש איש תמים, כלומר מושלם, בעיני אלוהים? האם זהו עידן שבו התנהגות כל בשר על הארץ מושחתת בעיני אלוהים? בימינו, מלבד בני האדם שאלוהים רוצה להשלים, בני האדם שיכולים להיות חסידי האל ולקבל את ישועת האל, הרשי שכל בני האדם הבשר והדם בוחנים את גבולות סבלנותו של אלוהים, הלא כן? הרי שכל מה שקורה מלבדכם, כל מה שאתם רואים בעיניכם, ושומעים באוזניכם וחווים בעצמכם בכל יום בעולם הזה מלא אלימות, הלא כן? בעיני אלוהים, הרי שעולם כזה, עידן כזה, צריכים להגיע לקצם, הלא כן? על אף שהרקע לעידן הנוכחי שונה לחלוטין מהרקע לתקופתו של נח, הרגשות וחרון האף שיש לאלוהים כלפי שחיתות האדם הם בדיוק כמו שהיו בתקופה ההיא. אלוהים מסוגל להיות סבלני בזכות עבודתו, אך על פי כל מיני נסיבות ותנאים, העולם הזה אמור היה להיהרס מזמן בעיני אלוהים. המצב הרבה יותר חמור מכפי שהוא היה כשהעולם הושמד במבול. אך מה ההבדל? זהו גם הדבר שמעציב את לבו של אלוהים יותר מכל, ואולי זה דבר שאיש מכם לא יכול להבין.

כשאלוהים השמיד את העולם במבול, הוא יכול היה לקרוא לנח לבנות תיבה ולעשות את חלק מעבודת ההכנה. אלוהים יכול היה לקרוא לאיש אחד – נח – לעשות את סדרת הדברים האלה עבורו. אך בעידן הנוכחי, לאלוהים אין למי לקרוא. מדוע? כל אחד מהיושבים כאן היום ודאי מבין ויודע היטב את הסיבה. האם אתם צריכים שאפרט? אם אומר את זה בקול אולי אגרום לכם לבושה ואעציב את כולם. אולי יש כאלה שיאמרו: "על אף שאנחנו לא בני אדם צדיקים ואנחנו לא בני אדם מושלמים בעיני אלוהים, אם אלוהים מורה לנו לעשות דבר מה, אנחנו עדיין מסוגלים לעשות אותו. בעבר, כשאלוהים אמר שאסון גדול בפתח, התחלנו להכין מזון ופריטים שנזדקק להם באסון. האם לא עשינו את כל זה על פי דרישותיו של אלוהים? האם לא שיתפנו פעולה באמת עם עבודתו של אלוהים? האם הדברים האלה שעשינו לא משתווים למעשיו של נח? האם מעשינו הם לא צייתנות אמיתית? האם לא ציינתו להוראותיו של אלוהים? האם לא עשינו כדבריו של אלוהים מפני שיש לנו אמונה בדברי האל? אם כן, מדוע אלוהים עדיין עצוב? מדוע אלוהים אומר שאין לו למי לקרוא?" האם יש הבדל בין המעשים שלכם לבין מעשיו של נח? מה ההבדל? (הכנת מזון היום לקראת האסון הייתה כוונתנו שלנו.) (מעשינו לא יכולים להגיע ל"צדיקות", ואילו נח היה איש צדיק בעיני אלוהים.) מה שאמרתם לא רחוק מן האמת. מה שנח עשה שונה בתכלית ממה שבני אדם עושים כיום. כשנח ציית להוראותיו של אלוהים, הוא לא ידע מה הן כוונותיו של אלוהים. הוא לא ידע מה אלוהים רוצה להשיג. אלוהים רק נתן לו פקודה, הורה לו לעשות דבר מה, אך ללא הסברים רבים, והוא עשה זאת. הוא לא ניסה להבין את כוונות האל בפרטיות, הוא לא התנגד לאלוהים והוא לא היה דו-פרצופי בלבד. הוא רק עשה זאת על פי ההוראות בלב טהור ופשוט. הוא עשה את כל מה שאלוהים אפשר לו לעשות, ועשייתו ההחלטית נבעה מצייתנות וקשב לדבר האל. האופן שבו הוא התמודד עם המשימה שאלוהים הפקיד בידו היה עד כדי כך ישיר ופשוט. מהותו, המהות של מעשיו, הייתה צייתנות, לא פקפוק, לא התנגדות, ועל אחת כמה וכמה, לא מחשבה על ענייניו, רווחיו והפסדיו האישיים. יתרה מזאת, כשאלוהים אמר שהוא ישמיד את העולם במבול, הוא לא שאל מתי או ניסה לרדת לסוף דעתו, וקל וחומר שהוא לא שאל את אלוהים באיזה אופן הוא ישמיד את העולם. הוא פשוט עשה את מה שאלוהים הורה לו. בלי קשר לאופן שבו אלוהים רצה שהדבר ייעשה או באילו אמצעים הוא רצה שהדבר ייעשה, הוא עשה בדיוק את מה שאלוהים ביקש וגם התחיל בעבודה באופן מייד. הוא פעל בהוראת האל, בגישה של רצון לִרְצוֹת את אלוהים. האם הוא עשה זאת כדי לעצמו להימנע מהאסון? לא. האם הוא שאל את אלוהים כמה זמן נותר עד שהעולם יושמד? לא. האם הוא שאל את אלוהים או שמא הוא ידע כמה זמן ייקח לבנות את התיבה? גם את זה הוא לא ידע. הוא פשוט שמע לו, הקשיב לו ופעל בהתאם. בני ימינו אינם כאלה: ברגע שמעט מידע מודלף באמצעות דבר האל, ברגע שבני אדם חשים סימן להפרעה או לצרה, הם מיד מתחילים לפעול, יהיה אשר יהיה ובלי קשר למחיר, כדי להכין את מה שהם יאכלו, ישתו וישתמשו בו לאחר מכן, והם אפילו מתכננים נתיבי הימלטות לקראת האסון. אפילו יותר מעניין שברגע החשוב הזה, מוחות אנושיים הם "מועילים" מאוד. בנסיבות שבהן אלוהים לא נותן הוראות, האדם יכול לתכנן היטב לכל מצב באופן הולם מאוד. אפשר להשתמש במילה "מושלם" כדי לתאר זאת. באשר למה שאלוהים אומר, למה שאלוהים מתכוון, או למה שאלוהים רוצה, לאיש לא אכפת ואיש לא מנסה להבין את הדברים האלה. זה ההבדל המשמעותי ביותר בין בני ימינו לבין נח, הלא כן?

בתיעוד הזה של הסיפור של נח, האם אתם רואים חלק מטבעו של אלוהים? יש גבול לסבלנות של אלוהים כלפי

השחיתו, הזוהמה והאלימות של האדם. כשהוא יגיע לגבול הזה, הוא יפסיק להיות סבלני ובמקום זאת, הוא יתחיל בניהולו החדש ובתוכניתו החדשה, יתחיל לעשות את מה שעליו לעשות, יגלה את מעשיו ואת הצד השני של טבעו. המעשה הזה שלו לא נועד להדגים שלאדם אסור לעולם לפגוע בו או שאלוהים מלא סמכות וחרון אף, והיא לא נועדה להראות שהוא יכול להשמיד את האנושות. הסיבה למעשה הזה היא שטבעו ומהותו הקדושה לא יכולים עוד לאפשר לאנושיות כזו לחיות בפניו ולחיות תחת ריבונותו והם לא יכולים עוד לסבול זאת. כלומר, כשהאנושות כולה תפעל נגדו, כשלא יהיה אף אדם על פני האדמה כולה שהוא יכול להושיע, לא תהיה לו עוד סבלנות לאנושות כזו והוא יוציא לפועל את תוכניתו ללא היסוס – להשמיד את האנושות הזו. מעשה כזה מצד אלוהים נקבע על ידי טבעו. זוהי השלכה הכרחית וזוהי השלכה שכל ברוא תחת ריבונותו של אלוהים חייב לשאת. הדבר מוכיח שבעידן הנוכחי, אלוהים לא יכול לחכות להשלים את תוכניתו ולהושיע את בני האדם שהוא רוצה להושיע, הלא כן? בנסיבות האלה, ממה אכפת לאלוהים יותר מכל? לא מהאופן שבו בני האדם שהם לא חסידיו או שמתנגדים אליו בכל מקרה מתנהגים אליו או מתנגדים אליו, ולא מהאופן שבו האנושות משמיצה אותו. אכפת לו רק אם הוא השלים את חסידיו, מושאי ישועתו בתוכנית הניהול שלו, ואם הם זכו בסיפוקו. באשר לבני האדם שהם לא חסידיו, הוא רק מעניש אותם קצת מדי פעם כדי להביע את חרון אפו. לדוגמה: גלי צונאמי, רעידות אדמה, התפרצויות של הרי געש וכן הלאה. במקביל לכך, הוא גם מגן בעוז על חסידיו שאותם הוא עומד להושיע והוא משגיח עליהם. טבעו של אלוהים הוא כזה: מצד אחד, הוא יכול להפגין סבלנות וסובלנות אינסופיות כלפי בני אדם שהוא מתכוון להשלים, ולהמתין להם עד כמה שרק יוכל. מצד שני, אלוהים שונא מאוד ומתעב את טיפוסי השטן שהם לא חסידיו ואשר מתנגדים לו. על אף שלא אכפת לו אם טיפוסי השטן האלה הם חסידים שלו ולא אכפת לו אם הם עובדים אותו, הוא בכל זאת מתעב אותם. לעומת זאת, יש לו סבלנות אליהם בלבד, ובמקביל לקביעת סופם של טיפוסי השטן האלה, הוא גם ממתין להגעת השלבים של תוכנית הניהול שלו.

בואו נביט בקטע הבא:

(2) ברכת האל לנח אחרי המבול

בראשית ט' 1-6 וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֶת־בָּנָיו וַיֹּאמֶר לָהֶם פָּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הָאָרֶץ: וּמִזֶּרְעְכֶם יִהְיֶה עַל־פְּלִיטַת הָאָרֶץ וְעַל־פְּלִיעוֹף הַשָּׁמַיִם כָּכָל אֲשֶׁר תִּרְמֹשׁ הָאֲדָמָה וּבְכָל־דֶּגִי הַיָּם בְּיַדְכֶם נִתְּנוּ: כָּל־רֶמֶשׂ אֲשֶׁר הוּא־חַי לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָה כָּרֶק עֹשֵׁב נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל: אֲדָם־בֶּשָׂר בְּנַפְשׁוֹ דָּמוֹ לָא תֹאכְלוּ: וְאֵךְ אֶת־דַּמְכֶם לִנְפֹשְׁתִּיכֶם אֲדַרְשׁ מִיַּד כָּל־חַיָּה אֲדַרְשְׁנוּ וּמִיַּד הָאָדָם מִיַּד אִישׁ אָחִיו אֲדַרְשׁ אֶת־נַפְשׁ הָאָדָם: שִׁפְךָ־דָם הָאָדָם בָּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ כִּי בָצַלְתִּי אֱלֹהִים עֲשֵׂה אֶת־הָאָדָם.

מה אתם מבינים מהקטע הזה? למה בחרתי בפסוקים האלה? מדוע לא בחרתי במובאה מחיי נח ובני משפחתו בתיבה? מפני שהמידע הזה לא נוגע במיוחד לנושא שאנחנו מתקשרים עליו היום. מה שאנחנו שמים אליו לב הוא טבעו של אלוהים. אם אתם רוצים לדעת את הפרטים האלה, אתם יכולים לפתוח את כתבי הקודש ולקרוא בעצמכם. לא נדון בזה כאן. הדבר העיקרי שאנחנו דנים בו היום הוא האופן שבו ניתן להכיר את מעשיו של אלוהים.

לאחר שנח קיבל את הוראות האל ובנה את התיבה, ולאחר שהוא שרד את הימים שבהם אלוהים השמיד את העולם במבול, כל משפחתו בת שמונה הנפשות שרדה. מלבד משפחתו של נח בת שמונה הנפשות, כל האנושות

הושמדה, וכל היצורים החיים על פני האדמה הושמדו. לנח אלוהים נתן ברכות ואלוהים אמר כמה דברים לו ולבניו. הדברים האלה הם מה שאלוהים העניק לו והם גם ברכתו של אלוהים לנח. זו הברכה וההבטחה שאלוהים נותן לבן אדם שיכול להקשיב לו ולקבל את הוראותיו וזה גם האופן שבו אלוהים גומל לבני אדם. כלומר, גם אם נח לא היה איש מושלם או איש צדיק בעיני אלוהים, וגם אם הוא לא הכיר את אלוהים היטב, נח ושלוש בניו שמעו בדברי אלוהים, תיאמו את מעשיהם עם עבודתו של אלוהים ועשו את מה שהם היו אמורים לעשות בהתאם להוראותיו של אלוהים. כתוצאה מכך, הם עזרו לאלוהים לשמר בני אנוש וסוגים שונים של יצורים חיים לאחר השמדת העולם במבול, ובכך הם תרמו רבות לשלב הבא בתוכנית הניהול של אלוהים. על כל מה שהוא עשה, אלוהים ברך אותו. אולי בעיני בני ימינו, מה שנח עשה אפילו לא ראוי לציון. יש כאלה שאפילו יחשבו: נח לא עשה דבר. אלוהים החליט לשמור אותו, ולכן הוא היה נשמר באופן ודאי. הישרדותו היא לא דבר שראוי לשבח אותו עליו. זה מה שאלוהים רצה שיקרה, מפני שהאדם פסיבי. אולם זה לא מה שאלוהים חשב. בעיני אלוהים, בין שכן אדם הוא דגול או חסר חשיבות, כל עוד הוא יכול להקשיב לאלוהים, להישמע להוראותיו ולמשימה שהוא מפקיד בידו ויכול לשתף פעולה עם עבודתו, רצונו ותוכניתו של אלוהים, כדי שרצונו ותוכניתו של אלוהים יוכלו להתבצע באופן חלק, הרי שההתנהלות הזו ראוייה לזיכרון וראוייה לברכתו. אלוהים נוצר בני אדם כאלה והוא מוקיר את מעשיהם ואת אהבתם וחביבתם כלפיו. זו גישתו של אלוהים. אם כן, מדוע אלוהים ברך את נח? מפני שזה האופן שבו הוא מתייחס למעשים כאלה ולצייתנות כזו מצד האדם.

בנוגע לברכתו של אלוהים לנח, יש כאלה שיאמרו: "אם האדם מקשיב לאלוהים ומרצה את אלוהים, אלוהים צריך לברך את האדם. האין זה מובן מאלי? האם אנחנו יכולים להגיד את זה? יש כאלה שאומרים: "לא. מדוע אנחנו לא יכולים לומר את זה? יש כאלה שאומרים: "האדם לא ראוי ליהנות מברכות האל. זה לא לגמרי נכון. זאת משום שכאשר בן אדם מקבל את מה שאלוהים מפקיד בידו, לאלוהים יש אמת מידה שלפיה הוא שופט אם מעשיו של אותו בן אדם טובים או רעים, אם אותו בן אדם שמע לו, אם אותו בן אדם מילא את רצונו של אלוהים ואם מעשיו עומדים בדרישות. לאלוהים אכפת מלבו של האדם, לא ממעשיו על פני השטח. אלוהים לא צריך לברך מישהו רק משום שהוא עשה דבר מה בלי קשר לאופן שבו הוא עושה זאת. זה האופן שבו בני האדם לא מבינים את אלוהים. אלוהים מביט לא רק בתוצאה הסופית של הדברים, אלא שם דגש רב יותר ללבו של בן אדם ולגישתו במהלך התגלגלות העניינים, ובודק אם יש בלבו צייתנות, התחשבות ורצון לספק את אלוהים. כמה נח ידע על אלוהים באותה עת? האם הוא ידע את אותה כמות הדוקטרינות שאתם יודעים עכשיו? מבחינת היבטים של האמת, כגון תפיסות והכרה של אלוהים, האם הוא זכה להשקיה ורעייה כמותכם? לא! אך ישנה עובדה אחת שאין עליה ספק: בתודעתם, דעתם ואפילו בעמקי לבם של בני ימינו, תפיסותיהם לגבי אלוהים וגישתם כלפיו מטושטשות ומעורפלות. אפשר אפילו לומר שלחלק מבני האדם יש גישה שלילית כלפי קיומו של אלוהים. אולם בלבו ובתודעתו של נח, קיומו של אלוהים היה מוחלט וללא ספק, ולכן צייתנותו לאלוהים הייתה טהורה והייתה יכולה לעמוד במבחן. לבו היה טהור ופתוח לאלוהים. הוא לא נזקק לידע רב של דוקטרינות כדי להשתכנע להישמע לכל מילה מדבר האל, והוא לא נזקק לעובדות רבות שיוכיחו את קיומו של אלוהים כדי שהוא יוכל לקבל את המשימה שאלוהים הפקיד בידיו ולהיות מסוגל לעשות את כל מה שאלוהים אפשר לו לעשות. זה ההבדל המהותי בין נח לבין בני ימינו, והוא גם בדיוק ההגדרה האמיתית של מיהו איש מושלם בעיני אלוהים.

מה שאלוהים רוצה הוא בני אדם כמו נח. הוא שייך לסוג בני האדם שאלוהים משבח ושייך גם בדיוק לסוג בני האדם שאלוהים מברך. האם קיבלתם נאורות כלשהי מכך? בני אדם מביטים בבני אדם מבחוץ, ואילו מה שאלוהים מביט בו הוא לבם ומהותם של בני האדם. אלוהים לא מאפשר לאף אחד להיות בעל לב חצוי או להחזיק בספקות לגביו, וגם לא מתיר לבני אדם לחשוד בו או לבחון אותו בכל דרך שהיא. לפיכך, על אף שבני ימינו ניצבים פנים אל פנים עם דבר האל, או אפילו פנים אל פנים עם אלוהים, בגלל דבר מה עמוק בלבם, בגלל קיומה של מהותם המושחתת ובגלל גישתם העוינת כלפיו, הם נכשלים בדרך לאמונתם האמיתית באלוהים, וצייתנותם אליו נחסמת. משום כך, קשה להם מאוד לזכות באותה ברכה שאלוהים העניק לנח.

3) אלוהים יוצר את הקשת בענן כסמל לבריתו עם האדם

בראשית ט' 11-13 וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְלֹא־יִפְרֹת כָּל־בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמִּבּוֹל וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד מִבּוֹל לְשַׁחַת הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים זֶאת אֹת־הַבְּרִית אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם לְדֹרֹת עוֹלָם: אֶת־קִשְׁטִי נִתַּתִּי בְּעָנָן וְהִיָּתָה לְאֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ.

כעת, בואו נביט בקטע הזה מכתבי הקודש על האופן שבו אלוהים יצר את הקשת בענן כסמל לבריתו עם האדם. רוב בני האדם יודעים מהי קשת בענן ושמעו סיפורים הקשורים לקשתות בענן. באשר לסיפור על הקשת בענן בכתבי הקודש, יש כאלה שמאמינים לו, יש כאלה שמתייחסים אליו כאגדה, ואילו אחרים לא מאמינים בו כלל. כך או כך, כל מה שקרה בנוגע לקשת בענן הוא כל הדברים שאלוהים עשה פעם והדברים שאירעו במהלך התהליך שבו אלוהים מנהל את האדם. הדברים האלה תועדו בדיוק בכתבי הקודש. התייעודים האלה לא מספרים לנו מה היה מצב רוחו של אלוהים באותו הזמן או מה היו הכוונות מאחורי הדברים שאלוהים אמר. יתר על כן, איש לא יכול להבין מה אלוהים הרגיש כשהוא אמר אותם. עם זאת, הלך רוחו של אלוהים בנוגע לכל העניין הזה מתגלה בטקסט בין השורות. נדמה המחשבות שלו באותה העת ממש מזנקות מהדף עם כל מילה ואמירה מדבר האל. מחשבות האל הן מה שאמור להעסיק את דעתם של בני האדם והן מה שהכי חשוב שהם ינסו להכיר. זאת משום שמחשבותיו של אלוהים קשורות הדוקות לאופן שבו האדם מבין את אלוהים, והאופן שבו האדם מבין את אלוהים הוא קשר חיוני ביותר להיווכחותו של האדם בחיים. אם כן, מה אלוהים חשב כשהדברים האלה התרחשו? במקור, אלוהים ברא אנושות שהייתה טובה מאוד בעיניו וקרובה אליו, אך בני האדם האלה הושמדו במבול לאחר שהם מרדו בו. האם כאב לאלוהים שאנושות כזו פשוט נעלמה בן-רגע, ככה סתם? ודאי שכאב לו! וכיצד הוא הביע את הכאב הזה? כיצד הדבר תועד בכתבי הקודש? הדבר תועד בכתבי הקודש כך: "וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְלֹא־יִפְרֹת כָּל־בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמִּבּוֹל וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד מִבּוֹל לְשַׁחַת הָאָרֶץ". המשפט הפשוט הזה מגלה את מחשבותיו של אלוהים. ההשמדה הזו של העולם הכאיבה לו מאוד. במילים של בני אנוש, הוא היה עצוב מאוד. אנחנו יכולים לתאר לעצמנו: איך נראתה הארץ שהייתה פעם שוקקת חיים לאחר שהושחתה במבול? איך נראתה כעת הארץ, שפעם הייתה מלאה בני אדם? ללא התיישבות אנושית, ללא יצורים חיים, מים בכל מקום ואי-סדר אדיר על פני המים. האם התרחשות כזו הייתה כוונתו המקורית של אלוהים כשהוא ברא את העולם? מובן שלא! כוונתו המקורית של אלוהים הייתה לראות חיים בכל רחבי הארץ, לראות את בני האדם שהוא ברא עובדים אותו, ולא שרק נח יהיה היחיד שעובד אותו או היחיד שיכול לענות לקריאתו לבצע את המשימה שהופקדה בידו. כשהאנושות נעלמה, אלוהים ראה לא את מה שהוא התכוון אליו במקור, אלא את ההיפך הגמור. איך ייתכן שלבו

שלא יכאב? אם כן, כשאלוהים גילה את טבעו והביע את רגשותיו, הוא קיבל החלטה. איזו מין החלטה הוא קיבל? ליצור קשת בענן (הערה: את הקשת בענן שאנחנו רואים) כברית עם האדם, הבטחה שאלוהים לא ישמיד שוב את האנושות במבול. לצד זאת, היא נועדה גם לספר לבני האדם שאלוהים פעם השמיד את העולם במבול, להזכיר לאנושות תמיד מדוע אלוהים עשה דבר כזה.

האם השמדת העולם הפעם הייתה דבר שאלוהים רצה? היא בפירוש לא הייתה מה שאלוהים רצה. אנחנו אולי יכולים להעלות בדעתנו חלק קטן מהמראה העלוב של הארץ לאחר שהושחתה, אך אנחנו לא יכולים להעלות על דעתנו כלל איך נראה אז המראה הזה בעיני אלוהים. אפשר לומר שבין אם מדובר בבני זמננו ובין שמדובר בבני הזמן ההוא, איש לא מסוגל להעלות על דעתו או להבין מה אלוהים הרגיש כשהוא ראה את המראה הזה, את תמונת העולם לאחר שהושמד במבול. אלוהים נאלץ לעשות זאת בגלל מרדנותו של האדם, אך הכאב שאלוהים סבל בלבו מההשמדה הזו של העולם במבול הוא דבר שאיש לא יכול לתפוס או להבין. זו הסיבה שאלוהים כרת ברית עם האנושות, כדי להגיד לבני האדם לזכור שאלוהים פעם עשה דבר כזה ולהישבע בפניהם שאלוהים לעולם לא ישמיד כך את העולם שוב. בברית הזו אנחנו רואים את לבו של אלוהים – אנחנו רואים שלבו של אלוהים דאב כשהוא השמיד את האנושות הזו. בשפת בני אנוש, כשאלוהים השמיד את האנושות וראה את האנושות נעלמת, לבו בכה ודימם. זו הדרך הטובה ביותר לתאר זאת, נכון? המילים האלה משמשות בני אנוש להמחיש רגשות אנושיים, אך מפני ששפת בני האנוש לוקה מדי, השימוש בהן לתיאור רגשותיו ותחושותיו של אלוהים לא נראית לי כה גרועה, והיא גם לא מוגזמת. הן לפחות מאפשרות לכם להבין היטב ובהחלט כראוי את מצב רוחו של אלוהים בזמן ההוא. על מה תחשבו כעת כשתראו שוב קשת בענן? לפחות תזכרו שאלוהים התייסר פעם על כך שהוא השמיד העולם במבול. אתם תזכרו שעל אף שאלוהים שנא את העולם הזה ותיעב את האנושות הזו, כשהוא השמיד את בני האנוש שהוא ברא כמו ידיו, לבו דאב, התקשה להרפות, הסתייג ובקושי נשא זאת. נחמתו היחידה הייתה משפחתו של נח בת שמונה הנפשות. שיתוף הפעולה של נח הוא מה שהפך לכדאי את המאמץ האדיר שהוא השקיע בבריאת הכל. כשאלוהים סבל, זה היה הדבר היחיד שיכול היה לפצות על הכאב שלו. מאותו רגע ואילך, אלוהים תלה את כל ציפיותיו מהאנושות במשפחתו של נח, בתקווה שהם יוכלו לחיות עם ברכותו ולא קללתו, בתקווה שהם לעולם לא יראו את אלוהים משמיד את העולם במבול שוב וגם בתקווה שהם לא יושמדו.

איזה חלק מטבעו של אלוהים עלינו להבין מכך? אלוהים תיעב את האדם מפני שהאדם נטר לו טינה, אך בלבו, האכפתיות, הדאגה והרחמים שלו כלפי האנושות נותרו ללא שינוי. אפילו כשהוא השמיד את האנושות, לבו נותר ללא שינוי. כשהאנושות הייתה מלאה בשחיתות והמרתה את פיו של אלוהים במידה מסוימת, אלוהים נאלץ להשמיד את האנושות משום טבעו ומהותו ועל פי עקרונותיו. אולם בגלל מהותו של אלוהים, הוא עדיין ריחם על האנושות ואפילו רצה להשתמש בדרכים שונות לגאול את האנושות כדי שהיא תוכל להמשיך לחיות. במקום זאת, האדם התנגד לאלוהים, המשיך להמרות את פיו של אלוהים וסירב לקבל את ישועתו של אלוהים, כלומר, סירב לקבל את כוונותיו הטובות. על אף שאלוהים קרא לו, הזכיר לו, קיים אותו, עזר לו, וסבל אותו, האדם לא הבין או העריך זאת ולא שם לכך לב. בכאבו, אלוהים בכל זאת לא שכח להעניק לאדם את סובלנותו המרבית, והוא המתין לאדם שישנה את התנהגותו. לאחר שהגיע לגבול שלו, הוא עשה את מה שהיה עליו לעשות ללא כל

היסוס. במילים אחרות, חלף פרק זמן מסוים והתחולל תהליך מסוים מהרגע שאלוהים תכנן להשמיד את האנושות ועד תחילתה הרשמית של עבודתו להשמדת האנושות. התהליך הזה התקיים כדי לאפשר לאדם לשנות את התנהגותו והוא היה ההזדמנות האחרונה שאלוהים נתן לאדם. אם כן, מה אלוהים עשה בפרק הזמן הזה לפני שהוא השמיד את האנושות? אלוהים עשה כמות משמעותית של עבודת הזכרה ושכנוע. על אף הכאב והצער בלבד של אלוהים, הוא המשיך לפעול באכפתיות, בחשש וברחמים רבים כלפי האנושות. מה אנחנו רואים מכך? ללא ספק, אנחנו רואים שאהבתו של אלוהים כלפי האנושות היא אמיתית ולא רק דבר מה שהוא משלם לו מס שפתיים. היא אמיתית, מוחשית וניתנת להערכה, והיא לא מזויפת, מדוללת, ערמומית או מתנשאת. אלוהים לעולם לא משתמש בהונאה או יוצר מראות מזויפים כדי לגרום לבני אדם לראות שהוא ראוי לאהבה. הוא לעולם לא משתמש בעדות שקר כדי להראות לבני אדם את חביבותו או כדי להתרברב בחביבותו ובקדושתו. האין ההיבטים האלה של טבעו של אלוהים ראויים לאהבת האדם? האין הם ראויים לעבודת האל? האין הם ראויים להוקרה? בשלב הזה, אני רוצה לשאול אתכם: לאחר ששמעתם את הדברים האלה, האם אתם חושבים שגדולתו של אלוהים היא רק מילים על דף? האם חביבותו של אלוהים היא רק מילים ריקות מתוכן? לא! ודאי שלא! עליונותו, גדולתו, קדושתו, סובלנותו, אהבתו של אלוהים וכן הלאה – כל ההיבטים השונים האלה של טבעו ומהותו של אלוהים באים לידי ביטוי בכל פעם שהוא עושה את עבודתו, והם מגולמים ברצונו כלפי האדם וגם מתגשמים ומשתקפים בכל בן אדם. גם אם לא הרגשתם זאת בעבר, אלוהים דואג לכל אדם בכל דרך אפשרית, באמצעות לבו הכן, חוכמתו ושיטות שונות לחמם את לבו של כל אדם ולעורר את רוחו של כל אדם. זוהי עובדה ללא עוררין. בלי קשר למספר בני האדם היושבים כאן, לכל אדם היו חוויות ותחושות שונות כלפי סובלנותו, סבלנותו וחביבותו של אלוהים. החוויות האלה של אלוהים והתחושות האלה או ההכרות האלה בו – בסיכומי של עניין, כל הדברים החיוביים האלה הם מאלוהים. לכן על ידי שילוב החוויות והידע של כולם על אלוהים והחיבור בינן לבין קריאתנו בפסוקים האלה מכתבי הקודש היום, האם אתם מבינים את אלוהים באופן אמיתי וראוי יותר?

לאחר שקראתם את הסיפור הזה והבנתם חלק מטבעו של אלוהים שנגלה באירוע זה, איזה מין הערכה חדשה של אלוהים יש לכם? האם בזכות זאת הבנתם באופן עמוק יותר את אלוהים ואת לבו? האם אתם מרגישים אחרת כעת כשאתם מעיינים שוב בסיפור של נח? על פי השקפתכם, האם לא היה הכרח לתקשר את הפסוקים האלה מכתבי הקודש? כעת, לאחר שתקשרנו אותם, האם אתם חושבים שהיה הכרח לעשות זאת? היה הכרח, נכון? על אף שמה שקראנו הוא סיפור, הוא תיעוד אמיתי של העבודה שאלוהים עשה בעבר. מטרתי לא הייתה להניח לכם לתפוס את פרטי הסיפורים האלה או את פרטי הדמות הזו, וגם לא לאפשר לכם ללכת לחקור את הדמות הזו, ובהחלט לא לאפשר לכם לחזור ולחקור שוב את כתבי הקודש. אתם מבינים? אם כן, האם הסיפורים האלה עזרו לכם להכיר את אלוהים טוב יותר? מה הסיפור הזה הוסיף לאופן שבו אתם מבינים את אלוהים? ספרו לנו, אחים ואחיות מהונג קונג. (ראינו שאהבתו של אלוהים היא דבר שאין לאיש מאיתנו, בני האדם המושחתים.) ספרו לנו, אחים ואחיות מדרום קוריאה. (אהבתו של אלוהים כלפי האדם היא אמיתית. אהבתו של אלוהים כלפי האדם טומנת בחובה את טבעו וטומנת בחובה את גדולתו, קדושתו, עליונותו וסובלנותו. כדאי לנו לנסות להבין זאת באופן מעמיק יותר.) (באמצעות התקשור זה עתה, מצד אחד אני יכול לראות את טבעו הצודק והקדוש של

אלוהים, ואני יכול לראות מצד שני את דאגתו של אלוהים לאנושות, את רחמיו של אלוהים כלפי האנושות ואת העובדה שכל מה שאלוהים עושה וכל מחשבה ורעיון שיש לו מגלים כולם את אהבתו כלפי האנושות ואת דאגתו לאנושות.) (בעבר הבנתי שאלוהים השתמש במבול כדי להשמיד את העולם מפני שהאנושות הפכה למרושעת במידה מסוימת, ונדמה היה שאלוהים השמיד את האנושות הזו מפני שהוא תיעב אותה. רק לאחר שאלוהים דיבר על הסיפור של נח היום ואמר שלבו של אלוהים דימם, הבנתי שאלוהים למעשה הסתייג התקשה להרפות מהאנושות הזו. רק משום שהאנושות הייתה מרדנית מדי, לאלוהים לא הייתה ברירה אלא להשמיד אותה. למעשה, לבו של אלוהים באותה עת היה עצוב מאוד. מכך אני יכול לראות בטבעו של אלוהים את האכפתיות והדאגה שלו כלפי האנושות. זה דבר שלא ידעתי לפני כן. טוב מאוד ! אתם יכולים להיות הבאים שידברו. (ההקשבה לדברים האלה השפיעה עליי מאוד. קראתי את כתבי הקודש בעבר, אבל מעולם לא הייתה לי חוויה כמו היום, שבה אלוהים מנתח ישירות את הדברים האלה כדי שנוכל להכיר אותו. החוויה שבה אלוהים מוביל אותנו כך כדי שנוכל לראות את כתבי הקודש הראתה לי שמהותו של אלוהים אל מול שחיתות האדם הייתה אהבה ודאגה לאנושות. מאז שהאדם נעשה מושחת ועד אחרית הימים היום, על אף שאלוהים טומן בחובו טבע צודק, אהבתו ודאגתו לאדם נותרות ללא שינוי. זה מוכיח שהמהות של אהבתו של אלוהים, מהבריאה ועד היום, לעולם לא משתנה, גם אם האדם מושחת.) (היום הבנתי שמהותו של אלוהים לא תשתנה משום שינוי בזמן והמקום של עבודתו. הבנתי גם שבין שאלוהים בורא את העולם או משמיד אותו לאחר שהאדם הופך למושחת, כל מה שהוא עושה הוא בעל משמעות ומכיל את טבעו. לפיכך, הבנתי שאהבתו של אלוהים היא אינסופית ובלתי ניתנת למדידה, והבנתי גם את דאגתו ורחמיו של אלוהים כלפי האנושות כשהוא השמיד את העולם, כפי שציינו האחים והאחיות האחרים.) (אלה היו דברים שבאמת לא ידעתי לפני כן. לאחר שהקשבתי היום, אני מרגיש שאלוהים באמת מהימן, באמת אמין וראוי לאמונה ושהוא אכן קיים. אני יכול באמת להבין בלבי שטבעו ואהבתו של אלוהים הם באמת עד כדי כך מוחשיים. זו תחושה שיש לי לאחר שהקשבתי היום.) מצוין ! נראה שכולכם הפנמתם את מה ששמעתם.

האם הבחנתם בעובדה מסוימת מכל הפסוקים מכתבי הקודש, לרבות כל הסיפורים מכתבי הקודש שתקשרנו היום? האם אלוהים אי-פעם השתמש בשפתו שלו כדי להביע את מחשבותיו שלו או כדי להסביר את אהבתו ודאגתו לאנושות? האם יש תיעוד שלו משתמש בשפה פשוטה כדי לציין עד כמה הוא דואג לאנושות או אוהב אותה? לא! הלא כן? יש בקרבכם כל כך הרבה בני אדם שקראו את כתבי הקודש או ספרים אחרים. האם מישהו מכם ראה מילים שכאלה? התשובה היא בשום אופן לא! כלומר, בתיעוד שבכתבי הקודש, לרבות דברי האל או תיעוד עבודתו, אלוהים מעולם לא השתמש בשיטותיו שלו כדי לתאר את רגשותיו או כדי להביע את אהבתו ודאגתו לאנושות, בשום תקופה ובשום פרק זמן, ואלוהים גם מעולם לא השתמש בדיבור או בכל מעשה שהוא כדי להביע את רגשותיו ותחושותיו – האין זו עובדה? מדוע אני אומר זאת? מדוע עליי לציין זאת? מפני שהדבר מכיל גם את חביבותו וטבעו של אלוהים.

אלוהים ברא את האנושות. גם אם בני אנוש הושחתו וגם אם הם לא חסידים שלו, אלוהים מתייחס אליהם כאל בבת עינו – או כפי שבני אדם היו אומרים, הוא מתייחס אליהם כאל בני האנוש היקרים לו ביותר – ולא כאל הצעצועים שלו. על אף שאלוהים אומר שהוא הבורא ושהאדם הוא ברוא שלו, מה שאולי נשמע כאילו יש איזשהו

הבדל בדרגה, למעשה, כל מה שאלוהים עשה למען האנושות חורג בהרבה מהמצופה מקשר כזה. אלוהים אוהב את האנושות, משגיח על האנושות ודואג לאנושות, וכן מקיים את האנושות ללא-הרף וללא-הפסק. הוא לעולם לא מרגיש בלבו שזו עבודה נוספת או דבר מה שראוי להערכה רבה. הוא גם לא מרגיש שהושעת האנושות, קיום האנושות והענקת הכל לאנושות הם תרומה אדירה למענה. הוא בסך הכל מקיים את האנושות בשקט ובדממה, בדרכו שלו ובאמצעות מהותו שלו ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. לא משנה כמה תמיכה וכמה עזרה האנושות מקבלת ממנו, אלוהים לעולם לא חושב על כך או מנסה לזכות בהערכה. הדבר נקבע על ידי מהותו של אלוהים והוא גם בדיוק ביטוי אמיתי של טבעו של אלוהים. זו הסיבה שגם בספרי הקודש וגם בספרים אחרים, אנחנו אף-פעם לא רואים את אלוהים מבטא את מחשבותיו ואף-פעם לא רואים את אלוהים מתאר או מזהיר בפני בני האנוש מדוע הוא עושה את הדברים הללו או מדוע הוא דואג כל כך לאנושות במטרה לגרום לאנושות להכיר לו תודה או להלל אותו. אפילו כשכואב לו, כשבלב דואב עד מאוד, הוא אף-פעם לא שוכח את האחריות שלו כלפי האנושות או את דאגתו כלפי האנושות, אלא תמיד סובל את הכאב הזה ואת המכאוב הזה לבד בדממה. להיפך, אלוהים ממשיך לקיים את האנושות כרגיל. על אף שהאנושות לעתים קרובות מהללת את אלוהים או נושאת עליו עדות, אלוהים לא דורש ממנה לנהוג כך. זאת משום שאלוהים לעולם לא מתכוון שאף אחד מהדברים הטובים שהוא עושה למען האנושות יזכה בהכרת תודה או בגמול. מצד שני, מי שירא את אלוהים וסר מרע, מי שהוא באמת חסיד של אלוהים, מי שמקשיב לו ונאמן לו ומי שנשמע לו – אלה הם בני האדם שלעתים קרובות יזכו בברכותיו של אלוהים, ואלוהים יעניק את הברכות האלה ללא היסוס. יתר על כן, הברכות שבני אדם מקבלים מאלוהים הן לעתים קרובות מעבר לכל דמיון וגם מעבר לכל מה שבני אנוש יכולים להשיג בתמורה למה שהם עשו או למחיר שהם שילמו. כשהאנושות נהנית מברכותיו של אלוהים, האם למישהו אכפת ממה שאלוהים עושה? האם מישהו דואג כלל לרגשותיו של אלוהים? האם מישהו מנסה להבין את כאבו של אלוהים? התשובה המדויקת לשאלות האלה היא: לא! האם בן אנוש כלשהו, לרבות נח, יכול להבין את הכאב שאלוהים הרגיש באותו רגע? האם מישהו יכול לתפוס את הסיבה לכך שאלוהים יכרות ברית כזו? לא! האנושות לא מבינה את כאבו של אלוהים, לא משום שהיא לא יכולה להעלות על הדעת את כאבו של אלוהים, ולא בגלל הפער בין אלוהים לאדם או ההבדל במעמדם, אלא מפני שלאנושות לא אכפת כלל מרגשותיו של אלוהים. האנושות חושבת שאלוהים הוא עצמאי – אלוהים לא צריך שבני אדם ידאגו לו, יבינו אותו או יתחשבו בו. אלוהים הוא אלוהים, ולכן אין לו כאב ואין לו רגשות. הוא לא יהיה עצוב, הוא לא ירגיש צער והוא אפילו לא בוכה. אלוהים הוא אלוהים, ולכן הוא לא צריך שום ביטוי רגשי והוא לא צריך שום נחמה רגשית. אם הוא צריך אותם בנסיבות מסוימות, הוא יפתור את העניין בעצמו ולא יזדקק לכל סיוע מהאנושות. לעומת זאת, בני האנוש החלשים והילדותיים הם אלה שצריכים שאלוהים ינחם אותם, יקיים אותם, יעודד אותם ואפילו יביע תנחומים על רגשותיהם, בכל זמן ובכל מקום. המחשבה הזו מסתתרת עמוק בלב האנושות: האדם הוא החלש – הוא זקוק לאלוהים שישמור עליו מכל בחינה, הוא ראוי לכל הדאגה שאלוהים מקדיש לו והוא צריך לדרוש מאלוהים את כל מה שלדעתו צריך להיות שלו. אלוהים הוא החזק – יש לו הכל והוא צריך להיות זה ששומר על האנושות ומעניק לה ברכות. מפני שהוא כבר אלוהים, הוא כל-יכול והוא לעולם לא זקוק לדבר מהאנושות.

מכיוון שהאדם לא שם לב לאף אחד מגילויי האל, הוא מעולם לא חש בצערו, כאבו או אושרו של אלוהים. אולם

לעומת זאת, אלוהים מכיר את כל ביטוייו של האדם כפי שהוא מכיר את כף ידו. אלוהים מספק את הצרכים של כולם בכל זמן ובכל מקום, צופה במחשבותיו המשתנות של כל אדם וכך הוא מנחם ומשכנע אותו, ומכוון ומאיר אותו. מבחינת כל הדברים שאלוהים עשה על האנושות וכל המחירים שהוא שילם בגללה, האם בני אדם יכולים למצוא פסוק בכתבי הקודש או מכל דבר שאלוהים אמר עד היום שמציין בבירור שאלוהים ידרוש דבר מה מן האדם? לא! נהפוך הוא, גם אם בני אדם מתעלמים מחשיבתו של אלוהים, הוא עדיין חוזר ומנהיג את האנושות, חוזר ומקיים אותה ועוזר לה, כדי לאפשר לה לצעוד בדרכו של אלוהים, כדי שהיא תוכל לקבל את היעד היפהפה שהוא הכין לה. בכל הנוגע לאלוהים, למה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, הוא יעניק ללא היסוס את חסדו, את רחמיו ואת כל גמוליו לחסידי האל שאוהבים אותו. אולם הוא לעולם לא מגלה לאף אדם את הכאב שהוא סבל או את הלך רוחו, והוא לעולם לא מתלונן על מי שלא מסוגל להתחשב בו או להכיר את רצונו. הוא בסך הכל עומד בכל זה בדממה וממתין ליום שבו האנושות תהיה מסוגלת להבין.

מדוע אני אומר את הדברים האלה כאן? מה אתם מבינים מהדברים שאמרתי? יש דבר מה במהותו ובטבעו של אלוהים שקל מאוד לא לשים לב אליו, דבר מה שיש רק לאלוהים ולא לאף אדם, לרבות אלה שאחרים חושבים אותם לבני אדם דגולים ולבני אדם טובים, או שאחרים מדמיינים שהם אלוהים. מהו הדבר הזה? זהו חוסר אנוכיותו של אלוהים. כשאנחנו מדברים על חוסר אנוכיות, אתם אולי חושבים שגם אתם חסרי כל אנוכיות, משום שבכל הנוגע לילדיכם, אתם לעולם לא מתמקחים איתם ואתם נדיבים כלפיהם, או שאתם חושבים שאתם חסרי כל אנוכיות בכל הנוגע להוריהם. תהיה מחשבתכם אשר תהיה, אתם לפחות מבינים את המונח "חוסר אנוכיות" ורואים בו דבר חיובי, וחושבים שלהיות אדם חסר אנוכיות הוא דבר נאצל. כשאתם חסרי אנוכיות, אתם חושבים שאתם נהדרים. אך אין איש שיכול לראות את חוסר האנוכיות של אלוהים בכל דבר, בבני האדם, באירועים ובחפצים, ובאמצעות עבודתו של אלוהים. מדוע כך הדבר? מפני שהאדם הוא כל כך אנוכי! מדוע אני אומר זאת? האנושות חיה בעולם חומרי. אתם אולי חסידי אל, אך אתם אף-פעם לא רואים או מבינים איך אלוהים מקיים אתכם, אוהב אתכם ודואג לכם. אם כן, מה אתם רואים? אתם רואים את קרוביכם בדם שאוהבים אתכם או מטפחים אתכם. אתם רואים את הדברים שמועילים לבשרכם ודמכם. אכפת לכם מבני האדם והדברים שאתם אוהבים. זהו חוסר אנוכיותו המזויף של האדם. עם זאת, בני אדם "חסרי אנוכיות" כאלה לעולם לא חושבים על אלוהים שמעניק להם חיים. בניגוד לאלוהים, חוסר אנוכיותו של האדם הופך לאנוכי ובזוי. חוסר האנוכיות שהאדם מאמין בו הוא ריקני ולא מציאותי, מדולל, לא תואם את אלוהים ולא קשור לאלוהים. חוסר האנוכיות של האדם הוא למען עצמו, ואילו חוסר האנוכיות של אלוהים הוא גילוי אמיתי של מהותו. בדיוק בגלל חוסר האנוכיות של אלוהים האדם מקבל ממנו זרם יציב של אספקה. אולי אתם לא מושפעים מאוד מהנושא הזה שאני מדבר עליו היום ואתם רק מהנהנים באישור, אך כשתנסו להעריך את לבו של אלוהים בלבכם, תגלו מבלי משים: מבין כל בני האדם, העניינים והדברים שאתם יכולים להרגיש בעולם הזה, רק חוסר אנוכיותו של אלוהים הוא אמיתי ומוחשי, מפני שרק אהבתו של אלוהים כלפיכם היא ללא תנאי וללא רבב. מלבד אלוהים, חוסר אנוכיותו לכאורה של כל אחד אחר הוא כולו מזויף, שטחי וחסר כנות – יש לו מטרה, כוונות מסוימות, הוא טומן בחובו הפסדים מסוימים והוא לא יכול לעמוד במבחן. אפשר אפילו לומר שהוא מטונף ונלעג. אתם מסכימים?

אני יודע שהנושאים האלה מאוד לא מוכרים לכם ושאתם זקוקים לזמן מה כדי לעכל אותם לפני שתוכלו להבין

באמת. ככל שהנושאים האלה פחות מוכרים לכם, כך הדבר מוכיח שהנושאים האלה חסרים בלבכם. אם לעולם לא אזכיר את הנושאים האלה, האם מישהו מכם ידע עליהם דבר? אני סבור שלעולם לא הייתם מכירים אותם. אין ספק בכך. לא משנה כמה אתם יכולים לתפוס או להבין, הנושאים האלה שאני מדבר עליהם הם מה שהכי חסר לבני אדם ומה שהם צריכים לדעת עליו יותר מכל. הנושאים האלה חשובים מאוד לכולם – הם יקרי ערך והם החיים, והם הדברים שצריכים להיות ברשותכם בדרך שלפניכם. ללא הכוונתם של הדברים האלה, מבלי שתבינו את טבעו ומהותו של אלוהים, תמיד יהיה לכם ספק בכל הנוגע לאלוהים. איך אתם יכולים להאמין באלוהים כראוי אם אתם אפילו לא מבינים אותו? אתם לא יודעים דבר על רגשותיו, רצונו והלך רוחו של אלוהים. אתם לא יודעים מה הוא חושב, מה מעציב אותו ומה משמח אותו. על כן איך אתם יכולים להתחשב בלבם של אלוהים?

בכל פעם שאלוהים עצוב, הוא ניצב בפני אנושות שלא שמה אליו לב כלל, אנושות המורכבת מחסידי אל שטוענים שהם אוהבים אותו אך לגמרי מזניחים את רגשותיו. איך יכול להיות שלא יכאב הלב שלו? בעבודת הניהול של אלוהים, הוא מבצע את עבודתו בכנות ומדבר אל כל אדם, והוא ניצב בפניהם ללא כל היסוס או היחבאות. אולם כל חסידי סגורים בפניו ואיש לא מוכן להתקרב אליו באופן פעיל, להבין את לבו או לשים לב לרגשותיו. אפילו אלה שרוצים להפוך למקורביו של אלוהים לא רוצים להתקרב אליו, להתחשב בלבם או לנסות להבין אותו. כשאלוהים שמח ומאושר, אין לו עם מי לחלוק את האושר שלו. כשבני אדם לא מכנים את אלוהים, אין מי שינחם את לבו הפגוע. כשלבם דואב, אין אף אדם שמוכן להקשיב למה שעל לבו. לאורך אלפי השנים האלה של עבודת הניהול של אלוהים, איש לא מבין את רגשותיו של אלוהים ואיש לא מבין אותם או תופס אותם, ועל אחת כמה וכמה שאיש לא יכול לעמוד לצד אלוהים ולחלוק איתו את רגעי השמחה והצער. אלוהים בודד. הוא בודד! אלוהים בודד לא רק משום שהאנושות המושחתת מתנגדת לו, אלא יותר מכך משום שבני האדם שעוסקים בחיפוש אחר רוחניות, בני האדם שרוצים להכיר את אלוהים ולהבין אותו ואפילו בני האדם שמוכנים להקדיש לו את כל חייהם גם הם לא מכירים את מחשבותיו ולא מבינים את טבעו ואת רגשותיו.

בסוף הסיפור של נח, אנו רואים שאלוהים השתמש בשיטה יוצאת דופן כדי להביע את רגשותיו באותו רגע. השיטה הזו מיוחדת מאוד והשיטה היא לכרות ברית עם האדם. זו שיטה שמצהירה על סיום השימוש של אלוהים במבול כדי להשמיד את העולם. מבחון, כריתת ברית נראית דבר רגיל ביותר. זו אינה אלא שימוש במילים כדי למנוע את שני הצדדים מפעולות המפרות את הברית, כדי להשיג את המטרה של הגנת העניינים של שני הצדדים. על פני השטח, זה דבר רגיל מאוד, אך מהסתכלות במניעים ובמשמעות של המעשה הזה של אלוהים, אפשר להבין שזה גילוי אמיתי של טבעו והלך רוחו של אלוהים. אם רק תניחו את המילים האלה בצד ותתעלמו מהן, אם לעולם לא אומר לכם את האמת בנוגע לכך, האנושות באמת לעולם לא תכיר את מחשבותיו של אלוהים. אולי בדמיונכם, אלוהים מחייך כשהוא כורת את הברית הזו, ואולי סבר פניו רציני, אך בלי קשר לסבר הפנים שרוב בני האדם מדמיינים שיש לאלוהים, איש לא יכול לראות את לבו או את כאבו של אלוהים, ועל אחת כמה וכמה שאיש לא יכול לראות את בדידותו. איש לא יכול לזכות באמונו של אלוהים, להיות ראוי לאמונו של אלוהים או להיות מישהו שאלוהים יכול להביע בפניו את מחשבותיו או את כאבו. זו הסיבה שלאילוהים לא הייתה ברירה אלא לעשות דבר כזה. למראית עין, אלוהים עשה דבר קל כדי להיפרד לשלום מהאנושות הקודמת, להסדיר את

העבר ולשים קץ מושלם להשמדתו את העולם במבול. עם זאת, אלוהים הסתיר את הכאב שלו מהרגע הזה עמוק בלבו. בתקופה שבה לא היה לאלוהים עם מי לשותף את מה שעל לבו, הוא כרת ברית עם האנושות ואמר לה שהוא לא ישמיד העולם במבול שוב. כשמופיעה קשת בענן, היא מזכירה לבני האדם שקרה פעם דבר כזה כדי להזהיר אותם שלא לעשות מעשים רעים. אפילו מתוך כאב כזה, אלוהים לא שכח את האנושות ועדיין הקדיש לה דאגה כה רבה. אלה אהבתו וחוסר אנוכיותו של אלוהים, הלא כן? אך על מה בני אדם חושבים כשהם סובלים? זה הרי הרגע שבו הם זקוקים לאלוהים יותר מכל, הלא כן? ברגעים כאלה, בני אדם תמיד מביאים את אלוהים כדי שהוא ינחם אותם. אלוהים לעולם לא יאכזב בני אדם בכל זמן שהוא, והוא תמיד יאפשר לבני אדם להיחלץ מצרותיהם ולחיות באור. על אף שאלוהים מקיים כך את האנושות, בלב האדם אלוהים הוא רק גלולת עידוד ושיקוי של נחמה. כשאלוהים סובל, כשלבו פגוע, יציר נברא או כל אדם המנחם אותו או מארח לו חברה הם ללא ספק רק משאלה ראוותנית של אלוהים. האדם לעולם לא שם לב לרגשותיו של אלוהים, ולכן אלוהים לעולם לא מבקש נחמה או מצפה שיהיה מישוהו שיוכל לנחם אותו. הוא בסך הכל משתמש בשיטות שלו עצמו כדי להביע את מצב רוחו. בני אדם לא חושבים שקשה לאלוהים במיוחד לעמוד בייסורים כלשהם, אך רק כשאתם מנסים באמת להבין את אלוהים ויכולים באמת להבין את כוונותיו הכנות של אלוהים בכל מעשיו, אתם יכולים להרגיש את גדולתו וחוסר אנוכיותו של אלוהים. על אף שאלוהים כרת ברית עם האנושות באמצעות הקשת בענן, הוא מעולם לא סיפר לאיש מדוע הוא עשה זאת ומדוע הוא כרת את הברית הזו, כלומר, הוא מעולם לא גילה לאיש את מחשבותיו האמיתיות. זאת מפני שאיש לא יכול לתפוס את עומקה של אהבתו של אלוהים כלפי האנושות שהוא ברא במו ידיו, ואיש לא יכול להבין כמה כאב סבל לבו כשהוא השמיד את האנושות. לפיכך, אפילו אם הוא יאמר לבני האדם מה הוא מרגיש, הם לא יכולים לשאת את האמון הזה. על אף שכואב לו, הוא בכל זאת ממשיך בשלב הבא של עבודתו. אלוהים תמיד נותן את הצד הכי טוב שלו ואת הדברים הכי טובים לאנושות, תוך שהוא נושא בדממה את כל הייסורים בעצמו. אלוהים אף-פעם לא מגלה בפתיחות את ייסוריו. במקום זאת, הוא סובל וממתין בדממה. הסיבולת של אלוהים היא לא קרה, אדישה, או חסרת ישע והיא לא סימן לחולשה. אהבתו ומהותו של אלוהים הן תמיד חסרות אנוכיות. זהו גילוי טבעי של מהותו וטבעו והתגלמות אמיתית של זהותו של אלוהים כבורא האמיתי.

למרות זאת, אולי יש כאלה שלא הבינו אותי כראוי. האם תיאור רגשותיו של אלוהים בפירוט כה רב ובאופן כל כך סנסציוני נועד לגרום לבני אדם לרחם על אלוהים? האם הייתה כוונה כזו? (לא!) המטרה היחידה לכך שאמרתי את הדברים האלה הייתה לגרום לכם להכיר את אלוהים טוב יותר, להבין כל חלק בו, להבין את רגשותיו, לתפוס את העובדה שעבודתו של אלוהים מבטאת בהדרגה ובאופן מוחשי את טבעו ומהותו. זאת בניגוד לאופן שבו הן מוצגות באמצעות דבריו הריקים מתוכן של האדם, מכתביו והדוקטרינות שלו או דמיונו. כלומר, אלוהים ומהותו קיימים באמת – הם לא ציורים, הם לא יצירי דמיון, הם לא תוצרים של האדם והם בהחלט לא המצאות של האדם. האם אתם מכירים בכך כעת? אם אתם מכירים בכך, הרי שדבריי היום השיגו את מטרותם.

דנו היום בשלושה נושאים. אני בטוח שכולם הפיקו ערך רב מהשיתוף על שלושת הנושאים האלה. אני יכול לומר בוודאות שבאמצעות שלושת הנושאים הללו, המחשבות של אלוהים שתיארתי או טבעו ומהותו של אלוהים שצינתי שינו את האופן שבו בני אדם מבינים ותופסים את אלוהים, ואפילו הפכו האמונה של כולם באלוהים וכן

הפכו את צלם האל שכולם העריצו בלבם. כך או כך, אני מקווה שמה שלמדתם על טבעו של אלוהים בשני הקטעים האלה מכתבי הקודש יועיל לכם, ואני מקווה שאחרי שתחזרו, תנסו להרהר בכך עוד. המפגש של היום מסתיים כאן. שלום!

הרביעי בנובמבר, 2013

עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו ב'

בפגישה האחרונה שלנו חלקנו נושא חשוב מאוד. אתם זוכרים מה הוא היה? הרשו לי לחזור עליו. הנושא של השיתוף האחרון היה: עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו. האם זה נושא חשוב בעיניכם? איזה חלק בו הוא החשוב ביותר בעיניכם? עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים או אלוהים עצמו? איזה חלק מעניין אתכם יותר מכל? על איזה חלק תרצו לשמוע יותר מכל? אני יודע שקשה לכם לענות על השאלה הזו, מפני שאפשר להבחין בטבעו של אלוהים בכל היבט של עבודתו, ומפני שטבעו תמיד מתגלה בעבודתו ובכל מקום, והלכה למעשה, טבעו של אלוהים מייצג את אלוהים עצמו. בתוכנית הניהול הכוללת של אלוהים, לא ניתן להפריד בין עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו.

תוכן השיתוף האחרון שלנו בנושא עבודתו של אלוהים היה סיפורים מכתבי הקודש שאירעו לפני זמן רב. אלה היו סיפורים על האדם ואלוהים, והם אירעו לאדם ובמקביל עירבו את השתתפותו ואת הבעתו של אלוהים. זו הסיבה שיש לסיפורים האלה ערך מיוחד וחשיבות מיוחדת להכרת אלוהים. מיד לאחר שאלוהים ברא את האנושות, הוא החל לבוא עם האדם במגע ולדבר איתו, והאדם החל להיחשף לטבעו של אלוהים. במילים אחרות, מהמגע הראשון בין אלוהים והאנושות, הוא החל להציג בפני האדם ללא-הרף את מהותו ואת מה ששייך לו ומה שהוא הינו. בין שבני האדם המוקדמים ובני האדם כיום מסוגלים לראות או להבין זאת ובין אם לא, בסיכומו של עניין, אלוהים מדבר עם האדם ועובד בקרב בני האדם, תוך שהוא מגלה את טבעו ומביע את מהותו. זוהי עובדה שאיש לא יכול לערער עליה. פירוש הדבר הוא גם שטבעו של אלוהים, מהותו של אלוהים ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו יוצאים לאור ומתגלים ללא-הרף כשהוא עובד ובא במגע עם האדם. הוא מעולם לא הסווה ולא הסתיר דבר מהאדם – הוא מצהיר ומפרסם את טבעו ללא עכבות. לפיכך, אלוהים מקווה שהאדם יוכל להכיר אותו להבין את טבעו ומהותו. הוא לא רוצה שהאדם יראה בטבעו ובמהותו תעלומות נצחיות, והוא לא רוצה שהאנושות תתייחס לאלוהים כאל חידה שלעולם לא תוכל להיפתר. רק כשהאנושות מכירה את אלוהים, האדם יכול לדעת את הדרך קדימה ולהיות מסוגל לקבל את הכוונתו של אלוהים. רק אנושות כזו יכולה באמת לחיות תחת ריבונותו של אלוהים, ולחיות באור ולחיות בקרב ברכותיו של אלוהים.

הדברים והטבע שאלוהים מוציא לאור ומגלה מייצגים את רצונו, והם גם מייצגים את מהותו. כשאלוהים בא במגע עם האדם, יהיו אשר יהיו דברי האל ומעשיו, או הטבע שהוא מגלה, וללא קשר למה האדם רואה ממהותו

של אלוהים וממה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, כל הדברים האלה מייצגים את רצון האל עבור האדם. ללא קשר לשאלה כמה האדם מסוגל לפרש, לתפוס או להבין, הכל מייצג את רצונו של אלוהים – את רצונו של אלוהים עבור האדם. אין ספק בכך! רצונו של אלוהים עבור האנושות הוא מה שהוא דורש מבני האדם להיות, מה שהוא דורש מהם לעשות, האופן שבו הוא דורש מהם לחיות והאופן שבו הוא דורש מהם להיות מסוגלים להגשים את רצונו של אלוהים. האם הדברים האלה בלתי נפרדים ממהותו של אלוהים? במילים אחרות, אלוהים מוציא לאור את טבעו ואת כל מה שייך לאלוהים וכל מה שאלוהים הינו, ובמקביל הוא בא בדרישות מהאדם. אין שקר, אין העמדת פנים, אין הסתרה ואין ייפוי של המציאות. אם כך, מדוע האדם לא מסוגל להכיר את טבעו של אלוהים ומדוע הוא מעולם לא היה מסוגל לתפוס אותו בבירור? ומדוע הוא מעולם לא מימש את רצונו של אלוהים? הדברים שאלוהים מגלה ומוציא לאור הם מה ששייך לאלוהים עצמו ומה שאלוהים הינו, וכל שמץ וכל היבט של טבעו האמיתי – מדוע האדם לא מסוגל לראות זאת? מדוע האדם לא מסוגל להכיר את אלוהים באופן מעמיק? יש לכך סיבה חשובה. ומה הסיבה לכך? מאז הבריאה, האדם מעולם לא התייחס אל אלוהים כאל אלוהים. בזמנים המוקדמים ביותר, בלי קשר למעשיו של אלוהים בנוגע לאדם, האדם שזה עתה נברא התייחס אליו כאל בן לווייה בלבד, משהו שאפשר לסמוך עליו. הוא לא הכיר את אלוהים ולא הבין אותו. במילים אחרות, האדם לא ידע שהישות הזו, שעליה הסתמך ואשר ראה בה בת לווייה, מוציאה לאור את מהותו של אלוהים. הוא לא ידע שהישות הזו היא המושלת בכל. לסיכומו של עניין, בני האדם לא הכירו את אלוהים כלל בזמן ההוא. הם לא ידעו שהוא ברא את השמיים והארץ ואת כל צבאם, והם היו בורים באשר למקורו, ויתרה מזאת, לא היה להם מושג מהי מהותו. כמובן באותה עת, אלוהים לא דרש מהאדם להכיר אותו, לתפוס אותו, להבין את כל מעשיו או לדעת את רצונו, משום שזה היה הזמן המוקדם ביותר לאחר בריאת האנושות. כאשר אלוהים החל בהכנות לעבודה בעידן החוק, אלוהים עשה כמה דברים לאדם וכן התחיל לבוא בדרישות לאדם ולומר לו כיצד להקריב קורבן מנחה לאלוהים וכיצד לעבוד אותו. רק אז רכש האדם כמה רעיונות פשוטים בנוגע לאלוהים, ורק אז הוא ידע את ההבדל בין האדם לאלוהים והבין שאלוהים הוא בורא האנושות. כשהאדם ידע שאלוהים הוא אלוהים ושהאדם הוא האדם, נוצר מרחק מסוים בינו לבין אלוהים, אך אלוהים עדיין לא דרש מהאדם להכיר אותו היטב או להבין אותו לעומק. לפיכך, אלוהים בא בדרישות שונות מהאדם על סמך השלבים והנסיבות של עבודתו. מה אתם רואים בכך? איזה היבט מטבעו של האל אתם מבינים? האם אלוהים אמיתי? האם דרישותיו של אלוהים מהאדם מתאימות? במהלך הזמנים המוקדמים ביותר לאחר שאלוהים ברא את האנושות, לפני שאלוהים השלים את עבודת הכיבוש, לפני שהוא הפך את האדם למושלם, ובטרם הוא אמר לו דברים רבים, דרישותיו מהאדם היו מועטות. ללא קשר למעשי האדם ולאופן התנהגותו, אפילו אם הוא עשה דברים שהעליבו את אלוהים, אלוהים סלח לו על הכל והעלים עין. זאת משום שאלוהים ידע מה הוא העניק לאדם, והוא ידע מה טמון בחובו של האדם. לכן, הוא ידע מה צריך להיות רף דרישותיו מהאדם. אף על פי שרף דרישותיו היה נמוך מאוד באותה עת, אין פירוש הדבר שטבעו לא היה נשגב, או שחוכמתו וכול יכולתו היו רק מילים ריקות מתוכן. עבור האדם, ישנה רק דרך אחת להכיר את טבעו של אלוהים ואת אלוהים עצמו: התחקות אחר שלבי עבודת הניהול של אלוהים ואחר שלבי ישועתו את האנושות, וקבלת הדברים שאלוהים אומר לאנושות. אילו האדם ידע מה שייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, ואם הוא הכיר את טבעו של אלוהים, האם האדם עדיין היה מבקש מאלוהים לראות את דמותו

האמיתית? האדם לא היה עושה זאת ולא היה מעז לעשות כך. זאת משום שלאחר שהוא תפס את טבעו של אלוהים והבין מה שייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, האדם כבר ראה את אלוהים האמיתי עצמו, וכבר ראה את דמותו האמיתית. זוהי התוצאה הבלתי נמנעת.

בהתחשב בכך שעבודתו של אלוהים ותוכניתו מתקדמות ללא לאות, לאחר שהוא כרת עם האדם את ברית הקשת בענן כאות לכך שלא ישמיד את העולם שוב במבול, אלוהים נתקף ברצון עז לזכות בכל מי שיכול להיות בעצה אחת עמו. בנוסף לכך, משא נפשו הבהול ביותר היה לזכות בכל מי שמסוגל לבצע את רצונו בעולם, ויתר על כן, לזכות בקבוצת בני אדם המסוגלת להיחלץ מאחזתם של כוחות החושך ומידי השטן, ומסוגלת לשאת עדות עליו על פני האדמה. זכייה בקבוצה כזו של בני אדם הייתה משאת נפשו של אלוהים זה מכבר, שהוא המתין להגשים מאז הבריאה. לפיכך, בלי קשר לשימוש שעשה אלוהים במבול להשמדת העולם, ובלי קשר לבריתו עם האדם, רצונו של אלוהים, הלך רוחו, תוכניתו ותקוותיו נותרו כולם בעינם. מה שהוא רצה לעשות, מה שהוא השתוקק לעשות זמן רב לפני הבריאה, הוא לזכות באותם בני האדם שהוא חפץ לזכות בהם – לזכות בקבוצת בני אדם היכולים לתפוס את טבעו ולהכיר אותו ולהבין את רצונו, קבוצה שיכולה לעבוד אותו. קבוצת בני אדם כזו יכולה באמת לשאת עליו עדות, ואפשר לומר שאלה הם אנשי סודו.

היום, בואו נמשיך להתחקות אחר צעדיו של אלוהים ולעקוב אחר צעדיו בעבודתו, כדי שנוכל לחשוף את מחשבותיו ורעיונותיו של אלוהים, ואת כל מה שקשור באלוהים – דברים אשר המתינו "באחסון" זמן כה רב. באמצעות הדברים האלה, אנחנו נכיר את טבעו של אלוהים, נבין את מהותו של אלוהים, נכניס את אלוהים ללבנו, וכל אחד מאיתנו יתקרב לאט-לאט לאלוהים ויצמצם את המרחק בינו לבין אלוהים. חלק ממה שדיברנו עליו בפעם הקודמת מתקשר לסיבה לכך שאלוהים כרת ברית עם האדם. הפעם, נשתף על הפסוקים להלן מספרי הקודש. בואו נתחיל בקריאה מתוך ספרי הקודש.

א. אברהם

1. אלוהים מבטיח לאברהם להעניק לו בן

בראשית י"ז 15-17 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אַבְרָהָם שְׂרִי אִשְׁתְּךָ לְאֵתְקָרָא אֶת־שְׁמָהּ שָׂרִי כִּי שָׂרָה שְׁמָהּ: וּבִרְכָתִי אֶתָּה וְגַם נָתַתִּי מִמֶּנָּה לָךְ בֶּן וּבִרְכָתִיָּהּ וְהָיְתָה לְגוֹלִים מִלְכֵי עַמִּים מִמֶּנָּה יִהְיוּ: וַיִּפֹּל אַבְרָהָם עַל־פָּנָיו וַיִּצְחָק וַיֹּאמֶר בְּלִבִּי הָלָכָן מֵאֵה־שָׁנָה יֵיגֵלַד וְאִם־שָׂרָה הִבְתִּיתְשָׁעִים שָׁנָה תֵּלַד.

בראשית י"ז 21-22 וְאֶת־בְּרִיתִי אֶקִּים אֶת־יִצְחָק אֲשֶׁר תֵּלַד לָךְ שָׂרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה בְּשָׁנָה הָאַחֶרֶת: וַיְכַל לְדַבֵּר אֹתוֹ וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל אַבְרָהָם.

2. אברהם מציע את יצחק כקורבן

בראשית כ"ב 2-3 וַיֹּאמֶר קַח־נָא אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יִחִידְךָ אֲשֶׁר־אֶהְבֶּתְּ אֶת־יִצְחָק וְלֶךְ־לָךְ אֶל־אֶרֶץ הַמֶּרְיָה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶתֶר הָהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים: וַיִּשְׁלַם אַבְרָהָם בְּבֹקֶר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת־חֲמֹלּוֹ וַיִּלָּח אֶת־שְׁנֵי נַעֲרָיו אֹתוֹ וְאֵת יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּבְקַע עֲצֵי עֹלָה וַיִּקֶּם וַיֵּלֶךְ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַרְלוּ הָאֱלֹהִים.

בראשית כ"ב 9-10 וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַרְלוּ הָאֱלֹהִים וַיִּבְנֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד־

אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ וַיֵּשֶׁם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֶצִים: וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יְדֻ וַיִּקַּח אֶת־הַמַּאֲכָלֹת לַשֹּׁחַט אֶת־בְּנוֹ.

איש לא יכול לשבש את העבודה שאלוהים גומר בדעתו לבצע

זה עתה כולכם שמעתם את סיפורו של אברהם. אלוהים בחר בו אחרי שהמבול השמיד את העולם, שמו היה אברהם, וכשהוא היה בן מאה ואשתו שרה הייתה בת תשעים, באה אליו הבטחתו של אלוהים. איזו הבטחה הבטיח לו אלוהים? אלוהים הבטיח את מה שכתוב בכתבי הקודש: "וּבִרְכַּתִּי אֹתָהּ וְגַם נָתַתִּי מִמֶּנָּה לְךָ בֶּן". מה היה הרקע להבטחת אלוהים להעניק לו בן? כתבי הקודש מתארים את הסיפור באופן הבא: "וַיִּפֹּל אַבְרָהָם עַל־פָּנָיו וַיִּצְחָק וַיֹּאמֶר בְּלִבִּי הִלֵּכֵן מֵאֲהֻשָּׁנָה יוֹלֵד וְאִם־שָׂרָה הִבְתַּתְשָׁעִים שָׁנָה תֵּלֵד". במילים אחרות, הזוג הזקן הזה היה מבוגר מכדי ללדת ילדים. ומה אברהם עשה אחרי שאלוהים הבטיח לו את הבטחתו? הוא נפל על פניו וצחק ואמר בלבו, "הִלֵּכֵן מֵאֲהֻשָּׁנָה יוֹלֵד". אברהם היה סבור שהדבר בלתי אפשרי. פירוש הדבר הוא, שהוא סבר שהבטחתו של אלוהים אינה אלא בדיחה. מנקודת המבט של האדם, דבר זה לא ניתן להשגה בידי האדם. לפיכך, הרי שזה דבר בלתי אפשרי שגם אלוהים לא יכול להשיג. ייתכן שבעיני אברהם זה היה מצחיק: אלוהים ברא את האדם, ובכל זאת מתברר שהוא לא יודע שכן אנוש כה מבוגר לא יכול להביא ילדים. הוא חושב שהוא יכול לאפשר לי להביא ילד לעולם ואומר שהוא יעניק לי בן — זה הרי בלתי אפשרי! לכן, אברהם נפל על פניו וצחק ואמר בלבו: בלתי אפשרי — אלוהים מתלוצץ איתי ולא ייתכן שזה נכון! הוא לא התייחס ברצינות לדברי האל. אם כך, בעיני אלוהים, איזה מין אדם היה אברהם? (צדיק). היכן נטען שהוא היה אדם צדיק? אתם חושבים שכל מי שאלוהים פונה אליו הוא צדיק ומושלם וחסיד של אלוהים. אתם נצמדים לדוקטרינה! אתם ודאי מבינים שכאשר אלוהים מגדיר אדם כלשהו, הוא לא עושה זאת באופן שרירותי. כאן, אלוהים לא אמר שאברהם צדיק. בלבו, יש לאלוהים רף למדידת כל אדם. אף שאלוהים לא אמר איזה מין אדם הוא אברהם, על פי התנהלותו, איזו מין אמונה הייתה לאברהם באלוהים? האם היא הייתה מעט מופשטת? או שמא הייתה לו אמונה רבה? בהחלט לא! צחוקו ומחשבותיו מראים לנו מי הוא היה, ולכן הסברה שלכם שהוא היה צדיק אינה אלא פרי דמיונכם. זוהי החלה עיוורת של הדוקטרינה וזו הערכה חסרת אחריות. האם אלוהים ראה את צחוקו של אברהם ואת הבעותיו הקטנות, והאם היה מודע אליהם? אלוהים ידע. אבל האם אלוהים היה משנה את מה שהוא גמר בדעתו לעשות? לא! כשאלוהים תכנן וגמר בדעתו שהוא יבחר באדם הזה, העניין כבר הושלם. לא מחשבותיו של האדם ולא התנהלותו ישפיעו על אלוהים או יפריעו לו כהוא זה. אלוהים לא היה משנה את תוכניתו באופן שרירותי, והוא לא היה משנה או משבש את תוכניתו בגלל התנהלותו של האדם, שיכולה להיות גם טיפשית לפעמים. אם כך, מה נכתב בבראשית י"ז 21-22? "וְאֶת־בְּרִיתִי אֲקִים אֶת־יִצְחָק אֲשֶׁר תֵּלֵד לְךָ שָׂרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה בַּשָּׁנָה הָאַחֶרֶת: וַיָּכָל לְדַבֵּר אֹתוֹ וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל אַבְרָהָם". אלוהים לא ייחס כל חשיבות למה שאברהם חשב או אמר. ומה הייתה הסיבה להבלגתו? הסיבה הייתה שבאותה עת, אלוהים לא דרש מהאדם להחזיק באמונה רבה, ולא דרש מהאדם להיות מסוגל להכיר את אלוהים לעומק. יתר על כן, אלוהים לא דרש מהאדם להבין את מה שאלוהים עושה ואומר. לכן, הוא לא דרש מהאדם להבין לגמרי את מה שאלוהים גמר בדעתו לעשות, את בני האדם שאלוהים החליט לבחור בהם, או את עקרונות פעולותיו, משום ששיעור קומתו של האדם לקה בחסר לשם כך. באותה עת,

אלוהים התייחס לכל מה שאברהם עשה כרגיל והתייחס לכל התנהלותו כרגילה. הוא לא גינה אותו או גער בו, אלא רק אמר: "את-יצחק, אשר תלד לך שרה למועד הזה." עבור אלוהים, אחרי שהוא הצהיר את הדברים האלה, העניין הזה התגשם בהדרגה. בעיני אלוהים, הדברים שאמורים היו לקרות על פי תוכניתו כבר הושגו. ולאחר שהשלים את הסדריו לשם כך, אלוהים עזב. מה שהאדם עושה או חושב, מה שהאדם מבין, תוכניותיו של האדם – אלה הם דברים שאינם נוגעים לאלוהים. הכל מתקדם על פי תוכניתו של אלוהים, בהתאם לזמנים ולשלבים שקבע אלוהים. זהו עקרון עבודתו של אלוהים. אלוהים אינו מתערב במחשבותיו וידיעותיו של האדם באשר הן, אך הוא גם אינו מוותר על תוכניתו או נוטש את עבודתו רק משום שהאדם אינו מאמין או מבין דבר מה. לפיכך, העובדות מתגשמות על פי תוכניתו של אלוהים ומחשבותיו. זה בדיוק מה שאנחנו רואים בספרי הקודש: אלוהים גרם ליצחק להיוולד במועד שהוא קבע. האם העובדות מוכיחות כי התנהלותו והתנהלותו של האדם שיבשו את עבודתו של אלוהים? הן לא שיבשו את עבודתו של אלוהים! האם קטנות אמונתו של האדם באלוהים ותפיסותיו ודמיונותיו בנוגע לאלוהים השפיעו על עבודתו של אלוהים? לא! כלל וכלל לא! תוכנית הניהול של אלוהים אינה מושפעת מהאדם, מהחומר או מהסביבה. אלוהים משלים ומגשים בזמן ועל פי תוכניתו כל דבר שהוא גומר בדעתו לעשות, והאדם לא יכול להפריע לעבודתו. אלוהים מתעלם מהיבטים מסוימים בטיפשותו ובבערותו של האדם, ואפילו מחלק מהתנגדותו של האדם ותפיסותיו של האדם בנוגע אליו. הוא עושה את העבודה שעליו לעשות ללא קשר לכך. זהו טבעו של אלוהים והוא משקף את כול יכולתו.

עבודת הניהול של אלוהים ועבודתו להושעת האנושות מתחילות בעקידת יצחק

לאחר שאלוהים העניק בן לאברהם, דבריו של אלוהים לאברהם התגשמו. אין פירוש הדבר שתוכניתו של אלוהים נעצרה בשלב זה. נהפוך הוא, זו הייתה רק ההתחלה של תוכניתו הנשגבת של אלוהים לניהול האנושות וישועתה, וברכת הבן שהעניק לאברהם הייתה רק הקדמה לכלל תוכנית הניהול שלו. באותו רגע, מי ידע שמאבקו של אלוהים בשטן החל חרישית בעקידת יצחק?

לאלוהים לא אכפת אם האדם טיפש – כל מה שהוא דורש הוא שהאדם יהיה נאמן

עכשיו בואו נראה מה אלוהים עשה לאברהם. בבראשית כ"ב², אלוהים הורה ל אברהם כך: "קח־נָא אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יִצְחָק וְאֶשְׂרָאֵהְכָּה אֶת־יִצְחָק וְלֶךְ־לְךָ אֶל־אֶרֶץ הַמִּדְבָּר וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶתֶד הָהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים." פירוש דבריו של אלוהים היה ברור: הוא אמר לאברהם להעלות לעולה את בנו יחידו יצחק, שאותו הוא אוהב. מנקודת מבט עכשווית, האם ציווי של אלוהים עדיין סותר את תפיסותיו של האדם? כן! כל הדברים שאלוהים עשה באותו זמן נוגדים למדי את תפיסותיו של האדם והם אינם מובנים לאדם. בתפיסותיהם, בני האדם מאמינים בדברים הבאים: כשאדם לא האמין, וחשב שהדבר בלתי אפשרי, אלוהים העניק לו בן, ולאחר שהאדם זכה בבן, אלוהים דרש ממנו להקריב את בנו – פשוט לא יאמן! מה התכוון אלוהים באמת לעשות? מה הייתה תכליתו האמיתית של אלוהים? הוא העניק לאברהם בן ללא תנאים, אך גם דרש מאברהם להעלות קורבן מנחה ללא

תנאים. האם זהו דבר מוגזם? מנקודת מבט חיצונית, זהו דבר מוגזם ביותר וכן מקרה של "מהומה רבה על לא דבר". אולם אברהם עצמו לא סבר שאלוהים דורש דרישה מוגזמת. אף שהיו לו תהיות, ואף שהוא פקפק באלוהים במידת מה, הוא עדיין היה מוכן להקריב את קורבן המנחה. בשלב זה, איזה מן הדברים שאתם רואים מוכיח, שאברהם היה מוכן להקריב את בנו? מה נאמר במשפטים האלה? הטקסט המקורי מתאר לנו את הדברים כך: "וַיִּשְׁפֹּם אֲבִרָהֶם בַּבֶּקֶר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת־חֲמֹלּוֹ וַיִּקָּח אֶת־שְׁנֵי נַעֲרָיו אֹתָו וְאֵת יִצְחָק בְּנֹו וַיִּבְקַע עֶצֶי עֵלָה וַיִּקֶּם וַיִּלְךָ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַרְלוֹ הָאֱלֹהִים" (בראשית כ"ב 3). "וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַרְלוֹ הָאֱלֹהִים וַיִּכְּן שָׁם אֲבִרָהֶם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים וַיַּעֲלֶה אֶת־יִצְחָק בְּנֹו וַיִּשֶׁם אֹתוֹ עֲלֵה־הַמִּזְבֵּחַ מִמָּעַל לָעֵצִים: וַיִּשְׁלַח אֲבִרָהֶם אֶת־יְדֹו וַיִּקַּח אֶת־הַמֶּאֱכָלֶת לְשַׁחֵט אֶת־בְּנֹו" (בראשית כ"ב 9-10). כשאברהם שלח אברהם את ידו ולקח את המאכלת לשחוט את בנו, האם אלוהים ראה את מעשיו? כן. התהליך כולו – מתחילתו, כאשר אלוהים דרש מאברהם להקריב את יצחק, ועד שאברהם באמת הרים את המאכלת לשחוט את בנו – הראה לאלוהים את לבו של אברהם. בלי קשר לטיפשותו ובערותו בעבר, ובלי קשר לחוסר הבנתו את אלוהים, בעת ההיא, לבו של אברהם היה נאמן וכן לאלוהים, והוא באמת התכוון להשיב לאלוהים את יצחק, הבן שאלוהים העניק לו. אלוהים ראה בו משמעת – את אותה משמעת שהוא רצה.

בעיני האדם, אלוהים עושה דברים רבים שאינם מובנים ודברים שאף לא יאמנו. כשאלוהים חפץ לתזמר מישור, תזמור זה לרוב סותר את תפיסותיו של האדם, והוא אינו מובן לו, אך הדיסוננס הזה וחוסר ההבנה הזה הם בדיוק ניסיונו ומבחנו של האדם בידי אלוהים. מנגד, אברהם היה מסוגל לנהוג בעצמו באותה מידה של ציות לאלוהים שהייתה התנאי היסודי ביותר ליכולתו למלא את דרישות אלוהים. רק אז, כשאברהם היה מסוגל להישמע לדרישתו של אלוהים, כשהוא עקד את יצחק, אלוהים התרצה באמת וחס ביטחון וקבלה של האנושות – של אברהם, שבו הוא בחר. רק אז היה אלוהים בטוח שבן האנוש הזה שבו הוא בחר הוא מנהיג חיוני שיוכל לקיים את הבטחתו ולהגשים את תוכנית הניהול העתידית של אלוהים. אף שזה היה רק ניסיון ומבחן, אלוהים חש שבע רצון. הוא חש את האהבה שרחש האדם אליו, והתנחם מהאדם יותר מאי-פעם. ברגע שבו אברהם הרים את המאכלת לשחוט את יצחק, האם אלוהים עצר אותו? אלוהים לא נתן לאברהם להעלות את יצחק כקורבן מנחה, משום שמלכתחילה, לא התכוון אלוהים להרוג את יצחק. לכן, אלוהים עצר את אברהם בדיוק בזמן. עבור אלוהים, המשמעת של אברהם כבר עברה את המבחן. מעשיו הספיקו, ואלוהים כבר ראה את התוצאה של מה שהוא תכנן. האם תוצאה זו השביעה את רצונו של אלוהים? אפשר לומר שהתוצאה הזו השביעה את רצונו של אלוהים, שהיא הדבר שאלוהים רצה, ושהיא הייתה מה שאלוהים שאף לראות. האם זה נכון? אף על פי שבהקשרים שונים, אלוהים משתמש בדרכים שונות כדי לבחון כל אדם ואדם, באברהם, אלוהים ראה את מה שהוא רצה, הוא ראה שלבו של אברהם נאמן, ושמשמעתו חסרת תנאים, ו"חוסר התנאים" הזה בדיוק היה חפץ לבו של אלוהים. לעתים קרובות, אנשים אומרים: "כבר הקרבת את זה. כבר ויתרתי על זה. מדוע אלוהים עדיין לא שבע רצון ממני? מדוע הוא ממשיך לנסות אותי? מדוע הוא ממשיך לבחון אותי?" דבר זה מדגים עובדה אחת: אלוהים לא ראה את לבכם ולא זכה בלבכם. פירוש הדבר הוא שהוא לא ראה כנות כזו שראה באברהם כשהרים את המאכלת לשחוט את בנו במו ידיו ולהעלות אותו כקורבן מנחה לאלוהים. הוא לא ראה את המשמעת חסרת התנאים שלכם, ולא ניהמתם אותו. טבעי, אם כך, שאלוהים ימשיך לנסות אתכם. האין זה נכון? נעצור כאן בנושא זה. עכשיו,

נקרא את "הבטחתו של אלוהים לאברהם".

3. הבטחתו של אלוהים לאברהם

בראשית כ"ב 16-18 וַיֹּאמֶר בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה לִי יַעֲזֹב אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא חָשַׁכְתָּ אֶת־בִּנְךָ אֶת־יִחִידְךָ: כִּי־כִנְךָ אֲבָרְכְּךָ וְהִרְבֵּה אֲרַבֶּה אֶת־זַרְעֲךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲלוֹל אֲשֶׁר עַל־שֵׁפֶת הַיָּם וַיִּרְשׁ זַרְעֲךָ אֶת שְׁעַר אֵיכָבוֹ: וְהִתְבָּרְכוּ בְּזַרְעֲךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ עֲלֵיב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקִלִּי.

זהו התיאור המקורי של הברכה שברך אלוהים את אברהם. אף שהוא קצר, תוכנו עשיר: הוא כולל את הסיבות למתנתו של אלוהים לאברהם ואת הרקע לה, ואת הדברים שאלוהים נתן לאברהם. משתמע ממנו גם השמחה וההתרגשות שבהן ביטא אלוהים את הדברים האלה, וכן את הבהילות של שקיקתו לזכות במי שמסוגל להאזין לדבריו. בכך, אנחנו רואים את הוקרתו של אלוהים ורגשותיו החמים כלפי כל מי שנשמע לדבריו ומציית לציוויו. בנוסף לכך, אנחנו רואים את המחיר שהוא משלם כדי לזכות בבני אדם, ואת תשומת הלב שהוא מקדיש בזכייה בהם. יתרה מזאת הפסוקים, הכוללים את המילים "בִּי נִשְׁבַּעְתִּי", מעניקים לנו הבנה עמוקה של המרירות והכאב שאלוהים חדור בהם, ושל אלוהים המצוי לבדו מאחורי הקלעים של עבודה זו של תוכנית הניהול שלו. אלה הם פסוקים מעוררי מחשבה ובעלי חשיבות מיוחדת והשפעה מיוחדת לכל מי שבא אחריהם.

האדם זוכה בברכת אלוהים משום היושר והמשמעת שלו

האם ברכה גדולה היא הברכה שאלוהים העניק לאברהם, שאותה קראנו כאן? עד כמה אדירה הברכה הזו? יש כאן משפט מפתח אחד: "וְהִתְבָּרְכוּ בְּזַרְעֲךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ". פירוש הדבר הוא שאברהם קיבל ברכות שאיש לפניו לא קיבל ואיש אחריה לא יקבל. כשאלוהים דרש מאברהם והוא החזיר את בנו יחידו אשר אהב לאלוהים (שימו לב: לא ניתן להשתמש במילים "העלה כקורבן מנחה". יש לומר שהוא החזיר את בנו לאלוהים), לא רק שאלוהים לא התיר לאברהם להעלות את יצחק כקורבן מנחה, אלא שהוא אף ברך אותו. באיזו הבטחה ברך אלוהים את אברהם? ההבטחה להרבות את צאצאיו. וכמה הם יתרכו? כתבי הקודש מתארים זאת כך: "...כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲלוֹל אֲשֶׁר עַל־שֵׁפֶת הַיָּם וַיִּרְשׁ זַרְעֲךָ אֶת שְׁעַר אֵיכָבוֹ: וְהִתְבָּרְכוּ בְּזַרְעֲךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ". מה היה ההקשר שבו ביטא אלוהים את הדברים האלה? כלומר כיצד הגיב אברהם לברכותיו של אלוהים? הוא הגיב להן בדיוק כפי שאלוהים אומר בכתבי הקודש: "עֲלֵיב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקִלִּי". פירוש הדבר הוא שמשום שאברהם שמע בקולו של אלוהים, ומשום שהוא עשה את כל מה שאלוהים אמר, דרש וציווה, ללא שמץ של תלונה, אלוהים הבטיח לו את ההבטחה הזו. ישנו משפט חיוני אחד בהבטחה זו שנוגע למחשבותיו של אלוהים באותם רגעים. האם זיהיתם אותו? יכול להיות שלא ייחסתם חשיבות רבה לדברי האל, "בִּי נִשְׁבַּעְתִּי". פירושם הוא שכאשר אלוהים ביטא את הדברים האלה, הוא נשבע בעצמו. במה אנשים נשבעים כשהם נודרים נדר? הם נשבעים בשמיים, כלומר הם נודרים נדר לאלוהים ונשבעים באלוהים. ייתכן שבני האדם אינם מסוגלים להבין כראוי את התופעה שבה אלוהים נשבע בעצמו, אבל אתם תוכלו להבין זאת אחרי שאסביר לכם כראוי. לנוכח אדם שיכול היה רק לשמוע את דבריו אך לא להבין את לבו, אלוהים חש פעם נוספת בידור ואובדן. מתוך ייאוש – ואפשר לומר שבאופן לא מודע – אלוהים עשה דבר טבעי מאוד: אלוהים שם ידו על לבו והתייחס לעצמו כאשר העניק את ההבטחה לאברהם,

ומכך שמע האדם את אלוהים אומר "כִּי נִשְׁפָּעֲתִי". באמצעות מעשיו של אלוהים, אתם עשויים לחשוב על עצמכם. כשאתם שמים יד על לבכם ומדברים לעצמכם, האם יש לכם מושג ברור מה אתם אומרים? האם גישתכם כנה? האם אתם מדברים גלויות, מהלב? לפיכך, אנחנו רואים שכאשר אלוהים דיבר אל אברהם, הוא היה ישר וכן. בה בעת שהוא דיבר אל אברהם וברך אותו, אלוהים גם דיבר לעצמו. הוא אמר לעצמו: אני אברך את אברהם, ארבה את צאצאיו ככוכבי השמיים וכחול אשר על שפת הים, משום שהוא שמע בקולי ומשום הוא האדם שאני בחרתי בו. כשאלוהים אמר "כִּי נִשְׁפָּעֲתִי", אלוהים גמר בדעתו שאברהם יהיה אבי העם הנבחר, עם ישראל, ושלאחר מכן הוא יוביל את העם הזה קדימה לפי קצב עבודתו. כלומר אלוהים יגרום לצאצאיו של אברהם לשאת את עבודת הניהול של אלוהים, ואת עבודתו של אלוהים, והדברים שאלוהים מבטא יתחילו באברהם, ויימשכו בצאצאיו של אברהם, ובכך תתגשם משאלת לבו של אלוהים להושיע את האדם. מה דעתכם, האין זה דבר מבורך? עבור האדם, אין ברכה גדולה מזו. אפשר לומר שזהו הדבר המבורך יותר מכל. הברכה שבה זכה אברהם לא הייתה ריבוי צאצאיו, אלא השלמת ניהולו של אלוהים, משימתו ועבודתו בצאצאיו של אברהם. פירוש הדבר הוא שהברכות שבהן זכה אברהם לא היו זמניות, אלא נמשכו ככל שהתקדמה תוכנית הניהול של אלוהים. כשאלוהים דיבר, כשאלוהים נשבע בעצמו, הוא כבר גמר בדעתו. האם תהליך ההחלטה הזה היה אמיתי? האם הוא היה ממשי? אלוהים גמר בדעתו שמאותו רגע ואילך הוא יעניק לאברהם ולצאצאיו של אברהם את מאמציו, את המחיר שהוא משלם, את מה ששייך לו ואת מה שהוא הינו, את כל כולו ואפילו את חייו. יתר על כן, אלוהים גמר בדעתו שהחל מקבוצה זו של בני אדם, הוא יגשים את מעשיו ויאפשר לאדם לראות את חוכמתו, את סמכותו ואת עוצמתו.

משא נפשו של אלוהים הוא תמיד זכייה במי שמכיר את אלוהים ומסוגל לשאת עליו עדות

בה בעת שהוא דיבר לעצמו, אלוהים גם דיבר אל אברהם, אך פרט להאזנה לברכות שאלוהים העניק לו, האם היה אברהם מסוגל להבין את משאלות לבו האמיתיות של אלוהים בדבריו ברגע ההוא? לא! לכן, ברגע ההוא, כשאלוהים נשבע בעצמו, לבו היה עדיין בודד וכאוב. עדיין לא היה אף אדם המסוגל להבין או לתפוס את כוונתו ואת תוכניתו. ברגע ההוא, אף אחד – לרבות אברהם – לא היה מסוגל לדבר עמו בביטחון, לא כל שכן לשתף עמו פעולה בביצוע העבודה שהיה עליו לעשות. על פני השטח, אלוהים זכה באברהם, וזכה במישהו שיכול היה להישמע לדבריו. אך למעשה, האדם הזה הכיר את אלוהים באופן מועט ביותר. אף על פי שאלוהים ברך את אברהם, לבו של אלוהים עדיין לא בא על סיפוקו. מה פירוש הדבר שאלוהים לא בא על סיפוקו? פירוש הדבר הוא שניהלו רק החל. פירוש הדבר הוא שבני האדם שהוא רצה לזכות בהם, בני האדם שהוא השתוקק לראות, בני האדם שאותם אוהב, היו עדיין מרוחקים ממנו. הוא הזדקק לזמן. הוא נאלץ לחכות. היה עליו להיאזר בסבלנות. זאת משום שבאותה עת, פרט לאלוהים עצמו, איש לא ידע למה הוא זקוק, או במה הוא רצה לזכות, או למה הוא השתוקק. וכך, במקביל להתרגשותו, לבו של אלוהים היה כבד עליו. אולם הוא לא חדל מלכת, והוא המשיך בתוכניתו לשלב הבא של מה שהיה עליו לעשות.

מה אתם רואים בהבטחתו של אלוהים לאברהם? אלוהים העניק לאברהם ברכות גדולות בסך הכל משום שהוא נשמע לדברי האל. אף על פי שעל פני השטח, דבר זה נראה רגיל ושגרתי, אנחנו רואים בו את לבו של אלוהים:

אלוהים נוצר בלבם במיוחד את משמעת האדם כלפיו, ומוקיר את הבנת האדם אותו ואת כנות האדם כלפיו. עד כמה אלוהים מוקיר את הכנות הזו? אולי אינכם מבינים עד כמה הוא מוקיר אותה, וייתכן שאיש אינו תופס זאת. אלוהים העניק לאברהם בן, וכשגדל הבן הזה, אלוהים דרש מאברהם להעלות את בנו לקורבן מנחה לאלוהים. אברהם ציית לציוויו של אלוהים בדיוקנות והוא נשמע לדבר האל. כנותו ריגשה את אלוהים ואלוהים נצר אותה בלב. עד כמה אלוהים נצר אותה בלב? ומדוע הוא נצר אותה בלב? בעת שבה איש לא הבין את דבריו של אלוהים ולא הבין את לבו, אברהם עשה דבר שזעזע את השמיים והרעיד את הארץ, והוא גרם לאלוהים תחושה חסרת תקדים של שביעות רצון, והביא לאלוהים את השמחה שבזכייה באדם המסוגל להישמע לדבריו. שביעות הרצון והשמחה האלה נבעו מברייה שאלוהים ברא כמו ידיו, והיו ה"קורבן" הראשון שהאדם הציע כמנחה לאלוהים, שאותו אלוהים נצר בלב יותר מכל דבר אחר שקיבל מאז שהאדם נברא. אלוהים התקשה להמתין לקורבן הזה, והוא התייחס אליו כאל המתנה הראשונה והחשובה ביותר שהוא קיבל אי-פעם מהאדם, שאותו הוא ברא. הדבר הראה לאלוהים את הפירות הראשונים של עמלו ושל המחיר שהוא שילם, והוא אפשר לו לראות את התקווה באנושות. לאחר מכן, הייתה לאלוהים כמיהה רבה עוד יותר לקבוצה של אנשים כאלה שיארחו לו חברה, שינהגו בו ביושר וידאגו לו בכנות. אלוהים אפילו קיווה שאברהם ימשיך לחיות, כי הוא השתוקק שלב כזה ילווה אותו ויהיה לצדו בעודו ממשיך את ניהולו. בלי קשר למה שאלוהים רצה, היה זה רק משא נפש, רק רעיון – משום שאברהם היה בסך הכל אדם שהיה מסוגל להישמע לו, והוא לא הבין את אלוהים כהוא זה ולא הכיר את אלוהים כהוא זה. הוא היה אדם שלא היה קרוב לרף דרישותיו של אלוהים מהאדם: להכיר את אלוהים, להיות מסוגל לשאת עדות על אלוהים ולהיות בעצה אחת עם אלוהים. לכן, הוא לא יכול היה לצעוד עם אלוהים. כשאברהם עמד להעלות את יצחק כקורבן מנחה, אלוהים ראה בכך את הכנות והמשמעת שאברהם ניחן בהן, וראה שהוא עמד במבחנו של אלוהים. אף על פי שאלוהים קיבל את הכנות והציות שלו, הוא עדיין לא היה ראוי להפוך לאיש סודו של אלוהים, להפוך לאדם המכיר את אלוהים ומבין אותו, ויודע מהו טבעו של אלוהים. הוא היה רחוק מלהיות בעצה אחת עם אלוהים ומביצוע רצונו של אלוהים. לכן, בלבם, אלוהים היה עדיין בודד וקצר רוח. ככל שאלוהים נעשה יותר בודד וקצר רוח, כך גדל צורכו להמשיך את ניהולו כמה שיותר מהר, ולהיות מסוגל לבחור קבוצת בני אדם שיוכל לזכות בה, כדי שהיא תוכל להגשים את תוכנית הניהול שלו וליישם את רצונו כמה שיותר מהר. זו הייתה השתוקקותו העזה של אלוהים, וכך היה מהראשית ועד היום. מאז שברא את האדם בראשית, כמה אלוהים לקבוצה של מתגברים, קבוצה שתצעד איתו ותהיה מסוגלת להבין, לתפוס ולהכיר את טבעו. משא הנפש הזה של אלוהים מעולם לא השתנה. בלי קשר לזמן שעליו עוד לחכות, לשאלה כמה קשה הדרך לפניו ולשאלה כמה רחוקות המטרות שהוא שואף אליהן, אלוהים מעולם לא שינה את ציפיותיו מן האדם ולא ויתר עליהן. כעת, אחרי שאמרתי זאת, האם אתם מבינים משהו בנוגע למשא נפשו של אלוהים? אולי מה שהבנתם אינו מעמיק במיוחד – אבל ההבנה תגיע בהדרגה!

בתקופתו של אברהם, אלוהים גם השמיד עיר. לעיר הזו קראו סדום. אין ספק שרבים מכירים את סיפורה של סדום, אך איש אינו מכיר את מחשבותיו של אלוהים שהן הרקע להשמדת העיר. לכן, היום, באמצעות השיחה של אלוהים עם אברהם להלן, נלמד על מחשבותיו של אלוהים באותה עת, וכן נלמד גם על טבעו. עכשיו, בואו נקרא את הפסוקים הבאים מכתבי הקודש.

ב. אלוהים חייב להשמיד את סדום

בראשית י"ח 26 וַיֹּאמֶר יְהוָה אִם־אֶמְצָא בְּסֹדֶם חֲמִשִּׁים צְדִיקִים בְּתוֹךְ הָעִיר וְנִשְׁאָתִי לְכָל־הַמָּקוֹם בְּעֶבְרָם.

בראשית י"ח 29 וַיִּסָּף עוֹד לְדַבֵּר אֵלָיו וַיֹּאמֶר אוֹלִי יִמְצָאוֹן שָׁם אַרְבָּעִים וַיֹּאמֶר לֹא אֶעֱשֶׂה...

בראשית י"ח 30 וַיֹּאמֶר... אוֹלִי יִמְצָאוֹן שָׁם שְׁלֹשִׁים וַיֹּאמֶר לֹא אֶעֱשֶׂה...

בראשית י"ח 31 וַיֹּאמֶר... אוֹלִי יִמְצָאוֹן שָׁם עֶשְׂרִים וַיֹּאמֶר לֹא אֶשְׁחִית...

בראשית י"ח 32 וַיֹּאמֶר... אוֹלִי יִמְצָאוֹן שָׁם עֶשְׂרָה וַיֹּאמֶר לֹא אֶשְׁחִית...

אלה קומץ ציטוטים שבחרתי מכתבי הקודש. הם לא מהווים את הגרסאות המלאות והמקוריות. אם ברצונכם לראות את הגרסאות האלה, קראו אותם בכתבי הקודש בעצמכם. כדי לחסוך זמן, השמטתי חלק מהתוכן המקורי. בחרתי כאן רק בפסוקי מפתח ובמשפטי מפתח, והשמטתי משפטים שאינם מתקשרים לשיתוף שלנו היום. בכל הפסוקים והתכנים שאנחנו משתפים, המיקוד שלנו מדלג על פרטי הסיפורים ועל התנהלותו של האדם בסיפורים. במקום זאת, אנחנו דנים רק במחשבותיו וברעיונותיו של אלוהים באותה העת. במחשבותיו ורעיונותיו של אלוהים, אנחנו רואים את טבעו של אלוהים, ומכל מעשיו של אלוהים, נשקף לנו אלוהים האמיתי עצמו – בכך אנחנו משיגים את מטרתנו.

לאלוהים אכפת רק ממי שיכול להישמע לדבריו ולציית לדברותיו

הפסוקים לעיל מכילים כמה מילות מפתח: מספרים. ראשית, יהוה אלוהים אומר שאם הוא ימצא חמישים צדיקים בגבולות העיר, הוא יחוס על היישוב כולו, כלומר הוא לא ישמיד את העיר. אם כן, האם באמת היו חמישים צדיקים בסדום? לא. מיד לאחר מכן, מה אברהם אמר לאלוהים? הוא אמר, "אולי ימצאון שם ארבעים?" ואלוהים אמר, "לא אעשה..." לאחר מכן, אמר אברהם, "אולי ימצאון שם שלושים?" ואלוהים אמר, "לא אעשה..." "ואולי ימצאון עשרים?" "לא אשחית..." "עשרה?" "לא אשחית..." אם כן, האם באמת היו עשרה צדיקים בגבולות העיר? לא היו עשרה – אבל היה אחד. ומי היה האחד הזה? זה היה לוט. באותה עת, היה רק צדיק אחד בסדום, אבל האם אלוהים היה מחמיר או קפדן מאוד בנוגע למספר הזה? לא. ולכן כשהאדם המשיך לשאול, "מה לגבי ארבעים?" "מה לגבי שלושים?" עד שהגיע ל"מה לגבי עשרה?" אלוהים אמר, "אפילו אם ישנם רק עשרה, לא אשמיד את העיר, אלא אחוס עליה ואסלח לכל האחרים מלבד העשרה האלה". גם עשרה היו מספר עלוב, אך התברר כי למעשה לא היה אפילו מספר כזה של צדיקים בסדום. אם כך, אתם מבינים שבעיני אלוהים, החטא והרשע של אנשי העיר היה כה נורא, עד שלא הייתה לאלוהים ברירה אלא להשמיד אותם. ולמה אלוהים התכוון כשהוא אמר שהוא לא ישמיד את העיר אם יהיו בה חמישים צדיקים? המספרים האלה לא היו חשובים לאלוהים. מה שהיה חשוב הוא אם העיר מכילה את הצדיקים שהוא רצה. אם היה בעיר רק צדיק אחד, אלוהים לא היה מוכן לפגוע בו כתוצאה מהשמדתו את העיר. פירוש הדבר הוא שבין שאלוהים התכוון להשמיד את העיר ובין שלא, ובלי קשר למספר הצדיקים שהיו בה, בעיני אלוהים, העיר החוטאת הזו הייתה מקוללת ונתעבת והיא הייתה צריכה להיחרב ולהעלם מעיניו של אלוהים, והצדיקים צריכים להישאר ללא פגע. בלי קשר לעידן ובלי קשר

לשלב התפתחותה של האנושות, גישתו של אלוהים לא משתנה: הוא שונא רוע, ודואג למי שצדיק בעיניו. הגישה הברורה הזו של אלוהים היא גם הגילוי האמיתי של מהות אלוהים. משום שהיה רק צדיק אחד בגבולות העיר, אלוהים חדל מהיסוסיו. התוצאה הסופית הייתה שלא הייתה ברירה אלא להשמיד את סדום. מה אתם רואים בכך? באותו עידן, אלוהים לא היה משמיד עיר אם היו חמישים צדיקים בגבולותיה, ולא היה משמיד עיר אם היו עשרה צדיקים בגבולותיה. פירוש הדבר הוא שאלוהים היה מחליט לסלוח ולנהוג בסובלנות כלפי האנושות, או לבצע את עבודת ההכוונה משום המעטים שהיו מסוגלים לירוא אותו ולעבוד אותו. אלוהים מעריך מאוד את מעשיו הצודקים של האדם, הוא מעריך מאוד את מי שמסוגל לעבוד אותו, והוא מעריך מאוד את מי שמסוגל לעשות מעשים טובים לפניו.

מהזמנים המוקדמים ביותר ועד היום, האם אי-פעם קראתם בספרי הקודש על אלוהים המספר את האמת, או מדבר על דרכו של אלוהים לאדם כלשהו? לא, מעולם לא. דברי האל אל האדם שאותם אנחנו קוראים רק אמרו לבני האדם מה לעשות. חלקם עשו את מה שעליהם לעשות וחלקם לא. חלקם האמינו וחלקם לא. זה כל מה שהיה. לפיכך, צדיקי העידן ההוא, מי שהיה צדיק בעיני אלוהים, היו בסך הכל אלה שהיו יכולים לשמוע את דברי האל ולציית לדברותיו. הם היו משרתים שהגשימו את דברי האל בקרב בני האדם. האם אפשר לומר שאנשים אלה הכירו את אלוהים? האם אפשר לומר שאלוהים הפך את האנשים האלה למושלמים? לא. לכן, בלי קשר למספרם, בעיני אלוהים, האם האנשים הצדיקים האלה היו ראויים להיקרא אנשי סודו של אלוהים? האם אפשר לכנותם העדים של אלוהים? ודאי שלא! הם בפירוש לא היו ראויים להיקרא אנשי סודו ועדיו של אלוהים. אם כך, איך אלוהים קרא לאנשים כאלה? בכתבי הקודש, עד הפסוקים שקראנו זה עתה, ישנם מקרים רבים שבהם אלהים קורא להם "עבדים". כלומר באותה עת, צדיקים אלה היו בעיני אלוהים משרתיו – הם היו האנשים ששירתו אותו על פני האדמה. ואיך אלוהים הגה את הכינוי הזה? מדוע הוא קרא להם כך? האם יש לאלוהים אמות מידה לכינויים שהוא נותן לבני האדם בלבד? ודאי שכן. יש לאלוהים אמות מידה, בין שהוא קורא לבני אדם צדיקים, מושלמים, הגונים או משרתים. כשהוא קורא למישהו משרת, הוא סמוך ובטוח שהאדם הזה מסוגל לקבל את פני שליחיו ומסוגל לציית לדברותיו, ויכול להגשים את ציוויי שליחיו. ומה מגשים האדם הזה? הוא מגשים את הדברים שאלוהים מצווה על האדם לעשות ולהגשים על פני האדמה. באותה עת, האם אפשר היה לקרוא דרכו של אלוהים לדברים שאלוהים דרש מהאדם לעשות ולהגשים על פני האדמה? לא. משום שבאותה עת, אלוהים דרש מהאדם לעשות רק כמה דברים פשוטים. הוא ביטא כמה ציוויים פשוטים, ואמר לאדם לעשות דבר כזה או אחר, ותו לא. אלוהים עבד על פי תוכניתו. מפני שבאותה עת היו חסרים תנאים רבים, זה לא היה הזמן הנכון, ולאנושות היה קשה לשאת את דרכו של אלוהים, ולכן דרכו של אלוהים עדיין לא יצאה לאור מלבו של אלוהים. אלוהים ראה את האנשים הצדיקים עליהם דיבר, אשר אנחנו רואים שהיו בין שלושים לעשרים, כמשרתיו. כששליחיו של אלוהים הגיעו למשרתים האלה, הם היו יכולים לקבל את פניהם ולציית להוראותיהם, ולעשות כדבריהם. זה בדיוק מה שצריך לעשות ולהשיג מי שהוא משרת בעיני אלוהים. אלוהים שקול במתן כינויים לבני האדם. הוא לא קרא להם משרתיו משום שהם היו כמו שאתם כעת – משום שהם שמעו הטפות רבות, ידעו מה אלוהים צפוי לעשות, הבינו את רצונו של אלוהים באופן משמעותי ותפסו את תוכנית הניהול שלו – אלא משום שאנושיותם הייתה כנה והם היו מסוגלים לציית לדברי האל. כשאלוהים ציווה עליהם, הם היו

יכולים לשים בצד את הדברים שהעסיקו אותם ולבצע את ציווי של אלוהים. לכן, עבור אלוהים, שכבת המשמעות האחרת בתואר^[8] משרת היא שהם שיתפו פעולה עם עבודתו על פני האדמה, ועל אף שהם לא היו שליחיו של אלוהים, הם היו המוציאים לפועל והמיישמים של דברי האל על פני האדמה. אם כך, אתם מבינים שהמשרתים או הצדיקים האלה היו בעלי חשיבות רבה בלבם של אלוהים. העבודה שאלוהים עמד לפתוח בה על פני האדמה לא הייתה יכולה להתקיים ללא שיתוף פעולה מצד בני אדם, ושליחיו של אלוהים לא היו יכולים להחליף את משרתי אלוהים בביצוע תפקידם. כל אחת מהמשימות שאלוהים ציווה על המשרתים האלה הייתה רבת-חשיבות עבורו, ולכן הם היו חיוניים עבורו. ללא שיתוף הפעולה של המשרתים האלה עם אלוהים, עבודתו בקרב האנושות הייתה מגיעה למבוי סתום, וכתוצאה מכך, תוכנית הניהול של אלוהים ותקוותיו של אלוהים היו מעלות חרס.

אלוהים חוזר רחמים רבים כלפי מי שחשוב לו, ומלא חמה עמוקה כלפי מי שהוא מתעב ודוחה

בתיאור בספרי הקודש, האם היו עשרה משרתי אלוהים בסדום? לא. האם העיר הייתה ראויה לרחמיו של אלוהים? רק איש אחד בעיר, לוט, קיבל את שליחי אלוהים. ההשלכה של זה היא שהיה רק משרת אלוהים אחד בעיר, ולפיכך לא הייתה לאלוהים ברירה אלא להציל את לוט ולהשמיד את העיר סדום. השיחה הזו בין אברהם ואלוהים אומנם נראית פשוטה, אבל היא מדגימה דבר עמוק מאוד: יש עקרונות המנחים את מעשיו של אלוהים, ולפני שהוא מקבל החלטה, הוא משקיע זמן רב בבדיקה ובהרהור. הוא בהחלט לא יקבל כל החלטה או יקפוץ למסקנות לפני הזמן המתאים. השיחה בין אברהם ואלוהים מראה לנו שהחלטתו של אלוהים להשמיד את סדום לא הייתה שגויה כהוא זה, מפני שאלוהים כבר ידע שאין בעיר ארבעים צדיקים, או שלושים צדיקים, או עשרים. לא היו אפילו עשרה. הצדיק היחיד בעיר היה לוט. אלוהים ראה את כל מה שקרה בסדום ואת מצבה, והוא הכיר את ההתרחשויות הללו כפי שהוא מכיר את כף ידו. לכן, לא ייתכן שהחלטתו הייתה שגויה. לעומת זאת, בהשוואה לכול יכולתו של אלוהים, האדם כה אדיש, כה טיפש ובור, וכה קצר ראות. זה מה שאנחנו רואים בשיחה בין אברהם ואלוהים. אלוהים הוציא לאור את טבעו מהראשית ועד היום. גם כאן, עלינו לראות את טבעו של אלוהים. מספרים הם פשוטים, והם לא מדגימים דבר, אבל כאן יש הבעה חשובה מאוד של טבעו של אלוהים. אלוהים לא היה משמיד את העיר בעבור חמישים צדיקים. האם הדבר נובע מחסדו של אלוהים? האם הוא נובע מאהבתו וסובלנותו? האם ראיתם את הצד הזה של טבעו של אלוהים? אפילו אם היו רק עשרה צדיקים, אלוהים לא היה משמיד את העיר, בעבור עשרת הצדיקים האלה. האם אלה הסובלנות והאהבה של אלוהים או לא? משום חסדו, סובלנותו ודאגתו של אלוהים כלפי הצדיקים האלה, הוא לא היה משמיד את העיר. זו סובלנותו של אלוהים. ובסופו של דבר, מה התוצאה שאנחנו רואים? כשאברהם אמר, "אֵילֵי יִמְצְאוּן שָׁם עֲשָׂרָה", אלוהים אמר, "לֹא אֶשְׁחִית" לאחר מכן, אברהם לא הוסיף לדבר, מפני שלא היו בסדום עשרת הצדיקים שהוא התייחס אליהם, ולא

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "בתואר."

היה לו עוד מה לומר. באותו רגע הוא הבין מדוע אלוהים גמר בדעתו להשמיד את סדום. איזה טבע של אלוהים משתקף מזה? איזו מין החלטה הייתה החלטתו של אלוהים? כלומר אם בעיר הזו לא היו עשרה צדיקים, אלוהים לא התיר את קיומה והיה בלתי נמנע שהוא ישמיד אותה. האין זה חרון אפו של אלוהים? האם חרון האף הזה מייצג את טבעו של אלוהים? האם טבע זה מהווה גילוי של מהותו הקדושה של אלוהים? האם זהו הגילוי של מהותו הצודקת של אלוהים שאסור לאדם להעליב? אחרי שאלוהים וידא שאין עשרה צדיקים בסדום, לא היה ספק שהוא ישמיד את העיר ויעניש בחומרה את יושביה, משום שהם התנגדו לאלוהים, ומשום שהם היו כה מזוהמים ומושחתים.

מדוע ניתחנו את הפסוקים האלה כך? משום שהמשפטים הפשוטים המעטים האלה מהווים הבעה מלאה של טבעו של אלוהים, החדור רחמים רבים והמלא בחמה עמוקה. לצד נצירת הצדיקים בלבד, ורחמיו, סובלנותו ודאגתו כלפיהם, לבו של אלוהים היה מלא בתיעוב כלפי כל אנשי סדום שהושחתו. האם היו אלה רחמים רבים וחמה עמוקה או לא? באילו אמצעים השתמש אלוהים כדי להשמיד את העיר? באש. ומדוע הוא השמיד אותה באש? כשאתם רואים דבר מה עולה בלהבות, או כשאתם עומדים לשרוף דבר מה, מה אתם מרגישים כלפיו? מדוע אתם רוצים לשרוף אותו? האם אתם מרגישים שאתם לא זקוקים לו יותר, שאתם לא רוצים לראות אותו יותר? האם אתם רוצים לנטוש אותו? השימוש של אלוהים באש פירושו נטישה ושנאה, ושהוא לא רצה לראות את סדום עוד. זה היה הרגש שגרם לאלוהים להעלות את סדום בלהבות. השימוש באש מוכיח עד כמה אלוהים כעס. הרחמים והסובלנות של אלוהים אכן קיימים, אך קדושתו וצדקתו של אלוהים כשהוא מתיר את הרסן מחמתו מראים לאדם גם את הצד של אלוהים שלא מוכן לשאת אף פגיעה. כשהאדם לגמרי מסוגל להישמע לציווייו של אלוהים ופועל בהתאם לדרישות אלוהים, אלוהים חדור רחמים רבים כלפי האדם. כשהאדם מלא בשחיתות, שנאה ואיבה כלפיו, אלוהים מלא כעס עמוק. ובאיזו מידה הוא מלא כעס עמוק? חרון אפו יימשך עד שהוא לא יראה עוד את התנגדותו של האדם ואת מעשיו הרעים – עד שהם לא יהיו לנגד עיניו. רק אז ייעלם כעסו של אלוהים. במילים אחרות, תהיה זהותו אשר תהיה, אם אדם מסוים מתנכר לאלוהים בלבד ומפנה לאלוהים את גבו לתמיד, בלי קשר לשאלה עד כמה נדמה שהוא רוצה לעבוד את אלוהים, להיות חסיד של אלוהים ולהישמע לאלוהים בגופו או בחשיבתו, ובלי קשר לשאלה עד כמה זה משאת נפשו הסובייקטיבית, מרגע שהוא יפנה את גבו לאלוהים בלבד, חמתו של אלוהים תצא לחופשי והיא תבער בלי הפסקה. כאשר אלוהים ישחרר את כעסו, אחרי שהוא נתן לאדם שפע הזדמנויות, מרגע שהכעס יצא לחופשי, הוא לא יינעל שוב, ואלוהים לעולם לא יהיה רחום וסובלני עוד כלפי האדם הזה. זהו צד אחד של טבעו של אלוהים שאינו סובל אף פגיעה. כאן נראה לאנשים סביר שאלוהים משמיד עיר, מכיוון שבעיני אלוהים, עיר מלאה חטאים לא יכולה להישאר ולהמשיך להתקיים, והגיויני שאלוהים ישמיד אותה. עם זאת, במה שקרה לפני השמדת סדום ואחריה, אנחנו רואים את כלל טבעו של אלוהים. הוא סובלני ורחום כלפי דברים אדיבים, יפים וטובים. כלפי דברים מרושעים וחוטאים וזדוניים, הוא מלא חמה עמוקה, והוא משחרר את חרון אפו. אלה הם שני ההיבטים העקרוניים והבולטים ביותר בטבעו של אלוהים, ויתרה מזאת, אלוהים חשף אותם מראשית ועד תכלית: רחמים רבים וחמה עמוקה. רובכם חוויתם את רחמיו של אלוהים במידה כלשהי, אך מעטים מכם חוויתם על בשרכם את חרון אפו של אלוהים. אפשר לראות את רחמיו של אלוהים ואת חסדיו בכל אדם. כלומר אלוהים היה רחום מאוד כלפי כל אדם ואדם. עם זאת, לעתים

נדירות מאוד אלוהים נתקף בכעס עמוק כלפי אדם ספציפי או קבוצת בני אדם מבינכם – אפשר גם לומר שזה מעולם לא קרה. הירגעו! במוקדם או במאוחר, כל אדם יראה ויחוה את חרון אפו של אלוהים, אך עכשיו הוא לא הזמן. מדוע? מפני שכאשר אלוהים כועס על מישהו ללא-הרף, כלומר כשהוא משחרר את חרון אפו העמוק כלפי האדם הזה, פירוש הדבר שהוא מתעב ודוחה את האדם הזה זה מכבר, שהוא בוחל בקיומו, ושהוא לא יכול לשאת את קיומו. ברגע שכעסו ייגע באדם הזה, האדם ייעלם. כיום, עבודתו של אלוהים טרם הגיעה לשלב הזה. אף אחד מכם לא יעמוד בכך כשאלוהים יתמלא בכעס עמוק. אם כן, אתם מבינים שכעת, אלוהים ניהן רק ברחמים רבים כלפיכם, וטרם ראיתם את כעסו העמוק. אם מישהו מכם טרם השתכנע, אתם יכולים לבקש שחרון אפו של אלוהים יכה בכם, כדי שתוכלו לחוות בעצמכם את העובדה שכעסו של אלוהים כלפי האדם וטבעו שלא יכול לשאת פגיעה, אכן קיימים. האם אתם מעזים?

אנשי אחרית הימים רואים את חרון אפו של אלוהים רק בדבריו, והם אינם חווים באמת את חרון אפו של אלוהים

האם שני הצדדים של טבעו של אלוהים המשתקפים מהפסוקים האלה ראויים לשיתוף? אחרי ששמעתם את הסיפור הזה, האם זכיתם להבנה מחודשת של אלוהים? לאיזה סוג של הבנה? אפשר לומר שמאז הבריאה ועד היום, אף קבוצה לא נהנתה מחסדו ומרחמיו של אלוהים יותר מהקבוצה הסופית הזו. אף על פי שבשלב הסופי, אלוהים ביצע את עבודת השיפוט והייסורים, ועשה את עבודתו במלכותיות ובחרון אף, רוב הזמן אלוהים משתמש במילים בלבד כדי לבצע את עבודתו. הוא משתמש במילים כדי ללמד, להשקות, לספק ולהזין. יחד עם זאת, חרון אפו של אלוהים תמיד היה נסתר, ופרט לחוויית טבעו מלא החמה באמצעות דבריו, מעטים בני האדם שחוו את כעסו באופן ישיר. פירוש הדבר הוא שבמהלך עבודת השיפוט והייסורים של אלוהים, אף על פי שחרון אפו של אלוהים כפי שהוא נחשף בדברי האל מאפשר לבני האדם לחוות את מלכותיותו של אלוהים ואת חוסר סובלנותו לפגיעה, חרון האף הזה לא ממשיך מעבר לדבריו. במילים אחרות, אלוהים משתמש במילים כדי לנזוף באדם, לחשוף את האדם, לשפוט את האדם, לייסר את האדם ואפילו לגנות את האדם, אבל אלוהים טרם כעס על האדם באופן עמוק, ובקושי שחרר את חרון אפו על האדם חוץ מאשר בדבריו. לפיכך, הרחמים והנדיבות של אלוהים שהאדם חווה בעידן זה הם גילוי של טבעו האמיתי של אלוהים, בעוד חרון אפו של אלוהים שהאדם חווה אינו אלא ביטוי של הנימה והתחושה שאמירותיו משרות. רבים טועים ורואים בביטוי הזה חוויה אמיתית והכרה אמיתית של חרון אפו של אלוהים. כתוצאה מכך, רוב בני האדם סבורים שהם ראו את הרחמים והנדיבות של אלוהים בדבריו, שהם חזו גם בחוסר סובלנותו לפגיעות מצד האדם, ושרובם אפילו מבינים את רחמיו וסובלנותו של אלוהים כלפי האדם. אך בלי קשר לשאלות כמה רעה התנהגותו של האדם וכמה מושחת טבעו, אלוהים תמיד החזיק מעמד. מטרתו בכך היא לחכות שהדברים שהוא אמר, המאמצים שהוא השקיע והמחיר שהוא שילם ישיגו השפעה על האנשים שהוא רוצה לזכות בהם. המתנה לתוצאה שכזו אורכת זמן ודורשת יצירת סביבות שונות עבור האדם, בדיוק כשם שאנשים אינם הופכים למבוגרים ברגע שהם נולדים. הדבר דורש שמונה עשרה או תשע עשרה שנים, ולאנשים מסוימים נדרשות גם עשרים או שלושים שנים לפני שהם מבשילים לכדי מבוגר אמיתי. אלוהים ממתין להשלמת התהליך הזה, הוא ממתין לבוא הרגע הזה ולהגעתה של התוצאה הזו.

ולאורך כל הזמן שבו הוא ממתין, אלוהים חדור רחמים רבים. אולם במהלך תקופת העבודה של אלוהים, מספר זעום ביותר של אנשים נקטלים ואנשים ספורים נענשים על התנגדותם החרפה לאלוהים. דוגמאות כאלה משמשות הוכחה נוספת לטבעו של אלוהים, שאינו סובל את עלבונות האדם, ומאשרות באופן מלא את קיומן הממשי של הסובלנות וכוח הסבל של אלוהים כלפי נבחריו. מובן שבדוגמאות הטיפוסיות האלה, גילוי של חלק מטבעו של אלוהים באנשים הללו אינו משפיע על תוכנית הניהול הכוללת של אלוהים. למעשה, בשלב סופי זה של עבודתו של אלוהים, אלוהים החזיק מעמד לכל אורך תקופת ההמתנה שלו והוא החליף את כוח הסבל שלו ואת חייו בעבור ישועת חסידיו. האם אתם רואים זאת? אלוהים לא משבש את תוכניתו ללא סיבה. הוא יכול לשחרר את חרון אפו, והוא יכול גם להיות רחום. זהו הגילוי של שני החלקים העיקריים של טבעו של אלוהים. האין הדבר ברור מאוד? במילים אחרות, בכל הנוגע לאלוהים, נכון ולא נכון, צדק ואי-צדק, חיובי ושלילי – כל זאת מוצג בבירור לאדם. הדברים שהוא יעשה, הדברים שהוא אוהב, הדברים שהוא שונא – כל אלה משתקפים ישירות בטבעו. דברים שכאלה ניתן גם לראות בבירור בעבודת אלוהים והם אינם מעורפלים או כלליים. להיפך, הם מאפשרים לכל האנשים לחזות בטבעו של אלוהים ובמה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, באופן ממשי, אמיתי ומעשי במיוחד. זהו האל האמיתי עצמו.

טבעו של אלוהים מעולם לא היה נסתר מהאדם – לבו של האדם התרחק מאלוהים

אם לא הייתי משתף את הדברים הללו, איש מכם לא היה יכול לחזות בטבעו האמיתי של אלוהים בסיפורים של כתבי הקודש. זו עובדה. הסיבה לכך היא שאף על פי שהסיפורים בכתבי הקודש מתעדים כמה מהדברים שאלוהים עשה, אלוהים אומר בהם רק דברים מועטים, והוא לא מציג את טבעו ישירות או מוציא לאור את רצונו בפני האדם. דורות מאוחרים יותר התייחסו לתיעוד הזה כאל לא יותר מסיפורים, ולכן נדמה לבני האדם שאלוהים מסתתר מפני האדם, ושלא התגלמותו של אלוהים היא שנסתרת מהאדם אלא טבעו ורצונו. אחרי השיתוף שלי היום, האם אתם עדיין מרגישים שאלוהים נסתר מהאדם לחלוטין? האם אתם עדיין סבורים שטבעו של אלוהים נסתר מהאדם?

מאז הבריאה, טבעו של אלוהים תאם את עבודתו. הוא מעולם לא היה נסתר מהאדם, אלא פורסם בפניו והוצג לו בבירור. עם זאת, בחלוף הזמן, לב האדם הלך והתרחק מאלוהים וככל שהעמיקה שחיתותו של האדם, האדם ואלוהים התרחקו עוד ועוד זה מזה. לאט לאט, האדם נעלם מעיני האל. האדם לא מסוגל עוד "לראות" את אלוהים, מה שמוותר אותו ללא "חדשות" על אלוהים. לכן, הוא אינו יודע אם אלוהים קיים והוא אף הרחיק לכת עד כדי הכחשת קיומו של אלוהים. כתוצאה מכך, חוסר הבנתו של האדם את טבעו של אלוהים ואת מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו אינו נובע מנסתרות האל מן האדם, אלא מכך שלבו עזב את אלוהים. על אף שהאדם מאמין באלוהים, אלוהים אינו בלבו של האדם והאדם אינו יודע כיצד לאהוב את אלוהים ואינו רוצה לאהוב את אלוהים, משום שלבו לעולם אינו מתקרב לאלוהים והוא תמיד מתחמק מאלוהים. כתוצאה מכך, לבו של האדם מרוחק תמיד מאלוהים. אם כן, היכן לבו? למעשה, לבו של האדם לא הלך לשום מקום: במקום למסור את לבו לאלוהים או לחשוף אותו אליו, הוא שומר אותו לעצמו. זאת חרף העובדה שיש כאלה שמתפללים תדיר לאלוהים ואומרים,

"הו, אלוהים, הבט בלבי – אתה יודע את כל מחשבותיי," ויש שאפילו נשבעים להניח לאלוהים להביט בהם, ושיענשו אם הם יפרו את שבועתם. על אף שהאדם מאפשר לאלוהים להביט אל תוך לבו, אין פירוש הדבר שהוא מסוגל להישמע לכל התזמורים והסידורים של אלוהים, או שהוא נתן את גורלו ועתידו ואת כל כולו לשליטתו של אלוהים. לכן, יהיו אשר יהיו השבועות שאתם נשבעים לאלוהים או הדברים שאתם מצהירים בפניו, בעיני אלוהים לבכם עדיין סגור בפניו, משום שאתם מתירים לו רק להביט בלבכם, אך לא לשלוט בו. במילים אחרות, לא מסרתם את לבכם לאלוהים כלל, ואתם רק אומרים מילים יפות כדי שאלוהים ישמע. מצד שני, אתם מסתירים את כוונותיכם הערמומיות מאלוהים, יחד עם התככים, המזימות והתוכניות שלכם, ואתם אווזים את עתידכם וגורלכם בדיככם, בפחד שאלוהים ייקח אותם מכם. לכן, אלוהים לעולם אינו חוזה בכנותו של האדם כלפיו. על אף שאלוהים צופה בעומקי לב האדם ויכול לראות מה האדם חושב ולמה הוא מייחל בלבו, ויכול לראות אילו דברים שמורים בלבו, לבו של האדם אינו שייך לאלוהים – הוא לא מסר אותו לשליטת אלוהים. כלומר לאלוהים יש הזכות לצפות, אך לא לשלוט. בהכרתו הסובייקטיבית של האדם, האדם אינו רוצה להיות נתון לחסדי האל ואינו מתכוון לעשות זאת. לא רק שהאדם סגר עצמו בפני אלוהים, ישנם אפילו אנשים המעלים דרכים לעטוף את לבם. הם משתמשים בדיבור חלק ובחנופה כדי ליצור מראית שווא ולרכוש את אמונו של אלוהים, והם מסתירים את פניהם האמיתיים מעיניו של אלוהים. מטרתם בכך היא למנוע מאלוהים לתפוס את טיבם האמיתי. הם אינם רוצים לתת את לבם לאלוהים, אלא לשמור אותם לעצמם. המשמעות הסמויה כאן היא שהאדם עצמו מתכנן, מחשב ומחליט את כל מה שהאדם עושה ורוצה. הוא אינו זקוק להשתתפותו או התערבותו של אלוהים, לא כל שכן לתזמוריו וסידוריו של אלוהים. לפיכך, בין אם ביחס לציווייו של אלוהים, למינויו או לדרישות של אלוהים מהאדם, החלטות האדם מבוססות על כוונותיו וענייניו שלו ועל מצבו ונסיבותיו שלו באותו הזמן. האדם תמיד משתמש בידע ובתובנות המוכרים לו ובתבונתו כדי לשפוט ולבחור את הדרך שבה ילך והוא לא מאפשר התערבות או שליטה מצד אלוהים. זהו לב האדם שאלוהים רואה.

מהראשית ועד היום, רק האדם היה מסוגל לשוחח עם אלוהים. כלומר מקרב כל היצורים החיים וברואי האל, רק האדם היה מסוגל לשוחח עם אלוהים. לאדם יש אוזניים לשמוע ועיניים לראות, יש לו שפה ורעיונות משלו ורצון חופשי. יש בידיו כל הדרוש כדי לשמוע את אלוהים מדבר, להבין את רצון האל ולקבל את התפקיד שאלוהים מטיל עליו. לכן, אלוהים נותן את כל משאלותיו לאדם, ולכן ברצונו להפוך את האדם לבן לווייה שהוא בעצה אחת עמו ואשר יכול ללכת לצדו. מאז שאלוהים החל בניהול, הוא ממתין לאדם שימסור לו את לבו, שיאפשר לאלוהים לטהר ולצייד אותו, כך שאלוהים יוכל להתרצות ממנו ולאהוב אותו, ולגרום לו לירוא את אלוהים ולסור מרע. אלוהים ציפה וחיכה לתוצאה הזו מאז ומתמיד. האם ישנם אנשים כאלו המתועדים בכתבי הקודש? כלומר האם יש בכתבי הקודש אנשים המסוגלים לתת את לבם לאלוהים? האם יש תקדים לפני העידן הנוכחי? היום, בואו נמשיך לקרוא את המתואר בכתבי הקודש ונראה האם מה שעשתה הדמות הזו – איוב – קשור בדרך כלשהי לנושא של "נתינת לבכם לאלוהים", שעליו אנחנו מדברים היום. בואו נראה אם איוב היה משביע רצון בעיני אלוהים ונאהב על ידו.

מה התרשמותכם מאיוב? יש כאלה שמצטטים מכתבי הקודש ואומרים שאיוב "יָרָא אֱלֹהִים וְסָר מִרָע". "יָרָא אֱלֹהִים וְסָר מִרָע": זוהי ההערכה הראשונית של איוב המתועדת בכתבי הקודש. אם הייתם משתמשים במילים

שלכם, כיצד הייתם מתארים את איוב? יש כאלה שאומרים שאיוב היה איש טוב והגיוני. יש כאלה שאומרים שהוא היה בעל אמונה אמיתית באלוהים. יש כאלה שאומרים שאיוב היה צדיק ואנושי. ראיתם את אמונתו של איוב, כלומר בלבכם אתם מיחסים חשיבות רבה לאמונתו של איוב ואתם מקנאים בה. אם כן, היום, בואו נראה מה היה לאיוב שגרם לאלוהים להיות כה מרוצה ממנו. עכשיו, בואו נקרא את הפסוקים הבאים מכתבי הקודש.

ג. איוב

1. האופן שבו אלוהים העריך את איוב והערכתו של איוב בכתבי הקודש.

איוב א' 1 אִישׁ הָיָה בְּאֶרֶץ-עֹזַי אִיּוֹב שְׁמוֹ וְהָיָה | הָאִישׁ הַהוּא תָם וְיָשָׁר וִירָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע.

איוב א' 5 וַיְהִי כִּי הִקְיפוּ יְמֵי הַמִּשְׁתָּה וַיִּשְׁלַח אִיּוֹב וַיַּקְדִּשֵׁם וְהִשְׁקִים בַּבֶּקֶר וְהָעֶלֶה עֲלוֹת מִסְפָּר כָּלֹם כִּי אָמַר אִיּוֹב אוֹלִי חֲטָאֹנִי בְנִי וַיְבָרְכוּ אֱלֹהִים בְּלִבָּבָם כֹּכָה יַעֲשֶׂה אִיּוֹב כָּל-הַיָּמִים.

איוב א' 8 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-הַשָּׁטָן הֲשִׁטָּן הַשֹּׁמֵת לִפְנֵי עַלְעֲבָדֵי אִיּוֹב כִּי אֵין כָּמֹהוּ בְּאֶרֶץ אִישׁ תָם וְיָשָׁר וִירָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע. מהי הנקודה המרכזית שאתם רואים בפסוקים האלה? שלושת הפסוקים הקצרים האלה מתייחסים כולם לאיוב. הם אומנם קצרים, אך הם קובעים בבירור איזה מן אדם הוא היה. באמצעות תיאורם את התנהגותו היום-יומית של איוב ואת התנהלותו, הם מספרים לכולם שבמקום להיות חסר יסוד, האופן שבו אלוהים העריך את איוב היה מבוסס מאוד. הם מספרים לנו שגם האופן שבו האדם מעריך את איוב (איוב א' 1) וגם האופן שבו אלוהים מעריך אותו (איוב א' 8) נובעים ממעשיו של איוב בפני אלוהים והאדם (איוב א' 5).

ראשית, בואו נקרא את הפסוק הראשון: "אִישׁ הָיָה בְּאֶרֶץ-עֹזַי אִיּוֹב שְׁמוֹ וְהָיָה | הָאִישׁ הַהוּא תָם וְיָשָׁר וִירָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע". המשפט הזה הוא ההערכה הראשונה של איוב בכתבי הקודש – האופן שבו המחבר מעריך את איוב. הוא מייצג כמובן גם את האופן שבו האדם מעריך את איוב, שהוא "וְהָיָה | הָאִישׁ הַהוּא תָם וְיָשָׁר וִירָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע". עכשיו, בואו נקרא את האופן שבו אלוהים מעריך את איוב: "אֵין כָּמֹהוּ בְּאֶרֶץ אִישׁ תָם וְיָשָׁר וִירָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע" (איוב א' 8). מבין שתי ההערכות, אחת באה מהאדם ואחת מקורה באלוהים. אלה שתי הערכות בעלות אותו תוכן. אם כן, ניתן לראות שהתנהגותו והתנהלותו של איוב היו ידועות לאדם וזכו לשבחים גם מאלוהים. במילים אחרות, התנהלותו של איוב בפני האדם והתנהלותו בפני אלוהים היו זהות. הוא פרש את התנהגותו ומניעיו בפני אלוהים בכל עת, כדי שאלוהים יוכל להתבונן בהם, והוא ירא את אלוהים וסר מרע. לפיכך, בעיני אלוהים, מקרב האנשים שעל פני האדמה רק איוב היה תם וישר, וירא את אלוהים וסר מרע.

ביטויים מפורשים של האופן שבו איוב ירא את אלוהים וסר מרע בחייו היום-יומיים

כעת, בואו נביט בביטויים מפורשים של האופן שבו איוב ירא את אלוהים וסר מרע. בנוסף לפסוקים הבאים לפנינו ואחריו, בואו נקרא גם את איוב א' 5, שהוא אחד מהביטויים המפורשים של האופן שבו איוב ירא את אלוהים וסר מרע. הוא מתייחס לאופן שבו הוא ירא את אלוהים וסר מרע בחייו היום-יומיים. הדבר הבולט ביותר הוא שאיוב לא רק נהג כראוי משום האופן שבו הוא עצמו ירא את אלוהים וסר מרע, אלא שהוא גם העלה עולות

לאלוהים בשם בניו באופן קבוע. הוא חשש שהם "חָטְאוּ וַיִּבְרְכוּ אֱלֹהִים בְּלִבָּם" בעת סעודה. וכיצד החשש הזה התבטא באיוב? הטקסט המקורי מתאר לנו את הדברים כך: "וַיְהִי כִּי הָקִיפוּ יָמֵי הַמִּשְׁתָּה וַיִּשְׁלַח אֱיֹיֵב וַיִּקְדֹּשׁ וַיְהִי שָׁמָיִם בַּבֶּקֶר וַיִּהְיֶה עֲלֹות מִסְפָּר כָּלֵם". התנהלותו של איוב מראה לנו שבמקום להתבטא בהתנהגותו כלפי חוץ, יראתו את אלוהים נבעה מתוך לבו ושניתן למצוא את היראה הזו בכל היבט של חייו היום-יומיים בכל עת, משום שלא רק שהוא עצמו סר מרע, אלא שהוא לעתים קרובות העלה עולות למען בניו. במילים אחרות, איוב לא רק פחד עמוקות מחטאים נגד אלוהים ומהתכחשות לאלוהים בלבד שלו, אלא שהוא גם חשש שבניו חטאו נגד אלוהים והתכחשו לו בלבם. מכך ניתן לראות שהאמת של יראת איוב את אלוהים עומדת במבחן ושאיפה אדם לא יכול לפקפק בה. האם הוא עשה זאת מדי פעם, או לעתים קרובות? המשפט האחרון בקטע זה הוא "כִּכָּה יַעֲשֶׂה אֱיֹיֵב כְּלִיהֶימִים". פירוש המילים האלה הוא שאיוב לא הלך לבדוק מה קורה עם בניו מדי פעם, או כשהוא התרצה לעשות את זה, ושהוא לא התוודה בפני אלוהים באמצעות תפילה. במקום זאת, הוא לעתים קרובות שלח וקידש את בניו והעלה עולות למענם. הביטוי "כל הימים" כאן, אין פירושו שהוא עשה זאת למשך יום או יומיים, או לרגע. הפירוש הוא שביטוי יראת האל של איוב לא היה זמני ולא הסתכם בידע או במילים. במקום זאת, הדרך של יראת אל והישמרות מרע הנחתה את לבו, היא הכתיבה את התנהגותו, וזה היה שורש קיומו בלבד. העובדה שהוא עשה זאת כל הימים מראה שבלבו הוא חשש לעתים קרובות שהוא עצמו יחטא נגד אלוהים וגם שבניו ובנותיו חטאו נגד אלוהים. היא מייצגת את כובד המשקל שנשאה בלבד הדרך של יראת אל והישמרות מרע. הוא עשה זאת כל הימים מכיוון שבלבו הוא חשש ופחד – פחד שהוא עשה דברים רעים וחטא נגד אלוהים, ושהוא סטה מדרכו של אלוהים ושמשום כך הוא לא יכול לרצות את אלוהים. במקביל לכך, הוא גם דאג לבניו ולבנותיו וחשש שהם פגעו באלוהים. זו הייתה התנהלותו הרגילה של איוב בחייו היום-יומיים. ההתנהלות הרגילה הזו היא בדיוק מה שמוכיח שיראת האל של איוב והישמרותו מרע אינם מילים ריקות, שאיוב באמת חי מציאות כזו. "כִּכָּה יַעֲשֶׂה אֱיֹיֵב כְּלִיהֶימִים": הדברים האלה מספרים לנו על מעשיו היום-יומיים של איוב לפני אלוהים. כאשר הוא עשה זאת כל הימים, האם התנהגותו ולבו הגיעו אל אלוהים? במילים אחרות, האם אלוהים התרצה לעתים קרובות מלבדו ומהתנהגותו? באיזה מצב ובאיזה הקשר איוב עשה זאת כל הימים? יש כאלה שאומרים שאיוב נהג כך מפני שאלוהים נגלה אליו לעתים קרובות. יש כאלה שאומרים שהוא נהג כך כל הימים מכיוון שרצה לסור מרע. יש כאלה שאומרים שאולי הוא חשב שגורלו לא שפר עליו בקלות ושהוא ידע שאלוהים נתן לו את גורלו הטוב, ולכן הוא פחד עמוקות לאבד את רכושו בעקבות חטאים נגד אלוהים או פגיעה בו. האם איזו מהטענות האלה נכונה? מבין שלא. זאת מפני שבעיני אלוהים, מה שאלוהים קיבל והוקיר ביותר לגבי איוב היה לא רק העובדה שהוא עשה זאת כל הימים. יותר מכך, זו הייתה התנהגותו לפני אלוהים, האדם והשטן כשהוא נמסר לידי השטן ופוצה. הקטעים הבאים מספקים את הראיות המשכנעות ביותר, ראיות המראות לנו את האמת שבאופן שבו אלוהים העריך את איוב. עכשיו, בואו נקרא את הפסוקים הבאים מכתבי הקודש.

2. השטן מפתה את איוב בפעם הראשונה (מקנהו נגנב ואסונות באים על ילדיו)

א. הדברים שאלוהים אמר

איוב א' 8 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁטָן הִשְׁמַתְ לִבִּי עַל־עֲבֹרֵי אֱיֹיֵב כִּי אֵין כָּמֹהוּ בָּאָרֶץ אִישׁ תָּם וְיָשָׁר יִרְאֵ אֱלֹהִים וְסָר מִרָע.

איוב א' 12 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁטָן הִנֵּה כָל־אֲשֶׁר־לִי בְּיָדְךָ רַק אֲלִי וְאֶת־שִׁלְחֵךָ וַיִּבָּרַץ וַיֵּצֵא הַשָּׁטָן מֵעַם פְּנֵי יְהוָה.

איוב א' 9-11 וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר הַחֲנָם יִירָא אֱלֹהִים: הֲלֹא־אֲתָה שָׂכַת בְּעֵדוֹ וּבְעֵד־בֵּיתוֹ וּבְעֵד פְּלֶאֱשָׁר לֹ מִסָּבִיב מַעֲשֶׂה יָדָיו בְּרַכָּתָהּ וּמִקְנֶהוּ פָּרָץ בְּאַרְצָהּ: וְאוֹלָם שְׁלַח־נָא יָדְךָ וְגַע בְּכָל־אֲשָׁרֶלֹ אִם־לֹא עַל־פָּנֶיךָ יִבְרָכָהּ.

אלוהים מתיר לשטן לפתות את איוב כדי להפוך את אמונתו של איוב למושלמת

איוב א' 8 הוא התייעוד הראשון שאנחנו רואים בכתבי הקודש לחילופי דברים בין יהוה אלוהים לבין השטן. ומה אלוהים אמר? הטקסט המקורי מתאר לנו את הדברים כך: "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־הַשָּׁטָן הֲשָׁמַתָּ לִבְךָ עַל־עַבְדִּי אִיּוֹב כִּי אֵין כָּמֹהוּ בְּאַרְצָה אִישׁ תָּם וְיֹשֶׁר יִירָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע". זה היה האופן שבו אלוהים העריך את איוב בפני השטן. אלוהים אמר שהוא איש תם וישר אשר ירא את אלוהים וסר מרע. לפני חילופי הדברים האלה בין אלוהים לשטן, אלוהים החליט שהוא ישתמש בשטן כדי לפתות את איוב – שהוא ימסור את איוב לידי השטן. מבחינה אחת, הדבר יוכיח שתצפיותיו של אלוהים והאופן שבו הוא העריך את איוב היו מדויקים וללא רבב, ויגרום לשטן בושה באמצעות עדותו של איוב. מבחינה אחרת, העדות הזו תהפוך למושלמות את אמונתו של איוב באלוהים ואת יראת האל שלו. לכן, כשהשטן בא לפני אלוהים, אלוהים היה חד-משמעי. הוא דיבר ישר ולעניין ושאל את השטן: "הֲשָׁמַתָּ לִבְךָ עַל־עַבְדִּי אִיּוֹב כִּי אֵין כָּמֹהוּ בְּאַרְצָה אִישׁ תָּם וְיֹשֶׁר יִירָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע". בשאלתו של אלוהים טמונה המשמעות הבאה: אלוהים ידע שהשטן שוטט בכל המקומות ולעתים קרובות צפה באיוב, שהוא עבד יהוה. הוא לעתים קרובות פיתה אותו ותקף אותו בניסיון למצוא דרך להביא אותו לידי חורבן, כדי להוכיח שאמונתו של איוב באלוהים ויראת האל שלו לא היו איתנות. השטן גם חיפש ברצון הזדמנויות להרוס את איוב ולגרום לו להתכחש לאלוהים ולאפשר לשטן לחטוף אותו מידי אלוהים. אך אלוהים הביט אל תוך לבו של איוב וראה שהוא היה תם, וישר וירא אלוהים וסר מרע. אלוהים השתמש בשאלה כדי לספר לשטן שאיוב איש תם וישר וירא אלוהים וסר מרע, שאיוב לעולם לא יתכחש לאלוהים וילך אחרי השטן. לאחר שהשטן שמע את הערכת אלוהים את איוב, הוא נמלא זעם הנובע מהשפלה, והוא נעשה עוד יותר כועס וחסר סבלנות לחטוף את איוב, משום שהשטן מעולם לא האמין שמישהו יכול להיות תם וישר, וירא אלוהים וסר מרע. באותו הזמן, השטן גם תיעב את התום והיושר שבאדם ושנא אנשים שיכלו לירוא את אלוהים ולסור מרע. וכך כתוב באיוב א' 9-11: "וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר הַחֲנָם יִירָא אֱלֹהִים: הֲלֹא־אֲתָה שָׂכַת בְּעֵדוֹ וּבְעֵד־בֵּיתוֹ וּבְעֵד פְּלֶאֱשָׁר לֹ מִסָּבִיב מַעֲשֶׂה יָדָיו בְּרַכָּתָהּ וּמִקְנֶהוּ פָּרָץ בְּאַרְצָהּ: וְאוֹלָם שְׁלַח־נָא יָדְךָ וְגַע בְּכָל־אֲשָׁרֶלֹ אִם־לֹא עַל־פָּנֶיךָ יִבְרָכָהּ". אלוהים הכיר מקרוב את טבעו המרושע של השטן וידע היטב שהשטן תכנן מזה זמן רב להמיט חורבן על איוב. לכן, אלוהים רצה לומר לשטן שוב שאיוב תם וישר, וירא אלוהים וסר מרע, כדי ליישר קו עם השטן, וכדי לגרום לשטן לגלות את פניו האמיתיים ולתקוף ולפתות את איוב. במילים אחרות, אלוהים הדגיש במתכוון שאיוב הוא איש תם וישר וירא אלוהים וסר מרע, ובאמצעות כך הוא גרם לשטן לתקוף את איוב, משום שהשטן שנא את העובדה שאיוב הוא איש תם וישר, וירא אלוהים וסר מרע. כתוצאה מכך, אלוהים התכוון להמיט קלון על השטן באמצעות העובדה שאיוב היה איש תם וישר אשר ירא את אלוהים וסר מרע. כך הוא ישפיל את והשטן ויביס אותו לחלוטין. לאחר מכן, השטן לא יטיל עוד ספק בתומתו של איוב, ביושרו, ביראתו את אלוהים או בהישמרותו מרע. לכן,

ניסיונו של אלוהים ופיתויו של השטן היו כמעט בלתי נמנעים. היחיד שיכול היה לעמוד בניסיונו של אלוהים ובפיתויו של השטן היה איוב. לאחר חילופי דברים אלו, לשטן ניתנה רשות לפתות את איוב. כך החל הסבב הראשון של מתקפות השטן. מטרת המתקפות האלה הייתה רכושו של איוב, משום שהשטן טען נגב איוב: "הֲחִנָּם יִרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים: ...מַעֲשֵׂה יָדָיו בִּרְכָה וּמִקְנֵהוּ פָּרֶץ פָּאֲרִץ". כתוצאה מכך, אלוהים התיר לשטן לקחת את כל מה שיש לאיוב – שזו הייתה למעשה מטרתו של אלוהים כשהוא דיבר עם השטן. ובכל זאת, אלוהים דרש דרישה אחת מהשטן: "הֲנָה כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ בְּיָדְךָ יָק אֲלִי אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ" (איוב א' 12). זה היה התנאי של אלוהים לאחר שהוא התיר לשטן לפתות את איוב ומסר את איוב לידי השטן, וזה היה הגבול שהוא הציב לשטן: הוא הורה לשטן לא לפגוע באיוב. מכיוון שאלוהים הכיר בכך שאיוב היה תם וישר והוא האמין שתומתו ויושרו של איוב לפניו היו מעל לכל ספק ויוכלו לעמוד במבחן. לפיכך, אלוהים אפשר לשטן לפתות את איוב, אך הוא הטיל מגבלה על השטן: השטן הורשה לקחת את כל רכושו של איוב, אך נאסר עליו לגעת באיוב עצמו. מה פירוש הדבר? פירוש הדבר היא שאלוהים לא מסר את איוב לחלוטין לידי השטן. השטן יכול היה לפתות את איוב בכל דרך שרצה, אך לא לפגוע באיוב עצמו, אף לא בשערה אחת משערות ראשו, מכיוון שאלוהים שולט בכל מה שיש לאדם, מכיוון שחייו ומותו של האדם נתונים בידיו של אלוהים, ולשטן אין כל רשות כזו. לאחר שאלוהים אמר את הדבר הללו לשטן, השטן היה להוט להתחיל. הוא השתמש בכל אמצעי כדי לפתות את איוב ועד מהרה איוב איבד מלוא ההר כבשים ושוורים ואת כל הרכוש שאלוהים העניק לו... כך באו עליו ניסיונותיו של אלוהים. על אף שכתבי הקודש מספרים לנו על מקור הפיתוי של איוב, האם איוב עצמו, מי שהיה נתון לפיתויים הללו, היה מודע למה שקורה? איוב היה בן תמותה פשוט. מובן שהוא לא ידע דבר מהסיפור הנגלל מאחוריו. ובכל זאת, יראתו את אלוהים, ותומתו ויושרו גרמו לו להבין שניסיונותיו של אלוהים פוקדים אותו. הוא לא ידע מה ארע בעולם הרוחני, והוא לא ידע מה היו כוונותיו של אלוהים מאחורי ניסיונות אלו. אולם הוא ידע שבלי קשר למה שיקרה לו, עליו להתמיד בתומתו ויושרו, וכן בדרך של יראת אל והישמרות מרע. אלוהים ראה בבירור אתגישתו ואת תגובתו של איוב לעניינים הללו. ומה אלוהים ראה? הוא ראה את לבו של איוב הירא את אלוהים, מכיוון שמההתחלה ועד לרגע שבו שהניסיון פקד את איוב, לבו של איוב נותר פתוח בפני אלוהים, פרוש לפניו, ואיוב לא התכחש לתומתו או ליושרו ולא פנה מהדרך של יראת אל והישמרות מרע – ואין דבר שמשביע יותר את רצונו של אלוהים. עכשיו, נביט בפיתויים שהוצבו בפני איוב ונראה כיצד הוא התייחס לניסיונות האלה. בואו נקרא בכתבי הקודש.

ג. תגובתו של איוב

איוב א' 20-21 וַיִּקָּם אִיּוֹב וַיִּקְרַע אֶת־מָעְלוֹ וַיִּגְזַז אֶת־רֹאשׁוֹ וַיִּפֹּל אָרְצָה וַיִּשְׁתָּחוּ: וַיֹּאמֶר עָלַם יָצָאתִי מִבֶּטֶן אִמִּי וָעָרָם אָשׁוּב שָׁמָּה יְהִי נָתַן וַיְהִינָה לָקַח יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ.

העובדה שאיוב לקח על עצמו להשיב את כל מה שיש לו נובעת מיראתו את אלוהים

אחרי שאלוהים אמר לשטן, "הֲנָה כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ בְּיָדְךָ יָק אֲלִי אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ", השטן יצא מלפניו וזמן קצר לאחר מכן איוב החל לספוג מתקפות פתע חריפות: ראשית, שווריו וחמוריו נבזזו ועבדיו נהרגו. בהמשך, צאנו ועבדיו נשרפו כליל. לאחר מכן, גמליו נלקחו ועבדיו נרצחו. ולבסוף, נלקחו חיי בניו ובנותיו. שרשרת המתקפות הזו

הייתה העינוי שסבל איוב במהלך הפיתוי הראשון. כפי שאלוהים ציווה אותו, במהלך המתקפות האלה, השטן התמקד רק ברכושו של איוב ובילדיו, ולא פגע באיוב עצמו. ובכל זאת, איוב הפך בן-רגע מאיש עשיר ורב במקנה לעני חסר כל. איש לא יכול היה לעמוד במכת הפתע המהממת הזו או להגיב אליה כראוי, אך איוב הפגין את הצד יוצא הדופן שלו. כתבי הקודש מתארים את הסיפור כך: "וַיִּקָּם אִיּוֹב וַיִּקְרַע אֶת־מָעְלוֹ וַיִּגְזַר אֶת־רֹאשׁוֹ וַיִּפֹּל אָרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה". זו הייתה תגובתו הראשונה של איוב, לאחר שהוא שמע שהוא איבד את ילדיו ואת כל רכושו. מעל הכל, הוא לא נראה מופתע או מוכה בהלה, לא כל שכן הביע כעס או שנאה. אם כן, אתם רואים שכלבו הוא כבר זיהה שהאסונות האלה לא היו מקריים או מעשה ידי אדם, לא כל שכן נקמה או עונש. במקום זאת, ניסיונות יהוה אלוהים פקדו אותו. יהוה אלוהים הוא זה שרצה לקחת את רכושו ואת ילדיו. איוב היה אז רגוע וצלול מאוד. אנושיותו התמה והישרה אפשרה לו לשקול ולהחליט בדיוק באופן טבעי והגיוני לגבי האסונות שפקדו אותו. כתוצאה מכך, הוא התנהג בשלווה יוצאת דופן. "וַיִּקָּם אִיּוֹב וַיִּקְרַע אֶת־מָעְלוֹ וַיִּגְזַר אֶת־רֹאשׁוֹ וַיִּפֹּל אָרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה". "וַיִּקְרַע אֶת־מָעְלוֹ", משמע שהוא היה ערום ונטול כל. "וַיִּגְזַר אֶת־רֹאשׁוֹ", כלומר שהוא שב לפני אלוהים כתינוק בן יומו. "וַיִּפֹּל אָרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה", משמע שהוא בא אל העולם עירום, ושהוא עדיין חסר כל היום – הוא שב אל אלוהים כתינוק בן יומו. אף ברוא אל לא יכול לנקוט את הגישה שאיוב נקט כלפי כל מה שארע לו. אמונתו ביהוה אלוהים הייתה חזקה ממה שאמונה יכולה להיות. אלה היו יראתו את אלוהים והישמעותו לאלוהים, והוא היה מסוגל לא רק להודות לאלוהים על מה שהוא נתן לו, אלא גם על מה שהוא לקח ממנו. בנוסף, הוא היה מסוגל לקבל על עצמו להשיב את כל מה שיש לו, כולל את חייו.

יראתו וציותו של איוב כלפי אלוהים הן דוגמה לאנושות, ותומתו ויושרו הן שיא האנושיות שעל כל אדם להשיג. על אף שהוא לא ראה את אלוהים, הוא הבין שאלוהים קיים באמת, ומשום ההבנה זו הוא ירא את אלוהים – ובעקבות היראה הזו הוא היה מסוגל להישמע לאלוהים. הוא נתן לאלוהים יד חופשית לקחת את כל מה שיש לו, אך לא התלונן, ונפל ארצה לפני אלוהים, ואמר לו שבאותו הרגע, אפילו אם אלוהים ייקח את בשרו, איוב יניח לו לעשות זאת בשמחה ומבלי להתלונן. כל התנהלותו נבעה מאנושיותו התמה והישרה. כלומר כתוצאה מתמימותו, כנותו וטוב לבו, איוב נותר איתן בהבנתו ובחזויותו את קיומו של אלוהים. על יסוד זה, הוא דרש מעצמו דרישות ותיקן את חשיבתו, התנהגותו, התנהלותו ועקרונותיו בפעולתו לפני אלוהים בהתאמה לאופן שבו אלוהים הנחה אותו ולמעשים של אלוהים שהוא ראה בקרב כל הדברים. עם הזמן, חזויותיו גרמו לו ליראת אל אמיתית וממשית וגרמו לו לסור מרע. זה היה מקור ההגינות שאיוב התמיד בה בנחישות. איוב היה בעל אנושיות כנה, תמימה וטובת לב והייתה לו חוויה ממשית של יראת אל, ציות לאלוהים והישמרות מרע, כמו גם הידע ש"הֲיֵהָ נִתֵּן וְהֵיכָה לֶקַח". רק בזכות הדברים הללו, הוא היה מסוגל לעמוד איתן ולשאת עדות במהלך מתקפות אכזריות כאלה מצד השטן, ורק בזכותם, הוא היה מסוגל שלא לאכזב את אלוהים ולספק מענה משיבי רצון לאלוהים, כשניסיונותיו של אלוהים פקדו אותו. על אף שהתנהלותו של איוב במהלך הפיתוי הראשון הייתה ישירה מאוד, לדורות מאוחרים יותר, לא הובטח שהם ישיגו ישירות שכזו, אפילו לאחר חיים שלמים של מאמצים לא בהכרח תהיה להם ההתנהלות כמו זו של איוב, כפי שהיא מתוארת לעיל. היום, כשאתם ניצבים בפני התנהלותו הישירה של איוב ומשווים אותה לקריאות ולקביעות של "ציות ונאמנות מוחלטים עד המוות" שמפגינים לאלוהים בני האדם שטוענים שהם מאמינים בו ושהם חסידיו, האם אתם לא חשים בושה וכלימה?

כשאתם קוראים בכתבי הקודש על כל מה שסבלו איוב ומשפחתו, מה תגובתכם? האם אתם שוקעים במחשבות? האם אתם נדהמים? האם אפשר לתאר את הניסיונות שפקדו את איוב כ"מזעזעים"? במילים אחרות, מחריד מספיק לקרוא על ניסיונותיו של איוב כמתואר בכתבי הקודש – חווייתם במציאות תהיה אפילו יותר גרועה. אם כן, אתם רואים שמה שפקד את איוב לא היה סתם "תרגיל", אלא "קרב" אמיתי, שכלל "רובים" ו"תחמושת" אמיתיים. אולם מי העמיד אותו בניסיונות הללו? השטן ביצע אותם, כמובן. השטן ביצע אותם באופן אישי – אך אלוהים אישר אותם. האם אלוהים אמר לשטן באילו אמצעים לפתות את איוב? לא. אלוהים רק הציב לו תנאי אחד, שאחריו הפיתוי פקד את איוב. כשהפיתוי פקד את איוב, הדבר נתן לאנשים תחושה של הרוע והכיעור של השטן, של זדוניותו ותיעובו כלפי האדם ושל איבתו כלפי אלוהים. בכך אנו רואים שמילים אינן יכולות לתאר עד כמה הפיתוי הזה היה אכזרי. אפשר לומר שהטבע הזדוני שבאמצעותו השטן התעלל באדם ופניו המכוערים של השטן התגלו במלואם באותו רגע. השטן ניצל את ההזדמנות הזו, ההזדמנות שסיפקה רשותו של אלוהים, לחשוף את איוב לעינוי נלהב וחסר רחמים, אשר רמת האכזריות ושיטת האכזריות שלו היו בלתי נתפסות ולחלוטין בלתי נסבלות לאנשים בימינו. במקום לומר שהשטן פיתה את איוב ושאיוב ניצב איתן בעדותו במהלך הפיתוי הזה, עדיף לומר שבניסיונות שאלוהים הציב לו, איוב פתח בתחרות נגד השטן, להגן על תומתו וישרו ועל דרכו של יראת אל והישמרות מרע. בתחרות הזו, איוב איבד הר של צאן ובקר, הוא איבד את כל רכושו והוא איבד את בניו ובנותיו – אך הוא לא נטש את תומתו, את ישרו או את יראת האל. במילים אחרות, בתחרותו נגד השטן, הוא העדיף לאבד את רכושו ואת ילדיו מאשר לאבד את תומתו, את ישרו ואת יראת האל. הוא העדיף להיאחז בשורש המשמעות של להיות אדם. בכתבי הקודש מסופק תיעוד מדויק של כל התהליך שבו איוב איבד את נכסיו וכן של התנהלותו וגישתו. התיעוד הקצר והתמציתי הזה נותן את התחושה שאיוב היה כמעט נינוח כשהוא עמד בפני הפיתוי הזה, אך אם היינו משחזרים את מה שקרה בפועל, בצירוף טבעו הזדוני של השטן, הדברים לא היו כה פשוטים או קלים כפי שמתואר במשפטים הללו. המציאות הייתה אכזרית בהרבה. זו רמת ההרס והשנאה שבהם השטן נוהג באנושות ובכל מי שזוכה לאישורו של אלוהים. אילו אלוהים לא היה מבקש מהשטן לא לפגוע באיוב, אין ספק שהשטן היה קוטל אותו לא נקיפות מצפון. השטן לא רוצה שאיש יעבוד את אלוהים, וגם אינו רוצה שהצדיקים בעיני אלוהים ובני האדם התמים וישרים יוכלו להמשיך לירוא את אלוהים ולסור מרע. המשמעות של יראתם את אלוהים והישמרותם מרע היא שהאנשים הללו זונחים את השטן וסרים ממנו. לכן השטן ניצל את ההזדמנות שאלוהים נתן לו רשות כדי לשפוך את כל זעמו ושנאתו על איוב ללא רחם. אם כן, אתם רואים כמה רב היה העינוי שאיוב סבל, מנפשו ועד גופו, מהחוץ אל הפנים. כיום, איננו רואים איך היה הדבר באותו הזמן, ומהמסופר בכתבי הקודש, אנחנו יכולים להשיג רק הצצה חטופה לרגשותיו של איוב כשנחשף לעינויים באותו הזמן.

הגינותו הבלתי מעורערת של איוב מביישת את השטן וגורמת לו לנוס בבהלה

ומה אלוהים עשה כשאויב נחשף לעינוי זה? אלוהים הביט וצפה, והמתין לתוצאה. בעת שאלוהים הביט וצפה, כיצד הוא הרגיש? הוא חש מוכה יגון כמובן. אולם כתוצאה מיגונו, האם הוא יכול היה להתחרט על כך שהוא

הרשה לשטן לפתות את איוב? התשובה היא לא. זאת משום שהוא היה איתן באמונתו שאיוב הוא תם וישר, וירא אלוהים וסר מרע. אלוהים פשוט נתן לשטן הזדמנות לאמת את יושרו של איוב בפני אלוהים ולחשוף את העובדה שהוא עצמו רשע ובזוי. נוסף על כך, זו הייתה הזדמנות לאיוב להעיד על יושרו ועל יראתו את אלוהים והישמרותו מרע בפני אנשי העולם, בפני השטן ואפילו בפני חסידי האל. האם התוצאה הסופית הוכיחה שהאופן שבו אלוהים העריך את איוב היה נכון וללא רבב? האם איוב באמת גבר על השטן? כאן אנחנו קוראים את הדברים האבטיפוסיים שאיוב אמר, דברים המוכיחים שהוא גבר על השטן. הוא אמר: "עַלִּים יִצְאֵתִי מִבֶּטֶן אִמִּי וְעָרִם אֶשׁוּב שָׁמָּה". זו גישתו של איוב של ציות לאלוהים. לאחר מכן, הוא אמר: "יְהִינָה נַתָּן וְיִהְיֶה לָקַח יְהִי שָׁם יְהִינָה מְכָרְךָ". הדברים הללו שאיוב אמר מוכיחים שאלוהים צופה בעומקי לבו של האדם, ושהוא מסוגל להביט אל תוך מחשבותיו, והם מוכיחים שקבלתו את איוב היא ללא רבב, שהאיש הזה שזכה לאישורו של אלוהים היה צדיק. "יְהִינָה נַתָּן וְיִהְיֶה לָקַח יְהִי שָׁם יְהִינָה מְכָרְךָ". הדברים האלה הם עדותו של איוב על אלוהים. הדברים הפשוטים האלה מה שהפחיד את השטן, שבייש אותו ושגרם לו לנוס בבהלה. יתרה מזאת, הם מה שכבל את השטן והותיר אותו ללא משאבים. הדברים האלה גם גרמו לשטן להרגיש את מופלאותם ועוצמתם של מעשי יהוה אלוהים ואפשרו לו לתפוס את שאר הרוח יוצא הדופן של מי שדרכו של אלוהים מושלת בלב. יתרה מזאת, הם הדגימו לשטן את החיות העוצמתית שהראה אדם קטן וחסר משמעות בדבקתו בדרך של יראת אל והישמרות מרע. כך השטן הובס בתחרות הראשונה. חרף ה"תובנות שהוא הרוויח ביושר", לשטן לא הייתה כל כוונה להניח לאיוב וגם לא היה כל שינוי בטבעו הזדוני. השטן ניסה להמשיך לתקוף את איוב ולכן הוא בא שוב לפני אלוהים.

עכשיו, בואו נקרא בכתבי הקודש על הפעם השנייה שבה איוב פותה.

3. השטן מפתה שנית את איוב (איוב מוכה שחין בכל גופו)

א. הדברים שאלוהים אמר

איוב ב' 3 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁטָן הִשְׁמַתְ לִבִּי אֶל־עֲבֹדֵי אִיּוֹב כִּי אֵין כָּמֹהוּ בָאָרֶץ אִישׁ תָּם וְיֹשֵׁר יָרָא אֱלֹהִים וְסָר מִרָע וְעָרְנֹי מִחֲנִיק בְּתַמְתּוֹ וּתְסִיתָנִי בֹו לְבַלְעֹי חֲנָם.

איוב ב' 6 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁטָן הִנֵּה בִיָּדְךָ אֵף אֶת־נַפְשׁוֹ שָׁמָּר.

ב. הדברים שהשטן אמר

איוב ב' 4-5 וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר עֹזר בְּעֲדֵעֲזֹר וְכֹל־אֲשֶׁר לֹא־יֵשׁ יִתֵּן בְּעֵד נַפְשׁוֹ: אוֹלָם־שָׁלַח־נָא יָדְךָ וְגָע אֶל־עַצְמוֹ וְאֶל־בָּשָׂרוֹ אִם־לֹא אֶל־פָּנֶיךָ יִבָּרְכְּךָ.

ג. כיצד איוב מתמודד עם הניסיון

איוב ב' 9-10 וַתֹּאמֶר לוֹ אֲשֶׁתּוֹ עֲדָךְ מִחֲנִיק בְּתַמְתָּךְ בָּרַךְ אֱלֹהִים וּמָת: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ כְּדַבָּר אַחַת הַנִּבְלֹתִי תְדַבְּרִי גַם אֶת־הַטֹּוב נִקְבֹּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת־הָרָע לֹא נִקְבֹּל בְּכָל־נְאֻת לֹא־חָטָא אִיּוֹב בְּשַׁפְּתָיו.

איוב ג' 3 יָאבֵד יוֹם אֲנִלְד בּוֹ וְהִלְלִילָה אָמַר הָרָה גִּבְר.

אהבת איוב לדרכו של אלוהים מתעלה על הכל

בכתבי הקודש מתועדים חילופי הדברים בין אלוהים לבין השטן כך: "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁטָן הִשְׁמַתְ לִבִּי אֶל־עֲבֹדֵי אִיּוֹב כִּי אֵין כָּמֹהוּ בָאָרֶץ אִישׁ תָּם וְיֹשֵׁר יָרָא אֱלֹהִים וְסָר מִרָע וְעָרְנֹי מִחֲנִיק בְּתַמְתּוֹ וּתְסִיתָנִי בֹו לְבַלְעֹי חֲנָם."

עָבָדִי אִיּוֹב כִּי אֵין כְּמֹהוּ בְּאֶרֶץ אִישׁ תָּם וְיִשָּׁר יֵרָא אֱלֹהִים וְסֵר מִרָע וְעִדְנֹה מִחֲזִיק בְּתַמָּתוֹ וְתִסִּיתָנִי בּוֹ לְבַלְעֹי חַנָּם” (איוב ב' 3). בחילופי הדברים האלה, אלוהים חוזר על שאלתו לשטן. זו שאלה שמוכיחה לנו שאלוהים מעריך באופן חיובי את מה שאיוב הפגין והביא לידי ביטוי במהלך הניסיון הראשון, ושההערכה הזו זהה לאופן שבו אלוהים העריך את איוב לפני שהוא הועמד בפיתוי השטן. כלומר לפני שהפיתוי פקד אותו, איוב היה מושלם בעיני אלוהים, ולכן אלוהים הגן עליו ועל משפחתו וברך אותו. הוא היה ראוי לברכה בעיני אלוהים. לאחר הפיתוי, איוב לא חטא בשפתיו כי איבד את רכושו ואת ילדיו, אלא המשיך להלל את שמו של יהוה אלוהים. התנהלותו בפועל גרמה לאלוהים להריע לו ולתת לו ציון מעולה. זאת משום שבעיני איוב, צאצאיו או נכסיו לא היו מספיקים כדי לגרום לו לזנוח את אלוהים. במילים אחרות, ילדיו או רכושו לא היו יכולים למלא את מקומו של אלוהים בלבד. במהלך פיתוי הראשון של איוב, הוא הראה לאלוהים שאהבתו לאלוהים ולדרך של יראת אל והישמרות מרע היא מעל לכל. הניסיון הזה פשוט נתן לאיוב חוויה של קבלת גמול מיהוה אלוהים ושל אובדן רכושו וילדיו בידי אלוהים.

עבור איוב, זו הייתה חוויה אמיתית שטיהרה את נפשו, זו הייתה טבילת חיים שהגשימה את קיומו, ונוסף על כך, זו הייתה סעודה מענגת שבחנה את הציות שלו ואת יראתו את אלוהים. פיתוי זה שינה את מעמדו של איוב ממעמד של איש עשיר לזה של חסר כל, וגם אפשר לו לחוות את התעללות השטן באנושות. אביונותו לא גרמה לו לתעב את השטן. במקום זאת, במעשיו הנתעבים של השטן הוא ראה כמה הוא מכוער ובזוי, כמו גם את איבתו ומרדנותו כלפי אלוהים, והדבר עודד אותו עוד להתמיד לעד בדרך של יראת אל והישמרות מרע. הוא נשבע שהוא לעולם לא יזנח את אלוהים ולא יפנה את גבו לדרכו של אלוהים בגלל גורמים חיצוניים כמו רכוש, ילדים או שארי בשר, ושהוא לעולם לא יהיה עבד לשטן, לרכוש, או לכל אדם. מלבד יהוה אלוהים, אף אחד לא יוכל להיות אדונו או אלוהיו. אלה היו שאיפותיו של איוב. על פניו האחרים של הפיתוי, איוב גם השיג דבר מה: הוא השיג עושר רב לנוכח הניסיונות שאלוהים הציב לו.

במהלך העשורים הקודמים של חייו, איוב חזה במעשי יהוה אלוהים והשיג לעצמו את ברכות יהוה אלוהים. אלה היו ברכות שנתנו לו הרגשה מאוד לא נוחה ותחושת חובה, משום שהוא האמין שהוא לא עשה דבר למען אלוהים, אך בכל זאת הוענקו לו ברכות כה רבות והוא זכה לחסד כה רב. משום כך, הוא לעתים קרובות התפלל בלבד, בתקווה שהוא יוכל לגמול לאלוהים, בתקווה שתהיה לו הזדמנות לשאת עדות על מעשיו של אלוהים ועל גדולתו, ובתקווה שאלוהים ינסה את הציות שלו, ונוסף על כך, שאמונתו תוכל להיטהר עד שהציות והאמונה שלו יזכו לאישורו של אלוהים. וכשהניסיון פקד את איוב, הוא האמין שאלוהים שמע את תפילותיו. איוב נצר את ההזדמנות הזו מעל לכל, ולכן לא העז להתייחס אליה בקלות דעת, משום שמשאלת לבו הגדולה ביותר תוכל להתגשם. הגעתה של ההזדמנות הזו משמעותה שהציות שלו ויראתו את אלוהים יוכלו להיבחן ולהיטהר. יתר על כן, המשמעות הייתה שלאיוב הייתה הזדמנות להשיג את אישורו של אלוהים, ובכך הוא יוכל להתקרב אליו עוד יותר. במהלך הניסיון, אמונה ועיסוק כאלה אפשרו לו להפוך למושלם ולהבין יותר טוב את רצון האל. איוב נעשה גם יותר אסיר תודה על ברכותיו וחסדיו של אלוהים, הוא שיבח עוד יותר בלבד את מעשיו של אלוהים, והוא נמלא עוד יותר יראת קודש, ונכסף עוד יותר לחביבותו, גדולתו וקדושתו של אלוהים. באותו הזמן, על אף שאיוב עדיין היה ירא אלוהים וסר מרע בעיני אלוהים, ביחס לחווייתו, אמונתו של איוב והידע שלו התקדמו בצעדי ענק:

אמונתו גברה, הציות שלו השיג דריסת רגל ויראתו את אלוהים העמיקה. על אף שניסיון זה שינה את נפשו ואת חייו של איוב, שינוי שכזה לא סיפק את איוב ולא האט את התקדמותו. בה בעת שהוא חישב מה הוא הרוויח מהניסיון הזה ושקל את ליקוייו שלו, הוא התפלל בשקט והמתין לניסיון הבא שיפקוד אותו, מכיוון שהוא ייחל להתרוממות אמונתו, צייתו ויראתו את אלוהים במהלך הניסיון הבא של אלוהים. אלוהים רואה את המחשבות הפנימיות ביותר של האדם ואת כל מה שהאדם אומר ועושה. מחשבותיו של איוב הגיעו לאוזני יהוה אלוהים, שהאזין לתפילותיו, וכך, כמצופה, הגיע הניסיון הבא שאלוהים הציב לאיוב.

במהלך סבל רב, איוב מבין באמת את דאגתו של אלוהים לאנושות

בעקבות שאלותיו של יהוה אלוהים לשטן, השטן שמח בסתר. זאת מכיוון שהשטן ידע שהוא יורשה שוב לתקוף את האיש אשר היה מושלם בעיני אלוהים – עבור השטן, זו הייתה הזדמנות נדירה. השטן רצה לנצל את ההזדמנות הזו כדי לערער את נחישותו של איוב, לגרום לו לאבד אמון באלוהים, כשי שהוא לא יירא עוד את אלוהים או יברך את שמו של יהוה אלוהים. הדבר היה נותן לשטן סיכוי: בכל זמן או מקום, הוא יכול היה להפוך את איוב לכלי משחק בידיו. השטן הסתיר את מזימותיו המרושעות ולא הותיר לה עקבות, אך לא יכול היה לרסן את טבעו הרשע. האמת נרמזה בתשובתו לדבריו של יהוה אלוהים, כמתועד בכתבי הקודש: "וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר עֹזר בְּעֶדְעוֹר וְכֹל־אֲשֶׁר לֹא־ישׁ יִתֵּן בְּעֶד נַפְשׁוֹ: אוֹלָם־שֶׁלֹּחַנָא יִדְךָ וְגַע אֶל־עֲצָמָי וְאֶל־בָּשָׂרִי אִם־לֹא אֶל־פָּנֶיךָ יִבְרַכְךָ" (איוב ב' 4-5). בלתי אפשרי שלא להבין היטב את זדוניותו של השטן ולחוש בה מחילופי הדברים שלו עם אלוהים. אין ספק שכל מי שאוהב את האמת ומתעב את הרוע היה שונא עוד יותר את השפלות ולחוסר הבושה של השטן אחרי שהוא היה שומע את דבריו המופרכים. הוא היה מזדעזע ונגעל מהדברים המופרכים של השטן, ובו בזמן היה נושא תפילות עמוקות ומשאלות אמת לאיוב, בתקווה שהאיש הישר זה ישיג שלמות, שהאיש הזה שירא אלוהים וסר מרע יגבר לנצח על פיתויי השטן ויחיה באור, בקרב ברכותיו והנחיותיו של אלוהים. הוא גם היה מייחל שמעשיו הצודקים של איוב יוכלו לדרבן ולעודד את כל מי שעוסק בדרך של יראת אל והישמרות מרע לעולמי עולמים. על אף שניתן לראות את כוונתו הזדונית של השטן בהצהרה הזו, אלוהים הסכים בקלילות ל"בקשתו" של השטן – אך גם היה לו תנאי אחד: "הֲנֵנִי בְּיָדְךָ אֲךָ אֶת־נַפְשׁוֹ שְׁמֹר" (איוב ב' 6). מכיוון שהפעם השטן רצה לשלוח את ידו ולפגוע בבשרו ובעצמותיו, אלוהים אמר, "אֲךָ אֶת־נַפְשׁוֹ שְׁמֹר". פירוש המילים האלה הוא שאלוהים נתן את בשרו של איוב לשטן, אך שמר את חייו. השטן לא יכול היה לקחת את חייו של איוב, אך מלבד זאת השטן יכול היה להשתמש בכל אמצעי או שיטה נגד איוב.

לאחר שהשטן קיבל את רשותו של אלוהים, השטן מיהר אל איוב והושיט את ידו כדי להכות את עורו בשחין על פני כל גופו, ואיוב חש כאב על פני עורו. איוב שיבח את מופלאותו וקדושתו של יהוה אלוהים, וזה עשה את השטן לבוטה עוד יותר בחוצפתו. מכיוון שהשטן הפיק הנאה מעינוי האדם, הוא הושיט את ידו וגרד את עורו של איוב, מה שגרם לפצעיו לזוב. איוב חש מיד כאב ועינוי מאין כמותם בבשרו ולא יכול היה להתאפק מלעסות את עצמו מכף רגל ועד ראש בידיו, כאילו זה היה יכול להקל את המכה שספגה רוחו מהכאב הזה בבשר. הוא הבין שאלוהים לצדו וצופה בו, והוא ניסה כמיטב יכולתו לחזק עצמו. הוא שוב כרע ארצה ואמר: "אתה זה

שרואה אל תוך לב האדם, אתה צופה בייסוריו. מדוע חולשתו מדאיגה אותך? ברוך שם יהוה אלוהים. השטן ראה את כאבו הבלתי נסבל של איוב, אך לא ראה את איוב זונח את שם יהוה אלוהים. לפיכך, הוא מיהר לשלוח את ידו ולהכות את איוב בעצמותיו, משום שהוא נואש לקרוע אותו לגזרים. בן-רגע, איוב חש סבל מאין כמוהו. זה היה כאילו נתלש הבשר מעצמותיו וכאילו עצמותיו מרוסקות בזו אחר זו. הסבל והעינוי האלה גרמו לו לחשוב שעדיף למות... הסיבולת שלו הגיעה אל קצה גבול היכולת... הוא רצה לצעוק. הוא רצה לקרוע את עורו מגופו כדי להפחית את הכאב. אך הוא עצר בעד הזעקות ולא קרע את עורו, משום שהוא לא רצה לתת לשטן לראות את חולשתו. לכן הוא כרע פעם נוספת, אך בפעם הזו הוא לא חש בנוכחות יהוה אלוהים. הוא ידע שאלוהים נמצא לעתים קרובות לפניו, מאחוריו ומצדדיו. אולם במהלך כאבו, אלוהים מעולם לא צפה. הוא כיסה את פניו ונחבא, משום שמשמעות בריאתו את האדם לא הייתה להביא עליו סבל ועינוי. באותו הזמן, איוב בכה ועשה כמיטב יכולתו לעמוד בייסורי הגוף הללו, אך הוא לא יכול עוד להתאפק מלהודות לאלוהים: "האדם נופל במכה הראשונה, הוא חלש וחסר כוח, הוא צעיר ונבער – מדוע תרצה לנהוג בו ברכות ובדאגה? אתה מכה אותי, אך הדבר מכאיב לך. מה באדם ראוי לדאגתך?" תפילותיו של איוב הגיעו לאוזני אלוהים ואלוהים שתק, צופה ללא אומר... לאחר שניסה לשווא כל תרגיל אפשרי, השטן עזב בדממה, אך זה לא היה סופם של הניסיונות שאלוהים העמיד בהם את איוב. מכיוון שעוצמתו של אלוהים שנגלתה באיוב לא פורסמה בפומבי, סיפורו של איוב לא הסתיים בנסיגת השטן. עם כניסתן של דמויות חדשות, צפויות היו עוד התרחשויות מרהיבות.

ביטוי נוסף של יראת איוב את אלוהים והישמרותו מרע הוא האופן שבו הוא הליל את שמו של יהוה בכל

איוב סבל חורבן מצד השטן, אך עדיין לא זנח את שמו של יהוה אלוהים. אשתו הייתה הראשונה לצאת ולגלם את דמותו של השטן, מה שניתן לראות באופן שבו היא התקיפה את איוב. הטקסט המקורי מתאר זאת: "וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ עֲדָךְ מִחַיִּיק בְּתַמְתָּךְ בְּרַךְ אֱלֹהִים וָמָת" (איוב ב' 9). אלה הדברים שהשטן אמר במסווה אנושי. הם היו התקפה והאשמה, כמו גם שידול, פיתוי ודיבה. לאחר שהוא כשל בתקיפת בשרו של איוב, השטן תקף ישירות את הגינותו. בכך, הוא רצה לנצל את הדבר כדי לגרום לאיוב לוותר על הגינותו, לזנוח את אלוהים ולהפסיק לחיות. כך השטן רצה גם לפתות את איוב במילים האלה: אם איוב יזנח את שמו של יהוה אלוהים, לא יהיה עליו לסבול עינויים כאלה – הוא יוכל להשתחרר מעינויי הבשר. למשמע עצתה של אשתו, איוב נזף בה באומרו "כְּדַבָּר אַחַת הַנִּבְּלוֹת תְּדַבְּרִי גַם אֶת־הַטּוֹב נִקְבֹּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת־הָרָע לֹא נִקְבֹּל" (איוב ב' 10). איוב הכיר את המילים אלה זה מכבר, אך ברגע זה, הוכח שהוא מכיר אותם באמת.

כשאשתו יעצה לו לברך אלוהים ולמות, כוונתה הייתה: אלוהיך נוהג בך כך, מדוע אתה לא מקלל אותו? מדוע אתה עדיין חי? אלוהיך כל כך לא הוגן כלפיך, אך אתה עדיין אומר ברוך שם יהוה אלוהים. איך הוא יכול להמית עליך אסון כשאתה מברך את שמו? מהר וזנח את שמו של יהוה ואל תלך עוד אחריו. כך יבואו צרותיך אל קיצן. ברגע הזה, נוצרה העדות שאלוהים רצה לראות באיוב. אף אדם רגיל לא יכול לשאת עדות כזו, ואנחנו לא קוראים על כך באף סיפור בכתבי הקודש – אך אלוהים ראה זאת זמן רב לפני שאיוב אמר את הדברים הללו. אלוהים פשוט רצה לנצל את ההזדמנות הזו כדי לאפשר לאיוב להוכיח לכולם שאלוהים צדק. לנוכח עצת אשתו, לא רק

שאיוב לא ויתר על הגינותיו או זנח את אלוהים, אלא שהוא גם אמר לאשתו: "גַּם אֶת־הַטּוֹב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת־הָרָע לֹא נִקְבַּל". האם המילים האלה נושאות משקל רב? יש כאן רק עובדה אחת המסוגלת להוכיח את כובד משקלן של המילים האלה. משקלן של המילים האלה הוא שאלוהים מאשר אותן בלבו. הן מה שאלוהים רצה בו, מה שהוא רצה לשמוע, והן התוצאה שאלוהים ייחל לראות. המילים האלה הן גם מהות עדותו של איוב. בכך הוכחו תומתו של איוב. יושרו, יראתו את אלוהים והישמרותו מרע. ערכו הרב של איוב היה טמון בכך שכאשר הוא פותח ואפילו כשכל גופו התכסה בשחין, כשהוא סבל את הגרוע שבעינינו, וכשאשתו ושאר בשרו יעצו לו, הוא עדיין אמר מילים שכאלה. במילים אחרות, הוא האמין בלבו שבלי קשר לפיתויים שייקרו בדרכו, או לחומרת הצרות והעינויים, אפילו אם יפקוד אותו המוות, הוא לא יזנח את אלוהים ולא ידחה את הדרך של יראת אל והישמרות מרע. אם כן, אתם רואים שאלוהים תפס את המקום החשוב ביותר בלבו, ושרק אלוהים היה בלבו. זו הסיבה שאנחנו קוראים בכתבי הקודש תיאורים כאלה שלו: "בְּכָל־זֶמַּן לֹא־חָטָא אִיּוֹב בְּשִׁפְתָּיו". לא רק שהוא לא חטא בשפתו, אלא שהוא לא הלן על אלוהים בלבו. הוא לא אמר מילים קשות נגד אלוהים ולא חטא נגדו. לא רק שפיו ברח את שמו של יהוה, אלא הוא עשה זאת גם בלבו – פיו ולבו היו שווים. זה היה איוב האמיתי שאלוהים ראה, וזו הייתה הסיבה שאלוהים הוקיר את איוב.

הדברים הרבים שבני האדם לא מבינים לגבי איוב

הקשיים שסבל איוב לא היו מעשיהם של שליחי האל ולא נגרמו בידו של אלוהים. השטן, אויבו של אלוהים, גרם להם באופן אישי. כתוצאה מכך, רמת הקושי שסבל איוב הייתה עמוקה. אולם באותו רגע איוב הפגין, ללא איפוק, את היכרותו היום-יומית עם אלוהים בלבו, את העקרונות של פעולותיו ביום-יום ואת גישתו כלפי אלוהים – וזו האמת. לולא איוב פותח, לולא אלוהים העמיד את איוב בניסיונותיו, כשאיוב אמר, "יִהְיֶה נָתַן וַיִּהְיֶה לָקַח יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ", הייתם אומרים שאיוב צבוע. אלוהים נתן לו נכסים כה רבים, לכן מובן שהוא יברך את שם יהוה אלוהים. אם איוב היה אומר לפני שהוא נחשף לניסיונות, "גַּם אֶת־הַטּוֹב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת־הָרָע לֹא נִקְבַּל". הייתם אומרים שאיוב מגזים ושהוא לא זונח את שמו יהוה מכיוון שאלוהים ברח אותו בדברים רבים. אם אלוהים היה ממית עליו אסון, אין ספק שהוא היה זונח את שם יהוה. אולם כשאיוב מצא עצמו בנסיבות שאיש לא היה מייחל להיות בהן, לראות אותן או להיקלע אליהן, נסיבות שאנשים מפחדים להתמודד עמן, נסיבות שאפילו אלוהים לא מעז להביט בהן, איוב הצליח עדיין לשמור על הגינותו: "יִהְיֶה נָתַן וַיִּהְיֶה לָקַח יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ" ו"גַּם אֶת־הַטּוֹב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת־הָרָע לֹא נִקְבַּל". לנוכח התנהלותו של איוב בזמן הזה, מי שאוהב לדבר גבוהה גבוהה ולבטא מכתבים ודוקטרינות, נותר ללא מילים. דינו של מי שמהלל את שמו של יהוה במילים בלבד, אך מעולם לא קיבל את ניסיונותיו של אלוהים נגזר לפי ההגינות שאיוב דבק בה, ומי שמעולם לא האמין שהאדם מסוגל לדבוק בדרכו של אלוהים נשפט לפי עדותו של איוב. לנוכח התנהלותו של איוב במהלך הניסיונות הללו ולנוכח הדברים שדיבר, יש כאלה שמרגישים מבולבלים, קנאים, ספקנים, ויש אפילו נראים חסרי עניין, כאילו הם מתנשאים על עדותו של איוב, כיוון שלא רק שהם רואים את העיניו שאיוב סבל במהלך הניסיונות ולא רק שהם קראו את הדברים שהוא אמר, אלא שהם גם רואים את ה"חולשה" האנושית שהוא חשף בעת שפקדו אותו

הניסיונות. הם סבורים שה"חולשה" הזו היא הפגם בשלמותו של איוב, הליקוי באדם שהיה מושלם בעיני האל. כלומר מאמינים שאנשים מושלמים הם נטולי פגמים, ללא רבב או דופי, שאין בהם כל חולשה, שהם לא יודעים כאב, שהם לעולם לא חשים עצובים או מדוכאים, והם חסרי כל שנאה או התנהגות קיצונית כלפי חוץ. כתוצאה מכך, הרוב המכריע של האנשים לא מאמינים שאיוב היה מושלם באמת. אנשים לא מסכימים עם חלק ניכר מההתנהגות שלו במהלך ניסיונותיו. למשל, כשאוב איבד את רכושו ואת ילדיו, בניגוד למה שאנשים נוטים לדמיין, הוא לא פרץ בבכי. התגובה הלא סבירה הזו גורמת לאנשים לחשוב שהוא היה קר, משום שהוא היה נטול דמעות או אהבה למשפחתו. זהו הרושם הגרוע שאוב מותיר באנשים בהתחלה. התנהגותו לאחר מכן מבלבלת אותם עוד יותר: אנשים מפרשים את הביטוי "וַיִּקְרַע אֶת־מְעָלוֹ" כחוסר כבוד לאלוהים ו"וַיִּגְזַז אֶת־רֹאשׁוֹ" מפורש בשגגה כחילול הקודש והתנגדות לאלוהים. מלבד דבריו של איוב, ש"יְהִי נָתַן וַיִּהְיֶה לְקַח יְהִי שָׁם יְהִי מְבָרָךְ", אנשים אינם מבחינים כלל ביושר של איוב, שאותו שיבח אלוהים, ולכן הרוב המכריע שלהם מעריך את איוב אך ורק בחוסר הבנה, ספק, גינוי ואישור בתיאוריה בלבד. איש מהם אינו מסוגל להבין ולהעריך באמת את דבריו של יהוה אלוהים שאוב הוא איש תם וישר, אשר ירא את אלוהים וסר מרע.

על סמך התרשמויותיהם לגבי איוב, אנשים ממשיכים לפקפק בצדיקותו, משום שמעשיו של איוב והתנהלותו המתועדים בכתבי הקודש לא הרעידו את אמות הספים כמו שאנשים ציפו. לא רק שהוא לא ביצע שום מעשים מרשימים, אלא שהוא גם לקח חרס להתגרד בו וישב בתוך האפר. הפעולה הזו גם היא מפתיעה אנשים וגורמת להם לפקפק בצדיקותו של איוב – אפילו להכחיש אותה – משום שכאשר איוב התגרד, הוא לא התפלל לאלוהים, ולא הבטיח לאלוהים. יתרה מזאת, הוא גם לא נראה מזל דמעות כאב. ברגע זה, אנשים רואים רק את חולשתו של איוב, לכן אפילו כשהם שומעים את איוב אומר, "גַּם אֶת־הַטֹּב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת־הָרָע לֹא נִקְבַּל". הדבר אינו נוגע ללבם כלל, או שהם נותרים ספקנים, והם לא אינם מסוגלים להבחין בצדיקותו של איוב מדבריו. הרושם הבסיסי שאוב מותיר באנשים במהלך עינויי ניסיונותיו הוא שהוא אינו מתרפס, אך גם אינו מתנשא. אנשים אינם רואים את הסיפור שמאחורי התנהגותו, שהתרחש בעומקי לבו, ולא את יראת האל בלבו או את דבקותו בעיקרון של דרך ההישמרות מרע. קור הרוח שלו גורם לאנשים לחשוב שתומתו ויושרו היו מילים ריקות, שיראתו את אלוהים הייתה שמועה בלבד. ה"חולשה" שהוא גילה כלפי חוץ, לעומת זאת, מותירה בהם רושם עמוק ונותנת להם "נקודת מבט חדשה" ואף "הבנה חדשה" של האדם שאלוהים מגדיר תם וישר. "נקודת מבט חדשה" ו"הבנה חדשה" שכאלה הוכחו כאשר איוב פתח את פיו וקילל את יום היוולדו.

על אף שרמת העינויים שהוא סבל בלתי נתפסת לבני אדם, הוא לא אמר דברי כפירה, אלא רק הקל את כאב גופו באמצעיו שלו. כמתועד בכתבי הקודש, הוא אמר: "יָאבֵד יוֹם אֲנִלְדָּ בּוֹ וַיְהִי־לִּי אֶמֶר הָרָה גִבֹּר" (איוב ג'). (3). אולי איש מעולם לא ראה חשיבות במילים האלה, ואולי ישנם אנשים אשר התייחסו אליהן. לדעתכם, האם פירושן שאוב התנגד לאלוהים? האם זו תלונה נגד אלוהים? אני יודע שלרבים מכם יש דעות מסוימות לגבי הדברים הללו שאמר איוב ואתם מאמינים שאם איוב היה תם וישר, אסור היה לו להראות כל חולשה או אבל, אלא לעמוד באופן חיובי אל מול כל מתקפות השטן, ואפילו לחייך בפני פיתויי השטן. אסור היה לו להגיב אפילו במעט לעינויים שהשטן עינה את בשרו או לחשוף ולו שמץ מהרגשות שבלבו. אפילו היה עליו לבקש מאלוהים להקשות עליו עוד יותר את ניסיונותיו. זה מה שראוי שידגים ויחזיק אדם בלתי מעורער, אשר באמת

ירא את אלוהים וסר מרע. לנוכח עינויים קיצוניים אלו, איוב רק קילל את יום היוולדו. הוא לא הלך על אלוהים, לא כל שכן הייתה לו כוונה להתנגד לאלוהים. זה דבר שקל לומר וקשה לעשות, משום שמימי קדם ועד היום, איש מעולם לא חווה פיתויים או סבל עינויים כמו אלו שפקדו את איוב. ומדוע איש מעולם לא נחשף לאותו סוג של פיתויים כמו איוב? מכיוון שבעיני אלוהים, איש אינו מסוגל לשאת באחריות כזו או במשימה כזו, איש לא יכול לעשות כמעשה איוב, ויתרה מזאת, איש עדיין לא יכול שלא לזנוח את שמו של יהוה ולהמשיך לברך את שם יהוה אלוהים, כפי שעשה איוב כשפקדו אותו העינויים הללו, להוציא את קללת יום היוולדו. האם מישוהו יוכל לעשות זאת? כשאנחנו אומרים זאת על איוב, האם אנחנו משבחים את התנהגותו? הוא היה איש צדיק והוא היה מסוגל לשאת עדות כזו על אלוהים ולגרור לשטן לנוס עם ראשו בידיו, כך שהוא לעולם לא יבוא עוד לפני אלוהים להאשימו – אז מדוע לא לשבח אותו? האם ייתכן שיש לכם אמות מידה גבוהות יותר מאשר לאלוהים? האם ייתכן שתתנהגו אפילו יותר טוב מאיוב כשיפקדו אתכם ניסיונות? אלוהים שיבח את איוב – אילו התנגדויות יכולות להיות לכם?

איוב מקלל את יום היוולדו מכיוון שאינו רוצה לגרום כאב לאלוהים

לעתים קרובות אני אומר שאלוהים מביט אל תוך לב האנשים, בעוד שאנשים מביטים על החיצוניות של אנשים. מכיוון שאלוהים מביט אל תוך לב האנשים, הוא מבין את מהותם, בעוד שאנשים מגדירים את מהותם של אנשים אחרים על סמך חיצוניותם. כשאיוב פתח את פיו וקילל את יום היוולדו, הפעולה הזו הפתיעה את כל הדמויות הרוחניות, לרבות שלושת חבריו של איוב. האדם בא מאלוהים ועליו להכיר תודה על החיים והבשר, כמו גם על יום היוולדו שאלוהים העניק לו. אסור לו לקלל אותם. הדבר מובן ומתקבל על דעתם של רוב האנשים. עבור כל חסיד של אלוהים, ההבנה הזו היא קדושה ואסור להפר אותה – זוהי אמת שלעולם אינה יכולה להשתנות. מצד שני, איוב הפר את הכללים: הוא קילל את יום היוולדו. זו פעולה שרוב האנשים מחשיבים לחציית הגבול אל התחום האסור. לא רק שהוא אינו זכאי להבנה ולאהדה מצד אנשים, הוא גם אינו זכאי למחילתו של אלוהים. בו בזמן, עוד יותר אנשים נמלאים ספקות לגבי צדיקותו של איוב, משום שנראה שחיבתו של אלוהים כלפיו גרמה לו להתמכר לסיפוק תאוותיו האישיות, ועשתה אותו כה עז מצח ונמהר שלא רק שלא הודה לאלוהים על שברך אותו ודאג לו בחייו, אלא קילל את יום היוולדו. מה זה אם לא התנגדות לאלוהים? שטחיות שכזו מספקת לאנשים את ההוכחה לגנות את מעשהו של איוב, אך מי יכול לדעת מה איוב חשב באמת באותו הזמן? ומי יכול לדעת את הסיבה להתנהגותו של איוב? רק אלוהים ואיוב עצמו מכירים את הסיפור מבפנים ואת הסיבות כאן.

כשהשטן הושיט את ידו והכה את איוב בעצמותיו, איוב נלכד באחזתו, ללא כל אמצעי בריחה או כוח התנגדות. גופו ונפשו סבלו כאב עצום, והכאב הזה גרם לו להיות מודע מאוד לחוסר החשיבות, לשבריריות ולחוסר האונים של האדם החי כבשר ודם. במקביל, הוא גם השיג הערכה והבנה מעמיקות לגבי הסיבה לכך שאלוהים מעוניין לדאוג לאנושות ולטפל בה. בידיו של השטן, איוב הבין שהאדם העשוי בשר ודם למעשה כה חסר אונים וחלש. כשהוא נפל על ברכיו והתפלל לאלוהים, הוא חש כאילו אלוהים כיסה את פניו והתחבא, משום שאלוהים מסר אותו לחלוטין לידי השטן. באותו הזמן, אלוהים גם בכה עליו, ויותר מכך, התאבל עבורו. אלוהים כאב בכאבו

וסבל בסבלו... איוב חש בכאבו של אלוהים, כמו גם עד כמה בלתי נסבל היה הדבר עבור אלוהים... איוב לא רצה לגרום לאלוהים להתאבל עוד יותר ולא רצה שאלוהים יבכה עליו, לא כל שכן לראות סבל נגרם לאלוהים בגללו. ברגע הזה, איוב רצה רק להיפרד מבשרו, לא לסבול עוד את הכאב שהביא לו הבשר, משום שהדבר ימנע מאלוהים להתענות בסבלו – אך הוא לא יכול היה, והיה עליו לסבול לא רק את ייסורי הבשר, אלא גם את העינוי שבחוסר רצונו לגרום לאלוהים חרדה. שני הכאבים הללו – אחד מהגוף ואחד מהנפש – הביאו לאיוב כאב שובר לב וגרמו לו להרגיש כיצד מגבלותיו של האדם שהוא בשר ודם יכולות לגרום לו לחוש מתוסכל וחסר ישע. בנסיבות האלה, כמיהתו לאלוהים גברה ותיעובו כלפי השטן התעצם. באותו זמן, איוב היה מעדיף שלא להיוולד כלל אל עולם האדם, והיה מעדיף אילו מעולם לא היה מתקיים, מאשר לראות את אלוהים בוכה או דואב בגללו. הוא החל לתעב קשות את בשרו, למאוס בעצמו, ביום היוולדו, ואפילו בכל מה שהיה קשור אליו. הוא לא רצה שיהיה עוד כל אזכור של יום היוולדו או כל דבר שקשור אליו, ולכן הוא פצה את פיו לקלל את יום היוולדו: "יֵאבֵד יוֹם אֲנִלְדָּ בּוֹ וְהִלְיָלָה אֲמֹר הָרָה גִבְרִי: הַיּוֹם הָהוּא יִהְיֶה תַשְׁשׁ אֶל־יָדָיִשׁוּהוּ אֱלֹהִים מִמַּעַל וְאֶל־תּוֹפֵעַ עָלָיו נִהְרָה" (איוב ג' 4-3). דבריו של איוב טומנים בחובם את תיעובו העצמי, "יֵאבֵד יוֹם אֲנִלְדָּ בּוֹ וְהִלְיָלָה אֲמֹר הָרָה גִבְרִי", כמו גם את גערתו בעצמו ואת תחושת החובה על כך שהוא גרם כאב לאלוהים, "הַיּוֹם הָהוּא יִהְיֶה תַשְׁשׁ אֶל־יָדָיִשׁוּהוּ אֱלֹהִים מִמַּעַל וְאֶל־תּוֹפֵעַ עָלָיו נִהְרָה". שני הפסוקים האלה הם הביטוי האולטימטיבי לתחושותיו של איוב באותו רגע, והם ממחישים לכולם במלואם את תומתו ויושרו. בו בזמן, בדיוק כפי שאיוב ייחל, אמונתו וציותו לאלוהים, כמו גם יראתו את אלוהים, התרוממו באמת. מובן שהתרוממת זו היא בדיוק ההשפעה שאלוהים צפה.

איוב מביס את השטן והופך לאדם אמיתי בעיני אלוהים

כשאיוב עבר בתחילה את ניסיונותיו, נלקחו ממנו כל רכושו וכל ילדיו, אך הוא לא נפל על פניו או אמר דבר מה שהיה חטא נגד אלוהים, כתוצאה מכך. הוא גבר על פיתויי השטן ועל נכסיו הגשמיים וצאצאיו, ועל הניסיון של אובדן כל רכושו הגשמי. כלומר הוא היה מסוגל להישמע ללקיחת אלוהים ממנו ולהכיר תודה ולהלל את אלוהים משום כך. זו הייתה התנהלותו של איוב במהלך פיתוי הראשון של השטן, וזו הייתה עדותו במהלך הניסיון הראשון של אלוהים. בניסיונו השני, השטן שלח את ידו להכות את איוב ועל אף שאיוב חווה כאב גדול מאי-פעם, עדיין עדותו הספיקה כדי להמם את בני האדם. הוא עשה שימוש בעוז רוחו, בנחישותו ובציותו לאלוהים, כמו גם ביראתו את אלוהים, כדי להביס את השטן בשנית, והתנהלותו ועדותו זכו שוב לאישור ולהעדפה מצד אלוהים. במהלך פיתוי זה, איוב עשה שימוש בהתנהלותו בפועל כדי להצהיר בפני השטן שמכאובי הבשר לא יוכלו לשנות את אמונתו ואת ציותו לאלוהים, או לקחת ממנו את מסירותו לאלוהים ויראתו את אלוהים. הוא לא יזנח את אלוהים ולא יוותר על תומתו ויושרו שלו בגלל שניצב בפני המוות. נחישותו של איוב הפכה את השטן לפחדן, אמונתו הותירה את השטן מפוחד ונרעד, עוצמת קרב לחיים או למוות עם השטן טבעה בשטן שנאה וטינה עמוקות, ויושרו ותומו הותירו את השטן ללא דבר לעשות לו, עד כדי כך שהשטן זנח את מתקפותיו וויתר על האשמותיו נגד איוב בפני יהוה אלוהים. פירוש הדבר הוא שאיוב גבר על העולם, שהוא גבר על הבשר, גבר על השטן, וגבר על המוות. הוא היה לחלוטין אדם שמקומו עם אלוהים. במהלך שני הניסיונות האלה, איוב עמד

איתן בעדותו ולמעשה הביא לידי ביטוי את תומתו ויושרו והרחיב את התחום של עקרונות חייו, יראת אל והישמרות מרע. לאחר שאיוב עבר את שני הניסיונות האלו, ניטעה בו חוויה עשירה יותר, והחוויה הזו הפכה אותו בוגר ומנוסה יותר, חיזקה אותו ואת נחישותו ועשתה אותו יותר בטוח יותר בנכונות ובערך של ההגינות שבה הוא דבק. הניסיונות שיהיה אלוהים העמיד בהם את איוב נתנו לו הבנה ותחושה עמוקות יותר של דאגתו של אלוהים לאדם ואפשרו לו לחוש את הערך הרב של אהבת אלוהים. מאותו הרגע הערכתו כלפי אלוהים ואהבתו כלפיו נוספו ליראתו את אלוהים. ניסיונותיו של יהוה אלוהים לא רק שלא דחו את איוב, אלא קירבו את לבו לאלוהים. כשהכאב הגשמי שאיוב סבל היה בשיאו, הדאגה שחש מצד יהוה אלוהים לא הותירה לו ברירה אלא לקלל את יום היוולדו. ההתנהלות הזו לא הייתה מתוכננת מראש, אלא שהיא הייתה גילוי טבעי של ההערכה והאהבה לאלוהים שהיו בלבו. זה היה גילוי טבעי שנבע מהערכתו ואהבתו לאלוהים. כלומר מכיוון שהוא תיעב את עצמו ולא היה מוכן או מסוגל לסבול גרימת עינוי לאלוהים, הערכתו ואהבתו לאלוהים הגיעו לנקודה של חוסר אנוכיות. באותו זמן, איוב רומם את הערצתו וכמיהתו לאלוהים ואת מסירותו לאלוהים לרמה של הערכה ואהבה. בו בזמן, הוא רומם גם את אמונתו וציותו לאלוהים ואת יראת האל לרמה של הערכה ואהבה. הוא לא התיר לעצמו לעשות דבר שיגרום נזק לאלוהים, הוא לא התיר לעצמו כל התנהלות שתפגע באלוהים ולא התיר לעצמו לגרום לאלוהים כל צער, אבל או אפילו עצב מסיבותיו שלו. בעיני אלוהים, על אף שאיוב היה עדיין אותו איוב כמו קודם, אמונתו של איוב, ציותו ויראתו את אלוהים גרמו לאלוהים סיפוק והנאה מוחלטים. באותו הזמן, איוב השיג את השלמות שאלוהים ציפה ממנו להשיג, הוא הפך למישהו שראוי באמת להיקרא "תם וישר" בעיני אלוהים. מעשיו הצדיקים אפשרו לו לגבור על השטן ולעמוד איתן בעדותו לאלוהים. כך גם מעשיו הצדיקים הפכו אותו למושלם ואפשרו לערך של חייו להתרומם ולהתעלות יותר מתמיד ולהפוך אותו לאדם הראשון שהשטן לא יתקיף ויפתה עוד. משום שאיוב היה צדיק, השטן האשים אותו ופיתה אותו. משום שאיוב היה צדיק, הוא נמסר לידי השטן. ומשום שאיוב היה צדיק, הוא גבר על השטן והביס אותו, ועמד איתן בעדותו. מאותו רגע ואילך, איוב הפך לאדם הראשון שלעולם לא ימסר עוד לידי השטן. הוא בא באמת בפני כס מלכותו של אלוהים וחי באור, תחת ברכתו של אלוהים, הרחק מעינוי הצופות של השטן והרחק מהשחתתו... הוא הפך לאדם אמיתי בעיני אלוהים, והוא יצא לחופשי...

על אודות איוב

לאחר שלמדתם כיצד איוב עבר את ניסיונותיו, רובכם ודאי ירצה לדעת עוד על איוב עצמו, במיוחד בנוגע לסוד שבאמצעותו הוא רכש את שבחי אלוהים. אם כך היום, בואו נדבר על איוב !

בחיי היום-יום של איוב אנחנו רואים את תומתו, יושרו, יראתו את אלוהים והישמרותו מרע

אם בכוונתנו לדון באיוב, עלינו להתחיל מהאופן שבו אלוהים העריך אותו: "אֵין כְּמִהוּ בְּאֶרֶץ אִישׁ תָּם וְיֹשֵׁר יָרָא אֱלֹהִים וְסָר מִרָע".

בואו נלמד ראשית על תומתו ויושרו של איוב.

איך אתם מבינים את המילים "תם" ו"ישר"? האם אתם מאמינים שאיוב היה ללא רבב ומכובד? כמובן זה יהיה פירוש מילולי והבנה מילולית של המילים "תם" ו"ישר". החיים הממשיים חיוניים להבנה אמיתית של איוב – מילים, ספרים ותיאוריה לבד לא יספקו תשובות. נתחיל במבט על חיי המשפחה של איוב, בהתנהלותו הרגילה בחייו. הדבר יספר לנו על עקרונותיו ומטרותיו בחיים, כמו גם על אישיותו ועיסוקיו. כעת, בואו נקרא את המילים האחרונות של איוב א' 3: "וַיְהִי־הָאִישׁ הַהוּא גָדוֹל מִכָּל־בְּנֵי־קֵדָם". מה שנאמר כאן הוא שמעמדו של איוב היה רם מאוד ועל אף שלא נאמר לנו אם הוא היה גדול מכל בני קדם משום נכסיו הרבים או משום היותו תם וישר, וירא אלוהים וסר מרע, באופן כללי, אנחנו יודעים שמעמדו של איוב היה מוערך מאוד. כמתועד בכתבי הקודש, הרושם הראשוני שאיוב הותיר באנשים היה שהוא תם וירא אלוהים וסר מרע, ושהיו לו עושר רב ומעמד נכבד. עבור אדם רגיל החי בסביבה כזו ובתנאים כאלו, תזונתו של איוב, איכות חייו והיבטים שונים בחייו האישיים היו מוקד תשומת הלב של רוב האנשים. לפיכך, עלינו להמשיך ולקרוא בכתבי הקודש: "וַיְהִי־לְכֹוֹ בְּנֵי־וְעֶשְׂו מִשְׁתָּהּ בֵּית־אִישׁ יוֹמָו וְשָׁלְחוּ וְקָרְאוּ לְשִׁלְשֵׁת אַחִיזִיתֵיהֶם לְאָכַל וּלְשִׁתּוֹת עִמָּהֶם: וַיְהִי כִּי הִקִּיפוּ יָמָי הַמִּשְׁתָּה וַיִּשְׁלַח אִיּוֹב וַיִּקְדָּשׁם וַיְהַשְׁכֵּם בַּבֶּקֶר וַיְהַעֲלֶה עֲלוֹת מִסֶּפֶר כָּל־כִּי אָמַר אִיּוֹב אוֹלִי־חַטָּאוֹ בְּנִי וּבָרַכּוּ אֱלֹהִים בְּלִבָּבְכֶם כָּכָה יַעֲשֶׂה אִיּוֹב כָּל־הַיָּמִים" (איוב א' 4-5). הפסוקים האלה מספרים לנו שני דברים: הראשון הוא שבניו ובנותיו של איוב נהגו לערוך משתאות באופן קבוע, לסעוד ולשתות. השני הוא שאיוב נהג להעלות עולות באופן קבוע, כיוון שהוא לעתים קרובות דאג להם וחשש שהם חוטאים, ושהם קיללו את אלוהים בלבם. בכך מתוארים חייהם של שני סוגים שונים של אנשים. הראשונים, בניו ובנותיו של איוב, נהגו לערוך משתאות קבועים משום אמידותם. הם חיו בראוותנות, הם סעדו ושתו כטוב לבם, בהנאה מאיכות החיים הגבוהה הנובעת מעושר חומרי. משום שהם חיו חיים כאלה, בלתי נמנע שהם לעתים קרובות חטאו ופגעו באלוהים – אך הם לא קידשו את עצמם ולא העלו עולות בעקבות זאת. אם כן, אתם רואים שלא היה להם מקום בלבם לאלוהים, שהם לא הקדישו כל מחשבה לחסדיו של אלוהים ושהם לא חששו לפגוע בו, לא כל שכן להתכחש לו בלבם. כמובן איננו מתמקדים בילדיו של איוב, כי אם במה שאיוב עשה לנוכח הדברים הללו. זהו העניין הנוסף המתואר בפסוק, ואשר מתייחס לחיי היום-יום של איוב ולמהות אנושיותו. כשכתבי הקודש מתארים את המשתאות של בניו ובנות איוב, אין כל אזכור של איוב. נאמר רק שבניו ובנותיו נהגו לאכול ולשתות יחד. במילים אחרות, הוא לא ערך משתאות ולא הצטרף לסעודות הראוותניות של בניו ובנותיו. על אף שהיה אמיד ובעל נכסים ועבדים רבים, חייו של איוב לא היו מלאי יוקרה. סביבת המחיה המופלגת שלו לא תעתעה בו והוא לא האביס את עצמו בעינוגי הגוף, ולא שכח להעלות עולות משום עושרו, לא כל שכן גרם לו הדבר לסור בהדרגה מאלוהים בלבם. אם כן, מסתבר שאיוב היה ממושמע בסגנון חייו ולא היה תאוותן או נהנתן וגם לא התקבע על איכות חיים, כתוצאה מכך שאלוהים ברח אותו. במקום זאת, הוא היה צנוע וענו והיה זהיר ומחושב לפני אלוהים. הוא הקדיש מחשבה רבה לחסדיו של אלוהים ולברכותיו והוא היה תמיד ירא אלוהים. בחיי היום-יום שלו, הוא לעתים קרובות היה קם מוקדם להעלות עולות בעבור בניו ובנותיו. במילים אחריו, לא רק שהוא היה בעצמו ירא אלוהים, אלא שהוא גם קיווה שילדיו יהיו יראי אלוהים כמותו ולא יחטאו נגד אלוהים. עושרו החומרי של איוב לא תפס כל מקום בלבם ולא לקח את מקומו של אלוהים. בין אם למען עצמו או ילדיו, פעולותיו היום-יומיות של איוב היו כולן קשורות ליראתו את אלוהים

ולהישמרותו מרע. יראתו את יהוה אלוהים לא נעצרה בפיו, כי אם הובאה לידי ביטוי במעשים בכל חלק מחייו היום-יומיים. ההתנהלות הזו של איוב בפועל מראה לנו שהוא היה הגון ובעל מהות שאוהבת צדק ודברים חיוביים. העובדה שאיוב לעתים קרובות שלח וקידש את בניו ובנותיו פירושה שהוא לא אישר את התנהגות ילדיו או תמך בה. בלבו, הוא מאס בהתנהגותם וגינה אותם. הוא הסיק שהתנהגות בניו ובנותיו לא ריצתה את יהוה אלוהים ולכן דרש מהם לעתים קרובות לבוא לפני יהוה אלוהים ולהתוודות על חטאיהם. מעשיו של איוב מראים לנו צד נוסף באנושיותו: צד שבו הוא מעולם לא הלך עם אלו אשר לעתים קרובות חטאו ופגעו באלוהים, ובמקום זאת הוא סר ונמנע מהם. על אף שהאנשים הללו היו בניו ובנותיו, הוא לא זנח את עקרונותיו שלו משום שהם היו בני משפחתו ולא סבל את חטאיהם בגלל רגשותיו שלו. במקום זאת, הוא דחק בהם להתוודות ולהשיג את ארך אפיו של יהוה אלוהים, והוא הזהיר אותם לא לזנוח את אלוהים לשם הנאותיהם התאוותניות. העקרונות של יחסו של איוב לאחרים הם בלתי נפרדים מעקרונותיו – יראת אל והישמרות מרע. הוא אהב את מה שמקובל על אלוהים ותייב את מה שאלוהים דחה, והוא אהב את בני האדם שיראים את אלוהים בלבם ותייב את אלה שעושים רע או חוטאים נגד אלוהים. אהבה ותייבוב כאלה הודגמו בחיי היום-יום שלו והיו עצם יושרו של איוב, שנראה בעיני אלוהים. מובן שאלו גם ההבעה וההבאה לידי ביטוי של אנושיותו האמיתית של איוב ביחסיו עם אחרים בחיי היום-יום, שעליהם עלינו ללמוד.

ביטויי אנושיותו של איוב במהלך ניסיונותיו (הבנת תומתו של איוב, יושרו, יראתו את אלוהים והישמרותו מרע במהלך ניסיונותיו)

הדברים שחלקנו למעלה הם ההיבטים השונים של אנושיותו של איוב שהוצגו בחיי היום-יום שלו לפני שהוא נבחן. אין ספק שהביטויים השונים האלה מספקים היכרות והבנה ראשוניות של יושרו של איוב, של יראתו את אלוהים ושל הישמרותו מרע, ומספקים באופן טבעי אישור התחלתי. הסיבה שאני אומר "התחלתי" היא שלרוב האנשים עדיין אין הבנה אמיתית של אנושיותו של איוב ושל המידה שבה הוא עסק בדרך של ציות לאלוהים ויראת אלוהים. כלומר הבנתם של רוב האנשים את איוב מסתכמת ברושם החיובי משהו המתקבל מדבריו בכתבי הקודש, ש"יִהְיֶה נֶתָן וַיִּהְיֶה לְקַח יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ" ו"גַם אֶת־הַטּוֹב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת־הָרָע לֹא נִקְבַּל" לפיכך, יש לנו עדיין צורך ניכר להבין כיצד איוב הביא לידי ביטוי את אנושיותו בעת שהוא קיבל את הניסיונות מאלוהים. כך אנושיותו האמיתית של איוב תיראה לכל בשלמותה.

כשאויב שמע שרכושו נגנב, שבניו ובנותיו נספו ושעבדיו נהרגו, הוא הגיב כך: "וַיָּקָם אִיּוֹב וַיִּקְרַע אֶת־מָעְלוֹ וַיִּגְזַז אֶת־רֹאשׁוֹ וַיִּפֹּל אֶרְצָה וַיִּשְׁתָּחוּ" (איוב א' 20). המילים האלה מספרות לנו עובדה אחת: לאחר שהתבשר על כך, איוב לא הוכה בהלה, הוא לא בכה או האשים את העבדים שנשא את הבשורה, לא כל שכן בחן את זירת הפשע כדי לחקור ולאמת את הסיבות, ולגלות מה קרה באמת. הוא לא הפגין כל כאב או חרטה על אובדן רכושו ולא פרץ בבכי משום אובדן ילדיו, אהוביו. להיפך, הוא קרע את מעילו, גז את ראשו, נפל ארצה, והשתחוה. מעשיו של איוב שונים מאלו של אדם רגיל. הם מבלבלים אנשים רבים וגורמים להם לגעור באיוב על "קרירותו" בלבם. נוכח האובדן הפתאומי של רכושם, אנשים רגילים נראים שבורי לב או מיואשים – יש כאלה שאפילו שוקעים

בדיכאון עמוק. זאת מכיוון שבלבם, רכושם של אנשים מייצג חיים שלמים של מאמץ, זה הדבר שעליו נסמכת הישרדותם, זו התקווה שגורמת להם להמשיך לחיות. אובדן רכושם פירושו שמאמצייהם היו לשווא, שהם נטולי תקווה ושהם אפילו חסרי עתיד. זו גישתו של כל אדם רגיל לרכושו והיחסים הקרובים שיש לו עמו, וזו גם החשיבות של רכוש בעיני אנשים. לפיכך, הרוב המכריע של האנשים חשים מבולבלים נוכח גישתו הרגועה של איוב לאובדן^[2] רכושו. היום נפיג את הבלבול של האנשים הללו על-ידי הסברת ההתרחשויות בתוך לבו של איוב. ההיגיון הבריא אומר שלאחר שאלוהים נתן לאיוב נכסים כה רבים, עליו להתבייש בפני אלוהים על כך שהוא איבד את הנכסים הללו, משום שהוא לא שמר עליהם או דאג להם – הוא לא החזיק את הנכסים שאלוהים נתן לו. לפיכך, כשהוא שמע על גניבת רכושו, תגובתו הראשונה הייתה צריכה להיות ללכת אל זירת הפשע ולרשום את מצאי הדברים שנלקחו,^[3] ואז להתוודות בפני אלוהים כדי שהוא יוכל לזכות שוב בברכתו של אלוהים. אולם איוב לא עשה זאת – ומוכן שהיו לו סיבות משלו לכך. בלבו, איוב האמין באמת שכל רכושו היה מתת אל ולא נבע מעבודת כפיו. לפיכך, הוא לא ראה בברכות האלה דברים להרוויח מהם, אלא אימץ בחייו את העיקרון של התמדה נחושה בדרך. הוא הוקיר את ברכותיו של אלוהים והודה עליהן, אך לא הוקסם או רצה ברכות נוספות. זו הייתה גישתו לרכוש. הוא לא עשה דבר לשם קבלת ברכות ולא דאג או נעצב משום חוסר או אובדן של ברכותיו של אלוהים. הוא לא שמח עד כלות משום הברכות וגם לא התעלם מדרכו של אלוהים ולא שכח את חסדיו של אלוהים משום הברכות שהוא זכה להן לעתים קרובות. גישתו של איוב לנכסיו חושפת לאנשים את אנושיותו האמיתית: ראשית, איוב לא היה אדם תאב בצע, והוא היה חסר דרישות בחייו החומריים. שנית, הוא מעולם לא דאג או חשש שאלוהים ייקח את כל מה שהיה לו, שהיא גישה של ציות לאלוהים בלבד. כלומר לא היו לו כל דרישות או טענות לגבי השאלות מתי או האם אלוהים ייקח ממנו, והוא לא שאל מדוע, אלא רק רצה להישמע להסדריו של אלוהים. שלישית, הוא מעולם לא האמין שנכסיו נבעו מעבודת כפיו, אלא שאלוהים העניק לו אותם. זו הייתה אמונתו של איוב באלוהים וזה סימן לנחישותו. האם אנושיותו של איוב ועיסוקו היום-יומי האמיתי מובהרים בסיכום הזה שלו בשלושה סעיפים? אנושיותו של איוב ועיסוקו היו חיוניים להתנהלותו הרגועה לנוכח אובדן רכושו. בדיוק בגלל עיסוקו היום-יומי, היו לאיוב שיעור הקומה והנחישות לומר, "יִהְיֶה נָתַן וְיִהְיֶה לָקָח יְהִי שָׁם יְהִי מִבְּרַךְ", במהלך ניסיונותיו של אלוהים. המילים האלה לא הושגו בן לילה וגם לא קפצו סתם פתאום לראשו. הן היו מה שהוא ראה ורכש במהלך שנים רבות של חווית החיים. בהשוואה לכל מי שרוצה רק את ברכותיו של אלוהים וחושש שאלוהים ייקח ממנו, ושונא זאת ומלין על כך, האין הציות של איוב ממשי מאוד? בהשוואה לכל מי שמאמין שאלוהים קיים, אך מעולם לא האמין שאלוהים שולט בכל, האין איוב הגון וישר ביותר?

הרציונליות של איוב

חוויותיו הממשיות של איוב ואנושיותו הישרה וההגונה פירושו שהוא בחר ושפט בצורה ההגיונית ביותר כשהוא

הערות שוליים:

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "אובדן".

ג. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "שנלקחו".

איבד את נכסיו ואת ילדיו. בחירות הגיוניות שכאלה היו בלתי נפרדות מעיסוקיו היום-יומיים וממעשיו של אלוהים שהוא הכיר במהלך חיי היום-יום שלו. כנותו של איוב אפשרה לו להאמין שיד יהיה שולטת בכל. אמונתו אפשרה לו לדעת את עובדת ריבונותו של יהוה אלוהים על הכל. הידע שלו אפשר לו להישמע לריבונותו והסדריו של יהוה אלוהים. הישמעותו אפשרה לו להיות יותר ויותר נאמן ביראתו את יהוה אלוהים. יראתו הפכה אותו לכן יותר ויותר בהישמרותו מרע. בסופו של דבר, איוב נעשה מושלם מפני שירא את אלוהים וסר מרע. ושלמותו עשתה אותו חכם ונתנה לו את הרציונליות הרבה ביותר.

כיצד עלינו להבין את המילה הזו, "רציונלי"? פירוש מילולי הוא שהמשמעות היא של היגיון בריא, חשיבה הגיונית ונכונה, מילים, מעשים ושיפוט נכונים ואמות מוסר נכונות. אך את הרציונליות של איוב לא קל כל כך להסביר. כשנאמר כאן שאיוב היה בעל הרציונליות הרבה ביותר, הדבר נאמר ביחס לאנושיותו ולהתנהלותו לפני אלוהים. מכיוון שאיוב היה הגון, הוא היה מסוגל להאמין ולהישמע לריבונותו של אלוהים, מה שנתן לו ידע שאחרים לא יכלו לרכוש, והידע הזה אפשר לו להבחין, לשפוט ולהגדיר בדיוק רב יותר את מה שארע לו. זה אפשר לו לבחור בדיוק ובחדות רבים יותר מה לעשות ובמה לדבוק. כלומר דבריו, התנהגותו, העקרונות שמאחורי מעשיו והמידות שהוא נהג לפיהן היו קבועים, ברורים ומסוימים, ולא עיוורים, אימפולסיביים או רגשיים. הוא ידע כיצד לנהוג בכל מה שארע לו, הוא ידע כיצד לאזן ולנהוג ביחסים שבין אירועים מורכבים, הוא ידע כיצד לדבוק בדרך שיש לדבוק בה, ויתרה מזאת, הוא ידע כיצד לנהוג בנתינה ובלקיחה של יהוה אלוהים. זה היה עצם הרציונליות של איוב. בדיוק משום שאיוב היה מצויד ברציונליות כזו, הוא אמר, "יִהְיֶה נָתַן וְיִהְיֶה לָקַח יְהוָה שֶׁמָּה יִהְיֶה מִבְּרָךְ", כשאיבד את נכסיו ואת בניו ובנותיו.

נוכח כאב גופני רב ומחאות מבני משפחתו וחבריו, וכן נוכח המוות, התנהלותו של איוב בפועל הפגינה שוב את פניו האמיתיים בפני כולם.

פניו האמיתיים של איוב: כנים, טהורים ונטולי העמדת פנים

בואו נקרא מאיוב ב' 7-8: "וַיֵּצֵא הַשָּׁטָן מֵאֶת פְּנֵי יְהוָה וַיֵּן אֶת-אִיּוֹב בְּשִׁתֵּין רָע מִכָּפַר רִגְלוֹ וְעַד קְדָקְדוֹ: וַיִּקְחֵלּוּ חֲרָשׁ לְהַתְגַּדֵּד בּוֹ וְהָיָא יֹשֵׁב בְּתוֹךְ-הָאֶפֶר". זהו תיאור של התנהלותו של איוב כשהשחין הכה את גופו. באותו זמן, איוב ישב באפר בעת שהוא סבל את הכאב. איש לא טיפל בו ואיש לא עזר להקל את מכאובי גופו. במקום זאת, הוא השתמש בחרס לגרד מעליו את הפצעים. על פניו, זה היה רק שלב בעינויו של איוב ואין כל קשר בין זה לבין אנושיותו ויראתו את אלוהים, מפני שאיוב לא אמר דבר שיראה את הלך רוחו ודעותיו באותו זמן. אולם מעשיו של איוב והתנהלותו הם בכל זאת ביטוי אמיתי לאנושיותו. בפרק הקודם קראנו שאיוב היה גדול מכל בני קדם. מצד שני, הפסוקים האלה בפרק השני מראים לנו שהגדול מבני קדם לקח חרס להתגדל בו בעודו יושב בתוך האפר. האין ניגוד מובהק בין שני התיאורים הללו? זהו ניגוד המראה לנו את העצמי האמיתי של איוב: חרף מעמדו היוקרתי, הוא מעולם לא אהב אותו ולא התייחס אליו. לא עניינו אותו דעותיהם של אחרים לגבי מעמדו, או השאלה אם למעשיו או להתנהלותו תהיה השפעה שלילית כלשהי על מעמדו. הוא לא התענג על העושר של מעמדו ולא נהנה מההילה שנלוותה לו. עניינו אותו רק הערך והמשמעות של חייו בעיני יהוה

אלוהים. העצמי האמיתי של איוב היה מהותו ממש: הוא לא אהב פרסום ועושר ולא חי למענם. הוא היה כן וטהור ונטול העמדת פנים.

הפרדתו של איוב בין אהבה לשנאה

צד נוסף באנושיותו של איוב מופגן בחילופי הדברים האלה בינו לבין אשתו: "וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ עֲדָךְ מִחֲנִיק בְּתַמְתְּךָ בְּרַךְ אֱלֹהִים וְנָמַת: וַיֹּאמֶר אֵלָיָה כְּדָרָךְ אַחַת הַנְּבִלֹת תִּדְבָּרִי גַם אֶת־הַטּוֹב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת־הָרָע לֹא נִקְבַּל" (איוב ב' 9-10). בראותה את סבלו הרב, אשת איוב ניסתה לייצן לו כדי לסייע לו להיחלץ מהעינוי – אולם ה"כוונות הטובות" לא היו לרוחו של איוב, אלא עוררו את כעסו, משום שהיא הכחישה את אמונתו ואת ציותו ליהוה אלוהים ואף את קיומו של יהוה אלוהים. הדבר היה בלתי נסבל עבור איוב, משום שהוא מעולם לא התיר לעצמו לעשות דבר שהתנגד לאלוהים או פגע בו, שלא לדבר על אחרים. כיצד הוא יכול היה להיות אדיש כשהוא שמע אחרים אומרים דברי כפירה ועלבונות נגד אלוהים? לכן הוא קרא לאשתו "נבלה". גישתו של איוב לאשתו הייתה של זעם ושנאה, כמו גם של גערה ונזיפה. זה היה הביטוי הטבעי לאנושיותו של איוב, של הבדלה בין אהבה לשנאה, והיה ייצוג אמיתי של אנושיותו הישרה. לאיוב היה חוש צדק, אשר גרם לו לשנוא את רוחות וגאוויות הרוע ולתעב, לגנות ולדחות כפירה אבסורדית, טענות נלעגות וקביעות מגוחכות, ואפשר לו להישאר נאמן לעקרונות ולעמדות הנכונים שלו כשההמון דחה אותו וכשהקרובים אליו ביותר זנחו אותו.

טוב לבו וכנותו של איוב

מאחר שאנחנו יכולים לראות בהתנהלותו של איוב ביטויים של היבטים שונים של אנושיותו, מה אנחנו רואים מאנושיותו של איוב כשהוא פתח את פיו לקלל את יום היוולדו? זה הנושא שנחלוק להלן. קודם לכן, דיברתי על המקורות לכך שאיוב קילל את יום היוולדו. מה אתם רואים בכך? אילו לבו של איוב היה קשה ונטול אהבה, אילו הוא היה קר וחסר רגש ונטול אנושיות, האם הוא יכול היה להתחשב ברצונות לבו של אלוהים? והאם הוא יכול היה לתעב את היום שבו הוא עצמו נולד כתוצאה מהתחשבות זו? במילים אחרות, אילו איוב היה נטול אנושיות ולבו היה קשה, האם הוא יכול היה לחוש צער משום כאבו של אלוהים? האם הוא יכול היה לקלל את יום היוולדו מפני שאלוהים הצטער עליו? התשובה היא בהחלט לא! מכיוון שהוא היה טוב לב, לאיוב היה אכפת מלבו של אלוהים. מכיוון שהיה אכפת לו, הוא חש את כאבו של אלוהים. משום טוב לבו, הוא סבל עינויים רבים יותר, מכיוון שהוא חש את כאבו של אלוהים. מכיוון שהוא חש את כאבו של אלוהים, הוא החל לתעב את יום היוולדו ולכן הוא קילל אותו. עם זרים, איוב התנהל באופן מופתי במהלך ניסיונותיו. רק קללתו את יום היוולדו מעלה סימן שאלה בנוגע לתומתו ויושרו, או מספקת הערכה שונה. למעשה, זה היה הביטוי האמיתי ביותר למהות אנושיותו של איוב. מהות אנושיותו לא הוסתרה או נעטפה, או תוקנה בידי אחר. כשהוא קילל את יום היוולדו, הוא הפגין את טוב הלב והכנות הטמונים בעומקי לבו. הוא היה כמו מעיין אשר מימיו כה צלולים עד שניתן לראות את קרקעיתו.

לאחר שרוב האנשים ילמדו את כל זאת על איוב, אין ספק שתהיה להם הערכה אובייקטיבית ומדויקת למדי של מהות אנושיותו של איוב. יהיו להם גם הבנה והערכה עמוקה, מעשית ומתקדמת יותר של תומתו ויושרו של איוב, שעליהם אלוהים דיבר. יש לקוות שההבנה וההערכה הללו יעזרו לאנשים לעלות על הדרך של יראת אל והישמרות מרע.

הקשר בין העובדה שאלוהים הפקיד את איוב בידי השטן לבין מטרות עבודתו של אלוהים

על אף שרוב האנשים מכירים כעת בכך שאיוב היה תם וישר וירא אלוהים וסר מרע, ההכרה הזו לא נותנת להם הבנה טובה יותר של כוונותיו של אלוהים. בזמן שהם מקנאים באנושיותו ובעיסוקיו של איוב, הם שואלים את אלוהים את השאלה הבאה: איוב היה כה תם וישר. אנשים מעריצים אותו כל כך. אם כן, מדוע אלוהים מסר אותו בידי השטן וחשף אותו לעינוי כה רב? ודאי קיימות שאלות כאלה בלבם של אנשים רבים – ליתר דיוק, הספק הזה הוא השאלה בלבם של אנשים רבים. מאחר שהדבר מבלבל אנשים כה רבים, עלינו להניח את השאלה הזו על השולחן ולהסביר אותה כראוי.

כל מה שאלוהים עושה הוא נחוץ ויש בכך משמעות יוצאת דופן, משום שכל מה שהוא עושה באדם נוגע לניהולו והושיעתו את האנושות. באופן טבעי, העבודה שאלוהים עשה באיוב אינה שונה, על אף שאיוב היה תם וישר בעיני האל. במילים אחרות, בלי קשר למה שאלוהים עושה ולאמצעים הוא נוקט, בלי קשר למחיר או למטרותיו, תכלית פעולותיו אינה משתנה. תכליתו היא לטבוע באדם את דבריו, את דרישותיו ואת רצונו עבור האדם. במילים אחרות, התכלית היא לטבוע באדם את כל מה שאלוהים מאמין שהוא חיובי, בהתאם לצעדיו. זאת על מנת לאפשר לאדם להבין את לבו של אלוהים ואת מהותו, ולאפשר לאדם להישמע לריבונותו והסדריו של אלוהים, ובכך לאפשר לו להשיג את יראת האל וההישמרות מרע – אשר כולם היבט יחיד בתכליתו של אלוהים בכל מעשיו. ההיבט האחר הוא שמכיוון שהשטן הוא ניגוד וכלי שרת בעבודתו של אלוהים, האדם נמסר לעתים קרובות לידי השטן. זה האמצעי שבו אלוהים עושה שימוש כדי לאפשר לאנשים לראות את הרשעות, הכיעור והשפלות של השטן לנוכח פיתויו ומתקפותיו של השטן. כך אלוהים גורם לאנשים לשנוא את השטן ולהיות מסוגלים להכיר ולזהות את מה ששלילי. התהליך הזה מאפשר להם בהדרגה להשתחרר משליטת השטן, מהאשמותיו, הפרעותיו ומתקפותיו – עד שהודות לדברי האל, להכרתם את אלוהים, לציות שלהם לאלוהים, לאמונתם באלוהים וליראתם אותו, הם גוברים על מתקפות השטן ועל האשמותיו. רק אז הם יגאלו לחלוטין מתחומו של השטן. גאולתם של אנשים, פירושה שהשטן הובס, שהם חדלים מלהיות מזון בפיו השטן – שבמקום לבלוע אותם, השטן ויתר עליהם. הסיבה לכך היא שאנשים כאלו הם ישרים, שיש להם אמונה, ציות ויראה כלפי אלוהים, ושהם מתנתקים לחלוטין מהשטן. הם ממיטים חרפה על השטן, הופכים אותו לפחדן ומביסים אותו לחלוטין. נחישותם באמונתם באלוהים, ציותם כלפיו ויראתם אותו מביסים את השטן וגורמים לו לוותר עליהם כליל. רק אנשים כאלו נופלים באמת בנחלת האל וזו מטרתו הסופית של אלוהים בהושעת האדם. אם ברצונם לזכות בישועה וליפול לחלוטין בנחלת האל, על כל חסידי האל לעמוד בפיתויים ובמתקפות, קטנים כגדולים, מצד השטן. בני האדם שיוצאים מפיתויים ומתקפות אלו ומסוגלים להביס לחלוטין את השטן, הם אלה שאלוהים הושיע אותם. כלומר בני האדם שאלוהים

הושיע אותם הם אלה שעמדו בניסיונות של אלוהים ושהשטן פיתה והתקיף אותם אינספור פעמים. בני האדם שאלוהים הושיע מבינים את רצונו של אלוהים ואת דרישותיו, הם מסוגלים לקבל ללא עוררין את ריבונותו ואת הסדריו של אלוהים, והם אינם זונחים את הדרך של יראת אל והישמרות מרע לנוכח פיתויי השטן. בני האדם שאלוהים הושיע אותם הם כנים וטובי לב, הם מבחינים בין אהבה לשנאה, יש להם חוש צדק והיגיון, והם מסוגלים לדאוג לאלוהים ולנצור אותו. השטן לא כובל אנשים כאלו. הוא אינו עוקב אחריהם, מאשים אותם או מתעלל בהם – הם חופשיים ומשחררים לחלוטין. איוב היה אדם חופשי שכזה וזו בדיוק החשיבות של הסיבה לכך שאלוהים מסר אותו לידי השטן.

השטן התעלל באיוב, אך איוב גם הרוויח חירות נצח ושחרור, והרוויח את הזכות לעולם לא להיחשף עוד להשחתה, להתעללות ולהאשמות של השטן, ובמקום זאת לחיות באור פניו של אלוהים, להיות חופשי ובלתי מרוסן, ולחיות בקרב ברכותיו של אלוהים אליו. איש לא יכול לקחת, או להרוס, או לרכוש את הזכות הזו. היא ניתנה לאיוב בתמורה לאמונתו, נחישותו, צייתו ויראתו את אלוהים. איוב שילם בחייו כדי לזכות בשמחה ואושר על פני האדמה, לזכות בזכות ובזכאות שניתנו מהשמיים והוכרו על הארץ, ולעבוד את הבורא באין מפריע כברוא אל אמיתי על פני האדמה. זו הייתה גם התוצאה הגדולה ביותר של הפיתויים שאיוב עמד בהם.

כשאנשים עדיין לא נושעו, השטן לעתים קרובות מפריע לחייהם ואף שולט בחייהם. במילים אחרות, אנשים שלא נושעו הם אסירי השטן, אין להם חירות, השטן לא ויתר עליהם, הם אינם מוסמכים או זכאים לעבוד את אלוהים, הם נרדפים קשות, והשטן מתקיף אותם באכזריות. לאנשים כאלו אין כל שמחה, אין להם זכות לקיום רגיל, ויתרה מזאת, אין להם כל כבוד. רק אם תעמדו ותילחמו בשטן, תוך שימוש באמונתכם באלוהים, בציותכם כלפיו וביראתכם אותו ככלי נשק בקרב לחיים או למוות נגד השטן, כך שתביסו לחלוטין את השטן ותגרמו לו לסוב לאחור ולפחד בכל פעם שהוא יראה אתכם, כך שיונח לחלוטין את מתקפותיו והאשמותיו נגדכם – רק אז תזכו באמת בישועה ותצאו לחופשי. אם אתם נחושים להינתק מן השטן לחלוטין, אך אינכם מצוידים בכלי הנשק אשר יעזרו לכם להביס אותו, עדיין תהיו נתונים בסכנה. עם חלוף הזמן, לאחר שתעברו עינויים כה רבים בידי השטן עד שלא יוותר בכם עוד שמץ של כוח, אך עדיין לא תצליחו לשאת עדות, ועדיין לא תשתחררו לחלוטין מהאשמות ומתקפות השטן נגדכם, הרי שתהיה לכם תקווה מעטה בלבד לישועה. בסופו של דבר, כשתוכרו השלמת עבודתו של אלוהים, עדיין תהיו נתונים באחיזתו של השטן, ללא יכולת להימלט, וכך לעולם לא יהיו לכם סיכוי או תקווה. אם כן, המשמעות היא שאנשים כאלה יהיו לחלוטין בשבי השטן.

קבלו את ניסיונותיו של אלוהים, גברו על פיתויי השטן, והניחו לכל כולכם ליפול בנחלתו של אלוהים

במהלך עבודתו של אלוהים, שבה הוא מספק את צורכי האדם ותומך בו, אלוהים מספר לאדם את כל רצונו ודרישותיו ומראה לאדם את מעשיו, את טבעו ואת מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. המטרה היא לצייד את האדם בשיעור קומה ולאפשר לו לרכוש אמיתות מסוימות מאלוהים בהיותו חסיד אל – אמיתות שהן כלי הנשק שהאדם מקבל מאלוהים כדי להילחם בשטן. כשבידו הכלים האלה, על האדם לעמוד במבחניו של אלוהים. לאלוהים יש אמצעים ואפיקים רבים לבחינת האדם, אך כל אחד מהם דורש "שיתוף פעולה" מצד איבו של אלוהים,

השטן. כלומר לאחר שהוא נותן לאדם את הכלים ללחום בשטן, אלוהים מוסר את האדם לידי השטן ומאפשר לשטן "לבחון" את שיעור הקומה של האדם. אם האדם יכול להשתחרר מגדודי השטן, אם באפשרותו לברוח כשהשטן מקיף אותו ולהישאר בחיים, האדם יעבור את המבחן. אולם אם האדם אינו מצליח להשתחרר מגדודי השטן ונכנע לו, הוא לא יעבור את המבחן. יהיה אשר יהיה ההיבט שאלוהים בוחן באדם, הקריטריונים לבחינה זו הם אם האדם ניצב איתן בעדותו כשהשטן תוקף ואם האדם זונח את אלוהים ונכנע ומתמסר לשטן כשהוא לוכד אותו. אפשר לומר שיכולתו של האדם לזכות בישועה תלויה ביכולתו לגבור על השטן ולהביס אותו, ויכולתו להשיג חירות תלויה ביכולתו להרים בכוחות עצמו את כלי הנשק שאלוהים נתן לו כדי לגבור על כבלי השטן, ולגרום לשטן לחלוטין לאבד כל תקווה ולהניח לו. אם השטן מאבד כל תקווה ומוותר על מישהו, פירוש הדבר הוא שהשטן לעולם לא ינסה עוד לקחת את אותו אדם מאלוהים, לעולם לא יאשים או יפריע עוד לאדם זה, ולעולם לא יענה או יתקוף אותו עוד ללא רסן. רק אדם כזה ייפול באמת בנחלת האל. זהו כל התהליך שבו אנשים נופלים בנחלת האל.

האזהרה והנאורות שניתנות לדורות הבאים בעדותו של איוב

בו בזמן שבני האדם יבינו את התהליך שבו אלוהים זוכה באדם לחלוטין, הם גם יבינו את המטרות והחשיבות של העובדה שאלוהים הפקיד את איוב בידי השטן. אנשים כבר לא מוטרדים מעינוי של איוב ויש להם הערכה מחודשת לחשיבותו. הם אינם חוששים עוד שמא הם עצמם יחשפו לאותו פיתוי כמו איוב, והם כבר לא מתנגדים לבואם של הניסיונות של אלוהים או דוחים את בואם. אמונתו של איוב, ציותו ועדותו על התגברות על השטן היו מקור לעזרה ועידוד רבים לאנשים. בני האדם רואים באיוב תקווה לישועתם שלהם, והם רואים שבאמצעות אמונה, ציות ויראת אל, אפשר בהחלט להביס את השטן ולגבור עליו. הם רואים שכל עוד הם מקבלים ללא עוררין את ריבונותו של אלוהים ואת הסדריו, ויש להם הנחישות והאמונה לא לזנוח את אלוהים אחרי שהם איבדו הכל, הם יוכלו להמיט חרפה ותבוסה על השטן. בנוסף הם רואים שהם זקוקים רק לנחישות ולהתמדה כדי לעמוד איתנים בעדותם – אפילו אם פירוש הדבר שהם יאבדו את חייהם – כדי שהשטן יפחד וייסוג במהרה. עדותו של איוב היא אזהרה לדורות הבאים, אשר אומרת להם שאם לא יביסו את השטן, הם לעולם לא יוכלו לפטור את עצמם מההאשמות וההפרעות של השטן או להימלט מההתעללות והמתקפות שלו. עדותו של איוב הפכה דורות מאוחרים יותר לנאורים. הנאורות הזו מלמדת אנשים שרק אם הם תמים וישרים ומסוגלים לירוא את אלוהים ולסור מרע, הם יוכלו לשאת עדות אמיצה על אלוהים. רק אם הם יישאו עדות אמיצה על אלוהים, השטן לא יוכל לעולם לשלוט בהם והם יחיו תחת הנחייתו והגנתו של אלוהים – ורק אז הוא יזכה באמת בישועה. אישיותו של איוב ועיסוק חייו ראויים לחיקוי בכל מי שעוסק בישועה. מה שהוא הביא לידי ביטוי במהלך כל חייו והתנהלותו במהלך ניסיונותיו הם אוצר יקר ערך לכל מי שעוסק בחיפוש הדרך של יראת אל והישמרות מרע.

עדותו של איוב מנחמת את אלוהים

אם אני אומר לכם עכשיו שאיוב הוא אדם נפלא, אולי לא תוכלו להעריך את הפירוש הגלום במילים האלה, ואולי

לא תוכלו לתפוס את הרגש שמאחורי הדברים האלה שאני אומר. המתינו ליום שבו תחוו ניסיונות כמו של איוב. לאחר שתחוו קשיים וניסיונות שאלוהים סידר לכם אישית, לאחר שתיתנו את כל כולכם ותסבלו השפלות וקשיים, בכדי לגבור על השטן ולשאת עדות על אלוהים לנוכח פיתויים, אתם תוכלו להעריך את משמעות הדברים שאמרתי. באותו זמן, תרגישו שאתם נחותים בהרבה מאיוב, ותרגישו כמה איוב נפלא ושהוא ראוי לחיקוי. בבוא הזמן הזה, תבינו כמה חשובות אותן מילים מופתיות שאיוב אמר עבור מישהו מושחת שחי בימים אלה, ותבינו כמה קשה לבני ימינו להשיג את מה שאיוב השיג. כשתרגישו את הקושי, תעריכו עד כמה לכו של אלוהים חרד ומודאג, תעריכו כמה גבוה המחיר שאלוהים משלם כדי לזכות באנשים כאלה, וכמה יקרים מעשיו ומאמציו של אלוהים למען האנושות. עכשיו, לאחר ששמעתם את הדברים האלה, האם יש לכם הבנה מדויקת והערכה נכונה של איוב? בעיניכם, האם איוב היה אדם תם וישר באמת, אשר ירא את אלוהים וסר מרע? אני סבור שרוב האנשים יאמרו בוודאות "כן", מפני שאף אחד, כולל השטן, לא יכול להתכחש לעובדות של מעשיו וגילוייו של איוב. מעשיו וגילוייו של איוב הם ההוכחה העוצמתית ביותר לניצחוננו על השטן. איוב סיפק את ההוכחה הזו, והיא הייתה העדות הראשונה שאלוהים קיבל. לפיכך, כשאיוב ניצח בפיתויי השטן ונשא עדות על אלוהים, אלוהים ראה באיוב תקווה, ואיוב ניחם את לבו. מאז הבריאה ועד איוב, זו הייתה הפעם הראשונה שאלוהים באמת חווה נחמה ואת המשמעות של קבלת נחמה מהאדם, וזו הייתה הפעם הראשונה שהוא ראה עדות אמיתית שנישאה למענו, וזכה בה.

אין לי ספק שלאחר שאנשים רבים שמעו על עדותו של איוב ותיאורים של היבטים שונים שלו, יהיו להם תוכניות לדרך שלפניהם. בנוסף, אין לי ספק שרוב האנשים שמלאים חרדה ופחד יתחילו אט-אט להירגע בגופם ובנפשם ויתחילו לחוש הקלה, לאט-לאט...

הפסוקים הבאים הם גם תיאורים של איוב. בואו נמשיך לקרוא.

4. איוב שמע על אלוהים לשמע אוזן

איוב ט' 11 הֵן יַעֲבֹר עָלַי וְלֹא אֶרְאֶה וְיִחַלֵּף וְלֹא אֶבְקֵן לוֹ.

איוב כ"ג 8-9 הֵן קָדַם אֶהְלֵךְ וְאֵינִי וְאֶחָזֵר וְלֹא אֶבְקֵן לוֹ: שְׁמָאוֹל בִּעֲשֵׂתוֹ וְלֹא אֶחֱזֶה יַעֲטֹף יָמַיִן וְלֹא אֶרְאֶה.

איוב מ"ב 6-2 יָדַעְתִּי כִּי כָל תּוֹכַל וְלֹא יִבָּצֵר מִמֶּנּוּ מְזֻמָּה: מִי זֶה | מַעֲלִים עֲצָה בְּלִי דַעַת לְכֵן הִגִּדְתִּי וְלֹא אֶבְקֵן נִפְלְאוֹת מְלִנִי וְלֹא אֶדַע: שָׁמַעְנָא וְאֲנֹכִי אֶדְבָּר אֲשָׁאֵלָךְ וְהוֹדִיעֲנִי: לְשִׁמְעֵאֲנִי שְׁמַעְתִּיךָ יָעֲתָה עֵינִי רָאִתְךָ: עַל־כֵּן אֶמָּאֵס וְנִתְמַתִּי עַל־עֶפְרָר וְאֶפֶר.

על אף שאלוהים לא התגלה לאיוב, איוב מאמין בריבונותו של אלוהים

מהי האמת שבמילים אלה? האם מישהו מכם הבין שיש כאן עובדה? ראשית, כיצד איוב ידע שאלוהים קיים? ואיך הוא ידע שאלוהים מושל בשמיים ובארץ ובכל צבאם? ישנו פסוק שעונה על שתי השאלות האלה: "לְשִׁמְעֵאֲנִי שְׁמַעְתִּיךָ יָעֲתָה עֵינִי רָאִתְךָ: עַל־כֵּן אֶמָּאֵס וְנִתְמַתִּי עַל־עֶפְרָר וְאֶפֶר" (איוב מ"ב 5-6). מהדברים הללו אנחנו למדים שבמקום לראות את אלוהים בעיניו, איוב למד עליו מאגדות. בנסיבות האלה, הוא עלה על הדרך של להיות חסיד של אלוהים, ולאחר מכן הוא אישר את קיומו של אלוהים בחייו ובכל הדברים. יש כאן עובדה בלתי ניתנת לערעור

— מהי? למרות יכולתו ללכת בדרך של יראת אל והישמרות מרע, איוב מעולם לא ראה את אלוהים. האם איוב לא היה בכך כמו בני זמננו? איוב מעולם לא ראה את אלוהים, וההשלכה של זה הייתה שעל אף שהוא שמע עליו, הוא לא ידע איפה אלוהים נמצא, מה טיבו ומה הוא עושה, שהם גורמים סובייקטיביים. מבחינה אובייקטיבית, על אף שהוא היה חסיד של אלוהים, אלוהים מעולם לא נגלה אליו ולא דיבר אליו. האין זו עובדה? על אף שאלוהים לא דיבר אל איוב ולא ציווה עליו, איוב ראה את קיומו של אלוהים וחזה בריבונותו בכל הדברים ובאגדות שבהן איוב שמע על אלוהים לשמע אוזן, ולאחר מכן הוא החל בחיים של יראת אל והישמרות מרע. אלו היו המקורות והתהליכים שבאמצעותם איוב היה חסיד של אלוהים. אך בלי קשר לשאלה כיצד הוא ירא את אלוהים וסר מרע, ובלי קשר לשאלה כיצד הוא דבק בהגינותו, אלוהים בכל זאת מעולם לא נגלה אליו. בואו נקרא את הפסוק הזה. הוא אמר, "הֵן יַעֲבֹר עָלַי וְלֹא אֶרְאֶה וְיִחַלֵּף וְלֹא אֶבְכֶּן לוֹ" (איוב ט' 11). מה שנאמר בדברים האלה הוא שייתכן שאיוב חש את אלוהים סביבו וייתכן שלא, אך הוא מעולם לא יכול היה לראות את אלוהים. היו זמנים שבהם הוא דמיין את אלוהים עובר לפניו, או פועל, או מנחה את האדם, אך הוא מעולם לא ידע. אלוהים פוקד את האדם ברגע הכי פחות צפוי. האדם לא יודע מתי אלוהים פוקד אותו או היכן, כיוון שהאדם אינו יכול לראות את אלוהים. לכן, עבור האדם, אלוהים נסתר ממנו.

אמונתו של איוב אינה מתערערת משום שאלוהים נסתר מפניו

בפסוקים הבאים, איוב אומר, "הֵן קָדַם אֶהְלֵךְ וְאֵינֶנּוּ וְאֶחָזֹר וְלֹא אֶבְכֶּן לוֹ: שִׁמְאוֹל בְּעֶשְׂתֵּנוּ וְלֹא אֶחֱזֶה יַעֲטֹף יָמַיִן וְלֹא אֶרְאֶה" (איוב כ"ג 9-8). מהתיאור הזה, אנחנו למדים שבחוויותיו של איוב, אלוהים היה נסתר מעיניו כל הזמן. אלוהים לא נגלה אליו ולא דיבר אליו בגלוי, אך בלבו איוב היה בטוח בקיומו של אלוהים. הוא תמיד האמין שייתכן שאלוהים מתהלך לפניו או פועל לצדו, ושעל אף שהוא אינו מסוגל לראותו, אלוהים תמיד לידו ומושל בכל כולו. איוב מעולם לא ראה את אלוהים, אך הוא היה מסוגל להישאר נאמן לאמונתו, מה שאף אחד אחר לא הצליח לעשות. מדוע אף אחד אחר לא הצליח? מכיוון שאלוהים לא דיבר אל איוב ולא נגלה אליו, ואם הוא לא היה מאמין באמת, הוא לא יכול היה להמשיך ולהתמיד בדרך של יראת אל והישמרות מרע. האין זו אמת? מה אתם מרגישים כשאתם קוראים שאיוב אמר את הדברים האלה? האם אתם מרגישים שתומתו ויושרו של איוב וצדיקותו לפני אלוהים הם אמיתיים ואינם הגזמה מצד אלוהים? על אף שאלוהים התייחס לאיוב כמו לאנשים אחרים ולא נגלה או דיבר אליו, איוב עדיין התמיד בהגינותו, עדיין האמין בריבונותו של אלוהים, ויתרה מזאת, הוא לעתים קרובות העלה עולות והתפלל אל אלוהים, כתוצאה מחששו לפגוע באלוהים. ביכולתו של איוב לירוא את אלוהים מבלי לראותו, אנחנו רואים עד כמה הוא אהב דברים חיוביים וכמה אמונתו הייתה יציבה וממשית. הוא לא התכחש לקיומו של אלוהים משום שאלוהים היה נסתר מפניו, והוא לא איבד את אמונתו או זנח את אלוהים משום שהוא מעולם לא ראה אותו. במקום זאת, מתוך עבודתו הנסתרת של אלוהים בשליטה על הכל, הוא הבין את קיומו של אלוהים וחש את ריבונותו ועוצמתו. הוא לא ויתר על יושרו משום שאלוהים נחבא ולא זנח את הדרך של יראת אל והישמרות מרע משום שאלוהים מעולם לא נגלה אליו. איוב מעולם לא ביקש מאלוהים להיראות אליו בגלוי כדי להוכיח את קיומו, משום שהוא כבר חזה בריבונותו של

אלוהים בקרב כל הדברים, ומשום שהוא האמין שהוא זכה לברכותיו וחסדיו של אלוהים שאחרים לא זכו להם. על אף שאלוהים נותר חבוי ממנו, אמונתו של איוב מעולם לא התערערה. לכן, הוא קצר פירות שלא היו לאף אחד אחר: אישורו של אלוהים וברכתו.

איוב מברך את שמו של יהוה ואינו חושב על ברכות או אסונות

ישנה עובדה שאף פעם לא מתייחסים אליה בסיפורי כתבי הקודש על איוב, ובכך נתמקד היום. על אף שאיוב מעולם לא ראה את אלוהים ולא שמע את דברי האל במו אוזניו, היה לאלוהים מקום בלבו. ומה הייתה גישתו של איוב לאלוהים? גישתו הייתה, כפי שצוין קודם, "יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבֹרָךְ". ברכתו את שם יהוה הייתה ללא תנאי, ללא תלות בהקשר וללא סיבה. אנחנו רואים שאיוב נתן את לבו לאלוהים ואפשר לאלוהים למשול בו. כל מה שהוא חשב, כל מה שהוא החליט וכל מה שהוא תכנן בלבו נפרש לפני אלוהים, ולא הוסתר ממנו. לבו לא עמד בניגוד לאלוהים והוא מעולם לא ביקש מאלוהים לעשות דבר למענו או לתת לו דבר והוא לא החזיק בתשוקות ראוותניות להרוויח דבר מה מעבודתו את אלוהים. איוב לא דיבר על עסקאות חליפין עם אלוהים ולא ביקש או דרש ממנו דבר. שבחיו לשם יהוה נבעו מהעוצמה והסמכות הרבות של אלוהים בשליטתו בכל, ולא היו תלויים בקבלת ברכות או ספיגת אסונות. הוא האמין שבלי קשר לשאלה אם אלוהים מברך אנשים או ממיט עליהם אסון, עוצמתו של אלוהים וסמכותו לא ישתנו. לכן, בלי קשר לנסיבות, תמיד יש להלל את שמו של אלוהים. ברכתו של אלוהים לאדם נובעת מריבונותו של אלוהים וכשאסון פוקד את האדם, גם זה נובע מריבונותו של אלוהים. עוצמתו של אלוהים וסמכותו מושלים בכל כולו של האדם ומסדרים אותו. השינויים הבלתי צפויים שהם חלק מגורל האדם הם ביטוי של עוצמתו של אלוהים וסמכותו, ובלי קשר לנקודת המבט, יש לברך את שמו של יהוה. זה מה שאיוב חווה והכיר במהלך שנות חייו. כל מחשבותיו ופעולותיו של איוב הגיעו לאוזניו של אלוהים ובאו לפניו, ונראו בעיניו של אלוהים כחשובות. אלוהים הוקיר את ההיכרות הזו עם איוב ונצר את איוב על כך שהיה לו לב כזה. הלב הזה המתין לצויו של אלוהים תמיד ובכל מקום, ובלי קשר לזמן או למקום, הוא תמיד ברך את כל מה שקרה לו. איוב לא דרש דבר מאלוהים. מה שהוא דרש מעצמו היה להמתין, לקבל, להתמודד ולהישמע לכל ההסדרים שבאו מאלוהים. איוב האמין שזו חובתו, וזה בדיוק מה שאלוהים רצה. איוב מעולם לא ראה את אלוהים ולא שמע אותו מדבר, מצווה, מלמד או מורה לו דבר מה. במילים של ימינו, העובדה שהוא ידע דברים כאלה ושהייתה לו גישה כזו לאלוהים מבלי שאלוהים נתן לו נאורות, הנחייה או תמיכה בנוגע לאמת היא דבר רב ערך, ועצם העובדה שהוא הפגין דברים כאלה הספיקה לאלוהים, ואלוהים שיבח והוקיר את עדותו. איוב מעולם לא ראה או שמע את אלוהים עצמו אומר לו דברי לימוד, אך עבור אלוהים, לבו והוא עצמו היו יקרי ערך הרבה יותר מאותם אנשים שמסוגלים לדבר רק על תיאוריות עמוקות בפני אלוהים, שמסוגלים רק להתרברב ולדבר על הקרבת קורבנות בפניו, אך מעולם לא באמת הכירו או יראו את אלוהים. זאת מפני של איוב היה טהור ולא נסתר מאלוהים, שאנושיותו הייתה כנה וטובת לב, ושהוא אהב צדק ודברים חיוביים. רק אדם בעל לב ואנושיות כאלה מסוגל לצעוד בדרכו של אלוהים, לירוא אותו ולסור מרע. אדם כזה יכול לראות את ריבונותו של אלוהים, לראות את סמכותו ואת עוצמתו ומסוגל להשיג ציות לריבונותו והסדריו. רק אדם כזה יכול באמת להלל

את שמו של אלוהים. זאת מכיוון שלא עניין אותו אם אלוהים יברך אותו ימיט עליו אסון, מכיוון שהוא יודע שהכל נשלט בידו של אלוהים ושם האדם דואג, זה סימן לאיוולת, נבערות וחוסר היגיון, לספק בנוגע לעובדת ריבונותו של אלוהים על הכל ולאי-יראת אל. ידיעתו של איוב הייתה בדיוק מה שאלוהים רצה. אם כן, האם היה לאיוב ידע תיאורטי רב יותר על אלוהים מאשר לכם? מכיוון שעבודת אלוהים ואמירותיו באותה עת היו מעטות, לא היה קל לצבור ידע לגביו. הישג שכזה מצד איוב לא היה דבר של מה בכך. הוא לא חווה את עבודתו של אלוהים ומעולם לא שמע אותו מדבר ולא ראה את פניו. העובדה שהייתה לו גישה שכזו לאלוהים הייתה לחלוטין תוצאה של אנושיותו ועיסוקו האישי – אנושיות ועיסוק שאינם מצויים בבני ימינו. לפיכך, בעידן ההוא, אלוהים אמר, "אֵין כְּמֹהוּ בָּאָרֶץ אִישׁ תָּם וְיָשָׁר". בעידן ההוא, אלוהים כבר נתן הערכה כזו לגביו והגיע למסקנה כזו. עד כמה יהיה הדבר נכון יותר כיום?

על אף שאלוהים נסתר מן האדם, מעשיו בקרב כל הדברים מספיקים כדי שהאדם יכיר אותו

איוב לא ראה את פני אלוהים ולא שמע דברים מפיו, לא כל שכן חווה אישית את עבודתו של אלוהים, אך כולם רואים את יראתו את אלוהים ואת עדותו במהלך ניסיונותיו, ואלוהים אוהב אותן, מתמוגג מהן ומשבח אותן. אנשים מקנאים בהן ומעריצים אותן, ויתרה מזאת, הם שרים בשבחן. לא היה דבר אדיר או יוצא דופן בחייו: בדיוק כמו כל אדם רגיל, הוא חי חיים בלתי מרשימים. הוא יצא לעבודה עם הזריחה וחזר הביתה לנוח עם השקיעה. ההבדל הוא שבמהלך אותם עשורים בלתי מיוחדים, הוא רכש תובנות על דרכו של אלוהים והבין את ריבונותו ועוצמתו האדירות של אלוהים כפי שלא עשה אף אדם אחר. הוא גם לא היה חכם יותר מכל אדם רגיל, חייו לא היו עזים במיוחד, ויתרה מזאת, לא היו לו כישורים מיוחדים ונסתרים. אולם הייתה לו אישיות שהייתה כנה, טובת לב, וישרה – אישיות שאהבה הוגנות וצדק ודברים חיוביים, אשר דבר מהם אינו מצוי בידי מרבית האנשים הרגילים. הוא הבחין בין אהבה לשנאה, היה לו חוש צדק, הוא היה מתמיד ובלתי מתפשר וחרוץ במחשבותיו. לפיכך, במהלך זמנו הבלתי מיוחד על פני האדמה הוא ראה את כל הדברים יוצאי הדופן שאלוהים עשה וראה את הגדולה, הקדושה והצדק של אלוהים, הוא ראה את דאגתו של אלוהים, את חסדו ואת הגנתו על האדם, והוא ראה את המכובדות והסמכות של האל העליון. הסיבה הראשונה לכך שאיוב היה מסוגל להשיג את הדברים הללו, שהיו מעבר להישג ידו של כל אדם רגיל, הייתה שלבו היה טהור, שלבו היה שייך לאלוהים ושהבורא הוביל אותו. הסיבה השנייה הייתה עיסוקו: עיסוקו בחיפוש בהפיכה למושלם וללא רבב – הפיכה למישהו שעומד ברצון שמיים, שאלוהים אוהב אותו ושסר מרע. איוב החזיק בכל הדברים הללו ועסק בחיפוש אחריהם, מבלי שהוא היה מסוגל לראות את אלוהים או לשמוע את דבריו. על אף שהוא מעולם לא ראה את אלוהים, הוא למד להכיר את האמצעים שבהם אלוהים מושל בכל, והבין את החוכמה שבה אלוהים עושה זאת. על אף שאיוב מעולם לא שמע את הדברים שאלוהים אמר, הוא ידע שהמעשים של גמול לאדם ולקייחה ממנו באים כולם מאלוהים. על אף ששנות חייו לא היו שונות מאלה של כל אדם רגיל, הוא לא אפשר לחוסר הייחוד של חייו להשפיע על היכרותו עם ריבונותו של אלוהים על הכל, או להשפיע על הליכתו בדרך של יראת אל והישמרות מרע. בעיניו, חוקי כל הדברים מלאים במעשיו של אלוהים, וריבונותו של אלוהים נראית בכל חלק

מחיי האדם. הוא לא ראה את אלוהים, אך הוא היה מסוגל להבין שמעשיו של אלוהים נמצאים בכל מקום. במהלך זמנו חסר הייחוד על פני האדמה, בכל פינה בחייו הוא יכול היה לראות ולהבין את מעשיו הנפלאים ויוצאי הדופן של אלוהים ולראות את הסדריו הנפלאים. הנסתר והשתיקה של אלוהים לא עכבו את האופן שבו איוב הבין את מעשיו של אלוהים, ולא השפיעו על הידע שלו על ריבונותו של אלוהים על הכל. חייו היו הגשמה של הריבונות וההסדרים של אלוהים, הנחבא בקרב כל הדברים, במהלך חייו היום-יומיים. בחיי היום-יום שלו, הוא גם שמע והבין את קול לבו של אלוהים, ואת דברי האל, הדומם בקרב כל הדברים, אך מביע את קול לבו ואת דבריו בכך שהוא שולט בחוקי כל הדברים. אם כן, אתם רואים שאם לאנשים יהיו אותה אנושיות ואותו עיסוק כמו לאיוב, הם יוכלו לרכוש את אותה הבנה ואותו ידע כמו איוב ולרכוש את אותה הבנה ואותו ידע על ריבונותו של אלוהים על הכל כמו איוב. אלוהים לא נגלה לאיוב ולא דיבר אליו, אך איוב היה מסוגל להיות תם וישר וירא אלוהים וסר מרע. במילים אחרות, מבלי שאלוהים נגלה או דיבר לאדם, מעשיו של אלוהים בקרב הכל וריבונותו על הכל מספיקים לאדם כדי להפוך אותו למודע לקיומו של אלוהים, לעוצמתו ולסמכותו. עוצמתו וסמכותו של אלוהים מספיקות לגרום לאדם הזה ללכת בדרך של יראת אל והישמרות מרע. מכיוון שאדם רגיל כמו איוב היה מסוגל לירוא את אלוהים ולסור מרע, כל אדם רגיל שהוא חסיד של אלוהים אמור להיות מסוגל לכך. על אף שהדברים הללו עשויים להישמע כהיקש הגיוני, הדבר אינו סותר את חוקי הדברים. אך העובדות אינן תואמות את המצופה: יראת אל והישמרות מרע, כך נראה, הן נחלתו של איוב בלבד. לשמע המילים "ירא אלוהים וסר מרע", אנשים חושבים שרק איוב אמור לנהוג כך, כאילו הדרך הזו סומנה בשמו של איוב ואין לה קשר לאחרים. הסיבה לכך ברורה: מכיוון שרק לאיוב הייתה אישיות כנה, טובת לב וישרה, אשר אהבה הוגנות וצדק ודברים חיוביים, רק איוב יכול היה ללכת בדרך של יראת אל והישמרות מרע. ודאי הבנתם כולכם את המשמעות כאן – והיא שמכיוון שלאיש אין אנושיות כנה, טובת לב וישרה, אשר אוהבת הוגנות וצדק ודברים חיוביים, איש לא יכול לירוא את אלוהים ולסור מרע. לפיכך, איש לא יכול לזכות בשמחתו של אלוהים או לעמוד איתן בניסיונות. בנוסף, פירוש הדבר הוא שלמעט איוב, כל האנשים עדיין כבולים ולכודים בידי השטן, וכולם מואשמים, מותקפים ועוברים התעללות בידיו. כולם בני האדם ש השטן מנסה לבלוע, וכולם נטולי חירות – אסירים שנשבו בידי השטן.

אם לבו של האדם עוין את אלוהים, כיצד הוא יכול לירוא את אלוהים ולסור מרע?

מאחר שלבני ימינו אין אותה אנושיות כמו לאיוב, מה לגבי מהות טבעם וגישתם לאלוהים? האם הם יראים את אלוהים? האם הם סרים מרע? אפשר לסכם בשתי מילים את בני האדם ש אינם יראים את אלוהים או סרים מרע: אויבי האל. אתם אומרים את המילים האלה לעתים קרובות, אך מעולם לא ידעתם את פירושן האמיתי. למילים "אויבי האל" ישנה מהות: הכוונה היא לא שאלוהים רואה באדם אויב, כי אם שהאדם רואה באלוהים אויב. ראשית, כאשר אנשים מתחילים להאמין באלוהים, למי אין מטרות, מניעים ושאפיות משלו? על אף שחלק אחד בהם מאמין בקיומו של אלוהים וראה את קיומו, אמונתם באלוהים עדיין מכילה את המניעים האלה ומטרתם הסופית היא להאמין באלוהים כדי לקבל את ברכתיו ואת הדברים שהם רוצים. בחוויות חייהם של אנשים,

לעתים קרובות, הם חושבים לעצמם, "ויתרתי על המשפחה והקריירה שלי למען אלוהים, ומה הוא נתן לי בתמורה? עליי לחשב ולאשר זאת – האם קיבלתי ברכות כלשהן לאחרונה? נתתי הרבה לאורך הזמן, רצתי וסבלתי הרבה – האם אלוהים גמל לי בהבטחות כלשהן? האם הוא זכר את מעשיי הטובים? מה יהיה סופי? האם אוכל לקבל את ברכותיו של אלוהים?"... כל אדם, באופן מתמשך ותדיר עושה חישובים כאלה בלבו ודורש דרישות מאלוהים בהתאם ל מניעיו, שאיפותיו ועסקאותיו. כלומר בלבו, האדם תמיד בוחן את אלוהים, תמיד מתכנן תוכניות לגבי אלוהים, תמיד נאבק עם אלוהים על סופו, ומנסה לחלץ הצהרה מפיו של אלוהים, כדי לראות האם אלוהים יוכל למלא את רצונו. באותו הזמן שהוא מחפש אחר אלוהים, האדם אינו מתייחס לאלוהים כאל אלוהים. הוא תמיד ניסה לעשות עסקאות עם אלוהים, דרש ממנו דברים ללא-הרף ואף דחק בו בכל צעד, בניסיון לקחת את כל היד כשניתנה לו רק אצבע. בו-בזמן שהוא מנסה לעשות עסקאות עם אלוהים, האדם גם מתווכח עמו. יש אפילו אנשים שכאשר פוקדים אותם ניסיונות או כשהם נקלעים לסיטואציות מסוימות, הם לעתים קרובות נעשים חלשים, פסיביים ומרושלים בעבודתם, ומלאי תלונות נגד אלוהים. מרגע שהאדם החל לראשונה להאמין באלוהים, הוא חשב את אלוהים לקרן שפע ולכלי לכל מטרה. נדמה שהוא חשב את עצמו לנושא הגדול ביותר של אלוהים, כאילו הניסיון להשיג ברכות והבטחות מאלוהים היה זכותו וחובתו הטבעיות, בעוד שבאחריותו של אלוהים להגן על האדם, לדאוג לו ולספק את צרכיו. זו ההבנה הבסיסית של "אמונה באלוהים" של כל מי שמאמין באלוהים והבנתו העמוקה ביותר לגבי האמונה באלוהים. ממהות טבעו של האדם ועד לעיסוקו הסובייקטיבי, אין דבר אשר מתייחס ליראת אל. מטרת האדם באמונתו באלוהים לא יכולה הייתה להיות קשורה לעבודת אלוהים. כלומר האדם מעולם לא הביא בחשבון ולא הבין שאמונה באלוהים מצריכה יראה של אלוהים ועבודתו. לאור התנאים האלה, מהות האדם ברורה. ומהי המהות הזו? המהות היא שלבו של האדם זדוני, שהוא מסתיר בוגדנות וערמומיות, שהוא לא אוהב הוגנות וצדק או דברים חיוביים ושהוא בזוי ותאב בצע. לב האדם לא יכול להיות סגור יותר בפני אלוהים. הוא לא מסר אותו לאלוהים כלל. אלוהים מעולם לא ראה את לבו האמיתי של האדם, והאדם מעולם לא עבד אותו. בלי קשר למחיר שאלוהים משלם, לעבודה שהוא עושה ולדברים שהוא מספק לאדם, האדם נותר עיוור לכך ואדיש לחלוטין. האדם מעולם לא נתן את לבו לאלוהים – הוא רק רוצה לשמור על לבו בעצמו, לקבל החלטות בעצמו. המשמעות הסמויה כאן היא שהאדם אינו רוצה ללכת בדרך של יראת אל והישמרות מרע, או להישמע לריבונותו של אלוהים ולהסדריו וגם אינו רוצה לעבוד את אלוהים כאלוהים. זהו מצב האדם כיום. כעת, בואו נביט שוב באיוב. ראשית, האם הוא עשה עסק עם אלוהים? האם היו לו מניעים נסתרים בדבקתו בדרך של יראת אל והישמרות מרע? באותו הזמן, האם אלוהים דיבר עם מישהו על הקץ שיבוא? באותו הזמן, אלוהים לא הבטיח דבר לאיש על הקץ, וזה היה הרקע שמאחורי יכולתו של איוב לירוא את אלוהים ולסור מרע. האם בני ימינו עומדים בהשוואה לאיוב? ישנה שונות רבה מדי – הם בליגות שונות. על אף שאיוב לא ידע הרבה על אלוהים, הוא מסר את לבו לאלוהים, ולבו היה שייך לאלוהים. הוא מעולם לא עשה עסק עם אלוהים ולא היו לו תאוות או דרישות ראוותניות מאלוהים. במקום זאת, הוא האמין ש"יְהִינָה נֶתָן וְיִהְיֶה לְקַח". זה מה שהוא ראה והשיג מדבקתו בדרך של יראת אל והישמרות מרע במשך שנות חייו הרבות. באותו אופן, הוא השיג גם את התוצאה של "גַם אֶת־הַטּוֹב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת־הָרָע לֹא נִקְבַּל". שני המשפטים הללו היו הדברים שהוא ראה ולמד להכיר כתוצאה מגישת הציות שלו לאלוהים במהלך חוויות חייו. הם היו גם הכלים העוצמתיים

ביותר שהיו לו לגבור על פיתויי השטן והיסוד שעליו הוא עמד איתן בעדותו על אלוהים. בנקודה זו, האם אתם מדמיינים את איוב כאדם נפלא? האם אתם מקווים להיות בני אדם כאלה? האם אתם חוששים מהכורח לעמוד בפיתויי השטן? האם אתם נחושים להתפלל לאלוהים שהוא יחשוף אתכם לאותם ניסיונות כמו איוב? ללא ספק, רוב האנשים לא היו מעיזים להתפלל לדברים כאלה. אם כן, ברור שאמונתכם קטנה באופן מעורר רחמים. בהשוואה לאיוב, אמונתכם פשוט אינה ראויה לאזכור. אתם אויבי האל, אינכם יראים את אלוהים, אינכם מסוגלים לעמוד איתנים בעדותכם לאלוהים ואינכם מסוגלים לגבור על המתקפות, ההאשמות והפיתויים של השטן. מה הופך אתכם למוסמכים לקבל הבטחות מאלוהים? לאחר ששמעתם את הסיפור של איוב והבנתם את כוונתו של אלוהים בהושעת האדם ואת המשמעות של ישועת האדם, האם יש לכם עכשיו האמונה לקבל את אותם ניסיונות כמו איוב? האם לא צריכה להיות לכם מידת מה של נחישות כדי לאפשר לכם ללכת בדרך של יראת אל והישמרות מרע?

אל תחששו מניסיונותיו של אלוהים

לאחר שאלוהים קיבל עדות מאיוב בעקבות סיום ניסיונותיו, הוא החליט לזכות בקבוצה – או ביותר מקבוצה – של אנשים כמו איוב. עם זאת, הוא החליט לעולם לא להניח עוד לשטן לתקוף או להתעלל באף אדם נוסף באותם אמצעים שבהם הוא פיתה את איוב, תקף אותו והתעלל בו, על-ידי התערבות עם אלוהים. אלוהים מעולם לא הרשה לשטן שוב לנהוג כך באדם, שהוא חלש, אווילי ונבער – היה די בכך שהשטן פיתה את איוב! מניעת השטן מהתעללות באנשים כרצונו היא חסד של אלוהים. עבור אלוהים, היה מספיק שאיוב סבל פיתוי ועינויים מיד השטן. אלוהים לא הניח לשטן לעולם לעשות כך שוב, משום שהחיים וכל דבר השייך לחסידי האל נמשלים ומתוזמרים בידיו של אלוהים, והשטן אינו זכאי לתמרן את נבחריו אלוהים כרצונו – זו נקודה שחייבת להיות ברורה לכם! לאלוהים אכפת מחולשת האדם והוא מבין את אוילותו ונבערותו. על אף שכדי שהאדם יוכל לזכות בישועה מלאה, על אלוהים למסור אותו לידי השטן, אלוהים אינו מוכן לאפשר לשטן להשתעשע ולהתעלל באדם, והוא אינו רוצה לראות את האדם סובל תמיד. אלוהים ברא את האדם, ומוצדק לחלוטין שאלוהים ישלוט בכל ויסדר הכל עבור האדם. זו אחריותו של אלוהים והסמכות שעמה אלוהים מושל בכל! אלוהים לא מרשה לשטן להתעלל באדם ולהתנכל לו כרצונו, הוא לא מרשה לשטן להשתמש באמצעים שונים כדי להוליך שולל את האדם. יתרה מזאת, הוא לא מרשה לשטן להתערב בריבונותו של אלוהים על האדם, ולא מתיר לשטן לרמוס ולהרוס את החוקים שבאמצעותם אלוהים מושל בכל, שלא לדבר על עבודתו האדירה של אלוהים בניהול האנושות ובהושעתה! בני האדם שאלוהים רוצה להושיע ובני האדם שמסוגלים לשאת עדות על אלוהים הם הליבה וההתממשות של העבודה של תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים, כמו גם המחיר של מאמציו בששת אלפי שנות עבודתו. איך ייתכן שאלוהים ימסור את בני האדם האלה לשטן כלאחר יד?

לעתים קרובות, אנשים דואגים וחוששים מניסיונות אלוהים, אולם בכל עת הם חיים במלכודות השטן ובשטח מסוכן שבו השטן מתקיף אותם ומתעלל בהם – ובכל זאת, הם לא מפחדים ולא חוששים. מה קורה כאן? אמונת

האדם באלוהים מוגבלת רק לדברים שהוא מסוגל לראות. אין לו שמץ של הערכה לאהבתו ודאגתו של אלוהים לאדם, או להערכה ולרוך שאלוהים מפגין כלפיו. מלבד מעט חרדה וחשש מניסיונותיו של אלוהים, משיפוטו, מייסוריו, ממלכותיותו ומחמתו, לאדם אין ולו הבנה קלושה של כוונותיו הטובות של אלוהים. לשמע האזכור של ניסיונות, אנשים מרגישים שלא אלוהים יש מניעים נסתרים, ויש אפילו כאלה שמאמינים שלא אלוהים יש כוונות רעות, מבלי שיהיו מודעים למה שאלוהים עושה להם בפועל. לפיכך, בה בעת שהם מייללים על ציות לריבונותו של אלוהים והסדריו, הם עושים ככל יכולתם להתנגד לריבונותו של אלוהים על האדם והסדריו עבור האדם. זאת משום שהם מאמינים שאם הם לא ייזהרו, אלוהים יוליך אותם שולל; שאם הם לא ישמרו על אחיזה בגורלם שלהם, אלוהים עלול לקחת את כל מה שיש להם, וחייהם עלולים אף להסתיים. האדם נמצא במחנה השטן, אך הוא לעולם אינו חושש שהשטן יתעלל בו. השטן מתעלל בו, אך האדם לעולם אינו חושש ליפול בשבי השטן. הוא חוזר ואומר שהוא מקבל את ישועתו של אלוהים, אך הוא מעולם לא נתן אמון באלוהים ולא האמין שאלוהים יושיע את האדם באמת מציפורני השטן. אם האדם מסוגל היה להתמסר כמו איוב לתזמורי אלוהים והסדריו, ויכול היה לתת את כל הווייתו בידו של אלוהים, האם אז לא יהיה סופו של האדם כסופו של איוב – קבלת ברכות מאלוהים? אם האדם מסוגל לקבל את שלטונו של אלוהים ולהתמסר לו, מה הוא יכול להפסיד? לפיכך, אני מציע שתזהרו בפעולותיכם ובכל מה שעומד לפקוד אתכם. אל תהיו נמהרים ופזיזים, ואל תתייחסו לפי דמכם החם או מזגכם, או בהתאם לדמיונותיכם ולתפיסותיכם אל אלוהים ואל אנשים, עניינים או חפצים שהוא סידר עבורכם. עליכם להיות זהירים במעשיכם ולהתפלל ולחפש יותר, כדי להימנע מלעורר את חמתו של אלוהים. זכרו זאת! כעת, נראה מה היה מצבו של איוב אחרי ניסיונותיו.

5. איוב לאחר ניסיונותיו

איוב מ"ב 7-9 וַיְהִי אַחֲרֵי דִבֶּר יְהוָה אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־אִיּוֹב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אֱלִיפַז הַתִּימְנִי חֵרָה אִפִּי כִּי וּבִשְׁנֵי רֵעֶיךָ כִּי לֹא דִבַּרְתָּם אֵלַי נְכוֹנָה כְּעַבְדִּי אִיּוֹב: וַעֲתָה קְחוּ־לָכֶם שְׂבָעַת־פָּרִים וְשִׁבְעָה אֵילִים וּלְכוּ | אֶל־עַבְדִּי אִיּוֹב וְהַעֲלִיתֶם עֹלָה בְּעֵדְכֶם וְאִיּוֹב עַבְדִּי יִתְפַּלֵּל עֲלֵיכֶם כִּי אִם־פָּנִיו אֶשָּׂא לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת עִמָּכֶם נְבִלָה כִּי לֹא דִבַּרְתֶּם אֵלַי נְכוֹנָה כְּעַבְדִּי אִיּוֹב: וַיֵּלְכוּ אֱלִיפַז הַתִּימְנִי וּבָלָדָה הַשּׁוּחִי צֹפֶר הַנַּעֲמָתִי וַיַּעֲשׂוּ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהִים: וַיְהִי וַיֵּשֶׂא יְהוָה אֶת־פָּנָיו אִיּוֹב.

איוב מ"ב 10 וַיְהִי שֶׁבֶת אֶת־שְׁבוֹת אִיּוֹב בְּהִתְפַּלְּלוֹ בְּעֵד רַעְיוֹ וַיִּסֹּף יְהוָה אֶת־כָּל־אֲשֶׁר לְאִיּוֹב לְמִשְׁנָה.

איוב מ"ב 12 וַיְהִי בֶּרֶךְ אֶת־אֲחֵרֵית אִיּוֹב מֵרֵאשִׁיתוֹ וַיְהִי־לוֹ אַרְבָּעָה עָשָׂר אֶלֶף צֹאן וְשֵׁשֶׁת אֲלָפִים גָּמְלִים וְאֶלֶף־צֹמֶד בָּקָר וְאֶלֶף אֲתוֹנוֹת.

איוב מ"ב 17 וַיָּמָת אִיּוֹב זָקֵן וְשָׁבַע יָמָיו.

אלוהים מביט בהוקרה בבני האדם היראים את אלוהים וסרים מרע, בעוד שהאוילים נתפסים כנחותים בעיני אלוהים

באיוב מ"ב 7-9, אלוהים אומר שאיוב הוא עבדו. שימוש במושג "עבד" ביחס לאיוב מראה את חשיבותו של איוב בלבו של אלוהים. על אף שאלוהים לא התייחס לאיוב בביטוי מכובד יותר, לא הייתה לכינוי הזה כל

השפעה על חשיבותו של איוב בלבו של אלוהים. "עבד" כאן הוא כינויו של אלוהים לאיוב. התייחסויותיו המרובות של אלוהים ל"עבדי, איוב" מראות עד כמה היה שבע רצון מאיוב ועל אף שאלוהים לא דיבר על פירוש המילה "עבד", הגדרת אלוהים למילה "עבד" מובנת מדבריו בפסוק הבא מכתבי הקודש. אלוהים אמר תחילה לאליפז התימני: "תָּהָה אִפִּי בָךְ וּבִשְׁנֵי רֵעֶיךָ לִי לֹא דִבַּרְתָּם אֵלַי נְכוֹנָה כְּעַבְדִּי אִיּוֹב". דברים אלה הם הפעם הראשונה שאלוהים אמר בגלוי לאנשים שהוא מקבל את כל מה שאיוב עשה ואמר אחרי שאלוהים ניסה אותו, והפעם הראשונה שהוא אישר בגלוי את הדיוק והנכונות של כל שאיוב עשה ואמר. אלוהים כעס על אליפז והאחרים, משום דבריהם השגויים והנלעגים, מכיוון שכמו איוב, הם לא יכלו לראות הופעתו של אלוהים או לשמוע את הדברים שהוא אמר בחייהם. עם זאת, לאיוב היה ידע כל כך מדויק על אלוהים, בעוד שהם יכלו רק לנחש בעיוורון על אלוהים, בעודם מפרים את רצון האל ומותחים את סבלנותו בכל מעשיהם. כתוצאה מכך, בה בעת שהוא קיבל את כל מה שאיוב עשה ואמר, אלוהים נמלא חמה כלפי האחרים, משום שלא רק שהוא לא ראה בהם כל מציאות של יראת אל, אלא שהוא גם לא שמע דבר מיראת אל בדיבורם. לכן, אלוהים המשיך ודרש מהם את הדרישות הבאות: "וְעַתָּה קְחוּ לָכֶם שִׁבְעֵה־פָּרִים וְשִׁבְעָה אֵילִים וּלְכוּ | אֶל־עַבְדִּי אִיּוֹב וְהַעֲלִיתֶם עוֹלָה פְּעֻדָּתְכֶם וְאִיּוֹב עַבְדִּי יִתְפַּלֵּל עֲלֵיכֶם כִּי אִם־פָּנִיו אֶשָּׂא לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת עִמָּכֶם נִבְלָה". בפסוק הזה, אלוהים אומר לאליפז ולאחרים לעשות דבר מה שיכפר על חטאיהם, משום שאיוולתם הייתה חטא ליהוה אלוהים, וכך היה עליהם להעלות עולות כדי לתקן את שגיאותיהם. עולות לאלוהים מועלות לעתים קרובות, אולם מה שחריג בעולות האלה הוא שהן הוקרבו לאיוב. איוב היה מקובל על אלוהים מכיוון שהוא נשא עדות על אלוהים במהלך ניסיונותיו. מצד שני, החברים האלה של איוב נחשפו במהלך ניסיונותיו. משום איוולתם, אלוהים גינה אותם, והם עוררו את חמתו של אלוהים ומגיע להם שאלוהים יעניש אותם – יעניש אותם בהעלאת עולות לפני איוב – שלאחריהן איוב התפלל למענם כדי להפיג את חמתו של אלוהים ואת עונשיו להם. כוונתו של אלוהים הייתה להמיט עליהם חרפה, משום שהם לא יראו את אלוהים ולא סרו מרע, ומפני שהם גינו את הגינותו של איוב. מבחינה אחת, אלוהים אמר להם שהוא לא קיבל את פעולותיהם, אך הוא בהחלט קיבל את איוב והתמוגג ממנו. מבחינה אחרת, אלוהים אמר להם שהתקבלות על-ידי אלוהים מרוממת את האדם בפני אלוהים, שהאדם נתעב בעיני אלוהים משום איוולתו ופוגע כך באלוהים, ושהוא נחות ובזוי בעיני אלוהים. אלה ההגדרות שאלוהים נתן לשני סוגי אנשים, הן גישותיו של אלוהים לשני הסוגים האלה של אנשים, והן הבעותיו על הערך והמעמד של שני הסוגים האלה של אנשים. על אף שאלוהים קרא לאיוב עבדו, אלוהים אהב את ה"עבד" הזה והעניק לו את הסמכות להתפלל למען האחרים ולמחול להם על שגיאותיהם. ה"עבד" הזה היה מסוגל לדבר ישירות עם אלוהים ולבוא ישירות לפניו, מעמדו היה גבוה ונכבד יותר מזה של אחרים. זה הפירוש האמיתי של המילה "עבד" שאלוהים אמר. לאיוב ניתן הכבוד המיוחד הזה, משום יראתו את אלוהים והישמרותו מרע, והסיבה לכך שאלוהים לא קרא לאנשים אחרים "עבדי אל" היא שהם לא יראו את אלוהים וסרו מרע. שתי הגישות האלה של אלוהים, השונות במובהק זו מזו, הן גישותיו לשני סוגים של אנשים: בני האדם שיראים את אלוהים וסרים מרע מקובלים על אלוהים ונתפסים כיקרים בעיניו, בעוד האווילים אינם יראים את אלוהים ואינם מסוגלים לסור מרע, והם לא יוכלו לזכות בחיבת האל. לעתים קרובות, אלוהים מתעב ומגנה אותם והם נחותים בעיניו.

אלוהים מעניק סמכות לאיוב

איוב התפלל למען חבריו ולאחר מכן, בזכות תפילותיו של איוב, אלוהים לא טיפל בהם בדרך הראויה לאיוולתם – הוא לא העניש אותם ולא נקם בהם. ומדוע היה כך? מכיוון שהתפילות למענם מפי עבד האל איוב הגיעו אל אוזניו. אלוהים מחל להם מכיוון שקיבל את תפילותיו של איוב. ומה אנחנו רואים בכך? כשאלוהים מברך מישהו, הוא מעניק לו גמולים רבים, ולא רק חומריים: אלוהים גם נותן להם סמכות ומאפשר להם להתפלל למען אחרים ואלוהים שוכח ומתעלם מהעבירות של אותם אנשים כשהוא שומע את התפילות האלה. זו בדיוק הסמכות שאלוהים העניק לאיוב. באמצעות תפילותיו של איוב לעצור את גינויים, יהוה אלוהים המיט חרפה על אותם אנשים אווילים – מה שכמובן היה עונשו המיוחד לאליפו והאחרים.

אלוהים מברך את איוב פעם נוספת, והשטן לעולם לא מאשים אותו שוב

בין דברי יהוה אלוהים נאמרות המילים "כִּי לֹא דִּפְרַתְם אֵלַי נְכוֹנָה כְּעֶבְדִּי אִיּוֹב". מה היו הדברים שאיוב אמר? זה היה מה שדיברנו עליו קודם, כמו גם הדפים הרבים עמוסי המילים בספר איוב שמתעדים מה איוב אמר. בכל הדפים העמוסים הרבים הללו, איוב לא מליץ אפילו פעם אחת על אלוהים או חושש לגביו. הוא פשוט ממתין לתוצאה. ההמתנה הזו היא גישת הציות שלו, שכתוצאה ממנה ומדבריו שהוא אמר לאלוהים, אלוהים קיבל את איוב. כשהוא עמד בניסיונות וסבל קשיים, אלוהים היה לצדו, ועל אף שנוכחותו של אלוהים לא הקלה על קשייו, אלוהים ראה את מה שהוא רצה לראות ושמע את מה שהוא רצה לשמוע. כל אחד ממעשיו ודבריו של איוב הגיע לעיניו ואוזניו של אלוהים. אלוהים שמע והוא ראה – וזו עובדה. למעשה, האופן שבו איוב הכיר את אלוהים ומחשבותיו על אלוהים בלבד במהלך אותה תקופה לא היו כה ברורים כמו אלה של בני ימינו, אבל בהקשר של אותו זמן, אלוהים בכל זאת הכיר בכל מה שאיוב אמר, מכיוון שהתנהגותו, המחשבות בלבו ומה שהוא הביע וגילה הספיקו לדרישותיו. במהלך הזמן שאיוב נחשף לניסיונות, מה שהוא חשב בלבד וגמר אומר לעשות הראה לאלוהים תוצאה אשר הייתה מספקת לאלוהים. לאחר מכן אלוהים לקח מאיוב את ניסיונותיו, איוב נחלץ מצרותיו, וניסיונותיו נעלמו לבלי שוב. מכיוון שאיוב כבר נחשף לניסיונות ועמד איתן במהלכם וגבר לחלוטין על השטן, אלוהים נתן לו את הברכות שכה הגיעו לו. כמתועד באיוב מ"ב 10, 12, איוב התברך שנית וביותר ממה שזכה לו בפעם הראשונה. באותו הזמן, השטן כבר נסוג ולא אמר או עשה עוד דבר, ומאותו הרגע ואילך, איוב לא סבל עוד הפרעות או מתקפות מצד השטן, והשטן לא העלה עוד האשמות נגד ברכותיו של אלוהים לאיוב.

איוב מעביר את המחצית השנייה של חייו בקרב ברכות האל

על אף שברכותיו באותו הזמן היו מוגבלות רק לצאן, בקר, גמלים, נכסים חומריים וכו', הברכות שאלוהים רצה בלבד להעניק לאיוב היו גדולות מכך בהרבה. באותו הזמן, האם היה תיעוד של סוג ההבטחות הנצחיות שאלוהים

רצה לתת לאיוב? בברכותיו לאיוב, אלוהים לא התייחס לסופו ולא דיבר עליו, ובלי קשר לחשיבותו או מקומו של איוב בלבד של אלוהים, בסיכומו של דבר, אלוהים היה מפלה בברכותיו. אלוהים לא הכריז על קצו של איוב. מה פירוש הדבר? באותו הזמן, כאשר תוכניתו של אלוהים טרם הגיעה לנקודת ההכרזה על סופו של האדם, התוכנית עוד לא נכנסה לשלב הסופי של עבודתו, ואלוהים לא הזכיר את הסוף ורק העניק ברכות חומריות לאדם. פירוש הדבר הוא שהמחצית השנייה של חיי איוב עברה בקרב ברכותיו של אלוהים, מה שהבדיל אותו מאנשים אחרים – אך כמותם, הוא הזדקן, וכמו כל אדם רגיל בא יום פרידתו מן העולם. וכך מתועד, "וַיָּמָת אִיּוֹב זָקֵן וְשָׁבַע יָמִים" (איוב מ"ב 17). מה הפירוש של "וימת שבע ימים" כאן? בעידן שלפני הכרזתו של אלוהים על סופם של אנשים, אלוהים קבע תוחלת חיים לאיוב, וכשאיוב הגיע לגיל הזה, אלוהים אפשר לו לעזוב בטבעיות את העולם הזה. מברכתו השנייה של איוב ועד מותו, אלוהים לא הוסיף עוד קשיים. עבור אלוהים, מותו של איוב היה טבעי וגם הכרחי, זה היה דבר רגיל מאוד ולא שיפוט או גינוי. בעודו בחיים, איוב עבד את אלוהים וירא אותו. ביחס לסופו לאחר מותו, אלוהים לא אמר דבר ולא העיר כל הערה. אלוהים שקול בדבריו, ובמעשיו והתוכן והעקרונות של דבריו ופעולותיו תואמים את השלב בעבודתו ואת התקופה שבה הוא עובד. איזה מין סוף היה לאדם כמו איוב בלבד של אלוהים? האם אלוהים קיבל החלטה כלשהי בלבד? מובן שכן! הדבר פשוט לא היה ידוע לאדם. אלוהים לא רצה לומר לאדם ולא הייתה לו כל כוונה לעשות זאת. וכך, על פני השטח, איוב מת שבע ימים ואלה היו חיייו.

המחיר שאיוב הביא לידי ביטוי במהלך חייו

האם איוב חי חיים בעלי ערך? היכן היה הערך? מדוע נאמר שהוא חי חיים בעלי ערך? עבור האדם, מה היה ערכו? מנקודת המבט של האדם, הוא מייצג את האנושות שאלוהים רוצה להושיע, בנשיאת עדות נחרצת על אלוהים לפני השטן ואנשי העולם. הוא מילא את חובתו של ברוא אל ושימש דוגמה ומופת לכל בני האדם שאלוהים רוצה להושיע, מה שמאפשר להם לראות שאפשר לחלוטין לגבור על השטן על-ידי הסתמכות על אלוהים. ומה היה ערכו בעיני אלוהים? בעיני אלוהים, הערך בחייו של איוב היה טמון ביכולתו לירוא את אלוהים, לעבוד את אלוהים, להעיד על מעשיו של אלוהים ולשבח אותם, מה שמביא לאלוהים נחמה והנאה. בעיני אלוהים, הערך בחייו של איוב היה גם באופן שבו, לפני מותו, איוב חווה ניסיונות וגבר על השטן, ונשא עדות נחרצת על אלוהים בפני השטן ואנשי העולם, בכך שהוא הילל את אלוהים בקרב בני האדם, בכך שהוא ניחם את לבו של אלוהים, ובכך שהוא הניח ללבבו הנלהב של אלוהים לחזות בתוצאה ולראות תקווה. עדותו קבעה תקדים ליכולת לעמוד איתן בעדות על אלוהים ולמסוגלות לבייש את השטן בשם אלוהים, בעבודת ניהול האנושות של אלוהים. האין זה הערך בחייו של איוב? איוב הביא נחמה ללבבו של אלוהים, הוא נתן לאלוהים טעימה מוקדמת של העונג של להיות מהולל, וסיפק התחלה נפלאה לתוכנית הניהול של אלוהים. משלב זה והלאה, שמו של איוב הפך סמל לכבודו של אלוהים וסימן לגבורת האנושות על השטן. אלוהים תמיד ינצור בלבד את מה שאיוב הביא לידי ביטוי במהלך חייו ואת גבורתו המרשימה על השטן. תומתו, יושרו ויראתו את אלוהים יהיו מושאי הערצה וחקיקי לדורי דורות. אלוהים ינצור אותו בלבד לעולם כפנינה זוהרת, מושלמת, וכך גם ראוי שהאדם ינצור אותו.

כעת, בואו נביט בעבודתו של אלוהים במהלך עידן החוק.

ד. תקנות עידן החוק

עשרת הדברות

עקרונות בניית מזבחות

תקנות היחס לעבדים

תקנות לגניבה ופיצוי

שמירת שנת שמיטה ושלושת הרגלים

תקנות יום השבת

תקנות הקרבת קורבנות

עולות

זבחים

שלמים

חטאת

אשם

תקנות הקרבה בידי כוהנים (אהרון ובניו מצווים לציית)

עולות בידי כוהנים

זבחים בידי כוהנים

חטאת בידי כוהנים

אשם בידי כוהנים

שלמים בידי כוהנים

תקנות אכילת קורבנות בידי כוהנים

בהמות טהורות וטמאות (מותרות ואסורות באכילה)

תקנות טהרת נשים לאחר לידה

תקנות לבדיקת צרעת

תקנות למי שנרפא מצרעת

תקנות טיהור בתים נגועים

תקנות היטהרות משכבת זרע

יום הכיפורים שיש לשמור פעם בשנה

כללים לשחיטת בקר וצאן

איסור קיום נוהגים מגונים של הגויים (איסור גילוי עריות, וכן הלאה)

תקנות שעל כל העם לציית להן ("קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם").

הוצאה להורג של בני האדם שמקריבים ילדיהם למולך

תקנות ענישה על חטא הניאוף

כללים שעל כוהנים לציית להם (כללים להתנהלותם היום-יומית, כללים לאכילת דברים קדושים, כללים להקרבת קורבנות וכן הלאה)

ימים טובים שיש לשמור (שבת, פסח, שבועות, יום הכיפורים וכן הלאה)

תקנות אחרות (נר התמיד, שנת היובל, גאולת הארץ, נדרים, מעשר וכן הלאה)

תקנות עידן החוק הן ההוכחה האמיתית שאלוהים מוביל את כל האנושות

אז קראתם את התקנות והעקרונות הללו של עידן החוק, כן? האם התקנות מקיפות טווח רחב? ראשית, הן כוללות את עשרת הדיברות. אחריהן באות תקנות לבניית מזבחות וכן הלאה. אחריהן, ישנן תקנות לשמירת השבת ושלושת הרגלים, ולאחר מכן תקנות הקרבת קורבנות. ראיתם כמה סוגי קורבנות יש? יש עולות, זבחים, שלמים, חטאת וכן הלאה. אחריהם, תקנות לקורבנות כוהנים, לרבות עולות וזבחים של כוהנים ועוד סוגי קורבנות. התקנה השמינית היא לאכילת קורבנות בידי כוהנים, ולאחר מכן יש תקנות לשמירה לאורך חיי אדם. ישנן התניות להיבטים רבים בחיי האנשים, דוגמת התקנות הקובעות מה מותר ומה אסור באכילה, היטהרות נשים לאחר לידה, והיטהרות לאחר ריפוי מצרעת. בתקנות אלה, אלוהים מרחיק עד כדי התייחסות למחלות. יש אפילו כללים לשחיטת צאן ובקר וכן הלאה. אלוהים הוא זה שברא את הצאן והבקר, ועליכם לשחוט אותם כפי שאלוהים אומר לכם. ללא ספק, יש סיבה לדבריו של אלוהים. אין ספק שנכון לנהוג לפי צויו של אלוהים, וודאי שהדבר ייטיב עם אנשים! יש גם חגים וכללים שיש לשמור, כגון השבת, פסח ועוד – אלוהים דיבר על כל אלה. בואו נתבונן באחרונות: תקנות אחרות – נר התמיד, שנת היובל, גאולת הארץ, נדרים, מעשר וכן הלאה. האם הן מקיפות טווח רחב? הדבר הראשון שיש לדבר עליו הוא הנושא של קורבנות האנשים, ולאחר מכן יש תקנות לגניבה ופיצוי, ולשמירת השבת... כל אחד מתחומי החיים מעורב בכך. כלומר כשאלוהים החל בעבודה הרשמית של תוכנית הניהול שלו, הוא תיקן תקנות רבות שעל האדם לשמור. התקנות האלה נועדו לאפשר לאדם לחיות חיים רגילים של אדם על פני האדמה – חיים רגילים של אדם רגיל שהם בלתי נפרדים מאלוהים ומהנחייתו. ראשית, אמר אלוהים לאדם כיצד לבנות ולהתקין מזבחות. לאחר מכן, הוא אמר לאדם כיצד להקריב קורבנות וקבע כיצד על האדם לחיות – למה עליו לשים לבו במהלך חייו, למה עליו לציית ומה מותר ואסור לו לעשות. מה שאלוהים פרש בפני האדם הקיף את הכל. באמצעות המנהגים, התקנות והעקרונות האלה, הוא תקן את התנהגותם של האנשים, הנחה את חייהם, הנחה את הכנסתם בחוקיו של אלוהים, הנחה אותם לבוא לפני מזבח אלוהים, הנחה אותם כיצד לחיות בקרב כל הדברים שברא אלוהים עבור האדם שהיה להם סדר, קביעות ומתינות. ראשית, אלוהים עשה שימוש בתקנות ובעקרונות הפשוטים האלה כדי להציב גבולות לאדם, כדי שעל פני האדמה יהיו לאדם חיים רגילים של עבודת אל – שיהיו לו חיים רגילים של אדם. זהו התוכן המסוים של תחילת תוכנית הניהול שלו בת ששת אלפי השנים. התקנות והכללים מקיפים תוכן נרחב ביותר. הם הפרטים של האופן שבו אלוהים הנחה את האנושות במהלך עידן החוק. על האנשים שבאו לפני עידן החוק היה לקבל ולכבד אותם. הם תיעוד

של העבודה שאלוהים עשה בעידן החוק והם הוכחה אמיתית לכך שאלוהים מוביל ומנחה את כל האנושות.

האנושות לעולם קשורה לדברים שאלוהים לימד ותיקן

בתקנות האלה אנחנו רואים שגישתו של אלוהים לעבודתו, לניהולו ולאנושות היא רצינית, מצפונית, קפדנית ואחראית. הוא עושה את העבודה שעליו לעשות בקרב האנושות לפי צעדיו, ללא כל חריגה, אומר את הדברים שעליו לומר לאנושות ללא כל שגיאה או השמטה, מאפשר לאדם לראות שהוא בלתי נפרד ממנהיגותו של אלוהים, ומראה לו עד כמה חשובים כל דבריו ומעשיו של אלוהים לאדם. בלי קשר לטיבו של האדם בעידן הבא, בסיכומי של עניין, ממש בראשית – במהלך עידן החוק – אלוהים עשה את הדברים הפשוטים הללו. עבור אלוהים, האופן שבו בני האדם תפסו אותו, את העולם ואת האנושות בעידן ההוא היה מופשט ועמום. על אף שהיו להם כמה כוונות ורעיונות מודעים, כולם היו לא ברורים ושגויים ולכן האנושות הייתה קשורה הדוקות לדברים שאלוהים לימד וסיפק לה. האנושות לא ידעה שום דבר בראשיתה. לכן היה על אלוהים להתחיל ללמד את האדם מהעקרונות השטחיים והבסיסיים ביותר להישרדות וכן תקנות הכרחיות לחיים, להטמיע את הדברים הללו בלב האדם טיפין טיפין ולתת לאדם הבנה הדרגתית של אלוהים, הערכה והבנה הדרגתיות של מנהיגותו ותפיסה בסיסית של היחסים בין האדם לאלוהים. הוא עשה זאת באמצעות התקנות והחוקים האלו, שהועברו במילים. רק לאחר שאלוהים השיג את ההשפעה הזו, הוא יכול היה לעשות לאט-לאט את העבודה שהוא יעשה בהמשך. כך, התקנות האלה והעבודה שאלוהים עשה במהלך עידן החוק הן היסוד לעבודתו להושעת האנושות, והן השלב הראשון בתוכנית הניהול שלו. על אף שלפני העבודה של עידן החוק, אלוהים דיבר אל אדם, אל חוה ואל צאצאיהם, הציוויים ודברי הלימוד הללו לא היו כה מובנים או מוגדרים שאפשר למסור אותם לאדם אחד-אחד, והם לא נכתבו ולא הפכו לתקנות. הסיבה לכך היא שבאותו זמן, תוכניתו של אלוהים לא התקדמה עד כדי כך. רק כשאלוהים הוביל את האדם עד לשלב הזה, הוא יכול היה להתחיל לדבר על התקנות האלה של עידן החוק ולהתחיל לגרום לאדם לקיים אותן. זה היה תהליך הכרחי והתוצאה הייתה בלתי נמנעת. המנהגים והתקנות הפשוטים האלה מראים לאדם את הצעדים בעבודת הניהול של אלוהים ואת חוכמתו של אלוהים המתגלה בתוכנית הניהול שלו. אלוהים יודע באיזה תוכן ובאילו אמצעים להשתמש כדי להתחיל, באילו אמצעים להשתמש כדי להמשיך, ובאילו אמצעים להשתמש כדי לסיים, כדי שהוא יוכל לזכות בקבוצה של אנשים שיישאו עדות עליו, כדי שהוא יוכל לזכות בקבוצה של אנשים שהם בעצה אחת עמו. הוא יודע מה מצוי בתוך האדם ויודע מה האדם חסר, הוא יודע מה עליו לספק וכיצד עליו להנהיג את האדם, וכך הוא גם יודע מה על האדם לעשות ומה אסור לו לעשות. האדם הוא כמו בובה: על אף שהוא לא הבין כלל את רצונו של אלוהים, עבודת הניהול של אלוהים הובילה אותו באופן בלתי נמנע, צעד אחר צעד, עד לימינו. לא היה כל ערפול בלבו של אלוהים בנוגע למה שהיה עליו לעשות. בלבו, הייתה תוכנית ברורה וחדה מאוד, והוא ביצע את העבודה שהוא עצמו רצה לעשות בהתאם לשלביו ותוכניתו, בעודו מתקדם מהשטחי אל העמוק. על אף שהוא לא הצביע על העבודה שהוא עתיד לעשות, עבודתו הבאה עדיין המשיכה להיעשות ולהתקדם בהתאמה מושלמת לתוכניתו, וזהו ביטוי למה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, וגם לסמכותו של אלוהים. בלי קשר לצעדים שהוא מבצע

בתוכנית הניהול שלו, טבעו ומהותו מייצגים אותו עצמו. זה נכון לחלוטין. בלי קשר לעידן או לשלב בעבודתו, סוג האנשים שאלוהים אוהב, סוג האנשים שהוא מתעב, טבעו וכל מה ששייך לו ומה שהוא הינו לא ישתנו לעולם. על אף שהתקנות והעקרונות האלה שאלוהים קבע במהלך עבודת עידן החוק נראים פשוטים ושטחיים מאוד לבני ימינו, ועל אף שהם קלים להבנה ולהשגה, עדיין מגולמת בתוכם חוכמתו של אלוהים, וטבעו של אלוהים ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. זאת משום שבתוך התקנות האלה, הפשוטות לכאורה, מובעות אחריותו ודאגתו של אלוהים לאנושות והמהות המעודנת של מחשבותיו, מה שמאפשר לאדם להבין באמת את העובדה שאלוהים מושל בכל ושהכל נשלט בידו. בלי קשר לכמות הידע שהאנושות שולטת בו, או לכמות התיאוריות והתעלומות שהיא מבינה, דבר מהדברים האלה לא יוכל להחליף את תמיכתו באנושות ואת והנהגתו אותה. האנושות תהיה לעולם קשורה הדוקות להכוונתו ולעבודתו האישית של אלוהים. אלה היחסים ההדוקים בין האדם לאלוהים. בלי קשר לשאלה אם אלוהים נותן לכם דיבר או תקנה, או מספק אמת כדי שתבינו את רצונו, ובלי קשר לשאלה מה הוא עושה, מטרתו של אלוהים היא לכוון את האדם אל מחר יפהפה. הדברים שאלוהים אומר והעבודה שהוא עושה הם שניהם גילוי של היבט אחד של מהותו, של טבעו ושל חוכמתו, והם צעד חיוני בתוכנית הניהול שלו. אין להתעלם מכך! רצון האל מצוי בכל מעשיו. אלוהים לא חושש מהערות שלא במקומן ואינו מפחד מתפיסותיו או מחשבותיו של האדם לגביו. הוא פשוט עושה את עבודתו וממשיך בניהולו, בהתאם לתוכנית הניהול שלו, ללא ריסון מצד כל אדם, עניין או חפץ. טוב, זה הכל להיום. להתראות בפעם הבאה!

התשיעי בנובמבר, 2013

עבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים עצמו ג'

השיתופים הספורים האלה היו בעלי השפעה רבה על כל אדם ואדם. החל מעכשיו, בני האדם יכולים סוף-סוף לחוש ממש בקיומו האמיתי של אלוהים, ולהרגיש שאלוהים למעשה קרוב אליהם מאוד. על אף שבני האדם האמינו באלוהים שנים רבות, הם מעולם לא הבינו באמת את מחשבותיו ורעיונותיו כמו שהם מבינים אותן כעת, והם לא חוו באמת את מעשיו בפועל כמו שהם חווים אותם כעת. בין אם מדובר בידע או בנוהג מעשי, מרבית האנשים למדו משהו חדש והשיגו הבנה נעלה יותר, והם הבינו את השגיאות של עיסוקיהם בעבר, הבינו את השטחיות של חוויותיהם ושיותר מדי דברים לא תואמים את רצון האל, והבינו שמה שהאדם לוקה בו יותר מכל הוא הכרת טבעו של אלוהים. ההבנה הזו של בני האדם היא סוג של ידע תפיסתי. התעלות לרמה של ידע רציונלי דורשת העמקה וחיזוק הדרגתיים באמצעות חוויותיהם. לפני שבני האדם מבינים באמת את אלוהים, ניתן לומר באופן סובייקטיבי שהם מאמינים בקיומו של אלוהים בלבם, אך אין להם הבנה אמיתית של שאלות מסוימות, כגון איזה מין אל הוא באמת, מה רצונו, מה טבעו, ומה גישתו האמיתית כלפי האנושות. הדבר מערער קשות את

אמונם של בני האדם באלוהים – אמונתם פשוט אינה יכולה להשיג טוהר או שלמות. אפילו אם אתם ניצבים פנים אל פנים מול דבר האל, או מרגישים שנפגשתם עם אלוהים באמצעות חוויותיכם, עדיין לא ניתן לומר שאתם מבינים אותו לחלוטין. מכיוון שאינכם יודעים את מחשבות האל, או מה הוא אוהב ומה הוא שונא, מה מכעים אותו ומה גורם לו אושר, אתם לא מבינים אותו באמת. אמונתכם נבנית על יסודות של ערפול ודמיון, על סמך מאווייכם הסובייקטיביים. האמונה הזו עדיין רחוקה מאמונה אמיתית ואתם עדיין רחוקים מלהיות חסידים אמיתיים. הסברים לדוגמאות מהסיפורים האלה מכתבי הקודש אפשרו לבני האדם להכיר את לבו של אלוהים, להבין מה הוא חשב בכל שלב בעבודתו ומדוע הוא עשה את העבודה הזו, ולהבין מה היו כוונתו המקורית ותוכניתו כשהוא עשה זאת, כיצד הוא הגשים את רעיונותיו ואיך התכונן ופיתח את תוכניתו. באמצעות הסיפורים האלה, באפשרותנו לקבל הבנה ספציפית ומפורטת של כל אחת מכוונותיו של אלוהים, של כל מחשבה אמיתית במהלך ששת אלפי השנים של עבודת הניהול שלו, ושל יחסו אל בני האדם בזמנים שונים ובעידנים שונים. הבנה של מה חשב אלוהים, מה הייתה גישתו, והטבע שהוא חשף בהתמודדות עם כל מצב, יכולה לסייע לכל אדם להבין יותר לעומק את קיומו האמיתי של אלוהים ולחוש בצורה עמוקה יותר את ממשיותו ואמינותו. כשאני מספר את הסיפורים הללו, המטרה שלי היא לא שאנשים יבינו את ההיסטוריה של כתבי הקודש, או שהם יכירו את ספרי הקודש ואת האנשים שבהם, והיא בהחלט לא שהם יבינו את הרקע למעשיו של אלוהים במהלך עידן החוק. מטרתי היא לסייע לאנשים להבין את רצון האל, את טבעו וכל חלק קטן בו, ולהשיג הבנה והיכרות מדויקות ואמיתיות יותר של אלוהים. כך לב האנשים יכול, טיפין טיפין, להיפתח אל אלוהים ולהתקרב לאלוהים, והם יכולים להבין טוב יותר אותו, את טבעו ואת מהותו, ולהכיר טוב יותר את אלוהים האמיתי עצמו.

ההכרה של טבעו של אלוהים, של מה ששייך לאלוהים ושל מה שאלוהים הינו, יכולה להשפיע לטובה על בני האדם. היא יכולה לסייע להם לתת אמון רב יותר באלוהים, ולסייע להם להשיג משמעת ויראה אמיתית כלפיו. אז הם לא ילכו עוד בעקבותיו כעיוורים ולא יעבדו אותו בעיוורון. לאלוהים אין כל רצון בשוטים או בבני האדם הנוהרים בעיוורון אחרי ההמון, אלא קבוצה של אנשים שיש להם בלבם הבנה והכרה ברורות של טבעו של אלוהים ואשר יכולים לשמש לו עדים, אנשים שלעולם לא יפקירו את אלוהים משום מופלאותו, משום מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, ומשום טבעו הצודק. כחסידי האל, אם עדיין יש בלבכם חוסר בהירות, או שיש לכם עמימות או בלבול לגבי קיומו האמיתי של אלוהים, טבעו, מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, ותוכניתו להושיע את האנושות, אמונתכם לא תזכה לשבחיו של אלוהים. אלוהים אינו רוצה שאנשים כאלה יהיו חסידיו, והוא אינו אוהב שאנשים כאלה באים לפניו. מכיוון שאנשים כאלה אינם מבינים את אלוהים, הם אינם יכולים למסור את לבם לאלוהים – לבם סגור בפניו, ולכן אמונתם באלוהים רצופה פגמים. אמונתם באלוהים עיוורת בפירוש. אנשים יכולים להשיג אמונה אמיתית ולהיות חסידיו האמיתיים של אלוהים רק אם יש להם הבנה והכרה אמיתיות של אלוהים אשר יוצרות משמעת ויראה אמיתית מפניו. רק כך הם יכולים לתת את לבם לאלוהים ולפתוח אותו בפניו. זה מה שאלוהים רוצה, מכיוון שכל מה שהם עושים וחושבים יכול לעמוד במבחן של אלוהים, ולשאת עליו עדות. כל מה שאני מתקשר לכם בדבר טבעו של אלוהים, בדבר מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, או בדבר רצונו ומחשבותיו בכל מעשיו, ומכל נקודת מבט שלא תהיה, מכל זווית שאדבר על כך – הכל נועד לסייע לכם להיות בטוחים יותר בקיומו האמיתי של אלוהים, להבין ולהעריך יותר את אהבתו לבני

האדם, ולהבין ולהעריך יותר את דאגתו לבני האדם ואת רצונו הכן לנהל ולהושיע את האנושות.

היום נתחיל מסיכום מחשבותיו של אלוהים, רעיונותיו, וכל צעד מאז בריאת האדם, ונביט בעבודה שהוא ביצע מבריאת העולם ועד תחילתו הרשמית של עידן החסד. אז נוכל לגלות אילו מהמחשבות והרעיונות של אלוהים אינם ידועים לאדם, ומשם נוכל להבהיר את הסדר של תוכנית הניהול של אלוהים, ולהבין ביסודיות את ההקשר שבו אלוהים יצר את עבודת הניהול שלו, את מקורה ואת תהליך הפיתוח שלה, וגם להבין לעומק את התוצאות שהוא רוצה מעבודת הניהול שלו – כלומר את הליבה והמטרה של עבודת הניהול שלו. בכדי להבין את הדברים הללו, עלינו לחזור לתקופה מרוחקת, שקטה ורוגעת, שבה לא היו עוד בני אדם...

כשאלוהים קם ממיתו, מחשבתו הראשונה הייתה זו: לברוא אדם חי, בן אנוש אמיתי, חי – מישוהו לחיות איתו ושיהיה לו לחברה תמיד. האדם הזה יוכל להקשיב לו, ואלוהים יוכל לדבר איתו ולגלות לו את מה שעל לבו. אז, בפעם הראשונה, אלוהים לקח חופן עפר והשתמש בו כדי לברוא את האדם החי הראשון שדמיין, ואז הוא נתן ליצור החי הזה שם – אדם. לאחר שאלוהים השיג את האדם החי והנושם הזה, כיצד הוא הרגיש? בפעם הראשונה, הוא חש את האושר שבהמצאות אהוב, בן לווייה. הוא גם הרגיש בפעם הראשונה את האחריות שבהורות ואת הדאגה הנלווית לכך. האדם החי והנושם הביא לאלוהים אושר ושמחה. הוא הרגיש נחמה בפעם הראשונה. זה היה הדבר הראשון שאלוהים אי-פעם עשה שלא הושג באמצעות מחשבותיו או דבריו, כי אם נעשה בשתי ידיו. כשהיצור הזה – אדם חי ונושם – עמד בפני אלוהים, עשוי בשר ודם, עם צורה וגוף, ועם יכולת לדבר עם אלוהים, אלוהים חש סוג של אושר שהוא מעולם לא חש בעבר. הוא חש באמת באחריותו, והיצור החי הזה לא רק נגע ללבו, אלא שכל תנועה קלה שלו ריגשה אותו וחיממה את לבו. לכן, כשהיצור החי הזה עמד בפני אלוהים, זו הייתה הפעם הראשונה שהוא חשב להשיג עוד אנשים כאלה. זו הייתה סדרת האירועים שהחלה עם המחשבה הראשונה הזו של אלוהים. עבור אלוהים, כל האירועים הללו התרחשו בפעם הראשונה, אך באירועים הראשונים האלה, בלי קשר למה שהוא חש באותו זמן – אושר, אחריות, דאגה – לא היה לו עם מי לחלוק זאת. החל מאותו רגע, אלוהים חש באמת בדידות ועצב שהוא מעולם לא חש לפני כן. הוא חש שבני האדם אינם מסוגלים לקבל או להבין את אהבתו ודאגתו, או את כוונותיו עבור האנושות, לכן, הוא המשיך לחוש צער וכאב בלב. על אף שהוא עשה את הדברים הללו בשביל האדם, האדם לא היה מודע לכך ולא הבין. מלבד האושר, השמחה והנחמה שהאדם הביא לו, הצטרפו לכך במהרה רגשות הצער והבדידות הראשונים שלו. אלה היו מחשבותיו ורגשותיו של אלוהים באותו הזמן. בעת שאלוהים עשה את כל הדברים הללו, בלבו הוא עבר משמחה לצער ומצער לכאב, וכל אלה היו מעורבים בחדרה. כל מה שהוא רצה לעשות היה למהר ולספר לאיש הזה, לאנושות הזו, את מה שעל לבו, ולגרום להם להבין את כוונותיו קודם לכן. אז הם יוכלו להפוך לחסידיו ולהיות תואמים לו. הם כבר לא יאזינו לדברי האל ויוותרו דוממים. הם כבר לא יהיו חסרי מודעות איך להצטרף לאלוהים בעבודתו. מעל לכל, הם כבר לא יהיו שווי נפש נוכח דרישותיו של אלוהים. הדברים הראשונים האלה שאלוהים ביצע הם משמעותיים מאוד ובעלי ערך רב לתוכנית הניהול שלו ולבני האדם כיום.

לאחר שהוא ברא את הכל ואת בני האדם, אלוהים לא נח. הוא לא יכול היה לחכות להוציא אל הפועל את הניהול שלו, או להשיג את האנשים שהוא כל כך אהב מקרב האנושות.

בשלב הבא, זמן לא רב לאחר שאלוהים ברא את בני האדם, אנחנו מבינים מכתבי הקודש שהיה מבוול ענק על פני

כל העולם. נח מוזכר בתיעוד המבול, וניתן לומר שנח היה האיש הראשון שקיבל את קריאתו של אלוהים לעבוד עמו כדי להשלים מטלה של אלוהים. כמובן זו הייתה גם הפעם הראשונה שאלוהים דרש מאדם כלשהו על פני האדמה לעשות דבר מה לפקודתו. לאחר שנח סיים לבנות את התיבה, אלוהים הוריד מבול על פני האדמה בפעם הראשונה. כשאלוהים החריב את פני האדמה במבול, זו הייתה הפעם הראשונה מאז שהוא ברא את בני האדם, שהוא הרגיש סלידה עזה כלפיהם. זו הייתה הסיבה לכך שאלוהים נאלץ לקבל את ההחלטה הכואבת להשמיד את האנושות באמצעות מבול. לאחר שהמבול החריב את פני האדמה, אלוהים כרת את בריתו הראשונה עם בני האדם שהוא לעולם לא יעשה זאת שוב. האות לברית הזו היה הקשת בענן. זו הייתה הברית הראשונה של אלוהים עם האנושות, ולכן הקשת הייתה האות הראשון לברית עם אלוהים. הקשת הזו היא דבר ממשי, מוחשי שקיים. עצם קיומה של הקשת בענן הזו גורם לאלוהים לחוש לעתים קרובות עצב על האנושות הקודמת שהוא איבד, והוא משמש לו תזכורת תמידית למה שקרה להם... אלוהים לא האט את הקצב – הוא היה להוט לעשות את הצעד הבא בניהול שלו. לאחר מכן, אלוהים בחר באברהם לעבודה הראשונה שלו בקרב עם ישראל. זו הייתה גם הפעם הראשונה שאלוהים בחר במועמד כזה. אלוהים החליט להתחיל להוציא לפועל את עבודתו להושעת האנושות באמצעות האיש הזה, ולהמשיך את עבודתו בקרב צאצאיו של האיש. אנחנו רואים בכתבי הקודש שזה מה שאלוהים עשה לאברהם. אז אלוהים הפך את ארץ ישראל לארץ הנבחרת הראשונה, והוא החל את העבודה של עידן החוק באמצעות עמו הנבחר, בני ישראל. שוב, בפעם הראשונה, אלוהים נתן לבני ישראל את החוקים והכללים המפורשים שבני האדם חייבים לציית להם, והוא הסביר אותם בפירוט. זו הייתה הפעם הראשונה שאלוהים נתן לבני האדם תקנות כה מפורטות להקרכת קורבנות, לניהול חייהם, למה מותר ומה אסור לעשות, לחגים והמועדים עליהם לשמור ולעקרונות לביצוע כל מעשיהם. זו הייתה הפעם הראשונה שאלוהים נתן לאנושות תקנות ועקרונות כה מפורטים לחייהם.

כשאני אומר "בפעם הראשונה", משמעות הדבר היא שאלוהים מעולם לא ביצע עבודה כזו בעבר. לא היה קיים קודם לכן דבר כזה, ועל אף שאלוהים ברא את האנושות ואת כל הברואים והיצורים החיים, הוא מעולם לא ביצע עבודה כזו. כל העבודה הזו כללה את ניהול בני האדם בידי אלוהים. הכל היה קשור לבני האדם ולהושעה ולניהול שלו את בני האדם. לאחר אברהם, אלוהים בחר שוב בפעם הראשונה – הוא בחר את איוב להיות האיש הכפוף לחוק שיוכל לעמוד בפיתוי השטן ולהמשיך לירוא את אלוהים ולסור מרע, ולשאת עליו עדות. זו הייתה גם הפעם הראשונה שאלוהים אפשר לשטן לפתות אדם והפעם הראשונה שהוא התערב עם השטן. בסוף, בפעם הראשונה, אלוהים זכה לאדם שהיה מסוגל לשאת עליו עדות כשהוא ניצב בפני השטן – אדם שיכול היה לשאת עליו עדות ולבייש לחלוטין את השטן. מאז שאלוהים ברא את האדם, זה היה האיש הראשון שהוא זכה בו שהיה מסוגל לשאת לו עדות. מרגע שאלוהים זכה באדם הזה, הוא היה אף יותר להוט להמשיך את ניהולו ולבצע את השלב הבא בעבודתו, כשהוא הכין את בחירתו הבאה ואת מקום עבודתו.

לאחר שחלקתי עמכם את כל זה, האם אתם מבינים באמת את רצון האל? אלוהים רואה את הדוגמה הזו לניהול האנושות, להושעת בני אדם, כחשובה יותר מכל דבר אחר. הוא עושה את הדברים האלה לא רק באמצעות מחשבתו, ולא רק באמצעות דבריו, ובמיוחד אינו עושה זאת כלאחר יד – הוא עושה את כל הדברים הללו עם תוכנית, עם מטרה, עם אמות מידה, ועם רצונו. ברור שהעבודה הזו להושעת האנושות נושאת משמעות רבה עבור

אלוהים והאדם גם יחד. בלי קשר לשאלה כמה קשה העבודה, בלי קשר לשאלה כמה גדולים המכשולים, בלי קשר לשאלה כמה חלשים בני האדם או כמה קשה מרדנותם, אף אחד מהדברים האלה לא קשה עבור אלוהים. אלוהים מעסיק את עצמו על-ידי השקעת מאמצים קפדניים וניהול העבודה שהוא עצמו רוצה לבצע. הוא גם מסדר הכל ומושל על כל האנשים ועל העבודה שהוא רוצה להשלים – שום דבר מזה לא נעשה לפני כן. זו הפעם הראשונה שאלוהים עשה שימוש בשיטות האלה ושילם מחיר גבוה עבור המשימה החשובה של ניהול והושעת האנושות. בעת שאלוהים מבצע את העבודה הזו, הוא מביע בפני בני האדם טיפין טיפין וללא סייג את עבודתו הקשה, את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, את חוכמתו ואת כול יכולתו וכל היבט של טבעו. הוא חושף כל זאת ללא סייג בפני האנושות אט אט, חושף ומביע את הדברים האלה כפי שהוא מעולם לא עשה בעבר. כך, בכל רחבי תבל, מלבד האנשים שאלוהים רוצה לנהל ולהושיע, מעולם לא היו ברואים כה קרובים לאלוהים, שיש להם קשר כה אינטימי עמו. בלבד, האנושות שהוא רוצה לנהל ולהושיע היא החשובה ביותר, והוא מעריך את האנושות הזו מעל לכל. על אף שהוא שילם מחיר גבוה עבורה, ועל אף שהוא נפגע ממנה ושהיא ממרה את פיו שוב ושוב, הוא לעולם אינו מתייאש ממנה, והוא ממשיך בעבודתו ללא לאות, ללא תלונות או חרטות. זאת מכיוון שהוא יודע שבמוקדם או במאוחר, בני האדם יתעוררו לקריאתו ודבריו ייגעו ללבם, והם יכירו בו כאדון הבריאה וישובו אליו...

לאחר ששמעתם היום את כל זה, אתם עשויים לחוש שכל מה שאלוהים עושה הוא רגיל לחלוטין. נדמה שבני האדם חשו תמיד במשהו מרצונו של אלוהים עבורם מדבריו ומעבודתו, אך תמיד ישנו ריחוק מסוים בין רגשותיהם או הידע שלהם לבין מה שאלוהים חושב. לכן אני חושב שהכרחי לתקשר עם כל האנשים לגבי הסיבה שאלוהים ברא את האנושות ולגבי הרקע לרצונו להשיב אל קרבן את האנשים שהוא ייחל להם. חיוני לחלוק זאת עם כולם, כך שהכל יהיה ברור להם בלבם. מכיוון שכל מחשבה ורעיון של אלוהים, כל שלב וכל תקופה בעבודתו קשורים ומשתלבים בכל עבודת הניהול שלו, כשאתם מבינים את מחשבותיו של אלוהים, את רעיונותיו ואת רצונו בכל שלב בעבודתו, זה אותו הדבר כמו להבין את העבודה של תוכנית הניהול שלו. על היסוד הזה, הבנתכם את אלוהים מעמיקה. כפי שצינתי קודם, שכל מה שאלוהים עשה כשהוא רק ברא את העולם הוא רק מידע לאנשים כעת ונראה שהוא חסר חשיבות בעיסוק בחיפוש אחר האמת. עם זאת, במהלך חווייתכם, יבוא יום שבו לא תחשבו שזה דבר כה פשוט כמו כמה פיסות מידע או כמה תעלומות. ככל שחייכם יתקדמו וכשיהיה לכם מעט מעמדתו של אלוהים בלבכם, או כשתבינו באופן עמוק ויסודי יותר את רצונו, תבינו באמת את החשיבות והכורח במה שאני מדבר עליו היום. בלי קשר לשאלה עד כמה קיבלתם את הדבר, חיוני שתבינו ותדעו את הדברים הללו. כשאלוהים עושה דבר מה, כשהוא מבצע את עבודתו, בין אם באמצעות רעיונותיו או בידיו, ובין אם הוא עושה זאת בפעם הראשונה או האחרונה – בסופו של דבר, לאלוהים יש תוכנית, ומטרותיו ומחשבותיו מצויות בכל מעשיו. המטרות והמחשבות האלה מייצגות את טבעו של אלוהים, והן מבטאות את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. כל אדם ואדם צריך להבין את שני הדברים האלה – טבעו של אלוהים ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. מרגע שאדם מבין את טבעו של אלוהים ואת מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, באפשרותו להבין בהדרגה מדוע אלוהים עושה את מה שהוא עושה ואומר את מה שהוא אומר. מתוך כך, בני האדם יכולים לפתח אמונה רבה יותר כחסידיים של אלוהים, לעסוק באמת ולעסוק בשינוי בטבעם. כלומר הבנת האדם את

אלוהים ואמונתו באלוהים הן בלתי נפרדות.

על אף שמה שבני אדם שומעים עליו או מבינים אותו הוא טבעו של אלוהים, מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, מה שהם זוכים לו הוא חיים שנובעים מאלוהים. לאחר שהחיים האלה יופחו בכם, יראתכם את אלוהים תלך ותגדל. קצירת היבול הזה מתרחשת באופן טבעי ביותר. אם אין ברצונכם להבין את טבעו ומהותו של אלוהים או לדעת עליהם, ואם אינכם רוצים אפילו לתהות או להתמקד בדברים הללו, אני יכול לומר לכם בוודאות שהדרך שבה אתם עוסקים כיום באמונתכם באלוהים לעולם לא תאפשר לכם לספק את רצונותיו או לזכות בשבחיו. יותר מכך, לעולם לא תוכלו להגיע לישועה אמיתית – אלה ההשלכות הסופיות. כשאנשים לא מבינים את אלוהים ואינם מכירים את טבעו, לבם לעולם לא יכול להיות פתוח בפניו באמת. לאחר שהם יבינו את אלוהים, הם יתחילו להבין את מה שבלבו ולהתענג בכך בעניין ובאמונה. כאשר תבינו את מה שבלבו של אלוהים ותתענגו בכך, לבכם ייפתח אליו אט אט, בהדרגה. כשלבכם ייפתח אליו, תחושו את הבושה והביזיון שבהתקשרויותיכם עם אלוהים, דרישותיכם מאלוהים וחשקיכם הראוותניים. כשלבכם ייפתח באמת לאלוהים, תראו שלבו הוא עולם כה אינסופי, ותבואו אל עולם שמעולם לא חוויתם. בעולם הזה, אין כל הולכת שולל, אין כל עורמה, ואין כל חושך או רוע. יש רק כנות ונאמנות – רק אור וצדק, רק יושר ונדיבות. הוא מלא באהבה ותשומת לב, מלא בחמלה וסובלנות, ודרכו תרגישו את האושר והשמחה שבחיים. הדברים הללו הם מה שהוא יגלה בפניכם כשתפתחו את לבכם בפני אלוהים. העולם האינסופי הזה מלא בחוכמתו של אלוהים ובכול יכולתו. הוא גם מלא באהבתו ובסמכותו. כאן תוכלו לראות כל היבט של מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, מה שגורם לו שמחה, הדברים שמדאיגים אותו והדברים שמעציבים אותו, הדברים שמכעיסים אותו... זה מה שיכול לראות כל אחד ואחד שפותח את לבו ומאפשר לאלוהים להיכנס. אלוהים יכול להיכנס אל לבכם רק אם אתם פותחים אותו בפניו. תוכלו לראות את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו ואת רצונו עבורכם רק אם תאפשרו לו להיכנס אל לבכם. באותו הזמן, תגלו שהכל לגבי אלוהים כה יקר, שכל כך ראוי לנצור את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. בהשוואה לכך, האנשים הסובבים אתכם, החפצים והאירועים בחייכם, ואפילו אהוביכם, בני זוגכם והדברים שאתם אוהבים, כמעט אינם ראויים לציון. הם כה קטנים וכה פשוטים. תרגישו שאין כל חפץ גשמי שיוכל אי-פעם למשוך אתכם שוב, או שתואילו לשלם כל סכום בעבורו. בענוותו של אלוהים, תראו את גדולתו ואת עליונותו. יתרה מזאת, בדבר מה שהוא עשה, שאתם האמנתם שהוא קטן למדי, תראו את חוכמתו האינסופית ואת סובלנותו, ותראו את סבלנותו, את ארך אפיו ואת הבנתו אתכם. הדבר ייטע בכם אהבה כלפיו. באותו יום, תרגישו שהאנושות חיה בעולם כה מטונף, שהאנשים שלצדכם וההתרחשויות בחייכם, ואפילו אהוביכם, אהבתם אליכם והגנתם או דאגתם לכאורה עבורכם אפילו לא ראויים לציון – רק אלוהים הוא אהובכם, ורק את אלוהים אתם נוצרים בלבכם מעל לכל. כשהיום הזה יבוא, אני מאמין שיהיו אנשים שיאמרו: אהבתו של אלוהים כה אדירה ומהותו כה קדושה – באלוהים אין כל עורמה, כל רוע, כל קנאה או סכסכנות, רק צדק ואמת, וכל מה שאלוהים הינו ומה ששייך לאלוהים ראוי שהאדם ייכסף אליו. על בני האדם לשאוף ולחתור לכך. על מה מבוססת יכולתה של האנושות להשיג זאת? היא מבוססת על הבנתם של בני האדם את טבעו של אלוהים ואת מהותו של אלוהים. לכן, הבנת טבעו של אלוהים ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, היא שיעור שכל אדם למד לכל אורך חייו, וזו מטרה שכל אדם השואף לשנות את טבעו ולהכיר את אלוהים עוסק בהשגתה לכל אורך חייו.

זה עתה דיברנו על כל העבודה שאלוהים השלים – שורת הדברים שהוא עשה בפעם הראשונה. כל אחד מהדברים הללו רלוונטי לתוכנית הניהול של אלוהים ולרצונו של אלוהים. הם רלוונטיים גם לטבעו של אלוהים ולמהותו. אם נרצה להבין טוב יותר את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, לא נוכל לעצור בתנ"ך או בעידן החוק. עלינו להתקדם עם הצעדים שאלוהים נקט בעבודתו. אם כן, כשאלוהים חתם את עידן החוק והחל את עידן החסד, צעדינו שלנו הגיעו אל עידן החסד – עידן מלא חסד וגאולה. בעידן הזה, אלוהים שוב עשה דבר מה חשוב ביותר בפעם הראשונה. העבודה בעידן החדש הזה הייתה נקודת פתיחה חדשה עבור אלוהים והאדם כאחד. נקודת הפתיחה החדשה הזו הייתה עבודה חדשה נוספת שאלוהים עשה בפעם הראשונה. העבודה החדשה הזו הייתה משהו חסר תקדים שאלוהים ביצע, שבני האדם וכל הברואים לא יכלו להעלות על דעתם. זה דבר שכיום ידוע היטב לכל בני האדם – זו הייתה הפעם הראשונה שאלוהים הפך לבן אנוש, הפעם הראשונה שהוא החל עבודה חדשה בדמות אדם, עם זהות של אדם. העבודה החדשה הזו סימלה שאלוהים השלים את עבודתו בעידן החוק, ושהוא לא יעשה או יאמר עוד דבר כחלק מהחוק. הוא גם לא יאמר או יעשה דבר בצורת החוק או בהתאם לעקרונות או כללי החוק. כלומר כל עבודתו המבוססת על החוק נעצרה לנצח ולא תימשך, מכיוון שאלוהים רצה להתחיל עבודה חדשה ולעשות דברים חדשים, ולתוכניתו הייתה שוב נקודת פתיחה חדשה. לכן, אלוהים היה צריך להוביל את האנושות אל העידן הבא.

השאלה אם היה מדובר בחדשות משמחות או מבשרות רעות לבני האדם הייתה תלויה במהותם. ניתן לומר שאלה לא היו חדשות משמחות, אלא חדשות מבשרות רעות לאנשים מסוימים, מכיוון שכאשר אלוהים החל את עבודתו החדשה, אותם אנשים שרק צייתו לחוקים ולכללים, שרק נצמדו לדוקטרינות אך לא יראו את אלוהים, נטו לעשות שימוש בעבודתו הישנה כדי לגנות את עבודתו החדשה. עבור האנשים הללו, היו אלה חדשות מבשרות רעות. אולם עבור כל אדם שהיה תמים ופתוח, שהיה כן בפני אלוהים ומוכן לקבל את גאותו, התגלמותו הראשונה של אלוהים הייתה בשורה משמחת ביותר. זאת משום שמאז שהיו בני אדם, זו הייתה הפעם הראשונה שאלוהים התגלה וחי בקרב האנושות בצורה שלא הייתה רוח הקודש. במקום זאת, הוא נולד מבת אנוש וחי בקרב האנשים כבר האנוש ועבד בקרבם. ה"פעם הראשונה" הזו הפרה את התפיסות של בני האדם וגם הייתה מעל לכל דמיון. בנוסף, כל חסידי האל זכו ליתרון מוחשי. לא רק שאלוהים סיים את העידן הישן, אלא שהוא גם הפסיק את שיטות עבודתו וסגנון עבודתו הישנים. הוא כבר לא התיר לשליחיו למסור את רצונו, הוא כבר לא היה נסתר בעננים, והוא כבר לא נראה ודיבר אל בני האדם בציוויים באמצעות רעם. בשונה מכל דבר אחר לפני כן, באמצעות שיטה שלא תעלה על הדמיון האנושי, שיטה שבני האדם התקשו להבין או לקבל – התגלמות כבשר ודם – הוא הפך לבר האנוש כדי לפתח את עבודת העידן ההוא. המהלך הזה הפתיע את האנושות וגרם לה לחוסר נוחות, מכיוון שאלוהים החל שוב בעבודה חדשה שהוא מעולם לא עשה לפני כן. היום, נביט בעבודה החדשה שאלוהים השיג בעידן החדש. בכל העבודה החדשה הזו, מה אנחנו יכולים להבין מטבעו של אלוהים וממה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו?

הדברים הבאים מתועדים בברית החדשה.

1. מתי י"ב 1 בְּאַוֹתָהּ הָעֵת עָבַר יֵשׁוּעַ בְּשַׁבָּת בְּשָׂדֶה קָמָה; תִּלְמִידָיו הָיוּ רֹעִים וְהֵחֵלוּ לִקְטֹף שִׁבְלִים וְלֶאֱכֹל.
2. מתי י"ב 6-8 וַאֲנִי אֹמֵר לָכֶם שְׁגֹדֹל מִן הַמִּקְדָּשׁ נִמְצָא פֶּאֶן. אֲךָ אֱלֹהֵי יִדְעָתֶם מֶה מְשַׁמֵּעַ חֹסֵד חֶפְצָתִי וְלֹא זִבְחִי,

לא הייתם מרשיעים את הנקיים, שהרי בן־האדם הוא אדון השבת.

נביט קודם בפסוק הזה: "באותה העת עבר ישוע בשבת בשדה קמה; תלמידיו היו רעבים והחלו לקטף שבלים ולאכל".

מדוע בחרנו בפסוק הזה? מה הקשר בינו לבין טבעו של אלוהים? בפסוק הזה, הדבר הראשון שאנחנו יודעים הוא שזה היה יום השבת, אך האדון ישוע יצא להוביל את תלמידיו בשדה הקמה. מה שיותר "שעוריייתי" הוא שהם אפילו "החלו לקטף שבלים ולאכל". בעידן החוק, חוקיו של יהוה אלוהים אסרו על אנשים לצאת סתם או לקחת חלק בפעילויות בשבת – היו דברים רבים שהיו אסורים בשבת. הפעולה הזו מצדו של האדון ישוע הייתה תמוהה בעיני בני האדם שחיו זמן רב תחת החוק, והדבר אף עורר ביקורת. באשר לתחושת הבלבול שלהם והאופן שבו הם דיברו על מעשהו של ישוע, נניח את אלה בצד לעת עתה, ונדון ראשית בשאלה מדוע בחר ישוע אדוננו לעשות זאת בשבת, מכל הימים, ומה הוא רצה ללמד באמצעות המעשה הזה את האנשים שחיו תחת החוק. זהו הקשר בין הפסוק הזה לבין טבעו של אלוהים, שעליו ברצוני לדבר.

כשהאדון ישוע בא, הוא השתמש בפעולות מעשיות כדי לתקשר לאנשים: אלוהים עזב את עידן החוק והחל בעבודה חדשה, והעבודה החדשה הזו לא הצריכה שמירת שבת. כשאלוהים חרג מהמגבלות של יום השבת, זו הייתה רק טעימה מוקדמת של עבודתו החדשה. עבודתו הגדולה באמת ממשיכה להיעשות. כשהאדון ישוע החל את עבודתו, הוא כבר הותיר מאחוריו את כבלי עידן החוק והשתחרר מההגבלות של התקנות והעקרונות של העידן הזה. לא היה בו זכר לכל דבר הקשור לחוק. הוא השיל את החוק מעליו לחלוטין ולא ציית לו עוד, והוא לא דרש עוד מהאנושות לציית לחוק. אם כך, כאן אתם רואים שהאדון ישוע הלך בשדה הקמה בשבת. אלוהים לא נח, אלא יצא לעבוד. הפעולה הזו ערערה את תפיסותיהם של אנשים והעבירה להם את המסר שהוא אינו חי יותר תחת החוק ושהוא חרג מגבולות השבת והופיע בפני האנושות ובקרבה בדמות חדשה, עם דרך עבודה חדשה. הפעולה הזו בישרה לאנשים שהוא הביא עמו עבודה חדשה שהחלה עם עזיבת החוק והשבת. כשאלוהים ביצע את העבודה החדשה שלו, הוא לא נצמד עוד אל העבר והוא לא היה מעוניין עוד בתקנות של עידן החוק. הוא גם לא הושפע מעבודתו בעידן הקודם, אלא עבד כרגיל בשבת, וכשתלמידיו היו רעבים, הם יכלו לקטוף שיבולים לאכול. הדבר היה רגיל לחלוטין בעיני אלוהים. לאלוהים יש אפשרות להתחלה חדשה לחלק ניכר מהעבודה שהוא רוצה לעשות והדברים שהוא רוצה לומר. ברגע שיש לו התחלה חדשה, הוא אינו מזכיר את עבודתו הקודמת ואינו ממשיך אותה. זאת משום שאלוהים יש העקרונות שלו בעבודתו. כשהוא רוצה להתחיל עבודה חדשה, הוא רוצה להביא את האנושות אל שלב חדש בעבודתו, ובשלה בזה עבודתו מגיעה לשלב גבוה יותר. אם אנשים ימשיכו לפעול לפי האמירות או התקנות הישנות, או ימשיכו לדבוק בהן, הוא לא יזכור או ישבח זאת. זאת מפני שהוא כבר הביא עבודה חדשה ושלב חדש בעבודתו. כשהוא יוזם עבודה חדשה, הוא מופיע בפני האנושות בדמות חדשה לחלוטין, מזווית חדשה לחלוטין, ובדרך חדשה לחלוטין, כדי שבני האדם יוכלו לראות היבטים שונים של טבעו ושל מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. זו אחת ממטרותיו בעבודתו החדשה. אלוהים לא דבק בישן ולא נצמד לשביל המוכר. כשהוא עובד ומדבר, הדבר אינו מגביל כמו שאנשים מדמיינים. באלוהים, הכל חופשי ומשוער ואין איסורים או הגבלות – מה שהוא מביא לאנושות הוא חירות ושחרור. הוא אל חי, אל שקיים באמת ובתמים. הוא אינו בובה או פסל חרס, והוא שונה לחלוטין מהאלילים שאנשים מקדשים

ועובדים. הוא חי וחיוני ומה שדבריו ועבודתו מביאים לבני האדם זה חיים ואור, חירות ושחרור, מכיוון שהוא בעל האמת, החיים והדרך – הוא אינו מוגבל בשום צורה בעבודתו. בלי קשר למה אנשים אומרים ולאופן שבו הם רואים או מעריכים את עבודתו החדשה, הוא יבצע את עבודתו ללא סייג. הוא לא יחשוש מתפיסותיו של איש או מאצבעות המופנות כלפי עבודתו ודבריו, או אפילו מהתנגדותם החריפה של בני אדם מסוימים לעבודתו החדשה. איש מקרב הבריות אינו יכול להשתמש בהיגיון אנושי או דמיון, ידע או מוסריות אנושיים כדי למדוד או להגדיר את מה שאלוהים עושה, כדי להטיל ספק בעבודתו, להפריע לה או לחבל בה. אין כל הגבלה בעבודתו או במעשיו, ואף אדם, דבר או חפץ לא יגבילו אותה, וכוחות עוינים לא יפריעו לה. בעבודתו החדשה, הוא מלך שמנצח תמיד וכל כוח עוין וכל כפירה ודבר שקר מצד האנושות נרמסים תחת הדום רגליו. כל שלב חדש בעבודה שהוא מבצע צריך להתפתח ולהתרחב בקרב האנושות, ולהיות מבוצע ללא עיכוב בכל התבל עד שעבודתו הגדולה תושלם. אלה כול יכולתו של אלוהים, חוכמתו, סמכותו ועוצמתו. לפיכך, האדון ישוע יכול היה בצורה פתוחה לצאת ולעבוד בשבת מכיוון שבלבו לא היו חוקים, ולא היו ידע או דוקטרינה שנבעו מהאנושות. הדברים שהיו לו היו עבודתו החדשה של אלוהים ודרכו. עבודתו הייתה הדרך לשחרור האנושות, להוצאתה לחופשי, לאפשר לה להתקיים באור ולאפשר לה לחיות. ובני האדם שעובדים אלילים או אלוהי שקר חיים בכל יום כשהם נתונים בכבלי השטן, ומגודרים בכל מיני כללים ואיסורים – היום דבר אחד אסור, מחר אחר – אין כל חירות בחייהם. הם כמו אסירים בשלשלאות, ללא כל שמחה. מה מייצג "איסור"? הוא מייצג מגבלות, כבלים ורוע. ברגע שאדם עובד אליל, הוא עובד אל שקר, רוח רעה. האיסור נלווה לכך. אסור לכם לאכול דבר כזה או אחר, היום אסור לכם לצאת, מחר אסור לכם להדליק אש, ביום שלאחר מכן אסור לכם לעבור לבית חדש, יש לבחור בימים מסוימים לחתונות ולוויות ואף ללידה. איך נקרא הדבר? הדבר הזה נקרא איסור. זוהי כבילה של האנושות, ואלו הן שלשלאות השטן והרוחות הרעות אשר שולטות בבני האדם ומגבילות את לבם וגופם. האם האיסורים האלה קיימים אצל אלוהים? בדברכם על קדושתו של אלוהים, עליכם לחשוב קודם כל על כך: אצל אלוהים אין כל איסורים. לאלוהים יש עקרונות בדבריו ובעבודתו, אך אין איסורים, מכיוון שאלוהים עצמו הוא האמת, הדרך והחיים.

כעת, בואו נסתכל על הפסוק הבא: "וַאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם שְׁגֹדֹל מִן הַמִּקְדָּשׁ נִמְצָא פָּאן. אֲךָ אֱלֹהֵי יִדְעָתֶם מֶה מְשַׁמֵּעַ 'חֶסֶד חֶפְצָתִי וְלֹאֲזַבְחִי', לֹא הֵייתֶם מְרַשְׁעִים אֶת הַנְּקִיִּים, שֶׁהָיָה בֶּן־הָאָדָם הוּא אֲדוֹן הַשִּׁבְתָּ" (מתי י"ב 6-8). למה מתייחסת כאן המילה "מקדש"? במילים פשוטות, "מקדש" מתייחס לבניין גבוה ומפואר, ובעידן החוק, בית המקדש היה המקום שבו הכוהנים עבדו את אלוהים. כשהאדון ישוע אמר, "גֹּדֹל מִן הַמִּקְדָּשׁ נִמְצָא פָּאן", למי מתייחסת המילה "מקום"? ברור שהמילה "מקום" מתייחסת לאדון ישוע בעצמו, משום שרק הוא היה גדול מן המקדש. מה אמרו המילים הללו לאנשים? הן אמרו לאנשים לצאת מהמקדש – אלוהים כבר יצא ולא עבד בו יותר, לכן על האנשים לחפש אחר עקבותיו של אלוהים מחוץ לבית המקדש וללכת בעקבותיו בעבודתו החדשה. הרקע לאמירה הזו של האדון ישוע היה שתחת החוק, אנשים החלו לראות את בית המקדש כדבר גדול יותר מאלוהים עצמו. כלומר אנשים עבדו את בית המקדש במקום לעבוד את אלוהים. לכן האדון ישוע הזהיר אותם לא לעבוד אלילים, אלא לעבוד את אלוהים, משום שהוא עליון. לפיכך, הוא אמר: "חֶסֶד חֶפְצָתִי וְלֹאֲזַבְחִי". ברור שבעיני האדון ישוע, מרבית האנשים תחת החוק לא עבדו יותר את יהוה אלוהים, אלא פשוט ביצעו את התהליך

של הקרבת קורבנות, והאדון ישוע קבע שהתהליך הזה היה עבודת אלילים. עובדי האלילים הללו היו ראו את בית המקדש כדבר גדול ונשגב יותר מאלוהים. בלבם היה רק בית המקדש, ולא אלוהים. ואילו הם איבדו את בית המקדש, הם היו כאילו מאבדים את מקום מגורם. בלי בית המקדש, לא היה להם מקום לעבוד את אלוהים ולהקריב את קורבנותיהם. מקום מגורם, לכאורה, הוא המקום שבו הם פעלו תחת נס עבודת יהוה אלוהים, מה שאפשר להם להישאר בבית המקדש ולקיים את ענייניהם שלהם. קורבנותיהם לכאורה היו רק לשם עיסוקיהם האישיים המבישים במסווה של קיום עבודתם בבית המקדש. זו הייתה הסיבה לכך שאנשים באותו הזמן ראו את בית המקדש כגדול יותר מאלוהים. מכיוון שהם השתמשו בבית המקדש ככיסוי, ושהם השתמשו בקורבנות כמסווה לרמאות כנגד אנשים וכנגד אלוהים, האדון ישוע אמר זאת כדי להזהיר אנשים. אם תיישמו את הדברים הללו ביחס להווה, הם עדיין תקפים וענייניים באותה מידה. על אף שאנשים כיום חוו עבודה שונה של אלוהים בהשוואה לאנשים בעידן החוק, מהות הטבע שלהם נותרה דומה. בהקשר של העבודה היום, אנשים עדיין עושים אותו סוג של דברים כמו "בית המקדש גדול מאלוהים". לדוגמה, אנשים רואים את מילוי חובותיהם כתפקידם. הם רואים בנשיאת עדות על אלוהים ובמאבק בתנין הגדול האדום כאש תנועות פוליטיות להגנה על זכויות אדם, על הדמוקרטיה ועל חירות. הם מנצלים את חובתם כדי להשתמש בכישוריהם לטובת הקריירות שלהם, אך מבחינתם, יראת אל והישמרות מרע הם רק פיסות דוקטרינה שעליהם לציית להן, וכן הלאה. האין ההתבטאויות האלה מצד בני האדם למעשה זהות ל"בית המקדש גדול מאלוהים"? אלא שלפני אלפיים שנה, אנשים קיימו את ענייניהם הפרטיים בבית המקדש הגשמי, אך כיום, אנשים מקיימים את ענייניהם הפרטיים במקדשים בלתי מוחשיים. אותם אנשים הנוצרים את החוקים רואים בהם דבר מה גדול מאלוהים. אותם אנשים שאוהבים מעמד רואים בו גדול מאלוהים. אותם אנשים שאוהבים את הקריירות שלהם רואים בהן גדולות מאלוהים, וכן הלאה. משום כל התבטאויותיהם אני אומר: "אנשים מהללים את אלוהים כגדול מכל בדבריהם, אך בעיניהם הכל גדול יותר מאלוהים." זאת מכיוון שברגע שבהיותם חסידים של אלוהים, נקרית הזדמנות בדרכם של אנשים להציג את כישורונותיהם שלהם, או לנהל את ענייניהם שלהם או את הקריירה שלהם, הם מתרחקים מאלוהים ושוקעים בקריירות שהם אוהבים. באשר למה שאלוהים הפקיד בידיהם ובאשר לרצונו, הדברים הללו הושלכו זה מכבר. בתרחיש הזה, מה ההבדל בין האנשים הללו לבין אלה שניהלו את עסקיהם בתוך בית המקדש לפני אלפיים שנה? כעת, בואו נביט במשפט האחרון בפסוק הזה מכתבי הקודש: "שְׁהִי בְּיָהּ אֱדוֹן הַשָּׁבֹת". האם ישנו צד מעשי למשפט הזה? האם אתם יכולים לראות את הצד המעשי בו? כל דבר שאלוהים אומר בא מלבו. אם כן, מדוע הוא אמר זאת? כיצד אתם מבינים זאת? אתם עשויים להבין את משמעות המשפט הזה כעת, אך בזמנו מעטים הבינו זאת, מכיוון שהאנושות זה עתה יצאה מעידן החוק. עבורם, היציאה מהשבת הייתה קשה מאוד לביצוע, שלא לדבר על הבנת השבת האמיתית.

המשפט "בְּיָהּ אֱדוֹן הַשָּׁבֹת" אומר לאנשים שכל הנוגע לאלוהים אינו מוחשי, ועל אף שאלוהים יכול לספק את כל צורכיכם המוחשיים, לאחר שכל צורכיכם המוחשיים מומשו, האם הסיפוק מהדברים הללו יכול להחליף את עיסוקכם באמת? הדבר בבירור אינו אפשרי! טבעו של אלוהים ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, אשר שיתפנו לגביהם, שניהם אמת. לא ניתן למדוד זאת במחירם הכבד של חפצים גשמיים או בערכו של כסף, משום שזה אינו חפץ גשמי, והוא מספק את צורכי הלב של כל אחד ואחד. עבור כל אדם, הערך של האמיתות

הבלתי מוחשיות האלה צריך להיות גדול מהערך של כל דבר גשמי שנושא חן בעיניו, נכון? עליכם להתעכב על האמירה הזו. הנקודה החשובה במה שאמרתי היא שמה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, וכל כולו של אלוהים, הם הדברים החשובים ביותר לכל אדם ואדם, ולא ניתן להחליפם בחפצים חומריים. אתן לכם דוגמה: כשאתם רעבים, אתם זקוקים למזון. המזון הזה יכול להיות מזין יחסית או לוקה יחסית, אבל כל עוד תאכלו לשובע, תחושת הרעב הלא נעימה תחלוף – היא תיעלם. אתם יכולים לשבת בשלווה וגופכם ינוח. את רעבם של אנשים ניתן לפתור באמצעות מזון, אך כאשר אתם חסידים של אלוהים ואתם מרגישים שאינכם מבינים אותו, כיצד תוכלו לפתור את הריקנות שבלבכם? האם ניתן לפתור זאת באמצעות מזון? כאשר אתם הולכים בעקבות אלוהים ואינכם מבינים את רצונו, במה תוכלו להשביע את הרעב שבלבכם? במהלך חוויית הישועה שלכם באמצעות אלוהים, תוך כדי העיסוק בהשגת שינוי בטבעכם, אם אינכם מבינים את רצונו של אלוהים ואינכם יודעים מה האמת, אם אינכם מבינים את טבעו של אלוהים, האם אינכם חשים חוסר נוחות? האם אינכם חשים רעב וצמא עזים בלבכם? האם הרגשות האלה לא מונעים מכם לחוש שלווה בלבכם? אם כן, כיצד תוכלו להשביע את הרעב הזה שבלבכם – האם יש דרך לפתור זאת? יש אנשים שיוצאים לקניות, יש כאלה שמגלים את מה שעל לבם לחברים, יש כאלה שישנים כמה שרק אפשר, אחרים קוראים עוד מדברי האל, או שהם עובדים קשה יותר ומשקיעים מאמצים רבים יותר במילוי חובותיהם. האם הדברים הללו יכולים לפתור את הקשיים האמיתיים שלכם? כולכם מבינים לחלוטין נוהגים כאלה. כשאתם חשים חסרי אונים, כשאתם חשים תשוקה עזה להשיג נאורות מאלוהים, שתאפשר לכם להכיר את מציאות האמת ואת רצונו, למה אתם זקוקים ביותר? מה שאתם זקוקים לו אינו ארוחה דשנה ולא כמה מילים טובות. יותר מכך, אלה לא הנוחיות והסיפוקים החולפים של הגוף – מה שאתם זקוקים לו הוא שאלוהים יאמר לכם ישירות ובבירור מה עליכם לעשות וכיצד לעשות זאת, ושהוא יאמר לכם בבירור מה האמת. לאחר שהבנתם זאת, אפילו אם זה רק קצת, האם אינכם חשים מסופקים יותר בלבכם מאשר לאחר שאכלתם ארוחה טובה? כשלבכם מסופק, האין לבכם וכל ישותכם זוכים לשלווה אמיתית? באמצעות ההשוואה והניתוח האלה, האם אתם מבינים כעת מדוע רציתי לחלוק איתכם את המשפט הזה, "כִּן הָאֵדָם הוּא אֲדוֹן הַשֶּׁפֶת"? המשמעות היא שמה שמגיע מאלוהים, מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, וכל כולו, גדולים מכל דבר אחר, לרבות האדם או הדבר שפעם האמנתם שהוא היקר לכם ביותר. כלומר אם אדם לא יכול לקבל דברים מפיו של אלוהים, או שהוא אינו מבין את רצון האל, הוא לא יוכל להשיג שלווה. בחווייתכם העתידית, תבינו מדוע רציתי שתראו את הפסוק הזה היום – זה חשוב מאוד. כל מה שאלוהים עושה הוא אמת וחיים. האמת של האנושות היא דבר שהיא אינה יכולה להחסיר מחייה, ואשר היא לעולם אינה יכולה להסתדר בלעדיו. אפשר גם לומר שזה הדבר הנעלה ביותר. על אף שאינכם יכולים לראותו או לגעת בו, לא ניתן להתעלם מחשיבותו עבורכם. זהו הדבר היחיד שיכול להביא שלווה ללבכם.

האם הבנתם את האמת משולבת במצבכם האישי? במציאות, עליכם לחשוב ראשית אילו אמיתות מתייחסות לאנשים, לדברים ולחפצים שנתקלתם בהם. בין האמיתות האלה תוכלו, למצוא את רצון האל ולחבר בין מה שחווייתם לבין רצונו. אם אינכם יודעים אילו היבטים של האמת מתייחסים לדברים שנתקלתם בהם, אלא שאתם הולכים ישירות לחפש אחר רצון האל, הגישה הזו עיוורת למדי, והיא אינה יכולה להשיג תוצאות. אם ברצונכם לעסוק באמת ולהבין את רצון האל, ראשית עליכם להסתכל בסוגי הדברים שנתקלתם בהם, להבין לאילו היבטים

של האמת הם קשורים, ולחפש אמת בדבר האל המתייחס למה שחוויתם. לאחר מכן, חפשו את דרך הנוהג שנכונה עבורכם באותה אמת. כך תוכלו לזכות בהבנה בלתי ישירה של רצון האל. החיפוש אחר האמת ומימושה אין פירושו יישום מכני של דוקטרינה או מילוי נוסחה. האמת אינה נוסחתית וגם אינה חוק. היא אינה מתה – היא החיים, היא דבר חי, והיא הכלל שברייה חייבת לציית לו, והכלל שבן אנוש זקוק לו בחייו. זהו דבר שעליכם להבין יותר מניסיון. בלי קשר לשאלה לאיזה שלב הגעתם בחווייתכם, אתם בלתי נפרדים מדבר האל או מהאמת. הדברים שאתם מבינים מטבעו של אלוהים והדברים שאתם יודעים לגבי מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו כולם מבוטאים בדברי האל. הם קשורים לאמת בקשר בלתי ניתן להתרה. טבעו של אלוהים ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו הם עצמם האמת. האמת היא ביטוי אמיתי של טבעו של אלוהים ושל מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. היא הופכת את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו לממשי וקובעת זאת במפורש. היא אומרת לכם בצורה ישירה יותר מה אלוהים אוהב, מה הוא לא אוהב, מה הוא רוצה שתעשו ומה הוא אינו מתיר לכם לעשות, אילו אנשים הוא מתעב ואילו אנשים משמחים אותו. מאחורי האמיתות שאלוהים מביע אנשים יכולים לראות את ההנאה, הכעס, הצער והאושר שלו, כמו גם את מהותו – זוהי חשיפת טבעו. מלבד ההיכרות עם מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו והבנת טבעו מדבריו, מה שחשוב ביותר הוא הצורך להשיג את ההבנה הזו באמצעות ניסיון מעשי. אם אדם מנתק עצמו מהחיים האמיתיים כדי להכיר את אלוהים, הוא לא יוכל להשיג זאת. אפילו אם ישנם אנשים שיכולים להשיג מידה מסוימת של הבנה מדבר האל, ההבנה הזו מוגבלת להשערות ומילים, ויש שונות לעומת מה שאלוהים הינו באמת.

מה שאנחנו מתקשרים לגביו כעת כולו בתחום הסיפורים המתועדים בכתבי הקודש. באמצעות הסיפורים האלו ובאמצעות ניתוח הדברים הללו שקרו, אנשים יכולים להבין את טבעו של אלוהים ואת מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, ואת מה שהוא הביע. זה יאפשר להם להכיר כל היבט של אלוהים בצורה רחבה יותר, עמוקה יותר, מקיפה יותר ויסודית יותר. אם כך, האם הדרך היחידה להכיר כל היבט של אלוהים היא באמצעות הסיפורים הללו? לא! זאת משום שמה שאלוהים אומר והעבודה שהוא עושה בעידן המלכות יכולים לסייע לאנשים להכיר את טבעו בצורה מלאה וטובה יותר. עם זאת, אני חושב שקצת יותר קל להכיר את טבעו של אלוהים ולהבין את מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו באמצעות כמה דוגמאות או סיפורים המתועדים בכתבי הקודש ואשר אותם אנשים מכירים. אם אקח את דברי השיפוט והייסורים והאמיתות שאלוהים מבטא היום כדי לגרום לכם להכיר אותו מילה במילה, תרגישו שזה משמים ומייגע מדי ויהיו אנשים שאפילו ירגישו שדברי האל נשמעים נוסחתיים. אך אם ניקח את הסיפורים האלה מכתבי הקודש כדוגמאות שיסייעו לאנשים להכיר את טבעו של אלוהים, הדבר לא יישמע להם משעמם. אפשר לומר שבמהלך הסברת הדוגמאות האלה, הפרטים של מה שהיה בלבו של אלוהים באותו הזמן – מצב רוחו או תחושותיו, או מחשבותיו ורעיונותיו – סופרו לאנשים בשפת בני האדם. המטרה של כל זה היא לאפשר להם להעריך ולהרגיש שמה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו אינו נוסחה. אין זו אגדה או דבר מה שאנשים אינם יכולים לראות או לחוש. זהו דבר שקיים באמת, שאנשים יכולים להרגיש ולהעריך. זוהי המטרה הסופית. אפשר לומר שאנשים שחיים בעידן הזה התברכו. הם יכולים לשאוב מהסיפורים מכתבי הקודש הבנה רחבה יותר של עבודתו הקודמת של אלוהים. הם יכולים לראות את טבעו מהעבודה שעשה. הם יכולים להבין את רצון האל עבור האנושות באמצעות הטבע הזה שהוא הביע. בנוסף, הם

יכולים להבין את הביטויים הממשיים של קדושתו ושל דאגתו לבני האדם כדי להשיג היכרות מעמיקה ומפורטת יותר עם טבעו של אלוהים. אני מאמין שכולכם יכולים להרגיש זאת!

במסגרת העבודה שהאדון ישוע השלים בעידן החסד, אפשר לראות היבט נוסף של מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. הדבר הובע באמצעות גופו ובני האדם יכול לראות ולהעריך זאת באמצעות אנושיותו. בבר האנוש אנשים ראו כיצד אלוהים כבשר ודם הביא לידי ביטוי את אנושיותו, והם ראו את אלוהיותו של אלוהים מתבטאת כבשר ודם. שני סוגי הביטוי האלה אפשרו לאנשים לראות אל ממשי מאוד, ולקבל תפיסה שונה של אלוהים. עם זאת, בזמן שחלף בין בריאת העולם ותום עידן החוק, כלומר לפני עידן החסד, מה שבני האדם ראו, שמעו וחוו היה רק ההיבט האלוהי של אלוהים. זה היה מה שאלוהים עשה ואמר בעולם בלתי מוחשי והדברים שהביע מישותו הממשית שלא ניתן היה לראות או לגעת בה. לעתים קרובות, הדברים הללו גרמו לאנשים להרגיש שאלוהים כה גדול ושהם אינם יכולים להתקרב אליו. הרושם שאלוהים נתן לאנשים בדרך כלל היה שהוא מופיע ונעלם שוב, ואנשים אפילו חשו שכל מחשבה ורעיון שלו היו כה מסתוריים וחמקמקים שאין כל דרך להגיע אליהם, לא כל שכן לנסות להבין ולהעריך אותם. עבור בני האדם, כל דבר הנוגע לאלוהים היה מרוחק מאוד – כה מרוחק עד שאנשים לא יכלו לראות או לחוש זאת. נדמה היה שהוא למעלה בשמיים ושהוא לא קיים כלל. אז עבור אנשים, הבנת לבו של אלוהים ודעתו או משהו ממחשבותיו לא הייתה בת השגה. על אף שאלוהים עשה עבודה ממשית בעידן החוק והוא גם דיבר דברים מסוימים והביע טבע מסוים שאפשרו לאנשים להעריך ולראות ידע אמיתי לגביו, אך בסופו של דבר, זו הייתה הבעה של אלוהים את מה ששייך לו ומה שהוא הינו בעולם בלתי מוחשי. מה שאנשים הבינו, מה שהם ידעו היה עדיין לגבי ההיבט האלוהי של מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. האנושות לא יכולה לקבל תפיסה ממשית מההבעה הזו של^[8] מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, והרושם שלה מאלוהים היה עדיין מוגבל לתחום של "רוח שקשה להתקרב אליה, שמופיעה ונעלמת". מכיוון שאלוהים לא עשה שימוש בחפץ או דמות מסוימים בעולם המוחשי כדי להיראות לאנשים, הם עדיין לא יכלו להגדיר אותו במושגים אנושיים. בלבם ובמוחם של בני האדם, הם תמיד רצו להשתמש בשפתם שלהם כדי לקבוע אמת מידה לאלוהים, להפוך אותו למוחשי ולהאניש אותו, למשל מה גובהו, מה גודלו, כיצד הוא נראה, מה הוא אוהב במיוחד ומה אישיותו הספציפית. למעשה, אלוהים ידע בלבו שאנשים חושבים כך. צורכיהם של בני האדם היו ברורים לו מאוד, והוא גם ידע כמובן מה עליו לעשות. לכן, הוא ביצע את עבודתו בצורה שונה בעידן החסד. הדרך הזו הייתה אלוהית ומואנשת גם יחד. בפרק הזמן שבו האדון ישוע עבד, אנשים יכלו לראות שלאילוהים היו ביטויים אנושיים רבים. לדוגמה, הוא יכול לרקוד, להשתתף בחתונות, לשתף אנשים, לדבר עמם ולשוחח עמם. בנוסף לכך, האדון ישוע השלים גם עבודה רבה שייצגה את אלוהיותו, ומובן שכל עבודתו הייתה הבעה וגילוי של טבעו של אלוהים. במהלך הזמן הזה, כשאלוהיותו של אלוהים התגשמה בגוף בשר ודם שאנשים יכלו לראות ולחוש, הם לא חשו עוד שהוא מופיע ונעלם ושהם אינם יכולים להתקרב אליו. להיפך, הם יכלו לנסות לתפוס את רצון האל או להבין את אלוהיותו בכל תנועה של בר האנוש, בדבריו ובעבודתו. בר האנוש בהתגלמותו הביע

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "ההבעה הזו של".

את אלוהיותו של אלוהים באמצעות אנושיותו, והעביר את רצונו של אלוהים עבור האנושות. ובאמצעות הבעת רצון האל וטבעו, הוא גם חשף בפני אנשים את אלוהים שלא ניתן לראות או לחוש בעולם הרוחני. מה שאנשים ראו היה אלוהים עצמו, מוחשי ובעל בשר ודם. כך, בר האנוש בהתגלמותו הפך דברים כמו זהותו של אלוהים, מעמדו, דמותו, טבעו ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו לממשיים ומואנשים. על אף שהמראה החיצוני של בר האנוש היה בעל מגבלות מסוימות מבחינת דמותו של אלוהים, מהותו ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, היו מסוגלים לחלוטין לייצג את זהותו ואת מעמדו של אלוהים – פשוט היו כמה הבדלים בצורת הביטוי. בין אם מדובר באנושיותו של בר האנוש או באלוהיותו, איננו יכולים להכחיש שהוא ייצג את זהותו ומעמדו של אלוהים. עם זאת, במהלך הזמן הזה אלוהים עבד כבשר ודם, דיבר מנקודת המבט של בשר ודם ועמד לפני האנושות עם הזהות והמעמד של בר האנוש, והדבר נתן לאנשים את ההזדמנות לפגוש ולחוות את דבריו האמיתיים ועבודתו האמיתית של אלוהים בקרב האנושות. הדבר גם אפשר לאנשים להשיג תובנות על אלוהיותו ועל גדולתו מתוך ענווה, כמו גם לקבל הבנה ראשונית והגדרה ראשונית של האמיתות והממשות של אלוהים. על אף שהעבודה שביצע האדון ישוע, דרכי עבודתו ונקודת המבט שממנה דיבר היו שונות מישותו האמיתית של אלוהים בעולם הרוחני, הכל לגביו ייצג באמת את אלוהים עצמו שבני האדם מעולם לא ראו לפני כן – לא ניתן להכחיש זאת! כלומר בלי קשר לשאלה באיזו צורה אלוהים מופיע, מאיזו נקודת מבט הוא מדבר, או באיזו דמות הוא ניצב בפני האנושות, אלוהים אינו מייצג דבר מלבד עצמו. הוא אינו יכול לייצג שום אדם – הוא אינו יכול לייצג שום אדם מושחת. אלוהים הוא אלוהים עצמו ולא ניתן להכחיש זאת.

כעת נביט במשל שסיפר האדון ישוע בעידן החסד.

3. משל הכבשה האובדת

מתי י"ח 12-14 מה דַּעְתְּכֶם? אִם יֵשׁ לְאִישׁ מֵאָה כֶּבֶשִׁים וְאֶבֶד אֶחָד מֵהֶם, הֲאֵם לֹא יַעֲזֹב אֶת הַתְּשָׁעִים וְתִשְׁעָה עַל הַהָרִים וְיִלְךָ לְחַפֵּשׂ אֶת הָאֶבֶד? וְכִאֲשֶׁר יִמָּצָא אוֹתוֹ, אָמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, יִשְׂמַח עָלָיו יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר עַל הַתְּשָׁעִים וְתִשְׁעָה שְׁלֹא אֶבְדוּ. כֵּן אֵין רִצּוֹן מִלִּפְנֵי אֲבִיכֶם שֶׁבְּשָׂמִים שִׁיאבֵד אֶחָד מִן הַקִּטְנִים הָאֵלֶּה.

זו מטאפורה – איזו הרגשה אנשים מקבלים מהפסוקים האלה? הצורה שבה המטאפורה הזו מובעת עושה שימוש בביטוי שגור בשפת בני האדם. זהו דבר המצוי בתוך טווח הידע האנושי. אם אלוהים היה אומר דבר דומה בעידן החוק, אנשים היו מרגישים שהדבר אינו עולה בקנה אחד עם מי שאלוהים הינו, אך כאשר בר האנוש מסר את הפסוק הזה בעידן החסד, הדבר נתן לאנשים תחושה מנחמת, חמה ואינטימית. כשאלוהים התגלם כבשר ודם, כשהוא הופיע בצורת אדם, הוא השתמש במטאפורה הולמת ביותר כדי להשמיע את קול לבו בקרב האנושות. הקול הזה ייצג את קולו של אלוהים ואת העבודה שרצה לעשות בעידן ההוא. הוא ייצג גם גישה שהייתה לאלוהים כלפי אנשים בעידן החסד. מנקודת המבט של גישתו של אלוהים לאנשים, הוא השווה כל אדם לכבשה. אם כבשה אובדת, הוא יעשה כל מה שיידרש כדי למצוא אותה. הדבר מייצג את עיקרון עבודתו של אלוהים בקרב האנושות, הפעם כבשר ודם. אלוהים השתמש במשל הזה כדי לתאר את נחישותו ואת גישתו בעבודה הזו. זה היה היתרון של התגלמות אלוהים כבשר ודם: הוא יכול היה לנצל את הידע האנושי ואת שפת בני האדם כשהוא דיבר אל האנשים, כדי להביע את רצונו. הוא הסביר או "תרגם" לאדם את שפתו האלוהית, העמוקה, שאנשים התקשו להבין בשפת בני האדם, בצורה אנושית. הדבר סייע לאנשים להבין את רצונו ולדעת מה הוא רוצה לעשות. הוא

יכול היה גם לשוחח עם אנשים מנקודת המבט האנושית, באמצעות שפה אנושית, ולתקשר עם אנשים באופן שהם מבינים. הוא אפילו יכול היה לדבר ולעבוד באמצעות השפה והידע של בני האדם כדי שאנשים יוכלו להרגיש את טוב לבו ואת קרבתו של אלוהים, כדי שהם יוכלו לראות את לבו. מה אתם רואים בכך? שאין כל איסור בדבריו ומעשיו של אלוהים? כפי שאנשים רואים זאת, אין דרך שבה אלוהים יכול להשתמש בידע, בשפה או בצורת הדיבור של בני האדם כדי לשוחח על מה שאלוהים עצמו רצה לומר, העבודה שרצה לעשות, או כדי להביע את רצונו. זו חשיבה שגויה. אלוהים השתמש בסוג הזה של מטאפורה כדי שאנשים יוכלו להרגיש את הממשות והכנות של אלוהים ולראות את גישתו כלפי האנשים במהלך אותה תקופה. המשל הזה העיר מחלום אנשים שחיו זמן רב תחת החוק, והדבר גם נתן השראה לדור אחר דור של אנשים שחיו בעידן החדש. באמצעות קריאת פסוקיו של המשל הזה, אנשים מכירים את כנותו של אלוהים בהושעת האנושות ומבינים את משקלה של האנושות בלבד.

בואו נביט שוב במשפט האחרון בפסוקים האלה: "כִּן אֵין רְצוֹן מִלְפָּנֵי אֲבִיכֶם שְׁבִשְׁמַיִם שְׂיֵאבֵד אֶחָד מִן הַקְּטָנִים הָאֵלֶּה". האם היו אלה דבריו של האדון ישוע, או דברי אביו שבשמיים? על פניו, נראה שזהו האדון ישוע שמדבר, אך רצונו מייצג את רצון האל עצמו, לכן אמר: "כִּן אֵין רְצוֹן מִלְפָּנֵי אֲבִיכֶם שְׁבִשְׁמַיִם שְׂיֵאבֵד אֶחָד מִן הַקְּטָנִים הָאֵלֶּה". אנשים באותו הזמן הכירו רק באב השמימי כאלוהים, והאיש הזה שהם ראו לנגד עיניהם רק נשלח על ידו, והוא לא יכול לייצג את האב השמימי. לכן היה על האדון ישוע לומר גם זאת, כדי שיוכלו להרגיש באמת את רצונו של אלוהים עבור האנושות ואת האמיתות והדיוק שבדבריו. על אף שזה היה דבר פשוט לומר, הוא היה מלא תשומת לב וחשף את ענוותו ונסתרותו של האדון ישוע. בין אם אלוהים התגלם כבשר ודם ובין אם עבד בעולם הרוחני, הוא הכיר טוב יותר מכל את לב האדם והבין טוב יותר מכל למה אנשים נזקקים. הוא ידע מה מדאיג אותם ומה מבלבל אותם, ולכן הוא הוסיף את המשפט הזה. המשפט הדגיש בעיה חבויה באנושות: אנשים היו ספקנים לגבי דבריו של בר האנוש, כלומר שכאשר האדון ישוע דיבר, היה עליו להוסיף: "כִּן אֵין רְצוֹן מִלְפָּנֵי אֲבִיכֶם שְׁבִשְׁמַיִם שְׂיֵאבֵד אֶחָד מִן הַקְּטָנִים הָאֵלֶּה". רק על סמך ההנחה הזו, יכלו דבריו לשאת פרי, לגרום לאנשים להאמין בדיוקם ולשפר את אמינותם. הדבר מראה שכשאלוהים הפך לבר אנוש רגיל, בין אלוהים לבין האנושות הייתה מערכת יחסים מוזרה למדי, ושמצבו של בר האנוש היה מביך מאוד. הדבר גם מראה כמה לא משמעותי היה מעמדו של האדון ישוע בקרב בני האדם באותו הזמן. כשהוא אמר זאת, זה היה כדי לומר לאנשים: אתם יכולים להיות רגועים ובטוחים – הדבר לא מייצג את מה שבלבי, אלא שזהו רצונו של האל אשר בלבכם. עבור האנושות, האין זה דבר אירוני? על אף שהיו יתרונות רבים לעבודתו של אלוהים כבשר ודם, שלא היו בישותו, היה עליו לעמוד בספקותיהם ובדחייתם, כמו גם בעמימות ובקהות החושים שלהם. אפשר לומר שתהליך עבודתו של בר האנוש היה תהליך החוויה של דחייה מצד האנושות ושל התחרות של האנושות נגדו. יותר מכך, זה היה תהליך של מאמץ לזכות כל העת באמונה של האנושות ולכבוש את האנושות באמצעות מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, באמצעות מהותו שלו. העניין הוא לא שאלוהים בהתגלמותו פתח במלחמה על הקרקע נגד השטן. העניין היה שאלוהים הפך לאדם רגיל והחל במאבק עם חסידיו, ובמאבק הזה, בר האנוש השלים את עבודתו באמצעות ענוותו, באמצעות מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, ובאמצעות אהבתו וחוכמתו. הוא זכה באנשים שהוא רצה, בזהות ובמעמד שהגיעו לו, ושב אל כס מלכותו.

כעת, בואו נסתכל על שני הפסוקים הבאים מכתבי הקודש:

4. לסלוח שבעים ושבע פעמים

מתי י"ח 21-22 כִּיפָּא נִגְשׁ וְשָׂאֵל אוֹתוֹ: "אֲדוֹנִי, כִּמָּה פְּעָמִים יִחַטָּא לִי אָחִי וְאֶסְלַח לוֹ? הֲאִם עַד שִׁבְעָה פְּעָמִים?" הָשִׁיב לוֹ יֵשׁוּעַ: "אֵינֶנִּי אוֹמֵר לָךְ עַד שִׁבְעָה פְּעָמִים אֲלָא עַד שִׁבְעִים וְשִׁבְעִים."

5. אהבת האדון

מתי כ"ב 37-39 הָשִׁיב לוֹ יֵשׁוּעַ: "וְאַהֲבַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ. זֹאת הַמִּצְוָה הַגְּדוֹלָה וְהָרִאשׁוֹנָה. הַשְּׁנִיָּה דוֹמָה לָהּ: 'וְאַהֲבַתְּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ.'"

מבין שני הפסוקים הללו, אחד מדבר על מחילה והאחר על אהבה. שני הנושאים הללו מדגישים מאוד את העבודה שהאדון ישוע רצה לבצע בעידן החסד.

כשאלוהים התגלם כבשר ודם, הוא הביא שלב בעבודתו – הוא הביא את העבודה הספציפית ואת הטבע שהוא רצה להביע בעידן זה. באותה תקופה, כל מה שבר האנוש עשה סבב סביב העבודה שאלוהים רצה לבצע בעידן זה. הוא יעשה לא יותר ולא פחות. כל דבר ודבר שהוא אמר וכל סוג עבודה שביצע היו קשורים כולם לעידן זה. בין אם הוא הביע זאת בצורה אנושית ובשפה אנושית או בשפה אלוהית – לא משנה באיזו דרך ומאיזו נקודת מבט – מטרתו הייתה לעזור לאנשים להבין מה הוא רוצה לעשות, מה רצונו ומהן דרישות מהאנשים. הוא עשוי להשתמש באמצעים שונים מנקודות מבט שונות כדי לסייע לאנשים להבין ולדעת את רצונו, להבין את עבודתו להושעת האנושות. אם כן, בעידן החסד אנחנו רואים את האדון ישוע עושה שימוש תדיר בשפה אנושית להבעת הדברים שרצה לתקשר לאנושות. יותר מכך, אנחנו רואים אותו מנקודת המבט של מדריך רגיל שמדבר עם אנשים, מספק את צורכיהם, עוזר להם בדברים שהם רצו. דרך העבודה הזו לא נראתה בעידן החוק שבאה לפני עידן החסד. הוא נעשה יותר אינטימי ויותר רחום כלפי האנושות, כמו גם נהיה מסוגל יותר להשיג תוצאות מעשיות הן בצורה והן בהתנהגות. הביטוי לסלוח לאנשים שבעים ושבע פעמים ממש מבהיר את הנקודה הזו. המטרה שהשיג המספר שבביטוי הזה היא לאפשר לאנשים להבין את כוונתו של האדון ישוע כשהוא אמר את הדברים הללו. כוונתו הייתה שעל אנשים לסלוח לאחרים – לא פעם או פעמיים ואף לא שבע פעמים, כי אם שבעים ושבע פעמים. איזה מין רעיון זה, "שבעים ושבע פעמים"? הרעיון הוא לגרום לאנשים להפוך את המחילה לאחריותם, דבר שעליהם ללמוד ודרך שעליהם לשמור. אף על פי שזה היה רק ביטוי, הוא שירת נקודה חיונית. הוא סייע לאנשים להעריך כראוי את כוונתו ולמצוא את דרכי הנוהג הנכונות ואת העקרונות ואמות המידה בפועל. הביטוי הזה סייע לאנשים להבין בבירור ונתן להם תפיסה מדויקת שעליהם ללמוד לסלוח – לסלוח ללא תנאי או הגבלה, אלא עם גישה של סובלנות והבנת האחר. כשהאדון ישוע אמר זאת, מה היה בלבו? האם באמת חשב על שבעים ושבע פעמים? לא. האם יש מספר פעמים שאלוהים יסלח לאדם? ישנם אנשים רבים שמאוד מתעניינים ב"מספר הפעמים" המוזכר, שרוצים מאוד להבין את המקור והכוונה של המספר הזה. הם רוצים להבין מדוע המספר הזה יצא מפיו של האדון ישוע. הם מאמינים שישנה כוונה עמוקה יותר במספר הזה. למעשה, זו הייתה רק התבטאות של אלוהים באנושיות. יש לקחת כל כוונה או השלכה בצירוף עם דרישותיו של האדון ישוע מהאנושות. כשאלוהים לא התגלם כבשר ודם, אנשים לא הבינו הרבה ממה שהוא אמר, מכיוון שהדברים באו מאלוהיות מוחלטת. נקודת המבט וההקשר של דבריו היו בלתי נראים ומחוץ להשגתם של בני האדם. הדבר הובע מעולם

רוחני שאנשים לא יכלו לראות. זאת משום שאנשים שחיו כבשר ודם לא יכלו לעבור דרך העולם הרוחני. אך לאחר שאלוהים התגלם כבשר ודם, הוא דיבר אל האנושות מנקודת המבט של האנושות, והוא יצא מתחום העולם הרוחני ועבר אותו. הוא יכול היה לבטא את טבעו האלוהי, את רצונו ואת גישתו באמצעות דברים שבני אדם יכולים לדמיין ודברים שהם ראו ונתקלו בהם בחייהם, ובאמצעות שיטות שבני אדם יכלו לקבל, בשפה שהם יכולים להבין וידע שהם יכולים לקלוט. זאת כדי לאפשר לאנושות להבין ולהכיר את אלוהים, להבין את כוונתו ואת אמות המידה שדרש בגדר יכולותיהם, ברמה שהם מסוגלים לה. אלה היו השיטה והעיקרון של עבודת אלוהים באנושות. על אף שדרכיו של אלוהים ועקרונותיו בעבודה כבשר ודם הושגו בעיקר באמצעות אנושיות, העבודה הזו באמת השיגה תוצאות שלא היו מושגות מעבודה ישירות באלוהיות. עבודת אלוהים באנושיות הייתה יותר ממשית, אמיתית וממוקדת. השיטות היו גמישות הרבה יותר, ובצורתה היא עלתה על עידן החוק. להלן, בואו נדבר על אהבתו של אלוהים ועל "ואהבת לרעך כמוך". האם הדבר הזה מובע ישירות באלוהיות? ברור שלא! את כל הדברים הללו בר האנוש אמר באנושיות. רק אנשים היו אומרים דברים כמו "ואהבת לרעך כמוך". אהבת האחר, כמוה כאהבת חייך שלך", ורק אנשים היו מדברים כך. אלוהים מעולם לא דיבר כך. לכל הפחות, לאלוהים זה לא סוג של שפה באלוהיותו, מכיוון שהואט אינו זקוק לעיקרון כמו "ואהבת לרעך כמוך" כדי לקבוע כללים לאהבתו לאנושות. זאת מכיוון שאהבתו של אלוהים לאנושות היא גילוי טבעי של מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. מתי אי-פעם שמעתם שאלוהים אמר דבר כמו "אני אוהב את האנושות כפי שאני אוהב את עצמי"? זאת מכיוון שהאהבה היא במהותו של אלוהים ובמה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. אהבתו של אלוהים לאנושות והאופן שבו הוא מתייחס לאנשים, וכן גישתו, הם ביטויים וגילויים טבעיים של טבעו. הוא אינו צריך לעשות זאת במכוון בדרך מסוימת, או לפי שיטה או מוסר מסוימים כדי להשיג את אהבת רעו כעצמו – הוא כבר מגלם בתוכו מהות שכזו. מה אתם רואים בכך? כשאלוהים עבד באנושיות, הרבה משיטותיו, דבריו ואמיתותיו הובעו כולם בדרך אנושית. אך באותו הזמן, טבעו של אלוהים, מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו ורצונו, הובעו כדי שאנשים יכירו ויבינו אותם. מה שהם הכירו והבינו היה בדיוק מהותו ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, המייצגים את הזהות והמעמד הטבעיים באלוהים עצמו. כלומר בר האנוש כבשר ודם הביע את הטבע והמהות הטבעיים באלוהים עצמו במידה הרבה ביותר והמדויקת ביותר האפשרית. לא רק שאנושיותו של בר האנוש לא היוותה מכשול או מחסום לתקשורת ולמגע של האדם עם אלוהים שבשמיים, אלא שלמעשה, זה היה הערוץ היחיד והגשר היחיד עבור האנושות ליצור קשר עם אדון הבריאה. בשלב הזה, האם אינכם חשים שיש נקודות דמיון רבות בין הטבע והשיטות של העבודה שעשה האדון ישוע בעידן החסד לבין שלב העבודה הנוכחי? השלב הנוכחי בעבודה עושה גם הוא שימוש רב בשפת בני האדם כדי להביע את טבעו של אלוהים וכן עושה שימוש רב בשפה ובשיטות מחיי היום-יום של האנושות ומהידע האנושי כדי להביע את רצונו של אלוהים. ברגע שאלוהים מתגלם כבשר ודם, בין אם הוא מדבר מנקודת מבט אנושית או אלוהית, חלק ניכר משפתו ודרכי ההתבטאות שלו נעשה באמצעות שפה ושיטות של בני האדם. כלומר כשאלוהים מתגלם כבשר ודם, זו ההזדמנות הטובה ביותר בשבילכם לראות את כל יכולתו של אלוהים ואת חוכמתו ולהכיר כל היבט ממשי של אלוהים. כשאלוהים התגלם כבשר ודם, במהלך התבגרותו, הוא החל ללמוד, להבין ולתפוס חלק מהידע, ההיגיון, השפה ושיטות ההבעה של האנושות. לאלוהים בהתגלמותו היו הדברים הללו שבאו מבני האדם

שהוא ברא. הם הפכו לכלים של אלוהים בהתגלמותו כבשר ודם להבעת טבעו ואלוהיותו ואפשרו לו לעשות את עבודתו עניינית יותר, אמיתית יותר ומדויקת יותר בעת שהוא עבד בקרב האנושות, מנקודת מבט אנושית ובאמצעות שפה אנושית. הדבר הפך את עבודתו לנגישה יותר וקלה יותר להבנה עבור אנשים, וכך הושגו התוצאות שאלוהים רצה. האין זה מעשי יותר שאלוהים יעבוד כך כבשר ודם? האין זו חוכמתו של אלוהים? כשאלוהים התגלם כבשר ודם, כשגופו של אלוהים היה מסוגל לקחת על עצמו את העבודה שהוא רצה לבצע, זה הזמן שבו הוא הביע את טבעו ועבודתו באופן מעשי, וזה היה גם הזמן שבו הוא יכול היה להתחיל באופן רשמי את כהונתו כבר האנוש. משמעות הדבר הייתה שלא הייתה עוד תהום בין אלוהים לאדם, שבקרוב אלוהים יחדל מעבודתו שבה הוא מתקשר באמצעות שליחים, ושאלוהים עצמו יכול באופן אישי להביע את כל הדברים והעבודה כבשר ודם, כרצונו. המשמעות הייתה גם שהאנשים שאלוהים מושיע היו קרובים יותר אליו, ושעבודת הניהול שלו נכנסה לשטח חדש, ושכל האנושות ניצבה בפני עידן חדש.

כל מי שקרא את כתבי הקודש יודע שדברים רבים קרו כשהאדון ישוע נולד. העיקרי שביניהם הוא רדיפתו בידי מלך השדים, עד כדי שחיטת כל הילדים עד גיל שנתיים באזור ההוא. ניכר שאלוהים לקח על עצמו סיכון רב בהתגלמותו כבשר ודם בקרב בני האדם. המחיר הכבד שהוא שילם עבור השלמת הניהול שלו להושעת האנושות ניכר גם הוא. התקוות הגדולות שהיו לאלוהים לגבי עבודתו כבשר ודם בקרב האנושות ניכרות גם הן. כשגופו של אלוהים יכול היה לקחת על עצמו את העבודה בקרב האנושות, כיצד הוא הרגיש? אנשים אמורים להצליח להבין זאת קצת, נכון? לכל הפחות, אלוהים היה שמח, מכיוון שהוא יכול היה להתחיל לפתח את עבודתו החדשה בקרב האנושות. כשהאדון ישוע הוטבל והחל רשמית בעבודתו למימוש כהונתו, לבו של אלוהים הוצף בשמחה, מכיוון שלאחר שנים כה רבות של המתנה והכנה, הוא יכול היה סוף סוף לעטות גוף של אדם ממוצע ולהחל בעבודתו החדשה בדמות אדם בשר ודם, שאנשים יכלו לראותו ולגעת בו. סוף סוף, הוא יכול היה לדבר פנים אל פנים ולב אל לב עם אנשים באמצעות זהות של בן אדם. אלוהים יכול היה סוף סוף לעמוד פנים אל פנים מול האנושות בשפה אנושית, בדרך אנושית. הוא יכול היה לספק את צורכי האנושות, להפוך את בני האדם לנאורים ולסייע להם באמצעות שפה אנושית. הוא יכול היה לשבת עמם סביב אותו שולחן ולחיות עמם באותו מרחב. הוא יכול היה גם לראות בני אדם, לראות דברים ולראות הכול בדרך שבה בני אדם רואים ואפילו מבעד לעיניהם. עבור אלוהים, זה היה כבר ניצחון הראשון בעבודתו כבשר ודם. אפשר גם לומר שזו הייתה השלמה של עבודה גדולה – זה כמובן מה ששימח את אלוהים יותר מכל. באותו הזמן החלה הפעם הראשונה שאלוהים הרגיש נחמה מסוימת בעבודתו בקרב האנושות. כל האירועים הללו היו כה מעשיים וכה טבעיים, והנחמה שאלוהים חש הייתה כה אמיתית. עבור האנושות, בכל פעם שמושלם שלב חדש בעבודתו של אלוהים ובכל פעם שאלוהים חש סיפוק, האנושות יכולה הייתה להתקרב יותר אל אלוהים ובני האדם יכלו להתקרב יותר אל הישועה. עבור אלוהים, זוהי גם תחילתה של עבודתו החדשה, כאשר תוכנית הניהול שלו התקדמה שלב נוסף, וחשוב מכך, כאשר רצונו התקרב למימוש מלא. עבור האנושות, הגעתה של הזדמנות כזו היא רבת מזל וטובה מאוד. עבור כל מי שהמתין לישועתו של אלוהים, אלה חדשות רבות חשיבות. כשאלוהים מבצע שלב עבודה חדש, יש לו התחלה חדשה, והעבודה וההתחלה החדשות האלה מושקות ומוצגות בקרב האנושות כאשר התוצאה של שלב העבודה הזה כבר הוכרעה והושגה ואלוהים כבר ראה את תוצאותיה הסופיות ואת פירותיה. זו גם העת שבה ההשפעות הללו

גורמות לאלוהים סיפוק ולבו שמח כמובן. מכיוון שבעיני אלוהים, הוא כבר ראה וקבע מיהם האנשים שהוא מחפש, וכבר הרוויח את הקבוצה הזו, קבוצה שמסוגלת להפוך את עבודתו למוצלחת ולהביא לו סיפוק, אלוהים חש בטוח. הוא הניח בצד את דאגותיו וחש מאושר. במילים אחרות, כשבשרו ודמו של אלוהים מסוגלים לפתוח בעבודה חדשה בקרב בני האדם והוא מתחיל לעשות את העבודה שעליו לעשות ללא הפרעה וכאשר הוא מרגיש שהכל הושלם, הוא כבר ראה את הסוף. ומשום הסוף הזה הוא מסופק ולבו שמח. כיצד מתבטאת שמחתו של אלוהים? האם אתם יכולים לדמיין זאת? האם אלוהים יבכה? האם אלוהים מסוגל לבכות? האם אלוהים מסוגל למחוא כפיים? האם אלוהים מסוגל לרקוד? האם אלוהים מסוגל לשיר? מה יהיה השיר הזה? מובן שאלוהים מסוגל לשיר שיר יפהפה ונוגע ללב, שיר שיכול להביע את האושר והשמחה שבלבו. הוא מסוגל לשיר אותו בשביל האנושות, לשיר אותו בשביל עצמו ולשיר אותו בשביל כל הדברים. את אושרו של אלוהים ניתן לבטא בכל דרך – כל זה רגיל לחלוטין, מכיוון שלא לאלוהים יש שמחות וצער ואת רגשותיו השונים ניתן לבטא בדרכים שונות. זו זכותו וזה הדבר הרגיל ביותר. אסור לכם לחשוב אחרת על כך ואסור לכם להשליך את עכבותיכם שלכם על אלוהים ולומר שאסור לו לעשות כך או אחרת, או שאסור לו לנהוג באופן כזה או אחר, ולהגביל את אושרו או כל הרגשה אחרת שיש לו. בלבם של בני האדם, אלוהים לא יכול להיות מאושר, הוא אינו יכול להזיל דמעות, הוא אינו יכול לבכות – הוא אינו יכול להביע כל רגש. באמצעות מה שתקשרנו בשתי הפעמים הללו, אני מאמין שלא תראו עוד את אלוהים כך, אלא תאפשרו לאלוהים חופש ושחרור מסוימים. זה דבר טוב מאוד. בעתיד, אם תוכלו לחוש באמת את עיצבונו של אלוהים כשתשמעו שהוא עצוב, ותוכלו לחוש באמת את אושרו כשתשמעו שהוא מאושר – לכל הפחות, תוכלו לדעת ולהבין בבירור מה עושה את אלוהים מאושר ומה מעציב אותו – כשתוכלו להרגיש עצובים מפני שאלוהים עצוב ולהיות מאושרים מפני שאלוהים מאושר, אז הוא כבר זכה בלבכם באופן מלא ולא יהיה עוד מכשול עמו. כבר לא תנסו להגביל את אלוהים בדמיון, בתפיסות ובידע אנושיים. בעת הזו, אלוהים יהיה חי וברור בלבכם. הוא יהיה אלוהי חייכם והאדון של כל כולכם. האם יש לכם שאיפות מהסוג הזה? האם אתם בטוחים שתוכלו להשיג זאת?

כעת, בואו נקרא את הפסוקים הבאים.

6. הדרשה על ההר

הברכות (מתי ה' 12-3)

מלח ואור (מתי ה' 16-13)

חוק (מתי ה' 20-17)

זעם (מתי ה' 26-21)

ניאוף (מתי ה' 30-27)

גירושין (מתי ה' 32-31)

נדירים (מתי ה' 37-33)

עין תחת עין (מתי ה' 42-38)

אהוב את אויביך (מתי ה' 48-43)

הוראות לגבי נתינה (מתי ו' 1-4)

תפילה (מתי ו' 5-8)

7. משל האדון ישוע

משל הזורע (מתי י"ג 1-9)

משל החיטים והעשבים הרעים (מתי י"ג 24-30)

משל גרגר החרדל (מתי י"ג 31-32)

משל החמץ (מתי י"ג 33)

הסבר על משל החיטים והעשבים הרעים (מתי י"ג 36-43)

משל האוצר (מתי י"ג 44)

משל הפנינה (מתי י"ג 45-46)

משל הרשת (מתי י"ג 47-50)

8. הדברות

מתי כ"ב 37-39 הָשִׁיב לֹא יֵשׁוּעַ: "וְאַהֲבַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לֵבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדְךָ. זֹאת הַמִּצְוָה הַגְּדוֹלָה וְהָרִאשׁוֹנָה. הַשְּׁנִיָּה דוֹמָה לָהּ: 'וְאַהֲבַתְּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ.'"

בואו נתסכל תחילה על כל חלק ב"דרשה על ההר" למה כל הקטעים האלה מתקשרים? ניתן לומר בבטחה שהם כולם נעלים יותר, ממשיים יותר וקרובים יותר לחייהם של אנשים מאשר התקנות של עידן החוק. במונחים מודרניים, הדברים רלוונטיים יותר לנוהג של האנשים בפועל.

בואו נקרא את תוכנם הספציפי של הדברים הבאים: כיצד עליכם להבין את הברכות? מה עליכם לדעת לגבי החוק? כיצד יש להגדיר חרון אף? כיצד יש להתמודד עם נואפים? מה נאמר ואילו סוגי חוקים קיימים לגבי גירושין ולמי מותר או אסור להתגרש? מה לגבי נדרים, עין תחת עין, אהוב את אויביך, הוראות לגבי נתינה? וכך, כל הדברים הללו נוגעים לכל היבט של הנוהג של אמונת האנושות באלוהים ושל היותם של בני האדם חסידים של אלוהים. חלק מהנוהגים הללו עדיין ישימים כיום, אך הם בסיסיים יותר מהדרישות הנוכחיות מהאנשים. אלה אמיתות יסודיות למדי שאנשים נתקלים בהן באמונתם באלוהים. מהזמן שהאדון ישוע החל בעבודתו, הוא כבר החל לעבוד על טבע החיים של בני האדם, אך העבודה הזו התבססה על יסוד החוקים. האם לכללים ולאמירות בנושאים הללו יש קשר כלשהו לאמת? מובן שכן! כל התקנות הקודמות, העקרונות והדרשה בעידן החדש היו כולם קשורים לטבעו של אלוהים ולמה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, וכמובן לאמת. בלי קשר למה שאלוהים מביע, לאופן שבו הוא מביע זאת ולשפה שהוא משתמש בה, היסודות, המקור ונקודת ההתחלה מבוססים כולם על העקרונות של טבעו ושל מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. איך בכך כל רבב. כך שעל אף שעכשיו הדברים הללו שהוא אמר נראים מעט שטחיים, בכל זאת אינכם יכולים לומר שהם אינם אמת, מכיוון שהם היו דברים שהיו חיוניים לאנשים בעידן החדש כדי לספק את רצון האל ולהשיג שינוי בטבע חייהם. האם אתם יכולים לומר שמהו מהדברים שבדרשה לא עולה בקנה אחד עם האמת? לא תוכלו! כל אחד מהם הוא האמת, מכיוון שכולם היו דרישות של אלוהים מהאנושות. כולם היו עקרונות ותחום מוגדר שאלוהים נתן לאופן שבו יש להתנהל והם מייצגים את טבעו של אלוהים. עם זאת, בהסתמך על רמת גדילתם בחיים ב אותו הזמן, הם יכלו להבין ולקבל רק את הדברים הללו. מכיוון שחטאה של האנושות עדיין לא נפתר, האדון ישוע יכול היה רק

לומר את הדברים הללו והוא יכול היה להשתמש רק בלימוד פשוט שכזה בגדר התחום הזה כדי לומר לאנשי התקופה כיצד עליהם לנהוג, מה עליהם לעשות, במסגרת אילו עקרונות ואיזה תחום עליהם לעשות דברים, וכיצד עליהם להאמין באלוהים ולעמוד בדרישותיו. כל זאת נקבע על סמך שיעור הקומה של האנושות באותה העת. לא היה קל לאנשים שחיו תחת החוק לקבל את הלימוד הזה, ולכן הדברים שהאדון ישוע לימד היו צריכים להישאר בגדר התחום הזה.

כעת, בואו נביט במה שב"משלי האדון ישוע".

הראשון הוא משל הזורע. זהו משל מעניין ביותר. זריעה היא אירוע שכיח בחייהם של אנשים. השני הוא משל החיטים והעשבים הרעים. אשר לעשבים הרעים, כל מי שזרע יכול והוא מבוגר ידע מה הם. השלישי הוא משל גרגר החרדל. כולכם יודעים מהו חרדל, נכון? אם אינכם יודעים, תוכלו לעיין בכתבי הקודש. ביחס לרביעי, משל החמץ, מרבית האנשים יודעים שמדובר בהתפתח בצק. זהו דבר שאנשים משתמשים בו בחיי היום-יום. כל המשלים להלן, לרבות השישי, משל האוצר, השביעי, משל הפנינה, והשמיני, משל הרשת, לקוחים כולם מחייהם של אנשים. כולם באים מהחיים האמיתיים של אנשים. איזו תמונה מציירים המשלים הללו? זו תמונה של אלוהים הנהפך לאדם רגיל וחי לצד האנושות, תוך שימוש בשפת היום-יום, בשפה אנושית, כדי לתקשר עם בני אדם ולספק להם את צורכיהם. כשאלוהים התגלם כבשר ודם וחי זמן רב בקרב האנושות, לאחר שהוא חווה את סגנונות החיים השונים של אנשים וראה אותם, החוויות הללו הפכו לספר הלימוד שלו לשינוי שפתו האלוהית לשפה אנושית. כמובן הדברים הללו שהוא ראה ושמע בחיים גם העשירו את החוויה האנושית של בר האנוש. כשהוא רצה לגרום לאנשים להבין אמיתות מסוימות, להבין חלק מרצון האל, הוא יכול היה להשתמש במשלים דומים לאלו המופיעים לעיל כדי לספר לאנשים על רצון האל ועל דרישותיו מהאנושות. המשלים הללו היו כולם קשורים לחייהם של אנשים. אף לא אחד מהם היה מנותק מחיי האדם. כשהאדון ישוע חי בקרב האנושות, הוא ראה חקלאים מטפחים את שדותיהם, הוא ידע מהם עשבים ומהו חמץ. הוא הבין שבני אדם אוהבים אוצרות, ולכן הוא השתמש במטאפורות של האוצר ושל הפנינה. לעתים קרובות ראה דייגים פורשים את רשתותיהם, וכן הלאה. האדון ישוע ראה את הפעילויות האלה בחיי האנושות והוא גם חווה חיים כאלה. הוא היה כמו כל אדם רגיל אחר שחווה שלוש ארוחות ביום ואת שגרת יומם של בני האדם. הוא חווה בעצמו את חייו של אדם ממוצע והוא חזה בחייהם של אחרים. כשהוא חווה בעצמו את כל זה וכשהוא ראה את כל זה, מה שהוא חשב עליו לא היה איך לחיות חיים טובים או באופן חופשי ונוח יותר. כשהוא חווה חיים אנושיים אמיתיים, האדון ישוע ראה את הקשיים בחייהם של אנשים – הוא ראה את הקושי, האומללות והעצב של האנשים תחת השפעתו המשחיתה של השטן, החיים בתחומו של השטן, חיים בחטא. בעת שהוא חווה אישית חיים אנושיים, הוא חווה גם את חוסר האונים של אנשים החיים בקרב שחיתות, והוא ראה וחווה את אומללותם של החיים בחטא אשר אבודים בעינויי השטן והרוע. כשהאדון ישוע ראה את הדברים הללו, האם ראה אותם באמצעות אלוהיותו או אנושיותו? אנושיותו הייתה קיימת באמת – היא הייתה חיה מאוד – הוא יכול היה לחוות ולראות כל זאת, וכמובן, הוא גם ראה זאת במהותו ובאלוהותו. כלומר המשיח עצמו, האדון ישוע האיש, ראה זאת וכל מה שהוא ראה גרם לו להרגיש את החשיבות והכורח בעבודה שהוא לקח על עצמו כבשר ודם באותה העת. על אף שהוא עצמו ידע שהאחריות שעליו לקחת על עצמו כבשר ודם כה עצומה, ועל אף שהוא ידע כמה אכזר הכאב שיהיה עליו לשאת,

כשהוא ראה את האנושות חסרת ישע בחטא, כשהוא ראה את אומללות חייהם של בני האדם ואת מאבקייהם הקלושים תחת החוק, הוא חש יגון הולך וגובר והשתוקק יותר ויותר להציל את האנושות מחטא. בלי קשר לשאלה אילו קשיים עמדו בפניו או איזה כאב הוא יסבול, הוא הלך ונעשה יותר נחוש לגאול את האנושות החייה בחטא. לאורך התהליך הזה, ניתן לומר שהאדון ישוע החל להבין יותר ויותר בבירור את העבודה שעליו לעשות ואת מה שהופקד בידיו. הוא גם נעשה להוט יותר ויותר להשלים את העבודה שהוא עתיד לקחת על עצמו – לקחת על עצמו את כל חטאי האנושות, ולכפר על האנושות, כדי שהיא לא תחיה עוד בחטא, וכדי שאלוהים יוכל לשכוח את חטאי האדם בזכות קורבן החטאת, מה שיאפשר לו לקדם את עבודתו של הושעת האנושות. ניתן לומר שבלבו, האדון ישוע היה מוכן למסור את עצמו למען האנושות – להקריב את עצמו. הוא היה מוכן גם לשמש קורבן חטאת ולהיצלב, והוא היה להוט להשלים את העבודה הזו. כשראה את התנאים העלובים של חיי בני האדם, הוא רצה עוד יותר להגשים את שליחותו מהר ככל האפשר, ללא עיכוב אפילו של דקה או שנייה. כשהייתה לו התחושה הזו של דחיפות, הוא לא חשב על עוצמת הכאב שיחווה בעצמו ולא חשב עוד על ההשפלה שיהיה עליו לסבול – בלבו היה משוכנע בדבר אחד בלבד: כל עוד הוא יקריב את עצמו, כל עוד ייצלב כקורבן חטאת, רצון האל יתבצע והוא יוכל להתחיל עבודה חדשה. חייהם של בני האדם בחטא ומצב קיומם בחטא ישתנו לחלוטין. אמונתו ומה שהוא היה נחוש לעשות נגעו להושעת האדם, ומטרתו הייתה אחת: להוציא אל הפועל את רצונו של אלוהים, כדי שהוא יוכל להתחיל בהצלחה את השלב הבא בעבודתו. זה מה שהיה בדעתו של האדון ישוע באותו הזמן.

בחיי כבשר ודם, אלוהים בהתגלמותו היה בעל אנושיות רגילה. היו לו רגשות ומסקנות של אדם רגיל. הוא ידע מהו אושר, מהו כאב, וכשהוא ראה את האנושות בחיים כאלה, הוא חש תחושה עמוקה שלימוד בלבד – לתת לאנשים דבר מה או ללמד אותם דבר מה – לא יוביל אותם מן החטא. גם אם הוא יגרום להם לציית לדיברות, הוא לא יגאל אותם מן החטא. רק כאשר ייקח על עצמו את חטאי האנושות ויהפוך לדמות של בשר ודם חוטא, הוא יוכל להמיר זאת בחירות לאנושות ובמחילת אלוהים לאנושות. כך, לאחר שהאדון ישוע חווה את חיי בני האדם בחטא וחזה בהם, התגלמה בלבו תשוקה עזה – לאפשר לבני האדם להתפטר מחיי המאבק בחטא. התשוקה הזו גרמה לו להרגיש יותר ויותר שעליו ללכת אל הצלב ולקחת על עצמו את חטאי האנושות בהקדם האפשרי, במהירות האפשרית. אלה היו מחשבותיו של האדון ישוע באותו הזמן, לאחר שהוא חי עם אנשים וראה, שמע והרגיש את האומללות של חייהם בחטא. העובדה שאלוהים בהתגלמותו יכול לרצות דבר כזה עבור האנושות, שהוא יכול להביע ולגלות טבע שכזה – האם לאדם ממוצע יכול להיות דבר כזה? מה יראה אדם ממוצע שחי בסביבה כזו? מה הוא יחשוב? אילו אדם ממוצע היה ניצב בפני כל זאת, האם הוא היה מביט בבעיות מנקודת מבט מוגבהת? בהחלט לא! על אף שהופעתו של אלוהים בהתגלמותו הייתה זהה בדיוק לזו של בן אדם, ועל אף שהוא למד ידע אנושי ודיבר בשפת בני אדם, ושלפעמים הוא אף הביע את רעיונותיו באמצעים וביטויים אנושיים, האופן שבו הוא ראה את בני האדם, את מהות הדברים היה שונה לחלוטין מהאופן שבו אנשים מושחתים רואים את האנושות ואת מהות הדברים. נקודת המבט שלו והגובה שבו הוא ניצב אינם בני השגה לאדם מושחת. זאת משום שמכיוון שאלוהים הוא האמת, הבשר שהוא עוטה מכיל גם הוא את המהות של אלוהים ומחשבותיו ושל מה שהוא מביע באמצעות אנושיותו – כולם אמת גם כן. עבור אנשים מושחתים, הדברים שהוא הביע כבשר ודם

הם אספקות של האמת ושל החיים. האספקה הזו לא מיועדת לאדם אחד בלבד, אלא לאנושות כולה. עבור כל אדם מושחת, בלבו ניצבים רק אותם אנשים מעטים המקורבים אליו. רק אותם אנשים מעטים שיקרים לו, שהוא דואג להם. כאשר אסון ניצב באופק, הוא חושב ראשית על ילדיו, על אשתו, או על הוריו, ואדם נדיב יותר יחשוב לכל היותר על קרוב משפחה או חבר טוב. האם הוא יחשוב על נוספים? לעולם לא! מכיוון שאחרי הכל, בני אדם הם בני אדם, והם מסוגלים להביט בכל רק מנקודת המבט של אדם ומגובה של אדם. עם זאת, אלוהים בהתגלמותו שונה לחלוטין מאדם מושחת. בלי קשר לשאלות כמה רגיל, כמה שגרתי, וכמה נחות גופו של אלוהים בהתגלמותו, או אפילו כמה אנשים מתנשאים עליו, מחשבותיו וגישתו לאנושות הם דברים שאיש לא יוכל להחזיק או לחקות. הוא תמיד צופה באנושות מנקודת מבט אלוהית, ממרומי מעמדו כבורא העולם. הוא תמיד רואה את האנושות דרך המהות ודפוס החשיבה של אלוהים. הוא בפירוש אינו יכול לראות את האנושות מגובהו של אדם ממוצע ומנקודת המבט של אדם מושחת. כשאנשים מביטים באנושות, הם מסתכלים בראייה אנושית והם משתמשים בדברים כמו ידע אנושי וכללים והשערות אנושיים כמדד. זה בתחום שאנשים יכולים לראות בעיניהם – בתחום שאנשים מושחתים יכולים להשיג. כשאלוהים מביט באנושות, הוא מביט בראייה אלוהית ומשתמש במהותו ובמה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו כמדד. התחום הזה כולל דברים שאנשים לא יכולים לראות וזו הנקודה שבה אלוהים בהתגלמותו ובני אדם מושחתים נבדלים לחלוטין. ההבדל הזה נקבע על פי המהויות השונות של אלוהים ושל בני האדם. המהויות השונות הללו הן אלה שקובעות את זהויותיהם ועמדותיהם, כמו גם את נקודות המבט והגבהים שמהם הם רואים את הדברים. האם אתם רואים את ההבדל והגילוי של אלוהים עצמו באדון ישוע? ניתן לומר שמה שהאדון ישוע עשה ואמר היה קשור לכהונתו של אלוהים עצמו ולעבודת הניהול שלו, שהכל היה הבעה וגילוי של מהותו של אלוהים. על אף שהייתה לו התגלמות אנושית, לא ניתן להכחיש את מהותו האלוהית ואת גילוי אלוהיותו. האם ההתגלמות האנושית הזו הייתה באמת ביטוי של אנושיות? התגלמותו האנושית הייתה במהותה שונה לחלוטין מההתגלמות האנושית של אנשים מושחתים. האדון ישוע היה אלוהים בהתגלמותו, ואילו היה באמת אחד מהאנשים הרגילים, המושחתים, האם יכול היה לראות את חיי האנושות בחטא מנקודת מבט אלוהית? בהחלט לא! זה ההבדל בין בר האנוש לבין אנשים רגילים. אנשים מושחתים חיים כולם בחטא וכשמישהו רואה חטא, אין לו רגשות ספציפיים בעניין. כולם אותו הדבר, בדיוק כמו חזיר שחי בבובץ וכלל אינו מרגיש מלוכלך או שלא בנוח – הוא אוכל לשובע וישן היטב. אם מישהו ינקה את דיר החזירים, החזיר יחוש לא בנוח והדיר לא יישאר נקי. בתוך זמן קצר, החזיר יתגלגל שוב בבובץ, בנוחות מלאה, מכיוון שהוא יצור מטונף. כשבני אדם רואים חזיר, הם מרגישים שהוא מטונף ואם תנקו אותו, החזיר לא ירגיש טוב יותר – זו הסיבה לכך שאיש לא מגדל חזיר בתוך הבית. הדרך שבה בני אדם רואים חזירים תמיד תהיה שונה ממה שהחזירים עצמם מרגישים, מכיוון שבני אדם וחזירים אינם מאותו מין. ומכיוון שבר האנוש בהתגלמותו אינו מאותו מין כמו אנשים מושחתים, רק אלוהים בהתגלמותו יכול לעמוד בנקודת מבט אלוהית ובמרומי מעמדו של אלוהים לראות את האנושות – לראות הכל.

כשאלוהים מתגלם כבשר ודם וחי בקרב האנושות, איזה סבל הוא חווה בגופו? האם מישהו מבין באמת? יש אנשים שאומרים שאלוהים סובל רבות ועל אף שהוא אלוהים עצמו, אנשים לא מבינים את מהותו ותמיד מתייחסים אליו כאל אדם, מה שגורם לו להרגיש פגוע – הם אומרים שסבלו של אלוהים גדול באמת. אנשים

אחרים אומרים שאלוהים תמים וחף מחטא, אך הוא סובל בדיוק כמו האנושות והוא נרדף, מוכפש ונעלב ביחד עם האנושות. הם אומרים שהוא גם סובל את אי-ההבנות ואת חוסר הציות של חסידיו – סבלו של אלוהים באמת לא ניתן להערכה. נראה שאינכם מבינים באמת את אלוהים. למעשה, הסבל הזה שאתם מדברים עליו אינו נחשב לסבל אמיתי בעיני אלוהים, מכיוון שיש סבל גדול מזה. אם כך, מהו סבל אמיתי בעיני אלוהים עצמו? מהו סבל אמיתי עבור בשרו של אלוהים בהתגלמותו? עבור אלוהים, האופן שבו האנושות לא מבינה אותו לא נחשב לסבל, והעובדה שאנשים חסרים הבנה מסוימת של אלוהים ולא רואים אותו כאל אינה נחשבת לסבל. עם זאת, אנשים מרגישים לעתים קרובות שאלוהים ודאי סבל עוול חמור, שבזמן שאלוהים מתגלם כבשר ודם הוא אינו יכול להראות את ישותו האמיתית לאנושות ולאפשר לה לראות את גדולתו, ושאלוהים חבוי בענווה בבשר חסר משמעות, כך שזה ודאי עינוי עבורו. אנשים לוקחים ללבם את מה שהם מבינים ואת מה שהם יכולים לראות מסבלו של אלוהים וכופים סוגים שונים של חמלה על אלוהים, ולעתים קרובות הם גם משבחים זאת מעט. במציאות, ישנו הבדל – ישנו פער בין מה שאנשים מבינים מסבלו של אלוהים לבין מה שהוא חש באמת. אני אומר לכם את האמת. בעיני אלוהים, גם אם מדובר ברוחו או בגופו הממשי, הסבל הזה אינו סבל אמיתי. אם כן, ממה אלוהים סובל באמת? בואו נדבר על סבלו של אלוהים רק מנקודת המבט של אלוהים בהתגלמותו.

כשאלוהים מתגלם כבשר ודם, כאדם רגיל, ממוצע, החי בקרב האנושות לצד בני האדם, האם הוא אינו יכול לראות ולחוש את השיטות, החוקים ופילוסופיות החיים של האנשים? כיצד חוקי החיים ושיטות החיים הללו גורמים לו להרגיש? האם הוא חש תיעוב בלבו? למה לו לחוש תיעוב? מהם חוקי החיים ושיטות החיים של האנושות? באילו עקרונות הם נטועים? על מה הם מבוססים? השיטות, החוקים וכו' לחיי האנושות – כל הללו נוצרים על סמך היגיון, ידע ופילוסופיה שטניים. בני אדם החיים תחת חוקים כאלה הם חסרי אנושיות ואמת – כולם מתריסים נגד האמת ועוינים את אלוהים. אם נביט במהותו של אלוהים, נראה שהיא הפוכה בדיוק להיגיון, לידע ולפילוסופיה השטניים. מהותו מלאת צדק, אמת וקדושה ואמיתות אחרות של כל הדברים החיוביים. אלוהים, שלו המהות הזו והוא חי בקרב אנושות כזו – מה הוא מרגיש בלבו? האין הוא נמלא כאב? לבו דואב והכאב הזה הוא משהו שאף אדם אינו יכול להבין או לתפוס. מכיוון שכל מה שהוא ניצב בפניו, פוגש, שומע, רואה וחווה הוא כל שחיתותה של האנושות, ואת כל רשעותה ומרדנותה והתנגדותה לאמת. כל מה הנובע מבני אדם הוא מקור סבלו. כלומר מכיוון שמהותו אינה כמו זו של בני אדם מושחתים, שחיתות בני האדם הופכת למקור סבלו הגדול ביותר. כשאלוהים מתגלם כבשר ודם, האם הוא מסוגל למצוא מישהו שחולק עמו שפה משותפת? לא ניתן למצוא זאת בקרב האנושות. לא ניתן למצוא איש המסוגל לתקשר, המסוגל לנהל חילופי דברים אלו עם אלוהים – איזו הרגשה יש לאלוהים לדעתכם? הדברים שאנשים מדברים עליהם, שהם אוהבים, שהם עוסקים בהם ומייחלים להם, כולם קשורים לחטא ולנטיות רעות. כשאלוהים ניצב בפני כל זאת, האין הדבר כמו סכין בלבו? כשהוא ניצב בפני הדברים הללו, האם יכול להיות אושר בלבו? האם הוא יכול למצוא נחמה? בני האדם שחיים עמו מלאי מרדנות ורוע – כיצד ייתכן שלבו לא יסבול? עד כמה גדול הסבל הזה באמת, ולמי אכפת ממנו? מי מקשיב? ומי יוכל להעריך זאת? לאנשים אין כל יכולת להבין את לבו של אלוהים. סבלו הוא דבר שאנשים במיוחד אינם מסוגלים להעריך והאדישות וקהות החושים של האנושות מעמיקים את סבלו של אלוהים עוד יותר.

ישנם אנשים המזדהים לעתים קרובות עם מצוקתו של המשיח, מפני שיש פסוק בכתבי הקודש שאומר: "לְשׁוּעָלִים יֵשׁ מְאֻרוֹת וְלַעֲוֵף הַשָּׁמַיִם קָנִים, אֵף בְּהָאָדָם אֵין לוֹ מְקוֹם לְהִנִּיחַ אֶת רִאשׁוֹ". כשאנשים שומעים זאת, הם לוקחים זאת ללבם, ומאמינים שזהו הסבל הגדול ביותר שאלוהים סובל והסבל הגדול ביותר שהמשיח סובל. כעת, אם נביט בכך מנקודת המבט של העובדות, האם זה המצב? אלוהים אינו מאמין שהקשיים האלה הם סבל. הוא מעולם לא הזדעק משום האי-צדק של קשיי הגוף והוא מעולם לא הכריח את בני האדם לגמול לו או לפצות אותו בשום צורה. עם זאת, כשהוא חוזה בכל הדברים של האנושות, בחיים המושחתים וברוע של בני אדם מושחתים, כשהוא חוזה באנושות בידיו של השטן, כשהיא כלואה בידי השטן ללא יכולת בריחה, בכך שאנשים החיים בחטא אינם יודעים מה האמת – הוא אינו יכול לשאת את כל החטאים הללו. תיעובו כלפי בני האדם גובר מדי יום, אך הוא חייב לשאת כל זאת. זהו סבלו הגדול של אלוהים. אלוהים לא יכול להביע באופן מלא את קול לבו או את רגשותיו בקרב חסידיו, ואיש מקרב חסידיו אינו יכול להבין באמת את סבלו. איש אינו מנסה אפילו להבין או לנחם את לבו – לבו נושא את הסבל הזה יום אחר יום, שנה אחר שנה, שוב ושוב. מה אתם רואים בכל זאת? אלוהים אינו דורש מבני האדם דבר בתמורה למה שהוא נתן, אך משום מהותו של אלוהים, הוא לחלוטין אינו מסוגל לסבול את הרוע, השחיתות והחטא של האנושות, אלא חש תיעוב ושנאה קיצוניים, מה שמוביל לכך שלבו וגופו של אלוהים סובלים סבל בלתי נגמר. האם תוכלו לראות את כל זאת? סביר להניח שאיש מכאן לא יוכל לראות זאת, מכיוון שאיש מכאן אינו יכול באמת להבין את אלוהים. עם הזמן, תוכלו בהדרגה לחוות זאת בעצמכם.

כעת, בואו נסתכל על הפסוקים הבאים מכתבי הקודש:

9. ישוע אדוננו עושה ניסים

(1) ישוע אדוננו מאכיל חמשת אלפים איש

יוחנן ו' 13-8 אָתָּה מִתְלַמִּידִי, וְהוּא אֲנִידָרִי אַחִיו שֶׁל שְׁמַעוֹן פִּיפָּא, אָמַר לוֹ: "יֵשׁ פֹּה נֶעַר וְלוֹ חֵמֶשׁ כֶּפָּרוֹת לֶחֶם שְׁעוּרִים וְשְׁנֵי דָגִים, אֵף מָה אֵלֶּה בְּשָׁבִיל עִם רַב כֶּזֶה?" אָמַר יֵשׁוּעַ: "הוֹשִׁיבוּ אֶת הָאֲנָשִׁים!" הִרְבֵּה עָשָׂב הָיָה בְּאוֹתוֹ מְקוֹם וְהָאֲנָשִׁים יָשְׁבוּ. מִסְפָּרָם הָיָה כְּחֲמֵשֶׁת אֲלָפִים. לָקַח יֵשׁוּעַ אֶת כֶּפָּרוֹת הַלֶּחֶם, בִּרְךָ וַחֲלַק לָהֶם כָּאוֹת נֶפֶשׁ, וְכֵן גַּם עָשָׂה בְּדָגִים. כַּאֲשֶׁר שָׁבְעוּ אָמַר לְתַלְמִידָיו: "אֶסְפוּ אֶת מַה שְּׁנוֹתָר כְּדִי שֶׁלֹּא יֵאבֹד מֵאוֹמָה." וְהֵם אָסְפוּ, וּמָלְאוּ שְׁנַיִם-עֶשְׂרֵי סִלִּים בְּשִׁירֵי חֵמֶשׁ כֶּפָּרוֹת לֶחֶם הַשְּׁעוּרִים שֶׁהוֹתִירוּ הָאוֹכְלִים.

(2) הקמתו לתחייה של אלעזר מפארת את אלוהים

יוחנן י"א 43-44 לְאַחֵר שֶׁאָמַר אֶת הַדְּבָר הַזֶּה, קָרָא בְּקוֹל גָּדוֹל: "אֶלְעָזָר, צֵא הַחוּצָה!" יָצָא הַמֵּת כְּשֶׁרָגְלָיו וְיָדָיו כְּרוּכוֹת בְּתַכְרִיכִים וּפָנָיו עֲטוּפוֹת בְּמִטְפָּחַת. אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: "הִתִּירוּ אוֹתוֹ וְהִנִּיחוּ לוֹ לָלֶכֶת."

מתוך הנסים שעשה האדון ישוע, בחרנו רק בשני אלה מכיוון שהם מספיקים כדי להדגים את מה שברצוני לדבר עליו כאן. שני הנסים האלה מדהימים באמת, והם מייצגים היטב את נסיו של האדון ישוע בעידן החסד.

ראשית, בואו נביט בקטע הראשון: ישוע אדוננו מאכיל חמשת אלפים איש.

איזה מין רעיון הוא "חמש כיכרות ושני דגים"? לכמה אנשים יספיקו בדרך כלל חמש כיכרות לחם ושני דגים? אם תמדדו על סמך תאבונו של אדם ממוצע, הם יספיקו רק לשני אנשים. זהו הרעיון הבסיסי ביותר של חמש כיכרות ושני דגים. עם זאת, כתוב בקטע הזה שחמש כיכרות ושני דגים האכילו כמה אנשים? הדבר מתועד בכתבי

הקודש כך: "הִרְבֵּה עָשָׂב הָיָה בְּאוֹתוֹ מְקוֹם וְהָאֲנָשִׁים יָשְׁבוּ. מִסְפָּרָם הָיָה כַּחֲמִשָּׁת אֲלָפִים". בהשוואה לחמש כיכרות ושני דגים, האם חמשת אלפים הוא מספר גדול? מה משמעות גודלו הרב של המספר הזה? מנקודת מבט אנושית, חלוקת חמש כיכרות ושני דגים בין חמשת אלפים איש תהיה בלתי אפשרית, מכיוון שההפרש ביניהם גדול מדי. אפילו אם כל אדם היה אוכל רק נגיסה קטנה, הכמות עדיין לא הייתה מספיקה לחמשת אלפים איש. אבל כאן, האדון ישוע עשה נס – לא רק שאפשר לחמשת אלפים איש לאכול לשובע, אלא שגם נותר עודף. בכתבי הקודש כתוב: "כַּאֲשֶׁר שָׁכְעוּ אָמַר לְתַלְמִידָיו: 'אֲסֹפוּ אֶת מֵה שֶׁנִּתְּרָה כְּדִי שְׁלֹא יֵאָבֵד מֵאוֹמֶה'. וְהֵם אָסְפוּ, וּמָלְאוּ שְׁנַיִם-עָשָׂר סֵלִים בְּשִׁירֵי חֶמֶשׁ כִּכְרוֹת לֶחֶם הַשְּׁעוּרִים שֶׁהוֹתִירוּ הָאוֹכְלִים". הנס הזה אפשר לאנשים לראות את הזהות והמעמד של האדון ישוע וגם שאין דבר שהוא בלתי אפשרי עבור אלוהים – הם ראו את האמת של כול יכולתו של אלוהים. חמש כיכרות ושני דגים הספיקו להאכיל חמשת אלפים, אך לולא היה מזון כלל, האם אלוהים היה מסוגל להאכיל חמשת אלפים איש? מובן שכן! זה היה נס, כך שבאופן בלתי נמנע אנשים לא יכלו להבין זאת וחשו שהדבר מסתורי ובלתי יאמן, אך עבור אלוהים, עשיית דבר שכזה הייתה לא כלום. מכיוון שהדבר היה רגיל עבור אלוהים, מדוע יוחד הסיפור לפרשנות? מכיוון שמה שניצב מאחורי הנס הזה מכיל את רצונו של האדון ישוע, שהאנושות מעולם לא גילתה.

ראשית, בואו ננסה להבין אילו מין אנשים היו חמשת האלפים הללו. האם הם היו חסידיו של האדון ישוע? מכתבי הקודש, אנחנו יודעים שהם לא היו חסידיו. האם ידעו מיהו האדון ישוע? בהחלט לא! לכל הפחות, הם לא ידעו שהאדם שניצב בפניהם הוא המשיח, או שאולי כמה אנשים ידעו מה היה שמו, וידעו דבר מה או שמעו דבר מה על דברים שהוא עשה. הם היו רק סקרנים לגבי האדון ישוע מהסיפורים, אך בהחלט לא ניתן לומר שהם היו חסידיו, לא כל שכן שהבינו אותו. כשהאדון ישוע ראה את חמשת אלפי האנשים הללו, הם היו רעבים ויכלו לחשוב רק על אכילה לשובע, וזה היה ההקשר שבו האדון ישוע סיפק את רצונם. כאשר סיפק את רצונם, מה היה בלבם? מה הייתה גישתו כלפי האנשים הללו שרק רצו לאכול לשובע? באותו הרגע, מחשבותיו של האדון ישוע וגישתו היו קשורים לטבעו של אלוהים ומהותו. כשהוא עמד בפני אותם חמשת אלפים אנשים עם קיבות ריקות, שרק רצו לאכול ארוחה משביעה, אותם אנשים מלאי סקרנות ותקוות לגביו, האדון ישוע חשב רק על השימוש בנס הזה כדי להעניק להם חסד. עם זאת, הוא לא פיתח תקווה גדולה מדי שהם יהפכו לחסידיו, כיוון שהוא ידע שהם רק רצו ליהנות ולאכול לשובע. לכן, הוא הפיק את המיטב ממה שהיה לפניו והשתמש בחמש כיכרות לחם ובשני דגים כדי להאכיל חמשת אלפי אנשים. הוא פקח את עיני אותם האנשים שנהנו מבידור, שרצו לראות נסים, והם ראו במו עיניהם את הדברים שאלוהים בהתגלמותו יכול היה לבצע. על אף שהאדון ישוע השתמש בדבר מוחשי כדי לספק את סקרנותם, הוא כבר ידע בלבו שאותם חמשת אלפים רק רצו ארוחה טובה, לכן הוא לא אמר דבר ולא הטיף בפניהם – הוא רק נתן להם לחזות בהתרחשות הנס. הוא לא יכול היה בשום אופן להתייחס אל האנשים הללו באותה הדרך שהתייחס לתלמידיו, שבאמת היו חסידיו, אך בלבו של אלוהים, כל הברואים הם תחת שלטונו והוא יאפשר לכל הברואים בטווח הראייה שלו ליהנות מחסדי אלוהים, כשהדבר נחוץ. על אף שהאנשים הללו לא ידעו מיהו ולא הבינו אותו, ולא היה להם רושם מסוים כלשהו לגביו או הכרת תודה אליו, אפילו לאחר שהם אכלו את הלחם והדגים, זה לא היה דבר שאלוהים חלק עליו – הוא נתן לאנשים האלו הזדמנות נהדרת ליהנות מחסדו של אלוהים. יש אנשים שאומרים שאלוהים פועל בצורה עקרונית ואינו משגיח או מגן על

חסרי אמונה, ובמיוחד אינו מאפשר להם ליהנות מחסדו. האם זה באמת המצב? בעיני אלוהים, כל עוד אלה יצורים חיים שהוא עצמו ברא, הוא ינהל אותם וידאג להם. הוא יטפל בהם, יתכנן תוכניות עבורם וימשול בהם בדרכים שונות. אלה המחשבות של אלוהים וזו גישתו כלפי כל הדברים.

על אף שחמשת אלפי האנשים שאכלו את כיכרות הלחם ואת הדגים לא התכוונו להפוך לחסידים של ישוע, הוא לא החמיר עמם. לאחר שכולם אכלו לשובע, אתם יודעים מה האדון ישוע עשה? האם הוא הטיף בפניהם? לאן הוא הלך לאחר שעשה זאת? בכתבי הקודש לא מתועד שהאדון ישוע אמר להם דבר. כשהוא השלים את הנס, הוא עזב בשקט. אם כן, האם הוא דרש דבר מה מהאנשים הללו? האם הייתה שנאה? לא היה דבר מהדברים הללו – הוא פשוט לא רצה עוד לחשוב על האנשים הללו שלא יכלו להיות חסידיו, ובאותו הזמן לבו נמלא כאב. מכיוון שהוא ראה את השחיתות של האנושות, והרגיש שהאנושות דוחה אותו. כשהוא ראה את האנשים הללו או היה בקרבתם, האטימות והבורות של בני האדם גרמו לו עצב וכאב לב רבים. לכן, הוא רצה רק לעזוב את האנשים הללו בהקדם האפשרי. לאדון לא היו כל דרישות מהם בלבד. הוא לא רצה לחשוב עליהם. הוא במיוחד לא רצה להוציא עליהם את מרצו והוא ידע שהם לא יכולים להיות חסידים שלו – חרף כל זאת, גישתו כלפיהם עדיין הייתה ברורה מאוד. הוא רק רצה להתייחס אליהם בטוב לב ולהעניק להם חסד – זו הייתה גישתו של אלוהים לכל ברייה תחת שלטונו: להתייחס לכל ברייה בטוב לב, לספק את צרכיו ולהזין אותו. בדיוק מאותה הסיבה שהאדון ישוע היה אלוהים בהתגלמותו, באופן טבעי מאוד, הוא חשף את מהותו האמיתית של אלוהים והתייחס אל האנשים הללו בטוב לב. הוא התייחס אליהם בטוב לב, עם לב רחום ובסובלנות. בלי קשר לשאלה איך האנשים הללו ראו את האדון ישוע ובלי קשר לתוצאה, הוא פשוט התייחס לכל ברייה על סמך מעמדו כאדון כל הבריאה. ללא יוצא מן הכלל, מה שהוא גילה היה טבעו של אלוהים ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. אם כן, האדון ישוע עשה דבר מה בשקט ואז עזב בשקט – איזה היבט של טבעו של אלוהים הוא זה? האם תוכלו לומר שזהו חסדו של אלוהים? האם תוכלו לומר שאלוהים בלתי אנוכי? האם אדם רגיל יכול היה לעשות זאת? בהחלט לא! במהותם, מי היו חמשת אלפי האנשים הללו שהאדון ישוע האכיל בחמש כיכרות ושני דגים? האם אפשר לומר שהם היו תואמים לו? האם אפשר לומר שכולם היו עוינים לאלוהים? אפשר לומר בבטחה שהם בפירוש לא היו תואמים לאלוהים ושממהותם הייתה בהחלט עוינת לאלוהים. אך כיצד התייחס אליהם אלוהים? הוא השתמש בשיטה להפגת עוינותם כלפי אלוהים – השיטה הזו מכונה "טוב לב". כלומר על אף שהאדון ישוע ראה בהם חוטאים, בעיני אלוהים הם עדיין היו ברואיו, לכן הוא עדיין התייחס אל החוטאים הללו בטוב לב. זוהי סובלנותו של אלוהים, וזהותו ומהותו של אלוהים הן אלה שקובעות את הסובלנות הזו. אם כן, זהו דבר שאף אדם שאלוהים ברא אינו יכול לעשות – רק אלוהים יכול לעשות זאת.

כשתהיו מסוגלים להעריך באמת את מחשבותיו וגישתו של אלוהים כלפי האנושות, כשתוכלו באמת להבין את רגשותיו ודאגתו של אלוהים כלפי כל ברייה, תוכלו גם להבין את המסירות והאהבה שהוא מעניק לכל אדם ואדם שהבורא ברא. כשהדבר יקרה, תשתמשו בשני ביטויים כדי לתאר את אהבתו של אלוהים – מה הם הביטויים הללו? יש אנשים שאומרים "בלתי אנוכית" ויש שאומרים "נדבנית". מבין שני אלה, הביטוי "נדבנית" מתאים פחות מכל לתיאור אהבתו של אלוהים. זו מילה שאנשים משתמשים בה לתיאור מחשבותיו ורגשותיו הפתוחים של אדם. אני ממש מתעב את המילה הזאת, מכיוון שהיא מתייחסת להפצת צדקה בצורה אקראית, ללא אבחנה

וללא עקרונות. זהו ביטוי רגשני מדי של אנשים מטופשים ומבולבלים. כשהמילה הזו משמשת לתיאור אהבתו של אלוהים, בלתי נמנע שתהיה כוונה של חילול הקודש. יש לי שני ביטויים שיתארו טוב יותר את אהבתו של אלוהים – מהם הביטויים האלה? הראשון הוא "אדירה". האין זו מילה חזקה מאוד? השני הוא "עצומה". ישנה משמעות ממשית מאחורי שני הביטויים הללו שאני משתמש בהם לתיאור אהבתו של אלוהים. באופן מילולי, "אדירה" מתארת נפח או קיבולת של דבר מה, אך לא משנה עד כמה הדבר גדול – זה משהו שאנשים יכולים לראות ולחוש. זאת מכיוון שהדבר קיים, הוא אינו מופשט, והוא נותן לאנשים את התחושה שהוא יחסית מדויק ומעשי. בלי קשר לשאלה אם אתם מסתכלים עליו מזווית שטוחה או תלת-ממדית, אתם לא צריכים לדמיין את קיומו, מכיוון שהוא דבר שקיים באמת. על אף שהשימוש במילה "אדירה" לתיאור אהבתו של אלוהים יכול לגרום לתחושה שהוא מכמת את אהבתו, הוא גם יכול לתת את התחושה שהיא בלתי ניתנת לכימות. אני אומר שאהבתו של אלוהים ניתנת לכימות, מכיוון שאהבתו אינה סוג של דבר שאינו קיים, והיא אינה נובעת מאיזו אגדה. במקום זאת, היא דבר שמושג לכל הדברים שתחת שלטון אלוהים ואשר כל הברואים נהנים ממנו בדרגות שונות ומנקודות מבט שונות. על אף שאנשים לא יכולים לראותה או לגעת בה, האהבה הזו מזינה ומחייה את כל הדברים, בעת שהיא מתגלה טיפין טיפין בחייהם, והם נמנים ונושאים עדות על אהבת האל עליה הם מתענגים בכל רגע ורגע. אני אומר שאהבתו של אלוהים אינה ניתנת לכימות מכיוון שהמסתורין של אלוהים המזין ומספק את צורכי הכל הוא דבר שקשה לבני האדם להבין לעומק, כמו גם מחשבותיו של אלוהים עבור כל הדברים, ובמיוחד למען האנושות. כלומר איש אינו מודע לדם ולדמעות שהבורא הזיל למען האנושות. איש אינו יכול להבין את עומקה או את משקלה של אהבת הבורא לאנושות שהוא ברא במו ידיו. תיאור אהבתו של אלוהים כאדירה משמש כדי לסייע לאנשים להעריך ולהבין את עומקה ואת אמיתות קיומה. הוא משמש גם כדי שאנשים יוכלו להבין יותר לעומק את המשמעות הממשית של המילה "בורא", וכדי שאנשים יוכלו להשיג הבנה עמוקה יותר של המשמעות האמיתית של התיאור "בריאה". מה מתארת המילה "עצום" בדרך כלל? היא משמשת בדרך כלל לתיאור האוקיינוס או היקום, למשל היקום העצום, או האוקיינוס העצום. רוחבו ועומקו השקט של היקום נשגב מהבנה אנושית, דבר השוכה את דמיון האנשים, הנמלאים הערצה אליו. המסתורין והעומק שלו נמצאים בטווח ראייה, אך מחוץ להישג יד. כשאתם חושבים על האוקיינוס, אתם חושבים על רוחבו – הוא נראה חסר גבולות ואתם יכולים לחוש את היותו מסתורי וכוללני. זו הסיבה לכך שהשתמשתי במילה "עצום" לתיאור אהבתו של אלוהים. היא משמשת לסייע לאנשים להרגיש כמה היא יקרה ולחוש את היופי העמוק של אהבתו ושהעוצמה של אהבתו של אלוהים היא אינסופית ונרחבת. היא משמשת לסייע להם להרגיש את קדושת אהבתו, את כבודו של אלוהים ואת היותו בלתי ניתן לפגיעה, כפי שמתגלה באמצעות אהבתו. כעת האם אתם סבורים ש"עצומה" היא מילה טובה לתיאור אהבתו של אלוהים? האם אהבתו של אלוהים יכולה לעמוד במבחן של המילים הללו, "אדירה" ו"עצומה"? בהחלט! בשפת בני האדם, רק שתי המילים הללו מתאימות יחסית וקרובות יחסית לתיאור אהבתו של אלוהים. אינכם סבורים כך? אם הייתי דורש מכם לתאר את אהבתו של אלוהים, האם הייתם משתמשים בשתי המילים האלה? סביר להניח שלא, מכיוון שהבנתכם והערכתכם לאהבתו של אלוהים מוגבלת לנקודת מבט שטוחה ולא התעלתה לגובה של מרחב תלת-ממדי. לכן, אם הייתי דורש מכם לתאר את אהבתו של אלוהים, הייתם מרגישים שחסרות לכם המילים. אפילו תיוותרו ללא מילים. שתי המילים שעליהן דיברתי היום

עשויות להיות קשות לכם להבנה, או שאולי פשוט אינכם מסכימים. הדבר יכול להעיד רק על העובדה שהערכתכם והבנתכם את אהבתו של אלוהים שטחיות ומוגבלות לתחום צר. אמרתי בעבר שאלוהים חסר אנוכיות – אתם זוכרים את הביטוי "חסר אנוכיות". האם ניתן לומר שאפשר לתאר את אהבתו של אלוהים רק כחסרת אנוכיות? האין זה תחום צר מדי? עליכם להרהר בנושא הזה יותר כדי לקבל ממנו משהו.

הדברים לעיל הם הדברים שראינו מטבעו של אלוהים ומהותו מן הנס הראשון. על אף שזהו סיפור שאנשים קוראים מזה כמה אלפי שנים, עלילתו פשוטה והוא מאפשר לאנשים לראות תופעה פשוטה, אך בעלילה הפשוטה הזו, אנחנו יכולים גם לראות משהו בעל ערך רב יותר, שהוא טבעו של אלוהים ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. הדברים הללו, ששייכים לאלוהים ושאלוהים הינו, מייצגים את אלוהים עצמו, והם ביטוי למחשבותיו של אלוהים עצמו. כשאלוהים מביע את מחשבותיו, זהו ביטוי לקול לבו. הוא מקווה שיהיו אנשים שיכולים להבין אותו, להכיר אותו ולהבין את רצונו, והוא מקווה שיהיו אנשים שיכולים לשמוע את קול לבו ואשר יוכלו לשתף פעולה באופן פעיל כדי למלא אחר רצונו. והדברים הללו שהאדון ישוע עשה, היו ביטוי אילם של אלוהים.

כעת, בואו נביט בפסוק הזה: הקמתו לתחייה של אלעזר מפארת את אלוהים.

מה התרשמותכם לאחר שקראתם את הפסוק הזה? משמעות הנס הזה שהאדון ישוע עשה, הייתה גדולה בהרבה מהנס הקודם, מכיוון שאין נס מפליא יותר מאשר השבת מת מן הקבר. הפעולה הזו של האדון ישוע הייתה משמעותית עד מאוד בעידן ההוא. מכיוון שאלוהים התגלם כבשר ודם, אנשים יכלו לראות רק את הופעתו הגשמית, את הפן המעשי שלו והפן חסר המשמעות שלו. אפילו אם אנשים מסוימים ראו והבינו משהו מאופיו של אלוהים, או ראו והבינו או עוצמות מסוימות שנראה שיש לאלוהים, איש לא ידע מהיכן האדון ישוע בא, מה הייתה מהותו האמיתית ומה עוד הוא באמת יכול לעשות. האנושות לא ידעה את כל אלה. יותר מדי אנשים רצו בהוכחות לכך, ורצו לדעת את האמת. האם אלוהים יכול היה לעשות משהו כדי להוכיח את זהותו? עבור אלוהים, הדבר היה קל – "קלי קלות". הוא יכול היה לעשות משהו בכל מקום ובכל זמן כדי להוכיח את זהותו ומהותו, אך אלוהים עשה דברים עם תוכנית ובשלבים. הוא לא עשה דברים ללא אבחנה. הוא חיפש את הזמן המתאים וההזדמנות הנכונה לעשות דבר משמעותי ביותר כדי שהאנושות תראה. הדבר הוכיח את סמכותו ואת זהותו. אם כן, האם הקמתו לתחייה של אלעזר הוכיחה את זהות האדון ישוע? בואו נסתכל בפסוק זה בכתבי הקודש: "לְאַחַר שֶׁאָמַר אֶת הַדָּבָר הַזֶּה, קָרָא בְּקוֹל גָּדוֹל: 'אֵלְעָזָר, צֵא הַחוּצָה!' יָצָא הַמֶּת...". כשהאדון ישוע עשה זאת, הוא אמר דבר אחד בלבד: "אֵלְעָזָר, צֵא הַחוּצָה!" אז יצא אלעזר מקברו – הדבר הזה הושג בזכות משפט אחד שהאדון הגה. בזמן הזה, האדון ישוע לא הקים מזבח, והוא לא ביצע כל פעולה אחרת. הוא רק אמר דבר אחד. האם הדבר הזה נקרא נס, או ציווי? או שמא זה היה איזה מין מעשה קסם? על פניו, נראה שאפשר לכנות זאת נס, ואם תביט בו מנקודת מבט עכשווית, מובן שתוכלו עדיין לכנות זאת נס. עם זאת, בהחלט אי-אפשר לכנות זאת כישוף להשבת נשמה מן המוות ובפירוש לא מעשה קסם. נכון לומר שהנס הזה היה הדגמה קטנטנה ורגילה ביותר של סמכות הבורא. זו סמכותו ויכולתו של אלוהים. לאלוהים יש הסמכות לגרום לאדם למות, לנשמתו לעזוב את הגוף ולשוב אל השאול, או לכל מקום שאליו עליה ללכת. מתי אדם ימות ולאן ילך לאחר מותו – אלוהים קובע את הדברים הללו. הוא יכול לעשות זאת בכל זמן ובכל מקום. בני אדם, אירועים, חפצים, מרחב או מקום לא

מגבילים אותו. אם ברצונו לעשות זאת הוא יכול לעשות זאת, מכיוון שכל הדברים והיצורים החיים נתונים למרותו, וכולם חיים ומתים לפי דברו וסמכותו. הוא יכול להחיות מת – גם זה דבר שהוא יכול לעשות בכל זמן ובכל מקום. זו הסמכות שנמצאת רק בידי הבורא.

כשהאדון ישוע עשה דבר כמו השבת אלעזר לחיים, מטרתו הייתה לספק הוכחה שבני האדם והשטן יכלו לראות, וליידע את בני האדם ואת השטן שכל דבר של האנושות, החיים והמוות של האנושות נתונים ביד אלוהים ושעל אף שהוא התגלם כבשר ודם, כמו תמיד, הוא נותר בשליטה על העולם הגשמי הנראה, כמו גם על העולם הרוחני שבני האדם אינם יכולים לראות. זאת כדי ליידע את בני האדם והשטן שאף דבר של האנושות אינו נתון לשליטת השטן. זו הייתה חשיפה והדגמה של סמכותו של אלוהים וזו הייתה גם דרך שבה אלוהים העביר מסר לכל הדברים, שחייה ומותה של האנושות נתונים בידי אלוהים. הקמתו לתחייה של אלעזר בידי האדון ישוע – הגישה הזו הייתה אחת מדרכי הבורא ללמד ולהדריך את האנושות. זו הייתה פעולה ממשית שבה הוא עשה שימוש ביכולתו ובסמכותו כדי להדריך את האנושות ולספק את צורכיהם של בני האדם. זו הייתה דרך ללא מילים בשביל הבורא לאפשר לאנושות לראות את האמת של היותו בשליטה על כל הדברים. זו הייתה דרך בשבילו לספר לאנושות באמצעות פעולות מעשיות, שאין ישועה אלא דרכו. האמצעי האילם הזה להדרכתו את האנושות נשמר לנצח – הוא בל ימחה והוא הביא אל לבם של בני האדם הלם ונאורות שלעולם לא ידהו. הקמתו לתחייה של אלעזר פארה את אלוהים – יש לכך השפעה עמוקה על כל אחד ואחד מחסידי האל. היא טובעת בכל אדם שמבין את האירוע הזה לעומק את ההבנה ואת החזון שרק אלוהים יכול לצוות על החיים והמוות של האנושות. על אף שלא אלוהים יש סמכות כזו, ועל אף שהוא העביר מסר לגבי ריבונותו על חייה ומותה של האנושות באמצעות הקמתו לתחייה של אלעזר, זו לא הייתה עבודתו העיקרית. אלוהים לעולם אינו עושה דבר ללא משמעות. כל דבר ודבר שהוא עושה הוא בעל ערך עצום. הכל הוא אוצר קלאסי. הוא לחלוטין לא היה הופך השבת אדם מקברו למטרה העיקרית או היחידה בעבודתו. אלוהים אינו עושה דבר שהוא חסר משמעות. הקמת אלעזר לתחייה פעם אחת מספיקה להדגמת סמכותו של אלוהים. זה מספיק להוכחת זהותו של האדון ישוע. זו הסיבה לכך שהאדון ישוע לא חזר על נס שכזה. אלוהים עושה דברים בהתאם לעקרונותיו. בשפה אנושית, היינו אומרים שאלוהים נותן דעתו לעבודה רצינית. כלומר כשאלוהים עושה דברים הוא אינו סוטה ממטרת עבודתו. הוא יודע איזו עבודה הוא רוצה לבצע בשלב הזה, מה הוא רוצה להשיג, והוא יעבוד בצמוד לתוכניתו. אם לאדם מושחת הייתה יכולת שכזו, הוא היה חושב רק על דרכים לחשוף את יכולתו כדי שאחרים יידעו כמה הוא מעורר יראת כבוד, כדי שהם ישתחוו בפניו, וכדי שהוא יוכל לשלוט בהם ולטרוף אותם. זהו הרוע הנובע מהשטן – לזה קוראים שחיתות. לאלוהים אין טבע כזה או מהות כזו. מטרתו בעשיית דברים אינה להתרברב ביכולותיו, אלא לספק לאנושות גילויים והדרכה נוספים. לכן, אנשים רואים דוגמאות מעטות בלבד לדברים כאלה בכתבי הקודש. אין פירוש הדבר שיכולותיו של האדון ישוע היו מוגבלות, או שהוא לא יכול היה לעשות דברים כאלה. אלוהים פשוט לא רצה לעשות זאת, מכיוון שהקמת אלעזר לתחייה בידי האדון ישוע הייתה בעלת משמעות מעשית ביותר, וגם מכיוון שהעבודה העיקרית של התגלמות אלוהים כבשר ודם לא הייתה עשיית נסים, ולא הייתה תחיית מתים, אלא הייתה עבודת גאולה למען האנושות. לכן, הרבה מהעבודה שהאדון ישוע השלים הייתה לימוד אנשים, סיפוק צורכיהם וסיוע להם, ודברים כמו תחיית אלעזר היו רק חלקים קטנים מהכהונה שהאדון ישוע ביצע. יתרה

מזאת, אפשר לומר ש"התרברבות" אינה חלק ממהותו של אלוהים. לכן, אי עשיית נסים נוספים לא הייתה הפגנת איפוק מכוונת וגם לא נבעה ממגבלות סביבתיות, והיא בהחלט לא הייתה חוסר יכולת. כשהאדון ישוע הקים את אלעזר לתחייה, הוא השתמש במשפט אחד: "אַלְעֶזֶר, צֵא הַחוּצָה!" הוא לא אמר דבר מלבד זאת – מה מייצגות המילים האלה? הן מייצגות שאלוהים יכול להשיג כל דבר בדיבור, לרבות תחיית מתים. כשאלוהים ברא את כל הדברים, כשהוא ברא את העולם, הוא עשה זאת במילים – בציוויים מדוברים, מילים בעלות סמכות, וכך כל הדברים נבראו. זה הושג כך. המשפט היחיד הזה שהאדון ישוע אמר היה בדיוק כמו המילים שאלוהים אמר כשהוא ברא את השמיים ואת הארץ ואת כל צבאם. הוא נשא באותה מידה את סמכותו של אלוהים, ואת יכולתו של הבורא. כל הדברים נוצרו והתייצבו בזכות מילים מפי אלוהים, ובאותו אופן, אלעזר יצא מקברו בזכות המילים מפיו של האדון ישוע. זו הייתה סמכותו של אלוהים, שהודגמה והוגשמה בהתגלמותו כבשר ודם. הסוג הזה של סמכות ויכולת שייכים לבורא, ולבר האנוש שבו התגשם הבורא. זו ההבנה שאלוהים לימד את האנושות בכך שהוא השיב את אלעזר מהקבר. זה הכל בנושא הזה. כעת, בואו נקרא בכתבי הקודש.

10. שפיטת הפרושים את ישוע

מרקוס ג' 21-22 שָׁמְעוּ זֹאת קְרוֹבֵיו וַיָּצֵאוּ לְתַפֵּס אוֹתוֹ, כִּי אָמְרוּ: "יֵצֵא מִדֵּעֵתוֹ!" וְהַסּוֹפְרִים אֲשֶׁר יָרְדוּ מִירוּשָׁלַיִם אָמְרוּ: "בַּעֲלִיזְבוּל בּוֹ וּבְעֶזְרַת שָׁר הַשָּׁדִים הוּא מְגַרֵּשׁ אֶת הַשָּׁדִים."

11. תוכחת ישוע אדוננו כלפי הפרושים

מתי י"ב 31-32 עַל כֵּן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כָּל חַטָּא וְגִדּוּף יִסְלַח לְבְנֵי אָדָם, אֲךֹ גִדּוּף כָּלִפִּי הָרוּחַ לֹא יִסְלַח. כָּל הַמְדַבֵּר דְּבַר נֶגֶד בֶּן־הָאָדָם יִסְלַח לוֹ, אָכֵל כָּל הַמְדַבֵּר נֶגֶד רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לֹא יִסְלַח לוֹ לֹא בַּעֲוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בַּעֲוֹלָם הַבָּא. מתי כ"ג 13-15 אָכֵל אוֹי לָכֶם הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוּשִׁים הַחֲנֻפִּים כִּי סֹגְרִים אֹתָם מִפְּנֵי הָאָדָם אֶת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם הֵן אֹתָם לֹא־תִבְּאוּ בָּהּ וְאֵת הַבָּאִים לֹא תִנְיְחוּ לָבוֹא: וְאוֹי לָכֶם הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוּשִׁים הַחֲנֻפִּים כִּי־בִלְעִים אֹתָם אֶת־כִּתְיֵי הָאֲלֻמָּנוֹת וּמֵאֲרִיכִים בַּתְּפִלָּה לְמַרְאֵה עֵינִים תַּחַת זֹאת מְשַׁפֵּט גָּדוֹל יֵתֵר מְאֹד תִּשְׁפֹּטוּ: אוֹי לָכֶם הַסּוֹפְרִים וְהַפְּרוּשִׁים הַחֲנֻפִּים כִּי־סוֹבְבִים אֹתָם בֵּינָם וּבִיבִשָׁה לְמַעַן גִּיר אִישׁ אֶחָד וְכִי יִתְגַּזֵּר תַּעֲשֹׂה אוֹתוֹ לְבֶן־גִּיְהוֹם כְּפֹלִים כָּכֶם. ישנן שני קטעים נפרדים לעיל – בואו נביט קודם בראשון: שפיטת הפרושים את ישוע אדוננו.

בכתבי הקודש, הערכת הפרושים את ישוע אדוננו עצמו ואת הדברים שעשה הייתה: "אָמְרוּ: 'יֵצֵא מִדֵּעֵתוֹ!' ... 'בַּעֲלִיזְבוּל בּוֹ וּבְעֶזְרַת שָׁר הַשָּׁדִים הוּא מְגַרֵּשׁ אֶת הַשָּׁדִים'" (מרקוס ג' 21-22). שפיטתם של הסופרים והפרושים את האדון ישוע לא הייתה חזרה מכנית על דברים או דמיון חסר בסיס – זו הייתה מסקנתם לגבי האדון ישוע ממה שהם ראו ושמעו על מעשיו. על אף שהסקתם נעשתה לכאורה בשם הצדק ונראתה לאנשים כמבוססת היטב, היוהרה שבה הם שפטו את האדון ישוע הייתה קשה להכלה אפילו על ידם. האנרגיה המטורפת של שנאתם כלפי האדון ישוע חשפה את שאיפותיהם הפרועות ואת פניהם השטניים, כמו גם את טבעם המרושע של התנגדות לאלוהים. הדברים הללו שהם אמרו בשפיטתם את האדון ישוע הונעו משאיפותיהם הפרועות, מקנאה ומהטבע המכוער והמרושע של עוינותם כלפי אלוהים והאמת. הם לא חקרו את מקור פעולותיו של האדון ישוע ולא את מהות דבריו או מעשיו. במקום זאת, באופן עיוור, חסר סבלנות ומטורף ובזדון מכוון, הם תקפו את מעשיו והטילו בהם דופי. הם עשו זאת עד כדי הטלת דופי ללא אבחנה ברוחו, כלומר ברוח הקודש, רוחו של אלוהים. זו הייתה כוונתם כשהם אמרו, "יֵצֵא מִדֵּעֵתוֹ", ו"בעל זבוב" ו"שָׁר הַשָּׁדִים". כלומר הם אמרו שרוח האל היא בעל זבוב

ונשיא השדים. הם הגדירו את העבודה שעשה הבשר שעטתה רוח האל כטירוף. לא רק שהם אמרו דברי כפירה נגד רוח האל וכינו אותה בעל זבוב ונשיא השדים, אלא שגם גינו את עבודתו של אלוהים. הם גינו את האדון ישוע המשיח ואמרו דברי כפירה נגדו. מהות התנגדותם וכפירתם נגד אלוהים הייתה זהה לחלוטין למהות השטן ולהתנגדותו וכפירתו נגד אלוהים. לא רק שהם ייצגו בני אדם מושחתים, הם גם היו התגלמות השטן. הם היו ערוץ לשטן בקרב האנושות, והם היו שותפיו ושליחיו של השטן. מהות כפירתם והשמצתם את האדון ישוע המשיח הייתה מאבקם עם אלוהים על מעמד, התחרותם עם אלוהים ובחינתם הבלתי פוסקת את אלוהים. מהות התנגדותם לאלוהים וגישתם העוינת כלפיו, כמו גם דבריהם ומחשבותיהם, היו חילול קודש מובהק והם הכעיסו את רוח האל. לפיכך, אלוהים קבע שיפוט סביר של מה שהם אמרו ועשו, וקבע שמעשיהם היו חטא כפירה נגד רוח הקודש. החטא הזה היה בלתי נסלח בעולם הזה ובעולם הבא, בדיוק כפי שכתוב בפסוקים הבאים מכתבי הקודש: "...גְדוּף כָּל־פִּי הָרוּחַ לֹא יִסְלַח", "...כָּל הַמְדַבֵּר נֶגֶד רֹחַ הַקֹּדֶשׁ לֹא יִסְלַח לוֹ לֹא בְּעוֹלָם הָזֶה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא". בואו נדבר היום על המשמעות האמיתית של המילים האלה מפי אלוהים, "לֹא יִסְלַח לוֹ לֹא בְּעוֹלָם הָזֶה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא". כלומר נבהיר כיצד אלוהים מקיים את המילים "לֹא יִסְלַח לוֹ לֹא בְּעוֹלָם הָזֶה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא". כל מה שדיברנו עליו קשור לטבעו של אלוהים ולגישתו לאנשים, לעניינים ולדברים. באופן טבעי, שני הפסוקים לעיל אינם חורגים מכך. הבחנתם במשהו בשני הפסוקים הללו? יש אנשים שאומרים שהם רואים את כעסו של אלוהים. יש אנשים האומרים שהם רואים את הצד של טבעו של אלוהים שלא סובל את עלבונות האנושות ושאל אנשים עושים דבר כפירה נגד אלוהים, הם לא יזכו למחילתו. חרף העובדה שאנשים רואים ותופסים את כעסו של אלוהים ואת חוסר סובלנותו לעלבונות האנושות בשני הפסוקים הללו, הם עדיין לא מבינים באמת את גישתו. שני הפסוקים האלה מכילים השתמעות של גישתו האמיתית של אלוהים כלפי בני האדם שמחללים את הקודש ומכעיסים אותו. הפסוק הזה בכתבי הקודש מכיל את המשמעות האמיתית של גישתו: "כָּל הַמְדַבֵּר נֶגֶד רֹחַ הַקֹּדֶשׁ לֹא יִסְלַח לוֹ לֹא בְּעוֹלָם הָזֶה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא". כשאנשים אומרים דברי כפירה נגד אלוהים וכשהם מכעיסים אותו, הוא מוציא פסק דין, שהוא תוצאתו הסופית. הדבר מתואר בכתבי הקודש כך: "עַל כֵּן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כָּל חַטָּא וְגִדּוּף יִסְלַח לְבָנִי אֲדָם, אֲךָ גְדוּף כָּל־פִּי הָרוּחַ לֹא יִסְלַח" (מתי י"ב 31), ו"אִי לָכֶם סוֹפְרִים וּפְרוּשִׁים צְבֻעִים" (מתי כ"ג 13). אולם האם מתועד בכתבי הקודש מה הייתה התוצאה עבור אותם סופרים ופרושים, כמו גם עבור אותם אנשים שאמרו שהאדון ישוע מטורף לאחר שהוא אמר את הדברים הללו? האם מתועד אם הם ספגו עונש כלשהו? בוודאות לא היה דבר כזה. המשמעות של המילים "לא היה" היא לא שלא היה תיעוד, אלא שלא הייתה תוצאה שיכלה להיראות בעיני אדם. המילים "לא היה" הזה מבהירות סוגייה, כלומר את גישתו ועקרונותיו של אלוהים בטיפול בדברים מסוימים. יחסו של אלוהים לאנשים שמחללים את הקודש או מתנגדים לו, או אפילו לאלו שמוציאים את דיבתו – אנשים שבמכוון תוקפים, מוציאים דיבה ומקללים אותו – הוא לא עוצם את עיניו או סותם את אוזניו. יש לו גישה ברורה כלפיהם. הוא מתעב את האנשים הללו, ובלבו הוא מגנה אותם. הוא אפילו מצהיר בריש גלי את התוצאה עבורם, כדי שאנשים יידעו שיש לו גישה ברורה כלפי בני האדם שמדברים כפירה נגדו, וכדי שיידעו כיצד הוא יקבע את תוצאתם. עם זאת, לאחר שאלוהים אמר את הדברים הללו, אנשים עדיין יכלו לראות רק לעתים נדירות את האמת על יחסו של אלוהים לאנשים הללו והם לא יכלו להבין את העקרונות שמאחורי תוצאתו של אלוהים – פסק הדין שלו עבורם. כלומר האנושות לא יכולה לראות את הגישה והשיטות

הספציפיות של אלוהים בטיפולו בהם. הדבר קשור לעקרונות הפעולה של אלוהים. אלוהים משתמש בהופעתן של עובדות כדי לטפל בהתנהגויותיהם הרעות של אנשים מסוימים. כלומר הוא לא מצהיר על חטאיהם ולא קובע את תוצאותיהם, אלא עושה שימוש ישיר בהופעתן של עובדות כדי לאפשר להם להיענש – לקבל את הגמול המגיע להם. כשהעובדות האלה מתרחשות, בשרם של האנשים הוא שנושא את העונש. כל הדברים הללו יכולים להיראות בעיניים אנושיות. כשאלוהים מטפל בהתנהגות רעה של אנשים מסוימים, הוא רק מקלל אותם במילים, אך באותו הזמן הוא שופך עליהם את חמתו והעונש שהם מקבלים עשוי להיות דבר שאנשים אינם יכולים לראות. אולם תוצאה כזו עלולה להיות חמורה עוד יותר מהתוצאות שאנשים יכולים לראות, של ענישה או מוות. זאת מכיוון שבנסיבות שבהן אלוהים מחליט לא להושיע אנשים כאלה, לא להראות להם עוד חמלה או סובלנות, ולא לתת להם עוד הזדמנויות, גישתו אליהם היא להניח אותם בצד. מה המשמעות של המילים "להניח בצד"? משמעות המונח הזה לבדו היא להניח דבר מה בצד אחד, לא להתייחס אליו יותר. כאן, כשאלוהים "מניח בצד", יש שני הסברים שונים למשמעות: ההסבר הראשון הוא שהוא מסר את חייו של אותו אדם, את כל כולו של אותו אדם, לטיפולו של השטן. אלוהים לא יהיה אחראי יותר והוא לא ינהל אותו יותר. בין אם האדם הזה מטורף או טיפש, ובין אם בחייו או במותו, או אם עונשו הוא לרדת שאולה, לאלוהים אין כל קשר לכך. פירוש הדבר הוא שלאותו ברוא לא יהיה עוד קשר עם הבורא. ההסבר השני הוא שאלוהים קבע שהוא עצמו רוצה לעשות משהו עם אותו אדם במו ידיו. ייתכן שהוא יעשה שימוש בשירות של אדם כזה, או שהוא יעשה שימוש באדם כזה כניגוד. ייתכן שתהיה לו דרך מיוחדת לטפל באנשים כאלה, דרך להתייחס אליהם, בדיוק כמו פאולוס. זה העיקרון וזו הגישה בלבד של אלוהים לקביעת אופן הטיפול באנשים כאלה. לכן, כשאנשים מתנגדים לאלוהים, מוציאים את דיבתו ומדברים כפירה נגדו, אם הם מכעיסים את טבעו, או אם מגיעים לשורה התחתונה של אלוהים, לא ניתן להעלות על הדעת את ההשלכות. ההשלכה החמורה ביותר היא שאלוהים מוסר את חייהם ואת כל כולם לשטן, אחת ולתמיד. לנצח לא ייסלח להם. פירוש הדבר הוא שהאדם הזה הפך למזון בפי השטן ולצעצוע בידיו, ושםכאן והלאה לאלוהים לא יהיה כל קשר אליו. האם אתם יכולים לדמיין את האומללות כשהשטן פיתה את איוב? כשאסור היה לשטן לפגוע בחייו של איוב, איוב עדיין סבל רבות. והאין זה קשה עוד יותר לדמיין את החורבן שהשטן ימיט על אדם לאחר שהוא נמסר לו כליל, על אדם שנתון לחלוטין בידי השטן, שאיבד לחלוטין את דאגתו וחמלתו של אלוהים, שאינו נמשל עוד בידי הבורא, שנלקחה ממנו הזכות לעבוד את אלוהים והזכות להיות ברוא הנמשל בידי אלוהים, אדם שיחסיו עם אדון הבריאה נגדעו כליל? רדיפת השטן את איוב הייתה דבר שניתן לראות בעיני אדם, אך אם אלוהים מוסר את חייו של אדם לשטן, ההשלכות יהיו דבר שלא ניתן לדמיין. הדבר שווה ערך לאנשים שנשמתם מתגלגלת אל פרה או חמור, או אנשים שנאחזים דיבוק ושרוחות רעות תוקפות אותם, וכן הלאה. זו התוצאה – זה סופם של אנשים מסוימים שאלוהים מוסר לשטן. מבחוח, נראה שאותם אנשים שלעגו, הוציאו דיבה, גינו ודיברו כפירה נגד האדון ישוע לא סבלו השלכות כלשהן. אולם האמת היא שאלוהים יש גישה להתמודדות עם הכל. הוא עשוי שלא להשתמש בשפה ברורה כדי לומר לאנשים את התוצאה של התמודדותו עם כל סוג של אנשים. לפעמים הוא אינו מדבר בצורה ישירה, אך הוא עושה דברים בצורה ישירה. העובדה שהוא אינו מדבר על כך לא אומרת שאין תוצאה – ייתכן שהתוצאה חמורה עוד יותר. למראית עין, נדמה שאלוהים לא מדבר אל אנשים מסוימים כדי לגלות את גישתו. למעשה, אלוהים לא רצה להתייחס אליהם זמן

רב. הוא אינו רוצה לראות אותם יותר. משום הדברים שהם עשו, משום התנהגותם, ומשום טבעם ומהותם, אלוהים רק רוצה שהם ייעלמו מעל פניו. הוא רוצה למסור אותם ישירות לשטן – לתת את רוחם, את נשמתם ואת בשרם לשטן ולאפשר לשטן לעשות כרצונו. ברור באיזו מידה אלוהים שונא אותם, ובאיזו מידה הוא נגעל מהם. אם אדם מכעיס את אלוהים עד כדי כך שאלוהים לא רוצה אפילו לראות אותו שוב, עד כדי כך שאלוהים יוותר עליו לחלוטין, עד כדי כך שאלוהים לא רוצה אפילו להתמודד עמו בעצמו – אם הדבר מגיע לכדי כך שאלוהים ימסור את אותו אדם לשטן שיעשה כרצונו, שישלוט באותו אדם, יכלה אותו ויטפל בו בכל דרך שירצה – האדם הזה גמור בהחלט. זכותו להיות בן אדם נשללה לעד וזכותו כברוא הגיעה לקצה. האין זה העונש החמור ביותר? כל הדברים לעיל הם הסבר מלא של המילים: "לא יפלה לו לא פעולם הנה ולא פעולם הבא", וזו גם פרשנות פשוטה של הפסוקים האלה. אני סבור שאתם מבינים זאת עכשיו! כעת, בואו נקרא את הפסוק הבא.

12. דברי ישוע אדוננו לתלמידיו לאחר תחייתו

יוחנן כ' 26-29 אַחֲרֵי שְׁמוֹנָה יָמִים שׁוֹב הָיוּ הַתְּלִמִּידִים בְּבֵית וְתַאמָּא אִתָּם. כַּאֲשֶׁר הָיוּ הַדִּלְתוֹת סְגוּרוֹת בָּא יֵשׁוּעַ, עָמַד בֵּינֵיהֶם וְאָמַר: "שְׁלוֹם לָכֶם." אַזְ אָמַר לְתַאמָּא: "הִבָּא אֶת אֶצְבָּעְךָ הֵנָּה וּרְאֵה אֶת יָדִי; הוֹשֵׁט אֶת יָדְךָ וְשִׂים אוֹתָהּ בְּצַדִּי, וְאֵל תִּהְיֶה חֹסֵר אֲמוּנָה, אֲלֵא מֵאֲמִין." הָשִׁיב תַּאמָּא וְאָמַר לוֹ: "אֲדוֹנִי וְאֱלֹהֵי!" אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: "מִפְּנֵי שָׂרְאִית אוֹתִי הָאֲמָנָת. אֲשֶׁרִי אֵלֶּה שְׂאִינִם רוֹאִים וְעַם זֹאת מֵאֲמִינִים."

יוחנן כ"א 16-17 שָׁאַל אוֹתוֹ פֶּעַם שְׁנִיָּה: "שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָנָן, הָאֵם אַתָּה אוֹהֵב אוֹתִי?" הָשִׁיב לוֹ: "כֵּן, אֲדוֹנִי, אַתָּה יוֹדֵעַ שְׂאִנִּי אוֹהֵב אוֹתְךָ." אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: "נִהְיָ אֶת צִאֲנִי." שָׁאַל אוֹתוֹ פֶּעַם שְׁלִישִׁית: "שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָנָן, הָאֵם אַתָּה אוֹהֵב אוֹתִי?" הִתְעַצֵּב כִּיפֹא עַל שְׁשָׁאֵל אוֹתוֹ בְּשְׁלִישִׁית "הָאֵם אַתָּה אוֹהֵב אוֹתִי?" וְאָמַר אֵלָיו: "אֲדוֹנִי, הַכֹּל אַתָּה יוֹדֵעַ; אַתָּה יוֹדֵעַ שְׂאִנִּי אוֹהֵב אוֹתְךָ." אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: "רְעֵה אֶת צִאֲנִי."

מה שהפסוקים הללו מספרים הם כמה דברים שהאדון ישוע עשה ואמר לתלמידיו לאחר תחייתו. ראשית, בואו נביט בהבדלים באדון ישוע לפני ואחרי תחייתו. האם הוא עדיין היה אותו אדון ישוע של ימים עברו? כתבי הקודש מכילים את הפסוקים הבאים, המתארים את האדון ישוע לאחר תחייתו: "כַּאֲשֶׁר הָיוּ הַדִּלְתוֹת סְגוּרוֹת בָּא יֵשׁוּעַ, עָמַד בֵּינֵיהֶם וְאָמַר: 'שְׁלוֹם לָכֶם.'" ברור מאוד שהאדון ישוע באותו הזמן לא היה עוד גוף גשמי, כי אם רוחני. זאת מכיוון שהוא התעלה מעל מגבלות הגוף וכשהדלתות היו סגורות הוא בכל זאת יכול היה לבוא אל האנשים ולאפשר להם לראות אותו. זהו ההבדל הגדול ביותר בין האדון ישוע לאחר תחייתו לבין האדון ישוע החי כבשר ודם לפני תחייתו. על אף שלא היה כל הבדל בין מראהו של הגוף הרוחני של אותו הרגע לבין מראהו של האדון ישוע לפני כן, ישוע באותו הרגע נהיה לישוע שהאנשים הרגישו כאילו הוא אדם זר, מכיוון שהוא הפך לגוף רוחני לאחר שהוא קם לתחייה, ובהשוואה לגופו הגשמי הקודם, הגוף הרוחני הזה היה מבלבל יותר עבור האנשים. הדבר גם יצר ריחוק רב יותר בין האדון ישוע לבין האנשים, ואנשים חשו בלבם שהאדון ישוע באותו הרגע נעשה מסתורי יותר. ההבנות וההרגשות האלה של בני האדם החזירו אותם פתאום לעידן של אמונה באל שלא ניתן לראות או לחוש. אם כן, הדבר הראשון שהאדון ישוע עשה לאחר תחייתו היה לאפשר לכולם לראות אותו, לאשר את קיומו ואת עובדת קימתו לתחייה. בנוסף, הדבר שיקם את יחסיו עם האנשים למה שהם היו כשהוא עבד כבשר ודם וכשהוא היה המשיח שהם יכלו לראות ולגעת בו. כך, תוצאה אחת היא שלאנשים לא

היה כל ספק שהאדון ישוע קם לתחייה לאחר שהוא נצלב ולא היה כל ספק בעבודתו של האדון ישוע לגאול את האנושות. ותוצאה נוספת היא שעובדת הופעתו של האדון ישוע בפני אנשים לאחר תחייתו והעובדה שהוא אפשר להם לראות ולגעת בו, עיגנה את האנושות בבטחה בעידן החסד. מרגע זה ואילך, אנשים לא יכלו לחזור לעידן הקודם, עידן החוק, משום "היעלמותו" או "נטישתו" של האדון ישוע. במקום זאת, הם ימשיכו קדימה, ויהיו חסידים של הדברים שהאדון ישוע לימד ושל העבודה שהוא עשה. לפיכך, החל רשמית שלב חדש בעבודת עידן החסד, והאנשים שהיו קודם תחת החוק יצאו מהחוק מאותו זמן והלאה ונכנסו אל עידן חדש עם התחלה חדשה. אלה המשמעות הרבות של הופעתו של האדון ישוע לפני האנושות לאחר תחייתו.

מכיוון שהוא היה גוף רוחני, כיצד יכלו אנשים לגעת בו ולראות אותו? הדבר נוגע למשמעות של הופעתו של האדון ישוע בפני האנושות. הבחנתם במשהו בפסוקים הללו? על פי רוב, לא ניתן לראות גופים רוחניים או לגעת בהם, ולאחר תחייתו, העבודה שהאדון ישוע לקח על עצמו כבר הושלמה. אם כן, על פניו, נראה שלא היה לו שום צורך לחזור אל קרב האנשים בדמותו המקורית להיפגש עמם, אך הופעתו של האדון ישוע בגופו הרוחני בפני אנשים כמו תומא הפכה את חשיבות הדבר לממשית יותר, והדבר חדר עמוק יותר אל לב האנשים. כשהוא בא אל תומא, הוא נתן לתומא הספקן לגעת בידו ואמר לו: "הוֹשֵׁט אֶת יָדְךָ וְשִׁים אוֹתָהּ בְּצִדִּי, וְאַל תִּהְיֶה חָסֵר אֱמוּנָה, אֲלֵא מֶאֱמִין". המילים האלה והפעולות האלה לא היו דברים שהאדון ישוע רצה לומר ולעשות רק לאחר שקם לתחייה, אלא דברים שהוא רצה לעשות לפני שנצלב. ניכר שהאדון ישוע לפני שנצלב כבר הבין אנשים כמו תומא. מה אנחנו יכולים לראות מכך? הוא עדיין היה אותו אדון ישוע לאחר תחייתו. מהותו לא השתנתה. ספקותיו של תומא לא החלו רק עתה, אלא היו עמו בכל הזמן שהוא היה חסידו של האדון ישוע, אך זה היה האדון ישוע אשר חזר מן המתים ומעולם הרוח בדמותו המקורית, עם טבעו המקורי ועם הבנתו את האנושות מהתקופה שבה הוא חי כבשר ודם. לכן, הוא הלך קודם למצוא את תומא, כדי לאפשר לתומא לגעת בצלעו, וכדי לאפשר לו לא רק לראות את גופו הרוחני לאחר התחייה, אלא לאפשר לו לגעת בו ולראות את קיומו של הגוף הרוחני, להרפות לחלוטין מספקותיו. לפני שהאדון ישוע נצלב, תומא תמיד פקפק בהיותו המשיח ולא יכול היה להאמין בכך. אמונתו באלוהים התבססה רק על מה שיכול היה לראות כמו עיניו ולגעת בו כמו ידיו. לאדון ישוע הייתה הבנה טובה של אמונתם של אנשים כאלה. הם האמינו רק באלוהים שבשמיים ולא האמינו כלל, ולא קיבלו את האחד שאלוהים שלח או את המשיח בשר ודם. כדי שהוא יכיר ויאמין בקיומו של האדון ישוע, וידע שהוא באמת אלוהים בהתגלמותו, ישוע אפשר לתומא להושיט את ידו ולגעת בצלעו. האם ספקותיו של תומא היו שונים לפני ואחרי תחייתו של האדון ישוע? הוא תמיד היה ספקן, ומלבד הופעת גופו הרוחני של האדון ישוע בעצמו בפניו וההזדמנות לתומא לגעת בסימני המסמרים שעל גופו, איש לא יכול היה להפיג את ספקותיו או לשחררו מהם. כך, מהרגע שהאדון ישוע אפשר לו לגעת בצלעו ולהרגיש באמת את קיומם של סימני המסמרים, ספקותיו של תומא פגו, הוא ידע באמת שהאדון ישוע קם לתחייה, והוא הכיר והאמין בכך שהאדון ישוע הוא המשיח האמיתי, ושהוא אלוהים בהתגלמותו. על אף שבאותו הזמן תומא לא פקפק עוד, הוא איבד לנצח את ההזדמנות להיפגש עם המשיח. הוא איבד לנצח את ההזדמנות להיות עמו, להיות חסידו ולהכיר אותו. הוא איבד את ההזדמנות לכך שהמשיח יעשה אותו מושלם. הופעתו ודבריו של האדון ישוע סיפקו מסקנה ופסק דין על אמונתם של הספקנים. הוא השתמש במעשיו ובדבריו הממשיים כדי לומר לספקנים, לבני האדם שהאמינו רק באלוהים שבשמיים אך

לא במשיח: אלוהים לא שיבח את אמונתם ולא את היותם חסידים מלאי ספקות. היום שבו הם יאמינו לחלוטין באלוהים ובמשיח יכול היה להיות רק היום שבו אלוהים ישלים את עבודתו הגדולה. מובן שהיום הזה היה גם היום שספקותיהם יזכו לפסק דין. גישתם לישוע קבעה את גורלם, ספקנותם העיקשת גרמה לכך שאמונתם לא תניב להם עוד תוצאות, וקשיותם גרמה לכך שתקוותיהם יהיו לשווא. מכיוון שאמונתם באלוהים שבשמיים ניזונה מאשליות, ושספקותיהם לגבי המשיח היו למעשה גישתם האמיתית כלפי אלוהים, על אף שנגעו בסימני המסמרים על גופו של האדון ישוע, אמונתם עדיין הייתה חסרת תועלת וניתן לתאר את תוצאתם רק כמאמצים עקרים – לשווא. מה שהאדון ישוע אמר לתומא היה גם אמירה ברורה מאוד לכל אדם: האדון ישוע שקם לתחייה הוא אותו ישוע שהעביר תחילה שלושים ושלוש שנים וחצי בעבודה בקרב האנושות. על אף שהוא נצלב וחווה את גיא צלמוות וקימה לתחייה, אף היבט שלו לא עבר שינוי. על אף שעתה היו סימני מסמרים על גופו, ועל אף שהוא קם לתחייה ויצא מן הקבר, טבעו, הבנתו את האנושות וכוונותיו כלפי האנושות לא השתנו בכלל. בנוסף, הוא אמר לאנשים שהוא ירד מהצלב, ניצח את החטא, ניצח את הקשיים וניצח את המוות. סימני המסמרים היו רק עדות לניצחוננו על השטן, ראייה להיותו קורבן חטאת לגאולה מוצלחת של כל האנושות. הוא אמר לאנשים שהוא כבר לקח על עצמו את חטאי האנושות והשלים את עבודת הגאולה שלו. כשהוא חזר לפגוש את תלמידיו, הוא אמר להם בהופעתו: "עודני חי, עודני קיים. היום אני באמת עומד לפניכם כדי שתוכלו לראותי ולגעת בי. תמיד אהיה עמכם." האדון ישוע רצה גם להשתמש במקרה של תומא כאזהרה לאנשי העתיד: על אף שאתם מאמינים באדון ישוע, לא תוכלו לראותו או לגעת בו, אולם תוכלו להתברך באמונתכם האמיתית ולראות את האדון ישוע דרך אמונתכם האמיתית. אדם כזה הוא מבורך.

הדברים האלה שמתועדים בכתבי הקודש, שהאדון ישוע אמר כשהוא הופיע בפני תומא, הם עזרה גדולה לכל האנשים בעידן החסד. הופעתו ודבריו לתומא היו בעלי השפעה עמוקה על דורות עתידיים, ומשמעותם נצחית. תומא מייצג סוג של בן אדם שמאמין באלוהים, אך מפקפק באלוהים. אנשים כאלה חשדנים מטבעם, לבם מרושע, הם בוגדניים, והם אינם מאמינים בדברים שאלוהים מסוגל לעשות. הם אינם מאמינים בכל יכולתו של אלוהים ובשליטתו והם אינם מאמינים באלוהים בהתגלמותו. אולם קימתו לתחייה של האדון ישוע הייתה סטירה בפניהם, והיא סיפקה להם הזדמנות לגלות את ספקותיהם שלהם, להכיר בספקותיהם ולהודות בבגידתם, ובכך להאמין באמת בקיומו ובתחייתו של האדון ישוע. מה שקרה עם תומא היה אזהרה לדורות מאוחרים יותר, כדי שיותר אנשים יוכלו להזהיר את עצמם שלא להיות ספקנים כמו תומא, משום שאם הם כן יהיו כמוהו, הם ישקעו אל החשכה. אם תהיו חסידיו של אלוהים, אך כמו תומא, תרצו תמיד לגעת בצלע שלו ולחוש את סימני המסמרים כדי לאשר, לאמת ולשער אם אלוהים קיים או לא, אלוהים ייטוש אתכם. אם כן, האדון ישוע דורש מאנשים שלא יהיו כמו תומא, ולא יאמינו רק במה שהם יכולים לראות כמו עיניהם, אלא להיות אנשים טהורים, ישרים, לא להחזיק בספקות לגבי אלוהים, אלא רק להאמין בו ולהיות חסיד שלו. אנשים שכאלה הם מבורכים. זוהי דרישה קטנה מאוד של האדון ישוע מאנשים ואזהרה לחסידיו.

זו גישתו של האדון ישוע כלפי בני האדם שמלאים ספקות. אם כן, מה האדון ישוע אמר ועשה לבני האדם שהיו מסוגלים באמת ובתמים להאמין בו ולהיות חסידיו? זה הדבר הבא שנדבר עליו, ביחס למשהו שהאדון ישוע אמר לפטרוס.

בשיחה הזו, האדון ישוע חוזר ושואל את פטרוס דבר אחד: "שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָנָן, הֲאֵם אַתָּה אוֹהֵב אוֹתִי?" זהו רף גבוה יותר שהאדון ישוע דרש מאנשים כמו פטרוס לאחר תחייתו, אנשים שהאמינו במשיח באמת ושאפו לאהוב את אלוהים. השאלה הזו הייתה מעין חקירה, מעין תחקור, אך יותר מכך, זו הייתה דרישה וציפייה מאנשים כמו פטרוס. הוא השתמש בשיטת התשאל הזו כדי שאנשים יחשבו על עצמם ויתבוננו אל תוך עצמם: "מהן דרישותיו של האדון ישוע מאנשים? האם אני אוהב את אלוהים? האם אני אדם שאוהב את אלוהים? כיצד עליי לאהוב את אלוהים?" על אף שהאדון ישוע שאל רק את פטרוס את השאלה הזו, האמת היא שכלבו הוא רצה להשתמש בהזדמנות הזו שבה הוא שאל את פטרוס כדי להפנות את השאלה הזו לעוד אנשים שרוצים לאהוב את אלוהים. פטרוס התברך בזכות לפעול כנציגם של אנשים כאלה ולקבל תשואול מפיו של האדון ישוע.

בהשוואה למשפט "הוֹשֵׁט אֶת יָדְךָ וְשִׁים אוֹתָהּ בְּצִדִּי, וְאֵל תְּהֵא חֶסֶר אֲמוּנָה, אֲלֵא מֶאֱמִין", שהאדון ישוע אמר לתומא לאחר תחייתו, שלוש הפעמים שבהן הוא שאל את פטרוס: "שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָנָן, הֲאֵם אַתָּה אוֹהֵב אוֹתִי?" מאפשרות לאנשים לחוש טוב יותר את חומרת גישתו של האדון ישוע ואת הדחיפות שהוא חש בעת שהוא תשאל אותו. באשר לתומא הספקן וטבעו הנכלולי, האדון ישוע אפשר לו להושיט את ידו ולגעת בסימני המסמרים, מה שאפשר לו להאמין שהאדון ישוע הוא בר האנוש שקם לתחייה, ולהכיר בזוהרתו של האדון ישוע כמשיח. על אף שהאדון ישוע לא נזף בתומא קשות ולא הביע במילים אף שפיטה ברורה שלו, הוא יידע אותו שהוא מבין אותו באמצעות פעולות מעשיות, תוך הצגת גישתו ויחסו כלפי אנשים כאלה. לא ניתן לראות את דרישותיו וציפיותיו של האדון ישוע מאנשים כאלה מדבריו. זאת מכיוון שלאנשים כמו תומא פשוט אין כל שביב של אמונה אמיתית. דרישותיו של האדון ישוע מהם מגולמות רק כאן, אך הגישה שהוא גילה כלפי אנשים כמו פטרוס שונה לגמרי. הוא לא דרש מפטרוס להושיט את ידו ולגעת בסימני המסמרים, וגם לא אמר לו: "וְאֵל תְּהֵא חֶסֶר אֲמוּנָה, אֲלֵא מֶאֱמִין". במקום זאת, הוא חזר ושאל את פטרוס את אותה שאלה. זו הייתה שאלה משמעותית ומעוררת מחשבה, שבלתי נמנע שהיא תגרום לכל אחד מחסידי המשיח לחוש חרטה ויראה, אך גם את החרדה והצער שבהלך רוחו של האדון ישוע. כאשר הם סובלים ודואבים, הם מסוגלים להבין טוב יותר את חששו ודאגתו של האדון ישוע המשיח. הם מבינים את הלימוד הרציני שלו ואת דרישותיו הנוקשות מאנשים טהורים וישרים. שאלתו של האדון ישוע מאפשרת לאנשים להרגיש שציפיותיו מאנשים, הנגלות במילים פשוטות אלה, אינן רק להאמין בו וללכת אחריו, כי אם להשיג אהבה, את אהבת אדונכם, את אהבת אלוהיכם. אהבה שכזו היא דאגה וציות. פירושה הוא אנשים שחיים למען אלוהים, מתים למען אלוהים, מקדישים הכל לאלוהים ומשקיעים ונותנים הכל למען אלוהים. אהבה כזו פירושה גם לתת נחמה לאלוהים, לאפשר לו ליהנות מעדות ולהיות במנוחה. זה גמולה של האנושות לאלוהים, אלה אחריותה, מחויבותה וחובתה וזו דרך שעל האנושות ללכת בה כל חייה. שלוש השאלות האלה היו דרישה ודחיקה של האדון ישוע בפטרוס ובכל האנשים שרוצים להפוך למושלמים. שלוש השאלות האלה הן אלה שהובילו והניעו את פטרוס להשלים את דרכו בחיים, והשאלות בעת עזיבתו של האדון ישוע הן אלה שהובילו את פטרוס להתחיל בדרך להפיכתו למושלם. הן אלה שהובילו אותו, משום אהבתו לאלוהים, לדאוג ללבו של אלוהים, להישמע לאלוהים, להציע נחמה לאלוהים ולהקדיש את כל חייו ואת כל ישותו, משום האהבה הזו.

במהלך עידן החסד. עבודתו של אלוהים נעשתה בעיקר עבור שני סוגים של אנשים. הסוג הראשון היה של אנשים

שהאמינו בו והיו חסידים שלו, שיכלו לציית למצוותיו, שיכלו לשאת את עול הצלב ולהתמיד בדרך של עידן החסד. אנשים כאלה יזכו לברכתו של אלוהים ולחסדיו. הסוג השני של אנשים היו כמו פטרוס, אנשים אשר יהפכו למושלמים. לכן, לאחר שהאדון ישוע קם לתחייה, הוא קודם כל עשה את שני הדברים המשמעותיים האלה – האחד לתומא, והאחר לפטרוס. מה מסמלים הדברים האלה? האם הם מסמלים את כוונתו האמיתית של אלוהים להושיע את האנושות? האם הם מסמלים את כוונתו של אלוהים כלפי האנושות? העבודה שהוא עשה עם תומא נועדה להזהיר אנשים שלא יהיו ספקנים, אלא פשוט יאמינו. העבודה שהוא עשה עם פטרוס נועדה לחזק את אמונתם של אנשים כמו פטרוס ולהבהיר את הדרישות מאנשים מהסוג הזה, להראות להם באילו מטרות עליהם לעסוק.

לאחר שהאדון ישוע קם לתחייה, הוא הופיע בפני האנשים שבפניהם ראה לנכון להופיע, דיבר עמם והציב בפניהם דרישות, תוך שהוא הותיר מאחור את כוונותיו ואת ציפיותיו מאנשים. כלומר בתור אלוהים בהתגלמותו, הן במהלך חייו כבשר ודם והן בגוף הרוחני לאחר שנצלב וקם לתחייה, דאגתו לאנושות ודרישותיו מאנשים לא השתנו. הוא דאג לתלמידים הללו לפני שהוא נצלב. בלבד, היה ברור לו מצבו של כל אדם ואדם, הוא הבין את ליקוייו של כל אדם ומובן שהבנתו את כל בני האדם נותרה זהה לאחר שהוא מת, קם לתחייה והפך לגוף רוחני, כפי שהיא הייתה כשהוא חי כבשר ודם. הוא ידע שאנשים לא היו בטוחים לחלוטין בזהותו כמשיח, אך במהלך חייו כבשר ודם הוא לא דרש דרישות מחמירות מאנשים. אולם לאחר שהוא קם לתחייה והופיע בפניהם, הוא גרם להם להיות בטוחים לחלוטין שהאדון ישוע בא מאלוהים, ושהוא אלוהים בהתגלמותו. הוא השתמש בעובדת הופעתו ותחייתו כחיזיון וההנעה הגדולים ביותר לעיסוק חייהם של בני האדם. תחייתו לא רק חיזקה את כל חסידיו, אלא הפעילה במלואה את עבודתו בעידן החסד בקרב האנושות, וכך בשורת ישועתו של האדון ישוע בעידן החסד החלה בהדרגה להתפשט לכל פינה באנושות. האם הייתם אומרים שהופעתו של האדון ישוע לאחר תחייתו הייתה בעלת משמעות כלשהי? אילו הייתם תומא או פטרוס באותו הזמן, והייתם פוגשים בדבר היחיד הזה בחייכם שהיה כה משמעותי, איזה השפעה הייתה לכך עליכם? האם הייתם רואים זאת כחיזיון הגדול והטוב ביותר של חייכם באמונה באלוהים? האם הייתם רואים זאת ככוח המניע אתכם ללכת אחרי אלוהים, לשאוף לספק את רצונו ולחפש את אהבתו של אלוהים בחייכם? האם הייתם משקיעים מאמצים של חיים שלמים כדי להפיץ את הגדול שבחזיונות? האם הייתם הופכים את הפצת ישועתו של האדון ישוע למינוי שקיבלתם מאלוהים? על אף שלא חוויתם זאת, שני המקרים של תומא ושל פטרוס כבר מספיקים בשביל לתת לאנשים בני ימינו הבנה ברורה של רצון האל ושל אלוהים. אפשר לומר שלאחר שאלוהים התגלם כבשר ודם, ולאחר שחוזה באופן אישי את החיים בקרב האנושות, את חיי האדם, ולאחר שהוא ראה את השחיתות של האנושות ואת מצב חיי האדם, אלוהים בהתגלמותו חש בצורה עמוקה יותר כמה חסרת אונים, מעציבה ומעוררת רחמים היא האנושות. אלוהים רכש חמלה רבה יותר למצב האנושי משום אנושיותו במהלך חייו כבשר ודם, משום חושיו הטבעיים כבשר ודם. הדבר גרם לו לדאוג יותר לחסידיו. אלה ודאי דברים שלא תוכלו להבין, אך ביכולתי לתאר את דאגה ותשומת הלב של אלוהים כבשר ודם לכל אחד מחסידיו באמצעות הביטוי הזה: דאגה עזה. על אף שהביטוי הזה בא משפת בני האדם ועל אף שזהו ביטוי אנושי מאוד, הוא מתאר ומביע באמת את רגשותיו של אלוהים כלפי חסידיו. באשר לדאגתו העזה של אלוהים לבני האדם, במהלך חווייתכם תחושו זאת בהדרגה ותזכו

לטעימה מכך. אולם ניתן להשיג זאת רק באמצעות הבנה הדרגתית של טבעו של אלוהים על סמך עריכת שינוי בטבעכם שלכם. הופעתו של האדון ישוע מימשה את דאגתו העזה לחסידיו באנושיות ומסרה אותה לגופו הרוחני, ואפשר לומר לאלוהיותו. הופעתו אפשרה לאנשים חוויה נוספת ותחושה של דאגתו ותשומת לבו של אלוהים, תוך כדי הוכחה עוצמתית שאלוהים הוא האחד שמתחיל עידן, שמפתח עידן, והוא האחד שמסיים עידן. באמצעות הופעתו הוא חיזק את אמונתם של כל האנשים ובאמצעות הופעתו הוא הוכיח לעולם את העובדה שהוא אלוהים עצמו. הדבר נתן לחסידיו אישור נצחי, ובאמצעות הופעתו, הוא גם התחיל שלב חדש של עבודתו בעידן החדש.

13. ישוע אדונו אוכל לחם ומסביר את כתבי הקודש לאחר תחייתו

לוקס כ"ד 30-32 פֶּאֶשֶׁר הִסֵּב עִמָּהֶם לָקַח אֶת הַלֶּחֶם, בָּרַךְ וּבָצַע אוֹתוֹ וְנָתַן לָהֶם. אַז נִפְקְחוּ עֵינֵיהֶם וְהִפְרִיחוּ, וְהָיָא נַעֲלָם מֵהֶם. אָמְרוּ זֶה לִזֶּה: "הֲרִי לִבְנוֹ הָיָה בּוֹעֵר בְּקִרְבָּנוּ כְּשֶׁדִּבֶּר אֵלֵינוּ בְּדֶרֶךְ וּפָתַר לָנוּ אֶת הַפְּתוּבִים!"

14. התלמידים מאכילים את ישוע אדונו דג צלוי

לוקס כ"ד 36-43 עוֹדָם מְדַבְּרִים כְּזֹאת וְהָיָא עֲמֵד בְּתוֹכָם. אָמַר לָהֶם: "שְׁלוֹם לָכֶם", אַךְ הֵם נִבְהָלוּ וְנִתְמַלְאוּ פֶחַד, וְחָשְׁבוּ כִּי רוּחַ הֵם רוֹאִים. אָמַר לָהֶם: "מִדּוּעַ נִחְרַדְתֶּם וּמִדּוּעַ עוֹלִים סִפְקוֹת בְּלִבְכֶּם? רְאוּ אֶת יְדֵי וְאֶת רַגְלֵי – שָׂאֲנִי הוּא. מִשְׁשׁוּנִי וְרְאוּ; הֲרִי לְרוּחַ אֵין בְּשָׁר וְעֲצָמוֹת כְּמוֹ שָׂאֲתֶם רוֹאִים בִּי." וּבְאָמְרוֹ זֹאת הִרְאָה לָהֶם אֶת יְדָיו וְאֶת רַגְלָיו. מֵאַחֵר שָׁעוֹד לֹא הָאֲמִינוּ מְרַב שִׁמְחָה וְהָיוּ מְלֵאֵי פְלִיאָה, אָמַר לָהֶם: "הֲאֵם יֵשׁ לָכֶם פֶּה אֵיזָה אֲכָל?" הֵם נִתְּנוּ לוֹ חֲתִיכַת דָּג צָלוּי, וְהָיָא לָקַח וְאָכַל לְעֵינֵיהֶם.

כעת, נביט בפסוקים שלעיל: הקטע הראשון מספר על האדון ישוע שאוכל לחם ומסביר את כתבי הקודש לאחר תחייתו, והקטע השני מספר על האדון ישוע שאוכל דג צלוי. איזו עזרה מספקים הפסוקים האלה להבנת טבעו של אלוהים? האם אתם יכולים לדמיין את התמונה שמתקבלת מהתיאורים הללו של האדון ישוע אוכל לחם ואז דג צלוי? האם אתם יכולים לדמיין, אילו האדון ישוע היה עומד לפניכם ואוכל לחם, איך הייתם מרגישים? אילו הוא היה סועד אתכם באותו שולחן, אוכל דג ולחם עם אנשים, איזו מין הרגשה הייתה לכם אז? אם אתם מרגישים שהייתם קרובים מאוד לאלוהים, שהוא נוהג בכם באינטימיות רבה, אז תחושתכם נכונה. זהו בדיוק הפרי שהאדון ישוע רצה שפעולתו תניב כאשר הוא אכל לחם ודג לעיני ההמון לאחר תחייתו. אילו האדון ישוע היה רק מדבר עם אנשים לאחר תחייתו, לולא הם היו יכולים לחוש את בשרו ואת עצמותיו, אלא שהם היו מרגישים שהוא רוח בלתי ניתנת להשגה, כיצד היו מרגישים? האם הם לא היו מאוכזבים? ולאחר שהם התאכזבו, האם הם לא היו חשים עזובים? האם הם לא היו חשים ריחוק מהאדון ישוע המשיח? איזו השפעה שלילית תהיה לריחוק כזה על יחסיהם של אנשים עם אלוהים? אנשים בהחלט היו מרגישים מפוחדים ולא היו מעזים להתקרב אליו, וגישתם הייתה לשמור על ריחוק מכובד ממנו. מאותו רגע, הם היו גודעים את יחסיהם האינטימיים עם האדון ישוע המשיח, ושבים ליחסים שבין האנושות לבין אלוהים שבשמיים, כפי שהיה לפני עידן החסד. הגוף הרוחני שאנשים לא יכלו לחוש או לגעת בו היה מוביל להפגת האינטימיות שלהם עם אלוהים והיה גם גורם ליחסים האינטימיים הללו – שהושגו במהלך חייו של האדון ישוע המשיח כבשר ודם, ללא ריחוק בינו לבין בני האדם – להפסיק להתקיים. רגשותיהם של אנשים כלפי הגוף הרוחני הם רק יראה, התחמקות ובהייה אילמת. הם אינם מעיזים להתקרב או לשוחח עמו, לא כל שכן ללכת אחריו, לתת בו את אמונם או לתלות בו את תקוותיהם. אלוהים

הסתייג מלראות את הסוג הזה של רגש כלפיו מצד בני האדם. הוא לא רצה לראות אנשים נמנעים או מתרחקים ממנו. הוא רצה רק שאנשים יבינו אותו, יתקרבו אליו ויהיו לו למשפחה. אם משפחתכם שלכם וילדיכם שלכם היו רואים אתכם אך לא מזהים אתכם, ולא היו מעיזים להתקרב אליכם, אלא תמיד היו נמנעים מכם – אם לא הייתם מסוגלים לעזור בהם הבנה של כל מה שעשיתם למענם – כיצד הייתם מרגישים? האם הדבר לא היה כואב לכם? האם לבכם לא היה נשבר? זה בדיוק מה שאלוהים מרגיש כשאנשים נמנעים ממנו. לכן, לאחר תחייתו, האדון ישוע עדיין הופיע בפני אנשים בדמות בשר ודם ואכל ושתה עמם. אלוהים רואה באנשים משפחה והוא רוצה שהאנושות תראה אותו באותו אופן. רק כך אלוהים יוכל באמת להשיג בני אדם ובני האדם יוכלו באמת לאהוב את אלוהים ולעבוד אותו. כעת, האם אתם יכולים להבין את כוונתי בבחירת שני הקטעים האלה מן המקורות שבהם האדון ישוע אוכל לחם ומסביר את כתבי הקודש לאחר תחייתו, ותלמידיו מאכילים אותו דג צלוי?

אפשר לומר שסדרת הדברים שהאדון ישוע אמר ועשה לאחר תחייתו היו מתחשבים, ושהם נעשו מתוך כוונת נדיבות. הם היו מלאי רוחב לב וחיבה של אלוהים לאנושות, והם היו מלאים בהערכה ובטיפול ללא רבב. שלו ביחסים האינטימיים שהוא פיתח עם האנושות במהלך חייו כבשר ודם. יותר מכך, הם היו מלאים בנוסטלגיה ובתקוותו לחיים שבהם הוא אכל והתגורר עם חסידיו במהלך חייו כבשר ודם. לפיכך, אלוהים לא רצה שאנשים יחושו ריחוק בין אלוהים לאדם או שהאנושות תתרחק מאלוהים. יותר מכך, הוא לא רצה שהאנושות תרגיש שהאדון ישוע לאחר תחייתו כבר לא היה האדון שהיה כה קרוב לאנשים, שהוא כבר לא היה ביחד עם האנושות משום שהוא חזר לעולם הרוחני ושב אל האב שאנשים מעולם לא יכלו לראות או להגיע אליו. הוא לא רצה שאנשים ירגישו בהבדל כלשהו במעמד בינו לבינם. כשאלוהים רואה אנשים שרוצים להיות חסידיו אך שומרים על ריחוק מכובד ממנו, לבו דואב מכיוון שמשמעות הדבר היא שלכם רחוק ממנו מאוד ושיהיה לו קשה מאוד לזכות בהם. לפיכך, אם הוא היה מופיע בפני אנשים בגוף רוחני שלא יכלו לראות או לחוש, הדבר היה גורם לריחוק מחודש בין האדם לבין אלוהים, והיה מוביל את האנושות לתפיסה שגויה של המשיח לאחר תחייתו כמי שנעשה מרומם, ממין שונה מהאדם, משהו שלא יכול עוד לחלוק שולחן ולאכול עם בני האדם מכיוון שהם מלאי חטא, ומטונפים ושהם לעולם לא יוכלו להתקרב לאלוהים. כדי להיפטר מאי-ההבנות האלה של האנושות, האדון ישוע עשה מספר דברים שהוא עשה לעתים קרובות כבשר ודם, כמתועד בכתבי הקודש, "לֶקַח אֶת הַלֶּחֶם, בִּרְךְ וּבָצַע אוֹתוֹ וַנֵּתֵן לָהֶם". הוא גם הסביר להם את כתבי הקודש, כפי שהוא נהג לעשות. כל הדברים הללו שהאדון ישוע עשה גרמו לכל אדם שראה אותו להרגיש שהאדון לא השתנה, שהוא עדיין אותו אדון ישוע. על אף שהוא נצלב וחווה את המוות, הוא קם לתחייה ולא עזב את האנושות. הוא שב אל בני האדם וכל כולו לא השתנה. בר האנוש שעמד בפני האנשים הוא עדיין אותו אדון ישוע. התנהגותו ושיחתו עם האנשים גרמו להרגשה כה מוכרת. הוא עדיין היה כה מלא באהבה וטוב לב, חסד וסובלנות – הוא עדיין היה אותו אדון ישוע אשר אהב את רעיו כמוהו, ושיכול היה לסלוח לאנושות שבעים ושבע פעמים. כמו תמיד, הוא אכל עם אנשים, דן איתם בכתבי הקודש, וחשוב מכך, בדיוק כמו בעבר, הוא היה עשוי בשר ודם ואפשר היה לראות אותו ולגעת בו. כך בר האנוש אפשר לאנשים לחוש את אותה אינטימיות, לחוש בנוח ולחוש את האושר שבהשבת דבר מה שאבד. הם אפילו חשו מספיק בנוח כדי להתחיל באומץ ובבטחה לסמוך על בר האנוש שיכול למחול לאנושות על

חטאיה ולהעריץ אותו. בני האדם גם החלו להתפלל לשמו של האדון ישוע ללא היסוס, להתפלל לקבלת חסדו וברכתו ולקבלת שלוה ואושר ממנו, להשגת דאגה והגנה ממנו. הם גם החלו לרפא חולים ולגרש שדים בשם ישוע אדוננו.

במהלך הזמן שבו האדון ישוע עבד כבשר ודם, רוב חסידיו לא יכלו לאמת באופן מלא את זהותו ואת הדברים שהוא אמר. כשהוא עלה על הצלב, גישה מאמיניו הייתה גישה של ציפייה. כשהוא נצלב ועד שהוא נקבר, גישה האנשים אליו הייתה גישה של אכזבה. במהלך הזמן הזה, אנשים כבר החלו לעבור בלבם מספקנות להתכחשות לדברים שהאדון ישוע אמר במהלך חייו כבשר ודם. וכשהוא עלה מן הקבר והופיע לפני האנשים בזה אחר זה, מרבית האנשים שראו אותו במו עיניהם או שמעו את הידיעה על תחייתו עברו בהדרגה מהתכחשות לספקנות. כשהאדון ישוע נתן לתומא לשים את ידו בצדו, וכשהאדון ישוע בצע לחם ואכל אותו לפני ההמון לאחר תחייתו, ואחר כך אכל דג צלוי לפנייהם – רק אז הם קיבלו באמת את העובדה שהאדון ישוע הוא המשיח כבשר ודם. אפשר לומר שזה היה כאילו הגוף הרוחני בעל הבשר והדם הניצב לפני אותם אנשים העיר כל אחד מהם מחלום: בר האנוש העומד לפנייהם היה האחד שהתקיים מראשית הזמן. היו לו צורה, בשר ודם, והוא כבר חי ואכל עם האנושות במשך זמן רב... באותה העת, האנשים חשו שקיומו כה ממש וכה נפלא. הם היו גם שמחים ומאושרים, ובו בזמן מלאי רגש. והופעתו המחודשת אפשרה לאנשים לראות באמת את ענוותו, לחוש בקרבתו, בכמיהתו ובחיבור שלו לאנושות. האיחוד הקצר הזה גרם לאנשים שראו את האדון ישוע להרגיש כאילו עברו חיים שלמים. לבם האבוד, המבולבל, המפוחד, החרד, הכמה וחסר התחושה מצא נחמה. הם לא היו עוד ספקנים או מאוכזבים, מכיוון שהם הרגישו שכעת יש תקווה ויש משהו לסמוך עליו. בר האנוש הניצב לפנייהם יעמוד מאחוריהם לנצח – הוא יהיה מבצר כוחם ומקלטם לעולם ועד.

על אף שהאדון ישוע קם לתחייה, לבו ועבודתו לא עזבו את האנושות. הוא אמר לאנשים בהופעתו שבלי קשר לצורתו, הוא תמיד ילווה אנשים, ילך עמם ויהיה עמם בכל זמן ובכל מקום. ובכל זמן ובכל מקום הוא יספק את צורכי האנושות ויהיה לה רועה, יאפשר לבני האדם לראותו ולגעת בו, ויודא שלעולם לא יחוש עוד חסרי ישע. האדון ישוע גם רצה שאנשים יידעו זאת: חיייהם בעולם הזה אינם לבד. לאנושות ישנה דאגת האל – אלוהים עמה. אנשים יכולים תמיד להישען על אלוהים. הוא משפחתם של כל אחד מחסידיו. עם אלוהים כמשענתה, האנושות לא תהיה עוד בודדה או חסרת ישע, ובני האדם שמקבלים אותו כקורבן החטאת שלהם לא יהיו עוד כבולים בחטא. בעיניים אנושיות, החלקים האלה של עבודתו, שהאדון ישוע ביצע לאחר תחייתו, היו דברים קטנים מאוד, אך כפי שאני רואה זאת, כל דבר ודבר היה כה משמעותי, כה רב ערך, וכולם היו כה חשובים ובעלי משקל.

על אף שזמן עבודתו של האדון ישוע כבשר ודם היה מלא קשיים וסבל, באמצעות הופעתו בגופו הרוחני כבשר ודם, הוא הגשים באופן מלא ומושלם את עבודתו באותו הזמן כבשר ודם להושעת האנושות. הוא החל את כהונתו בהתגלמות כבשר ודם וסיים את כהונתו בהופעה לפני האנושות בצורתו הגשמית. הוא בישר על עידן החסד, והוא החל את עידן החסד באמצעות זהותו כמשיח. באמצעות זהותו כמשיח, הוא ביצע את העבודה בעידן החסד והוא חיזק והוביל את כל חסידיו בעידן החסד. אפשר לומר, ביחס לעבודתו של אלוהים, שהוא באמת מסיים את מה שהוא מתחיל. ישנם שלבים ותוכנית, והיא מלאה בחוכמתו של אלוהים, בכול יכולתו ובמעשיו המופלאים.

היא גם מלאה באהבתו של אלוהים ובחסדו. כמובן, הנושא העיקרי לכל אורך עבודתו של אלוהים הוא דאגתו לאנושות. היא מתפשטת עם רגשות הדאגה שהוא לעולם אינו יכול להניח בצד. בפסוקים האלה של כתבי הקודש, בכל דבר ודבר שהאדון ישוע עשה לאחר תחייתו, מה שהתגלה היה תקוותיו הבלתי משתנות ודאגתו לאנושות, כמו גם דאגתו הטהורה לבני האדם והוקרתו אותם. עד עתה, דבר מזה לא השתנה – האם אתם רואים זאת? כאשר אתם רואים זאת, האין לבכם מתקרב באופן אוטומטי לאלוהים? אילו הייתם חיים בעידן ההוא, והאדון ישוע היה מופיע לפניכם לאחר תחייתו בצורה מוחשית כדי שתוכלו לראותו, ואילו הוא היה יושב לפניכם, אוכל לחם ודג ומסביר לכם את כתבי הקודש, ומשוחח אתכם, כיצד הייתם מרגישים אז? האם הייתם מרגישים שמחה? אולי אשמה? אי ההבנות וההימנעות הקודמות ביחס לאלוהים, העימותים עמו והספקות כלפיו – האם כל הללו לא היו פשוט נעלמים? האם היחסים בין אלוהים לאדם לא היו הופכים נאותים יותר?

באמצעות הפירושים לפרקים המוגבלים האלה מכתבי הקודש, האם גיליתם פגמים כלשהם בטבעו של אלוהים? האם גיליתם הפחתה כלשהי באהבתו של אלוהים? האם ראיתם רמאות או רוע בכול יכולתו של אלוהים או בחוכמתו? ודאי שלא! כעת, האם אתם יכולים לומר בוודאות שאלוהים קדוש? האם אתם יכולים לומר בבטחה שכל רגשותיו של אלוהים חושפים את מהותו ואת טבעו? אני מקווה שלאחר שקראתם הדברים האלה, מה שהבנתם מהם יסייע לכם ויביא לכם תועלת בחיפושכם אחר שינוי בטבעכם ואחר יראת אל. אני מקווה גם שהדברים האלה יישאו עיבודכם פרי אשר יגדל מדי יום, כדי שבמהלך העיסוק הזה, תתקרבו עוד ועוד לאלוהים, ותתקרבו עוד ועוד לאמת המידה שאלוהים דורש, כדי שלא תשתעממו עוד מן העיסוק באמת ולא תרגישו עוד שחיפוש האמת והשינוי בטבעכם הם דברים טרחניים או מיותרים. למעשה, זו ההבעה של טבעו האמיתי של אלוהים ושל המהות הקדושה של אלוהים שמניעה אתכם להיכסף לאור ולצדק ולשאוף לעסוק באמת, לעסוק בסיפוק רצונו של אלוהים ולהפוך לאדם הנופל בנחלתו של אלוהים – להפוך לאדם אמיתי.

היום דיברנו על כמה דברים שאלוהים עשה בעידן החסד, כשהוא התגלם כבשר ודם בפעם הראשונה. מהדברים האלה, ראינו את הטבע שהוא הביע חשף כבשר ודם, כמו גם כל היבט של מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. כל ההיבטים הללו של מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו נראים מואנשים מאוד, אך המציאות היא שבמהותו, כל מה שהוא חשף והביע הוא בלתי נפרד מטבעו שלו. כל שיטה וכל היבט של אלוהים בהתגלמותו המביעים את טבעו באנושות, קשורים הדוקות למהותו. לפיכך, בואו של אלוהים אל קרב האנושות בדרך ההתגלמות כבשר ודם חשוב מאוד, והעבודה שעשה כבשר ודם חשובה מאוד גם היא. והטבע שהוא חשף והרצון שהביע חשובים עוד יותר לכל אדם שחי כבשר ודם, ולכל אדם שחי בשחיתות. האם זה דבר שאתם מסוגלים להבין? לאחר הבנת טבעו של אלוהים ומה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, האם הגעתם למסקנות כלשהן לגבי הדרך שבה עליכם להתייחס לאלוהים? בתגובה לשאלה הזו, לסיכום, ברצוני לתת לכם שלושה דברי תוכחה: ראשית, אל תבחנו את אלוהים. בלי קשר לשאלה כמה אתם מבינים לגבי אלוהים, ובלי קשר לשאלה כמה אתם יודעים על טבעו, בשום פנים ואופן אל תבחנו אותו. שנית, אל תתחרו באלוהים על מעמד. בלי קשר למעמד שאלוהים נותן לכם או לעבודה שהוא מטיל עליכם, בלי קשר לתפקיד שאליו הוא מקדם אתכם, ולמה שהשקעתם והקרבתם למען אלוהים, בשום פנים ואופן אל תתמודדו נגדו על מעמד. שלישית, אל תתחרו באלוהים. גם אם אתם מבינים או אם אתם יכולים להישמע למה שאלוהים עושה עמכם, למה שהוא מסדר עבורכם

ולדברים שהוא מביא אליכם, אל תתחרו בו בשום פנים ואופן. אם אתם יכולים לעמוד בדרישות האלה, תוכלו להיות בטוחים יחסית, ולא תכעיסו את אלוהים בקלות. זה כל מה שיש לחלוק היום!

23 בנובמבר, 2014

אלוהים עצמו, הייחודי א'

סמכותו של אלוהים (א')

שיתופי האחרונים עסקו בעבודתו של אלוהים, טבעו של אלוהים ואלוהים עצמו. האם לאחר ששמעתם שיתופים אלה, אתם חשים שרכשתם הבנה וידע על טבעו של אלוהים? כמה גדולים ההבנה והידע האלה? האם ביכולתכם לייחס להם מספר? האם שיתופים אלה העניקו לכם הבנה עמוקה יותר של אלוהים? האם ניתן לומר שהבנה זו היא הכרה אמיתית של אלוהים? האם ניתן לומר שהכרה אלה של אלוהים הם ידע על כל מהותו של אלוהים, כל מה ששייך לו וכל מה שהינו? לא, מובן שלא! הסיבה לכך היא ששיתופים אלה העניקו הבנה על חלק מטבעו של אלוהים בלבד, מה ששייך לו ומה שהינו – ולא כולו, ולא בשלמותו. השיתופים אפשרו לכם להבין חלק מן הפעולה שנעשתה פעם על ידי אלוהים, שדרכו חזיתם בטבעו של אלוהים, מה ששייך לו ומה שהינו, וכן בגישה ובמחשבה שמאחורי כול דבר אשר עשה. אך זוהי הבנה מילולית, מדוברת בלבד של אלוהים, ובלבבותיכם נותרה אי-ודאות באשר לשאלה, כמה מתוך זה אמיתי. מהו הדבר העיקרי שקובע אם יש אמת כלשהי בהבנת בני האדם על אודות דברים כאלה? הדבר נקבע על ידי השאלה, כמה מדבריו ומטבעו של אלוהים הם חו באמת במהלך חוויותיהם הממשיות, וכמה הם הצליחו לראות ולדעת במהלך חוויות ממשיות אלה. "השיתופים האחרונים אפשרו לנו להבין את הדברים הנעשים על ידי אלוהים, מחשבותיו של אלוהים, ויתרה מכך, עמדתו של אלוהים כלפי האנושות והבסיס למעשיו, וכן עקרונות מעשיו. וכך הגענו להבנת טבעו של אלוהים, והכרנו את אלוהים בשלמותו". האם משהו אמר מילים כאלה? האם נכון לומר זאת? התשובה היא בבירור, לא. ומדוע אני אומר שלא? טבעו של אלוהים, מה ששייך לו ומה שהינו, באים לידי ביטוי בדברים שעשה ובמילים שאמר. האדם מסוגל לחזות במה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו דרך הפעולה שעשה והמילים שאמר, אך פירוש הדבר הוא רק שהפעולה והמילים מאפשרים לאדם להבין חלק מטבעו של אלוהים, וחלק ממה ששייך לו וממה שהינו. אם האדם חפץ לרכוש הבנה שופעת ועמוקה יותר של אלוהים, על האדם לחוות עוד מדבריו ומעבודתו של אלוהים. אף שהאדם רוכש הבנה חלקית בלבד של אלוהים כשהוא חווה חלק מדבריו או מעבודתו, האם הבנה חלקית זו מייצגת את טבעו האמיתי של אלוהים? האם היא מייצגת את מהותו של אלוהים? מובן שהיא מייצגת את טבעו האמיתי של אלוהים ואת מהותו של אלוהים, בכך אין ספק. ללא תלות בזמן ובמקום, באופן שבו אלוהים עושה את פעולתו, בצורה שבה הוא מופיע בפני האדם או בדרך שבה הוא מביע את רצונו, כול

הדברים שהוא מגלה ומביע מייצגים את אלוהים עצמו, מהותו של אלוהים, מה ששייך לו ומה שהינו. אלוהים מבצע את עבודתו בעזרת מה ששייך לו ומה שהינו, ובוהותו האמיתית; זוהי אמת מוחלטת. אך היום, יש לבני אדם הבנה חלקית בלבד של אלוהים באמצעות דבריו, ובאמצעות מה שהם שומעים כשהם מאזינים לדרשות, וכך במידה מסוימת, ניתן לומר שהבנה זו היא ידע תיאורטי בלבד. לנוכח מצביכם הממשיים, אין ביכולתכם לאמת אלא את ההבנה או ההכרה של אלוהים, שאותם שמעתם, ראיתם או הכרתם והבנתם בלבכם היום, אם כל אחד מכם עובר זאת בחוויותיו הממשיות ומכיר זאת, חלק אחר חלק. לולא שיתפתי אתכם בדברים אלה, האם הייתם מסוגלים להשיג ידע אמיתי על אלוהים באמצעות חוויותיכם בלבד? אני חושש שהיה קשה מאוד לעשות זאת. הסיבה לכך היא שעל בני האדם לקבל תחילה את דברי אלוהים, כדי לדעת כיצד לחוות. כמניין דברי אלוהים שבני האדם אוכלים, כך מניין הדברים שהם יכולים לחוות בפועל. דברי אלוהים מובילים את הדרך קדימה, ומנחים את האדם בחווייתו. בקצרה, למי שיש לו חוויה אמיתית כלשהי, שיתופים אחרונים אלה יעזרו להשיג הבנה עמוקה יותר של האמת וידע מציאותי יותר על אודות אלוהים. אך למי שאין לו חוויה אמיתית כלשהי או למי שאך החל את חווייתו או אך החל לגעת במציאות, זהו מבחן גדול.

תוכנם העיקרי של שיתופים אחרונים אלה עסק ב"טבעו של אלוהים, עבודתו של אלוהים ואלוהים עצמו." מה ראיתם בחלקים העיקריים והמרכזיים של כול הדברים שעליהם דיברתי? האם דרך שיתופים אלה, ביכולתכם להכיר בכך שמי שעשה את הפעולה ושגילה את הטבע הזה, הוא אלוהים עצמו הייחודי, שיש לו ריבונות על כול הדברים? אם תשובתכם היא "כן", מה מוביל אתכם למסקנה זו? דרך אילו היבטים אתם מגיעים למסקנה זו? האם מישוה יכול לומר לי? אני יודע שהשיתופים האחרונים השפיעו עליכם עמוקות ונתנו בלבבותיכם התחלה חדשה להכרת אלוהים, וזה נהדר. אך אף על פי שעשיתם זינוק גדול בהשוואה לעבר בהבנתכם על אודות אלוהים, הגדרת זהותו של אלוהים על ידכם טרם התקדמה מעבר לשמות יהוה אלוהים מתקופת החוק, ישוע אדוננו מתקופת החסד, והאל הכול יכול מתקופת המלכות. כלומר, על אף ששיתופים אלה על "טבעו של אלוהים, עבודתו של אלוהים ואלוהים עצמו" העניקו לכם הבנה מסוימת על הדברים שנאמרו על ידי אלוהים בעבר, הפעולה שנעשתה על ידי אלוהים בעבר והמהות והתכונות השייכות לאלוהים, שהתגלו על ידו בעבר, אינכם מסוגלים לתת הגדרה אמיתית וכיוון מדויק למילה "אלוהים". כמו כן אין לכם כיוון וידע אמיתיים ומדויקים על מעמדו וזהותו של אלוהים עצמו, כלומר, על מעמדו של אלוהים בקרב כול הדברים וברחבי היקום כולו. הסיבה לכך היא שבשיתופים הקודמים על אלוהים עצמו ועל טבעו של אלוהים, התוכן כולו התבסס על הבעותיו וגילוייו של אלוהים בעבר, המתועדים בכתבי הקודש. אך קשה לאדם לגלות את המהות והתכונות השייכות לאלוהים אשר מתגלות ומובעות על ידי אלוהים במהלך ניהול האנושות וגאולתה על ידו, או מחוץ להם. לפיכך, גם אם אתם מבינים את מהותו של אלוהים והתכונות השייכות לו, שהתגלו בעבודה שעשה בעבר, הגדרת זהותו ומעמדו של אלוהים על ידכם רחוקה עדיין מאוד מזו של אלוהים הייחודי, האחד שמחזיק בריבונות על כול הדברים, ושונה מזו של הבורא. השיתופים האחרונים גרמו לכולכם תחושה זאת: כיצד יכול האדם לדעת את מחשבותיו של אלוהים? אילו ידע מישוה באמת, אדם זה היה ללא ספק אלוהים, כי רק אלוהים עצמו יודע את מחשבותיו, ורק אלוהים עצמו יודע את הבסיס והגישה שמאחורי כול דבר שהוא עושה. נדמה לכם כי רציונלי והגיוני להכיר את זהותו של אלוהים בדרך זו, אך מי יכול לדעת, מתוך טבעו ועבודתו של אלוהים, כי זוהי אכן

עבודתו של אלוהים עצמו ולא עבודתו של האדם, עבודה שהאדם אינו יכול לעשות למען אלוהים? מי יכול להבחין בכך שעבודה זו משתייכת לריבונותו של האחד, שיש לו המהות והעוצמה של אלוהים? כלומר, דרך אילו מאפיינים או מהות אתם מזהים שהוא אלוהים עצמו, שיש לו הזהות של אלוהים, ושהוא האחד אשר מחזיק בריבונות על כול הדברים? האם חשבתם על כך אי-פעם? אם לא, הדבר מוכיח עובדה אחת: השיתופים האחרונים העניקו לכם הבנה מסוימת בלבד של החלק בהיסטוריה שבו עשה אלוהים את עבודתו, ועל גישתו, ביטוי וגילוייו של אלוהים במהלך עבודה זו. אף שהבנה זו גורמת לכל אחד מכם להכיר מעל לכל ספק בכך שהאחד אשר ביצע שני שלבי עבודה אלה הוא אלוהים עצמו, שבו אתם מאמינים ושבעקבותיו אתם הולכים, והאחד שעליכם ללכת בעקבותיו תמיד, אינכם מסוגלים עדיין להכיר בכך שהוא אלוהים שהתקיים מאז בריאת העולם ושיתקיים לעד, ואינכם מסוגלים להכיר בכך שהוא האחד אשר מוביל ומחזיק בריבונות על האנושות כולה. בוודאי מעולם לא חשבתם על בעיה זו. בין אם זה יהיה אלוהים או ישוע אדוננו, דרך אילו היבטים של המהות והתכונות השייכות לאלוהים יש ביכולתכם להכיר לא רק בכך שהוא אלוהים שעליכם ללכת בעקבותיו, אלא גם בכך שהוא האחד המצווה על האנושות והמחזיק בריבונות על גורלה, ויתרה מכך, שהוא אלוהים עצמו הייחודי, המחזיק בריבונות על השמיים והארץ וכול הדברים? דרך אילו ערוצים אתם מכירים בכך שהאחד שבו אתם מאמינים ושבעקבותיו אתם הולכים, הוא אלוהים עצמו המחזיק בריבונות על כול הדברים? דרך אילו ערוצים אתם מקשרים את אלוהים שבו אתם מאמינים לאלוהים המחזיק בריבונות על גורלה של האנושות? מה מאפשר לכם להכיר בכך שאלוהים שבו אתם מאמינים הוא אלוהים עצמו הייחודי, שבשמיים ובארץ ובקרב כול הדברים? זוהי הבעיה שאפתור בחלק הבא.

בהחלט ייתכן כי הבעיות שמעולם לא חשבתם עליהן ואינכם יכולים לחשוב עליהן, הן הבעיות החיוניות ביותר להכרת אלוהים ושבהן ניתן לחפש אמיתות שהאדם אינו יכול לשערן. כשבעיות אלה פוקדות אתכם ועליכם להתמודד עמן והן דורשות מכם לבחור, אם אין ביכולתכם לפתור אותן במלואן בגלל טיפשותכם או בורותכם, או מפני שהחוויות שלכם שטחיות מדי ואין לכם ידע אמיתי על אודות אלוהים, הן יהיו המכשול הגדול ביותר והמעצור הגדול ביותר בדרך לאמונתכם באלוהים. לכן אני חש שיש צורך רב לשתף אתכם בכל הקשור לנושא זה. האם ידוע לכם מהי הבעיה שלכם כעת? האם ברורות לכם הבעיות שעליהן אני מדבר? האם אלה הן הבעיות שעמן תתמודדו? האם אלה הן הבעיות שאינכם מבינים? האם אלה הן הבעיות שמעולם לא עלו בדעתכם? האם בעיות אלה חשובות לכם? האם הן אכן בעיות? עניין זה הוא מקור לבלבול רב בעבורכם, דבר המראה שאין לכם הבנה אמיתית של האל שבו אתם מאמינים ושאינכם מתייחסים אליו ברצינות. יש האומרים, "אני יודע שהוא אלוהים, ולכן אני חסידו, מפני שדבריו הם ביטוי של אלוהים. די בכך. באיזו עוד הוכחה יש צורך? הרי אין לנו צורך להעלות ספקות על אודות אלוהים, הלא כן? הרי איננו אמורים לבחון את אלוהים, הלא כן? הרי אין לנו צורך לפקפק במהותו של אלוהים ובזהותו של אלוהים עצמו, הלא כן?" בין אם אתם חושבים כך ובין אם לא, איני מציג שאלות כאלה כדי לגרום לכם בלבול ביחס לאלוהים או לגרום לכם לבחון אותו, לא כל שכן לגרום לכם ספקות באשר לזהותו ומהותו של אלוהים. אני עושה זאת כדי לעודד בכם הבנה רבה יותר על מהותו של אלוהים, ביטחון רב יותר ואמונה רבה יותר במעמדו של אלוהים, כדי שאלוהים יוכל להיות לאחד והיחיד שבלב כול חסידיו וכדי שמעמדו המקורי של אלוהים – כבורא, שליטם של כול הדברים, אלוהים עצמו הייחודי – יוכל

להשתקם בלב כול אחד מהברואים. זהו גם הנושא שבו יעסוק השיתוף שלי.
הבה נתחיל כעת לקרוא את הפסוקים הבאים מכתבי הקודש.

1. אלוהים בורא את כול הדברים בעזרת מילים

בראשית א' 3-5 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהיֹאֹר: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאֹר כִּי־טוֹב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים | לְאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהיֶיְעָרֵב וַיְהיִיבֹקֶר יוֹם אֶחָד.
בראשית א' 6-7 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הָרָקִיעַ וַיִּבְרָא בֵּין הַמַּיִם אֶשֶׁר־מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהיֶיְכֵן.
בראשית א' 9-11 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יָקוּי הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מָקוֹם אֶחָד וְתֵרָאָה הַיַּבֵּשָׁה וַיְהיֶיכֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים | לַיַּבֵּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְנֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזֶּרַע זֶרַע עֵץ פֶּרִי עֵשֶׂה לְמִינֵוּ אֲשֶׁר זֶרַע־בוֹ עַל־הָאָרֶץ וַיְהיֶיכֵן.
בראשית א' 14-15 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאוֹרֹת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וְשָׁנִים: וְהָיוּ לְמְאוֹרֹת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ וַיְהיֶיכֵן.
בראשית א' 20-21 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יָעוֹפֵף עַל־הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רָקִיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הַתַּיִּנִּים הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה | הָרֹמֶשֶׂת אֲשֶׁר שָׂרָצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֶת כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב.
בראשית א' 24-25 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְחַיִּתוֹ־אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהיֶיכֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־חַיִּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֶת כָּל־רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינָהּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב.

ביום הראשון, נולדים היום והלילה של האנושות ועומדים על כנם תודות לסמכות אלוהים

הבה נביט בקטע הראשון: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהיֹאֹר: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאֹר כִּי־טוֹב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים | לְאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהיֶיְעָרֵב וַיְהיִיבֹקֶר יוֹם אֶחָד" (בראשית א' 3-5). קטע זה מתאר את מעשהו הראשון של אלוהים בראשית הבריאה, ואת היום הראשון שאלוהים העביר ושהיה בו ערב ובוקר. אך היה זה יום יוצא דופן: אלוהים החל להכין את האור למען כול הדברים, ויתרה מזאת, הבדיל בין האור לבין החושך. ביום הזה, החל אלוהים לדבר, ודבריו וסמכותו התקיימו זה בצד זה. סמכותו החלה לבוא לידי ביטוי בין כול הדברים, ועוצמתו התפשטה בקרב כול הדברים כתוצאה מדבריו. מהיום הזה והלאה, כול הדברים נוצרו ועמדו על כנם בזכות דברי אלוהים, סמכות אלוהים ועוצמת אלוהים, והחלו לתפקד תודות לדברי אלוהים, סמכות אלוהים ועוצמת אלוהים. כשאלוהים אמר את המלים "יְהִי אוֹר", היה אור. אלוהים לא נקט יוזמה כלשהי, האור הופיע כתוצאה מדבריו. זה היה האור שלו קרא אלוהים יום ושהאדם עדיין תלוי בו לקיומו גם היום. במצוות אלוהים, מהותו וערכו לא השתנו לעולם, והוא מעולם לא נעלם. קיומו מביא לידי ביטוי את סמכות אלוהים ועוצמתו, ומצהיר על קיומו של הבורא, והוא מאשר שוב ושוב את זהותו ומעמדו של הבורא. הוא אינו דבר

מופשט ואינו אשליה, אלא אור אמיתי שהאדם יכול לראותו. מן העת ההיא והלאה, בעולם הריק שבו "וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹמָה וְחָשֵׁךְ עַל־פְּנֵי תְהוֹם", נוצר הדבר החומרי הראשון. הדבר הזה בא מן הדברים שנאמרו מפי אלוהים, והופיע במעשה הבריאה הראשון של כול הדברים בזכות סמכותו ואמירותו של אלוהים. זמן קצר לאחר מכן, ציווה אלוהים על האור והחושך להיפרד... הכול השתנה והושלם בזכות דברי אלוהים... אלוהים קרא לאור הזה "יום" ולחושך קרא "לילה". מן העת ההיא, נוצרו הערב הראשון והבוקר הראשון בעולם שאלוהים התכוון לברוא, ואלוהים אמר כי זהו היום הראשון. היום הזה היה היום הראשון בבריאתם של כול הדברים על ידי הבורא וראשית בריאתם של כול הדברים, והוא היה הפעם הראשונה שבה סמכותו ועוצמתו של אלוהים באו לידי ביטוי בעולם הזה שאותו ברא.

דרך המילים האלה, יכול האדם לחזות בסמכותו של אלוהים, סמכות דבריו של אלוהים ועוצמתו של אלוהים. מפני שרק לאלוהים יש עוצמה כזו ולכן רק לאלוהים יש סמכות כזו, ומפני שלא לאלוהים יש סמכות כזו ולכן רק לאלוהים יש עוצמה כזו. האם יכול אדם או עצם כלשהו להיות בעל סמכות ועוצמה שכאלה? האם יש תשובה בלבבותיכם? מלבד אלוהים, האם לישות כלשהי שנבראה או שלא נבראה, יש סמכות כזו? האם ראיתם אי-פעם דוגמה לדבר כזה בספרים או בפרסומים אחרים? האם יש תיעוד כלשהו על כך שמישהו ברא את השמיים והארץ וכול הדברים? הדבר אינו מופיע בספרים או כתבים אחרים כלשהם; אלה הן כמובן המילים היחידות בעלות הסמכות והעוצמה על בריאת העולם המופלאה על ידי אלוהים, אשר מתועדות בכתבי הקודש, ומילים אלה מעידות על סמכותו הייחודית של אלוהים וזהותו הייחודית של אלוהים. האם ניתן לומר כי סמכות ועוצמה שכאלה מסמלות את זהותו הייחודית של אלוהים? האם ניתן לומר שהן בבעלותו של אלוהים, ואלוהים לבדו? ללא ספק, רק לאלוהים עצמו יש סמכות ועוצמה שכאלה! סמכות ועוצמה אלה אינן יכולות להיות בבעלותה של ישות כלשהי, שנבראה או שלא נבראה, ואינן יכולות להיות מוחלפות על ידיה! האם זהו אחד המאפיינים של אלוהים עצמו הייחודי? האם הייתם עדים לו? מילים אלה מאפשרות לבני אדם להבין במהירות ובבירור את העובדה, שאלוהים הוא בעל סמכות ייחודית ועוצמה ייחודית ושהוא בעל זהות ומעמד עליונים. האם על פי השיתוף לעיל, תוכלו לומר שהאל שבו אתם מאמינים הוא אלוהים עצמו הייחודי?

ביום השני, סמכותו של אלוהים מסדרת את המים ויוצרת את הרקיע, ומופיע המרחב להישרדות האנושית הבסיסית ביותר

הבה נקרא את הקטע השני מכתבי הקודש: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הָרָקִיעַ וַיְבָרֶךְ בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר־מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהִי־כֵן" (בראשית א' 6-7). אילו שינויים התרחשו לאחר שאלוהים אמר "יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם"? בכתבי הקודש נאמר: "וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הָרָקִיעַ וַיְבָרֶךְ בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר־מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ". מה היתה התוצאה לאחר שאלוהים אמר ועשה זאת? התשובה טמונה בחלק האחרון של הקטע: "וַיְהִי־כֵן". שני משפטים קצרים אלה מתעדים מאורע רב הוד ומתארים תמונה נפלאה – המשימה האדירה שבה אלוהים שלט במים, וברא מרחב שבו יכול האדם להתקיים...

בתמונה זו, המים והרקיע מופיעים מול עיניו של אלוהים בן-רגע, והם נבדלים זה מזה על פי סמכות דבריו של אלוהים, ונפרדים למעל ומתחת באופן שנקבע על ידי אלוהים. כלומר, הרקיע שנברא על ידי אלוהים לא רק כיסה את המים שמתחת, אלא גם תמך במים שמעל... בתוך כך, אין לאדם ברירה אלא להביט נדהם, כשנשימתו נעתקת מרוב הערצה לתפארתה של התמונה שבה הבורא העביר את המים, ציווה על המים וברא את הרקיע, בעוצמת סמכותו. דרך דברי אלוהים, עוצמת אלוהים וסמכות אלוהים, הגשים אלוהים מבצע גדול נוסף. האין זו עוצמת סמכותו של הבורא? הבה ניעזר בכתבי הקודש כדי להסביר את מעשי אלוהים: אלוהים אמר את דבריו, ובזכות דברים אלה של אלוהים היה רקיע בתוך המים. יחד עם זאת, התרחש שינוי עצום במרחב זה בזכות דבריו של אלוהים, ולא היה זה שינוי במובן הרגיל, אלא מעין החלפה, שבה נוצר יש מאין. הוא נולד מתוך מחשבות הבורא, והיה ליש מאין בזכות הדברים שאמר הבורא, ויתרה מכך, משלב זה והלאה הוא יתקיים ויעמוד על כנו למען הבורא וינוע, ישתנה ויתחדש בהתאם למחשבות הבורא. קטע זה מתאר את מעשהו השני של הבורא בבריאת העולם כולו. זה היה ביטוי נוסף לסמכותו ועוצמתו של הבורא, ויוזמה חלוצית נוספת של הבורא. היום הזה הביא את הרקיע, הוא סידר את המים ושלט בהם ומעשיו, סמכותו ועוצמתו הופעלו ביום החדש...

האם היה רקיע בתוך המים בטרם אמר אלוהים את דבריו? מובן שלא! ולאחר שאלוהים אמר "יְהִי רָקִיעַ בֵּתוֹךְ הַמַּיִם"? הופיעו הדברים שאלוהים התכוון אליהם; היה רקיע בתוך המים והמים הופיעו מפני שאלוהים אמר "יְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם". בדרך זו, בעקבות דברי אלוהים, הופיעו שני עצמים חדשים, שני דברים חדשים שנולדו בין כול הדברים, כתוצאה מסמכותו ועוצמתו של אלוהים. ומהי הרגשתכם ביחס להופעתם של שני הדברים האלה? האם אתם חשים את גדולת עוצמתו של אלוהים? האם אתם חשים את כוחו הייחודי ויוצא הדופן של אלוהים? גדולתם של כוח ועוצמה אלה נובעת מסמכותו של אלוהים, וסמכות זו הינה ייצוג של אלוהים עצמו ומאפיין ייחודי של אלוהים עצמו.

האם קטע זה העניק לכם תחושה עמוקה נוספת באשר לייחודיות של אלוהים? אך בכך לא די, רחוק מזה; סמכותו ועוצמתו של הבורא מרחיקות לכת הרבה מעבר לכך. ייחודיותו אינה רק בכך שהוא בעל מהות שאינה דומה לזו של שום ברייה אחרת, אלא גם בכך שסמכותו ועוצמתו הן יוצאות דופן, חסרות גבול, מופלגות מעל לכול ועומדות מעל לכול, ויתרה מכך, סמכותו, מה ששייך לו ומה שהינו, יכולים לברוא חיים ולעשות נסים ויכולים לברוא כל דקה ושנייה מרהיבה ויוצאת מן הכלל, ויחד עם זאת הוא יכול לשלוט בחיים שהוא בורא ולהחזיק בריבונות על הנסים וכול דקה ושניה שהוא בורא.

ביום השלישי, דברי אלוהים מולידים את האדמה והימים וסמכות אלוהים גורמת לעולם לשקוק חיים

הבה נקרא את הפסוק הראשון בבראשית א' 9-11: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מָקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיַּבֵּשָׁה". אילו שינויים התרחשו לאחר שאלוהים אמר בפשטות, "יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מָקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיַּבֵּשָׁה"? ומה היה במרחב הזה מלבד האור והרקיע? בכתבי הקודש כתוב: "וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבֵּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְנֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיִּבְרָא אֱלֹהִים פִּיטוֹב". כלומר, היו כעת במרחב הזה ארץ וימים, והארץ והימים היו נפרדים זה

מזה. הופעתם של דברים חדשים אלה באה בעקבות מצווה מפי אלוהים, "וַיְהִי־כֵן". האם כתבי הקודש מתארים את אלוהים כשהוא טורח בעודו עושה זאת? האם הם מתארים אותו כשהוא עוסק בעמל פסי? כיצד אם כן נעשה כול זה על ידי אלוהים? כיצד גרם אלוהים לדברים החדשים האלה להיווצר? מובן מאליו שאלוהים השתמש במילים כדי להשיג כול זאת, לברוא את הדברים האלה בשלמותם.

בשלושת הקטעים שלעיל, למדנו על התרחשותם של שלושה מאורעות גדולים. שלושת המאורעות הגדולים האלה הופיעו ונוצרו באמצעות דברי אלוהים, ובזכות דבריו הם הופיעו, בזה אחר זה, מול עיני אלוהים. כך ניתן לראות שהמילים "אלוהים מדבר והדברים מתגשמים"; הוא מצווה והדברים עומדים על כנם" אינן מילים ריקות. מהותו של אלוהים מאושרת ברגע שבו מחשבותיו מתעוררות, וכשאלוהים פותח את פיו כדי לדבר, מהותו משתקפת במלואה.

הבה נמשיך לפסוק האחרון בקטע זה: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דֶּשָׂא עֵשֶׂב מִזֶּרַע זֶרַע עֵץ פֶּרִי לְמִינֹו אֲשֶׁר יִרְעֻבֻּ עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן". בשעה שאלוהים דיבר, נוצרו כל הדברים האלה בעקבות מחשבותיו ובן-רגע, מגוון של צורות חיים קטנות ועדינות הוציאו את ראשן בהיסוס מתוך האדמה, ועוד בטרם ניערו את גושי האדמה מעליהן, נופפו זו לזו לשלום בהתלהבות, נדו בראשיהן וחייכו אל העולם. הן הודו לבורא על החיים שהעניק להן והכריזו לעולם כי הן חלק מכול הדברים, וכי יקדישו את חייהן כדי להפגין את סמכות הבורא. בשעה שנאמרו דברי אלוהים, הפכה האדמה שופעת וירוקה, כול מיני עשבים שהאדם יכול ליהנות מהם צצו ועלו ופרצו מתוך האדמה, וההרים והמישורים אוכלסו בצפיפות בעצים וביערות... עולם עקר זה, שלא היה בו כול רמז לחיים, התכסה במהירות בשפע של דשא, עשב ועצים ועלה על גדותיו מרוב ירק... ניחוח הדשא וריח האדמה התפשטו באוויר ומגוון של צמחים החלו לנשום בתיאום עם זרימת האוויר והחלו בתהליך הצמיחה. יחד עם זאת, תודות לדברי אלוהים ובעקבות מחשבותיו של אלוהים, החלו כול הצמחים במעגלי החיים הנצחיים שבהם הם צומחים, פורחים, נושאים פרי ומתרבים. כול אחד מהם החל להישמע בקפידה למהלכי החיים שלו והחל לבצע את תפקידו בין כול הדברים... כולם נולדו וחיו בזכות דברי הבורא. הם עתידים היו לקבל הזנה בלתי פוסקת מן הבורא ולשרוד תמיד בעקשנות בכול פינה של הארץ, כדי להפגין את סמכותו ועוצמתו של הבורא ולהפגין תמיד את כוח החיים שהוענק להם על ידי הבורא...

חיי הבורא הם יוצאי דופן, מחשבותיו יוצאות דופן וסמכותו יוצאת דופן, ולפיכך כשדבריו נאמרו, התוצאה הסופית היתה "וַיְהִי־כֵן". לאלוהים בבירור אין צורך לעבוד בעזרת ידיו כשהוא עובד; הוא רק מצווה בעזרת מחשבותיו ופוקד בעזרת דבריו, וכך מושגים הדברים. ביום הזה, אלוהים אסף את המים יחד במקום אחד ואפשר ליבשה להופיע, ולאחר מכן גרם לדשא לנבוט מתוך האדמה וצמחו עשבים שהניבו זרעים ועצים שנשאו פרי, ואלוהים סיווג כל אחד מהם על פי מינו וגרם לכול אחד מהם להכיל זרע משלו. כול זה התממש בהתאם למחשבותיו של אלוהים ומצוות דבריו של אלוהים, וכול אחד מאלה הופיע, בזה אחר זה, בעולם החדש הזה.

עוד בטרם החל בעבודתו, היתה כבר לאלוהים תמונה במחשבתו של הדברים שהתכוון להשיג, וכאשר החל להגשים דברים אלה, אז גם פתח את פיו כדי לדבר על תוכנה של התמונה הזו והחלו להתרחש שינויים בכול הדברים תודות לסמכותו ועוצמתו של אלוהים. תהיה אשר תהיה הדרך שבה אלוהים עשה זאת, או הפעיל את סמכותו, הכול הוגשם צעד אחר צעד בהתאם לתוכניתו של אלוהים ובזכות דברי אלוהים, ושינויים התרחשו צעד

אחר צעד בין השמיים והארץ, תודות לדבריו ולסמכותו של אלוהים. כול השינויים וההתרחשויות האלה הפגינו את סמכות הבורא והראו עד כמה יוצאת מן הכלל ונהדרת עוצמת חייו של הבורא. מחשבותיו אינן רק רעיונות או תמונה ריקה, אלא סמכות בעלת חיוניות ואנרגיה יוצאת דופן וכן הסמכות לגרום לכול הדברים להשתנות, להשתקם, להתחדש ולמות. ובשל כך, כול הדברים מתפקדים בזכות מחשבותיו ויחד עם זאת מתגשמים בזכות הדברים הנאמרים מפיו...

בטרם הופיעו כול הדברים, נוצרה זה מכבר תוכנית מלאה במחשבותיו של אלוהים ועולם חדש הוגשם בהן זה מכבר. על אף שביום השלישי הופיעו על הארץ כול מיני צמחים, לא היתה לאלוהים סיבה לעצור את צעדיו בבריאת העולם הזה; הוא התכוון להמשיך לומר את דבריו, להמשיך להגשים את בריאתו של כול דבר חדש. הוא ידבר, ייתן את מצוותיו, יפעיל את סמכותו ויפגין את עוצמתו, והוא הכין כול דבר שתכנן להכין לכול הדברים ולאנושות שהתכוון לברוא...

ביום הרביעי, נוצרים עונות השנה, הימים והשנים של האנושות, כשאלוהים מפעיל את סמכותו פעם נוספת

הבורא הגשים את תוכניתו בעזרת דבריו, וכך העביר את שלושת הימים הראשונים של תוכניתו. במהלך שלושת הימים האלה, לא נראה אלוהים כשהוא טורח או מתעייף; להפך, הוא העביר שלושה ימים נפלאים מתוכניתו, והגשים את היוזמה הנהדרת של שינוי העולם מקצה לקצה. עולם חדש לגמרי הופיע מול עיניו והתמונה היפהפייה שהיתה חתומה בתוך מחשבותיו, נחשפה לבסוף חלק אחר חלק, בדברי אלוהים. הופעתו של כול דבר חדש היתה דומה ללידת תינוק בן יומו, והבורא התענג על התמונה שהיתה בעבר במחשבותיו, אך כעת הופחו בה חיים. בעת הזו, זכה לבו לשביב של שביעות רצון, אך תוכניתו רק החלה. כהרף עין, הגיע יום חדש – ומה היה הדף הבא בתוכניתו של הבורא? מה הוא אמר? וכיצד הפעיל את סמכותו? ויחד עם זאת, אילו דברים חדשים באו לעולם חדש זה? בעקבות הנחיית הבורא, נופל מבטנו על היום הרביעי של בריאת כול הדברים על ידי אלוהים, יום שהיה עוד התחלה חדשה. מובן שבעיני הבורא, היה זה ללא ספק עוד יום נפלא, ועוד יום בעל חשיבות עליונה לאנושות של ימינו. היה זה כמובן יום רב ערך לאין שיעור. במה היה נפלא, במה היה כה חשוב, ובמה היה רב ערך לאין שיעור? הבה נאזין תחילה לדברים שנאמרו על ידי הבורא...

”וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיָה לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּלְשָׁנִים: וְהָיָה לְמֹאֲרֹת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ” (בראשית א' 14-15). היתה זו הפעלה נוספת של סמכות אלוהים, שהופגנה על ידי הברואים, בעקבות בריאת היבשה והצמחים שעליה על ידו. לאלוהים היתה פעולה זו קלה באותה המידה, מפני שלא לאלוהים יש עוצמה שכזו; אלוהים עומד בדבריו, ודבריו מתגשמים. אלוהים ציווה על מאורות להופיע בשמיים, ומאורות אלה לא רק זרחו בשמיים ועל פני הארץ, אלא אף שימשו כסימנים ליום ולילה, לעונות השנה, לימים ולשנים. בדרך זו, בשעה שאלוהים אמר את דבריו, כול מעשה שאלוהים רצה להגשים, התממש בהתאם לכוונת אלוהים ובאופן שנקבע על ידי אלוהים.

המאורות שבשמיים הם חומר ברקיע, שיכול להקרין אור; הם יכולים להאיר את השמיים, את הארץ ואת הימים. הם מסתובבים בהתאם לקצב ולתדירות שעליהם ציווה אלוהים, ומאירים פרקי זמן שונים על הארץ, וכך מחזורי

הסיבוב של המאורות גורמים ליום וללילה להיווצר במזרח הארץ ובמערבה, והם אינם רק סימנים ליום ולילה, אלא גם מסמנים דרך מחזוריים שונים אלה את החגים והמועדים המיוחדים השונים של האנושות. הם ההשלמה והליווי המושלמים לארבע העונות – אביב, קיץ, סתיו וחורף – שנוצרו על ידי אלוהים ושיחד עמן משמשים המאורות סימנים קבועים ומדויקים למחזורי הירח, לימים ולשנים של האנושות. אף שרק לאחר הגעת החקלאות החלה האנושות להבין את ההפרדה בין מחזורי הירח, הימים והשנים הנגרמת על ידי המאורות שברא אלוהים, ולפגוש בה, למעשה מחזורי הירח, הימים והשנים שהאדם מבין היום, החלו להיווצר זה מכבר, ביום הרביעי לבריאתם של כול הדברים על ידי אלוהים, וכך גם המחזוריים המתחלפים של האביב, הקיץ, הסתיו והחורף, אשר נחווים על ידי האדם, החלו זה מכבר, ביום הרביעי לבריאתם של כול הדברים על ידי אלוהים. המאורות שברא אלוהים אפשרו לאדם להבחין באופן סדיר, מדויק וברור בין לילה ליום, למנות את הימים ולעקוב בביורור אחר מחזורי הירח והשנים. (ביום הירח המלא הושלם חודש אחד, ומתוך כך ידע האדם כי אורם של המאורות מתחיל מחזור חדש; ביום חצי הירח הושלמה מחצית החודש, וכך ידע האדם שהחל מחזור ירח חדש, ומתוך כך ניתן היה להסיק כמה ימים ולילות יש במחזור ירח, כמה מחזורי ירח יש בעונה וכמה עונות יש בשנה, והכל הוצג באופן סדיר). וכך יכול היה האדם לעקוב בקלות אחר מחזורי הירח, הימים והשנים שסומנו על ידי סיבוב המאורות. משלב זה והלאה, האנושות וכול הדברים חיו באופן לא מודע בתוך החילופים הסדירים בין לילה ליום וחילופי העונות, שנוצרו על ידי סיבוב המאורות. זו היתה משמעות בריאת המאורות ביום הרביעי על ידי הבורא. בדומה לכך, מטרותיה ומשמעותה של פעולה זו של הבורא היו עדיין בלתי נפרדות מסמכותו ומעוצמתו. וכך, המאורות שברא אלוהים והערך שעתידיהם היו להביא במהרה לאדם, היו צעד מבריק נוסף בהפעלת סמכותו של הבורא.

בעולם חדש זה, שבו האנושות טרם הופיעה, הכין הבורא ערב ובוקר, את הרקיע, את הארץ והימים, דשא, עשב ועץ פרי למינו ואת המאורות, עונות השנה, הימים והשנים למען החיים החדשים שעתידיהם לברוא בקרוב. סמכותו ועוצמתו של הבורא באו לידי ביטוי בכול דבר חדש שברא ודבריו והישגיו התרחשו בו-זמנית, ללא כול אי-התאמה, ולו הקלה ביותר וללא כל הפוגה, ולו הקלה ביותר. הופעתם ולידתם של כול הדברים החדשים האלה היתה הוכחה לסמכותו ועוצמתו של הבורא: הוא עומד בדבריו ודבריו מתגשמים, ומה שמתגשם נמשך לנצח. עובדה זו לא השתנתה מעולם: כך היה בעבר, כך היום וכך יהיה לנצח נצחים. כשאתם מתבוננים פעם נוספת במילים האלה שבכתבי הקודש, האם אתם חשים כי הן חדשות ורעננות? האם ראיתם תוכן חדש וגיליתם תגליות חדשות? הסיבה לכך היא שמעשי הבורא העירו את לבבותיכם, הנחו בכם את כיוון הידע על סמכותו ועוצמתו, פתחו בפניכם את הדלת להבנת הבורא, ומעשיו וסמכותו העניקו חיים למילים אלה. וכך, במילים האלה ראה האדם ביטוי אמיתי וחי לסמכות הבורא, היה עד באמת לעליונותו של הבורא וחזה במהותן יוצאת הדופן של סמכות הבורא ועוצמתו.

סמכות הבורא ועוצמתו יוצרות נסים בזה אחר זה, הוא מושך אליו את תשומת לב האדם ולאדם אין ברירה אלא להביט, מרותק למעשים המדהימים שנולדו מתוך הפעלת סמכותו. עוצמתו הבלתי רגילה מביאה לתענוגות בזה אחר זה, והאדם נותר כשהוא מסנוור מרוב אושר ונשימתו נעתקת מרוב הערצה, הוא מוכה יראה, ומריע; זאת ועוד, האדם נרגש באופן נראה לעין, ומתעוררים בו כבוד, הערצה והתקשורות. לסמכותו ולמעשיו של הבורא יש

השפעה רבה על רוח האדם והם מטהרים אותה, יתרה מזאת, הם משביעים את רוח האדם. כול אחת ממחשבותיו, כול אחת מאמירותיו וכול התגלות של סמכותו, היא יצירת מופת בין כול הדברים, ויוזמה נהדרת הראויה ביותר לנאורות וידע מצד האנושות שנבראה. כאשר אנו מונים כול ברייה שנולדה מתוך דברי הבורא, רוחנו נמשכת אל פלא סמכותו של אלוהים, ואנו מוצאים את עצמנו כשאנו הולכים בעקבות הבורא אל עבר היום הבא: היום החמישי לבריאתם של כול הדברים על ידי אלוהים.

הבה נמשיך לקרוא בכתבי הקודש, פסוק אחר פסוק, כשאנו מתבוננים במעשים נוספים ממעשי אלוהים.

ביום החמישי, צורות החיים השונות והמגוונות מפגינות את סמכות הבורא בדרכים שונות

בכתבי הקודש נאמר, "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רִקְיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֶת־כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה | הַרֹמֶשֶׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינָהֶם וְאֶת־כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינָהוּ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים פִּיטוֹב" (בראשית א' 20-21). כתבי הקודש מספרים לנו בבירור כי ביום הזה, ברא אלוהים את השרצים שבמים והעופות שבשמיים, כלומר הוא ברא את הדגים והעופות השונים וסיווג כול אחד מהם על פי מינו. בדרך זו, הועשרו הארץ, השמיים והמים על ידי בריאת אלוהים...

בשעה שנאמרו דברי אלוהים, התעוררו בן-רגע חיים חדשים, כול יצור חי בצורתו השונה, בעיצומם של דברי הבורא. הם באו לעולם כשהם נדחפים למצוא את מקומם, קופצים, משתובבים מרוב שמחה... דגים בכול צורה וגודל שחו במים, רכיכות מכול מין צמחו מתוך החולות, יצורים בעלי קשקשים, קונניות, וחסרי חוליות, צמחו ועלו בחיפזון בצורות שונות, גדולים או קטנים, ארוכים או קצרים. כך גם החלו לצמוח במהירות מינים שונים של אצות, כשהם מתנודדים לפי תנועת יצורי המים השונים, נעים בגלים, מסעירים את המים העומדים, כאילו לומר להם: התעוררו! הביאו את חבריכם! כי לעולם לא תהיו שוב לבד! מן הרגע שבו הופיעו במים היצורים החיים השונים שנבראו על ידי אלוהים, כול יצור חי חדש הביא עמו חיוניות למים שהיו שקטים במשך זמן כה רב, ובישר על עידן חדש... משלב זה והלאה, הם התרפקו זה על זה ואירחו זה לזה חברה, ולא הבחינו בין איש לרעהו. המים התקיימו למען היצורים שבהם והזינו כל יצור חי ששכן בתוכם, וכול יצור חי התקיים למען המים, בזכות ההזנה שבהם. כול אחד מהם העניק חיים לאחר ויחד עם זאת ובאותו אופן, העיד כול אחד מהם על הפלא והגדולה שבבריאת הבורא ועל עוצמת סמכותו של הבורא, שאין למעלה ממנה...

כפי שהים לא היה עוד שקט, כך החלו החיים למלא גם את השמיים. עופות, גדולים וקטנים, התעופפו בזה אחר זה אל השמיים מן האדמה. בשונה מיצורי הים, היו להם כנפיים ונוצות שכיסו את גופם הדק והחינני. הם נופפו בכנפיהם, כשהם מציגים בגאווה ובהתנשאות את כסות הנוצות היפהפייה שלהם ואת תפקודיהם וכישוריהם המיוחדים, שהוענקו להם על ידי הבורא. הם המריאו בחופשיות והתעופפו במיומנות בין השמיים לארץ, מעבר לערבות עשב ויערות... הם היו יקירי האוויר, הם היו יקירי כול הדברים. במהרה, יהיו לחוליה המקשרת בין השמיים לארץ ויעבירו את המסרים לכול הדברים... הם שרו, הם התעופפו בשמחה במרחב, הם הביאו תרועות, צחוק ונמרצות לעולם הזה, שהיה ריק בעבר... בעזרת שירתם הבהירה והמלודית, בעזרת המלים שבלבם, הם היללו את הבורא על החיים שהוענקו להם. הם רקדו בעליזות כדי להפגין את השלמות והפלא

שכבר יאיתו של הבורא, ועתידים היו להקדיש את כול חייהם כדי לשמש עדות לסמכות הבורא, דרך החיים המיוחדים שהעניק להם...

בין אם היו במים או בשמיים, במצוות הבורא, התקיים שפע זה של יצורים חיים בתצורות השונות של החיים, ובמצוות הבורא, הם התקבצו יחד על פי מיניהם – והחוק הזה, הכלל הזה, לא ניתן היה לשינוי על ידי ברייה כלשהי. מעולם הם לא העזו להרחיק לכת מעבר לגבולות שנקבעו להם על ידי הבורא ואף לא היו מסוגלים לכך. כפי שציווה הבורא, הם חיו והתרכו ונשמעו בקפידה למהלך החיים ולחוקים שנקבעו למענם על ידי הבורא ונשמעו במודע לפקודותיו שלא נאמרו ולמצוות ולהוראות השמיימיות שנתן להם, עד עצם היום הזה. הם שוחחו עם הבורא בדרכם המיוחדת, הגיעו להבנה של משמעות הבורא ונשמעו למצוותיו. אין בהם ולו אחד שהפר אי-פעם את סמכות הבורא, וריבונותו ומצוותו עליהם הופעלו במחשבותיו. לא נאמרו מילים, אלא הסמכות שהיתה ייחודית לבורא שלטה בכול הדברים בשתיקה, שלא היה לה תפקוד של שפה ושהיתה שונה מהאנושות. הפעלת סמכותו בדרך מיוחדת זו אילצה את האדם לרכוש ידע חדש ולתת פרשנות חדשה לסמכותו הייחודית של הבורא. כאן, עלי לומר לכם כי ביום החדש הזה, הפעלת סמכותו של הבורא הדגימה פעם נוספת את ייחודיותו של הבורא. כעת, הבה נתבונן בפסוק האחרון שבקטע זה מכתבי הקודש: "וַיֵּרָא אֱלֹהִים פְּיָטוֹב". מהי לדעתכם משמעות הדבר? רגשותיו של אלוהים מתבטאים בדברים אלה. אלוהים צפה בכול הדברים שברא כשהם מתהווים ועומדים על כנם בזכות דבריו, ומתחילים להשתנות בהדרגה. בעת הזו, האם אלוהים היה שבע רצון מן הדברים השונים שיצר בעזרת דבריו ומן המעשים השונים שהגשים? התשובה היא "וַיֵּרָא אֱלֹהִים פְּיָטוֹב". מה אתם רואים כאן? מה מייצג המשפט "וַיֵּרָא אֱלֹהִים פְּיָטוֹב"? מה הוא מסמל? משמעותו היא כי לאלוהים היו העוצמה והחוכמה להגשים את אשר תכנן והכתיב, להגשים את המטרות שהתכוון להגשים. כשאלוהים השלים כול אחת מהמשימות, האם חש חרטה? התשובה היא עדיין, "וַיֵּרָא אֱלֹהִים פְּיָטוֹב". במלים אחרות, לא זו בלבד שהוא לא חש חרטה, אלא הוא היה שבע רצון. מהי משמעות הדבר, שהוא לא חש חרטה? משמעות הדבר היא שתוכניתו של אלוהים הינה מושלמת, שעוצמתו וחוכמתו הינן מושלמות ושרק בסמכותו ניתן להגיע לשלמות שכזו. כשהאדם מבצע משימה, האם ביכולתו לראות כי היא טובה, בדומה לאלוהים? האם דבר כלשהו שהאדם עושה יכול להגיע לשלמות? האם ביכולתו של האדם להשלים דבר-מה פעם אחת ולנצח נצחים? כפי שאומר האדם, "דבר אינו מושלם, רק טוב יותר", דבר ממה שהאדם עושה אינו יכול להגיע לשלמות. כשאלוהים ראה שכול הדברים שהוא עשה והגשים הם טובים, כול דבר שנעשה על ידי אלוהים נקבע על פי דבריו, כלומר "וַיֵּרָא אֱלֹהִים פְּיָטוֹב", כול הדברים שיצר קיבלו צורה סופית, סווגו על פי מינם וקיבלו מעמד, מטרה ותפקוד קבועים, פעם אחת ולנצח נצחים. זאת ועוד, תפקידם בין כול הדברים והמסע שעליהם לעבור במהלך ניהול כול הדברים על ידי אלוהים, נקבעו כבר על ידי אלוהים ולא היו ניתנים לשינוי. זה היה החוק השמיימי שקבע הבורא לכול הדברים.

"וַיֵּרָא אֱלֹהִים פְּיָטוֹב", מילים פשוטות אלה, שאין מעריכים אותן די הצורך, שמתעלמים מהן פעמים כה רבות, הן דברי החוק השמיימי והצו השמיימי שקבע אלוהים לכול הברואים. הן התגלמות נוספת של סמכות הבורא, מעשית יותר ועמוקה יותר. דרך דבריו, הבורא לא רק הצליח להשיג את כול אשר התכוון להשיג ולהגשים את כול אשר התכוון להגשים, אלא אף הצליח לשלוט במו ידיו בכול אשר ברא, בכול הדברים שיצר בסמכותו, ויתרה מזאת, הכול היה שיטתי וסדיר. כול הדברים אף חיו ומתו על פי דבריו, ויתרה מזאת, על פי סמכותו התקיימו

בתוך החוק שקבע, ואף לא אחד מהם היה פטור ממנו! החוק הזה החל בו-ברגע שבו "וַיֵּרָא אֱלֹהִים פְּיָטוֹב", והוא יתקיים, יימשך ויתפקד למען תוכנית הניהול של אלוהים עד עצם היום שבו יבוטל על ידי הבורא! סמכותו הייחודית של הבורא באה לידי ביטוי לא רק ביכולתו לברוא את כול הדברים ולצוות על כול הדברים להתהוות, אלא גם ביכולתו לשלוט ולהחזיק בריבונות על פני כול הדברים ולהעניק את החיים והחינויות לכול הדברים, ויתרה מזאת, ביכולתו לגרום, פעם אחת ולנצח נצחים, לכול הדברים שהתכוון ליצור על פי תכניתו, להופיע ולהתקיים בעולם שנברא על ידו בצורה מושלמת, מבנה חיים מושלם ותפקיד מושלם. כך היא באה לידי ביטוי גם בדרך שבה מחשבות הבורא לא היו כפופות למגבלות כלשהן, לא היו מוגבלות על ידי הזמן, המרחב או הגיאוגרפיה. בדומה לסמכותו, זהותו הייחודית של הבורא תישאר ללא שינוי מנצח עד נצח. סמכותו תהיה תמיד ייצוג וסמל לזהותו הייחודית, וסמכותו תתקיים לנצח לצד זהותו!

ביום הששי, הבורא מדבר, וכול מיני היצורים החיים הקיימים במחשבתו, מופיעים בזה אחר זה

באופן בלתי נתפס, עבודתו של הבורא בבריאת כול הדברים נמשכה חמישה ימים, ומייד לאחר מכן קידם הבורא בברכה את היום הששי לבריאת כול הדברים על ידו. היום הזה היה עוד התחלה חדשה ועוד יום יוצא מן הכלל. מה היתה אפוא תכניתו של הבורא ערב היום החדש הזה? אילו ברואים חדשים ייצור ויברא? האזינו, זהו קולו של הבורא...

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֶמָּה וְרֶמֶשׂ וְחַיֵּת אֶרֶץ לְמִינָהּ וְיִהְיֶה־כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת־בְּהֶמָּה לְמִינָהּ וְאֶת־רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינָהּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים פְּיָטוֹב" (בראשית א' 24-25). אילו יצורים חיים נכללים כאן? בכתבי הקודש נאמר: בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה. כלומר, ביום הזה לא זו בלבד שהיו כול מיני יצורים חיים על פני האדמה, אלא הם אף סווגו על פי מינם, ובדומה לנאמר לעיל, "וַיֵּרָא אֱלֹהִים פְּיָטוֹב".

כמו בחמשת הימים הקודמים, באותה הנימה, גם ביום הששי ציווה הבורא על לידת היצורים החיים שבהם חפץ, וכי יופיעו על פני האדמה, כול אחד על פי מינו. כשהבורא מפעיל את סמכותו, דבר מדבריו אינו נאמר לשווא, וכך ביום הששי, הופיע כול אחד מהיצורים החיים שהוא התכוון לברוא, בשעה שנקבעה. בשעה שהבורא אמר, "תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ", הארץ נמלאה מייד חיים, ועל פני האדמה הופיעה לפתע נשימתם של כול מיני יצורים חיים... במרחבי העשב הירוקים, הופיעו בזו אחר זו פרות חסונות, כשהן מניעות את זנבותיהן מצד לצד, כבשים פועות התקבצו לעדרים וסוסים צוהלים החלו לדהור... בן-רגע, מרחבי העשב העצומים והשקטים התפקעו מרוב חיים... הופעתן של חיות משק שונות אלה היתה מראה יפהפה על פני ערבות העשב השלוות, והוא הביא עמו חיוניות ללא גבולות... הן יהיו בנות הלוויה של ערבות העשב ושליטות ערבות העשב, שכול אחת מהן תלויה באופן הדדי באחרת; כך הן גם יהיו לשומרות האדמות האלה, שיהיו בית הגידול הקבוע שלהן ושיספקו להן את כל צורכיהן, מקור של הזנה נצחית לשם קיומן...

באותו היום שבו נוצרו חיות משק שונות אלה על פי דברי הבורא, הופיע גם שפע של חרקים, בזה אחר זה. אף שהיו הקטנים שבכול היצורים החיים, כוח חייהם היה בכול זאת בריאתו הפלאית של הבורא, והם לא הגיעו מאוחר מדי... אחדים נופפו בכנפיהם הקטנות ואילו אחרים זחלו באיטיות; אחדים קפצו ודילגו, אחרים התנוודו;

אחדים נעו קדימה במהירות, אחרים מיהרו לסגת; אחדים נעו הצידה, אחרים קפצו גבוה ונמוך... כולם היו עסוקים בניסיון למצוא להם בתים: אחדים נדחקו אל תוך העשב, אחדים החלו לחפור מחילות באדמה, אחדים התעופפו אל העצים החבויים ביערות... אף שהיו קטנים בגודלם, הם לא היו מוכנים לשאת את ייסורי הבטן הריקה, ולאחר שמצאו להם בתים משלהם, מיהרו לחפש מזון כדי לקיים את עצמם. אחדים טיפסו על העשב כדי לאכול את גבעוליו הרכים, אחדים חפנו אדמה מלוא פיהם והזינו בה את בטנם, כשהם אוכלים בחשק ובהנאה רבה (לטעמם, גם אדמה היתה מעדן טעים); אחדים היו חבויים ביערות, אך הם לא עצרו לנוח, כי המוהל שבתוך העלים הירוקים הכהים והמבריקים סיפק להם ארוחה עסיסית... לאחר ששבעו, עדיין לא חדלו החרקים מפעילותם. אף שהיו קטנים במידותיהם, היו להם אנרגיה אדירה ומרץ ללא גבול, וכך מכול הברואים, הם הפעילים ביותר והחרוצים ביותר. הם מעולם לא התעצלו ומעולם לא התפנקו במנוחה. לאחר ששבעו, הם עדיין טרחו על עמלם למען העתיד, העסיקו את עצמם ומיהרו הנה והנה למען המחר, למען הישרדותם... הם זמזמו בשקט שירים במנגינות ובמקצבים שונים כדי לעודד את עצמם להמשיך הלאה. הם אף הוסיפו שמחה לעשב, לעצים ולכול סנטימטר של אדמה, כשהם הופכים כול יום וכול שנה לייחודיים... בשפות שלהם ובדרכים שלהם, הם העבירו מידע לכול היצורים החיים על פני האדמה. ובעזרת מהלך החיים המיוחד להם, הם סימנו את כול הדברים, שעליהם הותירו עקבות... הם הכירו מקרוב את האדמה, הדשא והיערות, הביאו מרץ וחיוניות לאדמה, לדשא וליערות והביאו את עצותיו וברכותיו של הבורא לכול היצורים החיים...

מבטו של הבורא חלף על פני כול הדברים שברא, וברגע זה נעצר מבטו על היערות וההרים, כשמחשבותיו פונות אליהם. כשנאמרו דבריו, הופיעו ביערות העבותים ועל ההרים בריות מסוג שלא דמה לשום סוג שהיה לפניו: הן היו חיות הבר שנאמרו מפי אלוהים. שעתן הגיעה זה מכבר, הן ניצרו את ראשיהן ונפפו בזנבותיהן, כול אחת בכוחה הייחודי. לאחדות מהן היתה פרווה צמרירית, אחדות היו משוריינות, אחדות חשפו ניבים, אחדות חשפו שיניים, אחדות היו בעלות צוואר ארוך, אחדות בעלות זנב קצר, אחדות בעלות עיניים פראיות, אחדות בעלות מבט חששני, אחדות התכופפו כדי לאכול עשב, אחדות עם דם סביב פיהן, אחדות מקפצות על שתי רגליים, אחדות פוסעות על ארבע פרסות, אחדות מביטות למרחק מעל צמרות עצים, אחדות אורכות ביערות, אחדות מחפשות להן מערות לנוח בהן, אחדות רצות ומשתובבות על המישורים, אחדות משחרות לטרף ביערות...; אחדות שאגו, אחדות ייללו, אחדות נבחו, אחדות קראו...; אחדות בקול סופן, אחדות בקול בריטון, אחדות במלוא גרון, אחדות בקול בהיר ומלודי...; אחדות היו קודרות, אחדות יפות, אחדות מגעילות, אחדות חמודות, אחדות מפחידות, אחדות תמימות ומקסימות... כולן הופיעו בזו אחר זו. ראו כיצד הן התהלכו, מתנשפות, חופשיות ברוחן, אדישות זו לזו מתוך בטלה, לא טורחות להעיף מבט זו בזו... כל אחת מהן נושאת את החיים המסויימים שהוענקו לה על ידי הבורא, פראות ואכזריות משלה, הן הופיעו ביערות ועל ההרים. בזות לכול, תקיפות באופן כה מוחלט – מי עשה אותן לשליטות האמיתיות של ההרים והיערות? מן הרגע שבו נקבעה הופעתן על ידי הבורא, הן "תבעו לעצמן" את היערות ואת ההרים, כי הבורא כבר חתם את גבולותיהן וקבע את תחום קיומן. רק הן היו השליטות האמיתיות של ההרים והיערות, ולכן היו כה פראיות, וכה מלאות בזו. הן נקראו "חיות בר" אך ורק מפני שמכול הברואים, הן היו הפראיות, האכזריות והבלתי ניתנות לביות באמת. לא ניתן היה לבייתן, ולפיכך לא ניתן היה לגדלן, והן לא יכולות היו לחיות בהרמוניה עם האנושות או לעבוד למען האנושות.

מכיוון שלא ניתן היה לגדלן והן לא יכולות היו לעבוד למען האנושות, היה עליהן לחיות בריחוק מן האנושות והאדם לא יכול היה להתקרב אליהן. ומכיוון שחיו בריחוק מהאנושות והאדם לא יכול היה להתקרב אליהן, היתה להן היכולת לממש את האחריות שהוענקה להן על ידי הבורא: לשמור על ההרים והיערות. פראותן הגנה על ההרים ושמרה על היערות, והיתה ההגנה וההבטחה הטובה ביותר של קיומן והתפשטותן. יחד עם זאת, פראותן שמרה והבטיחה את האיזון בין כול הדברים. הגעתן הביאה עמה תמיכה ועיגון להרים וליערות; הגעתן החדירה מרץ וחיוניות ללא גבול להרים וליערות השקטים והריקים. משלב זה והלאה, נעשו ההרים והיערות לבית גידולן הקבוע, והן עתידות היו שלא לאבד את ביתן לעולם, כי ההרים והיערות הופיעו והתקיימו למענן, וחיות הבר עתידות היו למלא את תפקידן ולעשות כל שביכולתן, כדי לשמור עליהם. כך עתידות היו חיות הבר להישמע בקפידה גם לתוכחות הבורא להיאחז בשטחן, להמשיך לשמור בעזרת טבען החייתי על האיזון בין כול הדברים, שנקבע על ידי הבורא, ולהפגין את סמכותו ועוצמתו של הבורא!

תחת סמכותו של הבורא, כול הדברים מושלמים הם

כול הדברים שברא אלוהים, ובהם הדברים שיכולים לזוז והדברים שאינם יכולים לזוז, דוגמת עופות ודגים, עצים ופרחים, וכולל חיות המשק, החרקים וחיות הבר שנוצרו ביום הששי – כולם היו טובים לאלוהים, ויתרה מכך, בעיני אלוהים, הגיעו הדברים האלה לשיא השלמות בהתאם לתוכניתו ולאמות המידה שהוא שאף להשיג. צעד אחד צעד, ביצע אלוהים את הפעולה שהתכוון לבצע בהתאם לתוכניתו. בזה אחר זה, הופיעו הדברים שהתכוון לברוא, והופעתו של כול אחד מהם היתה השתקפות של סמכות הבורא והתגבשות של סמכותו, ובזכות התגבשות זו, לא היתה לכול הברואים ברירה אלא להיות אסירי תודה לחסדו של הבורא ולהזנה שבאה מהבורא. בשעה שמעשיו הפלאיים של אלוהים באו לידי ביטוי, העולם הזה עלה על גדותיו, חלק אחר חלק, מכול הדברים שנבראו בידי אלוהים, והשתנה מתוהו ובוהו וחושך לבהירות ואור, מדממת מוות לחיוניות ומרץ ללא גבול. בין כול הדברים שנבראו, מן הגדול עד לקטן, מן הקטן עד למיקרוסקופי, לא היה ולו אחד שלא נברא בסמכותו ובעוצמתו של הבורא, והיה צורך וערך ייחודי ופנימי לקיומו של כול אחד מהברואים. יהיו אשר יהיו ההבדלים בצורתם ובמבנה שלהם, לא היה עליהם אלא להיווצר על ידי הבורא כדי להתקיים תחת סמכותו. לעתים בני אדם רואים חרק מכוער מאוד ואומרים, "החרק הזה נוראי כל כך, לא ייתכן שיצור כה מכוער נוצר על ידי אלוהים – לא ייתכן שהוא היה בורא דבר מכוער כל כך". איזו דעה מטופשת! מה שעליהם לומר הוא, "על אף שהחרק הזה כה מכוער, הוא נוצר על ידי אלוהים, ולפיכך מוכרחה להיות לו מטרה ייחודית משלו". במחשבותיו התכוון אלוהים להעניק ליצורים החיים השונים שברא מראה מכול סוג ומין וכול מיני תפקידים ושימושים, וכך אף לא אחד מן הדברים שיצר אלוהים נוצק באותה התבנית. מן החיצוניות שלהם ועד להרכבם הפנימי, מהרגלי החיים שלהם ועד למקום שהם תופסים – כול אחד מהם שונה. לפרות יש מראה של פרות, לחמורים – מראה של חמורים, לאיילים – מראה של איילים ולפילים – מראה של פילים. התוכלו לומר מי מהם הוא היפה ביותר ומי המכוער ביותר? התוכלו לומר מי מהם המועיל ביותר וקיומו של מי הוא הנחות? יש שאוהבים את המראה של הפילים, אך איש אינו נעזר בפילים כדי לזרוע שדות. יש שאוהבים את מראה האריות והנמרים, כי המראה שלהם הוא המרשים

ביותר מבין כול הדברים, אך האם ניתן להחזיקם כחיות מחמד? בקצרה, כשמדובר בכול הדברים, על האדם להיכנע לסמכות הבורא, כלומר להיכנע לסדר שקבע הבורא לכול הדברים. זוהי הגישה הנכונה ביותר. רק גישה של חיפוש הכוונות המקוריות של הבורא וציות להן, היא קבלה אמיתית של סמכות הבורא וביטחון אמיתי בה. הדבר טוב לאלוהים, אם כך איזו סיבה יש לאדם למצוא פגמים?

כך כול הדברים שנבראו בסמכות הבורא ינגנו סימפוניה חדשה לריבונותו של הבורא, יפתחו באקדמה מבריקה לעבודתו ביום החדש, וברגע הזה גם הבורא יפתח דף חדש בעבודת הניהול שלו! על פי חוק הנבטים באביב, ההבשלה בקיץ, הקציר בסתיו והאחסון בחורף, שנקבע על ידי הבורא, כול הדברים יהיו הד לתוכנית הניהול של הבורא ויקדמו בברכה את יומם החדש, התחלתם החדשה ומהלך החיים החדש שלהם, ובמהרה יתרבו ברצף אינסופי כדי לקדם בברכה כול יום תחת ריבונות סמכותו של הבורא...

אין ישות, שנבראה או שלא נבראה, אשר יכולה להחליף את זהותו של הבורא

מאז החל בבריאת כול הדברים, החלה סמכותו של אלוהים לבוא לידי ביטוי ולהתגלות, כי אלוהים ברא את כול הדברים בעזרת מילים. תהיה אשר תהיה הדרך שבה ברא אותם, תהיה אשר תהיה הסיבה לכך שברא אותם, כול הדברים התהוו ועמדו על כנם והתקיימו בזכות דברי אלוהים, וזוהי סמכותו הייחודית של הבורא. בזמן שקדם להופעתה של האנושות בעולם, השתמש הבורא בעוצמתו ובסמכותו כדי לברוא את כול הדברים למען האנושות, ועשה שימוש בשיטותיו הייחודיות כדי להכין לאנושות סביבת מחיה מתאימה. כול אשר עשה היה בהכנה לאנושות, שעתידיה היתה לקבל במהרה את נשימת אפו. כלומר בזמן שקדם לבריאת האנושות, סמכות אלוהים הופגנה בכול הברואים השונים מן האנושות, בדברים אדירים כמו השמיים, האור, הימים והיבשה, ובדברים קטנים כבעלי חיים וציפורים, וכן בכול מיני חרקים ומיקרואורגניזמים ובהם חיידקים שונים שלא ניתן לראותם בעין בלתי מזויינת. כול אחד מהם קיבל חיים באמצעות דברי הבורא, כול אחד מהם שגשג בזכות דברי הבורא וכול אחד מהם חי תחת ריבונותו של הבורא, בזכות דברי הבורא. על אף שהם לא קיבלו את נשימת אפו של הבורא, הם בכל זאת הפגינו את החיים והחיוניות שהבורא העניק להם, דרך צורותיהם השונות והמבנים השונים שלהם. על אף שהם לא קיבלו את היכולת לדבר, שניתנה על ידי הבורא לאנושות, כול אחד מהם קיבל דרך להביע את חייו, שהוענקה לו על ידי הבורא ושהיתה שונה משפתו של האדם. סמכות הבורא לא רק מעניקה חיוניות של חיים לעצמים חומריים ניחים לכאורה, כדי שלא ייעלמו לעולם, אלא יתרה מכך, מעניקה לכול יצור חי את האינסטינקט לפרות ולרבות, כדי שלא ייעלם לעולם וכדי שיעביר מדור לדור את חוקי ההישרדות ועקרונותיה, שהוענקו לו על ידי הבורא. האופן שבו מפעיל הבורא את סמכותו אינו מציית בנוקשות לנקודת מבט של "מאקרו" או "מיקרו" ואינו מוגבל לצורה כלשהי. הוא מסוגל לצוות על פעולות היקום ולהחזיק בריבונות על פני החיים והמוות של כול הדברים, ויתרה מכך, מסוגל לתמרן את כול הדברים כך שישרתו אותו. הוא יכול לנהל את כול פעולות ההרים, הנהרות והאגמים, ולשלוט בכל הדברים שבתוכם, ויותר מכך, מסוגל לספק את צורכיהם של כול הדברים. זהו הביטוי לסמכותו הייחודית של הבורא בין כול הדברים מלבד האנושות. ביטוי זה אינו למשך תקופת חיים בלבד, הוא לא יחדל ולא ינוח לעולם ואינו ניתן לשינוי או לפגיעה מידי אדם או דבר כלשהו, ושום אדם או

דבר אינו יכול להוסיף לו או לגרוע ממנו – כי איש אינו יכול להחליף את זהות הבורא, ולפיכך אין ישות שנבראה, אשר יכולה להחליף את סמכות הבורא, ואין ישות שלא נבראה, אשר יכולה להשיג זאת. ניקח לדוגמה את שליחיו ומלאכיו של אלוהים. אין להם העוצמה של אלוהים, לא כל שכן סמכות הבורא, והסיבה לכך שאין להם העוצמה והסמכות של אלוהים היא שאין להם המהות של הבורא. הישויות שלא נבראו, דוגמת שליחיו ומלאכיו של אלוהים, יכולות אמנם לעשות דברים מסויימים מטעם אלוהים, אך הן אינן יכולות לייצג את אלוהים. אף שיש להן עוצמה מסויימת שאין לאדם, אין להן הסמכות של אלוהים, אין להן הסמכות של אלוהים לברוא את כול הדברים, לצוות על כול הדברים ולהחזיק בריבונות על כול הדברים. וכך, אין ישות שלא נבראה, אשר יכולה להחליף את הייחודיות של אלוהים, ובדומה לכך, אין ישות שלא נבראה, אשר יכולה להחליף את סמכותו ועוצמתו של אלוהים. האם קראתם בכתבי הקודש על שליח כלשהו של אלוהים, שברא את כול הדברים? ומדוע לא שלח אלוהים איש משליחיו או מלאכיו לברוא את כול הדברים? מפני שלא היתה להם הסמכות של אלוהים, ולפיכך לא היתה להם היכולת להפעיל את סמכותו של אלוהים. בדומה לכול הברואים, הם כפופים לריבונותו וסמכותו של הבורא, וכך באותו האופן, הבורא הוא גם האל שלהם, גם הריבון שלהם. בקרב כול אחד ואחד מהם – בין אם הוא אציל או פשוט עם, בעל עוצמה רבה או משנית – אין ולו אחד שיכול להתעלות על סמכותו של הבורא, וכך אין בקרבם ולו אחד שיכול להחליף את זהותו של הבורא. הם לעולם לא ייקראו אלוהים, ולעולם לא יוכלו להיות לבורא. אלה הן אמיתות ועובדות שאינן ניתנות לשינוי!

האם דרך השיתוף לעיל, נוכל לטעון את הדבר הבא: רק הבורא והשליט של כול הדברים, בעל הסמכות הייחודית והעוצמה הייחודית, יכול להיקרא אלוהים עצמו, הייחודי? בשלב זה, ייתכן שאתם חשים כי שאלה כזו הינה עמוקה מדי. לעת עתה, אינכם מסוגלים להבינה ואינכם יכולים לתפוס את המהות שבתוכה, וכך לעת עתה, אתם חשים שקשה להשיב עליה. מכיוון שכך, אמשך בשיתוף שלי. כעת אאפשר לכם לחזות במעשים הממשיים של היבטים רבים בסמכות ובעוצמה שיש לאלוהים לבדו, וכך אאפשר לכם להבין, להעריך ולהכיר באמת את ייחודיותו של אלוהים, ומהי משמעות סמכותו הייחודית של אלוהים.

2. אלוהים כורת ברית עם האדם בעזרת מילים

בראשית ט' 11-13 וְהִקְמַתִּי אֶת-בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְלֹא-יִכָּרֵת כָּל-בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמִּבְּיֹל וְלֹא-יִהְיֶה עוֹד מִבּוֹל לְשִׁתַּת הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים זֹאת אֹתֵּי הַבְּרִית אֲשֶׁר-אֲנִי נֹתֵן בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל-נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם לְדֹרֹת עוֹלָם: אֶת-קִשְׁתִּי נִתַּתִּי בְּעֶגְן וְהִיָּתָה לְאֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ.

לאחר שהוא יוצר את כול הדברים, סמכות הבורא מאושרת ומופגנת פעם נוספת בברית הקשת בענן

סמכות הבורא מופגנת ומופעלת לנצח בקרב כול הברואים, והוא אינו רק שולט בגורלם של כול הדברים, אלא שולט גם באנושות, הבריייה המיוחדת שברא במו ידיו, שהיתה בעלת מבנה חיים שונה ושמתיקיימת בצורת חיים שונה. לאחר שיצר את כול הדברים, הבורא לא חדל מלבטא את סמכותו ועוצמתו. בעיניו, הסמכות שבעזרתה

החזיק בריבונות על פני כול הדברים וגורל האנושות כולה, החלה רשמית רק לאחר שהאנושות נולדה באמת מתוך ידו. הוא התכוון לנהל את האנושות ולשלוט בה. הוא התכוון לגאול את האנושות, לזכות באנושות באמת, לזכות באנושות שתוכל לפקח על כול הדברים ולגרום לאנושות זו לחיות תחת סמכותו, להכיר את סמכותו ולהישמע לה. כך החל אלוהים לבטא באופן רשמי את סמכותו בקרב בני האדם בעזרת דבריו והחל לממש את דבריו בעזרת סמכותו. סמכותו של אלוהים הופגנה כמובן בכול המקומות תוך כדי תהליך זה. בחרתי רק כמה דוגמאות ספציפיות וידועות, שמתוכן תוכלו להבין ולהכיר את ייחודיותו של אלוהים ואת סמכותו הייחודית.

יש דמיון בין הקטע בבראשית ט' 11-13 לבין הקטע לעיל, העוסק בתיעוד בריאת העולם על ידי אלוהים, אך יש גם הבדל ביניהם. מהו הדמיון? הדמיון הוא בשימוש שעושה אלוהים במילים כדי לעשות את אשר התכוון, וההבדל הוא כי הקטע הוא שיחה של אלוהים עם האדם, שבה הוא כרת ברית עם האדם וסיפר לאדם על מה שהברית כוללת. הפעלה זו של סמכות אלוהים הושגה במהלך הדו-שיח שלו עם האדם, כלומר לפני בריאתה של האנושות, דברי אלוהים היו הוראות ומצוות, אשר ניתנו לבוראים שהתכוון לברוא. אך כעת היה מי שישמע את דברי אלוהים, ולפיכך דבריו היו הן דו-שיח עם האדם והן תוכחה והטפת מוסר לאדם, ויתרה מזאת, הם היו מצוות שניתנו לכול הדברים ושנשאו עמן את סמכותו.

איזה מעשה של אלוהים מתועד בקטע זה? הוא מתעד את הברית שכרת אלוהים עם האדם לאחר שהשמיד את העולם במבול, הוא מספר לאדם כי אלוהים לא יגרום שוב הרס כזה לעולם וכי לשם כך ברא אלוהים אות – ומה היה האות הזה? בכתבי הקודש נאמר, "אֶת־קִשְׁתִּי נִתַּחֲתִי בְּעֶגְלֹן וְהַיִּתָּה לְאַתֹּת פְּלִיט בְּיַד וַיִּכֶן הָאָרֶץ". אלה הם הדברים המקוריים שנאמרו על ידי הבורא לאנושות. בשעה שאמר מילים אלה, הופיעה קשת בענן מול עיני האדם, ושם נותרה עד היום. הכול ראו קשת כזו, וכשאתם רואים אותה, האם אתם יודעים כיצד היא מופיעה? המדע אינו מסוגל להוכיח זאת, לאתר את מקורה או לזהות את מיקומה. הסיבה לכך היא שהקשת בענן היא אות לברית שנכרתה בין הבורא לבין האדם. היא אינה דורשת בסיס מדעי, היא לא נוצרה בידי האדם והאדם אינו מסוגל לשנותה. זהו המשך לסמכותו של הבורא לאחר שאמר את דבריו. הבורא נעזר בשיטתו המסויימת כדי לעמוד בברית שלו עם האדם ובהבטחתו, וכך השימוש שלו בקשת בענן כאות לברית שכרת, הוא צו וחוק שמיימי, שיישאר לנצח ללא שינוי, בין אם ביחס לבורא ובין אם ביחס לאנושות שנבראה. אולם יש לומר כי חוק זה שאינו ניתן לשינוי, הינו ביטוי אמיתי נוסף לסמכות הבורא בעקבות בריאת כול הדברים על ידו, ויש לומר כי לסמכותו ועוצמתו של הבורא אין גבולות. השימוש של הבורא בקשת בענן כאות הינו המשך והרחבה לסמכותו. היה זה מעשה נוסף שבוצע על ידי אלוהים בעזרת דבריו, וסימן לברית שכרת אלוהים עם האדם בעזרת מילים. הוא סיפר לאדם על הדבר שהחליט לקיים, ובאיזה אופן הדבר יוגשם וימומש, ובאופן זה הדבר התגשם בהתאם לדברים שנאמרו מפי אלוהים. רק אלוהים הוא בעל עוצמה שכזו וכיום, אלפי שנים לאחר שאמר דברים אלה, האדם יכול עדיין להביט בקשת בענן, שנאמרה מפי אלוהים. בזכות דברים אלה שנאמרו על ידי אלוהים, נותר הדבר הזה ללא שינוי עד עצם היום הזה. איש אינו יכול להסיר את הקשת הזו, איש אינו יכול לשנות את חוקיה, והיא קיימת אך ורק בזכות דברי אלוהים. זוהי בדיוק סמכותו של אלוהים. "אלוהים עומד בדבריו ודבריו מתגשמים, ומה שמתגשם נמשך לנצח". דברים אלה באים כאן לידי ביטוי בבירור, וזהו סימן ומאפיין ברור לסמכותו ועוצמתו של אלוהים. לשום ישות שנבראה אין סימן או מאפיין כזה, ולא ניתן לראותו בה, וכן לא ניתן לראותו בשום ישות

שלא נבראה. הוא שייך אך ורק לאלוהים הייחודי ומבדיל את הזהות והמהות שיש רק לבורא, מזו של הברואים. יחד עם זאת, זהו גם סימן ומאפיין שמלבד אלוהים עצמו, אין ולו ישות אחת, שנבראה או שלא נבראה, אשר יכולה להתעלות עליו.

כריתת הברית עם האדם על ידי אלוהים היתה מעשה בעל חשיבות רבה, שבעזרתו הוא התכוון להעביר לאדם מסר על עובדה ולספר לו על רצונו, ולשם כך הוא עשה שימוש בשיטה ייחודית ונעזר באות מיוחד כדי לכוונת ברית עם האדם, אות שהיה הבטחה לברית שכרת עם האדם. אם כך, האם כריתת הברית הזו היתה מאורע גדול? ועד כמה היה גדול בדיוק? זהו בדיוק הדבר המיוחד כל כך בברית: היא אינה ברית שנכרתה בין אדם אחד לאחר, או בין מדינה אחת לאחרת, אלא ברית שנכרתה בין הבורא לבין האנושות כולה, והיא תישאר בתוקף עד ליום שבו יבטל הבורא את כול הדברים. המוציא לפועל של ברית זו הוא הבורא, והבורא הוא גם השומר שלה. בקצרה, ברית הקשת בענן כולה, שנכרתה עם האנושות, הוגשמה ומומשה בהתאם לדו-שיח בין הבורא לאנושות, ונותרה כשהיתה עד עצם היום הזה. מה עוד יכולים הברואים לעשות, אם לא להיכנע לסמכות הבורא, להישמע לה, להאמין בה, להעריך אותה, להיות עדים לה ולהללה? כי איש מלבד אלוהים הייחודי, אינו בעל העוצמה לכוונת ברית כזו. הופעת הקשת בענן, פעם אחר פעם, מכריזה לאנושות על הברית בין הבורא לאנושות ומפנה את תשומת לב אליה. הדבר שמופגן בפני האנושות בהופעות התמידיות של הברית בין הבורא לאנושות, אינו קשת בענן ולא הברית עצמה, אלא סמכותו של הבורא, שאינה ניתנת לשינוי. הופעת הקשת בענן, פעם אחר פעם, מדגימה את מעשיו האדירים והפלאיים של הבורא במקומות נסתרים, ויחד עם זאת, מהווה השתקפות חיונית של סמכות הבורא, שלעולם לא תדהה ולעולם לא תשתנה. האין זו הפגנה של היבט נוסף בסמכותו הייחודית של הבורא?

3. ברכותיו של אלוהים

בראשית י"ז 4-6 אָלֵי הַנֶּה בְּרִיתִי אִתָּךְ וְהָיִיתָ לֵאבִי הֵמָּן גּוֹיִם: וְלֹא־יִקְרָא עוֹד אֶת־שְׁמֶךָ אַבְרָם וְהָיָה שְׁמֶךָ אַבְרָהָם כִּי אֲבִי־הֵמָּן גּוֹיִם נִתְּתִיךָ: וְהִפְרִיתִי אִתָּךְ בְּמֵאֹד וְנִתְּתִיךָ לְגוֹיִם וּמְלָכִים מִמֶּךָ יֵצְאוּ.

בראשית י"ח 18-19 וְאַבְרָהָם הָיוּ יְהִיָּה לְגוֹי גָּדוֹל וְעָצוּם וְנִבְרָכוּ בּוֹ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ: כִּי יִדְעֻתִּיו לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְחָק אֶת־בְּנָיו וְאֶת־בִּיתוֹ אֲחֵרָיו וְשָׁמְרוּ־הָדָר: יְהִיָּה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט לְמַעַן הֵבִיא יְהוָה עַל־אַבְרָהָם אֶת־אֲשֶׁר־דִּבֶּר עָלָיו.

בראשית כ"ב 16-18 וַיֹּאמֶר כִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה לִי יֵצֵן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בִּנְךָ אֶת־יְחִידְךָ: כִּי־כִנְךָ אַבְרָהָם וְהָרַבָּה אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֲךָ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכִחֹל אֲשֶׁר עַל־שַׁפַּת הַיָּם וַיִּבֶשׁ זֶרְעֲךָ אֶת־שַׁעַר אֲיִכּוֹ: וְהִתְבָּרְכוּ בְּזַרְעֲךָ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ עֲלֶיךָ אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקוֹלִי.

איוב מ"ב 12 וַיְהִיָּה בְּכֶךָ אֶת־אֲחֵרִית אִיּוֹב מֵרָאשֵׁתוֹ וַיְהִי־לוֹ אַרְבַּעַה עָשָׂר אֶלֶף צֹאן וְשֵׁשֶׁת אֲלָפִים גָּמְלִים וְאֶלֶף־צֶמֶד בָּקָר וְאֶלֶף אֲתוֹנוֹת.

האופן והמאפיינים הייחודיים של אמירות הבורא הם סמל לזהותו ולסמכותו הייחודיות

רבים שואפים לחפש את ברכות אלוהים ולזכות בהן, אך לא כולם יכולים לזכות בברכות אלה, כי לאלוהים

עקרונות משלו והוא מברך את האדם בדרכו. ההבטחות שאלוהים מבטיח לאדם ומידת החסד שהוא מעניק לאדם, מחולקים על סמך מחשבותיו ומעשיו של האדם. ואם כך, מה מראות ברכותיו של אלוהים? מה הן אומרות לנו? בשלב זה, הבה נניח בצד את הדיונים על סוגי האנשים שאלוהים מברך אותם, או על עקרונות ברכתו של אלוהים לאדם. במקום זאת, הבה נתבונן בברכת אלוהים לאדם במטרה להכיר את סמכותו של אלוהים, מנקודת המבט של הכרת סמכותו של אלוהים.

ארבעת הקטעים מכתבי הקודש המופיעים לעיל, כולם תיעודים של ברכת אלוהים לאדם. הם נותנים תיאור מפורט של מקבלי ברכות מאלוהים, דוגמת אברהם ואיוב, וכן הסיבות לכך שאלוהים העניק את ברכותיו ומה שכללו ברכות אלה. הנימה והאופן של אמירות אלוהים, ונקודת המבט והעמדה שמהן דיבר, מאפשרים לאנשים להעריך כי למי שמעניק ברכות ולמקבל הברכות האלה יש זהות, מעמד ומהות שונים במובהק. הנימה והאופן של אמירות אלה, והעמדה שממנה נאמרו, הם ייחודיים לאלוהים, שזהותו היא זהות הבורא. יש לו סמכות ועוצמה, וכן כבוד הבורא והמלכותיות שאינה סובלת כל ספק משום אדם.

הבה נביט תחילה בבראשית י"ז 4-6: "אֲנִי הֵנָּה בְּרִיתִי אֲתָךְ וְהָיְתָ לְאֵב הָמֶן גּוֹיִם: וְלֹא־יִקְרָא עוֹד אֶת־שִׁמְךָ אֲבִרָה וְהָיָה שִׁמְךָ אֲבִרָהָם כִּי אֲבִרָה־מֶן גּוֹיִם נִתְּתִיךָ: וְהִפְרַתִּי אֶתְךָ בְּמֵאֵד מְאֹד וְנִתְּתִיךָ לְגוֹיִם וּמְלָכִים מִמֶּךָ יֵצְאוּ". מילים אלה היו הברית שכרת אלוהים עם אברהם וכן ברכתו של אלוהים לאברהם: אלוהים יעשה את אברהם לאביהם של עמים רבים, יגרום לו להיות פורה באורח יוצא דופן, יוציא ממנו עמים ומלכים ייצאו ממנו. האם אתם רואים את סמכותו של אלוהים בדברים האלה? וכיצד אתם רואים את הסמכות הזו? איזה היבט ממהות סמכותו של אלוהים אתם רואים? מעיון קפדני במילים אלה, לא קשה לגלות כי סמכותו וזהותו של אלוהים נחשפות בבירור בניסוח אמירותיו של אלוהים. לדוגמה כשאלוהים אומר, "בְּרִיתִי אֲתָךְ וְהָיְתָ... נִתְּתִיךָ: וְהִפְרַתִּי אֶתְךָ..." ביטויים כגון "וְהָיְתָ" ו"נִתְּתִיךָ", שניסוחם נושא בתוכו את האישור לזהותו וסמכותו של אלוהים, הם במובן אחד, סימן לנאמנותו של הבורא. במובן אחר, אלה הן מילים מיוחדות שבהן משתמש אלוהים, בעל זהות הבורא – בנוסף להיותן חלק מאוצר המילים המקובל. אם משהו אומר כי הוא מקווה שאדם אחר יהיה פורה מאוד, שייווצרו ממנו עמים שלמים ושמלכים ייצאו ממנו, זוהי ללא ספק מעין משאלה, ואינה הבטחה או ברכה. וכך אנשים אינם מעזים לומר "נתתיך כך וכך, והיית כך וכך...", כי ידוע לו שאין בבעלותו עוצמה שכזו. הדבר אינו תלוי בו, וגם אם יאמר דברים כאלה, דבריו יהיו ריקים מתוכן וחסרי פשר, מונעים על ידי רצונו ושאפתנותו. האם משהו מעז לדבר בנימה כה מרשימה אם הוא חש שאין ביכולתו להגשים את משאלותיו? הכול מייחלים לטוב למען צאצאיהם ומקווים כי יצטיינו וייהנו מהצלחה רבה. "איזה מזל גדול יהיה לאחד מהם, אם יהיה לקיסר! אילו היה אחד מהם למושל, גם זה טוב – כול עוד הוא אדם חשוב!" אלה הן משאלותיהם של כול בני האדם, אך בני אדם אינם יכולים אלא לאחל ברכות לצאצאיהם, ואינם יכולים להגשים או לגרום לאיזו מהבטחותיהם להתממש. בלבד יודע כול אחד שאין בבעלותו העוצמה להשיג דברים כאלה, שכן כול חייו הם מעבר לשליטתו, ואם כך, כיצד יוכל לצוות על גורלם של אחרים? בשעה שהסיבות לכך שאלוהים יכול לומר דברים כאלה הן כי לו יש סמכות כזו והוא מסוגל להגשים ולממש את כול ההבטחות שהוא מבטיח לאדם ולהגשים את כול הברכות שהוא מעניק לאדם. האדם נברא בידי אלוהים, ולגרום למישהו להיות פורה באורח יוצא דופן הוא משחק ילדים בעבור אלוהים. כדי לגרום לצאצאיו של מישהו לשגשג, לא יהיה לו צורך אלא במילה אחת. לעולם לא יהיה עליו להתאמץ למען

דבר שכזה, להעמיס על מחשבתו או להיות מודאג בגללו. זוהי עוצמתו של אלוהים עצמה, סמכותו של אלוהים עצמה.

לאחר שקראתם "וְאֶבְרָהָם הָיָה יְהוָה לְגֹי גָדוֹל וְעֲצוֹם וְנִבְרָכְךָ בּוֹ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ" בבראשית י"ח 18, האם אתם מסוגלים להרגיש את סמכותו של אלוהים? האם אתם יכולים לחוש בעליונותו של הבורא? דברי אלוהים הינם ודאיים. אלוהים אינו אומר דברים כאלה בשל ביטחונו בהצלחתו, או כייצוג לו, אלא הם הוכחה לסמכותן של אמירות אלוהים, ומצווה המגשימה את דברי אלוהים. יש כאן שני ביטויים שעליכם לשים אליהם לב. כאשר אלוהים אומר "וְאֶבְרָהָם הָיָה יְהוָה לְגֹי גָדוֹל וְעֲצוֹם וְנִבְרָכְךָ בּוֹ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ", האם יש בדברים אלה גורם כלשהו של דו-משמעות? האם יש בהם גורם כלשהו של דאגה? האם יש בהם גורם כלשהו של פחד? בזכות המילים "היו יהיה" ו"נברכו" באמירותיו של אלוהים, לגורמים האלה, אשר ייחודיים לאדם ושלא פעם באים בו לידי ביטוי, לא היה מעולם כול קשר לבורא. איש לא היה מעז לומר מלים כאלה כשהוא מאחל טוב לאחרים, איש לא היה מעז לברך אחר בגוי גדול ועצום בביטחון שכזה או להבטיח שכל עמי הארץ יתברכו בו. ככול שדברי אלוהים ודאיים יותר, כך הם מוכיחים יותר דבר-מה – ומהו הדבר הזה? הם מוכיחים שלא אלוהים יש סמכות כזו, שהסמכות הזו יכולה להגשים את הדברים האלה ושהגשמתם בלתי נמנעת. אלוהים היה בטוח בלבו, ללא כל היסוס ולו הקל שבקלים, בכול הדברים שבהם ברך את אברהם. זאת ועוד, דברים אלה יוגשמו בשלמותם בהתאם לדבריו, ושום כוח לא יהיה מסוגל לשנות את הגשמתם, לשבשה, לקלקל אותה או להפריע לה. יקרה אשר יקרה, דבר לא יוכל לבטל את הגשמתם ומימושם של דברי אלוהים או להשפיע עליהם. זהו עצם כוחם של הדברים שנאמרו מפי הבורא, וסמכותו של הבורא שאינה סובלת הכחשה מצד האדם! לאחר שקראתם את הדברים האלה, האם אתם עדיין חשים בספק? דברים אלה נאמרו מפי אלוהים, ובדברי אלוהים יש עוצמה, מלכותיות וסמכות. כוח וסמכות אלה, והעובדה שההגשמה בלתי נמנעת, אינם ניתנים להשגה על ידי ישות כלשהי, שנבראה או שלא נבראה, ואין ישות, שנבראה או שלא נבראה, אשר יכולה להתעלות עליהם. רק הבורא יכול לשוחח עם האנושות בנימה ואינטונציה כאלה, ועובדות הוכיחו כי הבטחותיו אינן מילים ריקות מתוכן או התרברבויות חסרות בסיס, אלא הן ביטוי לסמכות הייחודית ששום אדם, דבר או עצם אינו יכול להתעלות עליה.

מהו ההבדל בין הדברים הנאמרים על ידי אלוהים לבין הדברים הנאמרים על ידי האדם? כשאתם קוראים את הדברים האלה, שנאמרו על ידי אלוהים, אתם חשים בעוצמת דבריו של אלוהים ובסמכות אלוהים. מה אתם מרגישים כשאתם שומעים שבני אדם אומרים דברים כאלה? האם לדעתכם, הם גאוותנים מדי, מתרברבים, מתפארים? שהרי אין להם עוצמה זו, אין להם סמכות כזו, ולפיכך הם לחלוטין אינם מסוגלים להגשים דברים כאלה. העובדה שהם כה בטוחים בהבטחותיהם אינה מראה אלא את הרשלנות שבהערוותיהם. אם מישו אומר דברים כאלה, הוא ללא ספק גאוותן, בטוח בעצמו במידה מופרזת וחושף את עצמו כדוגמה קלאסית לטבעו של הארכי-מלאך. הדברים האלה באו מפי אלוהים. האם אתם חשים כאן בגורם כלשהו של גאוותנות? האם אתם מרגישים שדברי אלוהים אינם אלא בדיחה? דברי אלוהים הם סמכות, דברי אלוהים הם עובדה, ולפני שהמלים נאמרות מפיו, כלומר כשהוא מקבל החלטה לעשות דבר-מה, הדבר הזה כבר הוגשם. ניתן לומר שכול הדברים שאמר אלוהים לאברהם היו ברית שכרת אלוהים עם אברהם והבטחה של אלוהים לאברהם. הבטחה זו היתה

עובדה שנקבעה, עובדה מוגמרת, ועובדות אלה התממשו בהדרגה במחשבותיו של אלוהים בהתאם לתוכניתו של אלוהים. וכך אם אלוהים אומר דברים כאלה, אין זאת אומרת שיש לו טבע גאוותני, כי אלוהים מסוגל להגשים דברים כאלה. יש לו עוצמה וסמכות כאלה והוא מסוגל בהחלט לממש פעולות אלה, ומימושן הוא לחלוטין במסגרת יכולתו. כאשר דברים כאלה נאמרים מפי אלוהים, הם מהווים גילוי וביטוי לטבעו האמיתי של אלוהים, גילוי וביטוי מושלמים למהותו וסמכותו של אלוהים, ואין דבר הולם ומתאים יותר כהוכחה לזהות הבורא. האופן, הנימה והניסוח של אמירות כאלה הם בדיוק הסימן לזהות הבורא, ומתאימים באופן מושלם לביטוי זהותו של אלוהים עצמו, ואין בהם העמדת פנים או טומאה. הם הדגמה מושלמת, מלאה ומוחלטת למהותו ולסמכותו של הבורא. באשר לברואים, אין להם לא הסמכות הזו, לא המהות הזו, ולא כל שכן העוצמה שניתנה על ידי אלוהים. אם אדם יגלה התנהגות כזו, תהיה זו כמעט בוודאות התפרצות עזה של טבעו המושחת, והיא תתמצה בהשפעתה המתערבת של גאוותנותו ושאפתנותו הפראית של האדם ובחשיפת כוונותיו הזדוניות של לא אחר מאשר השטן, ששואף לרמות בני אדם ולפתותם לבגוד באלוהים. וכיצד מתייחס אלוהים לדברים הנחשפים בשפה כזו? אלוהים היה אומר שאתם מבקשים לגזול ממנו את מקומו, להתחזות לו ולהחליפו. כשאתם מחקים את נימת אמירותיו של אלוהים, כוונתכם היא להחליף את מקומו של אלוהים בלבבותיהם של בני האדם, לנכס לעצמכם את האנושות, ששייכת לאלוהים על פי זכות. זהו השטן, חד וחלק. אלה הם מעשי צאצאיו של הארכי-מלאך, שהשמיים אינם יכולים לשאתם! האם יש בקרבכם מישהו שחיקה אי-פעם את אלוהים בדרך ודאית, על ידי כך שאמר כמה מילים מתוך כוונה להטעות ולרמות בני אדם, ולגרום להם להרגיש שדבריו ומעשיו של אדם זה נושאים בחובם את סמכותו וכוחו של אלוהים, כאילו מהותו וזהותו של אדם זה הן ייחודיות, ואף כאילו נימת דבריו של האדם הזה דומה לזו של אלוהים? האם עשיתם אי-פעם דבר מעין זה? האם חיקיתם אי-פעם את נימת אלוהים בדבריכם, עם מחוות המייצגות לכאורה את טבעו של אלוהים, עם הכוח והסמכות לכאורה? האם רובכם פועלים או מתכננים לפעול פעמים רבות בדרך זו? עתה כשאתם מבינים, תופסים ומכירים באמת את סמכותו של הבורא, ונזכרים בדברים שנהגתם לעשות ולחשוף בפני עצמכם, האם אתם חשים בחילה? האם אתם מכירים בשפלותכם ובחוסר הבושה שלכם? לאחר שניתחנו את טבעם ומהותם של אנשים כאלה, האם ניתן לומר שהם זרעו המקולל של הגיהנום? האם ניתן לומר שכול מי שעושה דברים שכאלה מביא על עצמו השפלה? האם אתם מכירים בחומרת טבעו? ועד כמה הוא חמור בדיוק? כוונתם של בני אדם אשר נוהגים כך, היא לחקות את אלוהים. הם חפצים להיות אלוהים וגורמים לאנשים לסגוד להם כמו לאלוהים. הם מבקשים לבטל את מקומו של אלוהים בלבם של בני האדם ולהיפטר מאלוהים אשר עובד בקרב בני האדם, כדי להשיג את מטרת השליטה בבני אדם, כילוים של בני האדם וההשתלטות עליהם. לכול אדם יש רצונות ושאיפות לא מודעים שכאלה וכול אדם חי במהות שטנית מושחתת שכזו ובטבע שטני שכזה, שבו הוא אויב לאלוהים, בוגד באלוהים ומבקש להיות אלוהים. בעקבות השיתוף שלי בנושא סמכותו של אלוהים, האם אתם עדיין מבקשים או שואפים להתחזות לאלוהים, או לחקות את אלוהים? והאם אתם עדיין חפצים להיות אלוהים? האם אתם מבקשים עדיין להפוך לאלוהים? האדם אינו יכול לחקות את סמכותו של אלוהים, הוא אינו יכול להתחזות ולקבל את זהותו ומעמדו של אלוהים. על אף שאתם מסוגלים לחקות את הנימה שבה אלוהים מדבר, אינכם יכולים לחקות את מהותו של אלוהים. על אף שאתם מסוגלים לעמוד במקומו של אלוהים ולהתחזות לו, לעולם לא תוכלו לעשות את אשר אלוהים מתכוון

לעשות ולעולם לא תוכלו לשלוט ולצוות על כול הדברים. בעיני אלוהים, תהיו לנצח ברייה קטנה, ואין זה משנה עד כמה רבים כישוריהם ויכולותיהם, אין זה משנה בכמה מתנות נחנתם, כול שלמותכם היא תחת שליטתו של הבורא. על אף שאתם מסוגלים לומר כמה מילים פזיזות, הדבר אינו יכול להראות שיש להן מהות של הבורא, ולא לייצג שיש לכם סמכות כשל הבורא. סמכותו ועוצמתו של אלוהים הן מהותו של אלוהים עצמו. הן לא נלמדו ולא נוספו מבחוץ, אלא הן מהותו הפנימית של אלוהים עצמו. וכך את הקשר בין הבורא לברואים לא ניתן לשנות לעולם. כאחד הברואים, על האדם לשמור על מקומו, להתנהג באופן מצפוני ולשמור מתוך מילוי חובתו על הדברים שהופקדו בידיו על ידי הבורא. ואסור לו לאדם לנהוג שלא כשורה, ולא לעשות דברים שהם מחוץ לטווח יכולתו או לעשות דברים המתועבים בעיני אלוהים. אסור לו לאדם לנסות להיות דגול, יוצא דופן או מעל לאחרים, ולא לשאוף להיות אלוהים. כך אסור לבני אדם לשאוף להיות. השאיפה להיות דגול או יוצא דופן הינה מגוחכת. השאיפה להיות אלוהים מבישה עוד יותר. הוא מגעילה ונתעבת. הדבר הראוי לשבח, והדבר שעל הברואים להיאחז בו יותר מכול דבר אחר, הוא להיות לברייה אמיתית. זוהי המטרה היחידה שעל בני האדם לחתור אליה.

סמכות הבורא אינה מוגבלת על ידי הזמן, המרחב או הגיאוגרפיה, ולא ניתן לאמוד את ממדי סמכותו של הבורא

הבה נעיין בבראשית כ"ב 17-18. זהו קטע נוסף שנאמר על ידי יהוה אלוהים, ושבנו אמר לאברהם, "כִּי־בָרְךָ אֲבָרְכָךָ וְהִרְבָּה אֲרֻכָּה אֶת־יָרְעֶךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֹל אֲשֶׁר עַל־שֵׁפֶת הַיָּם וַיִּבֶשׁ יָרְעֶךָ אֶת שְׂעֵר אִיְכָבוֹ וְהַתְּבָרְכוּ בְּיָרְעֶךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ יֵלֶקְבֹּ אֲשֶׁר שְׁמֶעֱתָ בְּקֻלִּי". יהוה אלוהים בירך את אברהם פעמים רבות בכך שצאצאיו יתרבו – ובאיזו מידה הם יתרבו? במידה שעליה מדובר בכתבי הקודש: "כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֹל אֲשֶׁר עַל־שֵׁפֶת הַיָּם". כלומר אלוהים ביקש להעניק לאברהם צאצאים רבים ככוכבי השמיים, שופעים כמו החול אשר על שפת הים. אלוהים דיבר תוך שימוש בדימויים, ומן הדימויים האלה לא קשה להבין כי אלוהים לא יעניק לאברהם רק צאצא אחד, שניים, ואף לא אלף, אלא מספר שלא ניתן למנותו, שדי בו כדי להיות לעמים רבים, כי אלוהים הבטיח לאברהם שיהיה אב לגויים רבים. והאם המספר הזה הוחלט על ידי האדם או שהוא הוחלט על ידי אלוהים? האם האדם יכול לשלוט במספר הצאצאים שיהיו לו? האם הדבר תלוי בו? אפילו השאלה, אם יהיו לו צאצאים אחדים או לא, אינה תלויה באדם, לא כל שכן אם יהיו רבים "כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֹל אֲשֶׁר עַל־שֵׁפֶת הַיָּם". מי אינו חפץ בכך שצאצאיו יהיו רבים ככוכבים? למרבה הצער, הדברים אינם תמיד מסתדרים כפי שאנו רוצים. אין זה משנה עד כמה מוכשר או בעל יכולת האדם, הדבר אינו תלוי בו. איש אינו יכול לעמוד מחוץ למה שציווה אלוהים. כמה שיתיר לכם, זוהי המידה שתהיה לכם: אם אלוהים ייתן לכם מעט, לעולם לא יהיה לכם הרבה, ואם אלוהים ייתן לכם הרבה, אין טעם להתרעם על כמה שיש לכם. האין זה כך? כול הדברים האלה תלויים באלוהים ולא באדם! האדם נשלט על ידי אלוהים ואיש אינו פטור מכך!

כשאלוהים אמר "אֲרֻכָּה אֶת־יָרְעֶךָ", היתה זו הברית שאלוהים כרת עם אברהם, ובדומה לברית הקשת בענן, היא עתידה היתה להתגשם לנצח, והיתה גם הבטחה שניתנה לאברהם על ידי אלוהים. רק אלוהים מוסמך ומסוגל לגרום להבטחה הזו להתגשם. בין אם האדם מאמין בכך ובין אם לא, בין אם האדם מקבל זאת ובין אם לא, ויהיה אשר יהיה האופן שבו האדם רואה זאת והאופן שבו הוא מתייחס לכך, כול הדברים האלה יתגשמו מילה במילה,

בהתאם לדברים שנאמרו על ידי אלוהים. דברי אלוהים לא ישתנו בגלל שינויים ברצונו או בתפיסותיו של האדם ולא בעקבות שינויים באדם, דבר או עצם כלשהו. כול הדברים עשויים להיעלם, אך דברי אלוהים יישארו לנצח. ההפך הוא הנכון, היום שבו כול הדברים ייעלמו, הוא בדיוק היום שבו דברי אלוהים יתגשמו במלואם, כי הוא הבורא, הוא בעל סמכות הבורא ועוצמת הבורא והוא שולט בכול הדברים ובכוח החיים כולו. הוא מסוגל לגרום לדבר-מה להופיע יש מאין, או להיעלם אין מיש, והוא שולט בהפיכתם של כול הדברים מחיים למתים, וכך בעבור אלוהים, אין דבר פשוט יותר מריבוי זרעו של מישוהו. לאדם הדבר נשמע דמיוני כמו אגדה, אך בעיני אלוהים, מה שהוא מחליט לעשות ומבטיח לעשות, אינו דמיוני ולא אגדה, אלא עובדה שאלוהים כבר ראה ושתתגשם בוודאות. האם אתם מבינים זאת? האם העובדות מוכיחות כי צאצאיו של אברהם היו רבים? ועד כמה רבים בדיוק? רבים "כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲלֹל אֲשֶׁר עַל-שֶׁפֶת הַיָּם", שעליהם דיבר אלוהים? האם הם התפשטו בין כול העמים ועל פני כול האיזורים, לכול מקום בעולם? ומה הגשים את העובדה הזו? האם היא הוגשמה על ידי סמכות דבריו של אלוהים? במשך כמה מאות או אלפי שנים לאחר שנאמרו דברי אלוהים, הם המשיכו להתגשם והיו לעובדות פעם אחר פעם. זהו כוחם של דברי אלוהים וזוהי הוכחה לסמכות אלוהים. כשבראשית ברא אלוהים את כול הדברים, אמר אלוהים יהי אור, והיה אור. הדבר התרחש במהירות רבה, התגשם בזמן קצר מאוד, ולא היה עיכוב בהתגשמותו והתממשותו. השפעות דבריו של אלוהים היו מיידיות. שני המקרים היו הפגנה של סמכות אלוהים, אך כשאלוהים ברך את אברהם, הוא אפשר לאדם לראות צד נוסף במהות סמכותו של אלוהים ואפשר לאדם לראות את ממדי סמכותו של אלוהים, שלא ניתן לאמוד אותם, ויתרה מכך, אפשר לאדם לראות צד אמיתי ומעולה יותר בסמכותו של אלוהים.

לאחר שדברי אלוהים נאמרים, סמכות אלוהים לוקחת פיקוד על הפעולה הזו, והעובדה שהובטחה מפי אלוהים מתחילה בהדרגה להיות למציאות. כתוצאה מכך, מתחילים להתרחש בין כול הדברים שינויים בכול דבר, כפי שעם בוא האביב, הדשא מוריק, הפרחים פורחים, ניצנים בוקעים מן העצים, הציפורים מתחילות לשיר, האווזים שבים, והשדות מלאים בני אדם... עם בוא האביב, כול הדברים מתחדשים וזהו מעשה הנס של הבורא. כשאלוהים מגשים את הבטחותיו, כול הדברים שבשמיים ובארץ מתחדשים ומשתנים בהתאם למחשבותיו של אלוהים – ואין בהם ולו אחד שפטור מכך. כשהתחייבות או הבטחה נאמרת מפי אלוהים, כול הדברים משרתים את הגשמתה ומתורגמים למען הגשמתה, וכול הברואים מתוזמרים ומסודרים תחת ריבונותו של הבורא, ממלאים כול אחד את תפקידו ומשרתים כול אחד את התפקיד המתאים לו. זהו הביטוי של סמכות הבורא. מה אתם רואים בכך? כיצד אתם מכירים את סמכותו של אלוהים? האם יש טווח לסמכותו של אלוהים? האם יש מגבלת זמן? האם ניתן לומר שיש לה גובה מסויים או אורך מסויים? האם ניתן לומר שיש לה גודל או חוזק מסויים? האם ניתן למדוד אותה בעזרת ממדי האדם? סמכותו של אלוהים אינה מבליחה ונעלמת, אינה באה והולכת, ואין איש שיכול למדוד עד כמה גדולה סמכותו בדיוק. אין זה משנה כמה זמן יחלוף, כשאלוהים מברך אדם, ברכה זו תימשך הלאה, והמשכה ישמש עדות לסמכותו של אלוהים, שלא ניתן לאמוד את ממדיה, ויאפשר לאנושות לחזות בהופעתו המחודשת של כוח החיים של הבורא, שלא ניתן לדכאו, פעם אחר פעם. כול הפגנה של סמכותו היא הדגמה מושלמת לדברים הנאמרים מפיו, והיא מודגמת לכול הדברים ולאנושות. זאת ועוד, כול דבר המתגשם בסמכותו הינו מעולה מאין כמוהו וחסר פגמים לחלוטין. ניתן לומר כי מחשבותיו, דבריו, סמכותו וכול הפעולה

שהוא מגשים, כולם תמונה יפהפייה מאין כמוה, ושפתה של האנושות אינה מסוגלת לבטא את משמעותה וערכה לברואים. כשאלוהים מבטיח הבטחה לאדם, בין אם זה היכן יחיה או מה יעשה, הרקע שלו לפני או אחרי קבלת ההבטחה או השאלה עד כמה גדולות היו התהפוכות בסביבת חייו – כול זה מוכר לאלוהים ככף ידו. אין זה משנה כמה זמן יחלוף לאחר שנאמרו דברי אלוהים, עבורו הדבר הוא כאילו נאמרו זה עתה. כלומר לאלוהים יש עוצמה וסמכות כזו, שהוא יכול לעקוב אחרי כול הבטחה שהוא מבטיח לאנושות, לשלוט בה ולממשה, ואין זה משנה מהי ההבטחה, אין זה משנה כמה זמן אורכת הגשמתה המלאה, ויתרה מזאת, אין זה משנה כמה רחב ההיקף שהגשמתה משפיעה עליו – לדוגמה, זמן, גיאוגרפיה, גזע וכו' – ההבטחה הזו תתגשם ותמומש, ויתרה מזאת, הגשמתה ומימושה לא ידרשו ממנו כול מאמץ, ולו הקל שבקלים. ומה הדבר מוכיח? כי די בהיקף סמכותו ועוצמתו של אלוהים כדי לשלוט ביקום כולו ובאנושות כולה. אלוהים ברא את האור, אך אין פירוש הדבר שאלוהים מנהל את האור בלבד, או שהוא מנהל את המים בלבד מפני שברא את המים, ושכול יתר הדברים אינם קשורים לאלוהים. האין זו אי-הבנה? אף שברכתו של אלוהים לאברהם התפוגגה בהדרגה מזיכרוננו של האדם כעבור כמה מאות שנים, בעיני אלוהים, הבטחה זו נותרה עדיין כשהיתה. היא היתה עדיין בתהליך הגשמתה ולא חדלה להיות מעולם. האדם מעולם לא ידע ולא שמע כיצד הפעיל אלוהים את סמכותו, כיצד תוזמרו וסודרו כול הדברים, וכמה סיפורים נפלאים התרחשו בין כול הדברים שברא אלוהים במשך הזמן הזה, אך כול חלק נפלא מהפגנת סמכותו של אלוהים ומגילוי מעשיו, הועבר הלאה והשתבח בין כול הדברים, כול הדברים הופיעו והעידו על מעשיו הפלאיים של הבורא, וכול סיפור שסופר פעמים רבות על ריבונותו של הבורא על כול הדברים, יוכרז על ידי כול הדברים לעד. הסמכות שבה שולט אלוהים בכול הדברים ועוצמתו של אלוהים, מראים לכול הדברים כי אלוהים נוכח בכול מקום ובכול זמן. כאשר תהיו עדים לנוכחות סמכותו ועוצמתו של אלוהים בכול מקום, תבינו כי אלוהים נוכח בכול מקום ובכול זמן. סמכותו ועוצמתו של אלוהים אינן מוגבלות על ידי זמן, גיאוגרפיה, מרחב, או על ידי אדם, חומר או דבר כלשהו. היקף סמכותו ועוצמתו של אלוהים עולים על דמיונו של האדם. לאדם, הוא בל-ישוער, בל-יתואר, ולעולם לא יהיה ידוע לו במלואו.

יש שאוהבים להסיק ולדמיין, אך עד כמה רחוק יכול דמיונו של האדם להגיע? האם הוא יכול להרחיק לכת מעבר לעולם הזה? האם האדם מסוגל להסיק ולדמיין את אמיתותה ונכונותה של סמכות אלוהים? האם הסקתו ודמיונו של האדם מסוגלים לאפשר לו להשיג ידע על סמכותו של אלוהים? האם הם יכולים לגרום לאדם להבין באמת את סמכותו של אלוהים ולהישמע לה? עובדות מוכחות כי הסקתו ודמיונו של האדם אינם אלא תוצר של תבונתו ואינם מעניקים כול סיוע או תועלת, ולו הקלים ביותר, להכרת סמכותו של אלוהים על ידי האדם. לאחר שקראו ספרי מדע בדיוני, יש המסוגלים לדמיין את הירח, וכיצד נראים הכוכבים. אולם אין פירוש הדבר שיש לאדם הבנה כלשהי על סמכותו של אלוהים. דמיונו של האדם הוא רק דמיון. על העובדות של הדברים האלה, כלומר על הקשר שלהם לסמכותו של אלוהים, אין לו כל תפיסה. ואם הייתם על הירח, מה בכך? האם זה מראה שיש לכם הבנה רב-ממדית של סמכות אלוהים? האם זה מראה שאתם מסוגלים לדמיין את היקף סמכותו ועוצמתו של אלוהים? כיוון שהסקתו ודמיונו של האדם אינם מסוגלים לאפשר לו להכיר את סמכותו של אלוהים, מה על האדם לעשות? האפשרות הנכונה ביותר תהיה לא להסיק ולא לדמיין, כלומר אסור לאדם להסתמך לעולם על הדמיון ולהיות תלוי בהסקה כשמדובר בהכרת סמכותו של אלוהים. מהו הדבר שברצוני לומר לכם כאן? את

הכרת סמכותו של אלוהים, עוצמתו של אלוהים, זהותו של אלוהים עצמו ומהותו של אלוהים, לא ניתן להשיג על ידי הסתמכות על הדמיון. כיוון שאינכם יכולים להסתמך על הדמיון כדי להכיר את סמכות אלוהים, באיזו דרך תוכלו להשיג ידע אמיתי על סמכותו? דרך אכילתם ושתייתם של דברי אלוהים, דרך שיתוף ודרך חוויית דברי אלוהים, יהיו לכם חוויה הדרגתית ואימות של סמכות אלוהים, וכך תרכשו הבנה הדרגתית וידע בשלבים על אודותיה. זוהי הדרך היחידה להשיג את הידע על סמכות אלוהים. אין קיצורי דרך. הבקשה שלא תדמינו, אינה זהה לאילוצכם לשבת באופן פסיבי ולהמתין להשמדה או לעצירתכם מלעשות דבר כלשהו. לא להשתמש במוחכם כדי לחשוב ולדמיין, פירושו לא להשתמש בלוגיקה כדי להסיק, לא להשתמש בידע כדי לנתח, לא להשתמש במדע כבסיס, אלא להבין, לאמת ולאשר כי לאלוהים שבו אתם מאמינים יש סמכות, ולאשר כי הוא מחזיק בריבונות על גורלכם וכי עוצמתו מוכיחה בכל עת שהוא אלוהים האמיתי עצמו, דרך דברי אלוהים, דרך האמת, דרך כול דבר שאתם פוגשים בחייכם. זוהי הדרך היחידה שבה יכול מישו להשיג הבנה של אלוהים. יש האומרים כי הם מבקשים למצוא דרך פשוטה להשיג מטרה זו, אך האם ביכולתכם לחשוב על דרך כזו? אני אומר לכם שאין צורך לחשוב: אין דרכים אחרות! הדרך היחידה היא לדעת ולאמת באופן מצפוני ונאמן מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, דרך כול מלה שהוא מבטא וכול דבר שהוא עושה. זוהי הדרך היחידה להכיר את אלוהים. כי מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו, וכול דבר הקשור לאלוהים, אינו ריק מתוכן – אלא אמיתי.

עובדת שליטתו וריבונותו של אלוהים על כל הדברים והיצורים החיים מעידה על קיומה האמיתי של סמכות אלוהים

בדומה לנאמר לעיל, מתועדת ברכתו של יהוה אלוהים לאיוב בספר איוב. מה העניק אלוהים לאיוב? "וַיְהִי הָאֵל בְּרָךְ אֶת־אַחֲרֵית אִיּוֹב מֵרֵאשִׁיתוֹ וַיְהִי־לוֹ אַרְבָּעָה עָשָׂר אֶלֶף צֹאן וְשֵׁשֶׁת אֲלָפִים גְּמָלִים וְאַלְף־צֶמֶד בָּקָר וְאַלֶּף אֲתוֹנוֹת" (איוב מ"ב 12). מנקודת מבטו של האדם, מה היו הדברים האלה שניתנו לאיוב? האם היו נכסים של אדם? האם עם נכסים אלה, היה איוב עשיר מאוד בתקופה ההיא? וכיצד הוא רכש את הנכסים האלה? מה גרם לעושרו? אין צורך לומר שהם הגיעו לבעלותו של איוב תודות לברכתו של אלוהים. לא נדון כאן בשאלה, כיצד ראה איוב נכסים אלה וכיצד התייחס לברכותיו של אלוהים. כשמדובר בברכות אלוהים, כול בני האדם משתוקקים יומם ולילה לברכתו של אלוהים, אך לאדם אין שליטה בכמות הנכסים שהוא יכול לרכוש במהלך חייו או בשאלה אם הוא יכול לקבל ברכות מאלוהים – וזוהי עובדה שאין עליה עוררין! לאלוהים יש סמכות ועוצמה להעניק לאדם כול נכס שהוא, לאפשר לאדם לרכוש כול ברכה, אולם לברכות אלוהים יש עיקרון. איזה מין אנשים מברך אלוהים? את האנשים החביבים עליו, כמובן! אברהם ואיוב בורכו שניהם על ידי אלוהים, אולם הברכות שקיבלו לא היו זהות. אלוהים ברך את אברהם בצאצאים רבים כחול וככוכבים. כשאלוהים ברך את אברהם, הוא גרם לצאצאיו של אדם אחד, לאומה אחת, להיות בעלת עוצמה ולשגשג. כך סמכותו של אלוהים שלטה באנושות, שנשמה את נשימת אפו של אלוהים בין כול הדברים והיצורים החיים. תחת ריבונות סמכותו של אלוהים, שגשגה אנושות זו והתקיימה במהירות ובהיקף, שעליהם החליט אלוהים. באופן ספציפי, יכולת הקיום של אומה זו, קצב התפשטותה ותוחלת חייה, היו כולם חלק מסידוריו של אלוהים והעיקרון של כל זאת התבסס כולו על ההבטחה

שהבטיח אלוהים לאברהם. כלומר, יהיו הנסיבות אשר יהיו, הבטחותיו של אלוהים יימשכו ללא הפרעה ויתממשו תחת ההשגחה העליונה של סמכות אלוהים. בהבטחה שהבטיח אלוהים לאברהם, יהיו אשר יהיו התהפוכות בעולם, תהיה אשר תהיה התקופה, יהיו אשר יהיו האסונות שתסבול האנושות, צאצאיו של אברהם לא יעמדו מול סכנת השמדה ואומתם לא תיכחד. אולם ברכתו של אלוהים לאיוב גרמה לו להיות עשיר ביותר. מה שנתן לו אלוהים היה מגוון של יצורים חיים ונושמים, שפרטיהם – מספרם, מהירות התרבותם, שיעורי הישרדותם, כמות השומן שבגופם וכן הלאה – נשלטו אף הם על ידי אלוהים. על אף שליצורים חיים אלה לא היתה היכולת לדבר, גם הם היו חלק מסידוריו של הבורא, ועיקרון סידוריו של אלוהים היה בהתאם לברכה שאלוהים הבטיח לאיוב. על אף שמה שהובטח בברכות שנתן אלוהים לאברהם ולאיוב היה שונה, הסמכות שבה שלט הבורא בכול הדברים והיצורים החיים היתה זהה. כול פרט בסמכותו ובעוצמתו של אלוהים בא לידי ביטוי בהבטחותיו ובברכותיו השונות לאברהם ולאיוב, והוא שב ומראה לאנושות כי סמכות אלוהים חורגת הרבה מעבר לדמיונו של האדם. פרטים אלה אומרים לאנושות פעם נוספת, כי אם ברצונה להכיר את סמכותו של אלוהים, ניתן להשיג זאת אך ורק דרך דברי אלוהים ודרך חוויית עבודתו של אלוהים.

סמכותו וריבונותו של אלוהים על כול הדברים, מאפשרות לאדם להבין עובדה: סמכותו של אלוהים אינה מתגלמת רק במילים "ויאמר אלוהים יהי אור ויהי אור, ויאמר אלוהים יהי רקיע ויהי רקיע, ויאמר אלוהים תהי יבשה ותהי יבשה", אלא, יתרה מכך, באופן שבו גרם לאור להימשך, מנע מן הרקיע להיעלם ושמר על היבשה כשהיא נפרדת לעולם מן המים, וכן בפרטי האופן שבו שלט בברואים: אור, רקיע ויבשה, וניהל אותם. מה עוד אתם רואים בברכתו של אלוהים לאנושות? ברור כי לאחר שאלוהים ברך את אברהם ואת איוב, עקבותיו לא נפסקו, כי הוא אך החל להפעיל את סמכותו והתכוון להפוך כול אחת מן המילים שאמר למציאות ולגרום לכל אחד מן הפרטים שעליהם דיבר, להתגשם, וכך בשנים הבאות, המשיך לעשות את כול הדברים שהתכוון. מכיוון שלא אלוהים יש סמכות, נדמה אולי לאדם שאלוהים רק מדבר, ואין לו צורך להניף אצבע כדי שכול העניינים והדברים יוגשמו. עליו לומר שמגוחך למדי לדמיין זאת! אם אתם נוקטים השקפה חד-צדדית בלבד על כריתת הברית בין אלוהים לאדם בעזרת מילים, ועל הגשמת כול הדברים על ידי אלוהים בעזרת מילים, ואינכם מסוגלים לראות את העובדות והסימנים השונים לכך שסמכותו של אלוהים מחזיקה בריבונות על קיומם של כול הדברים, הבנתכם על סמכותו של אלוהים ריקנית ומגוחכת! אם האדם מדמיין כך את אלוהים, יש לומר שהידע של האדם על אלוהים מוצה את כול האפשרויות והגיע למבוי סתום, כי האל שהאדם מדמיין אינו אלא מכונה המנפקת פקודות, ולא אלוהים שיש לו סמכות. מה ראיתם בדוגמאות של אברהם ואיוב? האם ראיתם את הצד האמיתי של סמכות אלוהים ועוצמתו? לאחר שאלוהים ברך את אברהם ואיוב, הוא לא נותר במקום שבו היה ולא העביד את שליחיו, בשעה שהוא ממתין לראות מה תהיה התוצאה. ההפך הוא הנכון, מייד לאחר שאלוהים אמר את דבריו, בהנחיית סמכותו של אלוהים, החלו כול הדברים להישמע לפעולה שאלוהים התכוון לעשות, ובני האדם, הדברים והעצמים שנדרשו לו, היו מוכנים. כלומר, מייד לאחר שנאמרו המילים מפי אלוהים, החלה סמכותו של אלוהים לפעול ברחבי הארץ כולה, והוא קבע מהלך שיגשים ויממש את ההבטחות שהבטיח לאברהם ולאיוב, תוך כדי תכנון כול התוכניות וההכנות המתאימות לכול הדברים שהיו דרושים לכול צעד ולכול שלב עיקרי שתכנן לבצע. בעת ההיא, אלוהים לא תמרן רק את שליחיו, אלא את כול הדברים שנבראו על ידו. כלומר ההיקף שבו הופעלה

סמכותו של אלוהים לא כלל את השליחים בלבד, אלא יתרה מכך, את כול הדברים שתומרנו כדי להישמע לפעולה שהוא התכוון להגשים. אלה היו הדרכים הספציפיות שבהן הופעלה סמכות אלוהים. אפשר שבדמיונכם יש לאחדים מכם ההבנה הבאה על סמכותו של אלוהים: לאלוהים יש סמכות ואלוהים יש עוצמה, ולפיכך על אלוהים להישאר רק ברקיע השלישי, או להישאר רק במקום קבוע, ואין לו צורך לבצע פעולה מסוימת כלשהי, ואת כול עבודתו הוא משלים במחשבותיו. אחדים אף עשויים להאמין כי על אף שאלוהים ברח את אברהם, לא היה לו צורך לעשות דבר ודי היה לו רק לומר את דבריו. האם זה אכן מה שקרה? ברור שלא! על אף שאלוהים בעל סמכות ועוצמה, סמכותו הינה אמיתית וממשית, ולא ריקה מתוכן. אמיתותן ומציאותן של סמכות אלוהים ועוצמתו מתגלות ומתגלמות בהדרגה בבריאת כול הדברים על ידו, בשליטתו על כל הדברים ובתהליך שבו הוא מוביל ומנהל את האנושות. כול שיטה, כול נקודת מבט וכול פרט בריבונותו של אלוהים על האנושות ועל כול הדברים, וכול פעולה אשר הגשים, וכן הבנת כול הדברים על ידו – כולם מוכיחים, פשוטו כמשמעו, כי סמכותו ועוצמתו של אלוהים אינן מילים ריקות מתוכן. סמכותו ועוצמתו מתגלות ונחשפות ללא הרף ובכול הדברים. ביטויים וגילויים אלה מעידים על קיומה האמיתי של סמכות אלוהים, כי הוא משתמש בסמכותו ובעוצמתו כדי להמשיך בעבודתו, לצוות על כול הדברים ולשלוט בכול הדברים בכול רגע, ואת עוצמתו וסמכותו לא יכולים להחליף המלאכים או שליחיו של אלוהים. אלוהים החליט אילו ברכות יעניק לאברהם ולאיוב – הדבר היה תלוי בו. על אף ששליחי אלוהים ערכו ביקורים אישיים אצל אברהם ואיוב, מעשיהם היו בהתאם למצוות אלוהים ותחת סמכותו של אלוהים, וגם הם היו תחת ריבונותו של אלוהים. אף שהאדם רואה כיצד שליחיו של אלוהים מבקרים אצל אברהם, ואינו עד לכך שיהיה אלוהים עושה דבר כלשהו באופן אישי בכתבי הקודש, למעשה היחיד שמפעיל באמת עוצמה וסמכות הוא אלוהים עצמו, והדבר אינו סובל כול ספק מצד שום אדם! על אף שראיתם שהמלאכים והשליחים הם בעלי עוצמה רבה ושעשו נסים, או שעשו דברים מסויימים שהוטלו עליהם על ידי אלוהים, מעשיהם אינם אלא למען השלמת מטלתו של אלוהים, ובשום אופן אינם הפגנה של סמכות אלוהים – כי לשום אדם או עצם אין הסמכות של הבורא לברוא את כול הדברים ולשלוט בהם. וכך אין אדם או עצם שיכול להפעיל או להפגין את סמכותו של הבורא.

סמכות הבורא אינה ניתנת לשינוי ואינה ניתנת להפרה

מה ראיתם בשלושת החלקים האלה של כתבי הקודש? האם ראיתם שיש עיקרון שעל פיו מפעיל אלוהים את סמכותו? לדוגמה, אלוהים כרת ברית עם האדם בעזרת הקשת בענן, כאשר מיקם קשת בין העננים כדי לומר לאדם שלעולם לא ישמיד שוב את העולם במבול. האם הקשת בענן שאנשים רואים היום עודנה אותה קשת שנאמרה מפי אלוהים? האם טבעה ומשמעותה השתנו? אין ספק שהתשובה היא לא. אלוהים ביצע פעולה זו תוך הפעלת סמכותו, הברית שכרת עם האדם נמשכת עד היום והמועד שבו הברית הזו תשתנה, תלוי כמובן באלוהים. לאחר שאלוהים אמר "אֶת־קִשְׁתִּי נִתְּתִי בְּעָנָן", הוא עמד תמיד בברית הזו, עד עצם היום הזה. מה אתם רואים בכך? אף שאלוהים הינו בעל סמכות ועוצמה, הוא קפדן מאוד ובעל עקרונות במעשיו, ונותן נאמן לדבריו. קפדנותו ועקרונות מעשיו, מראים כי לא ניתן להפר את דבר אלוהים ולא ניתן להתעלות על סמכותו של אלוהים. על אף

שהוא בעל סמכות עליונה, וכול הדברים הם תחת ריבונותו, ועל אף שיש לו העוצמה לשלוט בכול הדברים, אלוהים מעולם לא גרם נזק לתוכניתו ולא הפר אותה, ובכל פעם שבה הוא מפעיל את סמכותו, הדבר נעשה בהתאמה קפדנית לעקרונותיו, מציית בדיוק לדברים שנאמרו מפיו והולך בעקבות הצעדים והמטרות של תוכניתו. אין צורך לומר, שכל הדברים הנשלטים על ידי אלוהים מצייתים אף הם לעקרונות שעל פיהם מופעלת סמכותו של אלוהים, ואין אדם או דבר הפטור מהסדרי סמכותו, והם אף אינם יכולים לשנות את העקרונות שעל פיהם סמכותו מופעלת. בעיני אלוהים, המבורכים זוכים למזל טוב כתוצאה מסמכות אלוהים והמקוללים מקבלים את עונשם בשל סמכותו. תחת ריבונות סמכותו של אלוהים, אין איש או דבר הפטור מהפעלת סמכותו, והם אף אינם יכולים לשנות את העקרונות שעל פיהם סמכותו מופעלת. סמכות הבורא אינה משתנה בעקבות שינויים בגורם כלשהו, ובדומה לכך, העקרונות שעל פיהם מופעלת סמכותו אינם משתנים מכול סיבה שהיא. השמיים והארץ עשויים לעבור תהפוכות גדולות, אך סמכות הבורא לא תשתנה. כול הדברים עשויים להיעלם, אך סמכות הבורא לא תיעלם לעולם. זוהי מהות סמכותו של הבורא, שאינה ניתנת לשינוי ושאינה ניתנת להפרה, וזהו עצם ייחודיותו של הבורא !

הדברים שלהלן הינם הכרחיים להכרת סמכותו של אלוהים, ומשמעותם נמסרת בשיתוף שלהלן. הבה נמשיך לקרוא מכתבי הקודש.

4. מצוותו של אלוהים לשטן

איוב ב' 6 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־הַשָּׁטָן הֲנִי בְיָגֶדְךָ אֶת־נַפְשׁוֹ שָׁמַר.

השטן לא העז מעולם להפר את סמכות הבורא, ומשום כך כול הדברים חיים בתוך סדר

זהו קטע מתוך ספר איוב, והמלה "הנו" בדברים האלה מתייחסת לאיוב. אף שהוא קצר, פסוק זה מבהיר סוגיות רבות. הוא מתאר חילופי דברים מסויימים בין אלוהים לבין השטן בעולם הרוח, ומספר לנו כי מושא דבריו של אלוהים היה השטן. הוא אף מתעד את אשר נאמר על ידי אלוהים באופן ספציפי. דברי אלוהים היו מצווה ופקודה לשטן. פרטיה הספציפיים של פקודה זו קשורים לכך שיש לחוס על חיי איוב ולקו הגבול שקבע אלוהים לטיפולו של השטן באיוב – על השטן היה לחוס על חיי איוב. הדבר הראשון שאנו לומדים מן הפסוק הזה הוא כי דברים אלה נאמרו על ידי אלוהים לשטן. על פי הטקסט המקורי בספר איוב, הוא מספר לנו את הרקע לדברים האלה: השטן ביקש להאשים את איוב, ולפיכך היה עליו לקבל את הסכמתו של אלוהים בטרם יוכל לפתותו. כאשר הסכים אלוהים לבקשתו של השטן לפתות את איוב, הוא העמיד בפני השטן את התנאי הבא: "איוב, הנו בידך אך את נפשו שמור". מהו אופי הדברים האלה? זוהי בברור מצווה או פקודה. לאחר שהבנתם את אופי הדברים האלה, עליכם גם לתפוס כמובן, כי מי שהוציא את הפקודה הזו היה אלוהים, וכי מי שקיבל את הפקודה הזו ונשמע לה, היה השטן. אין צורך לומר שבפקודה הזו, מערכת היחסים בין אלוהים לשטן מובנת מאליה לכול מי שקורא את הדברים האלה. זוהי כמובן גם מערכת היחסים בין אלוהים לשטן בעולם הרוח, וההבדל בין זהותם ומעמדם של אלוהים והשטן, אשר נמסר בתיעוד חילופי הדברים בין אלוהים לשטן שבכתבי הקודש, ועד כה זוהי

הדוגמה הספציפית והתיעוד הטקסטואלי, שמהם יכול האדם ללמוד על ההבדל המובהק בין זהותם ומעמדם של אלוהים והשטן. בשלב זה, עלי לומר כי תיעוד הדברים האלה הוא מסמך חשוב בידע של האנושות על זהותו ומעמדו של אלוהים, והוא מספק מידע חשוב להכרת אלוהים על ידי האנושות. דרך חילופי דברים אלה בין הבורא לשטן בעולם הרוח, האדם מסוגל להבין היבט ספציפי נוסף בסמכותו של הבורא. דברים אלה הם עדות נוספת לסמכותו הייחודית של הבורא.

כלפי חוץ, אלה הם חילופי דברים בין יהוה אלוהים לבין השטן. מהותם היא כי הגישה שבה יהוה אלוהים מדבר והעמדה שממנה הוא מדבר, גבוהות מן השטן. כלומר, יהוה אלוהים מצווה על השטן בנימה של פקודה ואומר לשטן מה עליו לעשות ומה אין עליו לעשות, שאיוב כבר בידידו והוא חופשי לטפל בו כרצונו – אך אסור לו ליטול את חייו. המשמעות המרומזת היא כי על אף שאיוב הופקד בידי השטן, חייו לא נמסרו לו. איש אינו יכול ליטול את חייו של איוב מידי אלוהים, אלא אם אלוהים מתיר זאת. גישתו של אלוהים באה לידי ביטוי בבירור במצווה הזו לשטן, והמצווה הזו אף מבטאת וחושפת את העמדה שממנה יהוה אלוהים משוחח עם השטן. כך, לא זו בלבד שיהוה אלוהים מחזיק במעמד של אלוהים אשר ברא את האור, האוויר וכול הדברים והיצורים החיים, אלוהים המחזיק בריבונות על פני כול הדברים והיצורים החיים, אלא גם במעמד של אלוהים המצווה על האנושות, המצווה על האדם, אלוהים השולט בחיים ובמוות של כול היצורים החיים. מי בעולם הרוח, פרט לאלוהים, יעז להוציא פקודה כזו לשטן? ומדוע הוציא אלוהים את הפקודה הזו לשטן באופן אישי? מפני שחיי אדם, לרבות חייו של איוב, נשלטים על ידי אלוהים. אלוהים לא התיר לשטן לפגוע בחייו של איוב או ליטול את חייו, כלומר מיד לפני שהתיר אלוהים לשטן לפתות את איוב, הוא זכר להוציא במיוחד פקודה כזו, וציווה פעם נוספת על השטן שלא ליטול את חיי איוב. השטן לא העז מעולם להפר את סמכותו של אלוהים, ויתרה מזאת, האזין תמיד בקשב ונשמע לפקודותיו ולמצוותיו הספציפיות של אלוהים, ומעולם לא העז להתריס נגדן, ומובן שלא העז לשנות כרצונו איזו מפקודותיו של אלוהים. אלה הם הגבולות שקבע אלוהים לשטן, ולפיכך השטן לא העז מעולם לחצות את הגבולות האלה. האין זה כוחה של סמכות אלוהים? האין זו עדות לסמכותו של אלוהים? לשטן יש תפיסה ברורה הרבה יותר מזו של האנושות על הדרך שבה יש להתנהג כלפי אלוהים, והדרך שבה יש לראות את אלוהים, וכך בעולם הרוח, רואה השטן את מעמדו וסמכותו של אלוהים בבירור רב, ויש לו הבנה עמוקה יותר על כוח סמכותו של אלוהים והעקרונות שמאחורי הפעלת סמכותו. הוא אינו מעז כלל להתעלם מהם ואינו מעז להפר אותם בכול דרך שהיא ולא לעשות דבר כלשהו המפר את סמכות אלוהים, והוא אינו מעז לקרוא תגר על חרון אפו של אלוהים בשום דרך שהיא. על אף שהוא רע וגאוותן מטבעו, השטן לא העז מעולם לחצות את הגבולות והסייגים שנקבעו לו על ידי אלוהים. במשך מיליוני שנים, הוא ציית בקפידה לגבולות אלה, נשמע לכול מצווה ופקודה שניתנה לו על ידי אלוהים, ומעולם לא העז לעבור את הגבול. על אף שהוא מרושע, השטן חכם הרבה יותר מן האנושות המושחתת. הוא מכיר את זהותו של הבורא ויודע את גבולותיו. מתוך מעשיו "הכנועים" של השטן, ניתן לראות כי סמכותו ועוצמתו של אלוהים הן צווים שמיימיים שהשטן אינו יכול להפר, ובדיוק בזכות ייחודיותו וסמכותו של אלוהים, כול הדברים משתנים ומתרכים בדרך מסודרת, האנושות יכולה לחיות ולהתרבות במסגרת המהלך שקבע אלוהים, כשאין אדם או עצם המסוגל להפר את הסדר הזה או עצם המסוגל לשנות את החוק הזה – כי כולם באים מידי הבורא ומן הסדר והסמכות של הבורא.

רק אלוהים, שיש לו הזהות של הבורא, הוא בעל הסמכות הייחודית

זהותו המיוחדת של השטן גרמה לרבים להפגין עניין עז בביטויי בהיבטים שונים. יש אף אנשים טיפשים רבים המאמינים כי מלבד אלוהים, גם השטן הוא בעל סמכות, כי השטן מסוגל לעשות נסים ומסוגל לעשות דברים שאינם אפשריים לאדם. וכך בנוסף לעבודת אלוהים, האנושות שומרת מקום בלבה גם לשטן, ואף סוגדת לשטן כמו לאלוהים. אנשים אלה הם מעוררי רחמים ונתעבים בעת ובעונה אחת. הם מעוררי רחמים בגלל בורותם ונתעבים בגלל חוסר אמונתם ומהותם הרעה מטבעה. בשלב זה, אני חש כי יש צורך ליידע אתכם מהי סמכות, מה היא מסמלת ומה היא מייצגת. במובן רחב, אלוהים עצמו הוא סמכות, סמכותו מסמלת את עליונותו ומהותו של אלוהים, וסמכותו של אלוהים עצמו מייצגת את מעמדו וזהותו של אלוהים. אם כך, האם השטן מעז לומר שהוא עצמו אלוהים? האם השטן מעז לומר שהוא ברא את כול הדברים ומחזיק בריבונות על כול הדברים? מובן שלא! כי הוא אינו מסוגל לברוא את כול הדברים. עד כה, הוא לא יצר מעולם דבר שנברא בידי אלוהים, ולא ברא מעולם דבר שיש לו חיים. כיוון שאין לו הסמכות של אלוהים, לא ייתכן שיהיו לו אי-פעם מעמדו וזהותו של אלוהים, והדבר נקבע על ידי מהותו. האם יש לו עוצמה זהה לזו של אלוהים? מובן שלא! הדברים שאותם אנו מכנים בשם מעשי השטן והנסים שעושה השטן? האם זוהי עוצמה? האם ניתן לכנותם בשם סמכות? מובן שלא! השטן מכון את גאות הרוע ומשבש, מקלקל וקוטע כול היבט בעבודתו של אלוהים. במשך אלף השנים האחרונות, מלבד השחתת האנושות וניצולה לרעה, ורמייתו והדחתו של האדם לשחיתות ולדחייתו של אלוהים, כדי שהאדם יילך לעבר גיא צלמוות, האם עשה השטן דבר כלשהו הראוי להנצחה, לשבח או להוקרה, ולו המעטים ביותר, מצד האדם? אילו היו לשטן סמכות ועוצמה, האם הוא היה משחית את האנושות? אילו היו לשטן סמכות ועוצמה, האם הוא היה מזיק לאנושות? אילו היו לשטן עוצמה וסמכות, האם האנושות היתה נוטשת את אלוהים ופונה אל המוות? מכיוון שאין לשטן סמכות ולא עוצמה, מה עלינו להסיק באשר למהותם של כול הדברים שהוא עושה? יש המגדירים את כול אשר השטן עושה כהולכת שולל בלבד, אך אני מאמין שהגדרה כזו אינה מתאימה כול כך. האם המעשים הרעים של השחתת האנושות על ידו אינם אלא הולכת שולל? את כוח הרוע שבו התעלל השטן באיוב ואת רצונו העז להתעלל בו ולכלותו, לא ניתן להשיג על ידי הולכת שולל בלבד. במבט לאחור, בן-רגע, עדרי הצאן והבקר של איוב התפזרו לכול עבר על פני הגבעות וההרים ונעלמו. בן-רגע, נעלם עושרו הרב של איוב. האם ניתן היה להשיג זאת בעזרת הולכת שולל בלבד? אופיים של כול הדברים שעושה השטן מתאים למונחים שליליים כגון לשבש, לקטוע, להשמיד, להזיק, רוע, זדון וחשכה, וכך התרחשותם של כול הדברים הרעים והמרשעים קשורה באופן שאין להתירו למעשי השטן, ואינה נפרדת ממהותו הרעה של השטן. אין זה משנה עד כמה השטן "רע עוצמה", אין זה משנה עד כמה הוא נועז ושאפתן, אין זה משנה עד כמה רבה יכולתו לגרום נזק, אין זה משנה עד כמה רחב טווח השיטות שבהן הוא משחית ומפתה את האדם, אין זה משנה עד כמה מחוכמות המזימות והתחבולות שבעזרתן הוא מאיים על האדם, אין זה משנה עד כמה משתנה הצורה שבה הוא מתקיים, הוא מעולם לא הצליח לברוא ולו יצור חי אחד, מעולם לא הצליח לקבוע חוקים או כללים לקיומם של כול הדברים ומעולם לא הצליח לשלוט בעצם כלשהו, בין אם חי או דומם. בכול מרחבי היקום העצומים, אין ולו אדם או עצם אחד שנולד ממנו או שמתקיים בגללו. אין ולו אדם או עצם אחד הנשלט על ידו. ההפך הוא הנכון,

לא זו בלבד שעליו לחיות תחת ריבונותו של אלוהים, אלא יתרה מכך, עליו להישמע לכול פקודותיו ומצוותיו של אלוהים. ללא רשות מאלוהים, קשה לשטן לגעת ולו בטיפת מים או בגרגר חול על פני האדמה. ללא רשות מאלוהים, השטן אף אינו חופשי להניע את הנמלים על פני האדמה – לא כול שכן את האנושות, שנבראה על ידי אלוהים. בעיני אלוהים, השטן נחות מן החבצלות שעל ההר, מן הציפורים העפות באוויר, מן הדגים אשר בים ומן התולעים שעל פני האדמה. תפקידו בין כול הדברים הוא לשרת את כול הדברים, לפעול למען האנושות ולשרת את עבודתו של אלוהים ואת תוכנית הניהול שלו. יהיה טבעו מרושע ככול שיהיה, ומהותו רעה ככול שתהיה, הדבר היחיד שביכולתו לעשות הוא למלא בחריצות את תפקידו: לשרת את אלוהים ולשמש לו ניגוד. זוהי מהותו ועמדתו של השטן. מהותו אינה קשורה לחיים, אינה קשורה לעוצמה, אינה קשורה לסמכות. הוא אינו אלא כלי משחק בידי אלוהים, מכונה בלבד בשירותו של אלוהים!

לאחר שהבינו את פניו האמיתיות של השטן, רבים עדיין אינם מבינים מהי סמכות. אם כך, אומר לכם! את הסמכות עצמה ניתן להסביר כעוצמתו של אלוהים. דבר ראשון, ניתן לומר בוודאות כי הן סמכות והן עוצמה הן דברים חיוביים. אין להן קשר לדבר שלילי כלשהו והן אינן קשורות לישויות כלשהן, שנבראו או שלא נבראו. עוצמתו של אלוהים מסוגלת לברוא דברים בכול צורה שהיא, שיש להם חיים וחיוניות, והדבר נקבע על ידי חייו של אלוהים. אלוהים הוא חיים, ולפיכך הוא המקור לכול היצורים החיים. זאת ועוד, סמכותו של אלוהים יכולה לגרום לכול היצורים החיים להישמע לכול מילה של אלוהים, כלומר להתהוות בהתאם לדברים הנאמרים מפי אלוהים ולחיות ולהתרבות במצוות אלוהים, שעל פיה אלוהים שולט בכול היצורים החיים ומצווה עליהם, ולעולם לא תהיה חריגה, לנצח נצחים. אין אדם או עצם שיש לו הדברים האלה. רק לבורא יש עוצמה כזו ורק הוא נושא אותה, ולפיכך היא מכונה בשם סמכות. זוהי ייחודיות הבורא. ככזו, בין אם זו המלה "סמכות" עצמה או מהותה של סמכות זו, כול אחת מהן ניתן לקשר רק לבורא, מפני שהיא סמל לזהותו ולמהותו הייחודית של הבורא ומייצגת את זהותו ומעמדו של הבורא. מלבד הבורא, אין אדם או עצם שניתן לקשרו למלה "סמכות". זהו פירוש לסמכותו הייחודית של הבורא.

על אף שהשטן הביט באיוב בעיניים חומדות, הוא לא העז לגעת ולו בשערה אחת על גופו ללא רשות מאלוהים. על אף שהשטן רע ואכזר מטבעו, לאחר שאלוהים נתן לו פקודה, לא הייתה לשטן ברירה אלא להישמע למצוותו של אלוהים. על כך, על אף שהשטן היה אחוז טירוף כמו זאב בין כבשים כשהוא מצא את איוב, הוא לא העז לשכוח את הגבולות שאלוהים הציב לו, לא העז להפר את פקודותיו של אלוהים, ובכל אשר עשה, הוא לא העז לחרוג מהעקרונות והגבולות שבדברי האל – האין זו עובדה? מכך ניתן לראות שהשטן לא מעז להפר דבר מדבריו של יהוה אלוהים. בעיני השטן, כל מילה מפיו של אלוהים היא פקודה, חוק שמימי וביטוי של סמכות האל – כי מכל מילה של אלוהים משתמע עונשו של אלוהים למי שיפר את פקודותיו ולמי שלא יישמע לחוקים השמימיים ויתנגד להם. השטן יודע בבירור שאם הוא יפר את פקודותיו של אלוהים, עליו לקבל את ההשלכות של הפרת סמכותו של אלוהים וההתנגדות לחוקים השמימיים. ומהן ההשלכות האלה בדיוק? מיותר לציין שהן כמובן, עונש מידי אלוהים. מעשי השטן כלפי איוב לא היו אלא ייצוג בזעיר אנפין של השחתתו את האדם, וכשהשטן ביצע את המעשים האלה, הגבולות שאלוהים הציב והפקודות שהוא נתן לשטן היו רק ייצוג בזעיר אנפין של העקרונות שבבסיס כל דבר שהוא עושה. בנוסף לכך, תפקידו ועמדתו של השטן בעניין זה היו רק ייצוג

בזעיר אנפין של תפקידו ועמדתו בעבודת הניהול של אלוהים, וציתו המוחלט של השטן לאלוהים בפיתויו את איוב היה רק ייצוג בזעיר אנפין של האופן שבו השטן לא מעז להביע ולו את ההתנגדות הקלה ביותר כלפי אלוהים במהלך עבודת הניהול שלו. איזו אזהרה נותנים לכם הייצוגים האלה בזעיר אנפין? בין כל הדברים הרבות השטן, אין אף אדם או דבר שיכולים להפר את החוקים והצווים השמימיים של הבורא, ואין אדם או דבר שמעזים להפר את החוקים והצווים השמימיים האלה, מפני שאין אדם או חפץ שיכולים לשנות את העונש שהבורא מטיל על כל מי שלא נשמע להם, ואף אחד מהם לא יכול לחמוק מהעונש הזה. רק הבורא יכול לקבוע חוקים וצווים שמימיים, רק לבורא יש הסמכות להוציאם לפועל, ועוצמתו של הבורא היא הדבר היחיד שאף אדם או דבר לא יכולים להפר. זוהי סמכותו הייחודית של הבורא, הסמכות הזו נשגבת מכל הדברים, ולכן לא ניתן לומר ש"אלוהים הוא הגדול מכולם והשטן הוא מספר שתיים". אין עוד אל מלבד הבורא, בעל הסמכות הייחודית!

האם יש לכם כעת ידע חדש על סמכותו של אלוהים? דבר ראשון, האם יש הבדל בין הסמכות של אלוהים שהוזכרה זה עתה לבין עוצמתו של האדם? ומהו ההבדל? יש כאלה שאומרים שלא ניתן להשוות בין השתיים. נכון! על אף שבני אדם אומרים שלא ניתן להשוות בין השתיים, במחשבותיו ובתפיסותיו של האדם, הוא מבלבל לרוב בין עוצמתו של האדם והסמכות, והוא מרבה להשוות בין השתיים. מה מתרחש כאן? האין בני האדם מחליפים בטעות ומבלי משים את האחת בשנייה? אין בין השתיים קשר, ולא ניתן להשוות ביניהן, אך בני אדם בכל זאת לא מצליחים להתאפק. איך יש לפתור זאת? אם באמת ברצונכם למצוא פתרון, הדרך היחידה היא להבין ולהכיר את סמכותו הייחודית של אלוהים. לאחר שתבינו ותכירו את סמכותו הייחודית של אלוהים, לא תזכירו את עוצמתו של האדם ואת סמכותו של אלוהים בנשימה אחת.

למה מתייחס המושג 'עוצמתו של האדם'? במילים פשוטות, זוהי היכולת או המיומנות המאפשרת לטבעו המושחת, לרצונותיו ולשאיפותיו של האדם להתרחב או להתממש במידה הרבה ביותר. האם זה נחשב לסמכות? בלי קשר לשאלה עד כמה מנופחים או משתלמים שאיפותיו ורצונותיו של האדם, לא ניתן לומר כי לאדם הזה יש סמכות. לכל היותר, ההתנפחות וההצלחה האלה אינן אלא הדגמה של ליצנותו של השטן בקרב בני האדם; לכול היותר זוהי פארסה שבה השטן מתפקד כאב הקדום של עצמו כדי להגשים את שאיפותיו להיות אל.

מה השקפתכם על סמכותו של אלוהים כעת בדיוק? עכשיו, לאחר שהדברים האלה שותפו, צריך להיות לכם ידע חדש על סמכותו של אלוהים. לכן אני שואל אתכם: מה מסמלת סמכותו של אלוהים? האם היא מסמלת את זהותו של אלוהים עצמו? האם היא מסמלת את עוצמתו של אלוהים עצמו? האם היא מסמלת את מעמדו הייחודי של אלוהים עצמו? בין כל הדברים, במה ראיתם את סמכותו של אלוהים? כיצד ראיתם אותה? במונחים של ארבע העונות שחוה האדם, האם יכול משהו לשנות את חוק המעבר בין אביב, קיץ, סתיו וחורף? באביב, העצים מנצים ופורחים; בקיץ הם מכוסים עלים; בסתיו הם נושאים פרי, ובחורף העלים נושרים. האם משהו מסוגל לשנות את החוק הזה? האם הדבר משקף היבט אחד בסמכותו של אלוהים? אלוהים אמר, "הִי אֹר" והיה אור. האם האור הזה עדיין קיים? בזכות מה הוא קיים? הוא קיים בזכות דברי האל כמובן, ובזכות סמכותו של אלוהים. האם האוויר שברא אלוהים עדיין קיים? האם האוויר שהאדם נושם נובע מאלוהים? האם משהו יכול לבטל את הדברים שנובעים מאלוהים? האם משהו יכול לשנות את מהותם ותפקידם? האם משהו יכול לבלבל בין הלילה והיום שאותם אלוהים קבע, ובין חוק הלילה וחוק היום שאלוהים ציווה עליהם? האם השטן יכול לעשות דבר

שכזה? גם אם אינכם ישנים בלילה ומתייחסים ללילה כאל יום, הוא בכל זאת נשאר הלילה. אתם יכולים לשנות את שגרת יומכם, אך אתם לא מסוגלים לשנות את חוק המעבר בין לילה ויום – ואף אדם לא יכול לשנות את העובדה הזו, הלא כן? האם מישו מסוגל לגרום לאריה לחרוש את האדמה בדומה לשור? האם מישו מסוגל להפוך פיל לחמור? האם מישו מסוגל לגרום לתרנגולת להרקיע שחקים בדומה לעיט? האם מישו מסוגל לגרום לזאב לאכול עשב בדומה לכבש? (לא). האם מישו מסוגל לגרום לדגים אשר במים לחיות על היבשה? בני אדם לא יכולים לעשות זאת. ומדוע לא? מפני שאלוהים ציווה על הדגים לחיות במים, ולכן הם חיים במים. על היבשה הם לא היו מצליחים לשרוד והיו מתים. הם לא מסוגלים לחרוג מגבולות פקודתו של אלוהים. קיומם של כל הדברים כפוף לחוק ולגבול, ולכל אחד מהם יש אינסטינקטים משלו. הבורא קבע את הדברים האלה, ואף אדם לא יכול לשנות אותם ולהתעלות עליהם. לדוגמה, האריה יחיה תמיד בטבע, במרחק מקהילות האדם, והוא לעולם לא יוכל להיות צייתן ונאמן כמו השור החי יחד עם האדם והעובד למענו. על אף שפילים וחמורים שניהם בעלי חיים, על אף שלשניהם יש ארבע רגליים, ועל אף שהם ברואים הנושמים אוויר, הם מינים שונים, מפני שאלוהים חילק אותם למינים שונים. לכל אחד מהם יש אינסטינקטים משלו, ולכן לעולם לא ניתן יהיה להחליף ביניהם. על אף שלתרנגולת יש שתי רגליים וכנפיים בדיוק כמו לעיט, היא לעולם לא תוכל לעוף באוויר; לכל היותר, היא תוכל להתעופף אל צמרת עץ – והדבר נקבע לפי האינסטינקט שלה. מיותר לציין שכל זה כך בזכות הפקודות של סמכותו האל.

בהתפתחותה של האנושות כיום, ניתן לומר שהמדע של האנושות משגשג, וניתן לתאר את הישגי מחקרו המדעי של האדם כמרשימים. חשוב לציין שיכולתו של האדם הולכת וגדלה, אך יש פריצת דרך מדעית אחת שהאנושות לא הצליחה להשיג: האנושות יצרה מטוסים, נושאות מטוסים ואת פצצת האטום; האנושות הגיעה לחלל, הלכה על הירח, המציאה את האינטרנט ומקיימת אורח חיים עתיר טכנולוגיה, אך האנושות לא מסוגלת לברוא יצור חי ונושם. האינסטינקטים של כל יצור חי, החוקים שעל פיהם הוא חי ומעגל החיים והמוות של כל מין ממני היצורים החיים – המדע האנושי לא יכול ליצור את כל אלה או לשלוט בהם. בשלב הזה, יש לומר שבלי קשר לשאלה לאילו גבהים הגיע המדע האנושי, אין להשוות בינו לבין מחשבה כלשהי ממחשבותיו של הבורא, והוא לא מסוגל להבין את הפלא שבבריאה של הבורא ואת הכוח שבסמכותו. יש על פני האדמה אוקיינוסים כה רבים, אך הם מעולם לא חרגו מגבולותיהם ועלו על היבשה כרצונם, והסיבה לכך היא שאלוהים קבע גבולות לכל אחד מהם. הם נותרו במקום שבו הוא ציווה עליהם להיות, וללא רשות מאלוהים, הם לא יכולים להתנועע במרחב בחופשיות. ללא רשות מאלוהים, אסור להם לפלוש זה לתחומו של זה, הם יכולים לנוע רק כשאלוהים אומר להם לנוע, והכיוון שאליו הם ינועו והמקום שבו יישארו נקבעים בהתאם לסמכותו של אלוהים.

במילים פשוטות, "סמכותו של אלוהים" פירושה שהדבר תלוי באלוהים. לאלוהים יש זכות להחליט כיצד לעשות דבר מה, והדבר נעשה בכל דרך שהוא חפץ. החוק של כל הדברים תלוי באלוהים ולא באדם, והאדם לא יכול לשנותו. רצון האדם לא יכול להפעיל אותו, אלא שהוא משתנה בהתאם למחשבותיו של אלוהים, חוכמתו של אלוהים ופקודותיו של אלוהים, וזוהי עובדה שאיש לא יכול להכחיש. השמיים והארץ וכל צבאם, התבל, השמיים זרועי הכוכבים, ארבע עונות השנה, הדברים אשר נראים ואינם נראים לעין האדם – כולם מתקיימים, מתפקדים ומשתנים, ללא כל טעות ולו הקטנה ביותר, על פי סמכותו של אלוהים, בהתאם לפקודותיו של אלוהים, בהתאם

לדיברותיו של אלוהים ובהתאם לחוקי ראשית הבריאה. אין אף אדם או חפץ שיכולים לשנות את חוקיהם או לשנות את המהלך הפנימי שבאמצעותו הם פועלים. הם נוצרו בזכות סמכותו של אלוהים והם מתים בזכות סמכותו של אלוהים. זהו עצם סמכותו של אלוהים. עכשיו, אחרי שכל זה נאמר, האם אתם יכולים להרגיש שסמכותו של אלוהים היא סמל לזהותו ולמעמדו של אלוהים? האם ישות כלשהי, שנבראה או שלא נבראה, יכולה להיות בעלת סמכות כשל אלוהים? האם אדם, דבר או חפץ כלשהו יכול לחקות אותה, להתחזות לה או להחליף אותה?

זהותו של הבורא היא ייחודית, ואסור לכם לציית לרעיון הפוליתאיזם

על אף שכישוריו ויכולותיו של השטן גדולים מאלה של האדם, על אף שהוא יכול לעשות דברים שהאדם לא יכול להשיג, בין אם אתם מקנאים בדברים שהשטן עושה או שואפים אליהם, ובין אם אתם שונאים אותם או נגעלים מהם, בין אם אתם מסוגלים להבין זאת ובין אם לא, ויהיו אשר יהיו המידה שהשטן יכול להשיג או מספר האנשים שהוא יכול לרמות ולשכנע לעבוד אותו ולקדשו, ותהיה אשר תהיה הדרך שבה אתם מגדירים זאת, אתם לא יכולים לומר בשום אופן שזוהי סמכותו ועוצמתו של אלוהים. עליכם לדעת שאלוהים הוא האל, שיש רק אל אחד, ויתרה מכך, עליכם לדעת שרק לאלוהים יש סמכות, ושרק לו יש העוצמה לשלוט בכל הדברים. רק מפני שלשטן יש יכולת לרמות בני אדם, מפני שהוא יכול להתחזות לאלוהים, לחקות את האותות והמופתים שאלוהים עושה, ומפני שהוא עושה דברים דומים למה שאלוהים עשה, אתם מאמינים בטעות שאלוהים לא ייחודי, שיש אלים רבים, שיש להם רק כישורים ברמות שונות ושיש הבדלים בהיקף העוצמה שבידיהם. אתם מדרגים את גדולתם על פי סדר הגעתם ועל פי גילם, ואתם מאמינים בטעות שיש אלוהויות אחרות מלבד אלוהים, וחושבים שעוצמתו וסמכותו של אלוהים לא ייחודיות. אם אתם מחזיקים בדעות כאלה, אם אתם לא מכירים בייחודיותו של אלוהים, אם אתם לא מאמינים שרק לאלוהים יש סמכות, ואם אתם מצייתים רק לפוליתאיזם, אני אומר שאתם חלאת הבריאה, אתם התגלמותו האמיתית של השטן ואתם אנשי רוע מוחלטים! האם אתם מבינים את מה שאני מנסה ללמד אתכם באמירת הדברים האלה? בלי קשר לזמן, למקום או לרקע שלכם, אסור לכם לבלבל בין אלוהים לבין כל אדם, דבר או חפץ אחר. בלי קשר למידה שבה אתם חשים שסמכותו של אלוהים ומהותו של אלוהים עצמו לא ניתנות להכרה ולא נגישות, בלי קשר לשאלה עד כמה מעשיו ודבריו של השטן תואמים את תפיסתכם ודמיונכם, ובלי קשר לשאלה כמה הם מספקים אתכם, אל תהיו טיפשים, אל תבלבלו בין המושגים האלה, אל תכחישו את קיומו של אלוהים, אל תכחישו את זהותו ומעמדו של אלוהים, אל תדחפו את אלוהים אל מחוץ לדלת ואל תכניסו את השטן במקום האל שבלבכם להיות לכם לאל. אין לי ספק בכך שאתם מסוגלים לדמיין את ההשלכות שייגרמו אם תעשו זאת!

על אף שהאנושות הושחתה, היא עדיין חיה תחת ריבונותו וסמכותו של הבורא

השטן משחית את האנושות מזה אלפי שנים. הוא גרם לכמויות מופלגות של רוע, רימה דור אחר דור וביצע

פשעים מתועבים בעולם. הוא התעלל באדם, רימה את האדם, פיתה את האדם להתנגד לאלוהים וביצע מעשים רעים שהפריעו לתוכנית הניהול של אלוהים ושיבשו אותה פעם אחר פעם. אולם בסמכותו של אלוהים, כל הדברים והיצורים החיים ממשיכים להישמע לכללים ולחוקים שאלוהים קבע. בהשוואה לסמכותו של אלוהים, אופיו הרע והשתוללותו של השטן מכוערים כל כך, מגעילים ונבזיים כל כך וקטנים ופגיעים כל כך. על אף שהשטן מתהלך בין כל הדברים שאלוהים ברא, השטן לא מסוגל לגרום ולו לשינוי הקל ביותר בבני האדם, בדברים ובחפצים שאלוהים מצווה עליהם. חלפו כמה אלפי שנים, והאנושות נהנית עדיין מהאור והאוויר שהעניק אלוהים, נושמת עדיין את הנשימה שהפיח אלוהים עצמו, נהנית עדיין מהפרחים, הציפורים, הדגים והחרקים שאלוהים ברא, ונהנית עדיין מכל הדברים שאלוהים סיפק לה. יום ולילה עדיין מחליפים זה את זה בהתמדה, ארבע העונות מתחלפות כרגיל, האווזים העפים בשמיים עוזבים בחורף ועדיין שבים באביב הבא, הדגים שבמים לא עוזבים לעולם את הנהרות והאגמים שהם ביתם, הציקאדות שעל הארץ יוצאות מגדרן מרוב שירה בימי הקיץ, הצרצרים שבדשא מזמזמים ברכות בקצב הרוח בסתיו, האווזים מתקבצים ללהקות ואילו העיטים נותרים יחידים, להקות האריות מקיימות את עצמן על ידי ציד, האיילים לא מתרחקים מהעשב והפרחים... יצורים חיים מכל סוג בין כל הדברים עוזבים ושבים ועוזבים שוב, מיליון שינויים מתרחשים כהרף עין – אך מה שאינו משתנה הוא האינסטינקטים וחוקי ההישרדות שלהם. הם חיים מפני שאלוהים מספק את צורכיהם ומזין אותם, ואיש לא יכול לשנות את האינסטינקטים שלהם ואיש לא יכול גם לשבש את כללי הישרדותם. על אף שהשטן השחית ורימה את האנושות שחיה בין כל הדברים, האדם בכל זאת לא יכול לוותר על המים שאלוהים יצר, על האוויר שאלוהים יצר, ועל כל הדברים שאלוהים יצר, והאדם עדיין חי ומתפשט במרחב הזה שאלוהים ברא. האינסטינקטים של האנושות לא השתנו. האדם עדיין מסתמך על עיניו כדי לראות, על אוזניו כדי לשמוע, על מוחו כדי לחשוב, על לבו כדי להבין, על רגליו וכפות רגליו כדי ללכת, על כפות ידיו כדי לעבוד, וכן הלאה. כל האינסטינקטים שאלוהים העניק לאדם כדי שהוא יוכל לקבל את הדברים שאלוהים מספק, נותרים ללא שינוי, היכולות שבעזרתן האדם משתף פעולה עם אלוהים לא השתנו, יכולתו של האדם לבצע חובתו של יציר נברא לא השתנה, צרכיו הרוחניים של האדם לא השתנו, רצונו של האדם למצוא את מקורותיו לא השתנו, תשוקתו של האדם שהבורא יושיע אותו לא השתנתה. כאלה הן נסיבותיה הנוכחיות של האנושות, אשר חיה תחת סמכותו של אלוהים וששרדה את ההרס שטוף הדם שגרם השטן. על אף שהאנושות עברה דיכוי מצד השטן, ועל אף שהיא כבר לאד אדם וחיה מראשית הבריאה, אלא מלאה בדברים המנוגדים לאלוהים, כגון ידע, דמיון, תפיסות וכן הלאה, ועל אף שהיא מלאה בטבע השטני המושחת, בעיני אלוהים, האנושות עודנה אותה אנושות שהוא ברא. אלוהים עדיין שולט באנושות ומתזמר את חייה, והיא עדיין חיה את המהלך שאלוהים קבע. לכן בעיני אלוהים, האנושות שהשטן השחית רק מכוסה זוהמה, עם בטן מקרקרת, עם תגובות איטיות מעט, עם זיכרון שהידרדר ובגיל מבוגר מעט יותר – אולם אף אחד מהתפקודים והאינסטינקטים של האדם לא נפגע כלל. זו האנושות שאלוהים מתכוון להושיע. האנושות הזו צריכה רק לשמוע את קריאתו של הבורא, את קולו של הבורא, והיא תקום ותמהר לאתר את מקורו של הקול הזה. האנושות הזו צריכה רק לראות את דמותו של הבורא, והיא לא תשים לב לשום דבר אחר, היא תזנח הכל כדי להתמסר לאלוהים ואף תקריב את חייה למענו. כשלבנה של האנושות יבין את דבריו הכנים של הבורא, האנושות תדחה את השטן ותתייצב לצד הבורא. כשהאנושות תנקה לחלוטין את הלכלוך מעל

גופה ותשוב ויקבל את האספקה והמזון מהבורא, זיכרונה של האנושות ישוקם, ובעת הזו, האנושות תשוב באמת לריבונותו של הבורא.

14 בדצמבר 2013

אלוהים עצמו, הייחודי ב'

טבעו הצודק של אלוהים

עתה, לאחר שהאזנתם לשיתוף הקודם העוסק בסמכותו של אלוהים, אני בטוח שאתם מצויידים במגוון לא קטן של מילים בנושא. כמה ביכולתכם לקבל, לתפוס ולהבין, הכול תלוי במידת המאמץ שתקדישו לכך. תקוותי היא שתוכלו לגשת לנושא הזה ברצינות. בשום אופן אל לכם להתמודד אתו שלא בלב שלם! האם הכרת סמכותו של אלוהים שווה להכרת שלמותו של אלוהים? ניתן לומר כי הכרת סמכותו של אלוהים היא ראשיתה של הכרת אלוהים עצמו הייחודי, וניתן אף לומר כי הכרת סמכותו של אלוהים פירושה שכבר עברנו בשער להכרת מהותו של אלוהים עצמו הייחודי. הבנה זו היא חלק אחד מהכרת אלוהים. מהו אם כן החלק השני? זהו הנושא שהייתי רוצה לשתף בו היום – טבעו הצודק של אלוהים.

בחרתי בשני קטעים מכתבי הקודש, שבעזרתם אשתף בנושא של היום: הראשון עוסק בהשמדתה של סדום על ידי אלוהים, שאת סיפורה ניתן למצוא בבראשית י"ט: א'-י"א ובבראשית י"ט: כ"ד-כ"ה. השני עוסק בהושעתה של נינוה על ידי אלוהים, שאת סיפורה ניתן למצוא בספר יונה א': א'-ב', בנוסף לפרק ג' ו-ד' בספר זה. אני חושד שכולכם מצפים לשמוע מה יש לי לומר על שני הקטעים האלה. הדברים שאני אומר אינם יכולים כמובן לסטות מנושא הכרת אלוהים עצמו והכרת מהותו, אך מה יהיה מוקד השיתוף של היום? האם מי מכם יודע? אילו חלקים מן השיתוף שלי על "סמכותו של אלוהים" משכו את תשומת לבכם? מדוע אמרתי שרק מי שיש לו סמכות ועוצמה כאלה הוא אלוהים עצמו? מה רציתי להסביר בדברים האלה? על מה רציתי ליידע אתכם? האם סמכותו ועוצמתו של אלוהים הן היבט אחד מן האופן שבו מופגנת מהותו? האם הן חלק ממהותו, אשר מוכיח את זהותו ומעמדו? האם מתוך שאלות אלה, הבנתם מה אני עומד לומר? מה ברצוני שתבינו? חשבו על כך לעומק.

בשל התנגדות עיקשת לאלוהים, האדם מושמד על ידי חרון אפו של אלוהים

תחילה, הבה נעיין בכמה קטעים מכתבי הקודש, המתארים את "השמדת סדום על ידי אלוהים".
בראשית י"ט 1-11 וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סְדֹמָה בַּעֲרִב וְלוֹט יָשֵׁב בְּשַׁעַר־סְדֹם וַיֵּרָא־לוֹט וַיִּקָּם לַקְרָאתָם וַיִּשְׁתָּחוּ אַפְּיָם אֲרָצָה: וַיֹּאמֶר הִנֵּה נְאֻדְנִי סוּרוּ נָא אֶל־בֵּית עַבְדְּכֶם וְלִינֹי וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשְׁפַּמְתִּים וְהִלַּכְתֶּם לְדֶרֶכְכֶם וַיֹּאמְרוּ לֹא

כִּי בְּרָחוּב נָלִין: וַיִּפְצְרֻם מְאֹד וַיִּסְרוּ אֵלָיו וַיָּבֹאוּ אֶל־בֵּיתוֹ וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֶּה וּמִצֹּת אָפָה וַיֹּאכְלוּ: טָרֵם יִשְׁכְּבוּ וְאֲנָשֵׁי הָעִיר אֲנָשֵׁי סֹדֶם נִסְכְּבוּ עַל־הַבַּיִת מִנֶּעַר וְעַד־זָקֵן כָּל־הָעָם מִקְצָה: וַיִּקְרְאוּ אֶל־לוֹט וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֵיךְ הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ אֵלֶיךָ הַלַּיְלָה הוֹצִיָאם אֵלֵינוּ וַנִּדְעָה אֹתָם: וַיֹּצֵא אֲלֵהֶם לוֹט הַפֶּתַח וְהַדֹּלֶת סָגַר אַחֲרָיו: וַיֹּאמֶר אֲלֵנָּה אַחִי תָרְעוּ: הִנֵּה־נָּה לִי שְׁתֵּי בָנוֹת אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ אִישׁ אוֹצִיָּאֶה־נָּה אֹתָהֶן אֲלֵיכֶם וַעֲשׂוּ לָהֶן פֶּטוּב בְּעֵינֵיכֶם וְלֹא לָאֲנָשִׁים הָאֵל־תַּעֲשׂוּ דָבָר כִּי־עַל־כֵּן בָּאוּ בָצֵל קְרָתִי: וַיֹּאמְרוּ | גִּשְׁהִלָּאָה וַיֹּאמְרוּ הָאֶחָד בְּאֵל־גּוֹר וַיִּשְׁפֹּט שְׁפוֹט עֲתָה נִרְעֵ לָךְ מִמֶּה וַיִּפְצְרוּ בְּאִישׁ בְּלוֹט מְאֹד וַיִּגְשׁוּ לְשַׁכֵּר הַדֹּלֶת: וַיִּשְׁלַחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־יָדָם וַיָּבִיאוּ אֶת־לוֹט אֲלֵיהֶם הַבַּיִתָּה וְאֶת־הַדֹּלֶת סָגְרוּ: וְאֶת־הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־פָּתַח הַבַּיִת הַכּוֹסִי בְּסַנְגֻרִים מִקָּטָן וְעַד־גָּדוֹל וַיִּלְאוּ לְמִצָּא הַפֶּתַח.

בראשית י"ט ט 24-25 וַיְהִי־זֶה הַמָּטִיר עַל־סֹדֶם וְעַל־עֲמֹרָה גִּפְרִית וְאִשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם: וַיַּהֲפֹךְ אֶת־הָעָרִים הָאֵל וְאֶת כָּל־הַכֶּכֶר וְאֶת כָּל־יֹשְׁבֵי הָעָרִים וְצִמְח הָאֲדָמָה.

מתוך הקטעים האלה, לא קשה להבין כי רשעותה ושחיתותה של סדום כבר הגיעה לדרגה המתועבת הן בעיני האדם והן בעיני אלוהים, וכי לפיכך, בעיני אלוהים העיר ראויה היתה להשמדה. אך מה התרחש בתוך העיר בטרם הושמדה? מה יכולים אנשים ללמוד מן ההתרחשויות האלה? מה מראה לאנשים את עמדתו של אלוהים כלפי אירועים אלה על טבעו? כדי להבין את הסיפור כולו, הבה נקרא בעיון את אשר תועד בכתבי הקודש...

שחיתותה של סדום: מעוררת את זעמו של האדם, מעוררת את חרון אפו של אלוהים

בלילה ההוא, קיבל לוט את פניהם של שני שליחים מאלוהים והכין להם משתה. לאחר שאכלו ובטרום שכבו לישון, הקיפו אנשים מכול רחבי העיר את ביתו של לוט וקראו ללוט. בכתבי הקודש מתועד כי אמרו, "אֵיךְ הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־בָּאוּ אֵלֶיךָ הַלַּיְלָה הוֹצִיָאם אֵלֵינוּ וַנִּדְעָה אֹתָם". מי אמר את הדברים האלה? למי נאמרו? אלה הם דבריהם של אנשי סדום, שאותם צעקו מחוץ לביתו של לוט ושנועדו ללוט. מהי ההרגשה, כששומעים את הדברים האלה? האם אתם זועמים? האם דברים אלה מחליאים אתכם? האם אתם רותחים מזעם? האין הדברים האלה מצחינים בצחנת השטן? האם ביכולתכם לראות דרכם את הרוע והחשכה שבעיר הזו? האם ביכולתכם לחוש באכזריות ובברבריות של התנהגות האנשים האלה, דרך דבריהם? האם ביכולתכם לחוש בעומק השחיתות שלהם, דרך התנהגותם? האם אין זה קשה לראות דרך תוכן דבריהם, כי טבעם המרושע והפראי הגיע לרמה שמעבר לשליטתם? פרט ללוט, כול אדם ואדם בעיר הזו לא היה שונה בדבר מן השטן. עצם מראהו של אדם אחר גרם לאנשים האלה לרצות להזיק לו ולכלותו... הדברים האלה אינם רק נותנים לנו תחושה על טבעה המבעית והמזעזע של העיר, וכן על הילת המוות שסביבה. הם אף נותנים לנו תחושה על רשעותה ואכזריותה.

כאשר מצא את עצמו פנים אל פנים מול כנופייה של ביריונים לא אנושיים, בני אדם שהיו מלאים שאיפה המכלה את הנפש, כיצד הגיב לוט? על פי כתבי הקודש: "אֲלֵנָּה אַחִי תָרְעוּ: הִנֵּה־נָּה לִי שְׁתֵּי בָנוֹת אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ אִישׁ אוֹצִיָּאֶה־נָּה אֹתָהֶן אֲלֵיכֶם וַעֲשׂוּ לָהֶן פֶּטוּב בְּעֵינֵיכֶם וְלֹא לָאֲנָשִׁים הָאֵל־תַּעֲשׂוּ דָבָר כִּי־עַל־כֵּן בָּאוּ בָצֵל קְרָתִי". בדבריו, התכוון לוט לזאת: הוא היה מוכן לוותר על שתי בנותיו כדי להגן על השליחים. מתוך היגיון, היה על האנשים להסכים לתנאיו של לוט ולעזוב את שני השליחים לנפשם. אחרי הכול, השליחים היו להם זרים לגמרי, בני אדם שלא היה להם כול קשר אליהם. שני השליחים האלה מעולם לא פגעו באינטרסים שלהם. אולם כיוון

שהיו מונעים על ידי טבעם המרושע, הם לא הסתפקו בכך, אלא רק הגבירו את מאמציהם. כאן יכולים עוד מחילופי הדברים ביניהם להעניק לנו ללא ספק תובנה נוספת על טבעם המרושע האמיתי של אנשים אלה. יחד עם זאת, הם אף מאפשרים לנו לדעת ולהבין את הסיבה לרצונו של אלוהים להשמיד את העיר הזו.

מהו אם כן הדבר הבא שהם אמרו? כנאמר בכתבי הקודש: "גִּשְׁהֲלָאָה וַיֹּאמְרוּ הָאֶחָד בְּאֵל־גִּיּוֹר וַיִּשְׁפֹּט שְׁפוֹט עֲתָה נִרְעֵ לָךְ מֵהֶם וַיַּפְּצֻהוּ בְּאִישׁ בְּלוֹט מְאֹד וַיִּגְשׁוּ לְשַׂכֵּר הַדֶּלֶת". מדוע רצו לשבור את הדלת? הסיבה היא שהשתוקקו יתר על המידה לפגוע בשני השליחים האלה. מה עשו שני השליחים האלה בסדום? מטרת בואם היתה להציל את לוט ומשפחתו. אולם אנשי העיר חשבו בטעות שהם באו לקבל משרות רשמיות. מבלי לשאול למטרתם, השערה בלבד היא שגרמה לעיר לרצות לפגוע באכזריות בשני השליחים. רצונם היה לפגוע בשני אנשים שלא היה להם כול קשר אליהם. ברור כי אנשי העיר הזו איבדו לחלוטין את אנושיותם ואת ההיגיון שלהם. דרגת טירוףם ופראותם כבר לא היתה שונה מטבעו המרושע של השטן, הפוגע בבני אדם ומכלה אותם.

כאשר דרשו את האנשים האלה מלוט, מה עשה לוט? ידוע לנו מן הטקסט כי לוט לא מסר אותם. האם לוט הכיר את שני השליחים האלה של אלוהים? מובן שלא! אך מדוע הצליח להציל את שני האנשים האלה? האם ידע מה באו לעשות? על אף שלא היה מודע לסיבת בואם, הוא ידע שהם משרתי אלוהים, ולפיכך אירח אותם. העובדה שיכול היה לכנות את משרתי אלוהים האלה בשם אדונים, מראה כי לוט הלך בדרך כלל בדרכי אלוהים, שלא כמו האחרים בעיר סדום. לפיכך כששליחי אלוהים באו אליו, הוא סיכן את חייו כדי לארח את שני המשרתים האלה. יתרה מזאת, הוא אף הציע את שתי בנותיו במקום שני המשרתים האלה, כדי להגן עליהם. זהו מעשהו הצודק של לוט. זהו גם ביטוי מוחשי לטבעו ומהותו של לוט, וזוהי גם הסיבה לכך שאלוהים שלח את השליחים להציל את לוט. כשעמד מול סכנה, הגן לוט על שני השליחים האלה מבלי להתחשב בשום דבר אחר. הוא אף ניסה להחליף את שתי בנותיו תמורת ביטחונם של המשרתים. פרט ללוט, האם היה עוד מישהו בעיר שיכול היה לעשות דבר כזה? כפי שמוכיחות העובדות – לא! אין צורך לומר אם כן שכל האנשים בסדום, מלבד לוט, היו מטרה להשמדה, ואף מטרה שהיתה ראויה להשמדה.

סדום נחרבת עד היסוד משום שפגעה בחרון אפו של אלוהים

לאחר שאנשי סדום ראו את שני המשרתים האלה, הם לא שאלו לסיבת בואם, ואיש אף לא שאל אם באו להפיץ את רצון אלוהים. ההפך הוא הנכון, הם התקבצו לכנופייה ומבלי להמתין להסבר, באו לתפוס את שני המשרתים האלה כמו כלבי פרא או זאבים מרושעים. האם אלוהים צפה בדברים האלה בעת התרחשותם? מה היו המחשבות שחשב אלוהים בלבו על התנהגות אנושית מעין זו, על דבר מעין זה? אלוהים החליט להשמיד את העיר הזו. הוא לא יהסס ולא יחכה, ולא ימשיך להפגין סבלנות. יומו הגיע והוא החל אפוא בפעולה שחפץ לעשות. כך נאמר בבראשית י"ט: "וַיְהִי הַיּוֹם הַמָּטִיר עַל־סֹדֶם וְעַל־עֲמֹרָה גִּפְרִית וְאִשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם: וַיַּהַפְּךָ־אֶת־הָעָרִים הָאֵל וְאֶת כָּל־הַכְּפָר וְאֶת כָּל־יִשְׁכֵּי הָעָרִים וְצִמְח הָאֲדָמָה". שני הפסוקים האלה מספרים לבני האדם על השיטה שבה השמיד אלוהים את העיר הזו. הם אף מספרים לבני האדם מה השמיד אלוהים. דבר ראשון, מסופר בכתבי הקודש כי אלוהים שרף את העיר באש וכי די היה בעוצמת האש כדי להשמיד את כול בני האדם ואת צמח האדמה. כלומר

האש שנפלה מן השמיים לא רק השמידה את העיר. היא השמידה גם את כול בני האדם וכול יצור חי בתוכה, מבלי להותיר כול זכר. לאחר שהעיר הושמדה, האדמה היתה שוממה מכול דבר חי. לא היו עוד חיים ולא כול סימן לחיים. העיר הפכה לשממה, מקום ריק בו שוררת דממת מוות. לא יהיו עוד מעשים רעים נגד אלוהים במקום הזה. לא יהיו עוד טבח ושפיכות דמים.

מדוע רצה אלוהים לשרוף את העיר הזו עד היסוד? מה אתם יכולים לראות כאן? האם אלוהים יכול היה לשאת כי האנושות והטבע, הברואים שלו, יושמדו כך? אם ביכולתכם להבחין בכעסו של יהוה אלוהים מתוך האש שהוטלה מן השמיים, לא קשה לראות את רמת זעמו מתוך יעד ההשמדה שלו וכן מתוך המידה שבה הושמדה העיר הזו. כאשר אלוהים מתעב עיר, הוא יטיל עליה את עונשו. כאשר אלוהים נגעל מעיר, הוא ייתן אזהרות חוזרות ונשנות, שיודיעו לבני האדם על כעסו. אולם כאשר אלוהים מחליט לשים קץ לעיר ולהשמדה – כלומר כאשר נגרם עלבון לחרון אפו ולמלכותיותו – הוא לא ייתן עוד עונשים או אזהרות, אלא ישמיד אותה ישירות. הוא יגרום לה להיעלם כליל. זהו טבעו הצודק של אלוהים.

לאחר התנגדותה ועיונותה החוזרת ונשנית של סדום כלפיו, מוחה אותה אלוהים כליל מעל פני האדמה

עתה משיש לנו הבנה כללית על טבעו הצודק של אלוהים, נוכל לחזור להפנות את תשומת לבנו לעיר סדום – שאלוהים ראה בה עיר של חטא. על ידי הבנת מהותה של העיר הזו, נוכל להבין מדוע רצה אלוהים להשמדה ומדוע השמיד אותה באופן כה מוחלט. מתוך כך, נוכל ללמוד להכיר את טבעו הצודק של אלוהים. מנקודת מבט אנושית, היתה סדום עיר שיכולה היתה להשביע באופן מלא את תשוקתו של האדם ואת הרוע שבאדם. מפתה ומכשפת, עם מוסיקה וריקודים לילה אחר לילה, שגשוגה גרם לבני אדם התפעלות וטירוף. הרוע שלה שחק את לבבות בני האדם וכישף אותם עד כדי ניוון. היתה זו עיר שרוחות טמאות ורוחות רעות השתוללו בה. היא היתה מלאה עד גדותיה חטא ורצח, ריח דם וריקבון. היתה זו עיר שגרמה לבני אדם להצטמרר עד לשד עצמותיהם, עיר שבני אדם נרתעו ממנה. איש מאנשי העיר הזו – גבר או אשה, צעיר או זקן – לא חיפש את דרך האמת. איש לא השתוקק לאור ולא כמה להתרחק מחטא. הם חיו תחת השליטה, ההשחתה והולכת השולל של השטן. הם איבדו את אנושיותם, הם איבדו את שפיותם ואיבדו את מטרת קיומו המקורית של האדם. הם ביצעו אין ספור חטאים של התנגדות לאלוהים. הם סירבו להנחייתו והתנגדו לרצונו. מעשיהם הרעים הם שלקחו את האנשים האלה, את העיר וכל יצור חי בתוכה, צעד אחר צעד, במורד נתיב ההשמדה.

על אף ששני הקטעים האלה אינם מתעדים את הפרטים המתארים את מידת שחיתותם של אנשי סדום, אלא רק את התנהגותם כלפי שני משרתי אלוהים בעקבות הגעתם של האחרונים לעיר, אמת פשוטה יכולה לחשוף את המידה שבה היו אנשי סדום רעים, מושחתים והתנגדו לאלוהים. בכך נחשפו גם פניה ומהותה האמיתיות של העיר. לא זו בלבד שהם לא קיבלו את אזהרותיו של אלוהים, הם אף לא פחדו מעונשו. ההפך הוא הנכון, הם בזו לכעסו של אלוהים. הם התנגדו לאלוהים בעיוורון. אין זה משנה מה עשה וכיצד עשה זאת, טבעם המרושע רק התגבר, והם התנגדו לאלוהים שוב ושוב. אנשי סדום היו עוינים כלפי קיומו של אלוהים, בואו, עונשו, ועוד יותר מכך, אזהרותיו. הם לא ראו דבר אחר בעל ערך סביבם. הם כילו ופגעו בכול בני האדם שניתן היה לכלותם ולפגוע

בהם, ויחסם למשרתי אלוהים לא היה שונה. באשר לכלל המעשים הרעים שביצעו אנשי סדום, הפגיעה במשרתי אלוהים היתה רק קצה הקרחון, וטבעם המרושע שאותו חשף הדבר, הסתכם למעשה בלא יותר מטיפה בים עצום ממדים. אלוהים בחר אפוא להשמיד אותם באש. אלוהים לא השמיד את העיר בעזרת מבול, הוריקן, רעידת אדמה, צונאמי, או בכל שיטה אחרת. מה סימן השימוש של אלוהים באש כדי להשמיד את העיר הזו? משמעותו היתה השמדה מוחלטת של העיר. משמעותו היתה כי העיר נעלמה לחלוטין מעל פני האדמה ומן הקיום. המלה "השמדה" מתייחסת כאן להיעלמות צורתה של העיר והמבנה או המראה החיצוני שלה. משמעותה היא גם כי נשמותיהם של בני האדם שבתוך העיר חדלו מלהתקיים, לאחר שהוכחדו לחלוטין. במלים פשוטות, כול בני האדם, האירועים והדברים שהיו קשורים לעיר, הושמדו. העולם הבא לא יהיה מנת חלקם, ואף לא תחיית המתים. אלוהים הכחיד אותם מן האנושות, בריאתו, אחת ולתמיד. "השימוש באש" סימן את עצירת החטא, ומשמעותו היתה סוף לחטא. החטא הזה יחדל להתקיים ולהתפשט. משמעותו היתה כי הרוע של השטן איבד את הקרקע שהזינה אותו וכן את בית הקברות שהעניק לו מקום לשהות ולחיות בו. במלחמה בין אלוהים לבין השטן, השימוש של אלוהים באש הוא סימן ההיכר של ניצחונו, שהשטן מסומן בו. השמדתה של סדום היא צעד מוטעה מאוד בשאיפתו של השטן להתנגד לאלוהים על ידי השחתת בני אדם וכילויים, ובדומה לכך, זהו סימן מעורר ענווה לתקופה בהתפתחותה של האנושות, שבה האדם דחה את הנחייתו של אלוהים והפקיר את עצמו למידות רעות. זאת ועוד, זהו תיעוד של התגלות אמיתית של טבעו הצודק של אלוהים.

כשהאש שאלוהים שלח מן השמיים הפכה את סדום לעפר ואפר, משמעות הדבר היתה כי העיר ששמה "סדום" חדלה מלהתקיים, וכך גם כל דבר בתוך העיר עצמה. היא הושמדה על ידי כעסו של אלוהים. היא נעלמה בשל חרון אפו ומלכותיותו של אלוהים. בזכות טבעו הצודק של אלוהים, קיבלה סדום את עונשה הצודק. בזכות טבעו הצודק של אלוהים, היא באה אל סופה הצודק. קץ קיומה של סדום נבע מן הרוע שבה, והוא נבע גם מרצונו של אלוהים לא להביט שוב לעולם על העיר הזו, ואף לא על איש מן האנשים שחיו בה ועל דבר מן החיים שצמחו בתוך העיר. רצונו של אלוהים "שלא להביט שוב לעולם על העיר" הוא חרון אפו, וכן מלכותיותו. אלוהים שרף את העיר מפני שרשעותה והחטא שבה גרמו לו להרגיש כעס, גועל ותיעוב כלפיה, ולבקש שלא לראות שוב לעולם אותה, איש מן האנשים ואף לא אחד מן היצורים החיים שבתוכה. לאחר שהעיר סיימה לבעור ונותר ממנה רק אפר, היא חדלה באמת מלהתקיים בעיני אלוהים. גם זיכרונותיו ממנה נעלמו, נמחקו. משמעות הדבר היא כי האש שנשלחה מן השמיים לא רק השמידה את העיר סדום כולה ואת האנשים מלאי הרשע שבתוכה, ולא רק השמידה את כול הדברים שבתוך העיר, אשר הוכתמו בחטא. עוד יותר מכך, האש הזו השמידה את הזיכרונות על הרוע של האנושות והתנגדותה לאלוהים. זו היתה מטרתו של אלוהים בשריפת העיר.

חלק זה מן האנושות נעשה מושחת עד הקצה. הם לא ידעו מיהו אלוהים ומאין הם באו. אילו הזכרתם את אלוהים, האנשים האלה היו תוקפים, משמיצים ומחללים את הקודש. גם כשמשרתי אלוהים באו להפיץ את אזהרתו, האנשים המושחתים האלה לא רק שלא הפגינו כול סימן לחרטה, הם לא זנחו את התנהגותם המרושעת. ההפך הוא הנכון, הם פגעו בחוצפה במשרתי אלוהים. מה שהם הביעו וחשפו היה טבעם ומהותם, איבה קיצונית לאלוהים. ניתן לראות כי התנגדותם של אנשים מושחתים אלה לאלוהים היתה יותר מאשר חשיפה של טבעם המושחת, כפי שהיתה יותר מאשר מקרה של השמצה או לעג הנובעים מחוסר הבנה של האמת. לא טיפשות ולא

בורות הן שגרמו להתנהגותם הרעה. הדבר לא היה מפני שהאנשים האלה רומזו, ובהחלט לא מפני שהוטעו. התנהגותם הגיעה לרמה של איבה מחוצפת באופן שערורייתי, התנגדות ומרד נגד אלוהים. התנהגות אנושית מעין זו היתה ללא ספק מעוררת את זעמו של אלוהים, את זעם טבעו – טבע שאין לפגוע בו. אלוהים נותן אפוא פורקן ישיר וגלוי לחרון אפו ולמלכותיותו. זהו גילוי אמיתי של טבעו הצודק. אל מול עיר העולה על גדותיה מרוב חטא, חפץ אלוהים להשמדה בדרך המהירה ביותר שאפשר. הוא שאף להכחיד את בני האדם שבתוכה ואת כול חטאיהם בדרך המלאה ביותר, לגרום לאנשי העיר הזו לחדול להתקיים ולמנוע מן החטא שבמקום הזה להתרבות. הדרך המהירה והמלאה ביותר לעשות זאת, היתה לשרוף אותה באש. עמדתו של אלוהים כלפי אנשי סדום לא היתה נטישה או התעלמות, אלא בעזרת חרון אפו, מלכותיותו וסמכותו, הוא העניש, הכה והשמיד לחלוטין את האנשים האלה. עמדתו כלפיהם לא היתה עמדה של השמדה פיסית בלבד, אלא גם של השמדת הנשמה, הכחדה נצחית. זוהי ההשלכה האמיתית של רצון אלוהים כי "יחדלו להתקיים".

על אף שחרון אפו של אלוהים נסתר ואינו ידוע לאדם, הוא אינו סובל כל פגיעה

יחסו של אלוהים לכלל האנושות הטיפשה והנבערת מדעת, מבוסס בעיקר על רחמים וסובלנות. מאידך, חרון אפו נסתר בתוך רובם הגדול של הזמן והדברים. הוא אינו ידוע לאדם. כתוצאה מכך, קשה לאדם לראות כיצד אלוהים מפגין את חרון אפו, ואף קשה לו להבין את חרון אפו. בשל כך, האדם מקל ראש בחרון אפו של אלוהים. כשהאדם ניצב בפני פעולתו הסופית של אלוהים ובפני הצעד האחרון בסובלנותו ובסלחנותו כלפי האדם – כלומר כשהאירוע האחרון של רחמי אלוהים ואזהרתו האחרונה מגיעים אליו – אם הוא בכול זאת מתנגד לאלוהים באותן שיטות ואינו עושה כל מאמץ להתחרט, לתקן את דרכיו או לקבל את רחמיו, אלוהים לא יעניק לו עוד את סובלנותו וסבלנותו. ההפך הוא הנכון, בעת הזו יחזור בו אלוהים מרחמיו. בעקבות זאת, הוא ישלח אליהם רק את חרון אפו. הוא יכול לבטא את חרון אפו בדרכים שונות, כפי שביכולתו להעניש ולהשמיד בני אדם בשיטות שונות.

השימוש של אלוהים באש להשמדת העיר סדום הוא השיטה המהירה ביותר שלו להשמיד לחלוטין חלק מן האנושות או דבר כלשהו. שריפתם של אנשי סדום השמידה לא רק את גופם הפיסי. היא השמידה את כול רוחם, את נשמתם וגופם, והבטיחה שבני האדם שבתוך העיר הזו יחדלו להתקיים הן בעולם החומרי והן בעולם הנסתר מעיני האדם. זוהי אחת הדרכים שבהן מגלה ומביע אלוהים את חרון אפו. אופן זה של גילוי והבעה הוא אחד ההיבטים של מהות חרון אפו של אלוהים, כפי שהוא כמובן גם גילוי של מהות טבעו הצודק של אלוהים. כאשר אלוהים שולח את חרון אפו, הוא חדל לגלות כול רחמים או טוב לב ואהבה, ואינו מפגין עוד מסובלנותו או סבלנותו. אין אדם, דבר או סיבה שיכולים לשכנעו להמשיך לנהוג בסבלנות, לשוב להעניק את רחמיו, להעניק פעם נוספת את סובלנותו. במקום הדברים האלה, מבלי להסס ולו לרגע, ישלח אלוהים את חרון אפו ומלכותיותו, יעשה כרצונו, ויעשה את הדברים האלה באופן מהיר וודאי, בהתאם לרצונו. זוהי הדרך שבה שולח אלוהים את חרון אפו ומלכותיותו, שאל לו לאדם לפגוע בהם, וזהו גם ביטוי לאחד ההיבטים של טבעו הצודק. כשבני אדם עדים לכך שאלוהים מפגין דאגה ואהבה כלפי האדם, הם אינם מסוגלים לגלות את חרון אפו, לראות את

מלכותיותו או לחוש בחוסר סובלנותו לפגיעה. הדברים האלה הובילו מאז ומתמיד את בני האדם לאמונה, כי טבעו הצודק של אלוהים הוא טבע של רחמים, סובלנות ואהבה בלבד. אולם כשרואים כיצד אלוהים משמיד עיר או שונא חלק מן האנושות, חרון אפו בהשמדת האדם ומלכותיותו, מאפשרים לבני אדם להעיף מבט חטוף בצד השני של טבעו הצודק. זהו חוסר סובלנותו של אלוהים לפגיעה. טבעו של אלוהים, שאינו סובל פגיעה, עולה על דמיונה של כול ישות שנבראה, ובקרב הישיות שלא נבראו, איש אינו מסוגל להפריע לו או להשפיע עליו. יתרה מכך, לא ניתן להתחזות לו או לחקותו. לפיכך היבט זה בטבעו של אלוהים הוא ההיבט שעל האנושות להכירו יותר מכול. רק לאלוהים עצמו יש טבע מעין זה, ורק אלוהים עצמו הוא בעל טבע מעין זה. אלוהים הוא בעל טבע צודק מעין זה, מפני שהוא מתעב רשעות, חשכה, מרדנות ואת מעשיו הרעים של השטן – השחתתה וכילוייה של האנושות – מפני שהוא מתעב את כול מעשי החטא תוך התנגדות לו ובזכות מהותו הקדושה והבלתי מחוללת. מסיבה זו, הוא לא יסבול כי אף אחת מן הישיות, שנבראו או שלא נבראו, תתנגד לו או תקרא עליו תגר בגלוי. גם אם מי שהוא הראה כלפיו רחמים או בחר אותו בעבר, יעז רק להתגרות בטבעו ולעבור על עיקרון הסבלנות והסובלנות שלו, הוא ישחרר ויגלה את טבעו הצודק ללא כול רחמים או היסוס, ולו הקלים ביותר – טבע שאינו סובל פגיעה.

חרון אפו של אלוהים הוא אמצעי הגנה על כול כוחות הצדק ועל כול הדברים החיוביים

האם על ידי הבנת הדוגמאות האלה לדבריו של אלוהים, מחשבותיו ומעשיו, אתם מצליחים להבין את טבעו הצודק של אלוהים, טבע שאין לפגוע בו? בסופו של דבר, זהו היבט של הטבע הייחודי לאלוהים עצמו, תהיה מידת הבנתו של האדם אשר תהיה. חוסר סובלנותו של אלוהים לפגיעה הוא מהותו הבלעדית. חרון אפו של אלוהים הוא טבעו הבלעדי. מלכותיותו של אלוהים היא מהותו הבלעדית. העיקרון שמאחורי כעסו של אלוהים מדגים את הזהות והמעמד שיש רק לו. אין צורך להזכיר כי זהו גם סמל למהותו של אלוהים עצמו הייחודי. טבעו של אלוהים הוא מהותו הפנימית. הוא אינו משתנה כלל בחלוף הזמן, ואינו משתנה בכול פעם שמשתנה המיקום. טבעו הפנימי הוא מהותו הפנימית. אין זה משנה על מי הוא מבצע את עבודתו, מהותו אינה משתנה, וכך גם לא טבעו הצודק. כאשר מכעיסים את אלוהים, הדבר שאותו הוא שולח הוא טבעו הצודק. בעת הזו, העיקרון שמאחורי כעסו אינו משתנה, וכך גם לא זהותו ומעמדו הייחודיים. הוא אינו מתרגז בגלל שינוי במהותו או מפני שטבעו הפיק גורמים שונים, אלא מפני שהתנגדות האדם לו פוגעת בטבעו. התגרותו המבישה של האדם באלוהים הינה קריאת תגר חמורה על זהותו ומעמדו של אלוהים עצמו. מנקודת מבטו של אלוהים, כשהאדם קורא עליו תיגר, האדם מערער עליו ובוחר את כעסו. כשהאדם מתנגד לאלוהים, כשהאדם מערער על אלוהים, כשהאדם בוחר ללא הרף את כעסו של אלוהים – וזוהי גם העת שבה החטא משתולל – חרון אפו של אלוהים יתגלה ויציא את עצמו באופן טבעי. הבעת חרון אפו של אלוהים מסמלת אם כן שכול הכוחות הרעים יחדלו מלהתקיים. היא מסמלת שכול הכוחות העוינים יושמדו. זוהי ייחודיות טבעו הצודק של אלוהים, וזוהי ייחודיות חרון אפו של אלוהים. כשיש קריאת תיגר על כבודו וקדושתו של אלוהים, כשכוחות הצדק נחסמים ואינם נראים לעין האדם, אלוהים שולח את חרון אפו. בשל מהותו של אלוהים, כול הכוחות שעל פני האדמה, אשר קוראים תיגר על

אלוהים, מתנגדים לו ומערערים עליו, הינם רעים, מושחתים ובלתי צודקים. הם באים מן השטן ושייכים לו. מכיוון שאלוהים הינו צודק, שייך לאור וקדוש ללא פגם, כול הדברים הרעים, המושחתים והשייכים לשטן יעלמו עם שחרור חרון אפו של אלוהים.

על אף ששטף חרון אפו של אלוהים הוא אחד ההיבטים של ביטוי טבעו הצודק, כעסו של אלוהים בשום אופן אינו חסר הבחנה ביחס למטרתו ואינו נעדר עיקרון. ההפך הוא הנכון, אלוהים אינו ממחר לכעוס כלל ואינו חושף את חרון אפו ומלכותיותו באופן נמחר. בנוסף לכך, חרון אפו של אלוהים נשלט ומדור במידה ניכרת. לא ניתן כלל להשוותו לאופן שבו האדם עשוי להתפרץ בחמת זעם או לתת פורקן לכעסו. בכתבי הקודש מתועדות שיחות רבות בין האדם לבין אלוהים. דבריהם של אחדים מן האנשים האלה היו רדודים, נבערים וילדותיים, אך אלוהים לא הכה בהם ולא גינה אותם. בפרט במהלך ניסיונו של איוב, כיצד התייחס יהוה אלוהים לשלושת ידידיו של איוב ולאחרים, לאחר ששמע את הדברים שאמרו לאיוב? האם גינה אותם? האם התפרץ עליהם בחמת זעם? הוא לא עשה שום דבר דומה! במקום זאת, הוא אמר לאיוב להתחנן עליהם, להתפלל למענם. אלוהים לעומת זאת לא לקח את הפגמים שלהם ללב. כול המקרים האלה מייצגים את העמדה העיקרית שממנה מטפל אלוהים באנושות המושחתת והנבערת מדעת. לפיכך שחרור חרון אפו של אלוהים בשום אופן אינו ביטוי או פורקן למצב רוחו. חרון אפו של אלוהים אינו התפרצות זעם מלאה, כפי שהאדם מבין אותה. אלוהים אינו משחרר את חרון אפו משום שהוא אינו מצליח לשלוט במצב רוחו או משום שכעסו הגיע לנקודת הרתיחה שלו ומוכרח למצוא לו פורקן. ההפך הוא הנכון, חרון אפו הינו הפגנה של טבעו הצודק וביטוי אמיתי של טבעו הצודק. זהו גילוי סמלי של מהותו הקדושה. אלוהים הוא חרון אף, שאינו סובלני כלפי שום פגיעה – אין זאת אומרת שכעסו של אלוהים אינו מבחין בין גורמים או אינו מושתת על עיקרון. האנושות המושחתת היא זו שיש לה פטנט בלעדי על התפרצויות אקראיות של זעם ללא עיקרון, שאינו מבחין בין גורמים. משיש לאדם מעמד, הוא מתקשה לא פעם לשלוט במצב רוחו, ונהנה אפוא לנצל הזדמנויות כדי להביע את אי-שביעות רצונו ולתת פורקן לרגשותיו. הוא עשוי להתפרץ לא פעם בזעם ללא סיבה נראית לעין, כדי לחשוף את יכולתו ולהודיע לאחרים כי מעמדו וזהותו שונים מאלה של בני אדם רגילים. מובן שאנשים מושחתים ללא כול מעמד מאבדים אף הם שליטה לעתים קרובות. כעסם נגרם לא פעם על ידי פגיעה בטובות ההנאה האישיות שלהם. כדי להגן על מעמדם וכבודם, בני אדם מושחתים עשויים לתת לעתים קרובות פורקן לרגשותיהם ולחשוף את טבעם הגאווני. האדם עשוי להתפרץ בכעס ולתת פורקן לרגשותיו כדי להגן על קיומו של חטא, ומעשים אלה הם הדרכים שבהן האדם מביע את אי-שביעות רצונו. מעשים אלה מלאים זוהמה עד גדותיהם. הם מלאים עד גדותיהם מזימות ותככים. הם מלאים עד גדותיהם בשחיתות ורוע אנושיים. ויותר מכך, הם מלאים עד גדותיהם בשאיפותיו ותשוקותיו הפראיים של האדם. כאשר הצדק קורא תיגר על הרוע, האדם אינו מתפרץ בכעס כדי להגן על קיומו של הצדק. להפך, כשכוחות הצדק מאוימים, נרדפים ומותקפים, גישתו של האדם היא גישה של התעלמות, התחמקות או הירתעות. אולם, כשהוא עומד מול כוחות הרוע, גישתו של האדם היא גישה של דאגה, של השתחוות ותחינה. נתינת הפורקן של האדם היא אפוא מפלט לכוחות הרוע, ביטוי להתנהגותו הרעה המשתוללת והבלתי ניתנת לעצירה של האדם הגשמי. אולם כאשר אלוהים שולח את חרון אפו, כול כוחות הרשע נעצרים. כול חטאי הפגיעה באדם נעצרים. כול הכוחות העוינים אשר חוסמים את עבודתו של אלוהים, נעשים ברורים לעין, נפרדים ומקוללים. כול שותפיו

לפשע של השטן אשר מתנגדים לאלוהים, נענשים, נעקרים מן השורש. במקומם, תימשך עבודתו של אלוהים, כשהוא משוחרר מכול מכשול. תוכנית הניהול של אלוהים תמשיך להתפתח צעד אחר צעד בהתאם ללוח הזמנים. העם הנבחר של אלוהים יהיה חופשי מהפרעותיו של השטן וממעשי המרמה שלו. חסידיו של אלוהים ייהנו ממנהיגותו ומן הדברים שיספק להם בסביבה שקטה ושלווה. חרון אפו של אלוהים הוא אמצעי הגנה המונע מכול כוחות הרוע להתרבות ולהשתולל, והוא אף אמצעי הגנה אשר מגן על קיומם והתפשטותם של כול הדברים הצודקים והחיוביים ומגן עליהם לנצח מפני דיכוי וחתרנות.

האם ביכולתכם לראות בהשמדת סדום על ידי אלוהים את מהות חרון אפו? האם יש דבר-מה המעורב בזעמו? האם זעמו של אלוהים טהור? בניסוח אנושי, האם חרון אפו של אלוהים אינו מהול בדבר? האם יש תחבולה כלשהי מאחורי חרון אפו? האם יש מזימה כלשהי? האם יש סודות כלשהם שלא ניתן להעלותם על דל שפתיים? ביכולתי לומר לכם בחומרה וברצינות: אין חלק בחרון אפו של אלוהים אשר יכול להוביל אדם לכדי ספק. כעסו הוא כעס טהור, שלא נמהל בדבר ושאינו בו כוונות או מטרות אחרות. הסיבה לכעסו הינה טהורה, ללא אשמה ומעל לכול ביקורת. זהו גילוי ומפגן טבעי של מהותו הקדושה. זהו דבר שאין לאיש מן הברואים. זהו חלק מטבעו הצודק הייחודי של אלוהים, וזהו גם הבדל בולט בין מהותו של הבורא לבין זו של בריאתו.

בין אם הוא כועס בפניהם של אחרים או מאחורי גבם, לכול אדם יש כוונה ומטרה שונה. ייתכן שהוא בונה את יוקרתו, או אולי הוא מגן על האינטרסים שלו, שומר על תדמיתו או על כבודו. יש הנוקטים איפוק בכעסם, ואילו אחרים נמהרים יותר ומתפרצים בחמת זעם בכל עת שהם חפצים, ללא כול שמץ של איפוק. בקצרה, כעסו של האדם נובע מטבעו המושחת. תהיה מטרתו אשר תהיה, הוא גשמי ובא מן הטבע. אין לו כול קשר לצדק או אי-צדק מפני שדבר בטבעו ומהותו של האדם אינו מתאים לאמת. לפיכך אין להזכיר באותה הנשימה את מזגה של האנושות המושחתת ואת חרון אפו של אלוהים. התנהגותו של אדם שהושחת על ידי השטן מתחילה, ללא יוצא מן הכלל, מן הרצון להגן על השחיתות, ומבוססת על השחיתות. לפיכך לא ניתן להזכיר את כעסו של האדם באותה הנשימה יחד עם חרון אפו של אלוהים, ואין זה משנה עד כמה הולם נראה הדבר באופן תיאורטי. כשאלוהים שולח את זעמו, כוחות הרוע נבלמים, דברים רעים מושמדים, ואילו דברים צודקים וחיוביים נהנים מדאגתו והגנתו של אלוהים ומקבלים רשות להימשך. אלוהים שולח את חרון אפו מפני שדברים לא צודקים, שליליים ורעים חוסמים, מפריעים או הורסים את פעילותם והתפתחותם הרגילה של דברים צודקים וחיוביים. מטרת כעסו של אלוהים אינה להבטיח את מעמדו וזהותו, אלא להגן על קיומם של דברים צודקים, חיוביים, יפים וטובים, להגן על חוקיה וסדרה של הישרדותה הרגילה של האנושות. זהו הגורם המקורי לחרון אפו של אלוהים. זעמו של אלוהים הוא גילוי הולם, טבעי ואמיתי מאוד של טבעו. אין כוונות מאחורי זעמו, ואין גם מרמה או מזימות. ואף יותר מכך, זעמו אינו כולל דבר מן התשוקה, העורמה, הזדון, האלימות, הרוע, או כול דבר אחר מן הדברים המשותפים לכלל האנושות המושחתת. בטרם ישלח אלוהים את זעמו, הוא כבר תפס בבירור ובאופן מלא למדי את מהותו של כול עניין, וכבר ניסח הגדרות ומסקנות מדויקות ובהירות. כך, מטרתו של אלוהים בכול עניין שהוא עובד בו, ברורה כשמש, בדומה לעמדתו. הוא אינו מבולבל; הוא אינו עיוור; הוא אינו פזיז; הוא אינו רשלני; יותר מכך, הוא אינו חסר עקרונות. זהו ההיבט המעשי של חרון אפו של אלוהים, ובזכות ההיבט המעשי הזה של חרון אפו של אלוהים, השיגה האנושות את קיומה הרגיל. ללא חרון אפו של אלוהים, היתה

האנושות מידרדרת לתנאי חיים לא תקינים. כול הדברים הצודקים, היפים והטובים היו מושמדים וחדלים מלהתקיים. ללא חרון אפו של אלוהים, החוקים וכללי הקיום עבור הברואים היו מופרים ואף מעורערים לחלוטין. מאז בריאת האדם, נעזר אלוהים בהתמדה בטבעו הצודק כדי להבטיח ולקיים את קיומה הרגיל של האנושות. כיוון שטבעו הצודק כולל חרון אף ומלכותיות, כול האנשים, הדברים והעצמים הרעים וכול הדברים המפריעים לקיומה הרגיל של האנושות ופוגעים בו, נענשים, נשלטים ומושמדים, תודות לחרון אפו. במשך אלפי השנים האחרונות, אלוהים נעזר בהתמדה בטבעו הצודק כדי להכות בכול מיני רוחות טמאות ורעות אשר מתנגדות לאלוהים ופועלות כשותפות לפשע של השטן וכפקידותיו, ולהשמידן במסגרת עבודת ניהול האנושות על ידו. כך פעולת ישועתה של האנושות על ידי אלוהים התקדמה מאז ומתמיד בהתאם לתוכניתו. כלומר תודות לקיום חרון אפו של אלוהים, המטרה הצודקת ביותר בקרב בני האדם לא הושמדה מעולם. עתה משיש לכם הבנה על מהות חרון אפו של אלוהים, מוכרח להיות לכם בוודאי הבנה טובה עוד יותר על הדרך שבה ניתן להבחין ברוע של השטן!

על אף שהשטן נראה הומאני, צודק וישר, הוא רע ואכזרי במהותו

השטן זוכה בתהילתו על ידי הונאת הציבור. הוא מתבסס פעמים רבות כחיל חלוץ וכדוגמה ומופת לצדק. תחת דגל השמירה על הצדק, הוא פוגע באדם, מכלה את נשמתו, ונעזר בכול מיני אמצעים כדי להקהות את חושיו של האדם, לרמותו ולפתותו. מטרתו היא לגרום לאדם לראות בעין יפה את התנהגותו הרעה וללכת בעקבותיה, לגרום לאדם להצטרף אליה בהתנגדות לסמכותו ולריבונותו של אלוהים. אולם כשהאדם מחכים לדעת את תחבולותיו, מזימותיו ומאפייניו השפלים, ואינו חפץ בכך שהוא ימשיך לרמוס ולהונות אותו, להמשיך לעבוד למענו בפרך או להיענש ולהיות מושמד יחד עמו, השטן משנה את מאפייניו הקדושים לשעבר וקורע מעליו את המסיכה המזויפת על מנת לחשוף את פניו האמיתיות, הרעות, המרושעות, המכוערות והפראיות. דבר לא היה מוצא חן בעיניו יותר מאשר להכחיד את כול מי שמסרב להיות חסידו ומי שמתנגד לכוחותיו הרעים. בשלב זה, השטן אינו יכול עוד להעמיד פנים מתורבתות וראויות לאמון. במקום זאת, נחשפים מתחת עור הכבש מאפייניו האמיתיים, המכוערים והשטניים. לאחר שתחבולות השטן יוצאות לאור, לאחר שמאפייניו האמיתיים נחשפים, הוא נתקף חמת זעם וחושף את הברבריות שלו. רצונו להזיק לבני אדם ולכלותם רק מתגבר. הסיבה לכך היא כי התעוררות האדם מעוררת בו זעם. הוא מפתח נקמנות עזה כלפי האדם על שאיפתו להשתוקק לחופש ולאור ולהשתחרר מכלאו. זעמו נועד להגן על הרוע שלו, והוא גם גילוי אמיתי של טבעו הפראי.

בכול עניין, התנהגותו של השטן חושפת את אופיו הרע. בכול המעשים הרעים שעשה השטן לאדם – החל ממאמציו המוקדמים להשלות את האדם כדי שייחל בעקבותיו ועד לניצול האדם על ידו, שבו הוא גורר את האדם למעשיו הרעים, ונקמנותו של השטן כלפי האדם לאחר שמאפייניו האמיתיים נחשפו והאדם זיהה ונטש אותו – אין ולו אחד שאינו חושף את מהותו הרעה של השטן. אין בהם ולו אחד שאינו מוכיח את העובדה שאין לשטן קשר לדברים חיוביים. אין בהם ולו אחד שאינו מוכיח כי השטן הוא המקור לכול הדברים הרעים. כול אחד ואחד ממעשיו מגן על הרוע שלו, שומר על תנאי מעשיו הרעים, מנוגד לדברים צודקים וחיוביים, הורס את חוקי הקיום

הרגיל של האנושות וסדרו. מעשיו עוינים לאלוהים והם הדבר שאותו ישמיד חרון אפו של אלוהים. על אף שלשטן זעם משלו, זעמו הוא אמצעי לפרוק את אופיו הרע. הסיבה לכך שהשטן מרוגז וזועם היא זו: תחבולותיו, שאין להעלותן על דל שפתיים, נחשפו. לא קל לו להצליח במזימותיו מבלי להיענש. שאפתנותו ותשוקתו הפראיות להחליף את אלוהים ולנהוג כאלוהים, הוכו ונחסמו. מטרתו לשלוט באנושות כולה הסתיימה כעת בלא כלום ולא ניתן יהיה להגשימה לעולם. זימון חרון אפו של אלוהים, באופן חוזר ונשנה, הוא שמנע ממזימותיו של השטן לשאת פרי וקטע את התפשטותו והשתוללותו של רוע השטן. לכן השטן שונא את חרון אפו של אלוהים ופוחד ממנו בעת ובעונה אחת. כול יישום של חרון אפו של אלוהים לא רק חושף את מראהו הנתעב האמיתי של השטן, אלא אף חושף ומוציא לאור את תשוקותיו השפלות של השטן. יחד עם זאת, הסיבות לזעמו של השטן נגד האנושות נחשפות במלואן. התפרצות זעמו של השטן הינו גילוי אמיתי של אופיו הרע, חשיפה של תחבולותיו. מובן שבכול פעם שבה השטן זועם, הדבר מבשר על השמדתם של דברים רעים. הוא מבשר על הגנתם והמשכם של דברים חיוביים ועל טבע חרון אפו של אלוהים – שאין לפגוע בו !

כדי להכיר את טבעו הצודק של אלוהים, אין להסתמך על הניסיון והדמיון

כשתמצאו את עצמכם עומדים בפני המשפט והייסורים מאת אלוהים, האם תאמרו כי דברי אלוהים מהולים בדבר-מה טמא? האם תאמרו כי יש סיפור מאחורי זעמו של אלוהים וכי זעמו מהול בדבר-מה טמא? האם תשמיצו את אלוהים, ותאמרו כי טבעו אינו בהכרח צודק לחלוטין? כשאתם מתמודדים עם כול אחד ממעשיו של אלוהים, עליכם לדעת תחילה בוודאות כי טבעו הצודק של אלוהים נקי מכול גורם אחר, כי הוא קדוש וחסר פגמים. מעשים אלה כוללים מקרים שבהם אלוהים מכה, מעניש ומשמיד את האנושות. כול אחד ממעשיו של אלוהים, ללא יוצא מן הכלל, נעשה בהתאמה קפדנית לטבעו הפנימי ולתוכניתו – הדבר אינו כולל את הידע, המסורת והפילוסופיה של האנושות – וכול אחד ממעשיו של אלוהים הינו ביטוי לטבעו ומהותו, ואינו קשור לכול דבר שהוא, השייך לאנושות המושחתת. על פי מושגי האדם, רק אהבתו, רחמיו וסובלנותו של אלוהים כלפי האנושות הינם חסרי פגמים, בלתי מהולים וקדושים. אולם איש אינו יודע כי זעמו וחרון אפו של אלוהים אף הם אינם מהולים בדבר. זאת ועוד, איש לא הרהר בשאלות כגון, מדוע אלוהים אינו סובל כול פגיעה ומדוע זעמו כה גדול. ההפך הוא הנכון, יש החושבים בטעות את חרון אפו של אלוהים למזגה של האנושות המושחתת. על פי הבנתם, כעסו של אלוהים הוא זעמה של האנושות המושחתת. הם אף מניחים בטעות כי זעמו של אלוהים דומה בדיוק לגילוי הטבעי של טבע האדם המושחתת. הם מאמינים בטעות כי ביטוי חרון אפו של אלוהים דומה בדיוק לכעסה של האנושות המושחתת, אשר נובע מאי-שביעות רצון. הם אף מאמינים כי ביטוי חרון אפו של אלוהים הוא ביטוי למצב רוחו. אני מקווה שלאחר השיתוף הזה, לא יהיו עוד לאיש מכם תפיסות שגויות, דמיונות או הנחות באשר לטבעו הצודק של אלוהים, ואני מקווה כי לאחר שתשמעו את דבריי, יוכל להיות בלבכם זיהוי אמיתי של חרון אפו של אלוהים השייך לטבעו הצודק, כי תוכלו להניח בצד הבנות קודמות מוטעות כלשהן על חרון אפו של אלוהים, כי תוכלו לשנות את אמונותיכם ודעותיכם המוטעות על מהות חרון אפו של אלוהים. זאת ועוד, אני מקווה שתוכל להיות בלבכם הגדרה מדויקת לטבעו של אלוהים, שלא יהיו לכם עוד ספקות באשר

לטבעו הצודק של אלוהים, שלא תכפו היגיון או דמיון אנושי כלשהו על טבעו האמיתי של אלוהים. טבעו הצודק של אלוהים הוא מהותו האמיתית של אלוהים עצמו. אין זה דבר שעוצב או נכתב על ידי האדם. טבעו הצודק הוא טבעו הצודק ואין לו קשרים או יחסים עם שום דבר מן הבריאה. אלוהים עצמו הוא אלוהים עצמו. הוא לעולם לא יהיה לחלק מן הבריאה, וגם אם יהיה לאחת מן הישויות שנבראו, טבעו ומהותו הפנימיים לא ישתנו. לפיכך הכרת אלוהים אינה הכרתו של עצם. היא אינה ניתוח של דבר-מה, ואינה הבנה של אדם. אם אתם נעזרים במושג או בשיטה שלכם להכרת עצם או להבנת אדם, כדי להכיר את אלוהים, לעולם לא תוכלו לרכוש את הידע על אלוהים. הכרת אלוהים אינה נשענת על הניסיון או הדמיון, ולפיכך אל לכם לכפות לעולם את ניסיונכם או דמיונכם על אלוהים. יהיו ניסיונכם ודמיונכם עשירים ככול שיהיו, הם בכל זאת מוגבלים. יתרה מזאת, דמיונכם אינו תואם את העובדות, לא כל שכן את האמת, והוא אינו תואם את טבעו ומהותו האמיתיים של אלוהים. אם תסתמכו על דמיונכם כדי להבין את מהותו של אלוהים, לא תצליחו לעולם. הדרך היחידה היא זו: לקבל כול דבר שבא מאלוהים ואחר כך לחוותו ולהבינו בהדרגה. יבוא יום שבו אלוהים יביא לכם הארה, כך שתבינו ותכירו אותו באמת, בזכות שיתוף הפעולה שלכם ובזכות הרעב והצמא שלכם לאמת. ובכך הבה נסכם חלק זה בשיחתנו.

האנושות זוכה ברחמי אלוהים ובסובלנותו על ידי חרטה כנה

להלן סיפור "ישועת נינוה על ידי אלוהים" מכתבי הקודש.

יונה א' 1-2 וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלֵינוּהָ בְּאֶמְתִּי לֵאמֹר: קוּם לֶךְ אֶל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וְקִרָא עָלֶיהָ כִּי־עֲלֵתָה רָעָתָם לִפְנֵי. יוֹנָה ג' וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלֵינוּהָ שֵׁנִית לֵאמֹר: קוּם לֶךְ אֶל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וְקִרָא אֶל־יְהוָה אֶת־הַקְּרִיאָה אֲשֶׁר אָנֹכִי דֹבֵר אֵלֶיךָ: וַיָּקָם יוֹנָה וַיֵּלֶךְ אֶל־נִינְוָה כְּדָבָר יְהוָה וַנִּינְוָה הָיְתָה עִיר־גְּדוֹלָה לְאֱלֹהִים מִהֶלֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים: וַיַּחֲל יוֹנָה לְבֹא בְעִיר מִהֶלֶךְ יוֹם אֶחָד וַיִּקְרָא וַיֹּאמֶר עוֹד אַרְבָּעִים יוֹם וַנִּינְוָה נִהְפָּכֶת: וַיֹּאמְרוּ אֲנֹכִי נִינְוָה בְּאֱלֹהִים וַיִּקְרָאוּ־צוֹם וַיִּלְבְּשׁוּ שָׂקִים מִגְּדוֹלָם וְעַד־קִטְנָם: וַיַּגַּע הַדָּבָר אֶל־מֶלֶךְ נִינְוָה וַיָּקָם מִכִּסְאוֹ וַיַּעֲבֹר אֶדְרֵתוֹ מֵעֵלְיוֹ וַיִּכֶס שָׂק וַיֵּשֶׁב עַל־הָאֹפֶר: וַיִּזְעַק וַיֹּאמֶר בְּנִינְוָה מִטַּעַם הַמֶּלֶךְ וַיִּגְדְּלוּ לֵאמֹר הָאֲדָם הַזֶּה וְהַבְּהֵמָה הַבָּקָר וְהַצֹּאן אֶל־טַעַמֹּי מֵאוֹמָה אֶל־יָרְעוּ וַיָּמִים אֲלֵי־שִׁתּוֹ: וַיִּתְכַּסּוּ שָׂקִים הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה וַיִּקְרָאוּ אֶל־אֱלֹהִים בְּחִזְקָה וַיֵּשְׁבוּ אִישׁ מִדְּרָכּוֹ הָרָעָה וּמִן־הַחֲמָס אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם: מִיִּיבֹדַע יָשׁוּב וְנָחֵם הָאֱלֹהִים וַיִּשָּׁב מִחֲרוֹן אָפוֹ וְלֹא נֹאכַד: וַיִּרָא הָאֱלֹהִים אֶת־מַעֲשֵׂיהֶם כִּי־שָׁבוּ מִדְּרָכָם הָרָעָה וַיִּנָּחֵם הָאֱלֹהִים עַל־הָרָעָה אֲשֶׁר־דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת־לָהֶם וְלֹא עָשָׂה.

יונה ד' וַיַּרְע אֵלֵינוּהָ רָעָה גְּדוֹלָה וַיַּחֲרֹ לוֹ: וַיִּתְפַּלֵּל אֵלֵינוּהָ וַיֹּאמֶר אָנָּה יְהוָה הִלּוּאִיָּה דְבָרִי עַד־הַיּוֹתִיעֵל־אֶדְמָתִי עַל־כֵּן קָדַמְתִּי לְבָרֶךְ תַּרְשִׁישָׁה כִּי יִדְעֵתִי כִּי אַתָּה אֶל־חֲנוּן וְרַחוּם אַרְךָ אַפִּים וְרַב־חֶסֶד וְנָחֵם עַל־הָרָעָה: וַעֲתָה יְהוָה קַח־נָא אֶת־נַפְשִׁי מִמָּנִי כִּי טוֹב מוֹתִי מִחַיִּי: וַיֹּאמֶר יְהוָה הֵיטֵב תָּרָה לָךְ: וַיֵּצֵא יוֹנָה מִן־הָעִיר וַיֵּשֶׁב מִקְדָּם לָעִיר וַיַּעַשׂ לוֹ שֵׁם סֹפָה וַיֵּשֶׁב תַּחְתֶּיהָ בְּצֹל עֵד אֲשֶׁר יֵרָאֶה מִהִיָּהָה בָּעִיר: וַיִּמָּן יְהוָה־אֱלֹהִים קִיקְיוֹן וַיַּעַל | מֵעַל לַיּוֹנָה לַהֲיֹת צֹל עַל־רֹאשׁוֹ לְהַצִּיל לוֹ מִרָעָתוֹ וַיִּשְׁמַח יוֹנָה עַל־הַקִּיקְיוֹן שֶׁמָּתָה גְּדוֹלָה: וַיִּמָּן הָאֱלֹהִים תּוֹלַעַת בְּעֻלּוֹת הַשֹּׁחַר לְמַחֲרַת וַתֵּף אֶת־הַקִּיקְיוֹן וַיִּיבֹשׁ: וַיְהִי | כְּזֹרֶחַ הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּמָּן אֱלֹהִים רוּחַ קָדִים חֲרִישִׁית וַתֵּף הַשֶּׁמֶשׁ עַל־רֹאשׁ יוֹנָה וַיִּתְעַלֶּף וַיִּשְׁאַל אֶת־נַפְשׁוֹ לָמוֹת וַיֹּאמֶר טוֹב מוֹתִי מִחַיִּי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־יוֹנָה הֵיטֵב תָּרָה־לָךְ עַל־הַקִּיקְיוֹן וַיֹּאמֶר הֵיטֵב תָּרָה־לִּי עַד־מוֹת: וַיֹּאמֶר יְהוָה אַתָּה חֲסַת־עַל־הַקִּיקְיוֹן אֲשֶׁר לֹא־עֲמַלְתָּ בּוֹ וְלֹא גִדַּלְתָּ שֹׁבֵן־

לֵילָה הָיָה וּבֶן־לֵילָה אָבָד: וְאֲנִי לֹא אָחוּס עַל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יִשְׁפָּה הַרְבֵּה מִשְׁתִּים־עֲשָׂרָה רַבּוֹ אֲדֹם
אֲשֶׁר לֹא־יָדַע בֵּין־יָמָיו לְשִׁמְאֵלוֹ וּבְהִמָּה רַבָּה.

תמצית סיפור נינוה

על אף שאורכו של סיפור "ישועת נינוה על ידי אלוהים" קצר, הוא מאפשר לנו לזכות במבט חטוף על הצד האחר של טבעו הצודק של אלוהים. כדי להבין בדיוק מה כולל הצד הזה, עלינו לשוב לכתבי הקודש ולשוב ולהתבונן באחד ממעשיו של אלוהים.

הבה נעיין תחילה בתחילת הסיפור: "וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יֹנָה בֶן־אָמְתַי לֵאמֹר: קוּם לֶךְ אֶל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וּקְרֵא עָלֶיהָ כִּי־עֲלִתָהּ רַעְתָּם לִפְנֵי" (יונה א' 1-2). בקטע זה מכתבי הקודש, ידוע לנו כי יהוה אלוהים ציווה על יונה ללכת לעיר נינוה. מדוע ציווה על יונה ללכת לעיר הזו? בכתבי הקודש נאמר בבירור: רעתם של האנשים שבתוך העיר הזו הגיעה לעיני יהוה אלוהים, ולכן הוא שלח את יונה להכריז בפניהם על אשר בכוונתו לעשות. אמנם לא מתועד דבר המספר לנו מי היה יונה, אך הדבר אינו קשור כמובן להכרת אלוהים. כך, אין צורך שתבינו את האיש הזה. עליכם לדעת רק את אשר אלוהים ציווה על יונה לעשות ומדוע עשה זאת.

אזהרתו של יהוה אלוהים מגיעה לאנשי נינוה

הבה נמשיך לקטע השני, הפרק השלישי בספר יונה: "וַיְהִי לַיְלָה לְבֹאָה בָּעִיר מִחֶלֶף יוֹם אֶחָד וַיִּקְרָא וַיֹּאמֶר עוֹד אַרְבָּעִים יוֹם וְנִינְוָה נִהְפָּכֶת". אלה הם הדברים שאלוהים מסר ישירות ליונה, כדי שיאמר אותם לאנשי נינוה. כמו כן, הם כמובן הדברים שיהוה אלוהים ביקש לומר לאנשי נינוה. דברים אלה אומרים לאנשים כי אלוהים החל לתעב ולשנוא את אנשי העיר מפני שרעתם הגיעה לעיניו, ולכן הוא ביקש להשמיד את העיר הזו. אולם בטרם השמיד אלוהים את העיר, הוא הכריז הכרזה בפני אנשי נינוה, ובה-בעת נתן להם הזדמנות להתחרט על רעתם ולהתחיל מחדש. הזדמנות זו עתידה היתה להימשך ארבעים יום. במילים אחרות, אילו האנשים שבתוך העיר לא היו מתחרטים, מודים בחטאיהם ומשתטחים בפני יהוה אלוהים תוך ארבעים יום, היה אלוהים משמיד את העיר כפי שהשמיד את סדום. זה היה הדבר שיהוה אלוהים ביקש לומר לאנשי נינוה. ברור שלא היתה זו הכרזה פשוטה. היא לא רק ביטאה את כעסו של אלוהים, אלא ביטאה גם את עמדתו כלפי אנשי נינוה. יחד עם זאת, הכרזה פשוטה זו אף שימשה כאזהרה חמורה לאנשים החיים בתוך העיר. אזהרה זו אמרה להם כי מעשיהם הרעים זיכו אותם בשנאתו של יהוה אלוהים וכי מעשיהם הרעים יביאו אותם במהרה אל סף השמדתם. חייהם של כול אנשי נינוה היו אפוא בסכנה מיידית.

ההבדל החד בין תגובתן של נינוה וסדום לאזהרתו של יהוה אלוהים

מה פירוש הדבר, להיהפך? במונחים של שפה פשוטה, פירושו להיעלם. אך באיזו דרך? מי יכול להפוך עיר

שלמה? אדם אינו יכול לבצע מעשה שכזה כמובן. האנשים האלה לא היו טיפשים. מייד לאחר ששמעו את ההכרזה הזו, הבינו את הרעיון. הם ידעו שהיא באה מאלוהים, הם ידעו שאלוהים עומד לבצע את עבודתו, הם ידעו כי רעתם עוררה את זעמו של יהוה אלוהים והביאה עליהם את כעסו, כך שבמהרה יושמדו יחד עם עירם. כיצד התנהגו אנשי העיר לאחר שהאזינו לאזהרתו של יהוה אלוהים? בכתבי הקודש מתואר בפרטי פרטים כיצד הגיבו אנשים אלה, החל ממלכם וכלה באדם הפשוט. כפי שמתועד בכתבי הקודש: "וַיֹּאמְרוּ אֲנֹכִי נִינּוּה בְּאֱלֹהִים וַיִּקְרָאוּצֹם וַיִּלְבְּשׁוּ שָׂקִים מִגְדֻלָּם וַעֲדִיקָטָנָם: וַיִּגַע הַדְּבָר־אֶל־מֶלֶךְ נִינּוּה וַיִּקֶּם מִכְסָּאוֹ וַיַּעֲבֹר אֶדְרֵתוֹ מַעֲלִיו וַיִּכַּס שֶׁק וַיֵּשֶׁב עַל־הָאֶפֶס: וַיִּזְעַק וַיֹּאמֶר בְּנִינּוּה מִטַּעַם הַמֶּלֶךְ וַיְגַדְּלִיו לֵאמֹר הָאֲדָם וְהַבְּהֵמָה הַפָּקָר וְהַצֹּאן אֶל־טַעַמֹּי מְאֻמָּה אֶל־יָרְעוֹ וּמִים אֶל־שִׁתּוֹ: וַיִּתְּפְסוּ שָׂקִים הָאֲדָם וְהַבְּהֵמָה וַיִּקְרָאוּ אֶל־אֱלֹהִים בְּחִזְקָה וַיֵּשְׁבוּ אִישׁ מִדְּרָכּוֹ הָרָעָה וּמִן־הַחֲמָס אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם..."

לאחר ששמעו את הכרזתו של יהוה אלוהים, הפגינו אנשי נינוה עמדה מנוגדת לחלוטין לזו של אנשי סדום – אנשי סדום התנגדו לאלוהים בגלוי, הלכו מדחי אל דחי, אך אנשי נינוה, לאחר ששמעו דברים אלה, לא התעלמו מן העניין ולא התנגדו, אלא האמינו באלוהים והכריזו על צום. למה מתייחסת כאן המילה "ויאמינו"? המילה עצמה מרמזת על אמונה וציות. אם נייעזר בהתנהגותם של אנשי נינוה בפועל כדי להסביר את המילה הזו, פירושה הוא שהם האמינו כי אלוהים יכול לעשות כדבריו ואכן יעשה זאת, ושהם היו מוכנים להתחרט. האם אנשי נינוה חשו פחד לנוכח אסון העומד להתרחש? היתה זו אמונתם שהחדירה פחד בלבבם. במה נוכל להיעזר אם כן כדי להוכיח את אמונתם ופחדם של אנשי נינוה? כפי שנאמר עליהם בכתבי הקודש: "וַיִּקְרָאוּצֹם וַיִּלְבְּשׁוּ שָׂקִים מִגְדֻלָּם וַעֲדִיקָטָנָם". כלומר, אנשי נינוה האמינו באמת, ומתוך האמונה הזו בא הפחד, אשר הוביל לאחר מכן לצום וללבישת שק. כך הם הראו את תחילת החרטה שלהם. בניגוד מוחלט לאנשי סדום, לא זו בלבד שאנשי נינוה לא התנגדו לאלוהים, אלא הם אף הראו בבירור כי הם מתחרטים, באמצעות התנהגותם ומעשיהם. הדבר לא חל כמובן רק על פשוטי העם של נינוה. גם מלכם לא היה יוצא מן הכלל.

חרטת מלך נינוה זוכה לשבחי אלוהים

כשמלך נינוה שמע את הבשורות האלה, הוא קם מכיסאו, פשט את אדרתו, לבש שק וישב באפר. לאחר מכן הכריז שאיש מאנשי העיר לא יורשה לטעום דבר, וששום בהמה, בקר וצאן לא ירעו ולא ישתו מים. על האדם והבהמה גם יחד היה ללבוש שק. האנשים יתחננו ברצינות בפני אלוהים. המלך אף הכריז שכול אחד מהם יסור מדרכו הרעה וינטוש את האלימות שבידיו. על פי סדרה זו של מעשים, מלך נינוה הפגין חרטה כנה. סדרת המעשים שנקט – הקימה מכיסאו, פשיטת האדרת, לבישת השק והישיבה באפר – אומרת לבני האדם כי מלך נינוה הניח בצד את מעמדו המלכותי ולבש שק לצד פשוטי העם. כלומר לאחר ששמע את ההכרזה מיהוה אלוהים, מלך נינוה לא תפס את מעמדו המלכותי כדי להמשיך בדרכו הרעה או באלימות שבכפיו, אלא הניח בצד את הסמכות שהיתה בידיו והתחרט בפני יהוה אלוהים. ברגע זה, מלך נינוה לא התחרט כמלך. הוא בא להתוודות ולהתחרט על חטאיו בפני אלוהים, כנתין רגיל של אלוהים. זאת ועוד, הוא אף אמר לעיר כולה להתוודות ולהתחרט על חטאיה בפני יהוה אלוהים באותה הדרך שבה הוא עשה זאת. בנוסף לכך, היתה לו תכנית ספציפית,

כיצד לעשות זאת, כפי שניתן לראות בכתבי הקודש: "הָאֱלֹהִים וְהַבְּהֵמָה הַבֶּקֶר וְהַצֹּאן אֶל־יָטְעֻמוֹ מֵאוֹמָה אֶל־יָרְעוֹ וּמִיָּם אֶל־יָשְׁתּוֹ: ...וַיִּקְרְאוּ אֶל־אֱלֹהִים בְּחִזְקָה וַיִּשָּׁבוּ אִישׁ מִדֶּרֶכּוֹ הָרָעָה וּמִן־הַחֲמָס אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם". כשליט העיר, היה מלך נינוה בעל מעמד עליון וסמכות עליונה ויכול היה לעשות כול דבר שחפץ. כשעמד מול הכרזתו של יהוה אלוהים, הוא יכול היה להתעלם מן העניין או רק להתחרט ולהתוודות על חטאיו לבדו. באשר לשאלה אם אנשי העיר יבחרו להתחרט, הוא יכול היה להתעלם לחלוטין מן העניין. אולם מלך נינוה לא עשה זאת כלל. לא זו בלבד שהוא קם מכיסאו, לבש שק ואפר והתוודה והתחרט על חטאיו בפני יהוה אלוהים, אלא הוא אף ציווה על כול בני האדם וחיות המשק שבתוך העיר לעשות כמותו. הוא אף ציווה על האנשים "וַיִּקְרְאוּ אֶל־אֱלֹהִים בְּחִזְקָה". באמצעות סדרת פעולות זו, מלך נינוה השיג באמת את אשר על שליט להשיג. סדרת הפעולות שלו היא סדרה שהיה קשה למלך כלשהו בהיסטוריה האנושית להשיג, ואיש אף לא השיג אותה. ניתן לכנות פעולות אלה בשם התחייבויות ללא תקדים בהיסטוריה האנושית. הן ראויות הן להנצחה והן לחיקוי על ידי האנושות. משחר האנושות, כול מלך הוביל את נתיניו להתנגד לאלוהים. איש מעולם לא הוביל את נתיניו להתחנן בפני אלוהים כדי לבקש גאולה על רשעותו, לקבל את מחילתו של יהוה אלוהים ולהימנע מעונש מיידי. אולם מלך נינוה הצליח להוביל את נתיניו לפנות לאלוהים, לזנוח את דרכיהם הרעות ולנטוש את האלימות שבידיהם. זאת ועוד, הוא אף הצליח להניח בצד את כס מלכותו, ובתמורה יהוה אלוהים נחם והתחרט והשיב את חרון אפו, אפשר לאנשי העיר לשרוד ומנע את השמדתם. את מעשיו של המלך ניתן רק לכנות בשם נס נדיר בהיסטוריה האנושית. ניתן אף לכנותם בשם דוגמה לאנושות מושחתת אשר מתוודה ומתחרטת על חטאיה בפני אלוהים.

אלוהים רואה את החרטה הכנה בעומק לבם של אנשי נינוה

לאחר שהאזינו להכרזת אלוהים, ביצעו מלך נינוה ונתיניו סדרה של פעולות. מהו טבע התנהגותם ומעשיהם? במילים אחרות, מהי מהות התנהגותם בכללותה? מדוע עשו את שעשו? בעיני אלוהים, הם התחרטו חרטה כנה, לא רק מפני שהתחננו בפני אלוהים בכנות והתוודו בפניו על חטאיהם, אלא גם מפני שזנחו את התנהגותם הרעה. הם נהגו כך מפני שלאחר ששמעו את דברי אלוהים, הם נבהלו במידה שלא תיאמן והאמינו שהוא יעשה כדבריו. על ידי צום, לבישת שק ושיבה באפר, הם ביקשו להביע את נכונותם לתקן את דרכיהם ולסור מרע, להתפלל ליהוה אלוהים שירסן את כעסו, להתחנן ליהוה אלוהים שיחזור בו מהחלטתו וכן מן האסון שעמד לפקוד אותם. על ידי בחינת כול התנהגותם, אנו יכולים לראות שהם כבר הבינו כי מעשיהם הרעים בעבר היו מתועבים בעיני יהוה אלוהים והבינו את הסיבה לכך שהוא עמד להשמידם בקרוב. מסיבות אלה, ביקשו כולם להתחרט מכול וכול, להפנות את גבם לדרכיהם הרעות ולזנוח את האלימות שבידיהם. במילים אחרות, לאחר שנעשה מודע להכרזתו של יהוה אלוהים, חש כל אחד ואחד מהם פחד בלבד. הם לא המשיכו עוד בהתנהגותם הרעה ולא הוסיפו לבצע את המעשים השנואים על יהוה אלוהים. בנוסף לכך, הם התחננו בפני יהוה אלוהים שיסלח על חטאי העבר שלהם ולא יתייחס אליהם על פי מעשיהם בעבר. הם היו מוכנים שלא לעסוק עוד לעולם ברע ולפעול על פי הוראותיו של יהוה אלוהים, ולו רק כדי לא לעורר שוב לעולם את זעמו. חרטתם היתה כנה ומוחלטת. היא באה מעומק לבם ולא היתה העמדת פנים, ואף לא היתה זמנית.

לאחר שנודע לאנשי נינוה, החל ממלכם הנעלה וכלה בנתיניו, כי יהוה אלוהים כועס עליהם, כול אחד ואחד ממעשיהם, התנהגותם בכללותה, וכן כול אחת מהחלטותיהם ובחירותיהם, היו ברורים ופשוטים בעיני אלוהים. דעתו של אלוהים השתנתה בהתאם להתנהגותם. מה היה הלך רוחו של אלוהים באותו הרגע עצמו? כתבי הקודש יכולים להשיב למענכם לשאלה זו. כפי שמתועד בכתבי הקודש: "וַיֵּרָא הָאֱלֹהִים אֶת־מַעַשֵׂיהֶם כִּי־שָׁבוּ מִדִּרְכָם הָרָעָה וַיִּנָּחֶם הָאֱלֹהִים עַל־הָרָעָה אֲשֶׁר־דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת־לָהֶם וְלֹא עָשָׂה". על אף שאלוהים שינה את דעתו, לא היה בהלך רוחו שום דבר מורכב. הוא בפשטות עבר מביטוי כעסו להרגעת כעסו, ואחר כך החליט שלא להביא את האסון על העיר נינוה. הסיבה לכך שהחלטתו של אלוהים – להציל את אנשי נינוה מן האסון – היתה כה מהירה היא כי אלוהים צפה בלבו של אדם בנינוה. הוא ראה את אשר היה בעומק לבם: וידויים וחרטתם הכנים על חטאיהם, אמונתם הכנה בו, תחושתם העמוקה על האופן שבו מעשיהם הרעים עוררו את זעם טבעו וכתוצאה מכך, הפחד מן העונש מיהוה אלוהים, העומד להתרחש. יחד עם זאת, יהוה אלוהים אף שמע את התפילות מעומק לבם, שבהן התחננו אליו לחדול מכעסו כלפיהם כדי שיוכלו להימנע מן האסון הזה. כשאלוהים צפה בכל העובדות האלה, כעסו נעלם אט אט. אין זה משנה עד כמה גדול היה כעסו קודם לכן, כאשר ראה את החרטה הכנה שבעומק לבם של האנשים האלה, הדבר נגע ללבו והוא לא יכול היה לשאת את המחשבה להביא עליהם את האסון וחדל לכעוס עליהם. במקום זאת, הוא הוסיף להעניק להם את רחמיו וסובלנותו והוסיף להנחותם ולקיימם.

אם אמונתכם באלוהים אמיתית, תזכו לעתים קרובות לדאגתו

שינוי כוונתו של אלוהים כלפי אנשי נינוה לא היה כרוך בהיסוס או דו-משמעות כלשהם. היה זה מעבר מכעס טהור לסובלנות טהורה. זהו גילוי אמיתי של מהות אלוהים. אלוהים לעולם אינו מהסס או לא החלטי במעשיו. העקרונות והמטרות שמאחורי מעשיו כולם ברורים ושקופים, טהורים וללא פגם, מבלי שיהיו מעורבות בהם מזימות או תחבולות כלשהן. במילים אחרות, מהותו של אלוהים אינה כוללת חשכה או רוע. אלוהים כעס על אנשי נינוה מפני שמעשיהם הרעים הגיעו לעיניו. בעת ההיא, כעסו נבע ממהותו. אולם כשכעסו של אלוהים נעלם והוא שב להעניק לאנשי נינוה את סובלנותו, כול אשר הוא חשף היה עדיין מהותו. השינוי הזה כולו נבע משינוי בעמדתו של האדם כלפי אלוהים. במשך כול פרק הזמן הזה, טבעו של אלוהים, שאין לפגוע בו, לא השתנה. מהותו הסובלנית של אלוהים לא השתנתה. מהותו האוהבת והרחומה של אלוהים לא השתנתה. כשבני אדם עושים מעשים רעים ופוגעים באלוהים, הוא מביא עליהם את כעסו. כשבני אדם מתחרטים באמת, דעתו של אלוהים משתנה וכעסו פוסק. כשבני אדם ממשיכים להתנגד לאלוהים בעיקשות, זעמו הוא בלתי פוסק. חרון אפו ידחק בהם אט אט, עד שיושמדו. זוהי מהות טבעו של אלוהים. בין אם אלוהים מביע חרון אף או רחמים, טוב לב ואהבה, התנהגותו ועמדתו של האדם כלפי אלוהים בעומק לבו, מכתיבות את אשר יבוא לידי ביטוי דרך גילוי טבעו של אלוהים. אם אלוהים חושף בהתמדה אדם אחד לחרון אפו, אין ספק שלבו של האדם הזה מתנגד לאלוהים. כיוון שמעולם לא התחרט באמת, לא הרכין את ראשו בפני אלוהים ולא היה בעל אמונת אמת באלוהים, הוא מעולם לא זכה ברחמיו וסובלנותו של אלוהים. אם אדם זוכה לעתים קרובות לדאגתו של אלוהים, רחמיו וסובלנותו, אין ספק כי לאדם זה יש בלבו אמונת אמת באלוהים ולבו אינו מתנגד לאלוהים.

הוא מתחרט פעמים רבות באמת בפני אלוהים. לפיכך גם אם משמעת אלוהים פוקדת אדם זה לעתים קרובות, חרון אפו לא יפקוד אותו.

תיאור קצר זה מאפשר לבני האדם להבין את לבו של אלוהים, להבין את מציאות מהותו, להבין שכעסו של אלוהים ושינוי דעתו אינם חסרי סיבה. למרות הניגוד החרף שהפגין אלוהים כשכעס וכששינה את דעתו, דבר שגורם לבני אדם להאמין כי נדמה שקיים פער גדול או ניגוד גדול בין שני היבטים אלה של מהות אלוהים – כעסו וסובלנותו – עמדתו של אלוהים כלפי חרטת אנשי נינוה מאפשרת פעם נוספת לבני האדם להבין צד נוסף בטבעו האמיתי של אלוהים. שינוי דעתו של אלוהים מאפשר באמת לאנושות להבין פעם נוספת את האמת שברחמיו, אהבתו וטוב לבו של אלוהים, ולהבין את הגילוי האמיתי של מהות אלוהים. אין על האנושות אלא להכיר בכך שרחמיו, אהבתו וטוב לבו של אלוהים אינם מיתוס ואינם המצאה. הסיבה לכך היא שהרגש של אלוהים ברגע ההוא היה אמיתי. שינוי דעתו של אלוהים היה אמיתי. אלוהים אכן העניק לאנושות פעם נוספת את רחמיו וסובלנותו.

חרטת האמת בלבם של אנשי נינוה מזכה אותם ברחמי אלוהים ומשנה את גורלם

האם היתה סתירה כלשהי בין שינוי דעתו של אלוהים לחרון אפו? מובן שלא! זאת מפני שלסובלנותו של אלוהים במועד המסוים הזה היתה סיבה. איזו סיבה זו יכולה להיות? זוהי הסיבה הניתנת בכתבי הקודש: "וישבו, איש מדרכו הרעה, ומן-החמס, אשר בכפיהם".

הביטוי "דרכו הרעה" אינו מתייחס לקומץ מעשים רעים, אלא למקור הרוע שמאחורי התנהגותם של בני אדם. "וישובו איש מדרכו הרעה" פירושו כי האנשים שבהם מדובר לעולם לא ישובו לבצע מעשים אלה. במילים אחרות, הם לעולם לא ינהגו שוב בדרך הרעה הזו. השיטה, המקור, המטרה, הכוונה והעיקרון של מעשיהם, כולם השתנו. הם לעולם לא ישובו לנקוט שיטות ועקרונות אלה כדי לגרום ללבם הנאה ואושר. כאשר נאמר שהם נטשו את "החמס אשר בכפיהם", פירושו כי הניחו לו או השליכו אותו הצידה, התנתקו באופן מלא מן העבר ולעולם לא שבו לאחור. כאשר אנשי נינוה נטשו את האלימות שבידיהם, הדבר הוכיח ואף ייצג את חרטת האמת שלהם. אלוהים צופה בחיצוניותם של בני האדם וכן בלבם. כאשר אלוהים צפה בחרטת האמת, שהיתה ללא ספק בלב אנשי נינוה, ואף צפה בכך שהם עזבו את דרכיהם הרעות ונטשו את האלימות שבידיהם, הוא שינה את דעתו. כלומר התנהגותם של אנשים אלה והדרכים השונות שבהן עשו דברים, וכן וידויים וחרטתם האמיתיים על החטאים שבלבם, גרמו לאלוהים לשנות את דעתו, לשנות את כוונותיו, לחזור בו מהחלטתו, לא להענישם ולא להשמידם. כך השיגו אנשי נינוה גורל שונה לעצמם. הם גאלו את חייהם ויחד עם זאת זכו ברחמיו של אלוהים ובסובלנותו, ובשלב זה אלוהים אף חזר בו מחרון אפו.

רחמי אלוהים וסובלנותו אינם נדירים – חרטת אמת מצד האדם נדירה היא

אין זה משנה עד כמה כעס אלוהים על אנשי נינוה, מייד לאחר שהכריזו צום ולבשו שק ואפר, התרכז לבו בהדרגה

והוא החל לשנות את דעתו. כשהוא הכריז בפניהם כי ישמיד את עירם – הרגע שקדם לווידיויים וחרטתם על חטאיהם – אלוהים עדיין כעס עליהם. לאחר שעברו סדרת מעשי חרטה, כעסו של אלוהים על אנשי נינוה הפך בהדרגה לרחמים וסובלנות כלפיהם. אין שום סתירה בחשיפתם הבו-זמנית של שני היבטים אלה בטבעו של אלוהים, באותו האירוע עצמו. כיצד יש להבין ולהכיר את היעדר הסתירה הזו? אלוהים הביע וגילה שתי מהויות אלה, המנוגדות זו לזו באופן קוטבי, בזו אחר זו, כאשר אנשי נינוה התחרטו, ואפשר לבני האדם לראות את ממשות מהותו של אלוהים וכי אין לפגוע בה. בעזרת עמדתו, אמר אלוהים לבני האדם את הדברים הבאים: אין זה כי אלוהים אינו סובלני כלפי בני אדם או אינו חפץ להראות רחמים כלפיהם, אלא שהם מתחרטים בפני אלוהים לעתים רחוקות, ונדיר כי בני אדם יסורו באמת מדרכיהם הרעות וינטשו את האלימות שבידיהם. במילים אחרות, כאשר אלוהים כועס על האדם, הוא מקווה כי האדם יוכל להתחרט באמת, ומקווה לראות את חרטת האמת של האדם, ובמקרה זה הוא יוסיף להעניק בנדיבות לאדם את רחמיו וסובלנותו. כלומר התנהגותו הרעה של האדם גורמת לחרון אפו של אלוהים, ואילו רחמיו וסובלנותו של אלוהים מוענקים למי שמקשיב לאלוהים ומתחרט בפניו באמת, למי שיכול לסור מדרכיו הרעות ולנטוש את האלימות שבידיו. עמדתו של אלוהים מתגלה בבירור רב ביחסו לאנשי נינוה: כלל לא קשה לזכות לרחמיו וסובלנותו של אלוהים. הוא דורש חרטת אמת מצד האדם. כול עוד בני האדם יסורו מדרכיהם הרעות וינטשו את האלימות שבידיהם, אלוהים ישנה את דעתו וישנה את עמדתו כלפיהם.

טבעו הצודק של הבורא הוא חי וממשי

כאשר אלוהים שינה את דעתו למען אנשי נינוה, האם רחמיו וסובלנותו היו העמדת פנים? מובן שלא! אם כך, מה מאפשר לכם לראות השינוי בין שני היבטים אלה בטבעו של אלוהים במהלך אותו העניין עצמו? טבעו של אלוהים הוא שלם אחד. הוא אינו מפוצל כלל, בין אם הוא מביע כעס או רחמים וסובלנות כלפי בני אדם, כולם ביטויים לטבעו הצודק. טבעו של אלוהים הוא חי וממשי. הוא משנה את מחשבותיו ועמדותיו בהתאם להתפתחויות. שינוי עמדתו כלפי אנשי נינוה אומר לאנושות, שיש לו מחשבות ורעיונות משלו. הוא אינו רובוט ולא דמות עשויה חימר, אלא אלוהים החי עצמו. הוא יכול היה לכעוס על אנשי נינוה, כפי שיכול היה לסלוח להם על עברם בהתאם לעמדותיהם. הוא יכול היה להחליט להביא אסון על אנשי נינוה, ויכול היה לשנות את החלטתו בזכות החרטה שלהם. בני אדם מעדיפים ליישם כללים באופן מכאני ומעדיפים לקבוע ולהגדיר את אלוהים בעזרת כללים, כפי שהם מעדיפים להכיר את טבעו של אלוהים בעזרת נוסחאות. לפיכך על פי תחום המחשבה האנושית, אלוהים אינו חושב ואין לו רעיונות מהותיים. במציאות מחשבותיו של אלוהים משתנות בהתמדה בהתאם לשינויים בדברים ובסביבות. בשעה שמחשבות אלה משתנות, מתגלים היבטים שונים במהותו של אלוהים. תוך כדי תהליך זה של שינוי, ברגע שבו אלוהים משנה את דעתו, הוא מגלה לאנושות את אמת הקיום של חייו, ומגלה כי טבעו הצודק הוא חי וממשי. זאת ועוד, בעזרת גילויי האמיתיים, מוכיח אלוהים לאנושות את אמת הקיום של חרון אפו, רחמיו, אהבתו, טוב לבו וסובלנותו. מהותו תתגלה בכול זמן ובכול מקום בהתאם להתפתחויות. הוא בעל חרון אף כשל אריה ורחמים וסובלנות כשל אם. לשום אדם אין רשות להטיל ספק בטבעו הצודק, להפר אותו, לשנותו או לסלפו. בין כול הדברים והנושאים, טבעו הצודק של אלוהים, כלומר

חרון אפו ורחמיו של אלוהים, יכולים להתגלות בכול זמן ובכול מקום. הוא מביע היבטים אלה באופן חי בכול פינה בטבע ומבצע אותם באופן חי בכול רגע. טבעו הצודק של אלוהים אינו מוגבל על ידי זמן או מרחב, או במילים אחרות, טבעו הצודק של אלוהים אינו בא לידי ביטוי באופן מכאני ואינו מתגלה כפי שמכתיבים גבולות הזמן או המרחב, אלא בא לידי ביטוי ומתגלה באופן חופשי בכול זמן ומקום. כשאתם רואים כי אלוהים משנה את דעתו, חדל להביע את חרון אפו ונמנע מלהשמיד את העיר נינוה, האם ביכולתכם לומר שאלוהים הוא רק אוהב ומלא רחמים? האם ביכולתכם לומר שחרון אפו של אלוהים מורכב ממילים ריקות מתוכן? כאשר אלוהים מביע חרון אף עז ומונע את רחמיו, האם ביכולתכם לומר שהוא אינו חש אהבת אמת כלפי האנושות? אלוהים מביע חרון אף עז בתגובה למעשיהם הרעים של בני האדם. חרון אפו אינו פגום. חרטתם של בני האדם נוגעת ללבם של אלוהים, וחרטה זו היא שמשנה את דעתו. הנגיעה ללבם, שינוי דעתו, וכן רחמיו וסובלנותו כלפי האדם, הם חסרי פגמים לחלוטין. הם נקיים, טהורים, ללא דופי ואינם מהולים בדבר. סובלנותו של אלוהים היא סובלנות טהורה. רחמיו הם רחמים טהורים. טבעו יגלה חרון אף, וכן רחמים וסובלנות, בהתאם לחרטת האדם והתנהגותו השונה. אין זה משנה מה הוא מגלה ומביע, הכול טהור, הכל ישיר. מהותו נבדלת מזו של כול דבר בבריאתו. עקרונותיהן של הפעולות שאלוהים מביע, מחשבותיו ורעיונותיו או החלטה מסוימת כלשהי, וכן של כול פעולה בודדת, נקיים מכול פגם או דופי. כפי שאלוהים מחליט ופועל, כך הוא משלים את משימותיו. תוצאות מעין אלה הן מדויקות וחסרות פגמים, מפני שמקורן הוא ללא פגם וללא דופי. חרון אפו של אלוהים הוא חסר פגמים. בדומה לכך, רחמיו וסובלנותו של אלוהים, שאין ברייה שהם בבעלותה, הינם קדושים וחסרי פגמים, ויכולים לעמוד מול נחישות וניסיון.

לאחר שהבנתם את סיפור נינוה, האם אתם מבינים את צידה האחר של מהות טבעו הצודק של אלוהים? האם אתם מבינים את צידו האחר של טבעו הצודק הייחודי של אלוהים? האם למי מבני האדם יש טבע מעין זה? האם יש למישהו חרון אף כחרון אפו של אלוהים? האם יש למישהו רחמים וסובלנות כמו אלה של אלוהים? מי מבין הברואים יכול לזמן חרון אף כה רב ולהחליט להשמיד את האנושות או להביא עליה אסון? ומי מוסמך להעניק רחמים, לנהוג בסובלנות ולמחול לאדם, וכך לשנות את החלטתו להשמיד את האדם? הבורא מביע את טבעו הצודק באמצעות שיטותיו ועקרונותיו הייחודיים. הוא אינו כפוף לשליטתם או הגבלותיהם של בני אדם, לאירועים או דברים כלשהם. בטבעו הצודק, איש אינו יכול לשנות את מחשבותיו ורעיונותיו, ואיש אינו יכול לשכנעו ולשנות איזו מהחלטותיו. התנהגותה ומחשבותיה של הבריאה מתקיימות בכללותן תחת שיפוט טבעו הצודק. איש אינו יכול לשלוט בהחלטה, אם הוא ינקוט חרון אף או רחמים. רק מהותו של הבורא – או במילים אחרות, טבעו הצודק של הבורא – יכולים להחליט על כך. זהו אופיו הייחודי של טבעו הצודק של הבורא!

לאחר שניתחנו והבנו את שינוי עמדתו של אלוהים כלפי אנשי נינוה, האם ניתן לתאר את הרחמים שניתן למצוא במסגרת טבעו הצודק של אלוהים, בעזרת המילה "ייחודיים"? אמרנו לפני כן כי חרון אפו של אלוהים הוא היבט אחד של מהות טבעו הצודק הייחודי. כעת אגדיר שני היבטים, חרון אפו של אלוהים ורחמיו של אלוהים, כטבעו הצודק. טבעו הצודק של אלוהים הינו קדוש. אין לפגוע בו וכן אין להטיל בו ספק. זהו דבר שאין לאף אחת מן הישיות שנבראו או שלא נבראו. הוא ייחודי ובלעדי לאלוהים. כלומר חרון אפו של אלוהים הינו קדוש ואין לפגוע בו. יחד עם זאת, גם ההיבט האחר של טבעו הצודק של אלוהים – רחמיו של אלוהים – הינו קדוש ולא

ניתן לפגוע בו. אף לא אחת מן הישויות שנבראו או שלא נבראו, אינה יכולה להחליף או לייצג את אלוהים במעשיו, ואיש אינו יכול להחליפו או לייצגו בהשמדת סדום או בישועת נינוה. זהו הביטוי האמיתי לטבעו הצודק הייחודי של אלוהים.

רגשותיו הכנים של הבורא כלפי האנושות

בני אדם אומרים פעמים רבות כי אין זה דבר קל, להכיר את אלוהים. אך אני אומר שהכרת אלוהים אינה עניין קשה כלל, כי אלוהים מאפשר לעתים קרובות לאדם להיות עד למעשיו. אלוהים מעולם לא חדל מהדו-שיח שלו עם האנושות. הוא מעולם לא הסתתר מן האדם, ולא התחבא. מחשבותיו, רעיונותיו, דבריו ומעשיו, כולם גלויים בפני האנושות. לפיכך כול עוד האדם מבקש להכיר את אלוהים, הוא יכול להגיע להבנה ולידיעה עליו בכול מיני אמצעים ושיטות. הסיבה לכך שהאדם חושב בצורה עיוורת שאלוהים נמנע ממנו בכוונה, שאלוהים הסתתר בכוונה מפני האנושות, שלא אלוהים אין כוונה לאפשר לאדם להבינו ולהכירו, היא כי הוא אינו יודע מיהו אלוהים ואינו חפץ להבין את אלוהים. עוד יותר מכך, מחשבותיו של הבורא, דבריו או מעשיו, אינם מעסיקים אותו... למען האמת, אילו האדם היה רק מנצל את זמן הבטלה שלו כדי להתמקד בדבריו או מעשיו של אלוהים ולהבינם, ולשים מעט לב למחשבותיו של הבורא ולקול לבו, לא היה לו קשה להבין כי מחשבותיו של הבורא, דבריו ומעשיו, נראים לעין ושקופים. בדומה לכך, לא יידרש מאמץ רב כדי להבין שהבורא נמצא בכול עת בקרב בני האדם, שהוא משוחח תמיד עם האדם ועם הבריאה בכללותה ושהוא מבצע מעשים חדשים מדי יום. מהותו וטבעו באים לידי ביטוי בדו-שיח שלו עם האדם. מחשבותיו ורעיונותיו מתגלים במלואם במעשיו. הוא מלווה את האנושות וצופה בה בכול עת. הוא מדבר אל האנושות ואל כול הבריאה בשקט, בדבריו הנאמרים ללא קול: אני בשמיים, ואני בתוך בריאתי. אני משגיח, אני מחכה, אני לצדכם... ידיו חמות וחזקות, צעדיו קלים, קולו שקט ומלא חן, צורתו חולפת ומשתנה, מקיפה את האנושות כולה, הופעתו יפהפייה ועדינה. הוא מעולם לא עזב ולא נעלם. יום וליל הוא בן לווייתן המתמיד של האנושות. דאגתו המסורה וחיבתו המיוחדת לאנושות, וכן דאגתו ואהבתו האמיתית לאדם, הופגנו חלק אחר חלק, כאשר הושיע את העיר נינוה. בפרט, חילופי הדברים בין יהוה אלוהים ליונה חשפו את חמלתו של הבורא כלפי האנושות שהוא עצמו ברא. דרך מילים אלה, תוכלו לזכות בהבנה טובה יותר על רגשותיו הכנים של אלוהים כלפי האנושות...

הדברים הבאים מתועדים בספר יונה ד' 10-11: "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵתָּה חֲסֵתְ עַל־הַקִּיקְיוֹן אֲשֶׁר לֹא־עָמְלָתָ בּוֹ וְלֹא גִדַּלְתָּ שָׂבִין לְלִילָה הִיא וּבֶן־לִילָה אָבָד: וְאֲנִי לֹא אֶחָדָם עַל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יִשְׁפָּה הָרָבָה מִשְׁתִּים־עֲשָׂרָה רַבּוֹ אֲדָם אֲשֶׁר לֹא־יָדַע בֵּין־יָמָיו לְשֹׁמְאֵל וּבִהְמָה רַבָּה". אלה הם הדברים שנאמרו בפועל על ידי יהוה אלוהים, שיחה בינו לבין יונה. בשעה שחילופי דברים אלה הינם קצרים, הם מלאים עד גדותיהם בדאגתו של הבורא לאנושות ובאי-נכונותו לוותר עליה. דברים אלה מביעים את העמדה והרגשות האמיתיים שמחזיק אלוהים בלבו כלפי בריאתו, ובדברים ברורים אלה, שכמותם שומע האדם לעתים רחוקות, מצהיר אלוהים על כוונותיו האמיתיות ביחס לאנושות. חילופי דברים אלה מייצגים עמדה שהיתה לאלוהים כלפי אנשי נינוה – אך איזו מין עמדה היא זו? זוהי העמדה שהיתה לו כלפי אנשי נינוה לפני חרטתם ולאחריה. אלוהים מתייחס לאנושות באופן זהה. בדברים

אלה ניתן למצוא את מחשבותיו, וכן את טבעו.

אילו מחשבות של אלוהים מתגלות בדברים אלה? עיון קפדני חושף מייד כי הוא משתמש במילה "לחוס". השימוש במילה זו מראה את עמדתו האמיתית של אלוהים כלפי האנושות.

מנקודת מבט סמנטית, ניתן לפרש את המלה "לחוס" בדרכים שונות: דבר ראשון, לאהוב ולהגן, להרגיש רוך כלפי משהו. דבר שני, לאהוב מאוד. ולבסוף, הן לא להיות מוכן לפגוע בו והן לא להיות מסוגל לשאת פגיעה בו. בקצרה היא מרמזת על חיבה ואהבה מלאת רוך, וכן על אי-נכונות לוותר על מישהו או משהו. משמעותה היא רחמיו וסובלנותו של אלוהים כלפי האדם. על אף שאלוהים השתמש במילה הנאמרת באופן שכיח בקרב בני האדם, השימוש במילה זו חושף את קול לבו של אלוהים ועמדתו כלפי האנושות.

בשעה שהעיר נינוה היתה מלאה בני אדם מושחתים, רעים ואלימים לא פחות מאנשי סדום, החרטה שלהם גרמה לאלוהים לשנות את דעתו ולהחליט שלא להשמידם. בזכות תגובתם לדברי אלוהים והוראותיו, שהדגימה גישה העומדת בניגוד חריף לזו של אזרחי סדום, ובזכות ציותם הכן לאלוהים וחרטתם הכנה על חטאיהם, וכן התנהגותם האמיתית, מעומק הלב, מכול הבחינות, אלוהים הדגים פעם נוספת את החמלה שבעומק לבו והעניק להם אותה. איש אינו יכול לשכפל את הגמול של אלוהים והחמלה שלו לאנושות. איש אינו יכול להיות בעל הרחמים או הסובלנות שיש לאלוהים, או רגשותיו הכנים כלפי האנושות. האם יש מישהו שאתם מחשיבים אותו לאיש או אישה דגולים, או אפילו על-אדם, שיכול ממקום גבוה, כשהוא מדבר כאיש דגול או אישה דגולה או מעמדה נעלה, להצהיר הצהרה מעין זו בפני האנושות או הבריאה? מי בקרב האנושות יכול להכיר את תנאי חייה של האנושות כאת כף ידו? מי יכול לשאת בנטל ובאחריות לקיומה של האנושות? מי מסוגל להכריז על השמדתה של עיר? ומי מסוגל למחול לעיר? מי יכול לומר שהוא מוקיר את בריאתו? רק הבורא! רק לבורא יש חמלה לאנושות הזו. רק הבורא מגלה חיבה ורכות לאנושות הזו. רק לבורא יש חיבה אמיתית, שאינה ניתנת להפרה, כלפי האנושות הזו. בדומה לכך, רק הבורא יכול להעניק רחמים לאנושות הזו ולהוקיר את כול בריאתו. לבו צוהל ודואב בקרבו על כול אחד ממעשי האדם: הוא כועס, מצטער ונעצב על הרוע והשחיתות של האדם; הוא מרוצה, שמח, סלחני וצוהל על חרטה ואמונה מצד האדם. כול אחד ואחד ממחשבותיו ורעיונותיו קיים למען האנושות וסובב סביבה. מה שיש לו ומה שהינו, באים לידי ביטוי במלואם למען האנושות. רגשותיו שזורים בכללותם בקיומה של האנושות. למען האנושות, הוא נע וממהר לכול עבר, הוא מוסר בשתיקה כול חלק מחייו, הוא מקדיש כול דקה וכול שניה מחייו... הוא לא ידע מעולם לחוס על חייו שלו, אך תמיד חס על האנושות שהוא עצמו ברא והוקיר אותה... הוא נותן לאנושות הזו את כול אשר לו... הוא מעניק את רחמיו וסובלנותו ללא תנאי וללא ציפייה לפיצוי. הוא עושה זאת רק כדי שהאנושות תוכל להמשיך לשרוד לנגד עיניו, ולקבל את החיים המוענקים על ידו. הוא עושה זאת רק כדי שהאנושות תוכל להישמע לו באחד הימים ולהכיר בכך שהוא האחד שמזין את קיומה של האנושות ומקיים את חיי הבריאה כולה.

הבורא מביע את רגשותיו האמיתיים כלפי האנושות

שיחה זו בין יהוה אלוהים ליונה היא ללא ספק ביטוי לרגשותיו האמיתיים של הבורא כלפי האנושות. מצד אחד,

היא מיידעת את בני האדם על ההבנה שיש לבורא כלפי הבריאה כולה, שתחת פיקודו. כדברי יהוה אלוהים, "וְאֵנִי לֹא אֲחֹס עַל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר יִשְׁכְּנָה הָרֶבֶה מְשֹׁתִים־עֲשָׂרָה רַבּוֹ אֲדָם אֲשֶׁר לֹא־יָדַע בֵּין־יָמֵינוּ לְשִׁמְאֵלוֹ וּבִקְרָמָה רַבָּה". במילים אחרות, הבנתו של אלוהים כלפי נינוה היתה רחוקה מלהיות שטחית. לא זו בלבד שהוא ידע את מספר הנפשות החיות בעיר (כולל בני אדם וחיות משק), אלא הוא אף ידע כמה מהם אינם יודעים להבחין בין ימינם לשמאלם – כלומר, כמה ילדים ונערים יש בה. זוהי הוכחה מוחשית להבנתו הנעלה של אלוהים כלפי האנושות. מצד שני, שיחה זו מודיעה לבני האדם על עמדתו של הבורא כלפי האנושות, כלומר משקלה של האנושות בלב הבורא. כדברי יהוה אלוהים: "אַתָּה תִּסָּתֵּר עַל־הַקִּיקִיּוֹן אֲשֶׁר לֹא־עָמְלָתָּ בּוֹ וְלֹא גִדַּלְתָּ שִׁבְן־לֵילָה הִיא וּבִן־לֵילָה אָבָד: וְאֵנִי לֹא אֲחֹס עַל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדֹלָה...?" אלה הם דברי ההאשמה של יהוה אלוהים ליונה, אך כולם אמת.

על אף שהוטל על יונה להכריז את דברי יהוה אלוהים לאנשי נינוה, הוא לא הבין את כוונותיו של יהוה אלוהים ולא הבין את דאגותיו וציפיותיו ביחס לאנשי העיר. בנזיפה זו, התכוון אלוהים לומר לו כי האנושות היא תוצר עמל כפיו וכי אלוהים השקיע מאמץ רב בכול אדם ואדם. כול אדם נושא עמו את תקוות אלוהים, כול אדם נהנה מקיום חייו של אלוהים, על כול אדם, שילם אלוהים מחיר חמור. נזיפה זו אף אמרה ליונה כי אלוהים מוקיר את האנושות, עמל כפיו, כפי שיונה עצמו הוקיר את הקיקיון. אלוהים בשום אופן לא ינטוש אותה בקלות, כול עוד לא הגיע הרגע האחרון האפשרי. יתרה מכך, יש בתוך העיר ילדים ובעלי חיים תמימים כה רבים. כשמדובר בתוצרים צעירים ונבערים אלה של בריאת אלוהים, שאף אינם יכולים להבחין בין ימינם לשמאלם, אלוהים מסוגל אף פחות מכך לשים קץ לחייהם ולקבוע את גורלם באופן נמהר שכזה. אלוהים קיווה לראותם גדלים, הוא קיווה שהם לא יילכו באותן הדרכים שבהן הלכו המבוגרים מהם, שלא יהיה עליהם לשמוע שוב את אזהרת יהוה אלוהים, ושיישאו עדות לעברה של נינוה. עוד יותר מכך, קיווה אלוהים לראות את נינוה לאחר שהתחרטה, לראות את עתידה של נינוה בעקבות חרטתה, וחשוב מכך, לראות את נינוה כשהיא חיה שוב בתוך רחמי אלוהים. בעיני אלוהים אם כן, מושאי הבריאה האלה, שלא יכולים היו להבחין בין ימינם לשמאלם, היו עתידה של נינוה. הם יישאו על כתפיהם את עברה הנתעב של נינוה, כשם שיישאו על כתפיהם את תפקידם החשוב לשאת עדות לעברה ולעתידה של נינוה בהנחיית יהוה אלוהים. בהצהרה זו על רגשותיו האמיתיים, הציג יהוה אלוהים את רחמי הבורא לאנושות בכללותה. היא הראתה לאנושות כי "רחמי הבורא" אינו ביטוי ריק מתוכן, ואינו הבטחה חלולה. יש בו עקרונות, שיטות ויעדים קונקרטיים. הוא אמיתי וממשי, ואינו נעזר בזיוף או הסוואה, ובאותו האופן, מוענקים רחמיו ללא קץ לאנושות בכול זמן ותקופה. אולם עד עצם היום הזה, חילופי הדברים של הבורא עם יונה הם הצהרתו המילולית היחידה והבלעדית של אלוהים על הסיבה לכך שהוא מפגין רחמים כלפי האנושות, האופן שבו הוא מפגין רחמים כלפי האנושות, המידה שבה הוא סובלני כלפי האנושות ורגשותיו האמיתיים כלפי האנושות. שיחתו התמציתית של יהוה אלוהים מביעה את מלוא מחשבותיו על האנושות. זהו ביטוי אמיתי של עמדתו כלפי האנושות, וכן הוכחה מוחשית להענקת רחמיו בנדיבות לאנושות. רחמיו אינם מוענקים רק לדורות המבוגרים של האנושות. הם מוענקים גם לחברים הצעירים יותר בקבוצה האנושית, כפי שהיה מאז ומתמיד, מדור לדור. על אף שחרון אפו של אלוהים יורד לעתים קרובות על פינות מסוימות ותקופות מסוימות באנושות, רחמיו של אלוהים לא פסקו מעולם. ברחמיו, הוא מנחה ומוביל דור אחר דור של בריאתו, מקיים ומזין דור אחר

דור של הבריאה, מפני שרגשותיו האמיתיים כלפי האנושות לא ישתנו לעולם. כדברי יהוה אלוהים: "וְאֵינִי לֹא אֶחָד עֲלֵינִי...?" הוא הוקיר את בריאתו מאז ומתמיד. אלה הם רחמי טבעו הצודק של הבורא, וזוהי גם ייחודיותו הטהורה של הבורא!

חמישה סוגים של בני אדם

לעת עתה, אסיים בכך את השיתוף על טבעו הצודק של אלוהים. כעת אסווג את חסידיו של אלוהים לכמה קטגוריות, על פי הבנתם את אלוהים, והבנתם על טבעו הצודק וניסיונם עמו, כדי שתוכלו לדעת מהו השלב הנוכחי שאליו אתם שייכים וכן מהו שיעור קומתכם הנוכחי. במונחי הכרתם את אלוהים והבנתם על טבעו הצודק, ניתן להפריד את שיעורי הקומה והשלבים השונים שבני אדם משתייכים אליהם, לחמישה סוגים באופן כללי. נושא זה מבוסס על הכרת אלוהים הייחודי וטבעו הצודק. לפיכך כשאתם קוראים את התוכן שלהלן, עליכם להקפיד לנסות להבין, כמה הבנה וידע יש לכם בדיוק באשר לייחודיותו של אלוהים וטבעו הצודק, ואחר כך להיעזר בכך כדי לשפוט, לאיזה שלב אתם שייכים באמת, עד כמה גבוה שיעור קומתכם באמת, ואיזה סוג של אדם אתם באמת.

סוג ראשון: שלב התינוק בחיתולים

מהו תינוק בחיתולים? תינוק בחיתולים הוא תינוק שאך בא לעולם, תינוק בן יומו. זהו השלב שבו בני אדם הם הקטנים והבלתי בוגרים ביותר.

לבני אדם בשלב זה אין ביסודו של דבר מודעות או תודעה כלשהי בענייני האמונה באלוהים. הם אובדי עצות ונבערים בכול עניין. ייתכן שבני אדם אלה האמינו באלוהים במשך זמן רב או במשך זמן לא רב כלל, אך מצבם אובד העצות והנבער ושיעור קומתם האמיתי ממקמים אותם בשלב התינוק בחיתולים. ההגדרה המדויקת לתנאי התינוק בחיתולים היא כזו: יהיה אשר יהיה משך הזמן שאדם זה האמין באלוהים, הוא יהיה תמיד מבולבל, נבוך ותמים. הוא אינו יודע מדוע הוא מאמין באלוהים ואינו יודע מיהו או מהו אלוהים. על אף שהוא חסיד של אלוהים, אין בלבו הגדרה מדויקת לאלוהים והוא אינו יכול לקבוע, אם מי שהוא חסידו הוא אלוהים, לא כל שכן אם אכן עליו להאמין באלוהים ולהיות חסידו. אלה הם התנאים האמיתיים של אדם מסוג זה. מחשבותיהם של אנשים אלה מעורפלות, ובמילים פשוטות, אמונתם היא אמונה של בלבול. הם מתקיימים תמיד במצב של אובדן עצות וריקנות. בלבול, מבוכה ותמימות מסכמים את מצבם. הם מעולם לא ראו את קיומו של אלוהים ולא חשו בו, ולפיכך אין טעם לדבר אתם על הכרת אלוהים, כשם שאין טעם לגרום להם לקרוא ספר הכתוב בכתב חרטומים. הם לא יבינו ולא יקבלו זאת. בעיניהם, הכרת אלוהים זהה לשמיעת סיפור דמיוני. בשעה שמחשבותיהם אולי מעורפלות, הם מאמינים למעשה באמונה שלמה כי הכרת אלוהים היא בזבז מוחלט של זמן ומאמץ. זהו סוג האדם הראשון: תינוק בחיתולים.

סוג שני: שלב התינוק היונק

בהשוואה לתינוק בחיתולים, אדם מסוג זה התקדם במידת-מה. למרבה הצער, אין לו עדיין כול הבנה של אלוהים. הוא חסר עדיין הבנה ברורה של אלוהים ותובנה עליו, ולא ברור לו במיוחד, מדוע עליו להאמין באלוהים, אך בלבד יש מטרה ורעיונות ברורים משלו. הוא אינו מעסיק את עצמו בשאלה, אם נכון להאמין באלוהים. היעד והמטרה שהוא שואף אליהם דרך האמונה באלוהים הם ליהנות מחסדו, לזכות בשמחה ושלווה, לחיות חיים נוחים, לזכות לדאגתו ולהגנתו של אלוהים ולחיות תחת ברכותיו. הוא אינו עוסק במידת הכרתו את אלוהים, אין לו דחף לשאוף להבנה של אלוהים והוא אינו מעסיק את עצמו בשאלה, מה אלוהים עושה ומה הוא מבקש לעשות. הוא רק שואף באופן עיוור ליהנות מחסדו ולקבל עוד מברכותיו. הוא שואף לקבל פי מאה בתקופה הנוכחית, וחיי נצח בתקופה הבאה. מחשבותיו, הוצאותיו ומסירותו, וכן סבלו, לכולם מטרה משותפת: לזכות בחסדו ובברכותיו של אלוהים. אין לו עניין בשום דבר אחר. אדם מסוג זה בטוח רק בכך שאלוהים יכול להגן עליו ולהעניק לו מחסדו. ניתן לומר כי הוא אינו מעוניין בשאלה, מדוע אלוהים מבקש להושיע את האדם או מהי התוצאה שאלוהים מבקש להשיג בדבריו ובעבודתו, והדבר אינו ברור לו במיוחד. הוא מעולם לא עשה מאמץ להכיר את מהותו של אלוהים וטבעו הצודק, ואין ביכולתו לגייס את ההתעניינות הדרושה כדי לעשות זאת. אין לו חשק לשים לב לדברים האלה ואין לו רצון להכירם. אין לו רצון לשאול על עבודתו של אלוהים, דרישותיו של אלוהים מן האדם, רצונו של אלוהים או כול דבר אחר הקשור לאלוהים, והוא אף אינו טורח לשאול על הדברים האלה. הסיבה לכך היא כי הוא מאמין שעניינים אלה אינם קשורים להנאתו מחסדו של אלוהים. יש לו עניין רק באלוהים שיכול להעניק מחסדו וקשור לאינטרסים האישיים שלו. אין לו כל עניין בכול דבר אחר, והוא אינו יכול אפוא להיווכח במציאות האמת, ואין זה משנה כמה שנים האמין באלוהים. מבלי שיהיה מי שישקו או יאכיל אותו לעתים קרובות, קשה לו להמשיך בנתיב האמונה באלוהים. אם אין ביכולתו ליהנות מן השמחה והשלווה שהיו לו בעבר או ליהנות מחסדו של אלוהים, הוא בהחלט עלול לסגת. זהו סוג האדם השני: האדם המתקיים בשלב התינוק היונק.

סוג שלישי: שלב התינוק הנגמל או שלב הילד הקטן

קבוצה זו של בני אדם היא בעלת מודעות ברורה מסוימת. אנשים אלה מודעים לכך שההנאה מחסדו של אלוהים אין פירושה שהם עצמם בעלי ניסיון אמיתי. הם מודעים לכך שאם לעולם לא ילאו מלבקש שמחה ושלווה, מלבקש חסד, או אם יוכלו לשאת עדות על ידי שיתוף בחוויות ההנאה מחסד אלוהים שהיו להם או על ידי נשיאת שבחים לברכות שאלוהים העניק להם. משמעות הדברים האלה אינה שיש להם חיים, ולא שיש להם בעלות על מציאות האמת. הם מתחילים מתודעתם וחדלים להשלות את עצמם בתקוות שווא, כי ילדו רק בחסדו של אלוהים. במקום זאת, כשהם נהנים מחסדו של אלוהים, הם מבקשים בעת ובעונה אחת לעשות דבר-מה למען אלוהים. הם מוכנים למלא את תפקידם, לשאת מעט קשיים ועייפות, לזכות למידה מסוימת של שיתוף פעולה עם אלוהים. אולם כיוון שחיפושם אחר האמונה באלוהים מהול מדי בדברים אחרים, כיוון שהכוונות והרצונות האישיים שהם

מטפחים הינם חזקים מדי, כיוון שאופיים גאוותני מדי, קשה להם מאוד להשביע את רצונו של אלוהים או להיות נאמנים לו. לעתים קרובות אם כן, אין ביכולתם לממש את משאלותיהם האישיות ולא לכבד את הבטחותיהם לאלוהים. הם מוצאים את עצמם לא פעם במצבים סותרים: הם רוצים מאוד להשביע את רצונו של אלוהים במידה הרבה ביותר שאפשר, אך הם מנצלים את כול כוחם כדי להתנגד לו. הם נודרים פעמים רבות נדרים לאלוהים, אך ממהרים להתחמק מנדריהם. פעמים רבות עוד יותר, הם מוצאים את עצמם במצבים סותרים אחרים: הם מאמינים בכנות, אך מכחישים את אלוהים וכול דבר שבא ממנו. הם מקווים ומייחלים כי אלוהים יהפוך אותם לנאורים, יוביל אותם, יקיים אותם ויעזור להם, אך בכול זאת מחפשים להם דרך מוצא משלהם. הם מבקשים להבין ולהכיר את אלוהים, אך אינם מוכנים להתקרב אליו. במקום זאת, הם תמיד נמנעים מאלוהים ולבם סגור בפניו. בשעה שיש להם הבנה וניסיון שטחיים על משמעותם המילולית של דברי אלוהים והאמת, ומושג שטחי על אלוהים והאמת, בתת-המודע שלהם, עדיין אין ביכולתם לאשר או לקבוע אם אלוהים הוא האמת, אין ביכולתם לאשר, אם אלוהים צודק באמת, ואין ביכולתם לקבוע את ממשות טבעו ומהותו של אלוהים, לא כול שכן קיומו האמיתי. אמונתם באלוהים כוללת תמיד ספקות ואי-הבנות, ואף כוללת דמיונות ותפיסות. בעודם נהנים מחסד אלוהים, הם גם חווים או מיישמים באי-רצון חלק ממה שהם מאמינים כי הן אמיתות הניתנות לביצוע, כדי להעשיר את אמונתם, להגביר את חוויית אמונתם באלוהים, לאמת את הבנתם על האמונה באלוהים, לספק את יהירותם שבהליכה בנתיב החיים שהם עצמם קבעו ובהגשמת מטרה צודקת של האנושות. יחד עם זאת, הם גם עושים את הדברים האלה כדי להשביע את רצונם שלהם לזכות בברכות, כדי להמר על מנת שיוכלו לשאת רבות יותר מברכותיה של האנושות, להגשים את השאיפה והרצון שיש להם לכול אורך חייהם, לא לנוח ולא לשקוט עד שיקבלו את אלוהים. אנשים אלה מסוגלים לעתים רחוקות לזכות בנאורות מאלוהים, כי רצונם וכוונתם לזכות בברכות חשובים להם מדי. אין להם רצון לוותר על כך והם לא היו יכולים לשאת זאת. הם חוששים שמא ללא הרצון לזכות בברכות, ללא השאיפה שהם מוקירים זה מכבר, שלא לנוח ולא לשקוט עד אשר יקבלו את אלוהים, הם יאבדו את המניע להאמין באלוהים. אין להם רצון אם כן להתמודד עם המציאות. אין ברצונם להתמודד עם דברי אלוהים או עבודתו של אלוהים. אין ברצונם להתמודד עם טבעו או מהותו של אלוהים, לא כול שכן להעלות את נושא הכרת אלוהים. הסיבה לכך היא שכאשר אלוהים, מהותו וטבעו הצודק יחליפו את דמיונותיהם, חלומותיהם יעלו בעשן. אמונתם הטהורה כביכול ו"המעלות" שצברו לאורך שנים של עבודה קשה, ייעלמו ויסתכמו בלא כלום. "השטח" שכבשו בזעת אפם ובדמם במהלך השנים יהיה על סף התמוטטות. הדבר יאות על כך שהשנים הרבות שבהן עבדו קשה ועשו מאמצים, היו לשווא, שעליהם להתחיל שוב מאפס. זהו הכאב שקשה להם יותר מכול לשאת בלבם, והתוצאה שהם רוצים פחות מכול לראותה. לפיכך הם נעולים תמיד במבוי סתום מעין זה, ומסרבים לפנות לאחור. זהו סוג האדם השלישי: האדם המתקיים בשלב התינוק הנגמל.

שלושת סוגי האנשים המתוארים לעיל – במילים אחרות, בני האדם המתקיימים בשלושת השלבים האלה – אינם בעלי אמונה אמיתית בזהותו ובמעמדו של אלוהים או בטבעו הצודק, ואין להם הכרה או אישור ברורים ומוגדרים של הדברים האלה. לפיכך קשה מאוד לשלושת הסוגים האלה של בני אדם להיווכח במציאות האמת, וכן קשה להם לזכות ברחמי אלוהים, בנאורות או הארה, מפני שהאופן שבו הם מאמינים באלוהים וגישתם המוטעית כלפי אלוהים אינם מאפשרים לו לבצע את עבודתו בתוך לבם. ספקותיהם, תפיסותיהם המוטעות ודמיונותיהם ביחס

לאלוהים, גברו על אמונתם והכרת אלוהים על ידם. אלה הם שלושה סוגים מסוכנים מאוד של בני אדם וכן שלושה שלבים מסוכנים מאוד. כשאדם מחזיק בעמדה של ספק כלפי אלוהים, מהותו של אלוהים, זהותו של אלוהים, השאלה אם אלוהים הוא אמת וממשות קיומו, ואינו יכול להיות בטוח בדברים האלה, כיצד יוכל לקבל דבר כלשהו הבא מאלוהים? כיצד יוכל לקבל את העובדה שאלוהים הוא אמת, הדרך והחיים? כיצד יוכל לקבל את הייסור והשיפוט של אלוהים? כיצד יוכל לקבל את ישועת אלוהים? כיצד יוכל אדם מסוג זה לזכות בהנחיה ובקיום אמיתיים מאלוהים? מי שנמצא באחד משלושת השלבים האלה יכול בכול עת להתנגד לאלוהים, לשפוט את אלוהים, לחלל את שם אלוהים או לבגוד באלוהים. הוא יכול בכול עת לנטוש את דרך האמת ולעזוב את אלוהים. ניתן לומר כי בני אדם בשלושת השלבים האלה מתקיימים בתקופה קריטית, כי לא נכנסו למסלול הנכון של האמונה באלוהים.

סוג רביעי: שלב הילד הגדל או שלב הילדות

לאחר שנגמל – כלומר לאחר שנהנה משפע חסד, מתחיל האדם לחקור את משמעות האמונה באלוהים, לבקש להבין שאלות שונות, כגון מדוע האדם חי, כיצד על האדם להיות ומדוע מבצע אלוהים את עבודתו באדם. כאשר מחשבות לא ברורות ומושגים מבולבלים אלה מופיעים בו ומתקיימים בו, הוא מקבל השקיה מתמדת וכן מסוגל למלא את תפקידו. בתקופה זו, אין לו עוד ספקות באשר לאמת קיומו של אלוהים ויש לו תפיסה מדויקת על משמעות האמונה באלוהים. על בסיס זה, הוא זוכה להכרה הדרגתית של אלוהים ומקבל בהדרגה תשובות אחדות למחשבותיו הלא ברורות ולמושגיו המבולבלים באשר לטבעו ומהותו של אלוהים. במונחי השינויים בטבעם וכן בהכרת אלוהים על ידם, בני אדם בשלב זה מתחילים לעלות על המסלול הנכון ולהיכנס לתקופת מעבר. בשלב זה מתחילים להיות לבני אדם חיים. סימנים ברורים המצביעים על בעלות על חיים, הם פתרונות הדרגתיים לשאלות השונות הקשורות להכרת אלוהים, שיש לבני אדם בלבם – אי-הבנות, דמיונות, תפיסות והגדרות מעורפלות של אלוהים – כי הם אינם רק מאמינים באמת ומכירים את ממשות קיומו של אלוהים, אלא גם יש להם בלבם הגדרה ברורה והתמצאות ביחס לאלוהים, כי הליכה אמיתית בעקבות אלוהים מחליפה את אמונתם המעורפלת. במהלך שלב זה, מכירים בני אדם בהדרגה את תפיסותיהם השגויות ביחס לאלוהים ואת שאיפותיהם ודרכי אמונתם המוטעות. הם מתחילים להשתוקק לאמת, להשתוקק לחוות את השיפוט, הייסור והטלת המשמעת מצד אלוהים, להשתוקק לשינוי בטבעם. במהלך שלב זה, הם זונחים בהדרגה כול מיני תפיסות ודמיונות על אלוהים. יחד עם זאת, הם משנים ומתקנים את הידע השגוי שלהם על אלוהים ומקבלים ידע בסיסי נכון מסויים על אלוהים. על אף שחלק מן הידע שיש לבני אדם בשלב זה אינו ספציפי ואינו מדויק כול כך, הם לפחות מתחילים לזנוח בהדרגה את התפיסות, הידע השגוי ואי-ההבנות שלהם ביחס לאלוהים. הם אינם מחזיקים עוד בתפיסותיהם ודמיונותיהם ביחס לאלוהים. הם מתחילים ללמוד כיצד לנטוש – לזנוח דברים שניתן למצוא בין תפיסותיהם, הבאים מתוך ידע ומן השטן. הם מתחילים להיות מוכנים להיכנע לדברים נכונים וחיוביים, גם לדברים הבאים מדברי אלוהים, ומתאימים את עצמם לאמת. הם אף מתחילים לנסות לחוות את דברי אלוהים, לדעת ולבצע באופן אישי את דבריו, לקבל את דבריו כעקרונות פעולותיהם וכבסיס לשינוי טבעם. במהלך תקופה זו, בני אדם מקבלים

שלא במודע את השיפוט והייסור של אלוהים, מקבלים שלא במודע את דברי אלוהים כחייהם. בשעה שהם מקבלים את השיפוט והייסור של אלוהים ואת דברי אלוהים, הם נעשים מודעים ומסוגלים יותר ויותר לחוש כי אלוהים שבו הם מאמינים בתוך לבם, קיים באמת. בדברי אלוהים, בחוויותיהם ובחייהם, הם חשים במידה הולכת וגוברת כי אלוהים ניהל תמיד את גורל האדם, הוביל את האדם וקיים אותו. דרך הקשר שלהם עם אלוהים, הם מאשרים בהדרגה את קיומו של אלוהים. לכן עוד בטרם הבינו זאת, הם כבר אישרו באופן תת-מודע את עבודתו של אלוהים והאמינו בו באמונה שלמה, ואישרו את דברי אלוהים. לאחר שבני האדם מאשרים את דברי אלוהים ואת עבודתו של אלוהים, הם שוללים ללא הרף את עצמם, שוללים את תפיסותיהם, שוללים את הידע שלהם, שוללים את דמיונותיהם, ויחד עם זאת גם מחפשים ללא הרף, מהי האמת ומהו רצון אלוהים. הידע של בני האדם על אלוהים הינו שטחי למדי במהלך תקופת התפתחות זו – הם אף אינם מסוגלים להרחיב את הידע הזה בבירור בעזרת מילים ואינם יכולים להרחיבו באופן ספציפי – ויש להם הבנה של הבחנה בלבד. אולם בהשוואה לשלושת השלבים הקודמים, חייהם הלא בוגרים של בני אדם בתקופה זו קיבלו כבר השקיה ואספקה מדברי אלוהים, והחלו כבר לנבוט. דומה הדבר לזרע הטמון באדמה. לאחר שקיבל לחות וחומרים מזינים, הוא פורץ דרך האדמה. נביטתו מייצגת את לידתם של חיים חדשים. לידה זו של חיים חדשים מאפשרת לאדם לזכות במבט חטוף על סימני החיים. בעזרת החיים, בני האדם יצמחו. לפיכך על יסודות אלה – כשהם מפלסים בהדרגה את דרכם לדרך הנכונה של האמונה באלוהים, זונחים את תפיסותיהם ומקבלים את הנחייתו של אלוהים – חייהם של בני האדם יצמחו באופן בלתי נמנע, צעד אחר צעד. על איזה בסיס נמדדת הצמיחה הזו? היא נמדדת בהתאם לניסיונם עם דברי אלוהים והבנתם האמיתית על טבעו הצודק של אלוהים. אף שבתקופה זו של צמיחה הם מתקשים מאוד לתאר במדויק במילים שלהם את הידע שלהם על אלוהים ומהותו, קבוצה זו של בני אדם כבר אינה מוכנה לרדוף אחר תענוגות באופן סובייקטיבי על ידי הנאה מחסד אלוהים, ולא לחתור למטרה משלהם, מאחורי האמונה באלוהים, והיא לזכות בחסדו, אלא הם מוכנים לשאוף לחיים על פי דבר אלוהים, להיות למושאי הישועה של אלוהים. בנוסף לכך, יש להם הביטחון והם מוכנים לקבל את השיפוט והייסור של אלוהים. זהו הסימן לאדם בשלב הצמיחה.

על אף שלבני אדם בשלב זה יש ידע מסויים על טבעו הצודק של אלוהים, ידע זה הינו מעורפל מאוד ולא ברור. אמנם אין ביכולתם להרחיב זאת בבירור, אך הם חשים שכבר רכשו דבר-מה באופן פנימי, מפני שקיבלו מידה מסוימת של ידע והבנה על טבעו הצודק של אלוהים, דרך הייסור והשיפוט של אלוהים. אולם כול זה עודנו שטחי למדי, ועדיין בשלב בסיסי. לקבוצה זו של בני אדם יש נקודת מבט קונקרטי, שממנה הם מתייחסים לחסד אלוהים. נקודת מבט זו באה לידי ביטוי בשינויים במטרות שהם חותרים אליהן ובדרך שבה הם חותרים אליהן. הם כבר ראו – בדברי אלוהים ובעבודתו, בכול סוגי דרישותיו מן האדם ובגילוייו לאדם – שאם עדיין לא יחתרו לאמת, אם עדיין לא ישאפו להיווכח במציאות, אם עדיין לא יבקשו להשביע את רצון אלוהים ולהכירו כשהם חווים את דבריו, הם יאבדו את משמעות האמונה באלוהים. הם מבינים כי תהיה אשר תהיה המידה שבה הם נהנים מחסד אלוהים, אין ביכולתם לשנות את טבעם, להשביע את רצון אלוהים או להכירו, וכי אם אנשים יחיו תמיד בתוך חסדו של אלוהים, לעולם לא ישיגו צמיחה, לא יזכו בחיים ולא יוכלו לזכות בישועה. לסיכום, אם אין ביכולתו של אדם לחוות באמת את דברי אלוהים והוא אינו יכול להכיר את אלוהים באמצעות דבריו, הוא

יישאר לנצח בשלב התינוק ולעולם לא יעשה ולו צעד אחד קדימה לצמיחה של חייו. אם אתם מתקיימים לנצח בשלב התינוק, אם אינכם נוכחים לעולם במציאות דבר אלוהים, אם לעולם אינכם חיים על פי דבר אלוהים, אם לעולם אינכם בעלי אמונת אמת וידע אמיתי על אלוהים, האם יש אפשרות כלשהי שאלוהים ישלים אתכם? לפיכך כול מי שנוכח במציאות דבר אלוהים, כול מי שמקבל את דבר אלוהים כאת חייו, כול מי שמתחיל לקבל את הייסור והשיפוט של אלוהים, כול מי שטבעו המושחת מתחיל להשתנות וכול מי שיש לו לב ושמשתוקק לאמת, שיש לו רצון להכיר את אלוהים, שיש לו רצון לקבל את הישועה מאלוהים – אלה הם בני האדם שיש להם באמת חיים. זהו באמת סוג האדם הרביעי, הילד הגדל, האדם בשלב הילדות.

סוג חמישי: שלב החיים הבוגרים או שלב האדם הבוגר

לאחר חוויית השלב המתנודד של הילדות, שלב זה של צמיחה המלא בהיפוכים חוזרים, חייהם של בני האדם כבר התייצבו, צעדיהם קדימה כבר אינם פוסקים, ואיש אינו יכול לחסום את דרכם. על אף שהדרך שלפניהם עודנה קשה וטרשית, הם אינם חלשים או מפוחדים עוד. הם אינם מגששים עוד את דרכם ואינם מאבדים כיוון. יסודותיהם נעוצים עמוק בהתנסות הממשית בדבר אלוהים. לבם נמשך על ידי כבודו וגדולתו של אלוהים. הם משתוקקים להיות חסידיו של אלוהים, להכיר את מהותו של אלוהים, להכיר את אלוהים בכללותו. בני אדם בשלב זה יודעים כבר בבירור במי הם מאמינים, מדוע עליהם להאמין באלוהים ואת משמעויות חייהם. הם אף יודעים בבירור שכול מה שאלוהים מביע הוא האמת. משנות ניסיונם הרבות, הם מבינים כי ללא שיפוט וייסור מצד אלוהים, האדם לא יוכל לעולם להשביע את רצונו של אלוהים או להכירו, ולעולם לא יוכל באמת לבוא בפני אלוהים. בלבו של כול אחד מן האנשים האלה, יש רצון עז כי אלוהים ינסה אותו, כדי לראות את טבעו הצודק של אלוהים בעת הניסיון, להשיג אהבה טהורה יותר, ויחד עם זאת להיות מסוגל להבין ולהכיר את אלוהים באופן אמיתי יותר. המשתייכים לשלב זה נפרדו כבר לגמרי משלב התינוק, שלב ההנאה מחסד אלוהים ואכילת הלחם לשובע. הם אינם תולים עוד תקוות מוגזמות לגרום לאלוהים להיות סובלני כלפיהם ולהפגין כלפיהם רחמים, אלא הם בטוחים בעצמם במידה מספקת כדי לקבל ייסור ושיפוט בלתי פוסקים מאלוהים ואף לקוות להם, כדי להפריד את עצמם מטבעם המושחת ולהשביע את רצונו של אלוהים. הכרת אלוהים על ידם, שאיפותיהם או המטרות הסופיות של שאיפותיהם: כול הדברים האלה ברורים מאוד בלבם. לפיכך בני אדם בשלב הבוגר נפרדו כבר לגמרי משלב האמונה המעורפלת, מן השלב שבו הם הסתמכו על חסד לשם ישועה, משלב החיים הלא בוגרים שאינם יכולים לעמוד בניסיונות, משלב הערפול, משלב הגישוש, מהשלב שבו לעתים קרובות אין דרך ללכת בה, מן התקופה הלא יציבה של מעבר פתאומי בין חוס לקור, מן השלב שבו האדם הולך בעקבות אלוהים כשעיניו מכוסות. אדם מסוג זה זוכה לעתים קרובות לנאורות ולהארה מאלוהים, ומעורב לעתים קרובות בקשר ותקשורת אמיתיים עם אלוהים. ניתן לומר כי בני אדם החיים בשלב זה, תפסו כבר חלק מרצונו של אלוהים. הם מסוגלים למצוא את עקרונות האמת בכל דבר שהם עושים. הם יודעים כיצד להשביע את רצונו של אלוהים. זאת ועוד, הם אף מצאו את הדרך להכרת אלוהים והחלו לשאת עדות להכרת אלוהים על ידם. תוך כדי תהליך הצמיחה ההדרגתית, הם מקבלים הבנה וידע הדרגתיים על רצון אלוהים, על רצון אלוהים בבריאת האנושות, על

רצון אלוהים בניהול האנושות. בנוסף לכך, הם אף מקבלים בהדרגה הבנה וידע על טבעו הצודק של אלוהים במונחים של מהות. אין תפיסה או דמיון אנושיים שיכולים לבוא במקום הידע הזה. בשעה שלא ניתן לומר כי בשלב החמישי, חיי האדם בוגרים לגמרי ולא ניתן לכנות אדם זה צדיק או שלם, אדם מסוג זה כבר עשה צעד קדימה לעבר שלב הבגרות בחיים. אדם זה מסוגל כבר לבוא בפני אלוהים, לעמוד פנים אל פנים מול דבר אלוהים ופנים אל פנים מול אלוהים. כיוון שאדם מסוג זה חווה חלק כה גדול מדבר אלוהים, חווה ניסיונות אין ספור וחווה אין ספור מקרים של הטלת משמעת, שפיטה וייסור מצד אלוהים, צייתו לאלוהים אינו יחסי אלא מוחלט. הכרת אלוהים על ידו השתנתה מידע תת-מודע לידע ברור ומדויק, משטחי לעמוק, ממטושטש ומעורפל למוקפד ומוחשי, והוא עשה שינוי מגישוש מאומץ וחיפוש פסיבי לידע ללא מאמץ ונשיאת עדות פרואקטיבית. ניתן לומר כי בני אדם בשלב זה השיגו בעלות על מציאות האמת של דבר אלוהים, כי הם עלו על הדרך לשלמות הדומה לזו של פטרוס. זהו סוג האדם החמישי, אשר חי במצב של בגרות – שלב האדם הבוגר.

14 בדצמבר, 2013

אלוהים עצמו, הייחודי ג'

סמכותו של אלוהים (ב')

היום, נמשיך בשיתוף שלנו בנושא "אלוהים עצמו, הייחודי". היו לנו כבר שני שיתופים בנושא זה, הראשון עסק בסמכותו של אלוהים והשני עסק בטבעו הצודק של אלוהים. לאחר שהאזנתם לשני השיתופים האלה, האם רכשתם הבנה חדשה על זהותו, מעמדו ומהותו של אלוהים? האם תובנות אלה עזרו לכם להשיג ידע מהותי יותר וודאות על אמת קיומו של אלוהים? היום אני מתכנן להרחיב בנושא "סמכותו של אלוהים".

הבנת סמכותו של אלוהים מנקודות מבט המאקרו והמיקרו

סמכותו של אלוהים הינה ייחודית. היא הביטוי האופייני והמהות המיוחדת של זהותו של אלוהים עצמו. אין ישות, שנבראה או שלא נבראה, שיש בבעלותה ביטוי כה אופייני ומהות כה מיוחדת. רק לבורא יש סמכות מעין זו. כלומר רק הבורא – אלוהים הייחודי – בא לידי ביטוי בדרך זו ורק לו יש המהות הזו. מדוע לדבר על סמכותו של אלוהים? במה שונה סמכותו של אלוהים עצמו מן הסמכות שבמחשבות האדם? מה מיוחד בה? מדוע חשוב במיוחד לדבר עליה כאן? על כול אחד מכם לשקול את הנושא הזה בקפידה. בעיני רוב בני האדם, "סמכותו של אלוהים" היא רעיון מעורפל, שקשה מאוד לתפוס אותו, ורבים הסיכויים שכול דיון בו יהיה מעורפל. לפיכך יהיה באופן בלתי נמנע פער בין הידע על סמכותו של אלוהים שהאדם מסוגל לו, לבין מהות סמכותו של אלוהים. כדי

לגשר על הפער הזה, יש להכיר בהדרגה את סמכותו של אלוהים דרך בני אדם, אירועים, דברים או תופעות מן החיים האמיתיים, שבהישג ידו של האדם, שבני האדם מסוגלים להבין. על אף שנדמה אולי כי את הביטוי "סמכותו של אלוהים" לא ניתן להבין עד תום, סמכותו של אלוהים אינה מופשטת כלל. הוא נוכח עם האדם בכל רגע בחייו, מוביל אותו בכול יום. כך, בחיי היום-יום שלו, כול אדם יראה ויחוה בהכרח את ההיבט המוחשי ביותר של סמכותו של אלוהים. מוחשיות זו הינה הוכחה מספקת לכך שסמכותו של אלוהים אכן קיימת, והיא מאפשרת לאדם להכיר בעובדה שאלוהים הוא בעל סמכות זו, ולהבין זאת באופן מלא.

אלוהים ברא הכול, ולאחר שברא זאת, יש לו ריבונות על כול הדברים. בנוסף לכך שיש לו ריבונות על כול הדברים, יש לו שליטה בכול הדברים. מה משמעות הדבר, הרעיון ש"לא לאלוהים יש שליטה בכול דבר"? כיצד ניתן להסבירו? כיצד הוא מיושם על החיים האמיתיים? כיצד תוכלו להגיע להכרת סמכותו של אלוהים על ידי הבנת העובדה ש"לא לאלוהים יש שליטה בכול דבר"? מעצם הביטוי "לא לאלוהים יש שליטה בכול דבר" עלינו להבין כי מה שאלוהים שולט בו אינו חלק מכוכבי הלכת, חלק מן הבריאה, לא כול שכן חלק מן האנושות, אלא הכול: מן העצום עד למיקרוסקופי, מן הנראה לעין עד לבלתי נראה, מן הכוכבים שביקום עד ליצורים החיים שעל פני האדמה, וכן המיקרואורגניזמים שלא ניתן לראות בעין בלתי מזוינת או הישיות הקיימות בצורות אחרות. זוהי ההגדרה המדויקת של "הכול" שאלוהים "שולט בו" והטווח שבו מפעיל אלוהים את סמכותו, היקף ריבונותו ושלטונו.

בטרם נוצרה האנושות, היקום – כול כוכבי הלכת, כול הכוכבים שבשמיים – כבר התקיימו. ברמת המאקרו, גופים שמימיים אלה סבבו במסלולם באופן סדיר, תחת שליטתו של אלוהים, במשך הקיום כולו, יהיה אשר יהיה מספר השנים שבהן התקיים הדבר. השאלות, איזה כוכב לכת מגיע לאן ומתי בדיוק; איזה כוכב לכת מבצע איזו משימה, ומתי; איזה כוכב לכת סובב באיזה מסלול, ומתי הוא נעלם או מוחלף – כול הדברים האלה נמשכים ללא כול טעות, ולו הקלה שבקלות. מיקומיהם של כוכבי הלכת והמרחקים ביניהם מצייתים כולם לדפוסים מחמירים, שאת כולם ניתן לתאר בעזרת נתונים מדויקים. את המסלולים שבהם הם נעים, המהירות והדפוסים של מסלוליהם ההיקפיים, הזמנים שבהם הם נמצאים במיקומים שונים, ניתן לכמת במדויק ולתאר בעזרת חוקים מיוחדים. במשך עידנים, צייתו כוכבי הלכת לחוקים האלה ומעולם לא סטו מהם ולו במעט. אין כוח שיכול לשנות או להפר את מסלוליהם או את הדפוסים שלהם הם מצייתים. כיוון שהחוקים המיוחדים השולטים בתנועתם והנתונים המדויקים המתארים אותם נקבעו מראש על ידי סמכותו של אלוהים, הם מצייתים לחוקים האלה בעצמם, תחת ריבונותו ושליטתו של הבורא. ברמת המאקרו, לא קשה לאדם לגלות דפוסים, נתונים וכן כמה תופעות וחוקים משונים ולא מוסברים. אף שהאנושות אינה מודה כי אלוהים קיים, אינה מקבלת את העובדה שהבורא יצר כול דבר ושיש לו ריבונות על כול דבר, ויתרה מזאת, אינה מכירה בקיומה של סמכות הבורא, המדענים, האסטרונומים והפיסיקאים האנושיים מגלים יותר ויותר, שקיומם של כול הדברים ביקום והעקרונות והדפוסים אשר מכתבים את תנועותיהם, כולם נשלטים על ידי אנרגיה אפלה עצומה ובלתי נראית. עובדה זו מאלצת את האדם להתמודד עם העובדה שיש כוח עליון בקרב דפוסים אלה של תנועה, אשר מתזמר הכל, ולהודות בכך. עוצמתו יוצאת דופן, ועל אף שאיש אינו יכול לראות את פניו האמיתיות, הוא שולט בכול דבר בכול רגע. אין אדם או כוח שיכולים לחרוג מריבונותו. כשהוא עומד מול עובדה זו, מוכרח האדם להכיר בכך שהחוקים השולטים בקיומם של כול הדברים אינם ניתנים לשליטה על ידי בני אדם, ואיש אינו יכול לשנותם.

ויחד עם זאת, מוכרח האדם להודות כי בני האדם אינם יכולים להבין את החוקים האלה במלואם והם אינם מתרחשים באופן טבעי, אלא מוכתבים על ידי אדון ושליט. כול אלה הם ביטויים לסמכותו של אלוהים, שהאנושות יכולה לתפוש ברמת המאקרו.

ברמת המיקרו, כול ההרים, הנהרות, האגמים, הימים והיבשות שהאדם רואה על פני האדמה, כול עונות השנה שהוא חווה, כול הדברים השוכנים על פני האדמה, ובהם צמחים, בעלי חיים, מיקרואורגניזמים ובני אדם, כפופים לריבונותו של אלוהים, נשלטים על ידי אלוהים. תחת ריבונותו ושליטתו של אלוהים, כול הדברים נוצרים או נעלמים בהתאם למחשבותיו, חיי כולם נשלטים על ידי חוקים מסויימים, והם גדלים ומתרחבים בהתאם להם. אין אדם או דבר שהוא מעל לחוקים האלה. מדוע? התשובה היחידה היא, בזכות סמכותו של אלוהים. או במלים אחרות, בזכות מחשבותיו של אלוהים ודברי אלוהים, מפני שאלוהים עצמו עושה את כל אלה. כלומר סמכותו של אלוהים ומחשבותיו של אלוהים הן שיוצרות את החוקים האלה. הם ישתנו בהתאם למחשבותיו, ושינויים אלה כולם מתרחשים או נעלמים למען תוכניתו. ניקח מגיפות, לדוגמה. הן מתפרצות ללא אזהרה, איש אינו יודע את מקורותיהן ולא את הסיבות המדויקות להתרחשותן, ובכול פעם שמגיפה מגיעה למקום מסויים, מי שנגזר גורלו אינו יכול לחמוק מאסון. המדע האנושי מבין כי המגיפות נגרמות על ידי התפשטות חיידקים זדוניים או מזיקים, והמדע האנושי אינו יכול לנבא את המהירות, ההיקף והשיטה שבה הם מועברים, ולא לשלוט בהם. על אף שהאנושות מתנגדת להם בכל האמצעים האפשריים, אין לה שליטה בזהותם של בני האדם או בעלי החיים שייפגעו באופן בלתי נמנע כשהמגיפה תפרוץ. הדבר היחיד שבני אדם יכולים לעשות הוא לנסות למנוע אותן, להתנגד להן ולחקור אותן. אך איש אינו יודע את הגורמים המקוריים המסבירים את תחילתה או סופה של כול מגופה, ואיש אינו יכול לשלוט בהן. אל מול עלייתה והתפשטותה של מגיפה, האמצעי הראשון שנוקטים בני האדם הוא פיתוח חיסון, אך פעמים רבות המגיפה מתפוגגת מעצמה עוד לפני שהחיסון מוכן. מדוע מגיפות מתפוגגות? יש אומרים שהושגה שליטה בחיידקים, אחרים אומרים שהן מתפוגגות בשל שינויים בעונות השנה... באשר לשאלה אם הספקולציות הפראיות האלה עומדות במבחן, המדע אינו יכול להציע כול הסבר ולא לתת תשובה מדויקת. האנושות מתמודדת לא רק עם הספקולציות האלה אלא עם חוסר ההבנה של האנושות והפחד שלה מפני המגיפות. בסופו של דבר, איש אינו יודע מדוע מגיפות פורצות ומדוע הן מסתיימות. כיוון שלאנושות יש אמונה במדע בלבד והיא נשענת עליו באופן מלא, אך אינה מכירה בסמכות הבורא ואינה מקבלת את ריבונותו, לא תהיה בידה תשובה לעולם.

תחת ריבונותו של אלוהים, כול הדברים מתקיימים ומתים בזכות סמכותו, בזכות ניהולו. יש דברים שבאים והולכים בשקט, והאדם אינו יכול לדעת מאין באו ולא לתפוס את הכללים שלהם הם מצייתים, לא כול שכן להבין את הסיבות לבואם וללכתם. על אף שהאדם יכול לשאת עדות, לשמוע או לחוות את כול המתרחש בקרב כול הדברים, על אף שלכולם יש השפעה על האדם ועל אף שהאדם תופס באופן תת-מודע את השגרתיות, הסדירות ואף את המוזרות של התופעות השונות, הוא ככול זאת אינו יודע דבר על רצון הבורא והמחשבות שמאחוריו. יש מאחוריהן סיפורים רבים, אמיתות נסתרות רבות. מכיוון שהאדם התרחק מן הבורא, מכיוון שהוא אינו מקבל את העובדה שסמכות הבורא שולטת בכול הדברים, הוא לעולם לא יידע ולא יבין כול דבר המתרחש תחת ריבונותו. בחלקן הגדול, שליטתו וריבונותו של אלוהים חורגות מגבולות הדמיון האנושי, הידע האנושי, ההבנה האנושית,

מה שהמדע האנושי יכול להשיג. יכולותיה של האנושות שנבראה, אינן יכולות להתחרות בהן. יש האומרים, "כיוון שלא הייתם עדים לריבונותו של אלוהים בעצמכם, כיצד אתם יכולים להאמין שהכול כפוף לסמכותו?" לא תמיד לראות פירושו להאמין. לא תמיד לראות פירושו לזהות ולהבין. מאין אם כן באה האמונה? ביכולת לומר בוודאות, "האמונה באה מן המידה והעומק של חששם של בני האדם מן המציאות והסיבות המקוריות לדברים, וניסיונם עצמם". אם אתם מאמינים שאלוהים קיים, אך אינכם יכולים לזהות, כל שכן לתפוס, את עובדת שליטתו וריבונותו של אלוהים על כול הדברים, לעולם לא תודו בלבכם כי לאלוהים יש סמכות מעין זו וכי סמכותו של אלוהים הינה ייחודית. לעולם לא תקבלו באמת את הבורא כאדונכם, אלוהיכם.

גורל האנושות וגורל היקום אינם נפרדים מריבונותו של אלוהים

כולכם מבוגרים. חלקכם בגיל העמידה, חלקכם הגעתם לגיל הזיקנה. מלא מאמין למאמין, ומתחילת האמונה באלוהים לקבלת דבר אלוהים וחווית עבודתו של אלוהים, כמה ידע היה לכם על ריבונותו של אלוהים? אילו תובנות רכשתם על הגורל האנושי? האם יכול אדם להשיג כול דבר שירצה בחייו? כמה דברים במהלך העשורים הספורים של קיומכם הצלחתם להגשים כפי שרציתם? כמה דברים לא התרחשו כמצופה? כמה דברים הגיעו כהפתעות נעימות? לכמה דברים אנשים עדיין ממתנינים שיישאו פרי – מחכים באופן לא מודע לרגע הנכון, ממתנינים לרצון השמיים? כמה דברים גורמים לאנשים להרגיש חסרי אונים ומתוסכלים? כול אדם מלא תקוות באשר לגורלו, ומצפה שכול דבר בחייו יתנהל כרצונו, שלא יחסרו לו מזון או בגדים, שעושרו יגדל בצורה מרשימה. איש אינו רוצה בחיים של עוני וקיפוח, מלאי קשיים, רדופי אסונות. אך בני האדם אינם יכולים לחזות את הדברים האלה ולא לשלוט בהם. אולי בעיני אחדים, העבר אינו אלא ערבוביה של חוויות. הם אינם לומדים לעולם מהו רצון השמיים ולא אכפת להם מהו. הם חיים את חייהם ללא מחשבה, בדומה לבעלי חיים, חיים מיום ליום, מבלי שיהיה להם אכפת מהו גורל האנושות, מדוע בני אדם חיים או כיצד עליהם לחיות. אנשים אלה מגיעים לגיל זיקנה מבלי שרכשו כול הבנה על הגורל האנושי, ועד לרגע מותם, אין להם מושג מהם החיים. אנשים כאלה הם מתים, הם ישויות ללא רוח, הם חיות. על אף שהם חיים בין כול הדברים, בני אדם מפיקים הנאה מן הדרכים הרבות שבהן העולם מספק את צורכיהם החומריים, על אף שהם רואים כיצד העולם החומרי הזה מתקדם בהתמדה, לחוויה שלהם – הדברים שלבם ורוחם חשים וחווים – אין כול קשר לדברים חומריים, ואין דבר חומרי שישמש לה תחליף. זוהי הכרה עמוקה בלב האדם, דבר-מה שלא ניתן לראות בעין בלתי מזויינת. הכרה זו טמונה בהבנתנו על חי האדם והגורל האנושי ובהרגשתנו כלפיהם. והיא מובילה אותנו לא פעם לחשש, כי אדון בלתי נראה קובע את סדר כול הדברים, מתזמר הכול למען האדם. בין כול הדברים האלה, לא ניתן אלא לקבל את הסדרים והתזמורים של הגורל. יחד עם זאת, לא ניתן אלא לקבל את הדרך קדימה, שהבורא פרש לפנינו, את ריבונותו של הבורא על הגורל האנושי. זוהי עובדה שאין עליה עוררין. יהיו אשר יהיו התובנה והעמדה שהאדם מחזיק בהן ביחס לגורל, איש אינו יכול לשנות את העובדה הזו.

לאן תלכו בכל יום, מה תעשו, במי או כמה תפגשו, מה תאמרו, מה יקרה לכם – האם ניתן לנבא משהו מן הדברים האלה? בני אדם אינם יכולים לחזות את כול ההתרחשויות האלה, לא כול שכן לשלוט באופן התפתחותן. בחיים

האירועים האלה, שלא ניתן לצפותם מראש, מתרחשים ללא הרף, והתרחשותם הינה יום-יומית. העליות והמורדות היום-יומיים והדרכים שבהן הם מתגלים או הדפוסים שבהם הם מתממשים, מהווים תזכורות תמידיות לאנושות על כך שדבר אינו מתרחש באקראי, שרצון האדם אינו יכול לשנות את מסלול ההתפתחות של הדברים האלה, ואת העובדה שהם בלתי נמנעים. כול דבר המתרחש מוסר אזהרה מן הבורא לאנושות, וכן מעביר מסר על כך שבני האדם אינם יכולים לשלוט בגורלם. יחד עם זאת, כול מאורע מהווה סתירה לשאיפתה ולרצונה הפראיים וחסרי התועלת של האנושות לקחת את גורלה בידיה. הם דומים לסטירות רבות עוצמה על לחייה של האנושות, הנוחתות בזו אחר זו והמאלצות את בני האדם לשקול מחדש את השאלה, מי שולט בגורלם בסופו של דבר. וכאשר שאיפותיהם ורצונותיהם מסוכלים ומתנפצים פעם אחר פעם, בני האדם מגיעים באופן טבעי לקבלה לא מודעת של מה שצופן בחובו הגורל וקבלה של המציאות, של רצון השמיים וריבונות הבורא. מן העליות והמורדות היום-יומיים האלה עד לגורלם של חיים אנושיים שלמים, אין דבר שאינו חושף את תכניות הבורא וריבונותו. אין דבר שאינו מעביר את המסר כי "לא ניתן לחרוג מסמכות הבורא", שאינו מעביר את האמת הנצחית כי "סמכות הבורא היא סמכות עליונה".

גורלם של האנושות והיקום שזור באופן הדוק בריבונותו של הבורא, קשור באופן שאינו ניתן להתרה לתזמורי הבורא. בסופו של דבר, לא ניתן להפרידו מסמכות הבורא. דרך חוקי כול הדברים, מגיע האדם לידי הבנה של תזמור הבורא וריבונותו. דרך כללי ההישרדות הוא תופש את שלטון הבורא. מגורלם של כול הדברים הוא מסיק מסקנות על הדרכים שבהן הבורא מפעיל עליהם את ריבונותו ושליטתו. ובמעגלי החיים של בני האדם וכול הדברים, האדם חווה באמת את התזמורים והסדרים שקובע הבורא לכול הדברים והיצורים החיים, ועד באמת לאופן שבו תזמורים וסדרים אלה באים במקום כול החוקים, הכללים והמוסדות הארציים, כול העוצמות והכוחות האחרים. לאור זאת מוכרחה האנושות להכיר בכך שאין ישות שנבראה, אשר יכולה להפר את ריבונותו של הבורא, שאין כוח שיכול להתערב באירועים ובדברים שנקבעו מראש על ידי הבורא, או לשנותם. על פי חוקים וכללים אלוהיים אלה, בני האדם וכול הדברים חיים ומתרכים, מדור לדור. האין זו ההתגלמות האמיתית של סמכות הבורא? על אף שהאדם רואה, בחוקים האובייקטיביים, את ריבונותו של הבורא והסדר שהוא קובע לכול האירועים והדברים, כמה בני אדם יכולים לתפוס את עיקרון ריבונותו של הבורא על היקום? כמה בני אדם יכולים באמת לדעת, לזהות ולקבל את ריבונותו של הבורא והסדר שהוא קובע לגורלם, ולהיכנע להם? לאחר שהאמין לעובדת ריבונותו של הבורא על כול הדברים, מי יאמין באמת ויכיר בכך שהבורא אף מכתוב את גורל חיי האדם? מי יכול להבין באמת את העובדה, שהגורל האנושי מונח בכף ידו של הבורא? איזו מין גישה על האנושות לאמץ כלפי ריבונותו של הבורא, כשהיא ניצבת מול העובדה שהוא שולט בגורל האנושות? זוהי החלטה שעל כול אדם העומד כעת מול העובדה הזו, לקבל למען עצמו.

שש נקודות המפנה בחיי אדם

במהלך חייו, מגיע כל אדם לסדרה של נקודות מפנה מכריעות. אלה הם השלבים הבסיסיים והחשובים ביותר, שקובעים את גורל האדם בחייו. להלן תיאור קצר של אבני דרך אלה, שעל כול אדם לעבור במהלך חייו.

לידה: נקודת המפנה הראשונה

היכן האדם נולד, לאיזו משפחה הוא נולד, מינו, מראהו החיצוני ומועד לידתו: אלה הם פרטי נקודת המפנה הראשונה בחייו של אדם.

לאיש אין כול ברירה ביחס לחלקים אלה של נקודת המפנה הזו. כולם נקבעים זמן רב מראש על ידי הבורא. הם אינם מושפעים בשום דרך מן הסביבה החיצונית, ושום גורמים מעשה ידי אדם אינם יכולים לשנות את העובדות האלה, שהבורא קבע מראש. העובדה שאדם נולד, פירושה שהבורא כבר הגשים את השלב הראשון בגורל שסידר לאדם זה. כיוון שהוא קבע את כול הפרטים האלה זמן רב מראש, לאיש אין הכוח לשנות אף לא אחד מהם. יהיה אשר יהיה גורלו של האדם לאחר מכן, תנאי לידתו נקבעים מראש ונותרים כפי שהם. הם אינם מושפעים בשום דרך על ידי גורלו בחיים, ואינם משפיעים בשום דרך על ריבונותו של הבורא עליהם.

1. חיים חדשים נולדים מתוכניותיו של הבורא

אילו פרטים מנקודת המפנה הראשונה – מקום הלידה, המשפחה, המין, המראה החיצוני, מועד הלידה – יכול האדם לבחור? מובן מאליו שהלידה היא אירוע חולף: האדם נולד באופן לא רצוני, במקום מסוים, בזמן מסוים, למשפחה מסוימת, עם מראה חיצוני מסוים. הוא נעשה באופן לא רצוני בן לבית אב מסוים, יורש אילן יוחסין מסוים. אין לו ברירה בנקודת המפנה הראשונה הזו בחיים, אלא הוא נולד לסביבה שנקבעה על פי תוכניות הבורא, למשפחה מסוימת, עם מין ומראה חיצוני מסוימים, ובמועד מסוים הקשור באופן הדוק למהלך חייו. מה יכול האדם לעשות בנקודת מפנה מכרעת זו? בסיכומו של דבר, אין לו ברירה ביחס לאף לא אחד מן הפרטים האלה הנוגעים ללידתו. לולא קביעתו מראש של הבורא והנחייתו, חיים שבאו לעולם זה עתה לא היו יודעים לאן ללכת והיכן לשהות, לא היו להם קשרי משפחה, הם לא היו שייכים לשום מקום, לא היה להם בית של ממש. אך תודות לסידורים הקפדניים של הבורא, הם מתחילים את מסע חייהם כשיש להם מקום לשהות בו, הורים, מקום שאליו הם שייכים וקרובי משפחה. לכול אורך התהליך הזה, נקבע בואם של החיים החדשים האלה על ידי תוכניות הבורא, וכול דבר שיהיה ברשותם יוענק להם על ידי הבורא. מגוף הצף במרחב, שאין לו דבר, הוא הופך בהדרגה לאדם מוחשי, נראה לעין, בשר ודם, אחד מברואי אלוהים, שחושב, נושם וחש בחום וקור, שיכול להשתתף בכול הפעילויות הרגילות של ישות שנבראה בעולם החומרי ושיעבור את כל הדברים שעל אדם שנברא לחוות בחייו. קביעתו מראש של לידת אדם על ידי הבורא, פירושה שהוא יעניק לאדם זה את כול הדברים ההכרחיים להישרדותו. ובדומה לכך, העובדה שאדם נולד פירושה שהוא יקבל מן הבורא את כול הדברים הנחוצים להישרדותו, כי משלב זה והלאה, הוא יחיה בצורה שונה, שהבורא מקיים אותה ושכפופה לריבונותו.

2. מדוע בני אדם שונים נולדים בנסיבות שונות

בני אדם אוהבים פעמים רבות לדמיין כי אילו נולדו מחדש, היה זה למשפחה מהוללת. אילו היו אשה, הם היו

נראים כמו שלגייה והכול היו אוהבים אותם, ואילו היו גבר, הם היו הנסיך המקסים, שלא חסר לו דבר ושהעולם כולו נענה לקריאתו ולפקודתו. לא אחת יש מי שחי באשליות רבות באשר ללידתו ופעמים רבות אינו שבע רצון ממנה כלל, מתרעם על משפחתו, על מראהו החיצוני, על מינו ואף על מועד לידתו. אולם בני אדם לעולם אינם מבינים מדוע נולדו למשפחה מסוימת או מדוע יש להם מראה מסויים. הם אינם יודעים כי אין זה משנה היכן נולדו או כיצד הם נראים, הם עתידים למלא תפקידים שונים ולהגשים משימות שונות בניהולו של הבורא – מטרה זו לא תשתנה לעולם. בעיני הבורא, המקום שבו נולד האדם, מינו, מראהו החיצוני, כולם דברים ארעיים. הם סדרה של רישומים זעירים, סמלים קטנטנים בכול שלב של ניהול האנושות כולה על ידו. וייעודו וסופו האמיתיים של האדם אינם נקבעים על ידי לידתו בשלב מסויים כלשהו, אלא על ידי המשימה שהוא ממלא בכול גלגול חיים, על ידי שיפוטו של הבורא ביחס אליו כשתוכנית הניהול שלו תושלם.

נאמר כי לכול תוצאה יש סיבה, כי אין תוצאה ללא סיבה. וכך, לידתו של אדם קשורה בהכרח הן לחייו בהווה והן לחייו בעבר. אם מותו של אדם מסיים את פרק חייו הנוכחי, לידתו של אדם היא התחלה של מעגל חדש. אם מעגל ישן מייצג את חייו הקודמים של אדם, המעגל החדש הוא כמובן חייו הנוכחיים. מכיוון שלידת האדם קשורה לחיי העבר שלו וכן לחייו בהווה, המקום, המשפחה, המין, המראה החיצוני וגורמים אחרים כגון אלה, הנוגעים ללידתו, כולם קשורים בהם בהכרח. משמעות הדבר היא כי גורמי לידתו של אדם אינם מושפעים רק על ידי חיי העבר שלו, אלא נקבעים על ידי ייעודו בחיים הנוכחיים. הדבר מסביר את מגוון הנסיבות השונות שלתוכן נולדים בני אדם: יש שנולדים למשפחות עניות, אחרים למשפחות עשירות. יש שהם מפשוטי העם, ולאחרים יש שושלות מהוללות. יש שנולדים בצפון, ויש שבדרום. יש שנולדים במדבר, ואחרים בארצות ירוקות. לידתם של בני אדם אחדים מלווה בתרועות, צחוק וחגיגות, ואחרים מביאים עמם דמעות, אסון וצער. יש שעתידיים לזכות להוקרה, בשעה שאחרים יושלכו הצידה בדומה לעשבים שוטים. יש שנולדים עם תווי פנים נאים, אחרים עם תווי פנים עקומים. יש בעלי מראה נחמד, ויש מכוערים. יש שנולדים בחצות, אחרים תחת שמש הצהריים הקופחת... לידתם של בני אדם מכול הסוגים נקבעת על ידי הגורל שהכין להם הבורא. לידתם קובעת את גורלם בחיים הנוכחיים וכן את התפקידים שימלאו והמשימות שיבצעו. כול זה כפוף לריבונותו של הבורא, נקבע מראש על ידו. איש אינו יכול לחמוק מן הגורל שנקבע לו, איש אינו יכול לשנות את נסיבות^[8] לידתו ואיש אינו יכול לבחור את גורלו.

גדילה: נקודת המפנה השנייה

בהתאם לסוג המשפחה שלהם נולדים, בני אדם גדלים בסביבות ביתיות שונות ולומדים מהוריהם לקחים שונים. הדבר קובע את התנאים שבהם יגיע האדם לפרקו, והגדילה^[9] מייצגת את נקודת המפנה המכרעת השנייה בחיי האדם. אין צורך לומר, כי לבני אדם אין ברירה גם בנקודת המפנה הזו. גם היא קבועה ומוסדרת מראש.

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "את נסיבות".

ב. בטקסט המקורי נכתב "זה".

1. הנסיבות שבהם האדם גדל נקבעות על ידי הבורא

אדם אינו יכול לבחור את בני האדם והגורמים שתחת חינוכם והשפעתם יגדל. אדם אינו יכול לבחור, איזה ידע ואילו מיומנויות ירכוש, אילו הרגלים ייצור. אין לו זכות החלטה בשאלה מי יהיו הוריו ובני משפחתו, באיזו מין סביבה יגדל. יחסיו עם בני האדם, האירועים והדברים שבסביבתו, והאופן שבו ישפיעו על התפתחותו, כולם מעבר לשליטתו. אם כך, מי מחליט על הדברים האלה? מי קובע את סדרם? מכיוון שלבני אדם אין ברירה בעניין, מכיוון שהם אינם יכולים להחליט על הדברים האלה בעצמם ומכיוון שהם אינם נוצרים כמובן באופן טבעי, אין צורך לומר שיצירתם של כול הדברים האלה היא בידי הבורא. כפי שהבורא מסדר את הנסיבות המסויימות סביב לידתו של כול אדם, הוא מסדר גם את הנסיבות המסויימות שבהן הוא גדל, אין צורך לומר זאת. אם לידתו של אדם מביאה עמה שינויים לבני האדם, האירועים והדברים שסביבו, גם גדילתו והתפתחותו של אדם זה ישפיעו עליהם בהכרח. לדוגמה, יש שנולדים למשפחות עניות, אך גדלים כשהם מוקפים בעושר. אחרים נולדים למשפחות אמידות, אך גורמים לעושרה של משפחתם להצטמצם, כך שהם גדלים בסביבה ענייה. לידתו של איש אינה נשלטת על ידי כלל קבוע, ואיש אינו גדל במערכת נסיבות קבועה ובלתי נמנעת. אין אלה דברים שאדם יכול לדמינם או לשלוט בהם. הם תוצרים של גורלו ונקבעים על ידי גורלו. השורה התחתונה היא כמובן שהם נקבעים מראש לגורלו של האדם על ידי הבורא, הם נקבעים על ידי ריבונותו של הבורא על גורלו של אדם זה ותוכניותיו ביחס אליו.

2. הנסיבות השונות שבהן בני אדם גדלים, מובילות לתפקידים השונים

נסיבות לידתו של אדם קובעות ברמה הבסיסית את הסביבה והנסיבות שבהן יגדל, ובדומה לכך, הנסיבות שבהן האדם גדל הן תוצר של נסיבות לידתו. במהלך תקופה זו, האדם מתחיל ללמוד שפה, מוחו מתחיל לפגוש בדברים חדשים רבים ולהטמיעם, ובתהליך זה האדם גדל בהתמדה. הדברים שהאדם שומע באוזניו, רואה בעיניו וקולט במוחו, מעשירים ומחיים בהדרגה את עולמו הפנימי. בני האדם, האירועים והדברים שעמם הוא בא במגע, השכל הישר, הידע והכישורים שהוא לומד, ודרכי החשיבה שמהן הוא מושפע, שמוחדרות בו או שמלמדים אותו, כולם ינחו את גורלו בחיים וישפיעו עליו. השפה שהאדם לומד כשהוא גדל ודרך החשיבה שלו אינן נפרדות מן הסביבה שבה הוא מעביר את נעוריו, וסביבה זו כוללת את ההורים, האחים ואנשים אחרים, אירועים ודברים סביבו. כך מהלך התפתחותו של אדם נקבע על ידי הסביבה שבה הוא גדל, וכן תלוי בבני האדם, באירועים ובדברים שעמם הוא בא במגע במהלך תקופה זו. כיוון שהתנאים שבהם אדם גדל נקבעים זמן רב מראש, הסביבה שבה הוא חי תוך כדי תהליך זה נקבעת אף היא מראש כמובן. בחירותיו והעדפותיו של האדם אינם מכריעים לגביה, אלא תכניות הבורא, הנקבעות על ידי סידוריו הקפדניים של הבורא, ריבונותו של הבורא על גורל האדם בחייו, הם שמכריעים לגביה. כך האנשים שאדם כלשהו פוגש בהם במהלך גדילתו והדברים שעמם הוא בא במגע, כולם קשורים באופן בלתי נמנע לתזמור ולקביעת הסדר על ידי הבורא. בני אדם אינם יכולים לחזות קשרים הדדיים מורכבים מעין אלה, ואינם יכולים לשלוט בהם או להבינם עד תום. לדברים רבים ושונים ולאנשים רבים ושונים

יש השפעה על הסביבה שבה אדם גדל, ואין אדם המסוגל לתזמר רשת כה עצומה של קשרים ולקבוע את סדרה. אין אדם או דבר, מלבד הבורא, שיכול לשלוט בהופעתם, נוכחותם והיעלמותם של כול בני האדם, האירועים והדברים השונים, ורשת קשרים עצומה כזו בדיוק היא שמעצבת את התפתחות האדם כפי שנקבע מראש על ידי הבורא, מעצבת את הסביבות השונות שבהן בני אדם גדלים, ויוצרת את התפקידים השונים הנחוצים לפעולת הניהול של הבורא, כשהיא מניחה יסודות מוצקים וחזקים לכך שבני אדם ימלאו את משימותיהם בהצלחה.

עצמאות: נקודת המפנה השלישית

לאחר שהאדם עבר את גיל הילדות וההתבגרות והוא מגיע בהדרגה ובאופן בלתי נמנע לבגרות, הצעד הבא הוא להיפרד לחלוטין מנעוריו, לומר שלום להוריו, ולהתמודד עם הדרך שלפניו כמבוגר עצמאי. בשלב זה^[2], עליו לעמוד מול כל בני האדם, האירועים והדברים שעל מבוגר להתמודד עמם, לעמוד מול כל החוליות בשרשרת גורלו. זוהי נקודת המפנה השלישית שעל האדם לעבור.

1. לאחר שנעשה עצמאי, האדם מתחיל לחוות את ריבונותו של הבורא

אם לידתו וגדילתו של האדם הם "תקופת הכנה" למסעו בחיים, המניחה את אבן הפינה לגורלו, הרי שעצמאותו של האדם היא מונולוג הפתיחה לגורלו בחיים. אם לידתו וגדילתו של האדם הן עושר שצבר לקראת גורלו בחיים, עצמאותו היא התקופה שבה הוא מתחיל להוציא את העושר הזה או להוסיף לו. כשהאדם עוזב את הוריו ונעשה עצמאי, התנאים החברתיים שמולם הוא עומד וסוג העבודה והקריירה הפתוח בפניו, נקבעים שניהם על ידי הגורל ואין להם שום קשר להוריו. יש שבוערים מקצוע טוב להתמחות בו בלימודיהם הגבוהים, מוצאים בסופו של דבר עבודה משביעת רצון לאחר סיום לימודיהם ועושים צעד ראשון מנצח במסע חייהם. יש שלומדים ורוכשים שליטה בכישורים רבים ושונים, אך לעולם אינם מוצאים עבודה המתאימה להם ואינם מוצאים את מקומם, וודאי שאין להם קריירה. בתחילת מסע חייהם, הם מוצאים את עצמם מתוסכלים בכול צעד שהם עושים, רדופי בעיות, האפשרויות העומדות בפניהם עגומות וחייהם אפופים אי-ודאות. יש ששוקדים על לימודיהם, אך מחמיצים אך במעט את כל ההזדמנויות שלהם לקבל השכלה גבוהה, ונדמה שנגזר גורלם שלא להשיג הצלחה לעולם, כששאיפתם הראשונה במסע חייהם נמוגה באוויר. כשהם אינם יודעים^[7] אם הדרך שלפניהם ישרה או סלעית, הם חשים לראשונה עד כמה ייעודו של האדם מלא משתנים, ולכן מביטים על החיים בתקווה ובחרדה. יש שעל אף שאין להם השכלה טובה, כותבים ספרים ומשיגים מידה מסוימת של תהילה. יש שהם אנאלפביתים כמעט לגמרי, אך מרוויחים כסף בעסקים וכך יכולים לפרנס את עצמם... העיסוק שהאדם בוחר, הדרך שבה הוא מתפרנס: האם יש לבני האדם שליטה על השאלה, אם בחירתם טובה או לא? האם בחירתם מתאימה לרצונותיהם

הערות שוליים:

ג. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "בשלב זה".

ד. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "כשהם אינם יודעים".

והחלטותיהם? רוב בני האדם היו רוצים לעבודה פחות ולהרוויח יותר, לא לעמול בשמש ובגשם, להתלבש יפה, לזהור ולנצנץ בכול מקום, להתנשא גבוה מעל אחרים, ולהביא כבוד לאבותיהם. רצונותיהם של בני האדם כה מושלמים, אך כשבני אדם עושים את צעדיהם הראשונים במסע חייהם, הם מתחילים להבין בהדרגה, עד כמה בלתי מושלם הוא ייעוד האדם, ותופסים לראשונה באמת את העובדה, כי על אף שניתן לתכנן תכניות אמיצות לעתיד, על אף שניתן לפתח פנטזיות נועזות, לאיש אין היכולת או הכוח לממש את חלומותיו, איש אינו נמצא בעמדה המאפשרת לו לשלוט בעתידו. תמיד יהיה מרחק מסוים בין חלומותיו של האדם לבין המציאות שעליו להתמודד עמה. הדברים לעולם אינם כפי שהאדם היה רוצה שיהיו, ואל מול מציאות כזו, בני האדם לעולם אינם יכולים להשיג סיפוק או שביעות רצון. יש שאף ירחיקו לכת ככול שרק ניתן לדמיין, יקדישו מאמצים גדולים ויקריבו קורבנות גדולים למען פרנסתם ועתידם, בניסיון לשנות את גורלם. אך בסופו של דבר, גם אם יוכלו לממש את חלומותיהם ורצונותיהם באמצעות עבודתם הקשה, הם לעולם לא יוכלו לשנות את גורלם, ואין זה משנה באיזו עיקשות ינסו, לעולם לא יוכלו לחרוג ממה שהקצה להם הגורל. יהיו אשר יהיו ההבדלים ביכולת, במנת המשכל ובכוח הרצון, בני האדם כולם שווים בפני הגורל, שאינו מבחין בין הגדול לקטן, בין הגבוה לנמוך, בין המרום לנחות. על העיסוק שהאדם יעסוק בו, מה שיעשה כדי להתפרנס וכמות העושר שיצבור בחייו, לא מחליטים הוריו, כישרונותיו, מאמציו או שאיפותיו, אלא הם נקבעים מראש על ידי הבורא.

2. עזיבת ההורים והתחלת מילוי הרציני של תפקיד האדם בתיאטרון החיים

כשהאדם מגיע לבגרות, הוא מסוגל לעזוב את הוריו ולצאת לדרך לבדו, ובשלב זה הוא מתחיל באמת למלא את תפקידו, משימתו בחיים חדלה להיות מעורפלת ומתבררת בהדרגה. לכאורה הוא שומר עדיין על קשר הדוק עם הוריו, אך כיוון שלמשימתו ולתפקיד שהוא ממלא בחייו אין כול קשר לאמו ולאביו, בפועל קשר הדוק זה מתפרק אט אט כשהאדם נעשה בהדרגה עצמאי. מנקודת מבט ביולוגית, בני האדם עדיין אינם יכולים אלא להיות תלויים בהוריהם בדרכים לא מודעות, אך מבחינה אובייקטיבית, לאחר שגדלו, יש להם חיים נפרדים לחלוטין מהוריהם, והם ימלאו את התפקידים שהם מקבלים על עצמם באופן עצמאי. מלבד לידה וגידול ילדים, אחריותם של ההורים בחיי הילד היא רק לספק לו סביבה רשמית שבה יוכל לגדול, כי לדבר מלבד קביעתו מראש של הבורא אין השפעה על הגורל האנושי. איש אינו יכול לשלוט בסוג העתיד שיהיה לאדם. הוא נקבע זמן רב מראש, וגם הוריו אינם יכולים לשנות את גורלו. ככול שהדבר נוגע לגורל, כול אדם הוא עצמאי ולכול אדם יש גורל משלו. כך שהוריו של איש אינם יכולים להדוף את גורלו בחיים או להפעיל ולו את ההשפעה הקלה ביותר על התפקיד שימלא בחייו. ניתן לומר כי המשפחה שבה נקבע גורלו של האדם להיוולד והסביבה שבה הוא גדל, אינן אלא תנאים מוקדמים למילוי משימתו בחיים. הם אינם קובעים בשום דרך את גורלו של האדם בחיים ולא את סוג הייעוד שבמסגרתו ימלא את משימתו. וכך, הוריו של איש אינם יכולים לסייע לו להגשים את משימתו בחיים, קרובי משפחתו של איש אינם יכולים לעזור לו לקחת על עצמו את תפקידו בחיים. האופן שבו יגשים את משימתו וסוג סביבת החיים שבה יבצע את תפקידו, נקבעים לחלוטין על ידי גורלו בחיים. במילים אחרות, אין תנאים אובייקטיביים אחרים שיכולים להשפיע על משימתו של אדם, אשר נקבעת מראש על ידי הבורא. כול בני האדם

מתבגרים בסביבות הגדילה המסויימות שלהם, ואחר כך בהדרגה, צעד אחר צעד, יוצאים לדרכם בחיים, מגשימים את הייעוד שתכנן להם הבורא, כשהם נכנסים באופן טבעי ולא רצוני לים האנושות רחב הידיים ומקבלים על עצמם את תפקידם בחיים, שבו הם מתחילים לממש את תחומי אחריותם כישויות שנבראו למען הדברים שהבורא קבע מראש, למען ריבונותו.

נישואין: נקודת המפנה הרביעית

כשהאדם גדל ומתבגר, הוא מתרחק מהוריו ומן הסביבה שבה נולד וגדל, ובמקום זאת מתחיל לחפש כיוון לחייו ולחתור לקראת המטרות בחייו, בדרך חיים השונה מזו של הוריו. במהלך תקופה זו, איש אינו זקוק עוד להוריו, אלא לבן או בת זוג שעמם יוכל לחיות את חייו: בעל או רעיה, אדם שגורלו שזור עמו באופן הדוק. כך האירוע החשוב הראשון שבפניו עומד האדם בעקבות העצמאות הוא הנישואין, נקודת המפנה הרביעית שדרכה עליו לעבור.

1. לאיש אין ברירה באשר לנישואין

נישואין הם אירוע מרכזי בחיי האדם. זוהי התקופה שבה הוא מתחיל באמת לקחת על עצמו אחריות מסוגים שונים, מתחיל למלא בהדרגה משימות מסוגים שונים. בני אדם מטפחים אשליות רבות באשר לנישואין בטרם יחוו אותם בעצמם, וכול האשליות האלה נפלאות. נשים מדמינות כי "החצי השני" שלהן יהיה הנסיך המקסים מהאגדות, וגברים מדמינים כי יתחתנו עם שלגייה. הפנטזיות האלה מראות, שלכול אדם יש דרישות מסוימות מהנישואין, מערכת משלו של דרישות ואמות מידה. על אף שבתקופה רעה זו, בני אדם מופגזים ללא הרף במסרים מעוותים על הנישואין, שיוצרים דרישות נוספות רבות עוד יותר ונותנים לבני האדם מטען ועמדות משונות מסוגים שונים, כול אדם שחוה נישואין יודע, שאין זה משנה כיצד הוא מבין אותם, אין זה משנה מהי עמדתו כלפיהם, נישואין אינם עניין של בחירה אישית.

האדם פוגש באנשים רבים בחייו, אך איש אינו יודע מי יהיה לבן או בת זוגו בנישואין. על אף שלכל אחד יש רעיונות משלו ועמדות אישיות בנושא הנישואין, איש אינו יכול לחזות, מי יהיה לבסוף "החצי השני" האמיתי שלו, והמושגים שלו עצמו אינם נחשבים הרבה לצורך העניין. לאחר שפגשתם באדם המוצא חן בעיניכם, אתם יכולים לחזור אחרי האדם הזה, אך השאלה אם הוא או היא מעוניינים בכם, אם הוא או היא מסוגלים להיות לבן או לבת זוגכם, אינה החלטה שלכם. מושא חיבתכם אינו בהכרח האדם שעמו תוכלו לחלוק את חייכם. ובינתיים מישוהו שמעולם לא ציפיתם לו, נכנס בשקט לחייכם והופך לבן או לבת זוגכם, הופך למרכיב החשוב ביותר בגורלכם, ל"חצי השני" שלכם, שגורלכם קשור בו באופן שאינו ניתן להתרה. וכך, על אף שיש מיליוני מערכות נישואין בעולם, כול אחת מהן שונה מן האחרת: כמה מערכות נישואין אינן מספקות, כמה מהן מאושרות; כמה מתפרשות על פני מזרח ומערב, כמה – על פני צפון ודרום; כמה מהן הן שידוכים מושלמים, כמה מהן הן בין בני זוג ממעמד שווה; כמה מהן מאושרות והרמוניות, כמה מהן כואבות ומלאות צער; כמה מהן מהוות מושא קנאה לאחרים, כמה

מהן אינו מובנות וזוכות למבטים זועפים ; כמה מהן מלאות שמחה, כמה מהן שטופות דמעות וגורמות לייאוש... במספר עצום זה של מערכות נישואין, מגלים בני אדם נאמנות ומחוייבות לנישואין לכול אורך החיים, אהבה, התקשרות ואי-יכולת להיפרד, השלמה ואי-הבנה או בגידה ואף שנאה. בין אם הנישואין עצמם מביאים עמם אושר או כאב, משימתו של כול אדם בנישואין נקבעת מראש על ידי הבורא ולא תשתנה. על הכול למלא אותה. והגורל האישי השוכן מאחורי כול מערכת נישואין אינו משתנה. הוא נקבע זמן רב מראש על ידי הבורא.

2. נישואין נולדים מגורלם של שני בני זוג

נישואין הם נקודת מפנה חשובה בחיי אדם. זהו תוצר של הגורל האנושי, חולייה בעלת חשיבות מכרעת בגורלו. הם אינם מושתתים על רצונו או העדפותיו האישיים של אדם כלשהו ואינם מושפעים מגורמים חיצוניים כלשהם, אלא נקבעים באופן מלא על ידי גורלם של שני הצדדים, על ידי הסידורים והקביעות מראש של הבורא באשר לגורלם של בני הזוג. על פניו, מטרת הנישואין היא להמשיך את המין האנושי, אך הנישואין באמת אינם אלא טקס שאדם עובר בתהליך מילוי משימתו. התפקידים שבני אדם ממלאים בנישואין אינם רק תפקידי גידול הדור הבא. אלה הם התפקידים השונים שהאדם לוקח על עצמו והמשימות שעליו למלא במהלך שמירת הנישואין. כיוון שלידתו של האדם משפיעה על שינויים של בני האדם, האירועים והדברים סביבו, הנישואין שלו ישפיעו עליהם אף הם באופן בלתי נמנע, ויתרה מכך, ישנו אותם בדרכים שונות.

כשהאדם נעשה עצמאי, הוא מתחיל את מסעו בחיים, אשר מוביל צעד אחר צעד לעבר בני האדם, האירועים והדברים הקשורים לנישואיו. ויחד עם זאת, האדם השני שירכיב נישואין אלה מתקרב, צעד אחר צעד, לעבר אותם בני האדם, האירועים והדברים. תחת ריבונותו של הבורא, שני בני אדם ללא קרבה ביניהם, אשר שותפים לגורלות הקשורים זה בזה, נכנסים בהדרגה למערכת נישואין והופכים באורח פלא למשפחה, "שני חגבים הנאחזים באותו החבל". כך כשהאדם נכנס למערכת נישואין, מסעו בחיים ישפיע על "החצי השני" שלו וייגע בו, ובדומה לכך, מסעו או מסעה של בן או בת זוגו בחיים, ישפיע על גורלו בחיים וייגע בו. במילים אחרות, גורלות אנושיים קשורים זה בזה, ואיש אינו יכול למלא את משימתו בחיים או לבצע את תפקידו באופן עצמאי לחלוטין מאחרים. ללידתו של האדם יש השפעה על שרשרת עצומה של מערכות יחסים. הגדילה כרוכה אף היא בשרשרת מורכבת של מערכות יחסים. ובדומה לכך, נישואין מתקיימים באופן בלתי נמנע בתוך רשת ענקית ומורכבת של קשרים אנושיים, שכול חבר בה מעורב ושמשפיעה על גורלו של כול מי שמהווה חלק ממנה. נישואין אינם תוצר של משפחותיהם של שני בני הזוג, הנסיבות שבהן גדלו, המראה החיצוני שלהם, גילם, תכונותיהם, כישורונותיהם או גורמים אחרים כלשהם, אלא הם נובעים ממשימה משותפת ומגורלות הקשורים זה בזה. זהו מקור הנישואין, תוצר של גורל אנושי אשר מתוזמר ומסודר על ידי הבורא.

צאצאים : נקודת המפנה החמישית

לאחר שנישא, מתחיל האדם לטפח את הדור הבא. אין לו זכות החלטה בשאלה, כמה ואילו מין ילדים יהיו לו.

גם הדברים האלה נקבעים על ידי גורלו של האדם, שנקבע מראש על ידי הבורא. זוהי נקודת המפנה החמישית שדרכה על האדם לעבור.

אם אדם נולד כדי למלא את תפקיד ילדו של מישהו אחר, הוא מגדל את הדור הבא כדי למלא את תפקיד ההורה של מישהו אחר. שינוי תפקידים זה גורם לאדם לחוות שלבים שונים של החיים מנקודות מבט שונות. הוא אף מעניק לו מערכות שונות של חוויות חיים, שבהן הוא לומד להכיר את אותה ריבונות של הבורא, וכן את העובדה שאיש אינו יכול לחרוג מקביעתו מראש של הבורא ולא לשנותה.

1. לאדם אין שליטה במה שיקרה לצאצאיו

לידה, גדילה ונישואין, כולם גורמים לסוגים ומידות שונות של אכזבה. יש שאינם שבעי רצון ממשפחתם או מן המראה החיצוני שלהם, יש שלא אוהבים את הוריהם, יש שנוטרים טינה לסביבה שבה גדלו או שיש להם חשבון אתה. ולרוב בני האדם, בין כל האכזבות האלה, הנישואין הם שגורמים לאי-שביעות הרצון הרבה ביותר. תהיה אשר תהיה מידת אי-שביעות רצונו של האדם מלידתו, גדילתו או נישואיו, כול אדם שעבר אותם יודע שלא ניתן לבחור היכן ומתי להיוולד, כיצד להיראות, מי יהיו הוריו, ומי יהיו בן או בת זוגו, אלא בפשטות יש לקבל את רצון השמיים. אך כשמגיעה העת לבני אדם לגדל את הדור הבא, הם משליכים את כול תשוקותיהם שלא מומשו במחצית הראשונה של חייהם, על צאצאיהם, בתקווה שהם יפצו אותם על כול האכזבות שחוו במחצית הראשונה של חייהם. כך מטפחים בני האדם כול מיני פנטזיות על ילדיהם: כי בנותיהם יגדלו ויהיו ליפהפיות מדהימות, בניהם – לאדונים נאים, כי בנותיהם יהיו תרבותיות וכישרוניות ובניהם – סטודנטים מבריקים וספורטאים מצטיינים, כי בנותיהם יהיו עדינות, מוסריות ונבונות, בניהם – חכמים, מוכשרים ורגישים. הם מקווים כי בין אם אלה בנות או בנים, הם יכבדו את המבוגרים מהם, יתחשבו בהוריהם, יהיו אהובים על הכול ויזכו לשבחים מכל אדם... בשלב זה, תקוות לחיים נובטות מחדש ותשוקות חדשות ניצתות בלבם של בני האדם. בני האדם יודעים שהם חסרי אונים וחסרי תקווה בחיים האלה, שלא תהיה להם הזדמנות נוספת, תקווה נוספת, להתבלט ביחס לאחרים, ושאינן להם ברירה אלא לקבל את גורלם. וכך הם משליכים את כול תקוותיהם, רצונותיהם הלא ממומשים והאידיאלים שלהם, על הדור הבא, בתקווה שצאצאיהם יוכלו לעזור להם להגשים את חלומותיהם ולממש את רצונותיהם, שבנותיהם ובניהם יביאו תהילה לשם משפחתם, יהיו לאנשים חשובים, עשירים או מפורסמים. בקצרה, ברצונם לראות כי מזלם של ילדיהם עולה ומשגשג. תוכניותיהם של בני האדם והפנטזיות שלהם הן מושלמות. האין הם יודעים כי מספר הילדים שיהיו להם, מראם החיצוני, יכולותיהם של ילדיהם וכו', אינם החלטה שלהם, כי גורל ילדיהם אינו מונח כלל בכף ידם? בני האדם אינם אדונים לגורלם, אולם הם מקווים לשנות את גורל הדור הבא. הם חסרי אונים להימלט מגורלם שלהם, אולם מנסים לשלוט בגורל בניהם ובנותיהם. האין הם מעריכים את עצמם יתר על המידה? האין זו טיפשות ובורות מצד האדם? בני אדם עושים כול מאמץ למען צאצאיהם, אך בסופו של דבר מספר הילדים שיש להם ואופיים, אינם נותנים מענה לתוכניותיהם ולרצונותיהם. יש אנשים שהם חסרי פרוטה אך מולידים ילדים רבים; יש שהם עשירים, אך אין להם ילדים כלל. יש שרוצים בבת, אך משאלה זו אינה ניתנת להם; יש שרוצים בכך, אך אינם מצליחים להוליד בן זכר. יש שבעיניהם ילדים הם ברכה; בעיני אחרים, הם קללה.

יש זוגות שהם נבונים, אך מולידים ילדים קשי תפיסה; יש הורים חרוצים וישרים, אך הילדים שהם מגדלים הם עצלנים. יש הורים טובי לב והוגנים, אך יש להם ילדים ערמוניים ומרושעים. יש הורים שהם בריאים בנפשם ובגופם, אך מולידים ילדים מוגבלים. יש הורים שהם פשוטים ולא מצליחים, אך יש להם ילדים המגיעים להישגים גדולים. יש הורים במעמד נמוך, שיש להם ילדים העולים לגדולה...

2. לאחר שגידלו את הדור הבא, רוכשים בני אדם הבנה חדשה על הגורל

רוב בני האדם אשר נישאים, עושים זאת בסביבות גיל שלוש, ובשלב זה בחיים אין לאדם כול הבנה על הייעוד האנושי. אך כשבני אדם מתחילים לגדל ילדים, כשצאצאיהם גדלים, הם צופים בדור החדש כשהוא חוזר על החיים ועל כול החוויות של הדור הקודם, רואים כיצד עברם שלהם משתקף בהם ומבינים כי את הדרך שבה הולך הדור הצעיר, בדומה לדרכם שלהם, לא ניתן לתכנן או לבחור. אל מול עובדה זו, אין להם ברירה אלא להודות בכך שגורלו של כול אדם נקבע מראש. ומבלי להבין זאת לגמרי, הם מניחים בהדרגה בצד את רצונותיהם, והתשוקות שבלבם מבליחות וכבות... במהלך תקופה זו, האדם עבר כבר את רוב אבני הדרך החשובות בחיים והשיג הבנה חדשה של החיים, אימץ גישה חדשה. למה יכול לצפות אדם בגיל הזה מן העתיד ואילו אפשרויות עומדות בפניו? איזו אישה בת חמישים חולמת עדיין על הנסיך המקסים? איזה גבר בן חמישים מחפש עדיין את שלגייה שלו? איזו אשה בגיל העמידה מקווה עדיין להפוך מברווזון מכוער לברבור? האם לרוב הגברים המבוגרים יש דחף לקריירה הזוהר לזה של גברים צעירים? לסיכום בין אם האדם הוא גבר או אישה, רבים הסיכויים שלכול מי שמגיע לגיל הזה תהיה גישה רציונלית ומעשית יחסית כלפי נישואין, משפחה וילדים. לאדם כזה לא נותרו ברירות, ביסודו של דבר, לא נותר דחף לקרוא תיגר על הגורל. ככול שהדבר נוגע לניסיון האנושי, מייד כשהאדם מגיע לגיל הזה, הוא מפתח באופן טבעי את הגישה הזו: "יש לקבל את הגורל, לילדי יש מזל משלהם, גורל האדם נקבע על ידי השמים". רוב בני האדם שאינם מבינים את האמת, לאחר שעמדו בכול העליות והמורדות, התסכולים והקשיים של העולם הזה, יסכמו את תובנותיהם על חיי האדם בשתי מלים: "זה הגורל!" על אף שביטוי זה כולל בתוכו את מסקנתם והבנתם של בני האדם החילונים ביחס לגורל האנושי, על אף שהוא מבטא את חוסר האונים של האנושות וניתן לומר שהוא חודר ומדויק, הוא רחוק מאוד מהבנתה של ריבונות הבורא, ובפשטות אינו תחליף לידיעה על סמכותו של הבורא.

3. האמונה בגורל אינה תחליף להכרת ריבונותו של הבורא

לאחר שהייתם חסידיו של אלוהים במשך שנים כה רבות, האם יש הבדל משמעותי בין הידע שלכם על הגורל לבין זה של בני האדם החילונים? האם הבנתם באמת את קביעתו מראש של הבורא ולמדתם להכיר באמת את ריבונותו של הבורא? יש בני אדם המבינים לעומק את הביטוי "זה הגורל", אך הם אינם מאמינים כלל בריבונותו של אלוהים, אינם מאמינים כי גורל אנושי מסודר ומתוזמר על ידי אלוהים ואינם מוכנים להיכנע לריבונותו של אלוהים. בני אדם כאלה כמו נסחפים באוקיינוס, מושלכים על ידי הגלים, צפים עם הזרם, ללא ברירה אלא להמתין

באופן פסיבי ולהשלים עם הגורל. אולם הם אינם מכירים בכך שהגורל האנושי כפוף לריבונותו של אלוהים. הם אינם יכולים ללמוד להכיר את ריבונותו של אלוהים ביוזמתם, וכך להשיג הכרה בסמכותו של אלוהים, להיכנע לתזמורי אלוהים וסידוריו, לחדול להתנגד לגורל ולחיות תחת דאגתו, הגנתו והנחייתו של אלוהים. במילים אחרות, קבלת הגורל אינה זהה לכניעה לריבונותו של אלוהים. אמונה בגורל אין פירושה שהאדם מקבל את ריבונותו של אלוהים, מכיר בה ומכיר אותה. אמונה בגורל היא רק הכרה בעובדה הזו ובתופעה החיצונית הזו, השונה מן הידיעה כיצד שולט הבורא בגורל האנושות, מן ההכרה בכך שהבורא הוא מקור הריבונות על גורלם של כול הדברים, ועוד יותר מן הכניעה לתזמוריו וסידוריו של הבורא לגורל האנושות. אם אדם רק מאמין בגורל – ואף אם יש לו תחושה עמוקה בקשר לכך – אך אינו מסוגל להכיר על ידי כך את ריבונותו של הבורא על גורל האנושות, להכיר בה, להיכנע לה ולקבלה, חייו בכל זאת יהיו טרגדיה, חיים שהיו לשווא, חלל ריק. הוא בכל זאת לא יוכל להיות כפוף לריבונותו של הבורא, להיות לאדם שנברא במובן האמיתי ביותר של הביטוי, וליהנות מדעה חיובית של הבורא עליו. על אדם שיוודע וחווה באמת את ריבונותו של הבורא, להיות במצב אקטיבי ולא פסיבי או חסר אונים. תוך כדי קבלת העובדה שלכול הדברים יש גורל, עליו להיות בעל הגדרה מדויקת לחיים ולגורל: שכול גלגול חיים כפוף לריבונותו של הבורא. כשהאדם מביט לאחור על הדרך שבה הלך, כשהוא נזכר בכל שלב במסעו, הוא רואה שבכול צעד, בין אם דרכו היתה קשה או קלה, אלוהים הנחה אותו בדרכו ותכנן אותה. היו אלה הסידורים הקפדניים של אלוהים, תכנונו הקפדני, שהובילו אותו בלי דעת עד ליום הזה. להיות מסוגל לקבל את ריבונות הבורא, לקבל את ישועתו – איזה מזל גדול הוא זה! אם עמדתו של האדם כלפי הגורל הינה פסיבית, הדבר מוכיח שהוא מתנגד לכול דבר שאלוהים סידר לו, שאין לו עמדה ממושמעת. אם עמדתו כלפי ריבונותו של אלוהים על הגורל האנושי הינה אקטיבית, כשהוא מביט לאחור על מסעו, כשהוא מתמודד באמת עם ריבונותו של אלוהים, רצונו להישמע לכול דבר שאלוהים קבע את סדרו יהיה רציני יותר, יהיו לו נחישות וביטחון רבים יותר להניח לאלוהים לתזמר את גורלו, לחדול להתמרד נגד אלוהים. כי הוא רואה שכשהוא אינו מבין את הגורל, כשהוא אינו מבין את ריבונותו של אלוהים, כשהוא מגשש את דרכו קדימה בעקשנות, מתנווד ומועד מבעד לערפל, המסע קשה מדי, מצער מדי. לכן כאשר בני אדם מכירים בריבונותו של אלוהים על הגורל האנושי, החכמים שבהם בוחרים להכירה ולקבלה, להיפרד לשלום מן הימים מלאי הכאב שבהם ניסו לבנות להם חיים טובים במו ידיהם, במקום להמשיך להיאבק נגד הגורל ולחתור לקראת מטרות החיים שלהם כביכול, בדרכם שלהם. כשאין לאדם אלוהים, כשהוא אינו יכול לראותו, כשהוא אינו יכול לזהות בבירור את ריבונותו של אלוהים, כול יום הוא חסר משמעות, חסר ערך, אומלל. בכול מקום שבו יהיה, יהיה אשר יהיה עיסוקו, אמצעי מחייתו והחתירה למטרותיו אינם מביאים עמם דבר מלבד צער אינסופי וסבל שלא ניתן להפיגו, כך שהוא אינו יכול לשאת להביט לאחור. רק כשהאדם מקבל את ריבונות הבורא, נכנע לתזמוריו ולסדריו, ומבקש חיים אנושיים אמיתיים, הוא משתחרר בהדרגה מכול הצער והסבל, מנער מעליו את כול הריקנות שבחיים.

4. רק מי שנשמע לריבונות הבורא יכול להשיג חופש אמיתי

כיוון שבני אדם אינם מכירים בתזמורי הבורא ובריבונותו של הבורא, הם עומדים תמיד מול הגורל בהתרסה, עם

ג'ישה מרדנית, ושואפים תמיד להשליך מעליהם את סמכותו של אלוהים וריבונותו ואת הדברים שצופן בחובו הגורל, בתקוות שווא לשנות את נסיבותיהם הנוכחיות ואת גורלם. אך הם אינם יכולים להצליח לעולם. הם מתוסכלים בכול אשר יפנו. המאבק הזה, אשר מתרחש בעומק נשמתו של האדם, הוא מאבק כואב. הכאב בלתי נשכח ובמשך כול הזמן, האדם מבזבז את חייו. מהו הגורם לכאב הזה? האם הסיבה היא ריבונותו של אלוהים או מפני שהאדם נולד ללא מזל? מובן שאף אחת מן האפשרויות אינה נכונה. בשורה התחתונה, הסיבה היא הדרכים שבהן בני אדם בוחרים ללכת ולחיות את חייהם. יש בני אדם שאולי לא הבינו את הדברים האלה. אך כשאתם יודעים באמת, כשאתם מגיעים להכרה אמיתית בכך שלאֱלוהים יש ריבונות על הגורל האנושי, כשאתם מבינים באמת שכול דבר שאלוהים תכנן והחליט למענכם הוא זכות גדולה והגנה גדולה, אתם מרגישים כיצד כאבכם נעשה בהדרגה קל יותר וכול שלמותכם נעשית רגועה, חופשית, משוחררת. אם לשפוט על פי מצבם של רוב בני האדם, על אף שברמה סובייקטיבית אין ברצונם להמשיך לחיות כפי שחיו בעבר, על אף שהם רוצים בהקלה לכאבם, מבחינה אובייקטיבית הם אינם יכולים להתמודד באמת עם ערכה ומשמעותה המעשיים של ריבונות הבורא על הגורל האנושי. הם אינם יכולים להכיר באמת בריבונותו של הבורא ולהישמע לה, לא כל שכן לדעת כיצד לבקש ולקבל את תזמורי הבורא וסידוריו. לפיכך, אם בני אדם אינם יכולים להכיר באמת בעובדה שלבורא יש ריבונות על הגורל האנושי ועל כול הדברים, אם הם אינם יכולים להיכנע באמת לריבונות הבורא, יהיה להם קשה שלא להיות מונעים על ידי המושג כי "גורל האדם הוא בידיו" ולא להיות כבולים על ידו, יהיה להם קשה לנער מעליהם את כאב מאבקם העז נגד הגורל וריבונות הבורא, ואין צורך לומר שיהיה להם גם קשה להיות משוחררים וחופשיים באמת, להיות לאנשים העובדים את אלוהים. יש דרך פשוטה ביותר להשתחרר מן המצב הזה: להיפרד לשלום מדרך החיים הקודמת, להיפרד מן המטרות הקודמות בחיים, לסכם ולנתח את אורח החיים, השקפת החיים, העיסוקים, הרצונות והאידיאלים הקודמים, ואחר כך להשוותם לרצון אלוהים ודרישותיו מהאדם, ולברוק אם יש בהם התואמים את רצונו ודרישותיו של אלוהים, אם איזה מהם מוביל לערכים הנכונים בחיים, מוביל את האדם להבנה רבה יותר של האמת ומאפשר לו לחיות באנושיות ובצלם אנוש. כשתחקרו שוב ושוב ותנתחו בקפידה את המטרות השונות שבני אדם חותרים אליהן בחיים ואת דרכי החיים השונות שלהם, תגלו כי אף לא אחת מהן מתאימה לכוונה המקורית שהיתה לבורא כאשר ברא את האנושות. כולן מרחיקות את בני האדם מריבונותו ודאגתו של הבורא. כולן מלכודות שהאנושות נופלת לתוכן ושמובילות אותה לגיהנום. לאחר שתבינו זאת, תהיה משימתכם להניח בצד את השקפתכם הישנה על החיים, להתרחק ממלכודות שונות, להניח לאלוהים לשלוט בחייכם ולקבוע לכם סידורים, לנסות רק להיכנע לתזמוריו של אלוהים ולהנחייתו, שלא תהיה לכם ברירה, ולחיות לאנשים העובדים את אלוהים. הדבר נשמע קל, אך קשה לעשותו. יש בני אדם שיכולים לשאת את הכאב שבכך, ואחרים לא. יש שמוכנים להישמע, ואחרים לא. למי שאינו מוכן, אין רצון ונחישות לעשות זאת. הוא מודע בבירור לריבונותו של אלוהים, יודע היטב כי אלוהים הוא שמתכנן ומסדר את הגורל האנושי, אך בכול זאת נאבק ובוועט, בכול זאת אינו משלים עם הפקדת גורלו ביד אלוהים ועם הכניעה לריבונותו של אלוהים, ויתרה מכך, הוא מתנגד לתזמוריו וסידוריו של אלוהים. לכן יהיו תמיד אנשים שירצו לבדוק בעצמם, למה הם מסוגלים. הם חפצים לשנות את גורלם במו ידיהם או להשיג אושר בכוחם שלהם, לבדוק אם יוכלו לחרוג מגבולות סמכותו של אלוהים ולהתעלות על פני ריבונותו של אלוהים. העצב במצבו של האדם אינו על

כך שהאדם שואף לחיים מאושרים, לא שהוא חותר לעושר ותהילה או נאבק נגד גורלו מבעד לערפל, אלא על כך שלאחר שראה את קיומו של אלוהים, לאחר שלמד את העובדה שלבורא יש ריבונות על הגורל האנושי, הוא בכול זאת אינו יכול לתקן את דרכיו, אינו יכול לחלץ את רגליו מתוך הבוץ, אלא מקשה את לבו ומתמיד בשגיאותיו. הוא מעדיף להמשיך לדשדש בבוץ, להתחרות בעיקשות בריבונותו של אלוהים, להתנגד לה עד הסוף המר, ללא כל שמץ של מוסר כליות, ורק כשהוא שוכב שבור ומדמם הוא מחליט לבסוף לוותר ולסגת. זהו הצער האמיתי על האדם. לכן אני אומר, מי שבוחר להיכנע הוא חכם ומי שבוחר להימלט הוא עקשן.

מוות: נקודת המפנה הששית

לאחר מהומה כה רבה, תסכולים ואכזבות כה רבים, לאחר שמחות ועצבונות ועליות ומורדות כה רבים, לאחר שנים בלתי נשכחות כה רבות, לאחר שצפה בעונות השנה המתחלפות פעם אחר פעם, עובר האדם את אבני הדרך החשובות בחיים מבלי שישים לב, ובבת אחת הוא מוצא את עצמו בשנות הדעיכה שלו. סימני הזמן טבועים על פני כול גופו: הוא אינו יכול עוד לעמוד זקוף, ראש מלא שיער כהה הופך לבן, עיניים צלולות ומבריקות נעשות עמומות ומתערפלות, ועור חלק וגמיש נעשה מקומט ומכוסה כתמים. השמיעה נחלשת, השיניים מתרופפות ונושרות, התגובות נעשות מעוכבות, התנועות נעשות איטיות... בשלב זה, האדם נפרד לגמרי משנות נעוריו מלאות התשוקה ונכנס לדמדומי חייו: הזיקנה. לאחר מכן הוא יתמודד עם המוות, נקודת המפנה האחרונה בחיי האדם.

1. רק הבורא מחזיק בכוח החיים והמוות על האדם

אם גורל לידתו של האדם נקבע על פי חייו הקודמים, מותו מסמן את סופו של גורל זה. אם לידתו של האדם היא התחלת משימתו בחיים האלה, מותו מסמן את סופה של משימה זו. כיוון שהבורא קבע מערכת נסיבות קבועה ללידתו של האדם, אין צורך לומר שהוא אף סידר מערכת קבועה של נסיבות למותו. במילים אחרות, איש אינו נולד במקרה, מותו של איש אינו בלתי צפוי, והן הלידה והן המוות קשורים בהכרח לחייו הקודמים והנוכחיים של האדם. נסיבות לידתו ומותו של אדם נקבעות בשני המקרים על ידי הבורא. זהו ייעודו של האדם, גורלו של האדם. כפי שניתן לומר על לידתו של האדם, גם מותו של אדם יתרחש במסגרת מערכת שונה של נסיבות מיוחדות, ומכאן אורכי החיים השונים של בני האדם והאופנים והמועדים השונים שבהם הם מתים. יש בני אדם חזקים ובריאים, שמתים מוקדם. אחרים חלשים וחולניים, אך הם חיים עד גיל זיקנה והולכים לעולמם בשלווה. יש הנספים מסיבות לא טבעיות, אחרים מסיבות טבעיות. יש המסיימים את חייהם הרחק מביתם, אחרים עוצמים את עיניהם כשיקריהם לצדם. יש המתים באוויר, אחרים מתחת לאדמה. יש השוקעים אל מתחת למים, אחרים אוכדים באסונות. יש המתים בבוקר, אחרים בלילה... הכול רוצים בלידה מהוללת, בחיים נוצצים ובמוות מזהיר, אך איש אינו יכול לחרוג מייעודו, איש אינו יכול לחמוק מריבונותו של הבורא. זהו גורל האדם. האדם יכול לתכנן תוכניות מכול הסוגים לעתידו, אך איש אינו יכול לתכנן את האופן והמועד של לידתו ושל פרידתו מן העולם. על אף שבני אדם עושים כמיטב יכולתם כדי להימנע מבואו של המוות ולהתנגד לו, בכל זאת המוות מתקרב בשקט,

ללא ידיעתם. איש אינו יודע מתי וכיצד ימות, לא כל שכן היכן יקרה הדבר. מובן שכוח החיים והמוות אינו בידי האנושות, ולא בידי ישות כלשהי בעולם הטבע, אלא בידי הבורא, שסמכותו הינה ייחודית. חייה ומוותה של האנושות אינם תוצר של חוק כלשהו בעולם הטבע, אלא תוצאה של ריבונות סמכותו של אלוהים.

2. מי שאינו מכיר את ריבונות הבורא, יהיה רדוף פחד מוות

כשהאדם מגיע לגיל זיקנה, האתגרים שהוא עומד מולם אינם פרנסת המשפחה או ביסוס שאיפותיו הגדולות בחיים, אלא כיצד להיפרד מחייו, כיצד לפגוש את סוף חייו, כיצד להתייחס לתקופה שבסוף קיומו. על אף שעל פני השטח נדמה כי בני אדם אינם מקדישים למוות תשומת לב רבה, איש אינו יכול להימנע מחקירת הנושא, כי איש אינו יודע אם מעברו האחר של המוות יש עולם אחר, עולם שבני אדם אינם יכולים לתפוס או להרגיש, עולם שעליו אין הם יודעים דבר. הדבר גורם לבני אדם לפחד להתמודד עם המוות פנים אל פנים, לפחד להתעמת עמו כפי שעליהם לעשות, ובמקום זאת הם עושים כמיטב יכולתם כדי להימנע מן הנושא. וכך, הוא ממלא כל אדם ביראת מוות ומוסיף מסך של מסתורין לעובדת חיים בלתי נמנעת זו, מטיל צל תמידי על לבו של כול אדם.

כשהאדם מרגיש שגופו מידרדר, כשהוא חש שהוא מתקרב למוות, הוא מרגיש אימה מעורפלת, פחד שאינו ניתן לביטוי. פחד המוות גורם לאדם להרגיש בודד וחסר אונים מאי-פעם, ובשלב זה הוא שואל את עצמו: מאין בא האדם? לאן הולך האדם? האם כך עומד האדם למוות, כשחייו חלפו על פניו ביעף? האם זוהי התקופה המסמנת את סוף חיי האדם? מהי בסופו של דבר משמעות החיים? מהו אחרי הכול ערכם של החיים? האם הוא קשור לעושר ותהילה? האם הוא קשור לגידול משפחה? ... בין אם האדם חשב על שאלות ספציפיות אלה ובין אם לא, ובין אם הוא מרגיש את המוות באופן עמוק ובין אם לא, בעומק לבו של כול אדם יש תמיד רצון לחקור את המסתורין, הרגשה של אי-הבנה באשר לחיים, ובערבוביה עם כול אלה, סנטימנטליות ביחס לעולם, אי-נכונות לעזוב. ייתכן שאיש אינו יכול לבטא בבירור ממה בדיוק פוחד האדם, מהו הדבר שאותו רוצה האדם לחקור, בקשר למה הוא סנטימנטלי ומה אין לו רצון להותיר מאחור...

מכיוון שהם פוחדים מהמוות, בני אדם דואגים הרבה יותר מדי. מכיוון שהם פוחדים מהמוות, יש דברים כה רבים שמהם הם אינם יכולים להרפות. כשהם עומדים למוות, יש הדואגים בקשר לדבר זה או אחר. הם דואגים לילדיהם, ליקיריהם, לעושרם, כאילו על ידי הדאגה יוכלו למחוק את הסבל והאימה שהמוות מביא עמו, כאילו על ידי שמירה על מעין אינטימיות עם החיים, ביכולתם להימלט מחוסר האונים והבדידות אשר נלווים למוות. בעומק לבו של האדם, נח פחד לא ברור, פחד מפני הפרידה מיקיריו, מכך שלעולם לא יביט שוב בשמיים הכחולים, לעולם לא יביט שוב בעולם החומרי. נשמה בודדה, הרגילה לחברת יקירה, מסרבת להרפות מאחיזתה ולעזוב, כשהיא לבדה לגמרי, לעולם לא ידוע ולא מוכר.

3. חיים שעברו בחיפוש אחר עושר ותהילה, יותירו את האדם כשהוא אובד עצות אל מול המוות

בזכות ריבונותו של אלוהים והדברים שהוא קובע מראש, נשמה בודדה שהחלה את דרכה כשהיא חסרת כול,

רוכשת הורים ומשפחה, את ההזדמנות להיות חברה במין האנושי, את ההזדמנות לחיות חיים אנושיים ולראות את העולם. היא אף רוכשת את ההזדמנות לחיות את ריבונות הבורא, להכיר את נפלאות הבריאה על ידי הבורא, ויותר מכל, להכיר את סמכות הבורא ולהיות כפופה לה. אך רוב בני האדם אינם מנצלים באמת את ההזדמנות הנדירה והחולפת הזו. האדם מבזבז אנרגיה של חיים שלמים במאבק נגד הגורל, מבזבז את כול זמנו כשהוא מתרוצץ בניסיון להאכיל את משפחתו ונע הלוך ושוב בין עושר למעמד. הדברים שבני אדם מוקירים הם משפחה, כסף ותהילה. הם רואים בדברים האלה את הערכים החשובים ביותר בחיים. כול בני האדם מתלוננים על גורלם, אך בכול זאת מדחיקים את השאלות שחיוני יותר מכל לבחון ולהבין: מדוע האדם חי, כיצד על האדם לחיות, מהם ערכם ומשמעותם של החיים. כול חייהם, יהיה אשר יהיה מספר שנות החיים האלה, הם רק מתרוצצים בחיפוש אחר עושר ותהילה, עד שנעוריהם חולפים, עד ששיעורם מלכין ופניהם מתכסות קמטים, עד שהם מבינים שעושר ותהילה אינם יכולים לעצור את שקיעתם לעבר הסגליות, שכסף אינו יכול למלא את הריקנות שבלב; עד שהם מבינים שאיש אינו פטור מחוק הלידה, ההזדקנות, החולי והמוות, שאיש אינו יכול להימלט ממה שטומן בחובו הגורל. רק כשהם נאלצים לעמוד מול נקודת המפנה האחרונה בחיים, הם תופסים באמת שגם אם בבעלותו רכוש בשווי מיליונים, גם אם הוא בעל פריבילגיות ומעמד גבוה, איש אינו יכול להימלט מן המוות, כול אדם ישוב למעמדו המקורי: נשמה בודדה וחסרת כול. כשיש לאדם הורים, הוא מאמין כי הוריו הם הכול; כשיש לו רכוש, הוא חושב שכסף הוא הגורם העיקרי שתומך בו, שהוא הנכס שלו בחיים; כשלבני אדם יש מעמד, הם נאחזים בו בחוזקה והיו מסכנים את חייהם למענו. רק כשבני האדם עומדים לעזוב את העולם הזה, הם מבינים כי הדברים שהקדישו את חייהם למרדף אחריהם, אינם אלא עננים בני חלוף, שאין ביכולתם להיאחז באף לא אחד מהם, שאין ביכולתם לקחת אף לא אחד עמם, שאף לא אחד מהם יכול לפטור אותם מן המוות, שאף לא אחד מהם יכול לשמש חברה או נחמה לנשמה בודדה בדרכה חזרה, ומעל לכול, אף לא אחד מהם יכול להעניק לאדם ישועה, לאפשר לו להתעלות על המוות. עושר ותהילה שהאדם רוכש בעולם החומרי נותנים לו סיפוק זמני, עונג חולף, תחושה שקרית של נוחות, וגורמים לו לאבד את דרכו. וכך, כשבני האדם מתרוצצים במרחבי ים האנושות הגדול, כמהים לשלווה, לנחמה ולשקט נפשי, שוקעים פעם אחר פעם מתחת לגלים, כשבני האדם טרם ביררו את השאלות שחיוני להבין – מאין הם באים, מדוע הם חיים, לאן הם הולכים וכן הלאה – הם מתפתים לעושר ותהילה, אשר מטעים אותם ושולטים בהם, הם הולכים לאיבוד באופן בלתי הפיך. הזמן טס, השנים חולפות כהרף עין. בטרם יבין זאת, נפרד האדם מן השנים הטובות ביותר בחייו. כשקרבה שעתו להיפרד מן העולם, הוא מגיע להבנה ההדרגתית שכול דבר בעולם מתרחק ממנו, שאין ביכולתו להיאחז עוד בדברים שהיו ברשותו. אז הוא חש באמת כי עדיין אין בבעלותו דבר, בדומה לתינוק מיילל שהגח זה עתה אל העולם. בשלב זה, חש האדם כורח להרהר במה שעשה בחייו, בערך החיים, במשמעותם, בסיבה לכך שבא לעולם. ובשלב זה, הוא שואף במידה הולכת וגוברת לדעת, אם יש באמת חיים לאחר המוות, אם גן העדן קיים באמת, אם יש באמת גמול... ככול שהוא מתקרב למוות, כך הוא שואף יותר להבין את משמעותם האמיתית של החיים. ככול שהוא מתקרב למוות, כך נדמה לו יותר שלבו ריק. ככול שהוא מתקרב למוות, כך הוא חש חסר אונים יותר. וכך פחד המוות שלו גדל מיום ליום. יש שתי סיבות לכך שבני אדם מתנהגים באופן הזה כשהם מתקרבים למוות: דבר ראשון, הם עומדים לאבד את העושר והתהילה שבהם היו חייהם תלויים, עומדים להותיר מאחור כל דבר נראה

לעין בעולם, ודבר שני, הם עומדים להתעמת, לבדם לגמרי, עם עולם לא מוכר, תחום מסתורי ולא ידוע שבו הם פוחדים לדרוך, שבו אין להם יקירים ואמצעי תמיכה. משתי הסיבות האלה, כול אדם העומד בפני המוות חש אי-נוחות, חווה בהלה ותחושה של חוסר אונים, שמעולם לא ידע כמותן בעבר. רק כשבני אדם מגיעים לשלב הזה בפועל, הם מבינים כי הדבר הראשון שעל האדם להבין כשכף רגלו דורכת לראשונה על פני האדמה, הוא מאין באים בני האדם, מדוע הם חיים, מי מכתוב את הגורל האנושי, מי מקיים את האדם ולמי יש ריבונות על קיומו. אלה הם הנכסים האמיתיים בחיים, הבסיס והתשתית להישרדות האנושית, ולא הלמידה כיצד לפרנס את המשפחה או להשיג עושר ותהילה, לא הלמידה כיצד להתבלט בהמון או לחיות חיים אמידים יותר, לא כול שכן הלמידה כיצד להצטיין ולהתחרות בהצלחה מול אחרים. על אף שכישורי ההישרדות השונים שבני אדם מקדישים את חייהם לרכישת השליטה בהם, יכולים להציע שפע של נוחות חומרית, הם לעולם אינם מביאים ללב האדם שלוה ונחמה אמיתית, אלא גורמים לבני האדם לאבד ללא הרף את הכיוון, להתקשות לשלוט בעצמם, להחמיץ כול הזדמנות ללמוד את משמעות החיים, והם יוצרים זרם תחתני של קושי הקשור לדרך הנכונה להתמודד עם המוות. בדרך זו, נהרסים חייהם של בני אדם. הבורא נותן לכול אדם יחס הוגן, נותן לכול אחד חיים שלמים של הזדמנויות לחוות ולהכיר את ריבונותו, אולם רק כאשר המוות מתקרב, כשצל המוות תלוי מעל ראשו של האדם, הוא מתחיל לראות את האור – ואז כבר מאוחר מדי.

בני אדם מקדישים את חייהם למרדף אחר כסף ותהילה. הם נאחזים בקנים הרצוצים האלה, במחשבה שאלה הם אמצעי התמיכה היחידים שלהם, כאילו על ידי הבעלות עליהם יוכלו להמשיך לחיות, יוכלו לפטור את עצמם מן המוות. אך רק כשהם קרובים למוות, הם מבינים עד כמה רחוקים מהם הדברים האלה, עד כמה הם חלשים לנוכח המוות, באיזו קלות הם מתמוטטים, עד כמה הם בודדים וחסרי אונים, מבלי שיהיה להם לאן לפנות. הם מבינים שלא ניתן לקנות את החיים בכסף או תהילה, שאין זה משנה עד כמה האדם עשיר, אין זה משנה עד כמה נשגב מעמדו, כול בני האדם הם עניים וחסרי חשיבות באותה המידה לנוכח המוות. הם מבינים שהכסף אינו יכול לקנות חיים, שתהילה אינה יכולה למחוק את המוות, שלא כסף ולא תהילה יכולים להאריך את חיי האדם ולו בדקה, ולו בשנייה אחת. ככול שבני האדם מרגישים כך יותר, כך הם משתוקקים יותר להמשיך לחיות. ככול שבני האדם מרגישים כך יותר, כך הם יראים יותר מהתקרבותו של המוות. רק בשלב זה הם מבינים באמת, שחייהם אינם שייכים להם, אינם בשליטתם, ושלאיש אין זכות החלטה בשאלה אם יחיה או ימות, שכל הדברים האלה הם מעבר לשליטת האדם.

4. היכנסו תחת ריבונות הבורא והתמודדו עם המוות ברוגע

ברגע שבו אדם נולד, מתחילה נשמה בודדה אחת את חוויית החיים שלה על פני האדמה, חוויית סמכותו של הבורא, שהבורא סידר לה. אין צורך לומר, כי זוהי הזדמנות מצוינת לאדם, לנשמה, לרכוש ידע על ריבונות הבורא, להגיע להכרה של סמכותו ולחוות אותה באופן אישי. בני אדם חיים את חייהם על פי חוקי הגורל שהבורא קבע להם, ולכול אדם רציונלי ובעל מצפון, השלמה עם ריבונות הבורא והכרת סמכותו במהלך העשורים הספורים שלו על פני האדמה, אינן דבר שקשה להשיגו. לפיכך, צריך להיות קל לכל אדם להכיר, באמצעות חוויית החיים

שלו במהלך העשורים האחרים, בכך שכול הגורלות האנושיים נקבעו מראש, ולתפוס או לסכם את משמעות החיים. באותה העת שבה האדם מאמץ את לקחי החיים האלה, הוא מגיע בהדרגה להבנה, מאין באים החיים, לתפיסה על מה שהלב זקוק לו באמת, על מה שיוביל אותו למסלול האמיתי בחיים, על מה שצריכה להיות משימתם ומטרתם של חיים אנושיים, והוא מכיר בהדרגה בכך שאם לא יעבוד את הבורא, אם לא ייווכח בריבונותו, כאשר יעמוד מול המוות – כשהנשמה תהיה עתידה לעמוד פעם נוספת מול הבורא – לבו יתמלא אימה ואי-נוחות ללא גבול. אם אדם התקיים בעולם במשך עשורים ספורים אך לא הגיע לידיעה, מאין באים חיי אדם, לא הכיר עדיין בזהותו של מי שהגורל האנושי מונח בכף ידו, אין פלא שלא יוכל להתמודד עם המוות ברוגע. אדם שרכש את הידע על ריבונות הבורא לאחר שחווה כמה עשורי חיים, הוא אדם עם הערכה נכונה של משמעות החיים וערכם, אדם בעל ידע עמוק על מטרת החיים, חוויה והבנה אמיתית של ריבונות הבורא, ועוד יותר מכך, אדם המסוגל להישמע לסמכות הבורא. אדם כזה מבין את משמעות בריאתה של האנושות על ידי אלוהים, מבין כי על האדם לעבוד את הבורא, שכול דבר שיש לאדם בא מן הבורא וישוב אליו באחד הימים בעתיד הלא רחוק. אדם כזה מבין כי הבורא קובע את סדר לידתו של האדם ויש לו ריבונות על מותו של האדם, וכי הן החיים והן המוות נקבעים מראש על ידי סמכותו של הבורא. לפיכך כאשר הוא תופש את הדברים האלה באמת, הוא מסוגל באופן טבעי להתמודד עם המוות ברוגע, להניח בצד את רכושו עלי אדמות ברוגע, לקבל ולהיכנע בשמחה לכול העתיד לבוא ולקדם בברכה את נקודת המפנה האחרונה בחיים, שסדרה נקבע על ידי הבורא, במקום לפחד ממנה באופן עיוור ולהיאבק נגדה. אם האדם רואה בחיים הזדמנות לחוות את ריבונותו של הבורא ולהגיע להכרת סמכותו, אם הוא רואה בחייו הזדמנות נדירה לבצע את תפקידו כיצור אנושי שנברא ולמלא את משימתו, תהיה לו בהכרח ההשקפה הנכונה על החיים, הוא יחיה חיים מבורכים המונחים על ידי הבורא, יתהלך באורו של הבורא, יכיר את ריבונות הבורא, ייווכח בריבונותו, יישא עדות למעשי הנסים שלו ולסמכותו. אין צורך לומר, כי אדם כזה יהיה בהכרח אהוב על הבורא ומקובל עליו, ורק אדם כזה יכול להחזיק בעמדה רגועה ביחס למוות, יכול לקדם בברכה ובשמחה את נקודת המפנה האחרונה בחיים. איוב החזיק בבירור בעמדה כזו כלפי המוות. הוא היה בעמדה שאפשרה לו לקבל בשמחה את נקודת המפנה האחרונה בחיים, ולאחר שהביא את מסע חייו לסיום חלק, השלים את משימתו בחיים, הוא שב לעמוד לצד הבורא.

5. עיסוקיו ורווחיו של איוב בחיים מאפשרים לו להתמודד ברוגע עם המוות

בכתבי הקודש כתוב על איוב: "וַיָּמָת אִיּוֹב זָקֵן וְשָׁבַע יָמָיו" (איוב מ"ב 17). משמעות הדבר היא שכאשר הלך איוב לעולמו, לא היו לו חרטות והוא לא חש כאב, אלא עזב את העולם הזה באופן טבעי. כידוע לכול, איוב היה בחייו אדם שירא את אלוהים וסר מרע. אלוהים שיבח את מעשיו הצודקים, בני אדם זכרו אותם ואת חייו יותר מאת אלה של כול אדם אחר, היו להם ערך ומשמעות. איוב נהנה מברכותיו של אלוהים וכונה על ידו צדיק על פני האדמה, ואלוהים אף ניסה אותו והשטן בחן אותו. הוא נשא עדות לאלוהים והיה ראוי להיקרא צדיק. במהלך העשורים שלאחר ניסיונו על ידי אלוהים, הוא חי חיים שהיו בעלי ערך, מלאי משמעות, מבוססים ושלווים עוד יותר מבעבר. בשל מעשיו הצודקים, ניסה אותו אלוהים. בשל מעשיו הצודקים, אלוהים הופיע בפניו ודיבר אליו

ישירות. כך במהלך השנים שלאחר ניסיונו, הבין איוב והעריך את ערכם של החיים בדרך מוחשית יותר, רכש הבנה עמוקה יותר על ריבונותו של הבורא ורכש ידע מדויק וודאי יותר על האופן שבו הבורא נותן ולוקח את ברכותיו. בכתבי הקודש מתועד, כי יהוה אלוהים העניק לאיוב ברכות רבות עוד יותר מבעבר, דבר שהציב את איוב בעמדה טובה עוד יותר להכיר את ריבונות הבורא ולהתמודד עם המוות ברוגע. כך, כשהזדקן ועמד מול המוות, איוב בהחלט לא היה חרד לרכושו. לא היו לו דאגות, לא היה לו דבר להתחרט עליו, והוא כמוכן לא פחד מן המוות, משום שהוא הקדיש את כל חייו להליכה בדרך היראה מאלוהים וההתרחקות מרע, ולא היתה לו סיבה לדאוג באשר לסופו. כמה בני אדם כיום יכולים לנהוג בכול הדרכים שבהן נהג איוב כאשר התמודד עם מותו שלו? מדוע איש אינו מסוגל לשמור על התנהגות חיצונית כה פשוטה? יש לכך סיבה אחת בלבד: איוב חי את חייו בחתירה סובייקטיבית לאמונה, הכרה וציות לריבונותו של אלוהים, ועם האמונה, ההכרה והציות האלה הוא עבר את נקודות המפנה החשובות בחיים, חי את שנות חייו האחרונות, וקידם בברכה את נקודת המפנה האחרונה בחייו. יהיו אשר יהיו חוויותיו של איוב, שאיפותיו ומטרותיו בחיים היו מאושרות ולא כואבות. הוא היה מאושר לא רק תודות לברכות ולשבחים שהעניק לו הבורא, אלא חשוב מכך, תודות לשאיפותיו ומטרות חייו, תודות לידע ההדרגתי וההבנה האמיתית על ריבונות הבורא, שרכש באמצעות יראת אלוהים וההתרחקות מרע, ויתרה מכך, תודות למעשי הנסים של הבורא, שאיוב חווה באופן אישי במהלך תקופתו ככפוף לריבונותו, והחוויות והזיכרונות החמימים והבלתי נשכחים על הקיום המשותף, ההיכרות וההבנה ההדדית בין האדם לבין אלוהים. תודות לנוחות ולאשר שבאו מדיעת רצון הבורא, תודות להערצה שהתפתחה לאחר שראה כי הוא גדול, נפלא, אהוב ונאמן. הסיבה לכך שאיוב הצליח להתמודד עם המוות ללא כול סבל, היא שהוא ידע כי במותו, ישוב לעמוד לצד הבורא. שאיפותיו והדברים שרכש בחיים הם שאפשרו לו להתמודד עם המוות ברוגע, להתמודד בלב שלם עם האפשרות שהבורא ייקח את חייו בחזרה, ויתרה מכך, לעמוד בפני הבורא כשהוא טהור וחסר דאגה. האם בני אדם כיום יכולים להשיג אושר מן הסוג שהיה לאיוב? האם אתם עצמכם מצויים בעמדה המאפשרת לכם לעשות זאת? אם כן, מדוע בני אדם כיום אינם מסוגלים לחיות באושר, בדומה לאיוב? מדוע הם אינם מסוגלים להימלט מן הסבל שבפחד המוות? כשבני אדם עומדים מול המוות, יש שמרטיבים את מכנסיהם. אחרים רועדים, מתעלפים, מתפרצים נגד השמיים והאדם כאחד, ואף בוכים ומייללים. אלה בשום אופן אינן התגובות הפתאומיות המתרחשות כשהמוות מתקרב. בני אדם מתנהגים בדרכים מביכות אלה בעיקר מפני שבעומק לבם, הם פוחדים מן המוות, מפני שאין להם ידע ברור והערכה על ריבונותו של אלוהים וסידוריו, ובוודאי שהם אינם נשמעים להם, וזאת מפני שבני אדם אינם רוצים אלא רק לסדר ולשלוט בכול דבר בעצמם, לשלוט בגורלם, בחייהם ובמותם. אין פלא אם כן שבני אדם אינם מצליחים לעולם להימלט מפחד המוות.

6. רק על ידי קבלת ריבונותו של הבורא, יכול האדם לשוב לעמוד לצדו

כשאין לאדם ידע וחוויה ברורים על ריבונותו של אלוהים והסידורים שהוא קובע, הידע שלו על הגורל ועל המוות יהיה בהכרח מבולבל. בני אדם אינם יכולים לראות בבירור שכול זה מונח בכף ידו של אלוהים, אינם מבינים שאלוהים שולט בהם ומחזיק בריבונות עליהם, אינם מכירים בכך שהאדם אינו יכול להשליך מעליו את הריבונות

הזו ולא להימלט ממנה. וכך, כשהם עומדים בפני המוות, אין קץ למילותיהם האחרונות, לדאגותיהם ולחרטותיהם. מטען רב, אי-נכונות רבה ובלבול רב כל כך מכבידים עליהם, וכול זה גורם להם לפחד מן המוות. כשמדובר בכול אדם שנוולד לעולם הזה, לידתו הכרחית ומוותו בלתי נמנע, ואיש אינו יכול להתעלות מעל המסלול הזה. אם האדם מבקש לעזוב את העולם הזה ללא כאב, אם הוא חפץ להיות מסוגל להתמודד עם נקודת המפנה האחרונה בחיים ללא אי-נכונות וללא דאגה, הדרך היחידה לכך היא שלא יהיו לו חרטות. והדרך היחידה לעזוב את העולם ללא חרטות היא להכיר את ריבונות הבורא, להכיר את סמכותו ולהישמע להן. רק בדרך זו יכול האדם להישאר רחוק מהסכסוכים האנושיים, מן הרע, משעבוד השטן. רק בדרך זו יכול האדם לחיות חיים כחייו של איוב, כשהוא מונחה ומבורך על ידי הבורא, חיים חופשיים ומשחררים, חיים בעלי ערך ומשמעות, חיים ישרים וגלויי לב. רק בדרך זו יכול האדם להישמע, בדומה לאיוב, לניסיון ולמניעה על ידי הבורא, להישמע לתזמורו ולסידורו של הבורא. רק בדרך זו יכול האדם לעבוד את הבורא כל חייו ולזכות בשבחיו, כפי שעשה איוב, לשמוע את קולו ולראותו מופיע. רק בדרך זו יכול האדם לחיות ולמות באושר, בדומה לאיוב, ללא כאב, ללא דאגה, ללא חרטות. רק בדרך זו יכול האדם לחיות באור, בדומה לאיוב, לעבור כול אחת מנקודות המפנה בחייו באור, להשלים באורח חלק את מסעו באור, להגשים בהצלחה את משימתו – לחוות, ללמוד ולהגיע להכרה על ריבונות הבורא כישות שנבראה – וללכת לעולמו באור ולעמוד לנצח נצחים לצד הבורא כיצור אנושי שנברא ושזוכה לשבחיו.

אל תחמיצו את ההזדמנות להכיר את ריבונותו של הבורא

שש נקודות המפנה המתוארות לעיל הן שלבים בעלי חשיבות מכרעת שנקבעו על ידי הבורא ושעל כול אדם רגיל לעבור בחייו. כול אחת מנקודות המפנה האלה היא אמיתית. לא ניתן לעקוף אף אחת מהן ולכולן יש קשר לקביעתו מראש של הבורא ולריבונותו. לפיכך, כול אחת מנקודות המפנה האלה היא נקודת ביקורת חשובה לאדם, והשאלה כיצד לעבור כול אחת מהן באורח חלק היא שאלה רצינית מאוד, שכולכם עומדים בפניה כעת. העשורים הספורים שמהם מורכבים חיי אדם, אינם ארוכים ואינם קצרים. עשרים השנים בערך העוברות בין הלידה לבין ההגעה לבגרות, חולפות כהרף עין, ועל אף שבשלב זה בחיים האדם נחשב למבוגר, בני אדם בקבוצת הגיל הזו אינם יודעים כמעט דבר על חיי האדם והגורל האנושי. ככול שהם רוכשים ניסיון רב יותר, הם צועדים בהדרגה אל עבר גיל העמידה. בני אדם בשנות השלושים והארבעים לחייהם רוכשים ניסיון התחלתי בחיים ובגורל, אך מושגיהם על הדברים האלה עודם מעורפלים מאוד. רק בגיל ארבעים, מתחילים אנשים מסויימים להבין את האנושות והיקום, שנבראו על ידי אלוהים, לתפוס מהי משמעות חיי האדם, מהי משמעות הגורל האנושי. יש אנשים, שעל אף שהיו חסידיו של אלוהים מזה זמן רב והם כעת בגיל העמידה, אין להם עדיין ידע והגדרה מדויקים על ריבונותו של אלוהים, לא כל שכן ציות אמיתי. יש שלא אכפת להם דבר פרט לשאיפה לזכות בברכות, ועל אף שחיו שנים רבות, הם אינם יודעים ואינם מבינים כלל את עובדת ריבונותו של הבורא על הגורל האנושי, ולפיכך לא הפיקו ולו מעט מן הלקח המעשי של הציות לתזמורו וסידורו של הבורא. אנשים כאלה הם טיפשים מוחלטים. אנשים כאלה חיים את חייהם לשווא.

אם חיי האדם נחלקים על פי מידת הניסיון בחיים והידע על הגורל האנושי, הם יחולקו לכשלושה שלבים. השלב

הראשון הוא הנעורים, השנים שבין הלידה לגיל העמידה, או בין הלידה לגיל שלושים. השלב השני הוא התבגרות, מגיל העמידה לגיל הזיקנה, או מגיל שלושים עד ששים. והשלב השלישי הוא תקופת הבשלות, מגיל הזיקנה, החל מגיל ששים, עד שהאדם עוזב את העולם. במילים אחרות, מן הלידה עד גיל העמידה, הידע של רוב בני האדם על הגורל והחיים מוגבל לחיקוי רעיונותיהם של אחרים. אין לו כמעט מהות אמיתית ומעשית. במהלך תקופה זו, השקפתו של האדם על החיים והאופן שבו הוא עושה את דרכו בעולם, כולם שטחיים ותמימים מאוד. זוהי התקופה הצעירה של האדם. רק לאחר שטעם מכול השמחות והעצבונות של החיים, רוכש האדם הבנה אמיתית על הגורל, מגיע בהדרגה – באופן תת-מודע, בעומק לבו – להערכה של טבעו הבלתי הפיך של הגורל, ומבין אט אט כי ריבונות הבורא על הגורל האנושי קיימת באמת. זוהי תקופת ההתבגרות של האדם. כשהאדם חדל להיאבק נגד הגורל, וכשהוא אינו מוכן עוד להידחק למאבקים, אלא יודע מה חלקו, נשמע לרצון השמיים, מסכם את הישגיו ושגיאותיו בחיים, וממתין לשיפוטו של הבורא על חייו – זוהי התקופה הבוגרת של האדם. לנוכח סוגי החוויות והרווחים השונים שבני אדם רוכשים במהלך שלוש התקופות האלה, בנסיבות רגילות, חלון ההזדמנויות של האדם להכיר את ריבונות הבורא אינו גדול במיוחד. אם הוא מגיע לגיל ששים, יש לו רק כשלושים שנה להכיר את ריבונותו של אלוהים. אם הוא רוצה בפרק זמן ארוך יותר, הדבר אפשרי רק אם חייו ארוכים דיים, אם הוא מסוגל לחיות מאה שנה. לכן אני אומר, על פי החוקים הרגילים של הקיום האנושי, על אף שזהו תהליך ארוך מאוד, מן הפעם הראשונה שבה האדם פוגש את נושא הכרת ריבונותו של הבורא ועד למועד שבו הוא מסוגל להכיר בעובדת ריבונותו של הבורא, ומאז ועד לשלב שבו הוא מסוגל להישמע לה, אם מונים את השנים בפועל, אין יותר משלושים או ארבעים שנים שבמהלכן יש לאדם הזדמנות לרכוש את הגמולים האלה. ולא פעם, בני אדם נסחפים בתשוקותיהם ובשאפויותיהם לזכות בברכות. הם אינם יכולים להבחין, היכן שוכנת מהות חיי האדם, אינם תופסים את החשיבות שבהכרת ריבונות הבורא, ולפיכך אינם מוקירים את ההזדמנות הזו, היקרה מפז, להיווכח בעולם האנושי, לחוות את חיי האדם, לחוות את ריבונות הבורא, ואינם מבינים איזה ערך בל-ישוער יש לכך שישות שנבראה תזכה להנחייתו האישית של הבורא. לכן אני אומר, אותם האנשים החפצים בכך שעבודתו של אלוהים תסתיים במהירות, המבקשים כי אלוהים יסדר את קצו של האדם מוקדם ככול האפשר, כדי שיוכלו לחזות מייד בפניו האמיתיות ולהתברך במהרה, אשמים במרדנות מן הסוג הגרוע ביותר והם טיפשים במידה קיצונית. ומי שחפץ, בזמנו המוגבל, לנצל את ההזדמנות הייחודית הזו להכיר את ריבונות הבורא, הוא החכם, הוא המבריק. שני הרצונות השונים האלה חושפים שתי השקפות, השונות במידה עצומה זו מזו: מי שמבקש לו ברכות הוא אנוכי ושפל. הוא אינו מראה כול התחשבות ברצון אלוהים, אינו מבקש לעולם להכיר את ריבונות הבורא, אינו חפץ לעולם להישמע לה, אלא בפשטות מבקש לחיות כרצונו. אנשים אלה הם המנוונים העלויים. הם הקטגוריה שתושמד. מי ששואף להכיר את אלוהים, מסוגל להניח בצד את רצונותיו, מוכן להישמע לריבונותו של הבורא ולסדרים שקבע הבורא. הוא מנסה להיות אדם מן הסוג אשר נשמע לסמכות הבורא ומשביע את רצון אלוהים. אנשים כאלה חיים באור, בין ברכותיו של אלוהים. הם בוודאי יזכו לשבחיו של אלוהים. יהיה אשר יהיה, בחירתו של האדם הינה חסרת טעם, לבני האדם אין זכות החלטה ביחס למשך עבודתו של אלוהים. מוטב לבני האדם למסור את עצמם לחסדיו של אלוהים, להישמע לריבונותו. אם אינכם מוסרים את עצמכם לחסדיו, מה תוכלו לעשות? האם אלוהים יסבול הפסד? אם אינכם מוסרים את עצמכם לחסדיו, אם אתם מנסים

לשלוט, אתם בוחרים בחירה טיפשית, ואתם היחידים שתסבלו הפסד בסופו של דבר. רק אם בני האדם ישתפו פעולה עם אלוהים בהקדם האפשרי, רק אם ימהרו לקבל את תזמוריו, להכיר את סמכותו ולהבין את כול אשר עשה למענם, תהיה להם תקווה, חייהם לא יהיו לשווא והם יזכו בישועה.

איש אינו יכול לשנות את העובדה שאלוהים מחזיק בריבונות על הגורל האנושי

לאחר שהאזנתם לכול הדברים שאמרתי זה עתה, האם המושג שלכם על הגורל השתנה? כיצד אתם מבינים את עובדת ריבונותו של אלוהים על הגורל האנושי? במילים פשוטות, תחת סמכותו של אלוהים כול אדם מקבל באופן אקטיבי או פסיבי את ריבונותו ואת הסידורים שהוא קובע, ואין זה משנה כמה האדם נאבק במהלך חייו, אין זה משנה בכמה דרכים עקלקלות הוא הולך, בסופו של דבר הוא ישוב למסלול הגורל שהבורא התווה למענו. זהו חוסר האפשרות להתעלות על ריבונותו של הבורא, על האופן שבו סמכותו שולטת ביקום. חוסר אפשרות זה להתעלות עליה, צורה זו של שליטה, הם שאחראים לחוקים אשר מכתיבים את חייהם של כול הדברים, שמאפשרים לבני אדם להתגלגל פעם אחר פעם, ללא הפרעה, שגורמים לעולם להסתובב באופן סדיר ולהתקדם, יום אחר יום, שנה אחר שנה. הייתם עדים לכול העובדות האלה ואתם מבינים אותן, בין אם באופן שטחי או באופן עמוק. עומק הבנתכם תלוי בניסיונכם ובידע שלכם על האמת, ובידע שלכם על אלוהים. השאלה, עד כמה אתם מיטיבים להכיר את מציאות האמת, באיזו מידה חוויתם את דברי אלוהים, עד כמה אתם מיטיבים להכיר את מהותו וטבעו של אלוהים – מייצגת את עומק הבנתכם ביחס לריבונותו של אלוהים והסידורים שהוא קובע. האם קיום ריבונותו של אלוהים והסידורים שהוא קובע תלוי בשאלה, אם בני אדם נשמעים להם? האם העובדה שלא אלוהים יש הסמכות הזו נקבעת על ידי השאלה, אם האנושות נשמעת לה? סמכותו של אלוהים מתקיימת ללא קשר לנסיבות. בכול המצבים, אלוהים מכתב ומסדר כול גורל אנושי ואת כול הדברים, בהתאם למחשבותיו ולרצונותיו. הדבר לא ישתנה מפני שבני האדם משתנים, ואינו תלוי ברצונו של האדם, אינו ניתן לשינוי על ידי שינויים כלשהם בזמן, במרחב ובגיאוגרפיה, כי סמכותו של אלוהים היא עצם מהותו. השאלה אם האדם מסוגל להכיר ולקבל את ריבונותו של אלוהים ואם הוא מסוגל להישמע לה, אינה משנה ולו במעט את עובדת ריבונותו של אלוהים על הגורל האנושי. כלומר אין זה משנה איזו גישה נוקט האדם כלפי ריבונותו של אלוהים, היא בפשטות אינה יכולה לשנות את העובדה שאלוהים מחזיק בריבונות על הגורל האנושי ועל כול הדברים. גם אם אינכם נשמעים לריבונותו של אלוהים, הוא בכול זאת מצווה על גורלכם. גם אם אינכם יכולים להכיר את ריבונותו, סמכותו בכול זאת קיימת. סמכותו של אלוהים ועובדת ריבונותו של אלוהים על הגורל האנושי אינן תלויות ברצון האדם, אינן משתנות בהתאם להעדפותיו ובחירותיו של האדם. סמכותו של אלוהים היא בכול מקום, בכול שעה, בכול רגע. אילו השמיים והארץ היו חולפים מן העולם, סמכותו לא היתה חולפת לעולם, כי הוא אלוהים עצמו, הוא בעל הסמכות הייחודית, וסמכותו אינה מוגבלת על ידי בני אדם, אירועים או דברים, על ידי המרחב או הגיאוגרפיה. אלוהים מפעיל את סמכותו בכול עת, מראה את כוחו, ממשיך בעבודת הניהול שלו כתמיד. הוא שולט בכול הדברים בכול עת, מקיים את כול הדברים, מתזמר את כול הדברים, כפי שעשה תמיד. איש אינו יכול לשנות זאת. זוהי עובדה. זוהי האמת הבלתי משתנה מזה עידן ועידנים!

הגישה ודרך הפעולה ההולמת למי שמבקש להישמע לסמכותו של אלוהים

באיזו גישה על האדם להכיר את סמכותו של אלוהים, את עובדת ריבונותו של אלוהים על הגורל האנושי, ולהתייחס אליהן? זוהי בעיה ממשית הניצבת בפני כול אדם. כשאתם מתעמתים עם בעיות בחיים האמיתיים, כיצד עליכם להכיר ולהבין את סמכותו של אלוהים וריבונותו? כשאינכם יודעים כיצד להבין בעיות אלה, להתמודד עמן ולחוותן, איזו גישה עליכם לאמץ כדי להראות את כוונתכם, רצונכם והמציאות שלכם, של ציות לריבונותו של אלוהים ולסידורים שהוא קובע? דבר ראשון, עליכם ללמוד לחכות; אחר כך, עליכם ללמוד לחפש; אחר כך, עליכם ללמוד להישמע. "לחכות" פירושו לחכות לזמנו של אלוהים, לחכות לבני האדם, לאירועים ולדברים שהוא סידר למענכם, לחכות לכך שרצונו יתגלה בפניכם בהדרגה. "לחפש" פירושו לצפות בכוונותיו מלאות המחשבה של אלוהים ביחס אליכם ולהבינן, דרך בני האדם, האירועים והדברים שהוא סידר, להבין את האמת דרכם, להבין מה על בני האדם להשיג ואת הדרכים שעליהם לשמור, להבין אילו תוצאות מתכוון אלוהים להשיג בבני האדם ולאילו הישגים הוא מתכוון להגיע בהם. המלה "להישמע" מתייחסת כמובן לקבלתם של בני האדם, האירועים והדברים שאלוהים תזמר, קבלת ריבונותו, ודרכה הגעה לידיעה על האופן שבו מכתוב הבורא את הגורל האנושי, מקיים את האדם בעזרת חייו, מטמיע את האמת באדם. כול הדברים תחת סידוריו וריבונותו של אלוהים מצייתים לחוקי הטבע, ואם אתם מחליטים להניח לאלוהים לסדר ולהכתיב לכם כול דבר, עליכם ללמוד לחכות, עליכם ללמוד לחפש, עליכם ללמוד להישמע. זוהי הגישה שעל כול אדם שברצונו להישמע לסמכותו של אלוהים לנקוט, התכונה הבסיסית שצריכה להיות לכול אדם שברצונו לקבל את ריבונותו וסידוריו של אלוהים. כדי להחזיק בגישה כזו, להיות בעלי תכונה כזו, עליכם לעבוד קשה יותר, ורק כך תוכלו להיווכח במציאות האמיתית.

קבלתו של אלוהים כאדונכם הייחודי, היא הצעד הראשון בהשגת הישועה

האמיתות הנוגעות לסמכותו של אלוהים הן אמיתות שעל כול אדם להתייחס אליהן ברצינות, לחוות ולהבין בלב. שכן לאמיתות אלה יש השפעה על חייו של כול אדם, על עברו של כול אדם, ההווה שלו ועתידו, על נקודות המפנה המכריעות שעל כול אדם לעבור בחייו, על הידע של האדם אודות ריבונותו של אלוהים ועל הגישה שעמה עליו לעמוד מול סמכותו של אלוהים, וכמובן על יעדו הסופי של כול אדם. לפיכך יש צורך באנרגיה של חיים שלמים כדי להכיר ולהבין אותן. כשתתייחסו ברצינות לסמכותו של אלוהים, כשתקבלו את ריבונותו של אלוהים, תגיעו בהדרגה להבנה, כי סמכותו של אלוהים קיימת באמת. אך אם לעולם לא תכירו בסמכותו של אלוהים, לעולם לא תקבלו את ריבונותו, יהיה אשר יהיה מספר השנים שתחיו, לא תרכשו ולו מעט ידע על ריבונותו של אלוהים. אם לא תכירו ולא תבינו באמת את סמכותו של אלוהים, כאשר תגיעו לסוף הדרך, גם אם האמנתם באלוהים במשך עשורים, לא יהיו לכם תוצאות ממשיות כלשהן בחייתכם, הידע שלכם אודות ריבונותו של אלוהים על הגורל האנושי יהיה אפסי באופן בלתי נמנע. האין זה דבר עצוב מאוד? לפיכך אין זה משנה כמה הרחקתם לכת בחייתכם, אין זה משנה בני כמה אתם כעת, אין זה משנה עד כמה ארוכה שארית המסע שלכם, דבר ראשון

עליכם להכיר בסמכותו של אלוהים ולהתייחס אליה ברצינות, לקבל את העובדה שאלוהים הוא אדונכם הייחודי. רכישת ידע ברור ומדויק והבנת האמיתות האלה אודות ריבונותו של אלוהים על הגורל האנושי הן לקח חובה לכול אדם, המפתח להכרת חיי האדם והשגת האמת, החיים והלקח הבסיסי של הכרת אלוהים שכול אדם מתמודד עמו מדי יום ושאינו יכול לחמוק מפניו. אם מישוהו מכם מבקש להיעזר בקיצורי דרך כדי להגיע למטרה זו, אני אומר לכם כי הדבר בלתי אפשרי! אם מישוהו מכם מבקש להימלט מריבונותו של אלוהים, הדבר אפשרי עוד פחות! אלוהים הוא אדונו היחיד של האדם, אלוהים הוא האדון היחיד של הגורל האנושי, ולפיכך אין זה אפשרי שהאדם יכתיב בעצמו את גורלו, אין זה אפשרי שיתעלה עליו. יהיו יכולותיו רבות ככול שיהיו, האדם אינו יכול להשפיע על גורלם של אחרים, לא כול שכן לתזמר אותו, לסדרו, לשלוט בו או לשנותו. רק אלוהים עצמו הייחודי מכותב את כול הדברים למען האדם, כי רק הוא בעל הסמכות הייחודית אשר מחזיקה בריבונות על הגורל האנושי. לפיכך רק הבורא הוא אדונו הייחודי של האדם. סמכות הבורא מחזיקה בריבונות לא רק על האנושות שנבראה, אלא גם על ישויות שלא נבראו, ששום אדם אינו יכול לראותן, על הכוכבים, על היקום. זוהי עובדה שאין עליה עוררין, עובדה אשר קיימת באמת, שאין אדם או דבר שיכול לשנותה. אם מישוהו מכם עדיין אינו שבע רצון מן הדברים כפי שהם, אם אתם מאמינים שיש לכם מיומנות או יכולת מיוחדת כלשהי ועדיין חושבים שאולי יתמזל מזלכם ותשנו את נסיבותיכם הנוכחיות או תימלטו מהן; אם אתם מנסים לשנות את גורלכם באמצעות מאמץ אנושי, וכך מובלטים ביחס לאחרים וזוכים בעושר ותהילה, אני אומר לכם, אתם מקשים על עצמכם, אתם רק מחפשים צרות, אתם כורים את קברכם במו ידיכם! באחד הימים, במוקדם או במאוחר, תגלו שבחרתם בחירה לא נכונה, שמאמציכם היו לשווא. שאפתנותכם, רצונכם להיאבק בגורל והתנהגותכם הגסה, יובילו אתכם בדרך שאין ממנה חזרה, ועל כך תשלמו מחיר כבד. על אף שכעת אינכם מבינים את חומרת ההשלכות, ככול שתחוו ותעריכו יותר ויותר לעומק את האמת, כי אלוהים הוא אדון הגורל האנושי, תגיעו אט אט להבנה של הדברים שעליהם אני מדבר היום והשלכותיהם האמיתיות. השאלה, אם יש לכם באמת לב ורוח, אם אתם אנשים האוהבים את האמת, תלויה בסוג הגישה שתנקטו כלפי ריבונותו של אלוהים וכלפי האמת. ודבר זה כמובן קובע אם תוכלו להכיר ולהבין באמת את סמכותו של אלוהים. אם מעולם לא חשתם בחייכם בריבונותו של אלוהים ובסידורים שהוא קובע, לא כול שכן הכרתם בסמכותו של אלוהים וקיבלתם אותה, תהיו חסרי ערך לחלוטין, תהיו ללא ספק מושא לתיעובו ולדחייתו של אלוהים, בגלל הדרך שבה הלכתם והבחירה שבחרתם. אך מי שיכול לקבל את ניסיונו של אלוהים בעבודתו, לקבל את ריבונותו, להישמע לסמכותו ולרכוש בהדרגה חוויה אמיתית של דבריו, ירכוש ידע אמיתי על סמכותו של אלוהים, הבנה אמיתית על ריבונותו, ויהיה באמת לנתין הבורא. רק אנשים כאלה ייושעו באמת. מכיוון שהכירו את ריבונותו של אלוהים, מכיוון שקיבלו אותה, הערכתם וציותם ביחס לעובדת ריבונותו של אלוהים על הגורל האנושי, הינם ממשיים ומדויקים. כשיתמודדו עם המוות, הם יוכלו בדומה לאיוב, להיות חסרי מורא מפני המוות, להישמע לתזמורי הבורא ולסידורים שהוא קובע בכול הדברים, ללא בחירה אישית, ללא רצון אישי. רק אדם כזה יוכל לשוב לעמוד לצד הבורא כיצור אנושי אמיתי שנברא.

אלוהים עצמו, הייחודי ד'

קדושתו של אלוהים (א')

כבר שיתפנו בפגישה האחרונה על סמכותו של אלוהים, וכרגע לא נדבר על הצדק של אלוהים. היום נדבר על נושא חדש לגמרי – קדושתו של אלוהים. קדושתו של אלוהים היא היבט נוסף של מהותו הייחודית של אלוהים, ולכן הכרחי מאוד שנערוך כעת שיתוף בנושא זה. היבט זה במהותו של אלוהים שאשתף בו, יחד עם שני ההיבטים ששיתפנו בהם בעבר, על טבעו הצודק של אלוהים וסמכותו של אלוהים – האם כולם ייחודיים? (כן). קדושתו של אלוהים ייחודית גם היא, ולכן הבסיס לייחודיות זו, השורש שלה, הוא נושא השיתוף שלנו היום. מבינים? היום נשתף על מהותו הייחודית של אלוהים היא קדושתו של אלוהים. ייתכן שלחלק מכם יש ספקות, ואתם שואלים: "למה לשתף בקדושתו של אלוהים?" אל דאגה, אסביר זאת צעד אחר צעד. ברגע שתשמעו את דבריי, תבינו מדוע חשוב לי לשתף בנושא הזה.

ראשית, הבה נגדיר את המילה "קדוש". תוך שימוש, בתפיסתכם ובכל הידע שצברתם, מהי לפי הבנתכם הגדרת המילה "קדוש"? (המילה "קדוש" פירושה ללא רבב, ללא השחיתות או הפגמים של האנושות. כל דבר הנובע ממנו, בין שזו מחשבה, דיבור ובין פעולה – כל דבר שהוא עושה – הוא חיובי לגמרי.) טוב מאוד. (המילה "קדוש" פירושה אלוהי, לא מחולל, שאינו יכול להיפגע על ידי האדם. משמעותה היא "ייחודי", וזהו הסמל המאפיין את אלוהים.) זוהי הגדרתכם. בליבו של כול אדם, למילה "קדוש" יש טווח, הגדרה ופרשנות. לכל הפחות ניתן לומר, שכאשר הנכם נתקלים במילה "קדוש", ראשיכם אינם ריקים. יש לכם טווח מוגדר מסוים למילה הזו, והגדרתם של חלק מבני האדם לכך מתקרבת לשימוש במילה זו כדי להגדיר את מהות טבעו של אלוהים. טוב מאוד. מרבית בני האדם מאמינים שהמילה "קדוש" היא חיובית, וניתן לאשר זאת. אך קדושתו של אלוהים שעליה אני רוצה לשתף היום, לא רק תוגדר או תוסבר. במקום זאת, אשתמש בכמה עובדות כדי לאשר זאת וכדי לאפשר לכם להבין מדוע אני אומר שאלוהים הוא קדוש, ומדוע אני משתמש במילה "קדוש" כדי לתאר את מהותו של אלוהים. עד שיסתיים השיתוף שלנו, אתם תרגישו שהשימוש במילה "קדוש" כדי להגדיר את מהותו של אלוהים ולהתייחס לאלוהים, הוא גם ראוי וגם הולם ביותר. לכל הפחות, במסגרת המגבלות של השפות האנושיות הקיימות כיום, השימוש במילה זו כדי להתייחס לאלוהים מתאים במיוחד – זוהי המילה היחידה בשפה האנושית המתאימה ביותר להתייחסות לאלוהים. זו אינה מילה ריקה כאשר משתמשים בה כדי להתייחס לאלוהים, והיא אף אינה שבח ללא סיבה או מחמאה ריקה מתוכן. מטרת השיתוף שלנו היא לאפשר לכול אדם להכיר באמת היבט זה שבמהותו של אלוהים. אלוהים אינו חושש מהבנתם של בני האדם, אלא רק מחוסר הבנתם. אלוהים רוצה שכול אדם יכיר את מהותו, את מה שיש לו ומה שהינו. כך שבכול פעם שאנו מציינים היבט במהותו של אלוהים, נוכל להשתמש בעובדות רבות כדי לאפשר לבני האדם להבין שהיבט זה במהותו של אלוהים אכן קיים. כעת משהגדרנו את המילה "קדוש", הבה נציג מספר דוגמאות. בשל התפיסות שבני אדם מחזיקים בהן, הם

מדמיינים דברים ובני אדם "קדושים" רבים. לדוגמא, בנים ובנות בתולים מוגדרים כקדושים במילונים של האנושות. האם הם אכן קדושים? האם הקדושה הזו לכאורה והמושג "קדוש" שאנו נשתף היום, הם אותו הדבר? (לא.) כאשר מביטים באדם בעל עקרונות מוסריים גבוהים ודיבור מזוכך ומתורבת, שלעולם אינו פוגע באיש, ושגורם לאחרים לחוש בנוח ולהסכים איתו כאשר הוא מדבר – האם הם קדושים? המורים הקונפוציאנים או אדונים בעלי עקרונות מוסריים גבוהים אשר הן דיבורם והן מעשיהם מזוככים – האם הוא קדוש? אלה אשר לעתים קרובות עושים טוב, נותנים צדקה, מסייעים לאחרים בצורה משמעותית ומביאים הנאה לחייהם – האם הם קדושים? אלה שמחשבותיהם אינן אינטרסנטיות, שאין להם דרישות נוקשות מאף אדם, ושסובלניים כלפי הכול – האם הם קדושים? אלה שמעולם לא היה להם סכסוך עם איש ושלא ניצלו איש – האם הם קדושים? אלה אשר פועלים לטובת הזולת ושמביאים תועלת לאחרים ומחזקים את רוחם בכול דרך שהיא – האם הם קדושים? אלה המקדישים את כול חסכוניות חייהם למען אחרים וחיים חיים פשוטים, המחמירים עם עצמם, אך מקלים עם אחרים – האם הם קדושים? (לא.) אתם זוכרים את אימהותיכם שדאגו לכם וטיפלו בכם בכול דרך אפשרית – האם הן קדושות? הדמויות האנושיות הנערצות על ידכם שאתם כה מוקירים, בין אם מדובר באנשים מפורסמים, כוכבי תקשורת או אנשים דגולים – האם הם קדושים? (לא.) הבה נביט כעת בנביאים מתוך כתבי הקודש שהיו יכולים לחזות את העתיד שלא היה ידוע לאחרים – האם הם היו קדושים? האנשים שהיו יכולים לתעד את דבריו של אלוהים ואת פרטי עבודתו בכתבי הקודש – האם הם היו קדושים? (לא.) האם משה היה קדוש? האם אברהם היה קדוש? (לא.) מה לגבי איוב? האם היה קדוש? (לא.) איוב נקרא על ידי אלוהים אדם צדיק, אם כן, מדוע אף הוא אינו נחשב לקדוש? האין בני אדם היראים את אלוהים וסרים מרע קדושים? כן או לא? (לא.) אתם מעט מודאגים, לא בטוחים מספיק, ואינכם מעזים לומר "לא", אך אינכם מעזים גם לומר "כן", לכן אתם אומרים "לא" עם מעט קושי. הרשו לי לשאול אתכם שאלה נוספת. שליחיו של אלוהים – השליחים שאלוהים שולח אל פני האדמה – האם הם קדושים? האם מלאכים הם קדושים? (לא.) בני אנוש שלא הושחתו על ידי השטן – האם הם קדושים? (לא.) אתם עונים "לא" לכל שאלה. על סמך מה? האם הצורה שבה התבטאתי כעת היא הסיבה לכך שאמרתי "לא"? אתם מבולבלים, האין זה כך? מדוע אם כן גם על מלאכים נאמר שהם אינם קדושים? אתם מודאגים, האין זה כך? אם כן, האם תוכלו לגלות על סמך מה בני האדם, הדברים או הישויות שלא נבראו שהזכרנו קודם לכן, אינם קדושים? אני בטוח שאינכם מסוגלים לעשות זאת, נכון? לכן האין תשובתכם השלילית מעט חסרת אחריות? האם אינכם משיבים כלאחר יד? יש אנשים החושבים: "אתה שואל בצורה כזו, ולכן התשובה היא בוודאי 'לא'". אל תענו ללא מחשבה. חישבו היטב אם התשובה היא כן או לא. כאשר נשתף את הנושא הבא, אתם תדעו מדוע התשובה היא "לא". אספק לכם את התשובה עוד מעט. הבה נקרא קודם מתוך כתבי הקודש.

1. ציוויו של יהוה אלוהים לאדם

בראשית ב' 15-17 וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וַיִּנְתְּהוּ בְּגֶן־עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ: וַיֹּצֵר יְהוָה אֱלֹהִים עֲלֵי־הָאָדָם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ־הַגֶּן אָכַל תֹּאכַל: וּמִעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְיוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת.

2. הנחש מפתה את האישה

בראשית ג' 1-5 וַהֲנִיחָהּ עָרוֹם מִפְּלִי תֵּיַת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶף כִּי־אָמַר אֱלֹהִים

לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגֶּן: וַתֹּאמֶר הָאֵשָׁה אֶל־הַנָּחַשׁ מִפְּרִי עֵץ־הַגֶּן נֹאכָל: וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ־הַגֶּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגְעוּ בּוֹ פֶּן־תָּמּוּתוּן: וַיֹּאמֶר הַנָּחַשׁ אֶל־הָאֵשָׁה לֹא־מָוֶת תָּמּוּתוּן: כִּי יָדַע אֱלֹהִים כִּי בְיוֹם אֲכָלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִפְקַחוּ עֵינֵיכֶם וְהִייתֶם כְּפֹאֲלֵהִים יָדְעֵי טוֹב וָרָע.

שני הציטוטים האלה נלקחו מספר בראשית בכתבי הקודש. האם כולכם מכירים את שני הקטעים האלה? זהו אירוע שהתרחש בהתחלה, כאשר נבראה האנושות. זה היה אירוע אמיתי. קודם כול, הבה נבדוק איזה סוג של ציווי יהיה אלוהים נתן לאדם וחווה, מפני שתוכן הציווי הזה חשוב מאוד לנושא שלנו היום. "וַיִּצְוֶה ה' הָאֱלֹהִים עַל־הָאָדָם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ־הַגֶּן אָכַל תֹּאכַל: וּמִעֵץ הַדֹּעַת טוֹב וָרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְיוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת." מה מכיל ציווי אלוהים לאדם בקטע זה? ראשית, אלוהים אומר לאדם מה מותר לו לאכול, כלומר את הפירות של העצים השונים. אין בהם רעל ולא טמונה בכך סכנה, הוא יכול לאכול הכול כרצונו, ללא חשש. זהו החלק הראשון. החלק השני הוא אזהרה. אזהרה זו אומרת לאדם שהוא אינו יכול לאכול את פירותיו של עץ מסוים. נאסר עליו לאכול מעץ הדעת טוב ורע. מה יקרה אם הוא יעשה זאת? אלוהים אמר לאדם: אם תאכל מעץ זה, מות תמות. האם המילים האלה ברורות? אילו אלוהים היה אומר לכם זאת, אך מבלי שהבנתם מדוע, האם הייתם מתייחסים לכך כאל חוק או כאל ציווי שיש לציית לו? יש לציית לציווי זה, האין זה כך? אך בין שהאדם יכול לציית לציווי זה ובין שלא, דבריו של אלוהים הם חד-משמעיים. אלוהים אמר לאדם בצורה ברורה מה הוא יכול לאכול ומה הוא אינו יכול לאכול, ומה יקרה אם הוא יאכל דבר שאסור לו לאכול. האם נוכחתם במשהו מטבעו של אלוהים בדברים קצרים אלה שהוא אמר? האם דברים אלה של אלוהים אמיתיים? האם ישנה איזושהי הולכת שולל בדברים אלה? האם הוא אומר דברים שאינם נכונים? האם יש איום בדבריו? (לא.) אלוהים אמר לאדם באמת ובכנות מה הוא יכול לאכול ומה נאסר עליו לאכול, באופן ברור ופשוט. האם ישנה משמעות נסתרת בדברים אלה? האם הדברים האלה ברורים? האם יש צורך בהשערות? (לא.) אין צורך לנחש. משמעותם ברורה ממבט ראשון, ואתה מבין אותה ברגע שאתה קורא אותם. הכול ברור כשמש. כלומר, מה שאלוהים חפץ לומר ולבטא באמתות ליבו והדברים שאלוהים מבטא נקיים, ישירים וברורים. אין בהם מניעים נסתרים או משמעויות חבויות. הוא דיבר לאדם ישירות, ואמר לו מה הוא יכול לאכול ומה נאסר עליו לאכול. כלומר, מהדברים האלה של אלוהים האדם יכול לראות שליבו של אלוהים שקוף, שליבו של אלוהים אמיתי. אין כאן בדל של שקר. אלוהים אינו אומר לאדם שנאסר עליו לאכול דבר שהוא אכיל, והוא אינו אומר "עשה זאת וראה מה יקרה" בנוגע לדברים שאסור לאכול. הוא לא מתכוון לכך. אלוהים אומר את מה שהוא חושב בליבו. אם אני אומר שאלוהים קדוש מפני שהוא מראה וחושף את עצמו בדברים האלה ובאופן הזה, ייתכן שתרגישו כי עשיתי עניין מלא כלום או שהגזמתי בפרשנותי. אם כך, אל תדאגו, עוד לא סיימנו.

הבה נדבר על החלק שבו "הנחש מפתה את האישה." מיהו הנחש? (השטן.) השטן ממלא את תפקיד הניגוד בתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים, וזהו תפקיד שאיננו יכולים להתעלם ממנו כאשר אנו משתפים על קדושתו של אלוהים. מדוע אני אומר זאת? אם אינכם מכירים את הרוע והשחיתות של השטן או את אופיו של השטן, אין לכם שום דרך לזהות אותו, וכן אינכם יכולים לדעת מהי קדושה באמת. מתוך בלבול בני אדם מאמינים שמה שהשטן עושה הוא נכון, מפני שהם חיים בסוג זה של טבע מושחת. ללא ניגוד, ללא שום גורם להשוות אליו, לא תוכל לדעת מהי קדושה, ולכן יש להזכיר פה את הנושא הזה. לא שלפנו את הנושא הזה יש

מאין, אלא מתוך דבריו ומעשיו של השטן נראה כיצד הוא פועל, כיצד הוא משחית את האנושות, מהו אופיו ומהו מראה פניו. ובכן, מה אמרה האیשה לנחש? האישה סיפרה לנחש את הדברים שיהיה אלוהים אמר לה. על פי דבריה, האם היא אישרה את תוקפם של כול הדברים שאלוהים אמר לה? היא לא היתה יכולה לאשר זאת, האין זה כך? כמי שאך זה נבראה, לא היתה לה שום יכולת להבחין בין טוב לרע, אף לא היתה לה היכולת להבין שום דבר בסביבתה. הדברים שהיא אמרה לנחש מלמדים שהיא לא אישרה את דבריו של אלוהים כנכונים לפי דעתה; זו היתה גישתה. לכן, כאשר הנחש ראה שלאישה אין עמדה מגובשת בנוגע לדבריו של אלוהים, הוא אמר: "לֹא־מוֹת תָּמָתוֹן: כִּי יִדְעַ אֱלֹהִים כִּי בְיוֹם אֶכְלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִפְקַחוּ עֵינֵיכֶם וְהִיִּיתֶם כְּאֱלֹהִים יִדְעִי טוֹב וָרָע". האם במילים אלה יש דבר שאינו כשורה? לאחר שסיימתם לקרוא את המשפט הזה, האם קיבלתם תחושה בנוגע לכוונותיו של הנחש? אילו כוונות היו לנחש? (לפתות את האדם ולגרום לו לחטוא). הוא רצה לפתות את האישה כדי למנוע ממנה לציית לדברי אלוהים, אבל הוא לא דיבר בצורה ישירה. לכן אנו יכולים לומר שהוא ערמומי מאוד. הוא ביטא את כוונתו בצורה ערמומית וחמקמקה כדי להגיע למטרתו שאותה הוא מסתיר מהאדם – זוהי עורמתו של הנחש. מאז ומתמיד השטן דיבר ופעל בצורה זו. הוא אומר "לא-מוֹת, תָּמָתוֹן", מבלי לפרט את כול ההשלכות. אך כאשר שמעה זאת, התחולל משהו בליבה של האישה הבורה הזו? הנחש היה מרוצה מפני שדבריו השיגו את ההשפעה הרצויה – זו היתה כוונתו הערמומית של הנחש. יתרה מזאת, בכך שהבטיח תוצאה שהאדם האמין שתהיה טובה עבורו, הוא פיתח את האישה באומרו: "בְּיוֹם אֶכְלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִפְקַחוּ עֵינֵיכֶם". לכן האישה חשבה: "פקיחת עיני היא דבר טוב!" ואז הוא אמר דברים שהיו אפילו טובים יותר, שלא היו ידועים לאדם, דברים שרבו כוחם לפתות את השומעים אותם: "וְהִיִּיתֶם כְּאֱלֹהִים יִדְעִי טוֹב וָרָע". האין המילים אלה היו מאוד מפתות עבור האדם? הדבר הוא כמו שמישהו יאמר לכם: "צורת פניך נפלאה היא. הגשר של האף מעט קצר, אך אם תתקן אותו, תהיה מבין האנשים היפים בעולם!" האם דברים אלה ייגעו לליבו של אדם שמעולם לא חפץ בניתוח קוסמטי? האם אלה מילים מפתות? האם פיתוי כזה יכול להשפיע עליכם? האם הוא בוחן אתכם? (כן). האם אלוהים אומר דברים כאלה? האם היה איזשהו רמז לכך בדברי אלוהים שבהם עיינו זה עתה? (לא). האם אלוהים אומר את אשר הוא חושב בליבו? האם האדם יכול לראות את ליבו של אלוהים דרך דבריו? (כן). אולם כאשר הנחש אמר את דבריו לאישה, האם הצלחתם לראות את ליבו? (לא). בשל בורותו של האדם, לנחש היה קל לפתות את אדם וחווה, והם בקלות נפלו במלכודת והולכו שולל. אם כן, האם הצלחתם לראות את כוונותיו של השטן? האם הצלחתם לנחש את הכוונה שמאחורי דבריו? האם הצלחתם להבין את מזימתו ואת תכניתו הערמומית? (לא). איזה מין טבע מייצג אופן דיבורו של השטן? איזו מהות ראיתם בשטן דרך דבריו? רוע. האם הוא ערמומי? ייתכן שלמראית עין הוא מחייך אליכם או אינו מציג שום הבעה. אך בליבו הוא מחשב כיצד להשיג את מטרתו, וזוהי המטרה שאינך מסוגל לראות. לכן אתם מתפתים לכול ההבטחות שהוא מבטיח לכם, לכול היתרונות שהוא מדבר עליהם. אתם רואים אותם כדבר טוב, ומרגישים שמה שהוא אומר מועיל וחשוב יותר מדברי אלוהים. כשדבר כזה קורה, האין האדם נהיה אסיר צייתן? האם האמצעים האלה שהשטן משתמש בהם אינם שטניים? אתם מרשים לעצמכם להתדרדר. מבלי להצטרף לנקוף אצבע, בעזרת שני המשפטים האלה אתם שמחים ללכת אחרי ולציית לו. מטרתו הושגה. האין כוונה זו מרושעת? האין זה מייצג את פניו האמיתיות של השטן? מתוך דבריו של השטן האדם יכול לראות את מניעיו המרושעים, רואה את פניו המבחילות ואת מהותו. האין זה כך?

השוואת המשפטים האלה ללא ניתוחם עלולה לגרום לכם להרגיש שדבריו של יהוה אלוהים משעממים, רגילים ונפוצים, ושאינן טעם לעשות מהם עניין גדול כדי לשבח את כנותו של אלוהים. עם זאת, כאשר אנו מעמידים בניגוד לדברי האל את דבריו של השטן ואת פניו המבחילות, האם דבריו אלה של אלוהים משמעותיים יותר עבור בני האדם כיום? (כן). בעזרת הניגוד הזה, האדם יכול לחוש בחוסר הרב ובטוהר של אלוהים. כול מילה שהשטן אומר, כמו גם מניעיו, כוונותיו והאופן שבו הוא מדבר – כולם מושחתים. מהו המאפיין העיקרי של צורת הדיבור שלו? הוא משתמש בשפה דו-משמעית כדי לפתות אתכם מבלי לאפשר לכם להבין זאת, ואף אינו נותן לכם להבחין במטרתו. הוא נותן לכם לבלוע את הפיתיון, וגורם לכם לשבח אותו ואת תכונותיו. האם זו אינה המזימה התמידית של השטן? (כן). הבה נראה אילו מילים וביטויים אחרים של השטן מאפשרים לאדם לראות את פניו המבחילות. הבה נמשיך לקרוא מכתבי הקודש.

דו-שיח בין השטן ליהוה אלוהים

איוב א' 11-6 וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל־יְהוָה וַיָּבֹא גַם־הַשָּׁטָן בְּתוֹכָם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־הַשָּׁטָן מֵאֵין תָּבֹא וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר מִשּׁוֹט בָּאָרֶץ וּמִהֲתִהַלֵּךְ בָּהּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־הַשָּׁטָן הֲשָׂמָה לְבָךְ עַל־עַבְדִּי אִיּוֹב כִּי אֵין כְּמֹהוּ בָּאָרֶץ אִישׁ תָּם וְיֹשֶׁר יָרָא אֱלֹהִים וְסָר מִרָע: וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר הֲחִנֵּם יָרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים: הֲלֹא־אָמַר שְׂכָרְךָ בְּעַדְּוֹ וּבְעַד־בֵּיתוֹ וּבְעַד כָּל־אֲשָׁרֵלּוֹ מִסָּבִיב מַעֲשֵׂה יָדָיו בְּרַכָּתְךָ וּמִקְנֵהוּ פָּרָץ בָּאָרֶץ: וְאוֹלָם שְׁלַח־נָא יָדְךָ וְגַע בְּכָל־אֲשָׁרֵלּוֹ אִם־לֹא עַל־פָּנֶיךָ יִבְרָכְךָ.

איוב ב' 1-5 וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל־יְהוָה וַיָּבֹא גַם־הַשָּׁטָן בְּתוֹכָם לְהִתְיַצֵּב עַל־יְהוָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־הַשָּׁטָן אֵי מִזֶּה תָּבֹא וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר מִשּׁוֹט בָּאָרֶץ וּמִהֲתִהַלֵּךְ בָּהּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־הַשָּׁטָן הֲשָׂמָה לְבָךְ עַל־עַבְדִּי אִיּוֹב כִּי אֵין כְּמֹהוּ בָּאָרֶץ אִישׁ תָּם וְיֹשֶׁר יָרָא אֱלֹהִים וְסָר מִרָע וְעַד־נֹחַ מִחֲזִיק בְּתַמְתּוֹ וּתְסִיתָנִי בֹו לְבַלְעֹו חֲנָם: וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר עֹזר בְּעַד־עֹזֹר וְכָל־אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׁן בְּעַד נִפְשׁוֹ: אוֹלָם שְׁלַח־נָא יָדְךָ וְגַע אֶל־עַצְמוֹ וְאֶל־בָּשָׂרוֹ אִם־לֹא אֶל־פָּנֶיךָ יִבְרָכְךָ.

שני הקטעים האלה הם דו-שיח בין אלוהים לשטן אשר מתעדים את דבריהם של אלוהים והשטן. אלוהים לא אמר הרבה, והוא דיבר בפשטות. האם אנו יכולים לראות את קדושתו של אלוהים בדבריו הפשוטים? יש שיאמרו "זה לא קל". אם כן, האם אנו יכולים לראות את הכיעור של השטן בתשובותיו? (כן). הבה נבדוק תחילה איזה סוג של שאלות יהוה אלוהים שאל את השטן. "אֵי מִזֶּה תָּבֹא?" האם זו שאלה ישירה? האם יש משמעות נסתרת בדברים האלה? (לא). זוהי שאלה טהורה בלבד, ללא שום מטרה אחרת. אילו הייתי שואל אתכם: "מאין תבא?" כיצד הייתם עונים? האם זוהי שאלה שקשה לענות עליה? האם הייתם עונים: "משוט בארץ, ומהתהלך בה?" (לא). לא הייתם עונים כך. אם כן, כיצד אתם מרגישים כשאתם רואים שהשטן עונה בצורה זו? (אנו מרגישים שהשטן הוא מגוחך וערמומי). האם יכולים אתם לנחש מה אני מרגיש? בכל פעם שאני רואה את המילים האלה אני נמלא בגועל, מפני שהוא מדבר מבלי לומר דבר. האם הוא ענה לשאלתו של אלוהים? דבריו לא היוו תשובה, לא היתה להם תוצאה. הם לא היוו תשובה שענתה על שאלתו של אלוהים. "מִשּׁוֹט בָּאָרֶץ וּמִהֲתִהַלֵּךְ בָּהּ". מה אתם מבינים מהמילים האלה? מנין הגיע השטן? האם קיבלתם תשובה לשאלה? (לא). זוהי ה"גאונות" בעורמתו של השטן – הוא לא מאפשר לאף אחד לגלות מה הוא בעצם אומר. לאחר ששמעתם את המילים האלה, עדיין אינכם יכולים להבין מה הוא אומר, ועם זאת הוא סיים לענות. הוא האמין שהוא ענה לשאלה בצורה מושלמת.

לאור זאת, כיצד אתם מרגישים? אתם נגעלים? (כן.) כעת מילים אלה מתחילות לעורר בכם גועל. השטן אינו מדבר בצורה ישירה, וכך מותיר אתכם מגרדים בראשכם מבלי להצליח לתפוס את אופן חשיבתו או את מקור דבריו. לפעמים הוא מדבר כך בכוונה, ולפעמים הוא נשלט על ידי מהותו ואופיו. דברים אלה באו ישירות מפי השטן. הן לא נשקלו במשך זמן רב בטרם אמר אותם השטן, שחושב שהוא חכם; הוא פשוט אמר אותם בטבעיות. כששואלים אותו מהיכן הוא מגיע, הוא משתמש במילים אלו כדי לענות. דבריו מבלבלים, ואי-אפשר לדעת מאין בדיוק הוא בא. האם יש ביניכם אנשים המדברים כך? (כן.) איזו מין צורת דיבור היא זו? (זוהי צורת דיבור דו-משמעית, והיא אינה נותנת תשובה ודאית.) באיזה סוג של מילים עלינו להשתמש כדי לתאר צורת דיבור שכזו? היא מסיחה ומטעה, האין זה כך? נניח שמישהו לא רוצה שאחרים ידעו היכן היה אתמול. תשאל אותו: "ראיתי אותך אתמול. לאן הלכת?" הוא לא עונה לכם בצורה ישירה ואינו אומר לכם לאן הלך אתמול. הוא אומר: "איזה יום היה לי אתמול. אני כול כך עייף!" האם הוא ענה לשאלתכם? כן, אך זו אינה התשובה שרציתם. זוהי ה"גאונות" של תחבולות האדם. לעולם לא תוכלו לגלות למה הוא מתכוון ואף לא לתפוס את המקור או הכוונה שמאחורי דבריו. אינכם יודעים ממה הוא מנסה להתחמק, מפני שבליבו יש לו סיפור משלו – זוהי עורמה. האם גם אתם מדברים כך לעתים קרובות? (כן.) מהי אם כן מטרתכם? האם היא לפעמים להגן על האינטרסים שלכם או לשמור על עמדתכם, על תדמיתכם, על הסודות של חייכם האישיים, על המוניטין שלכם? תהיה המטרה אשר תהיה, היא בלתי נפרדת מהאינטרסים שלכם, היא קשורה לאינטרסים שלכם. האין זהו אפיו של האדם? האין כול מי שזהו טבעו דומה לשטן? ניתן לומר זאת, האין זה כך? באופן כללי, התנהגות כזו היא מתועבת ומאוסה. כעת גם אתם נגעלים, האין זה כך? (כן.)

הבה נביט שוב בציטוט הראשון. השטן עונה פעם נוספת ליהוה אלוהים, ואומר: "הֲחַנֵּם יֵרָא אֵיּוֹב אֱלֹהִים?" הוא מתחיל לתקוף את הערכתו של יהוה לאיוב, ובהתקפה זו מתבטאת עוינות. "הֲלֹא-אֶתָּה שֹׁכֵן בְּעֵדוֹ וּבְעֵד־פִּיתוֹ וּבְעֵד פְּלִאֲשָׁרָיו מְסֻבִּיב?" זוהי הבנתו והערכתו של השטן כלפי עבודתו של יהוה אלוהים על איוב. השטן מעריך זאת כך באומרו: "מַעֲשֵׂה יְדִי בְרָכָה וּמִקְנֵהוּ פָּרֶץ בְּאֶרֶץ: וְאוֹלָם שְׁלַח־נָא יָדְךָ וְגַע בְּכָל־אֲשָׁרָיו אִם־לֹא עַל־פְּנֵיךָ יִבְרָכֶךָ." השטן תמיד מדבר בצורה דו-משמעית, אך כאן הוא מדבר מתוך ודאות. דברים אלה שנאמרו מתוך ודאות הם התקפה, חילול הקודש והתחרות ביהוה אלוהים, באלוהים עצמו. כיצד אתם מרגישים כאשר אתם שומעים זאת? האם אתם חשים סלידה? האם אתם מסוגלים לראות את כוונותיו של השטן? בראש ובראשונה, הוא מגנה את הערכתו של יהוה אלוהים כלפי איוב, אדם הירא את אלוהים וסר מרע. אחר כך הוא מגנה את כול מה שאיוב אומר ועושה, כלומר, הוא מגנה את יראת יהוה של איוב. האם זוהי האשמה? השטן מאשים, מגנה ומטיל ספק בכול מה שיהוה אלוהים עושה ואומר. הוא אינו מאמין, ואומר: "אם אתה אומר שהדברים הם כך, מדוע לא ראיתי זאת בעצמי? נתת לו ברכות כה רבות, איך הוא יכול שלא לירוא אותך?" האין הוא מגנה בכך את כול מה שאלוהים עושה? האשמה, גינוי, חילול הקודש – האין דבריו תוקפניים? האין הם ביטוי אמיתי של מה שהשטן חושב בליבו? דברים אלה בהחלט אינם דומים לדברים שקראנו זה עתה: "מִשְׁטַ בְּאֶרֶץ וּמִהֲתַלֵּךְ בָּהּ." הם שונים מהם לחלוטין. באמצעות דברים אלה השטן חושף לחלוטין את גישתו כלפי יהוה אלוהים ואת תיעובו כלפי יראת איוב את אלוהים. כאשר זה קורה, אופיו הזדוני והמרושע של השטן נחשפים לחלוטין. הוא מתעב את אלה היראים את אלוהים, מתעב את אלה הסרים מרע, ועוד יותר מכך הוא מתעב את יהוה על כך שנתן לאדם

ברכות. הוא רוצה לנצל הזדמנות זו כדי להרוס ולהשחית את איוב שאלוהים גידלו כמו ידיו, והוא אומר: "אתה אומר שאיוב ירא אותך וסר מרע. אני רואה זאת אחרת." הוא משתמש בדרכים שונות כדי להתגרות באלוהים ולפתותו, עד שיהיה מוסר את איוב לשטן כדי שיתמרן אותו, יפגע בו ויטפל בו באופן שרירותי וזדוני. השטן רוצה לנצל הזדמנות זו כדי לחסל אדם זה שנתפס כצדיק ומושלם בעיני אלוהים. האם הדבר נובע מתוך דחף רגעי של השטן? לא. הדבר תוכנן במשך זמן רב. אלוהים עובד, אלוהים דואג לאדם, משגיח עליו, והשטן מזנב בכול צעד שלו. כול אדם שאלוהים נוטה לו חסד, גם השטן צופה בו ועוקב אחריו. אם אלוהים חפץ באדם מסויים, השטן יעשה כול שבכוחו כדי להפריע לאלוהים, וישתמש בדרכים מרושעות שונות כדי לפתות, להטריד ולהרוס את עבודתו של אלוהים, וזאת על מנת להשיג את מטרתו הנסתרת. מהי מטרתו של השטן? הוא אינו רוצה שאיש יהיה שייך לאלוהים. הוא רוצה את כול מי שאלוהים חפץ בו. הוא רוצה להחזיק באנשים אלה, להחזיק בהם ולשלוט בהם כדי שישגדו לו ויבצעו מעשים רעים יחד עמו. האין זה מניעו המרושע של השטן? בדרך כלל ולעתים קרובות אתם אומרים שהשטן מאוד רשע, מאוד רע, אך האם ראיתם זאת? אתם יכולים רק לראות כמה רע האדם, ולמעשה לא ראיתם במציאות עד כמה רע השטן. אך האם ראיתם זאת בעניין זה הנוגע לאיוב? (כן). סיפור זה חשף בצורה ברורה את פניו המבחילות של השטן ואת מהותו. השטן נלחם באלוהים, ומזנב בו. מטרתו היא להרוס את כול העבודה שאלוהים רוצה לעשות, להחזיק ולשלוט באלה שאלוהים חפץ בהם, להשמיד לחלוטין את אלה שאלוהים חפץ בהם. אם הם לא יושמדו, הם יגיעו לחזקתו של השטן כדי שהוא ישתמש בהם – זוהי מטרתו. ומה עושה אלוהים? בקטע זה אלוהים אומר רק משפט פשוט. אין שום תיעוד נוסף למעשיו של אלוהים, אך אנו רואים שקיים תיעוד רב של הדברים שהשטן עושה ואומר. בפסוק מכתבי הקודש שלהלן, יהיה שואל את השטן: "אִי מִזֶּה תִּבָּא?" מה השטן עונה? (התשובה עודנה: "מִשָּׁט בְּאֶרֶץ וּמִהֶהָלֶךְ בָּהּ"). הוא עודנו משתמש במשפט זה. כיצד משפט זה הפך למוטו של השטן, ליצירת המופת שלו? האין השטן נתעב? די לומר את המשפט המגעיל הזה פעם אחת. מדוע השטן תמיד חוזר על אותו משפט? זה מוכיח דבר אחד: אופיו של השטן אינו משתנה. פניו המבחילות אינן דבר שהוא יכול להסתיר לזמן רב. אלוהים שואל אותו שאלה, והוא עונה בצורה כזו, שלא לדבר על הדרך שבה הוא מתייחס לבני אדם! הוא אינו פוחד מאלוהים, אינו ירא אותו, ואינו נשמע לו. אם כן, הוא מעז להתחצף לאלוהים ללא נקיפות מצפון, להשתמש באותן מילים כדי להתחמק משאלתו, להשתמש באותה התשובה כדי לענות לשאלתו של אלוהים, ומנסה להשתמש בתשובה זו כדי לבלבל את אלוהים – אלה הן פניו המכוערות של השטן. הוא אינו מאמין בכול יכולתו של אלוהים, אינו מאמין בסמכותו של אלוהים, והוא בהחלט לא מוכן להישמע לריבונותו של אלוהים. הוא מתנגד בקביעות לאלוהים, תוקף בקביעות כול דבר שאלוהים עושה, מנסה להחריב את כול אשר אלוהים עושה – זוהי מטרתו המרושעת.

בתוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים, שני הקטעים האלה, המתעדים את דבריו ומעשיו של השטן בספר איוב, מייצגים את התנגדותו לאלוהים, וזהו השטן החושף את עורו האמיתי. האם ראיתם את דברי השטן ואת מעשיו בחיים האמיתיים? כאשר תיתקלו בהם, ייתכן שלא תחשיבו אותם כדברים שנאמרו על ידי השטן, אלא תחשבו שהם דברים שנאמרו על ידי האדם. כאשר דברים מעין אלה נאמרים על ידי האדם, מה הם מייצגים? הם מייצגים את השטן. גם אם הנכם מזהים זאת, עדיין אינכם יכולים לתפוס שאכן זהו השטן האומר את הדברים האלה. אך כאן ועכשיו, נוכחתם באופן חד-משמעי בדברים שהשטן עצמו אמר. כעת יש לכם הבנה בלתי

מעוררת וברורה כשמש של פניו המבחילות של השטן ושל רשעותו. אם כן, האם שני הקטעים האלה המתעדים את דבריו של השטן עשויים להועיל לבני האדם החיים כיום בזיהוי אופיו של השטן? האם ראוי שנזכור את שני הקטעים האלה כדי שהאנושות כיום תוכל להכיר את פניו המבחילות של השטן, לזהות את פניו המקוריות והאמיתיות של השטן? על אף שיתכן כי לא ייראה הולם לומר זאת, תיאור מעין זה עדיין יכול להיחשב מדויק. זו הדרך היחידה שבה אני יכול לומר זאת, אך אם תוכלו להבין זאת, די בכך. שוב ושוב השטן תוקף את הדברים שיהיה אלוהים עושה, ומטיח בו האשמות אודות יראתו של איוב את יהוה אלוהים. הוא מנסה להתגרות ביהוה אלוהים בדרכים שונות, עד שהוא גורם ליהוה לאפשר לו לפתות את איוב. מכאן שדבריו פרובוקטיביים מאוד. אם כך אמרו לי, ברגע שהשטן אמר דברים אלה, האם אלוהים היה יכול לראות בבירור מה הוא רוצה לעשות? (כן.) האם אלוהים הבין מה הוא רוצה לעשות? (כן.) בליבו של אלוהים, האם איוב – אדם שאלוהים משגיח עליו, משרתו של אלוהים, שאלוהים מחשיב אותו כאדם צדיק, כאדם מושלם – יכול לעמוד בפני פיתוי שכזה? (כן.) מדוע אלוהים אומר "כן" בביטחון שכזה? האם אלוהים תמיד בוחן את ליבם של בני האדם? (כן.) אם כן, האם השטן מסוגל לבחון את ליבם של בני האדם? השטן אינו יכול. אפילו אם השטן יכול לראות את לב האדם, אופיו המרושע אינו יכול להאמין שקדושה היא קדושה או ששפלות היא שפלות. השטן הרשע לעולם אינו יכול להוקיר שום דבר שהוא קדוש, צודק או מואר. השטן אינו יכול אלא לפעול, מבלי לבחול באמצעים, בדרך המאפיינת את אופיו, את רשעותו, ובעזרת השיטות שבהן הוא משתמש. גם במחיר ענישתו או השמדתו על ידי אלוהים, הוא אינו מהסס להתנגד לאלוהים בעקשנות – זהו רוע, זהו אופיו של השטן. לכן בקטע זה, השטן אומר: "עֹר פָּעַד עֹר וְכָל אֲשֶׁר לְאִישׁ יִתֵּן בְּעַד נַפְשׁוֹ: אוֹלָם שְׁלַח־נָא יָדְךָ וְגַע אֶל־עַצְמוֹ וְאֶל־בְּשָׁרוֹ אִם־לֹא אֶל־פְּנֶיךָ בְּרַכָּךָ." השטן חושב שיראת האדם את אלוהים נובעת מכך שאלוהים העניק לאדם יתרונות רבים. בני אדם זוכים ביתרונות הודות לאלוהים, ולכן הם אומרים שאלוהים הוא טוב. אך אין זאת משום שאלוהים הוא טוב, אלא רק מפני שהאדם זוכה ליתרונות רבים כל כך, הוא יכול לירוא את אלוהים בדרך זו: ברגע אלוהים שולל ממנו את היתרונות האלה, הוא נוטש את אלוהים. בשל אופיו המרושע, השטן אינו מאמין שהאדם יכול באמת לירוא את אלוהים בליבו. בשל אופיו המרושע, הוא אינו יודע מהי קדושה, כול שכן מהי יראת כבוד. הוא אינו יודע מה פירוש להישמע לאלוהים או לירוא אותו. מכיוון שהוא אינו מכיר את הדברים האלה, הוא חושב שגם האדם אינו יכול לירוא את אלוהים. אימרו לי, האין השטן רשע? מחוץ לכנסייה שלנו, בין אם אלה הדתות והזרמים, או הקבוצות הדתיות והחברתיות השונות, הם אינם מאמינים בקיומו של אלוהים, אף אחד מהם אינו מאמין שאלוהים יכול לבצע עבודה, ואינם מאמינים שיש אלוהים, ולכן הם חושבים: "הדבר שאתה מאמין בו, גם הוא אינו אלוהים." אדם מופקר רואה שכול שאר בני האדם מופקרים בדיוק כמוהו. אדם המשקר כול הזמן חושב שאיש אינו ישר, ובעיניו כולם שקרנים. אדם רשע חושב שכולם רשעים, ורוצה להילחם בכול מי שהוא רואה. בעוד ישרים יחסית חושבים שכולם ישרים, לכן הם תמיד מולכים שולל, מרומים, ואין שום דבר שהם יכולים לעשות בנידון. אני נותן את הדוגמאות האלה כדי שתדעו בוודאות: אופיו המרושע של השטן אינו כורח זמני או משהו שנגרם על ידי סביבתו, ואף אין זו התנהגות זמנית הנובעת מגורם או רקע מסויימים. בהחלט לא! הוא אינו יכול שלא להיות כזה! הוא אינו יכול לעשות שום דבר טוב. גם כאשר הוא אומר דברים שנעים לשמוע, הוא רק מפתה אתכם. ככל שדבריו נעימים, מנומסים ועדינים יותר, כך כוונותיו האמיתיות זדוניות ומרושעות יותר. אילו מין פנים ואיזה מין

אופי השטן מפגין בשני הקטעים הללו? (חתרני, זדוני ומרושע). התכונה המאפיינת העיקרית שלו היא רוע, בייחוד רוע וזדון.

כעת, משסיימנו לדבר על השטן, הבה נחזור לשוחח על אלוהינו. במהלך תוכנית הניהול בת ששת אלפי השנים של אלוהים, מעט מאוד מדבריו הישירים תועדו בכתבי הקודש, והדברים שתועדו פשוטים מאוד. לכן הבה נתחיל מההתחלה. אלוהים ברא את האדם, ומאז הוביל את חייה של האנושות. בין שאלוהים נתן לאנושות ברכות, ונתן לה את החוקים והמצוות שלו, ובין שהוא חוקק את חוקי החיים השונים, האם אתם יודעים מה היתה כוונתו של אלוהים בפעולות אלה? קודם כול, האם תוכלו לומר בוודאות שכול מה שאלוהים עושה הוא לטובת האנושות? ייתכן שתחשבו שמשפט זה הוא יחסית רחב וריק מתוכן, אך אם נדבר באופן ספציפי, האין כל דבר שאלוהים עושה נועד כדי להוביל ולהדריך את האדם לחיים רגילים? בין אם זה כדי שהאדם ישמור את כלליו או את חוקיו, מטרתו של אלוהים היא שהאדם לא יסגוד לשטן, ושהשטן לא יפגע באדם. זוהי האמת הבסיסית ביותר, וכך הוא פעל בהתחלה. בהתחלה, כאשר האדם לא הבין את רצונו של אלוהים, הוא קבע עבורו מספר חוקים וכללים פשוטים, וסיפק תנאים שכיסו כול היבט שניתן לחשוב עליו. תנאים אלה הם פשוטים, אך עם זאת, הם מכילים את רצונו של אלוהים. אלוהים מעריך, מוקיר ואוהב את האנושות בכול ליבו. האין זה כך? (כן.) לאור זאת, האם נוכל לומר שליבו קדוש? האם נוכל לומר שליבו נקי? (כן.) האם לאלוהים יש כוונות נסתרות כלשהן? (לא.) לפיכך, האם מטרה זו שלו נכונה וחיובית? (כן.) יהיו אשר יהיו התנאים שהציב אלוהים, לאורך כול עבודתו השפעתם תהיה חיובית על האדם, והם שסוללים את הדרך. אם כך, האם יש לאלוהים מחשבות אינטרסנטיות? האם יש לאלוהים מטרות נוספות בנוגע לאדם? האם הוא רוצה לנצל את האדם בצורה כלשהי? כלל לא. אלוהים פועל כפי שהוא אומר, והוא גם חושב בצורה זו בליבו. אין לו כוונות סותרות, אין לו מחשבות אינטרסנטיות. הוא לא עושה שום דבר למען עצמו, אלא עושה הכול למען האדם, ללא מטרות אישיות כלשהן. על אף שיש לו תוכניות וכוונות עבור האדם, הוא אינו עושה שום דבר למען עצמו. כול דבר שהוא עושה נעשה אך ורק למען האנושות, כדי להגן על האנושות, כדי למנוע ממנה לתעות בדרך. לכן, האין ליבו טהור ויקר? האם יכולים אתם לראות ולו שמץ מהלב היקר הזה אצל השטן? (לא.) אינכם יכולים לראות שמץ מכל זה אצל השטן. כול מה שאלוהים עושה מתגלה בצורה טבעית. מתוך התבוננות באופן עבודתו של אלוהים, כיצד הוא עובד? האם אלוהים לוקח את חוקיו ודבריו וקושר אותם בחוזקה על ראשיהם של כול בני האדם בדומה לכישוף חישוק הזהב^[8], האם הוא כופה אותם על כול אדם ואדם? האם הוא עובד בצורה זו? (לא.) אם כך, באיזו דרך אלוהים עושה את עבודתו? (הוא מדריך אותנו. הוא מייעץ לנו ומעודד אותנו) האם הוא מאיים? האם הוא מדבר איתכם בעקיפין? (לא.) כאשר אינכם מבינים את האמת, כיצד אלוהים מדריך אתכם? (הוא מראה לך את האור.) הוא מראה לכם את האור, ואומר לכם בבירור שזה אינו תואם את האמת, ואת אשר עליכם לעשות. מתוך הדרכים האלה שבהן אלוהים עובד, איזה סוג של מערכת יחסים אתם מרגישים שיש לכם עם אלוהים? האם דרכים אלה

הערות שוליים:

א. "כישוף חישוק הזהב" הוא מושג מן הרומן הסיני המפורסם "מסע אל המערב", שבו הנזיר שוואנזנג משתלט על מלך הקופים בעזרת כישוף באמצעות חישוק זהב המונח על ראשו של מלך הקופים, ואשר ניתן להדקו באורח פלא וכך לגרום לכאבי ראש בלתי נסבלים. מאוחר יותר, מושג זה נעשה למטפורה לכבילת בני אדם.

גורמות לכם להרגיש שאלוהים הוא מעבר להישג ידכם? (לא). אם כן, כיצד הן גורמות לכם להרגיש? אלוהים קרוב אליכם במיוחד, אין שום מרחק ביניכם. כאשר אלוהים מדריך אתכם, כאשר הוא דואג לכם, עוזר לכם ותומך בכם, אתם מרגישים את נעימותו של אלוהים, את המכובדות שלו, אתם מרגישים כמה הוא נפלא ומסביר פנים. אך כאשר אלוהים נוזף בכם על שחיתותכם או כאשר הוא שופט אתכם ומטיל עליכם משמעת על שמרדתם נגדו, באיזו דרך אלוהים משתמש? האם הוא נוזף בכם במילים? האם הוא מטיל עליכם משמעת דרך סביבתכם ודרך בני אדם, אירועים ודברים? (כן). לאיזו רמה הטלת משמעת זו מגיעה? האם רמה זו של הטלת משמעת על ידו מגיעה לאותה רמה שבה השטן מזיק לאדם? (לא, היא מגיעה לרמה שאותה יכול האדם לשאת). אלוהים עובד בצורה מתונה, אוהבת, עדינה ודואגת, בצורה מדודה וראויה במיוחד. הצורה שבה הוא עובד אינה גורמת לכם להרגיש רגשות עזים, כמו: "אלוהים חייב לתת לי לעשות דבר אחד" או "אלוהים חייב לתת לי לעשות דבר אחר." אלוהים לעולם אינו מעורר בכם רגשות כה עזים או מביא אתכם להלך רוח כה עז הגורמים לדברים להיות בלתי נסבלים. האין זה נכון? כיצד אתם מרגישים כאשר אתם מקבלים את דברי השיפוט והייסור של אלוהים? אתם מרגישים שאלוהים הוא קדוש ושאין לחללו? האם אתם מרגישים את האלוהיות הבלתי ניתנת לערעור של אלוהים? (כן). האם אתם מרגישים רחוקים מאלוהים בזמנים כאלה? האם אתם פוחדים מאלוהים? לא, במקום זאת, אתם מרגישים יראת כבוד כלפי אלוהים. האין בני האדם חשים את כל הדברים האלה רק בזכות עבודתו של אלוהים? האם הם היו חשים כך כלפי עבודתו של השטן? (לא). אלוהים משתמש בדבריו, באמת שלו ובחייו כדי לדאוג לאדם ולתמוך בו ללא הרף. כאשר האדם חלש, כאשר הוא מדוכדך, אלוהים בהחלט אינו מדבר בקשיחות, ואינו אומר: "אל תרגיש מדוכדך. מדוע אתה מדוכדך? מדוע אתה חלש? איזו סיבה יש לך להיות חלש? אתה כה חלש, ואתה תמיד כה מדוכדך. מה הטעם לחיות? פשוט תמות!" האם אלוהים עובד בצורה כזו? (לא). האם לאלוהים יש הסמכות לפעול בצורה הזו? (כן). אך אלוהים לא פועל בצורה זו. הסיבה לכך שאלוהים אינו פועל בצורה זו היא בזכות מהותו, מהות קדושתו של אלוהים. לא ניתן לבטא בבירור במשפט אחד או שניים את אהבתו של אלוהים לאדם ואת ההערכה וההוקרה שיש לו כלפי האדם. דברים אלה אינם נובעים מהתפארותו של האדם, אלא הם דברים שנובעים מפעולותיו הממשיות של אלוהים. זוהי התגלות מהותו של אלוהים. האם כול הדרכים האלה שבהן אלוהים עובד יכולות לאפשר לאדם לראות את קדושתו? בכול הדרכים האלה שבהן אלוהים עובד, כולל כוונותיו הטובות של אלוהים, כולל ההשפעות שאלוהים חפץ להשיג באדם, כולל הדרכים השונות שאלוהים מאמץ כדי לעבוד על האדם, סוג העבודה שהוא עושה, והדברים שהוא רוצה שהאדם יבין – האם נוכחתם ברוע או עורמה כלשהם בכוונותיו הטובות של אלוהים? (לא). לאור כול הדברים שאלוהים עושה, כול הדברים שאלוהים אומר, כול הדברים שהוא חושב בליבו, כמו גם המהות שהוא חושף – האם נוכל לקרוא לאלוהים קדוש? (כן). האם מישו אי-פעם ראה את הקדושה הזו בעולם או בעצמו? פרט מאשר באלוהים, האם אי-פעם נוכחתם בקדושה זו באדם כלשהו או בשטן? (לא). לאור כול מה שאמרנו עד כה, האם נוכל לכנות את אלוהים האל הייחודי והקדוש עצמו? (כן). כול מה שאלוהים נותן לאדם, לרבות דבריו של אלוהים, הדרכים השונות שבהן אלוהים עובד על האדם, הדברים שאלוהים אומר לאדם, מזכיר לאדם, מייעץ ומעודד, הכול נובע ממהות אחת: הכול נובע מקדושתו של אלוהים. לולא היה אל קדוש כזה, אף אדם לא יכול היה למלא את מקומו ולעשות את העבודה שהוא עושה. האם אי-פעם שקלתם באילו תנאים הייתם אתם, הנוכחים פה, חיים, אילו אלוהים היה

מוסר את בני האדם לשטן? האם כולכם הייתם יושבים כאן בריאים ושלמים? האם גם אתם הייתם אומרים: "מִשְׁטַּת בְּאַרְץ וּמִהֶהֱלֵךְ בָּהּ"? האם הייתם מתרברבים, מתחצפים ומתפארים כל כך ללא בושה מול אלוהים, מתהלכים סביב בגאווה ומדברים כך? (כן). הייתם עושים זאת במאה אחוז! בהחלט הייתם עושים זאת! גישתו של השטן כלפי האדם מאפשרת לאדם לראות שאופיו ומהותו של השטן שונים לגמרי מאלוהים. מה במהותו של השטן הוא ההיפך מקדושתו של אלוהים? (רשעותו). אופיו המרושע של השטן הוא ההיפך מקדושתו של אלוהים. הסיבה לכך שמרבית בני האדם אינם מזהים את ביטוי זה של אלוהים ואת מהות קדושתו של אלוהים, היא מכיוון שהם חיים בתחומו של השטן, בתוך שחיתותו של השטן, ובמתחם מגוריו של השטן. הם אינם יודעים מהי קדושה וכיצד להגדיר קדושה. גם כאשר אתה תופס את קדושתו של אלוהים, אינך יכול להגדירה בוודאות כקדושתו של אלוהים. זהו הפער בהכרתו של האדם את קדושתו של אלוהים.

איזה סוג של מאפיין מייצג נראה בעבודתו של השטן על האדם? עליכם להיות מסוגלים ללמוד זאת מניסיונכם – המאפיין המייצג הבולט ביותר של השטן, הדבר שהוא עושה יותר מכול, הדבר שהוא מנסה לעשות לכול אדם. ייתכן שאינכם יכולים לראות את המאפיין הזה, ולכן אינכם חשים עד כמה מפחיד ונתעב הוא השטן. האם מישו יודע מהו מאפיין זה? אימרו לי. (כול מה שהוא עושה, נעשה כדי להזיק לאדם). כיצד הוא מזיק לאדם? האם תוכלו לפרט עבורי? (הוא מפתה, מסית ומשדל את האדם). זה נכון, אלה הם כמה היבטים. הוא גם משלה, תוקף ומאשים את האדם – כל הדברים האלה. האם יש דברים נוספים? (הוא משקר). לרמות ולשקר הן פעולות טבעיות עבור השטן. הוא עושה זאת לעתים כה קרובות עד שהשקרים נובעים מפיו מבלי שהוא יצטרך לחשוב עליהם. עוד משהו? (הוא מחרחר ריבים). נקודה זו אינה חשובה כל כך. אתאר משהו שיטיל עליכם אימה, אך אינני עושה זאת כדי להפחיד אתכם. אלוהים עובד על האדם, והוקרתו את האדם מתבטאת גם בגישתו של אלוהים וגם בליבו. לעומתו, האם השטן מוקיר את האדם? הוא אינו מוקיר את האדם. כול מה שמעסיק אותו זה להזיק לאדם. האין זה כך? כשהוא מהרהר בנזק שיגרור לאדם, האם הוא עושה זאת מתוך הלך רוח של דחיפות? (כן). אם כך, בכל הנוגע לעבודתו של השטן על האדם, יש לי שתי ביטויים שיכולים לתאר בתמצות את אופיו הזדוני והמרושע של השטן, שיכולים לאפשר לכם להכיר באמת את נתעבותו של השטן: לפי גישתו של השטן לאדם, הוא תמיד רוצה להחזיק ולשלוט בו, בכל אחד ואחד, עד שהוא מגיע למצב שבו הוא שולט באדם באופן מוחלט ומזיק לו, וזאת כדי שיוכל להשיג את מטרתו ושאיפתו הפרועה. מהי משמעות הביטוי "לכבוש בכוח"? האם זה קורה בהסכמתכם או שלא בהסכמתכם? האם זה קורה בידיעתכם או שלא בידיעתכם? זה קורה לגמרי שלא בידיעתכם! במצבים שבהם אינכם מודעים, כאשר ייתכן שהוא לא אמר דבר או לא עשה דבר, כאשר אין תנאים מקדימים, אין הקשר, שם הוא נמצא סביבכם, מקיף אתכם. הוא מחפש הזדמנות שאותה יוכל לנצל, ואחר כך הוא כובש אתכם בכוח, שולט בכם, ומשיג את מטרתו: לשלוט בכם לחלוטין ולהזיק לכם. זוהי המטרה האופיינית וההתנהגות האופיינית ביותר של השטן במלחמתו נגד אלוהים על האנושות. איך אתם מרגישים כאשר אתם שומעים זאת? (אחוזי אימה ומפחדים). האם אתם נגעלים? (כן). כאשר אתם חשים כך, האם אתם חושבים שהשטן חסר בושה? כאשר אתם חושבים שהשטן חסר בושה, האם אתם נגעלים מבני האדם סביבכם שתמיד רוצים לשלוט בכם, אלה עם השאיפות הפרועות למעמד ובעלי האינטרסים? (כן). אם כך, באילו שיטות השטן משתמש כדי להיצמד בכוח לאדם ולשלוט בו? האם זה ברור לכם? כאשר אתם שומעים את שתי המילים "כיבוש"

ו"שליטה", אתם חשים תחושה מוזרה וגועל, הלא כן? האם אתם טועמים את טעמן המרושע של המילים האלה? ללא הסכמתכם וללא ידיעתכם הוא נצמד אליכם, כובש אתכם ומשחית אתכם. לאור זאת, מה אתם מרגישים בלבכם? האם אתם מרגישים תיעוב וגועל? (כן). כאשר אתם מרגישים את התיעוב והגועל כלפי דרכו של השטן, מה אתם מרגישים כלפי אלוהים? (אסירי תודה). אסירי תודה לאלוהים על שהושיע אתכם. עכשיו, ברגע זה, האם יש בכם התשוקה או הרצון לאפשר לאלוהים להשתלט על כול ישותכם, ולשלוט בכול ישותכם? (כן). באיזה הקשר? האם אתם אומרים "כן" מפני שאתם חוששים שהשטן יכבוש אתכם בכוח וישלוט בכם? (כן). אינכם יכולים להחזיק בגישה כזו. היא אינה נכונה. אל תפחדו, אלוהים נמצא כאן. אין שום דבר לפחד ממנו. ברגע שהבנתם את המהות המרושעת של השטן, צריכה להיות לכם הבנה מדויקת יותר או הוקרה עמוקה יותר לאהבתו של אלוהים, לכוונותיו הטובות של אלוהים, לחמלתו וסובלנותו של אלוהים כלפי האדם ולטבעו הצודק. השטן כה נתעב, אך אם עובדה זו עדיין אינה מעוררת את אהבתכם לאלוהים, את אמונתכם וביטחונכם בו, איזה מין בני אדם אתם? האם אתם מוכנים לתת לשטן להזיק לכם? לאחר שנוכחתם ברשעות ובכיעור של השטן, הבה נביט באלוהים. האם הכרתכם את אלוהים השתנתה עכשיו? האם נוכל לומר שאלוהים הוא קדוש? האם נוכל לומר שאלוהים הוא ללא רבב? "אלוהים הוא קדושה ייחודית" – האם התיאור הזה מתאים לאלוהים? (כן). בעולמנו ובקרב כול הדברים, האם רק אלוהים עצמו יכול להתאים להבנה הזו של האדם? האם יש אחרים? (לא). אם כך, מה בדיוק אלוהים נותן לאדם? האם הוא נותן לכם רק מעט טיפול, דאגה והתחשבות, כאשר אינכם שמים לב לכך? מה אלוהים נתן לאדם? אלוהים נתן לאדם חיים, נתן לו הכול, והעניק זאת לאדם ללא תנאים, מבלי לדרוש בתמורה דבר, ללא שום כוונה נסתרת. הוא משתמש באמת, בדבריו ובחיייו כדי להוביל ולהדריך את האדם, להרחיק אותו מפגיעתו של השטן, מפיתוייו של השטן, ולאפשר לאדם לראות בבהירות את אופיו המרושע של השטן ואת פניו המבחילות. האם אהבתו ודאגתו של אלוהים לאנושות אמיתיות? האם הן דבר-מה שכול אחד מכם יכול לחוות? (כן).

היזכרו בדרך שבה חייכם התנהלו עד כה, ובכל הדברים שאלוהים עשה למענכם במהלך כל השנים שבהן האמנתם. בין שאתם מרגישים זאת בעוצמה ובין שלא, האם לא היו אלה הדברים ההכרחיים ביותר עבורכם? האין זה הדבר לו נזקקתם יותר מכול? (כן). האין זו האמת? האין אלו החיים? (כן). האם אלוהים דרש מכם אי פעם לתת משהו בתמורה או להשיב לו כגמולו על הדברים אשר נתן לכם? (לא). מהי אם כך מטרתו של אלוהים? מדוע הוא עושה זאת? האם גם מטרתו של אלוהים היא לכבוש אתכם? (לא). האם אלוהים רוצה לשבת על כס מלכותו בליבם של בני האדם? (כן). מהו אם כן ההבדל בין עלייתו של אלוהים על כס מלכותו לבין כיבושו בכוח של השטן? אלוהים רוצה לזכות בליבם של בני האדם, הוא רוצה לכבוש את ליבם של בני האדם – למה הכוונה? האם הכוונה היא שאלוהים רוצה שבני האדם יהפכו לבובות שלו, למכונות שלו? (לא). אם כן, מהי מטרתו של אלוהים? האם יש הבדל בין רצונו של אלוהים לכבוש את ליבם של בני האדם לבין כיבושו בכוח של השטן והשליטה באדם? (כן). לשם מה אלוהים רוצה את לבכם? וחוצ' מזה, לשם מה אלוהים רוצה לכבוש אתכם? איך אתם מבינים בליבכם את המילים "אלוהים כובש את ליבם של בני האדם"? עלינו להיות הוגנים כלפי אלוהים במקרה הזה, אחרת אנשים לא יבינו, ויחשבו: "אלוהים תמיד רוצה לכבוש אותי. לשם מה הוא רוצה לכבוש אותי? אני רוצה להיכבש, אני פשוט רוצה להיות עצמי! אתם אומרים שהשטן כובש בני אדם, אך אלוהים גם הוא כובש בני אדם: האין זה

אותו הדבר? איני רוצה לאפשר לאיש לכבוש אותי. אני נשאר עצמי. "מהו ההבדל אם כך? חשבו על זה דקה. אני שואל אתכם, האם הביטוי "אלוהים כובש את האדם" הוא ביטוי ריק מתוכן? האם כיבושו של אלוהים את האדם פירושו שהוא חי בלבכם? האם אלוהים שולט בכול מילה וכול פעולה שלכם? אם הוא אומר לכם לשבת, האם אתם מעזים שלא לעמוד? אם הוא אומר לכם ללכת למזרח, האם אתם מעזים שלא ללכת למערב? האם זוהי משמעותו של כיבוש? (לא. אלוהים רוצה שהאדם יביא לידי ביטוי את מה שיש לאלוהים ואת מה שאלוהים הינו). במשך השנים הללו שבהן אלוהים ניהל את בני האדם, בעבודתו של אלוהים על האדם עד כה, עד לשלב סופי זה, כיצד אמורים כל דבריו להשפיע על בני האדם? האם ההשפעה היא שהאדם יביא לידי ביטוי את מה שיש לאלוהים ואת מה שאלוהים הינו? כאשר בוחנים את המשמעות המילולית של המשפט "אלוהים כובש את לב האדם", נדמה שאלוהים לוקח את ליבו של האדם וכובש אותו, חי בו, ואינו יוצא ממנו. הוא נהיה לאדון ליבם של בני האדם ויכול לשלוט בלב האדם ולהסדירו לפי רצונו, כך שהאדם יהיה מוכרח לעשות כל דבר שאלוהים יאמר לו. ברמה זו של משמעות נדמה שכל אדם נהיה לאלוהים, בעל מהות וטבע כשל אלוהים. לפיכך, במקרה זה, האם האדם יכול גם לבצע מעשים אלוהיים? האם "כיבוש" יכול להיות מוסבר בצורה כזו? (לא). מהו אם כן ההסבר? האם אתם יודעים מהם החיים שהוענקו לאדם על ידי אלוהים? אשאל אתכם: האם כול הדברים שאלוהים אומר לאדם והאמת שהוא מספק לאדם הם גילוי מהותו של אלוהים ושל מה שיש לו ומה שהינו? (כן). זוהי עובדה ודאית. אך האם כול הדברים שאלוהים אומר לאדם הם למען אלוהים עצמו, למען שימושו של אלוהים עצמו? חשבו על זה דקה. כאשר אלוהים שופט את האדם, מאיזו סיבה הוא עושה זאת? מאין הגיעו המילים האלה? מהו תוכן הדברים שאומר אלוהים כאשר הוא שופט את האדם? על מה הם מבוססים? האם הם מבוססים על טבעו המושחת של האדם? (כן). אם כך, האם השפעת שיפוטו של אלוהים את האדם מבוססת על מהותו של אלוהים? (כן). אם כך, האם כיבוש האדם על ידי אלוהים הוא ביטוי ריק מתוכן? בהחלט לא. אם כן, מדוע אלוהים אומר את הדברים האלה לאדם? מהי מטרתו כאשר הוא אומר דברים אלה? האם הוא רוצה להשתמש בדברים אלו למען חיי האדם? (כן). אלוהים רוצה להשתמש בכל האמת שהוא דיבר למען חיי האדם. האם האדם יכול להישמע לאלוהים לאחר שהוא הופך את האמת הזו ואת דבריו של אלוהים לחלק מחייו? האם האדם יכול אז לירוא את אלוהים? האם האדם יכול לסור מרע? כאשר האדם מגיע לשלב זה, האם הוא יכול להישמע לריבונותו ולסידוריו של אלוהים? האם אז האדם נמצא בעמדה המאפשרת לו להישמע לסמכותו של אלוהים? כאשר אנשים כמו איוב או פטרוס מגיעים לסוף דרכם, כאשר חייהם נחשבים לבוגרים, כאשר יש להם הבנה אמיתית של אלוהים – האם השטן עדיין יכול להסיט אותם מדרך הישר? האם השטן עדיין יכול לכבוש אותם? האם השטן עדיין יכול לשלוט בהם? (לא). אם כך, איזה מין אדם הוא זה? האם זהו אדם שנפל לחלוטין בנחלתו של אלוהים? (כן). ברמה זו של משמעות, איך אתם תופסים אדם כזה שנפל לגמרי בנחלתו של אלוהים? בעיני אלוהים, בנסיבות האלה הוא כבר כבש את ליבו של אדם זה. אך מה מרגיש אדם זה? האם דברי אלוהים, סמכותו של אלוהים ודרכו של אלוהים הופכים לחיי האדם, וחיים אלה ממלאים את כול-כולו, וגורמים לכך שמה שהוא מביא לידי ביטוי ומהותו הם מספיקים כדי להשביע את רצונו של אלוהים? אם כך, בעיני אלוהים, האם ליבם של בני האדם נכבש על ידו ברגע זה? (כן). כיצד אתם מבינים את רמת המשמעות הזו עכשיו? האם זוהי רוח אלוהים הכובשת אתכם? (לא). דברי אלוהים כובשים אותנו. זוהי דרכו של אלוהים ודבר האל שהופכים לחייכם. בזמן זה, לאדם יש חיים הנובעים

מאלוהים, אך איננו יכולים לומר שחיים אלה הם חייו של אלוהים. במילים אחרות, איננו יכולים לומר שהחיים שהאדם צריך להפיק מדברו של אלוהים. לכן אין זה משנה כמה זמן האדם היה חסיד של אלוהים, אין זה משנה כמה מילים האדם קיבל מאלוהים, האדם לעולם לא יוכל להפוך לאלוהים. גם אם יום אחד אלוהים יאמר: "כבשתי את לבך, עכשיו אתה מחזיק בחיי", האם תרגישו שאתם אלוהים? (לא.) למה תהפכו להיות אז? האם לא יהיה לכם ציות מוחלט לאלוהים? האם גופכם ולבכם לא יהיו מלאים בחיים שאלוהים העניק לכם? זהו ביטוי רגיל מאוד של כיבוש לב האדם על ידי אלוהים. זוהי עובדה. כאשר בוחנים את העניין מהזווית הזו, האם האדם יכול להפוך לאלוהים? לאחר שהאדם קיבל את כול דברי אלוהים, כאשר האדם יכול לירוא את אלוהים ולסור מרע, האם האדם יכול להחזיק בזהותו של ובמהותו של אלוהים? אין זה משנה מה יקרה, בסופו של דבר האדם הוא בסך הכול אדם. אתה ברייה. כאשר אתם מקבלים את דברי אלוהים ומקבלים את דרכו, אתם רק מחזיקים בחיים הנובעים מדברי אלוהים, ולעולם לא תוכלו להפוך לאלוהים.

הבה נחזור לנושא שלנו עכשיו. שאלתי אתכם שאלה – האם אברהם היה קדוש או לא? (לא.) האם איוב קדוש? (לא.) בתוך הקדושה הזו נמצאת מהותו של אלוהים. האדם אינו מחזיק במהות או בטבע של אלוהים. גם אם האדם חווה את כל דברו של אלוהים ומחזיק במהות של דברי אלוהים, הוא בכל זאת לעולם לא יכול להיקרא קדוש. האדם הוא אדם. אתם מבינים זאת, נכון? אם כך, כיצד אתם מבינים עכשיו את הביטוי "אלוהים כובש את לב האדם"? (אלה דברי אלוהים, דרכו של אלוהים והאמת שלו שהופכים להיות חיי האדם.) שיננתם את הדברים הללו, ואני מקווה שתהיה לכם הבנה עמוקה יותר. ייתכן שיהיו מי שישאלו: "אם כן, מדוע לומר ששליחיו ומלאכיו של אלוהים אינם קדושים?" מה אתם חושבים על שאלה זו? אולי לא חשבתם על כך בעבר. אשתמש בדוגמא פשוטה: כאשר אתם מפעילים רובוט, הוא יכול לרקוד ולדבר, ואתם יכולים להבין מה הוא אומר. אתם יכולים לומר שהוא נפלא ושהוא חי, אך הרובוט לא יבין זאת מפני שאין לו חיים. כאשר אתם מנתקים אותו מזרם החשמל, האם הוא עדיין יכול לנוע? כאשר הרובוט הזה מופעל, אתם יכולים לראות שהוא חי ושהוא נפלא. אתם מעריכים אותו, בין אם מדובר בהערכה יסודית או הערכה שטחית, אך בכל מקרה עיניכם יכולות לראות שהוא זז. אך כאשר אתם מנתקים את הרובוט מזרם החשמל, האם אתם רואים בו איזשהו אופי? האם אתם רואים שהוא מחזיק באיזושהי מהות? האם אתם מבינים את המשמעות של מה שאני אומר? כלומר, על אף שהרובוט יכול לזוז ולעצור, לעולם לא תוכלו לתאר אותו כמשהו שיש לו "מהות כלשהי". האין זו עובדה? לא נוסף לדון בנושא זה. די לכם בכך שאתם מבינים את המשמעות הכללית. הבה נסיים את השיתוף שלנו כאן. להתראות!

17 בדצמבר, 2013

אלוהים עצמו, הייחודי ה'

קדושתו של אלוהים (ב')

בפעם הקודמת שיתפנו בנושא חשוב מאוד. זהו נושא שאנשים לעתים קרובות דיברו עליו בעבר, וזוהי מילה שעולה תכופות כאשר מאמינים באלוהים, מילה שנראית גם מוכרת וגם זרה לאנשים. אך מדוע? זוהי מילה המגיעה משפת האדם, ושבין בני האדם הגדרתה היא גם ברורה וגם מעורפלת. מהי מילה זו? (קדושה). קדושה: זה היה הנושא שבו שיתפנו בפעם הקודמת. שיתפנו מעט בנושא זה. בהתבסס על החלק שבו שיתפנו בפעם הקודמת, האם כולכם הגעתם להבנה חדשה בנוגע למהות קדושתו של אלוהים? מהי לדעתכם ההבנה החדשה הזו? כלומר, מה בהבנה זו או בדברים אלה גרם לכם להרגיש שהבנתכם ביחס לקדושתו של אלוהים הייתה שונה מן הדברים שבהם שיתפתי בנוגע לקדושתו של אלוהים? האם זה הותיר בכם רושם? (אלוהים אומר מה שהוא מרגיש בלבו, וזהו דבר טהור. זהו היבט אחד של קדושה). (יש קדושה בחרון אפו של אלוהים כלפי האדם, וקדושה זו היא ללא רבב). (בנוגע לקדושתו של אלוהים, אני מבין שטבעו הצודק של אלוהים כולל את חרון אפו וחמלתו, וזה הותיר בי רושם חזק מאוד). כולם מכירים את המילה "קדוש", וזוהי מילה שמשתמשים בה לעתים קרובות, אך בנוגע לקונטרסיות של אותה מילה, אילו ביטויים לקדושתו של אלוהים אנשים יכולים לראות? אילו דברים שאלוהים חשף אנשים יכולים לזהות? אני חושש שזהו דבר שאיש אינו יודע. כולם שמעו וידעו משהו על טבעו הצודק של אלוהים. אך אם לאחר מכן אתם אומרים שטבעו הצודק של אלוהים קדוש, זה נשמע מעט מעורפל ומבלבל. מדוע? אתם אומרים שטבעו של אלוהים צודק או שטבעו הצודק של אלוהים קדוש. אם כך, כיצד אתם מאפיינים את קדושתו של אלוהים בלבכם? כיצד אתם מבינים אותה? כלומר, מהם הדברים שאלוהים חשף או הדברים הקשורים ל"כול מה שיש לאלוהים וכול מה שאלוהים הינו", שאותם אנשים מזהים כקדושים? האם חשבתם על זה בעבר? מה שראיתי הוא שאנשים לעתים קרובות משתמשים במילים נפוצות או בביטויים שחוקים, אך הם אפילו אינם מבינים מה הם אומרים. פשוט כולם אומרים זאת, והם אומרים זאת מתוך הרגל, לכן זה נהיה לביטוי שגור. אולם אם הם היו חוקרים ובאמת מתעמקים בפרטים, הם היו מגלים שהם אינם יודעים מהי המשמעות האמיתית או למה היא מתייחסת. כמו בנוגע למילה "קדוש", איש אינו יודע בדיוק באיזה היבט במהותו של אלוהים מדובר ביחס לקדושתו, שאנשים מדברים עליה. מה גם שאיש אינו יודע איך לקשר את המילה "קדוש" לאלוהים. כולם מבולבלים בליבם, ויכולתם לזהות את קדושתו של אלוהים היא עמומה. בכל הנוגע לאופן שבו אלוהים קדוש, איש אינו בטוח בנושא הזה. היום נשתף בנושא הזה כדי לקשר את המילה "קדוש" לאלוהים, כך שאנשים יוכלו להבין את התוכן האמיתי של מהות קדושתו של אלוהים, מה שימנע מאנשים מסויימים להשתמש במילה זו מתוך הרגל וברשלנות, וכן ימנע מהם לומר דברים בצורה אקראית כאשר הם אינם יודעים מה משמעותם, ואף אם הם נכונים ומדוייקים. אנשים תמיד אמרו זאת כך. אתה אמרת את זה, אני אמרתי את זה, וזה הפך לצורת דיבור, וכך אנשים הכתימו בשוגג את המילה "קדוש".

בנוגע למילה "קדוש", על פניו נדמה שקל מאוד להבין את המילה הזו, נכון? לכל הפחות, אנשים מאמינים שהמילה "קדוש" משמעה נקי, בלתי מוכתם, מקודש וטהור. יש כאלה שמקשרים את המילה "קדוש" למילה "אהבה", מה שנכון. זהו חלק מזה, אהבתו של אלוהים היא חלק ממהותו, אך היא אינה כול מהותו. אולם בדרך שבה אנשים תופסים זאת, הם רואים את המילה ונוטים לקשר אותה לדברים שלפי דעתם הם טהורים ונקיים או דברים שהם אישית חושבים שהם בלתי מוכתמים או ללא דופי. לדוגמא, יש אנשים שאמרו שפרח הלוטוס נקי, ושהוא פורח מבלי שיוכתם על ידי מים מלוכלכים. לכן אנשים החלו לקשר את המילה "קדוש" לפרח הלוטוס. יש אנשים התופסים סיפורי אהבה שנכתבו בידי אחרים כקדושים או תופסים גיבורים ספרותיים מומצאים וראויים כקדושים. יתרה מזאת, יש המחשיבים אנשים מכתבי הקודש או דמויות אחרות מספרים רוחניים – כגון קדושים, שליחים ואחרים שבעבר היו חסידיו של אלוהים בזמן שביצע את עבודתו – כאנשים שחוו חוויות רוחניות שהיו קדושות. כול אלה הם דברים שאנשים הגו אותם, והם תפיסות שיש לאנשים. מדוע אנשים מחזיקים בתפיסות מעין אלה? הסיבה לכך פשוטה מאוד: הסיבה היא שאנשים חיים בטבע מושחת, ושוכנים בעולם של רוע וזוהמה. כול דבר שהם רואים ונוגעים בו, כול דבר שהם חווים, הוא הרוע של השטן והשחתתו, כמו גם המזימות, הסכסוכים הפנימיים והמלחמות המתרחשים בין אנשים תחת השפעתו של השטן. לכן גם אם אלוהים מבצע את עבודתו בבני האדם ואפילו כאשר הוא מדבר אליהם ומגלה להם את טבעו ומהותו, הם אינם מסוגלים להבין או לדעת מהי קדושתו ומהותו של אלוהים. אנשים אומרים לעתים קרובות שאלוהים הוא קדוש, אך אין להם שום הבנה אמיתית. הם פשוט אומרים מילים ריקות מתוכן. מכיוון שאנשים חיים בתוך לכלוך ושחיתות בתחומו של השטן, הם אינם רואים את האור, לא מכירים שום עניין חיובי, ובנוסף, הם אינם מכירים את האמת. לכן איש אינו יודע באמת מה פירוש המילה "קדוש". לאחר שהבהרנו את הנקודה, האם יש דברים או אנשים קדושים בקרב האנושות המושחתת הזו? אנו יכולים לומר בוודאות לא, שאין, מפני שרק מהותו של אלוהים קדושה.

ביחס לקדושת מהותו של אלוהים, בפעם הקודמת שיתפנו מעט בנושא זה, וזה שימש כהשראה להכרת קדושתו של אלוהים על ידי אנשים, אך לא די בכך. דבר זה אינו יכול לסייע במידה מספקת לאנשים להגיע להכרה שלמה של קדושת אלוהים, ואף לא לסייע להם במידה מספקת להבין שקדושתו של אלוהים ייחודית. בנוסף, דבר זה אינו מאפשר לאנשים להבין במידה מספקת את ההיבט של המשמעות האמיתית של קדושה, כפי שהיא מתגלמת בשלמות באלוהים. לפיכך, הכרחי שנמשיך את השיתוף שלנו בנושא זה. בפעם האחרונה, השיתוף שלנו עסק בשלושה נושאים, וכעת נדון ברביעי, ונתחיל לקרוא בכתבי הקודש.

הפיתוי של השטן

מתי ד' 1-4 אז הוֹבִילָה הָרוּחַ אֶת יֵשׁוּעַ אֶל הַמְדָּבָר לְהִתְנַסּוֹת עַל־יְדֵי הַשָּׁטָן, וּלְאַחַר שֶׁצָּם אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה הָיָה רָעֵב. נִגַּשׁ אֵלָיו הַמְּנַסֶּה וְאָמַר: "אִם בְּנִי־הָאֱלֹהִים אַתָּה, צִוֵּה שֶׁהָאֲבִנִּים הָאֵלֶּה יִהְיוּ לֶלֶחֶם." הַשֵּׁיב יֵשׁוּעַ וְאָמַר: "כְּתוּב, 'לֹא עַל־הֶלֶחֶם לִבְדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם, כִּי עַל־כָּל־מוֹצָא פִּי־הוּא'."

אלה המילים שבהן השטן ניסה לראשונה לפתות את ישוע אדוננו. מהו תוכנם של הדברים שהשטן אמר? ("אם בְּנִי־הָאֱלֹהִים אַתָּה, צִוֵּה שֶׁהָאֲבִנִּים הָאֵלֶּה יִהְיוּ לֶלֶחֶם"). השטן אמר את הדברים האלה, שהיו די פשוטים, אך האם קיימת בעיה בתוכן המהותי של הדברים האלה? השטן אמר, "אם בְּנִי־הָאֱלֹהִים אַתָּה", אך האם הוא ידע בלבו שישוע אדוננו הוא בנו של אלוהים? האם הוא ידע שהוא המשיח? (כן). אם כן, מדוע הוא אמר "אם אַתָּה"?

(הוא ניסה לפתות את אלוהים.) מה היתה מטרתו כאשר עשה זאת? הוא אמר, "אם בְּיָהֳלָהִים אֶתָּה". בלבו הוא ידע שישוע המשיח הוא בנו של אלוהים – בלבו דבר זה היה ברור לו מאוד – אך למרות זאת, האם הוא נשמע לו או סגד לו? (לא.) מה הוא רצה לעשות? הוא רצה לעשות זאת ולומר את הדברים האלה כדי להכעיס את ישוע אדוננו המשיח, ואחר כך לגרום לו לשטות בישוע אדוננו כדי שיפעל לפי דרך מחשבתו של השטן ויילכד על ידו. האם לא זה מה שהוא התכוון לעשות? בלבו, השטן ידע בוודאות שהוא מדבר עם ישוע המשיח, אך הוא בכול זאת אמר את הדברים האלה. האין זה אופיו של השטן? מהו אופיו של השטן? (להיות ערמומי, רשע וחסר כול יראה לאלוהים.) אין לו שום יראה לאלוהים. מהו הדבר השלילי שהשטן עשה כאן? האם הוא לא רצה לתקוף את אלוהים? הוא רצה להשתמש בשיטה זו כדי לתקוף את אלוהים. הוא אמר: "אם בְּיָהֳלָהִים אֶתָּה, צִוֵּה שְׁהָאֲבָנִים הָאֵלֶּה יִהְיוּ לֶלֶחֶם". האין זו כוונתו הזדונית של השטן? מה הוא באמת ניסה לעשות? מטרתו ברורה מאוד: הוא ניסה להשתמש בשיטה זו כדי להפריך את מעמדו וזהותו של ישוע המשיח. כוונתו במילים אלה היא, "אם אתה בן האלוהים, הפוך את האבנים האלה ללחם. אם לא תעשה זאת, אינך בן האלוהים, ופשוט אינך מסוגל לעשות את העבודה הזו." האם זה נכון? הוא רצה להשתמש בשיטה זו כדי לתקוף את אלוהים. הוא רצה לשים לאל ולהרוס את עבודתו של אלוהים. זוהי רשעותו של השטן. הרשעות שלו היא ביטוי טבעי של אופיו. על אף שהוא ידע שישוע המשיח הוא בן האלוהים, התגלמותו של אלוהים עצמו בבשר ודם, הוא לא יכול היה שלא לעשות דבר מעין זה: לזנוב באלוהים, להמשיך לתקוף אותו, להפעיל מאמצים רבים כדי להפריע לעבודתו של אלוהים ולהרוס אותה.

כעת, הבה ננתח את הביטוי הזה שהשטן השתמש בו: "צִוֵּה שְׁהָאֲבָנִים הָאֵלֶּה יִהְיוּ לֶלֶחֶם". האם יש איזושהי משמעות להפיכתן של אבנים ללחם? אם יש אוכל, מדוע לא לאכול אותו? מדוע צריך להפוך אבנים לאוכל? האם יש לכך משמעות? על אף שהוא צם באותה עת, בוודאי היה לישוע אדוננו אוכל לאכול? (היה לו.) כאן אנו רואים את חוסר ההיגיון שבשימושו של השטן במילים אלה. עם כל הבוגדנות והזדון של השטן, אנו רואים את חוסר ההיגיון ואת האבסורד שלו. השטן עושה מספר דברים. אתם רואים את אופיו המרושע וכיצד הוא הורס את עבודתו של אלוהים, והוא כה נתעב ומכעיס. אולם מצד שני, האם אתם מוצאים אופי ילדותי ואבסורדי מאחורי דבריו ופעולותיו? זהו גילוי על אופיו של השטן. אופיו הוא כזה, והוא יעשה דברים כאלה. בעיני בני האדם כיום, דבריו חסרי היגיון ומגוחכים. אך דברים מעין אלה יכולים בהחלט להיאמר על ידי השטן. האם נוכל לומר שהוא בור? אבסורדי? הרוע של השטן נמצא בכל מקום, והוא נחשף ללא הרף. וכיצד ישוע אדוננו עונה לו? ("לא עַל-הֶלֶחֶם לִבְדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם, כִּי עַל-כָּל-מוֹצָא פִיִּיהוּה"). האם יש למילים האלה עוצמה? (יש להן.) מדוע אנו אומרים שיש להן עוצמה? משום שהן האמת. האם האדם חי על הלחם לבדו? ישוע אדוננו צם במשך 40 ימים ולילות. האם הוא רעב למוות? (לא.) הוא לא רעב למוות. לכן השטן ניגש אליו, ודחק בו להפוך את האבנים לאוכל בכך שאמר דברים מעין אלה: "אם תהפוך את האבנים לאוכל, האם לא יהיה לך דבר-מה לאכול? כך לא תיאלץ לצום, ולא תיאלץ לגווע ברעב?" אולם ישוע אדוננו אמר: "לא עַל-הֶלֶחֶם לִבְדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם", והכוונה היא שעל אף שהאדם חי בגוף גשמי, הדבר שמאפשר לגופו הגשמי לחיות ולנשום, אינו אוכל, אלא כול הדברים שנאמרו מפי אלוהים. מצד אחד, האדם מתייחס לדברים אלה כאל אמת. הם נותנים לו אמונה, גורמים לו להרגיש שהוא יכול לסמוך על אלוהים, שאלוהים הוא האמת. מצד שני, האם יש היבט מעשי לדברים אלה? האין ישוע אדוננו עדיין

חי ונושם אחרי שהוא צם במשך 40 ימים ולילות? האין זו דוגמא מוחשית? הוא לא אכל, לא צרך שום אוכל במשך 40 ימים ולילות. הוא עדיין חי. זוהי הראיה החזקה שעומדת מאחורי דבריו. דבריו פשוטים, אך בכול הנוגע לישוע אדוננו, האם מישוהו אחר לימד אותו את המילים האלה מלבו שלו, או שהוא חשב על זה רק בגלל מה שהשטן אמר לו? במילים אחרות, אלוהים הוא האמת, ואלוהים הוא החיים, אך האם האמת של אלוהים וחיייו הם תוספת מאוחרת? האם הם נבעו מתוך ניסיון? לא, הם חלק מפנימיותו של אלוהים, כלומר האמת והחיים הם מהותו של אלוהים. מה שקורה לו, מה שהוא חושף, זוהי האמת. אמת זו, ביטוי זה – בין אם תוכנו ארוך או קצר – יכולים לאפשר לאדם לחיות, להעניק לו חיים. הם יכולים לאפשר לאדם למצוא בתוך עצמו את האמת, הבנה ברורה בנוגע לנתיב החיים האנושיים, ולאפשר לו להאמין באלוהים. במילים אחרות, מקור שימוש של אלוהים בביטוי זה חיובי. אם כן, האם אפשר לומר שהדבר החיובי הזה קדוש? (כן). דבריו של השטן נובעים מאופיו. השטן חושף את אופיו הרע, את אופיו הזדוני, בכל מקום וללא הרף. האם השטן עושה זאת בטבעיות? האם מישוהו מסית אותו? האם מישוהו מסייע לו? האם מישוהו כופה זאת עליו? (לא). הוא עושה זאת מיוזמתו. זהו אופיו הרע של השטן. אין זה משנה מה אלוהים עושה וכיצד הוא עושה זאת, השטן משתרך בעקבותיו. המהות והמאפיינים האמיתיים של הדברים שהשטן אומר ועושה הם מהותו של השטן – מהות מרושעת, מהות זדונית. כעת, כשאנו ממשיכים לקרוא, מה עוד השטן אומר? הבה נמשיך לקרוא.

מתי ד' 5-7 לָקַח אוֹתוֹ הַשָּׁטָן אֶל עֵיר הַקִּדְשׁ וַהֲעִמִּידוֹ עַל פֶּתַת גֵּג בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. אָמַר לוֹ: "אִם בְּנֵה־אֱלֹהִים אַתָּה, הַשְׁלֵךְ עֲצָמְךָ לְמַטָּה, שָׁהֲרִי כְּתוּב, 'כִּי מְלֹאכְיוֹ יִצְוֶה־לָּךְ, עַל־כַּפְּפִים יִשְׁאוּנֶךָ, פֶּן־תִּגָּף בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ'." אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: "עוֹד כְּתוּב, 'לֹא תִנָּסֶה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ'."

הבה נשוחח קודם על דברים אלה של השטן. הוא אמר: "אם בְּנֵה־אֱלֹהִים אַתָּה, הַשְׁלֵךְ עֲצָמְךָ לְמַטָּה", ואחר כך הוא ציטט מכתבי הקודש: "כִּי מְלֹאכְיוֹ יִצְוֶה־לָּךְ, עַל־כַּפְּפִים יִשְׁאוּנֶךָ, פֶּן־תִּגָּף בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ". איך אתם מרגישים כשאתם שומעים את דבריו של השטן? האין הם ילדותיים מאוד? הם ילדותיים, חסרי היגיון ומגעילים. מדוע אני אומר זאת? השטן תמיד מתכנן משהו מטופש. הוא מאמין שהוא חכם מאוד, ולעתים קרובות הוא מצטט את כתבי הקודש – אפילו את דבריו של אלוהים – הוא מנסה להפוך את הדברים האלה כנגד אלוהים כדי לתקוף אותו ולפתות אותו. מטרתו בכך היא להרוס את תוכנית עבודתו של אלוהים. למרות זאת, האם אתם שמים לב לדבר מסויים בדבריו של השטן? (יש בהם כוונות מרושעות). השטן תמיד היה פתיין. הוא אינו מדבר בצורה ישירה, הוא מדבר בעקיפין ומשתמש בפיתוי, הקסמה ושידול. השטן מפתה גם את האדם וגם את אלוהים: הוא חושב שגם אלוהים וגם האדם מאוד בורים, טיפשים, ואינם מסוגלים לראות את הדברים כפי שהם. השטן חושב שגם אלוהים וגם האדם לא יראו את מהותו, ולא יראו מבעד להונאתו ולכוונתו המרושעת. האין זה המקום שבו השטן מגלה את טיפשותו? (כן). יתרה מכך, השטן מצטט בגלוי את כתבי הקודש. הוא חושב שהדבר מעניק לו אמינות, ושלא תוכל לזהות שום פגם בדבריו או שלא תוכל להימנע מליפול במלכודת שלו. האין זה המקום שבו השטן נהיה אבסורדי וילדותי? זה דומה למצב שבו אנשים מפיצים את הבשורה ונושאים עדות לאלוהים – האם חסרי האמונה לא יאמרו להם משהו שדומה לדברים שהשטן אמר? האם שמעתם אנשים אומרים משהו דומה? איך אתם מרגישים כאשר אתם שומעים דברים כאלה? האם אתם נגעלים? כשאתם נגעלים, האם אתם חשים גם דחייה וזעזוע? (כן). כאשר אתם מרגישים כך, האם אתם מסוגלים לזהות שהשטן והטבע המושחת שהוא מחדיר

באדם הם מרושעים? האם אי פעם היתה בלבכם ההכרה ש"דבריו של השטן מביאים התקפות ופיתוי? דבריו אבסורדיים, מגוחכים, ילדותיים ומגעילים. אולם בדיבורו ובמעשיו של אלוהים, הוא לעולם לא ישתמש בשיטות כאלה כדי לדבר או לבצע את עבודתו, והוא מעולם לא פעל כך?" כמובן, במצב זה לאנשים יש רק שמץ של רגש שדי בו כדי לתפקד, והם אינם מבינים את קדושתו של אלוהים, נכון? בשיעור קומתכם הנוכחי, אתם מרגישים רק את הדבר הבא: "כול הדברים שאלוהים אומר הם אמת, הם מועילים לנו, ועלינו לקבלם". בין אם אתם מסוגלים לקבל אותם ובין אם לא, אתם אומרים ללא יוצא מן הכלל שדברי אלוהים הם האמת ושאלוהים הוא האמת, אך אינכם יודעים שהאמת היא קדושה כשלעצמה ושאלוהים קדוש.

אם כן, מה הייתה תשובתו של אדוננו ישוע לדברי השטן? "אמר לו ישוע: 'עוד פְּתוּב, 'לֹא תִּנָּסָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ'." האם יש אמת בדברים אלה שאדוננו ישוע אמר? (כן.) יש בהם אמת. למראית עין, דברים אלה נראים כמו מצווה שעל אנשים לקיים. זהו משפט פשוט מאוד, אך גם האדם וגם השטן הפרו מצווה זו לעתים קרובות. לכן, ישוע אדוננו אמר לו: "לֹא תִּנָּסָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ", מפני שזה מה שהשטן עשה לעתים קרובות, ואף השקיע כול מאמץ אפשרי לשם כך – ניתן אפילו לומר שהשטן עשה זאת ללא בוש. זהו אופיו המהותי של השטן – לא לפחד מאלוהים ולא לירוא ממנו בלבד. לכן, גם כאשר השטן היה לצד אלוהים ויכול היה לראותו, השטן לא יכול היה שלא לנסות לפתות את אלוהים. לפיכך, ישוע אדוננו אמר לשטן: "לֹא תִּנָּסָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ". זהו ביטוי שאלוהים אמר לשטן לעתים קרובות. האין זה ראוי להשתמש במשפט זה גם היום? (כן, כיוון שאנו גם מנסים את אלוהים לעתים קרובות.) מדוע אנשים עושים זאת לעתים קרובות? האם זה מפני שהם מלאים בטבע שטני ומושחת? (כן.) אם כן, האם הדברים שהשטן אמר לעיל הם דברים שאנשים אומרים לעתים קרובות? ובאילו מצבים? ניתן לומר שאנשים אמרו דברים כאלה ללא קשר לזמן ולמקום. זה מוכיח שטבעם של בני האדם הוא מושחת בדיוק כמו טבעו של השטן. ישוע אדוננו אמר ביטוי פשוט, ביטוי שמייצג את האמת ושנאנשים זקוקים לו. אולם האם במצב זה ישוע אדוננו התווכח עם השטן? האם יש גורם כלשהו של עימות במה שהוא אמר לשטן? (לא.) כיצד ישוע אדוננו ראה בלבד את ניסיונות הפיתוי של השטן? האם הוא חש גועל ודחייה? (כן.) ישוע אדוננו חש דחייה וגועל, אך הוא לא התווכח עם השטן, ומובן שלא דיבר על עקרונות גבוהים. במה מדובר? (מפני שהשטן תמיד כזה – הוא אינו יכול להשתנות לעולם.) האם נוכל לומר שהשטן אינו הגיוני? (כן, נוכל.) האם השטן יכול להכיר בכך שאלוהים הוא האמת? השטן לעולם לא יכיר בכך שאלוהים הוא האמת, ולעולם לא יודה בכך שאלוהים הוא האמת – זהו אופיו. יתרה מזאת, קיים דבר נוסף בנוגע לאופיו של השטן שהוא מבחיל. מהו? בניסיונותיו לפתות את ישוע אדוננו, השטן חשב שאפילו אם הוא ינסה לפתות את אלוהים ולא יצליח, הוא בכל זאת ינסה. על אף שהוא ייענש על כך, הוא בכל זאת יעשה זאת. על אף שלא יצא לו שום דבר טוב ממעשה זה, הוא בכל מקרה יעשה זאת, ואף יתעקש ויתנגד לאלוהים עד הסוף. איזה מין אופי הוא זה? האין הוא מרושע? מי שנתקף זעם כאשר אלוהים מוזכר, מי שכועס כאשר אלוהים מוזכר, האם הוא ראה את אלוהים? האם הוא מכיר את אלוהים? אדם כזה אינו יודע מיהו אלוהים, אינו מאמין בו, ואלוהים לא דיבר אליו. אלוהים מעולם לא הפריע לו, אם כך מדוע שהוא יכעס? האם נוכל לומר שאדם זה רע? אין זה משנה מהן המגמות הקיימות בעולם, בין אם זה הנאה, אוכל, אנשים מפורסמים או אנשים יפים, אף אחד מאלה לא מפריע לאדם כזה, אך אזכור אחד של המילה "אלוהים" ירגיז אדם כזה. האין זו דוגמא לאופי רע? דבר זה משמש כעדות מספקת לאופיו הרע של האדם.

עכשיו בנוגע אליכם – האם יש פעמים שבהן האמת מוזכרת או כאשר מוזכרים הניסיונות שבהם העמיד אלוהים את האנושות או כאשר מובאים דברי השיפוט של אלוהים כנגד האדם, ואתם חשים רוגז, דחייה, ואינכם רוצים לשמוע על זה? ייתכן שתחשבו בלבכם: האם כולם לא אמרו שאלוהים הוא האמת? כמה מדברים אלה אינם האמת, אלה הם בבירור רק דברי התוכחה של אלוהים כלפי האדם! יש אנשים שייתכן שאף ייגעלו מכך בלבם: הנושא הזה מוזכר בכל יום, הניסיונות שבהם הוא מעמיד אותנו תמיד מוזכרים וכך גם שיפוטו. מתי כל זה יסתיים? מתי נגיע ליעד הטוב? לא ידוע מאין מגיע הכעס הבלתי הגיוני הזה. איזה מין אופי הוא זה? (אופי רע.) הוא מקבל עידוד מאופיו הרע של השטן. אלוהים אף פעם לא מתווכח או רב עם אנשים ביחס לאופיו הרע של השטן וטבעו המושחת של האדם, והוא אף פעם לא עושה עניין מכך שאנשים פועלים מתוך בורות. אתם לא תראו שאלוהים מחזיק בהשקפות לגבי דברים, הדומות לאלה שיש לאנשים, ויתרה מזאת, לא תראו אותו משתמש בנקודות המבט של האדם, בידע שלו, במדע שלו, בפילוסופיה שלו או בדימויו של האדם כדי לטפל בדברים. תחת זאת, כול דבר שאלוהים עושה וכול מה שהוא חושף קשור לאמת. כלומר, כול מילה שהוא אומר וכל פעולה שהוא מבצע נוגעות לאמת. אמת זו אינה פנטזיה חסרת בסיס. אמת זו והדברים האלה נאמרים על ידי אלוהים בזכות מהותו של אלוהים וחיינו. מכיוון שדברים אלה והמהות של כול הדברים שאלוהים עשה הם אמת, אנו יכולים לומר שמהותו של אלוהים קדושה. במילים אחרות, כול מה שאלוהים אומר ועושה מביא חיות ואור לבני האדם. הדבר מאפשר לאנשים לראות דברים חיוביים ואת המציאות של הדברים החיוביים האלה וומצביע על הדרך הנכונה לאנושות. דברים אלה נקבעים בזכות מהותו של אלוהים, והם נקבעים בשל מהות קדושתו. ראיתם זאת, נכון? נמשיך בקריאה מכתבי הקודש.

מתי ד' 8-11 לקח אותו השטן להר גבוה מאד והראה לו את כל ממלכות תבל וכבודן. אמר אליו: "את כל אלה אתן לך אם תפל על פניך ותשתחוה לי." השיב לו ישוע: "הסתלק, השטן, הן פתוב, 'ליהוה אלהיך תשתחוה ואותו לבדו תעבד'." לאחר מכן עזב אותו השטן ומלאכים נגשו לשחרתו.

לאחר שנכשלו שני תכסיסיו הקודמים, השטן ניסה עוד תכסיס אחד: הוא הראה את כול המלכויות שבעולם ואת תפארתן לישוע אדוננו, וביקש ממנו לעבוד את השטן. מה אתם מבינים ממצב זה על המאפיינים האמיתיים של השטן? האין השטן חסר בושה לחלוטין? (כן.) עד כמה חסר בושה הוא יכול להיות? הכול נברא על ידי אלוהים, אולם השטן הופך זאת, מראה זאת לאלוהים, ואומר: "הבט בעושרן ובתפארתן של כול הממלכות האלה. אם תעבוד אותי, אתן לך את כולן." האין זה היפוך תפקידים? האין השטן חסר בושה? אלוהים יצר את הכול, אך האם היה זה להנאתו? אלוהים נתן הכול לאנושות, אך השטן רצה לקחת הכול ואחר כך אמר: "עבוד אותי! עבוד אותי ואתן לך את כול זה." אלה פניו המכוערות של השטן. הוא בהחלט חסר בושה, נכון? השטן אינו יודע אפילו את משמעות המילה "בושה", וזוהי רק דוגמא נוספת לרשעותו. הוא אפילו אינו יודע מהי בושה. השטן יודע בבירור שאלוהים ברא הכול, שהוא מנהל את בריאתו, ושיש לו ריבונות עליה. הכול שייך לאלוהים, לא לאדם, ובוודאי שלא לשטן. אולם השטן בחוצפתו אמר שהוא ייתן הכול לאלוהים. האם השטן לא עשה פעם נוספת דבר-מה אבסורדי וחסר בושה? עכשיו אלוהים שונא את השטן עוד יותר, נכון? אך אין זה משנה מה השטן ניסה לעשות, האם ישוע אדוננו נפל במלכודת הזאת? מה ישוע אדוננו אמר? ("ליהוה אלהיך תשתחוה ואותו לבדו תעבד"). האם למשפט זה יש משמעות מעשית? (כן.) איזו מין משמעות מעשית? אנו רואים את הרוע וחוסר

הבושה של השטן בדיבורו. לכן, אילו האדם היה עובד את השטן, מה היתה המסקנה? האם הוא היה מקבל את העושר והתהילה של כול הממלכות? (לא.) מה הוא היה מקבל? האם האנושות הייתה נעשית חסרת בושה ומגוחכת כמו השטן? (כן.) היא לא הייתה שונה מהשטן במקרה זה. לכן ישוע אדוננו אמר משפט זה, החשוב לכל אדם ואדם: "לִיהוֹה אֱלֹהֶיךָ תִשָּׁתַחֲוֶה וְאוֹתוֹ לְבָדוֹ תַעֲבֹד", ואשר מציין שמלבד אלוהים עצמו, אם תעבוד אל אחר, אם תעבוד את השטן, תתפלש באותה זוהמה כמו השטן. אתה תהיה שותף לחוסר הבושה ולרוע של השטן, ובדיוק כמו השטן, תפתה את אלוהים ותתקוף אותו. ואז מה יהיה סופך? אלוהים יתעב אותך, יכה אותך וישמיד אותך. לאחר שהשטן פיתה את ישוע אדוננו מספר פעמים ללא הצלחה, האם הוא ניסה פעם נוספת? השטן לא ניסה שוב, אלא נטש את המערכה. מה הדבר מוכיח? דבר זה מוכיח שאופיו הרע של השטן, זדוניותו, האבסורדיות וחוסר ההיגיון שלו אינם ראויים לאזכור בפני אלוהים. ישוע אדוננו הכניע את השטן בשלושה משפטים בלבד, שאחריהם הוא נסוג כשזנכו בין רגליו, מבויש מכדי להראות את פניו שוב, ומאז הוא מעולם לא פיתה שוב את ישוע אדוננו. מכיוון שישוע אדוננו סיכל את הפיתוי הזה של השטן, הוא היה יכול בקלות להמשיך את העבודה שהיה עליו לבצע ולממש את המשימות שעמדו בפניו. האם יש משמעות מעשית כלשהי לכול בני האדם בכל מה שישוע אדוננו אמר ועשה במצב זה, אם מיישמים את הדברים כיום? (כן.) איזה סוג של משמעות מעשית? האם קל להכניע את השטן? האם חייבת להיות לבני האדם הבנה ברורה על אופיו הרע של השטן? האם חייבת להיות לבני האדם הבנה מדויקת בנוגע לפיתוייו של השטן? (כן.) אם אי-פעם תחוו את פיתוייו של השטן בחייכם, ואם תהיו מסוגלים לראות דרכם את טבעו הרע, האם תוכלו להכניע אותו? אם הייתם יודעים על האבסורדיות וחוסר ההיגיון של השטן, האם עדיין הייתם עומדים לצד השטן ותוקפים את אלוהים? אם הייתם מבינים כיצד הזדוניות וחוסר הבושה של השטן מתגלים דרככם – אם הייתם מזהים ויודעים זאת בכירור – האם עדיין הייתם תוקפים ומפתים את אלוהים בדרך זו? (לא, לא היינו עושים זאת.) מה הייתם עושים? (היינו מורדים בשטן ונוטשים אותו.) האם קל לעשות זאת? לא קל לעשות זאת. על בני האדם להתפלל תכופות, עליהם להציב את עצמם לעתים קרובות לפני אלוהים, ועליהם לבחון את עצמם. עליהם להתמסר למשמעתו, לשיפוטו ולייסורו של אלוהים, ורק בדרך זו אנשים יסורו בהדרגה מהונאתו של השטן ומשליטתו.

אנו יכולים לסכם את הדברים שמהווים את מהותו של השטן מהדברים שהוא אמר. ראשית, ניתן לומר באופן כללי שמהות השטן היא רוע, ושמהותו זו מהווה ניגוד לקדושתו של אלוהים. מדוע אני אומר שמהותו של השטן היא רוע? יש להביט בתוצאות של מה שהשטן עושה לבני אדם כדי להבין זאת. השטן משחית את האדם ושולט בו, והאדם פועל לפי טבעו המושחת של השטן, וחי בעולם שהושחת על ידי השטן ובקרב אנשים מושחתים. ההמונים נשלטים מבלי דעת על ידי השטן ונטמעים בו. לכן הטבע המושחת שהוא אופיו של השטן נמצא באדם. מכול הדברים שהשטן אמר ועשה, האם ראיתם את יהירותו? האם ראיתם את הונאתו וזדוניותו? מהו הביטוי העיקרי ליהירותו של השטן? האם השטן תמיד רוצה לכבוש את מקומו של אלוהים? השטן תמיד רוצה להרוס את עבודתו ומעמדו של אלוהים, ולקחת אותם לעצמו, כדי שאנשים יעשו לחסידיו, יתמכו בו ויעבדו אותו. זהו אופיו היהיר של השטן. כאשר השטן משחית אנשים, האם הוא אומר להם מה עליהם לעשות? כאשר השטן מנסה לפתות את אלוהים, האם הוא יוצא ואומר, "אני מפתה אותך, אני עומד לתקוף אותך"? בשום אופן לא. באיזו שיטה משתמש השטן? הוא משדל, מפתה, תוקף ומציב את מלכודותיו, אפילו באמצעות ציטוט מכתבי הקודש.

השטן מדבר ופועל בדרכים שונות כדי להגשים את מניעיו ואת כוונותיו הזדוניים. לאחר שהשטן עשה זאת, מה ניתן לראות אצל האדם? האם אנשים אינם יהירים? האדם סבל מהשחתה על ידי השטן במשך אלפי שנים, ולכן האדם נעשה יהיר, ערמומי, זדוני ובלתי הגיוני. כול הדברים האלה מתגלים אצל האדם בגלל אופיו של השטן. מכיוון שאופיו של השטן רע, הוא נתן לאדם את האופי הרע והמושחת הזה. לפיכך, האדם חי לפי טבע שטני ומושחת, וכמו השטן, אף האדם מתנגד לאלוהים, תוקף אותו, ומנסה אותו עד כדי כך שהאדם אינו עובד את אלוהים ואינו ירא אותו בלבד.

בנוגע לקדושתו של אלוהים, אף שייתכן כי זהו נושא מוכר, בדיון הוא עלול להפוך למופשט מעט בעיני חלק מהאנשים, והתוכן יכול להיות מעט עמוק. זאת משום שבעבר, אנשים התמודדו לעתים רחוקות עם ההיבט המעשי של הנושא הזה. אך אל דאגה, נתקדם לאט ואעזור לכם להבין מהי קדושתו של אלוהים. לגבי הבנת מהו סוג האדם, הבט במה שהוא עושה ובתוצאות פעולותיו, וכך תוכל לראות את מהותו של האדם הזה. האם ניתן לנסח זאת כך? (כן). לכן, הבה נשתף תחילה בקדושתו של אלוהים מנקודת מבט זו. במילים אחרות, מהותו של השטן רעה, ולכן פעולותיו של השטן כלפי האדם הסתכמו בניסיון להשחיתו עד בלי סוף. השטן רשע, ולכן האנשים שהוא השחית בהחלט רשעים, נכון? האם מישוהו יכול לומר: "השטן הוא רשע, אולי מישוהו שהושחת על ידו קדוש"? זו בדיחה, נכון? האם זה בכלל אפשרי? (לא). אם כן, אל תחשבו על הדבר הזה בצורה כזו. השטן רשע, יש לו צד חיוני ומעשי, ואלה לא רק דיבורים ריקים מתוכן. איננו מנסים להשמיץ את השטן, אנו רק משתפים באמת ובמציאות. ייתכן שהדבר יפגע באנשים מסויימים או בסוג מסויים של אנשים, אך אין פה כוונת זדון. ייתכן שתשמעו זאת היום ותרגישו מעט אי-נחת, אך יום אחד בקרוב, כאשר תוכלו לזהות זאת, אתם תתעבו את עצמכם, ותרגישו שמה שדיברנו עליו היום מאוד שימושי עבורכם ובעל ערך רב. מהות השטן היא רוע, ולכן בלתי נמנע שתוצאות פעולותיו יהיו רעות, או לפחות קשורות לרשעות. האם נוכל לומר זאת? (כן). אם כן, כיצד השטן משחית את בני האדם? איזה חלק מתוך הרשע שנגרם על ידי השטן בעולם ובקרוב האנושות אנשים יכולים לתפוס ולראות בעין? האם חשבתם על זה אי פעם בעבר? ייתכן שלא השקעתם בזה מחשבה רבה, ולכן אעלה כמה נקודות. הכול מכירים את תורת האבולוציה שהשטן מציג, נכון? האין זה תחום ידע שנחקר על ידי האדם? (כן). מכאן שהשטן משתמש תחילה בידע כדי להשחית את האדם, ומלמד אותו ידע בשיטותיו שלו. אחר כך הוא משתמש במדע כדי להשחית את בני האדם, מה שמעורר את עניינם לגבי ידע, מדע, דברים מסתוריים או דברים שאנשים רוצים לגלות. הדברים האחרים שהשטן משתמש בהם כדי להשחית את האדם הם תרבות מסורתית ואמונות טפלות, ובעקבות כך הוא משתמש במגמות חברתיות לצרכיו. כול אלה הם דברים שאנשים נחשפים אליהם בחיי היומיום ושקשורים לדברים הקרובים לאנשים, למה שהם רואים, למה שהם שומעים, לדברים שהם נוגעים בהם ולמה שהם חווים. ניתן לומר שהם מקיפים את כולנו, ושלא ניתן להתעלם מהם או להיחלץ מהם. לאנושות אין דרך להימנע מהיותה מושפעת, נגועה, נשלטת וכבולה על ידי הדברים האלה; אין לה הכוח להרחיק אותם מעליה.

1. כיצד השטן משתמש בידע כדי להשחית את האדם

קודם כול, הבה נדבר על ידע. האין הכול מחשיבים ידע לדבר חיובי? או לפחות אנשים חושבים שהקונוטציה

של המילה "ידע" חיובית יותר מאשר שלילית. מדוע אם כן אנו טוענים כאן שהשטן משתמש בידע בראש ובראשונה כדי להשחית את האדם? האם תיאוריית האבולוציה אינה היבט של ידע? האם חוקי המדעים של ניוטון אינם חלק מהידע? כוח הכבידה של כדור הארץ הוא חלק מהידע, נכון? (כן). מדוע אם כן ידע נמצא ברשימה של התכנים שהשטן משתמש בהם כדי להשחית את האנושות? מה אתם חושבים על זה? האם בידע יש אפילו שמץ של אמת? (לא). אם כן, מהי מהות הידע? על איזה בסיס נלמד הידע שחוקר האדם? האם הידע מבוסס על תיאוריית האבולוציה? האם הידע שהאדם חקר או תמציתו מבוססים על אתאיזם? האם יש איזשהו חלק בידע זה שקשור לאלוהים? האם הוא קשור לעבודת האדם את אלוהים? האם הוא קשור לאמת? (לא). אם כן, כיצד השטן משתמש בידע כדי להשחית את האדם? זה עתה אמרתי ששום חלק מהידע הזה אינו קשור לעבודת האדם את אלוהים או לאמת. יש אנשים החושבים על זה כך: "ייתכן שאין לידע שום קשר לאמת, אך הידע אינו משחית את בני האדם." מה אתם חושבים על זה? האם למדתם באמצעות הידע שאושרם של האנשים תלוי במה שהם יצרו במו ידיהם? האם הידע שלכם אי-פעם לימד אתכם שגורלו של האדם נתון בידיו? (כן). איזה מין דיבור הוא זה? (אלה שטויות). בדיוק כך! אלה שטויות! הידע הוא נושא מורכב לדיון. אולם ניתן לומר במילים פשוטות, שתחום ידע מסויים אינו יותר מידע. זהו ידע שנלמד על בסיס של היעדר עבודה לאלוהים וחוסר הבנה שאלוהים ברא את כול הדברים. כאשר אנשים חוקרים סוג זה של ידע, הם לא רואים שאלוהים יש ריבונות על כול הדברים, הם לא רואים שאלוהים הוא האחראי לכל הדברים או זה שמנהל אותם. תחת זאת, הם רק עוסקים במחקר וגילוי אינסופיים בתחום זה של ידע ומחפשים תשובות על סמך ידע. אולם אם אנשים אינם מאמינים באלוהים, ותחת זאת רק עוסקים במחקר, הם לעולם לא ימצאו את התשובות האמיתיות, האין זה כך? ידע רק נותן לך פרנסה, עבודה והכנסה כדי שלא תרעב, אך הידע לעולם לא יגרום לך לעבוד את אלוהים, והוא לעולם לא ירחיק אותך מרע. ככל שאתה חוקר ידע, כך אתה רוצה יותר למרוד באלוהים, לחקור אותו, לנסות אותו ולהתנגד לו. אם כך, מה ראינו עתה שהידע הזה מלמד את בני האדם? הוא כולו הפילוסופיה של השטן. האם הפילוסופיות ולחוקי הישרדות שמופצים על ידי השטן בקרב בני אדם מושחתים יש קשר כלשהו לאמת? אין להם שום קשר לאמת, ולמעשה, הם ההיפך מהאמת. אנשים לעתים קרובות אומרים, "החיים הם תנועה" ו"האדם הוא ברזל, אורז הוא פלדה, והאדם ירעב אם ידלג על ארוחה". מה הן אלה? אלה אמרות מופרכות ומגעיל לשמוע אותן. כנראה שכולם מכירים את האופן שבו השטן משתמש בידע כדי להשחית את האדם. השטן החדיר לא מעט מפילוסופיית החיים שלו ומחשבתו במה שנקרא הידע של האדם, ובזמן שהוא עושה זאת, הוא מאפשר לאדם לאמץ את מחשבתו, את הפילוסופיה שלו ואת נקודת מבטו, על מנת שהאדם יוכל להכחיש את קיומו של אלוהים ואת ריבונותו על כול הדברים ועל גורלו של האדם. לכן, ככל שמתקדמים לימודיו של האדם והוא צובר יותר ידע, קיומו של אלוהים נהיה מעורפל יותר עבורו, וייתכן שהוא אפילו ירגיש שאלוהים אינו קיים כלל. מכיוון שהשטן הוסיף נקודות מבט, תפיסות ומחשבות לדעתו של האדם, השטן משחית את האדם בכך שהוא מכניס את המחשבות האלה דעתו, הלא כן? (כן). על מה האדם מבסס את חייו כעת? האם הוא באמת תלוי בידע זה? לא, האדם מבסס את חייו על המחשבות, ההשקפות והפילוסופיות של השטן החבויות בידע הזה. זהו התחום שבו מתרחשת עיקר השחתתו של השטן את האדם. זוהי מטרתו של השטן והשיטה שבה הוא משחית את האדם.

תחילה נשוחח על ההיבט השטחי ביותר של נושא זה. האם הדקדוק והמילים בשיעורי שפה מסוגלים להשחית

אנשים? האם מילים יכולות להשחית בני אדם? (לא.) מילים אינן משחיתות בני אדם. הן כלי המאפשר לבני האדם לדבר וכלי שבאמצעותו בני האדם מתקשרים עם אלוהים. יתרה מזאת, שפה ומילים הן הכלים שבאמצעותם אלוהים מתקשר עם בני האדם כיום, והן הכרחיות. אחד ועוד אחד שווה שתיים, ושתיים כפול שתיים שווה ארבע; זהו ידע, נכון? אך האם ידע זה יכול להשחית אותך? זהו היגיון בסיסי וחוק, ולכן ידע כזה אינו יכול להשחית בני אדם. אם כך, איזה סוג של ידע כן משחית בני אדם? ידע המעורב בנקודות ההשקפה ובמחשבותיו של השטן. השטן שואף להחדיר את נקודות ההשקפה והמחשבות האלה לאנושות דרך הידע. לדוגמא במאמר, אין דבר שגוי במילה הכתובה. הבעיה היא השקפת העולם והכוונה של כותב המאמר, כמו גם תוכן מחשבותיו. אלה הם דברים רוחניים והם מסוגלים להשחית אנשים. לדוגמא, אם אתה צופה בתוכנית טלוויזיה, אילו דברים בתוכנית זו יכולים לשנות את השקפתך? האם דבריהם של השחקנים, המילים עצמן, יכולים להשחית בני אדם? (לא.) איזה סוג של דברים משחיתים בני אדם? מחשבות היסוד ותוכן התוכנית המייצגים את השקפותיו של הבמאי והמידע המועבר בהשקפות אלה, יכולים להטות את לבם ומחשבותיהם של בני האדם. האין זה כך? אתם יודעים למה אני מתכוון כשאני אומר שהשטן משתמש בידע כדי להשחית בני אדם. אינכם מבינים זאת בצורה מוטעית, נכון? לפיכך, אם תקראו רומן או מאמר פעם נוספת, האם תוכלו להעריך אם הדעות המבוטאות בהם משחיתות את האנושות או תורמות לה? (אנו יכולים לעשות זאת במידה מסויימת.) זהו דבר שיש ללמוד ולחיות בקצב איטי; זהו אינו דבר שניתן להבין בקלות באופן מיידי. לדוגמא, כאשר חוקרים או לומדים תחום ידע מסויים, היבטים חיוביים מסויימים של הידע הזה יכולים לעזור לכם להבין דברים בסיסיים על התחום, וממה בני אדם צריכים להימנע. לדוגמא, חשמל הוא תחום ידע, נכון? תהיו בורים אם לא תדעו שחשמל יכול לחשמל בני אדם, נכון? אך ברגע שהבנתם את תחום הידע הזה, לא תיגעו בחוסר זהירות במכשיר חשמלי, וכן תדעו כיצד להשתמש בחשמל. אלה דברים חיוביים. האם ברור לכם על מה אנחנו מדברים בקשר לאופן שבו ידע משחית בני אדם? אם אתם מבינים, לא נמשיך לדבר על זה, מפני שיש סוגים רבים של ידע שנחקרו בעולם, ואתם זקוקים לזמן רב יותר כדי להבדיל ביניהם בעצמכם.

2. כיצד השטן משתמש במדע כדי להשחית את האדם

מהו מדע? האין המדע נחשב לתחום יוקרתי ומעמיק בעיני כול אדם כמעט? כאשר המדע מוזכר, האין בני אדם מרגישים ש"זהו דבר שבני אדם רגילים אינם יכולים לתפוס, זהו נושא שרק חוקרי מדע או מומחים יכולים להתעסק בו. אין לזה שום קשר אלינו, בני האדם הרגילים?" אך האם יש לזה קשר? (כן.) כיצד השטן משתמש במדע כדי להשחית בני אדם? כעת לא נדבר על שום דבר מלבד נושאים שאנשים נתקלים בהם לעתים קרובות בחייהם האישיים. האם שמעתם על גנים? כולכם מכירים את המונח הזה, נכון? האם גנים התגלו דרך המדע? מהי בדיוק משמעותם של הגנים בעיני בני האדם? האין הם גורמים לבני אדם לחוש שהגוף שלהם הוא דבר מסתורי? כאשר בני אדם נחשפים לנושא הזה, האם לא יהיו כאלה – במיוחד הסקרנים שביניהם – שירצו לדעת עוד או יהיו מעוניינים בפרטים נוספים? אנשים סקרנים אלה ימקדו את האנרגיה שלהם בנושא זה, וכאשר הם אינם עסוקים, הם יחפשו מידע בספרים ובאינטרנט כדי ללמוד פרטים נוספים עליו. מהו מדע? אם להסביר

זאת בצורה פשוטה, המדע הוא מחשבות ותיאוריות בנוגע לדברים שהאדם סקן לגביהם, דברים שאינם ידועים ושאין להם תשובה. המדע הוא מחשבות ותיאוריות של התעלומות שהאדם רוצה לחקור. מהו היקפו של המדע? ניתן לומר שהוא מקיף את כול הדברים, אך כיצד האדם עושה את עבודת המדע? האם באמצעות מחקר? המדע כרוך בחקירה של הפרטים והחוקים של נושאי המחקר, ואחר כך העלאת תיאוריות מפותקות שגורמות לכולם לחשוב: "המדענים האלה באמת מדהימים! הם יודעים כול כך הרבה ויש להם ידע כה רב המשמש להבנת הדברים האלה!" יש להם הערצה כה רבה כלפי האנשים האלה, נכון? אילו סוגים של השקפות יש לאנשים החוקרים מדע? האין הם רוצים לחקור את היקום, לחקור את הדברים המסתוריים בתחום העניין שלהם? מהי התוצאה הסופית של זה? יש תחומי מדע שמהם אנשים מסיקים את מסקנותיהם באמצעות השערות, בתחומים אחרים אנשים מסתמכים על ניסיון אנושי כדי להסיק מסקנות. אך יש גם תחומי מדע שבהם אנשים מגיעים למסקנות על סמך ניסויים או תצפיות רקע ותצפיות היסטוריות. האם זה נכון? אם כן, מה המדע נותן לבני האדם? המדע רק מאפשר לבני האדם לראות את האובייקטים בעולם החומרי, ורק מספק את סקרנותו של האדם; הוא אינו מאפשר לאדם לראות את החוקים שלפיהם לאלוהים יש ריבונות על כול הדברים. נדמה שהאדם מוצא תשובות במדע, אך תשובות אלה מבלבלות ומביאות רק לשביעות רצון זמנית, שביעות רצון שרק כובלת את לב האדם לעולם החומרי. האדם חש שהוא קיבל את התשובות מהמדע, ולכן יהיו אשר יהיו הסוגיות שיתעוררו, הוא מנסה להוכיח או לאשר אותן על סמך השקפותיו המדעיות. המדע משתלט על לבו של האדם ומפתה אותו עד כדי כך שהאדם אינו חושב עוד להכיר את אלוהים, לעבוד את אלוהים ולהאמין שכול הדברים באים מאלוהים ושעל האדם לפנות אליו כדי לקבל תשובות. האין זה כך? ככל שאדם מאמין במדע, כך הוא נהיה יותר אבסורדי, ומאמין שלכל דבר יש פתרון מדעי ושמחקר יכול לפתור הכול. הוא אינו מבקש את אלוהים ואינו מאמין שהוא קיים. אפילו אנשים שהיו חסידיו של אלוהים במשך שנים רבות, יתחילו לחקור בקטריות מתוך גחמה או יחפשו מידע כדי לקבל את התשובות לבעיה כלשהי. אדם כזה אינו בוחן את הדברים מנקודת המבט של האמת, ובמרבית המקרים הוא חפץ להסתמך על השקפות מדעיות, ידע מדעי או תשובות מדעיות כדי לפתור בעיות. אך הוא אינו מסתמך על אלוהים, ואינו מבקש את אלוהים. האם אלוהים נמצא בלבם של בני אדם כאלה? (לא.) יש אף בני אדם הרוצים לחקור את אלוהים באותה הדרך שבה הם חוקרים את המדע. לדוגמא, מומחים רבים לדת הלכו למקום שאליו תיבת נוח הגיעה לאחר המבול הגדול. הם ראו את התיבה, אך מראה התיבה לא הביא אותם להאמין בקיומו של אלוהים. הם רק מאמינים בסיפורים ובהיסטוריה, וזו התוצאה של המחקר המדעי שלהם ושל הדרך שבה הם חקרו את העולם הגשמי. אם תחקרו דברים חומריים, בין אם זה מיקרוביולוגיה, אסטרונומיה או גיאוגרפיה, לעולם לא תמצאו תוצאה שאומרת שאלוהים קיים או שיש לו ריבונות על כול הדברים. לאור זאת, מה המדע עושה לאדם? האין הוא מרחיק את האדם מאלוהים? האין הוא מאפשר לאדם לחקור את אלוהים? האין הוא הופך את בני האדם לספקנים יותר בנוגע לקיומו של אלוהים? (כן.) אם כן, כיצד השטן שואף להשתמש במדע כדי להשחית את האדם? האין השטן רוצה להשתמש במסקנות מדעיות כדי להטעות את בני האדם ולהקהות את חושיהם ומשתמש בתשובות דו-משמעיות כדי להיאחז בלב האדם, כך שהאדם לא יבקש את אלוהים ולא יאמין בקיומו? (כן.) מסיבה זו אנו אומרים שזוהי אחת הדרכים שבהן השטן משחית בני אדם.

3. כיצד השטן משתמש בתרבות המסורתית כדי להשחית את האדם

האם קיימים דברים רבים הנחשבים לחלק מהתרבות המסורתית? (כן.) מהי משמעותה של התרבות המסורתית הזו? יש שאומרים שהיא מועברת מדור לדור – זהו היבט אחד. מהראשית, משפחות, קבוצות אתניות ואפילו המין האנושי העבירו מדור לדור את אורחות חייהם, או את המנהגים, הפתגמים והכללים שחללו למחשבותיהם של בני האדם. בני אדם מחשיבים אותם כבלתי נפרדים מחייהם. הם מתייחסים לדברים האלה כאל כללים ודרך חיים שיש לציית להם, והם אפילו לעולם לא רוצים לשנות או לנטוש את הדברים האלה מפני שהם עברו מדור לדור. יש היבטים אחרים לתרבות מסורתית, כמו אלה שהונחלו על ידי קונפוציוס ומנציוס או כמו הדברים שנלמדו מתורות הטאואיזם והקונפוציוניזם הסיניות ושנהפכו לחלק בלתי נפרד מכול בני האדם. האין זה נכון? (כן.) מה התרבות המסורתית כוללת? האם היא כוללת את החגים שבני אדם חוגגים? לדוגמא, פסטיבל האביב, פסטיבל הפנסים, יום ניקוי הקברים, פסטיבל סירת הדרקון, וכן חג הרוחות ופסטיבל אמצע הסתיו. יש משפחות שאפילו חוגגות ימי הולדת לזקנים שהגיעו לגיל מסויים ולילדים שהגיעו לגיל חודש ולגיל מאה ימים. כול אלה הם חגים מסורתיים. האם הרקע של חגים אלה אינו חלק מתרבות מסורתית? מהו העיקר של התרבות המסורתית? האם יש לזה קשר כלשהו לעבודת האדם את אלוהים? האם יש לזה קשר כלשהו לצורך לומר לבני אדם לנהוג לפי האמת? האם יש חגים שבהם אנשים מקריבים קורבנות לאלוהים, הולכים למזבח של אלוהים ושומעים את משנתו? האם יש חגים כאלה? (לא.) מה אנשים עושים בכל החגים האלה? בתקופה המודרנית, חגים נתפסים כהזדמנויות לאכול, לשתות וליהנות. מהו מקורה של התרבות המסורתית? ממי נובעת התרבות המסורתית? (השטן.) היא מגיעה מהשטן. באמצעות החגים המסורתיים האלה, השטן מנחיל לאדם דברים מסויימים. מהם הדברים האלה? האם להבטיח שאנשים יזכרו את אבותיהם הוא אחד מהדברים האלה? לדוגמא, במהלך יום ניקוי הקברים אנשים מנקים את קברי אבותיהם ומקריבים להם מנחות, כדי שבני האדם לא ישכחו את אבותיהם. בנוסף, השטן מוודא שאנשים יזכרו להיות פטריסטיים, כמו בפסטיבל סירת הדרקון. מה באשר לפסטיבל אמצע הסתיו? (מפגשים משפחתיים.) מהו הרקע של המפגשים המשפחתיים? מהי הסיבה לזה? הסיבה היא לתקשר ולהתחבר רגשית. כמובן, בין אם חוגגים את ערב שנת הירח החדשה או את פסטיבל הפנסים, ישנן דרכים רבות לתאר את הסיבות שהובילו לחגים האלה. אין זה משנה כיצד מסבירים את החגים, כול אחד מהם הוא דרכו של השטן להחדיר את הפילוסופיה והמחשבות שלו לבני האדם, כדי שהם יתרחקו מאלוהים ולא יידעו שהוא קיים, וכדי שהם יקריבו מנחות לאבותיהם או לשטן, או לחילופין, כדי שהדבר יהווה תירוץ לאכול, לשתות וליהנות למען תשוקות הבשר. כאשר חוגגים כול אחד מהחגים האלה, מחשבותיו של השטן והשקפותיו מחלחלות לראשיהם של בני האדם מבלי שהם ידעו זאת. כאשר בני אדם מגיעים לאמצע החיים או לגיל מבוגר יותר, המחשבות וההשקפות האלה של השטן, כבר מושרשים עמוק בלבם. יתר על כן, אנשים עושים כמיטב יכולתם כדי להעביר את הרעיונות האלה, בין אם הם נכונים או מוטעים, לדור הבא בלי הבדלה וללא שום הסתייגות. האם לא כך? (כן.) כיצד התרבות המסורתית והחגים האלה משחיתים את בני האדם? האם אתם יודעים? (בני האדם נעשים מוגבלים וכבולים לכללים של המסורות האלה, כך שאין להם זמן או כוח לבקש את אלוהים.) זהו היבט אחד. לדוגמא, הכול חוגגים את שנת הירח החדשה, ואם לא היית חוגג, האם לא היית חש עצב? האם יש איסורים

שאתם מקפידים עליהם? הרי הייתם מרגישים, "לא חגגתי את השנה החדשה. היום הזה של שנת הירח החדשה היה נורא. האם כול השנה הזו תהיה גרועה?" האם לא תרגיש אי-נוחות ומעט חשש? יש אפילו אנשים שלא הקריבו קורבנות לאבותיהם במשך שנים, ולפתע הם חולמים שהמת מבקש מהם כסף. כיצד הם מרגישים? "כמה עצוב שהמת הזה זקוק לכסף! אשורף כמה שטרות נייר בשבילו, משום שאם לא אעשה כך, זה לא יהיה בסדר. אנו החיים יכולים להסתבך בצרות אם לא אשורף כמה שטרות נייר, מי יכול לדעת מתי אסון יכה בנו?" תמיד תהיה להם עננה קטנה של פחד ודאגה בלבם. מי משתיל בתוכם את הדאגה הזו? (השטן). השטן מביא אותה. האין זו אחת הדרכים שבהן השטן משחית את האדם? הוא משתמש באמצעים ותירוצים שונים כדי לשלוט בך, לאיים עליך, לכבול אותך, עד כדי כך שאתה מתבלבל ונכנע ומתמסר לו. כך השטן משחית את האדם. לעתים קרובות כאשר בני אדם חלשים או כאשר הם אינם מודעים לגמרי למצבם, הם עלולים לעשות משהו מתוך פיזור דעת, שלא בכוונה, כלומר הם עלולים ליפול מבלי דעת לאחיותו של השטן, וייתכן שהם יעשו משהו שלא בכוונה ומבלי לדעת מה הם עושים. זוהי הדרך שבה השטן משחית את האדם. יש גם אנשים לא מעטים כיום הממאנים להיפרד ממסורות תרבותיות מושרשות; הם פשוט לא יכולים לוותר עליהן. הם רוצים לחגוג חגים כאלה במיוחד כאשר הם חלשים ופאסיביים, והם רוצים לפגוש את השטן ולרצות אותו, מה שגם יאפשר להם לנחם את עצמם מבפנים. מהו הרקע למסורות התרבותיות האלה? האם ידו השחורה של השטן מושכת בחוטים מאחורי הקלעים? האם אופיו הרע של השטן מתמרן את הדברים ושולט בהם? האם השטן שולט בכול הדברים האלה? (כן). כאשר אנשים חיים בתרבות מסורתית וחוגגים סוגים כאלה של חגים מסורתיים, האם נוכל לומר שזוהי סביבה שבה השטן משטה בהם ומשחית אותם, ויתרה מזאת, שהם שמחים להיות מושחתים על ידי השטן? (כן). זהו דבר שכולכם מודים בו, שכולכם יודעים עליו.

4. כיצד השטן משתמש באמונות טפלות כדי להשחית את האדם

אתם מכירים את המושג "אמונות טפלות", נכון? יש כמה דברים דומים החופפים בין אמונות טפלות והתרבות המסורתית, אך לא נדבר עליהם היום. במקום זאת, אדבר על הדברים שאנו פוגשים לעתים קרובות יותר מכול: ניבוי עתידות, הגדת עתידות, שריפת קטורת וסגידה לבודהה. יש אנשים שעוסקים בניבוי עתידות, אחרים סוגדים לבודהה ושורפים קטורת, בעוד שאחרים הולכים למגידי עתידות שחוזים את עתידם על ידי קריאה בקלפים או קריאת תווי פניהם. לכמה מכם חזו את העתיד באמצעות קריאה בקלפים או קריאת פנים? זהו דבר שרוב בני האדם מעוניינים בו, נכון? (כן). מדוע? איזה סוג של תועלת הגדת עתידות וניבוי עתידות מביאים לאנשים? איזה סוג של סיפוק הם מקבלים מזה? (סקרנות). האם זו רק סקרנות? לא ייתכן. מהי מטרת ניבוי העתידות? מדוע לעשות זאת? האין זה כדי לראות את העתיד? יש אנשים שהולכים לקוראי פנים כדי לחזות את עתידם, אחרים עושים זאת כדי לבדוק אם יהיה להם מזל או לא. יש אנשים שעושים זאת כדי לבדוק כיצד יתנהלו חיי הנישואין שלהם, ואחרים עושים זאת כדי לראות מה תביא להם השנה הבאה. יש אנשים שהולכים לקוראי פנים כדי לגלות מה יהיו סיכויי ההצלחה שלהם ושל בניהם ובנותיהם, ויש אנשי עסקים שעושים זאת כדי לדעת כמה כסף הם ירוויחו מעסקיהם וכדי לקבל הנחיה באשר למה שעליהם לעשות. האם זה רק כדי לספק את סקרנותם? כאשר

אנשים הולכים לקוראי פנים או עושים דברים מעין אלו, זה למען תועלתם האישית העתידית, והם מאמינים שכל זה קשור בקשר הדוק לגורלם. האם הדברים האלה שימושיים? (לא). מדוע הם אינם שימושיים? האם לא טוב לדעת מעט על כך? זה עוזר לך לדעת מתי צרות עלולות להכות בך, ואם תדע זאת מראש, תוכל להימנע מהן, האין זה כך? ייתכן שקריאת העתיד שלך תאפשר לך להנחות את חייך לפיה, כך שהשנה הבאה תהיה טובה ותוכל להתעשר מעשיית עסקים. האם זה שימושי? לשאלה אם זה שימושי, אין שום קשר לנושא שלנו, ולכן השיתוף שלנו היום לא יעסוק בה. הדיון שלנו אינו עוסק בתוכן ובנושא הזה. כיצד השטן משתמש באמונות טפלות כדי להשחית את האדם? מה שאנשים יודעים על דברים כמו ניבוי עתידות, קריאת פנים והגדת עתידות, הוא שהם יכולים באמצעותם לדעת כיצד גורלם יראה בעתיד, וכן כיצד תיראה דרכם העתידית, אך בסופו של דבר, אילו ידיים באמת שולטות בדברים האלה? (ידי של אלוהים). הם בידי אלוהים. מה השטן רוצה שבני האדם ידעו בעזרת שיטות אלה? השטן רוצה להשתמש בקריאת פנים ובחזוי עתידות כדי לומר לבני אדם שהוא יודע את גורלם מראש, והשטן רוצה לומר להם שהוא יודע את הדברים האלה ושולט בהם. השטן רוצה לנצל הזדמנות זו ולהשתמש בשיטות אלה כדי לשלוט בבני האדם, כך שבני האדם יאמינו לו באופן עיוור ויצייתו לכל מילה שלו. לדוגמא, אם אתה הולך לקורא פנים, ומגיד העתידות עוצם את עיניו ומספר לך בבהירות מושלמת כול מה שקרה לך בעשורים האחרונים, כיצד תרגיש? אתה לפתע תרגיש: "דבריו כל כך מדויקים! מעולם לא סיפרתי על עברי לאיש, איך הוא ידע עליו? אני ממש מעריץ את מגיד העתידות הזה!" לא יהיה קשה מדי לשטן לדעת על עברך, נכון? אלוהים הוביל אותך עד הלום, והשטן גם השחית בני אדם לאורך כל הדרך ועקב אחריו. כמה עשורים שחולפים בחיך הם כלום בעיני השטן, ולא קשה לו לדעת את הדברים האלה. כאשר אתה יודע שהדברים שהשטן אמר הם מדויקים, האין אתה נותן לו את לבך? האין עתידך וגורלך תלויים בשליטתו? בן-רגע תרגיש כבוד או יראה כלפיו בלבך, וכשמדובר בחלק מהאנשים, ייתכן שהוא כבר תפס את נשמתם. ומייד תשאל את מגיד העתידות: "מה עליי לעשות עכשיו? ממה אני צריך להימנע בשנה הבאה? מהם הדברים שעליי להימנע מעשייתם?" והוא יאמר שאסור לך ללכת לשם, שאסור לך לעשות כך, שאסור לך ללבוש בגדים בצבע מסויים, שאסור לך ללכת למקומות כאלה וכאלה, ושעליך לעשות דברים מסויים לעתים יותר תכופות... האם לא תיקח מיד את כול דבריו ללב? אתה תשנן אותם מהר יותר מאשר את דברי אלוהים. מדוע תשנן את דבריו כה מהר? מפני שאתה רוצה להסתמך על השטן כדי שמזלך יהיה טוב. האין זה השלב שבו הוא משתלט על לבך? כאשר המילים שלו מתגשמות כפי שנחזה, האם לא תרצה לחזור אליו כדי לגלות איזה סוג של מזל תביא לך השנה הבאה? (כן). תעשה את הדברים שהשטן יאמר לך לעשות, ותימנע מהדברים שהוא אומר לך להימנע מהם, וכך האם אינך נשמע לכול מה שהוא אומר? מהר מאוד, אתה תיפול לאחזתו והוא יוליך אותך שולל תחת שליטתו. זה קורה מפני שאתה מאמין שמה שהוא אומר הוא האמת, ושהוא יודע על חייך בעבר, על חייך בהווה ומה העתיד צופן עבורך. זוהי השיטה שבה השטן משתמש כדי לשלוט בבני אדם. אך במציאות, מי באמת שולט? אלוהים עצמו שולט, לא השטן. השטן רק משתמש בתכסיסיו במקרה זה כדי לרמות אנשים בורים, אנשים שרואים רק את העולם הגשמי, כדי שיאמינו בו ויסתמכו עליו. לאחר מכן, הם יפלו לידי של השטן ויצייתו לכל מילה שלו. אך האם אי-פעם השטן מרפה כאשר אנשים רוצים להאמין באלוהים ולהיות חסידיו? השטן אינו מרפה. במצב זה, האם אנשים אכן נופלים לאחזתו של השטן? (כן). האם נוכל לומר שהתנהגות השטן בהקשר הזה אכן חסרת

בושה? (כן.) מדוע אנו אומרים זאת? אלה הם תכסיסי השטן נועדו להונות ולהוליך שולל. השטן חסר בושה. השטן מטעה את בני האדם כדי שיחשבו שהוא שולט בכול מה שקשור אליהם ומרמה אותם כדי שיחשבו שהוא שולט בגורלם. הוא גורם לאנשים בורים להישמע לו לחלוטין, מרמה אותם באמצעות משפט אחד או שניים בלבד, ומתוך בלבול אנשים משתחווים לו. אם כך, באילו שיטות השטן משתמש? מה הוא אומר כדי לגרום לך להאמין בו? לדוגמא, ייתכן שלא אמרת לשטן כמה אנשים יש במשפחתך, אך הוא יאמר כמה אנשים יש במשפחתך ואת הגילים של הוריך וילדיך. אם היו לך חשדות או ספקות בהתחלה, האם לא תרגיש שהוא אמין יותר לאחר שתשמע זאת? אחר כך השטן עשוי לומר כמה קשה היתה לך העבודה לאחרונה, שהממונים עליך לא נותנים לך את ההערכה שמגיעה לך, ותמיד פועלים נגדך וכן הלאה. לאחר שתשמע זאת, תחשוב: "זה ממש נכון! דברים אינם מתנהלים בצורה חלקה בעבודה." לכן תאמין לשטן מעט יותר. אחר כך הוא יאמר דבר נוסף כדי לרמות אותך ויגרום לך להאמין לו עוד יותר. לאט לאט תמצא את עצמך ללא יכולת להתנגד לו או לחשוש בו עוד. השטן רק משתמש בכמה תכסיסים טריוויאליים, אפילו בתכסיסים קטנים וחסרי ערך, כדי להפנט אותך. כשאתה מהופנט, אינך מצליח להתמצא, אין לך מושג מה עליך לעשות, ואתה מתחיל לציית למה שהשטן אומר. זו השיטה "הכה גאונית" שהשטן משתמש בה כדי להשחית את האדם, שגורמת לך ליפול בהיסח הדעת לתוך מלכודותיו ושמפתה אותך. השטן אומר לך דברים שאנשים מאמינים שהם טובים, ואחר כך אומר לך מה לעשות וממה להימנע, וכך, בהיסח הדעת, אתה מתחיל ללכת בדרך זו. מן הרגע שהתחלת ללכת בדרך זו, היא תגרום לך רק צרות. אתה תחשוב כול הזמן על מה שהשטן אמר ועל מה שהוא ציווה עליך לעשות, וללא יודעין הוא ישלוט בך. מדוע זה כך? מפני שלאנושות חסרה האמת, ולכן היא אינה יכולה לעמוד בפני הפיתוי והשידול של השטן. לנוכח רשעותו, הונאתו, בוגדנותו וזדוניותו של השטן, האנושות כל כך נבערת, ילדותית וחלשה, נכון? האין זו אחת הדרכים שבהן השטן משחית את האדם? (כן.) באמצעות שיטותיו השונות של השטן האדם בהדרגה מולך שולל ומרומה ללא ידיעתו, וזאת משום שאין לו היכולת להבחין בין חיובי לשלילי. לאדם אין שיעור קומה כזה ואין לו היכולת לנצח את השטן.

5. כיצד השטן משתמש במגמות חברתיות כדי להשחית את האדם

מתי התחילו מגמות חברתיות? האם הן תופעה חדשה? ניתן לומר שהמגמות החברתיות החלו כאשר השטן החל להשחית אנשים. מה כוללות המגמות החברתיות? (סגנון לבוש ואיפור.) זהו דבר שאנשים נחשפים אליו לעתים קרובות. סגנון לבוש, אופנה וטרנדים הם רק היבט קטן. האם יש דבר נוסף? האם האימרות הנפוצות שאנשים משתמשים בהן לעתים קרובות נחשבות גם הן? האם סגנונות החיים שאנשים חושקים בהם נחשבים? האם זמרים, ידוענים, מגזינים ורומנים שאנשים אוהבים נחשבים? (כן.) איזה היבט של המגמות האלה יכול להשחית את האדם לדעתכם? אילו מהמגמות האלה מפתות יותר מכול בעיניכם? יש אנשים שאומרים: "כולנו הגענו לגיל מסויים, אנו בעשור החמישי, השישי, השביעי, השמיני או התשיעי לחיינו, שבו איננו יכולים להשתלב במגמות האלה, והן כבר לא מושכות את תשומת לבנו." האם זה נכון? אחרים אומרים: "איננו עוקבים אחר ידוענים, זה משהו שצעירים בשנות העשרים לחייהם עושים. כמו כן, איננו לובשים בגדים אופנתיים, זהו דבר שעושים אנשים

שאכפת להם מתדמיתם." אם כך, אילו מהדברים האלה יכולים להשחית אתכם? (אימרות נפוצות). האם אימרות אלה יכולות להשחית אנשים? אביא לדוגמא אימרה אחת, ואתם יכולים להעריך אם היא משחיתה אנשים או לא. "כסף מניע את העולם" – האם זוהי מגמה? האין זה דבר חמור הרבה יותר בהשוואה למגמות האופנתיות והקולינריות שציינתם? "כסף מניע את העולם" היא פילוסופיה של השטן, והיא נפוצה בקרב האנושות כולה ובכל חברה אנושית. ניתן לומר שזוהי מגמה, מפני שהיא הושרשה בלבבות של כל אדם ואדם וכעת היא חלק בלתי נפרד מלבם של בני האדם. אנשים שבתחילה לא הסכימו לקבל את האמירה הזו, התרגלו אליה, וכאשר הם באו במגע עם החיים האמיתיים, הם בהדרגה הסכימו עמה בשתיקה, הכירו בקיומה, ולבסוף נתנו לה את אישורם המלא. האין זה התהליך שבו השטן משחית את האדם? ייתכן שבני האדם לא מבינים את האימרה הזו בצורה זו, אך לכל אחד יש רמה אחרת של פרשנות והכרה באימרה הזו על סמך הדברים שקרו סביבם ועל סמך חוויותיהם האישיות, נכון? ללא קשר למידת הניסיון שיש למישהו עם האימרה הזו, מהי ההשפעה השלילית שיכולה להיות לה על לבו של האדם? משהו מתגלה דרך הטבע האנושי של בני האדם בעולם הזה, וזה כולל כל אחד ואחד מכם. כיצד ניתן לפרש זאת? זוהי הסגידה לכסף. האם קשה לעקור אותה מלבו של מישהו? קשה מאוד! נדמה שהשחתתו של השטן את האדם בהחלט יסודית! אם כן, לאחר שהשטן השתמש במגמה הזו כדי להשחית את בני האדם, כיצד זה מתבטא אצלם? האין אתם מרגישים שלא תשרדו בעולם הזה ללא כסף, שאפילו יום אחד יהיה בלתי אפשרי? מעמדם של בני האדם, וכן הכבוד שרוחשים להם, מבוססים על כמות הכסף שיש להם. גבם של העניים כפוף מבושה, בעוד שהעשירים נהנים ממעמדם הגבוה. הם עומדים זקופים וגאים, מדברים בקול וחיים בצורה ראווה. מה המגמה והאימרה האלה מספקות לאנשים? האין אנשים רבים חושבים שהשגת כסף ראוייה לכול האמצעים? האין אנשים רבים מקריבים את כבודם העצמי ואת יושרם ברדיפה אחר השגת עוד ועוד כסף? האין אנשים רבים עוד יותר מאבדים את ההזדמנות למלא את חובתם ולהיות חסידי אלוהים למען הכסף? האין זה הפסד לבני האדם? (כן). האין השטן מרושע בשימושו בשיטה זו ובאימרה זו כדי להשחית את האדם במידה כזו? האין זה תכסיס זדוני? ככול שאתה מתקדם מהתנגדות לאימרה נפוצה זו, לקבלתה כאמת, לבך נופל לחלוטין באחזתו של השטן, ולכן אתה מתחיל לחיות לפי ציוויו מבלי לדעת זאת. באיזו מידה אימרה זו השפיעה עליך? ייתכן שאתה מכיר את דרך האמת, ייתכן שאתה יודע את האמת, אך אין לך הכוח ללכת בדרך זו. ייתכן שאתה יודע בבירור את דברי אלוהים, אך אינך מוכן לשלם את המחיר, אינך מוכן לסבול כדי לשלם את המחיר. תחת זאת, אתה מעדיף להקריב את עתידך וגורלך ולהתנגד לאלוהים עד הסוף. אין זה משנה מה אלוהים אומר, אין זה משנה מה הוא עושה, אין זה משנה עד כמה אתה מבין שאהבתו של אלוהים אליך עמוקה וגדולה, אתה בכול זאת תיאחז בעקשנות בנתיב שבו אתה נמצא, ותשלם את המחיר על אימרה זו. במילים אחרות, אימרה זו כבר שולטת בהתנהגותך ובמחשבותיך, ואתה מעדיף שגורלך יישלט על ידי אימרה זו מאשר לוותר על הכול. אנשים עושים זאת, הם נשלטים על ידי אימרה זו ומתמרנים על ידה. האין זו ההשפעה של השטן המשחית את האדם? האין אלה הפילוסופיה והטבע המושחת של השטן המשתרשים בלבך? אם תעשה זאת, האם השטן לא השיג את מטרותיו? (כן). האם אתה מבין כיצד השטן השחית את האדם בדרך זו? האם תוכל לחוש בכך? (לא). לא הבנת זאת ולא חשת בזאת. האם אתה רואה את הרוע של השטן כאן? השטן משחית את האדם בכל עת ובכל מקום. השטן אינו מאפשר לאדם להגן על עצמו מפני השחתתו, וגורם לאדם להיות חסר אונים כנגדה. השטן

גורם לך לקבל את מחשבותיו, את השקפותיו ואת הדברים הרעים הנובעים ממנו במצבים שבהם אינך מודע לכך, וכאשר אינך מזהה מה קורה לך. אנשים מקבלים באופן מלא את הדברים האלה, ללא יוצא מהכלל. הם מוקירים את הדברים האלה ונאחזים בהם כמו באוצר, הם נותנים לדברים האלה לתמרן אותם ולשחק בהם, וכך השחתתו של האדם על ידי השטן נעשית יותר ויותר עמוקה.

השטן משתמש במספר השיטות האלה כדי להשחית את האדם. לאדם יש ידע וכמה תיאוריות מדעיות. האדם חי תחת השפעתה של תרבות מסורתית, וכולם יורשים את התרבות המסורתית הזאת. האדם נאלץ להמשיך את התרבות המסורתית שניתנה לו מהשטן, כמו גם לנהוג בהתאם למגמות החברתיות שהשטן מעניק לאנושות. האדם בלתי נפרד מהשטן, והוא משתף פעולה עם כל מה שהשטן עושה בכל עת, ומקבל את הונאתו, יהירותו, זדוניותו ושחצנותו המרושעים. לאחר שהאדם סיגל לעצמו מאפיינים אלה של השטן, האם הוא היה מאושר או מלא צער מחייו באנושות הזו ובעולם זה? (מלא צער.) מדוע אתה אומר זאת? (כיוון שהאדם כבול לדברים האלה, וחייו הם מאבק מר.) מישהו מרכיב משקפיים ונראה חכם; ייתכן שהוא אף פעם לא יצעק, תמיד ידבר בצורה רהוטה והגיונית, ואף ייתכן שבשל גילו המתקדם הוא חווה דברים רבים ושהוא מאוד מנוסה; ייתכן שהוא יוכל לדבר בפרוטרוט על עניינים גדולים כקטנים ושיהיה לו בסיס מוצק לדברים שהוא אומר; ייתכן שאף יהיו לו כמה תיאוריות שבעזרתן הוא יוכל לאמוד את אמיתותם של דברים ואת הגורמים שלהם; ייתכן שאנשים יביטו בהתנהגותו, במראהו, ויראו את האופן שבו הוא מתנהל, יראו את יושרו ואופיו, ולא ימצאו בו שום פגם. אדם כזה קשוב במיוחד למגמות החברתיות העכשוויות ולעולם לא נחשב מיושן. אף שייתכן שאדם זה מבוגר יותר, הוא תמיד מעודכן, והוא לעולם אינו זקן מכדי ללמוד. למראית עין איש אינו יכול למצוא בו פגם, אולם בתוכו הוא הושחת לגמרי על ידי השטן. למראית עין אין שום בעיה. הוא עדין, מזוכך, ויש לו ידע ומוסר מסויים. הוא ישר, והדברים שהוא יודע יכולים להשתוות לדברים שצעירים יודעים. אולם בנוגע לאופיו ומהותו, אדם זה הוא מודל חי ושלם של השטן, והוא העתק מדויק של השטן. אלו הם "פירות" השחתתו של האדם על ידי השטן. מה שאמרתי עלול להסב לכם צער, אך זו האמת. הידע שהאדם לומד, המדעים שהוא מבין, והאמצעים שהוא בוחר כדי להתאים למגמות החברתיות, ללא יוצא מהכלל, הם הכלים שהשטן משתמש בהם כדי להשחית. זוהי האמת לאמיתה. לפיכך, האדם חי עם טבע שהושחת לגמרי על ידי השטן, ואין לו דרך לדעת מהי קדושתו של אלוהים או מהי מהותו של אלוהים. הסיבה לכך היא שעל פניו לא ניתן למצוא פגם בדרכים שבהן השטן משחית את האדם. לא ניתן לזהות מהתנהגותו של אדם שדבר-מה אינו כשורה. הכול ממשיכים בשגרתם וחייהם רגילים. הם קוראים ספרים ועיתונים כרגיל, הם לומדים ומדברים בצורה רגילה. יש אנשים שאפילו למדו לאמץ חזות של מוסר כדי שיוכלו לברך זה את זה, להיות מנומסים, להיות אדיבים, לגלות הבנה לאחרים, להיות חברותיים, לעזור לזולת, לתת צדקה, וכדי שיוכלו להימנע מהצקה לאחרים ומניצול הזולת. אולם טבעם המושחת והשטני מושרש עמוק בתוכם – מהות זו אינה יכולה להשתנות בעזרת הסתמכות על מאמץ חיצוני. האדם אינו יכול להכיר את קדושתו של אלוהים בגלל מהות זו, ועל אף שמהות קדושתו של אלוהים נגלתה לאדם, הוא אינו מתייחס אליה ברצינות. הסיבה לכך היא שהשטן כבר השתלט לגמרי בעזרת אמצעים שונים על רגשותיו של האדם, רעיונותיו, השקפותיו ומחשבותיו. השתלטות והשחתה אלה אינן זמניות ואינן מקריות – הן קיימות בכול מקום ובכול עת. לכן אנשים רבים שהאמינו באלוהים במשך שלוש או ארבע שנים – אפילו במשך חמש או שש שנים – עדיין

נאחזים במחשבות ובתפיסות שהשטן הנחיל להם, כאילו הם נאחזים באוצר. מכיוון שהאדם קיבל את הדברים הרעים, היהירים והזדוניים מאופיו של השטן, לעתים קרובות קיים קונפליקט בלתי נמנע ביחסיו הבין-אישיים של האדם, וכן ויכוחים וחוסר התאמה שנוצרו כתוצאה מאופיו היהיר של השטן. אילו השטן היה נותן לאנושות דברים חיוביים – לדוגמא, אילו הקונפוזיציוניזם והטאואיזם של התרבות המסורתית שהאדם קיבל היו נחשבים לדברים טובים – סוגים דומים של אנשים היו יכולים להסתדר זה עם זה לאחר קבלת הדברים האלה. מדוע אם כן קיים קרע כה גדול בין אנשים שקיבלו את אותם הדברים? מדוע זה כך? הסיבה היא שדברים אלה באים מהשטן, והשטן יוצר מחלוקת בין בני האדם. הדברים שהשטן מספק, ואין זה משנה עד כמה הם נראים מכובדים או נפלאים על פני השטח, מעניקים לאדם ומבטאים בחייו רק יהירות, ושום דבר מעבר להונאתו ולאופיו הרע של השטן. האין זה נכון? גם אנשים המסוגלים להסוות את עצמם, להחזיק בשפע של ידע או להיות בעלי חינוך מצוין, יתקשו להסתיר את טבעם השטני המושחת. במילים אחרות, אין זה משנה בכמה דרכים אדם כזה הסתיר את פניו האמיתיות, אם חשבת שהוא קדוש, אם חשבת שהוא מושלם או אם חשבת שהוא כמו מלאך, ואין זה משנה עד כמה טהורים אנשים כאלה נראו לך – כיצד נראים חייהם מאחורי הקלעים? איזו מהות היית רואה בגילוי טבעם? ללא ספק היית רואה את אופיו הרע של השטן. האם ניתן לומר זאת? (כן). לדוגמא, נאמר שאתם מכירים מישהו שקרוב אליכם שחשבתם שהוא אדם טוב, אולי מישהו שהערצתם. בשיעור קומתכם הנוכחי, מה אתם חושבים עליו? קודם כול, יש לבדוק אם לסוג כזה של אנשים יש אנושיות, אם הם ישרים, אם הם אוהבים אנשים באמת, אם דבריהם ופעולותיהם מועילים ועוזרים לאחרים. (לא). החביבות, האהבה או טוב הלב שהם מגלים לכאורה, מה הם באמת? כול אלה שקריים, כל אלה הם חזות שקרית. לחזות זו יש מטרה נסתרת מרושעת: לגרום להתפעלות ולהערצה כלפי אנשים אלה. האם אתם רואים זאת בבירור? (כן).

מה תורמות לאנושות השיטות שבהן השטן משתמש כדי להשחית בני אדם? האם יש בהן משהו חיובי? ראשית, האם האדם יכול להבדיל בין טוב לרע? אתם מבינים, בעולמנו, בין אם זה אדם דגול כלשהו או כתב עת כלשהו, כולם אומרים שזה טוב או רע. האם זה מדויק? האם זה נכון? האם ההערכות שלהם לגבי אירועים ואנשים הוגנות? האם יש בהן אמת? האם העולם הזה או האנושות הזו מעריכים דברים חיוביים ושליליים בהתבסס על אמת המידה של האמת? (לא). מדוע לאנשים אין היכולת הזו? אנשים למדו ידע כה רב ויודעים רבות על המדע. האין יכולותיהם טובות מספיק? מדוע הם אינם יכולים להבדיל בין דבר חיובי לשלילי? מדוע? (מפני שלאנשים חסרה האמת. מדע וידע אינם האמת.) כול מה שהשטן מביא לאנושות הוא רוע ושחיתות, ללא אמת, ללא חיים, ללא דרך. על סמך הרוע והשחיתות שהשטן מביא לאדם, האם ניתן לומר שלשטן יש אהבה? האם ניתן לומר שלאדם יש אהבה? יש אנשים שיאמרו: "אתה טועה, יש הרבה אנשים ברחבי העולם שעוזרים לעניים ולחסרי בית. האין אלה אנשים טובים? יש גם ארגוני צדקה שעושים עבודה טובה, האם כול העבודה שהם עושים אינה למטרה טובה?" אם כך, מה אנו אומרים על זה? השטן משתמש בשיטות ותיאוריות שונות ורבות כדי להשחית את האדם. האם השחתה זו של האדם היא מושג מעורפל? לא, היא אינה מעורפלת. השטן גם עושה דברים מעשיים, והוא גם מקדם השקפת עולם או תיאוריה בעולם הזה ובחברה. בכל שושלת ובכל תקופה הוא מקדם תיאוריה ומנחיל מחשבות לאדם. מחשבות ותיאוריות אלה משתרשות בהדרגה בלב בני האדם, ואחר כך בני האדם מתחילים לחיות לפי תיאוריות ומחשבות אלה. מרגע שהם חיים לפי דברים אלו, האם הם לא הופכים

לשטן מבלי לדעת זאת? האם בני אדם אינם מאוחדים עם השטן? כאשר בני אדם נעשים מאוחדים עם השטן, מהי גישתם כלפי אלוהים בסופו של דבר? האם זו לא אותה גישה שלשטן יש כלפי אלוהים? איש אינו מעז להודות בזה, נכון? זה מפחיד מאוד! מדוע אני אומר שאופיו של השטן הוא רוע? הדבר נקבע ונותח על בסיס מה שהשטן עשה והדברים שהוא חשף. לא יהא זה חסר יסוד לומר שהשטן רע. אילו הייתי אומר רק שהשטן רע, מה הייתם חושבים? הייתם חושבים: "מובן מאליו שהשטן רע." אם כן, אשאל אתכם: "איזה היבט של השטן הוא רע?" אם הייתם אומרים: "התנגדותו של השטן לאלוהים רעה", עדיין לא הייתם מדברים בצורה ברורה. עכשיו אמרנו את הדברים הספציפיים בצורה הזו. האם עכשיו יש לכם הבנה על תוכנה הספציפי של מהות הרוע של השטן? (כן.) עכשיו, כשאתם מבינים את אופיו הרע של השטן, עד כמה אתם מבינים את עצמכם? האם הדברים האלה קשורים זה בזה? (כן.) האם הקשר הזה פוגע בכם? (לא.) האם הוא עוזר לכם? (כן.) עד כמה הוא עוזר לכם? (הוא עוזר מאוד!) הבה נדבר בצורה ספציפית. איני מוכן לשמוע מילים דו-משמעיות. למה מתייחסת המילה "מאוד"? (אנו מכירים את הדברים שאלוהים שונא ואת הדברים שמתנגדים לאלוהים. הדברים האלה ברורים לנו מעט בלבנו.) כאשר אני משתף במהות קדושתו של אלוהים, האם הכרחי שאשתף במהותו המרושעת של השטן? מה דעתכם? (כן, זה הכרחי.) מדוע? (הרוע של השטן מבלית את קדושתו של אלוהים.) האם זה כך? דבר זה נכון בחלקו מכיוון שללא הרוע של השטן, אנשים לא היו יודעים על קדושתו של אלוהים. זה נכון. אולם האם נכון לומר שקדושתו של אלוהים קיימת רק הודות לניגוד בינה לבין הרוע של השטן? טענה זו אינה נכונה. קדושתו של אלוהים היא מהותו הפנימית של אלוהים. על אף שאלוהים חושף אותה במעשיו, זה בכל זאת ביטוי טבעי של מהותו של אלוהים וזו מהותו פנימית. היא תמיד הייתה קיימת והיא מהותית לאלוהים עצמו, אך האדם אינו יכול לראות אותה. הסיבה לכך היא שהאדם חי בטבע המושחת של השטן ותחת השפעתו של השטן, והוא אינו יודע על קדושה, וקל וחומר על התוכן הספציפי של קדושת אלוהים. אם כן, האם הכרחי שנשתף תחילה במהותו המרושעת של השטן? (כן, זה הכרחי.) יש אנשים המבטאים ספקות, כגון "אתה משתף באלוהים עצמו, מדוע אתה תמיד מדבר על הדרך שבה השטן משחית אנשים ועל כך שאופיו רע?" עתה כבר נפטרתם מהספקות האלה. לאחר שאנשים למדו לזהות את רוע השטן, וכאשר יש להם הגדרה מדויקת שלו, כאשר הם יכולים לראות בבירור את תוכנו הספציפי ואת ביטוי הרוע, וכן את מקורו ומהותו של הרוע – כעת כשאנו מדברים על קדושתו של אלוהים, אנשים יבינו או יזהו זאת בבירור בתור קדושתו של אלוהים, בתור קדושה אמיתית. אם לא אדבר על הרוע של השטן, יש אנשים שיאמינו בטעות שדבר כזה או אחר שאנשים עושים בחברה ובין בני אדם – או דבר-מה בעולם הזה – יכול להיות קשור לקדושה. האין נקודת השקפה זו מוטעית? (כן.)

לכן שיתפתי במהותו של השטן. איזה סוג של הבנה על קדושתו של אלוהים השגתם מהתנסויותיכם בשנים האחרונות, מראייתכם את דברי אלוהים ומחויייתכם את עבודתו של אלוהים? קדימה, דברו על זה. אינכם מוכרחים להשתמש במילים הנעימות לאוזן, רק דברו מניסיונכם האישי. האם קדושתו של אלוהים היא רק אהבתו? האם זוהי רק אהבתו של אלוהים שאנו מתארים כקדושה? הדבר יהיה חד-צדדי מדי, הלא כך? מלבד אהבתו של אלוהים, האם קיימים היבטים אחרים למהותו של אלוהים שאותם ראיתם? (כן. אלוהים מתעב פסטיבלים, חגים, מנהגים ואמונות טפלות. זוהי קדושתו של אלוהים.) אלוהים קדוש, ולכן הוא מתעב דברים, האם זו הכוונה? בשורש העניין, מהי קדושתו של אלוהים? לקדושתו של אלוהים אין תוכן מהותי פרט לכך שהוא מתעב דברים?

האם אתם חושבים בראשכם, "מכיוון שאלוהים שונא את הדברים הרעים האלה, ניתן לומר שאלוהים קדוש"? האין זו השערה? האין זה סוג של מסקנה או שיפוט? מהו האיסור הגדול ביותר בנוגע להבנת מהותו של אלוהים? (הדבר האסור מכול הוא לעזוב את המציאות כדי לדבר על דוקטרינות). עוד משהו? (השערות ודימויות). גם על אלה חלים איסורים חזקים ביותר. מדוע השערות ודימויות אינם שימושיים? האם אתם יכולים לראות באמת דברים ששיערתם לגביהם ודמיינתם אותם? האם הם המהות האמיתית של אלוהים? (לא). מה עוד אסור לעשות? האם קיים איסור על אמירת מילים שנשמעות טוב כדי לתאר את מהותו של אלוהים? (כן). האם זה לא רברבני ושטותי? שיפוט והשערות הם שטותיים, בדיוק כמו אמירת מילים שנשמעות טוב. שבחים ריקים מתוכן גם הם שטותיים, נכון? האם אלוהים נהנה להקשיב לאנשים המדברים שטויות מעין אלה? (לא, הוא לא נהנה). הוא מרגיש אי-נוחות כשהוא שומע זאת! אלוהים מנחה ומושיע קבוצה של אנשים, ולאחר שהם שומעים את דבריו, הם אף פעם לא מבינים את כוונתו. ייתכן שמישהו ישאל: "האם אלוהים טוב?" ויענו לו: "הוא טוב!" "עד כמה טוב?" "טוב מאוד!" "האם אלוהים אוהב את האדם?" "כן!" "עד כמה?" האם תוכל לתאר את אהבתו של אלוהים?" "אהבה רבה, כה רבה!" "היא עמוקה יותר מהים, גבוהה יותר מהשמיים!" האם אלה אינן שטויות? האם השטויות האלה אינן דומות למה שאמרתם זה עתה בנוגע למשפט "אלוהים שונא את טבעו המושחת של השטן, ולפיכך הוא קדוש?" (כן). האם מה שאמרתם כעת אינו דבר שטות? מאין מגיעים רוב הדברים השטותיים שנאמרים? (מהשטן). דברים שטותיים שנאמרים נובעים בעיקר מחוסר האחריות וחוסר היראה של אנשים כלפי אלוהים. האם ניתן לומר זאת? לא הייתה לכם שום הבנה, ובכל זאת דיברתם שטויות, האין זה חוסר אחריות? האין זה חוסר כבוד לאלוהים? למדתם מעט ידע, הבנתם מעט היגיון ולוגיקה, והשתמשתם בהם כאן, מה גם שעשיתם זאת בנוגע להכרת אלוהים. האם אתם חושבים שאלוהים מרגיש אי-נוחות כאשר הוא שומע זאת? כיצד אתם יכולים לנסות להכיר את אלוהים תוך שימוש בשיטות האלה? האין זה נשמע מוזר? אם כן, כשמדובר בהכרת אלוהים, יש להיות זהירים מאוד. דברו רק על הדברים שאתם מכירים בנוגע לאלוהים. דברו בכנות ובצורה מעשית. אל תקשטו את דבריכם במחמאות שגרתיות ואל תשתמשו בחנופה. אלוהים אינו זקוק לזה ודברים מעין אלה באים מהשטן. טבעו של השטן יהיר והוא אוהב שמחניפים לו, הוא אוהב לשמוע מילים יפות. השטן יהיה מרוצה ושמח אם אנשים ימנו את כול המילים היפות שהם למדו, וישתמשו בהן למען השטן. אולם אלוהים אינו זקוק לזה. אלוהים לא זקוק לחנפנות או למחמאות, והוא אינו דורש מאנשים שיאמרו שטויות ויהללו אותו בצורה עיוורת. אלוהים מתעב שבחים ודברי חנופה שאינם קשורים למציאות, ואף אינו מקשיב להם. לכן כאשר אנשים מהללים את אלוהים בצורה עיוורת, כאשר הם נודרים נדרים לאלוהים בצורה עיוורת ומתפללים אליו ברשלנות, וכאשר מה שהם אומרים אינו תואם את מה שהם מרגישים בלבם, אלוהים אינו מקשיב כלל. עליכם לקחת אחריות על הדברים שאתם אומרים. אם אינכם יודעים משהו, פשוט אימרו זאת. אם אתם יודעים משהו, בטאו זאת בצורה מעשית. כעת, בנוגע לתוכן הממשי של קדושתו של אלוהים, האם יש לכם הבנה ספציפית לגביו? (כאשר הייתי מרדן, כאשר עברתי עבירות, קיבלתי את שיפוטו וייסורו של אלוהים, ובכך ראיתי את קדושתו. וכאשר נתקלתי בסביבות שלא התאימו לציפיותי, התפללתי על הדברים האלה, וביקשתי להבין את כוונותיו של אלוהים, וכאשר אלוהים עשה אותי לנאור והדריך אותי בדבריו, ראיתי את קדושתו של אלוהים). זה נובע מהחוות שלכם עצמכם, נכון? (מתוך דבריו של אלוהים הבנתי שהאדם מושחת וניזוק על ידי השטן בצורה זו. אף על פי כן, אלוהים עשה

הכול כדי להושיענו, ומתוך זה אני רואה את קדושתו של אלוהים). זוהי צורת דיבור מציאותית, וזהו ידע אמיתי. האם יש למישהו דעה נוספת בעניין? (איני יודעת אם הבנתי את הנושא בצורה נכונה או לא. אני רואה את הרוע של השטן מהמילים שהוא אמר כדי לשדל את חווה לחטוא ומפיתויו את אדוננו ישוע. מהמילים שבהן אלוהים אמר לאדם ולחווה מה מותר ומה אסור להם לאכול, אני רואה שדברי אלוהים ישירים ונקיים, ושהם אמינים. מתוך זה אני רואה את קדושתו של אלוהים). לאילו מבין הדברים שנאמרו עכשיו הייתם עונים אמן? הדברים של מי, השיתוף של מי, היו הקרובים ביותר לנושא שלנו היום? דבריו של מי היו המציאותיים ביותר? איך היה השיתוף של אחותנו האחרונה שדיברה? (טוב). אתם עונים אמן למה שהיא אמרה. אם כן, מה מבין דבריה פגע בדיוק במטרה? (בדברים שאחותנו אמרה זה עתה, שמעתי שדבר אלוהים הוא ישיר וברור מאוד, והוא שונה לחלוטין מדבריו העקיפים של השטן. בזה ראיתי את קדושתו של אלוהים). זהו חלק מכך. האין זה נכון? (כן). טוב מאוד. אני רואה שהרווחתם משהו משני השיתופים האחרונים, אך עליכם להמשיך לעבוד קשה. הסיבה לכך שעליכם לעבוד קשה היא מכיוון שהבנת מהותו של אלוהים היא שיעור מעמיק מאוד. אין זה דבר שמבינים בן לילה או שניתן לדבר עליו בצורה ברורה בכמה מילים בלבד.

כול היבט בטבע השטני והמושחת של בני האדם, בידע ובפילוסופיה שלהם, במחשבותיהם ובהשקפותיהם, וכן ההיבטים האישיים שלהם, מפריעים להם במידה רבה להכיר את מהותו של אלוהים. לפיכך, כאשר אתם שומעים על הנושאים האלה, ייתכן שחלק מהם יהיו מעבר להישג ידכם, ייתכן שלא תבינו את כולם, בעוד שנושאים מסויימים לא יתאימו בבסיסם למציאות. למרות זאת, שמעתי שאתם מבינים את קדושתו של אלוהים, ואני יודע שבלבכם אתם מתחילים להכיר במה שאמרתי ומה ששיתפתי על קדושתו של אלוהים. אני יודע שבלבכם, הרצון שלכם להבין את מהות קדושתו של אלוהים מתחיל להכות שורשים. אולם מה שהופך אותי למאושר עוד יותר הוא העובדה שחלקכם מסוגלים כבר להשתמש במילים הפשוטות ביותר כדי לתאר את ידיעתכם בנוגע לקדושתו של אלוהים. על אף שפשוט לומר זאת ושכבר אמרתי זאת בעבר, על רובכם דבר זה עדיין לא הותיר רושם, ורובכם עדיין לא אישרתם זאת בלבכם. למרות זאת, חלק מכם לקח את הדברים האלה לתשומת לבו, וזהו דבר די טוב, התחלה טובה מאוד. אני מקווה שתמשיכו להרהר ולשתף יותר ויותר בנושאים שאתם חושבים שהם מעמיקים או בנושאים שהם מעבר להבנתכם, ושתשתפו בהם יותר ויותר. בנוגע לעניינים שמעבר להבנתכם, יהיה מי שינחה אתכם. אם תשתפו עוד בנושאים שאתם מבינים כעת, רוח הקודש תעשה את עבודתה ואתם תגיעו להבנה עמוקה יותר. הבנת מהותו של אלוהים והכרת מהותו של אלוהים היא החשובה ביותר כדי לעזור לאנשים להיווכח בחיים. אני מקווה שלא תתעלמו מזה ושלא תראו בזה משחק ילדים, מכיוון שהכרת אלוהים היא הבסיס והיסוד החיוניים לאמונתו של האדם באלוהים ולעיסוקו בחיפוש אחר האמת והישועה. אם האדם מאמין באלוהים אך אינו מכיר אותו, ואם הוא חי לפי משמעות מילולית ודוקטרינות, אין זה ייתכן שהוא אי פעם ייוושע – כל עוד הוא פועל וחי לפי המשמעות השטחית של האמת. כלומר, אם אמונתכם באלוהים אינה מבוססת על הכרתו, אין משמעות לאמונתכם. אין באמונתכם דבר מן המציאות. אתם מבינים זאת, נכון? (כן, אנו מבינים). נסיים כאן את השיתוף שלנו להיום. (תודה לאל!)

אלוהים עצמו, הייחודי ו'

קדושתו של אלוהים (ג')

שיתופנו הקודם היא בנושא קדושתו של אלוהים. לאיזה היבט של אלוהים עצמו נוגעת קדושתו של אלוהים? האם היא נוגעת למהות האל? (כן). אם כן, מהו הנושא הנוגע למהות האל בשיתוף שלנו? האם זוהי קדושתו של אלוהים? קדושתו של אלוהים: זו מהותו הייחודית של אלוהים. מה היה הנושא הכללי העיקרי של שיתופנו הקודם? (זיהוי רוע השטן, כלומר האופן שבו השטן משחית את האנושות. הוא משתמש בידע, מדע, תרבות מסורתית, אמונות תפלות ומגמות חברתיות כדי להשחית את האדם.) זה היה הנושא העיקרי שדנו בו בפעם הקודמת. השטן משתמש בידע, מדע, תרבות מסורתית, אמונות תפלות ומגמות חברתיות כדי להשחית את האדם. אלה הדרכים שבהן השטן משחית את האדם. אלה חמש דרכים בסך הכל. במה אתם חושבים שהשטן משתמש יותר מכל כדי להשחית את האדם? מה הדבר שמשחית אותו באופן המעמיק ביותר? (תרבות מסורתית. זאת משום שהפילוסופיות של השטן כמו הדוקטרינות של קונפוציוס ומנציוס נטועות עמוק בדעתנו) ישנם אחים ואחיות שחושבים שמדובר בתרבות מסורתית. עוד משהו? (ידע. ידע לעולם לא יכול לאפשר לנו לעבוד את אלוהים. הוא מתכחש לקיומו של אלוהים ומתכחש לשלטונו של אלוהים. כלומר, השטן אומר לנו ללמוד מגיל צעיר, ושרק באמצעות לימוד ורכישת ידע מובטחים העתיד והגורל שלנו.) השטן משתמש בידע כדי לשלוט בעתיד ובגורל שלכם, ואז הוא מושך אתכם באף. זה האופן שבו אתם סבורים שהשטן משחית את האדם באופן המעמיק ביותר. אם כן, רובכם חושבים שהשטן משתמש בידע כדי להשחית את האדם באופן המעמיק ביותר. יש עוד משהו? מה לגבי מדע או מגמות חברתיות למשל? האם משהו מסכים עם אחד מאלה? (כן.) היום אשתף שוב על חמש הדרכים שבהן השטן משחית את האדם, וכשאסיים, אשאל אתכם כמה שאלות כדי לראות בדיוק באיזה היבט השטן משחית את האדם באופן המעמיק ביותר.

מבין חמש הדרכים שבהן השטן משחית את האדם, הדרך הראשונה שהזכרנו היא ידע, אז ראשית, בואו ניקח את הידע בנושא לשיתוף. השטן משתמש בידע כפיתיון. הקשיבו היטב: זהו רק סוג של פיתיון. בני האדם מתפתים "להשקיע בלימודים ולהשתפר מדי יום", להתחמש בידע כאילו היה כלי נשק, ואז להשתמש בידע כדי לפתוח את הדלת למדע. במילים אחרות, ככל שתרכשו יותר ידע, כך תבינו יותר. השטן אומר לבני האדם את כל זה. השטן גם אומר לבני האדם לפתח אידאלים נשגבים במקביל ללמידת ידע, אומר להם להחזיק בשאיפות ובאידאלים. מבלי שבני האדם מודעים לכך, השטן מעביר מסרים רבים כאלה, ובכך הוא גורם לבני האדם לחוש באופן לא מודע שהדברים האלה נכונים או מיטיבים עמם. בלא-יודעין, בני אדם הולכים בדרך שכזו ומובלים הלאה בלא-יודעין על ידי האידאלים והשאיפות שלהם עצמם. צעד אחר צעד, בני אדם לומדים בלא-יודעין מהידע שהשטן מקנה להם את החשיבה של אישים דגולים או מפורסמים. בזה אחר זה, הם גם לומדים על מעשיהם של מי שנחשבים לגיבורים. מה השטן מקדם עבור האדם במעשיהם של הגיבורים האלה? מה הדברים

שהוא רוצה להטמיע באדם? על האדם להיות פטריוטי, בעל הגינות לאומית וללא חת. מה האדם לומד מחלק מהסיפורים ההיסטוריים או מחלק מהביוגרפיות של גיבורים? להיות בעל תחושה של נאמנות אישית או לעשות הכל למען חבר או ידיד. במסגרת הידע הזה של השטן, האדם לומד דברים רבים בלא-יודעין ולומד דברים שאינם חיוביים. בעיצומה של חוסר המודעות, הזרעים שהשטן הכין עבורו ניטעים בדעתו הבוסרית. הזרעים האלה גורמים לבני האדם להרגיש שהם אמורים להיות אנשים דגולים, להיות מפורסמים, להיות גיבורים, להיות פטריוטים, להיות אנשים שאוהבים את משפחותיהם, או להיות בני אדם בעלי תחושת נאמנות אישית שיעשו הכל בשביל חבר. משום שהשטן מפתה אותם, הם הולכים בלא-יודעין בדרך שהוא הכין עבורם. כשהם הולכים בדרך זו, הם מקבלים בעל-כורחם את חוקי החיים של השטן. בלא-יודעין וללא כל מודעות, הם מפתחים כללי חיים משלהם, אך אלה אינם אלא כללי השטן שהוטמעו בהם בעל-כורחם. במהלך תהליך הלמידה, השטן גורם להם לפתח מטרות משלהם ולקבוע מטרות משלהם לחיים, כללי חיים וכיוון בחיים. וכל אותה עת, הוא מטמיע בהם את דברי השטן, באמצעות סיפורים, באמצעות ביוגרפיות, באמצעות כל אמצעי אפשרי, כדי לגרום לבני אדם לבלוע את הפיתיון, טיפין טיפין. כך במהלך הלמידה שלהם, ישנם אנשים שמתחילים לאהוב ספרות, יש שמתחילים לאהוב כלכלה, יש שמתחילים לאהוב אסטרטגיה או גיאוגרפיה. לעומת זאת, יש שמתחילים לאהוב פוליטיקה, יש שמתחילים לאהוב פיזיקה, יש שמתחילים לאהוב כימיה ויש שאפילו מתחילים לאהוב תיאולוגיה. כל אלה הם חלק מהידע. כל אחד מכם יודע בלבו מה קורה עם דברים כאלה; כל אחד בא איתם במגע בעבר. בנוגע לסוגים האלה של ידע, כל אחד יכול לדבר ללא סוף על כל אחד מהם. אם כן, מובן עד כמה הידע הזה חלחל אל דעת האדם. הדבר גם מעיד על מעמד הידע הזה בדעת האדם ועל עומק השפעתו על האדם. ברגע שמישהו אוהב פן כלשהו של ידע, כשאדם מתאהב עמוקות בפן כזה בלבד, הוא מתחיל בלא-יודעין לפתח אידאלים: יש בני אדם שרוצים להיות סופרים, יש שרוצים להיות כותבים, יש שרוצים לפתח קריירה פוליטית ויש שרוצים לקחת חלק בכלכלה ולהפוך לאנשי עסקים. בנוסף, יש קבוצה של בני אדם שרוצים להיות גיבורים, דגולים או מפורסמים. בלי קשר לשאלה איזה סוג אדם רוצה מישהו להיות, מטרתו היא לקחת את השיטה הזו ללמידת ידע ולהשתמש בה למטרותיו שלו, כדי להגשים את הרצונות שלו עצמו או את האידאלים שלו עצמו. בלי קשר לשאלה כמה טוב זה נשמע – הוא רוצה להגשים את חלומותיו, לא לחיות את החיים האלה לשווא, או שהוא רוצה לפתח קריירה – הוא מפתח את האידאלים ואת השאיפות הנעלים הללו אך בעיקרו של עניין, מה הטעם בכל זאת? האם חשבתם על כך בעבר? מדוע השטן רוצה לעשות זאת? מה מטרתו של השטן בהטמעת הדברים האלה באדם? התשובה לשאלה הזו חייבת להיות ברורה בלבכם.

כעת, בואו נדבר על האופן שבו השטן משתמש בידע כדי להשחית את האדם. מתוך הדברים שאמרנו עד כה, האם התחלתם לזהות את המניעים הזדוניים של השטן? (קצת). מדוע השטן משתמש בידע כדי להשחית את האדם? מה הוא רוצה לעשות לאדם בעזרת הידע? באיזה סוג של דרך הוא מוליך את האדם? (דרך ההתנגדות לאלוהים). זו בהחלט הדרך של התנגדות לאלוהים. זו ההשלכה שאתם יכולים לראות אצל בני אדם שלומדים ידע – התנגדות לאלוהים. אם כן, מה המניעים המרושעים של השטן? לא ברור לכם, נכון? במהלך התהליך שבו האדם לומד ידע, השטן ינצל כל שיטה – בין אם דרך פירוש סיפורים או שפשוט יעניק להם פיסת ידע, או שיאפשר להם לספק את תאוותיהם שלהם עצמם ולהגשים את האידאלים שלהם עצמם. לאיזו דרך השטן רוצה להוביל

אתכם? בני אדם חושבים שאין כל פסול בלמידת ידע, שזהו הסדר הטבעי. בניסוח עדין: טיפוח אידאלים נעלים או החזקה בשאיפות משמעותיות להיות בעל שאפתנות, וזהו הנתיב הנכון שבו צריכים בני האדם לצעוד בחייהם. אם בני אדם יכולים להגשים את האידאלים שלהם עצמם, או לנסות לפתח קריירה בחייהם – האין זה נפלא יותר לחיות כך? לא רק לכבד כך את אבותיכם, אלא גם אולי להותיר חותם על דפי ההיסטוריה – האין זה דבר טוב? זהו דבר טוב בעיניהם של אנשי העולם הגדול, ומבחינתם זה צריך להיות ראוי וחיובי. אולם האם השטן בעל המניעים המרושעים פשוט לוקח בני אדם לדרך כזו ואז מחליט שהדבר גמור? בשום אופן לא. למעשה, ללא קשר לנעלותם של האידאלים של האדם ולמציאותיות של רצונותיו של האדם או כמה הן הולמות, כל מה שהאדם רוצה להשיג, כל מה שהאדם מחפש קשור הדוקות לשתי מילים. שתי המילים האלה חשובות מהותית לחייו של כל אדם, ואלה דברים שהשטן מתכוון להטמיע באדם. מהן שתי המילים האלה? הן פרסום ורווח. השטן משתמש בדרך מעודנת מאוד, דרך שהולמת ביותר את תפיסותיהם של בני האדם; זו לא דרך קיצונית כלל. בעיצומה של חוסר המודעות, בני אדם מתחילים לקבל את דרך החיים של השטן, כללי החיים שלו, קובעים מטרות חיים ואת הכיוון שלהם בחיים, ובכך הם גם מפתחים בלא-יודעין אידאלים בחיים. גם אם האידאלים האלה בחיים נשמעים נשגבים, הם רק אמתלה הקשורה הדוקות לפרסום ורווח. עבור כל אדם דגול או מפורסם, למעשה עבור כל בני האדם, כל דבר שהם הולכים אחריו בחייהם קשור רק לשתי המילים האלה: "פרסום" ו"רווח". בני אדם חושבים שברגע שיש להם פרסום ורווח, הם יכולים להפיק מהם תועלת כדי ליהנות ממעמד גבוה ועושר רב וכדי ליהנות מהחיים. ברגע שיש להם פרסום ורווח, הם יכולים להפיק מהם תועלת בהנאות הבשר והדם הנהנתניות וחסרות המצפון שלהם. אמנם בלא-יודעין, אך ברצון, בני אדם לוקחים את גופם, את דעתם, את כל מה שיש להם, את עתידם וגורלם, ומוסרים אותם לידי השטן כדי לזכות בפרסום והרווח שבהם הם חושקים. בני האדם פשוט עושים זאת ללא כל היסוס וללא כל מודעות לצורך להחזיר את הכל. האם בכל זאת יכולה להיות לבני האדם שליטה כלשהי על עצמם מרגע שהם מוצאים מקלט אצל השטן והופכים כך לנאמנים לו? בשום אופן לא. השטן שולט בהם לחלוטין. הם גם לא לחלוטין שקעו בביצה ואינם מסוגלים להיחלץ ממנה. ברגע שמישהו שוקע בפרסום ורווח, הוא כבר לא מחפש את האור והצדק או את הדברים היפים והטובים. זאת מכיוון שהכוח המפתה שיש לפרסום והרווח על בני האדם הוא חזק מדי, והם הופכים לדברים שבני האדם עוסקים בחיפושם לכל אורך חייהם ואפילו לנצח וללא סוף. האין זה נכון? יש בני אדם שיאמרו שלמידת ידע אינה אלא קריאת ספרים או למידת מספר דברים שהם עדיין לא יודעים, אלא כדי לא לפגר מאחור ביחס לתקופה או לעולם. ידע נלמד רק כדי שיהיה להם מה לאכול, למען עתידם או צרכיהם הבסיסיים. האם ישנו אדם שיעמוד בעשור של לימודים מפרכים רק למען צרכיו הבסיסיים, רק כדי לפתור את בעיית המזון? אין בני אדם כאלה. אם כן, לשם מה הוא סובל את המצוקות האלה וסובל כל השנים האלה? התשובה היא למען פרסום ורווח: פרסום ורווח ממתנים לו בהמשך הדרך, קוראים לו, והוא מאמין שרק באמצעות שקדנותו, מצוקותיו ומאבקיו שלו הוא יכול ללכת בדרך הזו, ובכך לזכות בפרסום ורווח. עליו לסבול את המצוקות האלה למען דרכו העתידית, למען הנאתו העתידית ולמען חיים טובים יותר. מהו לכל הרוחות הידע הזה – האם תוכלו לומר לי? האין אלה כללי חיים שהשטן מטמיע בבני האדם, שהשטן מלמד אותם במהלך למידת הידע שלהם? האין אלה האידאלים הנעלים שהשטן מטמיע באדם? קחו לדוגמה את הרעיונות של בני אדם דגולים, את היושר של בני אדם מפורסמים, או את עוז לבם של גיבורים,

או את האצילות וטוב הלב של הדמויות הראשיות והלוחמים ברומנים על אמנויות לחימה. (כן, זה כך.) הרעיונות האלה משפיעים על דור אחרי דור ובסופו של דבר, אנשי כל דור מקבלים את הרעיונות האלה, חיים למען הרעיונות האלה ועוסקים בחיפושם ללא סוף. אלה הדרך והערוץ שבהם השטן משתמש בידע כדי להשחית את האדם. אם כן, לאחר שהשטן הוביל בני אדם לדרך זו, האם הם עדיין יכולים לעבוד את אלוהים? האם הידע והמחשבה שהשטן מטמיע באדם מכילים משהו על עבודת האל? האם יש בהם משהו השייך לאמת? (לא.) האם הם מכילים משהו מיראת האל והסתלקות מרע? נדמה שאתם מדברים בחוסר ביטחון מסוים, אך אין דבר. כל עוד אתם מזהים ש"פרסום" ו"רווח" הן שתי מילות מפתח שבהן השטן משתמש כדי לפתות אנשים אל נתיב הרשע – זה מספיק.

בואו נסכם את הדברים שוב: במה משתמש השטן כדי לכלוא את האדם ולשלוט בו? (פרסום ורווח.) אם כן, השטן משתמש בפרסום ורווח כדי לשלוט במחשבות האדם עד שהאדם יכול לחשוב אך ורק על פרסום ורווח. בני האדם נלחמים על פרסום ורווח, חווים מצוקות למען הפרסום והרווח, מושפלים למען הפרסום והרווח, והם יקבלו כל החלטה וקביעה למען פרסום ורווח וגם כדי לזכות בהם. כך השטן כובל את האדם בשלשלאות בלתי נראות. בני האדם נושאים את השלשלאות האלה על עצמם ואין להם הכוח או האומץ להשליכן מעליהם. לכן בני אדם מדשדשים הלאה בקושי רב, משום שהם נושאים בלא-יודעין את השלשלאות האלה. למען הפרסום והרווח האלה, האנושות דוחה את אלוהים ובוגדת בו, והיא נעשית מרושעת יותר ויותר. כך, בדרך זו, הפרסום והרווח של השטן מחריבים דור אחר דור. הביטוי כעת במעשי השטן – האם מניעיו הזדוניים נתעבים? אולי כיום אתם עדיין לא יכולים לראות מבעד למניעיו הזדוניים של השטן מכיוון שאתם חושבים שאין חיים ללא פרסום ורווח. אתם חושבים שאם בני אדם מותירים את הפרסום והרווח מאחור, הם לא יכולים עוד לראות את הדרך שלפניהם, לא יכולים עוד לראות את מטרותיהם ועתידם הופך לאפל, קודר ועגמומי. אולם, אט-אט, כולכם תכירו יום אחד בכך שהפרסום והרווח הם שלשלאות אימתניות שהשטן משתמש בהן כדי לכבול את האדם. עד היום שבו תכירו בכך, אתם תתנגדו לחלוטין לשליטת השטן ותתנגדו לחלוטין לשלשלאות שהשטן מביא כדי לכבול אתכם. כשיבוא היום שבו תרצו להשליך מעליכם את כל הדברים שהשטן הטמיע בכם, תתנתקו מהשטן כליל וגם תתעבו באמת את כל מה שהשטן הביא לכם. רק אז יהיו לכם אהבה וכמיהה אמיתיות לאלוהים.

זה עתה דנו באופן שבו השטן משתמש בידע כדי להשחית את האדם. על כן בואו נשתף כעת על האופן שבו השטן משתמש במדע כדי להשחית את האדם. ראשית, השטן משתמש בשם המדע כדי לתת מענה לסקרנותו של האדם, ובכך הוא מספק את רצונו^[8] של האדם לחקור את המדע ולגשש בפתרון תעלומות. גם בשם המדע, השטן מספק את צרכיו החומריים של האדם ואת דרישתו של האדם לשפר את איכות חייו באופן מתמשך. לפיכך, השטן משתמש בשם זאת בדרך המדע כדי להשחית את האדם. האם השטן משחית רק את חשיבתו או את דעתו של האדם באמצעות דרך המדע הזו? בקרב בני האדם, האירועים והדברים שאנחנו יכולים לראות בסביבתנו ושנאנחנו באים איתם במגע, מה עוד משחית השטן באמצעות מדע? (את הסביבה הטבעית.) אתם צודקים. נראה שנפגעתם

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי נכתב "ובכך הוא מספק את חקירת המדע של האדם ואת גישושו בפתרון תעלומות."

מכך עמוקות, ושאתם גם מושפעים מכך עמוקות. לצד השימוש בכל הממצאים והמסקנות המדעיים השונים כדי לרמות את האדם, השטן גם משתמש במדע כאמצעי להרס וניצול משולחי רסן של סביבת החיים שאלוהים העניק לאדם. הוא עושה זאת תחת האמתלה שאם האדם יבצע מחקרים מדעיים, סביבת החיים של האדם תשתפר עוד ועוד ותנאי חייו ישתבחו בהדרגה, ויתר על כן, שפיתוח מדעי מתבצע כדי לענות על צרכיו החומריים הגוברים והולכים של האדם ועל צרכו להמשיך וללשפר את איכות חייו. זה הבסיס התיאורטי של השטן לפיתוח המדע. אולם מה הביא המדע לאנושות? ממה מורכבת סביבתנו הקרובה? האם האוויר שהאנושות נושמת לא זוהם? האם המים שאנחנו שותים עדיין טהורים באמת? (לא). האם המזון שאנחנו אוכלים הוא טבעי? רובו מגודל באמצעות דשן ומעובד באמצעות הנדסה גנטית, וישנן גם מוטציות המושגות באמצעות שיטות מדעיות שונות. אפילו הפירות והירקות שאנחנו אוכלים כבר לא טבעיים. בני האדם מתקשים למצוא ביצה טבעית למאכל. ואפילו טעמן של הביצים השתנה, משום שה"מדע" של השטן עיבד אותן. אם נביט בתמונה הגדולה, האטמוספירה כולה נהרסה וזוהמה; "הישגים" מדעיים החריבו הרים, אגמים, יערות, נהרות, אוקיינוסים וכל דבר על פני האדמה או מתחתיה. במילים אחרות, ה"מדע" הרס והחריב את המערכת האקולוגית כולה, את כל הסביבה החיה שאלוהים העניק לאנושות. על אף שישנם בני אדם רבים שהשיגו את איכות החיים שהם רוצים ובכך סיפקו את תאוותיהם ואת בשרם ודםם, ה"הישגים" השונים של המדע הרסו והחריבו הלכה למעשה את הסביבה שהאדם חי בה. כעת, כבר אין לנו זכות לנשום נשימה אחת של אוויר נקי. האם זהו צערה של האנושות? האם האדם עדיין מפיק אושר כלשהו מהחיים במרחב המחיה הזה? האדם חי במרחב המחיה הזה וכבר מבראשית, אלוהים ברא את סביבת המחיה הזו עבור האדם. המים שבני האדם שותים, האוויר שבני האדם נושמים, המזון שבני האדם אוכלים, צמחים, עצים והאוקיינוסים – אלוהים העניק לאדם את כל סביבת המחיה הזו. היא טבעית ופועלת בהתאם לחוק הטבעי שקבע אלוהים. אם לא היה מדע, אנשים היו מאושרים ויכלו ליהנות מכל דבר במצבו הבתולי בהתאם לדרך האך ולפי מה שאלוהים העניק להם כדי שיהנו. עם זאת, השטן השמיד והחריב את כל זה. מרחב המחיה היסודי של האדם כבר לא מצוי במצבו הבתולי. אולם איש לא מסוגל לזהות מה גרם להשלכות הללו או מדוע הדבר קרה, ויתרה מזאת, אפילו יותר בני אדם מבינים את המדע וניגשים אליו בשימוש ברעיונות שהשטן הטמיע בהם. האין הדבר נתעב ועלוב? כעת, מאחר שהשטן לקח את המרחב שבו קיימת האנושות ואת סביבת המחיה שלה והשחית אותם עד למצב הזה, וכשהאנושות ממשיכה להתפתח כך, האם יש כל צורך שיד האל תשמיד את האנושות? אם האנושות תמשיך להתפתח בדרך הזו, באיזה כיוון היא תפנה? בנוסף לחיפוש תאב הבצע של האדם אחר הפרסום והרווח, הוא ממשיך לחקור מדעית ולקיים מחקרים מעמיקים, ולאחר מכן הוא מספק את צרכיו ותאוותיו החומריים עד אין קץ. אם כן, מה ההשלכות על האדם? ראשית, כבר אין שום שיווי משקל אקולוגי, ובד בבד, הסביבה הזו מזהמת ופוגמת את גוף האדם וכל מיני מחלות זיהומיות ומגיפות מתפשטים בכל מקום. זה מצב שהאדם כבר לא שולט בו כלל, הלא כן? עכשיו שאתם מבינים זאת, אם האנושות לא תלך בעקבות אלוהים, אלא תמיד תלך כך בעקבות השטן – תוך שימוש בידע כדי להעשיר את עצמה ללא הרף, תוך שימוש במדע כדי לחקור ללא הפסק את עתיד חיי האדם, תוך שימוש בשיטות כאלה כדי להמשיך לחיות – האם אתם מסוגלים לזהות מה יהיה סופה הטבעי של האנושות? (חורבן). היא תהיה חורבן: התקדמות לקראת חורבן, צעד אחר צעד. התקדמות לקראת חורבן, צעד אחר צעד! נראה כעת שהמדע הוא מעין שיקוי קסמים שהשטן הכין

לאדם, כדי שתהיו אפופים בערפל כשתנסו להבחין בדברים – גם אם תאמצו את עיניכם בכל מאודכם, לא תוכלו לראות את הדברים בבירור, וגם אם תאמצו בכל מאודכם, לא תוכלו להבין אותם. לעומת זאת, השטן עדיין משתמש בשם המדע כדי לעורר בכם תיאבון ולהוביל אתכם באף, עקב בצד אגודל, אל התהום ואל המוות. האם לא כך הדבר? (כן). זו הדרך השנייה.

הדרך השלישית היא האופן שבו השטן משתמש בתרבות מסורתית כדי להשחית את האדם. ישנו דמיון רב בין תרבות מסורתית ואמונות תפלות, אלא שבתרבות המסורתית ישנם סיפורים, אלוזיות ומקורות מסוימים. השטן בדה והמציא סיפורי עם רבים וסיפורים רבים בספרי היסטוריה והותיר בבני האדם רשמים עמוקים של תרבות מסורתית או דמויות של אמונות תפלות. קחו לדוגמה את האגדות הסיניות על שמונת בני האלמוות החוצים את הים, המסע אל המערב, קיסר אבן הירקן, נז'ה כובש את מלך הדרקונים והסמכת האלים. האם הסיפורים האלה לא הכו שורשים עמוקים בדעתו של האדם? אפילו אם חלק מכם לא מכירים את כל הפרטים, אתם עדיין מכירים את הסיפורים באופן כללי, וזה התוכן הכללי שדבק בלבכם ודבק בדעתכם ולא תוכלו לשכוח אותו. אלה דברים שהשטן הכין לאדם זה מכבר, לאחר שהפיץ בזמנים שונים את רעיונותיו והאגדות השונות שלו. הדברים האלה פוגעים ישירות בנפשות בני האדם ושוחקים אותן, ומטילים כישוף אחר כישוף על בני האדם. כלומר, מרגע שקיבלתם את הדברים הללו הנובעים מתרבות מסורתית, סיפורים או אמונות תפלות, מרגע שהדברים הללו מתקבעים בדעתכם, מרגע שהם נתקעים בלבכם, זה כאילו אתם תחת כישוף – התרבויות הללו, הרעיונות הללו והסיפורים המסורתיים לוכדים אתכם ומשפיעים עליכם. הם משפיעים על חייכם, על נקודת המבט שלכם על החיים, והם גם משפיעים על האופן שבו אתם בוחנים דברים. מעבר לכך, הם משפיעים על עיסוקכם בחיפוש דרך החיים האמיתית: זהו אכן כישוף! אתם מנסים אך אתם לא יכולים להתנער מהם. אתם מקצצים אותם אך לא יכולים לגדוע אותם; אתם חובטים בהם אך לא יכולים להכניע אותם. יתרה מזאת, לאחר שהאדם מכושף בלא-יודעין בכישוף שכזה, הוא מתחיל בלא-יודעין לעבוד את השטן ולטפח את צלם השטן בלבו. במילים אחרות, בני האדם הופכים את השטן לאליל שלהם, למושא לעבודה והערצה, ואפילו רואים בו אלוהים. בלא-יודעין, הדברים הללו מצויים בלבם של בני האדם ושולטים בדבריהם ובמעשיהם. בנוסף, אתם תחילה מחשיבים את סיפורים והאגדות הללו כשקריים, ואז, בלא-יודעין, אתם מכירים בקיומם של הסיפורים האלה, עושים מהם דמויות אמיתיות, הופכים אותם לחפצים אמיתיים וקיימים. ללא מודעותכם, הלא מודע שלכם מקבל את הרעיונות האלה ואת קיומם של הדברים האלה. אתם גם מקבלים באופן לא מודע שדים, אלילים ואת השטן אל ביתכם ואל לבכם – זהו אכן כישוף! האם גם אתם סבורים כך? (כן). האם יש בקרבכם כאלה ששרפו קטורת ועבדו את בודהה? (כן). אם כן, מה הייתה מטרת שריפת הקטורת ועבודת בודהה? (תפילה לשלום). כשאתם חושבים על זה כעת, האם זה מגוחך להתפלל לשטן לשלום? האם השטן מביא שלום? (לא). האם הייתם בורים בזמן ההוא? התנהגות כזו היא מגוחכת, נבערת ונאיבית, הלא כן? השטן לא יכול להביא עליכם שלום. מדוע? השטן רק מהרהר בדרכים להשחית אתכם והוא לא יכול להביא עליכם שלום – הוא יכול רק לתת לכם הפוגה זמנית. אך עליכם לנדוד נדר, ואם תפרו את הבטחתכם או תפרו את נדרכם לשטן, תראו כיצד הוא מענה אתכם. בכך שהוא כופה עליכם לנדוד נדר, הוא למעשה רוצה לשלוט בכם. כשהתפללתם לשלום, האם זכיתם בשלום? (לא). לא זכיתם בשלום, אלא להיפך, הוא הביא עליכם פורענות, אסונות לאין קץ – ממש ים אינסופי של

מרירות. השלום לא מצוי בתחומו של השטן, וזו האמת. אלה ההשלכות עבור האנושות של תרבות מסורתית ואמונות תפלות פיאודליות.

הנושא האחרון הוא האופן שבו השטן משתמש במגמות חברתיות כדי להשחית את האדם. המגמות החברתיות הללו כוללות דברים רבים. יש בני אדם שאומרים: "האם הן נוגעות לבגדים שאנחנו לובשים? האם הן נוגעות לאופנות האחרונות, לקוסמטיקה, לעיצוב שיער ולמזון גורמה?" האם הן נוגעות לדברים הללו? כל אלה הם חלק מהמגמות, אך אנחנו לא מעוניינים לדון בהם כאן. ברצוננו לדון רק ברעיונות שמגמות חברתיות מעוררות בבני האדם, באופן שבו הן גורמות לבני אדם להתנהל בעולם ובמטרות החיים וההשקפות שהן מעוררות בבני אדם. הדברים האלה חשובים מאוד – הם יכולים לשלוט בהלך המחשבה של האדם ולהשפיע עליו. בזו אחר זו, המגמות האלה הן בעלות השפעה מרושעת שמנוונת את האדם ללא הרף, שגורמות לו להמשיך ולאבד מצפון, אנושיות והיגיון, ושמחלישות את המוסר ואת האופי שלו עוד ועוד, עד כדי כך שאפשר אפילו לומר שכיום מרבית בני האדם נעדרים יושר ואנושיות וגם נעדרים כל מצפון ואף היגיון כלשהו. אם כן, מהן המגמות האלה? אתם לא יכולים לראות את המגמות הללו בעין בלתי מזוינת. כשרוח המגמה נושבת, ייתכן שרק מספר מצומצם של בני האדם יהפכו למובילי המגמה. הם מתחילים בעשיית דבר מסוים, בקבלת רעיון מסוים או נקודת מבט מסוים. עם זאת, המגמה המסוימת בכל זאת תדביק, תטמיע ותמשוך את רוב בני האדם באופן לא מודע, עד שבלא-יודעין ושלא מרצון הם יקבלו את המגמה, ישקעו בה ויישלטו על ידה. עבור בני האדם, שנפשם וגופם לא בריאים ואשר לעולם לא יודעים מה אמת ולא יכולים להבדיל בין דברים חיוביים ושליליים, בזו אחר זו, המגמות האלה גורמות לכולם לקבל מרצון את המגמות, את השקפת החיים ואת הערכים האלה שבאים מהשטן. הם מקבלים את מה שהשטן אומר להם על האופן שבו יש לגשת לחיים ומקבלים את האופן שבו יש לחיות שהשטן "מעניק" להם. אין להם הכוח או היכולת להתנגד, וקל וחומר שאין להם המודעות להתנגד. אם כן, מה הן המגמות האלה לכל הרוחות? בחרתי דוגמה פשוטה שאולי תוכלו להבין. לדוגמה, בני אדם בעבר ניהלו את העסקים שלהם באופן שלא רימה לא זקנים ולא צעירים ומכרו פריטים במחיר שווה לכל נפש. האין בכך שמץ של מצפון ואנושיות? כשבני האדם השתמשו בסוג כזה של "אני מאמין" בעסקים שלהם, זה מראה שבאותה עת עדיין היה להם מצפון כלשהו ואנושיות כלשהי. אך ככל שהאדם דרש יותר ויותר כספים, בני האדם החלו יותר ויותר לאהוב כסף, לאהוב רווח ולאהוב הנאה בלא-יודעין. אם כן, האם בני האדם החלו לחשוב על כסף כחשוב יותר? כשבני האדם רואים בכסף חשוב יותר, הם מזניחים בלא-יודעין את המוניטין שלהם, את שמם הטוב, את יוקרתם ואת יושרם, הלא כן? כשאתם לוקחים חלק בעסקים, אתם רואים מישהו אחר משתמש באמצעים שונים כדי לרמות בני אדם ולהתעשר. על אף שהוא הרוויח את כספו שלא ביושר, הוא מתעשר יותר ויותר. הם לוקחים חלק באותם עסקים כמותכם, אך כל משפחתם נהנית מהחיים יותר מכם ואתם מרגישים רע ואומרים: "מדוע אין באפשרותי לעשות את זה? מדוע אין באפשרותי להרוויח את הכמויות שהם מרוויחים? עליו לחשוב על דרך להשיג עוד כסף, לגרום לעסק שלי לשגשג." ואז אתם מהרהרים בכך לעומק. על פי השיטה הרגילה להרוויח כסף, למכור דברים במחיר שווה לכל נפש מבלי לרמות זקנים או צעירים, אתם מרוויחים את כספכם ביושר, אך הוא לא יכול לגרום לכם להתעשר במהירות. עם זאת, בגלל הדחף להרוויח, חשיבתכם עוברת שינוי הדרגתי. במהלך השינוי הזה, עקרונות ההתנהלות שלכם מתחילים גם הם להשתנות. כשאתם מוליכים מישהו שולל בפעם הראשונה, יש לכם

הסתייגויות – אתם אומרים "זו הפעם האחרונה שאני מרמה מישהו ולא אעשה זאת שוב. אסור לי לרמות בני אדם. אם ארמה בני אדם, הדבר יגרור נקמה וימיט עליי חורבן!" בפעם הראשונה שאתם מוליכים מישהו שולל, יש לכם נקיפות מצפון; זהו תפקידו של המצפון האנושי – לעורר בכם נקיפות מצפון ולנזוף בכם כדי שתרגישו תחושה לא טבעית כשאתם מרמים מישהו. אולם לאחר שהוניתם מישהו בהצלחה, אתם רואים שיש לכם כעת יותר כסף משהיה לכם קודם, ואתם חושבים שהשיטה הזו יכולה להועיל לכם מאוד. חרף הכאב העמום בלבכם, אתם עדיין מרגישים רצון לברך את עצמכם על ההצלחה שלכם ואתם חשים שבעי רצון במידת מה. בפעם הראשונה, אתם מרוצים מההתנהגות שלכם ומהרמאות שלכם. לאחר מכן, מרגע שהאדם נדבק ברמאות הזו, הוא כמו אדם שמהמר ואז והופך למהמר. ללא מודעות, הוא מרוצה מההתנהגות הרמאית שלו ומקבל אותה. ללא מודעות, הוא מתייחס לרמאות כהתנהגות מסחרית לגיטימית ומתייחס לרמאות בתור האמצעי היעיל ביותר להישרדותו ולחיייו. הוא חושב שבכך הוא יכול להתעשר במהירות. בתחילת התהליך הזה, בני אדם לא יכולים לקבל התנהגות כזו. הם בזים להתנהגות הזו ובאופן ההתנהלות הזה, אז הם מתנסים בהתנהגות זו באופן אישי, מנסים אותה בדרכם, ולבותיהם מתחילים להשתנות בהדרגה. אם כן, מהו השינוי הזה? זהו האישור והקבלה של המגמה הזו, קבלה ואישור של רעיון כזה שהמגמה החברתית הטמיעה בכם. ללא מודעות, אתם חשים שאם לא תרמו בעסקים שלכם תספגו הפסדים, שאם לא תרמו תפסידו דבר מה. בלא-יודעין, הרמאות הזו הופכת ממש לנשמתכם, למקור ההכנסה העיקרי שלכם, והופכת גם לסוג של התנהגות שהיא כלל חיוני בחייכם. לאחר שהאדם מקבל את ההתנהגות הזו ואת החשיבה זו, האם לבו של האדם משתנה? לבכם השתנה, אז האם היושר שלכם השתנה? האם אנושיותכם השתנתה? (כן.) האם מצפונכם השתנה? (כן.) כלל איכותו של האדם משתנה, החל בלב וכלה במחשבותיו, עד כדי כך שהוא משתנה מהפנים אל החוץ. השינוי הזה מרחיק אתכם יותר ויותר מאלוהים ואתם נעשים תואמים יותר ויותר לשטן ויותר דומים לו.

כעת המגמות החברתיות הללו קלות לכם להבנה. בחרתי בדוגמה פשוטה, דוגמה נפוצה שבני אדם יכירו. האם יש למגמות החברתיות הללו השפעה על בני האדם? האם יש למגמות החברתיות הללו השפעה מזיקה מאוד על בני אדם? (כן.) השפעה מזיקה מאוד על בני אדם. אילו תכונות של האדם משחית השטן באמצעות מגמות חברתיות כאלה, בזו אחר זו? (מצפון, היגיון, אנושיות, מוסר והשקפת החיים של האדם.) האם הן גורמות להתנוונות הדרגתית בבני אדם? (כן.) השטן משתמש במגמות החברתיות האלה כדי לפתות בני אדם אל קן הרוע, עקב בצד אגודל. זאת כדי שבני אדם השקועים במגמות חברתיות ידגלו בלא-יודעין בכסף וברצונות חומרניים, וכן ידגלו ברשעות ובאלימות. מרגע שהדברים הללו חודרים אל לב האדם, למה האדם הופך? האדם הופך לשטן המזיק! אילו נטיות פסיכולוגיות בלב האדם גורמות לכך? במה האדם דוגל? האדם מתחיל לאהוב רשעות ואלימות. הוא לא אוהב יופי או טוב, וקל וחומר שהוא לא אוהב שלום. בני אדם לא מוכנים לחיות את החיים הפשוטים של האנושיות הרגילה. במקום זאת, הם רוצים ליהנות ממעמד רם ועושר רב, להתהולל בהנאות הבשר והדם כדי לספק את בשרם ודםם כיד המלך, ללא הגבלות, ללא כבלים שירסנו אותם – במילים אחרות, לעשות כל מה שעולה על רוחם. אם כן, כשהאדם שוקע במגמות כאלה, האם הידע שרכשתם יכול לעזור לכם להשתחרר? האם התרבות המסורתית והאמונות התפלות שאתם מכירים יכולות לעזור לכם להשליך מעליכם את המצב הנואש הזה? האם המוסר המסורתי והטקסים המסורתיים שהאדם מבין יכולים לעזור לו להיות מאופק? קחו למשל את

קלאסיקת שלוש האותיות. האם היא יכולה לעזור לבני אדם למשוך את רגליהם מהחול הטובעני^[2] של המגמות הללו? (לא.) כך האדם נעשה יותר ויותר רשע, יהיר, מתנשא, אנוכי ומרושע. אין עוד כל חיבה בין בני האדם, אין עוד כל אהבה בין בני משפחה, אין עוד כל הבנה בין קרובים וחברים. קשרים אנושיים התמלאו אלימות. כל אדם רוצה להשתמש בשיטות אלימות כדי לחיות בקרב בני האדם. בני האדם תופסים את מחייתם שלהם דרך אלימות; הם זוכים במעמדם ומשיגים את רווחיהם באמצעות אלימות והם עושים ככל העולה על רוחם בדרכים אלימות ומרושעות. האין האנושות הזו מבעיתה? (כן.) לאחר ששמעתם את כל הדברים האלה כעת, האם אתם לא חושבים שמבעית לחיות בחברת בני אדם כאלה, בעולם הזה ובסביבה הזו שדרכם השטן משחית בני אדם? (כן.) אם כן, האם אי-פעם חשתם שאתם עלובים? אתם ודאי חשים כך מעט עכשיו, נכון? (כן.) לפי נימת קולכם, נדמה שאתם חושבים "השטן משתמש בדרכים כה רבות להשחית את האדם. הוא מזנק על כל הזדמנות ונמצא בכל מקום שאליו נפנה. האדם האדם יכול להיוושע?" האם יש עוד תקווה לאנושות? האם בני האדם יכולים להושיע את עצמם? (לא.) האם קיסר אבן הירקן יכול להושיע את האדם? האם קונפוציוס יכול להושיע את האדם? האם גואן-יין בודהיסטווי יכולה להושיע את האדם? (לא.) אם כן, מי יכול להושיע את האדם? (אלוהים.) עם זאת, ישנם בני אדם שיעלו בלבם שאלות כגון: "השטן פוגע בנו בפראות כזו, בטירוף כזה, שאין לנו כל סיכוי לחיות ולא כל ביטחון בחיים. כולנו חיים בלב השחיתות וכל אדם מתנגד לאלוהים בכל מקרה, ועתה הלב של כולנו שקע למצולות העמוקות ביותר. אם כן, בזמן שהשטן משחית אותנו, איפה אלוהים? מה אלוהים עושה? ללא קשר לשאלה מה אלוהים עושה למעננו, אנחנו לעולם לא חשים זאת!" באופן בלתי נמנע, ישנם בני אדם שחשים יאוש ודכדוך מסוים, נכון? עבורכם, ההרגשה הזו היא עמוקה מאוד, מפני שכל מה שאני אומר נועד לגרום לבני אדם להבין אט-אט ולהרגיש יותר ויותר שאין להם סיכוי, להרגיש יותר ויותר שאלוהים זנח אותם. אך אל תדאגו. נושא השיתוף שלנו להיום, "רוע השטן", הוא לא הנושא הכללי האמיתי שלנו. אולם כדי לדבר על המהות של קדושתו של אלוהים, עלינו לדבר ראשית על האופן שבו השטן משחית את האדם ועל רוע השטן, כדי להבהיר לבני האדם באיזה מצב נמצא כעת האדם. מטרה אחת של הדיון בכך היא לאפשר לבני האדם להכיר את רוע השטן, ואילו המטרה השנייה היא לאפשר לבני האדם להבין באופן מעמיק יותר מהי קדושה אמיתית.

האם הדברים האלה שדנתי בהם זה עתה מפורטים בהרבה מהפעם האחרונה? (כן.) אם כן, האם הבנתם מעט עמוקה יותר כעת? (כן.) אני יודע שרבים כעת מצפים ממני לומר בדיוק מהי קדושתו של אלוהים, אך כשאדבר על קדושתו של אלוהים אדבר תחילה על המעשים שאלוהים עושה. על כולכם להאזין בקשב רב, ואז אשאל אתכם מהי בדיוק קדושתו של אלוהים. לא אומר לכם ישירות, אלא אניח לכם לנסות לפענח זאת – אתן לכם מקום לפענח זאת. מה דעתכם על שיטה זו? (היא טובה.) אם כן, הקשיבו היטב.

בכל פעם שהשטן משחית את האדם או מסב נזק ללא מעצורים, אלוהים לא עומד מנגד, והוא לא זונח את נבחריו או מפנה אליהם גבו. כל מה שהשטן עושה ברור לחלוטין לאלוהים ומובן לו. ללא קשר לשאלה מה השטן עושה, ללא קשר לשאלה איזו מגמה הוא מעורר, אלוהים יודע את כל מה שהשטן מנסה לעשות, ואלוהים לא מוותר על

הערות שוליים:

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "החול הטובעני של".

נבחריו. במקום זאת, מבלי למשוך תשומת לב, בחשאי וחרישית, אלוהים עושה את כל הדרוש. כשהוא מתחיל לעבוד על משהו, כשהוא בוחר במשהו, הוא לא מכריז על כך בפני איש ולא מכריז על כך בפני השטן, וקל וחומר שהוא לא מבצע איזו מחווה אדירה. הוא פשוט עושה בשקט רב ובטבעיות רבה את הדרוש. ראשית, הוא בוחר עבורכם משפחה. איזה רקע יש למשפחה הזו, מיהם הוריהם, מיהם אבותיהם – אלוהים כבר קבע כל זאת. במילים אחרות, אלה לא היו החלטות של רגע, אלא עבודה שהוא החל לפני זמן רב. מרגע שאלוהים בחר עבורכם משפחה, הוא גם בוחר את התאריך שבו תיוולדו. לאחר מכן, אלוהים צופה בכם מגיחים לאוויר העולם בבכי, צופה בלידתכם, צופה בכם אומרים את מילותיהם הראשונות, צופה בכם מהדסים, צועדים את צעדיכם הראשונים ולומדים ללכת. ראשית אתם פוסעים צעד אחד ואז עוד אחד... כעת אתם יכולים לרוץ, כעת אתם יכולים לקפוץ, כעת אתם יכולים לדבר, כעת אתם יכולים להביע את רגשותיכם. בעוד בני האדם גדלים, מבטו של השטן נעוץ בכל אחד מהם, כמו טיגריס המשקיף על טרפו. אולם בביצוע עבודתו, אלוהים מעולם לא סבל מכל מגבלה מצד בני האדם, אירועים או דברים – ממגבלות של מרחב או זמן. הוא עושה את מה שכדאי שיעשה ואת מה שעליו לעשות. בתהליך ההתבגרות, ייתכן שתתקלו בדברים רבים שלא יהיו לטעמכם ותחוו מחלות ותסכולים. אך בהיותכם בדרך זו, אלוהים משגיח בקפידה על חייכם ועתידכם. אלוהים נותן לכם ערובה אמיתית לכל חייכם, מפני שהוא נמצא לצדכם, שומר עליכם ומשגיח עליכם. אתם מתבגרים ללא מודעות לכך. אתם מתחילים לבוא במגע עם דברים חדשים ומתחילים להכיר את העולם הזה ואת האנושות הזו. הכל טרי וחדש בעיניכם. אתם אוהבים לעשות את מה שאתם רוצים. אתם חיים בתוך האנושיות שלכם, אתם חיים בתוך מרחב המחיה שלכם ואין לכם כל מושג על קיומו של אלוהים. אך אלוהים צופה בכם בכל צעד ושעל במהלך התבגרותכם, וצופה בכם בכל צעד שאתם פוסעים קדימה. אפילו כשאתם לומדים ידע או מדע, אלוהים לא עוזב אתכם אפילו לצעד אחד. אתם זהים לשאר בני האדם בכך שבעודכם מתוודעים לעולם ובאים עמו במגע, קבעתם אידאלים משלכם. יש לכם תחביבים משלכם ואינטרסים משלכם ואף פיתחתם שאיפות נעלות. לעתים קרובות אתם מהרהרים בעתידכם, לעתים קרובות אתם משרטטים קווים לדמותו הרצויה של עתידכם. אך יקרה מה שיקרה לאורך הדרך, אלוהים רואה הכל בבירור. אולי אתם עצמכם שכחתם את עברכם שלכם, אך עבור אלוהים, איש לא יכול להבין אתכם יותר טוב ממנו. אתם חיים תחת עינו הפקוחה של אלוהים, גדלים, מתבגרים. במהלך התקופה הזו, מטלתו החשובה ביותר של אלוהים היא דבר שאיש לעולם לא תופס, דבר שאיש לא יודע. אלוהים בהחלט לא מספר לכם על כך. אז מה הדבר החיוני כל כך? אפשר לומר שמובטח שאלוהים יושיע בן אדם. פירוש הדבר הוא שאלוהים רוצה להושיע את בן האדם הזה, ולכן עליו לעשות זאת, והמטלה הזו חשובה ביותר הן לאדם והן לאלוהים. האם אתם יודעים מהי? נדמה שאין לכם כל תחושה בנוגע לכך, או כל תפיסה של הדבר, ולכן אספר לכם. מרגע לידתכם ועד עכשיו, אלוהים ביצע בכם עבודה רבה, אך הוא לא נתן לכם תיאור מדויק של כל מה שעשה. אלוהים לא התיר לכם לדעת, והוא לא סיפר לכם. אולם, מבחינת האדם, כל דבר שאלוהים עושה הוא חשוב. עבור אלוהים, זהו דבר שעליו לעשות. בלבד, ישנו דבר חשוב שעליו לעשות והוא מתעלה על כל האחרים. כלומר, מרגע לידתם של בני האדם ועד עכשיו, על אלוהים להבטיח את ביטחונם. לאחר שאתם שומעים דברים אלה, יכול להיות שאתם מרגישים שאתם לא מבינים לחלוטין, ואתם אומרים "האם הביטחון הזה כל כך חשוב?" אם כן, מה הפירוש המילולי של "ביטחון"? אולי אתם מפרשים זאת כשלום, או אולי אתם מבינים מכך

שלעולם לא תחוו אסון או פורענות, ותחיו חיים טובים ורגילים. אולם בלבכם אתם ודאי יודעים שהדבר לא כל כך פשוט. אם כן, מהו הדבר הזה שדיברתי עליו שעל אלוהים לעשות לכל הרוחות? מה פירוש ה"ביטחון" עבור אלוהים? האם זו באמת הבטחת ביטחונכם? לא. אם כן, מה אלוהים עושה? הביטחון הזה פירושו שהשטן לא יבלע אתכם. האם זה חשוב? השטן לא בולע אתכם, אז האם הדבר נוגע לביטחונכם או לא? הדבר אכן נוגע לביטחונכם האישי ואין דבר חשוב מכך. ברגע שהשטן בולע אתכם, הן נשמתכם והן בשרכם ודמכם לא שייכים עוד לאלוהים. אלוהים לא יושיע אתכם עוד. אלוהים זונח נשמות כאלה ובני אדם כאלה. לכן אני אומר שהדבר החשוב ביותר שיש לאלוהים לעשות הוא להבטיח את ביטחונכם, להבטיח שהשטן לא יבלע אתכם. זה די חשוב, הלא כן? אם כן, מדוע אתם לא יכולים לענות? נראה שאתם לא יכולים להרגיש את טוב לבו הרב של אלוהים! אלוהים עושה הרבה מעבר להבטחת ביטחונם של בני האדם, כלומר שהשטן לא יבלע אותם – הוא גם עושה עבודה רבה כהכנה לבחירת בן אדם מסוים ולהושעתו. ראשית, איזה אופי יש לכם, לאיזו משפחה תיוולדו, מי הם הוריהם, כמה אחים ואחיות יש לכם ומה המצב המשפחתי, והכלכלי והתנאים של המשפחה שאליה תיוולדו – אלוהים מסדיר את כל הפרטים האלה בקפידה עבורכם. האם אתם יודעים לאיזה מין משפחה נולדים מרבית נבחרים האל לדעת רוב בני האדם? האם אלה משפחות נכבדות? אנחנו לא יכולים לומר בוודאות שאין כאלה, אולי יש כמה, אך הן מעטות. האם אלה משפחות אמידות במיוחד, כגון מיליארדרים או מולטימיליונרים? כמעט לעולם לא מדובר במשפחות כאלה. אם כן, איזה מין משפחות אלוהים מארגן לבני אדם אלה? (משפחות רגילות). ואילו משפחות הן משפחות רגילות? ישנן משפחות עובדות. הן נסמכות על משכורתן למחייתן ויכולות להרשות לעצמם את צרכיהן הבסיסיים. הן לא יניחו לכם לרעוב בשום אופן, אך אתם לא יכולים לצפות שכל צרכיכם החומריים יסופקו. ישנן גם משפחות חקלאים. חקלאים מסתמכים על זריעת גידולי שדה למזונם. יש להם דגנים לאכול, ויהיה אשר יהיה, אתם לא תרעבו, אך לא יוכלו להיות לכם בגדים יפים מאוד. לעומת זאת, יש משפחות שמנהלות עסק קטן, ויש משפחות שבהן ההורים הם אינטלקטואלים, וגם אלה יכולות להיחשב למשפחות רגילות. ישנם גם הורים שעובדים במשרדים או כפקידי ממשל זוטרים לכל היותר, שגם אותם אי-אפשר להחשיב כמשפחות נכבדות. יותר בני אדם נולדים למשפחות רגילות, ואלוהים הוא שמסדיר את כל זה. כלומר, קודם כל, הסביבה הזו שאתם חיים בה היא לא המשפחה האמידה שאתם מדמיינים, אלא משפחה שאלוהים בוחר לכם, ומרבית בני האדם יחיו במסגרת המגבלות של משפחה כזו. לא נדון כאן ביוצאים מן הכלל. ומה לגבי מעמד חברתי? התנאים הכלכליים של רוב ההורים הם ממוצעים ואין להם מעמד חברתי גבוה – מבחינתם, עצם העובדה שיש להם עבודה היא דבר טוב. האם יש בקרבם מושלים? האם יש בקרבם נשיאים? (לא). לכל היותר אלה הם בני אדם כגון מנהלי עסקים קטנים או מנהלים זוטרים. מעמדם החברתי הוא ממוצע, והם חיים בתנאים כלכליים ממוצעים. גורם נוסף הוא סביבת המחיה של המשפחה. ראשית, אין הורים שישפיעו על ילדיהם מפורשות ללכת בדרך של חיזוי וגילוי עתידות. גם אלה מעטים ביותר. מרבית ההורים רגילים למדי. אלוהים מארגן לבני האדם אווירה כזו במקביל לבחירה בהם, והדבר מועיל מאוד עם עבודתו להושעת בני אדם. מבחון, נראה שאלוהים לא עשה דבר רב ערך למען האדם – הוא פשוט עושה הכל בסוד, בענווה ובדממה. אך למעשה, כל מה שאלוהים עושה נעשה כדי להניח יסודות לישועתכם, כדי להכין את הדרך שלפניכם וכדי להכין את כל התנאים הדרושים לישועתכם. מיד ברגע המיועד עבור כל אדם, אלוהים מביא אותו שוב בפניו – בדיוק כשמגיע הרגע שבו אתם

אמורים לשמוע את קול האל, אתם תובאו בפניו. כשהדבר קורה, יש בני אדם שכבר הפכו בעצמם להורים, בעוד שאחרים הם רק ילדים של משהו. במילים אחרות, יש בני אדם שכבר התחתנו והולידו ילדים ואילו אחרים עדיין רווקים וטרם הקימו משפחה משלהם. אולם יהיה אשר יהיה מצבם של בני האדם, אלוהים כבר קבע את המועדים שבהם אתם תיבחרו ואשר בהם בשורתו ודבריו יגיעו אליכם. אלוהים קבע את הנסיבות – החליט על בן אדם מסוים או הקשר מסוים שבאמצעותם הבשורה תועבר אליכם כדי שתוכלו לשמוע את דברי האל. אלוהים כבר הכין עבורכם את כל התנאים הנחוצים כדי שבלא-יודעין, תבואו בפניו ותחזרו אל חיק משפחתו של אלוהים. בלא-יודעין אתם גם הולכים בעקבות אלוהים ונוכחים בעבודתו, הנעשית צעד אחר צעד, וכך אתם נוכחים בדרך העבודה של אלוהים שהוא הכין עבורכם, צעד אחר צעד. בה בעת, אילו דרכים אלוהים נוקט שעה שהוא עושה דברים למען האדם? תחילה, המינימום הוא הדאגה וההגנה שהאדם נהנה מהן מעבר לכך, אלוהים מסדר בני אדם שונים, אירועים ודברים שונים כדי שהאדם יוכל לראות את קיומו של אלוהים ואת מעשיו בקרבו. לדוגמה, ישנם בני אדם המאמינים באלוהים משום שמישהו במשפחתם חולה. כשאנשים אחרים מטיפים להם את הבשורה, הם מתחילים להאמין באלוהים, והאמונה הזו באלוהים נובעת מהמצב. אם כן, מי ארגן את המצב הזה? (אלוהים). באמצעות חולי, ישנן משפחות שבהן כל בני המשפחה מאמינים, בין שהם צעירים ובין שהם זקנים, ואילו במשפחות אחרות האמונה היא דבר אישי. לכאורה, מישהו במשפחתכם חולה, אך למעשה אלוהים מעניק לכם את התנאי הזה כדי שתבואו בפניו – זהו טוב לבו של אלוהים. מכיוון שחיי המשפחה של בני אדם מסוימים קשים והם לא מוצאים נחת, נקריית הזדמנות שבה מישהו יעביר את הבשורה ויאמר "האמן בישוע אדוננו ותמצא נחת." באופן לא מודע, בן האדם הזה מתחיל להאמין באלוהים בנסיבות טבעיות ביותר. על כן, האין זה מעין תנאי? והעובדה שמשפחתו לא מוצאת נחת היא חסד שאלוהים מעניק לו, הלא כן? ישנם גם כאלה שמתחילים להאמין באלוהים מסיבות אחרות. ישנן סיבות אחרות ודרכי אמונה שונות, אך יהיו אשר יהיו הסיבות הגורמות לכם להאמין בו, אלוהים למעשה מסדיר ומכוון את הכול. תחילה, אלוהים משתמש בדרכים שונות כדי לבחור בהם ולהביאכם אל חיק משפחתו. זהו החסד שאלוהים העניק לכל אדם ואדם.

כעת, במהלך עבודתו של אלוהים באחרית הימים, הוא כבר לא רק מעניק חסד וברכות לאדם כפי שעשה בראשית, וגם לא משדל בני אדם להתקדם. במהלך שלב עבודה זה, מה ראה האדם מכל ההיבטים של עבודת האל שהוא חווה? הוא ראה את אהבת האל, וגם את משפטו וייסורו של אלוהים. בעת הזו, אלוהים ממשיך לקיים את האדם, לתמוך בו, להאיר אותו ולהנחות אותו, כדי שהוא יתחיל בהדרגה להכיר את כוונותיו של אלוהים, את הדברים שהוא אומר ואת האמת שהוא מעניק לאדם. כשהאדם יהיה חלש, כשטיפול רוחו וכשלא יהיה לו לאן לפנות, אלוהים ישתמש בדבריו כדי לנחם, לייעץ ולעודד את האדם, כדי שבני אדם ששיעור קומתם ירוד יוכלו למצוא בהדרגה את כוחם, לקום על רגליהם באופן חיובי ולהפוך למוכנים לשתף פעולה עם אלוהים. אך כשהאדם ממרה את פיו של אלוהים או מתנגד לו, או שהוא חושף את שחיתותו שלו, אלוהים הוכיח את האדם ויטיל עליו משמעת ללא רחמים. אולם, כלפי אווילותו, בערותו, חולשתו וילדותיותו של האדם, אלוהים יפגין סובלנות וסבלנות. כך באמצעות כל העבודה שאלוהים עושה למען האדם, האדם מתבגר, גדל ומתחיל בהדרגה להכיר את כוונות האל, לדעת אמת מסוימת, לדעת מהם דברים חיוביים ומהם דברים שליליים, לדעת מהו רוע ומהו חושך. אלוהים לא תמיד מוכיח את האדם ומטיל עליו משמעת, אך גם לא תמיד מפגין סובלנות וסבלנות. במקום זאת, הוא מקיים

כל אדם באופן שונה, על פי השלב שבו הוא נמצא ובהתאם לאיכותו ולשיעור קומתו. הוא עושה דברים רבים למען האדם והוא עושה זאת במחיר כבד. האדם כלל לא תופס את המחיר הזה או את הדברים הללו שאלוהים עושה, אך כל מה שאלוהים עושה מתבצע במציאות על כל אדם. אהבת האל היא אמיתית: בזכות חסדו של אלוהים, האדם נמנע מאסון אחר אסון, בעוד שאלוהים מפגין את סובלנותו כלפי חולשתו של האדם פעם אחר פעם. המשפט והייסורים של אלוהים מאפשרים לבני האדם להכיר בהדרגה במהותה השטנית של האנושות. הדברים שאלוהים מספק, האופן שבו הוא הופך את האדם לנאור ומנחה אותו מאפשרים לאנושות להכיר יותר ויותר את מהות האמת. כל אלה מאפשרים לאנושות לדעת יותר ויותר מה בני אדם צריכים, באיזו דרך עליהם ללכת, לשם מה הם חיים, מה הערך והמשמעות של חייהם וכיצד עליהם ללכת בדרך שלפניהם. כל הדברים הללו שאלוהים עושה בלתי נפרדים ממטרתו המקורית היחידה. אם כן, מהי המטרה הזו? מדוע אלוהים משתמש בדרכים האלה כדי לבצע את עבודתו על האדם? איזו תוצאה הוא רוצה להשיג? במילים אחרות, מה הוא רוצה לראות באדם ומה הוא רוצה להשיג ממנו? מה שאלוהים רוצה לראות הוא שאפשר להחיות את לב האדם. הדרכים האלה שבהן הוא משתמש לעבוד על האדם נועדו לעזור ללא הרף את לב האדם ואת רוחו של האדם, ליידע אותו מהיכן הגיע, מי מנחה אותו, תומך בו ומקיים אותו, ומי אפשר לאדם לחיות עד עתה. הן נועדו לידע את האדם מיהו הבורא, את מי עליו לעבוד, באיזו דרך עליו ללכת ובאיזו דרך על האדם לבוא בפני אלוהים. הן משמשות כדי להחיות בהדרגה את לב האדם כדי שהאדם יכיר את לב האל, יבין את לב האל ויתפוס את הדאגה הרבה ואת המחשבה שמאחורי עבודת האל להושעת האדם. כשלב האדם קם לתחייה, הוא לא רוצה עוד לחיות חיים של טבע מושחת ומנוון, אלא רוצה לעסוק בחיפוש של האמת וריצוי האל. כשלב האדם מתעורר, הוא מסוגל להתנתק לחלוטין מהשטן והשטן כבר לא פוגע בו, שולט בו או מוליך אותו שולל. במקום זאת, האדם יכול לשתף פעולה עם עבודת האל ועם דבריו באופן חיובי כדי לרצות את לבו של אלוהים, ובכך לזכות ביראת אל והסתלקות מרע. זו התכלית המקורית של עבודתו של אלוהים.

הדיון זה עתה ברוע השטן גרם לכולם להרגיש כאילו בני אדם חיים באומללות רבה ושחיי האדם מאופיינים בפורענות. אולם איך אתם מרגישים עכשיו, אחרי שדנתי בקדושתו של אלוהים ובעבודה שהוא מבצע על האדם? (שמחים מאוד.) אנחנו יכולים לראות כעת שכל מה שאלוהים עושה וכל מה שהוא מסדר בקפידה עבור האדם הוא ללא רבב. כל מה שאלוהים עושה הוא חסר שגיאות, כלומר שאין בו טעויות, ואיש לא צריך לתקן אותו, לתת עצות או לשנות אותו בשום אופן. כל מה שאלוהים עושה למען כל אדם הוא ללא צל של ספק. הוא מוביל את כולם ביד, משגיח עליכם בכל רגע והוא מעולם לא עזב אתכם. מכיוון שבני האדם גדלים בסביבה כזו וגדלים עם רקע כזה, האם אפשר לומר שבני האדם למעשה גדלים בכף ידו של אלוהים? (כן.) אם כן, האם אתם חשים עדיין תחושת אובדן כעת? האם מישוהו מכם עדיין מרגיש מיואש? האם מישוהו מכם עדיין מרגיש שאלוהים זנח את האנושות? (לא.) אם כן, מה אלוהים עשה לכל הרוחות? (הוא שומר על האנושות.) המחשבה והדאגה הרבות המתבטאות בכל מעשה של אלוהים הן מעבר לכל ספק. יתר על כן, במהלך ביצוע עבודתו, אלוהים מעולם לא הציב לאף אחד מכם תנאי או דרישה לדעת מה המחיר שהוא משלם למענכם, כדי שתכירו לו תודה עמוקה. האם אלוהים עשה דבר כזה בעבר? (לא.) לאורך חייכם, הלכה למעשה, כל אדם נתקל במצבים מסוכנים רבים ועמד בפיתויים רבים. זאת מכיוון שהשטן ניצב ממש לצדכם ועיניו נעוצות בכם כל העת. הוא אוהב שאסונות פוקדים

אתכם, שאתם מוכים בפורענות ושהכל מתקלקל לכם, והוא אוהב שאתם נלכדים ברשתו של השטן. לעומת זאת, אלוהים מגן עליכם ללא הרף, שומר עליכם בזה אחר זה מאומללות ומאסון. זו הסיבה שאני אומר שכל מה שיש לאדם – שלום ושמחה, ברכות וביטחון אישי – נמצאים למעשה בשליטת האל, ושהוא מכוון וקובע את הגורל של כל אדם. אך האם יש לאלוהים תפיסה מוגזמת של מעמדו, כפי שאומרים בני אדם מסוימים? כשהוא אומר לכם "אני הגדול מכולם, אני הוא זה ששולט בכם, על כולכם להתחנן לרחמי ומרדנות תוענש במוות." האם אלוהים אי-פעם איים כך על האנושות? (לא.) האם הוא אי-פעם אמר, "האנושות כה מושחתת שלא משנה כיצד אטפל בה – די בכל טיפול שרירותי. אין צורך שאסדיר את הדברים היטב למענה." האם אלוהים פעל כך? (לא.) נהפוך הוא – טיפולו של אלוהים בכל אדם הוא כן ואחראי ואפילו יותר אחראי מהאופן שאתם מטפלים בעצמכם. האם לא כך הדבר? אלוהים לא מדבר דברי סרק, וגם לא מתנשא ומרומם את עצמו או מסתפק בהולכת בני אדם שולל. במקום זאת, הוא עושה בכנות ובשקט את הדברים שהוא עצמו צריך לעשות. הדברים הללו מביאים לאדם ברכות, שלום ואושר. הם מביאים את האדם בשלום ובשמחה אל אלוהים ואל חיק משפחתו. ואז הוא חי בפני אלוהים ומקבל את ישועתו של אלוהים עם היגיון נכון וחשיבה נכונה. האם אלוהים נהג באדם אי-פעם בדו-פרצופיות בעבודתו? האם הוא אי-פעם הראה מצג שווא של טוב לב, שיטה באדם בכמה מילות נימוס ואז הפנה לאדם את גבו? (לא.) האם אלוהים אי-פעם אמר דבר אחד ועשה דבר אחר? האם אלוהים אי-פעם הבטיח הבטחות שווא והתרברב שהוא יכול לעשות עבורכם דבר כזה או אחר או לסייע לכם בדבר כזה או אחר, ואז נעלם? (לא.) אין באלוהים שום הונאה ושום רמאות. אלוהים נאמן וכל מה שהוא עושה הוא ממשי. הוא הדבר היחיד שבני האדם יכולים לסמוך עליו והאל שבני אדם יכולים להפקיד בידיו את חייהם ואת כל כולם. מכיוון שאין באלוהים שום הונאה, האם אפשר לומר שאלוהים הוא הישר ביותר? (כן.) מובן שכן, נכון? על אף שכשאנחנו מדברים על המילה הזו כעת ומשתמשים בה ביחס לאלוהים, היא חלושה מדי ואנושית מדי, אנחנו לא יכולים לעשות דבר בנידון, משום שאלה המגבלות של השפה האנושית. מעט לא ראוי כאן לקרוא לאלוהים ישר, אך נשתמש במילה הזו לעת עתה. אלוהים נאמן וישר. אם כן, למה כוונתנו כשאנחנו מדברים על ההיבטים האלה? האם כוונתנו להבדלים בין אלוהים לבין האדם ולהבדלים בין אלוהים לבין השטן? אפשר לומר. זאת מפני שהאדם לא יכול לראות באלוהים אפילו שמץ של טבעו המושחת של השטן. האם אני צודק בכך? אפשר לקבל אמן על זה? (אמן!) שום דבר מרוע השטן לא נגלה לנו באלוהים. כל מה שאלוהים עושה ומגלה מיטיב עם האדם ומועיל לו לחלוטין, נעשה לחלוטין כדי לקיים את האדם, והוא מלא חיים ונותן לאדם דרך וכיוון לצעוד בהם. אלוהים לא מושחת, ויתרה מזאת, כשאנחנו מביטים כעת בכל מה שאלוהים עושה, האם אנחנו יכולים לומר שאלוהים קדוש? (כן.) מכיוון שאלוהים אין דבר דומה או זהה לטבעה המושחת של האנושות או למהות השטן, מנקודת המבט הזו אנחנו יכולים לומר שאלוהים קדוש. אלוהים לא מגלה כל שחיתות, והגילוי של מהותו שלו בעבודתו הוא האישור היחיד שאנחנו זקוקים לו לקדושתו של אלוהים עצמו. האם אתם רואים זאת? כעת, כדי להכיר את מהותו הקדושה של אלוהים, לעת עתה בואו נסתכל בשני ההיבטים האלה: (1) אין לאלוהים כל טבע מושחת; (2) מהות העבודה של אלוהים על האדם מאפשרת לאדם לראות את מהותו של אלוהים והמהות הזו היא חיובית לחלוטין. הרי הדברים שכל חלק בעבודתו של אלוהים מביא לאדם הם כולם חיוביים. ראשית, אלוהים דורש מהאדם להיות כן – האין זה חיובי? אלוהים נותן לאדם חוכמה – האין זה חיובי? אלוהים מאפשר

לאדם להבחין בין טוב ורע – האין זה חיובי? הוא מאפשר לאדם להבין את המשמעות והערך של חיי אדם – האין זה חיובי? הוא מאפשר לאדם לראות אל תוך המהות של בני האדם, אירועים ודברים בהתאמה לאמת – האין זה חיובי? (כן, זה כך) והתוצאה של כל זה היא שהשטן כבר לא יוליך את האדם שולל, שהשטן יפסיק לפגוע באדם ולשלוט בו. במילים אחרות, הדברים הלאה מאפשרים לבני האדם להשתחרר לחלוטין משחיתות השטן, ולפיקח ללכת בהדרגה בדרך של יראת אל והסתלקות מרע. כמה רחוק הלכתם בדרך הזו עד כה? קשה לומר, הלא כן? אך לכל הפחות, האם אתם מבינים באופן ראשוני את האופן שבו השטן משחית את האדם והאם אתם מבינים אילו דברים הם רעים ואילו דברים הם שליליים? אתם לכל הפחות הולכים כעת בדרך הנכונה. האם נוכל לומר זאת? (כן).

כעת נסיים לדבר על קדושתו של אלוהים, ומי מבינכם יכול לומר מהי קדושתו של אלוהים לפי כל מה ששמעתם וקיבלתם? למה מתייחסת קדושתו של אלוהים שדיברתי עליה? חשבו על כך שנייה אחת. האם יושר לבו של אלוהים הוא קדושתו? האם נאמנותו של אלוהים היא קדושתו? האם חוסר אנוכיותו של אלוהים היא קדושתו? האם ענוותו של אלוהים היא קדושתו? האם אהבתו של אלוהים כלפי האדם היא קדושתו? האם האופן שבו אלוהים מעניק לאדם אמת וחיים ללא מגבלה הוא קדושתו? (כן). כל מה שאלוהים מגלה הוא ייחודי. היא לא קיימת באנושות המושחתת והיא לא יכולה להיראות בה. אף שמץ ממנה לא יכול להיראות במהלך התהליך שבו השטן משחית את האדם, ולא בטבע המושחת של השטן ולא במהות או באופי של השטן. כל מה שיש לאלוהים ומה שאלוהים הינו הוא ייחודי ורק לאלוהים עצמו יש מהות כזו – רק אלוהים עצמו הוא בעל מהות כזו. לאחר שדנו בכך, האם משהו מכם ראה אדם כה קדוש בקרב האנושות? (לא). אם כן, האם יש אדם כה קדוש בקרב בני האדם המפורסמים, בני האדם הדגולים והאלילים שאתם מעריצים באנושות? (לא). על כן נאמר עתה שקדושתו של אלוהים היא ייחודית. האם הוא יכול לגלם זאת באופן מילולי וכן באופן אמיתי? (כן, הוא יכול). יתר על כן, ישנו גם הצד המעשי. האם יש חוסר התאמה כלשהו בין הקדושה שאני מדבר עליה כעת לבין הקדושה שהבנתם ושדמיינתם בעבר? (כן). אם כן, כמה גדול חוסר ההתאמה הזה? (גדול מאוד!) למה אנשים לעתים מתכוונים כשהם מדברים על קדושה? (התנהגות חיצונית כלשהי). התנהגות, או כדי לתאר משהו, הם אומרים שהוא קדוש. הוא רק דבר שנראה נקי ויפה, דבר שנראה או נשמע טוב לבני אדם, לא דבר בעל מהות אמיתית של קדושה. זוהי תיאוריה. חוץ מזה, למה מתייחס ההיבט המעשי של ה"קדושה" שבני אדם חושבים עליו? האם זו בעיקר הקדושה לפי דמיונם או קביעתם? לדוגמה, ישנם בודהיסטים שנפטרים בעודם מבצעים טקס דתי, נפרדים מהחיים בעודם יושבים שם, ישנים. יש בני אדם שאומרים שהם הפכו לקדושים ועלו לשמיים. גם זה סוג של דמיון. ישנם גם כאלה שחושבים שפייה שיורדת משמיים היא קדושה. למעשה, תפיסתם של בני האדם את המילה "קדוש" תמיד הייתה רק מין דמיון נבוב ותיאוריה בלתי מהותית וחסרת כל קשר למהות הקדושה. מהות הקדושה היא אהבת אמת, אך יותר מכך היא מהות האמת, הצדק והאור. המילה "קדוש" ראויה לשימוש רק ביחס לאלוהים. אין דבר בכל הבריאה שראוי להיקרא קדוש. על האדם להבין זאת. מעתה והלאה, עלינו להשתמש במילה "קדושה" רק ביחס לאלוהים. האם זה ראוי? (כן, זה ראוי).

בואו נחזור לדון באמצעים שבהם השטן משתמש כדי להשחית את האדם. בדיוק דיברנו על הדרכים השונות שבהן אלוהים עובד על האדם, ושכל אחד מכם יכול לחוות בעצמו. לכן לא אפרט על כך יותר מדי. אולם בלבכם

אתם אולי לא מבינים לגמרי את האמצעים שבהם השטן משתמש כדי להשחית את האדם. לכל הפחות, חסרים לכם פרטים. האם יועיל לכם שאדון בזה שוב? (כן.) האם אתם רוצים להבין זאת? אולי חלקכם ישאל: "למה לדבר שוב על השטן? ברגע שאנו מדברים על השטן, אנו מתרגזים, וכאשר אנו שומעים את שמו אנו מרגישים אי-נוחות בכל מקום." לא משנה כמה אי-נוחות זה מסב לכם, עליכם להתעמת עם העובדות, ויש לדון בדברים אלה בגלוי ולהבהירם בשביל שתבינו זאת. אחרת לא תוכלו להתנתק באמת מהשפעת השטן.

דנו בעבר בחמש הדרכים שבהן השטן משחית את האדם. בתוך חמש הדרכים האלה מצויים האמצעים שהוא משתמש בהם. הדרכים שבהן השטן משחית את האדם הן רק מסווה. האמצעים המסתתרים מאחורי החזות הזו הם הערמומיים ביותר, והוא רוצה להשתמש באמצעים הללו כדי להשיג את מטרותיו. מהם האמצעים הללו? סכמו אותם עבורי. (הוא מרמה, מפתה ומאיים.) ככל שאתם מונים יותר, כך אתם מתקרבים יותר. נראה שנפגעתם מכך עמוקות ויש לכם תחושות עזות בנושא. (הוא משתמש גם בדברי חנופה, הוא משפיע, וכובש בכוח.) כובש בכוח – הדבר מותיר רושם עמוק ביותר. בני האדם מפחדים מהכיבוש הכוחני של השטן, נכון? מישוהו אחר? (הוא פוגע בבני אדם באלימות, משתמש באיומים ובתמריצים והוא משקר.) שקרים הם מהות מעשיו והוא משקר כדי לרמות אתכם. מהו אופי השקרנות? האם שקרנות לא זהה לרמאות? מטרת השקרים היא למעשה לרמות אתכם. מישוהו אחר? דברו. אמרו לי את כל האמצעים שאתם מכירים. (הוא משכנע, פוגע, מעורר ומוליך שולל.) רובכם מרגישים אותו הדבר באשר להונאה הזו, הלא כן? (הוא משתמש בחנופה משתפכת, שולט באדם, תופס את אדם, מטיל אימה על האדם ומונע מהאדם להאמין באלוהים.) אני יודע פחות או יותר למה אתם מתכוונים וכולם טובים באופן דומה. כולכם יודעים על כך משהו, ולכן בואו נסכם אותם כעת.

ישנם שישה אמצעים עיקריים שבהם השטן משתמש כדי להשחית את האדם.

הראשון הוא שליטה וכפייה. כלומר, השטן יעשה כל שביכולתו כדי להשתלט על לבכם. מה פירושה של "כפייה"? פירושה שימוש באיומים וטקטיקות כוחניות כדי לגרום לכם להישמע לדבריו, גורם לכם לחשוב על ההשלכות של חוסר ציות. אתם מפחדים ולא מעזים להמרות את פיו. לכן לא נותרת לכם ברירה אלא להישמע לו.

השני הוא רמאות ותכסיסים. מה כלול ב"רמאות ותכסיסים"? השטן ממציא סיפורים ושקרים, מרמה אתכם וגורם לכם להאמין להם. הוא לעולם לא אומר לכם שאלוהים ברא את האדם, אך גם לא אומר ישירות שאלוהים לא ברא אתכם. הוא לא משתמש במילה "אלוהים" כלל, אלא משתמש בדבר אחר כתחליף, ומשתמש בדבר הזה כדי להונות אתכם כדי שלא יהיה לכם שום מושג על קיומו של אלוהים. התכסיסים האלה כמובן כוללים היבטים רבים, ולא רק את ההיבט הזה.

השלישי הוא אינדוקטרינציה בכוח. אינדוקטרינציה בכוח של מה? האם האדם עצמו בוחר לעבור אינדוקטרינציה בכוח? האם היא נעשית בהסכמתו? (לא.) לא משנה אם אתם לא מסכימים. ללא מודעותכם, היא מחלחלת בקרבכם ומטמיעה בכם את חשיבתו של השטן, את חוקי החיים שלו ואת מהותו.

הרביעי הוא איומים ותמריצים. כלומר, השטן משתמש באמצעים שונים כדי שתקבלו אותו, תלכו בעקבותיו ותעבדו בשירותו. הוא לא בוחל באמצעים כדי להשיג את מטרותיו. לעתים הוא מעניק לכם טובות קטנות, אך עדיין מפתה אתכם לעשיית חטאים. אם לא תלכו בעקבותיו, הוא יגרום לכם לסבל ויעניש אתכם, והוא ישתמש בדרכים שונות לתקוף אתכם וללכוד אתכם.

החמישי הוא הונאה ושיתוק. "הונאה ושיתוק" מתארים את האופן שבו השטן ממציא הצהרות ורעיונות ערבים לאוזן שתואמים את תפיסותיהם של בני אדם כדי ליצור מראית עין שהוא מתחשב בבשרם ודמם של בני אדם או חושב על חייהם ועתידם, כשלמעשה הכל נועד רק לשטות בכם. בשלב הזה, הוא משתק אתכם כך שאתם לא יודעים מה טוב ומה רע, כדי שתפלו לתסיסיו בלא-יודעין וכך הוא מתחיל לשלוט בכם.

השישי הוא השמדת הנפש והגוף. מה השטן משמיד לאדם? (את דעתו, את כל הווייתו). השטן משמיד את דעתכם וכך הוא מותיר אתכם ללא יכולת התנגדות. לכן לבכם פונה אל השטן אט-אט בעל כורחכם. הוא מטמיע בכם את הדברים האלה בכל יום, ומשתמש ברעיונות ובתרבויות האלה בכל יום כדי להשפיע עליכם ולטפח אתכם. כך הוא הורס את רצונכם אט-אט, גורם לכם לא לרצות להיות עוד בני אדם טובים, גורם לכם לא לרצות עוד לדבוק במה שאתם קוראים לו צדיקות. בלא-יודעין, כבר אין לכם כוח הרצון לשחות נגד הזרם, ובמקום זאת אתם זורמים איתו. "השמדה" פירושה שהשטן מענה בני אדם כל כך עד שהם נעשים יצור שאינו אדם ואינו רוח רפאים. בשלב הזה הוא מנצל את ההזדמנות לבלוע אותם.

כל אחד מהאמצעים האלה שהשטן משתמש בהם כדי להשחית את האדם יכול להותיר את האדם ללא כל יכולת להתנגד. כל אחד מהם יכול להיות קטלני לבני האדם. במילים אחרות, כל דבר שהשטן עושה וכל אמצעי שהוא משתמש בו יכולים לגרום לכם להתנוון, יכולים לאפשר לשטן לשלוט בכם ולגרום לכם לשקוע בביצה של רוע. אלה האמצעים שהשטן משתמש בהם כדי להשחית את האדם.

אפשר לומר שהשטן רשע, אך כדי לאשש זאת עדיין עלינו להביט בהשלכות של האופן שבו השטן משחית את האדם ובטבע והמהות שהוא מביא לאדם. כולכם יודעים חלק מזה, אז דברו על כך. מרגע שהשטן השחית את האדם, איזה טבע יתבטא וייחשף באדם? (יהיר ושחצן, אנוכי ונתעב, מושחת וערמומי, חתרני וזדוני וחסר אנושיות). ככלל, אפשר לומר שאין לבני אדם כאלה אנושיות, נכון? תנו לאחים ואחיות אחרים לדבר. (מרגע שהשטן משחית את האדם, האדם בדרך כלל יהיר וצדקני, מלא בחשיבות עצמית ושחצן, תאב בצע ואנוכי. אלה הדברים החמורים ביותר.) (לאחר שהשטן משחית את האדם, האדם לא בוחל באמצעים כדי להשיג עושר וחפצים חומריים. בשלב הזה הוא נעשה עוין כלפי אלוהים, מתנגד לאלוהים, ממרה את פיו של אלוהים ומאבד את המצפון וההיגיון שאמור להיות לאדם.) כל הדברים שאמרתם הם הלכה למעשה אותו הדבר, עם הבדלים שוליים בלבד. חלקכם מוטרדים יותר מהפרטים השוליים. לסיכום, המילה "יהיר" הוזכרה הכי הרבה – יהיר, ערמומי, זדוני ואנוכי. אך כולכם החמצתם את אותו הדבר. בני אדם ללא מצפון שאיבדו כל היגיון והם חסרי אנושיות – יש עדיין דבר מה חשוב באותה מידה שאיש מכם לא אמר. זוהי בגידה. ההשלכה הסופית של הטבע הזה שקיים בכל אדם מרגע שהשטן השחית אותו, היא בגידתו באלוהים. בלי קשר למה שאלוהים אומר לאדם או לטיב העבודה שהוא עושה בו, האדם לא נשמע לדברים שהוא יודע שהם האמת; כלומר, הוא כבר לא מכיר באלוהים ושהוא בוגד בו: זו ההשלכה של האופן שבו השטן משחית את האדם. הדבר נכון לגבי כל טבע מושחת של האדם. מבין הדרכים שהשטן משתמש בהן כדי להשחית את האדם – הידע שהאדם לומד, המדע שהוא יודע, האמונות התפלות, התרבויות המסורתיות והמגמות החברתיות שהוא תופס – האם האדם יכול להשתמש בדבר מה כדי להבחין בין צדיקות לבין רשע? האם יש משהו שיכול לעזור לאדם לדעת מה קדוש ומה מרושע? האם יש תקנים? (לא). אין אף תקן או יסוד שיכולים לעזור לאדם. אפילו אם בני האדם מכירים את המילה "קדוש", אין איש שיודע

באמת מה קדוש. אם כך, האם הדברים האלה שהשטן מביא לאדם מאפשרים לו לדעת את האמת? האם הם יכולים לאפשר לאדם לחיות באנושיות הולכת וגוברת? האם הם יכולים לאפשר לאדם לנהל חיים שבהם הוא מסוגל יותר ויותר לעבוד את אלוהים? (לא.) הם מן הסתם לא יכולים לאפשר לאדם לעבוד את אלוהים, להבין את האמת, או לאפשר לו לדעת מהם קדושה ורוע. נהפוך הוא – האדם נעשה יותר ויותר מנוון, יותר ויותר מרוחק מאלוהים. זו הסיבה לכך שאנחנו אומרים שהשטן רשע. לאחר שניתחנו כה רבות מתכונותיו המרושעות של השטן, האם ראיתם בשטן מרכיב כלשהו של קדושה בתכונותיו או בהבנתכם את מהותו? (לא.) זה בטוח. אם כן, האם ראיתם מהות כלשהי של השטן הדומה כהוא זה למהותו של אלוהים? (לא.) האם ביטוי כלשהו של השטן דומה כהוא זה לאלוהים? (לא.) אם כן, כעת אני רוצה לשאול אתכם: במילים שלכם, מהי בדיוק קדושתו של אלוהים? קודם כל, באיזה הקשר מדובר בקדושתו של אלוהים? האם מדובר בה בהקשר של מהות האל? לחלופין, האם מדובר בה בהקשר של היבט כלשהו של טבעו של אלוהים? (מדובר בה בהקשר של מהות האל.) עלינו להשיג דריסת רגל ברורה בנושא הרצוי שלנו. מדובר בה בהקשר של מהות האל. ראשית, השתמשנו ברוע השטן כניגוד למהות האל. אם כך, האם ראיתם משהו ממהות השטן באלוהים? מה לגבי מהות האנושות? (אלוהים לא יהיר ולא אנוכי והוא לא בוגד, ובהיבט זה גם מתגלה מהותו הקדושה של אלוהים.) משהו אחר רוצה להוסיף? (באלוהים אין שמץ מהטבע המושחת של השטן. מה שיש לשטן הוא שלילי לחלוטין, ואילו מה שיש לאלוהים הוא חיובי בלבד. אנחנו יכולים לראות שמאז שהיינו קטנים מאוד ועד עכשיו, במיוחד כשאיבדנו את דרכנו, אלוהים תמיד היה לצדנו, השגיח עלינו ושמר עלינו. אין שום ערמומיות או הונאה באלוהים. הוא מדבר בבירור ובפשטות וזוהי גם המהות האמיתית של אלוהים.) טוב מאוד! (אנחנו לא יכולים לראות אף שמץ של הטבע המושחת של השטן באלוהים, שום דו-פרצופיות, שום רברבנות, שום הבטחות שווא ושום הונאה. אלוהים הוא הדבר היחיד שהאדם יכול להאמין בו ואלוהים נאמן וכן. מעבודתו של אלוהים ניתן לראות את אלוהים אומר לבני האדם להיות כנים, חכמים, להיות מסוגלים להבדיל בין טוב ורע ולהבחין בין אנשים, אירועים ודברים שונים. בכך אנחנו יכולים לראות את קדושתו של אלוהים.) סיימתם? האם אתם מרוצים ממה שאמרתם? כמה הבנה על אלוהים יש בלבכם? ועד כמה אתם תופסים את קדושתו של אלוהים? אני יודע שלכל אחד מכם יש בלבם הבנה תפיסתית כלשהי, מפני שכל אדם יכול להרגיש את עבודת האל עליו, וזוכה בדברים רבים מאלוהים, במידה כזו או אחרת – הוא זוכה בחסד ובברכות, הוא זוכה בהארה ובנאורות, והוא מקבל את משפטו וייסורו של אלוהים, כך שיייתכן שלאדם יש הבנה פשוטה כלשהי של מהות האל.

על אף שיייתכן שקדושתו של אלוהים שאנחנו דנים בה היום נראית מוזרה לרוב בני האדם, בלי קשר למראה שלה, התחלנו את הנושא הזה ואתם תפתחו הבנה עמוקה יותר ככל שתתקדמו בדרך שלפניכם. הדבר מחייב אתכם להתחיל להרגיש ולהבין בהדרגה מתוך חוויותיכם שלכם. נכון לעכשיו, הבנתכם התפיסתית את מהות האל עדיין מצריכה פרק זמן ארוך כדי ללמוד, לאשש, לחוש ולחוות זאת. יום אחד תכירו בלב לבכם בכך שקדושתו של אלוהים היא המהות המושלמת של אלוהים ואהבת האל חסרת האנוכיות, שכל שאלוהים נותן לאדם הוא חסר אנוכיות, וביום הזה אתם תכירו בכך שקדושתו של אלוהים היא ללא רכב וללא דופי. המהות האלה של אלוהים הן לא רק מילים שהוא משתמש בהן כדי להציג את זהותו – הן גם משמשות את אלוהים לטיפול בכל אדם בשקט ובכנות. במילים אחרות, מהות האל היא לא ריקה מתוכן והיא לא תיאורה או דוקטרינה, והיא בהחלט לא סוג של

ידע. היא לא סוג של חינוך עבור האדם, כי אם הגילוי האמיתי של מעשי האל עצמו. היא מהות הנחשפת של מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. על האדם להכיר במהות הזו ולהבין אותה, מפני שכל מה שאלוהים עושה וכל מילה שהוא אומר הם בעלי ערך רב וחשיבות רבה עבור כל אדם. כשתתפסו את קדושתו של אלוהים, תוכלו באמת להאמין באלוהים. כשתתפסו את קדושתו של אלוהים, תוכלו באמת להבין את המשמעות האמיתית של הדברים "אלוהים עצמו, הייחודי." תפסיקו לדמיין שאתם יכולים לבחור ללכת בדרכים אחרות ותפסיקו להיות מוכנים לבגוד בכל מה שאלוהים הסדיר עבורכם. מכיוון שמהות האל קדושה, פירוש הדבר הוא שרק באמצעות אלוהים תוכלו ללכת בדרך הנכונה והמוארת בחיים. רק באמצעות אלוהים תוכלו לדעת מהי משמעות החיים, רק באמצעות אלוהים תוכלו להביא לידי ביטוי אנושיות אמיתית, להחזיק באמת ולדעת את האמת, ורק באמצעות אלוהים תוכלו לזכות בחיים מהאמת. רק אלוהים עצמו יכול לעזור לכם לסור מרע ולהושיע אתכם מהפגיעה והשליטה של השטן. מלבד אלוהים, אף אחד ושום דבר לא יכולים להושיע אתכם מים הייסורים כדי שלא תסבלו עוד: מהות האל היא שקובעת זאת. רק אלוהים עצמו מושיע אתכם בחוסר אנוכיות כזו, רק אלוהים אחראי לעתידכם, לגורלכם ולחייכם והוא מסדיר את הכל למענכם. זהו דבר שאף יציר נברא או ישות שלא נבראה יכולים להשיג. מכיוון שאף יציר נברא או ישות שלא נבראה לא יכולים להיות בעלי מהות אלוהית כזו, לאף אחד ולשום דבר אין היכולת להושיע אתכם או להוביל אתכם. זו החשיבות של מהות האל עבור האדם. אולי אתם מרגישים שהדברים האלה שאמרתי אכן יכולים לעזור קצת באופן עקרוני. אולם אם אתם עוסקים בחיפוש אחר האמת ואם אתם אוהבים את האמת, בחוויותיכם מכאן והלאה, הדברים האלה לא רק ישנו את גורלכם. יתרה מזאת, הם יביאו אתכם לדרך הנכונה בחיים. אתם מבינים זאת, נכון? אם כן, האם יש לכם עכשיו עניין מסוים להכיר במהות האל? (כן.) טוב להיות מעוניינים. נסיים כאן את הדיון בנושא שלנו להיום על הכרת קדושתו של אלוהים.

ברצוני לדבר איתכם על דבר מה שעשיתם שהפתיע אותי בתחילת ההתכנסות שלנו היום. יכול להיות שחלקכם הרגשתם זה עתה הכרת תודה, ורציתם להביע באופן גשמי את מה שחשבתם. זוהי לא נזיפה וזה לא עניין של נכון או לא נכון. אולם, אני רוצה שתבינו משהו. במה מדובר? ראשית, אני רוצה לשאול אתכם על מה שעשיתם זה עתה. האם הייתה זו השתחוות או כריעה של עבודת אל? מישהו יכול לומר לי? (אנחנו מאמינים שזו הייתה השתחוות.) אתם מאמינים שזו הייתה השתחוות. אם כן, מהי המשמעות של השתחוות? (עבודת אל.) אם כן, מהי כריעה לשם עבודת האל? לפני כן לא שיתפתי אתכם בנושא, אך היום אני מרגיש שזה הכרחי לשיתף אתכם בנושא הזה. האם אתם משתחוים בהתכנסויות הרגילות שלכם? (לא.) האם אתם משתחוים בעת תפילה? (כן.) האם אתם משתחוים בכל פעם שאתם מתפללים, כשהדבר אפשרי? (כן.) זה נהדר. אולם הדבר שאני רוצה שתבינו היום הוא שיש שני סוגי בני האדם שאלוהים מקבל את קידתם. אנחנו לא צריכים לעיין בכתבי הקודש או בהתנהגויות של דמויות רוחניות כלשהן, ואני אומר לכם משהו אמיתי כאן ועכשיו. ראשית, השתחוות וכריעה לשם עבודת האל הן לא אותו הדבר. מדוע אלוהים מקבל את השתחוותם של אלה אשר משתחוים? הסיבה היא שאלוהים קורא למישהו אליו ומזמן את האדם הזה לקבל תפקיד מאלוהים, ולכן הוא משתחוה בפני אלוהים. זהו הסוג הראשון של בני האדם. הסוג השני הוא הכריעה לשם עבודת האל של מי שירא את אלוהים וסר מרע. ישנם רק שני הסוגים האלה של בני אדם. אם כן, לאיזה סוג אתם שייכים? האם אתם יכולים לדעת? זוהי אמת עובדתית, אך היא עלולה קצת לפגוע ברגשותיכם. אין מה לומר על קידתם של בני אדם בעת תפילה – זה דבר

נכון וכך צריך להיות, משום שכאשר בני אדם מתפללים, זוהי לרוב תפילה למען דבר מסוים, פתיחת לבם לאלוהים והתייצבות מולו פנים אל פנים. מדובר בתקשורת וחילופי דברים לב אל לב עם אלוהים. אם אתם עושים זאת מתוך פורמליות גרידא, לא כך זה צריך להיעשות. אני לא מתכוון לנזוף בכם על מה שעשיתם היום. אתם יודעים שאני רק רוצה להבהיר את העניין כדי שתבינו את העיקרון הזה, נכון? (אנחנו יודעים.) כדי שלא תמשיכו לעשות זאת. אם כך, האם יש לבני האדם הזדמנות להשתחוות ולכרוע בפני אלוהים? תמיד תהיה הזדמנות. במקדם או במאוחר, יבוא יום, אך המועד הזה הוא לא עכשיו. האם אתם מבינים? האם הדבר מעציב אתכם? (לא.) יפה. אולי הדברים האלה יניעו אתכם או יתנו לכם השראה כדי שתוכלו לדעת בלבכם את המצוקה הנוכחית בין אלוהים והאדם, ותוכלו לדעת בלבכם איזה מין קשר קיים כעת ביניהם. על אף שלאחרונה דיברנו הרבה והחלפנו דברים רבים, הבנת האדם את אלוהים עדיין ממש לא מספקת. לאדם נותר עוד מרחק רב ללכת בדרך זו כדי לחפש את הבנת האל. אני לא מתכוון לגרום לכם לעשות זאת בבהילות, או לדחוק בכם להביע שאיפות או תחושות כאלה. ייתכן שמה שעשיתם היום יגלה ויביע את רגשותיכם האמיתיים, ואני תופס זאת. לכן, בזמן שעשיתם זאת, רציתי רק לעמוד ולתת לכם את איחוליי, מפני שאני מאחל לכולכם שיהיה לכם טוב. לכן בכל דבריי ובכל מעשי אני עושה את כל מה שניתן כדי לסייע לכם ולהנחות אתכם, כדי שיהיו לכם ההבנה הנכונה של הכל וההשקפה הנכונה על הכל. אתם מבינים זאת, נכון? (כן.) מעולה. על אף שיש לבני האדם הבנה מסוימת של טבעו של אלוהים, של ההיבטים של מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו ושל העבודה שאלוהים עושה, מרבית ההבנה הזו מוגבלת לקריאת מילים על דף, או להבנתן באופן עקרוני, או רק למחשבה עליהן. מה שהכי חסר לבני האדם הוא הבנה וההשקפה האמיתיות הנובעות מחוויה בפועל. על אף שאלוהים משתמש בדרכים שונות כדי לעורר את לב האדם, עדיין יש דרך ארוכה לצעוד לפני שלבו של האדם יתעורר סוף-סוף. אני לא רוצה לראות שאף אחד מרגיש שאלוהים הותיר אותו בחוץ בקור, שאלוהים נטש אותו או הפנה לו את גבו. אני רוצה רק לראות את כולם בדרך לעיסוק בחיפוש האמת והבנת האל – לראות אותם צועדים קדימה בעוז עם כוח רצון בלתי מעורער, ללא ספקות, וללא כל עול על כתפיהם. בלי קשר לעוללות שביצעתם ובלי קשר למרחק סטייתכם מדרך הישר ולעבירות שעברתם, אל תניחו לדברים האלה להפוך לעול או למטען חורג שאתם נושאים עמכם בעיסוקכם בהבנת האל – המשיכו לצעוד קדימה. בלי קשר לשאלה מתי הדבר מתרחש, לבו של אלוהים שהוא ישועת האדם לעולם לא משתנה – זהו החלק בעל הערך הרב ביותר במהות האל. האם אתם מרגישים קצת יותר טוב עכשיו? (כן.) אני מקווה שאתם יכולים לנקוט את הגישה הנכונה בנוגע לכל הדברים והמילים שאמרתי. אם כן, בואו נסיים את השיתוף הזה כאן. שלום לכולם! (שלום!)

11 בינואר, 2014

אלוהים עצמו, הייחודי ז'

מבט כללי על סמכותו של אלוהים, טבעו הצודק של אלוהים וקדושתו של אלוהים

אחרי שסיימתם להתפלל, האם לבכם רגוע בנוכחות האל? (כן.) אם לבו של אדם יכול להירגע, הוא יהיה מסוגל לשמוע ולהבין את דבר האל והוא יהיה מסוגל לשמוע ולהבין את האמת. אם לבכם לא יכול להירגע, אם לבכם תמיד נודד או תמיד חושב על דברים אחרים, הדבר ישפיע על התכנסותכם יחד לשמוע את דבר האל. אם כן, מה נמצא בלב הדבר שאנחנו דנים בו כעת? בואו ניזכר בנקודה המרכזית. בנוגע להכרת אלוהים עצמו, הייחודי, בחלק הראשון דיברנו על סמכותו של אלוהים. בחלק השני דיברנו על טבעו הצודק של אלוהים. ודיברנו על קדושתו של אלוהים בחלק השלישי. האם התוכן הספציפי שבו דנו בכל פעם הותיר עליכם רושם? בחלק הראשון, "סמכותו של אלוהים", מה הותיר את הרושם העמוק ביותר עליכם, איזה חלק היה בעל ההשפעה הרבה ביותר עליכם? (ראשית, אלוהים תקשר את הסמכות והעוצמה של דבר האל. אלוהים עומד בדברו ודברו יתגשם. זהו עצם מהות האל.) (פקודותיו של אלוהים על שטן שמותר לו לפתות את איוב, אך לא לקחת את חייו. בכך אנחנו רואים את הסמכות של דבר האל.) האם יש עוד משהו להוסיף? (אלוהים מדבר לברוא את השמים והארץ וכל צבאם, והוא מדבר כדי לכרות ברית עם האדם להעניק את ברכתו לאדם. כל אלה הן דוגמאות לסמכות של דבר האל. חוץ מזה, אנחנו רואים כשהאדון ישוע פקד על אלעזר לקום מקברו, שהחיים והמוות נתונים לשליטת האל ושלשטן אין שליטה באף כוח, ושכין שעבודת האל נעשית כבשר ודם ובין שהיא נעשית כרוח, סמכותו ייחודית.) זוהי הבנה שרכשתם לאחר ששמעתם את השיתוף, נכון? כשאנחנו מדברים על סמכותו של אלוהים, כיצד אתם מפרשים את המילה "סמכות"? במסגרת תחום סמכותו של אלוהים, במה שאלוהים עושה וחושף, מה רואים בני אדם? (אנחנו רואים את כל-יכולתו של אלוהים ואת חוכמתו.) (אנחנו רואים שסמכותו של אלוהים נוכחת תמיד ושהיא קיימת באמת. אנחנו רואים את סמכותו של אלוהים בקנה מידה גדול בריבונותו על התבל ואנחנו רואים אותה בקנה מידה קטן כשהוא משתלט על חיי אדם. אלוהים למעשה מתכנן את ששת צמתי חיינו ושולט בהם. יתר על כן, אנחנו רואים שסמכותו של אלוהים מייצגת את אלוהים עצמו, הייחודי, ואף יציר נברא או ישות שלא נבראה לא יכולים להחזיק בה. סמכותו של אלוהים מסמלת את מעמדו.) "סמלים של מעמדו של אלוהים ושל עמדתו של אלוהים", נראה שאתם מבינים דרך הדוקטרינה את הדברים האלה. האם יש לכם ידע מהותי כלשהי על סמכות האל? (אלוהים השגיח עלינו והגן עלינו עוד מצעירותנו, ואנחנו רואים בכך את סמכותו של אלוהים. לא היינו מודעים לסכנות שפקדו אותנו, אך אלוהים תמיד הגן עלינו מאחורי הקלעים. זוהי גם סמכותו של אלוהים.) טוב מאוד, יפה אמרתם.

כשאנחנו מדברים על סמכותו של אלוהים, היכן המוקד, הנקודה המרכזית? מדוע עלינו לדון בתוכן הזה? ראשית, מטרת הדיון בתוכן הזה היא שבני האדם יאמתו את מעמדו של אלוהים כבורא ואת תפקידו בקרב כל הדברים. זה דבר שבני אדם מסוגלים להבין, דבר שהם יכולים לראות ולחוש. מה שאתם רואים ומה שאתם חשים הם

ממעשי האל, דברי האל, ושליטת האל על התבל. אם כן, איזו הבנה אמיתית משיגים בני האדם מכל מה שהם רואים, לומדים ומכירים באמצעות סמכותו של אלוהים? זה הדבר הראשון, שכבר דנו בו. שנית, כשבני אדם רואים את כל מה שאלוהים עשה ואמר ושלט בו באמצעות סמכותו, הדבר מאפשר להם לראות את עוצמתו ואת חוכמתו של אלוהים. הדבר מאפשר להם לראות את עוצמתו האדירה של אלוהים לשלוט בכל ולראות כמה הוא חכם כשהוא עושה זאת. האין אלה המוקד והנקודה המרכזית של סמכותו הייחודית של אלוהים שדנו בה בעבר? לא חלף זמן רב, אך חלקכם שכח זאת, מה שמוכיח שלא הבנתם לחלוטין את סמכותו של אלוהים. אפשר אפילו לומר שלא ראיתם את סמכותו של אלוהים במלואה. האם אתם מבינים זאת כעת במידת מה? כשתראו את סמכותו של אלוהים בפעולה, מה תרגישו באמת? האם הרגשתם באמת בעוצמתו של אלוהים? (כן.) כשאתם קוראים את דברי האל על בריאתו את התבל, אתם מרגישים בעוצמתו, אתם מרגישים בכל-יכולתו. כשאתם רואים את ריבונותו של אלוהים על גורל האדם, מה אתם מרגישים? האם אתם מרגישים בעוצמתו ובחוכמתו? אילו לא הייתה לאלוהים העוצמה הזו, אילו לא הייתה לו החוכמה הזו, האם הוא היה כשיר להיות בעל ריבונות על התבל ועל גורל האדם? אם אין למישהו היכולת לעשות את עבודתו ואין לו הכוחות הדרושים והוא חסר את הכישורים והידע הראויים, האם הוא יהיה כשיר לעשות את עבודתו? הוא בהחלט לא יהיה כשיר – הפוטנציאל של בן אדם לעשות מעשים דגולים תלוי בגודל יכולותיו. יש לאלוהים עוצמה כזו וחוכמה כזו, ולכן יש לו הסמכות – זה דבר ייחודי. האם אי-פעם הכרתם יצור אחד או אדם אחד בתבל שיש להם עוצמה כמו זו שיש לאלוהים? האם יש מישהו או משהו עם העוצמה לברוא את השמיים והארץ וכל צבאם וכן למשול ולהיות בעל ריבונות עליהם? האם יש מישהו או משהו שיכול למשול באנושות כולה או להוביל אותה ולהיות גם נוכח תמיד וגם נוכח בכל? (לא.) האם אתם מבינים כעת את המשמעות האמיתית שכל מה שכלול בסמכותו הייחודית של אלוהים? האם אתם מבינים במידה כלשהי? (כן.) סקרנו כעת את הנקודות הנוגעות לסמכותו הייחודית של אלוהים.

בחלק השני, דיברנו על טבעו הצודק של אלוהים. לא דנו בדברים רבים בנוגע לטבעו הצודק של אלוהים. זאת משום שעבודתו של אלוהים בשלב הזה היא בעיקר שיפוט וייסור. טבעו הצודק של אלוהים התגלה בבירור בעידן המלכות, באופן ספציפי מאוד. הוא אמר את הדברים שהוא מעולם לא אמר מאז הבריאה, ובדבריו, כל בני האדם – כל מי שראה את דברו וכל מי שחווה את דברו – ראו את טבעו הצודק מתגלה, נכון? אם כן, מהי הנקודה המרכזית של מה שאנחנו דנים בו בנוגע לטבעו הצודק של אלוהים? האם פיתחתם תפיסה עמוקה של מה שלמדתם? האם רכשתם הבנה מאיזושהי מחוויתכם? (אלוהים שרף את סדום מפני שאנשי התקופה הפכו למושחתים מאוד ולכן עוררו את חמת האל. בכך אנחנו רואים את טבעו הצודק של אלוהים.) ראשית, בואו נראה: אם אלוהים לא היה מחריב את סדום, האם הייתם מסוגלים לדעת על טבעו הצודק? עדיין הייתם מסוגלים לדעת עליו, נכון? אתם יכולים לראות זאת בדברים שהוא הביע בעידן המלכות וכן מתוך השיפוט, הייסור והקללות שהוא הטיל על האדם. האם אתם רואים את טבעו הצודק של אלוהים מכך שחס על נינווה? (כן.) בעידן זה, אתם יכולים לראות קצת מהרחמים, האהבה והסובלנות של אלוהים. אתם יכולים לראות זאת כשבני אדם מכים על חטא ואלוהים משנה את דעתו עליהם. באמצעות שתי הדוגמאות האלה כבסיס לדיון בטבעו הצודק של אלוהים, אנחנו רואים בבירור רב שטבעו הצודק התגלה. עם זאת, במציאות, הדבר לא מוגבל למה שמתועד בשני הסיפורים האלה מכתבי הקודש. ממה שלמדתם וראיתם כעת באמצעות דבר האל ועבודתו, מתוך האופן שבו אתם חווים

אותם כיום, מהו טבעו הצודק של אלוהים? דונו בכך מתוך חוויותיכם האישיות. (בסביבות שאלוהים יצר עבור בני האדם, כשהם מסוגלים לחפש את האמת ולפעול על פי רצון האל. אלוהים מנחה אותם, הופך אותם לנאורים ונותן להם לחוש את האור שבתוכם. כשבני אדם פועלים נגד אלוהים, ומתנגדים לו והולכים נגד רצונו, יש חשיכה בתוכם, כאילו אלוהים זנח אותם. הם אפילו מתפללים ולא יודעים מה לומר לו, אך כשהוא שם בצד את תפיסותיו ודמיונותיו שלו ומוכן לשתף פעולה עם אלוהים ושואף להשתפר, זה המקום שבו פניו המחייכים של אלוהים מתחילים להופיע בהדרגה. מכך אנו חווים את קדושת טבעו הצודק של אלוהים. אלוהים מופיע במלכות הקדושה והוא נסתר במקומות מטונפים) (אני רואה את טבעו הצודק של אלוהים בדרך שבה הוא נוהג בבני האדם. אחינו ואחיותינו שונים באיכותם ובשיעור קומתם, וגם מה שאלוהים דורש מכל אחד מאיתנו שונה. כולנו מסוגלים לזכות בנאורות האל במידות שונות, וכך אני רואה את צדקת האל. זאת משום שהאדם לא יכול לנהוג באדם באותו אופן – רק אלוהים יכול לעשות זאת). אתם כולכם דיברתם על ידע מעשי כלשהו.

האם אתם מבינים את הנקודה המרכזית בנוגע להכרת טבעו הצודק של אלוהים? ייתכן שיש לכם הרבה דברים לומר על החוויות שלכם מהבחינה הזו, אך יש כמה נקודות מרכזיות שעליי לספר לכם עליהן. כדי להבין את טבעו הצודק של אלוהים, יש להבין קודם את רגשותיו של אלוהים: מה הוא שונא, מה הוא מתעב, מה הוא אוהב, את מי הוא סובל, על מי הוא מרחם, ואיזה סוג של בן אדם מקבל את הרחמים האלה. זו נקודה שחשוב לדעת. יתרה מזאת, יש להבין שבלי קשר לשאלות כמה אלוהים אוהב וכמה רחמים ואהבה יש לו כלפי בני אדם, אלוהים לא סובל שאיש פוגע במעמדו ובעמדתו ולא סובל שאיש פוגע בכבודו. על אף שאלוהים אוהב בני אדם, הוא לא מפנק אותם. הוא נותן לבני אדם את אהבתו, את רחמיו, את סובלנותו, אך הוא מעולם לא התחנף אליהם – יש לו עקרונות ויש לו גבולות. בלי קשר לשאלות כמה הרגשתם את אהבת האל בקרבכם וכמה עמוקה האהבה הזו, לעולם אל לכם להתייחס לאלוהים כמו שתתייחסו לאדם אחר. אמנם נכון שאלוהים מתייחס אל בני אדם כמקורבים אליו, אך אם בן אדם רואה באלוהים בן אדם אחר כאילו היה רק עוד יציר נברא, כגון חבר או מושא להערצה, אלוהים יסתיר ממנו את פניו ויזנח אותו. זה טבעו והוא לא יסבול אף אדם שיתייחס אליו ברשלנות כך. לכן לרוב נאמר שטבעו של אלוהים הוא דברו: לא משנה בכמה דרכים צעדתם, כמה עבודה עשיתם או כמה סבלתם – ברגע שאתם פוגעים בטבעו של אלוהים, הוא יגמול לכל אחד מכם בהתאם למעשיכם. פירוש הדבר הוא שאלוהים רואה בני אדם כמקורבים אליו, אך לבני האדם אסור להתייחס אל אלוהים כחבר או קרוב משפחה. אל תתייחסו אל אלוהים כאל ידידכם. גם אם קיבלתם ממנו אהבה רבה וגם אם הוא היה איתכם סובלני מאוד, אף פעם אסור לכם להתייחס אל אלוהים כאל סתם חבר. זהו טבעו הצודק של אלוהים. אתם מבינים, נכון? האם אני צריך להוסיף בנושא? האם יש לכם הבנה קודמת בנושא? באופן כללי, זו הטעות שהכי קל לבני אדם לעשות, בין שהם מבינים את הדוקטרינות ובין שהם מעולם לא חשבו על כך קודם. כשבני אדם פוגעים באלוהים, הדבר לא תמיד נובע ממקרה אחד או מדבר אחד שהם אומרים, אלא נובע מגישה שיש להם ומצב שהם מצויים בו. זה דבר מפחיד ביותר. יש בני אדם שמאמינים שהם מבינים את אלוהים, שהם מכירים אותו; אולי הם אפילו עושים דברים שמרצים את אלוהים. הם מתחילים להרגיש שווים לאלוהים ושהם הצליחו בחוכמתם להפוך לחברים של אלוהים. תחושות כאלה הן שגויות ביותר. אם אתם לא מבינים זאת עמוקות, אם אתם לא מבינים זאת בבירור, קל מאוד לפגוע באלוהים ולפגוע בטבעו הצודק. אתם מבינים זאת עכשיו, נכון? נכון שטבעו הצודק של אלוהים

הוא ייחודי? האם הוא שווה לתכונותיו האישיות של אדם? לעולם לא, נכון? לכן אסור לכם לשכוח שבלי קשר לאופן שבו אלוהים מתייחס לבני האדם ובלי קשר לאופן שבו הוא חושב על בני האדם, עמדתו, סמכותו ומעמדו של אלוהים לא משתנים לעולם. עבור האנושות, אלוהים הוא תמיד אדון הכל והבורא! אתם מבינים, נכון?

מה למדתם על קדושתו של אלוהים? מלבד היותה ההיפך הגמור של רוע השטן, מה היה הנושא המרכזי בדיון בקדושתו של אלוהים? האם הוא לא היה מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו? האם מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו ייחודיים לאלוהים עצמו? (כן). שום דבר בבריאה שלו לא מכיל אותה. לכן אנחנו אומרים שקדושתו של אלוהים ייחודית. זה דבר שאתם יכולים להבין. היו לנו שלושה מפגשים על קדושתו של אלוהים. האם תוכלו לתאר במילים שלכם, על פי ההבנה שלכם, מה אתם מאמינים שהיא קדושתו של אלוהים? (בפעם האחרונה שאלוהים תקשר איתנו, קדנו בפניו. אלוהים שיתף איתנו את האמת בנוגע להשתחויות וקידה אליו כעבודת אל. ראינו שהיא לא עלתה בקנה אחד עם רצונו וקדנו ועבדנו אותו כשלא עמדנו בדרישותיו, מתוך זה ראינו את קדושתו של אלוהים). נכון מאוד. יש עוד משהו? (בדבר האל לאנושות, אנחנו רואים שהוא מדבר בפשטות ובברור – הוא מדבר ישר ולעניין. השטן מדבר בעקיפין והוא מלא שקרים. ממה שקרה בפעם הקודמת, כשהשתחוינו בפני אלוהים, ראינו שדבריו ומעשיו הם תמיד עקרוניים. הוא תמיד ברור ותמציתי מאוד כשהוא אומר לנו כיצד עלינו לנהוג, למה עלינו לציית וכיצד עלינו לפעול. אולם בני אדם הם לא כאלה – לאחר שהשטן השחית את האנושות, בני האדם שאפו להשיג את מטרותיהם, מניעיהם ורצונותיהם האישיים במעשיהם ובדבריהם. מהאופן שבו אלוהים משגיח על אנושות, מהדאגה וההגנה שהוא מקדיש לה, אנחנו רואים שכל מה שאלוהים עושה הוא חיובי, וזה ברור מאוד. כך אנחנו רואים את גילוי המהות של קדושתו של אלוהים). יפה אמרת! האם משהו אחר יכול להוסיף על כך? (אנחנו רואים את קדושתו של אלוהים כשהוא חושף את רוע השטן. כאשר אלוהים מגלה את מהותו של השטן, אנחנו מכירים טוב יותר את רועו ולראות את מקור סבלה של האנושות. בעבר, לא היינו מודעים לסבל בתחומו של השטן. רק כשאלוהים גילה זאת ברבים, ראינו שכל הסבל שנובע מעיסוק בחיפוש פרסום ועושר נוצר כולו על ידי השטן. רק בזכות זאת אנחנו מרגישים שקדושתו של אלוהים היא הישועה האמיתית של האנושות. יתרה מזאת, אלוהים מכין את התנאים כדי שנקבל ישועה. גם אם הוא לא מוליד אותנו למשפחה אמידה, הוא מוודא שניולד למשפחה הולמת ובסביבה הולמת. יתר על כן, הוא לא מאפשר לנו לסבול פגיעה ודיכוי מצד השטן, כדי שיהיו לנו התנאים וכדי שיהיו לנו מחשבות רגילות והיגיון רגיל בקבלת ישועת האל באחרית הימים. בכל זאת אנחנו גם רואים את הדיוק שבתוכניות האל, בהסדריו, ובאופן שבו הוא מוציא אותם לפועל. לכן אנחנו מסוגלים לראות טוב יותר את העבודה המפורטת של אלוהים כשהוא מושיע אותנו מהשפעת השטן, ואנחנו רואים את קדושתו של אלוהים ואת אהבתו כלפי האנושות). האם יש עוד משהו להוסיף? (האנושות המושחתת נעדרת הכרה אמיתית של אלוהים או אהבה אמיתית אליו. משום שאנחנו לא מבינים את מהותה של קדושתו של אלוהים, השתטחותנו בפניו לשם עבודתו היא מדוללת, יש לה מטרה נסתרת והיא מכוונת, מה שמרגיז את אלוהים. אנחנו רואים שאלוהים שונה מאוד מהשטן – השטן רוצה שבני האדם יעריצו אותו, ויתחנפו אליו, יקודו בפניו ויעבדו אותו. השטן נעדר עקרונות. מכך, אני גם מעריך את קדושתו של אלוהים) טוב מאוד! ממה ששיתפנו על קדושתו של אלוהים, האם ראיתם את שלמות האל? (אנחנו רואים זאת). האם אתם רואים את האופן שבו אלוהים הוא מקור כל הדברים החיוביים? האם אתם מסוגלים לראות את

האופן שבו אלוהים הוא התגלמות האמת והצדק? האם אתם רואים את האופן שבו אלוהים הוא מקור האהבה? האם אתם רואים את האופן שבו כל מה שאלוהים עושה, כל מה שבא ממנו וכל מה שהוא מגלה הם ללא רבב? (אנחנו רואים זאת). מספר הדוגמאות האלה הן כולן נקודות מרכזיות שאני אומר על קדושתו של אלוהים. כיום, ייתכן שהדברים האלה נראים כמו דוקטרינה ותו לא, אך יום אחד, כשתחוו באל האמיתי מדברו ומעבודתו ותחזו בו, אתם תאמרו מלב לבכם שאלוהים קדוש, שאלוהים שונה מהאנושות ושלבו, טבעו ומהותו כולם קדושים. הקדושה הזו מאפשרת לאדם לראות את שלמותו וכן מאפשרת לאדם לראות שמהותה של קדושתו של אלוהים היא ללא דופי. מהותה של קדושתו קובעת שהוא אלוהים הייחודי עצמו, והיא מראה לאדם שהוא אלוהים הייחודי עצמו ומוכיחה זאת. האין זו הנקודה המרכזית? (כן).

היום סקרנו כמה חלקים של התוכן ממפגשים קודמים. נחתום את סקירתנו כאן. אני מקווה שכולכם תפנימו את הנקודות המרכזיות של כל נושא ועניין. אל תחשבו עליהם רק כדוקטרינות – קראו אותם באמת ונסו לפענח אותם כשיהיה לכם זמן. זכרו אותם בלבכם והנהיגו אותם. כך תלמדו באמת את כל מה שאמרתי על הגילוי האמיתי של טבעו של אלוהים ושל מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הינו. עם זאת, לעולם לא תבינו אותם אם רק תכתבו אותם במחברת ולא תקראו אותם במלואם או תחשבו עליהם. כעת אתם מבינים, נכון? לאחר שבני אדם יבינו את שלושת הנושאים האלה, תהיה להם הבנה כללית – או אפילו ספציפית – של מעמדו, מהותו וטבעו של אלוהים. אולם האם אתם מבינים את אלוהים באופן מלא? (לא). ובכן, בהבנתכם את אלוהים, האם יש עוד תחומים שבהם אתם מרגישים שאתם זקוקים להבנה עמוקה יותר? כלומר, לאחר שרכשתם הבנה של סמכותו, טבעו הצודק וקדושתו של אלוהים, אולי ביססתם בדעתכם הכרה במעמדו ועמדו הייחודיים. עם זאת, על מנת לרכוש הבנה עמוקה יותר, עליכם להכיר את מעשיו, את עוצמתו ואת מהותו ולהעריך אותם באמצעות חוויותיכם שלכם. כעת הקשבתם לשיתופים האלה, ולכן אתם יכולים לקבוע בלבכם את יסוד האמונה הבא: אלוהים קיים באמת והוא פוקד על הכל – זו עובדה. אסור לאיש לפגוע בטבעו הצודק של אלוהים, וקדושתו ודאית מעבר לכל ספק. אלה הן עובדות. השיתופים האלה מאפשרים להשתית יסוד למעמדו ועמדו של אלוהים בלבם של בני האדם. לאחר השתתת היסוד הזה, בני האדם צריכים לנסות להבין יותר טוב.

אלוהים הוא מקור החיים של הכל (א')

היום אשתף אתכם בנושא חדש. מה יהיה הנושא? כותרת הנושא תהיה "אלוהים הוא מקור החיים של הכל". האין זה נושא די רחב לדיון? האם אתם מרגישים שהוא קצת מחוץ להישג ידכם? העובדה שאלוהים הוא מקור החיים של הכל אולי נראית כמו נושא שבני אדם מרגישים מנותקים ממנו, אך כל חסידי האל חייבים להבין אותו. זאת מכיוון שהנושא הזה קשור הדוקות ליכולתו של כל אדם להכיר את אלוהים, לרצות אותו ולירוא אותו. לפיכך, יש לתקשר את הנושא הזה. לפני כן, ייתכן שבני אדם מסוימים מבינים את הנושא הזה באופן בסיסי, ואולי ישנם בני אדם שהיו מודעים אליו. יכול להיות שיש להם ידע פשטני או הבנה שטחית של כך בדעתם. יכול להיות שאחרים חוו אותו באופן מיוחד – הם מבינים אותו באופן מעמיק בלבם בזכות חוויותיהם הייחודיות. אך בין שהכרה הזו מעמיקה או שטחית, עבורכם היא חד-צדדית ולא מספיק ספציפית. לכן יש לתקשר את הנושא הזה,

שמטרתו היא לאפשר לכם להבין באופן מעמיק וספציפי יותר. אשתמש בשיטה מיוחדת כדי לשתף אתכם בנושא הזה – שיטה שלא השתמשנו בה בעבר ואשר עשויה להיראות לכם קצת מוזרה או מעט לא נוחה. בכל זאת, תהיה השיטה אשר תהיה, לאחר שתשמעו את הדברים, תדעו זאת. האם אתם אוהבים להקשיב לסיפורים? (כן). נראה שצדקתי כשבחרתי בשיטת הסיפור. כולכם אוהבים לשמוע סיפורים. אם כן, בואו נתחיל. אין צורך לסכם את הדברים. אני מבקש שתהיו רגועים ולא תנועו באי-שקט. אתם רשאים לעצום את העיניים אם אתם מרגישים שדעתכם תוסח על ידי סביבתכם או בני האדם הסובבים אתכם אם תשאירו אותן פקוחות. יש לי סיפור קטן ונפלא לספר לכם. זה סיפור על זרע, האדמה, עץ, אור השמש, ציפורי השיר והאדם. מהן הדמויות המרכזיות בסיפור שאני עומד לספר? (זרע, האדמה, עץ, אור השמש, ציפורי השיר והאדם). האם אלוהים יופיע בסיפור? (לא). אבל אני בטוח שלאחר שהסיפור יסופר תהיו רגועים ומסופקים. בסדר, אתם יכולים להקשיב בשקט.

סיפור 1. זרע, האדמה, עץ, אור השמש, ציפורי השיר והאדם

זרע קטן נפל אל האדמה. לאחר שחלף גשם כבד, הזרע הצמיח נבט רך ושורשיו התחפרו אט-אט באדמה שמתחת. הנבט צמח וגבה עם הזמן, כשהוא גובר על רוחות אכזריות וגשם עז ורואה את חלוף העונות כשהירח מתמלא ונחסר. בקיץ, האדמה הביאה מתנות של מים, כך שהנבט יכול היה לעמוד בחום הקופח. ובגלל האדמה, הנבט לא הרגיש בחום וכך הוא שרד את החום של הקיץ. עם בוא החורף, האדמה עטפה את הנבט בחיבוקה החמים והם נאחזו זה בזה בחוזקה. ובזכות חמימות האדמה, הנבט שרד את הקור הקשה ועבר ללא פגע את סופות החורף ואת השלג של העונות. האדמה הגנה על הנבט והוא נעשה אמיץ והיה מאושר. הוא גבה ונעשה גאה מהטיפוח חסר האנוכיות שהעניקה לו האדמה. הנבט גדל בשמחה. הוא שר כשהגשם התיז ורקד והתנדנד כשהרוח נשבה. וכך הנבט והאדמה תלויים זה בזה...

שנים חלפו והנבט נהיה לעץ מיתמר. הוא הצמיח ענפים עבותים עמוסים באינספור עלים ועמד איתן על האדמה. שורשי העץ התחפרו באדמה כמו בעבר, אך כעת הם צללו אל מעמקי העפר שמתחת. מה שהגן על הנבט בעבר הפך כעת לתשתית של העץ האימתני.

קרן אור האירה על העץ וגזעו רעד. העץ הושיט את ענפיו הרחבים וגמע עמוקות מהאור. האדמה מתחת נשמה עם העץ בקצב אחיד והאדמה הרגישה מחודשת. בדיוק אז, משב רוח רענן עבר בענפים והעץ רטט מעונג, שופע מרץ. וכך העץ ואור השמש תלויים זה בזה...

בני אדם ישבו בצלו הקריר של העץ והתענגו באוויר הרענן והריחני. האוויר ניקה את לבם ואת ריאותיהם וניקה את הדם שבתוכם. בני האדם כבר לא הרגישו בעייפות או בעול יומם. וכך בני האדם והעץ תלויים זה בזה... להקת ציפורי שיר צייצה ונחתה על ענפי העץ. אולי הן חמקו מאיזה אויב, או שהן התרבו וגידלו את צאצאיהן, או אולי רק רצו לנוח לרגע. וכך הציפורים והעץ תלויים זה בזה...

שורשי העץ המתפתלים והסבוכים התחפרו עמוק באדמה. גזעו הגן על האדמה מהרוח והגשם והוא פרש את ענפיו האדירים והגן על האדמה שמתחתיו. העץ עשה זאת משום שהאדמה היא אמו. הם חיים יחד, תלויים זה בזה, ולעולם לא יחיו בנפרד...

כך מסתיים הסיפור. אתם יכולים לפקוח את העיניים. סיפרתי לכם סיפור על זרע, האדמה, עץ, אור השמש, ציפורי השיר והאדם. הסיפור מורכב רק מחלקים ספורים. אילו תחושות הוא עורר בכם? לאחר שסיפרתי אותו כך, האם אתם מבינים אותו? (אנחנו מבינים). אתם יכולים לדבר על רגשותיכם. אם כן, מה אתם מרגישים אחרי ששמעתם את הסיפור הזה? ראשית אומר לכם שאת כל הדברים שהזכרתי לכם אתם יכולים לראות ולגעת בהם – אלה דברים אמיתיים ולא מטאפורות. אני רוצה שתחשבו על מה שדנתי בו. דבר ממה שדיברתי עליו לא היה עמוק וישנם כמה משפטים שמרכיבים את הנקודה המרכזית של הסיפור. (הסיפור ששמענו מצייר תמונה יפהפייה: הזרע מתעורר לחיים ותוך צמיחתו הוא חווה את ארבע עונות השנה: אביב, קיץ, סתיו וחורף. האדמה היא כמו אם באופן שבו היא מטפחת. היא מעניקה חום בחורף כדי שהנבט ישרוד את הקור. לאחר שהנבט התבגר והפך לעץ, קרן אור נוגעת בענפיו ומביאה לעץ אושר רב. אנחנו רואים שמקרב כל ברואי האל, האדמה חיה והיא תלויה בעץ. אנחנו רואים גם שאור השמש מביא חמימות כה רבה לעץ, ועל אף שציפורי שיר הן מחזה נפוץ, אנחנו רואים את האופן שבו הציפורים, העץ ובני האדם כולם משתלבים באופן הרמוני. כשאנחנו שומעים את הסיפור הזה, זו התחושה שאנחנו מרגישים בלבנו, שלמעשה כל ברואי האל חיים). יפה אמרת! האם יש למישהו עוד משהו להוסיף? (בסיפור, כשהזרע נובט וגדל לעץ מיתמר, אנחנו רואים את הדברים הנפלאים שאלוהים ברא. אלוהים הפיח חיים בכל הדברים והם תלויים זה בזה וכולם קשורים זה לזה ולשרת זה את זה. אנחנו רואים את חוכמתו של אלוהים ואת נפלאותיו, ואנחנו רואים שהוא מקור החיים של הכל).

כל הדברים שדיברתי עליהם זה עתה הם דברים שראיתם בעבר, כמו זרעים. אתם יודעים על כך, נכון? זרע שצומח לעץ הוא אולי לא תהליך שאתם רואים בפירוט, אבל אתם יודעים שזו עובדה, נכון? אתם יודעים על האדמה ועל אור השמש. דמותן של ציפורי שיר העומדות על עץ היא דבר שכולם ראו, נכון? (כן). ובני אדם הנרגעים בצלו של עץ – כולכם ראיתם זאת, נכון? (ראינו זאת). אם כן, איזו תחושה אתם מרגישים כשאתם רואים את כל הדוגמאות האלה בתמונה אחת? (הרמוניה). האם כל הדוגמאות שקיימות בתמונה הזו מגיעות מאלוהים? (כן). מכיוון שהן מגיעות מאלוהים, אלוהים יודע את הערך והחשיבות של קיומן המשותף של מספר הדוגמאות האלה על פני האדמה. כשאלוהים ברא את הכל, הייתה לו תוכנית לכל דבר, וכל דבר שהוא ברא מראה את כוונותיו והוא מפיח חיים בכל דבר כזה. הוא ברא את סביבת החיים של האנושות, שנידונה בסיפור ששמענו זה עתה. הסיפור דן בתלות ההדדית בין הזרע והאדמה – האדמה מזינה את הזרע והזרע קשור לאדמה. אלוהים קבע את היחסים ביניהם מראש מבראשית. העץ, אור השמש, ציפורי השיר והאדם בתמונה הזו הם דוגמאות של סביבת החיים שאלוהים ברא עבור האנושות. ראשית, העץ לא יכול לעזוב את האדמה, והוא גם לא יכול להתקיים ללא אור שמש. אם כן, מה הייתה מטרתו של אלוהים כשהוא ברא את העץ, האם אפשר לומר שהוא עשה זאת רק למען האדמה? האם אפשר לומר שהוא עשה זאת רק למען ציפורי השיר? האם אפשר לומר שהוא עשה זאת רק למען בני האדם? (לא). מה היחסים ביניהם? היחסים ביניהם הם יחסי תלות הדדית ואי אפשר להפריד ביניהם. כלומר האדמה, העץ, אור השמש, ציפורי השיר ובני האדם תלויים אלה באלה לקיומם והם מזינים את אלה. העץ מגן על האדמה, ואילו האדמה מזינה את העץ; אור השמש מקיים את העץ, ואילו העץ יוצר אוויר רענן מאור השמש ועוזר להקל על האדמה את חום השמש. למי הדבר מועיל, בסופו של דבר? הדבר מועיל לאנושות, נכון? וזה אחד העקרונות שבגללם אלוהים ברא את סביבת החיים של האנושות וזו ואחת המטרות העיקריות של סביבת

החיים הזו. על אף שזו תמונה פשוטה, אנחנו יכולים לראות את חוכמתו וכוונותיו של אלוהים. האנושות לא יכולה לחיות בלי האדמה, או בלי עצים, או בלי ציפורי שיר ואור שמש, נכון? על אף שזה היה סיפור, זהו עולם בזעיר אנפין של האופן שבו אלוהים ברא את התבל והעניק לאדם את סביבת החיים.

אלוהים ברא את השמיים והארץ וכל צבאם למען האנושות והוא ברא גם את סביבת החיים. ראשית, הנקודה העיקרית שדנו בה בסיפור היא היחסים המחוברים והתלות ההדדית של הכל. על פי העיקרון הזה, סביבת החיים של האנושות היא מוגנת, שורדת ומתמשכת. משום שסביבת החיים הזו קיימת, האנושות יכולה לשגשג ולהתרבות. ראינו בתמונה את העץ, את האדמה, את אור השמש, את ציפורי השיר ואת בני האדם. האם גם אלוהים היה שם? יכול להיות שבני אדם לא יראו זאת, נכון? אולם בני אדם יכולים לראות את כללי היחסים המחוברים בין הדברים בתמונה. באמצעות הכללים הללו, בני אדם יכולים לראות שאלוהים קיים ושהוא השולט. אלוהים משתמש בעקרונות האלה ובכללים האלה כדי לשמר את חייהם וקיומם של כל הדברים. כך הוא מקיים את הכול ומקיים את האנושות. האם יש לסיפור הזה קשר כלשהו לנושא הכללי שדנו בו זה עתה? למראית עין, נדמה שאין קשר, אך למעשה, הכללים שאלוהים קבע בתור הבורא וריבונותו על הכל קשורים בחוזקה לעובדה שהוא מקור החיים של הכל. הם קשורים הדוקות. למדתם דבר מה, נכון?

אלוהים הוא אדון הכללים השולטים בתבל, הוא שולט בכללים המושלים בהישרדות הכל, והוא גם שולט בתבל ובכל כדי שהם יוכלו לחיות יחד. הוא גורם לכך שהם לא יכחדו או ייעלמו כדי שהאנושות תוכל להמשיך להתקיים. האדם יכול לחיות בסביבה כזו בזכות מנהיגותו של אלוהים. הכללים האלה המושלים בכל נמצאים תחת ריבונותו של אלוהים, והאנושות לא יכולה להתערב בהם או לשנות אותם. רק אלוהים עצמו יודע את הכללים האלה ורק הוא עצמו מנהל אותם. מתי ינבטו העצים, מתי ירד הגשם, כמה מים וכמה תזונה תיתן האדמה לצמחים, באיזו עונה ינשרו העלים, באיזו עונה יישאו העצים פרי, כמה אנרגיה ייתן אור השמש לעצים, מה ינשפו העצים מהאנרגיה שהם מקבלים מאור השמש – כל אלה הם דברים שאלוהים כבר הסדיר כשהוא ברא את התבל והם חוקים שהאדם לא יכול להפר. הדברים שאלוהים ברא – בין אם הם חיים, ובין אם לא נראים חיים לבני אדם – כולם בידי אלוהים ותחת ריבונותו. איש לא יכול לשנות או להפר את הכלל הזה. כלומר, כשאלוהים ברא את הכל, הוא הגה את טיב קיומם. העץ לא יכול להכות שורש, לנבט ולגדול ללא האדמה. אם לא היו עצים על פני האדמה, הם היו מתייבשת. בנוסף לכך, העץ הוא ביתן של ציפורי השיר – הוא המקום שבו הן תופסות מחסה מפני הרוח. האם העץ היה בסדר ללא אור השמש? (הוא לא היה בסדר.) אם לעץ הייתה רק האדמה, הדברים לא היו עובדים. כל זה הוא למען האנושות ולמען הישרדותה של האנושות. האדם מקבל אוויר צח מהעץ וחי על פני האדמה שהעץ מגן עליה. האדם לא יכול לחיות בלי אור השמש, האדם לא יכול לחיות בלי כל שפע היצורים החיים. על אף שהיחסים בין כל הדברים האלה מורכבים, אתם חייבים לזכור שאלוהים ברא את הכללים המושלים בכל כדי שהדברים יוכלו להתקיים ביחסים מחוברים ובתלות הדדית. כל דבר שאלוהים ברא הוא בעל ערך וחשיבות. אם אלוהים היה בורא דבר חסר חשיבות, אלוהים היה מניח לו להיעלם. זו אחת השיטות שאלוהים השתמש בהן כדי לקיים את הכל. למה מתייחסת המילה "לקיים" בסיפור הזה? האם אלוהים יוצא ומשקה את העצים בכל יום? האם העץ זקוק לעזרתו של אלוהים כדי לנשום? (לא.) במקרה הזה, המילה "לקיים" מתייחסת לאופן שבו אלוהים מנהל את הכל לאחר הבריאה. הוא רק הזדקק לכללים כדי לדאוג שהדברים ימשיכו לתפקד כראוי. העץ צמח

בעצמו לאחר שניטע באדמה. אלוהים יצר את כל התנאים לצמיחתו. הוא ברא את אור השמש, את המים, את העפר, את האוויר ואת הסביבה, את הרוח, את הכפור, את השלג ואת הגשם ואת ארבע עונות השנה. אלה התנאים שהעץ זקוק להם כדי לצמוח ואלה הדברים שאלוהים הכין. אם כן, האם אלוהים הוא המקור של סביבת החיים הזו? (כן.) האם על אלוהים לצאת מדי יום ולספור את כל העלים על העצים? אין צורך, נכון? אלוהים גם לא צריך לעזור לעץ לנשום. אלוהים גם לא צריך להעיר את אור השמש בכל יום ולומר, "הגיע הזמן לזרוח על העצים." הוא לא צריך לעשות זאת. אור השמש זורח מעצמו, כפי שנקבע בכללים. במידת הצורך, העץ סופג את אור השמש, וכשאור השמש לא נחוץ, העץ עדיין חי במסגרת הכללים. ייתכן שאתם לא מסוגלים להסביר את התופעה הזו בבירור, אך זו עובדה שכולם יכולים לראות ולהכיר בה. כל מה שאתם צריכים לעשות הוא להכיר בכך שהכללים לקיומם של כל הדברים באים מאלוהים ולדעת שצמיחתם והישרדותם נמצאות תחת ריבונותו של אלוהים. אתם מבינים, נכון?

האם יש שימוש במטאפורות בסיפור הזה, כפי שבני אדם מכנים זאת? האם יש פה האנשה? (לא.) מה שדיברתי עליו הוא אמת. כל דבר חי, כל דבר שיש לו חיים נמצא תחת ריבונותו של אלוהים. הוא קיבל חיים לאחר שאלוהים ברא אותו. אלה הם חיים שאלוהים נתן והם מצייתים לחוקים ולדרך שהוא יצר עבור כל דבר. אין צורך שהאדם ישנה זאת ואין צורך שהאדם יסייע לכך. זה האופן שבו אלוהים מקיים את הכל. אתם מבינים, נכון? האם יש הכרח לדעתכם שבני האדם יכירו בכך? (כן.) אם כן, האם יש לסיפור הזה קשר כלשהו לביולוגיה? האם יש לו קשר כלשהו לאיזשהו תחום של ידע או מדע? אנחנו לא דנים כאן בביולוגיה ובהחלט לא עוסקים כאן במחקר ביולוגי. מהי הנקודה המרכזית שאנחנו מדברים עליה כאן? (שאלוהים הוא מקור החיים של כל הדברים.) מה אתם רואים בכל הברואים? האם ראיתם עצים? האם ראיתם את האדמה? (כן.) ראיתם את אור השמש, נכון? האם ראיתם ציפורים יושבות על העצים? (כן.) האם האנושות שמחה לחיות בסביבה כזו? (היא שמחה.) כלומר אלוהים משתמש בכל – בדברים שהוא ברא כדי לשמר את ביתה של האנושות להישרדות וכדי להגן על ביתה של האנושות. זה האופן שבו הוא מקיים את הכל.

איך אתם מרגישים לגבי האופן שבו דנתי בדברים ולגבי האופן שבו תקשרתי? (הם קלים להבנה והם כוללים דוגמאות מעשיות.) זו דרך ממשית לדון בדברים, נכון? האם הסיפור הזה נחוץ כדי לסייע לבני אדם להכיר בכך שאלוהים הוא מקור החיים של הכל? (כן.) אם נחוצים סיפורים, נמשיך עם הסיפור הבא. התוכן של הסיפור הבא שונה במקצת והנקודה המרכזית גם היא שונה במקצת. כל הדברים בסיפור הם מה שאנשים יכולים לראות בבריאת האל. אשתמש שוב בשיטה של סיפור, וכולכם יכולים להקשיב לו בשקט ולחשוב על מה אני מדבר. לאחר שאסיים את הסיפור, אשאל אתכם כמה שאלות כדי לראות כמה למדתם. הדמויות המרכזיות בסיפור הן הר גדול, נחל קטן, רוח עזה וגל עצום.

סיפור 2. הר גדול, נחל קטן, רוח עזה וגל עצום

היה נחל קטנטן שהתפתל הלוך ושוב ולבסוף הגיע למרגלות הר גדול. ההר חסם את דרכו של הנחל הקטנטן, ולכן הנחל ביקש מההר בקולו הקטן והחלוש, "אנא תן לי לעבור. אתה עומד בדרכי וחוסם את התקדמותי." אז

שאל ההר, "לאן אתה מתקדם?" והנחל הקטן ענה לו, "אני מחפש את ביתי." ההר אמר, "בסדר, אתה מוזמן לזרום מעליי!" אך מכיוון שהנחל הקטנטן היה צעיר מדי וחלש מדי, לא הייתה לו היכולת לזרום על פני הר כה גדול. לכן לא הייתה לו ברירה אלא להמשיך לזרום למרגלות ההר...

רוח עזה נשבה ונשאה עמה חול ואבק למקום שבו ההר עמד. הרוח שאגה על ההר, "תן לי לעבור!" ההר שאל, "לאן את מתקדמת?" הרוח שאגה בחזרה, "אני רוצה לעבור לצד השני של ההר." ההר אמר, "בסדר, אם את יכולה לפרוץ דרך המרכז שלי, את יכולה לעבור!" הרוח העזה שאגה אנה ואנה, אך גם במלוא עוצמתה, היא לא הייתה יכולה לפרוץ דרך מרכז ההר. הרוח התעייפה ועצרה לנוח. לכן בצד הזה של ההר, נשבה רק רוח חלושה לפרקים, מה ששימח את בני האדם שם. זו הייתה הברכה שההר העניק לבני האדם...

בחוף הים, קצף הגלים הכה בעדינות על פני השונית. לפתע, גל עצום עלה ושאג אל ההר. "זוז!" צעק הגל העצום. ההר שאל, "לאן אתה מתקדם?" הגל העצום לא עצר והמשיך לגאות קדימה כשהוא ענה, "אני מרחיב את השטח שלי ואני רוצה למתוח קצת את זרועותיי." ההר אמר, "בסדר, אם אתה יכול לעבור מעל הפסגה שלי, אתן לך לעבור." הגל העצום נע מעט לאחור ואז גאה שוב לעבר ההר. אך חרף כל ניסיונותיו, הוא לא יכול היה לעבור מעל להר. לא הייתה לו ברירה אלא לסגת אט-אט למקומו...

במשך מאות שנים, הנחל הקטנטן טפטף בעדינות מסביב למרגלות ההר. בכך שזרם בנתיב שיצר ההר, הנחל הקטנטן הגיע בחזרה אל ביתו – הוא התחבר לנהר זורם אל הים. תחת השגחת ההר, הנחל הקטנטן מעולם לא איבד את דרכו. הנחל הקטנטן וההר הגדול הסתמכו זה על זה, הם ריסנו זה את זה והיו תלויים זה בזה.

במשך מאות שנים, הרוח העזה לא שינתה את הרגלה לשאוג על ההר. הרוח העזה השיבה מערבולות חול אדירות כשהיא "ביקרה" את ההר, בדיוק כפי שעשתה בעבר. היא איימה על ההר, אך מעולם לא פרצה דרך מרכז ההר. הרוח העזה וההר הגדול הסתמכו זה על זה, הם ריסנו זה את זה והיו תלויים זה בזה.

במשך מאות שנים, גם הגל העצום לא נח והוא מעולם לא הפסיק להתרחב. הוא היה שואג וגואה שוב ושוב לעבר ההר, אך ההר מעולם לא זז אפילו סנטימטר. ההר השגיח על הים וכך היצורים שבים התרבו ושגשגו. הגל העצום וההר הגדול הסתמכו זה על זה, הם ריסנו זה את זה והיו תלויים זה בזה.

זה סוף הסיפור הזה. ראשית, מה אתם יכולים לומר לי על הסיפור הזה? מה היה התוכן המרכזי? קודם כל היה הר, נחל קטנטן, רוח עזה וגל עצום. מה קרה בחלק הראשון עם הנחל הקטנטן וההר הגדול? למה שנדבר על ההר הגדול והנחל הקטן? (מפני שההר הגן על הנחל, הנחל מעולם לא איבד את דרכו. הם הסתמכו זה על זה.) האם לדעתכם ההר הגן על הנחל הקטנטן, או הפריע לו בדרכו? (הגן עליו.) האם יכול להיות שהוא הפריע לו בדרכו? ההר והנחל הקטנטן היו ביחד – ההר הגן על הנחל וגם היה מכשול בדרכו. ההר הגן על הנחל כדי שהוא יוכל לזרום אל הנהר, אך הוא גם מנע ממנו לזרום לכל עבר ולגרום להצפות ואסונות לבני אדם. האם זו הנקודה המרכזית של הסיפור? הגנת ההר על הנחל ותפקידו כמחסום המגן על בתי בני האדם. אם כן, הנחל הקטנטן מתחבר לנהר למרגלות ההר ואז זורם אל הים. האין זה הכרח עבור הנחל הקטנטן? כשהנחל זרם אל הנהר ואז אל הים, על מה הוא הסתמך? האם הוא לא הסתמך על ההר? הוא הסתמך על ההר שיגן עליו והסתמך על ההר שישמש לו מחסום. האין זו הנקודה המרכזית? האם אתם מבינים את חשיבות ההרים למים במקרה הזה? האם יש לאלוהים תכלית בבריאת הרים גדולים כקטנים? (כן.) זה חלק קטן מהסיפור, ורק מנחל קטנטן והר גדול,

אנחנו מסוגלים לראות את הערך והחשיבות של שני הדברים האלה בכך שאלוהים ברא אותם. אנחנו יכולים גם לראות את חוכמתו ואת תכליתו באופן שבו הוא מושל בשני הדברים האלה. הלא כן?

במה עוסק החלק השני של הסיפור? (ברוח עזה והר גדול). האם הרוח היא דבר טוב? (כן). לא בהכרח, מפני שלפעמים, אם הרוח חזקה מדי, היא יכולה להיות הרסנית. איך הייתם מרגישים אם הייתם צריכים להישאר בחוץ ברוח העזה. תלוי כמה היא חזקה, נכון? אם זה היה משב רוח קל, או אם הייתה זו רוח בדרגה 3-4, היא הייתה עדיין נסבלת – לכל היותר בן אדם יתקשה לפקוח עיניים. אך האם אתם הייתם מסוגלים להתמודד בכך אם הרוח הייתה נושבת חזק מספיק כדי להפוך לטורנדו? לא הייתם מסוגלים לעמוד בכך. לכן לא נכון לומר שהרוח היא תמיד דבר טוב, או שהיא תמיד דבר רע, משום שהדבר תלוי בעוצמת הרוח. אם כן, במה מועיל כאן ההר? האין הוא משמש מעין מסנן לרוח? ההר לוקח את הרוח ומקטין אותה למה? (למשב רוח קליל). רוב בני האדם יכולים לגעת בה ולהרגיש אותה בסביבה שבה הם חיים – האם הם הרגישו רוח עזה או משב רוח קל? (משב רוח קל). האין זו אחת התכליות לכך שאלוהים ברא הרים? האין זו כוונתו? איזו חוויה תהיה לבני האדם החיים בסביבה בה הרוח העזה מעיפה חלקיקי חול ללא כל מחסום או מסנן? האם ייתכן שכשחול ואבנים עפים לכל עבר, בני אדם לא יוכלו לחיות בארץ? חלק מבני האדם עלולים להיפגע בראשם מהאבנים המתעופפות וחול עלול לעוף אל תוך עיניהם של בני אדם אחרים כך שהם לא יוכלו לראות. בני האדם עלולים להישאב אל האוויר והרוח עלולה לנשוב כל כך חזק עד שהם לא יוכלו לעמוד. בתים יהרסו ויתרחשו כל מיני אסונות. האם יש ערך לרוח העזה? כשאמרתי שהיא רעה, ייתכן שבני האדם יחשבו בעקבות כך שאין לה ערך, אך האם זה נכון? האם אין ערך להפיכתה למשב רוח קל? למה זקוקים בני האדם יותר מכל כשהאוויר לח וחנוק? הם זקוקים למשב רוח קליל שינשוב עליהם ברוך, כדי לרענן ולנקות את ראשם, לחדד את חשיבתם, לתקן ולשפר את מצב רוחם ולשפר את הלך חשיבתם. לדוגמה, כולכם ישובים בחדר עם בני אדם רבים והאוויר חנוק, ומה אתם צריכים יותר מכל? (משב רוח קל). במקומות שבהם האוויר עכור ומלא לכלוך, הדבר יכול להאט את חשיבתנו, להפחית את זרימת הדם ולטשטש את דעתנו. עם זאת, האוויר יתרענן אם תהיה לו הזדמנות לנוע ולהתמחזר, ובני אדם ירגישו הרבה יותר טוב. על אף שהנחל הקטן והרוח העזה היו יכולים להפוך לאסון, כל עוד ההר ניצב במקומו, הוא יהפוך אותם לדברים שבעצם מועילים לבני אדם, הלא כן?

במה עוסק החלק השלישי של הסיפור? (בהר הגדול והגל העצום). ההר הגדול והגל העצום. הנוף כאן הוא של הר ליד הים ואנחנו יכולים לראות את ההר, את קצף הגלים וגם גל עצום. מהו ההר ביחס לגל במקרה הזה? (מגן ומחיצה). הוא גם מגן וגם מחיצה. מטרת הגנתו היא למנוע מהחלק הזה של הים להיעלם, כדי שהיצורים החיים בו יוכלו לשגשג. כמחיצה, ההר מונע ממי הים – ממקווה המים הזה – לעלות על גדותיו ולגרום אסון שיפגע בבתי בני האדם ויהרוס אותם. אם כן, אנחנו יכולים לומר שההר הוא גם מחיצה וגם מגן.

הדבר מראה את החשיבות של ההסתמכות ההדדית בין ההר והנחל, בין ההר והרוח העזה ובין ההר והגל העצום, ומראה את האופן שבו הם מרסנים זה את זה ותלויים זה בזה, עליהם דיברתי. יש כלל וחוק המושלים בהישרדות הדברים הללו שאלוהים ברא. האם אתם יכולים לראות מה אלוהים עשה ממה שקרה בסיפור? האם אלוהים ברא את התבל ואז התעלם ממה שקרה לאחר מכן? האם הוא נתן להם כללים ועיצב את הדרכים שבהן הם יתפקדו ואז התעלם מהם לאחר מכן? האם זה מה שקרה? (לא). אם כן, מה קורה כאן? אלוהים עדיין שולט במים, ברוח

ובגלים. הוא לא מאפשר להם להתפרע ולא מאפשר להם לפגוע בבתי בני האדם ולהרוס אותם, וזו הסיבה שבני האדם יכולים להמשיך לחיות ולשגשג על חלקת האדמה הזו. פירוש הדבר הוא שאלוהים כבר תכנן מראש את כללי הקיום כשהוא ברא את התבל. כשאלוהים ברא את הדברים האלה, הוא הבטיח שהם יועילו לאנושות והוא גם שלט בהם כדי שהם לא יהיו מטורד או יגרמו לאסון לאנושות. אם אלוהים לא היה מנהל אותם, האם המים לא היו זורמים לכל מקום? האם הרוח לא הייתה נושבת לכל עבר? האם הם מצייתים לכללים? אלמלא אלוהים ניהל אותם, שום כלל לא היה שולט בהם, והרוח הייתה מייללת והמים היו גואים וזורמים לכל מקום. אם הגל העצום היה גבוה מההר, האם האזור הזה של הים עדיין היה יכול להתקיים? הים לא יכול היה להתקיים. אם ההר לא היה גבוה כמו הגל, האזור הזה של הים לא היה קיים וההר היה מאבד את ערכו ואת חשיבותו.

האם אתם רואים את חוכמת האל בשני הסיפורים האלה? אלוהים ברא את התבל והוא אדונה – הוא אחראי עליה והוא מקיים אותה בעודו משגיח על כל מילה ופעולה. הוא גם מפקח על כל פינה בחיים האנושיים. אם כן, אלוהים ברא את התבל, והוא מכיר את החשיבות והערך של כל דבר, וכן את תפקידו, אופיו וכללי הישרדותו כמו את כף ידו. אלוהים ברא את התבל – האם אתם חושבים שהוא צריך לערוך מחקר על הכללים האלה המושלים בתבל? האם אלוהים צריך ללמוד מקריאה על ידע אנושי או על מדע כדי לערוך מחקר ולהבין זאת? (לא.) האם יש מישהו בקרב האנושות שהוא מלומד וחכם די הצורך כדי להבין את הכל כמו שאלוהים מבין? אין מישהו כזה. נכון? האם יש אסטרונומים או ביולוגים שמבינים באמת את האופן שבו כל היצורים חיים וגדלים? האם הם יכולים להבין באמת את הערך שבקיום של כל דבר? (לא.) זה משום שאלוהים ברא את הכל, וגם אם האנושות תעמיק מאוד בלמידת הידע הזה, וגם אם היא תנסה ללמוד אותו במשך זמן רב, היא לעולם לא תוכל להעלות על דעתה את המסתורין והתכלית של העובדה שאלוהים ברא את הכל, הלא כן? לאחר שדנו בדברים הללו עד כה, האם אתם מרגישים שאתם מבינים באופן חלקי את הקונוטציה של הביטוי "אלוהים הוא מקור החיים של הכל"? (כן.) ידעתי שכשאדון בנושא הזה, בני אדם רבים יחשבו מיד על "אלוהים הוא האמת, ואלוהים משתמש בדברו לקיים אותנו" אבל שהם יחשבו על כך רק ברמה הזו. ידעתי שאפילו יהיו כאלה שיחשבו ש"העובדה שאלוהים מקיים את החיים האנושיים בכך שהוא מספק מזון ומשקה מדי יום ואת כל הצרכים היומיומיים לא נחשבת לקיום האדם." יש בני אדם שחושבים כך, הלא כן? האין כוונתו של אלוהים ברורה מאוד באופן שבו ברא את הכל כדי שהאנושות תוכל להתקיים ולחיות חיים רגילים? אלוהים מתחזק את הסביבה שבה חיים בני האדם ומספק את כל הדברים שהאנושות צריכה. יתר על כן, הוא מנהל את הכל ומחזיק בריבונות על הכל. כל זה מאפשר לאנושות לחיות באופן רגיל ולשגשג באופן רגיל. זה האופן שבו אלוהים מקיים את הכל ואת האנושות. בני אדם צריכים להכיר בדברים האלה ולהבין אותם, הלא כן? אולי יש כאלה שיאמרו, "הנושא הזה מרוחק מדי מהכרתנו את אלוהים האמיתי עצמו, ואנחנו לא רוצים לדעת זאת מפני שלא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי אלוהים." האם זה נכון? (לא.) מה לא נכון פה? האם אתם יכולים להבין את אלוהים באופן מלא אם אתם יודעים רק את הדברים שאלוהים אמר? אם תקבלו רק את עבודתו ואת משפטו ואת ייסורו, האם תבינו את אלוהים באופן מלא? אם תכירו רק חלק קטן מטבעו של אלוהים, חלק קטן מסמכותו של אלוהים, זה יספיק כדי להשיג הבנה של אלוהים, נכון? (לא.) מעשי האל מתחילים בבריאתו את התבל והם ממשיכים היום, כשמעשיו ניכרים לעין בכל עת ובכל רגע. אם בני אדם מאמינים שאלוהים קיים רק מפני שהוא בחר בכמה בני אדם לעשות עליהם את

עבודתו ולהושיע, ואם הם מאמינים שדברים אחרים לא נוגעים לאלוהים, לסמכותו, למעמדו ולמעשיו, האם אפשר לומר שהם מכירים את אלוהים באמת? בני אדם שמכירים כך את אלוהים "בכאילו", על סמך מבט חד-צדדי שמעשי האל מוגבלים רק לקבוצה של בני אדם. האם זו הכרה אמיתית של אלוהים? האין בני אדם המכירים את אלוהים כך מתכחשים לכך שהוא ברא את הכל ולריבונותו על הכל? יש בני אדם שלא רוצים להתייחס לכך, והם אולי חושבים לעצמם: "אני לא רואה את ריבונות האל על הכל – זה דבר שיותר מדי מרוחק ממני ואני לא רוצה להבין אותו. אלוהים עושה כאוות נפשו וזה לא קשור אליי בשום אופן. הדבר היחיד שמעניין אותי הוא קבלת מנהיגותו של אלוהים וקבלת דברו ואלוהים יהפוך אותי למושלם ויושיע אותי. אני אשים לב רק לדברים האלה, אבל לא אנסה להבין שום דבר אחר ולא אקדיש מחשבה לשום דבר אחר. יהיו אשר יהיו הכללים שאלוהים קבע כשהוא ברא את הכל ויהיו אשר יהיו מעשיו לקיום הכל ולקיום האנושות, זה לא קשור אליי בשום אופן." מהו הדיבור הזה? האין הוא מתפיר לחלוטין? האם למישהו מכס יש "ידע" כזה? אני יודע שרוב-רובכם חושבים כך, אפילו אם לא תגידו זאת. אדם כזה, המשחק לפי הכללים, אולי ישתמש בעמדתו הרוחנית "בכאילו" באופן שבו הוא רואה את הכל. הוא רוצה להגביל את אלוהים לספרי הקודש, להגביל את אלוהים לדברים שהוא אמר ולהגביל את אלוהים רק לפשט של המילה הכתובה. הוא לא רוצה לדעת עוד על אלוהים והוא לא רוצה שאלוהים יקדיש עוד תשומת לב לעשיית דברים אחרים. צורת החשיבה הזו היא ילדותית ומאוד דתית. האם בני אדם שזו השקפתם יכולים להכיר את אלוהים? הם יתקשו להכיר את אלוהים. היום סיפרתי לכם את שני הסיפורים האלה ודנתי בשני ההיבטים האלה. לאחר ששמעתם אותם זה עתה, ולאחר שבאתם איתם במגע זה עתה, יכול להיות שאתם חושבים שהם עמוקים או אפילו מעט מופשטים וקשים להבנה ולתפיסה. אולי תתקשו לקשר בינם לבין מעשיו של אלוהים ואלוהים עצמו. עם זאת, כל אדם וכל מי ששואף להכיר את אלוהים צריכים להכיר בבהירות ובדיוק את כל מעשיו של אלוהים את כל מה שהוא עשה בקרב כל הדברים ובקרב כל האנושות. ההכרה הזו תאמת עבורכם את דבר קיומו האמיתי של אלוהים ותקנה לכם אמונה בכך. היא גם תאפשר לכם להכיר באופן מדויק את חוכמתו של אלוהים, את עוצמתו ואת האופן שבו הוא מקיים את הכל. היא תאפשר לכם לתפוס בבירור את קיומו האמיתי של אלוהים ולראות שהוא לא בדיה ולא מיתוס. כך אתם יכולים להבין שהוא לא מעורפל, ולא רק תיאוריה ושאלוהים הוא בהחלט לא סתם מזון רוחני, אלא שהוא קיים באמת. יתר על כן, כך אתם יכולים להכיר אותו כאלוהים באופן שבו הוא תמיד קיים את הכל וקיים את האנושות – הוא עושה זאת בדרך שלו עצמו ועל פי הקצב שלו עצמו. אם כן, אפשר לומר שמשום שאלוהים ברא את הכל ונתן כללים לכל דבר, כל אחד מהם מבצע לפקודתו את מה שמוטל עליו, ממלא את חובותיו ומשחק את התפקיד שהוא קיבל. כל דבר ממלא את תפקידו למען האנושות, והם עושים זאת במרחב, בסביבה שבה בני אדם חיים. אלמלא אלוהים עשה את הדברים כך ואלמלא סביבת האנושות לא הייתה כפי שהיא, האופן שבו בני האדם מאמינים באלוהים והולכים בעקבותיו לא היה מתאפשר כלל. הכל היה דיבורי סרק, הלא כן?

בואו נבחן שוב את הסיפור ששמענו זה עתה – ההר הגדול והנחל הקטן. למה משמש ההר? יצורים חיים משגשגים על ההר, ולכן יש ערך לקיומו בפני עצמו. בו בזמן, ההר חוסם את הנחל הקטן ומוודא שהוא לא יזרום לאן שירצה וימיט אסון על בני האדם. הלא כן? הודות לקיומו של ההר, הוא מאפשר לדברים חיים כמו העצים והדשא וכל הצמחים ובעלי החיים האחרים שעל ההר לשגשג, תוך שהוא גם מכוון את זרימת הנחל הקטן. ההר

אוסף את מי הנחל ומכוון אותם בטבעיות מסביב למרגלותיו אל הנהר ולבסוף אל הים. הטבע הוא לא שיצר את הכללים כאן – אלוהים הוא שהסדיר אותם במיוחד בעת הבריאה. באשר להר הגדול והרוח העזה, ההר זקוק לרוח גם הוא. ההר זקוק לרוח כדי שתלטף את הדברים החיים שחיים עליו, ובו בזמן, ההר מגביל את עוצמת הרוח כך שהיא לא מתגברת יתר על המידה וממיטה הרס. במידת מה, הכלל הזה מגלם את חובתו של ההר הגדול. אם כן, האם הכלל הזה בכל הנוגע לחובת ההר נוצר מעצמו? (לא.) במקום זאת, אלוהים הוא שקבע אותו. להר הגדול יש חובה משלו וגם לרוח העזה יש חובה משלה. עכשיו, באשר להר הגדול ולגל העצום, בהיעדר ההר, האם המים היו מוצאים בעצמם כיוון לזרום בו? (לא.) המים היו גם הם מתגברים יתר על המידה וממיטים הרס. להר יש ערך משלו כהר, ולים יש ערך משלו כים. כך, בנסיבות האלה, שבהן הם מסוגלים להתקיים ביחד באופן רגיל, ואף אחד מהם לא מפריע לאחר, הם גם מגבילים זה את זה – ההר הגדול מגביל את הים כדי שלא יעלה על גדותיו ובכך הוא מגן על בתי בני האדם, והדבר גם מאפשר לים לטפח את היצורים החיים בו. האם הנוף הזה נוצר מעצמו? (לא.) אלוהים יצר גם אותו. אנחנו רואים מהתמונות האלה שכשאלוהים ברא את התבל, הוא קבע מראש היכן יעמוד ההר, היכן יזרום הנחל, מאיזה כיוון תחל לנשוב הרוח העזה ולאן וכן מה יהיה גובהם של הגלים העצומים. כוונותיו ותכליתו של אלוהים מגולמות בכל הדברים האלה והן מעשי ידו. כעת, האם אתם מבינים שמעשיו של אלוהים נוכחים בכל? (כן.)

מהי תכלית הדיון שלנו בדברים הללו? האם היא שבני אדם יוכלו לחקור את הכללים שמאחורי האופן שבו אלוהים ברא את התבל? האם היא שבני אדם יתעניינו באסטרונומיה ובגיאוגרפיה? (לא.) אם כן, מהי? היא שבני אדם יבינו את מעשיו של אלוהים. במעשיו של אלוהים, בני אדם יכולים לאשר ולאמת שאלוהים הוא מקור החיים של הכל. אם אתם מסוגלים להבין את הנקודה הזו, תוכלו באמת לאשר את מקומו של אלוהים בלבכם ותוכלו לאשר שאלוהים הוא אלוהים הייחודי עצמו, בורא השמיים והארץ וכל צבאם. אם כן, האם הכרת מעשיו של אלוהים תועיל להבנתכם את אלוהים? (כן.) כמה היא תועיל? ראשית, כשתבינו את המעשים האלה של אלוהים, האם עדיין תתעניינו באסטרונומיה ובפיזיקה? האם עדיין יהיה לכם לב ספקן ועדיין יהיו לכם ספקות שאלוהים הוא בורא הכל? האם עדיין יהיה לכם לב של חוקר ועדיין יהיו לכם ספקות שאלוהים הוא בורא הכל? כשתבינו שאלוהים הוא בורא התבל וכן תכירו את הכללים של בריאתו, האם תאמינו בלבכם באמת שאלוהים מקיים את התבל? האם המילה "מקיים" משמשת בכל מובן, או שמא היא נאמרת בנסיבות מיוחדות? יש פירוש רחב מאוד ויישום רחב מאוד לכך שאלוהים מקיים את התבל. אלוהים לא מספק לבני אדם רק את צרכיהם היומיומיים למזון ומשקה, הוא מספק לאנושות כל דבר שהיא זקוקה לו, לרבות כל מה שגלו לבני האדם ודברים שנסתרים מעיניהם. אלוהים מתחזק את סביבת החיים שהאנושות זקוקה לה, מנהל אותה ומושל בה. אלוהים הכין כל סביבה שהאנושות צריכה בכל עונה. גם כל אטמוספירה או טמפרטורה המתאימות לקיום האדם נמצאות תחת שליטתו של אלוהים ואף אחד מהכללים הללו לא מתרחש מעצמו או באקראי – הם כולם תוצאה של שלטונו ומעשיו של אלוהים. אלוהים עצמו הוא המקור של כל הכללים הללו והוא מקור החיים של הכל. זוהי עובדה מבוססת ומעל לכל ספק, בין אם אתם מאמינים בה או לא, בין אם אתם יכולים לראות זאת או לא ובין אם אתם יכולים להבין זאת או לא.

אני יודע שרוב רובם של בני האדם מאמינים רק במה שאלוהים אמר ועשה בספרי הקודש, ושאלוהים גילה את

מעשיו למיעוט קטן של בני אדם כדי שבני אדם יוכלו לראות את הערך של קיומו וגם להבין את מעמדו ולדעת שהוא קיים באמת. עם זאת, עבור הרבה יותר בני אדם, העובדה שאלוהים ברא את התבל ושהוא מנהל ומקיים את הכל נראית מעורפלת או משתמעת לשתי פנים והם אפילו מחזיקים בגישה של ספק. גישה מעין זו גורמת לבני אדם להאמין בעקביות שחוקי העולם הטבעי נוצרו מעצמם, שהשינויים, המהפכים והתופעות של העולם הטבעי, וכן עצם החוקים המושלים בטבע הופיעו מעצמם. פירוש הדבר הוא שבדעתם של בני האדם, הם לא יכולים לדמיין שאלוהים ברא את הכל ומושל בכל. הם לא יכולים להבין שאלוהים מנהל ומקיים את הכל. משום מגבלותיה של הנחת היסוד הזו, בני אדם לא מאמינים בכך שאלוהים ברא את הכל ושהוא מולך על הכל ומקיים את הכל. אפילו המאמינים פשוט מוגבלים לעידן החוק, עידן החסד ועידן המלכות. כלומר, מעשיו של אלוהים וכן קיומו את האנושות מוגבלים איכשהו רק לנבחריו. זהו דבר שאני ממש שונא לראות והוא גורם לכאב רב, מכיוון שהאנושות נהנית מכל מה שאלוהים מביא, אך בעת ובעונה אחת מתכחשת לכל מה שהוא עושה וכל מה שהוא נותן לה. בני אדם רק מאמינים שהשמיים והארץ וכל צבאם מצייתים לכללים טבעיים משלהם ולחוקים טבעיים משלהם ושאינם להם כל מושל ששולט בהם או מקיים אותם ושומר עליהם. אפילו אם אתם מאמינים באלוהים, ייתכן שאתם לא מאמינים שכל אלה הם מעשיו. זהו אחד התחומים המוזנחים ביותר עבור כל מי שמאמין באלוהים, עבור כל מי שמקבל את דבר האל ועבור כל חסידי האל. לכן, ברגע שאני מתחיל לדון בדבר מה שלא נוגע לספרי הקודש או לעולם המושגים הרוחני לכאורה, יש כאלה שמשתעממים, מתעייפים או שאפילו מתחיל להיות להם לא נוח. הם מרגישים שהתחום הזה מתרחק מבני אדם רוחניים ומדברים רוחניים. זה דבר רע. בכל הנוגע להכרת מעשיו של אלוהים, על אף שאנחנו לא מזכירים אסטרונומיה, גיאוגרפיה או ביולוגיה, אנחנו מכירים את מלכותו של אלוהים על הכל, אנחנו מכירים את העובדה שהוא מקיים את הכל ושהוא המקור של הכל. זוהי מטלה חיונית שיש ללמוד, מבינים?

בשני הסיפורים שבהם דנתי זה עתה, על אף שאולי יש להם תכנים מעט יוצאי דופן ושהם אולי סופרו והובעו בפניהם בסגנון ייחודי, בכל זאת רציתי להשתמש בשפה ישירה ובשיטה פשוטה כדי שתוכלו לתפוס ולקבל דבר מה עמוק יותר. זו הייתה המטרה היחידה שלי: רציתי שתבינו ותאמינו מהסיפורים והתמונות הקטנים האלה שאלוהים הוא מושל הכל. מטרת הסיפורים האלה היא לאפשר לכם להבין ולהכיר את מעשיו האינוסופיים של אלוהים במסגרת גבולותיו הסופיים של סיפור. באשר לשאלה מתי תגיעו לתוצאה הזו במלואה בתוכם, הכל תלוי בחוויות שלכם עצמכם ובעיסוקכם האישי. אם אתם עוסקים בחיפוש אחר אמת ואם אתם שואפים להכיר את אלוהים, הדברים האלה יזכירו לכם היטב ובדרך קבע. הם יעניקו לכם מודעות עמוקה יותר והבנה בהירה יותר, ואתם תתקרבו בהדרגה למעשיו הממשיים של אלוהים – תתקרבו אליהם ללא ריחוק וללא שגיאה. עם זאת, אם אתם לא שואפים להכיר את אלוהים, הסיפורים האלה לא יכולים לפגוע בכם. אתם יכולים לראות בהם סיפורים אמיתיים בלבד.

האם הבנתם דבר מה משני הסיפורים האלה? (מכך שאלוהים סיפר לנו את שני הסיפורים האלה, אנחנו יכולים להרגיש באמת שהוא מושל הכל, בורא הכל, ומנהל הכל. אנחנו רואים את מעשיו של אלוהים, את כל-יכולתו ואת חוכמתו, ומכך אנחנו מרגישים עוד יותר את האהבה העזה של אלוהים כלפי האנושות. אלוהים עושה את כל מה שהוא עושה למען האנושות.) ראשית, האם שני הסיפורים האלה נבדלים מהדיון הקודם שלנו על דאגתו

של אלוהים כלפי לאנושות? האם יש קשר בלתי נמנע? האם הקשר הוא שבשני הסיפורים האלה אנחנו רואים את מעשיו של אלוהים ואת האופן שבו הוא מתכנן הכל ומטפל בכל למען האנושות? האם הקשר הוא שכל מעשיו ומחשבותיו של אלוהים מכוונים לקיומה של האנושות? (כן). האם לא ניכר מאוד במחשבתו ודאגתו והזירות למען האנושות? האנושות לא צריכה לעשות דבר. אלוהים הכין למען בני האדם אפילו את האוויר שהם נושמים. הירקות והפירות שהם אוכלים זמינים בשפע. מצפון ועד דרום, ממזרח ועד מערב, לכל אזור ישנם משאבי הטבע שלו ויבולים שונים, ואלוהים הכין את הפירות והירקות. אם כבר מדברים על הסביבה הרחבה יותר, אלוהים ברא את כל הדברים עם יחסים הדדיים, קשרים הדדיים ותלות הדדית. הוא השתמש בשיטה הזו ובכלל האלה כדי לשמר את הישרדותם וקיומם של כל הדברים, וכך האנושות חייתה בשקט ובשלווה וגדלה והתרבתה מדור לדור בסביבת החיים הזו עד ליום הזה. במילים אחרות, אלוהים מאזן את הסביבה הטבעית. אלמלא הריבונות והשליטה של אלוהים, איש לא יכול היה לשמר ולאזן את הסביבה, אפילו אם אלוהים הוא זה שברא אותה מלכתחילה. אילו האדם היה יוצר זרע מפלסטיק וזורע אותו בעפר, האם הוא היה נובט? אם האדם היה יוצר עץ מפלסטיק ונוטע אותו בקרקע, גם בעוד מאות שנים הוא לא היה מצמיח אף עלה, נכון? במקומות מסוימים אין אוויר כלל, ולכן בני אדם לא יכולים לחיות שם ואלוהים לא מרשה לכם ללכת לשם, אז אל תחרגו מגבולותיכם – הם נועדו להגן על האנושות והדברים האלה מסתוריים מאוד. אלוהים הכין ותכנן כל פינה של הסביבה, לאורכה ולרוחבה של הארץ, וכל יצור חי על פני האדמה, גם החיים וגם המתים: מדוע זה נחוץ? מדוע זה לא נחוץ? מה התכלית שלשמה הדבר הזה כאן ומדוע דבר אחר צריך להיות שם? אלוהים כבר תכנן את כל זה ואין צורך שבני אדם יחשבו על כך. ישנם בני אדם אוויליים שתמיד חושבים על הזוהר הרי, אך במקום לעשות זאת, למה לא לעבור אל המישור? אם אתם לא אוהבים הרים, למה שתעברו לגור על ידם? האין זה אווילי? מה יקרה אם תזיזו את ההר הזה? סופת הוריקן תעבור במקום או שגל עצום ישטוף ובתיהם של בני האדם יהרסו. זה יהיה דבר אווילי לעשות, הלא כן? בני אדם יכולים רק להרוס. הם אפילו לא יכולים לשמר את המקום היחיד שיש להם לחיות בו, אך הם רוצים לקיים את כל הדברים. זה בלתי אפשרי.

אלוהים מאפשר לאדם לנהל את הכל ולהיות אדון על הכל, אך האם האדם עושה עבודה טובה? האנושות נוטה להרס – האנושות לא רק לא הייתה מסוגלת לשמר את הדברים כפי שאלוהים ברא אותם, היא ממש הרסה אותם. האנושות הפכה את ההרים לחצץ, חנקת את הימים באדמה והפכה את המישורים למדבריות שבהן איש לא יכול לחיות. אולם שם במדבר, האדם הקים תעשייה ובנה בסיסים גרעיניים, וההרס שורר בכל עבר. הנהרות הם כבר לא נהרות, הים הוא כבר לא ים... כשהאנושות מפרה את האיזון ואת כללי הטבע, יום האסון והמוות שלה לא רחוק וזה בלתי נמנע. כשיבוא האסון, בני האדם ידעו כמה בריאת האל יקרת ערך וכמה הכל חשוב לאנושות. חיי האדם בסביבה עם אקלים נעים הם כמו חיים בגן העדן. בני האדם לא מזהים את הברכה הזו, אך ברגע שהם יאבדו הכל, הם יבינו כמה הכל נדיר ויקר ערך. כיצד האדם יחזיר לעצמו את כל זה? מה יוכלו בני האדם לעשות אם אלוהים לא יהיה מוכן לברוא את הכול שוב? מה תוכלו לעשות? (לא נוכל לעשות דבר). למעשה, יש דבר שתוכלו לעשות והוא פשוט מאוד, וכשאומר לכם מהו, תבינו מיד שהוא ניתן לביצוע. מדוע האדם נקלע לבעיה הסביבתית הנוכחית? בגלל תאוות הבצע וההרסנות של האדם? אם האדם ישים קץ להרס הזה, האם סביבת החיים לא תחזור לעצמה בהדרגה? אם אלוהים לא יעשה דבר, אם אלוהים לא מעוניין עוד לעשות דבר למען האנושות

— כלומר, אם הוא לא רוצה להתערב — השיטה הטובה ביותר תהיה שהאנושות תשים קץ להרס הזה ותשיב את הדברים לקדמותם. סיום כל ההרס הזה פירושו להפסיק לבזוז ולהחריב את כל הדברים שאלוהים ברא. הדבר יאפשר לסביבה שהאדם חי בה להשתפר בהדרגה. אם זה לא ייעשה, התוצאה תהיה המשך הריסת הסביבה והיא תחמיר. האם השיטה שלי פשוטה? היא פשוטה וניתנת לביצוע, נכון? בהחלט פשוטה, והיא באמת ניתנת לביצוע לבני אדם מסוימים, אך האם היא ניתנת לביצוע עבור רוב רובם של בני האדם עלי אדמות? (לא.) לפחות עבורכם, האם היא ניתנת לביצוע? (כן.) ממה נובעת אמירתכם "כן"? האם אפשר לומר שהיא נוגעת להנחת תשתית להבנה של מעשיו של אלוהים? האם אפשר לומר שהיא נוגעת לציות לכלליו ולתוכניתו של אלוהים? (כן.) יש דרך לשנות את כל זה, אך זה לא הנושא שאנחנו דנים בו כעת. אלוהים אחראי לחייו של כל אדם והוא אחראי עד הסוף. אלוהים מקיים אתכם — גם אם הסביבה שהשטן הרס גרמה לכם לחלות, או שנפגעתם מזיהום או נגרם לכם נזק אחר, זה לא משנה — אלוהים מקיים אתכם והוא יאפשר לכם להמשיך לחיות. האם יש לכם אמונה בכך? (כן.) אלוהים לא מתייחס בקלות דעת לאובדן חיי אדם.

האם התחלתם להרגיש את החשיבות שבהכרה באלוהים כמקור החיים לכל הדברים החיים? (כן.) אילו הרגשות יש לכם? דברו ואני אקשיב. (בעבר, מעולם לא חשבנו לקשר את ההרים, את הים ואת האגמים למעשיו של אלוהים. היום, באמצעות השיתוף של אלוהים, אנחנו מבינים עכשיו שהם תמיד היו מעשיו של אלוהים ושהם נבעו מחוכמתו. לכן אנחנו רואים שהאופן שבו אלוהים ברא את הכל נקבע מראש עוד מבראשית, ושכל הדברים מכילים את רצונו הטוב של אלוהים. כל הדברים קשורים זה לזה והאנושות היא המוטב הסופי. מה ששמענו היום מרגיש מאוד טרי וחדש, והרגשנו כמה אמיתיים מעשיו של אלוהים. במציאות ובחיי היום-יום שלנו, אנחנו באמת רואים את הדברים כפי שהם כשאנחנו באים במגע עם יצורים חיים.) אתם רואים זאת באמת, נכון? האופן שבו אלוהים מקיים את האנושות תמיד מבוסס על תשתית יציבה — הוא לא סתם ממלמל כמה מילים וזהו. אלוהים עושה כל כך הרבה — הוא עושה לטובתכם אפילו דברים שאתם לא רואים. האדם חי בסביבה הזו, בתבל הזו שאלוהים ברא. בסביבה הזו, בני אדם ודברים אחרים תלויים זה בזה, בדיוק כפי שהגז שפולטים צמחים מטהר את האוויר ומועיל לבני האדם שנושמים אותו. עם זאת, ישנם צמחים שהם רעילים לאדם, אך צמחים אחרים מהווים נוגדנים לצמחים האלה. זהו אחד מפלאי הבריאה של אלוהים! לא דנו בנושא הזה היום. במקום זאת, דנו בעיקר בתלות ההדדית בין האדם לבין דברים אחרים, באופן שבו האדם לא יכול לחיות בלי דברים אחרים. מה החשיבות של העובדה שאלוהים ברא את הכל? האדם לא יכול לחיות ללא דברים אחרים, בדיוק כפי שהאדם זקוק לאוויר כדי לחיות, ואם היו שמים אתכם בריק, הייתם מתים במהירה. זהו עיקרון בסיסי מאוד שמאפשר לכם להבין שהאדם זקוק לדברים אחרים. אם כן, איזו מין גישה צריך האדם לנקוט כלפי כל הדברים? לנצור אותם, להגן עליהם, להשתמש בהם ביעילות, לא להרוס אותם, לא לבזבז אותם ולא לשנות אותם לפי גחמה. זאת משום שאלוהים הוא זה שמעניק לאנושות את כל הדברים ועל האנושות להתייחס אליהם באופן מצפוני. היום דנו בשני נושאים אלה, וכדאי שתחזרו ותהרהרו בהם לעומק. בפעם הבאה נדון בכמה דברים בפירוט רב יותר. בכך יסתיים השיתוף שלנו להיום. שלום! (שלום!)

אלוהים עצמו, הייחודי ח'

אלוהים הוא מקור החיים של הכל (ב')

הבה נמשיך בנושא התקשורת מן הפעם הקודמת. האם אתם זוכרים באיזה נושא עסקנו בפעם הקודמת? (אלוהים הוא מקור החיים של הכל). האם אתם מרגישים שהנושא "אלוהים הוא מקור החיים של הכל" רחוק מכם? האם יש לכם הבנה שטחית כלשהי בנושא? האם משהו יכול לומר לי מה היה הטיעון העיקרי של נושא זה שבו עסקנו בפעם הקודמת? (דרך בריאתם של כול הדברים על ידי אלוהים, אני רואה כי אלוהים מטפח את כול הדברים ומטפח את האנושות. בעבר, חשבתי תמיד שכאשר אלוהים מספק לאדם את צרכיו, הוא מספק רק את דבריו לעמו הנבחר, אך מעולם לא הבנתי, דרך חוקי כול הדברים, שאלוהים מטפח את האנושות. רק דרך התקשורת של אלוהים בנוגע להיבט הזה של האמת, הרגשתי שאלוהים הוא מקור כל הדברים ושהוא מקיים את חיי כל הדברים, שאלוהים מתמרן את החוקים האלה, ושהוא מטפח את כול הדברים. מהעובדה שהוא ברא את כול הדברים, אני רואה את אהבתו של אלוהים. בפעם הקודמת, עסקנו בעיקר בכך שאלוהים ברא את כול הדברים, וכן בדרך שבה הוא קבע להם חוקים ועקרונות. על פי חוקים ועקרונות אלה, כול הדברים חיים ומתים עם האדם ומתקיימים יחד עם האדם תחת ריבונותו של אלוהים ותחת מבטו. הדבר הראשון שעליו דיברנו הוא האופן שבו אלוהים ברא את כל הדברים והשתמש בשיטות שלו כדי לקבוע את חוקי הצמיחה שלהם, כמו גם את מסלול ודפוסי צמיחתם. הוא גם קבע את אופן הישרדותם של כל הדברים על פני האדמה כך שיוכלו לצמוח ולהתרבות ויהיו תלויים זה בזה לשם הישרדותם. עם שיטות וחוקים כאלה, כול הדברים מסוגלים להתקיים ולצמוח בהצלחה ובשלווה על פני האדמה. רק בזכות כך שיש לו סביבה כזו, יכול האדם לקבל בית יציב וסביבת מחיה, ובהנחייתו של אלוהים, להמשיך להתפתח ולהתקדם, להתפתח ולהתקדם.

בפעם הקודמת דנו במושג היסוד הגורם שאלוהים מספק את צורכיהם של כול הדברים. אלוהים מספק קודם כול את צורכיהם של כול הדברים בדרך זו כדי שכול הדברים יתקיימו ויחיו למען האנושות. סביבה כזו קיימת בזכות החוקים שקבע אלוהים. רק תודות לכך שאלוהים מקיים ומנהל חוקים אלה, יש לאנושות סביבת המחיה הנוכחית שלה. הדבר שעליו דיברנו בפעם הקודמת הוא זינוק גדול יחסית להכרת אלוהים שעליה דיברנו קודם לכן. מדוע קיים זינוק כזה? מפני שכאשר דיברנו על הכרת אלוהים בעבר, הדיון שלנו היה במסגרת ישועת האנושות וניהולה על ידי אלוהים – כלומר, ישועת עמו הנבחר של אלוהים וניהולו – ועסק בהכרת אלוהים, במעשי אלוהים, בטבעו, במה שיש לו ומה שהינו, בכוונותיו ובאופן שבו הוא מספק לאדם את האמת והחיים. אך הנושא שעליו דיברנו בפעם הקודמת לא היה עוד מוגבל רק לכתבי הקודש ובמסגרת הישועה שאלוהים מעניק לעמו הנבחר, אלא הוא חרג מן המסגרת הזו, מכתבי הקודש, וממגבלות שלושת שלבי העבודה שאלוהים מבצע על עמו הנבחר, וזאת כדי לדון באלוהים עצמו. אם כן, כשאתם שומעים חלק זה מן התקשורת שלי, אל לכם להגביל את הידע שלכם על אלוהים לכתבי הקודש ולשלושת שלבי עבודתו של אלוהים. במקום זאת, עליכם לשמור על פתיחות; לראות

את מעשיו של אלוהים, את אשר לו ואת אשר הינו בין כול הדברים, ואת האופן שבו אלוהים שולט בכול הדברים ומנהל אותם. בעזרת שיטה זו ועל יסוד זה, תוכלו לראות כיצד אלוהים מספק את צורכיהם של כול הדברים. דבר זה מאפשר לאנושות להבין שאלוהים הוא מקור החיים האמיתי של כול הדברים ושזו זהותו האמיתית של אלוהים עצמו. כלומר, זהותו, מעמדו וסמכותו של אלוהים, וכול דבר שלו, אינם מיועדים רק לחסידיו הנוכחיים – הם לא מכוונים רק אליכם, קבוצת האנשים הזו – אלא לכל הדברים. אם כך, היקפם של כל הדברים רחב מאוד. אני משתמש בביטוי "כול הדברים" כדי לתאר את היקף שליטתו של אלוהים על הכול, מפני שברצוני לספר לכם שהדברים שבהם שולט אלוהים אינם רק הדברים שאתם יכולים לראות בעיניכם, אלא הם כוללים את העולם החומרי שכול בני האדם יכולים לראות, וכן עולם אחר שעניי אדם אינן יכולות לראות מחוץ לעולם החומרי, ויתרה מכך, הם כוללים גם את החלל וכוכבי הלכת שמחוץ למקום שבו מתקיימת כעת האנושות. זהו היקף ריבונותו של אלוהים על כול הדברים. היקף ריבונותו של אלוהים על כל הדברים רחב מאוד. באשר לכם, מה שעליכם להבין, מה שעליכם לראות והדברים שמהם עליכם לקבל ידע – אלה הם דברים שכול אחד מכם צריך וחייב להבין ולראות בבירור. על אף שהיקפם של "כול הדברים" רחב מאוד, לא אספר לכם על התחום שאין ביכולתכם לראות בכלל או לבוא עמו במגע. אספר לכם רק על התחום שבני אדם יכולים לבוא עמו במגע, יכולים להבינו ולתפוש אותו, כך שכולכם תוכלו לחוש במשמעות האמיתית של הביטוי "אלוהים הוא מקור החיים של הכל". בצורה זו, כול הדברים שאני מעביר לכם, לא יהיו מילים ריקות מתוכן.

בפעם הקודמת, נעזרנו בשיטות של סיפור סיפורים כדי לתת סקירה פשוטה על הנושא "אלוהים הוא מקור החיים של הכל", וזאת על מנת שתוכלו לקבל הבנה בסיסית על האופן שבו אלוהים מספק את צורכיהם של כול הדברים. מהי מטרת החדרתו של מושג יסוד זה בכם? המטרה היא שתדעו, כי מלבד כתבי הקודש ושלושת שלבי עבודתו, אלוהים עושה עוד עבודה נוספת שבני אדם לא יכולים לראות ולא לבוא עמה במגע. עבודה זו מתבצעת על ידי אלוהים באופן אישי. אילו אלוהים היה רק מוביל את עמו הנבחר קדימה, ללא עבודה זו שמחוץ לעבודת הניהול שלו, היה קשה מאוד לאנושות הזו, הכוללת את כולכם, להמשיך להתקדם, והאנושות הזו והעולם הזה לא היו מסוגלים להמשיך להתפתח. זוהי חשיבות הביטוי "אלוהים הוא מקור החיים של הכל", שעליו אני מתקשר עמכם היום.

סביבת המחיה הבסיסית שאלוהים בורא למען האנושות

דנו בנושאים ותכנים רבים הקשורים לביטוי "אלוהים הוא מקור החיים של הכל", אך האם אתם יודעים בתוך לבכם, אילו דברים מעניק אלוהים לאנושות, פרט לכך שהוא מספק לכם את דבריו ומבצע עליכם את עבודת הייסור והשיפוט שלו? יש שעשויים לומר, "אלוהים מעניק לי חסד וברכות, משמעת, נחמה, דאגה והגנה בכול דרך אפשרית". אחרים יאמרו, "אלוהים מעניק לי מזון ושתייה, יום יום", ואילו אחרים יאמרו אפילו, "אלוהים מעניק לי הכול". ביחס לדברים האלה, שעמם יכולים בני אדם לבוא במגע בחיי היום יום שלהם, ייתכן שלכולכם יש תשובות הקשורות לחוויית חייכם הגשמית. אלוהים מעניק דברים רבים לכול אדם, אך הדברים שבהם אנו דנים כאן אינם מוגבלים רק לתחום צורכי היום יום של בני האדם, אלא הם מאפשרים לכול אחד מכם להביט

רחוק יותר. מנקודת מבט ברמת המאקרו, מכיוון שאלוהים הוא מקור החיים של הכל, כיצד הוא שומר על חייהם של כול הדברים? כדי שכול הדברים יוכלו להמשיך להתקיים, מה מביא אלוהים לכול הדברים כדי לשמור על קיומם ולשמור על חוקי קיומם? זהו עיקר הדיון שלנו היום. האם אתם מבינים את מה שאמרתי? ייתכן שנושא זה מאוד לא מוכר לכם, אך לא אדבר על דוקטרינות עמוקות מדי. אשאף לגרום לכולכם להבין לאחר שתקשיבו. אינכם צריכים להרגיש בנטל כלשהו – כול שעליכם לעשות הוא להקשיב היטב. אולם, בכול זאת עליי להדגיש זאת מעט יותר: מהו הנושא שעליו אני מדבר? אימרו לי. (אלוהים הוא מקור החיים של הכל.) אם כן, כיצד הוא מספק את צורכיהם של כול הדברים כך שניתן יהיה לומר ש"אלוהים הוא מקור החיים של הכל"? האם יש לכם רעיונות או מחשבות על כך? נדמה שהנושא שעליו אני מדבר למעשה אינו מעורר כול הדברים בלבכם ובמחשבותיכם. אך אני מקווה שתוכלו לקשר את הנושא ואת הדברים שעליהם אני עומד לדבר למעשי אלוהים, ולא לקשר אותם לידע כלשהו או לקשור אותם לתרבות אנושית כלשהי או למחקר. אני מדבר רק על אלוהים ואלוהים עצמו. זוהי הצעתי לכם. אתם מבינים, נכון?

אלוהים העניק לאנושות דברים רבים. אתחיל בכך שאדבר על הדברים שבני אדם יכולים לראות, כלומר, הדברים שהם יכולים להרגיש. אלה הם דברים שבני אדם יכולים להבין בתוך תוכם ולקבלם. הבה נתחיל אם כן בעולם החומרי ונרון במה שאלוהים סיפק לאנושות.

1. אוויר

דבר ראשון, אלוהים ברא את האוויר כדי שהאדם יוכל לנשום. האם "האוויר" הזה אינו האוויר של חיי היום יום, שעמו בני אדם באים במגע תמידי? האם האוויר הזה אינו הדבר שעליו סומכים בני האדם בכול רגע, גם כשהם ישנים? האוויר שאלוהים ברא חשוב לאין שיעור לאנושות: זהו המרכיב הבסיסי בכול נשימה שלהם ושל החיים עצמם. חומר זה, שניתן לחוש בו אך לא ניתן לראותו, היה מתנתו הראשונה של אלוהים לכול הדברים. לאחר שברא את האוויר, האם אלוהים פשוט "סגר את הבסטה"? לאחר שיצר את האוויר, האם אלוהים התחשב בדחיסות האוויר? האם אלוהים התחשב בתכולת האוויר? (כן.) על מה אלוהים חשב כשהוא ברא את האוויר? מדוע אלוהים ברא את האוויר ומאילו סיבות? בני אדם זקוקים לאוויר, ועליהם לנשום. קודם כול, על דחיסות האוויר להתאים לריאה האנושית. האם משהו יודע מהי דחיסות האוויר? אין זה דבר שעל בני האדם לדעת. אין צורך לדעת זאת. איננו זקוקים למספר המדויק בכול הקשור לדחיסות האוויר. די בכך שיהיה לנו רעיון כללי. אלוהים ברא את האוויר בדחיסות שתתאים יותר מכול לריאותיהם של בני האדם, לנשימה. כלומר, בני אדם מרגישים בנוח ושאיפתו אינה מזיקה לגוף. זהו הרעיון שמאחורי דחיסות האוויר. עתה נרון בתכולת האוויר. ראשית, תכולת האוויר אינה רעילה לבני אדם, ולפיכך היא לא מזיקה לריאות ולגוף. היה על אלוהים לתת את דעתו לכול זה. היה עליו לתת את דעתו לכך שהאוויר שבני האדם נושמים יכנס וייצא בצורה חלקה, ושלאחר שנשאף, תכולת האוויר וכמותו יהיו כאלה שיאפשרו לדם ולאוויר הנושא חומרי פסולת, שבראות ובגוף, לעבור תהליכי מטבוליזם תקינים, וכן שהאוויר לא יכיל רכיבים רעילים כלשהם. ביחס לשני התקנים האלה, אין ברצוני להלעיט אתכם בידע, אלא ליידע אתכם שלא אלוהים היה תהליך מחשבתי מסויים כשהוא ברא כול דבר ודבר –

את הטוב ביותר. בנוסף, באשר לכמות האבק שבאוויר, כמות האבק, החול והאדמה שעל הארץ, וכן האבק שיורד מן השמיים, לאלוהים הייתה תוכנית גם לדברים האלה – דרך לפנות או לפתור את הדברים האלה. בשעה שיש כמות מסוימת של אבק, אלוהים גרם לכך שהאבק לא יזיק לגוף ולנשימתו של האדם, ושחלקיקי האבק יהיו בגודל שלא יגרום נזק לגוף. האם בריאת האוויר על ידי אלוהים לא הייתה מסתורית? האם היא הייתה פשוטה כמו נשיפת אוויר מפיו? (לא.) גם בבריאת הדברים הפשוטים ביותר ניכרים המסתורין של אלוהים, דעותיו, מחשבותיו וחוכמתו. האם אלוהים מציאותי? (כן.) כלומר, גם כשברא דבר-מה פשוט, אלוהים חשב על האנושות. קודם כל, האוויר שבני האדם נושמים נקי, תכולתו מתאימה לנשימה אנושית, אינה רעילה ואינה גורמת נזק לבני אדם, והדחיסות מכויילת לנשימה אנושית. האוויר הזה שבני אדם שואפים ונושפים חיוני לגופם, בשרם. כך יכולים בני האדם לנשום בחופשיות, ללא מגבלה וללא דאגה. הם יכולים לנשום כרגיל. האוויר הוא הדבר שאלוהים ברא בהתחלה ואשר הכרחי לנשימה האנושית.

2. טמפרטורה

הדבר השני הוא טמפרטורה. הכול יודעים מהי טמפרטורה. טמפרטורה היא דבר שסביבה המתאימה להישרדות אנושית צריכה להיות מצוידת בו. אם הטמפרטורה גבוהה מדי, למשל, אם הטמפרטורה גבוהה מ-40 מעלות צלסיוס, האין זה יהיה מעייף עבור בני האדם? האם הדבר לא יהיה מתיש עבורם לחיות? ומה אם הטמפרטורה נמוכה מדי, ומגיעה למינוס 40 מעלות צלסיוס? בני אדם לא יוכלו לשאת גם את זה. לפיכך, אלוהים למעשה הקפיד מאוד לקבוע את טווח הטמפרטורות הזה. טווח הטמפרטורות שגוף האדם יכול להסתגל אליו הוא, ביסודו של דבר, מינוס 30 מעלות צלסיוס עד 40 מעלות צלסיוס. זהו טווח הטמפרטורות הבסיסי מצפון לדרום. באזורים קרים, הטמפרטורות יכולים כנראה לרדת לסביבות מינוס 50-60 מעלות צלסיוס. איזור כזה אינו מקום שבו אלוהים מרשה לאדם לחיות. מדוע יש איזורים כה קרים? בתשובה טמונת חוכמתו וכוונותיו של אלוהים. הוא אינו מרשה לכם להתקרב למקומות האלה. אלוהים מגן על מקומות חמים וקרים מדי, כלומר, הוא אינו מוכן לאפשר לאדם לחיות בהם. הם לא נועדו לאנושות. מדוע הוא מאפשר למקומות כאלה להתקיים על פני האדמה? אם אלוהים אינו מרשה לאדם לחיות או להתקיים שם, מדוע הוא ברא אותם? בכך טמונה חוכמתו של אלוהים. כלומר, הטמפרטורה הבסיסית של הסביבה המתאימה להישרדות האנושית הותאמה אף היא במידה סבירה על ידי אלוהים. גם כאן יש חוק. אלוהים ברא דברים מסוימים כדי לסייע בשמירה על טמפרטורה כזו, כדי לבקר את הטמפרטורה הזו. אילו דברים משמשים לשמירה על הטמפרטורה הזו? בראש ובראשונה, השמש יכולה לספק לבני האדם חום, אך האם בני האדם יוכלו לשאת אותו אם הוא יהיה חם מדי? האם יש מישהו שמעז להתקרב לשמש? האם יש כלי כלשהו על פני האדמה שיכול להתקרב לשמש? (לא.) מדוע לא? היא חמה מדי. הוא יותך כשיתקרב לשמש. לפיכך, אלוהים אף הציב את השמש במרחק ספציפי מהאנושות; הוא ערך עבודה מסוימת. לאלוהים יש תקן למרחק הזה. בנוסף, לכדור הארץ יש קוטב דרומי וקוטב צפוני. הכול שם קרחונים. האם האנושות יכולה לחיות על קרחונים? האם זה מקום מתאים לחיים אנושיים? (לא.) לא, ולכן אנשים לא ילכו לשם. מכיוון שאנשים לא ילכו לקוטב הדרומי ולקוטב הצפוני, הקרחונים יישמרו ויוכלו למלא את תפקידם, שהוא

לבקר את הטמפרטורה. מבינים? אם הקוטב הדרומי והקוטב הצפוני לא היו קיימים, והשמש תמיד הייתה זורחת על כדור הארץ, כל בני האדם על פני האדמה היו מתים מהחום. האם אלוהים משתמש רק בשני הדברים האלה כדי לבקר את הטמפרטורה המתאימה להישרדות אנושית? לא, יש גם כול מיני יצורים חיים, כגון עשב בשדות, סוגי העצים השונים וכול מיני צמחים ביערות. הם קולטים את חום השמש ומסנתזים את אנרגיית החום של השמש כדי לווסת את הטמפרטורה שבה חיים בני האדם. יש גם מקורות מים, כגון נהרות ואגמים. שטח הפנים של הנהרות והאגמים אינו דבר שמישהו יכול להחליט עליו. אף איש אינו יכול לשלוט בכמות המים שיש על כדור הארץ, במקום שבו זורמים המים, בכיוון שאליו הם זורמים, בנפח המים או במהירות הזרימה. רק אלוהים יודע. מקורות מים שונים אלה, כולל מי תהום והנהרות והאגמים שמעל פני האדמה אותם יכולים לראות בני אדם, אף הם יכולים לווסת את הטמפרטורה שבני האדם חיים בה. מעל הכול, יש כל מיני תצורות גיאוגרפיות, כגון הרים, מישורים, קניונים וביצות. תצורות גיאוגרפיות אלה, פני השטח והגדלים שלהם – כולם משחקים תפקיד חשוב בוויסות הטמפרטורה. לדוגמה, אם להר הזה יש רדיוס של 100 קילומטרים, ל-100 הקילומטרים האלה תהיה השפעה בטווח של 100 קילומטרים. באשר למספר רכסי ההרים והקניונים האלה שברא אלוהים על פני האדמה, הרי שזה דבר שעליו אלוהים חשב עד הסוף. במילים אחרות, מאחורי קיומו של כול דבר ודבר שנברא על ידי אלוהים, יש סיפור, והוא כולל גם את חוכמתו ותוכניותיו של אלוהים. ניקח לדוגמה את היערות והצמחים למיניהם – שום אדם אינו יכול לשלוט בשטח הפנים ובגודל המרחב שבו הם גדלים, ואין לשום אדם יכולת לומר את המילה האחרונה בנוגע לדברים האלה. גם דברים כמו כמות המים שהם קולטים וכמות אנרגיית החום שהם קולטים מן השמש, אינם ניתנים לשליטה בידי שום אדם. כול אלה הם דברים שנמצאים במסגרת מה שתכנן אלוהים כאשר הוא ברא את כול הדברים.

רק תודות לתכנונו הקפדני של אלוהים, שיקולו והסדריו מכול הבחינות, יכול האדם לחיות בסביבה עם טמפרטורה כה מתאימה. לפיכך, כול דבר ודבר שהאדם רואה בעיניו, כגון השמש, הקוטב הדרומי והצפוני שעליהם בני אדם שומעים לעתים קרובות, היצורים החיים השונים שעל פני האדמה, מתחת לפני האדמה ובתוך המים, שטחי הפנים של היערות ושל סוגים אחרים של צמחייה, מקורות מים, מקווי מים שונים, הכמות של מי הים והמים המתוקים, ובנוסף סביבות גיאוגרפיות שונות – אלוהים נעזר בדברים האלה כדי לשמור על טמפרטורה רגילה להישרדות האדם. זהו דבר מוחלט. רק מפני שלא אלוהים יש שיקולים כאלה, האדם יכול לחיות בסביבה עם טמפרטורות כה מתאימות. היא אינה יכולה להיות קרה או חמה מדי: מקומות חמים מדי, שבהם הטמפרטורות עולות על הטווח שגוף האדם יכול להסתגל אליו, בהחלט לא הוכנו למענכם על ידי אלוהים. מקומות קרים מדי, שבהם הטמפרטורות נמוכות מדי, מקומות שיקפאו את בני האדם המגיעים אליהם בתוך דקות ספורות עד כדי כך שהם לא יוכלו לדבר, מוחם יקפא, הם לא יוכלו לחשוב ובמהרה ייחנקו – מקומות כאלה אף הם לא הוכנו למען האנושות על ידי אלוהים. יהיה אשר יהיה סוג המחקר שבני אדם מעוניינים לערוך או אם ברצונם לחדש או לפרוץ את המגבלות האלה – יהיו אשר יהיו הדברים שבני אדם חושבים עליהם, הם לעולם לא יוכלו לחרוג מגבולות התנאים שגוף האדם יכול להסתגל אליהם. הם לעולם לא יוכלו להיפטר מן המגבלות האלה שאלוהים ברא לאדם. זאת משום שאלוהים ברא את בני האדם, ואלוהים יודע טוב יותר מכל לאילו טמפרטורות יכול גוף האדם להסתגל. אבל בני האדם עצמם לא יודעים זאת. מדוע אני אומר שבני האדם אינם יודעים? אילו

דברים מטופשים עשו בני האדם? האם לא היו די הרבה אנשים שתמיד רצו לקרוא תיגר על הקוטב הצפוני והדרומי? הם רוצים תמיד להגיע לשם כדי לכבוש את הארץ, כך שיוכלו להכות בה שורש ולפתחה. האין זה מעשה של הרס עצמי? נניח שחקרתם באופן יסודי את הקוטב הדרומי והצפוני. אך גם אם תוכלו להסתגל לטמפרטורות כאלה, תוכלו לחיות שם ו"לשפר" את סביבת המחיה של הקוטב הדרומי והצפוני – האם זה יביא לאנושות תועלת כלשהי? האם תהיו מאושרים אם כול הקרח בקוטב הדרומי והצפוני יימס? הדבר הזה לא ייאמן. זהו מעשה מגוחך. לאנושות יש סביבה שבה היא יכולה לשרוד, אך היא פשוט אינה יכולה להישאר בה בשקט ובאופן מצפוני, אלא היא מוכרחה להגיע למקומות שבהם היא אינה יכולה לשרוד. מדוע? בני האדם משועממים מן החיים בטמפרטורה המתאימה הזו. הם נהנו מברכות רבות מדי. פרט לכך, האנושות הרסה, פחות או יותר, את סביבת המחיה הרגילה הזו, ולפיכך מדוע שבני אדם לא יגיעו לקוטב הדרומי ולקוטב הצפוני כדי לגרום לעוד נזק או לחתור ל"מטרה" כלשהי, כך שיוכלו להיות מעין "חלוצים". האין זה מטופש? כלומר, תחת מנהיגותו של השטן, אביהם הקדמון, ממשיכה האנושות הזו לעשות דברים מגוחכים, בזה אחר זה, כשהיא הורסת בפזיזות ובחוסר אחריות את הבית היפהפה שברא אלוהים למען האנושות. זהו מעשה השטן. זאת ועוד, כשהם רואים כי הישרדותה של האנושות על פני האדמה נמצאת בסכנה מסוימת, בני אדם לא מעטים שואפים למצוא דרכים לשהות על הירח, לחפש דרך מוצא בכך שיבדקו אם הם יכולים לחיות שם. בסופו של דבר, חסר על הירח חמצן. האם בני אדם יכולים לשרוד ללא חמצן? מכיוון שעל הירח אין חמצן, אין זה מקום שהאדם יכול לשהות בו, ובכול זאת האדם אינו חדל לשאוף להגיע לשם. מהו הדבר הזה? זהו הרס עצמי, נכון? זהו מקום ללא אוויר שהטמפרטורה בו אינה מתאימה להישרדות אנושית, ולפיכך אלוהים לא הכין אותו לאדם.

הטמפרטורה שזה עתה דיברנו עליה, היא דבר-מה שבני אדם יכולים לבוא עמו במגע בחיי היום יום שלהם. "מזג האוויר די טוב היום, 23 מעלות צלסיוס. מזג האוויר נאה, השמיים בהירים, והאוויר מרענן. נשמו את האוויר הצח. השמש זורחת. הימתחו תחת אור השמש. יש לי מצב רוח טוב!" או "מזג האוויר היום קר מאוד. אם תוציאו את הידיים, הן יקפאו מיד. מזג האוויר קפוא, אל תישארו אם כן בחוץ זמן כה רב. מהרו לחזור, אל תקפאו!"

טמפרטורה היא דבר-מה שגופו של אדם יכול לחוש בו, אך איש אינו חושב על האופן שבו נוצרה הטמפרטורה הזו או על מי שאחראי על הטמפרטורה הזו המתאימה לחיים אנושיים ושולט בה. את זה אנו לומדים להכיר כעת. האם טמונה בזה חוכמתו של אלוהים? האם זהו מעשה של אלוהים? (כן). לנוכח העובדה שאלוהים ברא סביבה עם טמפרטורה המתאימה לחיים אנושיים, האם זוהי אחת הדרכים שבהן אלוהים מספק את צורכיהם של כול הדברים? (כן). זה כך.

3. קול

מהו הדבר השלישי? זהו הקול. זהו גם דבר שסביבת מחיה רגילה לבני אדם מוכרחה להיות מצוידת בו. זהו גם דבר שבו טיפל אלוהים כאשר הוא ברא את כל הדברים. זהו דבר חשוב מאוד לאלוהים וכן להישרדות כולם. לולא טיפל אלוהים היטב בזה, היה זה מכשול עצום להישרדותה של האנושות. כלומר, זה היה משפיע משמעותית על גופו וחיייו של האדם עד כדי כך שהאדם לא היה יכול לשרוד בסביבה כזו. ניתן אף לומר שכול

היצורים החיים אינם יכולים לשרוד בסביבה כזו. מהו אם כן הדבר הזה? זהו קול. אלוהים ברא הכול, וכל הדברים חיים בידיו של אלוהים. בעיני אלוהים, כול הדברים מתנועעים וחיים. במילים אחרות, לקיומו של כל דבר שברא אלוהים יש ערך ומשמעות. כלומר, מאחורי קיומו של כול אחד מהם יש צורך. לכל אחד מהדברים יש חיים בעיני האל; מכיוון שכולם חיים, הם מפיקים צלילים. לדוגמה, כדור הארץ מסתובב ללא הרף, השמש מסתובבת ללא הרף, וגם הירח מסתובב ללא הרף. צלילים נוצרים ללא הרף בהתרחבותם, בהתפתחותם ובתנועתם של כל הדברים. הדברים על פני האדמה אף הם מתרבים, מתפתחים ומתנועעים ללא הרף. לדוגמה, בסיסי ההרים נעים וזזים ממקום למקום, וכך גם כול היצורים החיים במעמקי הים מתנועעים ושוחים. משמע שבעיני אלוהים, יצורים חיים אלה, ובעצם כול הדברים, נמצאים בתנועה מתמדת באופן רגיל וסדיר. אם כן, מה מביאות עמן התרבותם, התפתחותיהם ותנועותיהם החשאיות של הדברים האלה? צלילים רבי עוצמה. מלבד כדור הארץ, כוכבי הלכת מכול הסוגים נמצאים גם בתנועה מתמדת, והיצורים החיים והאורגניזמים על כוכבי הלכת האלה אף הם מתרבים, מתפתחים ומתנועעים ללא הרף. כלומר, כול הדברים, שיש להם חיים ושאיין להם חיים, נעים בהתמדה קדימה בעיני אלוהים, והם מפיקים צלילים בו-בזמן. אלוהים טיפל גם בצלילים האלה. עליכם לדעת את הסיבה שבעטיה טיפל אלוהים בדברים האלה, נכון? כשאתם מתקרבים למטוס, מה יגרום לכם הצליל הרועם של המטוס? האוזניים שלכם תהפוכנה לחירשות עם חלוף הזמן. האם ליבכם יוכל לעמוד בכך? אנשים מסוימים בעלי לב חלש לא יוכלו לעמוד בכך. כמובן, גם אנשים בעלי לב חזק לא יוכלו לעמוד בכך, אם הדבר ימשך זמן רב מדי. כלומר, השפעת הקול על גוף האדם, בין שזה על האוזניים ובין שעל הלב, משמעותית ביותר לכול אדם ואדם, וצלילים רמים מדי יגרמו נזק לבני אדם. לפיכך, כאשר אלוהים ברא את כול הדברים ולאחר שהם החלו לתפקד באופן רגיל, אלוהים גם העניק לצלילים האלה – צלילי כול הדברים הנעים – טיפול הולם. גם זה אחד מהשיקולים ההכרחיים שהיו לאלוהים כשהוא ברא את הסביבה למען האנושות.

דבר ראשון, גובה האטמוספירה מעל פני האדמה ישפיע על צלילים. כמו כן, גודל החללים שבקרע יפעל אף הוא על הקול וישפיע עליהם. בנוסף לכך, יש זרימה משותפת של סביבות גיאוגרפיות שונות, שאף היא תשפיע על הקול. כלומר, בעזרת שיטות מסוימות אלוהים נפטר מצלילים מסוימים כדי שבני אדם יוכלו לשרוד בסביבה שאוזניהם ולבם יכולים לשאת. לולא כן, צלילים היו מהווים מכשול עצום להישרדות האנושות; הם היו גורמים צרות גדולות לחייהם. זו תהיה בעיה גדולה מבחינתם. כלומר, אלוהים נהג בקפדנות רבה כשברא את האדמה, האטמוספירה והסוגים השונים של הסביבות הגיאוגרפיות. חוכמתו של אלוהים טמונה בכול הדברים האלה. הבנת הדברים האלה על ידי האנושות אינה חייבת להיות מפורטת מדי. כול שעל בני האדם לדעת הוא שפעולתו של אלוהים טמונה בכך. כעת, אימרו לי, האם העבודה הזו שאלוהים עשה הייתה הכרחית? כלומר, ביצוע פעולה מדויקת מאוד על הקול, במטרה לשמור על סביבת החיים של האנושות ועל חייהם הרגילים של בני האדם הייתה הכרחית? (כן.) בהנחה שעבודה זו הייתה הכרחית, האם ניתן לומר, מנקודת מבט זו, שאלוהים נעזר בשיטה זו כדי לספק את צורכיהם של כול הדברים? אלוהים סיפק לאנושות וברא סביבה כה שקטה כדי שהגוף האנושי יוכל לחיות בצורה רגילה מאוד בסביבה כזו ללא הפרעות, וכדי שהאנושות תוכל להתקיים ולחיות באופן רגיל. האין זו אחת הדרכים שבהן אלוהים מספק את צורכי האנושות? האם הדבר הזה שאלוהים עשה היה חשוב מאוד? (כן.) הוא היה הכרחי מאוד. כיצד אם כן אתם מעריכים זאת? על אף שאינכם מסוגלים להרגיש שזה

היה מעשה אלוהים, ועל אף שאינכם יודעים כיצד אלוהים עשה זאת בזמנו, האם אתם יכולים בכול זאת להרגיש את ההכרח בשלו אלוהים עשה את הדבר הזה? האם אתם יכולים להרגיש את חוכמתו של אלוהים או את הדאגה והמחשבה שהשקיע בכך? (כן). עצם היכולת להרגיש זאת היא בסדר. היא מספיקה. יש דברים רבים שאלוהים עשה בין כול הדברים, שבני אדם אינם יכולים להרגיש. המטרה בכך שאני מציין זאת כאן, היא רק למסור לכם מידע מסוים על מעשי אלוהים כדי שתוכלו להכיר את אלוהים. רמזים אלה יכולים לגרום לכם להכיר ולהבין טוב יותר את מעשי אלוהים.

4. אור

הדבר הרביעי קשור לעיניהם של בני האדם – זהו האור. הוא חשוב מאוד. כשאתם רואים אור בהיר, ובהירותו של האור הזה מגיעה למידה מסוימת, עיניכם מסתנוורות. אחרי הכול, עיניהם של בני האדם הן עיני בשר ודם. הן אינן חסינות מפני נזק. האם משהו מעז להביט ישירות בשמש? היו אנשים שניסו זאת. אפשר להביט כשמרכיבים משקפי שמש, נכון? הדבר מצריך סיוע של כלים. ללא כלים, עיניהם הבלתי-מזוינות של בני האדם אינן מסוגלות להביט ישירות בשמש. אולם, אלוהים ברא את השמש כדי להביא אור לאנושות, הוא גם תמרן את האור הזה. אלוהים לא סתם הניח בצד את השמש והתעלם ממנה לאחר שברא אותה. "למי אכפת אם עיניו של האדם יכולות לעמוד בכך?" אלוהים אינו עושה דברים כאלה. הוא עושה דברים בעדינות רבה ושוקל את כול ההיבטים. אלוהים נתן לבני האדם עיניים כדי שיוכלו לראות, אך אלוהים גם קבע את טווח הבהירות שבו הם יכולים לראות. אם לא יהיה די אור, זה לא יעבוד. אם יהיה חשוך כל כך, עד שבני האדם לא יוכלו לראות את כף ידם מול פניהם, עיניהם יאבדו את תפקודן ולא תהיה בהן תועלת. מקום עם אור בהיר מדי יהיה בלתי נסבל לעיניים אנושיות והם לא יוכלו לראות דבר. אם כך, בסביבה שבה חיה האנושות, נתן לה אלוהים את כמות האור המתאימה לעיניים אנושיות. האור הזה לא יפגע בעיניהם של בני האדם ולא יגרום להן נזק. יתרה מזאת, הוא לא יגרום לעיניהם של בני האדם לאבד את תפקודן. זו הסיבה לכך שאלוהים הוסיף עננים סביב השמש וכדור הארץ, ודחיסות האוויר אף היא מסוגלת לסנן באופן רגיל את האור שיכול לפגוע בעיניהם או בעורם של בני האדם. הדברים האלה מתואמים. בנוסף לכך, צבעו של כדור הארץ שנברא על ידי אלוהים אף מחזיר את אור השמש ואת יתר סוגי האור, ונפטר מאותו חלק בבהירות האור שגורם אי-נוחות לעיניים אנושיות. כך, בני האדם אינם מוכרחים להרכיב תמיד משקפי שמש כהים מאוד כדי שיוכלו להתהלך בחוץ ולחיות את חייהם. בנסיבות רגילות, עיניים אנושיות יכולות לראות דברים בטווח ראייתם, והאור אינו מפריע להם. כלומר, האור הזה אינו יכול להיות חד או עמום מדי. אם יהיה עמום מדי, עיניהם של בני האדם יינזקו והם לא יוכלו להשתמש בהן במשך זמן רב בטרם יחדלו לתפקד. אם יהיה בהיר מדי, עיניהם של בני האדם לא יוכלו לשאת זאת, והן יחדלו לתפקד תוך 30 עד 40 שנה או 40 עד 50 שנה. כלומר, האור הזה מתאים לעיניים אנושיות כדי לראות, ואלוהים צמצם את הנזק שנגרם לעיניים אנושיות על ידי אור באמצעות שיטות שונות. בין שהאור מביא תועלת ובין חסרונות לעיניים אנושיות, די בו כדי לאפשר לעיניהם של בני האדם להמשיך לתפקד עד סוף חייהם. האם אלוהים לא חשב על כך עד תום וביסודיות רבה? אך כאשר השטן עושה דברים, הוא לעולם אינו שוקל אף אחד מן הדברים האלה. האור

בהיר מדי או עמום מדי – כך השטן עושה דברים.

אלוהים עשה את הדברים האלה לכול ההיבטים בגוף האדם – ראייה, שמיעה, טעם, נשימה, רגשות... כדי להביא למקסימום את יכולת ההסתגלות של האנושות לשם הישרדותה, כדי שתוכל לחיות כרגיל ולהמשיך לעשות זאת. כלומר, סביבת מחיה קיימת כזו שנבראה על ידי אלוהים, היא סביבת המחיה המתאימה והמועילה ביותר להישרדותה של האנושות. יש שעשויים לחשוב כי אין זה הרבה וכי הכול רגיל מאוד. צלילים, אור ואוויר הם דברים שבני אדם חשים כי נולדו עמם, דברים שהם יכולים ליהנות מהם מרגע לידתם. אך מה שאלוהים עשה מאחורי הנאתם מן הדברים האלה, הוא דבר שעליהם לדעת ולהבין. אין זה משנה אם אתם חשים שיש צורך כלשהו להבין או לדעת את הדברים האלה, בקצרה, כשאלוהים ברא את הדברים האלה, הוא השקיע מחשבה, הייתה לו תוכנית, היו לו רעיונות מסויימים. הוא לא סתם הכניס את האנושות לסביבת מחיה כזו כלאחר יד או ללא שיקול כלשהו. אתם עשויים לחשוב שכול אחד מן הדברים האלה שעליהם דיברתי, אינו עניין גדול, אך לדעתי, כול דבר שאלוהים סיפק לאנושות הכרחי להישרדותה של האנושות. פעולתו של אלוהים טבועה בכך.

5. זרימת אוויר

מהו הדבר החמישי? הדבר הזה קשור במידה רבה לחייו היומיומיים של כל אדם, ויחסים אלה הם הדוקים. זהו דבר שגוף האדם אינו יכול לחיות בלעדיו בעולם חומרי זה. הדבר הזה הוא זרימת אוויר. "זרימת אוויר" הוא ביטוי שכול בני האדם בוודאי מבינים. אם כן, מהי זרימת אוויר? ניתן לומר שזרימה של אוויר נקראת "זרימת אוויר". זרימת אוויר היא רוח שעין אנושית אינה יכולה לראות. זוהי גם הדרך שבה גזים נעים. אך מהי זרימת האוויר שעליה אנו בעיקר מדברים כאן? תבינו מייד כשאומר זאת. כדור הארץ נושא עליו את ההרים, את הימים ואת כול הדברים בעודו מסתובב, וכשהוא מסתובב, יש מהירות. גם אם אינכם חשים בסיבוב כלשהו, הסיבוב הזה אכן קיים. מה מביא עמו הסיבוב הזה? האם יש רוח באוזניכם כשאתם רצים? אם רוח יכולה להיווצר כשאתם רצים, כיצד לא תהיה אנרגיית רוח כשכדור הארץ מסתובב? כשכדור הארץ מסתובב, כול הדברים נעים. הם נעים ומסתובבים במהירות מסוימת, בשעה שכול הדברים על פני האדמה אף הם מתרבים ומתפתחים ללא הרף. לפיכך, תנועה במהירות מסוימת תביא עמה באופן טבעי זרימת אוויר. זוהי מהותה של זרימת האוויר. האם זרימת אוויר זו תשפיע על גוף האדם במידה מסוימת? אתם מבינים, טיפונים רגילים אינם כה חזקים, אך כשהם פוגעים, בני אדם אינם יכולים לעמוד במקומם ומתקשים ללכת ברוח. קשה אפילו לעשות צעד. היא כה חזקה, עד שישנם אנשים נלחצים כנגד משהו תחת הרוח ולא מסוגלים לזוז. זוהי אחת הדרכים שבה זרימת אוויר יכולה להשפיע על האנושות. אילו כדור הארץ כולו היה מלא מישורים, היה זה קשה מאוד לגוף האדם לשאת את זרימת האוויר הנוצרת מסיבוב כדור הארץ ומתנועת כל הדברים במהירות מסוימת. אם כך היה, זרימת האוויר הזו הייתה רק גורמת נזק והרס לאנושות. איש לא יכול היה לשרוד בסביבה כזו. זו הסיבה לכך שאלוהים נעזר בסביבות גיאוגרפיות שונות כדי לפתור את זרימות האוויר האלה, כדי להחליש אותן על ידי שינוי כיוון, מהירותן ועוצמתן בעזרת סביבות שונות. זו הסיבה לכך שבני אדם יכולים לראות סביבות גיאוגרפיות שונות, כגון הרים, רכסי הרים, מישורים, גבעות, בקעות, עמקים, רמות ונהרות. אלוהים משתמש בסביבות גיאוגרפיות שונות אלה כדי לשנות

את המהירות, הכיוון והעוצמה של זרימת האוויר, תוך שהוא נעזר בשיטה שמצמצמת או מתמרנת את הללו למהירות רוח, כיוון רוח ועוצמת רוח מתאימים, כך שלבני האדם תהיה סביבת מחיה רגילה. האם הכרחי לעשות כך? (כן.) לבני אדם נדמה שקשה לעשות דבר כזה, אך לאלוהים הדבר קל מפני שהוא צופה בכול הדברים. בריאת סביבה עם זרימת אוויר המתאימה לאנושות היא דבר פשוט וקל מדי עבורו. לפיכך, בסביבה כזו שנבראה על ידי אלוהים, הרי שכול אחד ואחד מכול הדברים הוא הכרחי. בקיומם של כול הדברים יש ערך וצורך. אולם, השטן והאנושות המושחתת לא מבינים פילוסופיה כזו. הם ממשיכים להרוס ולפתח, כשהם חולמים לשווא להפוך הרים למישור, למלא קניונים ולבנות גורדי שחקים על קרקע מישורית כדי ליצור ג'ונגלים של בטון. תקוותו של אלוהים היא שהאנושות תוכל לחיות באושר, לצמוח באושר ולהעביר כול יום באושר בסביבה המתאימה ביותר שהוא הכין לה. לכן אלוהים מעולם לא נהג ברשלנות בכול הקשור לטיפול בסביבת המחיה של האנושות. החל בטמפרטורה ועד לאוויר, החל בקול ועד לאור, אלוהים ערך תוכניות והסדרים מורכבים כדי שסביבת המחיה של בני האדם וגופם לא יהיו נתונים להפרעה כלשהי מצד תנאי הטבע, אלא שהאנושות תוכל לחיות ולהתרבות באופן רגיל ולחיות בקיום משותף הרמוני ורגיל עם כול הדברים. את כול הדברים האלה אלוהים מספק לכול הדברים ולאנושות.

מתוך האופן שבו אלוהים טיפל בחמשת התנאים הבסיסיים האלה להישרדות אנושית, האם אתם רואים את תמיכתו של אלוהים באנושות? (כן.) כלומר, אלוהים ברא את התנאים הבסיסיים ביותר להישרדות אנושית. בו-בזמן, אלוהים גם מנהל את הדברים האלה ושולט בהם, וגם כעת, לאחר שבני האדם התקיימו כבר במשך אלפי שנים, אלוהים עדיין משנה בהתמדה את סביבת המחיה שלהם, כשהוא מספק לאנושות את סביבת המחיה הטובה והמתאימה ביותר, כדי שחיייה ינוהלו באופן רגיל. עד מתי הדבר יימשך? במילים אחרות, כמה זמן ימשיך אלוהים לספק סביבה כזו? עד שאלוהים ישלים לגמרי את עבודת הניהול שלו. אז, ישנה אלוהים את סביבת המחיה של האנושות. ייתכן שהוא יעשה זאת באותן שיטות או באמצעות שיטות אחרות, אך הדבר שעל בני האדם לדעת כעת הוא שאלוהים מספק בהתמדה את צורכי האנושות, מנהל את סביבת המחיה של האנושות, שומר על סביבת המחיה של האנושות, מגן עליה ומקיים אותה. הודות לסביבה כזו, יכול עמו הנבחר של אלוהים לחיות כך, כרגיל, ולקבל את ישועת אלוהים, ייסורו ושיפוטו. כל הדברים ממשיכים להתקיים הודות לשלטונו של אלוהים, בשעה שהאנושות כולה ממשיכה להתקדם הודות לתמיכה זו של אלוהים.

האם החלק הזה, שזה עתה דיברתי עליו, עורר בכם מחשבות חדשות כלשהן? האם אתם חשים כעת את ההבדל הגדול ביותר שבין אלוהים והאנושות? מיהו בדיוק אדון כול הדברים? האם זהו האדם? (לא.) אם כן, מהו ההבדל בין האופן שבו אלוהים ובני האדם מטפלים בכול הדברים? (אלוהים שולט על כול הדברים ומסדיר אותם, ואילו האדם נהנה מכול זה.) האם אתם מסכימים עם הדברים האלה? (כן.) ההבדל הגדול ביותר בין אלוהים לאנושות הוא שאלוהים שולט בכול הדברים ומספק אותם. אלוהים הוא מקור הכול, והאנושות נהנית מכול הדברים בעוד שאלוהים מספק אותם. כלומר, האדם נהנה מכול הדברים כשהוא מקבל את החיים שאלוהים מעניק לכול הדברים. האדם נהנה מתוצאות בריאתם של כול הדברים על ידי אלוהים, ואילו אלוהים הוא האדון. אם כך, מנקודת מבטם של כול הדברים, מהו ההבדל בין אלוהים לאנושות? אלוהים יכול לראות בבירור את דפוסי הצמיחה של כול הדברים, והוא שולט ומושל בדפוסי צמיחתם של כול הדברים. כלומר, כול הדברים הם בעיני אלוהים ובתחום

הפיקוח שלו. האם האנושות יכולה לראות את כול הדברים? הדברים שבני האדם רואים מוגבלים – אלו הם רק הדברים שהם רואים מול עיניהם. אם תטפסו על ההר הזה, מה שתראו יהיה ההר הזה. לא תוכלו לראות מה יש מעברו השני של ההר. אם תלכו לחוף, תוכלו לראות את העבר הזה של האוקיינוס, אך לא תדעו כיצד נראה עברו האחר. אם תגיעו ליער הזה, תוכלו לראות את הצמחים שמול עיניכם וסביבכם, אך לא תוכלו לראות את שנמצא הלאה מכם. בני אדם אינם יכולים לראות מקומות גבוהים, רחוקים ועמוקים יותר. כול שהם יכולים לראות הוא את הדברים שנמצאים מול עיניהם ובטווח ראייתם. גם אם בני האדם מכירים את דפוס ארבע עונות השנה ואת דפוסי הצמיחה של כול הדברים, הם אינם מסוגלים לנהל את כול הדברים ולא לשלוט בהם. מצד שני, האופן שבו אלוהים רואה את כול הדברים דומה לאופן שבו היה אלוהים רואה מכונה שהוא בנה באופן אישי. הוא היה מכיר היטב כול רכיב. מהם עקרונות הדברים, מהם דפוסייהם ומהי מטרתם – אלוהים יודע את כול הדברים האלה בפשטות ובבירור. לכן אלוהים הוא אלוהים, והאדם הוא האדם! גם אם האדם ימשיך לחקור את המדע ואת חוקי כול הדברים, יהיה זה רק בטווח מוגבל, ואילו אלוהים שולט בכל. בעיני האדם, זהו טווח אינסופי. אם האדם חוקר דבר קטן מאוד שאלוהים ברא, הוא יכול להקדיש את כול חייו למחקר על כך, מבלי להשיג תוצאות אמיתיות כלשהן. זו הסיבה לכך שאם תיעזרו בידע ובמה שלמדתם כדי לחקור את אלוהים, לעולם לא תצליחו להכיר או להבין את אלוהים. אך אם תיעזרו בדרך חיפוש האמת ובחיפוש אחר אלוהים, ותתבוננו באלוהים מנקודת המבט של הניסיון להכירו, אז ביום מן הימים תודו בכך שמעשיו וחוכמתו של אלוהים הם בכול מקום, וכן תדעו בדיוק מדוע אלוהים נקרא אדון כול הדברים ומקור החיים של כול הדברים. ככול שתצברו יותר מן הידע הזה, כך תבינו טוב יותר מדוע אלוהים נקרא אדון כול הדברים. כול הדברים וכול דבר, ואתם ביניהם, מקבלים ללא הרף זרימה יציבה של תמיכה מאלוהים. כמו כן תוכלו לחוש בבירור כי בעולם הזה, ובקרב האנושות הזו, אין ישות מלבד אלוהים עם עוצמה ומהות כאלה שמאפשרות לשלוט בקיומם של כול הדברים, לנהל אותו ולשמור עליו. כשתשיגו הבנה כזו, תודו באמת שאלוהים הוא אלוהיכם. כשתגיעו לשלב זה, באמת תקבלו את אלוהים ותאפשרו לו להיות אלוהיכם ואדונכם. כשתהיה לכם הבנה כזו וחייכם יגיעו לשלב כזה, אלוהים לא יבחן אתכם ולא ישפוט אתכם עוד, אף לא ידרוש מכם דרישות כלשהן, מפני שתבינו את אלוהים, תכירו את לבו, ותקבלו באמת את אלוהים בלבכם. זוהי סיבה חשובה להעברת הנושאים האלה על ריבונותו של אלוהים ועל ניהול כול הדברים על ידו. הדבר נעשה כדי לתת לבני אדם עוד ידע והבנה – לא רק כדי לגרום לכם להודות, אלא כדי להעניק לכם ידע והבנה מעשיים רבים יותר על מעשי אלוהים.

המזון והשתייה היום-יומיים שאלוהים מכין לאנושות

זה עתה דיברנו על חלק מן הסביבה הכללית, כלומר, התנאים הנחוצים להישרדות אנושית שאלוהים הכין לאנושות מאז שברא את העולם. זה עתה דיברנו על חמישה דברים, וחמשת הדברים האלה הם הסביבה הכללית. הדבר שעליו נדבר כעת קשור בקשר הדוק לחייו של כול אדם כבשר ודם. זהו תנאי הכרחי המתאים יותר לחיי אדם כבשר ודם. הדבר הזה הוא מזון. אלוהים ברא את האדם ומיקם אותו בסביבת מחיה מתאימה. לאחר מכן, האדם נזקק למזון ולמים. לאדם היה צורך כזה, ולכן אלוהים ערך הכנות כאלה למען האדם. לפיכך, כל אחד

משלבי עבודתו של אלוהים וכול דבר שהוא עושה, אינו רק מילים ריקות מתוכן, אלא מתבצע בפועל. האם מזון הוא דבר שבני אדם אינם יכולים בלעדיו בחיי היום-יום שלהם? האם מזון חשוב יותר מאוויר? הם חשובים באותה המידה. שניהם תנאים ודברים הכרחיים להישרדותה של האנושות ולהמשכיות החיים האנושיים. האם האוויר חשוב יותר או שמא מים חשובים יותר? האם טמפרטורה חשובה יותר או שמא מזון חשוב יותר? כולם חשובים. בני האדם אינם יכולים לבחור, מפני שהם אינם יכולים לחיות בלעדי אף אחד מהם. זוהי בעיה של ממש, לא דבר שניתן לבחור. אינכם יודעים, אך אלוהים יודע. כשתראו מזון, תרגישו "איני יכול לחיות ללא מזון!" אך אילו מוקמתם שם מיד לאחר שנבראתם, האם הייתם יודעים שאתם זקוקים למזון? לא הייתם יודעים, אך אלוהים יודע. רק כשאתם נעשים רעבים ורואים שיש פירות על העצים ודגנים על האדמה לכם למאכל, אתם מבינים שאתם זקוקים למזון. כשאתם צמאים, אתם רואים לפניכם מעיין מים, ורק כשאתם שותים את המים אתם מבינים שאתם זקוקים להם. אלוהים ברא את המים למען האדם. כאשר למזון, אין זה משנה אם אתם אוכלים שלוש ארוחות ביום, שתי ארוחות ביום, ואף יותר מכך. בקצרה, מזון הוא דבר שבני אדם אינם יכולים בלעדיו בחיי היום-יום שלהם. זהו אחד הדברים הנחוצים לשמירה על הישרדותו הרגילה של גוף האדם. אם כן, מאין בא המזון בעיקר? בראש ובראשונה, מזון מגיע מן האדמה. אלוהים ברא את האדמה למען האנושות. האדמה מתאימה להישרדותם של צמחים שונים, לא רק עצים או עשב. אלוהים ברא לאנושות זרעים לכול מיני הדגנים והמזונות השונים, וכן אדמה וקרקע מתאימות לשתילה, אלו יספקו לבני האדם מזון. אילו מיני מזונות יש? הדבר צריך להיות ברור לכם, נכון? קודם כול, יש מינים שונים של דגנים. מה כוללים הדגנים? חיטה, דוחן, אורז... אלה שיש להם קליפות. גידולי דגנים אף מופרדים לסוגים רבים ושונים. יש סוגים רבים של גידולי דגנים מן הדרום עד לצפון, כגון שעורה, חיטה, שיבולת שועל וכוסמת. מינים שונים מותאמים לגידול באזורים שונים. יש גם סוגים שונים של אורז. בדרום יש סוגי אורז ייחודיים, ארוכים יותר ומותאמים לבני אדם מן הדרום, מפני שהם אינם כה דביקים. מכיוון שהאקלים בדרום חם יותר, עליהם לאכול סוגים כמו אורז אינדיקה. אסור שהוא יהיה דביק מדי, אחרת הם לא יוכלו לאכול אותו ויאבדו את התיאבון. האורז שאוכלים בני אדם בצפון דביק יותר. מכיוון שבצפון תמיד קר יותר, עליהם לאכול אורז דביק יותר. בנוסף לכך, יש סוגים שונים של קטניות. הן גדלות מעל לקרקע. יש גם גידולים הגדלים מתחת לקרקע, כגון תפוחי אדמה, בטטות, טארו ורבים אחרים. תפוחי אדמה גדלים בצפון. איכות תפוחי האדמה בצפון היא טובה מאוד. כאשר לאנשים אין דגנים לאכילה, תפוחי אדמה יכולים להיות מזון בסיסי בתזונתם כדי שיוכלו לאכול שלוש מנות ביום. תפוחי אדמה יכולים לשמש גם לאספקת מזון. בטטות אינן כה טובות כתפוחי אדמה מבחינת איכות, אך עדיין ניתן לצרוך אותן כמזון בסיסי וכך לאכול שלוש מנות ביום. כאשר אין דגנים בנמצא, אנשים יכולים לצרוך בטטות כדי למלא את קיבתם. טארו, שאותו בדרך כלל אוכלים אנשי הדרום, יכול לשמש למטרה זו, וכן להיות מרכיב מרכזי בתזונתם. אלה הם הדגנים השונים, דבר חיוני למזון ולשתייה של בני האדם ביום-יום. מדגנים שונים בני אדם מכינים אטריות, לחמניות מאודות, אורז ואטריות אורז. אלוהים העניק את סוגי הדגנים השונים האלה לאנושות בשפע. מדוע יש סוגים כה רבים? ניתן למצוא בכך את כוונותיו של אלוהים. מצד אחד, זה כדי להתאים לקרקעות ולסוגי האקלים השונים בצפון, בדרום, במזרח ובמערב. מצד שני, הרכיבים השונים והתכולה של הדגנים האלה מתאימים לרכיבים השונים ולתכולה של גוף האדם. בני אדם יכולים לשמור על החומרים המזינים והרכיבים השונים הדרושים לגופם רק על ידי אכילת הדגנים האלה.

על אף שהמזונות בצפון ובדרום שונים אלה מאלה, הדמיון ביניהם רב על השוני. מזונות אלה יכולים כולם לספק את צרכיו הרגילים של גוף האדם ולשמור על הישרדותו הרגילה של גוף האדם. לכן, הסיבה לכך שיש שפע רב של מינים הגדלים באזורים שונים היא, כי גוף האדם זקוק למה שהמזונות האלה מספקים. בני האדם זקוקים למה שמספקים המזונות השונים הגדלים באדמה לשמירה על הישרדותו הרגילה של גוף האדם ולהשגת חיים אנושיים רגילים. מבינים? בקצרה, אלוהים התחשב מאוד באנושות. המזונות השונים שאלוהים העניק לבני האדם אינם משעממים – הם מקיפים מאוד. אם בני האדם רוצים לאכול דגנים, הם יכולים לאכול דגנים. יש אנשים שלא אוהבים לאכול אטריות, הם רוצים לאכול אורז. והם יכולים לאכול אורז. יש סוגים שונים של אורז – אורז ארוך, אורז קצר, וכולם יכולים להיות לטעמם של בני אדם. לפיכך, אם בני אדם אוכלים את הדגנים האלה – כול עוד הם אינם בררנים מדי ביחס למזונם – לא יחסר להם מזון ומובטח שהם יחיו בבריאות עד גיל זקנה. זה היה הרעיון המקורי שאלוהים חשב עליו כשהעניק מזון לאנושות. גוף האדם אינו יכול להתקיים ללא הדברים האלה – האין זו המציאות? האנושות אינה יכולה לפתור את הבעיות הממשיות האלה, אך אלוהים כבר הכין זאת למען האנושות לפני זמן רב.

אלוהים נתן לאנושות לא רק את הדברים האלה – יש גם ירקות. כשאתם אוכלים אורז, אם תאכלו רק אורז, ייתכן שיחסרו לכם חומרים מזינים. אם תקפצו כמה מאכלים קטנים במחבת או תערבבו סלט כדי לאכול לצד הארוחה, הוויטמינים שבירקות ויסודות הקורט השונים או החומרים המזינים האחרים יוכלו לספק את צורכי גוף האדם בדרך רגילה מאוד. כשבני אדם אינם אוכלים ארוחות עיקריות, הם יכולים לאכול גם פירות, נכון? לעתים, כשבני אדם זקוקים לנוזלים רבים יותר, לחומרים מזינים אחרים או לטעמים שונים, יש גם ירקות ופירות שיספקו אותם. מכיוון שהקרקע והאקלים בצפון, בדרום, במזרח ובמערב שונים, גדלים בהם גם סוגים שונים של ירקות ופירות. מכיוון שהאקלים בדרום חם מדי, רוב הפירות והירקות הם מן הסוג המקרר, ולכן הם יכולים לאזן את הקור והחום בגופם של בני האדם כשהם אוכלים אותם. מצד שני, בצפון יש פחות סוגים של ירקות ופירות, אך בכול זאת די בהם להנאתם של אנשי הצפון. אולם, בשל התפתחויות חברתיות שהתרחשו בשנים האחרונות, שנגרמו כביכול בשל התקדמות חברתית, וכן שיפורים בתחבורה ובתקשורת המקשרות בין הצפון, הדרום, המזרח והמערב, בני אדם בצפון יכולים גם הם לאכול פירות מסוימים, מאכלים מקומיים וירקות מן הדרום, אפילו לאורך כול השנה. כך, על אף שבני האדם יכולים לספק את תיאבונם ורצונותיהם החומריים, גופם נתון לרמות שונות של נזק מבלי שיידעו על כך. הסיבה לכך היא שבין המזונות שאלוהים הכין לאנושות, יש מזונות, פירות וירקות המתאימים לבני אדם בדרום, וכן מזונות, פירות וירקות המתאימים לבני אדם בצפון. כלומר, אם נולדתם בדרום, אכילת מאכלים מהדרום מתאימה לכם מאוד. אלוהים הכין את המזונות, הפירות והירקות האלה מפני שבדרום יש אקלים מסוים. בצפון יש מזון הנחוץ לגופם של בני האדם בצפון. אך מפני שלבני האדם יש תיאבון גרגרני, הם נסחפו מבלי לדעת בגלל ההתפתחויות החברתיות, מה שגרם להם להפר חוקים אלה מבלי לדעת זאת. על אף שבני האדם חשים שחייהם כעת טובים יותר, התקדמות חברתית כזו מביאה עמה נזק נסתר לגופם של בני אדם רבים. אין זה דבר שאלוהים רוצה לראות, ואף לא לכך הוא התכוון במקור כשהביא לאנושות את כול הדברים ואת המזונות, הפירות והירקות האלה. הדבר נגרם על ידי האנושות שהפרה את החוקים שהציב אלוהים. בנוסף, הדברים שאלוהים העניק לאנושות עשירים ושופעים, ובכול מקום יש המזונות המקומיים האופייניים לו.

לדוגמה, יש מקומות העשירים בשיזף (הידוע כדומים), ואילו אחרים עשירים באגוזי מלך, בוטנים או סוגים אחרים של אגוזים. כול הדברים החומריים האלה מספקים חומרים מזינים שגוף האדם זקוק להם. אך אלוהים מספק לאנושות דברים בהתאם לעונה ולתקופה, וכן מעניק את הכמות הנכונה בזמן הנכון. האנושות חומדת הנאה גופנית והיא גרגרנית, דבר המקל עליה להפר את החוקים הרגילים של צמיחת האדם מן הזמן שבו אלוהים ברא את האדם, ולפגוע בהם. ניקח לדוגמה את הדובדבנים, שעל כולם לדעת עליהם, נכון? הם מבשילים בסביבות יוני. בנסיבות רגילות, הם ייגמרו עד אוגוסט. הדובדבנים טריים למשך חודשיים בלבד, אך בעזרת שיטות מדעיות בני האדם מסוגלים כעת להאריך זאת ל-12 חודשים, אפילו עד עונת הדובדבנים הבאה. משמעות הדבר היא שיש דובדבנים כול השנה. האם התופעה הזו רגילה? (לא). מהי אם כן העונה הטובה ביותר לאכול דובדבנים? זוהי התקופה שבין יוני לאוגוסט. מעבר לגבול הזה, אין זה משנה עד כמה תשמרו אותם טריים, טעמם אינו אותו הטעם, והם אינם מה שגוף האדם זקוק לו. לאחר שמועד פקיעת התוקף שלהם חלף, אין זה משנה באילו חומרים כימיים תשתמשו, לא תוכלו להביא אותם למצבם כשהם גדלים באופן טבעי. בנוסף לכך, הנזק שגורמים החומרים הכימיים לבני אדם הם דבר שאיש אינו יכול לעשות דבר כדי לבטלו או לשנותו. אם כן, מה מביאה כלכלת השוק הנוכחית לבני האדם? נדמה שחיייהם של בני האדם טובים יותר, התחבורה לכול הכיוונים נעשתה נוחה מאוד, ובני האדם יכולים לאכול פירות מסוגים שונים בכול אחת מארבע עונות השנה. אנשים בצפון יכולים לאכול לעתים קרובות בננות וכל מזון, מאכלים מקומיים או פרי מן הדרום. סוג כזה של כלכלת שוק מטיב במידה מסוימת עם חייהם של אנשים, אך הוא גם יכול להזיק להם. בשל שפע השוק, אנשים רבים אוכלים כל דבר; אוכלים מבלי לחשוב. הדבר פוגע בחוקים הטבעיים ומזיק לבריאות האדם. אם כן, שוק הכלכלה לא יכול להסב לאנשים אושר. אתם מבינים זאת, נכון? הביטו. האין ענבים נמכרים בשוק בכול ארבע עונות השנה? ענבים נשארים למעשה טריים למשך פרק זמן קצר מאוד לאחר קטיפתם. אם תשמרו אותם עד חודש יוני הבא, האם עדיין ניתן יהיה לכנות אותם בשם ענבים? האם ניתן לכנות אותם בשם אשפה? לא רק שאין להם עוד את ההרכב המקורי של ענבים, אלא יש עליהם גם יותר חומרים כימיים. כעבור שנה, לא זו בלבד שהם אינם טריים, אלא החומרים המזינים שבהם אף הם נעלמו מזמן. כשבני אדם אוכלים ענבים, הם מרגישים: "איזה אושר! האם היינו יכולים לאכול ענבים בעונה הזו לפני 30 שנה? לא היינו יכולים גם אילו רצינו. כמה נפלאים החיים היום!" האם זה אכן אושר? אם אתם מעוניינים בכך, אתם יכולים לחקור ענבים ששומרו בעזרת חומרים כימיים ולבדוק מהו בדיוק הרכבם ואם ההרכב הזה יכול להביא תועלת כלשהי לבני אדם. בעידן החוק, במהלך נדודיהם של בני ישראל לאחר שיצאו ממצרים, אלוהים נתן להם שליו ומן. האם אלוהים אפשר לאנשים לשמר אותם? חלק מהאנשים היה צר אופקים וחשש שלא יהיה עוד למחרת, ולכן שמרו מעט בצד למקרה שיזדקקו לזה מאוחר יותר. ומה קרה אז? עד ליום המחרת, המזון נרקב. אלוהים לא אפשר להם להותיר דבר מאחור כגיבוי, מפני שאלוהים ערך הכנות שהבטיחו שהם לא יגוועו ברעב. לאנושות אין את הביטחון הזה, ואין לה אמונה אמיתית באלוהים. בני האדם תמיד משאירים מעט בצד למועד מאוחר יותר ולעולם אינם מצליחים לראות את כול הדאגה והמחשבה שמאחורי הדברים שאלוהים הכין למען האנושות. הם בפשטות לעולם אינם מסוגלים להרגיש זאת, לעולם אינם בוטחים באלוהים, תמיד חושבים: "מעשיו של אלוהים אינם מהימנים! מי יודע אם אלוהים ייתן זאת לאנושות ומתי ייתן זאת! אם אהיה רעב ממש, ואלוהים לא ייתן זאת, האם לא אגווע ברעב? האם לא תהיה

חסרה לי תזונה?" ראו עד כמה זעיר ביטחוננו של האדם!

דגנים, פירות וירקות, וכול סוגי האגוזים, כולם מזונות צמחוניים. על אף שהם מזונות צמחוניים, יש בהם די חומרים מזינים כדי לספק את צרכיו של גוף האדם. אולם, אלוהים לא אמר: "די לתת את אלה לאנושות. האנושות יכולה פשוט לאכול את הדברים האלה". אלוהים לא עצר בזאת, אלא הכין דברים שטעמם ערב עוד יותר לחיכם של בני האדם. מהם הדברים האלה? אלה הם סוגי הבשר והדגים השונים שרובכם יכולים לראות ולאכול. ישנם סוגים כה רבים של בשר ודגים שאלוהים הכין עבור האדם. כל הדגים חיים במים. מרקם בשרם שונה מזה של הבשר הגדל על היבשה, והם יכולים לספק חומרים מזינים שונים לאנושות. תכונותיהם של הדגים יכולות גם לווסת את הקור והחום בגוף האדם, ולכן הם מועילים מאוד לאנושות. אך אסור להפריז במה שערב לחך. זוהי עדיין אותה אמירה: אלוהים מעניק לאנושות את הכמות הנכונה בזמן הנכון, כדי שבני האדם יוכלו ליהנות מן הדברים האלה באופן רגיל והולם, בהתאם לעונה ולמועד. מה כוללים העופות? תרנגולות, שלווים, יונים וכו'. רבים אף אוכלים ברווזים ואווזים. על אף שאלוהים הכין סוגי בשר אלה, היו לו דרישות מסוימות מעמו הנבחר, והוא הגביל אותם לסוגים מסוימים בעידן החוק. כעת, התחום הזה מבוסס על טעם אישי והבנה אישית. סוגי הבשר השונים האלה מספקים לגוף האדם חומרים מזינים שונים, שיכולים לחדש את מלאי החלבון והברזל, להעשיר את הדם, לחזק את השרירים והעצמות, ולספק אנרגיה רבה יותר. אין זה משנה באילו שיטות בני האדם משתמשים כדי לבשלם ולאכלם, בקצרה, הדברים האלה יכולים מצד אחד לעזור לבני האדם לשפר טעמים ותיאבון, ומצד שני, להשביע את קיבתם. הדבר החשוב ביותר הוא שהם יכולים לספק לגוף האדם את צרכיו התזונתיים היומייים. אלה הם השיקולים שהיו לאלוהים כשהוא הכין מזון לאנושות. יש מזונות צמחוניים וכן בשרים – האין זו תזונה עשירה ושופעת? אך על בני האדם להבין, מה היו כוונותיו המקוריות של אלוהים כשהוא ברא את כול המזונות לאנושות. האם כוונתו הייתה להניח לאנושות ליהנות בחמדנות מן המזונות החומריים האלה? מה היה קורה אילו בני האדם היו מפריזים בסיפוק רצונם החומרי? האם הם לא היו אוכלים יתר על המידה? האם האכילה המופרזת לא הייתה גורמת לחוליים שונים בגוף האדם? (כן.) זו הסיבה בשלה אלוהים מקציב את הכמות הנכונה בזמן הנכון ומאפשר לבני האדם ליהנות ממזונות שונים בהתאם לתקופות ולעונות שונות. לדוגמה, לאחר שעברו קיץ חם מאוד, בני אדם צוברים בגופם לא מעט חום, וכן יובש הגורמים למחלות ולחות בגופם. כשמגיע הסתיו, סוגי פירות רבים מבשילים, וכשבני האדם אוכלים פרי, הלחות שלו נעלמת. באותה עת, הבקר והצאן גדלו והתחזקו, כך שעל בני האדם לאכול בשר כדי להזין את עצמם. לאחר שאכלו סוגים שונים של בשר, יהיו לגופם של בני האדם אנרגיה וחום שיעזרו להם לעמוד בקור של החורף, וכתוצאה מכך הם יוכלו לעבור את החורף בשלום. מתי להכין אילו דברים למען האנושות, ומתי להניח לאילו דברים לצמוח, לשאת פרי ולהבשיל – כל זה נשלט ומתומרן בידי האל באופן מדוד מאוד. אלא שהאנושות אינה מבינה את רצון אלוהים. זהו הנושא העוסק בשאלה "כיצד הכין אלוהים את המזון הנחוץ לחיי היום-יום של האדם". מלבד כול סוגי המזונות, אלוהים מספק לאנושות גם מקורות מים. בני האדם מוכרחים לשתות מים לאחר האכילה. האם אכילת פירות בלבד מספיקה? בני האדם לא יוכלו לשתות אכילת פירות בלבד, ומלבד זאת, בעונות מסוימות אין פירות. כיצד אם כן ניתן לפתור את בעיית המים של האנושות? על ידי כך שאלוהים הכין מקורות מים רבים מעל ומתחת לפני הקרקע, לרבות אגמים, נהרות ומעינות. ממקורות המים האלה ניתן לשתות במצבים שבהם אין זיהום

כלשהו, עיבוד אנושי או נזק. משמע, ביחס למקורות המזון לחיי גופם הפיסי של בני האדם, אלוהים ערך הכנות מדויקות ומתאימות מאוד כדי שחייהם של בני האדם יהיו מלאי עושר ושפע וכדי שלא יחסר להם דבר. זהו דבר שבני האדם יכולים להרגיש ולראות.

בנוסף לכך, בין כול הדברים, אלוהים ברא צמחים, בעלי חיים וכל מיני עשבים שמועילים במיוחד לטיפול בפציעות או במחלות בגוף האדם. לדוגמה, מה תעשו אם תיכוו בטעות מאש או ממים רותחים? האם אתם יכולים לשטוף את הכוויה במים? האם אתם יכולים למצוא חתיכת בד ולחבוש את הכוויה? בצורה זו הכוויה עלולה להתמלא מוגלה או להזדהם. למשל, אם אתם סובלים מחום גבוה, התקררתם, נפצעתם מעבודה פיזית, קיבלתם קלקול קיבה לאחר שאכלתם את הדבר הלא נכון או פיתחתם מחלות מסוימות בגלל הרגלי חיים או בעיות רגשיות, כגון מחלות כלי דם, בעיות נפשיות או מחלות של האיברים הפנימיים – יש צמחים שמתאימים לריפוי כול הבעיות האלה. יש צמחים המשפרים את זרימת הדם והפעילות, משככים כאבים, עוצרים דימום, מאלחשים, עוזרים לבני אדם לשקם את העור הרגיל, לבטל עצירת דם בגוף ולנקות רעלים מן הגוף. בקצרה, ניתן להשתמש בכולם בחיי היום-יום. הם שימושיים לבני אדם ואלוהים הכין אותם לגוף האדם למקרה הצורך. את חלקם אלוהים אפשר לאדם לגלות באקראי, ואילו אחרים התגלו על פי תופעות מיוחדות מסוימות או על ידי בני אדם מסוימים שהוכנו על ידי אלוהים. בעקבות תגליותיהם, האנושות העבירה אותם מדור לדור, וכך רבים ידעו אודותיהם. באופן זה, יש ערך ומשמעות לבריאת הצמחים האלה על ידי אלוהים. בקצרה, הדברים האלה כולם מאלוהים והוכנו ונשתלו כשהוא ברא סביבת מחיה לאנושות. כול הדברים האלה נחוצים מאוד. האם שיקולי האל היו טובים יותר בהשוואה לשיקולי האנושות? כשאתם רואים את כול אשר עשה אלוהים, האם אתם יכולים להרגיש את צדו המעשי של אלוהים? אלוהים עבד בחשאי. כשהאדם טרם בא אל העולם הזה, בטרם בא במגע עם האנושות הזו, אלוהים כבר ברא את כול זה. כול אשר עשה היה למען האנושות, למען הישרדותה, ולמען שיקול קיומו של האדם, כדי שהאנושות תוכל לחיות באושר בעולם החומרי העשיר והשופע הזה שאלוהים הכין למענה, מבלי שיהיה עליה לדאוג למזון או לבגדים, ומבלי שיחסר לה דבר. האנושות ממשיכה להתרבות ולשרוד בסביבה כזו.

האם יש משהו שאלוהים עושה, בין שזהו דבר גדול ובין שדבר קטן, שאין לו ערך או משמעות? לכול דבר שהוא עושה יש ערך ומשמעות. הבה נדון בכך מתוך שאלה שאנשים מדברים עליה לעתים קרובות. רבים שואלים: מה בא קודם, הביצה או התרנגולת? (התרנגולת). כיצד תשיבו לשאלה זו? התרנגולת באה קודם, בוודאי! מדוע התרנגולת באה קודם? מדוע לא יכולה הייתה הביצה לבוא קודם? האם התרנגולת אינה בוקעת מהביצה? מביצים בוקעות תרנגולות, ותרנגולות דוגרות על ביצים. לאחר שהתרנגולת דגרה על הביצה במשך 21 ימים, בוקעת תרנגולת. התרנגולת הזו מטילה ביצים, ושוב בוקעות תרנגולות מהביצים. מה בא קודם, אם כן, הביצה או התרנגולת? אתם עונים "התרנגולת" בביטחון. מדוע? (בכתבי הקודש נאמר שאלוהים ברא את העופות ובעלי החיים). התשובה מבוססת על כתבי הקודש. אני רוצה שתדברו על הידע שלכם כדי לבדוק אם יש לכם ידע ממשי על מעשי אלוהים. האם אתם בטוחים בתשובתכם או לא? (אלוהים ברא את התרנגולת, ואחר כך נתן לה את היכולת להתרבות – היכולת לדגור על ביצים והיכולת לגרום לחיים להימשך). ההסבר הזה נכון, פחות או יותר. האם יש עוד אחים ואחיות שרוצים להביע דעה? תקשרו באופן חופשי. זהו בית האלוהים. זוהי הכנסייה. אם יש

לכם משהו לומר, אמרו אותו. (זה מה שאני חושב: אלוהים ברא את כול הדברים, וכול הדברים שהוא ברא טובים ומושלמים. התרנגולת היא יצור אורגני ויש לה תפקודים של רבייה ודגירה על ביצים. זה מושלם. לפיכך, התרנגולת באה קודם, ואחר כך הביצה. זהו הסדר.) התרנגולת באה קודם. זה וודאי. אין זה מסתורין עמוק ביותר, אך בני אדם בעולם תופשים זאת כדבר ונעזרים בפילוסופיה בטיעוניהם. בסופו של דבר, עדיין אין להם מסקנה. הדבר דומה לאנשים שאינם יודעים שאלוהים ברא את התרנגול. בני האדם אינם יודעים את העיקרון הזה, ואף לא ברור להם מי בא ראשון, התרנגולת או הביצה. הם אינם יודעים מה היה צריך לבוא קודם, ולכן עמוק מאוד לעולם אינם מצליחים למצוא תשובה. דבר רגיל מאוד הוא שהתרנגולת באה קודם. אילו הביצה באה לפני התרנגולת, הדבר לא היה רגיל! התרנגולת בהחלט באה קודם. זהו דבר כה פשוט. הוא אינו דורש מכם להיות בעלי ידע רב. אלוהים ברא את כול זה. כוונתו הראשונית הייתה שהאדם ייהנה מכך. לאחר שיש תרנגולת, הביצה באה באופן טבעי. האין זה מובן מאליו? אילו הביצה הייתה נבראת קודם, האם היא לא הייתה זקוקה בכול זאת לתרנגולת שתדגור עליה? קל הרבה יותר לברוא ישירות את התרנגולת. התרנגולת הייתה יכולה להטיל ביצים וכן לדגור על האפרוחים, בשעה שהאדם יכול היה לאכול גם תרנגולות. האין זה נוח כול כך? הדרך שבה אלוהים עושה דברים הינה תמציתית ולא מסורבלת. מניין באה הביצה? היא באה מהתרנגולת. אין ביצה ללא תרנגולת. מה שאלוהים ברא היה יצור חי! האנושות היא אכן מגוחכת ואבסורדית, תמיד מסתבכת בדברים הפשוטים האלה, ובסופו של דבר אף מגיעה לאוסף שלם של טענות מופרכות ומגוחכות! כול כך ילדותי! הקשר בין הביצה לתרנגולת ברור: התרנגולת באה קודם. זהו ההסבר הנכון ביותר, הדרך הנכונה ביותר להבין זאת והתשובה הנכונה ביותר. זה נכון.

על מה דיברנו כעת? בהתחלה דיברנו על סביבת המחיה של האנושות ועל הדברים שאלוהים עשה, הכין וטיפל בהם למען הסביבה הזו, וכן על הקשר שבין כול הדברים שאלוהים הכין לאנושות ועל האופן שבו אלוהים טיפל בקשרים אלה כדי למנוע מכול הדברים לגרום נזק לאנושות. אלוהים אף יישב בין ההשפעות השליליות על סביבת האנושות, שנגרמות כתוצאה מהיסודות השונים של כל הדברים. כך הוא אפשר לכל הדברים להביא למקסימום את תפקודיהם, העניק לאנושות סביבה מיטיבה ויסודות מועילים, מה שאפשר לאנושות להסתגל לסביבה זו ולהמשיך באופן רגיל את מעגל הרבייה והחיים. אחר כך דיברנו על המזון שגוף האדם זקוק לו – המזון והשתייה היום-יומיים. גם זה תנאי הכרחי להישרדותה של האנושות. כלומר, גוף האדם אינו יכול לחיות מנשימה בלבד, מאור השמש או הרוח בלבד, או עם טמפרטורות מתאימות בלבד. עליו גם למלא את קיבתו. הדברים האלה שממלאים את הקיבה הוכנו גם הם במלואם על ידי אלוהים למען האנושות – זהו מקור מזונה של האנושות. לאחר שראיתם את התוצרת העשירה והשופעת הזו – מקורות המזון והשתייה של האנושות – האם ניתן לומר שאלוהים הוא המקור לסיפוק צורכיהם של האנושות ושל כול הדברים? (כן.) אילו אלוהים, כאשר ברא את כול הדברים, היה בורא רק עצים ועשב או רק יצורים חיים שונים, ואם היצורים החיים והצמחים היו כולם למאכל הבקר והצאן, או לזכרות, צבאים ובעלי חיים ממינים שונים אחרים (לדוגמה, אריות אוכלים דברים כגון זכרות וצבאים, טיגריסים אוכלים דברים כגון טלאים וחזירים) אך לא היה ולו דבר אחד המתאים למאכל בני האדם? האם הדבר היה מצליח? לא. האנושות לא הייתה יכולה להמשיך לשרוד. מה היה קורה אילו בני אדם אכלו רק עלים מהעצים? האם זה היה מצליח? אם כן, האם בני האדם יכולים לאכול את העשב שהוכן למען הצאן? ייתכן

שיהיה בסדר אם הם יטעמו רק מעט, אך אם ימשיכו לאכול זאת לאורך זמן, קיבתם לא הייתה יכולה לעמוד בכך. ישנם דברים שבעלי חיים יכולים לאכול, אך אם בני אדם יאכלו אותם, הם יורעלו. יש דברים רעילים שבעלי חיים יכולים לאכול מבלי שישפיעו עליהם, אך בני אדם אינם יכולים לעשות זאת. במילים אחרות, אלוהים ברא את בני האדם, ולכן אלוהים יודע טוב יותר מכול את העקרונות והמבנה של גוף האדם ולמה בני האדם זקוקים. הרכבו ותוכנו של גוף האדם והדברים שהוא זקוק להם ברורים לגמרי לאלוהים, וכן האופן שבו איבריו הפנימיים מתפקדים, סופגים, מסלקים ומעבדים. לבני האדם הדבר אינו ברור, והם לעתים אוכלים ולוקחים תוספים באופן עיוור. הם לוקחים תוספים רבים מדי ובסופו של דבר גורמים להפרת האיזון. אם תיהנו מהדברים שאלוהים הכין להם ותאכלו אותם, הכול יהיה כשורה בכם. גם אם לעתים יש לכם מצב רוח רע ויש לכם עצירת דם, אין זה משנה. עליכם רק לאכול צמח מסוג מסוים ועצירת הדם תסתדר. אלוהים הכין את כול הדברים האלה. אם כן, בעיניו של אלוהים, האנושות נעלה בהרבה על כול יצור חי אחר. אלוהים ברא סביבות מחיה לכול סוגי הצמחים וברא מזון וסביבות מחיה לכול סוגי בעלי החיים, אך רק דרישותיהם של בני האדם מסביבת המחיה שלהם הן המחמירות ביותר והסבילות פחות מכול להזנחה. שאם לא כן, האנושות לא הייתה יכולה להמשיך להתפתח ולהתרבות ולחיות באופן רגיל. אלוהים יודע זאת בלבו טוב יותר מכל. כשאלוהים עשה את הדבר הזה, הוא ייחס לכך חשיבות רבה יותר מאשר לכול דבר אחר. ייתכן שאינכם יכולים להרגיש את חשיבותו של דבר חסר משמעות כלשהו שאתם רואים ונהנים ממנו או של דבר-מה שאתם מרגישים שנולדתם עמו ושאתם יכולים ליהנות ממנו, אך אלוהים כבר הכין אותו למענכם בחשאי, או לפני זמן רב, בעזרת חוכמתו. אלוהים ביטל ופתר במידה הרבה ביותר את כול הגורמים השליליים שאינם מיטיבים עם האנושות ושיכולים לפגוע בגוף האדם. מה הדבר מבהיר? האם הוא מבהיר את עמדתו של אלוהים כלפי האנושות, כשהוא ברא אותה בפעם הזו? מה הייתה העמדה הזו? עמדתו של אלוהים הייתה קפדנית ורצינית, והוא לא סבל התערבות של גורמים או תנאים כלשהם, ואף לא של כוחות אויב כלשהם פרט לאלוהים. מתוך כך ניתן לראות את עמדתו של אלוהים כאשר הוא ברא את האנושות ואת ניהולו של האנושות בפעם הזו. מהי עמדתו של אלוהים? דרך סביבת המחיה וההישרדות שממנה נהנים בני האדם, וכן מן המזון והשתייה היום-יומיים שלהם, ניתן לראות את עמדתו של אלוהים באחריותו כלפי האנושות – אחריות שהפגין מאז שברא את האנושות – וכן את נחישותו של אלוהים להושיע את האנושות הפעם. האם אנו יכולים לראות את אמיתותו של אלוהים באמצעות הדברים האלה? האם אנו יכולים לראות את נפלאותו של אלוהים? האם אנו יכולים לראות את טבעו הבל-ישוער של אלוהים? האם אנו יכולים לראות את כול יכולתו של אלוהים? אלוהים פשוט נעזר בדרכיו הכול יכולות והחכמות כדי לספק את צרכיה של האנושות כולה, וכן את צורכיהם של כול הדברים. אם כבר חזרנו לנושא זה, היכולים אתם לומר עתה, לאחר שאמרתי דברים כה רבים, שאלוהים הוא מקור החיים של הכל? (כן). בוודאות. האם יש לכן ספקות? די בעובדה שאלוהים מספק את צורכי כול הדברים כדי להראות שאלוהים הוא מקור החיים של הכל, מפני שהוא מקור התמיכה שאפשרה לכול הדברים להתקיים, לחיות, להתרבות ולהמשיך בכך. אין אחר מלבד אלוהים. אלוהים מספק את צורכיהם של כול הדברים ואת כול צרכיה של האנושות, בין שזו סביבת החיים הבסיסית ביותר של האדם, הדברים שבני האדם זקוקים להם יום-יום, ובין שזוהי אספקת האמת לרוחם של בני האדם. מכול נקודות המבט, כשמדובר בזהותו של אלוהים ומעמדו ביחס לאנושות, רק אלוהים עצמו הוא מקור החיים של כול הדברים. האם זה נכון? (כן). משמעות הדבר

היא שאלוהים הוא השליט, האדון והמפרנס של העולם החומרי הזה שבני האדם יכולים להרגיש ולראות בעיניהם. האם אין זו זהותו של אלוהים בעיני האנושות? זוהי האמת לאמיתה. אם כך, כשאתם רואים ציפורים עפות בשמיים, עליכם לדעת שאלוהים ברא דברים שיכולים לעוף. אך יש יצורים חיים השוחים במים, וגם הם שורדים בדרכים שונות. העצים והצמחים שחיים בקרקע נובטים באביב ונושאים פרי, ובסתיו הם, משירים את עליהם, כך שעד החורף כול העלים נושרים והם עוברים את החורף. זוהי דרך הישרדותם. אלוהים ברא את כול הדברים, שכול אחד מהם חי בצורות ובדרכים שונות ונעזר בשיטות שונות כדי להפגין את כוחו וצורת חייו. תהיה השיטה אשר תהיה, הכול תחת שלטונו של אלוהים. מהי מטרת שלטונו של אלוהים על כול צורות החיים השונות והיצורים החיים? האם הוא למען הישרדותה של האנושות? (כן.) הוא שולט בכול חוקי החיים למען הישרדותה של האנושות. הדבר מראה בדיוק עד כמה חשובה הישרדותה של האנושות לאלוהים.

ליכולתה של האנושות לשרוד ולהתרבות באופן רגיל יש חשיבות עליונה בעיני אלוהים. לפיכך, אלוהים מספק בהתמדה את צורכיהם של האנושות וכול הדברים. הוא מספק את צורכיהם של כול הדברים בדרכים שונות, ובנסיבות השמירה על הישרדותם של כול הדברים, הוא מאפשר לאנושות להמשיך להתקדם כדי לשמור על קיומה הרגיל של האנושות. אלה הם שני ההיבטים שאנו עוסקים בהם היום. מהם שני ההיבטים האלה? (מנקודת המבט של רמת המאקרו, אלוהים ברא את סביבת המחיה לאנושות. זה ההיבט הראשון. בנוסף, אלוהים גם הכין את הדברים החומריים שבני האדם זקוקים להם ויכולים לראותם ולגעת בהם.) עסקנו בנושא העיקרי שלנו דרך שני ההיבטים האלה. מהו הנושא העיקרי שלנו? (אלוהים הוא מקור החיים של הכל.) כעת צריכה להיות לכם הבנה מסוימת על הסיבה לכך שהעברתי תוכן כזה במסגרת נושא זה. האם היה דיון כלשהו שאינו קשור לנושא העיקרי? לא היה, נכון? אולי לאחר ששמעתם את הדברים האלה, חלקכם רכשתם הבנה מסוימת ואתם מרגישים שהמילים האלה חשובות מאוד, אך לאחרים עשויה להיות רק מעט הבנה מילולית והם עשויים להרגיש שלמילים האלה אין חשיבות. אין זה משנה כיצד אתם מבינים זאת כעת, במהלך התנסותכם יבוא יום שבו הבנתכם תגיע לרמה מסוימת, כלומר, כאשר הידע שלכם על מעשי אלוהים ועל אלוהים עצמו יגיע לרמה מסוימת, ואז אתם תישאו עדות עמוקה ואמיתית למעשי אלוהים בעזרת המילים המעשיות שלכם.

אני חושב שהבנתכם כעת עדיין פשוטה ומילולית למדי, אך היכולים אתם לפתות לזהות, עתה לאחר שהקשבתם לי כאשר דיברתי על שני ההיבטים האלה, בעזרת אילו שיטות אלוהים מספק את צרכיה של האנושות או אילו דברים מספק אלוהים לאנושות? האם יש לכם מושג בסיסי בנוסף להבנה בסיסית? (כן.) אך האם שני ההיבטים האלה שעסקתי בהם קשורים לכתבי הקודש? (לא.) האם הם קשורים לשיפוטו ולייסוריו של אלוהים בעידן המלכות? (לא.) מדוע אם כן עסקתי בשני ההיבטים האלה? האם הסיבה לכך היא שעל בני האדם להבין אותם כדי להכיר את אלוהים? (כן.) מאוד חיוני לדעת את הדברים האלה וכן מאוד חיוני להבינם. אל תהיו מוגבלים רק לכתבי הקודש, ואל תהיו מוגבלים רק לשיפוטו ולייסורו של האדם על ידי אלוהים, כדי להבין הכול על אודות אלוהים. מהי המטרה שמאחורי דבריי? המטרה היא לגרום לבני אדם לדעת שאלוהים אינו רק אלוהי עמו הנבחר. אתם חסידיו של אלוהים כעת, והוא אלוהיכם, אך האם אלוהים הוא גם אלוהיהם של מי שאינם חסידיו? האם אלוהים הוא אלוהיהם של כול בני האדם שאינם חסידיו? האם אלוהים הוא אלוהי כול הדברים? (כן.) אם כן, האם אלוהים עושה את עבודתו ומבצע את פעולותיו רק על חסידיו? (לא.) מהו תחום פעולתו? מנקודת המבט

הצרה, תחום הפעולה הוא האנושות כולה ובקרב כול הדברים. מנקודת המבט הרחבה, זהו היקום כולו. אם כן, ניתן לומר שאלוהים עושה את עבודתו ומבצע את פעולותיו בקרב האנושות כולה. די בכך כדי לגרום לבני אדם לדעת הכול על אלוהים עצמו. אם ברצונכם להכיר את אלוהים וללמוד באמת להכירו ולהבינו, אל תהיו מוגבלים רק לשלושת שלבי עבודתו של אלוהים, ואל תהיו מוגבלים רק לסיפורים על העבודה שאלוהים ביצע בעבר. אם תנסו להכירו בדרך זו, תגבילו את אלוהים לתחום מסוים. אתם תייחסו לאלוהים חשיבות מעטה מדי. לאילו השפעות השלכות כאלה יכולות לגרום לכם? לעולם לא תוכלו להכיר את נפלאותו ועליונותו של אלוהים, ולעולם לא תוכלו להכיר את עוצמתו של אלוהים, וכן את יכולתו האינסופית והיקף סמכותו. הבנה כזו תשפיע על יכולתכם לקבל את האמת הגורסת שאלוהים הוא הריבון של כול הדברים, וגם על הידע שלכם אודות זהותו ומעמדו האמיתיים של אלוהים. במילים אחרות, אם הבנתכם על אודות אלוהים מוגבלת בהיקפה, הדברים שאתם יכולים לקבל גם הם מוגבלים. לכן עליכם להרחיב את היקף הבנתכם ואת האופקים שלכם. בין שמדובר בהיקף עבודתו של אלוהים, ניהולו של אלוהים ושלטונו של אלוהים ובין שבהיקפם של כל הדברים שאלוהים שולט בהם ומנהל אותם, עליכם להכיר את הכול ולהכיר את פעולותיו של אלוהים בכך. באמצעות דרך הבנה כזו, אתם תרגישו באופן לא מודע שאלוהים שולט בכול הדברים, מנהל אותם ומספק את צורכיהם. יחד עם זאת, גם תרגישו באמת שאתם חלק מכול הדברים ושותפים לכול הדברים. כפי שאלוהים מספק את צורכיהם של כול הדברים, גם אתם תקבלו את שלטונו ותמיכתו של אלוהים. זוהי עובדה שאיש אינו יכול להכחיש. כול הדברים כפופים לחוקים משל עצמם, והם תחת שלטונו של אלוהים, ולכול הדברים יש כללי הישרדות משלהם, שגם הם תחת שלטונו של אלוהים, ואילו גורלם של בני האדם והדברים שעליהם לעשות, אף הם קשורים בקשר הדוק לשלטונו של אלוהים ולתמיכתו. לכן תחת ריבונותו ושלטונו של אלוהים, האנושות וכול הדברים קשורים זה בזה, תלויים זה בזה ושזורים זה בזה. זוהי המטרה וזהו הערך של בריאת כול הדברים על ידי אלוהים. האם אתם מבינים זאת כעת? (כן). אם אתם מבינים, הבה נסיים את התקשורת שלנו כאן היום. להתראות! (תודה לאל!)

2 בפברואר, 2014

אלוהים עצמו, הייחודי ט'

אלוהים הוא מקור החיים של הכל (ג')

במהלך תקופה זו, דיברנו על דברים רבים הקשורים להכרת אלוהים, ולאחרונה דיברנו על דבר חשוב מאוד בנושא זה. מהו הנושא? (אלוהים הוא מקור החיים של הכל). נראה שהדברים והנושא שבהם דנתי עשו רושם חזק על כולם. בפעם הקודמת דיברנו על כמה היבטים של הסביבה שאלוהים ברא למען הישרדותה של האנושות, וכן על כך שאלוהים דאג לכל סוגי המזון הנחוצים לבני אדם בחייהם. למעשה, אלוהים לא רק מכין את הסביבה הדרושה

להישרדותם של בני האדם ולא רק דואג למזונם היומי, אלא הוא פועל להשלמת היבטים שונים של עבודה רבה, מסתורית ואשר נחוצה להישרדותם של בני האדם ולחיי האנושות. כל אלה הן פעולותיו של אלוהים. פעולות אלה של אלוהים אינן מוגבלות רק להכנת הסביבה הדרושה להישרדותם של בני האדם ולדאגה למזונם היומי – יש להן טווח רחב הרבה יותר. פרט לשני סוגים אלה של עבודה, הוא אף מכין סביבות ותנאים רבים להישרדות, הנחוצים לחייהם של בני האדם. זהו נושא נוסף שבו נדון היום. גם הוא קשור לפעולותיו של אלוהים. אחרת, לדיבור עליו כאן לא הייתה משמעות. אם רצונם של בני האדם הוא להכיר את אלוהים, אך יש להם הבנה מילולית בלבד של המילה "אלוהים" או של כל ההיבטים של מה ששייך לאלוהים ומה שאלוהים הוא, הרי שאין זו הבנה אמיתית. מהו אם כן הנתיב להכרת אלוהים? הנתיב הוא להכירו, להכיר את כל ההיבטים שלו דרך פעולותיו. לפיכך, עלינו לקיים כעת שיתוף אודות פעולותיו של אלוהים בזמן שברא את כל הדברים.

מאז שברא אלוהים את כל הדברים על סמך החוקים שקבע, הם פועלים וממשיכים להתפתח באופן סדיר. תחת מבטו, תחת שלטונו, כל הדברים התפתחו באופן סדיר לצד הישרדותם של בני האדם. אין ולו דבר אחד שמסוגל לשנות את החוקים האלה, ואין ולו דבר אחד שיכול להשמידם. בזכות שלטונו של אלוהים יכולות כל הישגיות להתרבות, ובזכות שלטונו וניהולו יכולות כל הישגיות לשרוד. כלומר, תחת שלטונו של אלוהים, כל הישגיות נוצרות, משגשגות, נעלמות ומתגלגלות מחדש באופן מסודר. כשמגיע האביב, גשם דקיק מלחלח את האדמה ומביא עמו את תחושת האביב. הקרקע מתחילה להפשיר, עשב נובט ומפלט את דרכו לפני הקרקע, והעצים נעשים בהדרגה ירוקים. כל היצורים החיים האלה מביאים לאדמה חיוניות רעננה. זהו המראה של כל הישגיות אשר באות לעולם ומשגשגות. כל מיני בעלי חיים יוצאים אף הם ממחילותיהם כדי לחוש את חמימות האביב ולהתחיל שנה חדשה. כל הישגיות מתחממות בחום הקיץ ונהנות מן החמימות שמביאה עמה העונה. הן גדלות במהירות; עצים, עשב וכל מיני צמחים צומחים במהירות רבה מאוד, ואחר כך פורחים ונושאים פרי. כל הישגיות עסוקות מאוד במהלך הקיץ, לרבות בני האדם. בסתיו, הגשמים מביאים עמם את קרירות הסתיו, וכל סוגי היצורים החיים מתחילים לחוות את עונת האסיף. כל הישגיות נושאות פרי, וגם בני האדם מתחילים לאסוף כל מיני דברים בשל תפוקת הסתיו של ישויות אלה, כדי להכין מזון לחורף. בחורף, כל הישגיות מתחילות בהדרגה לנוח בקור, להשתתק, וגם בני האדם לוקחים הפסקה במהלך העונה הזו. מעברים אלה מאביב, לקיץ, לאביב ולסתיו – כל השינויים האלה מתרחשים על פי החוקים שקבע אלוהים. הוא מנהיג את כל הישגיות ואת בני האדם בעזרת החוקים האלה, והוא קבע לאנושות אורח חיים עשיר וססגוני, כשהכין סביבת הישרדות שיש בה טמפרטורות שונות ועונות שונות. בסביבות הישרדות מסודרות אלה, בני אדם יכולים אף הם לשרוד ולהתרבות באופן מסודר. בני אדם אינם יכולים לשנות את החוקים האלה ואין ולו אדם או ישות אחת, שיכולים להפר אותם. יהיו אשר יהיו השינויים הרדיקליים החלים בעולם, החוקים האלה ממשיכים להתקיים, והם מתקיימים מפני שאלוהים קיים. הדבר הוא בזכות שלטונו וניהולו של אלוהים. בסביבה מסודרת ורחבה מעין זו, חייהם של בני האדם מתקדמים במסגרת החוקים והכללים האלה. החוקים האלה טיפחו דור אחר דור של בני אדם, ודור אחר דור של בני אדם שרד במסגרת החוקים האלה. בני האדם נהנו מן הישגיות וסביבת הישרדות המסודרת הזו, שאלוהים ברא למען דורות על גבי דורות של בני אדם. אף שבני האדם חשים כי חוקים מסוג זה הם מולדים, אף שהם מתייחסים אליהם בביטול מוחלט, ואף שהם אינם יכולים להרגיש שאלוהים מתזמר את החוקים האלה, שאלוהים שולט על

החוקים האלה, יהיה אשר יהיה, אלוהים תמיד עוסק בעבודה זו, שאינה משתנה. מטרתו בעבודה הזו, שאינה משתנה, היא למען הישרדותה של האנושות, וכדי שבני האדם יוכלו להמשיך הלאה.

אלוהים קובע גבולות לכל הדברים כדי לטפח את האנושות כולה

היום, אדבר על השאלה, כיצד סוגי החוק הללו שנתן אלוהים נתן לכל הברואים – מטפחים את האנושות כולה. מהו אם כן הנושא הזה? הוא עוסק בדרך שבה חוקים מסוג זה, שאלוהים נתן לכל הישיות, מטפחים את האדם. זהו נושא עצום ממדים, ולכן אנו יכולים לחלקו לכמה חלקים ולדון בכל פעם באחד מהם כדי שיהיו מוגדרים לכם בבירור. כך יהיה לכם קל יותר לתפוש את הנושא ותוכלו להבינו בהדרגה.

דבר ראשון, כשאלוהים ברא את כל הדברים, הוא קבע גבולות להרים, למישורים, למדבריות, לגבעות, לנהרות ולאגמים. על פני האדמה יש הרים, מישורים, מדבריות, גבעות, וכן מקווי מים שונים? האין הם פני שטח שונים? אלוהים קבע גבולות בין כל פני שטח שונים. כשאנו מדברים על קביעת גבולות, המשמעות היא שלהרים יש קווי מתאר משלהם, למישורים יש קווי מתאר משלהם, למדבריות יש תחום מסוים ולגבעות יש שטח קבוע. יש גם מספר קבוע של מקווי מים, כגון נהרות ואגמים. כלומר, כשאלוהים ברא את כל הדברים, הוא חילק הכול בבירור רב. אלוהים כבר קבע, באורך של כמה קילומטרים יהיה הרדיוס של הר, ומה יהיה היקפו. הוא אף קבע, באורך של כמה קילומטרים יהיה הרדיוס של מישור, ומה יהיה היקפו. כשהוא ברא את כל הישיות, הוא אף קבע את היקפו של המדבר וכן את היקף הגבעות ומידותיהן, ובמה הן גובלות – הוא קבע גם את כל אלה. הוא קבע את היקפם של נהרות ואגמים כאשר הוא ברא אותם – לכולם יש גבולות. אם כן, מהי המשמעות כשאנו אומרים "גבולות"? זה עתה דיברנו על האופן שבו שלטונו של אלוהים על כל הדברים קובע חוקים לכל הישיות. כלומר, היקפם וגבולותיהם של ההרים לא יתרחבו ולא יצטמצמו בשל סיבוב כדור הארץ או חלוף הזמן. זהו דבר קבוע: "הקבוע" הזה הוא חוק של אלוהים. כאשר לשטחי המישורים, היקפם, הדברים שהם גובלים בהם, הדברים האלה נקבעו על ידי אלוהים. יש להם גבול, ובליטה לא תופיע סתם באופן אקראי באמצע מישור. המישור לא יהיה לפתע להר – הדבר לא יתרחש. החוקים והגבולות שזה עתה דיברנו עליהם מתייחסים לכך. כאשר למדבר, לא נציין כאן את תפקידיהם של המדבר או של שטחים ואזורים גיאוגרפיים אחרים כלשהם, אלא רק את גבולותיהם. תחת שלטונו של אלוהים, גם היקפו של המדבר לא יתרחב. הסיבה לכך היא שאלוהים נתן לו חוק משלו, את היקפו. מהו גודל שטחו ומה תפקידו, במה הוא גובל והיכן הוא ממוקם – הדברים האלה כבר נקבעו על ידי אלוהים. הוא לא יחרוג מהיקפו, לא ישנה את מיקומו, ולא ירחיב סתם ובאופן אקראי את שטחו. על אף שזרמי המים, כגון נהרות ואגמים, כולם מסודרים ורציפים, הם מעולם לא חרגו מהיקפם או מגבולותיהם. כולם זורמים בכיוון אחד באופן מסודר, זורמים בכיוון שבו עליהם לזרום. מכאן שעל פי חוקי שלטונו של אלוהים, שום נהר או אגם לא יתייבש באופן אקראי, ולא ישנה באופן אקראי את כיוונו או את כמות הזרימה שבו בשל סיבוב כדור הארץ או חלוף הזמן. כל הדברים האלה הם בהישג ידו של אלוהים. כלומר, לכל הישיות שאלוהים ברא בקרב האנושות, יש מקום, שטח והיקף משלהם. כלומר, כשאלוהים ברא את כל הישיות, גבולותיהן נקבעו ולא ניתן לשנותם, לחדשם או להחליפם באופן אקראי. למה מתייחס הביטוי "באופן אקראי"? פירושו הוא שהן לא יזוזו,

יתרחבו או ישנו את צורתן המקורית באופן שרירותי בשל מזג האוויר, הטמפרטורה או מהירות סיבוב כדור הארץ. לדוגמה, להר יש גובה מסוים, לבסיסו יש שטח מסוים, יש לו רום מסוים, ויש עליו כמות מסוימת של צמחייה. כל הדברים האלה תוכננו וחושבו על ידי אלוהים, וגובהו או שטחו לא ישתנו סתם, באופן אקראי. באשר למישורים, רוב בני האדם מתגוררים במישורים, ושום שינויים באקלים לא ישפיעו על שטחיהם או על ערך קיומם. אפילו הדברים הכלולים בסביבות גיאוגרפיות ושטחים שונים אלה, שנבראו על ידי אלוהים, לא ישתנו באופן אקראי. לדוגמה, מרכיבי המדבר, מרבצי המינרלים שיש מתחת לפני הקרקע, כמות החול וצבע החול ועוביו – הדברים האלה לא ישתנו באופן אקראי. מדוע הם לא ישתנו באופן אקראי? בזכות שלטונו וניהולו של אלוהים. בתוך כל הסביבות הגיאוגרפיות והשטחים השונים האלה, שנבראו על ידי אלוהים, הוא מנהל הכול בדרך מתוכננת ומסודרת. לכן, כל הסביבות הגיאוגרפיות האלה עדיין קיימות מזה אלפי שנים, עשרות אלפי שנים, לאחר שנבראו על ידי אלוהים. כל אחת מהן עדיין ממלאת את תפקידה. על אף שבתקופות מסוימות הרי געש מתפרצים, בתקופות מסוימות מתרחשות רעידות אדמה, ויש תזוזות גדולות של הקרקע, אלוהים בהחלט לא יאפשר לשטח מסוג כלשהו לאבד את תפקידו המקורי. רק בזכות ניהול זה של אלוהים, שליטתו בחוקים אלה ואחיזתו בהם, כל הדברים האלה – שמהם האנושות נהנית ושאותם היא רואה – יכולים לשרוד על פני האדמה בצורה מסודרת. אם כן, מדוע מנהל אלוהים בצורה זו את כל השטחים השונים האלה שמתקיימים על פני האדמה? המטרה היא לספק סביבה יציבה ליצורים החיים אשר שורדים בסביבות גיאוגרפיות שונות, כך שיוכלו להמשיך לחיות ולהתרבות בסביבה יציבה זו. כל הישויות האלה – הניידות ושאינן ניידות, אלו שנושמות דרך נחיריים ואלו שאינן – מרכיבות סביבה ייחודית להשרדותה של האנושות. רק סביבה מסוג זה יכולה לטפח דור אחר דור של בני אדם, ורק סביבה מסוג זה יכולה לאפשר לבני האדם להמשיך לשרוד בשלום דור אחר דור.

על מה דיברתי? זהו נושא גדול למדי אז זה ודאי נשמע לכם זר, אך אתם יכולים להבין זאת. הלא כן? משמע, חוקיו של אלוהים בריבונותו על כל הדברים חשובים מאוד – חשובים מאוד! מהו התנאי המוקדם לכל הישויות הצומחות במסגרת החוקים האלה? זה בזכות שלטונו של אלוהים. בזכות שלטונו, מבצעות כל הישויות את תפקידיהן במסגרת שלטונו. לדוגמה, ההרים מזינים את היערות, היערות בתורם מזינים את העופות ובעלי החיים השונים שחיים בהם, ומגינים עליהם. המישורים הם במה שהוכנה למען בני האדם כדי שישתלו בה יבולים, וכן לעופות ולחיות שונים. הם מאפשרים לרוב האנושות לחיות על אדמה מישורית ומספקים נוחות לחייהם של בני אדם. והמישורים כוללים גם ערבות – משטחים עצומים של ערבות. הערבות הן הצמחייה של העולם. הן מגינות על הקרקע ומזינות את הבקר, הצאן והסוסים שחיים בערבות. גם המדבר מבצע תפקיד משלו. אין זה מקום מחייה עבור בני אדם, תפקידו הוא לגרום לסוגי אקלים לחים להיות יבשים יותר. זרמי הנהרות והאגמים נוחים למי השתייה של בני האדם. בכל מקום שבו הם זורמים, יהיו לבני האדם מים לשתייה, והם מאפשרים לכל היצורים לקבל את צורכי המים שלהם. אלה הם הגבולות שקבע אלוהים לפני השטח השונים.

בזכות הגבולות האלה שקבע אלוהים, שטחים שונים יצרו סביבות הישרדות שונות, וסביבות הישרדות אלה היו נוחות לסוגים שונים של עופות וחיות, וכן יצרו מרחב להישרדות. מתוך כך התפתחו הגבולות לסביבות ההישרדות של היצורים החיים השונים. זו בדיוק הנקודה השנייה שעליה נדבר. תחילה, היכן חיים העופות, בעלי החיים והחרקים? האם הם חיים ביערות ובחורשות? אלו הם בתי הגידול שלהם. אם כן, מלבד קביעת הגבולות

לסביבות הגיאוגרפיות השונות, אלוהים קבע גבולות גם לעופות ולבעלי החיים השונים, לדגים, לחרקים ולכל הצמחים. הוא אף קבע חוקים. בזכות ההבדלים בין הסביבות הגיאוגרפיות השונות ובזכות קיומן של סביבות גיאוגרפיות שונות, לסוגים שונים של עופות וחיות, דגים, חרקים וצמחים, יש סביבות הישרדות שונות. העופות, החיות והחרקים חיים בין הצמחים השונים, הדגים חיים במים והצמחים גדלים באדמה. האדמה כוללת אזורים שונים, כגון הרים, מישורים וגבעות. כך, ברגע של עופות ולחיות יש בתי גידול קבועים משלהם והם אינם משוטטים בכל מקום. בתי הגידול שלהם הם היערות וההרים. אם באחד הימים בתי הגידול שלהם יחרסו, הסדר הזה יתפוך לתוהו ובוהו. מיד לאחר שהסדר הזה הופך לתוהו ובוהו, מהן ההשלכות? מיהם הראשונים שנפגעים? (בני האדם). אלה הם בני האדם! האם ראיתם תופעות משונות כלשהן במסגרת החוקים והגבולות האלה שאלוהים קבע? לדוגמה, פילים המשוטטים להם סתם במדבר. האם ראיתם זאת? אילו כך היה, זו הייתה תופעה מוזרה מאוד. משום שפילים חיים ביער, וזוהי סביבת ההישרדות שאלוהים הכין עבורם. יש להם סביבת הישרדות משלהם ובית קבוע, מדוע אם כן שיתרוצצו במרחב? האם מישוהו ראה אריות או טיגריסים משוטטים על שפת האוקיינוס? לא, נכון? בית של האריות והטיגריסים הוא היער וההרים. האם מישוהו ראה לווייתנים או כרישים מן האוקיינוס מסתובבים במדבר? איש לא ראה זאת, נכון? ביתם של לווייתנים וכרישים הוא באוקיינוס. בסביבת החיים של בני האדם, האם יש בני אדם שחיים לצד דובים חומים? האם יש בני אדם המוקפים תמיד בטווסים ועופות אחרים, בתוך בתיהם ומחוץ לבתיהם? האם מישוהו ראה עיטים או אווזי בר משחקים עם קופים? (לא). אם כך היה, כל התופעות האלה היו משונות מאוד. זוהי הסיבה לכך שאני מדבר על הדברים האלה שנתפשים בעיניכם כתופעות משונות. הסיבה היא כדי שתבינו שכל הישגיות שאלוהים ברא – בין אם הן מקובעות למקום אחד או שהן יכולות לנשום דרך נחיריים – לכולן יש חוקים להישרדותן. זמן רב בטרם ברא אלוהים את היצורים החיים האלה, הוא ברא להם את בתי הגידול שלהם, את סביבות ההישרדות שלהם. ליצורים החיים האלה יש סביבות הישרדות קבועות משלהם, מזון משלהם, בתי גידול קבועים משלהם, מקומות משלהם המתאימים להישרדותם, מקומות עם טמפרטורות המתאימות להישרדותם. בצורה זו הם לא ישוטטו לכל עבר ולא יעזרו את הישרדותה של האנושות או ישפיעו על חייהם של בני האדם. כך מנהל אלוהים את כל היצורים. מטרתו היא לספק לאנושות את סביבת ההישרדות הטובה ביותר. לכל אחד מן היצורים החיים יש מזון המקיים את חייו בתוך סביבת ההישרדות שלו. המזון הזה הוא שמקבע אותם בתוך סביבת ההישרדות שבה נולדו. בסביבה מסוג זה, הם עדיין שורדים, מתרבים וממשיכים הלאה בהתאם לחוקים שקבע להם אלוהים. בזכות החוקים הללו, בזכות הגזרה הקדומה של אלוהים, כל הישגיות מקיימת יחסי גומלין הרמוניים עם האנושות, והאנושות וכל הישגיות תלויים זה בזה.

אלוהים ברא את כל הישגיות, קבע להן גבולות וטיפח בקרבן את כל מיני היצורים החיים. במקביל, הוא אף הכין שיטות הישרדות שונות לבני האדם, ומכאן ניתן לראות שלבני אדם אין דרך הישרדות אחת בלבד. כמו כן, אין להם סוג אחד בלבד של סביבת הישרדות. דיברנו קודם לכן על כך שאלוהים ברא סוגים שונים של מקורות מזון ומים לבני האדם, דבר בעל חשיבות מכרעת ביחס לאפשרות הימשכותם של חיי האנושות כבשר ודם. אולם, בקרב האנושות הזו, לא כל בני האדם מתקיימים על דגנים. לבני אדם יש שיטות הישרדות שונות בשל הבדלים בסביבות גיאוגרפיות ובפני השטח. את כל שיטות ההישרדות האלה הכין אלוהים. לכן לא כל בני האדם עוסקים

בעיקר בחקלאות. כלומר, לא כל בני האדם מקבלים את מזונם מגידול יכולים. זהו הדבר השלישי שעליו נדבר: גבולות פותחו מתוך אורחות חיייהם השונים של בני האדם. אם כן, אילו סוגים נוספים של אורחות חיים יש לבני אדם? אילו סוגים נוספים של מקורות מזון יש לבני אדם? יש כמה סוגים עיקריים:

הראשון הוא אורח חייו של הצייד. כולם יודעים על כך, נכון? האם משהו מכם צד לפרנסתו? כולכם בני אדם מודרניים – אינכם יודעים לצוד או כיצד לשאת רובה. מקורות המזון שלכם מופקים מן האדמה. מה אוכלים בני אדם החיים מציד? (בשר ציד.) הם אוכלים את עופות וחיות היער. "בשר ציד" הוא ביטוי מודרני. ציידים אינם חושבים עליו כעל בשר מיוחד, אלא כעל מזונם הרגיל והיום-יומי. לדוגמה, הם יתפסו אייל. כשהם תופסים אייל, הדבר דומה בדיוק לחקלאי המוציא יכול מן האדמה. חקלאי מוציא יכולים מן האדמה, וכשהוא רואה את יכולו הוא שמח ומרגיש רגוע. המשפחה לא תרעב כשיש לה יכול לאכול. לבו רגוע והוא חש סיפוק. וגם צייד חש רגוע וסיפוק, כשהוא מביט במה שלכד, מפני שהוא אינו מוכרח לדאוג עוד בקשר למזון. יש משהו לאכול בארוחה הבאה, אין צורך לרעוב. זהו אדם אשר צד למחייתו. רוב אלה שמתקיימים מצייד, חיים ביערות שבהרים. הם אינם מעבדים את האדמה. לא קל למצוא שם קרקע הניתנת לעיבוד, ולכן הם שורדים מיצורים חיים שונים, סוגים שונים של טרף. זהו סוג אורח החיים הראשון, השונה מזה של בני אדם רגילים.

הסוג השני הוא אורח חייו של הרועה. האם מי שרועה לפרנסתו מעבד את האדמה? (לא.) מה הוא עושה אם כן? אם יש כאן משהו ממוצא מונגולי, תוכלו לדבר מעט על אורח חייכם כנוודים. (לרוב, אנו רועים בקר וצאן למחייתנו, אין חקלאות, ובחורף אנו שוחטים ואוכלים את המקנה שלנו. מזוננו העיקרי מורכב מבשר בקר וכבש – ראשית, אנו שותים תה חלב. אף שהרועים עסוקים בכל ארבע העונות, הם אוכלים היטב. לא חסר להם חלב, מוצרי חלב או בשר.) המונגולים אוכלים בעיקר בשר בקר וכבש, שותים חלב כבשים וחלב בקר, ורוכבים על פרים סוסים בשדה כדי לרעות את הצאן שלהם, כשהרוח בשיערם והשמש על פניהם. אין להם לחצים כפי שיש בחיים המודרניים. במשך כל היום, הם רואים רק את מרחבי השמיים הכחולים ומישורי העשב. רוב בני האדם המטפלים בעדרים למחייתם, חיים בערבות ויכולים להמשיך באורח חיייהם כנוודים דור אחר דור. אף שהחיים בערבות הם חיי בדידות במידה מסוימת, אלה הם גם חיים מאושרים מאוד. אין זה אורח חיים רע!

הסוג השלישי הוא אורח חייו של הדייג. יש מעט בני אדם החיים על חוף האוקיינוס או על איים קטנים. הם מוקפים מים, כשפניהם אל האוקיינוס. אנשים מסוג זה דגים למחייתם. מהו מקור המזון עבור אלה שדגים למחייתם? מזונם הוא כל סוגי הדגים, פירות הים ותוצרי הים, נכון? כשהונג קונג הייתה רק כפר דייגים קטן, האנשים שחיו שם דגו למחייתם. הם לא עיבדו את האדמה – הם יצאו לדוג מדי יום. מזונם העיקרי היה סוגים שונים של דגים ופירות ים. מדי פעם הם סחרו בהם תמורת אורז, קמח ומוצרים בסיסיים של יום יום. זהו אורח חיים שונה של בני אדם החיים לצד המים. מי שחי לצד המים, נשען על המים לשם מזונו, והמים הם מקור פרנסתו. זהו מקור פרנסתו וכן מקור מזונו.

פרט למי שמעבד את האדמה למחייתו, יש בעיקר את שלושת אורחות החיים שהוזכרו לעיל. פרט למי שמתקיים מרעייה, דיג וציד, רוב בני האדם מעבדים את האדמה למחייתם. ולמה זקוקים בני אדם המעבדים את האדמה למחייתם? הם זקוקים לקרקע. הם נשענים על גידול יכולים במשך דורות. בין אם הם שותלים ירקות, פירות או דגנים, הם מקבלים את מזונם ואת צורכיהם היום-יומיים מן האדמה.

מהם תנאי היסוד לאורחות החיים האנושיים השונים האלה? האין הם דורשים לשם הישרדות תחזוקה בסיסית של סביבתם? כלומר, אילו הציידים היו מאבדים את היערות שבהרים או את העופות והחיות, לא הייתה להם עוד פרנסה. מכאן שאם בני אדם המתקיימים על ציד יאבדו את היערות שבהרים ולא יהיו להם עוד עופות וחיות, אם הם יאבדו את מקור פרנסתם, הכיוון שאליו יפנה עם כזה והמקום שאליו ילך – אינם ידועים, והם יכולים פשוט להיעלם. ועל מה יסתמכו אלה הרועים לפרנסתם? הדבר שבו הם תלויים באמת אינו המקנה שלהם, אלא הסביבה שבה המקנה שלהם שורד – הערבות. לולא היו ערבות, היכן הם היו רועים את עדריהם? מה היו אוכלים הבקר והצאן? ללא מקנה לא הייתה לעמים הנוודים פרנסה. לא הייתה להם פרנסה. ללא מקור מחיה, לאן היה הולך עם כזה? המשך ההישרדות היה נעשה קשה מאוד, לא היה להם עתיד. ללא מקורות מים, נהרות ואגמים היו מתייבשים. האם כל הדגים הזקוקים למים כדי לחיות היו עדיין קיימים? הדגים האלה לא היו קיימים. האם אותם בני אדם הנשענים על המים והדגים למחייתם היו ממשיכים לשרוד? לולא היה להם מזון, לולא היה להם מקור פרנסה, העמים האלה לא היו יכולים להמשיך לשרוד. כלומר, אם כשהייתה מתעוררת בעיה בפרנסתם או בהישרדותם, הגזעים האלה היו נכחדים. הם היו יכולים להיעלם, להימחק מעל פני האדמה. ואילו אלה המעבדים את האדמה למחייתם היו מאבדים את הקרקע שלהם. אם הם לא היו יכולים לשתול דברים ולקבל את מזונם מצמחים שונים, מה הייתה התוצאה? ללא מזון, האם בני אדם לא היו גוועים ברעב? אילו בני אדם גוועו ברעב, האם סוג זה של בני אדם לא היה נכחד? זוהי אם כן מטרתו של אלוהים בשמירה על סביבות שונות. לאלוהים יש מטרה אחת בלבד בשמירה על סביבות ומערכות אקולוגיות שונות, בשמירה על היצורים החיים השונים בתוך כל סביבה, והיא לטפח את כל סוגי בני האדם, לטפח בני אדם החיים בסביבות גיאוגרפיות שונות.

אילו כל הישגיות היו מאבדות את חוקיהן, הן היו חדלות להתקיים. אילו אבדו החוקים של כל הישגיות, אזי היצורים החיים בין כל הישגיות לא היו יכולים להמשיך הלאה. גם בני האדם היו מאבדים את סביבות ההישרדות שלהם, שבהן הם תלויים להישרדותם. אילו בני האדם היו מאבדים את כל אלה, הם לא היו יכולים להמשיך לחיות ולהתרבות מדור לדור. הסיבה לכך שבני האדם שרדו עד היום, היא כי אלוהים סיפק לאנושות את כל הישגיות שיזינו אותם, שיטפחו את האנושות בדרכים שונות. רק מפני שאלוהים מטפח את האנושות בדרכים שונות, היא שרדה עד כה, עד עצם היום הזה. עם סוג זה של סביבת הישרדות קבועה, מיטיבה ומסודרת, כל סוגי בני האדם על פני האדמה, כל סוגי הגזעים, יכולים לשרוד בתוך התחומים שהוכתבו להם. איש אינו יכול לחרוג מן התחומים או הגבולות האלה, מפני שאלוהים הוא שקבע אותם. מדוע שאלוהים יקבע אותם כך? הדבר חשוב מאוד לאנושות כולה – חשוב מאוד! אלוהים קבע את התחום לכל סוגי היצורים החיים וקבע את שיטת ההישרדות לכל סוגי האדם. הוא אף חילק את סוגי בני האדם והגזעים השונים על פני האדמה וקבע את תחומיהם. זהו הדבר הבא שברצוננו לדון בו.

דבר רביעי, אלוהים קבע גבולות בין גזעים שונים. על פני האדמה יש אנשים לבנים, אנשים שחורים, אנשים חומים ואנשים צהובים. אלה הם סוגים שונים של בני אדם. אלוהים אף קבע את התחום לחייהם של סוגים שונים אלה של בני אדם, ומבלי שיהיו מודעים לכך, בני אדם חיים בסביבה המתאימה להישרדותם תחת ניהולו של אלוהים. איש אינו יכול לחרוג מכך. לדוגמה, הגזע הלבן – כלומר, אנשים לבנים – באילו אזורים הם חיים לרוב? הם חיים לרוב בארצות אירופה ואמריקה. אנשים שחורים חיים בעיקר באפריקה. ובאילו אזורים חיים אנשים

חומים? הם בעיקר חיים באזורים בדרום-מזרח אסיה ובדרום אסיה, כמו תאילנד, הודו, מיאנמר, וייטנאם ולאוס. אנשים צהובים חיים בעיקר באסיה, כלומר, בסין, יפן, דרום קוריאה ומדינות דומות אחרות. אלוהים פיזר כראוי את כל סוגי הגזעים השונים האלה, כדי שהגזעים השונים האלה יופצו בין חלקים שונים של העולם. בחלקים שונים אלה של העולם, אלוהים הכין זה מכבר סביבת הישרדות המתאימה לכל אחד מגזעי בני אדם. בתוך סוגי סביבות ההישרדות האלה, אלוהים הכין להם את צבע הקרקע והרכבה. במילים אחרות, המרכיבים בגופם של אנשים לבנים אינם זהים לאלה של אנשים שחורים, והם אף שונים מן המרכיבים בגופם של בני אדם מגזעים אחרים. כשאלוהים ברא את כל הישויות, הוא כבר הכין סביבת הישרדות כזו לכל גזע. מטרתו בכך הייתה, שכאשר סוג זה של בני אדם יתחיל להתרבות, כשמספרם יתחיל לגדול, הם יוכלו להיות מקובעים בתחום זה. בטרם ברא אלוהים את בני האדם, הוא כבר חשב על כל הדברים האלה – הוא ייתן את אירופה ואמריקה לאנשים הלבנים כדי לאפשר להם להתפתח ולשרוד. לכן, כאשר אלוהים ברא את הארץ, כבר הייתה לו תוכנית, הייתה לו כוונה ומטרה בכל הקשור למה שהכניס לחלקת אדמה זו, ולמה שיטופח על חלקת אדמה זו. לדוגמה, אלוהים קבע לפני זמן רב את ההרים, את מספר המישורים, את מספר מקורות המים, את סוגי העופות והחיות, את הדגים ואת הצמחים שיהיו על האדמה הזו. כאשר הכין סביבת הישרדות לסוג מסוים של בני אדם, לגזע מסוים, אלוהים שקל היבטים רבים של הסוגיות: את הסביבה הגיאוגרפית, את הרכב הקרקע, את סוגי העופות והחיות, את גודלם של סוגי הדגים השונים, את המרכיבים שבדגים, את תכונות המים השונות, וכן את כל סוגי הצמחים השונים... אלוהים הכין את כל הדברים האלה לפני זמן רב. סביבה מסוג זה היא סביבת הישרדות מקומית שאלוהים ברא והכין לאנשים הלבנים. האם ראיתם שכאשר אלוהים ברא את כל הישויות, הוא השקיע בכך מחשבה רבה, והוא עשה את הדברים על פי תוכנית? (כן), שיקוליו של אלוהים ביחס לסוגי בני האדם השונים היו מלאי מחשבה. הוא קבע את סוגי העופות, החיות והדגים, את מספר ההרים ומספר המישורים שיהיו בכל סביבות ההישרדות של סוגי בני האדם השונים. את כל הדברים האלה הוא שקל במחשבה רבה ובדיוק רב. לדוגמה, איזה מזון אוכלים אנשים לבנים בעיקר? המזונות שאנשים לבנים אוכלים שונים מאוד מן המזונות שאוכלים אסיאתים. המזונות העיקריים שאנשים לבנים אוכלים הם בעיקר בשר, ביצים, חלב ועוף. דגנים כגון חיטה ואורז הם בדרך כלל מזונות שאינם עיקריים, אלא מונחים בצלחת כתוספת. גם כשהם אוכלים סלט ירקות, הם מכניסים לתוכו מעט בשר או עוף צלוי. גם אם הם אוכלים מזונות המבוססים על חיטה, הם מוסיפים להם גבינה, ביצים או בשר. כלומר, מזונותיהם העיקריים אינם עשויים בעיקר ממזונות המבוססים על חיטה או אורז. הם אוכלים די הרבה בשר וגבינה. הם לעתים קרובות שותים מי קרח מפני שהם אוכלים מזונות עתירי קלוריות. מכאן שאנשים לבנים הם חסונים מאוד. אלה הם מקורות חייהם, סביבת המחיה שהכין להם אלוהים, שמאפשרים להם לקיים אורח חיים מעין זה. אורח החיים הזה שונה מאורחות חייהם של בני אדם מגזעים אחרים. אין באורח החיים הזה נכון או לא נכון – הוא מולד, נקבע מראש על ידי אלוהים, ונובע כתוצאה משלטונו והסדריו של אלוהים. לבני גזע זה יש אורח חיים מסוים ומקורות פרנסה מסוימים, הנובעים כתוצאה מגזעם, וכן מסביבת ההישרדות שאלוהים הכין להם. ניתן לומר שסביבת ההישרדות שאלוהים הכין לאנשים הלבנים והמזון היום-יומי שהם מקבלים מן הסביבה הזו, הם עשירים ושופעים.

אלוהים אף הכין את הסביבות הנחוצות להישרדותם של גזעים אחרים. יש גם אנשים שחורים – היכן ממוקמים

האנשים השחורים? הם ממוקמים בעיקר במרכז אפריקה ובחלקה הדרומי. מה הכין להם אלוהים למחייה בסביבה הזו? יערות גשם טרופיים, כל מיני עופות וחיות, מדבריות וכל מיני צמחים הבאים יחד עמם. יש להם מקורות מים, פרנסה ומזון. אלוהים לא הפלה אותם. אין זה משנה מה הם עשו אי-פעם, הישרדותם מעולם לא הייתה בעיה. גם הם יושבים במיקום מסוים ובאזור מסוים באחד מחלקי העולם.

כעת, הבה נדבר מעט על אנשים צהובים. אנשים צהובים ממוקמים בעיקר במזרח. מהם ההבדלים בין הסביבות והמיקומים הגיאוגרפיים של המזרח והמערב? במזרח, מרבית הקרקע פורייה ועשירה בחומרים ומרביצי מינרלים. כלומר, כל סוגי המשאבים שמעל ומתחת לקרקע מצויים בשפע. וגם לקבוצה זו של בני אדם, לגזע זה, אלוהים הכין את הקרקע והאקלים המתאימים, וכן את הסביבות הגיאוגרפיות השונות המתאימות להם. על אף שיש הבדלים גדולים בין סביבה גיאוגרפית זו לבין הסביבה במערב, מזונם, פרנסתם ומקורות הישרדותם ההכרחיים של בני האדם הוכנו על ידי אלוהים. זוהי פשוט סביבת חיים שונה מזו שיש לאנשים הלבנים במערב. אך מהו הדבר האחד שעלי להביא לתשומת לבכם, שעלי לספר לכם? מספרם של בני גזע המזרח גבוה יחסית, ולפיכך הוסיף אלוהים גורמים רבים בחלקת אדמה זו, השונים מן המערב. בחלק זה של העולם, הוא הוסיף נופים רבים ושונים וכל מיני חומרים המצויים בשפע. משאבי הטבע שם מצויים בשפע רב, וגם פני השטח מגוונים ומתאימים לטיפוח מספרם הרב של בני גזע המזרח. דבר-מה השונה מן המערב הוא, שבמזרח – מן הדרום עד לצפון, מן המזרח עד למערב – האקלים טוב יותר מאשר במערב. ארבע העונות מוגדרות בבירור, הטמפרטורות נוחות, משאבי הטבע מצויים בשפע, והנוף הטבעי וסוגי פני השטח טובים הרבה יותר מאשר במערב. מדוע אלוהים עשה זאת? אלוהים ברא איזון רציונלי מאוד בין האנשים הלבנים לאנשים הצהובים. מה משמעות הדבר? משמעותו שכל היבט במזונם, בדברים שבהם הם משתמשים – האנשים הלבנים יכולים ליהנות מהם יותר משיכולו אנשים צהובים. אולם אלוהים אינו מפלה שום גזע. אלוהים נתן לאנשים הצהובים סביבת הישרדות יפה וטובה יותר. זהו האיזון. אז אתם מבינים, נכון?

אלוהים קבע מראש אילו סוגים של בני אדם יחיו באיזה חלק של העולם, ובני האדם אינם יכולים לצאת מתחום שנקבע להם. זהו דבר מופלא! גם אם יש מלחמות או הסגות גבול במהלך תקופות שונות או בזמנים מסוימים, המלחמות והסגות הגבול האלה בהחלט אינן יכולות להרוס את סביבות ההישרדות שאלוהים הועיד מראש לכל גזע. כלומר, אלוהים קבע בני אדם מסוג מסוים בחלק מסוים של העולם, והם אינם יכולים לצאת מן התחום הזה. גם אם יש לבני אדם שאיפה מסוג כלשהו לשנות או להרחיב את שטחם, ללא רשות מאלוהים, יהיה להם קשה מאוד להשיג זאת. יהיה להם קשה מאוד להצליח. לדוגמה, האנשים הלבנים רצו להרחיב את שטחם והתיישבו בארצות אחרות. הגרמנים פלשו לכמה ארצות, אנגליה כבשה את הודו. מה הייתה התוצאה? בסופו של דבר, הם נכשלו. מה אנו מבינים מן הכישלון הזה? שאין רשות להרוס את מה שאלוהים קבע מראש. לכן, אין זה משנה עד כמה גדולה התנופה שראיתם בהתרחבותה של אנגליה, בסופו של דבר התוצאה היא שבכל זאת היה עליה לסגת, והארץ עדיין שייכת להודו. תושבי הארץ הזו הם עדיין הודים, ולא אנגלים. הסיבה לכך היא שזהו דבר שאלוהים אינו מאפשר. היו חוקרי היסטוריה או פוליטיקה שהעלו על כך השערות. הם נתנו סיבות לכך שאנגליה נכשלה, ואמרו שייטכן שהסיבה היא כי לא ניתן לכבוש עם מסוים, או שייטכן שיש לכך סיבה אנושית אחרת כלשהי... אלה אינן סיבות אמיתיות. הסיבה האמיתית היא בזכות אלוהים – הוא אינו

מאפשר זאת. אלוהים קבע שעם מסוים יחיה בארץ מסוימת וישיב אותו שם, ואם אלוהים אינו מאפשר לו לעבור משם, הוא לעולם לא יוכל לעבור. אם אלוהים מגדיר תחום לעם הזה, הוא יחיה בתחום הזה. האנושות אינה יכולה להשתחרר או לפרוץ מתוך התחומים האלה. זהו עניין ודאי. אין זה משנה עד כמה גדולים כוחותיהם של מסיגי הגבול או עד כמה חלשים אלה שגבולם מוסג, הצלחתם בסופו של דבר תלויה באלוהים. הוא כבר קבע זאת מראש ואיש אינו יכול לשנות זאת.

כך פיזר אלוהים את הגזעים השונים. איזו עבודה עשה אלוהים כדי לפזר את הגזעים? דבר ראשון, הוא הכין את הסביבה הגיאוגרפית הרחבה, והקצה לבני האדם מיקומים שונים, ואחר כך, דור אחר דור שורד שם. הדבר הוסדר – תחום הישרדותם הוסדר. וחייהם, הדברים שהם אוכלים, הדברים שהם שותים, פרנסתם – אלוהים הסדיר את כל אלה זה מכבר. וכאשר אלוהים ברא את כל הישיות, הוא ערך הכנות שונות לסוגים שונים של בני אדם: יש הרכבי קרקע שונים, סוגי אקלים שונים, צמחים שונים וסביבות גיאוגרפיות שונות. במקומות שונים יש אפילו עופות וחיות שונים, בסוגים שונים של מים יש סוגים משלהם של דגים ומוצרי ים, ואף סוגי החרקים נקבעים על ידי אלוהים. לדוגמה, בארצות הברית, הדרורים שונים מן הדרורים שבסין היבשתית. הדברים אשר גדלים ביבשת אמריקה גדולים מאוד, גבוהים מאוד וחסונים מאוד. שורשי העצים שביערות אינם חודרים עמוק כלל, אך הם צומחים לגובה רב. הם אף יכולים להגיע לגובה של למעלה ממאות מטרים, אך העצים שביערות אסיה לרוב אינם כה גבוהים. אני בטוח שכולכם שמעתם על צמחי אלווי. ביפן, הם צרים מאוד, דקים מאוד, אך צמחי האלווי בארצות הברית גדולים מאוד. הם שונים. זהו אותו סוג של צמח, בעל שם זהה, אך ביבשת אמריקה הוא גדול במיוחד. ייתכן שבני אדם אינם רואים את ההבדלים בהיכטים שונים אלה או אינם תופשים אותם, אך כשאלוהים ברא את כל הישיות, הוא הגדיר אותם והכין סביבות גיאוגרפיות שונות, שטחים שונים ויצורים חיים שונים לגזעים השונים. זאת מכיוון שאלוהים ברא את סוגי בני האדם השונים, והוא יודע למה זקוק כל אחד מהם ומהו אורח חייו.

לאחר שדיברנו על חלק מן הדברים האלה, האם יש לכם כעת היכרות מסוימת עם הנושא העיקרי שדנו בו זה עתה? האם אתם מבינים אותו קמעה? יש סיבה לכך שדיברתי על הדברים האלה במסגרת הנושא הרחב יותר – כעת צריכה להיות לכם סקירה כללית אך בסיסית בנושא, הלא כן? אתם יכולים לומר לי כמה מתוך זה הבנתם. (כל האנושות טופחה על ידי החוקים שקבע אלוהים לכל הדברים. כאשר אלוהים קבע את החוקים האלה, הוא סיפק לגזעים השונים סביבות שונות, אורחות חיים שונים, מזונות שונים וסוגים שונים של אקלים וטמפרטורה. הדבר היה כדי שכל האנושות תוכל להתיישב על פני האדמה ולשרוד. מתוך כך אני רואה שתוכניותיו של אלוהים בנוגע להישרדות האנושות הן מדויקות מאוד ואני רואה את חוכמתו ושלמותו ואת אהבתו כלפינו בני האדם.) (החוקים והתחומים שקבע אלוהים אינם ניתנים כלל לשינוי על ידי שום אדם, מאורע או דבר. הכול תחת שלטונו.) מנקודת המבט של החוקים שקבע אלוהים לצמיחתם של כל הדברים, האין האנושות כולה, יהיה אשר יהיה סוג בני האדם, חיה במסגרת הדברים שאלוהים מספק – האין כולם חיים במסגרת טיפוחו? אילו החוקים האלה הושמדו או אילו אלוהים לא היה קובע חוקים מעין אלה לאנושות, מה היה עתידה? לאחר שהיו מאבדים את סביבות ההישרדות הבסיסיות שלהם, האם היה לבני האדם מקור כלשהו של מזון? ייתכן שמקורות המזון היו נעשים בעיה. אילו בני האדם איבדו את מקורות המזון שלהם, כלומר, אם לא היו יכולים להשיג דבר למאכל,

כמה ימים הם היו מחזיקים מעמד? ייתכן שהם לא היו יכולים להחזיק מעמד ולו למשך חודש אחד, והישרדותם של בני האדם הייתה נעשית בעיה. לפיכך, כל דבר ודבר שאלוהים עושה למען הישרדותם של בני האדם, למען המשך קיומם, התקיימותם והתרבותם הוא חשוב מאוד. כל דבר ודבר שאלוהים עושה בקרב כל הדברים, קשור בקשר הדוק להישרדותם של בני האדם ובלתי נפרד ממנה. אילו הישרדותם של בני האדם הייתה נעשית בעיה, האם ניהולו של אלוהים יכול היה להימשך? האם ניהולו של אלוהים היה עדיין קיים? ניהולו של אלוהים מתקיים יחד עם הישרדותה של האנושות כולה שאותה הוא מטפח, כך שאין זה משנה מה מכין אלוהים לכל הדברים ומה הוא עושה למען בני האדם, שכן הדבר הכרחי עבורו, ויש לו חשיבות מכרעת להישרדותה של האנושות. אילו הייתה חריגה מן החוקים האלה שאלוהים קבע לכל הדברים, אילו חוקים אלה הופרו או שובשו, כל הדברים לא יכולים היו להתקיים עוד, סביבת ההישרדות של בני האדם לא הייתה מוסיפה להתקיים, ואף לא אמצעי המחייה היום-יומיים שלהם, ואף לא הם עצמם. מסיבה זו, ניהול ישועתה של האנושות על ידי אלוהים לא היה מתקיים עוד אף הוא.

כל דבר שדנו בו, כל דבר ודבר, כל פריט, קשור בקשר הדוק להישרדותו של כל אדם ואדם. תוכלו לומר, "הדברים שעליהם אתה מדבר גדולים מדי, איננו יכולים לראותם", ואולי יהיו מי שיאמרו "לדברים שאתה מדבר עליהם אין שום קשר אלי". אולם אל תשכחו שאתם חיים רק כחלק מכל הדברים. אתם שותפים לכל הדברים במסגרת שלטונו של אלוהים. לא ניתן להפריד את כל הדברים משלטונו של אלוהים, ואין ולו אדם אחד שיכול להפריד את עצמו משלטונו של אלוהים. משמעות אובדן שלטונו ואובדן הדברים שהוא מספק, תהיה שחייהם של בני האדם, חייהם כבשר ודם, ייעלמו. זוהי החשיבות בכך שאלוהים קבע סביבות הישרדות לאנושות. יהיו אשר יהיו הגזע שלכם או חלקת האדמה שעליה אתם חיים, בין אם זה במזרח או במערב – אינכם יכולים להפריד את עצמכם מסביבת ההישרדות שאלוהים קבע לאנושות, ואינכם יכולים להפריד את עצמכם מן הדברים שמספקת סביבת ההישרדות שהוא קבע לבני האדם. יהיו אשר יהיו פרנסתכם, הדברים שעליהם אתם נשענים למחייתכם, והדברים שעליהם אתם נשענים כדי לקיים את חייכם כבשר ודם, אינכם יכולים להפריד את עצמכם משלטונו וניהולו של אלוהים. יש האומרים: "איני חקלאי, איני שותל גידולים למחייתי. איני נשען על השמיים כדי לקבל את מזוני, ולכן איני שורד בסביבת ההישרדות שאלוהים קבע. סביבה מסוג זה לא נתנה לי דבר". האם זה נכון? אתה אומר שאינך שותל גידולים למחייתך, אך האם אינך אוכל דגנים? האם אינך אוכל בשר וביצים? האם אינך אוכל ביצים? האם אינך אוכל ירקות ופירות? כל דבר שאתה אוכל, כל הדברים האלה שאתה זקוק להם, אינם נפרדים מסביבת ההישרדות שאלוהים קבע לאנושות. והמקור של כל הדברים הדרושים לאנושות אינו ניתן להפרדה מכל הדברים שברא אלוהים, מסביבות ההישרדות האלה. המים שאתם שותים, הבגדים שאתם לובשים וכל הדברים שבהם אתם משתמשים – מה מכל אלה אינו מתקבל מבין כל הדברים? יש האומרים: "יש פריטים מסוימים שאינם מתקבלים מכל הדברים. אתה מבין, פלסטיק אינו מתקבל מכל הדברים. זהו דבר כימי, מעשה ידי אדם". האם זה נכון? פלסטיק הוא מעשה ידי אדם, זהו דבר כימי, אך מאין באים המרכיבים המקוריים של הפלסטיק? המרכיבים המקוריים התקבלו מחומרים שאלוהים ברא. הדברים שמהם אתם נהנים, שאותם אתם רואים, כל דבר ודבר שבו אתם משתמשים, כולם התקבלו מכל הדברים שנבראו על ידי אלוהים. כלומר, יהיה אשר יהיה הגזע, תהיה אשר תהיה הפרנסה או סוג סביבת ההישרדות שבה חיים בני האדם, הם אינם יכולים להפריד את

עצמם מן הדברים שאלוהים מספק. אם כך, האם הדברים האלה שבהם דנו היום קשורים לנושא שלנו, "אלוהים הוא מקור החיים של הכל"? האם הדברים שבהם דנו היום משתייכים לנושא הרחב הזה? (כן.) ייתכן שחלק מן הדברים שעליהם דיברתי היום מופשטים מעט וקשים מעט לדיון. אולם, אני חושב שאתם בוודאי מבינים את הנושא מעט יותר טוב כעת.

בפעמים האחרונות בשיתוף, טווח הנושאים שבהם שיתפנו היה רחב למדי, והיקפם היה רחב, לכן דרוש מאמץ מסוים מצדכם כדי לקלוט הכול. הסיבה לכך היא שהנושאים האלה הם דברים שאנשים לא נתקלו בהם קודם לכן באמונתם באלוהים. יש השומעים זאת כמסתורין ויש ששומעים זאת כסיפור – איזו נקודת מבט היא הנכונה? מאיזו נקודת מבט אתם שומעים את כל זה? (ראינו כיצד אלוהים סידר באופן שיטתי את כל הדברים ושלכל הדברים יש חוקים, ודרך המילים האלה אנו יכולים להבין יותר על מעשיו של אלוהים ועל הסדריו הקפדניים למען ישועת האנושות.) האם בפעמים האלה בשיתוף, הבנתם מהו היקף ניהולם של כל הדברים על ידי אלוהים? (האנושות כולה, הכול.) האם אלוהים הוא אלוהיו של גזע אחד? האם הוא אלוהיהם של בני אדם מסוג אחד? האם הוא אלוהיו של חלק קטן מהאנושות? (לא.) מכיוון שאין זה כך, האם נקודת המבט המסתמכת על הכרתם של בני האדם את אלוהים, לפיה הוא אלוהיו של חלק קטן בלבד מן האנושות או אלוהיהם בלבד, נכונה? מכיוון שאלוהים מנהל את כל הדברים ושולט בהם, על בני האדם לראות את מעשיו, את חוכמתו ואת כול-יכולתו, אשר מתגלים בשלטונו על כל הדברים. זהו דבר שעל בני האדם לדעת. אם אתם אומרים שאלוהים מנהל את כל הישגיות, שולט בכל הישגיות, ושולט באנושות כולה, אך אין לכם כל הבנה או תובנה על שלטונו באנושות, כלום יכולים אתם באמת להכיר בכך שהוא שולט בכל הדברים? ייתכן שאתם חושבים בלבכם, "אני יכול, מפני שאני רואה שכל חיי נשלטים על ידי אלוהים". אך האם אלוהים אכן כה קטן? לא! אתם רואים את ישועת אלוהים למענכם ואת עבודתו בכם בלבד, ומתוך הדברים האלה אתם רואים את שלטונו. זהו היקף ראייה קטן מדי ויש לו השפעה על הידע האמיתי שלכם אודות אלוהים. הוא אף מגביל את הידע האמיתי שלכם אודות שלטונו של אלוהים על כל הדברים. אם אתם מגבילים את הידע שלכם אודות אלוהים לתחום הדברים שאלוהים מספק לכם ולישועתכם על ידו, לעולם לא תוכלו להכיר בכך שהוא שולט בכול, שהוא שולט בכל הדברים, ושולט באנושות כולה. כשאינכם מכירים בכל זה, האם יכולים אתם באמת להכיר בעובדה שאלוהים שולט בגורלכם? אינכם יכולים. בלבכם, לעולם לא תוכלו להכיר בהיבט הזה – לעולם לא תוכלו להכיר ברמה הזו. אתם מבינים, נכון? למעשה, אני יודע באיזו מידה אתם יכולים להבין את הנושאים האלה, את התוכן הזה שעליו אני מדבר, מדוע אם כן אני ממשיך לדבר על כך? הסיבה היא שנושאים אלה הם דברים שעל כל אחד ואחד מחסידיו של אלוהים, על כל אדם ואדם שמבקש שאלוהים יושיע אותו, להבינם – עליהם לדעת על הנושאים האלה. על אף שברגע זה, אינכם מבינים אותם, באחד הימים כשחייכם וניסיונכם עם האמת יגיעו לרמה מסוימת, כשהשינוי בטבע חייכם יגיע לרמה מסוימת ושיעור קומתכם יגדל במידה מסוימת – רק אז הנושאים האלה שאני מעביר לכם בשיתוף יספקו באמת את חיפושכם אחר הכרת אלוהים. אם כך, מטרת הדברים האלה הייתה להניח יסודות, להכין אתכם להבנתכם העתידית שאלוהים שולט בכל הדברים, ולהבנתכם את אלוהים עצמו.

מידת ההבנה שיש בלבם של בני האדם אודות אלוהים, היא שקובעת איזו עמדה הוא תופס בלבם. כמות הידע שיש בלבם של בני האדם אודות אלוהים, היא שקובעת כמה רם אלוהים בלבם. אם האל שאתם מכירים נבוב

ומעורפל, האל שבו אתם מאמינים אף הוא נכוב ומעורפל. אם האל שאתם מכירים מוגבל לתחום שלכם בלבד, אלוהיכם הוא קטן מאוד ואין לו כל קשר לאל האמיתי. לכן הכרת מעשיו המעשיים של אלוהים, הכרת ממשותו של אלוהים ויכולתו האינסופית, הכרת זהותו האמיתית של אלוהים עצמו, הידיעה אודות מה שיש לו ומה שהוא, הידיעה אודות הדבר אותו הוא מדגים בקרב כל הדברים – כל אלה חשובים מאוד לכל אדם ואדם המחפש להכיר את האל. דברים אלה הם בעלי השפעה ישירה על השאלה אם אנשים יכולים להיווכח בממשות האמת. אם אתם מגבילים את הבנת האל למילים בלבד, אם אתם מגבילים אותה לחוויותיכם הקטנות בלבד, לחד האל שאתם מונים או לעדויות הקטנות שאתם נושאים לאל, אזי אני אומר שהאל שבו אתם מאמינים בהחלט אינו האל האמיתי עצמו, ואף ניתן לומר שהאל שבו אתם מאמינים הוא אל מדומיין שאינו האל האמיתי. הסיבה לכך היא שהאל האמיתי הוא האל האחד ששולט בכול, שמתהלך בקרב כל הדברים, שמנהל הכול. הוא האל האחד שאוחז בידיו את גורל האנושות כולה – האל האחד שאוחז בידיו את גורל הכול. עבודתו ומעשיו של האל שעליו אני מדבר, אינם מוגבלים רק לחלק קטן מבני האדם. כלומר, הם אינם מוגבלים רק לבני האדם שהם חסידיו בעת הנוכחית. מעשיו מודגמים בקרב כל הדברים, בהישרדותם של כל הדברים, ובחוקי ההשתנות של כל הדברים.

אם אינכם רואים או אינכם מזהים מעשים כלשהם של אלוהים בקרב כל הדברים, אינכם יכולים לשאת עדות לשום מעשה ממעשיו. אם אינכם יכולים לשאת עדות לאלוהים, אם אתם ממשיכים לדבר על האל-כביכול, האל הקטן שאתם מכירים, אותו האל המוגבל לרעיונות שלכם ולמוחכם הצר, אם אתם ממשיכים לדבר על אל מעין זה, אזי אלוהים לעולם לא ישבח את אמונתכם. כאשר תישאו עדות לאלוהים, אם תסתמכו בעדותכם רק על האופן שבו אתם נהנים מחסדו של אלוהים, מקבלים את המשמעת והתוכחה של אלוהים, ונהנים מברכותיו, הדבר בהחלט אינו מספק, ורחוק מלהשביע את רצונו. אם ברצונכם לשאת עדות לאלוהים בדרך המתאימה לרצונו, לשאת עדות לאל האמיתי עצמו, עליכם להבין מתוך מעשיו של אלוהים מה יש לו ומה הוא. עליכם להבין את סמכותו של אלוהים מתוך שליטתו בכול, ולהיווכח באמת לפיה הוא מספק את צורכי האנושות כולה. אם תכירו רק בכך שהמזון והשתייה היום-יומיים שלכם וכן הצרכים הבסיסיים שלכם בחיים מגיעים מאלוהים, אך לא תבינו את האמת שאלוהים מספק לאנושות כולה באמצעות כל הדברים, שהוא מוביל את האנושות כולה באמצעות שלטונו בכל הדברים, אזי לעולם לא תוכלו לשאת עדות לאלוהים. כעת אתם מבינים את כל זה, נכון? מהי מטרתי באמירת כל הדברים האלה? המטרה היא שלא תקלו ראש בכך, שלא תאמינו שהנושאים האלה שעליהם דיברתי אינם רלוונטיים להיווכחותכם האישית בחיים, ושלא תתייחסו לנושאים האלה רק כאל סוג של ידע או דוקטרינה. אם תקשיבו לדברים אלה מתוך גישה כזו, לא תזכו ולו בדבר. אתם תאבדו את ההזדמנות הנהדרת הזו להכיר את אלוהים. כעת אתם זוכרים זאת, נכון?

מהי מטרתי בכך שאני מדבר על כל הדברים האלה? מטרתי היא שבני אדם יכירו את אלוהים, שיבינו את פעולותיו המעשיות של אלוהים. לאחר שאתם מבינים את אלוהים ומכירים את פעולותיו, רק אז יש לכם הזדמנות או אפשרות להכירו. אם, לדוגמה, ברצונכם להבין אדם, כיצד תעשו זאת? האם על ידי התבוננות בהופעתו החיצונית? האם על ידי התבוננות בבגדים שהוא לובש, בצורת הלבוש שלו? האם על ידי התבוננות בצורת הליכתו? האם על ידי התבוננות בהיקף הידע שלו? (לא). כיצד אם כן אתם מבינים אדם? אתם שופטים על פי דיבורו והתנהגותו, על פי מחשבותיו, על פי הדברים שהוא מביע והדברים שהוא מגלה. כך אתם מכירים אדם, כך אתם מבינים אדם.

בדומה לכך, אם ברצונכם להכיר את אלוהים, אם ברצונכם להבין את צדו המעשי, את צדו האמיתי, עליכם להכיר אותו על פי מעשיו ועל פי כל דבר מעשי שהוא עושה. זוהי הדרך הטובה ביותר, והדרך היחידה. אם כך, אתם מבינים כעת, נכון? אלוהים מביא לידי ביטוי את מעשיו בקרב כל הדברים, ובקרב כל הדברים הוא שולט בחוקים של כל הדברים ואוחז ובהם.

אלוהים מאזן את הקשרים בין כל הדברים כדי לספק לאנושות סביבת הישרדות יציבה

זה עתה דיברנו על כך שאלוהים שולט בחוקים של כל הדברים, ועל כך שהוא מספק את צרכיה של האנושות כולה ומטפח אותה במסגרת חוקים אלה. זהו היבט אחד. כעת, נדבר על היבט נוסף, והוא אחת הדרכים שבהן יש לאלוהים שליטה בכול. כך אלוהים איזן את הקשרים בין כל הדברים לאחר שברא אותם. גם זה נושא רחב למדי עבורכם. איזון הקשרים בין כל הדברים – האם זהו דבר שבני אדם יכולים לעשות? בני האדם עצמם אינם יכולים. בני אדם יכולים רק להרוס. הם אינם יכולים לאזן קשרים בין כל הדברים – הם אינם יכולים לנהל אותם, וגם אין להם סמכות או עוצמה כה רבה. רק לאלוהים עצמו יש עוצמה המאפשרת לעשות דבר מעין זה. מהי מטרתו של אלוהים בעשיית דבר כזה? בדיוק אותו הדבר, היא קשורה בקשר הדוק להישרדותה של האנושות. כל דבר ודבר שאלוהים רוצה לעשות הוא הכרחי – אין דבר שהוא רשאי או אינו רשאי לעשות. למען יבטיח את הישרדותה של האנושות וייתן לבני האדם סביבת הישרדות מיטיבה, עליו לעשות מספר דברים חשובים והכרחיים שיבטיחו את הישרדותם.

מתוך משמעותו המילולית של הביטוי "אלוהים מאזן בין כל הדברים", מסתמן שזהו נושא רחב מאוד. תחילה, הוא נותן לכם מושג כדי שתדעו שהאיזון בין כל הדברים הוא שליטתו המופתית של אלוהים בכל הדברים. מה פירוש המילה "איזון"? קודם כל, המילה "איזון" מתייחסת לכך שלא מאפשרים לדבר-מה להיות לא מאוזן. הכול יודעים על מאזניים. כאשר משתמשים במאזניים כדי לשקול דבר-מה, מניחים אותו בצד אחד של המאזניים ובצד השני מניחים משקולות. הכמות הסופית של המשקולות קובעת את משקלו של הדבר הזה – זה נקרא איזון. כדי לאזן, על משקלם של שני הצדדים להיות זהה. אלוהים ברא דברים רבים בקרב כל הדברים – הוא ברא דברים קבועים, דברים שנעים, דברים חיים ודברים נושמים, וכן דברים שאינם נושמים. האם קל לכל הדברים האלה להשיג קשר של תלות הדדית, של תמיכה והגבלה הדדית, של קשר הדדי? יש בוודאות עיקרון בכל זה. הדבר מסובך מאוד, הלא כן? זה לא קשה לאלוהים, אולם לבני אדם קשה מאוד לחקור זאת. זוהי מילה פשוטה מאוד – איזון. אולם, אילו בני האדם חקרו זאת, אילו היה על בני האדם ליצור איזון, אזי אפילו כל אנשי האקדמיה היו עובדים על כך – ביולוגים, אסטרונומים, פיסיקאים, כימאים ואף היסטוריונים. מה הייתה התוצאה הסופית של המחקר הזה? תוצאתו הייתה שום דבר. הסיבה לכך היא שבריאיתם של כל הדברים על ידי אלוהים היא דבר שלא ייאמן, והאנושות לעולם לא תגלה את סודותיה. כשאלוהים ברא את כל הישויות, הוא קבע ביניהן עקרונות, קבע דרכי הישרדות שונות לריסון, השלמה ותמיכה הדדיים. השיטות השונות האלה מסובכות מאוד, הן אינן פשוטות ואינן חד-כיווניות. כשבני אדם נעזרים במוחם, בידע שצברו ובתופעות שראו כדי לאשר או לחקור את העקרונות שמאחורי שליטתו של אלוהים בכל הדברים, קשה מאוד לגלות את הדברים האלה, וגם קשה מאוד להשיג תוצאה

כלשהי. קשה מאוד לבני אדם לקבל תוצאות. קשה מאוד לבני אדם לשמור על איזון בזמן שהם שולטים בכל הישויות שאלוהים ברא בעזרת החשיבה הידע האנושי. זאת מכיוון שבני אדם אינם מכירים את עקרונות הישרדותן של כל הישויות, הם אינם יודעים כיצד להבטיח איזון כזה. לפיכך, אילו היה על בני האדם לנהל את כל הישויות ולשלוט בהן, סביר מאוד להניח שהם היו הורסים את האיזון הזה. מיד לאחר שהיה נהרס, סביבת ההישרדות שלהם הייתה נהרסת, וכשדבר זה היה מתרחש, היה בא בעקבותיו משבר להישרדותם. הדבר היה מביא לאסון. כאשר האנושות חייתה בתוך אסון, מה היה מונח לפניה? זו הייתה תוצאה שקשה לנחש, קשה לנבא. אם כן, כיצד מאזן אלוהים את הקשרים בין כל הדברים? דבר ראשון, יש מקומות בעולם המכוסים בקרח ושלג לאורך כל השנה, ואילו במקומות אחרים, כל ארבע העונות דומות לאביב. לעולם לא רואים שם משטח קרח או פתית שלג. אין שם חורף. זוהי דרך אחת – מנקודת המבט של האקלים הרחב יותר. הסוג השני הוא כשבני אדם רואים הרים המלאים צמחייה שופעת, שם כל מיני צמחים מכסים את הקרקע. יש שם רצועות של יערות, וכאשר הולכים בתוכם, לא רואים אפילו את השמש. בהרים אחרים, לא צומח אפילו עשב – יש שם שכבה על גבי שכבה של הרים צחיחים ופראיים. במבט מבחוץ, שניהם הרים העשויים ערימות אדמה. קבוצה אחת של הרים מלאה צמחייה שופעת, והקבוצה השנייה ריקה אף מעשב. זהו הסוג השני. בסוג השלישי, ניתן לראות ערבות אינסופיות, שדה של גלים ירוקים. ניתן גם לראות מדבר שנפרש עד האופק, שאין בו שום דבר חי, לא כל שכן מקור מים כלשהו, רק הרוח השורקת על פני החול. בסוג הרביעי, מקום אחד מכוסה בים, העשוי שטחים עצומים של מים, ואילו במקום אחר קשה למצוא מי מעיין כלשהם. בסוג החמישי, בארץ אחת גשם דק הוא דבר שכיח ומזג האוויר ערפילי ולח, ואילו בארץ אחרת ימי שמש עזה שכיחים מאוד ולא רואים ולו טיפת גשם אחת. בסוג השישי, מקום מסוג אחד הוא רמה שבה האוויר דליל וקשה לבני אדם לנשום, ובמקום מסוג אחר יש ביצות ועמקים המשמשים כבתי גידול לסוגים שונים של ציפורים נודדות. אלה הם סוגים שונים של אקלים, או של אקלים וסביבה, המתאימים לסביבות גיאוגרפיות שונות. כלומר, אלוהים מאזן את סביבות ההישרדות הבסיסיות של האנושות מן ההיבטים של הסביבה הרחבה יותר, מן האקלים עד לסביבה הגיאוגרפית, מן המרכיבים השונים של הקרקע עד למספר מקורות המים, כדי להשיג איזון באוויר, בטמפרטורה ובלחות של הסביבות שבהן שורדים בני אדם. בעזרת הניגודים האלה בין סביבות גיאוגרפיות שונות, יש לבני האדם אוויר יציב, והטמפרטורה והלחות תהיה יציבה בעונות שונות. הדבר מאפשר לבני אדם להמשיך לחיות כתמיד בסביבת הישרדות מסוג זה. קודם כל, על הסביבה הרחבה יותר להיות מאוזנת. הדבר נעשה בעזרת שימוש במיקומים גיאוגרפיים שונים ותצורות שונות, וכן בעזרת מעברים בין סוגי אקלים שונים לשם ריסון הדדי, כדי להשיג את האיזון שאלוהים רוצה ואשר דרוש לאנושות. זאת מנקודת המבט של הסביבה הרחבה יותר.

כשמתבוננים בפרטים, כגון צמחייה, כיצד ניתן להשיג איזון בכך? כלומר, כיצד ניתן לאפשר לצמחייה להמשיך לשרוד בסביבת הישרדות מאוזנת? התשובה היא, על ידי ניהול אורך החיים, שיעורי הצמיחה ושיעורי הרבייה של סוגי הצמחים השונים כדי לשמור על סביבת ההישרדות שלהם. ניקח לדוגמה את העשב הזעיר – יש נביטת האביב, פריחת הקיץ ופירות הסתיו. הפרי נושר לאדמה והעשב הזה מת. בשנה שלאחר מכן, הזרע מן הפרי נובט וממשיך על פי אותם חוקים. אורך חייו של העשב קצר מאוד. כל זרע נופל לאדמה, מצמיח שורשים ונובט, פורח ומניב פירות – תהליך זה מתרחש רק במהלך האביב, הקיץ והסתיו, וגם לכל סוגי העצים יש אורך חיים משלהם

ותקופות שונות של נביטה ונשיאת פרי. יש עצים שמתים כעבור 30 עד 50 שנה בלבד – יש להם אורך חיים של 30 עד 50 שנה, אך הפרי שלהם נושר לאדמה ואחר כך מצמיח שורשים, נובט, פורח ונושא פרי, וחי עוד 30 עד 50 שנה. זהו שיעור ההישנות שלו. עץ זקן מת ועץ צעיר צומח – לכן רואים תמיד עצים הגדלים ביער. אך יש להם גם מחזור ותהליך הולם משלהם של לידה ומוות. יש עצים שיכולים לחיות במשך למעלה מאלף שנה, ויש שיכולים לחיות אף שלושת אלפים שנה. אין זה משנה מהו סוג הצמח או כמה ארוכה תוחלת חייו, באופן כללי, אלוהים מנהל את האיוון שלו על סמך אורך חייו, יכולת הרבייה שלו, מהירות הרבייה שלו וכן מידת הרבייה שלו וקצב הרבייה שלו. הדבר מאפשר להם, החל מעשב וכלה בעצים, להיות מסוגלים להמשיך לשגשג, לצמוח בסביבה אקולוגית מאוזנת. לכן, כשאתם מביטים ביער על פני האדמה, בין אם אלה עצים או עשבים, הוא מתרבה וצומח בהתמדה על פי החוקים שלו. הוא אינו זקוק לעזרת האדם, הוא אינו זקוק לעבודה נוספת כלשהי מצד האנושות. רק תודות לכך שיש להם איוון כזה, הם יכולים לשמור על סביבת הישרדות משלהם. רק מפני שיש להם סביבת הישרדות מתאימה, יכולים היערות והערבות האלה להמשיך לשרוד על פני האדמה. קיומם מטפח דור אחר דור של בני אדם, וכן דור אחר דור של כל מיני יצורים חיים שיש להם בתי גידול ביערות ובערבות – עופות וחיות, חרקים וכל מיני מיקרואורגניזמים.

אלוהים אף שולט באיוון בין כל סוגי בעלי החיים. כיצד הוא שולט באיוון הזה? הדבר דומה לצמחים – הוא מנהל את האיוון ביניהם וקובע את מספרם על סמך יכולתם להתרבות, מספרם וקצב הרבייה שלהם והתפקידים שהם ממלאים בין בעלי החיים. לדוגמה, אריות אוכלים זברות, מכאן שאם מספר האריות יעלה על מספר הזברות, מה יהיה גורלן של הזברות? הן ייכחדו. ואם כמות הרבייה של הזברות תהיה פחותה בהרבה מזו של האריות, מה יהיה גורלן? גם אז הן ייכחדו. לפיכך, על מספר הזברות להיות גבוה הרבה יותר ממספר האריות. הסיבה לכך היא שהזברות אינן מתקיימות למען עצמן בלבד, הן מתקיימות גם למען האריות. ניתן לומר גם שכל זברה היא חלק מן הזברות, אך היא גם מזון לאריות. מהירות הרבייה של האריות לעולם אינה יכולה לעלות על זו של הזברות, כך שמספרם לעולם אינו יכול להיות גדול ממספר הזברות. רק כך ניתן להבטיח את מקור מזונם של האריות. על כן, על אף שהאריות הם אויביהן הטבעיים של הזברות, בני אדם לעתים קרובות רואים אותם כשהם רובצים בנחת באותו אזור. מספרן של הזברות לעולם לא יקטן והן לא ייכחדו מפני שהאריות צדים ואוכלים אותן, ומספרם של האריות לעולם לא יגדל בשל מעמדם כ"מלכים". האיוון הזה הוא דבר שאלוהים קבע לפני זמן רב. כלומר, אלוהים קבע חוקי איוון בין כל בעלי החיים, כדי שהללו יוכלו להגיע לאיוון, וזהו דבר שבני האדם לעתים קרובות רואים. האם האריות הם אויביהן הטבעיים היחידים של הזברות? לא, גם תנינים אוכלים זברות. גם מראהו של תנין האוכל זברה הוא מראה אכזרי. נדמה שהזברות הן בעל חיים חסר ישע ממש. הן אינן עזות כאריות, וכשהן עומדות מול אריה, האויב המאיים הזה, הן יכולות רק לברוח. הן אינן יכולות אפילו להתנגד. כשאין ביכולתן לרוץ מהר יותר מן האריה, הן יכולות רק לאפשר לעצמן להיאכל על ידו. ניתן לראות זאת לעתים קרובות בעולם החי. מהו הרושם שלכם כשאתם רואים דבר כזה? האם אתם מרחמים על הזברה? האם אתם מתעבים את האריה? לזברות יש מראה כה יפה! אך האריות תמיד מביטים בהן בתאווה. ולמרבית טיפשותן, הזברות אינן מרחיקות לרוץ. הן רואות את האריה המחכה להן, מחכה לו במקרה בצל של עץ. מי יודע, מתי יאכל אותן. הן יודעות זאת בלבן, אך הן בכל זאת אינן עוזבות את חלקת האדמה הזו. זהו דבר מופלא. הדבר המופלא הזה

כולל את קביעתו מראש של אלוהים, את שלטונו. אתם מרחמים על הזברה, אך אינכם יכולים להצילה, ואתם חשים כי האריה מתועב, אך אינכם יכולים להיפטר ממנו. הזברה היא מזון שאלוהים הכין לאריה, אך גם אם יאכלו אותן האריות ככל שיאכלו, הזברות לא יימחו מעל פני האדמה. מספר הצאצאים שהאריות מולידים קטן ממש, והם מתרבים לאט מאוד; אז לא משנה כמה זברות הם יאכלו – מספרם לא יהיה גדול ממספר הזברות. זהו סוג של איזון.

מהי מטרתו של אלוהים בשמירה על איזון מעין זה? היא קשורה לסביבות ההישרדות של בני האדם וכן להישרדותה של האנושות. אם זברות או טרף דומה אחר של האריה – צבאים או בעלי חיים אחרים – יתרבו לאט מדי ומספר האריות יגדל באורח חד, מול איזו מין סכנה יעמדו בני האדם? בראש ובראשונה, התרנגולות, הברווזים, האווזים והכלבים שבני אדם מגדלים יהיו טרף לאריות. הסיבה לכך היא שהם חיים בחוץ. האם הדברים האלה מספיקים לאריות למאכל? יש משקי בית שיש בהם שני חזירים. אילו אריה היה יורד מן ההרים ואוכל אותם, האם הוא היה פשוט עוזב לאחר שסיים? הוא היה חושב: "אין שום דבר לאכול בהרים, פשוט אשאר כאן. כמה בני אדם יושבים בבית." מיד כשבני האדם ייצאו, הוא ישעט קדימה ויאכל אותם. לבני אדם אין יכולת להתנגד. האם לא יהיה זה דבר טראגי? אריות האוכלים זברות הם תופעה רגילה, אך אילו אריה היה אוכל בני אדם, זו הייתה טרגדיה. הטרגדיה הזו אינה דבר שאלוהים קבע מראש, היא אינה במסגרת שלטונו, לא כל שכן מה שהוא נתן לאנושות, אלא מה שבני האדם הביאו על עצמם. כפי שאלוהים רואה זאת, לאיזון בין כל הדברים יש חשיבות מכרעת להישרדותה של האנושות. בין אם אלה צמחים או בעלי חיים, הם אינם יכולים לאבד את האיזון ההולם ביניהם. צמחים, בעלי חיים, הרים ואגמים – אלוהים הכין לאנושות סביבה אקולוגית רגילה. רק כשלבני האדם יש סביבה אקולוגית כזו – סביבה מאוזנת – הישרדותם מובטחת. אילו יכולת הרבייה של עץ או עשב לא הייתה טובה כל כך או אילו מהירות הרבייה שלו הייתה איטית מאוד, האם הייתה האדמה מאבדת את הלחות שבה? אילו האדמה איבדה את הלחות שבה, האם עדיין הייתה בריאה? אילו האדמה איבדה את הצמחייה שעליה ואת הלחות שבה, היא הייתה נסחפת במהירות רבה, ובמקומה היה נוצר חול. כאשר הקרקע מידרדרת, סביבת ההישרדות של בני האדם נהרסת אף היא. יחד עם ההרס הזה, היו מתרחשים אסונות. ללא איזון אקולוגי מעין זה, ללא סביבה אקולוגית כזו, בני האדם היו סובלים לעתים קרובות מאסונות בגלל חוסר האיזון הזה בין כל הדברים. לדוגמה, כשיש חוסר איזון סביבתי המוביל להרס בסביבה האקולוגית של צפרדעים, כולן מתקבצות יחד, מספרן גדל באורח חד, ובני אדם אף רואים המוני צפרדעים החוצות את הרחובות בערים. אילו מספרים גדולים של צפרדעים היו תופסים את סביבת ההישרדות של בני האדם, כיצד היינו קוראים למצב הזה? אסון. מדוע היינו קוראים לו אסון? בעלי החיים הקטנים האלה מועילים לאנושות כשהם נותרים במקום המתאים להם. הם שומרים על איזון סביבת ההישרדות של בני האדם. ברגע שהן יהיו אסון, הם ישפיעו על הסדר בחייהם של בני האדם. כל הדברים וכל הגורמים שצפרדעים מביאות עמן יכולים להשפיע על איכות חייהם של בני אדם. גם איבריהם הגופניים יכולים להיות מותקפים – זהו אחד מסוגי האסונות. סוג נוסף של אסון, שבני אדם חווים לעתים קרובות, הוא הופעת ארבה במספרים גדולים. האין זה אסון? זהו אסון מפחיד. אין זה משנה עד כמה בני האדם בעלי יכולת – בני אדם יכולים לייצר מטוסים, תותחים ופצצות אטום – אך כאשר ארבה מסיג את גבולם של בני האדם, איזה פתרון יש להם? האם הם יכולים להשתמש נגדם בתותחים? האם הם יכולים לירות בהם

בתת-מקלע? הם אינם יכולים. אם כך, האם הם יכולים לרסס קוטל חרקים כדי לסלקם? גם זה אינו קל. לשם מה מגיעים החרקים הקטנטנים האלה? הם בעיקר אוכלים יבולים ודגנים. בכל מקום שאליו מגיע הארבה, היבולים מושמדים לחלוטין. לכן, תחת פלישת ארבה, המזון שהחקלאים נשענים עליו – מזון לשנה שלמה – יכול להיאכל כולו כהרף עין על ידי ארבה. מבחינת בני האדם, הופעת הארבה היא לא רק מטרד – זהו אסון. הופעת ארבה בכמות גדולה הוא סוג של אסון, ומה באשר לעכברים? אם אין ציפורי טרף שתאכלנה עכברים, הם יתרבו במהירות רבה, מהר יותר מכפי שאתם יכולים לדמיין. ואם העכברים יתפשטו באופן בלתי מרוסן, האם בני האדם יוכלו לנהל חיים טובים? מול מה יעמדו בני האדם, אם כן? (מתקפת מזיקים.) רק מתקפת מזיקים? העכברים יכרסמו כל דבר! הם מכרסמים אפילו עץ. אם יש בבית שני עכברים, יהיה זה מטרד לכל בני הבית. לעתים הם גונבים שמן ואוכלים אותו, לעתים הם אוכלים את הדגנים. ואם אינם אוכלים משהו – הם מכרסמים אותו ויוצרים ממנו בלגן שלם. הם מכרסמים בגדים, נעליים, רהיטים – הם מכרסמים הכול. לעתים הם גם יטפסו אל מתקן ייבוש הכלים – האם ניתן להשתמש עוד בכלים אלה? גם אם תחטאו אותם, לא תרגישו בנוח להשתמש בהם ותיאלצו לזרוק אותם. זוהי הצרה שמביאים עמם העכברים לבני האדם. הם רק עכברים קטנטנים, אך לבני האדם אין דרך להתמודד עמם. הם אפילו מפחדים מהם. אין אפילו צורך לדבר על קבוצה שלמה של עכברים – די בזוג עכברים בלבד כדי לגרום הפרעה. אילו עכברים היו הופכים לאסון, לא היה ניתן להעלות על הדעת את ההשלכות. ואם נמלים זעירות יהפכו לאסון, לא יהיה ניתן גם להתעלם מן הנזק שהן יגרמו לאנושות. בית שמתמוטט משום שנמלים לעסו את העץ שממנו הוא עשוי, הוא תופעה שכיחה. לא ניתן להתעלם מכוחן. האם שמעתם על הנמלים שאכלו סוס? הייתה מושבת נמלים שהסתערה כנחיל על פני סוס גדול, וכל שנותר מן הסוס היה שלד. האין זה מפחיד? וכאשר רוכבו של הסוס ראה זאת, לאן הוא נמלט? היה אגם בקרבת מקום, והוא רץ אל האגם ושחה אל העבר השני. כך הוא שרד. אך לאחר שראה זאת, במשך כל שארית חייו הוא לא הצליח לשכוח כיצד לנמלים הזעירות האלה היה באופן לא צפוי כוח שכזה. הן כמעט אכלו אותו. לולא היה לו סוס, הנמלים בוודאי היו אוכלות אותו תחילה, ומכיוון שהיו מים ביניהם, הנמלים לא הצליחו ליצור גשר בזמן כדי ללכת ולאכול אותו. לולא היו שם מים, הן הסוס והן האדם היו נאכלים יחד. לא ניתן להתעלם מכוחן של הנמלים. האם יהיה זה מפחיד אם סוגים שונים של ציפורים יגרמו לאסון? (כן.) במילים אחרות, יהיו אשר יהיו סוגי בעלי החיים או היצורים החיים, ברגע שהם מאבדים את האיזון שלהם, הם גדלים, מתרבים וחיים בתחום חריג, תחום לא תקין. דבר כזה יכול לגרום לאנושות השלכות שלא ניתן לדמיין. דבר כזה היה משפיע לא רק על הישרדותם וחיהם של בני האדם, אלא אף מביא אסון על האנושות, עד כדי כך שבני האדם היו עוברים השמדה מוחלטת, נתונים לגורל של הכחדה.

כשאלוהים ברא את כל הדברים, הוא נעזר בכל מיני שיטות ודרכים כדי לאזן ביניהם, לאזן את תנאי המחיה של ההרים והאגמים, לאזן את תנאי המחיה של הצמחים וכל מיני בעלי החיים, העופות, החרקים – מטרתו הייתה לאפשר לכל סוגי היצורים החיים לחיות ולהתרבות במסגרת החוקים שהוא קבע. אין ישות שיכולה לחרוג מן החוקים האלה ולא ניתן להפר אותם. רק בתוך סביבה בסיסית מסוג זה יכולים בני האדם לשרוד ולהתרבות בביטחון, מדור לדור. אם יצור חי כלשהו יחרוג מהכמות או התחום שקבע אלוהים, או אם הוא יחרוג מקצב הצמיחה, התכיפות או המספר תחת שלטונו, סביבת ההישרדות של האנושות תסבול מדרגות שונות של הרס.

ויחד עם זאת, הישרדותה של האנושות תהיה מאוימת. אם מספרם של יצורים חיים מסוג מסוים יהיה גדול מדי, הם יגזלו מבני האדם את מזונם, ישמידו את מקורות המים של בני האדם, ויהרסו את מולדתם. בצורה זו, התרבותם או מצב הישרדותם של בני האדם יושפעו מיד. לדוגמה, המים חשובים מאוד לכל הדברים. אם יהיו יותר מדי עכברים, נמלים, ארבה וצפרדעים או שאר סוגי בעלי חיים, יהיה עליהם לשתות מים. כשיהיה מספר מוגזם של בעלי חיים, גם כמות המים שהם ישתו תגדל. ככל שכמות המים שהם ישתו תגדל, במסגרת היקף קבוע זה של מקורות מים ואזורים מימיים, מי השתייה ומקורות המים של בני האדם יפחתו, ויחסרו להם מים. אם מי השתייה של בני האדם יושמדו, יזוהמו או ייעלמו מפני שמספרם של כל מיני בעלי חיים גדל, בסביבת הישרדות קשה מעין זו, הישרדותה של האנושות תהיה תחת איום חמור. אם יהיו סוג אחד או כמה סוגים של יצורים חיים שיחרגו ממספרם ההולם, האוויר, הטמפרטורה, הלחות, ואף תכולת האוויר במרחב ההישרדות של האנושות, יורעלו ויושמדו בדרגות שונות. באופן דומה, הישרדותם וגורלם של בני האדם בנסיבות אלה יהיו עדיין נתונים לאיום מצד הסביבה הזו. לפיכך, אם בני האדם יאבדו את האיזונים האלה, האוויר שהם נושמים ייהרס, המים שהם שותים יזוהמו והטמפרטורות הדרושות להם ישתנו אף הן, יושפעו בדרגות שונות. אם הדבר יתרחש, סביבות ההישרדות הטבעיות של האנושות יהיו נתונות להשפעות ואתגרים עצומים. בנסיבות כאלה שבהן סביבות ההישרדות הבסיסיות של בני האדם הושמדו, מה יהיו גורלה של האנושות והאפשרויות שיעמדו בפניה? זוהי בעיה חמורה מאוד! מכיוון שאלוהים יודע מהם כל הדברים לאנושות, מהו תפקידו של כל דבר מכל סוג שהוא ברא, מהי ההשפעה שיש לו על בני אדם, וכמה רבה התועלת שהוא מביא לאנושות – בלבד של אלוהים יש תוכנית לכל הדברים האלה והוא מנהל כל היבט והיבט בכל הדברים שברא, ולכן כל דבר ודבר שהוא עושה חשוב מאוד לבני האדם – הכול הכרחי. מכאן שכאשר תראו תופעה אקולוגית כלשהי בקרב כל הדברים או חוקים טבעיים כלשהם בקרב כל הדברים, לא תטילו עוד ספק בצורך שבכל דבר ודבר שנברא על ידי אלוהים. אתם לא תשתמשו עוד במילים נבערות כדי לשפוט באופן שרירותי את הסדריו של אלוהים לכל הדברים ואת הדרכים השונות שבהן הוא מספק את צורכי האנושות. כמו כן, לא תסיקו מסקנות שרירותיות על חוקיו של אלוהים לכל הדברים שברא. האין זה כך?

מהם כל הדברים האלה, שזה עתה דיברנו עליהם? חישבו על כך. לאלוהים יש כוונות משלו בכל דבר ודבר שהוא עושה. על אף שבני האדם אינם יכולים לראות את הכוונות האלה, הן תמיד קשורות במידה רבה מאוד להישרדותה של האנושות. הן קשורות אליה באופן שאינו ניתן להפרדה – לא ניתן לוותר עליהן. הסיבה לכך היא שאלוהים מעולם לא עשה דבר חסר תועלת. לכל דבר ודבר שהוא עושה, תוכניתו היא במסגרת התיאוריות והעקרונות שלה, אשר כוללים את חוכמתו. המטרה והכוונה שמאחורי תוכנית זו הן להגן על האנושות, ולעזור לאנושות למנוע אסון, הסגת גבול על ידי יצור חי כלשהו וכל סוג של נזק לבני אדם מצד כל הדברים. אם כך, על סמך מעשיו של אלוהים שאותם ראינו בנושא זה שבו אנו דנים, האם ניתן לומר שאלוהים מספק את צורכי האנושות בדרך נוספת? האם ניתן לומר שאלוהים מאכיל ורועה את האנושות בדרך זו? (כן.) האם יש קשר חזק בין נושא זה לבין כותרת השיתוף שלנו, "אלוהים הוא מקור החיים של הכל"? (כן.) יש קשר חזק, והנושא הזה הוא היבט אחד שלו. בטרם דיברו על הנושאים האלה, היה לבני האדם רק דמיון מעורפל על אלוהים, אלוהים עצמו ומעשיו – לא הייתה להם הבנה אמיתית של הדברים האלה. אולם כאשר מספרים לבני אדם על מעשיו ועל הדברים שעשה, הם יכולים

להבין ולתפוש את עקרונות הדברים שאלוהים עושה ויכולים לקבל עליהם מושג ברור, נכון? על אף שכלבו של אלוהים, התיאוריות, העקרונות והכללים שלו מסובכים מאוד כשהוא עושה דבר-מה, כשהוא ברא את כל הדברים, וכשהוא שולט בכל הדברים, אם לוקחים דבר אחד בלבד לשיתוף עמכם, האם לא תוכלו להבין בלבכם שאלה הם מעשיו של אלוהים, ושהם מוחשיים מאוד? (כן). אם כן, במה שונה הבנתכם הנוכחית את אלוהים מבעבר? היא שונה במהותה. הדברים שהבנתם בעבר היו חלולים מדי, מעורפלים מדי, והדברים שאתם מבינים כעת כוללים כמות רבה של עדויות מוחשיות למעשיו של אלוהים, הניתנות להשוואה עם מה שיש לאלוהים ומה שאלוהים הינו. אם כן, כל הדברים שאמרתי הם חומר נהדר להבנתכם את אלוהים. זה הכול לכינוס של היום. להתראות! ערב טוב! (להתראות, האל הכול יכול).

9 בפברואר, 2014

אלוהים עצמו, הייחודי י'

אלוהים הוא מקור החיים של הכל (ד')

היום נעסוק בנושא מיוחד. לכל מאמין, יש רק שני דברים עיקריים שעליו לדעת, לחוות ולהבין – ומהם שני הדברים האלה? הראשון הוא היוכחותם האישית של בני אדם בחיים, והשני קשור להכרת האל. האם אתם חושבים, שהדברים שחלקנו לאחרונה על הכרת האל ניתנים להשגה? הוגן לומר שהדברים הם מעבר להישג ידם של רוב בני האדם. ייתכן שדברים אלה לא ישכנעו אתכם. מדוע אני אומר זאת? מפני שכאשר הקשבתם לדברים שאמרתי קודם לכן, ללא קשר לדרך שבה אמרתי אותם או באילו מילים השתמשתי, הייתם מודעים מילולית ותיאורטית לדברים שאמרתי, אך בעיה חמורה מאוד הייתה בכם, משום שלא הבנתם מדוע אמרתי את הדברים האלה, מדוע דיברתי על הנושאים האלה. זהו לב העניין. אם כן, על אף ששמיעת הדברים האלה הוסיפה להבנתכם אודות אלוהים ומעשיו והעשירה אותה, אתם עדיין מתקשים להכיר את אלוהים. לאחר ששמעתם את הדברים שאמרתי, רובכם עדיין לא מבינים מדוע אמרתי זאת, ומה הקשר בין הדברים האלה לבין הכרת האל. הסיבה שאינכם מבינים את הקשר של הדברים להכרת האל היא כי ניסיון חייכם שטחי מדי. אם הכרת וחווית דבריו של אלוהים על ידי בני אדם תישאר ברמה שטחית מאוד, רוב הידע שלהם על אודות אלוהים יהיה מעורפל ומופשט – הוא יהיה בסיסי, דוקטריני ותיאורטי. בתיאוריה, הוא נראה או נשמע הגיוני וסביר, אך הידע אודות האל שיוצא מפייהם של רוב בני האדם ריק מתוכן. ומדוע אני אומר שהוא ריק מתוכן? מפני שלמעשה, בלבכם, לא ברור לכם אם הדברים שיוצאים מפיכם אודות האל נכונים או לא, אם הם מדויקים או לא. לכן, על אף שרוב בני האדם שמעו מידע רב ונושאים רבים על הכרת האל, הידע שלהם אודות האל טרם חרג מעבר לגבולות התיאוריה והדוקטרינה המעורפלת והמופשטת. אם כן, כיצד ניתן לפתור את הבעיה הזו? האם חשבתם על כך אי-פעם? אם

מישהו אינו מחפש אחר האמת, האם יכולה להיות לו בעלות על המציאות? אם מישהו אינו מחפש אחר האמת, הוא ללא ספק חסר מציאות, ולפיכך בהחלט אין לו הכרה או חוויה של דברי אלוהים. והאם מי שאינו מכיר את דברי אלוהים יכול להכיר את אלוהים? בהחלט לא. שני הדברים קשורים זה בזה. לכן, רוב בני האדם אומרים, "כיצד ייתכן שהכרת האל קשה כל כך? כשאני מדבר על הכרת עצמי אני יכול לדבר במשך שעות, אך כשמדובר בהכרת האל, אין לי מילים. גם כשיש ביכולתי לומר מעט, הדברים מאולצים, ונשמעים משעממים – הם נשמעים מגושמים גם לי, כשאני שומע את עצמי הוגה אותם." זהו המקור. אם אתה חש שהכרת האל קשה מדי, שהיא דורשת ממך מאמץ רב, שאין לך על מה לדבר – שום דבר ממשי לשתף ולמסור לאחרים, וכן להעניק לעצמך – הדבר מוכיח שאינך אדם שחווה את דברי אלוהים. מהם דברי אלוהים? האין דברי אלוהים ביטוי של מה שיש לאלוהים ומה שאלוהים הינו? אם לא חווית את דברי אלוהים, האם יכול להיות לך ידע כלשהו על מה שיש לאלוהים ומה שאלוהים הינו? בוודאי שלא. הדברים האלה כולם קשורים זה בזה. אם לא חווית את דברי אלוהים, אינך יכול לתפוש את רצונו של אלוהים, אף לא תדע מהו טבעו, מה מוצא חן בעיניו, מה הוא מתעב, מהן דרישותיו מהאדם, ומהי עמדתו כלפי מי שטוב וכלפי מי שרע – כל הדברים האלה בוודאי יהיו עמומים ודו-משמעיים בעיניך. אם אתה מאמין באלוהים בתוך עמימות שכזו, כשאתה אומר שאתה אחד מחסידי אלוהים המחפשים אחר האמת, האם הדברים האלה מציאותיים? הם אינם מציאותיים! הבה נמשיך אם כן לשתף על הכרת האל.

כולכם משתוקקים לשמוע את הנושא שעליו נערוך שיתוף היום, נכון? הנושא שבו יעסוק השיתוף היום קשור גם לנושא "אלוהים הוא מקור החיים של הכל", שעליו דיברנו לאחרונה. דיונים רבים בנושא "אלוהים הוא מקור החיים של הכל", בעזרת אמצעים שונים ונקודות מבט שונות, גרמו לבני אדם לדעת כיצד אלוהים שולט בכל הדברים, באילו אמצעים הוא שולט בכל הדברים, ובאמצעות אילו עקרונות הוא מנהל את כל הדברים, כך שיוכלו להתקיים על כוכב הלכת הזה שאלוהים ברא. דיברנו הרבה גם על האופן שבו אלוהים מספק את צורכי האנושות: באילו אמצעים אלוהים מספק את צורכי האנושות, איזו מין סביבת מחייה הוא מספק לאנושות, ובאילו אמצעים וגורמים הוא מספק לאדם סביבת מחייה יציבה. על אף שלא דיברתי ישירות על הקשר שבין ריבונותו של אלוהים על כל הדברים וניהול כל הדברים על ידו, דיברתי בעקיפין על הסיבה לכך שהוא מנהל את כל הדברים בדרך זו ולכך שהוא מספק את צורכי האנושות ומטפח אותה בדרך זו – וכל הדברים האלה קשורים לניהולו של אלוהים. התוכן שעליו דיברנו היה בעל טווח רחב מאוד: מסביבת המאקרו עד לדברים קטנים הרבה יותר, כגון צורכיהם הבסיסיים של בני האדם ותזונתם, החל מן הדרך שבה שולט אלוהים בכל הדברים וגורם להם לפעול באופן מסודר, עד לסביבת המחיה הנכונה וההולמת שהוא ברא לבני אדם בכל גזע, וכו'. תוכן נרחב זה קשור כולו לאופן שבו חי האדם כבשר ודם. כלומר, הכול קשור לדברים בעולם החומרי הנראים לעין הבלתי-מזוינת, ושבו אדם יכולים להרגיש, לדוגמה, הרים, נהרות, אוקיינוסים, מישורים... כל אלה דברים שניתן לראותם ולגעת בהם. כשאני מדבר על אוויר וטמפרטורה, אתם יכולים לעשות שימוש בנשימתכם כדי להרגיש ישירות בקיומו של האוויר, ובגופכם כדי לחוש אם הטמפרטורה גבוהה או נמוכה. העצים, העשב, העופות והחיות שביערות, הדברים אשר עפים בשמיים והולכים על האדמה, ובעלי החיים הקטנים השונים שמגיחים ממחילות, את כולם יכולים בני אדם לראות במו עיניהם ולשמוע במו אוזניהם. על אף שהיקפם של הדברים האלה עצום, בקרב כל הדברים הם

מייצגים את העולם החומרי בלבד. דברים חומריים הם דברים שבני אדם יכולים לראות ולהרגיש, כלומר, כשאתה נוגע בהם, אתה חש אותם, וכשעניך רואות אותם, מוחך מציג בפניך תמונה. אלה הם דברים מציאותיים וממשיים. בעיניך, הם אינם מופשטים, אלא יש להם צורה. הם יכולים להיות מרובעים או עגולים, גבוהים או נמוכים, וכל אחד מהם יוצר אצלך רושם שונה. כל הדברים האלה מייצגים את החלק החומרי מכל הדברים. אם כן, מה כוללים "כל הדברים" בביטוי "ריבונותו של אלוהים על כל הדברים", בעיני אלוהים? הם אינם כוללים רק את הדברים שבני אדם יכולים לראותם ולגעת בהם, אלא יותר מכך, את הדברים הבלתי נראים והבלתי מוחשיים. המשמעויות האמיתיות של ריבונות האל על כל הדברים. אף על פי שהדברים האלה בלתי נראים ובלתי מוחשיים לבני אדם. בעיני אלוהים, כל עוד עיניו יכולות לצפות בהם והם בתחום ריבונותו, הם מתקיימים בפועל. על אף שבעיני האנושות הם מופשטים ולא ניתן לדמיין אותם – יתרה מכך, אף על פי שהם בלתי נראים ובלתי מוחשיים – בעיני אלוהים הם אכן מתקיימים בפועל. כזה הוא העולם האחר של כל הדברים שבהם שולט אלוהים, וזהו חלק נוסף מתחום כל הדברים שבהם הוא שולט. זהו הנושא שבו יעסוק השיתוף היום – כיצד אלוהים שולט בעולם הרוחני ומנהל אותו. מכיוון שנושא זה כולל את האופן שבו אלוהים שולט בכל הדברים ומנהל אותם, הוא קשור לעולם שמחוץ לעולם החומרי – העולם הרוחני – ולכן יש צורך עליון שנבין אותו. רק לאחר שנשתף תוכן זה ולאחר שבני אדם יבינו אותו, הם יוכלו להבין באמת את משמעותן האמיתית של המילים "אלוהים הוא מקור החיים של הכל". זוהי הסיבה שאנו תיכף נדון בנושא זה. מטרתו של הנושא היא להשלים את הנושא "אלוהים שולט בכל הדברים ואלוהים מנהל את כל הדברים". ייתכן שכאשר תשמעו את הנושא הזה, תרגישו שהוא מוזר ולא ייאמן – אך תהיה הרגשתכם אשר תהיה, מכיוון שהעולם הרוחני הוא חלק אחד מכל הדברים שאלוהים שולט בהם, עליכם ללמוד דבר-מה על נושא זה. לאחר שתלמדו, תהיה לכם הערכה, הבנה והכרה עמוקה יותר של המילים "אלוהים הוא מקור החיים של הכל".

כיצד אלוהים שולט בעולם הרוחני ומנהל אותו

אם בני אדם אינם מבינים דברים מסוימים או תופעות מסוימות בעולם החומרי, הם יכולים לחפש את המידע הרלוונטי או להיעזר בערוצים שונים כדי לברר את מקורותיהם ואת הסיפור שמאחוריהם. אך כשמדובר בעולם האחר שעליו אנו מדברים היום – העולם הרוחני אשר קיים מחוץ לעולם החומרי – לבני אדם אין כל אמצעים או ערוצים שמהם יוכלו ללמוד הכול בנושא. מדוע אני אומר זאת? מפני שבכולמה של האנושות, כל דבר השייך לעולם החומרי הוא בלתי נפרד מקיומו הגשמי של האדם, ומכיוון שבני האדם חשים שכל דבר בעולם החומרי הוא בלתי נפרד מחייהם הגשמיים, רוב בני האדם מודעים רק לדברים החומריים שמול עיניהם, לדברים הנראים לעיניהם, או רואים רק אותם. אך כשמדובר בעולם הרוחני – כלומר, כל דבר השייך לעולם אחר זה – הוגן לומר שרוב בני האדם אינם מאמינים. הסיבה לכך היא שהוא אינו נראה לעיניהם, ושהם מאמינים שאין צורך להבינו או לדעת עליו דבר, מה גם שהעולם הרוחני הזה הוא עולם שונה לחלוטין מן העולם החומרי. העולם הרוחני פתוח לאלוהים, אך נסתר מן האנושות ואינו פתוח בפניה, ולכן בני האדם מתקשים למצוא ערוץ שדרכו יוכלו להבין את ההיבטים השונים של עולם זה. ההיבטים השונים שעליהם אדבר, נוגעים רק לניהולו

ולריבונותו של אלוהים. איני חושף מסתורין כלשהו, אף לא מגלה לכם את הסודות שברצונכם לגלות, מפני שהדבר נוגע לריבונותו של אלוהים, לניהולו של אלוהים ולתמיכתו של אלוהים, ולפיכך אדבר רק על החלק שאתם צריכים לדעת.

קודם כול, אשאל אתכם שאלה: מהו לדעתכם העולם הרוחני? במובן הרחב, זהו עולם שמחוץ לעולם החומרי, עולם בלתי נראה ובלתי מוחשי לבני אדם. אך איזה מין עולם על העולם הרוחני להיות, כפי שהוא מצטייר בדמיונכם? אולי כתוצאה מכך שאינכם יכולים לראותו, אינכם מסוגלים לדמיין אותו. אך כשאתם שומעים אגדות עליו, אתם בכל זאת חושבים, אינכם יכולים לעצור בעצמכם. ומודע אני אומר זאת? יש דבר שקורה לאנשים רבים בצעירותם: כשמישהו מספר להם סיפור מפחיד – על רוחות רפאים, נשמות – הם נבהלים עד מוות. ומדוע הם נבהלים? מפני שהם מדמיינים את הדברים האלה. על אף שהם אינם יכולים לראותם, הם חשים שהם נמצאים בחדרם, במקום נסתר כלשהו או במקום חשוך כלשהו, והם פוחדים כל כך עד שהם אינם מעיזים לישון. בלילה, הם אינם מעיזים לשהות לבדם בחדר או בחצר. זהו העולם הרוחני שבדמיונכם, וזהו עולם שבני אדם חושבים שהוא מפחיד. למעשה, לכולם יש דמיון וכל אדם יכול להרגיש דבר-מה.

נתחיל בעולם הרוחני. מהו העולם הרוחני? אתן לכם הסבר קצר ופשוט. העולם הרוחני הוא מקום חשוב, השונה מן העולם החומרי. ומדוע אני אומר שהוא חשוב? אנחנו נדבר על כך בפירוט. קיומו של העולם הרוחני קשור בקשר שלא ניתן להתירו לעולמה החומרי של האנושות. הוא ממלא תפקיד חשוב במעגל החיים והמוות של בני האדם בריבונותו של אלוהים על כל הדברים. זהו תפקידו, וזוהי אחת הסיבות לכך שקיומו חשוב. מפני שזהו מקום שחמשת החושים אינם יכולים להבחין בו, איש אינו יכול לשפוט במדויק אם הוא קיים או לא. ההתרחשויות בעולם הרוחני קשורות בקשר הדוק לקיומה של האנושות, וכתוצאה מכך, דרך חייה של האנושות אף היא מושפעת במידה עצומה מן העולם הרוחני. האם הדבר קשור לריבונותו של אלוהים? אכן. כשאני אומר זאת, אתם מבינים מדוע אני דן בנושא הזה: מפני שהוא נוגע לריבונותו של אלוהים ולניהולו. בעולם כזה – שאינו נראה לעיניהם של בני האדם – כל צו ופקודה שמיימים וכן המערכת הניהולית שלו, נעלים הרבה יותר מן החוקים והמערכות של מדינה כלשהי בעולם החומרי, ואין ישות החיה בעולם הזה שתעז להפר אותם או לנכס אותם לעצמה. האם הדבר קשור לריבונותו ולניהולו של אלוהים? בעולם הזה, יש צווים מנהליים ברורים, פקודות שמיימיות ברורות וחוקים ברורים. ברמות שונות ובאזורים שונים, פקידים ממלאים בקפידה את חובתם ומצייתים לכללים ותקנות, משום שהם יודעים מהן ההשלכות של הפרת צו שמיימי, הם מודעים בבירור לאופן שבו אלוהים מעניש על הרע וגומל על הטוב, ולאופן שבו הוא מנהל את כל הדברים, שבו הוא שולט בכל הדברים. יתרה מזאת, הם מבינים בבירור כיצד אלוהים מוציא לפועל את הצווים והחוקים השמיימים שלו. האם הללו שונים מן העולם החומרי שבו שוכנת האנושות? הם שונים במידה עצומה. זהו עולם השונה לחלוטין מן העולם החומרי. מכיוון שיש צווים וחוקים שמיימים, הדבר נוגע לריבונותו ולניהולו של אלוהים, כמו כן, לטבעו של אלוהים, למה שיש לו ומה שהינו. לאחר ששמעתם זאת, האם אינכם חשים שהכרחי ביותר שאדבר על נושא זה? האם אינכם מבקשים ללמוד את הסודות שבו? (כן, אנו רוצים). כזה הוא מושג העולם הרוחני. על אף שהוא מתקיים לצד העולם החומרי, וכפוף יחד עמו לניהולו ולריבונותו של אלוהים, ניהולו של עולם זה על ידי אלוהים וריבונותו עליו, מחמירים הרבה יותר בהשוואה לעולם החומרי. כשמדובר בפרטים, עלינו להתחיל לדון בדרך שבה העולם

הרוחני אחראי על עבודת מעגל החיים והמוות של האנושות, משום שעבודה זו היא חלק חשוב מעבודתן של הישויות בעולם הרוחני.

בקרב האנושות, אני מסווג את כל בני האדם לשלושה סוגים. הסוג הראשון הוא הכופרים, חסרי האמונה הדתית. הם נקראים כופרים. רובם המכריע של הכופרים מאמין רק בכסף, הם עוסקים רק באינטרסים האישיים שלהם, הם חומרניים ומאמינים רק בעולם החומרי, לא במעגל החיים והמוות ולא באמירות כלשהן על אלים ורוחות. אני מסווג אותם ככופרים, והם הסוג הראשון. הסוג השני הוא המאמינים השונים, שאינם כופרים. בקרב האנושות, אני מחלק את המאמינים האלה לכמה סוגים עיקריים: הסוג הראשון הם היהודים, הסוג השני הם הקתולים, הסוג השלישי הם המשיחיים, הסוג הרביעי הם המוסלמים והסוג החמישי הם הבודהיסטים – יש חמישה סוגים. אלה הם סוגי המאמינים השונים. הסוג השלישי הוא האנשים שמאמינים באלוהים, והוא מתייחס אליכם. מאמינים אלה הם חסידיו של אלוהים היום. אנשים אלה נחלקים לשני סוגים: נבחרים אלוהים ועושי שירות. הסוגים העיקריים האלה הובחנו בבירור זה מזה. כעת, אם כן, אתם יכולים להבחין בבירור במחשבותיכם בין הסוגים והדרגות של בני האדם, הלא כן? הסוג הראשון הוא הכופרים – כבר ציינתי מי הם הכופרים. האם אלה שמאמינים באיש הזקן שבשמיים נחשבים כמאמינים? כופרים רבים מאמינים רק באיש הזקן שבשמיים. הם מאמינים שהרוח, הגשם והרעם נשלטים כולם על ידי האיש הזקן הזה שבשמיים, שעליו הם מסתמכים לשם שתילת גידולים וקציר – אך כשמוזכרת האמונה באלוהים הם ממאנים להקשיב. האם ניתן לכנות זאת אמונה באלוהים? בני אדם כאלה נכללים בין הכופרים. אתם מבינים זאת, נכון? אל תבלבלו בין הקטגוריות הללו. הסוג השני הוא אנשי האמונה. הסוג השלישי הוא חסידי האל היום. ומדוע חילקתי את בני האדם לסוגים אלה? (מפני לסוגים שונים של בני אדם יש סוף שונה וייעוד שונה.) זהו היבט אחד. מפני שכאשר גזעים וסוגים שונים אלה של בני אדם ישובו לעולם הרוחני, כל אחד מהם ילך למקום אחר, הם יהיו כפופים לחוקים שונים של מעגל החיים והמוות, וזוהי הסיבה לכך שסיווגתי את בני האדם לסוגים עיקריים אלה.

1. מעגל החיים והמוות של הכופרים

הבה נתחיל ממעגל החיים והמוות של הכופרים. לאחר שאדם מת, פקיד לוקח אותו מן העולם החומרי. ומה ממנו נלקח? לא גופו, אלא נשמתו. כשנשמתו נלקחת, הוא מגיע למקום שהוא סוכנות של העולם הרוחני, המקבלת במיוחד נשמות של בני אדם שמתו זה עתה. (הערה: המקום הראשון שאליו מגיעה הנשמה לאחר שמישהו מת, מוזר לנשמה.) כשהוא נלקח למקום הזה, פקיד מבצע את הבדיקות הראשונות, מוודא את שמו, כתובתו, גילו, וכל דבר שעשה בחייו מתועד בספר ונכונותו מאומתת. לאחר שהכול נבדק, התנהגותו ומעשיו של האדם לכל אורך חייו משמשים כדי לקבוע אם הוא ייענש או ימשיך להתגלגל כאדם, וזהו השלב הראשון. האם השלב הראשון הזה מפחיד? הוא אינו מפחיד מדי, מפני שהדבר היחיד שקרה הוא שהאדם הגיע למקום חשוך ולא מוכר. בשלב השני, אם האדם הזה עשה דברים רעים רבים לאורך חייו, אם הוא ביצע מעשים מרושעים רבים, הוא יילקח למקום של ענישה כדי להיענש. זה יהיה המקום המיוחד להענשת בני אדם. פרטי העונש שלו תלויים בחטאים שחטא ובמספר המעשים הרעים שעשה לפני מותו – וזהו המצב הראשון שמתרחש בשלב השני. בגלל הדברים

שעשו והמעשים הרעים שביצעו לפני מותם, כשהם מתגלגלים מחדש בעקבות ענישתם – כשהם נולדים פעם נוספת בעולם החומרי – יש אנשים שיוסיפו להיות אנושיים, ויש שיהיו לבעלי חיים. כלומר, לאחר שאדם שב לעולם הרוחני, הוא נענש בגלל המעשים הרעים שעשה. יתרה מזאת, בגלל המעשים המרושעים שעשה, בגלגולו הבא הוא ככל הנראה לא יהיה אדם, אלא בעל חיים. מגוון בעלי החיים שהוא עשוי להיות כולל פרות, סוסים, חזירים וכלבים. יש שעשויים להיות ציפור בשמיים, ברווז או אווז... לאחר שהתגלגלו לבעלי חיים, כשהם מתים הם שבים לעולם הרוחני, וכקודם, על סמך התנהגותם לפני מותם, העולם הרוחני יחליט אם יתגלגלו לבני אדם או לא. רוב בני האדם עושים מעשים רעים רבים מדי, חטאיהם חמורים מדי, לכן כשהם מתגלגלים מחדש, הם הופכים לבעלי חיים, שבע עד שתיים עשרה פעמים. שבע עד שתיים עשרה פעמים – האם זה מפחיד? (זה מפחיד). מה מפחיד בעיניכם? אדם שנעשה לבעל חיים, זהו דבר מפחיד. ומהו הדבר הכואב ביותר לאדם, בכך שהוא הופך לבעל חיים? העובדה שאין לו שפה, שיש לו מחשבות פשוטות בלבד, שהוא מסוגל לעשות רק את הדברים שבעלי חיים עושים ולאכול את הדברים שבעלי חיים אוכלים, שיש לו דרך חשיבה ושפת גוף פשוטות כמו של בעל חיים, שהוא אינו מסוגל ללכת זקוף, אינו מסוגל לתקשר עם בני אדם, ושאי אפשר מן ההתנהגויות והפעילויות של בני האדם אינה קשורה לבעלי החיים. כלומר, בקרב כל הדברים, להיות בעל חיים פירושו שאתם הנחותים שבכל היצורים החיים, והדבר כואב הרבה יותר מאשר להיות בן אדם. זהו היבט אחד של העונש מן העולם הרוחני למי שעשה מעשים רעים רבים וחטא חטאים גדולים. כשמדובר בחומרת העונש, הדבר מוכרע על ידי סוג בעל החיים שהאדם מתגלגל בו. לדוגמה, האם טוב יותר להיות חזיר מאשר כלב? האם לחזיר יש חיים טובים או רעים יותר מכלב? רעים יותר, נכון? אם בני אדם הופכים לפרה או לסוס, האם חייהם יהיו טובים או רעים יותר מחזיר? (טובים יותר). האם יהיה נוח יותר למישהו אם יהיה לחתול? אילו הייתה לכם אפשרות בחירה בין בעלי חיים, הייתם בוחרים להיות לחתול, והדבר נוח יותר מלהיות סוס או פרה, מפני שתוכלו להעביר את רוב זמנכם בנחת, בשינה. מייגע יותר להיות פרה או סוס, לכן אם בני אדם מתגלגלים לפרה או לסוס, עליהם לעבוד קשה – ונדמה שזהו עונש קשה. להיות כלב זה קצת יותר טוב מאשר להיות פרה או סוס, מפני שלכלב יש קשר קרוב יותר עם אדונו. בנוסף לכך, כיום, רבים מחזיקים כלב וכעבור שלוש או חמש שנים הוא לומד להבין חלק גדול ממה שהם אומרים! מכיוון שכלב יכול להבין דברים רבים מדבריו של אדונו, יש לו הבנה טובה של אדונו, והוא לעתים יכול להסתגל למצב רוחו ולדרישותיו, ולכן האדון מתייחס לכלב טוב יותר, והכלב אוכל ושותה טוב יותר, וכשכואב לו מטפלים בו יותר – אם כן, האם הכלב אינו נהנה מחיים מאושרים? לפיכך, טוב יותר להיות כלב מאשר פרה או סוס. בצורה זו, חומרת עונשו של אדם קובעת כמה פעמים הוא יתגלגל לבעל חיים, ולאיזה מין בעל חיים יתגלגל. אתם מבינים, כן?

מכיוון שחטאו חטאים כה רבים בחייהם, יש בני אדם שייענשו בכך שיתגלגלו לבעלי חיים שבע עד שתיים עשרה פעמים. לאחר שנענשו די פעמים, כשהם שבים לעולם הרוחני, הם נלקחים למקום אחר. הנשמות השונות שבמקום הזה כבר נענשו, והן מן הסוג המתכונן להתגלגל לאדם. המקום הזה מסווג כל נשמה על פי סוג המשפחה שבה תיוולד, סוג התפקיד שתמלא לאחר שתתגלגל וכן הלאה. לדוגמה, יש בני אדם שיהיו לזמרים כשיבואו לעולם, ולפיכך הם ממוקמים בין הזמרים, יש שיהיו לאנשי עסקים כשיבואו לעולם, ולפיכך הם ממוקמים בין אנשי העסקים, ואם מישהו עתיד להיות לחוקר מדעי כשיהיה לאדם, הוא ממוקם בין החוקרים המדעיים. לאחר

שסווגו, כל אחד מהם נשלח על פי זמן ותאריך שונים שנקבעו, כפי שאנשים שולחים כיום דואר אלקטרוני. בכך יושלם מעגל אחד של חיים ומוות. מן היום שבו מגיע האדם לעולם הרוחני ועד למועד שבו מסתיים עונשו, הוא עשוי להתגלגל לבעל חיים פעמים רבות, ואחר כך הוא מתכוון להתגלגל לאדם. זהו תהליך שלם. אך האם מי שענישתו הסתיימה ולא מתגלגל עוד לבעל חיים, יישלח במהירות לעולם החומרי כדי להיות לאדם? ואם לא, כמה זמן יחלוף בטרם יוכל לבוא בקרב בני האדם? מהי התדירות שבה אנשים אלה הופכים לבני אדם?^[א] יש לכך מגבלות של זמן. כל דבר המתרחש בעולם הרוחני כפוף למגבלות ולכללים מתאימים של זמן – ואם אסביר אותם בעזרת מספרים, תבינו. למי שמתגלגל מחדש תוך פרק זמן קצר, לידתו מחדש כאדם תהיה מוכנה כשהוא ימות. פרק הזמן הקצר ביותר הוא שלושה ימים. יש בני אדם שאצלם זה שלושה חודשים, יש שאצלם זה שלוש שנים, יש שאצלם זה שלושים שנה, יש שאצלם זה שלוש מאות שנה, יש שאצלם זה אפילו שלושת אלפים שנה, וכו'. אם כן, מה ניתן לומר על כללים אלה של זמן, ומהם פרטיהם? הם מבוססים על מה שהעולם החומרי, עולמו של האדם, צריך מאותה נשמה ועל התפקיד שנשמה זו נועדה למלא בעולם הזה. כשבני אדם מתגלגלים לאנשים רגילים, רובם מתגלגלים מהר מאוד, מפני שבעולמו של האדם יש צורך דחוף בבני אדם רגילים כאלה, ולכן כעבור שלושה ימים הם נשלחים פעם נוספת למשפחה שונה לחלוטין מזו שבה היו לפני מותם. אך יש מי שממלא תפקיד מיוחד בעולם הזה. "מיוחד" פירושו שאין דרישה גדולה לאנשים אלה בעולמו של האדם – לא רבים נחוצים כדי למלא תפקיד כזה, וכך עשויות לחלוף שלוש מאות שנה בטרם אדם זה יתגלגל מחדש.^[ב] כלומר, הנשמה הזו תגיע רק פעם בשלוש מאות שנה או פעם בשלושת אלפים שנה. ומדוע זה כך? מפני שבמשך שלוש מאות שנה או שלושת אלפים שנה, תפקיד כזה אינו נדרש בעולמו של האדם, ולכן הם מוחזקים במקום כלשהו בעולם הרוחני. ניקח לדוגמה את קונפוציוס. הייתה לו השפעה עמוקה על התרבות הסינית המסורתית. להגעתו הייתה השפעה עמוקה על התרבות, הידע, המסורת והחשיבה של בני האדם באותה תקופה. אך אדם כזה אינו נחוץ בכל תקופה, ולכן היה עליו להישאר בעולם הרוחני ולהמתין שם במשך שלוש מאות או שלושת אלפים שנה, בטרם התגלגל מחדש. מכיוון שעולמו של האדם לא נזקק למישהו כמותו, היה עליו לחכות ללא מעש. מכיוון שהיו תפקידים מעטים מאוד כאלה, היו לו דברים מעטים לעשות, ולכן היה צורך להחזיקו במקום כלשהו בעולם הרוחני במשך מרבית הזמן, בבטלה, ולשלחו כשעולמו של האדם נזקק לו. כאלה הם כללי הזמן של העולם הרוחני ביחס לתדירות שבה רוב בני האדם מתגלגלים מחדש. בין אם הם אנשים רגילים או מיוחדים, לעולם הרוחני יש כללים מתאימים ונהלים נכונים לעיבוד גלגוליהם של בני האדם, וכללים ונהלים אלה נשלחים מאלוהים, ושום פקיד או ישות בעולם הרוחני אינם מחליטים עליהם ואינם שולטים בהם. אתם מבינים כעת, כן? הגלגול מחדש של כל נשמה – תפקידה בחיים האלה – המשפחה שבה היא נולדת, וצורת חייה, קשורים בקשר הדוק לחייה הקודמים. לעולמו של האדם באים כל מיני אנשים, והתפקידים שהם ממלאים שונים זה מזה, וכך גם המשימות שהם מבצעים. ואילו משימות הן אלה? יש שבאים כדי לשלם חוב: אם הם היו חייבים כסף רב מדי לאחרים בחייהם הקודמים, הם באים לשלם חוב בחיים האלה. במקביל, יש שבאים לגבות חוב: בחייהם הקודמים,

הערות שוליים:

א. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "שבה אנשים אלה הופכים לבני אדם".

ב. בטקסט המקורי לא מופיעות המילים "בטרם אדם זה יתגלגל מחדש".

נגזלו מהם דברים רבים מדי וכסף רב מדי במעשי הונאה, ולכן לאחר שהם מגיעים לעולם הרוחני, העולם הרוחני נותן להם צדק ומאפשר להם לגבות את חובם בחיים האלה. יש שבאים לשלם חוב של תודה: בחייהם הקודמים – בטרם מתו – מישוהו היה טוב אליהם, ובחיים האלה ניתנה להם הזדמנות פז להתגלגל מחדש כך שייולדו מחדש כדי לשלם את חוב התודה הזה. באופן דומה, אחרים נולדו מחדש בחיים האלה כדי לתבוע חיים. ואת חייו של מי הם תובעים? של האדם שהרג אותם בחייהם הקודמים. לסיכום, לחייו של כל אדם בהווה יש קשר חזק לחייו הקודמים, הם קשורים באופן שאינו ניתן להפרדה. כלומר, חייו של כל אדם בהווה מושפעים במידה עצומה מחייו הקודמים. לדוגמה, לפני מותו, רימה ג'אנג את לי וגזל ממנו סכום כסף גדול. אם כן, האם ג'אנג חייב חוב ללי? מאחר שכך הוא הדבר, האם זה טבעי שלי יגבה את החוב שלו מג'אנג? מכאן שלאחר מותם, יש חוב שיש להסדיר ביניהם. כשהם מתגלגלים מחדש וג'אנג נעשה לאדם, כיצד גובה ממנו לי את חובו? אחת השיטות היא שלי יגבה את חובו על ידי כך שייולד מחדש כבנו של ג'אנג. ג'אנג מרוויח כסף רב, ולי מבזבז אותו. אין זה משנה כמה ירוויח ג'אנג, בנו לי "עוזר" לו בכך שהוא מבזבז אותו. אין זה משנה כמה מרוויח ג'אנג, לעולם לא די בכך, ומסיבה כלשהי, בסופו של דבר, הבן מבזבז את כספו של אביו בדרכים ובאמצעים שונים. ג'אנג תמה: "מדוע בני תמיד ביש מזל? מדוע בניהם של אנשים אחרים טובים כל כך? מדוע אין לבני שאיפות, מדוע הוא כה חסר תועלת ואינו מסוגל להרוויח כסף, מדוע עליי לתמוך בו תמיד? מכיוון שעליי לתמוך בו, אעשה זאת, אך מדוע, יהיה אשר יהיה סכום הכסף שאתן לו, הוא תמיד זקוק לעוד? מדוע הוא אינו יכול לעבוד ולהתפרנס ביושר, אלא מתבטל, זולל, סובא, הולך לזונות ומהמר? מה מתרחש, לכל הרוחות?" לאחר מכן ג'אנג חושב זמן-מה: "הייתכן שהיה לי חוב אליו בחיים הקודמים. אם כן, אשלם אותו! הדבר לא יסתיים עד שאשלם את החוב במלואו!" ייתכן שיבוא יום ולי אכן יקבל את חובו בחזרה, וכשהוא יהיה בן ארבעים או חמישים, יבוא יום שבו הוא יתעשת לפתע: "לא עשיתי ולו דבר טוב אחד במחצית הראשונה של חיי! בזבזתי את כל הכסף שאבי הרוויח – עליי להיות אדם טוב! אחשל את עצמי: אהיה אדם ישר, שחי כראוי, ולעולם לא אגרום עוד צער לאבי!" מדוע הוא חושב כך? מדוע הוא משתנה לפתע לטובה? האם יש לכך סיבה? מהי הסיבה? משום שהוא גבה את חובו; ג'אנג שילם את חובו. יש בכך סיבה ותוצאה. הסיפור החל לפני זמן רב מאוד, בטרם שניהם נולדו, וסיפור זה מחייהם הקודמים הובא לחייהם הנוכחיים, ואיש מהם אינו יכול להאשים את רעהו. אין זה משנה מה לימד ג'אנג את בנו, בנו מעולם לא הקשיב, ומעולם לא עבד לפרנסתו ביושר – אך ביום שבו שולם החוב, לא היה עוד צורך ללמד אותו, הוא הבין באופן טבעי. זוהי דוגמה פשוטה. האם ישנן דוגמאות אחרות רבות? (כן). ומה הסיפור הזה אומר לבני האדם? (שעליהם להיות טובים ולא רעים). שעליהם לסור מרע, ושיהיה תגמול על מעשיהם הרעים! רוב הכופרים מבצעים מעשים רעים רבים, והם מקבלים תגמול על מעשיהם הרעים, נכון? אך האם התגמול הזה שרירותי? לכל דבר שניתן עליו תגמול, יש רקע וסיבה. האם אתה חושב שדבר לא יקרה לך לאחר שרימית מישוהו וגזלת ממנו כסף? האם אתה חושב, שלאחר שגזלת ממנו כסף במרמה, לא יהיו השלכות הנוגעות לך לאחר שלקחת את כספו? הדבר יהיה בלתי אפשרי ותהיינה השלכות! אין זה משנה מי האדם ואם הוא מאמין שיש אלוהים או לא, על כל אחד לקחת אחריות על התנהגותו ולשאת בהשלכות של מעשיו. בהסתמך על דוגמה פשוטה זו – ג'אנג נענש ולי קיבל את כספו בחזרה – האין הדבר הוגן? כשבני אדם עושים דברים כאלה, יש תוצאה כזו. היא בלתי נפרדת מניהול העולם הרוחני. על אף שהם כופרים, קיומם של אלה שאינם

מאמינים באלוהים כפוף לפקודות ולצווים שמיימיים שמהם איש אינו יכול לחמוק; איש אינו יכול להימנע מהמציאות הזו.

מי שאין לו אמונה, לעתים קרובות מאמין שכל דבר שניתן לראותו קיים, ואילו כל דבר שלא ניתן לראותו או שרחוק מאוד מבני האדם, אינו קיים. הוא מעדיף להאמין שאין "מעגל חיים ומוות" ושאין "עונש", ולכן הוא חוטא ומבצע מעשים רעים ללא נקיפות מצפון – ולאחר מכן נענש או מתגלגל לבעל חיים. רוב בני האדם השונים מקרב הכופרים נלכדים במעגל אכזרי זה. זאת מפני שהם אינם יודעים שהעולם הרוחני מקפיד בניהול כל היצורים החיים. בין אם אתה מאמין או לא, העובדה הזו קיימת, שכן אין ולו אדם או חפץ אחד שיכול להימלט מן התחום הנצפה על ידי אלוהים, ואין ולו אדם או חפץ אחד שיכול להימלט מן הכללים והמגבלות של הצווים השמיימיים של אלוהים ומפקודותיו. לכן, הדוגמה הפשוטה הזו מראה לכולם שבין אם אתה מאמין באלוהים ובין אם לא, אין זה מקובל לחטוא ולבצע מעשים רעים, ויש לכך השלכות. כאשר מישוהו שגזל במרמה את כספו של אדם אחר נענש, העונש הזה הוגן. התנהגות שכיחה כזו נענשת על ידי העולם הרוחני, על ידי הפקודות והצווים השמיימיים של אלוהים, וכך גם התנהגות פושעת חמורה והתנהגות מרושעת – אונס וביזה, הונאה ומרמה, שוד וגניבה, רצח והצתה וכו' – כפופה במידה רבה עוד יותר למערך של עונשים בחומרה משתנה. ומה כוללים עונשים אלה שחומרתם משתנה? חלקם מסתמכים על זמן כדי לקבוע את רמת החומרה, חלקם עושים זאת בעזרת מתודולוגיות שונות, ואחרים עושים זאת באמצעות המקום שאליו בני אדם מגיעים כשהם מתגלגלים מחדש. לדוגמה, יש אנשים המנבלים את פיהם. למה מתייחס הביטוי "לנבל את הפה"? משמעותו היא לקלל אחרים לעתים קרובות ולהשתמש בשפה זדונית, שפה המקללת בני אדם. על מה מרמזת שפה זדונית? היא מרמזת על כך שלמישהו יש לב גס ונתעב. שפה זדונית המקללת בני אדם לעתים קרובות יוצאת מפייהם של אנשים כאלה, ושפה זדונית כזו מלווה בהשלכות חמורות. לאחר שאנשים אלה מתים ומקבלים את העונש ההולם, הם עלולים להיוולד מחדש כאילמים. יש אנשים מחושבים מאוד כשהם בחיים, הם מנצלים אחרים תכופות, מזימותיהם הקטנות לרוב מתוכננות היטב, והם עושים דברים רבים הפוגעים בזולת. כשהם נולדים מחדש, הם יכולים להיוולד כטיפשים או כבעלי מוגבלות שכלית. יש אנשים המציצים לעתים קרובות ומפריים את פרטיותם של אחרים. עיניהם רואות דברים רבים שהם לא צריכים היו להיות שותפים להם, והם יודעים דברים רבים שלא היו צריכים לדעת, ולכן כשהם נולדים מחדש, הם עלולים להיות עיוורים. יש אנשים אשר זריזים מאוד בחייהם, הם מתקוטטים לעתים קרובות ועושים מעשים רבים שהם רעים, ולכן כשהם נולדים מחדש הם עלולים להיות נכים, צולעים, גידמים, או לחלופין, הם עלולים להיות גיבנים, לסבול מפיתול צוואר, ללכת עם צליעה או שאחת מרגליהם עלולה להיות קצרה מן האחרת וכו'. בצורה זו, מוטלים עליהם עונשים שונים על סמך רמת הרוע שביצעו במהלך חייהם. ומה אתם אומרים, מדוע יש אנשים פוזלים? האם יש אנשים רבים כאלה? כיום יש רבים מהם. יש אנשים שהם פוזלים מפני שבחייהם הקודמים הם עשו שימוש רב מדי בעיניהם, עשו דברים רעים רבים מדי, ולכן הם נולדים לחיים האלה עם עיניים פוזלות, ובמקרים חמורים הם אף עיוורים. האם אתם חושבים שנעים להביט באנשים פוזלים? האם הם מותירים רושם טוב? אתם רואים שיש להם מבנה פנים טוב, עורם בהיר וחיוור, יש להם עיניים גדולות ועפעפיים כפולים – אך למרבה הצער, יש להם עין פוזלת. כיצד הם נראים? האם אין לכך השפעה כללית על התנהגותו של האדם? ועם השפעה זו, אילו מין חיים יש להם? כשהם פוגשים אחרים,

הם חושבים לעצמם: "אני פוזל! עליי לדבר כשראשי מורכן, ואיני יכול להביט באנשים פנים-מול-פנים, כדי שלא יראו את עיניי." עיניהם הפוזלות משפיעות על הדרך שבה הם מביטים בדברים ועל יכולתם להביט בפניהם של אנשים. האם כתוצאה מכך הם לא איבדו את יכולת השימוש בעיניהם? האם אין זה פיצוי על ההפרזות מחייהם הקודמים? בצורה זו, בחיים הבאים הם לא יעזו לעשות דברים כה רעים. זהו תגמול! יש המסתדרים היטב עם אחרים לפני מותם, הם עושים דברים טובים רבים למען יקיריהם, חבריהם, עמיתיהם או בני האדם הקשורים אליהם. הם נותנים צדקה ומטפלים באחרים או מסייעים להם כספית. אחרים חושבים עליהם טובות, וכשבני אדם כאלה שבים אל העולם הרוחני, הם אינם נענשים. אם כופר אינו נענש בשום צורה, משמעות הדבר היא שהוא היה אדם טוב מאוד. במקום להאמין בקיומו של אלוהים, הם מאמינים רק באיש הזקן שבשמיים. הם מאמינים רק שיש מעליהם רוח הצופה בכל מעשיהם – זוהי כל אמונתם. והתוצאה היא שהם מתנהגים הרבה יותר טוב. אנשים אלה הם טובי לב ונדיבים, וכשהם שבים בסופו של דבר אל העולם הרוחני, העולם הרוחני מתייחס אליהם יפה מאוד, והם יתגלגלו מחדש במהרה. כשהם ייוולדו מחדש, לאיזו מין משפחה הם יגיעו? על אף המשפחה לא תהיה עשירה, הם יהיו שלווים, תהיה הרמוניה בין בני המשפחה, הם יעבירו יחד ימים שלווים ומאושרים, כולם יהיו שמחים, ויהיו להם חיים טובים. כשאותו אדם יגיע לבגרות, תהיה לו משפחה מורחבת גדולה, ילדיו יהיו מוכשרים וייהנו מהצלחה, ומשפחתו ייהנו ממזל טוב – ותוצאה כזו קשורה במידה עצומה לחייו הקודמים של אותו אדם. כלומר, המקום שאליו אדם הולך לאחר מותו והמקום שאליו הוא מגיע לאחר שהוא מתגלגל מחדש, בין אם הוא גבר או אישה, משימתו בחיים, הדברים שיעבור בחייו, המכשולים שבהם ייתקל, הברכות שמהן ייהנה, האנשים שיפגוש, הדברים שיקרו להם – איש אינו יכול לנבא זאת, להימנע מכך או להסתתר מפני זה. כלומר, לאחר שנקבע מה יקרה בחייו, אין זה משנה באיזו דרך תנסה להימנע מכך, באילו אמצעים תנסה להימנע מכך, לא יהיה באפשרותך להפר את מהלך החיים שנקבע לך על ידי אלוהים בעולם הרוחני. משום שכאשר אתה מתגלגל מחדש, גורל חייו כבר נקבע, ובין אם הוא טוב או רע, על כולנו להתמודד עמו ולהמשיך ללכת קדימה. זוהי סוגיה שאיש החי בעולם הזה אינו יכול להימנע ממנה, ואין סוגיה ממשית יותר ממנה. טוב, הבנתם זאת, כן?

לאחר שהבנתם זאת, האם אתם מבינים שאלוהים מקיים בדיקות וניהול מדויקים וקפדניים מאוד למעגל החיים והמוות של הכופרים? דבר ראשון, אלוהים קבע צווים שמיימיים, פקודות ומערכות שונים בתחום הרוחני, ולאחר ההכרזה על צווים שמיימיים, פקודות ומערכות אלה, הם מתבצעים בקפידה, כפי שנקבע על ידי אלוהים, על ידי ישויות בתפקידים רשמיים שונים בעולם הרוחני, ואיש אינו מעז להפר אותם. לכן, במעגל החיים והמוות של האנושות בעולמו של האדם, בין אם מישוהו מתגלגל לבעל חיים או לאדם, חלים עליו חוקים. מכיוון שחוקים אלה מגיעים מאלוהים, איש אינו מעז להפר אותם, ואיש אינו מסוגל להפר אותם. רק בזכות ריבונות זו של אלוהים, ומפני שיש חוקים כאלה, העולם החומרי שבני האדם רואים, סדיר ומסודר. רק בזכות ריבונות זו של אלוהים, האנושות מסוגלת להתקיים בשלום לצד העולם האחר, הבלתי נראה לחלוטין לאנושות, ולחיות עמו בהרמוניה – וכל הדברים האלה אינם ניתנים להפרדה מריבונותו של אלוהים. לאחר שחייו הגשמיים של אדם מגיעים לקצם, לנשמה יש עדיין חיים, אזי מה היה קורה לולא ניהולו של אלוהים? הנשמה הייתה משוטטת בכל מקום, פולשת לכל מקום, ואף הייתה פוגעת ביצורים החיים שבעולם של האנושות. פגיעה כזו לא הייתה רק כלפי האנושות,

אלא גם כלפי צמחים ובעלי חיים – אך הראשונים שהיו נפגעים היו בני האדם. אילו הדבר התרחש – אילו נשמה כזו הייתה ללא ניהול, ואכן פגעה באנשים, ואכן עשתה מעשים מרושעים – היה גם הייתה זוכה לטיפול הולם בעולם הרוחני: אילו המצב היה חמור, הנשמה הייתה חדלה במהרה להתקיים, היא הייתה מושמדת. אם הדבר היה אפשרי, היא הייתה ממוקמת במקום כלשהו ואחר כך מתגלגלת מחדש. כלומר, ניהול הנשמות השונות על ידי העולם הרוחני הוא מסודר, ומתבצע בהתאם לצעדים וכללים. רק בזכות הניהול הזה העולם החומרי של האדם לא הידרדר לתוהו ובוהו, רק בזכותו יש לאנושות בעולם החומרי מנטליות רגילה, רציונליות רגילה וחיים גשמיים מסודרים. רק לאחר שיש לאנושות חיים רגילים כאלה, יכולים אלה החיים כבשר ודם להמשיך לשגשג ולהתרחבות לאורך הדורות.

מה אתם חושבים על הדברים ששמעתם זה עתה? האם הם חדשים לכם? ומה אתם מרגישים לאחר ששיתפתי היום את הדברים האלה? פרט לכך שהם חדשים, האם אתם מרגישים עוד משהו? (על בני האדם להתנהג יפה, ואני רואה שאלוהים גדול ונורא.) (לאחר ששמעתי זה עתה את השיתוף של אלוהים על האופן שבו אלוהים מטפל בסוגים שונים של בני אדם בסוף חייהם, מבחינה אחת אני מרגיש שטבעו של אלוהים אינו מאפשר עבירה כלשהי, ושעליי לירוא ממנו, ומבחינה אחרת אני מודע לסוג האנשים שמוצא חן בעיני אלוהים ולסוג שאינו מוצא חן בעיניו. ולכן ברצוני להיות אחד מהאנשים שמוצאים חן בעיני אלוהים.) האם אתם מבינים שאלוהים נוהג באופן עקרוני במעשיו בתחום זה? מהם העקרונות שעל פיהם הוא פועל? (הוא קובע את סופם של בני האדם בהתאם לכל מעשיהם.) העניין קשור לסופים השונים של הכופרים, שזה עתה דיברנו עליהם. כשמדובר בכופרים, האם העיקרון שמאחורי מעשיו של אלוהים הוא גמול לטובים והענשת הרעים? האם יש יוצאי דופן? (לא.) האם אתם מבינים שיש עיקרון במעשיו של אלוהים? הכופרים אינם מאמינים למעשה באלוהים, הם אינם מצייתים לתזמוריו של אלוהים ואינם מודעים לריבונותו, לא כל שכן מכירים באלוהים. מה שחמור יותר, הם מחללים את שמו של אלוהים, מקללים אותו, ועוینים כלפי אלה המאמינים בו. אף שלאנשים אלה יש עמדה כזו כלפי אלוהים, ניהולם על ידי אלוהים בכל זאת אינו סוטה מעקרונותיו. הוא מנהל אותם באופן מסודר בהתאם לעקרונותיו וטבעו. כיצד מתייחס אלוהים לעוינות שלהם? כאל בורות! ולכן הוא גרם לאנשים אלה – לרוב הכופרים – להתגלגל פעם אחת לבעל חיים. אם כך, מהם הכופרים בעיני אלוהים? הם חיות משק. אלוהים מנהל את חיות המשק, ומנהל את האנושות, ויש לו עקרונות זהים לאדם מסוג זה. אפילו בניהולם של בני אדם אלה על ידי אלוהים ובמעשיו כלפיהם, עדיין ניתן לראות את טבעו של אלוהים ואת חוקי ריבונותו על כל הדברים. אם כך, האם אתם רואים את ריבונותו של אלוהים בעקרונות שעל פיהם הוא מנהל את הכופרים שזה עתה דיברתי עליהם? האם אתם רואים את טבעו הצודק של אלוהים? (כן.) כלומר, אין זה משנה באילו מכל הדברים הוא מטפל, אלוהים פועל על פי עקרונותיו וטבעו. זוהי מהותו של אלוהים. הוא לא היה מפר באקראי את הפקודות או הצווים השמימיים שקבע, מפני שהוא רואה באדם מסוג זה חייית משק. אלוהים פועל בהתאם לעקרונות ללא כל בלבול, ולו הקל שבקלים, מעשיו אינם מושפעים כלל משום גורם, ואין זה משנה מה הוא עושה, הכול בהתאם לעקרונותיו. זאת משום העובדה שלא לוהים יש את המהות של אלוהים עצמו – היבט במהותו שאין לשום ישות שנבראה. אלוהים מצפוני ואחראי בטיפולו בכל חפץ, אדם ויצור חי בין כל הדברים שברא, וכן בגישתו כלפיהם, בניהולם על ידו ובשליטתו בהם, והוא מעולם לא התרשל בכך. אל הטובים הוא מלא חסד וטוב לב, על הרשעים הוא מטיל עונשים ללא

רחם, ולמען היצורים החיים השונים הוא עורך הסדרים מתאימים במועדים הנכונים ובאופן סדיר בהתאם לדרישות השונות של עולם האנושות בזמנים שונים, כך שיצורים חיים שונים אלה יתגלגלו מחדש בהתאם לתפקידים שהם ממלאים באופן מסודר, וינעו בין העולם החומרי לעולם הרוחני באופן מסודר. מותו של יצור חי – סיומם של חיים גשמיים – מרמז על כך שהיצור החי עבר מן העולם החומרי לעולם הרוחני, ואילו לידתם של חיים גשמיים חדשים מרמזת על כך שיצור חי בא מן העולם הרוחני לעולם החומרי והחל לקבל על עצמו את תפקידו, למלא את תפקידו. בין אם זוהי עזיבתו או הגעתו של יצור חי, שתיהן בלתי נפרדות מעבודתו של העולם הרוחני. כשמישהו בא אל העולם החומרי, אלוהים כבר ערך הסדרים והגדרות מתאימים בעולם החומרי ביחס למשפחה שאליה יגיע, לתקופה שאליה יגיע, לשעה שבה יגיע, ולתפקיד שימלא. וכך כל חייו של אותו אדם – הדברים שהוא עושה והנתיבים שבהם הוא הולך – מתקדמים על פי הסדרי העולם הרוחני ללא כל פגם. בינתיים, המועד שבו חיים גשמיים מסתיימים, והאופן והמקום שבהם הם מסתיימים, ברורים ומובחנים לעולם הרוחני. אלוהים שולט בעולם החומרי ובעולם הרוחני, והוא לא יעכב את מעגל החיים והמוות הרגיל של נשמה כלשהי, ולא יוכל לטעות בהסדרי מעגל החיים והמוות של נשמה כלשהי. כל אחד מהתפקידים בעלי התפקידים הרשמיים בעולם הרוחני מבצע את מטלותיו, ועושה את הדברים שעליו לעשות בהתאם להוראות ולכללים של אלוהים. וכך, בעולמה של האנושות, כל תופעה חומרית שהאדם רואה הינה מסודרת ונטולת תוהו ובוהו. כל זאת בזכות שליטתו המסודרת של אלוהים בכל הדברים, וכן מפני שסמכותו של אלוהים שולטת בכול, וכל הדברים שבהם הוא שולט כוללים את העולם החומרי שבו חי האדם, ויתרה מכך, את העולם הרוחני הבלתי נראה שמאחורי האנושות. לכן, אם האנושות חפצה בחיים טובים ומבקשת לחיות בסביבה נחמדה, בעוד שכל העולם החומרי הנראה לעין עומד לרשותה, עליה לקבל גם את העולם הרוחני שאותו איש יכול לראות, ששולט בכל יצור חי למען האנושות, ושהינו מסודר. לפיכך, בכל הקשור לאמירה שאלוהים הוא מקור החיים של הכל, האם לא הוספנו למודעות ולהבנה שלנו על "כל הדברים"? (כן).

2. מעגל החיים והמוות של המאמינים השונים

זה עתה דנו במעגל החיים והמוות של הקטגוריה הראשונה, הכופרים. כעת, הבה נדון במעגל החיים והמוות של הקטגוריה השנייה, המאמינים השונים. "מעגל החיים והמוות של המאמינים השונים" גם הוא נושא חשוב מאוד, וכדאי שתהיה לכם הבנה מסוימת שלו. קודם כול, הבה נדבר במה מאמינים "המאמינים" השונים: אמונותיהם הן יהדות, משיחיות, נצרות קתולית, איסלאם ובודהיזם – חמש הדתות הגדולות. בנוסף לכופרים, האנשים שמאמינים בחמש הדתות האלה מהווים חלק גדול מאוכלוסיית העולם. מבין חמש הדתות האלה, האנשים שעשו קריירה מאמונתם הם מעטים, אך לדתות אלה יש מאמינים רבים. המאמינים שלהן מגיעים למקום אחר כשהם מתים. "אחר" יחסית למי? יחסית לכופרים, חסרי האמונה, שזה עתה דיברנו עליהם. לאחר מותם, מאמיני חמש הדתות האלה מגיעים למקום אחר, מקום שונה מזה שאליו מגיעים הכופרים. אך זהו אותו תהליך. העולם הרוחני ישפוט גם אותם על סמך כל הדברים שעשו לפני מותם, ובעקבות כך הם יעברו תהליך בהתאם. אך מדוע בני אדם אלה ממוקמים במקום אחר כדי לעבור תהליך? יש לכך סיבה חשובה. ומה סיבה זו? אספר לכם בעזרת דוגמה.

אך לפני שאעשה זאת, אתם בטח חושבים לעצמכם: "זה בטח משום שיש להם מעט אמונה באלוהים! הם לא מאמינים באמונה שלמה." זוהי לא הסיבה לכך. ישנה סיבה חשובה מאוד לכך שהם נשלחו למקום אחר.

ניקח לדוגמה את הבודהיזם: הרשו לי לחלוק עמכם עובדה. בודהיסט הוא, בראש ובראשונה, אדם שהמיר את דתו לבודהיזם, והוא אדם היודע מהי אמונתו. כאשר בודהיסט מגלח את שיערו ונעשה לנזיר, משמעות הדבר היא שהוא נפרד מן העולם החילוני והותיר הרחק מאחוריו את שאון עולמו של האדם. מדי יום הוא מדקלם את הסוטרות ואוכל מזון צמחוני בלבד. הוא חי חיי פרישות ומעביר את ימיו בלוויית אורה הקר והחלש של מנורת החמאה. כך הם מעבירים את כל חייהם. כשחיהם הגשמיים מסתיימים, הם מסכמים את חייהם, אך בלבם הם אינם יודעים לאן יגיעו לאחר מותם, במי יפגשו ומה יהיה סופם – הדברים האלה אינם ברורים להם בלבם. הם לא עשו דבר, אלא רק העבירו את חייהם באופן עיוור כשאמונה מלווה אותם, ולאחר מכן הם עוזבים את העולם בליווי משאלות ואידיאלים עיוורים. כזה הוא סוף חייהם הגשמיים כשהם עוזבים את עולם החיים, ולאחר מכן, הם שבים למקומם המקורי בעולם הרוחני. השאלה, אם האדם יתגלגל מחדש כדי לשוב לחיות על פני האדמה ולהמשיך בטיפוחו העצמי, תלויה בהתנהגותו ובטיפוחו העצמי לפני מותו. אם האדם לא עשה דבר שלא כשורה במהלך חייו, הוא יתגלגל מחדש במהירות וישלח בחזרה אל פני האדמה, שם הוא יהיה שוב לנזיר. בהתאם לנוהל של הפעם הראשונה, גופו הגשמי מטפח את עצמו, ולאחר מכן הוא מת ושב אל העולם הרוחני, שם הוא נבדק. לאחר מכן – אם אין בעיות – הוא יכול לשוב פעם נוספת לעולמו של האדם, והוא יכול להמיר פעם נוספת את דתו לבודהיזם ולהמשיך בטיפוחו העצמי. לאחר שהתגלגל שלוש עד שבע פעמים, הוא ישוב פעם נוספת אל העולם הרוחני, למקום שאליו הוא מגיע בכל פעם שבה חיי הגשמיים מסתיימים. אם כישוריו השונים והתנהגותו בעולם האנושי מתאימים לצווים השמימיים של העולם הרוחני, מנקודה זו והלאה הוא יישאר שם – הוא לא יתגלגל עוד לאדם, ולא יהיה כל סיכון לכך שייענש על מעשים רעים שעשה על פני האדמה. הוא לא יחווה עוד לעולם את התהליך הזה. במקום זאת, בהתאם לנסיבותיו, הוא יקבל תפקיד בעולם הרוחני. זהו הדבר שהבודהיסטים מתייחסים אליו כאל השגת אלמותיות. הביטוי "השגת אלמותיות" בבודהיזם פירושו בעיקר להיות לפקיד בעולם הרוחני, ושאינ סיכוי נוסף לגלגול או לעונש. יתרה מזאת, פירושו לא לסבול עוד את מטרד הקיום האנושי לאחר גלגול מחדש. אם כך, האם יש עוד סיכוי כלשהו שהוא יתגלגל לבעל חיים? (לא.) משמעות הדבר היא שהוא יישאר בעולם הרוחני כדי לקבל שם תפקיד ולא יתגלגל עוד. זוהי דוגמה אחת להשגת אלמותיות בבודהיזם. כאשר למי שאינו משיג אלמותיות, בשובו לעולם הרוחני, הוא נבחן ומאומת על ידי הפקיד הרלוונטי, ונמצא כי לא טיפח את עצמו בחריצות או לא דקלם את הסוטרות באופן מצפוני כפי שמכתיב הבודהיזם, אלא במקום זאת, שהוא ביצע מעשים רעים רבים ועשה דברים מרושעים רבים. בעולם הרוחני נערך אז שיפוט על מעשיו הרעים, ובעקבות זאת הוא לבטח נענש. אין בכך יוצאים מן הכלל. אם כך, מתי אדם כזה ישיג אלמותיות? בחיים שבהם לא יעשה רע – כאשר ניתן יהיה לראות, לאחר שישוב לעולם הרוחני, שהוא לא עשה דבר שאינו כשורה לפני מותו. הוא ימשיך בגלגולים, הוא ימשיך לדקלם את הסוטרות, הוא יעביר את ימיו לאורה הקר והחלש של מנורת החמאה, הוא לא יהרוג שום יצור חי, לא יאכל בשר, לא ייקח חלק בעולמו של האדם, יותיר את צרותיו הרחק מאחור, ולא יהיו לו מחלוקות עם אחרים. בתהליך זה, הוא אינו עושה רע, ובעקבות זאת הוא שב לעולם הרוחני, ולאחר שכל מעשיו והתנהגותו נבחנו, הוא נשלח פעם נוספת לעולמו של האדם, במעגל הנמשך שלוש

עד שבע פעמים. אם אין שיבושים תוך כדי כך, השגת האלמותיות על ידו לא תושפע ולא תעוכב. זהו מאפיין של מעגל החיים והמוות של כל המאמינים: הם יכולים להשיג אלמותיות ולקבל תפקיד בעולם הרוחני. זהו הדבר המבדיל אותם מן הכופרים. ראשית כל, כשהם חיים על פני האדמה, מהי התנהגותם של אלו שיכולים לקבל תפקיד בעולם הרוחני? אסור לו לעשות מעשה רע כלשהו: אסור לו לרצוח, להצית, לאנוס או לבזוז. אם הוא יבצע זיוף, מרמה, גניבה או שוד, הוא לא יוכל להשיג אלמותיות. כלומר, אם יהיה לו קשר או שיוך כלשהו למעשה רע, הוא לא יוכל לחמוק מן העונש של העולם הרוחני. העולם הרוחני עורך הסדרים מתאימים לבודדהיסטים שמשיגים אלמותיות: ייתכן שהם ימונו לנהל את אלה שנדמה כי הם מאמינים בבודהיזם ובאיש הזקן שבשמיים. לבודדהיסטים תינתן סמכות שיפוט, הם רק ינהלו את הכופרים או שיהיו פקידים זוטרים מאוד. מינויים אלה הם בהתאם לטבען של נשמות אלה. זוהי דוגמה לבודהיזם.

מבין חמש הדתות שעליהן דיברנו, המשיחיות מיוחדת במידה מסוימת. ומה מיוחד במשיחיות? אלה הם אנשים המאמינים באל האמיתי. כיצד יכולים המאמינים באל האמיתי להופיע ברשימה זו? מכיוון שהמשיחיות היא סוג של אמונה, היא ללא ספק רק קשורה לאמונה – היא מעין טקס, מעין דת, ודבר-מה נפרד מאמונתם של חסידיו האמיתיים של אלוהים. הסיבה לכך שמיקמתי אותה ברשימה בין חמש הדתות הגדולות, היא כי המשיחיות הורדה לרמה הזוהי לזו של היהדות, הבודהיזם והאיסלאם. רוב המשיחיים אינם מאמינים שיש אלוהים או שהוא שולט בכל הדברים, ופחות מכך הם מאמינים בקיומו. במקום זאת, הם רק עושים שימוש בכתבי הקודש כדי לדבר על תיאולוגיה, ובעזרת התיאולוגיה הם מלמדים בני אדם להיות טובי לב, להתמודד עם סבל ולעשות מעשים טובים. זהו סוג הדת שהיא המשיחיות: היא מתרכזת בתיאוריות תיאולוגיות בלבד, אין לה כל קשר לעבודת ניהול וישועת האדם על ידי אלוהים – זוהי דתם של חסידיו האל שאלוהים אינו מכיר בה. אך לאלוהים יש עיקרון גם בגישתו כלפיהם. הוא אינו מטפל בהם ומתמודד עמם כלאחר יד או על פי רצונו כפי שהוא מטפל בכופרים. גישתו כלפיהם זהה לגישתו כלפי הבודדהיסטים: אם בחייו יש למשיחי משמעת עצמית, ואם הוא מסוגל לציית בקפידה לעשרת הדיברות, ודרישותיו מהתנהגותו האישית מצייתות לחוקים ולדיברות – ואם הוא יכול לעשות זאת במשך כל חייו – יהיה גם עליו להעביר משך זמן זהה במעגלי החיים והמוות בטרם יוכל להשיג באמת את ההילקחות, כפי שמכנים אותה. לאחר שהשיג את ההילקחות, הוא נותר בעולם הרוחני, שם הוא מקבל תפקיד ונעשה לאחד מפקידיו. בדומה לכך, אם הוא מבצע מעשים רעים על פני האדמה, אם הוא חוטא חטאים רבים מדי, בלתי נמנע שהוא ייענש ושתוטל עליו משמעת בדרגות חומרה שונות. בבודהיזם, השגת אלמותיות פירושה הגעה ל"סוקוואטי", אך כיצד מכנים זאת במשיחיות? הדבר מכונה "כניסה לגן עדן" ו"הילקחות". מי שבאמת נלקח עובר גם הוא את מעגל החיים והמוות שלוש עד שבע פעמים, ולאחר מכן כשהוא מת, הוא מגיע לעולם הרוחני כאילו נרדם. אם הוא עומד בדרישות, הוא יכול להישאר שם ולקבל תפקיד, ובשונה מבני האדם שעל פני האדמה, הוא לא יתגלגל מחדש בדרך פשוטה או על פי המקובל.

בקרב הדתות האלה, הסוף שהן מדברות עליו ושואפות אליו זהה להשגת האלמותיות בבודהיזם – אלא שהוא מושג באמצעים שונים. כולם מאותו סוג. לחלק מאמיני הדתות האלה המסוגלים לציית בקפידה למצוות דתיות בהתנהגותם, נותן אלוהים יעד מתאים, מקום מתאים להגיע אליו, ומטפל בהם בהתאם. כל הדברים האלה הגיוניים, אך הם אינם כפי שבני אדם מדמינים, כן? כעת, לאחר ששמעתם מה קורה למשיחיים, מה אתם

מרגישים? האם אתם חשים צער עליהם? האם אתם מזדהים אתם? (מעט.) אין שום דבר שניתן לעשות – הם יכולים להאשים רק את עצמם. מדוע אני אומר זאת? עבודתו של אלוהים אמיתית, אלוהים חי וממשי, ועבודתו מכוונת לכל האנושות ולכל אדם – מדוע אם כן המשיחיים אינם מקבלים זאת? מדוע הם מתנגדים לאלוהים ורודפים אותו כאחוזי טירוף? הם אפילו ברי מזל שיש להם סוף כזה, אזי מדוע אתם חשים צער עליהם? העובדה שהם מקבלים יחס כזה מעידה על סובלנות רבה. על סמך המידה שבה הם מתנגדים לאלוהים, יש להשמידם – אך אלוהים אינו עושה זאת, אלא רק מטפל במשיחיות כפי שהוא מטפל בדת רגילה. האם יש אם כן צורך לפרט על הדתות האחרות? האתוס של כל הדתות האלה הוא שבני אדם יהיו טובי לב ולא יעשו מעשים רעים, שיסבלו קשיים רבים יותר, שיסורו מרע, שיאמרו דברים נחמדים, שיעשו מעשים טובים, שלא יקללו אחרים, שלא ימהרו להסיק מסקנות על אחרים, שיתרחקו מוויכוחים, שיעשו דברים טובים, שיהיו אנשים טובים – רוב התורות הדתיות הן כאלה. לכן אם אנשי האמונה האלה – אנשי הדתות והכתות השונות האלה – מסוגלים לציית בקפידה למצוות דתיות, הם לא יטעו טעויות גדולות ולא יחטאו חטאים גדולים במהלך הזמן שבו הם על פני האדמה, ולאחר שיתגלגלו שלוש עד שבע פעמים, ברוב המקרים האנשים האלה, האנשים שמסוגלים לציית בקפידה למצוות דתיות, יישארו כדי לקבל תפקיד בעולם הרוחני. והאם יש אנשים רבים כאלה? (לא, אין רבים כאלה.) על מה מבוססת תשובתכם? לא קל לעשות מעשים טובים או לציית לכללים וחוקים דתיים. הבורהיזם אינו מאפשר לבני אדם לאכול בשר – האם היית יכול לעשות זאת? אילו היה עליך ללבוש גלימות אפורות ולדקלם סוטרות במקדש בודהיסטי במשך כל היום, האם היית יכול לעשות זאת? הדבר לא היה קל. למשיחיות יש עשרת הדיברות, החוקים והמצוות – האם קל לציית להם? לא! ניקח לדוגמה את האיסור לקלל אחרים: בני אדם אינם מסוגלים לציית לכלל הזה. אינם יכולים לעצור בעד עצמם, הם מקללים – ולאחר שקיללו הם אינם יכולים לחזור בהם, אם כך, מה הם עושים? בלילה הם מתוודים על חטאיהם! לעתים, לאחר שהם מקללים אחרים, יש עדיין שנאה בלבם, והם אף מרחיקים לכת עד כדי כך שהם מתכננים מתי יפגעו בהם. לסיכום, למי שחי בתוך הדוגמה המתה הזו, לא קל שלא לחטוא או לעשות מעשים רעים. לכן בכל דת, רק מעטים מסוגלים להשיג אלמותיות. אתה חושב שמכיוון שאנשים כה רבים מאמינים בדתות האלה, רבים יוכלו להישאר כדי לקבל תפקיד בעולם הרוחני! אך אין רבים שזוכים בכך, רק מעטים מסוגלים להשיג זאת. באופן כללי, זה הכול לגבי מעגל החיים והמוות של המאמינים. הדבר שמבדיל אותם הוא שהם יכולים להשיג אלמותיות, וזה ההבדל בינם לבין הכופרים.

3. מעגל החיים והמוות של חסידי אלוהים

כעת, הבה נדבר על מעגל החיים והמוות של חסידי אלוהים. הדבר נוגע לכם, לכן שימו לב. קודם כול, חישבו על הקטגוריות שניתן לחלק את חסידי האל (עמו הנבחר של אלוהים ועושי-השירות). יש שתי קטגוריות: נבחריו של אלוהים ועושי השירות. תחילה, נדבר על נבחריו של אלוהים שיש אך מעטים מהם. למה מתייחס הביטוי "נבחריו של אלוהים"? לאחר שאלוהים ברא את כל הדברים והייתה אנושות, אלוהים בחר קבוצה של אנשים שיהיו חסידיו שפשוט נקראים "נבחריו של אלוהים". לבחירתו של אלוהים באנשים אלה יש היקף וחשיבות מיוחדים. ההיקף הוא שבכל פעם שאלוהים מבצע עבודה חשובה, עליהם לבוא – וזה הדבר הראשון שעושה

אותם למיוחדים. ומהי חשיבותם? משמעות בחירתם על ידי אלוהים היא שיש להם חשיבות רבה. כלומר, אלוהים מבקש להשלים אנשים אלה ולעשותם מושלמים, ולאחר שעבודת הניהול שלו תסתיים, אנשים אלה ייפלו בנחלתו. האם החשיבות הזו אינה נהדרת? לכן נבחרים אלה חשובים מאוד בעיני אלוהים, משום שהם אלה שאלוהים מתכוון שייפלו בנחלתו. בנוגע לעושי השירות – ובכן, הבה נסטה מן הגזירה הקדומה של אלוהים, ונדבר תחילה על מקורותיהם. משמעותו המילולית של הביטוי "עושה שירות" היא מי שמשרת. המשרתים הם בני חלוף – הם אינם עושים זאת בטווח הארוך או לנצח, אלא מועסקים או מגויסים באופן זמני. רובם נבחרים מקרב הכופרים. המועד שבו הם באים לעולם הוא המועד שבו נגזר עליהם לקבל את תפקיד עושי השירות בעבודתו של אלוהים. ייתכן שבחיייהם הקודמים הם היו בעלי חיים, אך ייתכן גם שהיו כופרים. אלה הם מקורותיהם של עושי השירות. הבה נשוב לנבחריו של אלוהים. כשהם מתים, נבחריו של אלוהים מגיעים למקום שונה לחלוטין מן הכופרים והמאמינים השונים. זהו מקום שבו הם מלווים על ידי מלאכים ושליחיו של אלוהים, ומקום שאלוהים מנהל אותו באופן אישי. על אף שבמקום הזה נבחריו של אלוהים אינם יכולים לראות את אלוהים כמו עיניהם, זהו מקום שאינו דומה לשום מקום אחר בעולם הרוחני – זהו מקום שאליו מגיעים בני אדם אלה לאחר מותם. כשהם מתים, גם הם כפופים לחקירה מחמירה מצד שליחיו של אלוהים. ומה נחקר? שליחיו של אלוהים חוקרים את הנתיבים שבהם בחרו אנשים אלה לאורך חייהם באמונתם באלוהים, בין אם בחייהם הם התנגדו אי-פעם לאלוהים או קיללו אותו, ובין אם הם חטאו חטאים חמורים או ביצעו מעשים רעים חמורים. חקירה זו מכריעה בשאלה, אם האדם יעזוב או יישאר. למה מתייחסת המילה "לעזוב"? ולמה מתייחסת המילה "להישאר"? המילה "לעזוב" מתייחסת לשאלה, אם על סמך התנהגותו יישאר האדם בין שורות נבחריו של אלוהים. המילה "להישאר" מתייחסת לכך שהוא יוכל להישאר בין האנשים שאלוהים ישלים אותם באחרית הימים. לאלוהים יש הסדרים מיוחדים עבור מי שנשאר. במהלך כל תקופה של עבודתו, אלוהים ישלח אנשים כאלה כדי שיפעלו כשליחים או כדי שיבצעו את עבודת החייאת הכנסיות או הטיפול בהן. אך האנשים אשר מסוגלים לעבודה כזו אינם מתגלגלים לעתים קרובות כמו הכופרים שנולדים מחדש פעם אחר פעם, אלא הם שבים אל פני האדמה בהתאם לצרכיה ולשליביה של עבודת האל, ואינם מתגלגלים לעתים קרובות. אם כך, האם יש כללים כלשהם באשר למועד שבו הם יתגלגלו מחדש? האם הם באים פעם בכל כמה שנים? האם הם באים בתדירות כזו? לא. הדבר מבוסס על עבודתו של אלוהים, על שלבי עבודתו ועל צרכיו, ואין לכך כללים. הכלל היחיד הוא שכאשר אלוהים מבצע את השלב הסופי של עבודתו באחרית הימים, נבחרים אלה יבואו כולם. כשכולם יבואו, תהיה זו הפעם האחרונה שבה יתגלגלו. ומדוע? הדבר מבוסס על התוצאה שיש להשיג בשלב האחרון של עבודת האל – שכן במהלך שלב אחרון זה של עבודה, אלוהים יעשה את הנבחרים האלה למושלמים לגמרי. מה פירוש הדבר? אם במהלך שלב סופי זה, אנשים אלה יושלמו וייעשו מושלמים, הם לא יתגלגלו כקודם. התהליך שבו הם נעשים לבני אדם יגיע לסופו המוחלט, וכך גם תהליך הגלגול. הדבר קשור למי שיישאר. אם כך, לאן הולך מי שאינו יכול להישאר? למי שאינו יכול להישאר, יש מקום מתאים ללכת אליו. דבר ראשון כתוצאה ממעשיו הרעים, הטעויות שעשה והחטאים שחטא, גם הוא נענש. לאחר שנענש, אלוהים יסדיר שהוא יהיה בין הכופרים או בין המאמינים השונים, בהתאם לנסיבות. כלומר, יש שתי נסיבות אפשריות עבורו: האחת היא, לאחר שנענש, לחיות אולי בקרב מאמינים של דת מסוימת כשהוא נולד מחדש, והשנייה היא להיות לכופר. אם הוא נעשה לכופר, הוא מאבד כל הזדמנות,

ואם הוא נעשה למאמין – אם הוא נעשה למשיחי, לדוגמה – עדיין יש לו סיכוי לשוב אל בין שורות נבחריו של אלוהים. יש לכך קשרים מסובכים מאוד. בקצרה, אם אחד מנבחריו של אלוהים עושה דבר-מה הפוגע באלוהים, הוא ייענש בדיוק כמו כל אדם אחר. ניקח לדוגמה את פאולוס, שעליו דיברנו קודם לכן. פאולוס הוא דוגמה למי שנענש. האם אתם מקבלים מושג על הדברים שעליהם אני מדבר? האם היקף נבחריו של אלוהים קבוע? (הוא קבוע ברובו). רובו קבוע, אך חלק קטן ממנו אינו קבוע. מדוע? כאן, התייחסתי לסיבה הברורה ביותר: ביצוע מעשים רעים. כשהם מבצעים מעשים רעים, אלוהים אינו רוצה בהם, וכשאלוהים אינו רוצה בהם, הוא משליך אותם אל בין הגזעים וסוגי בני האדם השונים, דבר שמותיר אותם ללא תקווה ומקשה עליהם לשוב. כל הדברים האלה קשורים למעגל החיים והמוות של נבחריו של אלוהים.

כעת, למעגל החיים והמוות של עושי השירות. דיברנו כרגע על מקורותיהם של עושי-השירות, כלומר שהם התגלגלו מכופרים ומבעלי חיים בחייהם הקודמים. עם הגעתו של שלב העבודה האחרון, אלוהים בחר מבין הכופרים קבוצה של אנשים כאלה, וזוהי קבוצה מיוחדת. מטרתו של אלוהים בבחירתם של אנשים כאלה היא שישרתו את עבודתו. "שירות" אינה מילה הנשמעת אלגנטית במיוחד, והיא אינה דבר שמישהו נוטה אליו, אך עלינו לבדוק למי היא מכוונת. לקיומם של עושי השירות של אלוהים יש חשיבות מיוחדת. שום אדם אחר אינו יכול למלא את תפקידם, שכן הם נבחרו על ידי אלוהים. ומהו תפקידם של עושי שירות אלה? לשרת את נבחריו של אלוהים. תפקידם הוא בעיקר לשרת את עבודתו של אלוהים, לשתף פעולה עם עבודתו של אלוהים ולשתף פעולה עם השלמת נבחריו של אלוהים על ידו. בין אם הם עמלים, מבצעים עבודה כלשהי או לוקחים על עצמם מטלות מסוימות, מהי דרישתו של אלוהים מאנשים אלה? האם הוא תובעני מאוד בדרישותיו מהם? (לא, אלוהים מבקש מהם להיות נאמנים). על עושי שירות גם להיות נאמנים. יהיו מקורותיך אשר יהיו או תהיה אשר תהיה הסיבה לכך שאלוהים בחר בך, עליך להיות נאמן לאלוהים, למה שאלוהים ממנה אותך לעשות, וכן לעבודה שאתה אחראי לה ולחובה שאתה ממלא. אם עושי השירות מסוגלים להיות נאמנים ולהשביע את רצונו של אלוהים, מה יהיה אם כן סופם? הם יוכלו להישאר. האם זו ברכה להיות עושה שירות שנשאר? מה פירוש הדבר "להישאר"? מה פירושה של הברכה הזו? לפי מעמדם נדמה שהם אינם דומים לנבחריו של אלוהים, נדמה שהם שונים מהם. אולם למעשה, האם הדברים שמהם הם נהנים בחיים האלה אינם זהים לדברים שמהם נהנים נבחריו של אלוהים? בחיים האלה, לכל הפחות, הם זהים. אינכם מכחישים זאת, כן? אמירותיו של אלוהים, חסדו של אלוהים, תמיכתו של אלוהים, ברכותיו של אלוהים – מי אינו נהנה מן הדברים האלה? הכול נהנים מן השפע הזה. זהותו של עושה שירות היא עושה שירות, אך בעיני אלוהים, הוא אחד מקרב כל הדברים שהוא ברא – אלא שפשוט תפקידו הוא עושה שירות. אם כך, כאחד מברואיו של אלוהים, האם יש הבדל בין עושה שירות לבין נבחריו של אלוהים? למעשה, אין הבדל. להלכה, יש הבדל, במהות, יש הבדל, במונחי התפקיד שהם ממלאים, יש הבדל, אך אלוהים אינו מפלה את האנשים האלה. מדוע אם כן אנשים אלה מוגדרים כעושי שירות? עליכם להבין זאת. עושי השירות באים מקרב הכופרים. הזכרתם של הכופרים אומרת לנו כי עברם רע הוא: כולם אתאיסטים, בעברם הם היו אתאיסטים, הם לא האמינו באלוהים, והם היו עוינים כלפי אלוהים, האמת ודברים חיוביים. הם לא האמינו באלוהים ולא האמינו שיש אלוהים, אם כך, האם הם מסוגלים להבין את דבריו של אלוהים? הוגן לומר כי במידה רבה הם אינם מסוגלים. כפי שבעלי חיים אינם מסוגלים להבין את דברי האדם,

כך עושי השירות אינם מבינים מה אומר אלוהים, מה הוא דורש, מדוע הוא דורש זאת – הם לא מבינים, הדברים האלה אינם מובנים להם, הם נותרים לא נאורים. ומסיבה זו, אין לבני אדם אלה החיים שעליהם דיברנו. ללא חיים, האם בני אדם יכולים להבין את האמת? האם הם מצוידים באמת? האם הם מצוידים בניסיון וידע של דברי אלוהים? (לא.) כאלה הם מקורותיהם של עושי השירות. אך מכיוון שאלוהים הופך אנשים אלה לעושי שירות, בכל זאת יש אמות מידה לדרישותיו מהם. הוא אינו מזלזל בהם ואינו מתייחס אליהם כלאחר יד. אף שהם אינם מבינים את דבריו, ושהם חסרי חיים, אלוהים בכל זאת טוב אליהם, ובכל זאת יש אמות מידה לדרישותיו מהם. זה עתה דיברתם על אמות המידה האלה: להיות נאמן לאלוהים ולעשות כדבריו. בשירותך, עליך לשרת במקום שבו יש צורך, ועליך לשרת עד הסוף. אם תוכל להיות עושה שירות נאמן, אם תהיה מסוגל לשרת עד הסוף ותהיה מסוגל להשלים בצורה מושלמת את המשימה שניתנה לך על ידי אלוהים, אתה תחיה חיים של ערך, ולכן תוכל להישאר. אם תשקיע מעט יותר מאמץ, אם תשתדל יותר, אם תהיה מסוגל להכפיל את מאמציק להכיר את אלוהים, אם תוכל לדבר מעט על הכרת אלוהים, אם תוכל לשאת עדות לאלוהים, ויתרה מזאת, אם תוכל להבין דבר-מה מרצונו של אלוהים, אם תוכל לשתף פעולה בעבודתו של אלוהים ולהיות מודע במידה מסוימת לרצונו של אלוהים, אזי יחול שינוי בגורלך, עושה השירות. ומה יהיה שינוי זה בגורל? לא תוכל עוד רק להישאר. על סמך התנהגותך, שאיפותיך ועיסוקך האישי, אלוהים יעשה אותך לאחד הנבחרים. זה יהיה השינוי בגורלך. מהו הדבר הטוב ביותר בכך לעושי השירות? זוהי העובדה שהם יכולים להיות לאחד הנבחרים של אלוהים. אם הם נעשים לאחד הנבחרים של אלוהים, המשמעות היא שהם אינם מתגלגלים עוד לבעלי חיים כמו כופרים. האם זהו דבר טוב? זהו דבר טוב, ואלה הן בשורות טובות. כלומר, ניתן לעצב עושי שירות. כשאלוהים מועיד אדם לשרת, אין זאת אומרת שהאדם יעשה זאת לנצח, הדבר אינו בהכרח כך. על סמך התנהגותו האישית, אלוהים יטפל בו באופן שונה, וישיב לו באופן שונה.

אך יש עושי שירות שאינם מסוגלים לשרת עד הסוף. במהלך שירותם, יש שמוותרים במחצית הדרך ונוטשים את אלוהים, יש שעושים מעשים רעים רבים, יש אפילו שגורמים עוול עצום ונזק עצום לעבודתו של אלוהים, ויש אפילו עושי שירות המקללים את אלוהים וכו' – ומהי משמעותן של השלכות חסרות תקנה אלה? משמעותו של כל מעשה רע שכזה תהיה סיום השירות. מכיוון שהתנהגותך במהלך שירותך הייתה עלובה מדי, מכיוון שחרגת מסמכותך, כשאלוהים יראה שהשירות שלך אינו עומד בדרישות, הוא ישלול ממך את זכאותך לשרת, הוא לא יאפשר לך לשרת, הוא ירחיק אותך מלפני עיניו ומבית האלוהים. האם אין זה כי אינך רוצה לשרת? האם אינך מבקש תמיד לעשות רע? האם אינך תמיד בלתי נאמן? ובכן, יש לכך פתרון קל: זכאותך לשרת תישלל ממך. בעיני אלוהים, משמעות שלילת זכאותו של עושה שירות לשרת, היא כי הוכרז סופו של עושה שירות זה, והוא לא יהיה זכאי עוד לשרת את אלוהים. לאלוהים אין עוד צורך בשירות שלו, ואין זה משנה אילו דברים נחמדים יאמר, הדברים האלה יהיו לשווא. כשהמצב מגיע לנקודה זו, הוא נעשה חסר תקנה. לעושי שירות כאלה לא תהיה דרך חזרה. וכיצד מטפל אלוהים בעושי שירות כאלה? האם הוא רק מונע בעדם לשרת? לא. האם הוא רק מונע בעדם להישאר? או שמא הוא מניח אותם בצד, וממתין לכך שיתחרטו? הוא אינו עושה זאת. למען האמת, אלוהים אינו אוהב כל כך את עושי השירות. אם לאדם יש גישה מעין זו בשירות האל, אלוהים ישלול ממנו את זכאותו לשרת כתוצאה מגישה זו, וישליך אותו פעם נוספת אל בין הכופרים. ומהו גורלו של עושה שירות שהושלך אל

בין הכופרים? הוא זהה לגורלם של הכופרים: להתגלגל לבעל חיים ולקבל את עונשם של הכופרים בעולם הרוחני. ואלוהים לא יתעניין באופן אישי בעונשו, משום שהוא כבר אינו רלוונטי לעבודתו של אלוהים. אין זה רק סוף חיי האמונה שלו באלוהים, אלא גם סוף גורלו, ההכרזה על גורלו. לכן אם עושי שירות משרתים בצורה עלובה, יהיה עליהם לשאת בהשלכות בעצמם. אם עושה שירות אינו מסוגל לשרת עד הסוף או אם זכאותו לשרת נשללת ממנו במחצית הדרך, הוא יושלך אל בין הכופרים – ואם הוא יושלך אל בין הכופרים, הוא יקבל יחס זהה לזה שמקבלות חיות משק, יחס זהה לזה שמקבלים בני אדם ללא תבונה או רציונליות. כשאני מנסה זאת כך, אתם מבינים, כן?

כזה הוא טיפולו של אלוהים במעגל החיים והמוות של נבחריו ושל עושי השירות. איך אתם מרגישים לאחר ששמעתם זאת? האם דיברתי אי-פעם על הנושא שדיברתי עליו זה עתה, על נבחריו של אלוהים ועושי השירות? למעשה, דיברתי, אך אינכם זוכרים. אלוהים צודק כלפי נבחריו ועושי השירות. הוא צודק בכל המובנים, נכון? האם משהו ימצא בזה טעות? האם יש אנשים האומרים: "מדוע אלוהים כה סובלני כלפי הנבחרים? ומדוע הוא מבליג רק מעט כלפי עושי השירות?" האם משהו רוצה להגן על עושי השירות? "האם אלוהים יכול לתת לעושי השירות עוד זמן, ולהבליג ולהיות סובלני יותר כלפיהם?" האם הדברים האלה נכונים? (לא, הם אינם נכונים). ומדוע הם אינם נכונים? (מפני שלמעשה נעשה עמנו חסד רק בכך שנעשינו לעושי שירות). למעשה, נעשה עם עושי השירות חסד רק בכך שהתאפשר להם לשרת! ללא המונח "עושי שירות", וללא עבודתם של עושי השירות, היכן היו עושי שירות אלה? בין הכופרים, כשהם חיים ומתים עם חיות המשק. מאילו חסדים נפלאים הם נהנים כיום, לאחר שהתאפשר להם לבוא בפני אלוהים, ולבוא אל בית האלוהים! זהו חסד אדיר! לולא נתן לך אלוהים את ההזדמנות לשרת, מעולם לא הייתה לך הזדמנות לבוא בפני אלוהים. לכל הפחות, גם אם אתה בודהיסט והשגת אלמותיות, אתה לכל היותר שליח בעולם הרוחני. אתה לעולם לא תפגוש באלוהים, לא תשמע את קולו, לא תשמע את דבריו ולא תרגיש את אהבתו ואת ברכותיו אליך, ואין שום אפשרות שתעמוד מולו פנים אל פנים. הדבר היחיד העומד בפני הבודהיסטים הן מטלות פשוטות. אין שום אפשרות שיכירו את אלוהים, והם רק מצייתים באופן עיוור, בעוד שעושי השירות מקבלים הרבה כל כך במהלך שלב זה של עבודה! בראש ובראשונה, הם יכולים לעמוד פנים אל פנים מול אלוהים, לשמוע את קולו, לשמוע את דבריו ולחוות את החסדים והברכות שהוא נותן לבני האדם. יתרה מזאת, הם יכולים ליהנות מן הדברים והאמת שנותן אלוהים. הם אכן מקבלים כל כך הרבה! אז אם כעושה שירות, אינך יכול אפילו לעשות את המאמץ הראוי, האם אלוהים יחזיק בך בכל זאת? הוא לא יחזיק בך. הוא אינו מבקש ממך הרבה, אך אינך עושה כראוי דבר ממה שהוא מבקש, לא הקפדת על חובותיך – ולפיכך, ללא ספק, אלוהים אינו יכול להחזיק בך. כזה הוא טבעו הצודק של אלוהים. אלוהים אינו מפנק אותך, אך הוא גם אינו מפלה אותך. כאלה הם העקרונות שעל פיהם פועל אלוהים. אלוהים נוהג כך כלפי כל בני האדם והברואים.

כשמדובר בעולם הרוחני, אם הישויות השונות שבו עושות דבר-מה שלא כשורה, אם הן אינן עושות את עבודתן כראוי, לאלוהים יש גם פקודות וצווים שמיימיים המיועדים לטפל בהן – זהו דבר מוחלט. לכן, במהלך עבודת הניהול בת כמה אלפי השנים של אלוהים, פקידים שנהגו לא כשורה הושמדו, וחלקם עדיין כלואים ונענשים גם היום. זהו הדבר שעל כל ישות בעולם הרוחני להתמודד עמו. אם הן עושות דבר-מה שאינו כשורה או מעשה רע,

הן נענשות – וזוהי גישה זהה לגישתו של אלוהים לנבחריו ולעושי השירות. וכך, בין אם זה בעולם הרוחני או בעולם החומרי, העקרונות שעל פיהם אלוהים פועל אינם משתנים. בין אם אתה יכול לראות את מעשיו של אלוהים ובין אם לא, עקרונותיהם אינם משתנים. לכל אורך הדרך היו לאלוהים עקרונות זהים בגישתו לכל הדברים ובטיפולו בכל הדברים. זהו דבר שאינו ניתן לשינוי. אלוהים יהיה טוב לב כלפי אלה מבין הכופרים שחיים באופן הולם יחסית, וישמור הזדמנויות לבני כל אחת מהדתות אשר מתנהגים כשורה ואינם עושים רע, כדי לאפשר להם למלא את תפקידם בכל הדברים המנוהלים על ידי אלוהים, ולעשות את שעליהם לעשות. באופן דומה, בין חסידיו של אלוהים, נבחריו, אלוהים אינו מפלה נגד שום אדם על פי עקרונותיו אלה. הוא טוב לב כלפי כל מי שמסוגל להיות חסידו הכן, ואוהב את כל חסידיו הכנים. אלא שהדברים שהוא מעניק לסוגים אלה של בני אדם – הכופרים, המאמינים השונים ונבחריו של אלוהים – הינם שונים. ניקח לדוגמה את הכופרים: אף שהם אינם מאמינים באלוהים, ואלוהים רואה בהם חיות משק, בקרב כל הדברים יש לכל אחד מהם מזון למאכל, מקום משלו ומעגל רגיל של חיים ומוות. עושי הרע נענשים, ועושי הטוב מבורכים ומקבלים את טוב לבו של אלוהים. האין כך הוא הדבר? באשר למאמינים, אם הם מסוגלים לציית בקפידה למצוות הדת, לידה מחדש אחר לידה מחדש, לאחר כל הלידות מחדש האלה, אלוהים יכריז להם בסופו של דבר את הכרזתו. באופן דומה, באשר לכם היום, בין אם אתם בין נבחריו של אלוהים ובין אם אתם עושי שירות, אלוהים יביא גם אתכם למצב זהה ויקבע את סופכם בהתאם לתקנות ולצווים המנהליים שקבע. האם בין סוגים אלה של בני אדם – הסוגים השונים של המאמינים המשתייכים לדתות שונות – האם אלוהים נתן להם מרחב מחיה? היכן היהדות? האם אלוהים התערב באמונתם של היהודים? כלל לא, נכון? ומה באשר למשיחיות? הוא לא התערב גם כן. הוא מאפשר להם לציית לנהלים שלהם ואינו מדבר איתם או עושה אותם לנאורים, ויתרה מזאת, הוא אינו מגלה להם דבר: "אם אתה חושב שהדבר נכון, האמן בדרך הזו" הקתולים מאמינים במריה, וכי הבשורה הועברה לישוע אדוננו דרך מריה. כזו היא צורת אמונתם. והאם אלוהים תיקן אי-פעם את אמונתם? אלוהים נותן להם חופש פעולה ומרחב מסוים לחיות בו, ואינו מקדיש להם תשומת לב. והאם הוא נוהג כך גם כלפי המוסלמים והבודהיסטים? הוא קבע גם להם גבולות והוא מאפשר להם לחיות בתוך מרחב המחיה שלהם מבלי להתערב באמונתו של כל אחד מהם. הכול מסודר היטב. ומה אתם רואים בכל זה? שאלוהים הוא בעל סמכות, אך הוא אינו מנצל את סמכותו לרעה. אלוהים מסדר את כל הדברים בסדר מושלם, והוא שיטתי, ובכך טמונות חוכמתו ויכולתו האינסופית. דיברנו היום על נושא חדש ומיוחד הנוגע לענייני העולם הרוחני, נושא שהוא אחד מהיבטי ניהול העולם הרוחני על ידי אלוהים וריבונותו עליו. כשלא הבנתם את הדברים האלה, ייתכן שאמרתם: "כל דבר הקשור בכך הוא מסתורי, ואין לו כל קשר להיווכחותנו בחיים. הדברים האלה מנותקים מחייהם של בני האדם בפועל, ואין לנו צורך להבינם, אף לא לשמוע עליהם. אין להם כל קשר להכרת אלוהים". האם אתם חושבים שיש בעיה בחשיבה כזו? האם היא נכונה? (לא.) חשיבה כזו אינה נכונה, ויש בה בעיות חמורות. הסיבה לכך היא שאם ברצונך להבין כיצד שולט אלוהים בכל הדברים, אינך יכול להבין רק את הדברים שאתה רואה ושהחשיבה שלך יכולה להשיג. עליך להבין גם מעט מן העולם האחר שאינו נראה לעיניך, אך שקשור באופן בלתי ניתן להתרה לעולם הזה שאתה רואה. הדבר נוגע לריבונותו של אלוהים, הוא נוגע לנושא "אלוהים הוא מקור החיים של הכל". זהו מידע על כך. ללא מידע זה, יהיו פגמים וליקויים בדיעתם של בני אדם על האופן שבו אלוהים הוא מקור החיים של הכל.

לפיכך, ניתן לומר שהדברים שעליהם דיברנו היום השלימו את הדברים שעליהם דיברנו קודם לכן, כמו כן את תוכן המשפט "אלוהים הוא מקור החיים של הכל". לאחר שהבנתם זאת, האם אתם מסוגלים כעת להכיר את אלוהים דרך התוכן הזה? ומה חשוב יותר? שהיום העברתי לכם מידע חשוב מאוד לגבי עושי השירות. אני יודע שאתם אוהבים מאוד לשמוע על נושאים כאלה, שאכפת לכם מאוד מהדברים האלה, אזי האם אתם חשים שביעות רצון ממה שדיברתי עליו היום? (כן). ייתכן שאין לכם רושם עז על דברים אחרים, אך יש לכם רושם עז במיוחד על האמירות אודות עושי השירות, שכן נושא זה נוגע בנשמתו של כל אחד מכם.

דרישותיו של אלוהים מהאנושות

1. זהותו ומעמדו של אלוהים עצמו

הגענו לסוף הנושא "אלוהים הוא מקור החיים של הכל", וכן לסוף הנושא "אלוהים הוא האל הייחודי עצמו". משעשינו זאת, עלינו לסכם. איזה מין סיכום? סיכום על אלוהים עצמו. מכיוון שהסיכום הוא על אלוהים עצמו, עליו להיות קשור לכל היבט של אלוהים, וכן לצורת אמונתם של בני אדם באלוהים. לכן עליי לשאול אתכם תחילה: לאחר ששמעתם את ההטפות, מיהו האל בעיני רוחכם? (הבורא). האל שבעיני רוחכם הוא הבורא. האם יש עוד משהו? אלוהים הוא אדון כל הדברים. האם מילים אלה הן ראויות? (הן ראויות). אלוהים הוא השולט בכל הדברים והמנהל את כל הדברים. הוא ברא את כל שיש, הוא מנהל את כל שיש, והוא אף שולט בכל שיש ותומך בכל שיש. זהו מעמדו של אלוהים, זוהי זהותו של אלוהים. עבור כל הדברים וכל שיש, זהותו האמיתית של אלוהים היא זהות הבורא ושליטם של כל הדברים. כזו היא הזהות שיש לאלוהים, והוא ייחודי בקרב כל הדברים. אף אחד מברואיו של אלוהים – בין אם הם מקרב האנושות או בעולם הרוחני – אינו יכול להתחזות לאלוהים בזהותו ובמעמדו או להחליפו בעזרת אמצעים או תירוצים כלשהם, שכן יש רק אחד בקרב כל הדברים שיש לו זהות, עוצמה וסמכות כאלה, וכן היכולת לשלוט בכל הדברים: האל הייחודי שלנו עצמו. הוא חי ונע בקרב כל הדברים. הוא יכול לעלות למקום הגבוה ביותר, מעל לכל הדברים. הוא יכול להצטנע ולהיות לאדם, להיות אחד מאלה העשויים בשר ודם, לעמוד פנים אל פנים מול בני אדם ולהיות שותפם לטוב ולרע. יחד עם זאת, הוא מצווה על כל שיש, ומחליט על גורלו של כל שיש, ובאיזה כיוון ינוע. יתרה מכך, הוא מנחה את גורל האנושות כולה ואת הכיוון של האנושות כולה. על כל היצורים החיים לסגוד ולציית לאל שכזה ולהכירו. לכן, יהיו אשר יהיו הקבוצה והסוג בקרב האנושות שאליהם אתה שייך, להאמין באלוהים, להיות חסיד של אלוהים, לירוא את אלוהים, לקבל את שלטונו של אלוהים ולקבל את הסדריו של אלוהים לגורלך, היא הברירה היחידה, והברירה ההכרחית, לכל אדם, לכל יצור חי. בייחודיותו של אלוהים, בני אדם רואים כי סמכותו, טבעו הצודק, מהותו והאמצעים שבהם הוא מספק את צורכיהם של כל הדברים, כולם ייחודיים. ייחודיותו קובעת את זהותו האמיתית של אלוהים עצמו ואת מעמדו. לפיכך, בקרב כל הברואים, אם יצור חי כלשהו בעולם הרוחני או מקרב האנושות היה מבקש לעמוד במקומו של אלוהים, הדבר היה בלתי אפשרי, כמו גם הניסיון להתחזות לאלוהים. זוהי עובדה. מהן דרישותיו מהאנושות של בורא ושליט שכזה, בעל הזהות, העוצמה והמעמד של אלוהים עצמו?

על הדבר להיות ברור לכולם, ועליהם לזכור אותו – הוא חשוב מאוד הן לאלוהים והן לאדם!

2. עמדותיה השונות של האנושות כלפי אלוהים

האופן שבו מתנהגים בני אדם כלפי אלוהים קובע את גורלם וכיצד ינהג ויטפל בהם אלוהים. בשלב זה, אתן כמה דוגמאות לאופן שבו מתנהגים בני אדם כלפי אלוהים. הבה נשמע דבר-מה על השאלה, האם הדרכים והעמדות שבהן בני האדם מתנהגים כלפי אלוהים נכונות או לא. הבה ניתן את דעתנו להתנהגותם של שבעת סוגי בני האדם הבאים:

(א) יש סוג אחד של בני אדם שעמדתו כלפי אלוהים מגוחכת במיוחד. אנשים אלה חושבים שאלוהים הוא כמו בודהיסטוה או כמו ישות קדושה מן החוכמה האנושית, והוא זקוק לכך שבני אדם ישתחוו שלוש פעמים כשהם נפגשים וידליקו קטורת לאחר שאכלו. לכן, לעתים קרובות יש להם דחף כזה כאשר הם מודים לאלוהים בלבם על חסדו, ומכירים תודה לאלוהים. הם מאוד רוצים שהאל שבו הם מאמינים היום יוכל, כמו הישות הקדושה שאליה הם כמהים בלבם, לקבל את ההתנהגות כלפיו, שבה הם משתחוים שלוש פעמים כשהם נפגשים ומדליקים קטורת לאחר שאכלו.

(ב) יש בני אדם שרואים באלוהים בודהה חי המסוגל להרחיק את כל היצורים החיים מסבל ולהושיעם. הם רואים באלוהים בודהה חי המסוגל להרחיק מים הייסורים. אמונתם של אנשים אלה באלוהים היא הסגידה לאלוהים כבודהה. על אף שהם אינם מדליקים קטורות, מתרפסים או נותנים מנחות, האל שבלבם הוא רק בודהה, והוא מבקש רק שיהיו טובי לב ונדיבים, שלא יהרגו כל יצור חי, לא יקללו אחרים, יחיו חיים שנראים ישרים ולא יעשו שום דבר רע – רק את הדברים האלה. זהו האל שבלבם.

(ג) יש בני אדם שסוגדים לאלוהים כאדם דגול או מפורסם. לדוגמה, כל דרך שבה האדם הדגול הזה אוהב לדבר, כל נימת דיבור שבה הוא מדבר, כל המילים ואוצר המילים שבהם הוא משתמש, טון הדיבור שלו, מחוות הידיים שלו, דעותיו ופעולותיו, הופעתו – הם מחקים את כל אלה, ואלה הם דברים שעליהם לגרום להם באופן מלא במהלך אמונתם באלוהים.

(ד) יש בני אדם שרואים באלוהים מלך. הם מרגישים שהוא מעל לכל דבר אחר, ואיש אינו מעז לפגוע בו – ואם מישהו יעשה זאת, הוא ייענש. הם סוגדים למלך מפני שלמלכים יש מקום מסוים בלבם. מחשבותיהם, התנהגותם, סמכותם וטבעם של המלכים – אפילו תחומי העניין שלהם וחייהם האישיים – כולם נעשים דבר-מה שעל האנשים האלה להבין, נעשים סוגיות ועניינים המעסיקים אותם, ולכן הם סוגדים לאלוהים כאל מלך. צורה כזו של אמונה היא מגוחכת.

(ה) יש בני אדם שיש להם אמונה מסוימת בקיומו של אלוהים, אמונה עמוקה ובלתי מעורערת. מכיוון שהידע שלהם על אלוהים כה שטחי ואין להם ניסיון רב עם דברי אלוהים, הם סוגדים לו כאל אליל. האליל הזה הוא האל שבלבם, הוא דבר-מה שעליהם לפחד ממנו ולהשתחוות לו, ושעליהם להיות חסידיו ולחקותו. הם רואים באלוהים אליל שעליהם להיות חסידיו במשך כל חייהם. הם מחקים את נימת דיבורו של אלוהים, ומחקים כלפי חוץ את האנשים שמוצאים חן בעיני אלוהים. לעתים קרובות הם עושים דברים הנראים נאיביים, טהורים וכנים, ואף הולכים בעקבות

האליל הזה כמו שותף או בן לווייה שממנו הם לעולם אינם יכולים להיפרד. כזו היא צורת אמונתם.

ו) יש בני אדם שעל אף שקראו רבים מדברי אלוהים ושמעו הטפות רבות, חשים בלבם כי העיקרון היחיד להתנהגותם כלפי אלוהים הוא שעליהם להיות תמיד כנועים וחספנים או להלל את אלוהים ולשבחו בדרך שאינה מציאותית. הם מאמינים שאלוהים הוא אל הדורש מהם להתנהג בדרך זו, ומאמינים שאם לא יעשו כן, הם עלולים לעורר את כעסו בכל עת או לחטוא נגדו, ושכתוצאה מחטאיהם, אלוהים יעניש אותם. כזה הוא האל שבלבם.

ז) ואחרונים הם רוב בני האדם שמוצאים באלוהים תמיכה רוחנית. מכיוון שהם חיים בעולם הזה, אין להם שלוה ולא אושר, והם אינם מוצאים נחמה בשום מקום. לאחר שהם מוצאים את אלוהים, לאחר שראו ושמעו את דבריו, הם שמחים וצוהלים בחשאי בלבם. זאת משום שהם מאמינים שמצאו סוף סוף מקום שיביא להם אושר, שמצאו לבסוף אל שיתן להם תמיכה רוחנית. לאחר שקיבלו את אלוהים והפכו לחסידיו, הם נעשים מאושרים, חיייהם מלאי סיפוק, הם אינם דומים עוד לכופרים שמעבירים את חיייהם כמו מתוך שינה כבעלי חיים, והם חשים שיש דבר-מה לצפות לקראתו בחיים. לכן הם חושבים שהאל הזה יכול למלא את צורכיהם הרוחניים ולהביא להם אושר רב הן במחשבותיהם והן ברוחם. מבלי להבין זאת, הם מאבדים את היכולת לעזוב את האל הזה שנותן להם תמיכה רוחנית, שמביא אושר לרוחם ולכל משפחתם. הם מאמינים כי האמונה באלוהים אינה צריכה אלא להעניק להם תמיכה רוחנית.

האם העמדות הנ"ל של בני אדם מסוגים שונים אלה כלפי אלוהים קיימות בקרבכם? (כן). אם באמונתו באלוהים, לבו של מישוהו כולל אחת מן העמדות האלה, האם הוא באמת מסוגל לבוא בפני אלוהים? אם יש בלבו של מישוהו אחת מן העמדות האלה, האם הוא מאמין באלוהים? האם הוא מאמין באל הייחודי עצמו? (לא). מכיוון שאינך מאמין באל הייחודי עצמו, במי אתה מאמין? אם אינך מאמין באל הייחודי עצמו, ייתכן שאתה מאמין באליל או באדם דגול או בבודהיסטו, ייתכן שבלבך אתה סוגד לבודהה. יתרה מזאת, ייתכן שאתה מאמין באדם רגיל. לסיכום, בשל אמונותיהם ועמדותיהם השונות של בני אדם כלפי אלוהים, בני אדם ממקמים בלבם את האל שבמחשבתם, הם כופים את דמיונם על אלוהים, הם ממקמים את עמדותיהם ודמיונותיהם אודות אלוהים לצד האל הייחודי עצמו, ואחר כך מעלים אותם לדרגה שאותה יש לכבד. מהי משמעות הדבר שבני אדם מחזיקים בעמדות כה בלתי הולמות כלפי אלוהים? משמעות הדבר היא שהם דחו את האל הייחודי עצמו ושהם סוגדים לאל שקרי. משמעות הדבר היא שבעודם מאמינים באלוהים, הם אף דוחים את אלוהים, מתנגדים לו, ומכחישים את קיומו של האל האמיתי. אם בני אדם ימשיכו להיאחז בצורות כאלה של אמונה, מה תהיה ההשלכה לגביהם? האם הם יכולים להתקרב יותר ויותר למילוי דרישותיו של אלוהים עם צורות אמונה שכאלה? (לא, הן לא). להיפך, בגלל תפישותיהם ודמיונותיהם, אנשים יתרחקו יותר ויותר מדרכו של אלוהים, שכן הכיוון שהם מחפשים מנוגד לכיוון שאלוהים דורש מהם. האם שמעתם אי-פעם על הסיפור "לנסוע דרומה על ידי נהיגת הכרכרה צפונה"? בהחלט ייתכן שזהו מקרה שבו נוסעים דרומה על ידי נהיגת הכרכרה צפונה. אם בני אדם מאמינים באלוהים בדרך כה מגוחכת, אז ככל שישתדלו יותר, כך הם יתרחקו יותר מאלוהים. ולכן אני מוכיח אתכם על זאת: לפני שתצאו לדרך, עליכם לבדוק תחילה אם אתם הולכים בכיוון הנכון. הִיוּ מכוונים במאמציהם והקפידו לשאול את עצמכם, "האם האל שאני מאמין בו הוא השליט של כל הדברים? האם האל הזה שאני מאמין בו הוא רק מישוהו שנותן לי תמיכה רוחנית? האם הוא האליל שלי? מה מבקש ממני האל הזה שאני מאמין בו? האם אלוהים רואה בעין יפה

כל דבר שאני עושה? האם כל דבר שאני עושה ועוסק בו הוא למען הכרת האל? האם הדברים האלה מתאימים לדרישותיו של אלוהים ממני? האם אלוהים מכיר בנתיב שבו אני הולך ומאשר אותו? האם אלוהים שבע רצון מאמונתו? עליכם לשאול את עצמכם שאלות אלה לעתים קרובות ופעמים חוזרות ונשנות. אם ברצונכם לעסוק בהכרת האל, מוכרחים להיות לכם תודעה ברורה ויעדים ברורים, בטרם תוכלו להשביע את רצונו של אלוהים. האם ייתכן שכתוצאה מסובלנותו, אלוהים יקבל באי-רצון עמדות בלתי הולמות אלה שזה עתה דיברתי עליהן? האם אלוהים יכול לשבח את עמדותיהם של אנשים אלה? (לא.) מהן דרישותיו של אלוהים מן האנושות ומחסידיה? האם ברור לכם, איזו עמדה הוא דורש מבני האדם? היום, אמרתי דברים רבים מאוד. דיברתי הרבה על נושא האל עצמו, על מעשיו של אלוהים, וכן על מה שיש לו ומה שהינו. האם אתם יודעים כעת מה מבקש אלוהים לקבל מבני האדם? האם אתם יודעים מה אלוהים רוצה מכם? דברו. אם הידע שלכם מהניסיון המעשי עדיין חסר או שטחי מאוד, תוכלו לומר דבר-מה על הידע שלכם על מילים אלה. האם יש לכם ידע מסכם? מה מבקש אלוהים מהאדם? (במהלך השיתופים האלה, אלוהים הציג את הדרישה שנכיר את אלוהים, נכיר את מעשיו, נדע שהוא מקור החיים של כל הדברים, ונכיר את מעמדו וזהותו.) ומהי התוצאה הסופית כשאלוהים מבקש מבני האדם להכירו? (הם יודעים שאלוהים הוא הבורא, ושכני אדם הם ישויות שנבראו.) כשהם משיגים ידע כזה, אילו שינויים חלים בעמדתם של בני האדם כלפי אלוהים, בהתנהגותם, בשיטת היישום שלהם ובטבע חייהם? האם חשבתם על כך אי-פעם? האם ניתן לומר שלאחר הכרת האל והבנתו, הם נעשים לבני אדם טובים? (האמונה באלוהים אינה העיסוק בהיותו של האדם אדם טוב, אלא היא העיסוק בהיותו של האדם ברוא אל העומד ברף מסוים ובהיותו אדם ישר.) האם יש עוד משהו? (לאחר שאנו מכירים את אלוהים באמת וכהלכה, אנו מסוגלים להתנהג כלפי אלוהים כאל אלוהים, אנו נדע כי אלוהים הוא לנצח אלוהים, כי אנו ישויות שנבראו, עלינו לסגוד לאלוהים ולנקוט בעמדה הנכונה.) טוב מאוד! הבה נשמע מאחרים. (אנו מכירים את אלוהים, ומסוגלים בסופו של דבר באמת להיות בני אדם הנשמעים לאלוהים, יראים את אלוהים וסרים מרע.) נכון!

3. העמדה שאלוהים דורש כי תהיה לאנושות כלפיו

למעשה, אלוהים אינו תובעני מאוד כלפי האנושות – או לפחות, הוא אינו תובעני כפי שכני אדם מדמינים. אם אלוהים לא היה אומר את דבריו או מבטא את טבעו או עושה את מעשיו, היה לכם קשה מאוד להכיר את האל, שכן בני האדם היו נדרשים להסיק את כוונותיו ורצונו של אלוהים, וזה דבר שקשה להם מאוד לעשות. אך בשלב האחרון בעבודתו, אלוהים אמר דברים רבים, עשה עבודה רבה ודרש דרישות רבות מן האדם. בדבריו ובעבודתו הרבה הוא הודיע לבני האדם על הדברים שמוצאים חן בעיניו, הדברים שהוא מתעב ועל סוג בני האדם שעליהם להיות. לאחר שהבינו את הדברים האלה, צריכה להיות בלבם של בני האדם הגדרה מדויקת לדרישותיו של אלוהים, שכן הם לא מאמינים באלוהים באופן מעורפל ומופשט, הם אינם מאמינים עוד באל המעורפל ואינם חסידיהם של אלוהים מתוך ערפול ומופשטות, ומתוך חוסר משמעות. במקום זאת, בני האדם מסוגלים לשמוע את אמירותיו של אלוהים, הם מסוגלים להבין את אמות המידה של דרישותיו ולהשיגן, מה גם שאלוהים מספר לבני האדם בעזרת שפתה של האנושות את כל שעליהם לדעת ולהבין. היום, אם בני אדם עדיין אינם מודעים

לדרישותיו של אלוהים מהם, ואינם מודעים מהו אלוהים, מדוע הם מאמינים באלוהים, וכיצד עליהם להאמין באלוהים ולהתנהג כלפיו, יש בכך בעיה. זה עתה דיבר כל אחד מכם על תחום אחד. אתם מודעים לדברים מסוימים, בין אם הדברים האלה ספציפיים או כלליים – אך ברצוני לספר לכם על הדרישות הנכונות, המלאות והספציפיות של אלוהים מן האנושות. הן מאוד פשוטות ומסתכמות רק בכמה מילים. ייתכן שאתם כבר יודעים מה הן. דרישותיו הנכונות של אלוהים מן האנושות ומחסידי הן כדלהלן. אלוהים דורש מחסידי חמישה דברים: אמונת אמת, תמיכה נאמנה, משמעת מוחלטת, ידע אמיתי ויראה כנה.

בחמשת הדברים האלה, אלוהים דורש שבני האדם לא יפקפקו בו עוד ולא יהיו חסידי בעזרת דמיונם או השקפות מעורפלות ומופשטות. אסור להם להיות חסידי של אלוהים עם דמיונות או תפישות כלשהם. אלוהים דורש שכל אחד מחסידי יהיה חסיד נאמן, ושלא יהיה חסיד שלא בלב שלם או באופן לא מחייב. כשאלוהים דורש ממך דרישות כלשהן או בוחן אותך, שופט אותך, מטפל בך, גוזם אותך, מטיל עליך משמעת ומכה בך, עליך להישמע לו באופן מוחלט. אסור לך לשאול מהן הגורמים או להתנות תנאים, כל שכן לדבר על הסיבות. על המשמעת שלך להיות מוחלטת. הכרת האל היא התחום שבו בני האדם חסרים יותר מכול. הם לעתים קרובות כופים על אלוהים אימרות, אמירות ודברים שאינם קשורים אליו, מתוך אמונה שדברים אלה הם ההגדרה המדויקת ביותר להכרת האל. הם אינם יודעים שלאמירות אלה שנובעות מדמיונם של בני אדם, מן ההיגיון שלהם ומן התבונה שלהם, אין כל קשר למהותו של אלוהים. לפיכך, ברצוני לומר לכם שבידיעתם של בני האדם שהאל חפץ בה, אלוהים אינו רק מבקש ממך להכיר באלוהים ובדבריו, אלא שהידע שלך על אלוהים יהיה נכון. גם אם תוכל לומר רק משפט אחד או שאתה מודע רק למעט, על המודעות המעטה הזו להיות נכונה ואמיתית, ותואמת את מהותו של האל עצמו, שכן אלוהים מתעב שבחים כלפיו מצד בני אדם שאינם מציאותיים ושלא נשקלו היטב. יתרה מזאת, הוא שונא כאשר בני אדם מתייחסים אליו כאל אוויר. הוא שונא שכאשר במהלך דיון בנושאים הקשורים לאלוהים, אנשים מדברים בקלות דעת, משוחחים כרצונם וללא היסוס, ומדברים בכל דרך שהם רואים לנכון. יתרה מזאת, הוא שונא את מי שמאמין כי הוא מכיר את אלוהים, שמתרברב בהכרת אלוהים, ושדן בנושאים הקשורים לאלוהים ללא ריסון וללא איפוק. האחרונה מחמשת הדרישות הייתה יראה כנה. זוהי דרישתו העליונה של אלוהים מכל חסידי. כשיש למישהו ידע נכון ואמיתי על אלוהים, הוא באמת מסוגל לירוא את אלוהים ולסור מרע. יראה זו נובעת ממעמקי לבו ומתוך רצון, ולא מפני שאלוהים דחק בו. אלוהים אינו מבקש שתיתן לו במתנה עמדה או התנהגות נחמדה כלפי חוץ, אלא הוא מבקש שתירא אותו ותפחד מפניו ממעמקי לבך. יראה זו מושגת כתוצאה משינויים בטבע חיך, מפני שיש לך ידע על אלוהים, מפני שיש לך הבנה על מעשיו של אלוהים, בזכות הבנתך את מהותו של אלוהים, ומפני שהכרת בעובדה שאתה אחד מברואיו של אלוהים. לפיכך, מטרתי בשימוש במילה "כנה" כדי להגדיר יראה, היא שבני האדם יבינו כי על יראתם של בני האדם את אלוהים לבוא מעומק לבם.

תנו כעת את דעתכם לחמשת הדרישות האלה: האם יש ביניכם מי שמסוגל להשיג את השלוש הראשונות? כוונתי היא לאמונת אמת, תמיכה נאמנה ומשמעת מוחלטת. האם יש ביניכם מי שמסוגל לדברים האלה? אני יודע שאילו אמרתי את כל החמש, אין ספק שלא היה ביניכם ולו אחד שמסוגל – אך הפחתתי את מספרן לשלוש. חישבו אם השגתם אותן או לא. האם "אמונת אמת" קלה להשגה? (לא.) היא אינה קלה להשגה, משום שבני אדם לעתים

קרובות מפקפקים באלוהים. ומה לגבי "תמיכה נאמנה"? למה מתייחסת המילה "נאמנה"? (שעליך להיות חסיד בלב שלם, ולא בשום צורה אחרת.) להיות חסיד בלב שלם, ולא בשום צורה אחרת. פגעתם בול במטרה! אם כך, האם אתם מסוגלים למלא את הדרישה הזו? עליכם להשתדל יותר, נכון? לעת עתה, טרם מילאתם את הדרישה הזו! מה באשר ל"משמעת מוחלטת" – האם השגתם זאת? (לא.) לא השגתם גם זאת. לעתים תכופות אתם חסרי משמעת ומרדנים, לעתים קרובות אינכם מקשיבים או אינכם רוצים להישמע או אינכם רוצים לשמוע. אלה הן שלוש הדרישות הבסיסיות ביותר שבני אדם משיגים בעקבות היוכחותם בחיים, והן טרם הושגו בכם. לפיכך, האם ברגע זה יש לכם פוטנציאל גדול? האם היום, לאחר ששמעתם אותי אומר את הדברים האלה, אתם חשים חרדה? (כן.) ראוי שתרגישו חרדה. אל תחושו חרדה – אני מרגיש חרדה במקומכם! לא אדון בשתי הדרישות האחרות. אין ספק שאיש אינו מסוגל להשיגן. אתם חרדים. אם כך, האם קבעתם את יעדיכם? לאילו יעדים ובאיזה כיוון עליכם לחתור ולהקדיש את מאמציכם? האם יש לכם יעד? אדבר במילים פשוטות: כאשר תשיגו את חמש הדרישות האלה, תשביעו את רצונו של אלוהים. כל אחת מהן היא מדד, מדד להיוכחותם של בני אדם בחיים לאחר שהגיעו לבגרות, והיעד הסופי של כך. גם אם בחרתי רק אחת מן הדרישות האלה כדי לדבר עליה בפירוט ולדרוש אותה מכם, לא היה קל להשיגה. עליך לשאת מידה מסוימת של קושי ולהשקיע מידה מסוימת של מאמצים. ואיזו מין מנטליות צריכה להיות לכם? עליה להיות זהה לזו של חולה סרטן המחכה לעלות על שולחן הניתוחים. ומדוע אני אומר זאת? בהנחה שברצונך להאמין באלוהים, לזכות באלוהים ולזכות בשביעות רצונו, אם לא תישא במידה מסוימת של כאב או תשקיע מידה מסוימת של מאמצים, לא תוכל להשיג את הדברים האלה. שמעת הטפות רבות, אך העובדה ששמעת אותן, אין פירושה שההטפות האלה שלך. עליך לספוג אותן ולהפוך אותן לדבר-מה השייך לך, עליך להטמיע אותן בחיך ולהביא אותן לקיומך, ובכך לאפשר לדברים ולהטפות האלה להנחות את דרך חיך ולהביא לחיך משמעות וערך קיומיים – ואז יהיה ערך לכך ששמעת את הדברים האלה. אם הדברים שאני אומר אינם גורמים לשינוי כלשהו לטובה בחייכם או אינם מעניקים ערך כלשהו לקיומכם, אין טעם בכך שתקשיבו להם. אתם מבינים זאת, כן? לאחר שהבנתם זאת, מה שנותר תלוי בכם. עליכם לגשת לעבודה! עליכם להיות רציניים בכל הדברים! אל תהיו מבולבלים – הזמן טס! רובכם כבר מאמינים באלוהים מזה למעלה מעשר שנים. היזכרו בעשר השנים האלה: בכמה דברים זכיתם? וכמה עשורים נותרו לכם בחיים האלה? אין זמן רב. שכח מהשאלה אם עבודתו של אלוהים מצפה לך, אם אלוהים הותיר לך סיכוי, אם הוא עושה את אותה העבודה בשנית; אל תדבר כך. האם אתה יכול להפוך את מהלך עשר השנים האחרונות בחיך? עם כל יום שחולף ועם כל צעד שלך הימים שנותרו לך פוחתים ביום. הזמן אינו מחכה לאיש! תוכל להרוויח מן האמונה באלוהים רק אם תתייחס אליה כאל הדבר הגדול ביותר בחיך, דבר החשוב יותר ממזון, בגדים או כל דבר אחר! אם אתה מאמין רק כשיש לך זמן ואינך מסוגל להקדיש לאמונתך את כל תשומת לבך, אם אתה תמיד שקוע בבלבול – לא תזכה בדבר. אתם מבינים זאת, כן? נסיים כאן להיום. להתראות בפעם הבאה! (תודה לאלוהים!)

נספח :

התבוננות בהופעתו של אלוהים במשפטו ובייסוריו

בדומה למאות מיליוני חסידים אחרים של אדוננו ישוע המשיח, אנחנו מצייתים לחוקים ולדברות של כתבי הקודש, נהנים מחסדו השופע של אדוננו ישוע המשיח ומתאספים, מתפללים, מהללים ומשרתים בשם אדוננו ישוע המשיח – ואת כל אלה אנחנו עושים תחת עינו הפקוחה והגנתו של אלוהים. לעתים תכופות אנחנו חלשים ולעתים תכופות אנחנו חזקים. אנחנו מאמינים שכל מעשינו עולים בקנה אחד עם משנתו של אלוהים. אם כן, מן הסתם אנחנו גם מאמינים שאנחנו הולכים בדרך ההישמעות לרצונו של האב שבשמיים. אנחנו כמהים לשובו של ישוע אדוננו, לביאתו המכובדת של ישוע אדוננו, לקץ החיים שלנו על פני האדמה, להופעת המלכות, ולכול מה שנחזה בספר ההתגלות: אדוננו מגיע, ומביא אסון, וגומל לצדיקים ומעניש את הרשעים, ומעלה למרומים את כל חסידיו, המברכים על חזרתו, לפגוש את אלוהים. בכל פעם שאנחנו חושבים על זה, אנחנו מתרגשים באופן בלתי נמנע. אנחנו אסירי תודה על כך שנולדנו באחרית הימים, ועל כך שהתמזל מזלנו להיות עדים לביאתו של אדוננו. הרדיפות שסבלנו היו בתמורה ל"כבוד עולמים גדול וְרַב עַד מָאד". איזו ברכה אדירה! לעתים קרובות, כל הכמיהה הזאת והחסד שמעניק לנו אדוננו הופכים אותנו לצלולים בתפילתנו, ומאחדים אותנו לעתים קרובות יותר. אולי בשנה הבאה, אולי מחר ואולי אפילו מוקדם יותר, כשהאדם לא יצפה לזה, פתאום יגיע אדוננו ויפיע בקרב קבוצת בני אדם שהמתינו לו בדריכות. כל אחד מאיתנו מתמודד עם רעהו ואיש לא רוצה להישאר מאחור, כדי להיות הקבוצה הראשונה שתחזה בהופעת אדוננו, להפוך לאחד מאלה שיילקחו. נתנו הכל, בכל מחיר, כדי שהיום הזה יגיע. אחדים ויתרו על מקום עבודתם, אחרים עזבו את משפחתם, אחרים התכחשו לנישואיהם, ואחרים תרמו את כל חסכוניהם. איזו מסירות נטולת אנוכיות! כנות ונאמנות שכאלה הן ודאי גדולות מאלה של קדושים מתקופות העבר! מכיוון שאדוננו מעניק חסד לכל מי שהוא רוצה ומרחם על כל מי שהוא רוצה, אנחנו מאמינים שהמסירות וההשקעה שלנו כבר נגלו לעיניו. ובאותו אופן, גם תפילותינו הכנות כבר הגיעו לאוזניו, ואנחנו בטוחים כי אדוננו יגמול לנו על מסירותנו. יתרה מכך, אלוהים העניק לנו מחסדו עוד לפני שברא את העולם, ואיש לא ייקח מאיתנו את הברכות וההבטחות שאלוהים העניק לנו. כולנו עורכים תוכניות לעתיד ורואים זאת כמובן מאליו שהמסירות וההשקעה שלנו הם קלפי מיקוח או מניות, אשר יבטיחו את הילקחותנו כדי לפגוש את אדוננו. זאת ועוד: ללא כל היסוס, אנחנו מתיישבים על כס המלכות העתידי, מעל כל האומות והעמים, או מושלים כמלכים. לכל אלה אנחנו מתייחסים כדבר מובן מאליו, כדבר צפוי.^a

אנחנו בזים לכל מי שמתנגד לאדוננו ישוע. בסופו של דבר, כל בני האדם האלה יושמדו. מי אמר להם לא להאמין שאדוננו ישוע הוא המושיע? מובן שלפעמים אנחנו עושים כדוגמת ישוע אדוננו ומגלים חמלה כלפי העולם, משום שהעולם לא מבין ועלינו להיות סובלניים וסלחניים כלפיו. כל מעשינו נעשים על פי הדברים בכתבי הקודש,

הטקסט נכתב בידי האל כמבוא ל"מקורה והתפתחותה של כנסיית האל הכול יכול".

משום שכל מה שלא עולה בקנה אחד עם כתבי הקודש הוא אפיקורסיות וכפירה. אמונה מסוג זה מושרשת עמוקות בנפשות של כל אחד ואחת מאיתנו. אדוננו נמצא בכתבי הקודש, ואם לא נסטה מכתבי הקודש לא ניפרד מאדוננו. אם נציית לעיקרון הזה, נזכה בישועה. אנחנו מדרכנים אחד את השני ותומכים אחד בשני, ובכל פעם שאנחנו נאספים יחד, אנחנו מקווים שכל דברינו ומעשינו הם בהתאם לרצון אדוננו ויכול להתקבל על ידי אדוננו. למרות העוינות הקשה בסביבתנו, לבנו מלא בחדווה. כשאנחנו חושבים על הברכות הנמצאות ממש בהישג ידינו, האם אין דבר שאנחנו לא יכולים לוותר עליו? האם אין דבר שאנחנו לא מסוגלים להיפרד ממנו? כל הדברים האלה הם משתמעים, ואלוהים מתבונן בהם. אנחנו, קומץ עניים שהועלו מאשפות, זהים לחסידיו הרגילים של ישוע אדוננו: אנחנו חולמים על הילקחות, על ברכות ועל המשילה בכל האומות. השחיתות שלנו גלויה לעיני האל, והרצונות והחמדנות שלנו מאוסים בעיניו. ובכל זאת, כל הדברים האלה מתרחשים באופן כל כך לא יוצא דופן, כל כך הגיוני, ואיש מאיתנו לא תוהה אם כמיהתנו נכונה, ועוד פחות מכך, איש מאיתנו לא מפקפק במידת הדיוק של כל מה שאנחנו נאחזים בו. מי יכול להכיר את רצון האל? אנחנו לא יודעים לחפש או לחקור את הדרך שבה הולך האדם, או אפילו להתעניין בה. זאת משום שכל מה שאכפת לנו הוא אם נוכל להילקח, אם נוכל לקבל ברכה, אם שמור לנו מקום במלכות שמיים ואם נזכה לחלק ממימיו של נהר החיים ומפרי עץ החיים. האין אנחנו מאמינים באדוננו והאין אנחנו חסידים של אדוננו כדי שנוכל לזכות בדברים האלה? חטאינו נסלחו, חזרנו בתשובה, שתינו מכוס היין המרה, והעמסנו את הצלב על גבינו. מי יכול לומר שאלוהים לא יקבל את המחיר ששילמנו? מי יכול לומר שלא הכנו מספיק שמן? אנחנו לא רוצים להיות כמו הבתולות המטופשות ההן, או להיות אחד מאלה שאלוהים זונח. יתרה מזאת, אנחנו מתפללים לעתים קרובות ומבקשים מאלוהים שישמור אותנו מרמאותם של משיחי שקר, שכן כתוב בכתבי הקודש כי "אם יאמר לְכֶם אִישׁ בְּעֵת הַהִיא, 'הִנֵּה פֹה הַמָּשִׁיחַ' או 'הִנֵּהוּ שָׁם', אַל תִּאֱמִינוּ, כִּי יָקוּמוּ מְשִׁיחֵי שֶׁקֶר וְנִבְיֵי שֶׁקֶר וַיִּתְּנוּ אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים כְּדֵי לְהַתְעוֹת, אִם אֶפְשָׁר, גַּם אֶת הַבְּחִירִים" (מתי כ"ד 23-24). כולנו שיננו את הפסוקים האלה מכתבי הקודש. אנחנו יודעים אותם בעל פה ורואים בהם אוצר יקר ערך, חיים והמסמך המבטיח את ישועתנו והליקחותנו...

במשך אלפי שנים, בני האדם החיים הלכו לעולמם ולקחו איתם את כמיהתם וחלומותיהם, ואיש לא יודע באמת אם אלה שהלכו הגיעו למלכות השמיים. המתים חוזרים לאחר ששכחו את כל הסיפורים שקרו בעבר, והם בכל זאת הולכים אחר משנתם ודרכיהם של האבות הקדמונים. על כן, ככל שהשנים עוברות והימים חולפים, איש לא יודע אם ישוע אדוננו, אלוהינו, באמת מקבל את כל מה שאנחנו עושים. אנחנו בסך הכל מצפים לתוצאה ומעלים השערות לגבי כל מה שיקרה. אך כל הזמן הזה, אלוהים שומר על שתיקתו, והוא מעולם לא הופיע בפנינו ולא דיבר אלינו. על כן, אנחנו שופטים בעיקשות את רצונו ואת טבעו של אלוהים על פי כתבי הקודש והאותות. התרגלנו לשתיקתו של אלוהים; התרגלנו להעריך מה נכון ומה לא נכון בהתנהגותנו באמצעות הלך החשיבה שלנו עצמנו; התרגלנו להשתמש בידע שלנו, בתפיסותינו, ובמידות המוסריות שלנו כחלופה לדרישותיו של אלוהים מאיתנו; התרגלנו ליהנות מחסדו של אלוהים; התרגלנו לכך שאלוהים עוזר לנו בכל פעם שאנחנו זקוקים לעזרה; התרגלנו להושיט את ידינו אל אלוהים בכל דבר ועניין, ולפקוד על אלוהים; התרגלנו גם ללכת אחר דוקטרינה מבלי לשים לב לדרך שבה רוח הקודש מובילה אותנו; יתרה מכך, התרגלנו לימים שבהם אנחנו אדונים לעצמנו. אנחנו מאמינים באל שכזה, שמעולם לא פגשנו. שאלות כגון מהו טבעו של אלוהים, מה הן תכונותיו

ומהי הווייתו, מהו צלמו, שמא נזהה אותו בבואו, וכן הלאה – אף אחת מהשאלות האלה אינה חשובה. מה שחשוב הוא שהוא נמצא בלבנו, שכולנו מחכים לו ושנחנו מסוגלים לדמיין את טיבו. אנחנו מעריכים את אמונתו ומוקירים את הרוחניות שלנו. אנחנו מתייחסים לכל דבר כאל זבל, ורומסים את הכל ברגלינו. משום שאנחנו חסידיו של האל הגדול, בלי קשר לשאלה עד כמה הדרך ארוכה וקשה, ובלי קשר לשאלה כמה סבל וסכנות פוקדים אותנו, דבר לא יוכל לעצור את הליכתנו בעקבות אדוננו. "נָהָר מִיָּמִים חַיִּים, מִבְּהִיק כְּבֹדֶלֶח, יוֹצֵא מִכֶּסֶּא אֱלֹהִים וְהִשָּׁה. בְּאֶמְצַע רְחוֹב הָעִיר וְעַל שְׂפַת הַנֶּהָר מִזָּה וּמִזָּה – עֵץ חַיִּים עוֹשֶׂה פְּרוֹת שְׁתִּים-עֶשְׂרֵה פְּעָמִים, בְּתֵתוֹ בְּכָל חֹדֶשׁ וְחֹדֶשׁ אֶת פְּרִיו, וְעֵלָה הָעֵץ לְמִרְפֵּא הַגּוֹיִם. שׁוֹם קָלָלָה לֹא תִהְיֶה עוֹד. כֶּסֶּא אֱלֹהִים וְהִשָּׁה יִהְיֶה בָּהּ וְעַבְדֵּיו יִשְׁרְתוּהוּ. הֵם יֵרְאוּ אֶת פָּנָיו, וְשָׂמוּ עַל מַצְחוֹתָם. וְלִילָה לֹא יִהְיֶה עוֹד וְלֹא יִצְטָרְכוּ לְאוֹר מְנוּרָה וְלְאוֹר שְׁמֶשׁ, כִּי יִהְיֶה אֱלֹהִים יָאִיר עַלֵיהֶם וְיִמְלְכוּ לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים" (ההתגלות כ"ב 5-1). בכל פעם שאנחנו שרים את הדברים האלה, הלב עולה על גדותיו מרוב סיפוק ואושר, ודמעות זולגות מעינינו. נודה לאדוננו על כי בחר בנו, נודה לאדוננו על חסדו. הוא העניק לנו פי מאה בעת הזו, הוא העניק לנו חיי נצח בעולם הבא, ואם הוא היה מבקש מאיתנו למות עכשיו, היינו עושים זאת ללא כל תלונה. אדוננו! אנא בוא במהרה! אל תתעכב דקה נוספת, מפני שאנחנו כמהים אליך נואשות, וזנחנו את הכל למענך.

אלוהים אמנם שותק והוא מעולם לא נגלה לעינינו, אולם עבודתו מעולם לא נפסקה. הוא מביט בכל הארצות ומצווה על הכול, והוא מביט בכל דבריו ומעשיו של האדם. ניהולו מתבצע בשלבים ובהתאם לתוכניתו. הוא מתקדם בשקט, ללא השפעות דרמטיות, אך צעדיו של אלוהים מקרבים אותו לאנושות יותר מאי-פעם, וכס משפטו נפרס בתבל במהירות הבזק, ומיד אחריו יורד אל קרבנו כס מלכותו. איזה מראה מלכותי הוא זה, איזה מחזה מפואר וחגיגי. כיונה, וכאריה שואג, רוח האל מגיעה אל קרבנו. אלוהים חכם, הוא צודק ומלכותי. הוא מגיע אלינו בשקט, בעל סמכות ומלא אהבה וחמלה. איש לא מודע לבואו, איש אינו מברך את בואו, ויתרה מזאת, איש לא יודע את כל מה שהוא יעשה. חיי האדם הם ללא שינוי, לבו אינו שונה והימים חולפים כרגיל. אלוהים חי בקרבנו כאדם מן השורה, כחסיד חסר כל חשיבות וכמאמין מן השורה. יש לו עיסוקים משל עצמו ומטרות משל עצמו, ויתרה מכך, יש בו אלוהות שאין לבני אדם מן השורה. איש לא הבחין באלוהותו, ואיש לא תפס את ההבדל שבין מהותו לבין מהותו של האדם. אנחנו חיים במחיצתו ללא מעצורים ופחד משום שאנחנו רואים בו מאמין חסר חשיבות ותו לא. הוא עוקב אחר כל תנועה שלנו, וכל המחשבות והרעיונות שלנו גלויים בפניו. איש לא מתעניין בקיומו, לאיש אין כל מושג על תפקידו, ויתרה מכך, איש לא חושד מי הוא. אנחנו פשוט ממשיכים בעיסוקינו, כאילו אין לו כל קשר אלינו...

במקרה, רוח הקודש מבטאת פסוק של דברים "דרכו", ועל אף שהדבר מרגיש מאוד בלתי צפוי, אנחנו מזהים שזו אמירה של אלוהים, ומקבלים אותה ללא היסוס כדברי האל. זאת משום שללא קשר למי שמבטא את הדברים, כל עוד הם באים מרוח הקודש, עלינו לקבל אותם ואסור לנו להתכחש אליהם. האמירה הבאה יכולה לבוא דרכי, או דרככם, או אולי דרכו. לא משנה דרך מי – הכול בחסדי האל. אולם יהיה אשר יהיה האדם שדרכו תגיעה האמירה, עלינו להימנע מלעבוד אותו כאל, משום שללא קשר לכל דבר אחר, לא ייתכן שהאדם הזה הוא אלוהים. אנחנו לא יכולים בשום אופן לבחור באדם כה פשוט להיות אלוהינו. אלוהינו כל כך אדיר ונכבד – כיצד ייתכן שנציגו יהיה אדם כל כך חסר חשיבות? יתרה מכך, כולנו מחכים לבואו של אלוהים כדי שייקח אותנו חזרה אל

מלכות שמיים. לכן, איך ייתכן שאדם כל כך חסר חשיבות יהיה כשיר לבצע משימה כה חשובה וקשה? אם אדוננו יבוא שוב, הוא ודאי יבוא על גבי ענן לבן ויהיה וגלוי לכל. כמה נפלא זה יהיה! איך ייתכן שהוא יסתתר בשקט בקרב קבוצה רגילה של בני אדם?

עם זאת, מי שעושה את העבודה החדשה של ישועתנו הוא האדם הרגיל הזה המסתתר בקרב בני האדם. הוא איננו מבהיר לנו דבר, ולא אומר לנו מה הסיבה לבואו. הוא פשוט עושה את העבודה שבכוונתו לעשות בשלבים ובהתאם לתוכניתו. דבריו ואמירותיו הופכים לתכופים יותר ויותר, החל בדברי נחמה, בהפצרות, תזכורות, ואזהרות, וכלה בדברי נזיפה והטלת משמעת; החל בנימה עדינה ואדיבה וכלה בדברים חריפים ומלכותיים – כל דבריו מחזירים באדם הן חמלה והן אימה. כל מה שהוא אומר קולע למטרה, לסודות שאנחנו מסתירים עמוק בתוכנו. דבריו צובטים את לבנו ואת רוחנו ולאחריהם אנחנו נבוכים ומושפלים. אנחנו מתחילים לתהות אם האל שבלבו של האדם הזה באמת אוהב אותנו ומה הן בדיוק כוונותיו. אולי אנחנו יכולים להילקח רק אחרי שעברנו סבל שכזה? אנחנו עושים חישובים בראשינו... על היעד המצפה לנו ועל גורלנו העתידי. אולם איש מאיתנו לא מאמין שאלוהים לבש בשר ודם ושהוא עובד בקרבנו. על אף שהוא כבר נמצא איתנו זמן רב כל כך, על אף שהוא כבר אמר לנו דברים רבים כל כך פנים אל פנים, אנחנו עדיין לא מוכנים לקבל אדם כל כך רגיל בתור האל העתידי שלנו, ועל אחת כמה וכמה שאנחנו לא מוכנים למסור את השליטה על עתידנו ועל גורלנו לאדם כל כך חסר חשיבות. אנחנו מקבלים ממנו אספקה אינסופית של מים חיים, והודות לו אנו חיים פנים אל פנים עם אלוהים. אנחנו אסירי תודה רק על חסדו של ישוע אדוננו שבשמיים, אולם מעולם לא הקדשנו תשומת לב כלשהי לרגשותיו של האדם הרגיל הזה, הניחן באלוהות. הוא עודו עושה את עבודתו תוך שהוא מסתתר בענווה בגוף בשר ודם ומביע את הדברים שבלבו, אדיש לכאורה לכך שהאנושות מתכחשת לו, כאילו תמיד יסלח לאדם על הילדותיות והבורות שלו, ותמיד סובלני כלפי זלזולו של האדם כלפיו.

מבלי שהיינו מודעים לכך, האדם חסר החשיבות הזה הוביל אותנו אל תוך שלב אחר שלב של עבודתו של אלוהים. אנחנו עוברים אינספור ניסיונות, חווים אינסוף תוכחות ועומדים למבחן המוות. אנחנו לומדים על טבעו הצודק והמלכותי של אלוהים, וגם נהנים מהאהבה והחמלה שלו. אנחנו מפתחים הערכה לעוצמתו וחוכמתו האדירות של אלוהים. אנחנו עדים לחביבותו של אלוהים ורואים את רצונו העז של אלוהים להושיע את האדם. בדבריו של האדם הרגיל הזה, אנחנו מפתחים הכרה של טבעו ומהותו של אלוהים והבנה של רצונו של אלוהים ואת טבעו ומהותו של האדם ורואים את הדרך המובילה לישועה ולשלמות. דבריו "ממיתים" אותנו וגורמים לנו "להיוולד מחדש"; דבריו מביאים לנו נחמה, אך גם משאירים אותנו אכולי אשמה ובתחושת חבות; דבריו מביאים לנו שלוה ואושר, אך גם כאב גדול. לפעמים אנחנו מובלים כצאן לטבח בידיו; לפעמים אנחנו כבבת עינו, ונהנים מאהבתו וחיבתו; לפעמים כמו אויביו שחרון אפו הפך לאפר. אנחנו האנושות שהוא הציל, אנחנו שרצים בעיניו ואנחנו השיים האבודים שאחריהם הוא מחפש יומם וליל. הוא רחום כלפינו, הוא מתעב אותנו, הוא מרומם אותנו, הוא מנחם אותנו ומוכיח אותנו, הוא מדריך אותנו, הוא הופך אותנו לנאורים, הוא מוכיח אותנו ומטיל עלינו משמעת והוא אפילו מקלל אותנו. הוא דואג לנו יומם ולילה, הוא מגן עלינו ודואג לנו יומם ולילה, הוא לעולם לא עוזב אותנו והוא מקדיש לנו את כל דאגתו ומשלם כל מחיר עבורנו. בדבריו של האדם הרגיל והקטן הזה, שאינו אלא בשר ודם, זכינו לראות את אלוהים בכללותו וחזינו בייעוד שאלוהים העניק לנו. אולם אף על פי כן,

היהירות עדיין אורבת בתוך לבנו ואנחנו עדיין מסרבים לקבל בפועל אדם כזה כאלוהינו. על אף שהוא נתן לנו מן כה רב ודברים כה רבים ליהנות מהם, שום דבר מכל אלה לא יכול לתפוס את מקומו של אדוננו בתוך לבנו. רק באי-רצון רב אנו מכבדים את זהותו המיוחדת ואת מעמדו של האדם הזה. אם הוא לא ירים את קולו כדי לאלץ אותנו להכיר בכך שהוא הוא אלוהים, לעולם לא נסכים להכיר בו כאל שעומד להגיע בקרוב, על אף שהוא עובד בקרבנו זמן כה רב.

אמירתו של אלוהים נמשכת, והוא משתמש בשיטות ובזוויות מבט שונות כדי להפציר בנו מה עלינו לעשות ולהביע את קול לבו. דבריו נושאים כוח חיים, ומראים לנו באיזו דרך עלינו ללכת ומאפשרים לנו להבין מהי האמת. אנחנו מתחילים להימשך לדבריו; אנחנו מתחילים להתרכז בנימה ובאופן הדיבור שלו, ובאופן לא מודע, אנחנו מתחילים להתעניין בקול העולה מלבו של האדם הבלתי-מיוחד הזה. הוא עושה למעננו מאמצים כבירים, לא אוכל ולא ישן בגללנו, בוכה למעננו, נאנח למעננו, נאנק מחולי למעננו, נושא השפלה למען ייעודנו וישועתנו ולבו מדמם ומזיל דמעות בגלל המרדנות וקהות החושים שלנו. הוויה ותכונות כמו שיש לו אין לאדם רגיל ובני אדם מושחתים לא יכולים להחזיק בהן או לזכות בהן. יש בו סבלנות וסובלנות כפי שאין לאף אדם רגיל, ובשום יציר נברא אין האהבה שיש בו. איש מלבדו לא יכול לדעת את כל מחשבותינו, או לתפוס כמוהו את אופיינו ומהותנו, או לשפוט את המרדנות והשחיתות של האנושות, או לדבר אלינו ולעבוד בקרבנו כפי שהוא עובד בשמו של האל שבשמיים. לאיש מלבדו לא יכולות להיות הסמכות, החוכמה, והאצילות של אלוהים; הוא מבטא את טבעו של אלוהים, את מה ששייך לו ומה שהינו בשלמותם. איש מלבדו לא יכול להראות לנו את הדרך ולהביא לנו את האור. איש מלבדו לא יכול לגלות לנו את התעלומות שאלוהים לא חשף בפנינו מאז הבריאה ועד היום. איש מלבדו לא יכול להושיע אותנו מהשתעבדותנו לשטן ומהטבע המושחת שלנו. הוא מייצג את אלוהים ומביע את קול לבו של אלוהים, את תוכחות האל ואת דברי משפטו של אלוהים כלפי האנושות כולה. הוא החל עידן חדש, תקופה חדשה, והביא שמיים וארץ חדשים, עבודה חדשה. והוא הביא לנו תקווה, ושם סוף לחיי הערפול שניהלנו ואפשר לנו לחזות בנתיב הישועה במלואו. הוא כבש את כל הווייתנו, וזכה בלבנו. מרגע זה והלאה, דעתנו מודעת ורוחנו כאילו קמה לתחייה: האדם הפשוט וחסר החשיבות הזה, שחי בקרבנו ומזה זמן רב נדחה על ידינו – האין זה ישוע אדוננו, הנמצא תמיד במחשבותינו, ושאליו אנחנו כמהים יומם וליל? זה הוא! זה באמת הוא! הוא האל שלנו! הוא האמת, הדרך והחיים! הוא אפשר לנו לחיות שוב ולראות את האור והוא עצר את לבנו מלנדוד. חזרנו אל בית האל, חזרנו לעמוד לפני כס מלכותו. אנחנו ניצבים מולו פנים אל פנים, חזינו בארשת פניו וראינו את הדרך שלפנינו. באותו רגע, הוא כבש לחלוטין את לבנו. כבר אין לנו ספק מי הוא ואנחנו כבר לא מתנגדים לעבודתו ולדבריו ואנחנו משתחווים לפניו בכניעה מוחלטת. כל רצוננו הוא ללכת בעקבות אלוהים כל שארית חיינו, ושאלוהים יהפוך אותנו מושלמים, ואנחנו רוצים לגמול לו על חסדו ועל אהבתו, ולהישמע לתזמוריו והסדריו, ולשתף פעולה עם עבודתו ולעשות כל מה שביכולתנו לעשות כדי להשלים את הדברים שהוא מטיל עלינו.

כיבוש האל כמוהו כתחרות אומנויות לחימה.

כל מילה של אלוהים מכה בנקודה הכי רגישה שלנו, ולאחריה אנחנו מלאי עצב ופחד. הוא חושף את תפיסותינו, את הדמיונות שלנו, וגם את הטבע המושחת שלנו. על פי כל מה שאנחנו אומרים ועושים, וכן על פי כל אחד ואחד מהמחשבות והרעיונות שלנו, אופיינו ומהותנו שלנו מתגלים בדבריו, מה שגורם לנו להשפלה ולחיל ורעדה.

הוא מספר לנו על כל מעשינו, מטרותינו וכוונותינו, וכן על הטבע המושחת שלנו שמעולם לא גילינו, מה שגורם לנו להרגיש שאנחנו חשופים בכל פגעינו המתועבים ואף יותר מכך – מנוצחים לגמרי. הוא שופט אותנו על התנגדותנו אליו, מייסר אותנו על כך שחיללנו את קדושתו וגיינו אותו וגורם לנו להרגיש שבעיניו אנחנו חסרי ערך ושנחנו השטן בהתגלמותו. התקוות שלנו מתנפצות. אנחנו כבר לא מעזים לדרוש ממנו דברים בלתי סבירים ואפילו החלומות שלנו נעלמים בן-לילה. זאת עובדה שאף אחד מאיתנו לא יכול לדמיין ולא מוכן לקבל. לרגע קצר דעתנו יוצאת מאיזון ואנחנו לא יודעים איך להמשיך הלאה בדרך ולא יודעים איך להמשיך באמונתו. נדמה שהאמונה שלנו חזרה לנקודת ההתחלה, ומעולם לא פגשנו ולא הכרנו את ישוע אדוננו. כל מה שמתגלה לעינינו מבלבל אותנו וגורם לנו להרגיש שאנחנו נסחפים ללא שליטה. אנחנו מיואשים, אנחנו מאוכזבים, ובעומק לבנו אנחנו חשים בושה וכעס בלתי ניתנים לכיבוש. אנחנו מנסים להיפטר מהן, מנסים למצוא דרך מוצא, ועוד יותר מזה אנחנו מנסים להמשיך ולצפות לישוע מושיענו, ולחשוף בפניו את סודותינו הכמוסים ביותר. על אף שיש רגעים שבהם כלפי חוץ אנחנו לא יהירים ולא צנועים, בכל זאת מקננת בלבנו תחושת אובדן שמעולם לא הרגשנו לפני כן. על אף שלפעמים אנחנו יכולים להיראות רגועים באופן בלתי רגיל כלפי חוץ, בתוכנו אנחנו חווים סערה של ייסורים. המשפט והייסורים מידי אלוהים נטלו מכולנו כל תקווה וכל חלום, הותירו אותנו ללא הרצונות הראויות שלנו, ללא רצון להאמין שהוא מושיענו ושהוא מסוגל להושיע אותנו. משפטו וייסוריו פתחו תהום עמוקה ביננו לבינו, ואיש אפילו לא מוכן לחצות אותה. משפטו וייסוריו הם הפעם הראשונה שבה אנו חשים מבוכה והשפלה כה משמעותיות. משפטו וייסוריו אפשרו לנו להעריך באמת את כבודו של אלוהים ואת אי-סובלנותו כלפי עבירות האדם, שבהשוואה אליהן אנחנו כה נחותים וטמאים. משפטו וייסוריו גרמו לנו להבין בפעם הראשונה עד כמה אנחנו יהירים ומנופחים, ועד כמה האדם לעולם לא ישתווה לאלוהים ולעולם לא יהיה בעל מעמד שווה לאלוהים. משפטו וייסוריו גרמו לנו להשתוקק לחדול לחיות בטבע כה מושחת וגרמו לנו להשתוקק להיפטר מוקדם ככל האפשר מהאופי והמהות האלה ולא עוד להיות מאוסים ומגעילים בעיניו. משפטו וייסוריו גרמו לנו להישמע לדבריו בשמחה, ולחדול לרצות להתמרד בתזמוריו והסדריו. משפטו וייסוריו השיבו לנו את הרצון לחפש חיים וגרמו לנו להיות שמחים לקבל אותו כמושיענו... יצאנו מעבודת הכיבוש, נחלצנו מהגיהנום, יצאנו מגיא צלמוות... האל הכול יכול זכה בנו, בקבוצת בני האדם הזאת! הוא ניצח את השטן והכניע את כל אויביו!

אנחנו בסך הכול קבוצה רגילה של בני אדם בעלי טבע שטני ומושחת. אנחנו אלה שגורלם נקבע מראש על ידי אלוהים עוד לפני כל העידנים, ואנחנו אותם עניים שאלוהים העלה מאשפתות. פעם דחינו וגיינו את אלוהים, אך כעת הוא כבש אותנו. אלוהים העניק לנו חיים ונתיב חיי נצח. יהיה אשר נהיה בעולם, למרות הרדיפה והתלאות, אנחנו לא יכולים להיפרד מישועתו של האל הכול יכול. זאת משום שהוא הבורא שלנו, ואין גאולה מלבדו! אהבתו של אלוהים נובעת כמי מעיין, והיא ניתנת לכם, ולי, ולו, ולכל מי שבאמת מחפש את האמת וממתין להופעתו של אלוהים.

כפי שהירח תמיד עוקב אחרי השמש, עבודתו של אלוהים לעולם לא נפסקת, והיא מתבצעת בכם, בי, בו, ובכל מי שהולך בעקבות אלוהים ומקבל את המשפט והייסורים מידי אלוהים.

אחרית דבר

על אף שלא כל המילים האלה הן ביטויים של אלוהים, די בהן כדי לאפשר לבני האדם להשיג את המטרות של הכרת האל ושינוי טבעם. ייתכן שיש כאלה שחושבים שהעובדה שעבודתו של אלוהים בסין היבשתית הסתיימה מוכיחה שהוא סיים לבטא את הדברים שהוא צריך לבטא, ושלא ייתכן שיש לו אמירות חדשות כלשהן, משום שאלה כל הדברים שאלוהים יכול לומר. יתרה מזאת, יש בני אדם שמאמינים ש"הדבר מופיע בבשר" מכיל את כל הביטויים של אלוהים בעידן המלכות, ושקבלת הספר הזה שווה ערך לקבלת כל כולו של אלוהים, או שהספר הזה יוביל את האנושות בעתיד כפי שעשו ספרי הקודש. אני בטוח שבני האדם שמחזיקים בהשקפות האלה אינם מיעוט, משום שבני האדם תמיד אוהבים לכפות הגבלות על אלוהים. על אף שכל בני האדם מכריזים שאלוהים כול יכול ומקיף, אופיים עדיין מקל עליהם לתחום את אלוהים לטווח מסוים. בו בזמן שכל אדם מכיר את אלוהים, הוא גם מתנגד לו ותוחם אותו.

עבודתו של אלוהים בעידן המלכות רק החלה. כל אמירותיו של אלוהים בספר הזה מכוונות לבני האדם שהיו חסידי באותה עת, הן רק חלק מהדברים שאלוהים ביטא בהתגלמותו הנוכחית, והן לא מייצגות את כל כולו של אלוהים. יתרה מזאת, אי-אפשר לומר שזו כל העבודה שאלוהים בהתגלמותו כבשר ודם יעשה בפעם הזאת. אלוהים יכול את דבריו אל בני אדם ממוצאים שונים ומרקעים שונים, והוא יכבוש את כל האנושות ויסיים את התקופה הישנה. אם כן, איך ייתכן שהוא יחתום אותה לאחר שהוא ביטא חלק כזה קטן מדבריו? העניין הוא שעבודתו של אלוהים מתחלקת לכמה תקופות זמן שונות ולכמה שלבים שונים. הוא עובד על פי תוכניתו ומבטא את דבריו על פי שלביו. איך ייתכן שהאדם יעלה בדעתו את כול יכולתו של אלוהים ואת חוכמתו? העובדה שאני מסביר כאן היא זו: מה שאלוהים הינו הוא דבר בלתי נדלה ובלתי מוגבל עד אין קץ. אלוהים הוא מקור החיים וכל הדברים. אף יציר נברא לא יכול להעלות את אלוהים על הדעת. והדבר האחרון שעליי להזכיר לכולם הוא זה: אל תתחמו את אלוהים שוב בספרים, במילים או באמירותיו מן העבר. יש רק מילה אחת המאפיינת את עבודתו של אלוהים – חדשה. הוא לא אוהב לצעוד באותם נתיבים או לחזור על עבודתו, ויתרה מזאת, הוא לא רוצה שבני האדם יעבדו אותו בכך שהם יתחמו אותו לטווח מסוים. זה טבעו של אלוהים.

Gospel Website: <https://he.kingdomsalvation.org/>

YouTube: <https://www.youtube.com/channel/UCsEC5cDX-nSME58MLRN4pxA>

Facebook: <https://www.facebook.com/kingdomsalvationhe/>

Twitter: <https://twitter.com/CAGchurchhe>

Email: contact.he@kingdomsalvation.org

ספר זה אינו למכירה ואין לשכפלו או להעתיקו ללא רשות. כל הזכויות שמורות לכנסיית האל הכול יכול.

Part of Bible verses: Copyright to the Bible Society, used with permission.